A. STEPANOV

A. STEPANOV

PORT-ARTHUR

Volumul 1,2

PARTEA ÎNTÂI.

Capitolul I.

Ziua de iarnă, senină, friguroasă, scap ataşe spre amurg. Soarele, în asfinţit, lumina cu raze piezişe Port-Arthurul şi cenuşiile, mohorâtele coline stâncoase din jurul său. O adiere uşoară sufla dinspre mare, spulberând zăpada, ce stăruia încă pe alocuri.

În port şi în oraş domnea o însufleţire neobişnuită pentru o zi de lucru: toţi slujbaşii ruşi din Kvantung3 se adunaseră în ziua aceea de 26 ianuarie 19044 la Port-Arthur, aşteptând deschiderea tradiţionalului bal de sfânta Maria. De astă dată, balul trebuia să fie deosebit de somptuos, deoarece se sărbătorea şi onomastica Mariei Stark, soţia vice-amiralului, comandantul escadrei navale de la Port-Arthur.

Încă de la amiază, cei veniţi să prezinte felicitări se îndreptau, într-un şir nesfârşit de vizitatori, spre casa amiralului, unde avea loc balul în acea seară. Aşteptau toţi cu nerăbdare să poată arunca măcar o privire spre invitaţii în ţinută de gală, spre pompoasele uniforme ale ofiţerilor de marină şi din armatele terestre, spre civilii gătiţi ca de zile mari. Balul trebuia să fie onorat de însuşi guvernatorul general în Extremul Orient, amiralul Alexeev, însoţit de strălucitorul său stat-major.

Neliniştiţi de zvonurile care circulau de la o vreme, numeroşii invitaţi începură să sosească încă de la orele şapte seara, cu trăsura ori pe jos. Cei dintâi îşi făcură apariţia micimanii5, locotenenţii de marină şi ofiţerii de uscat, cu soţiile; urmară apoi căpitanii de toate rangurile şi

coloneii în uniforme încărcate de aurării, cu epoleţi, laţi, masivi. Împreună cu doamnele lor, aceştia alcătuiră o suită de onoare în preajma amiralului şi a soţiei sale, care-şi întimpinau curtenitori oaspeţii.

Casa amiralului se umplea repede de lume. Orchestra din sala de bal intonă o poloneză. Ofiţerul adjutant al amiralului Stark, locotenentul Dukelski, un tânăr înalt şi chipeş, cu păr castaniu, propuse domnilor să-şi invite partenerele la dans. Poloneza fu urmată de un vals, şi balul începu.

Soţia amiralului privea perechile de dansatori, schimbând păreri cu cei din jur. Dar iată că ordonanţa de serviciu la intrare anunţă sosirea guvernatorului general. Amiralul şi soţia lui se grăbiră să-i iasă în întâmpinare.

Alexeev, un bărbat încă în putere, cu un aer deschis, prietenos, în uniforma nobilimii de la curtea imperială, sărută reverenţios mâna doamnei Stark, îi prezintă felicitări cu prilejul zilei onomastice şi o urmă în sală.

Muzica încetă; toată asistenţa rămase nemişcată într-o adâncă plecăciune înaintea excelenţei sale. Alexeev răspunse înclinându-se la rândul lui şi rugă să se danseze mai departe. Perechile continuară valsul.

Guvernatorul general era neliniştit; se gândea mereu la telegramele primite cu două zile mai înainte: ele anunţau ruperea relaţiilor diplomatice cu Japonia, dar nu fuseseră încă date publicităţii şi erau cunoscute numai de câţiva ofiţeri superiori din armele terestre. Îşi amintea şi de raportul primit în ziua aceea de la guvernatorul civil al regiunii Kvantung care vestea plecarea precipitată a japonezilor din regiune. Ceea ce îl obseda însă în mod deosebit era faptul că nu fusese de acord cu comandantul escadrei în privinţa instalării plaselor de protecţie contra torpilelor, pentru apărarea navelor din rada exterioară, considerând că această măsură nu era oportună.

Cu toată telegrama liniştitoare a ministrului de externe Lamsdorf, care excludea categoric probabilitatea izbucnirii unui război, o senzaţie vagă de îngrijorare, de teamă, nu-i

dădea pace, îi strică bună dispoziţie. Aştepta din clipă în clipă să sosească noi dispoziţii de la Petersburg, sau veşti de la crucişătorul Variag şi canoniera Koreieţ, staţionate în portul coreean Cemulpo.

Iată de ce, când Stark veni la el, cerându-i în şoaptă permisiunea de a părăsi balul şi a se duce la escadră, Alexeev dădu din cap a încuviinţare:

— Duceţi-vă. Luaţi cu dumneavoastră pe toţi ofiţerii de care aveţi nevoie, însă discret, fără zarvă. Şi aşa lumea e nervoasă de când cu plecarea japonezilor. Balul să continue. Asta va mai linişti spiritele. Mâine inspectez negreşit escadra, spuse el.

Balul continua, ceasurile treceau, dar nu sosea nici o ştire alarmantă. Până şi Planson, reprezentantul Ministerului Afacerilor Externe, ataşat pe lângă Alexeev şi poreclit la Port-Arthur „barometrul diplomatic”, părea calm, împotriva obiceiului său şi discuta în linişte cu doi comercianţi bine cunoscuţi la Port-Arthur: englezul Tomlinson şi americanul Smith. Amândoi aveau relaţii întinse de comerţ cu Japonia, interesele lor depinzând în mare măsură de aspectul raporturilor dintre Rusia şi Japonia.

— Imperiul rus n-a fost nicicând atât de departe de un război cu Ţara Soarelui-Răsare, perora Tomlinson, un bărbat înalt şi roşcovan, de vreo patruzeci de ani. Noi englezii nu vom lăsa niciodată ca lucrurile să ia o asemenea întorsătură. Războiul ne-ar pricinui pierderi uriaşe, mai ales nouă, oamenilor de afaceri care contăm pe starea de pace. Ca aliată a Japoniei, Anglia va şti întotdeauna să tempereze clica războinică japoneză, când aceasta ar fi tentată să se aventureze într-un război cu Rusia.

— Japonia este prea săracă pentru a face faţă unui război de mare amploare. Şi nimeni n-are să-i acorde credite pentru o întreprindere atât de problematică – o luptă piept la piept cu colosul rusesc, îi ţinea isonul Smith.

Planson îşi privea interlocutorii cu neîncredere. Opiniile exprimate de aceştia erau departe de a coincide cu

acţiunile guvernului englez, care numai cu un an şi jumătate în urmă încheiase o alianţă militară cu Japonia, alianţă îndreptată îndeosebi împotriva Rusiei. Recent, presa relatase în treacăt că America acordase un însemnat împrumut Imperiului japonez. Ca diplomat, Planson înţelegea cum nu se poate mai bine că alianţa şi împrumutul aveau unul şi acelaşi scop: de a întări potenţialul militar al Japoniei şi a-i asigura spatele frontului, în caz de conflict armat. Planson nu putea să precizeze un singur lucru, şi anume – momentul în oare Japonia intenţiona să dezlănţuie ostilităţile împotriva Rusiei: imediat, ori peste un an, doi. Fără îndoială, plecarea japonezilor din Port-Arthur era un semn îngrijorător; totodată se aflase că în ziua aceea consulul Japoniei luase masa la generalul Stessel, făcuse vizite guvernatorului general şi amiralului Stark, asigurându-i pe toţi de dragostea pentru pace a Japoniei, şi chiar primise o mulţime de comisioane pentru Nagasaki, făgăduind că va aduce toate cumpărăturile la Port-Arthur într-o săptămână.

— În ziare s-a strecurat o ştire din care reiese că întreaga flotă japoneză a ieşit în larg, pornind într-o direcţie necunoscută, obiectă Planson.

— Astea-s obişnuitele manevre de iarnă ale marinei japoneze. Atât şi nimic mai mult, răspunse Smith.

— Deocamdată, nici nu poate fi vorba de altceva, îl susţinu Tomlinson.

Ceva mai liniştit, Planson se îndreptă spre alţi musafiri.

— Ce părere ai, mister Smith, vor îndrăzni oare japonezii să înceapă curând „reprezentaţia”? întrebă Tomlinson.

— Cine a luat bani, trebuie să le dea întrebuinţarea cuvenită. Consulul japonez m-a asigurat că flota mikadoului este gata de luptă.

— Ai dreptate. De asta au grijă ofiţerii din marina britanică, ataşaţi pe lângă statul-major al amiralului japonez Togo. Vor şti ei cum să-l determine pe acest maimuţoi antropoid să-şi facă datoria, consimţi Tomlinson.

— Fratele meu, care comandă o navă americană staţionată la Cemulpo, mi-a spus că flota japoneză îşi va face apariţia acolo în curând, adăugă Smith, confidenţial.

— E posibil ca ea să se ivească totodată şi în faţa Port-Arthurului, completă Tomlinson.

— Să urmărim cu calm desfăşurarea evenimentelor. În orice caz, n-ar strica să ne facem din timp rost de paşapoarte ca, să zicem, cetăţeni ai unor ţări neutre, de pildă ai Elveţiei sau Mexicului.

— Mister Smith, mi-ai prins ideea din zbor: de o săptămână sunt cetăţean elveţian şi nu mai răspund de acţiunile englezilor.

— De vreo lună, am în buzunar un paşaport mexican, îi răspunse Smith, pe acelaşi ton.

Încet, încet, dispoziţia sumbră a lui Alexeev se risipise. Vremea trecea repede în acordurile orchestrei; pe nesimţite, veni şi rândul mazurcii care, potrivit cu tradiţia statornicită la Port-Arthur, era punctul culminant al balurilor.

Guvernatorul general se ridică din fotoliu şi luă loc în fruntea şirului de perechi, alături de sărbătorita zilei. Muzica începu o mazurcă şi Alexeev lunecă cu partenera pe parchet, uimitor de sprinten faţă de corpolenţa sa. Toată asistenţa urmărea cu atenţie mişcările perechii din frunte. Venind rândul figurilor libere, guvernatorul se lăsă într-un genunchi înaintea partenerei, rotind-o încet în jurul lui. Deodată se auzi glasul tunurilor. Geamurile tremurau, zăngănind. Fulgerările unei canonade brăzdau întunericul nopţii, luminau ferestrele. Bubuiturile repetate se contopeau, se rostogoleau prin văzduh cu vuiet prelung de tunet.

Asistenţa aplauda cu entuziasm, atât arta coregrafică a excelenţelor din fruntea perechilor de dansatori, cât şi salutul dat de escadră, neaşteptat, dar într-o clipă cum nu se putea mai potrivită, cum interpretaseră mulţi dintre cei prezenţi detunăturile auzite. Însuşi Alexeev uitase cu

desăvârşire temerile ce-l frământau cu câteva ceasuri mai înainte: socotise că nu era vorba decât de un obişnuit tir de exerciţiu, având ca temă respingerea unui atac de noapte, cu torpile. Amuzantă coincidenţă dintre izbucnirea salvelor şi participarea sa personală la dans avu darul să-i stârnească cea mai bună dispoziţie.

Atmosfera deveni şi mai însufleţită; perechile se roteau tot mai ameţitor, în acompaniamentul detunăturilor. Balul continua.

În casa generalului-maior Vasili Feodorovici Belîi, comandantul artileriei de fortificaţii din Kvantung, avea loc o modestă reuniune familiară în cinstea soţiei sale Maria Fominişna, care îşi sărbătorea şi ea ziua numelui. Tineretul dansa în salon, în acordurile pianului; artileriştii zornăiau cu foc din pinteni şi ropoteau pe parchet, învârtindu-şi partenerele până ameţeau. Matroanele se aşezaseră de-a lungul pereţilor, şi-n timp ce urmăreau petrecerea celor tineri, flecăreau de una şi de alta.

Fantele garnizoanei, aghiotantul comandantului, Kolea Iuniţki dirija dansurile într-o franceză stâlcită, debitând din fugă complimente la adresa doamnelor.

Ofiţerii superiori, în frunte cu generalul lor, se strânseseră într-o cameră alăturată, în jurul meselor de joc. Uriaş, rotofei, cu obrazul năpădit de barbă până la ochi, cu glas răsunător, colonelul Tahatelov îl tot dăscălea pe comandant, arătându-i greşelile făcute la joc. Fără a scoate o vorbă, generalul Îşi însemna pierderile cu cretă pe postavul verde. Partenerii săi, căpitanul Gobiato, un bărbat cu mustăţi falnice, şi căruntul colonel Stolnikov îşi socoteau câştigurile.

La masa vecină se juca de asemenea cu însufleţire.

Bubuiturile ce se auziră deodată dinspre mare stârniră nedumerire printre jucători.

— Trebuie să-i întrebăm pe marinari ce e cu tirul acesta, îşi dădu cu părerea Gobiato, ascultând canonada dinspre mare.

— Ce rost ar avea? replică Belîi. E limpede că fac exerciţii şi că le-au potrivit astfel ca să coincidă cu sărbătorirea onomasticii soţiei lui Stark. Un fel de salut în cinstea sărbătoritei!

Toţi musafirii ieşiseră în balcon şi, înfruntând frigul puţin zgribuliţi, admirau feeria din rada exterioară.

Luminile numeroaselor proiectoare ale escadrei licăreau, brăzdând intens marea liniştită. Pe vase fulgerau mereu focurile canonadei; tunurile bubuiau greu, mitralierele răpăiau agitat, iar fasciculele proiectoarelor scoteau din beznă – ici contururile uriaşe ale cuirasatelor, colo micile siluete ale vaselor de pază a coastei, sau ale unor şalupe răzleţe.

Deasupra culmii Zolotaia ţâşniră în văzduh, una după alta, trei rachete de semnalizare, se sparseră la o mare înălţime şi căzură înapoi spre apă ca un snop de steluţe strălucitoare, smulgând pentru o clipă din întuneric rada interioară cu portul şi cu docurile. Oraşul vechi şi colinele de pe peninsula Tigrovâi.

— Splendid! exclamau doamnele, încântate de privelişte.

— Parcă ar fi război adevărat, îşi dădu cu părerea una din ele.

— Numai că n-avem cu cine să ne războim, obiectă Belîi.

— Dar japonezii?

— Hm, n-au ei nas să se măsoare cu noi!

În clipa aceea, sună telefonul. Aghiotantul fugi spre el. Îndată ce duse receptorul la ureche, chipul lui se făcu parcă mai lung.

— Excelenţă, raportă el: Căpitanul Straşnikov, de la capul Tigrovâi Hvost, raportează că acum câteva clipe escadra noastră a fost atacată şi că sunt nave avariate. Un cuirasat a eşuat în dreptul bateriei a noua.

— Ce, Straşnikov nu e în toate minţile? se aprinse Belîi. Ce atac? Sunt nişte exerciţii, şi nimic mai mult. Poate că în învălmăşeală deştepţii de marinari şi-au torpilat singuri navele; asta nu înseamnă de loc că s-ar fi dat un atac.

Spune-i lui Straşnikov că nu admit să provoace panică, îi ordonă lui Iuniţki generalul.

— Ei, de-asta-i el Straşnikov, adică groaznicul, ca să vâre spaima în oameni, glumi Tahatelov.

Intrară cu toţii în casă.

Încet, încet, canonada se potoli; doar proiectoarele cercetau mereu cu înfrigurare marea şi coasta.

Oaspeţii fură poftiţi curând la masă.

— Să ne stea norocu-n cale", cum se cântă la noi, în Kuban; să trăim fericiţi şi nesupăraţi de nimeni, aici, în Port-Arthur! închină generalul, ridicând un păhărel de vodcă.

Mesenii ciocniră cu însufleţire, băură şi ciocniră iar; apoi începură să mestece de zor. Sufrageria se umplu de larma vorbelor. Două ordonanţe cu mănuşi albe serveau invitaţilor feluritele bucate, iar gazdele aveau mereu grijă că paharele să nu rămână o clipă goale.

Nimeni nu se mai gândea la cele văzute pe mare cu câteva clipe mai înainte.

Comandantul fortăreţei Port-Arthur, generalul Stessel, era bine dispus. Abia terminase partida de bacara, încântat că îşi bătuse partenerii de fiece seară: şeful statului-major, generalul Roznatovski, aghiotantul său, rotmistrul6 Vodeaga, şi locotenent-colonelul de stat-major Dmitrievski.

În vreme ce jucătorii îşi vedeau de cărţile lor, Vera Alexeevna Stessel, ajutată de patru orfane pe care le creştea în casa ei, supraveghea pregătirile pentru cină. Fetiţele, cam slăbuţe, se uitau cu frică la binefăcătoarea lor, de la care se puteau aştepta în orice clipă şi la palme, şi la sărutări.

Musafirii nici nu apucară bine să se aşeze la masă, când deodată, dinspre mare izbucni vuietul unei canonade. Stessel care tocmai îşi fixa colţul şervetului în butonieră, trase cu urechea.

— Ce să fie asta, Vladimir Semionovici? îl întrebă el pe Roznatovski. Doar sunt orele unsprezece şi jumătate.

— Pesemne că marinarii au vrut să dea onorul amirălesei lor, prin salve de tun, cu prilejul ilustrei sale onomastici, răspunse ironic Roznatovski.

— Asta-i curată măgărie! De câte ori i-am rugat să mă înştiinţeze din timp când fac exerciţii de tragere. Într-o bună zi, bateriile de coastă au să deschidă focul chiar asupra lor, şi o să iasă o dandana. Mâine am să-i raportez guvernatorului general! spuse aprins Stessel.

— Ce părere ai, Anatole, interveni Vera Alexeevna: de ziua ta (de a mea ce să mai vorbim!) nu bubuie un tun din fortăreaţă, iar acum, toată flota trage salve în cinstea fandositei doamne Stark! Auzi dumneata: „prima doamnă din Port-Arthur!”

— Verocika, îţi făgăduiesc că anul acesta, de ziua numelui tău, voi ordona să tragă toate tunurile în cinstea ta, de dimineaţă până seara, se grăbi generalul să-şi liniştească consoarta indignată:

— Totuşi, rotmistre, ia du-te până la comandamentul forţelor navale şi vezi ce se petrece acolo, îi ordonă Roznatovski lui Vodeaga.

— Am înţeles! răspunse rotmistrul, ridicându-se de la masă.

— Excelenţă, de ce nu vă instalaţi un aparat de telefon? Vremurile sunt tulburi; şi telefonul e un lucru practic, îl întrebă Dmitrievski pe Stessel.

— Nu pot suferi marafeturile astea zbârnâitoare. Deranj mult şi treabă puţină. Când îl cauţi, e deranjat. N-are decât să zbârnâie la comandament. Furierii ascultă şi dau fuga cu raportul la mine. Legătura prin om viu este mult mai sigură decât toate drăcoveniile astea electrice.

Vodeaga se întoarse şi raportă că escadra făcea exerciţii de noapte, având ca temă respingerea unor atacuri cu torpile, şi că fortăreaţa n-avea nici un motiv de îngrijorare.

Abia terminase de vorbit şi fu chemat îndărăt la comandament. Când se întoarse, veni cu vestea că un oarecare căpitan Straşnikov, de la bateria amplasată pe

capul Tigrovâi Hvost, raportase că escadra fusese atacată cu câteva clipe mai înainte şi că o navă era avariată.

— Cere imediat lămuriri generalului Belîi, ordonă Stessel. Dacă raportul e neîntemeiat, transmite ca Straşnikov să fie pedepsit din ordinul meu cu douăzeci de zile arest, pentru răspândirea de ştiri false.

Rotmistrul plecă pentru a executa ordinul.

— Cred că e o confuzie la mijloc, se amestecă în discuţie Vera Alexeevna. Doar nu pot începe ostilităţile chiar aşa, fără declaraţie de război! Şi, apoi, cine ar îndrăzni să atace Rusia, aici în Orient? Ţi-a spus ceva despre asta guvernatorul general? îşi întrebă ea soţul.

— Nu. Nici pomeneală; nici măcar nu mi-a ajuns la ureche vreun zvon. Numai gazetarii de la „Novâi Krai”, nişte palavragii prea cunoscuţi, au vrut să însereze un articol în care se vorbea despre încordarea îngrijorătoare a relaţiilor noastre cu Japonia, dar le-am interzis publicarea unor asemenea bazaconii… Auzi, domnule: noi şi Japonia! Nu, fireşte că e vorba de nişte simple exerciţii, încheie Stessel, fără umbră de îndoială în glas.

— Excelenţă, raportă Vodeaga intrând în salon. Conform ordinului dumneavoastră, generalul Belîi l-a pedepsit pe căpitanul Straşnikov cu douăzeci de zile arest.

— Perfect! aprobă Stessel. Şi acum, să bem câte un păhărel în sănătatea sărbătoritei zilei, închină el, întorcându-se spre soţia sa şi clipind maliţios.

— Las' că şi fără concursul nostru marinarii au să bea astăzi o mare întreagă de vin în sănătatea ei! i-o întoarse generăleasa cu dispreţ.

— Ei, atunci să bem pentru stârpiturile de japonezi, care i-au băgat în sperieţi pe vitejii noştri artilerişti, propuse Roznatovski.

Plecând de la bal, Stark se duse direct la bordul navei-amiral cuirasatul Petropavlovsk unde urma să aibă loc în seara aceea o importantă consfătuire. Acolo îl găsi pe contra-amiralul Vitgheft, un bărbat rotofei, vioi, rumen şi

blajin, care îndeplinea temporar funcţia de şef de stat-major pentru forţele navale, în cadrul statului-major al guvernatorului general, pe contra-amiralul Greve, comandantul militar al portului Arthur, pe flag-căpitanul Ebergard7 şi pe alţi comandanţi din escadră.

Stark dădu citire raportului său către guvernatorul general, cu privire la măsurile necesare pentru paza escadrei în timpul nopţii. Raportul propunea să se renunţe la instalarea plaselor de protecţie contra torpilelor, deoarece nu toate navele dispuneau de asemenea plase şi, totodată, acestea ar fi putut împiedica manevra navelor în cazul când ar fi fost necesară ridicarea urgentă a ancorelor.

— Ele se pot înfăşura în jurul elicelor, împiedicând deplasarea navelor; de altfel, nici nu protejează toată coca navei, lăsând prova şi pupa descoperite. Guvernatorul general consideră însă necesară instalarea plaselor de baraj la intrarea în rada interioară a portului, plan de baraj care, de altfel, a şi fost pus în lucru, îşi încheie raportul vice-amiralul Stark.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, în vreo două săptămâni vor fi gata; nu ştiu însă dacă barajul va fi trainic şi dacă va putea să reziste la presiunea valurilor, de obicei foarte puternice în rada exterioară, spuse Greve, alene, suflând în sus, spre tavan rotocoale de fum cu aromă plăcută de tabac.

— Aşadar, în prezent, centrul de greutate al apărării escadrei constă, noaptea, în activitatea de patrulare a torpiloarelor de gardă, iar ziua în acţiunile de recunoaştere îndepărtată a crucişătoarelor, rezumă Vitgheft.

— E ca şi când ţi-ai pune toată nădejdea în sfântul Nicolae, făcătorul de minuni, zâmbi ironic Ebergard. Cum poţi să observi pe întuneric apropierea torpiloarelor inamice, care e de la sine înţeles că vor naviga fără lumini? O să le tot cauţi pe mare cum ai căuta un ac în carul cu fân.

— Nu îndrăznesc japonezii să ne atace pe noi! Fără îndoială că au plecat din Port-Arthur doar demonstrativ, crezând că o să ne sperie, vorbi cu convingere Vitgheft.

— Pare-se că aşa e! aprobă Greve. Ştiu sigur că azi consulul japonez a luat masa la Stessel, că a promis soţiei acestuia să-i aducă din Nagasaki nişte mătase şi alte fleacuri; ba a luat şi banii dinainte. Nevesti-mi i-a părut foarte rău că n-a putut să profite şi ea de amabilitatea lui.

— În ultimii ani, japonezii au plecat de câteva ori din Port-Arthur, dar n-a izbucnit nici un război. N-o să izbucnească nici de astă dată. Vor să ne sperie, dar noi nu suntem fricoşi, nu ne speriem cu una cu două, încheie Vitgheft, ridicându-se. E timpul să mergem acasă.

Pe punte răsunară trei lovituri duble de clopot8, când şalupa amiralului se desprinse de la bordul navei Petropavlovsk.

— Aşa e cum v-am spus, Oskar Viktorovici: n-o să fie nici un război! îi strigă Vitgheft din şalupă, lui Stark.

Comandantul escadrei se întoarse în cabina lui şi începu să se pregătească de culcare. Tipicar ca orice neamţ, se dezbrăcă pe îndelete, întinzând hainele, pe măsură ce şi le scotea, ordonanţei care stătea în faţa lui.

— Curăţă-le bine. Azi am observat pe veston nişte firicele de praf. Te-ai cam lenevit de la o vreme, ticălosule! şuieră amiralul, aruncând o privire mânioasă spre matrozul care încremenise în faţa lui în poziţie de drepţi.

În clipa aceea tăcerea nopţii fu sfâşiată de bubuitul unei explozii violente, urmat de salve de tun învălmăşite. Mirat, Stark ascultă cu luare aminte şi ordonă marinarului să afle imediat ce se petrece pe navele escadrei. Canonada se înteţea. Stark se îmbrăcă în grabă şi alergă el însuşi pe punte. Tirul sec al ţevilor de calibru mic era acoperit de bubuitul pieselor grele.

— Au înnebunit de-a binelea! Parcă s-ar da o bătălie în toată legea! bombăni Stark, ivindu-se pe puntea principală.

Intensitatea tirului îl asurzi. Tentaculele de lumină ale proiectoarelor alergau de colo-colo pe apă, ba concentrându-se într-un punct, şi atunci tirul devenea deosebit de violent, ba răzleţindu-se pe suprafaţa mării. Se

trăgea din dreapta, din stânga, din faţă; era însă cu neputinţă să-ţi dai seama de obiectivul tirului. Şuierând prin aer, proiectilele săgetau în toate direcţiile, riscând să lovească propriile nave. Pe catargele navelor clipeau necontenit luminiţele multicolore ale semnalelor.

— Să înceteze imediat focul! răcni amiralul, turbat de furie, dar glasul său pieri în larma generală din jur.

Stark se urcă pe puntea de comandă, unde se şi aflau şeful statului major, comandantul artileriei de pe nava-amiral, comandantul cuirasatului şi alţi ofiţeri.

— Ce-i canonada asta? Să se dea imediat semnalul de încetare a focului! ordonă el iarăşi.

— E război, excelenţă. De pe Retvizan s-a transmis prin semnale: „Greu avariat. Am o spărtură sub linia de plutire”, raportă Ebergard.

— Nu se poate! Probabil că torpiloarele noastre l-au avariat prin manevrarea greşită a tuburilor lans-torpile. Daţi ordin să se îndrepte în sus lumina proiectorului. La acest semnal tirul inutil se va opri, ordonă din nou Stark. Să se transmită: „Trimiteţi bărcile la Retvizan care e avariat”. Voi ordona să se cerceteze neîntârziat cauzele acestei panici. Ăştia chiar că au ajuns să se sperie şi de umbra lor! Le-au fost împuiate urechile de tot felul de zvonuri despre posibilitatea unui război cu Japonia, şi acum, au luat-o razna! tuna indignat amiralul.

Tirul se înteţi însă iarăşi, cu toate semnalele transmise de pe Petropavlovsk. În snopul de raze ale proiectoarelor, se zări numai o clipă silueta unui torpilor şi pieri îndată. Semăna cu navele ce făceau de pază noaptea – era vopsit în aceeaşi culoare.

— Se trage asupra navelor noastre! Gând o să se sfârşească debandada asta? Transmiteţi că dacă nu încetează tirul, vor fi pedepsiţi aspru! strigă Stark ca turbat, vânturând din mâini chiar sub nasul lui Ebergard.

— Excelenţă, cuirasatul Ţesarevici semnalează: „Avariat de explozie, iau intens apă, am nevoie ajutor imediat, rog

trimiteţi remorcher”, raportă ofiţerul de cart.

— Prostii, absurdităţi, nu pot să cred… bâiguia mereu Stark, dar Ebergard obiectă respectuos:

— E război! Escadra a fost atacată.

— Crucişătorul Pallada transmite: „Am o spărtură sub linia de plutire; ridic presiunea”, spuse ofiţerul de cart, aducând un nou raport.

— Transmiteţi semnalele: „Să se trimită şalupe la navele avariate; ridicaţi presiunea”, ordonă Stark care, în sfârşit, îşi dădea seama de trista realitate.

În clipa aceea, torpilorul Bestraşnâi9, care făcea parte din serviciul de pază, se apropie de Petropavlovsk. Comandantul său raportă amiralului:

— Pe mare e linişte deplină. Nu s-au semnalat nave inamice.

Drept răspuns, îl întâmpină o ploaie de observaţii foarte neplăcute. Amiralul se răsti la el şi-i ordonă să intre în port.

Stark dădu apoi ordin crucişătorului Novik să ridice presiunea şi să pornească în larg, în urmărirea inamicului. Nava trecu neîntârziat la executarea misiunii.

În zorii acelei zile, crucişătorul de rangul I Pallada se aproviziona cu cărbuni, urmând ca a doua zi să participe la executarea unei misiuni de recunoaştere spre coastele Coreei. Ferindu-se de praful de cărbuni, toţi cei care n-aveau treburi pe vas se grăbiră să debarce la uscat.

Ambarcarea combustibilului luă sfârşit abia spre seară, puţin înainte de coborârea pavilionului.

După ce spălară la iuţeală puntea şi făcură cât de cât ordine pe crucişător, până la curăţenia de dimineaţă, matrozii se duseră pe rând la baia cu aburi. Clopotul bătu două lovituri duble şi jumătate10, când ultima serie de matrozi se duse în sfârşit la culcare, şi numai oamenii din serviciul de cart rămaseră pe punte, de veghe. Pe mare era linişte; când şi când, o ceaţă uşoară învăluia pentru câteva clipe escadra. De-a lungul peninsulei Tigrovâi se înşirau siluetele întunecate a şapte cuirasate; ceva mai departe de

ţărm staţionau şase crucişătoare; torpiloarele de gardă erau dispuse la flancurile escadrei.

Clopotul de pe vasul amiral, cuirasatul Petropavlovsk bătu trei lovituri duble. Celelalte nave din escadră repetară aceleaşi bătăi. Oamenii de cart se gândeau bucuroşi că se apropia schimbul.

Deodată de la nord-est, dinspre Dalni, se iviră mai multe torpiloare, apropiindu-se în viteză, cu toate luminile de bord aprinse. Ofiţerul de gardă de pe Pallada, locotenentul Brovţin, oarecum mirat de apariţia lor, le privi prin binoclu în timp ce se apropiau. Erau nişte torpiloare de tip obişnuit, cu câte patru coşuri şi cu tromba de ventilaţie la mijloc, ca multe altele din escadra de la Arthur. Fără să-şi reducă viteza, ele înaintau drept asupra Palladei, ceea ce îl nedumeri şi mai mult pa Brovţin.

— Sorokin, ordonă el semnalizatorului de serviciu: ia cere-le semnalele de recunoaştere!

— Am înţeles, le cer semnalele de recunoaştere! repetă ordinul semnalizatorul şi începu să transmită semnalul cuvenit.

Ajunse în dreptul escadrei, la distanţa de două, trei cabluri11, torpiloarele se despărţiră. Două dintre ele se îndreptară spre vârful escadrei, iar celelalte, spre navele din mijlocul formaţiei. În aceeaşi clipă două explozii năprasnice cutremurară văzduhul. Ofiţerii şi matrozii săreau grăbiţi pe punte, ocupându-şi posturile, conform rolurilor de luptă12, când un torpilor, apropiindu-se de Pallada, lansă direct spre ea mai multe torpile, una după alta.

De pe puntea de comandă se zăreau perfect fulgerările roşiatice ale tuburilor lans-torpile, iar pe apa întunecoasă, în bezna nopţii, se iviră dârele albicioase ale torpilelor ce se apropiau.

— Torpilă la babord! strigă speriat un matroz.

Ca şi când i-ar fi răspuns, cei de pe torpilorul ce se îndepărta izbucniră în strigăte: Banzai! Banzai! 13 urmate

aproape în aceeaşi clipă de bubuitul unei explozii. Pallada se cutremură violent şi îndată se aplecă spre tribord. Trombele de apă se prăbuşiră peste punte, doborând oamenii.

Artileriştii se repeziră la piese şi deschiseră un foc viu asupra tot ce le părea suspect pe mare. Alţi matrozi lăsau în grabă bărcile de salvare la apă, pregătindu-se să părăsească vasul avariat. Mulţi alţii aduceau un paiet mare de tendă14, pentru a astupa spărtura; unii se repeziră spre compartimentul căldărilor, unde fusese semnalat un început de incendiu la buncărul din babord.

În clipa aceea, ofiţerul cu artileria, locotenentul Greaznov, apăru pe punte şi se grăbi să ia conducerea tirului. Zărindu-şi comandantul, comendorii15 se mai liniştiră.

Brovţin şi şeful de echipaj conduceau lucrările pentru stabilirea dimensiunilor spărturii şi astuparea ei cu paiete de tendă. Echipa de incendiu, în frunte cu micimanul Akinfiev şi cu inginerul-mecanic Losev, se repezi în cală.

În timp ce echipajul Palladei era ocupat cu salvarea navei, japonezii, profitând de panica stârnită, se îndepărtară fără pierderi.

Navele escadrei deschiseră în urma lor un foc dezordonat. Ferindu-se de loviturile proiectilelor ruseşti, torpiloarele se adăpostiră repede în rada interioară. Trecu cam o oră până când tirul în sfârşit se potoli treptat. Navele avariate se apropiară de ţărm şi eşuară în apele puţin adânci ale golfului: Retvizan, lângă Tigrovâi Hvost, iar Ţesarevici în dreptul lui, lângă colina Zolotaia; Pallada aruncă ancora în apropiere de Ţesarevici.

De pe Petropavlovsk fură cerute relaţii despre avariile şi pierderile suferite de Pallada. Micimanul Akinfiev fu trimis îndată cu barca la Petropavlovsk pentru a preda raportul.

După ce luă cunoştinţă de situaţie, Stark îl trimise în oraş ca să comunice guvernatorului general cele întâmplate.

Micimanul ajunse la reşedinţa acestuia cam pe la unu noaptea.

Neîndrăznind să intre în casa, în ţinută de serviciu, îl chemă afară pe aghiotant. Văzându-l cât e de tulburat, aghiotantul îl duse într-o cameră dosnică şi acolo îl întrebă de cele întâmplate.

— Să nu spui nimic nimănui, înainte de a raporta totul guvernatorului general. Stai aici şi aşteaptă ordine, îl sfătui aghiotantul.

Cu tot caracterul uluitor al ştirilor primite, Alexeev ştiu să-şi păstreze calmul aparent.

Coborî la catul de jos şi ascultă raportul amănunţit al lui Akinfiev despre atacul dat de torpiloare inamice asupra escadrei.

— Aşadar, domnule miciman, dumneata susţii că cuirasatele Retvizan şi Ţesarevici şi crucişătorul Pallada au fost avariate? Nu cumva greşeşti? întrebă stăruitor amiralul.

— Nicidecum, excelenţă!

— Şi că n-am fost atacaţi de englezi, ci de japonezi? insistă guvernatorul.

— Erau nişte torpiloare cu patru coşuri şi trombe de ventilaţie la mijloc; semănau cu torpiloarele noastre, construite la şantierele navale Nevski. După ce torpilele şi-au atins ţinta, au răsunat strigăte: „Banzai!” Am văzut pe pupa unuia un fel de hieroglife albe.

— S-ar putea să fi fost într-adevăr japonezii, îşi dădu cu părerea Alexeev. Totuşi, trebuie să se ordone imediat expulzarea tuturor englezilor din Kvantung, ca aliaţi ai japonezilor. Şi totodată expulzarea americanilor.

În clipa aceea, Planson intră în cameră şi, cu răsuflarea tăiată de emoţie, spuse:

— Excelenţă! S-a primit o depeşă din care reiese că azi, adică nu, ieri, escadra japoneză a blocat la Cemulpo crucişătorul Variag şi canoniera Koreieţ.

— Nu se poate! exclamă Akinfiev nemaiputându-se stăpâni.

Toţi cei de faţă se întoarseră palizi şi descumpăniţi spre Alexeev. Acesta tăcu câteva clipe şi apoi întrebă:

— De unde ai aceste informaţii?

— Au fost interceptate de „The North China News”.

— N-or fi cumva baliverne gazetăreşti?

— S-a reprodus în întregime textul depeşei trimise la Petersburg de Tiedemann, consulul nostru la Cifu. În plus ştirile acestea sunt confirmate de comandantul Vladivostokului, care a şi proclamat starea de război în fortăreaţă. Despre soarta navelor Variag şi Koreieţ, deocamdată nu se ştie nimic.

— Excelenţă, spuse Planson, nu încape nici o îndoială că japonezii ne-au atacat fără declaraţie de război.

— Trebuie să li se dea de veste neîntârziat, prin Seul, celor de pe Variag şi de pe Koreieţ la Cemulpo, spuse îngrijorat Alexeev.

— De câteva zile legătura telegrafică cu Seulul e întreruptă. Iar posturile noastre de T. F. F. De pe nave sunt prea slabe pentru a lua contact cu Cemulpo, precizã Planson.

— Ei, chiar dacă lucrurile stau aşa, înainte de toate să nu se stârnească panică. Mă duc la escadră. Totuşi, am impresia că raportul despre avariile pricinuite vaselor noastre e foarte exagerat.

Abia după aceea, Alexeev îşi aduse aminte în sfârşit de fortăreaţă şi-i ordonă lui Dukelski să-i transmită lui Stessel dispoziţia punerii garnizoanei în stare de alarmă.

Era mult după miezul nopţii. Navele japoneze pieriseră în bezna ceţoasă. Escadra rotea de colo-colo cu stăruinţă, jerbele de lumină ale proiectoarelor, de teama unui nou atac al torpiloarelor.

La comandamentul fortăreţei nu era nimeni în afară de furierii de serviciu care picau de somn. Primind plicul urgent de la statul major al guvernatorului general şi aflând de la matrozul curier ce se întâmplase, unul din furieri se repezi la ajutorul şefului de stat major al comandamentului,

locotenent-colonelul Dmitrievski. Ca să-l trezească din somn în toiul nopţii n-a fost o treabă prea uşoară; Dmitrievski deschise plicul abia după vreo jumătate de oră şi în sfârşit se duse să-i raporteze lui Stessel.

Generalul era cufundat de mult într-un somn adânc; ai casei dormeau şi ei. Ofiţerul trebui să aştepte mult, până când, în sfârşit, îi deschise uşa o ordonanţă somnoroasă. Soldatul nu îndrăzni însă să-l trezească pe general din somn.

Locotenent-colonelul fu nevoit să ciocănească discret la uşa dormitorului acestuia.

Auzind bătaia în uşă, Vera Alexeevna ieşi din dormitor. Aflând despre ce era vorba, întrebă cu aer gânditor şi calm, dacă mai aflase cineva despre atacul japonezilor; apoi îl sfătui pe Dmitrievski să-i pună imediat la curent asupra celor întâmplate pe generalul Belîi, pe comandanţii de divizii, pe Roznatovski, şi să-i convoace pe toţi la comandament.

Obişnuit cu amestecul ei frecvent în chestiuni de serviciu, locotenent-colonelul îi încuviinţa respectuos sugestiile.

Lăsându-l pe Dmitrievski să plece, Vera Alexeevna se duse să-şi trezească soţul.

Izbucnirea războiului cu Japonia nu prea o tulbura: nu de mult, participase, împreună cu soţul ei, la intervenţia armată din China16 care adusese generalului onoruri, avansări în grad, decoraţii, trofee de preţ culese prin palatele Pekinului şi aureolă de erou. Iată de ce ascultase cu atâta calm vestea dezlănţuirii unui nou război.

Trezit din somn de soţia lui, Stessel reacţionă cu totul altfel la auzul acestei ştiri: se sufocă de emoţie, îl treceau fiori-fiori; nu izbutea să se îmbrace repede.

Vera Alexeevna ştia că soţul ei era predispus la accese de panică în unele momente critice, că atunci îşi pierdea cu desăvârşire stăpânirea de sine şi nu mai arăta de loc a brav general, ci de-a dreptul a curcă plouată. În asemenea clipe

prezenţa ei era absolut necesară. Se apropie de el şi-l sărută cu duioşie pe chelia ce începea să se contureze:

— Linişteşte-te, Anatole. Adu-ţi aminte de campania din China: doar neisprăviţii de japonezi sunt cam în genul chinezilor! Chiar tu mi-ai spus-o, şi nu numai o dată. Ai să iei din nou comanda armatelor ruseşti. Te aşteaptă o mare glorie. Aşadar, linişteşte-te. Am şi poruncit să fie convocaţi la comandament Fok, Kondratenko, Belîi şi Roznatovski. O să te sfătuieşti cu ei, şi totul va ieşi bine, îl îmbărbăta ea.

Treptat, generalul îşi regăsi stăpânirea de sine, îşi sărută „şeful statului-major al familiei" şi, recăpătându-şi glasul tunător, de comandant, porunci ordonanţei să-i aducă mantaua. Vera Alexeevna îl petrecu până la uşă şi făcu cu evlavie semnul crucii asupra lui, binecuvântându-l.

Mergând pe strada întunecoasă, Stessel asculta încordat zgomotele nocturne ale oraşului. O noapte liniştită, ceţoasă învăluia Arthurul. Oraşul cufundat în beznă dormea în tihnă; doar în cartierul chinezesc câinii lătrau cu înverşunare; din când în când, vântul aducea acordurile muzicii de la cazinoul marinei.

— I-auzi-i… dansează! Stessel înjură cu năduf. Ce nătărăi! Tot lustruind parchetul i-au scăpat pe japonezi!

La comandament, Stessel îi găsi pe Roznatovski şi pe Dmitrievski. Luându-şi în serios rolul de comandant de oşti, generalul le ură izbândă în războiul care începuse şi, văzând că şeful statului său major era emoţionat, îl apostrofă cu răceală:

— Excelenţă, nu este momentul potrivit să ne lăsăm pradă nervilor, acum, când perfidul inamic a atacat o fortăreaţă rusească din Extremul Orient. Aşadar, calmaţi-vă.

Era ora două noaptea.

Petrecerea de la Belîi se prelungea. După cină, cu toată ora înaintată, tineretul dansa mereu cu antren, iar cei vârstnici izbeau mereu cărţile de postavul verde. Plictisindu-se de joc, uriaş, greoi, Tahatelov se amestecă printre dansatori, stârnind hazul tuturor. Cântându-şi

singur, colonelul schiţă câteva figuri ale jocului caucazian lezghinka cu mezina lui Belîi, Varia, o fetişcană de şaptesprezece ani.

— Păcat că n-avem o dairea. V-aş arăta eu cum se joacă lezghinka! Varia, ursita vieţii mele, ia fă-mi rost de nişte note; dacă faci lucrul ăsta mă însor cu tine! glumea colonelul.

Varia, o adolescentă veselă, sprintenă, vioaie, gingaşă, râdea zgomotos, descoperindu-şi cele două şiraguri de dinţi albi. După lezghinka urmă mazurca, în care Iuniţki, răsplătit de aplauzele furtunoase ale privitorilor, se întrecu pe sine.

Ordinul telefonic transmis de la comandamentul fortăreţei, prin care Belîi era convocat de îndată la Stessel alarmă pe toată lumea.

Era limpede că se întâmplase ceva extraordinar, de vreme ce Stessel nu se culcase încă.

Curând după aceea fu adus un plic de la comandament şi acesta lămuri totul. După ce-l citi, Belîi se adresă oaspeţilor:

— Domnilor ofiţeri! Japonezii au atacat mişeleşte forţele noastre navale de la Cemulpo şi Port-Arthur. Războiul a început. Vă rog să vă prezentaţi imediat la unităţi.

Ofiţerii îşi zornăiră pintenii ca la o comandă, grăbindu-se să-şi ia rămas bun de la gazde şi să plece. Glasurile doamnelor emoţionate, comentând zguduitoarea veste, se auzeau ca un zumzet.

Curând, la comandamentul lui Stessel sosiră: comandantul diviziei a patra de tiraliori din Siberia de Est, generalul-locotenent Fok, înalt şi uscăţiv ca o mumie; comandantul diviziei a şaptea de tiraliori din Siberia de Est, în curs de organizare, generalul-maior Kondratenko, un om calm şi cumpănit, mereu cu un zâmbet blajin pe buze; generalul-maior Belîi şi, în sfârşit, nelipsitul rotmistru Vodeaga.

Stessel le citi comunicarea statului major al guvernatorului general şi-i invită să-şi exprime opiniile. Kondratenko luă cuvântul cel dintâi:

— Să nu vorbim, ci să acţionăm. Să proclamăm starea de alarmă şi să dirijăm trupele spre punctele fixate prin planul de mobilizare, rosti el laconic.

— Păi, aici e buba; până în prezent n-avem un plan de mobilizare, obiectă Roznatovski.

— Cum aşa? se miră Kondratenko. Fortăreaţa există de cinci ani şi mai bine, iar planul de mobilizare n-a fost elaborat încă?

— De câte ori ţi-am spus, Vladimir Semionovici, să urgentezi elaborarea planului de mobilizare! se răsti Stessel la Roznatovski. E revoltător şi intolerabil!

— Dar, excelenţă, v-am şi prezentat până acum trei variante, dar n-aţi binevoit să avizaţi asupra lor, se dezvinovăţi Roznatovski.

— Ei, acum nu e timp de controverse. Trebuie să se întocmească de urgenţă planul de apărare a fortăreţei şi a întregii peninsule Kvantung, i-o retează Stessel.

— Divizia mea este împrăştiată în Dalni, la Kindjou, în Arthur şi lângă gară Nangalin, începu Fok. Ea trebuie concentrată urgent într-un singur loc – după părerea mea, sau în Arthur, pentru apărarea fortăreţei, sau la nodul de cale ferată Nangalin, de unde regimentele pot fi dirijate cu uşurinţă în orice direcţie.

— Din păcate nu ştim unde se află japonezii, obiectă Dmitrievski: poate că au şi debarcat undeva pe litoral; sistemul nostru de observare şi legătură de-a lungul coastei lasă de dorit.

Eventualitatea unei debarcări a trupelor inamice îl făcu pe Stessel să intre din nou în panică. Sărind în sus, strigă:

— Divizia a patra să nu fie concentrată, ci să fie răspândită pe toată coasta; divizia a şaptea, neavând încă efective complete, să rămână în Arthur, ori prin apropiere, în preajma golfului Golubinaia, sau a golfului Luiza. Ba nu: mai bine să se trimită acolo o singură brigadă, iar cealaltă să fie concentrată la dispoziţia comandamentului fortăreţei. Roman Isidorovici, dumneata, te rog, să rămâi pe lângă

mine. Cu trupele care pleacă, să-l trimiţi pe generalul Gorbatovski.

Luând această hotărâre, Stessel se mai linişti. Prezenţa unei brigăzi întregi, aproape de comandament, în frunte cu Kondratenko, care avea o înrâurire liniştitoare asupra lui, îi dădu curaj.

— Dar unde-i colonelul Grigorenko, şeful serviciului de geniu? întrebă deodată Stessel. Vreau să ştiu în ce stare se află dispozitivul de apărare terestră a fortăreţei.

— L-am chemat la comandament, dar nu era acasă; pesemne că a rămas pe undeva prin oraş, la vreo onomastică, raportă Dmitrievski.

— Curată inconştienţă! Duşmanul este la porţile cetăţii, iar noi nu ştim cum stăm cu apărarea terestră. Roman Isidorovici, dumneata ştii în ce stadiu se află construcţia forturilor, a redutelor? întrebă Stessel. Pe Grigorenko nu l-am văzut de nu mai ţiu minte. Vine la mine numai pentru bani, dar nici eu nu-i dau, că prea-i zvârle cu amândouă mâinile.

— Păcat, excelenţă. Grigorenko are nevoie de bani ca să-şi plătească muncitorii chinezi şi apoi construcţiile costă, nu glumă. Cunosc bine starea în care se află forturile. Am inspectat lucrările de curând, împreună cu Grigorenko. Situaţia e deplorabilă. Dintre toate, doar fortul 2 e gata, şi nici acesta n-are tot ce trebuie. Amplasamentele pentru artilerie nu sunt încă amenajate. La forturile 1 şi 3 deocamdată se fac numai lucrări de pământ. Celelalte, dacă or să fie gata în vreo trei, patru luni. Fortul 4 abia e trasat; lucrările de la forturile 5 şi 6 şi de la toate redutele şi întăriturile intermediare n-au fost încă începute. Prin urmare, în prezent, sistemul de apărare terestru, la drept vorbind, nici nu există, încheie Kondratenko, rezumându-şi astfel raportul.

— Bine, dar ce au făcut geniştii timp de patru ani de zile? strigă Stessel.

— Inginerii îşi fac case în Oraşul-Nou, mormăi Fok: pe ele s-au dus banii.

— Fortificaţiile de coastă au fost terminate. S-au construit amplasamente pentru douăzeci şi două de baterii. Se înţelege că geniştii le-au făcut, obiectă Belîi.

— În afară de asta, artileriştii de cetate susţin că nu au oameni destui pentru deservirea frontului terestru, interveni Dmitrievski.

— E foarte adevărat, confirmă Belîi. E vorba ca la sfârşitul lui ianuarie, batalionul trei, nou format, să pornească din Varşovia încoace, dar cred că o să ajungă aici abia în martie. Fără el, n-o să am efective suficiente.

— Dacă-i aşa, n-ar fi mai bine să rămână în Arthur regimentele din divizia a patra? propuse Roznatovski.

— Pentru nimic în lume, se opuse cu înverşunare Stessel. Nu putem îngădui ca japonezii să debarce undeva în Kvantung. De aceea trebuie să fim gata să-i respingem oriunde ar încerca o debarcare.

— Cred că primejdia unei debarcări e vădit exagerată, rosti Kondratenko, calm. Îndeobşte, debarcarea pe un teritoriu inamic, întreprinsă de flotă, este o operaţiune foarte dificilă. Iar faţă de faptul că suntem încă în iarnă, că marea e agitată, faţă de prezenţa flotei noastre, fie şi slăbită, dar pe deplin aptă de luptă, o asemenea debarcare se poate sfârşi cu o catastrofă pentru japonezi. E îndoielnic ca ei să înfrunte astfel de riscuri, într-un viitor apropiat. Totuşi, e necesar să avem în vedere o asemenea eventualitate. Trebuie să supraveghem îndeaproape marea.

— Şi eu ce am de făcut? întrebă Fok cu aceeaşi înverşunare.

— Tu ai şi primit misiunea: să păzeşti litoralul; gândeşte-te singur, cum s-o execuţi cât mai bine cu putinţă, îi răspunse Stessel, de astădată pe ton paşnic.

— Straşnică misiune: să păzesc două sute cincizeci de verste de coastă! Şi la o adică, în caz de alarmă, să expediez

din Arthur două regimente, noaptea, într-o direcţie necunoscută, bombăni Fok, înciudat, ridicându-se.

— Dar pentru dumneata, Roman Isidorovici, e limpede misiunea?

— Foarte limpede. Îmi daţi voie să mă retrag? întrebă Kondratenko.

Fok plecă împreună cu el; Belii îşi luă şi el rămas bun de la comandantul fortăreţei.

Maşina de război ruginită a Port-Arthurului intră în acţiune. Puse în stare de alarmă, trupele, străbătând uliţele oraşului, mărşăluiau în diferite direcţii. Regimentele proaspăt formate ale diviziei a şaptea uitaseră în graba plecării să-şi ridice muniţia de război; necunoscând localitatea, unităţile orbecăiau de colo-colo prin întuneric, se rătăceau, se amestecau, încurcându-se unele pe altele; curierii călări galopau cu tot felul de ordine şi nu nimereau la unităţile respective, înteţind neorânduiala. Regimentele se înghesuiau pe străzi şi în pieţe fără a mai nădăjdui să scape înainte de revărsatul zorilor din învălmăşeala aceea haotică.

Calea ferată nu dispunea nici de vagoane libere, nici de locomotive, aşa că trupele diviziei a patra primiră ordinul de a străbate între o sută şi o sută cincizeci de verste în formaţie de marş, pe drumuri de munte anevoioase.

Abia în dimineaţa următoare s-a mai putut face o oarecare rânduială.

Pământiu la faţă în urma nopţii nedormite, Stessel vizita călare regimentele; le ura izbândă în război şi îndemna pe „vitejii legendari” să facă cinste Rusiei, să-i bată măr pe japonezi, „spre bucuria tătucului ţar”. Istoviţi după o noapte de nesomn, ostaşii îl ascultau apatici şi-i răspundeau învălmăşit: „Slujim voioşi!”

Divizia a patra care străbătuse vreo douăzeci de verste fu adusă grabnic înapoi, pentru a fi îmbarcată în trenurile formate în cursul nopţii.

Frontul maritim al Port-Arthurului se întindea pe vreo nouă verste. La sud, flancul său drept atingea culmea Liaoteşan, lângă golful Belîi Volk. Bateriile fortificate, amplasate în acel punct, se numeau bateriile Belîi Volk. Spre nord, de-a lungul coastei, se ridica în terase şirul de coline Tigrovâi, despărţind de mare bazinul interior al portului. Pe alocuri, aceste coline atingeau înălţimea de cincizeci-şaizeci de stânjeni, ascunzând pe deplin vederii inamicului de pe mare atât rada interioară a Port-Arthurului, cât şi oraşul. Cele vreo cincisprezece baterii amplasate pe Tigrovka, denumirea prescurtată a colinelor Tigrovâi, alcătuiau, la un loc cu bateriile „Belîi Volk”, sectorul de sud al frontului maritim. Tigrovka avea drept prelungire o limbă de nisip lungă şi joasă, Tigrovâi Hvost, ce făcea o curbă spre rada interioară. Un canal îngust, nu prea adânc, despărţea Tigrovâi Hvost de colina Zolotaia care domina tot sectorul de nord al frontului maritim. Pe colina aceasta se aflau mai multe baterii cu tragere îndepărtată, ceea ce făcea din ea cel mai puternic punct de sprijin pentru tot frontul de coastă. În faţa colinei Zolotaia, ieşea în mare stânca Elektriceski Utios, numită astfel fiindcă dispunea de un grup de proiectoare electrice, cel mai puternic din fortăreaţă. Mai încolo, spre nord, pierzând treptat din înălţime, se ridica colina Krestovaia, cu capul Ploski; apoi culmea Strelkovaia făcând parte din lanţul de înălţimi Drakonovâi, perpendicular pe litoral. Acolo, în punctul de joncţiune al frontului maritim cu cel terestru, era amplasată bateria 22 de coastă de la flancul stâng.

Dat fiind că Port-Arthurul era considerat, înainte de toate o fortăreaţă navală, având drept menire apărarea flotei ruseşti împotriva atacurilor de pe mare, îndată după ocuparea lui, în 1898, s-a procedat la amplasarea bateriilor de coastă.

În total, pe frontul maritim fuseseră instalate nouă baterii de fortificaţii permanente de profil normal şi un număr de douăsprezece întărituri provizorii de profil redus, toate

bateriile amplasate însumând 108 piese de artilerie. Printre acestea se numărau doar cinci tunuri de 10 ţoli şi zece mortiere de 11 ţoli, celelalte piese fiind de calibru mai mic. Cea mai puternică era socotită bateria de pe Elektriceski Utios, formată din cinci tunuri de 10 ţoli şi două de 57 milimetri, acestea din urmă fiind piese de reglaj.

Fortificaţiile în care era amplasată această baterie se aflau la 44 stânjeni deasupra nivelului mării, într-un masiv continuu de granit şi aveau 180 metri lungime şi circa 21 metri lăţime. Parapetul, tot de granit, cobora în pantă abruptă spre mare şi era cenuşiu, ca şi coastele colinei Zolotaia, ceea ce ajuta la camuflarea fortificaţiei împotriva vederii dinspre mare. Deşi piesele n-aveau scuturi de protecţie pentru servanţi, tunurile de 10 ţoli erau prevăzute, deasupra platformei ochitorilor, sus, cu câte un cozoroc uşor din fier ondulat. Parapetul din granit îmbrăcat în beton, înalt aproape de un stânjen şi jumătate, apăra într-o măsură oarecare oamenii împotriva tirului razant al pieselor de pe nave. În intervalele dintre tunuri, de câte 10 stânjeni, se aflau depozite de pulbere şi de proiectile şi adăposturi – cazărmi pentru servanţi, cu ieşiri spre platformele tunurilor. La flancurile bateriilor, în traversele laterale, erau amenajate cazemate de beton pentru câte un ploton de artilerişti. În traversa de la centru se afla postul telemetrului cu bază orizontală, care avea un adăpost clădit din piatră şi puţin adâncit în parapet. Bateria nu poseda un post de comandă independent; se prevedea ca, în timpul tragerilor, locul comandantului să fie lângă telemetru. La flancul drept, într-un amplasament comun, se aflau două tunuri de reglaj, cu tir rapid, sistem „Nordenfeldt”.

De-a lungul bateriei, pe toată întinderea ei, imediat în spatele amplasamentelor, trecea un drum larg, amenajat. La o parte, în dreapta bateriei, pe o mică platformă săpată în stâncă, era aşezat un proiector.

Într-o văgăună adâncă în dosul stâncii, fuseseră clădite cazărmi scunde, pentru adăpostirea unei companii de

artilerie de fortificaţii, locuinţe pentru ofiţeri şi mai multe clădiri anexe. Tot acolo, într-o hrubă săpată în spatele Utiosului, se aflau uzina electrică şi o încăpere pentru provizii. Un drum larg, aproape orizontal, ducea de la cazărmi şi de la locuinţele ofiţereşti la baterie. În faţa locuinţelor, fusese amenajată o grădiniţă de flori, iar ceva mai departe, grădina de zarzavat a companiei.

Drumul ducea din oraş spre Utios, peste colina Zolotaia sau pe la poalele ei, făcând un ocol. Ambele drumuri erau lungi, în serpentină, ceea ce făcea comunicaţiile între Utios şi oraş destul de anevoioase.

Specificul complicat al conducerii tirului bateriilor de felul celei de pe Elektriceski Utios făcea ca la comanda lor să fie numiţi cei mai pricepuţi şi mai experimentaţi ofiţeri din artileria de fortificaţii.

În perioada dezlănţuirii ostilităţilor, comanda bateriei de pe Elektriceski Utios o deţinea căpitanul Nikolai Vasilievici Jukovski, care locuia la baterie. Tot acolo locuiau şi cei doi ofiţeri subalterni: ştabs-căpitanul17 Cij şi porucikul Boreiko.

Toată ziua de 26 ianuarie bateria 15 de pe Elektriceski Utios se îndeletnici cu luarea în primire a trei sute de bombe de zece ţoli, împreună cu un număr de încărcături de pulbere. Mânuirea proiectilelor, grele de 15 puduri şi a încărcăturilor de 4 puduri, era istovitoare, ostaşii fiind nevoiţi să le ducă pe braţe în cazematele de muniţii. Această muncă grea şi primejdioasă fu terminată abia spre seară.

Frânţi de oboseală, soldaţii se duseră la culcare îndată după ce cinară şi se făcu apelul de seară; nici Jukovski nu întârzie în biroul său. Curând tot efectivul bateriei se cufundase într-un somn adânc. Doar o santinelă singuratică păşea de colo-colo, aşteptându-şi schimbul.

La orele zece seara, intră în post canonierul18 David Zaiaţ, un evreu mărunţel şi slăbuţ, care recrutase numai din întâmplare la artilerie şi, deosebindu-se vădit prin toată

înfăţişarea sa, puţin arătoasă, de artileriştii înalţi, zvelţi, voinici.

După ce străbătu de câteva ori bateria, Zaiaţ se urcă pe parapet şi se aşează pe o piatră de lângă postul telemetrului; noaptea îşi putea îngădui să se abată de la regulamentul asupra serviciului pe garnizoană.

Zaiaţ puse arma lângă el, cu ţeava în sus, îşi răsuci o ţigară şi o aprinse cu plăcere. Marea calmă, uşor înceţoşată, se întindea înaintea ochilor săi, cu şiragurile luminilor sclipitoare ale escadrei.

Gândul lui Zaiaţ zbură departe, spre târgul Sevnţiand, unde îşi lăsase tânăra nevastă cu doi copii mici.

Trecuseră aproape patru ani de când se despărţise de ei, fiind încorporat şi trimis la zece mii de verste depărtare, tocmai la Port-Arthur. Călătorise până la destinaţie timp de o lună şi mai bine; pe drum încercase să dezerteze, dar fusese prins, bătut cu vergi şi trimis înapoi la unitate, sub escortă. Nici la Arthur nu o ducea prea bine. Debil, inapt pentru greaua slujbă de tunar, fusese trecut la plotonul de trupă auxiliar.

Simţind că l-a pătruns frigul, Zaiaţ se ridică şi începu să se plimbe de-a lungul parapetului.

Noaptea întunecoasă era liniştită, tăcută.

Deodată, pe mare bubui un tun; altul, încă unul. În clipa următoare trăgea toată escadra cu înverşunare. Zaiaţ privea cu mirare, fără să poată pricepe ce se petrece. Apoi îşi zise în sine: „Marinarii fac exerciţii”, şi privi mai departe, liniştit, spectacolul ce se desfăşura înaintea sa. Fulgerări de salve, lumini de proiectoare, trombe de apă ţâşnind după explozia proiectilelor – un spectacol de toată frumuseţea.

„Straşnic trag, aidoma ca la noi la tragerea de întrecere!” gândi Zaiaţ.

Caporalul de schimb se apropie şi întrebă, somnoros, ce se petrece.

— Fac exerciţii marinarii, răspunse Zaiaţ.

Caporalul se scărpină, căscă şi spuse alene:

— Mai ai o jumătate de ceas până la schimb. Vii singur, şi-l scoli pe Belonogov. Eu o să mai trag un pui de somn. Apoi coborî, fără grabă, de pe parapet.

Nu trecu mult timp şi tirul încetă. Zaiaţ se duse să-şi trezească schimbul. Apoi se încălzi la corpul de gardă şi adormi buştean.

Fu deşteptat din somn pe la patru dimineaţa.

— Iar la schimb? mormăi el.

— Ce schimb! Japonezul pofteşte să se războiască cu noi! E alarmă, compania iese la baterie.

— Nu mai spune! se miră Zaiaţ. Vasăzică, aseară, când au tras marinarii, nu erau exerciţii, era chiar război?

Soldaţii forfoteau în întuneric prin baterie. Ici şi colo licăreau felinarele de mână. Cazematele pentru pulbere şi de proiectile fuseseră deschise; servanţii se înghesuiau lângă tunuri; de pe toate se scoseseră prelatele. Undeva în întuneric se auzea glasul calm al lui Jukovski. Pe mare domnea o linişte desăvârşită. Escadra continua să lumineze intens cu proiectoarele.

Zaiaţ îşi luă postul în primire lângă casa cu bani, înciudat de acea noapte agitată. Nu-i venea de loc să creadă că izbucnise războiul; socotea că totul nu era decât o pălăvrăgeală a soldaţilor.

— Generalul Belîi ne-a comunicat, începu Jukovski, lămurindu-i pe soldaţi, că japonezii au atacat flota noastră pe neaşteptate şi au torpilat trei nave. Din clipă în clipă putem să ne aşteptăm la un nou atac. Deci să fim cu ochii în patru pe mare, gata pentru a deschide focul.

Zaiaţ ciuli urechea.

— Cum, e război adevărat? Ei, atunci, chiar dacă scap cu viaţa, s-a zis pentru multă vreme cu Sevnţiand, îşi zise el tulburat.

— Transmite servanţilor de la proiector să-l pună îndată în funcţiune, ordona cuiva în întuneric comandantul companiei. În caz de alarmă, să mă anunţaţi imediat şi să scoateţi oamenii la posturi.

— Am înţeles, înălţimea voastră.

După voce, Zaiaţ îl recunoscu pe feldwebelul19 Nazarenko.

Oamenii se îndepărtară şi Zaiaţ rămase din nou singur, păşind de colo-colo prin întuneric.

Pe la opt dimineaţa, când ceaţa dimineţii începu să se ridice deasupra mării, numeroase fumuleţe se iviră la orizont, unul după altul. Mai multe torpiloare se repeziră în întâmpinarea lor.

Ştabs-căpitanul Cij, care se afla la baterie, ordonă telemetriştilor să urmărească mişcările torpiloarelor care pesemne că porniseră în recunoaştere, sau se grăbeau să atace navele apărute.

Deodată, la o mare distanţă de fumuleţele ce se tot apropiau, torpiloarele virară, făcând cale întoarsă şi semnalizând intens cu fanioanele.

Ştabs-căpitanul crezu că fusese o alarmă falsă şi începu să coboare de pe parapet, când, deodată, tunurile de 12 ţoli de pe cuirasatul amiral Petropavlovsk începură să bubuie, urmate imediat de artileria altor nave. Cij simţi deodată că se învârteşte pământul cu el; ca să nu cadă, fu nevoit să se sprijine de postul telemetrului: îşi dădu seama că sub ochii lui, prin pâcla dimineţii senine, însorite, înainta o întreagă escadră japoneză.

Şuierul mereu crescând al obuzelor îl tulbură cumplit.

Se repezi val-vârtej în jos şi se năpusti într-o cazemată de beton. Acolo, la adăpostul bolţii groase, îşi recăpăta cumpătul, dându-şi în sfârşit seama ce trebuia să facă: să trimită după comandantul companiei.

La darea alarmei în baterii, soldaţii alergau grăbiţi din cazărmi la tunuri, privind în fugă exploziile proiectilelor.

Pe drumul ce ducea spre baterie, veneau în goană Jukovski şi Boreiko, potrivindu-şi din mers ţinuta. Cij scoase un suspin de uşurare.

— Telemetrul! răcni încă de departe Boreiko, cu glas gros, asurzitor, vrednic de pizmuit şi de un protodiacon.

Telemetriştii se făcură una cu lunetele lor, îndreptându-le asupra navelor japoneze ce se conturau limpede în zare.

— Cinci mii şase sute! strigă semnalizatorul, dând distanţa până la obiectiv.

— Înălţător, două sute cincizeci; deriva, două la dreapta! comandă Jukovski, care ajunsese la baterie.

Soldaţii se grăbiră să execute manevra de ochire cu tunurile, ale căror ţevi lungi şi subţiri se roteau încet, urmărind deplasarea escadrei.

— Cinci mii patru sute! comunică din nou semnalizatorul.

Cij îndrăzni să-şi părăsească adăpostul: cu un zâmbet încurcat ieşi înaintea lui Jukovski.

— Ar fi trebuit să pregăteşti bateria pentru tragere, îl dojeni Jukovski cu răceală şi se urcă pe parapetul de la postul telemetrului. O clipă, Cij cuteză să păşească după el, dar şuierul unor noi proiectile îl făcu să coboare iar sub protecţia bolţii trainice de beton.

Boreiko însă, lărgindu-şi umerii de atlet, umbla cu paşi mari prin baterie şi dădea cu glas tare comenzi:

— Direcţia prova navei din capul formaţiei! Toate piesele acelaşi punct de ochire! Aţi înţeles, mama voastră de mânji? şi în aceeaşi clipă sări pe platforma ochitorului, verificând el însuşi ochirea.

— Unde ţi-s ochii, nătărăule? strigă el soldatului speriat Ţi-am spus: asupra catargului, şi tu ai ochit în coş. Îndreaptă ţeava! Şi, dând tunarului un ghiont în coastă, Boreiko alergă în altă parte, fără a lua seama la proiectilele japoneze care şi încadraseră bateria.

— Cinci mii două sute douăzeci! Cinci mii două sute! Cinci mii o sută optzeci! strigă mereu semnalizatorul, indicând distanţele. Jukovski privea mereu, prin binoclu, escadra japoneză. Aceasta mergea în două linii de şir, paralel cu coasta, în direcţia sud. În prima coloană erau cuirasatele; crucişătoarele şi alte nave de tip mai uşor veneau după ele, ceva mai departe.

— Cinci mii o sută! Cinci mii optzeci! Cinci mii şaizeci! se auzea de la postul telemetrului.

— Baterie, salvă! strigă Jukovski, ridicând mâna dreaptă în semn de luare aminte.

— Baterie, salvă! repetă Boreiko la celălalt capăt al bateriei.

Servanţii săriră de lângă tunuri spre parapet; ochitorii se aplecară înapoi, pe platformele lor, întinzând corzile percutoarelor, gata să tragă de ele cu putere; sergenţii-şefi de piese stăteau în spatele tunurilor, cu braţul drept ridicat şi cu ochii la comandant.

Cij, care-şi scoase o clipă nasul din cazemată, sări imediat înapoi, astupându-şi urechile.

— Foc! comandă Jukovski, repezind mâna în jos.

— Foc! repetă Boreiko.

Cinci vâlvătăi ţâşniră ca nişte fulgere din ţevile pieselor; o clipă după aceea bateria fu învăluită în norii groşi de fum albastru ai pulberii arse, ascunzând ochiului şi marea, şi coasta. Se răspândi un miros de silitră şi de pucioasă. Tunurile reculară zgomotos pe batiul înclinat al afetelor şi lunecară la loc.

Fumul se risipea încet. Escadra japoneză se ivi din nou.

Jukovski şi Boreiko duseră repede binoclurile la ochi: văzură desluşit patru trombe uriaşe de apă în jurul navei din capul formaţiei şi, în acelaşi timp, în dreptul coşului său de la mijloc ţâşni, mai întâi, o coloană neagră de fum, apoi alta, albă, de aburi.

— Două scurte, două lungi, o lovitură! raportă semnalizatorul cu glas tare.

— Lovitură în plin – sunt încadraţi ticăloşii! strigă bucuros Boreiko.

— Da, i-am ardeiat bine. Ies aburi. Se pare că le-am avariat conductele, răspunse Jukovski. Alexandr Alexandrovici, nu vrei să ne admiri şi dumneata succesul? îi strigă lui Cij, care răsări din nou la lumina zilei.

— Patru mii opt sute! Patru mii şapte sute! anunţa mereu semnalizatorul.

— Înălţător două sute treizeci, aceeaşi derivă! comandă Jukovski.

Ţevile pieselor se roteau din nou prin aer, urmărind deplasarea escadrei japoneze.

Navele inamice se încinseră cu un brâu de fulgere şi de fum verde, uşor, ce se topea iute în aer.

— Înălţimea voastră, japonezul trage! raportă semnalizatorul.

— Adăpostiţi! comandă Boreiko.

Vreo zece proiectile de calibru mare se prăvăliră în acelaşi timp peste baterie. Explodară în faţă, în spate, în lături. Fumul lor, înţepător, înecăcios, învălui bateria. Toată lumea fugi la adăpost; numai Jukovski stătea mereu pe parapet, iar Boreiko, jos, înjurând de mama focului, culegea schijele care cădeau pe lângă el, încă fierbinţi, şi le cerceta cu grijă.

Ieşind din post, Zaiaţ se culcase în dormitor şi nici prin gând nu-i trecu să fugă la adăpost în clipa când japonezii deschiseră focul asupra colinei Elektriceski Utios. Totuşi, când un obuz se sparse aproape de tot, făcând geamurile ţăndări, ţâşni pe uşă afară. În clipa aceea, un proiectil trecu urlând pe deasupra lui şi se sparse cu un bubuit asurzitor în dosul bateriei. Înspăimântat, Zaiaţ se trânti fulgerător la pământ; apoi, aruncând o privire în jur, se repezi în goană spre baterie. Mânat din urmă de o serie de explozii care se succedară una după alta, sări cu capul în jos în cea dintâi cazemată întâlnită în cale. La intrarea acesteia, Cij privea speriat în lături şi Zaiaţ îl nimeri cu capul drept în pântec. Izbitura fu atât de puternică, încât ştabs-căpitanul, slab de nervi şi îngrozit la culme, căzu în nesimţire la pământ.

Văzând că şi-a dat ofiţerul peste cap, Zaiaţ se înspăimântă într-atâta, încât sări îndată înapoi, afară din cazemată. În aceeaşi clipă nimeri în Boreiko. Dar pe uriaşul porucik nu era uşor să-l dobori – îl înşfăcă pe Zaiaţ de guler, îl zgâlţâi straşnic şi-i strigă fioros:

— Ce-i cu tine, Zaiaţ? Ai căpiat? Ce dracu cauţi aici? Marş la cazemata din colţ. Stai acolo, la postul de prim ajutor!

— Şi, ca să ia aminte altă dată, îl blagoslovi după ceafă cu o scatoalcă atât de zdravănă, încât Zaiaţ abia se ţinu pe picioare.

După ce-l milui astfel, Boreiko se duse să-l vadă pe Cij şi-l găsi întins la pământ. Doi soldaţi se sileau să-l readucă în simţiri.

— Ce s-a întâmplat? întreba porucikul, mirat.

— Înălţimea voastră, Zaiaţ s-a repezit ca un nebun în cazemată şi a lovit cu capul în burtă pe Înălţimea sa. Iar domnul ştabs-căpitan a leşinat, îi raportară soldaţii.

— Să vină felcerul, să-l aducă în simţiri, ordonă Boreiko şi se duse la Jukovski.

— A leşinat Cij, îi raportă el amuzat comandantului. Prostul de Zaiaţ l-a lovit din fugă şi el de spaimă s-a muiat pe loc, ca o muiere.

— Ai spus să fie chemat felcerul? Bine. Hai să tragem înainte, răspunse scurt căpitanul.

Japonezii îşi deplasară tirul asupra escadrei şi bateria deschise din nou un foc viu asupra lor.

De îndată ce bombardamentul asupra Utiosului încetă, pe drumul care venea de la Zolotaia se ivi o trăsură, încadrată de o escortă de călăreţi. Încă de departe se zăriră reverele roşii ale mantalelor de general. Zece minute mai târziu, trăsura ajunse la Elektriceski Utios; din ea coborâră Stessel şi Belîi. Împieptoşat, cu capul sus, Stessel îşi luă un aer impunător. După ce primi raportul de la Jukovski, salută trupă cu glas tare. Oamenii răspunseră răzleţ. Stessel se încruntă.

— Hm, cum poţi să faci război cu asemenea oameni? Culmea, sunt ostaşi în termen şi habar n-au nici măcar cum se răspunde la salut! Aveam de gând să-i răsplătesc cu crucea Sfântul Gheorghe pentru acţiunea de azi, dar acum m-am răzgândit. Mai întâi să înveţe să răspundă la salut ca

lumea. Ce, în compania dumitale nu e nici cea mai mică disciplină?! strigă el arţăgos, adresându-i-se lui Jukovski.

În aceeaşi clipă privirea lui se opri asupra lui Boreiko; acesta nu-şi putea stăpâni zâmbetul.

— Şi dumneata, porucikule, de ce râzi? De ce nu eşti în ţinută reglementară?

Boreiko îşi privi ţinuta mirat.

— Unde ţi-e sabia? se răsti Stessel.

— Ce să fac cu sabia, excelenţă? replică porucikul calm; să tai cu ea cuirasatele japoneze?

— Ce este? Ţinută nereglementară! ţipă Stessel, scos cu desăvârşire din sărite. La arest! Pleacă!

— Excelenţă, eu le-am dat voie domnilor ofiţeri să nu poarte săbii în timpul tragerilor reale: sabia îi împiedică în mişcări, când trebuie să se suie pe afet ca să verifice ochirea, interveni Belîi.

— E nereglementar… nereglementar! Debandadă! Ordin observator scris, da! orăcăia într-una Stessel.

Toţi îl priveau tăcuţi.

— Aţi observat lovituri în navele inamice? Bateria are răniţi? întrebă Stessel, după ce se mai linişti.

— Au fost observate trei lovituri directe în cuirasatul din capul formaţiei inamice. Bateria n-are răniţi, raportă Jukovski.

Stessel ascultă distrat răspunsul şi apoi se urcă pe parapet.

Între timp, japonezii se apropiaseră din nou de Port-Arthur. Şuierul sinistru al unui proiectil sfâşie aerul. Pe neaşteptate, Stessel manifestă cel mai viu interes pentru principiul de construcţie al telemetrului şi dintr-un salt ajunse în amplasamentul lui. Urmându-i pilda salvatoare, Vodeaga şi Dmitrievski, care îl însoţeau, se strecurară într-o clipă tot acolo. Ceilalţi ofiţeri din suita generalului se grăbiră să coboare de pe parapet. Doar Belîi şi Jukovski ramaseră pe loc, continuând să observe manevrele escadrei japoneze.

Obuzul se izbi de pământ în faţa bateriei, însă nu făcu explozie. Toţi răsuflară uşuraţi. Stessel se ivi din nou pe parapet, măsurându-l în lung şi în lat cu paşii.

— Japonezii se apropie, îi raportă Dmitrievski.

— Da; trebuie să ne întoarcem imediat la Zolotaia. De acolo tot teatrul de luptă este mai clar şi sunt posibile legături cu toate bateriile. Domnilor, să plecăm chiar acum înapoi, se grăbi Stessel.

Trăsura generalului nu străbătuse nici jumătate din drum, când o ploaie de obuze japoneze se abătu iar peste Utios şi peste drumul spre Zolotaia.

De la baterie se vedea cum întreaga escortă de călăreţi ce-l însoţea pe general se năpusti deodată la vale, întrecând în galop trăsura generalului. Aruncând priviri îngrozite spre mare, Stessel stătea în picioare şi-şi izbea de zor vizitiul după ceafă. Caii, speriaţi de o explozie mai apropiată, o luară nebuneşte la goană.

Privind scena, Boreiko râse zgomotos.

— Halal viteji! Când totul e liniştit, sunt vulturi, dar când şuieră obuzele, se prefac în curci plouate.

— N-ai putea să vorbeşti mai încet, Boris Dmitrievici? Nu uita că te aud ostaşii, îl dojeni Jukovski. Mai bine du-te de vezi ce-i cu Cij: nu cumva o fi murit de spaimă?

Boreiko îl găsi pe Cij gemând jalnic.

— Ei, nu vă simţiţi mai bine? mormăi Boreiko.

— Vai, nu! Cred că o să dau în peritonită, după asemenea izbitură în pântece. Îndată ce mă fac bine, îl snopesc în bătăi pe afurisitul ăla de Zaiaţ, ca altă dată să se uite bine pe unde fuge.

— N-are nici o vină; era emoţionat, ca şi dumneavoastră.

După ce mai traseră două-trei salve asupra coastei, japonezii pieriră în larg.

— Încetarea! Ştergeţi piesele! ordonă Jukovski.

După ce făcu rânduială peste tot, Jukovski adună trupă în front şi-i mulţumi cu glas tare pentru felul în care-şi făcuse datoria.

— Slujim voioşi! răspunseră ostaşii veseli, într-un glas.

— Ei, aşa trebuia să-i răspundeţi generalului. Acum aţi rămas fără cruce, îi mustră Jukovski.

— Mai avem prilej să o câştigăm, îi răspunse Boreiko în locul lor: şi crucea Sfântul Gheorghe, şi crucea de lemn. Câteva din cea dintâi; din a doua, cred, mai multe.

— Rupeţi rândurile! comandă căpitanul, lăsând oamenii liberi. Şi el coborî în cazemată.

Într-un beci adânc, plin cu butoaie de varză acră, de castraveţi muraţi, de carne sărată şi alte provizii, care deservea bateria şi compania, se adunase în timpul canonadei toată suflarea din Utios oare nu făcea serviciul de front: furieri, artelnici, magazioneri, fierari, croitori şi ceilalţi oameni din serviciul auxiliar. În fruntea lor se afla însuşi feldwebelul companiei, Denis Petrovici Nazarenko, pe care Jukovski îl lăsase să supravegheze ordinea din spatele liniei de foc. Tot acolo, în beci, pe o bancă, şedea demnă nevasta lui, o femeie roşie în obraz, cu fiica ei Şurka, o fată voinică de şaisprezece ani.

După ce tunurile amuţiră, toţi cei din beci ieşiră la lumină.

— Vă felicit pentru felul cum v-aţi făcut datoria! le strigă Boreiko, în glumă.

— Slujim voioşi! răspunseră „eroii”, cam ruşinaţi.

Sprijinit de un ostaş, Cij se apropie încet de ei. Nu-şi putea veni de loc în fire şi-şi pierduse înfăţişarea fercheşă. Înainte de toate, îi ceru lui Jukovski să-l trimită în judecată pe Zaiaţ „pentru lovirea premeditată a superiorului”.

— O, doamne! Ce tot vorbeşti, Alexandr Alexandrovici? Păi, când a dat peste dumneata nu vedea nimic de speriat ce era. Ia judecă mai bine! Hai, trage-i o săpunealâ şi lasă-l în pace, răspunse Jukovski, mirat de înverşunarea lui Cij.

— Ba nu; a fost un atac premeditat, săvârşit de un soldat evreu împotriva unui ofiţer rus. Trebuie să admiteţi că este în joc onoarea uniformei; vă rog să-l daţi în judecată, stărui Cij.

— Dragă, încă nu ţi-ai venit pe deplin în fire; odihneşte-te, liniştеşte-te, şi apoi vom sta de vorbă, răspunse Jukovski, nefiind de acord cu el şi se îndepărtă, văzându-şi de treburi.

— Ei bine, atunci am să mă răfuiesc cu Zaiaţ, aşa cum ştiu eu! se îndărătnici Cij.

Tocmai în clipa aceea, spre ghinionul lui, Zaiaţ trecu şchiopătând pe aproape.

— Zaiaţ, la ordin! îl strigă ofiţerul.

Soldatul se apropie şi se opri, privindu-l speriat.

— Mă, secătură, cum ai îndrăznit să dai peste mine? zbieră ştabs-căpitanul.

— Vă cer iertare, înălţimea voastră; n-am făcut-o dinadins; eram tare speriat, bolborosi Zaiaţ.

— Minţi, jidov puchinos, dinadins m-ai lovit! şi rostind aceste cuvinte, Cij îl izbi cu sete în obraz.

Lovitura fu atât de violentă, încât Zaiaţ abia se putu ţine pe picioare. Din nasul strivit şi din buze îi ţâşni sângele; lacrimile îi şiroiau. Imobilizat însă de disciplină, stătea în poziţia de drepţi.

Cij continua să-l lovească într-una, cu sete, până când Zaiaţ se clătină şi începu să se lase încet jos.

— Drepţi, lepră! răcni ştabs-căpitanul şi după ce-l izbi de mai multe ori cu piciorul, se îndepărtă.

Soldaţii priveau de departe sălbatica răfuială şi îndată ce ofiţerul pieri din vedere, săriră în ajutorul lui Zaiaţ. Îl ridicară de jos şi-l duseră în cazarmă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Boreiko, ivindu-se pe neaşteptate.

Soldaţii îi raportară ce se petrecuse.

— Duceţi-l în cazarmă, ajutaţi-l să se dezmeticească şi spuneţi-i lui Rodionov să vină la mine, ordonă Boreiko.

Când se prezentă feuerwerkerul20 Rodionov, tot atât de voinic şi de vânjos ca şi porucikul său, Boreiko, rostind cuvintele rar, grav, îi ordonă:

— Spune feldwebelului că Zaiaţ e mutat în plotonul meu. Scuteşte-l de toate corvezile timp de trei-patru zile. Spune-i

lui Zaiaţ să nu mai dea ochi cu ştabs-căpitanul. Şi dacă Cij se mai atinge de el, o să vorbesc eu cu dânsul.

— Am înţeles! Zaiaţ are să ne fie de folos în ploton, e meşter la toate, răspunse Rodionov.

Stessel şi Belîi se întoarseră de la Utios la Zolotaia cu sufletul la gură, descumpăniţi. Însoţitorii lor opriseră anevoie caii speriaţi abia în preajma bateriei, salvându-i pe cei doi generali de primejdie.

— Am scăpat ieftin, rosti Stessel, oftând uşurat. Altă dată mă duc călare: cu un cal te strecori mai lesne decât cu doi, mai ales când ai un vizitiu prost şi fricos.

— Ei, slavă domnului că s-a sfârşit cu bine, răspunse Belîi împăciuitor.

Chiar la începutul duelului de artilerie, un proiectil japonez de 12 ţoli nimerise într-o cazemată de la bateria 13, străbătuse un strat de pământ gros de un stânjen şi jumătate, străpunsese o lespede de beton de doi arşini şi explodase, omorând trei soldaţi şi rănind grav alţi doi.

De îndată ce canonada încetase, comandantul bateriei, căpitanul Zeiţ se gândi să facă un parastas pentru cei ucişi, aşa că fu chemat un preot de la Comandamentul Artileriei.

Când Stessel şi Belîi se dădură jos din trăsură şi se apropiară de baterie, compania lui Zeiţ se aliniase în front. Preotul, un bătrânel cărunt, slujea parastasul lângă cadavrele acoperite cu mantale, cădelniţând de zor. Zeiţ stătea cu ofiţerii săi în faţa frontului, urmărind cu coada ochiului apropierea superiorilor.

Soldaţii, în poziţie de drepţi, îşi ţineau chipiurile pentru rugăciune, pe braţul stâng, îndoit. O expresie aspră şi dureroasă stăruia pe chipurile lor. Răsunau suspine grele; mâinile le erau în continuă mişcare, făcând semnul crucii. Bătrânelul în anteriu intona jalnic „veşnica pomenire pentru ostaşii răposaţi întru Domnul”, iar corul îi ţinea isonul tărăgănat şi solemn.

Generalul Stessel se apropie de morţi, făcu trei plecăciuni adânci, atingând pământul cu mâna şi apoi trase la o parte

mantalele care îi acopereau şi le dădu cea din urmă sărutare.

Preotul se grăbi să termine parastasul, îngăimând în pripă rugăciunile.

De îndată ce isprăvi, Stessel luă cuvântul către ostaşi:

— Fraţilor! Inamicul perfid ne-a atacat pe neaşteptate, dar nu ne-a surprins nepregătiţi. Azi, aţi văzut cu ochii voştri cum loveau obuzele noastre vasele japoneze. Cugetul vostru să nu se întunece în urma acestor prime jertfe ale războiului. Odihnească-se-n pace eroii, care şi-au dăruit viaţa pentru credinţă, ţar şi patrie. Să nu facem de ruşine pământul Rusiei şi pe tătucul ţar. Pentru bărbăţia de care aţi dat dovadă în ziua de azi, răsplătesc douăzeci de ostaşi cu crucea Sfântul Gheorghe. Ura!

— Ura! răspunseră soldaţii, posomorâţi, dar toţi într-un glas, tunător.

— Ei, aşa unire într-un glas mai zic şi eu! Nu-i la fel cu cea din vale. Cu asemenea viteji îi strivim pe stârpiturile de japonezi ca pe nişte muşte! strigă generalul entuziasmat.

— Excelenţă, cui dăm decoraţiile? Bateria n-a tras azi şi oamenii au stat adăpostiţi în cazemate! îl întrebă Zeiţ.

— Ei, aveţi destui viteji, slavă domnului. Alegeţi pe cei mai destoinici. Feldwebelul, subofiţerii şi ceilalţi gradaţi vor fi decoraţi, fireşte, înaintea tuturor.

— Excelenţă! Vine guvernatorul general cu statul său major! îi raportă Iuniţki lui Belîi.

Stessel începu să se agite.

— Compania să se alinieze de-a lungul bateriei! Domnii ofiţeri să treacă în front! Preiau comanda, dispuse el.

Ostaşii se aliniară. Numai Tahatelov întrebă nedumirit:

— Dar japonezii? Dacă se apropie iar de coastă n-o să putem deschide imediat focul asupra lor; o să treacă prea mult timp până vor ajunge soldaţii la piese.

— Colonele, întrebarea n-are rost, i-o reteză Stessel. Principalul este să-l întâmpinăm pe guvernatorul general aşa cum se cuvine şi pe urmă vom vedea noi.

Când Alexeev ajunse la baterie, compania îl aştepta în front.

— Companie, drepţi! pentru onor spre dreapta, prezentaţi arm'! comandă Stessel.

— Bună ziua, dragă Anatoli Mihailovici, îl salută guvernatorul. La cel dintâi bubuit al tunurilor, excelenţa voastră vă şi aflaţi la cea mai primejduită baterie. Bună ziua, artilerişti! Vă mulţumesc pentru vitejia de care aţi dat dovadă. Azi, chiar de la început i-aţi băgat în sperieţi pe japonezi cu loviturile voastre bine ţintite.

— Ţin de datoria mea să aduc la cunoştinţa excelenţei voastre că brava noastră escadră a luptat de asemenea cu eroism. Tirul artileriei de pe nave a lovit inamicul în plin. Amiralul Togo trebuie să fi avut pierderi mari. Binevoiţi a primi felicitările mele pentru strălucita acţiune a marinarilor! răspunse Stessel, măgulind cu dărnicie: cunoştea dragostea pentru marină a guvernatorului general.

— Îngăduiţi-mi să aduc mulţumiri excelenţei voastre din partea marinarilor pentru o atât de înaltă apreciere a operaţiunilor eroicei noastre flote. Voi fi fericit să aduc la cunoştinţa iubitului nostru suveran mişcătoarea frăţie dovedită între armata de uscat şi marină.

După aceea, excelenţele lor se sărutară solemn de trei ori.

Amiralul vizită bateria, mulţumi din nou ostaşilor şi se pregăti să plece în oraş.

— Ei, acum putem şi noi să mergem pe la casele noastre. Dumneata, Vasili Feodorovici, exprimă mulţumiri soldaţilor şi ofiţerilor pentru felul cum şi-au făcut datoria şi să vină trăsura. Se pare că stârpiturile de japonezi au plecat de-a binelea.

În trăsură, cei doi generali, flataţi de laudele guvernatorului, îl ridicau şi ei în slăvi, care mai de care, pe el şi pe marinarii lui.

— E foarte inteligent. Se cunoaşte că în vinele lui curge sânge împărătesc, îl admiră Stessel.

— Dacă toţi marinarii ar fi ca el, n-am fi păţit ruşinea de noaptea trecută, îi ţinea hangul Belîi.

— Ei, nu e mare nenorocire. E adevărat că marinarii au cam stat gură cască, dar vasele vor fi reparate şi flota îşi va recâştiga potenţialul de luptă. Numai să rămână Alexeev în Port-Arthur, spuse Stessel gânditor.

— Totuşi, trebuie să organizăm o legătură mai strânsă cu marina. Ştim prea puţin din ceea ce se petrece la ei.

— E nevoie de o legătură mai strânsă, dar trebuie să fim cu ochii în patru ca să nu ni se suie în cap marinarii.

— Bine, dar şi guvernatorul general e marinar.

— Înainte de toate e guvernator. De aceea trebuie să iubească nu numai marina, ci şi armata de uscat. Atitudinea lui de azi confirmă acest lucru. Am ajuns şi la comandament.

Luându-şi rămas bun de la Belîi, Stessel îi aminti din nou de Elektriceski Utios:

— Vasili Feodorovici! Te rog să supraveghezi mai îndeaproape oamenii din bateria 15; să aibă mai multă grijă de ţinuta lor. Parcă n-ar fi o companie, ci o turmă de muieri. Dacă ai să găseşti de cuviinţă, propune pentru decorare grade inferioare şi ofiţeri. Dar, auzi, cu mult discernământ.

— Jukovski şi Boreiko sunt printre cei mai buni ofiţeri de artilerie ai mei. Desigur am să-i propun pentru decorare. Trebuie să fie şi printre canonieri şi printre feuerwerkeri oameni vrednici de răsplată, răspunse Belîi.

În oraş, Stessel găsi o forfotă neobişnuită. Treziţi din somn de canonadă, de îndată ce-şi dăduseră seama că izbucnise războiul, locuitorii Port-Arthurului se repeziseră în beciuri şi în pivniţe, ferindu-se de obuzele duşmane, iar după ce încetă bombardamentul, se îndreptară spre gară.

Oamenii ieşeau din case cu lucruri şi cu boccelele făcute în grabă. Birjele, rikşele21 şi culii22 chinezi erau împovăraţi peste măsură. Curând, în jurul gării luă fiinţă o tabără uriaşă de refugiaţi. Pe linii stăteau pe mai multe şiruri

vagoane de marfă ticsite de lume, dar nu se găseau locomotive pentru ele.

Ceva mai departe staţionau unităţi din divizia a 4-a care tot aşteptau să pornească la drum. Soldaţii îşi puseseră armele în piramidă. Aprinseseră focuri şi, aşteptând comanda pentru îmbarcare, hoinăreau în jurul gării. Ofiţerii înfulecau de zor gustări şi se cinsteau cu băutură la bufet. Fanfara unui regiment de tiraliori cânta zgomotos ca să ridice moralul trupei.

Ajuns în gară, Stessel se repezi, înainte de toate, spre mulţimea de refugiaţi, strigându-le că sunt laşi, nemernici şi trădători. Fără să se sinchisească de vorbele sale, femeile, cu lacrimi în ochi, cu plânsul pe buze, se strânseră în jurul lui cerându-i să ia măsuri ca să fie evacuate cât mai degrabă din Port-Arthur, într-un loc ferit de pericol. Neputând să le ţină piept, generalul se refugie în biroul gării unde ordonă să se evacueze cât mai grabnic femeile cu copii. „Aveţi un ceas pentru treaba asta. Dacă peste un ceas nu le-aţi expediat, şeful de gară şi ajutorul său vor fi trimişi înaintea Curţii marţiale”, îi ameninţă el pe slujbaşii din gară. Apoi se îndreptă spre trupă.

La ivirea temutului general, soldaţii şi ofiţerii se repeziră la locurile lor.

Comandantul unui batalion, un căpitan scund cu faţa împietrită de spaimă, se apropie de el ca să dea raportul, dând onorul din mers cu sabia. Dar generalul nici nu-l lăsă să înceapă.

— Ăsta nu e batalion, e bordel! răcni el. Iar dumneata căpitane, eşti un papă-lapte! De ce n-ai îmbarcat batalionul până acum?

— Trenul a fost afectat pentru transportul populaţiei civile, excelenţă.

— Cine l-a afectat? Cum ai putut să îngădui una ca asta?

— E vorba de femei şi copii. Noi, oricum, suntem ostaşi.

— Asta nu-i unitate, e bordel! O repet. Dacă nu vi s-a putut pune la dispoziţie un tren, trebuia să porniţi pe jos.

— Am mărşăluit toată noaptea, excelenţă, şi ni s-a trimis ordin să ne întoarcem, se dezvinovăţi căpitanul.

— Celelalte batalioane unde sunt?

— Au plecat, excelenţă.

— Eşti un zănatic, un molâu, nu ofiţer! O sută de oameni să fi băgat într-un vagon în loc de patruzeci! Pe acoperişuri să-i fi suit şi tot să fi plecat! Hai, porneşte numaidecât în marş până la gara următoare; la nevoie rămâneţi acolo peste noapte.

— Dar n-avem nici corturi, nici bucătării.

— Fleacuri! Noi am făcut toată campania din China fără corturi şi fără bucătării. Batalion, la dreap-ta! Înainte, marş!

Fanfara intonă un marş asurzitor; companiile se puseseră în marş. Căpitanul alergă repede după ele, dând cu glas piţigăiat comenzi pentru cadenţă.

După ce se răfui astfel cu batalionul, Stessel intră iar în gară. Observă printre refugiaţi câţiva chinezi şi ordonă îndată:

— Pe chinezi să-i zvârliţi jos din tren. Nu-i lăsaţi în vagoane. Să plece din Port-Arthur cum or şti.

Apoi generalul îşi aduse aminte de civili:

— Să fie daţi jos şi derbedeii ăştia. În primul rând se vor îmbarca familiile domnilor ofiţeri şi funcţionari, pe urmă ale celorlalţi, şi numai ruşi. Rotmistru Vodeaga, vei supraveghea executarea, ordonă generalul şi se sui în trăsură, plecând spre casă.

Vera Alexeevna îl întâmpină în uşă. I se aruncă de gât, îl sărută de mai multe ori şi chiar făcu semnul crucii asupra lui.

— Anatole, eşti un adevărat erou. Am şi aflat ce viteaz ai fost sub foc, la baterii. Numai tu rămăseseşi pe parapet, pe când toţi ceilalţi se ascunseseră. Până şi guvernatorul general a fost uimit de curajul tău. Eşti însă dator să te păzeşti pentru binele Rusiei. Dacă, doamne fereşte, mori, cine o să te poată înlocui la Arthur? ciripea generăleasa.

— Ei, la baterii am fost destul de prudent deşi, drept să-ţi spun, am trecut acolo prin câteva clipe destul de neplăcute: schijele şuierau într-una. Dar Cel-de-sus s-a milostivit; iată, sunt viu şi nevătămat, răspunse Stessel, întrerupând discret vorbăria soţiei sale.

Răzbind printr-o crăpătură din obloanele ferestrei, o rază de soare lunecă pe obrazul femeii din pat şi o trezi din somn.

Ea se întinse, căscă zgomotos, sări cu hotărâre jos din pat şi deschise obloanele. Ziua senină, însorită, umplu toată odaia cu oglindirile vesele ale mării.

Riva se uită afară, la rada interioară ce se întindea în faţa ei, la colinele cenuşii din jur, la Oraşul-Vechi şi la Oraşul-Nou de pe ţărm. Atenţia îi fu atrasă de două nave care stăteau într-o poziţie ciudată, aproape de mal, la ieşirea din rada interioară. Îşi dădu seama îndată că sunt cele două cuirasate Ţesarevici şi Retvizan pe care le cunoştea bine. Până atunci nu văzuse niciodată nişte nave atât de aproape de ţărm. Nelipsiţii ei adoratori, marinarii, îi spuseseră adesea ce periculoasă era apropierea navelor mari de mal.

„Pesemne că noaptea au încercat să intre în rada interioară şi s-au împotmolit”, se gândi ea, aducându-şi deodată aminte de comandantul cuirasatului Ţesarevici, căpitanul de rangul I Grigorovici, bărbat între două vârste, foarte prezentabil, pe care marinarii din Port-Arthur îl socoteau omul cel mai deştept, ca şi de comandantul navei Retvizan, căpitanul de rangul I Şensnovici, un bărbat şiret, având ceva de ţigan în înfăţişare şi fiind privit ca unul dintre cei mai buni ofiţeri ai escadrei din Port-Arthur.

Săturându-se de priveliştea navelor, Riva se apropie de oglindă. Privirea îi lunecă peste chipul oacheş, delicat, de meridională, cu ochi mari, căprui, aproape negri, cu nas subţire, grecesc şi cu buze roşii, umbrite de un pufuşor negru; pe urmă coborî spre gâtul frumos, spre umerii şi spre sânii tari, mândria ei. Era mulţumită de sine.

După ce se cercetă astfel, hotărî să-şi facă toaleta de dimineaţă. La clinchetul clopoţelului de argint, cu dragoni încolăciţi în jurul lui, în cameră se ivi o mică chinezoaică; părea o păpuşă mare, cu obrăjorul frumos, de porţelan. Făcând mereu plecăciuni adânci şi stâlcind fără milă vorbele ruseşti, ea ciripi salutul de dimineaţă.

— Adu-mi să mă spăl! porunci Riva.

Pe neaşteptate, dinspre mare răsunară bubuituri. De la fereastră se vedeau fumuleţele salvelor trase de pe navele escadrei, aflate în strâmtoarea îngustă dintre colina Zolotaia şi Tigrovka. Deodată, o trombă înaltă de apă ţâşni în bazinul interior, ceea ce o ului cu desăvârşire pe Riva.

— Ce o fi căzut în apă, aşa de mare? se întrebă ea nedumerită.

O volbură de fum negru care ţâşni lângă gară, urmată de bubuitul exploziei, o făcu să-şi dea seama ce se întâmpla.

— Trage cineva! exclamă ea, speriată.

— Zapanezi, zapanezi, resboi cu rus, bâigui chinezoaica.

— Care război? Ce tot îndrugi acolo?

— Nopte zapanezi făcut resboi pe mare.

— Ptiu, toanto, de ce nu mi-ai spus nimic până acum? se burzului Riva. A izbucnit războiul şi ea tace ca o momâie! Mă-ntreb, când o să fii şi tu mai isteaţă? Turui verzi şi uscate, dar despre război nu spui o vorbă.

Îmbrăcându-se în grabă, Riva ieşi în stradă. Pe cheiul Oraşului-Nou se adunase o mulţime curioasă care urmărea mersul bătăliei. Ziua însorită, ca un ocean de lumină, era atât de frumoasă, încât nu-ţi venea să crezi că izbucnise groaznicul război. Canonada ce se desfăşura înaintea ochilor părea un exerciţiu de luptă; doar atunci când un proiectil explodă pe ţărm şi împroşcă mulţimea cu schije, oamenii, înspăimântaţi, o rupseră la fugă. Riva zări un matroz de pe Retvizan şi se apropie de el, întrebându-l ce se petrecea.

— E război, domnişoară! Noaptea trecută, japonezul ne-a atacat pe neaşteptate, răspunse marinarul, posomorât.

— Sunt pierderi mari?

— Doi inşi au dispărut fără urmă, iar adineauri, au dus trei răniţi la spital.

— Matrozi, ori ofiţeri?

— Numai matrozi, că ofiţerii lipseau. Uite, acuşi poate să cadă şi vreun ofiţer rănit. Japonezul trage amarnic asupra cuirasatului Retvizan şi Ţesarevici, lămuri matrozul ceva mai vorbăreţ.

— Dar de ce s-au apropiat de mal?

— Ca să nu se scufunde.

— Cum, să nu se scufunde? întrebă cu spaimă Riva.

— Noaptea, japonezul a lovit cu torpile cuirasatele Retvizan la prova, Ţesarevici la pupa, iar Pallada drept în compartimentul maşinilor. Le-au remorcat la apă mică, şi acum japonezul vrea să le facă praf. Dar nici navele noastre şi nici bateriile de coastă nu se lasă: trag şi ele asupra japonezului, şi încă cum! O să-l alungăm repede, isprăvi matrozul.

Riva era amărâtă de toate cele auzite. Se gândea la iubitul ei, locotenentul Dukelski, aflat pe bordul cuirasatului Petropavlovsk.

— Pe Petropavlovsk totul e în ordine? întrebă ea.

— Deocamdată, de pe Petropavlovsk n-a venit nici o veste rea.

Între timp, canonada de pe mare luă sfârşit; mulţimea se strânse din nou lângă debarcaderul la care soseau mereu şalupe cu motor de la diferite nave ale escadrei, aducând răniţi. Capetele lor pansate, gemetele, stârneau curiozitatea plină de îngrijorare a mulţimii. Toţi căutau să se strecoare cât mai aproape de brancarde, să afle cine şi cum fusese rănit.

O dată cu răniţii, erau debarcate şi trupurile celor morţi, acoperite cu „pavilionul sfântului Andrei”. Ici-colo în mulţime unii îşi făceau semnul crucii; cineva suspină amarnic. Emoţionată, Riva îşi suflă şi ea nasul în batistă şi începu să păşească de colo-colo căutând ofiţeri cunoscuţi.

În cele din urmă, îl zări pe Andriuşa Akinfiev, un miciman rumen în obraz. Deşi nu-l cunoştea, faţă de împrejurările neobişnuite hotărî să apeleze la el.

— Domnule miciman, v-aş ruga să mă luaţi şi pe mine la escadră, îl rugă ea.

— Scuzaţi, doamnă, dar femeile n-au ce căuta pe o navă de război în timpul luptei, o refuză ofiţerul cu asprime.

— Dar eu nu vreau să mă urc pe nici un vas; aş vrea doar să privesc escadra.

— O curiozitate nelalocul ei, doamnă, răspunse Akinfiev, neînduplecat.

Tocmai atunci, se apropie de ei cu o şalupă un cunoscut al Rivei, locotenentul Maleev de pe cuirasatul Sevastopol. Zărindu-l, Riva îl rugă şi pe el acelaşi lucru.

— Şi unde vrei să te duc, Rivocika?

— Doar până la strâmtoare; de acolo privesc escadra, şi pe urmă mă aduci înapoi cu o barcă.

— Fie! Andriuşa, îi spuse locotenentul lui Akinfiev, raportează lui Iurasovski: s-a aprobat mutarea mea şi a ta pe torpilorul Straşnâi. Rivocika, urcă în barcă. Dar să fim înţeleşi: mai încolo de Tigrovâi nu te duc.

— Bine, se învoi Riva.

— Înainte! comandă locotenentul. Barca începu să lunece pe oglinda golfului.

Oraşul-Vechi şi Oraşul-Nou, despărţite prin văiuga pârâului Lunha şi prin colina Perepiolka, priveau îngândurate, parcă îngustându-şi ochii sub razele vii ale soarelui, cu apele neclintite ale golfului, sub un văl uşor de pâclă.

Riva asculta în tăcere povestirea lui Akinfiev, care se urcase în aceeaşi barcă, despre atacul pe care-l dăduseră noaptea torpiloarele japoneze împotriva escadrei ruseşti.

Barca acostă lângă un mic debarcader aflat în strâmtoarea care despărţea limba joasă de nisip de la Tigrovâi Hvost de masivul stâncos al colinei Zolotaia. Escadra intră în rada interioară. Cele dintâi trecură torpiloarele, printre care se

afla Straşnâi, pe care se îmbarcă Akinfiev. Micimanul strânse bărbăteşte mâna lui Maleev şi o salută rece pe Riva, ducându-şi mâna la vizieră, încruntat. Era atât de comic, încât şi Maleev şi Riva izbucniră într-un râs zgomotos. Riva îi întinse prietenoasă mâna. Akinfiev roşi, i-o strânse uşor şi urcă în fugă scara torpilorului.

După torpiloare, veneau crucişătoarele uşoare Novik şi Baiani, după care, la remorcă, trecură încet masele uriaşe ale cuirasatelor Când se apropie şi Petropavlovsk de barcă, Riva se uită cu atenţie la ofiţerii de pe punte. Curând, desluşi silueta robustă a lui Dukelski: acesta stătea pe puntea de comandă, aproape de balustradă. Riva flutura mereu batista, căutând să-i atragă atenţia. Maleev îi întinse pâlnia megafonului.

— Salutare, Rivocika, azi iau masa la tine! răspunse vesel locotenentul în megafon.

— Te aştept! răspunse ea, surprinzător de tare, şi scutură pâlnia în semn de salut. Nava Petropavlovsk trecu încet prin faţa lor.

Ajunsă acasă, Riva se apucă îndată să pregătească masa.

Era legată de Dukelski printr-o veche prietenie. Încă în 1901, târâtă de un şuvoi de negustori aventurieri şi speculanţi, de toate felurile, îşi părăsise oraşul natal, Odesa, plecând cu „stabilimentul condus de madame Schneersohn” în Extremul Orient, pe bordul vaporului Vladimir, cu care călătorea şi locotenentul Dukelski. Întreprinzătoare, madame Schneersohn trecuse la acţiune chiar din timpul călătoriei. Dar Riva se îmbolnăvise de anghină şi nu putea să primească vizitatori. Patroana îi strigă că e leneşă, prefăcută. Şi începuse s-o persecute cu atâta înverşunare, încât Riva, scoasă din sărite încercase să se arunce peste bord, pe când vasul străbătea Marea Roşie. Toată lumea de pe vapor aflase despre această întâmplare. Auzind şi el povestea Rivei, Dukelski se gândise s-o răscumpere de la patroană. La drept vorbind nu putea nici el să explice ce-l

îndemnase la o asemenea hotărâre. Dukelski nu era om rău, dar rămânea străin de orice sentimentalism.

Îi dăduse madamei o sumă de bani pentru Riva şi o dusese la Port-Arthur unde închiriase pentru ea o căsuţă.

Locotenentul sună la uşă cam pe la ceasurile trei. Riva îi deschise ea însăşi.

El îi dădu pachetele cu cumpărături şi o urmă în mica sufragerie aranjată în stil oriental.

Kuinsan se grăbi să aducă la masă.

— Şi acum, Jorjik, ia povesteşte, ce s-a întâmplat în aceste ultime două zile, spuse Riva, făcându-i semn lui Dukelski să se aşeze la masă.

— Ce s-a întâmplat? Ceea ce era de aşteptat. Japonezii au hotărât să recucerească Kvantungul şi, probabil, să mai înşface o bucată din sudul Manciuriei. Ei, şi războiul a început, încheie Dukelski.

— Bine, dar ei ne-au atacat mişeleşte noaptea, fără declaraţie de război, obiectă Riva.

— Pentru ei, scopul scuză mijloacele. Noi am stat cu gura căscată, iar ei ne-au surprins şi la Arthur şi la Cemulpo.

— Cum şi la Cemulpo?

— Da, şi acolo! Acolo au pândit navele Variag şi Koreieţ şi toată escadra amiralului Uriu le-au provocat la luptă. Deocamdată, rezultatul bătăliei nu e cunoscut. Dar, cine-l cunoaşte pe Rudniov, poate spune cu siguranţă că navele noastre n-au făcut de râs pavilionul sfântului Andrei. Acolo şi ofiţerii, şi matrozii sunt aidoma comandantului lor.

— Or fi pierit mulţi pe Variag şi pe Koreieţ, spuse cu îngrijorare Riva. Doar acolo se află prietenii tăi: Alioşa Liaşenko, Cervinski, Stepanov. Or mai fi trăind?

— Război fără pierderi nu-i cu putinţă. Azi trăim, dar cine ştie ce-o să fie mâine! răspunse Dukelski, gânditor.

— Azi aţi avut pierderi mari? întrebă Riva.

— Poltava, Diana, Askold şi Novik au câte o spărtură sub linia de plutire şi trebuie să intre în reparaţie. În primele douăzeci şi patru de ore ale războiului, ne-au fost scoase

din serviciu noaptea trecută trei nave; azi dimineaţă, patru; în plus, la Cemulpo au pierit pesemne încă două. Cu totul, nouă nave de război. Frumos început!

— Şi cum o să luptăm mai departe?

— Cum o să luptăm? O să intrăm în rada interioară, o să facem umbră pământului cu toate cuirasatele şi crucişătoarele şi o să ne lingem rănile.

— A, va să zică, ai să stai tot timpul în Port-Arthur! se bucură Riva.

În timpul prânzului, Kuinsan se apropia mereu de masă şi asculta cu luare aminte cuvintele ruseşti.

Dukelski o ciupi în glumă de vreo două ori. Chinezoaica râse uşurel.

— Las-o, Georges. Nu ţi-e ruşine s-o ciupeşti de faţă cu mine? protestă Riva, înciudată.

— Vai, Riva, îţi mai arde să fii şi geloasă? râse locotenentul.

După prânz, Kuinsan strânse masa, se duse în cămăruţa ei şi acolo, luând un petec de hârtie, începu să facă pe el un fel de hieroglife, folosind o pensulă cu tuş. Pe chipul ei de păpuşă se întipărise o expresie gravă. Cineva bătu la fereastră. Kuinsan ieşi repede în curte, unde o aştepta un chinez bătrân, zdrenţăros. El întinse mâna după pomană, făcând plecăciuni adânci. Chinezoaica intră grăbită în bucătărie, luă o bucată mare de pâine, şi vârî în ea hârtiuţa cu scrierea aceia ciudată. Pe urmă, ieşi afară, îl chemă pe chinez în săliţă şi stătu de vorbă îndelung cu el. Printre cuvintele chinezeşti se auzeau numele tuturor navelor ruseşti avariate. După ce chinezul luă în sfârşit pâinea şi plecă, Kuinsan intră tiptil în sufragerie şi trase cu urechea. Se auzea doar un sforăit liniştit în dormitor.

Capitolul II.

Soarele firav al iernii lumina cu razele sale lungi, lipsite de căldură, rada înţesată de nave de război şi de comerţ, ca şi orăşelul Cemulpo, jumătate chinezesc, jumătate european, portul maritim al capitalei Coreei, Seul23. Gerul care mai scăzuse în cursul zilei se înteţi spre seară; în golf începură

să apară sloiuri de gheaţă împiedicând mişcările sampanelor24 chinezeşti şi ale bărcilor de pe feluritele nave de război. Printre acestea se aflau crucişătorul rusesc Variag şi canoniera Koreieţ. Ambele nave îndeplineau serviciul de legătură, şi se aflau la dispoziţia lui Pavlov, trimisul Rusiei la curtea Coreei. În ziua aceea fuseseră aduse pe crucişător hârtii secrete, urgente, spre a fi expediate la Port-Arthur. Urma ca Koreieţ să plece cu ele a doua zi.

Ofiţerii, în frunte cu comandantul lor, abia sosit din Seul, se adunaseră în confortabilul şi spaţiosul salon de pe Variag.

Rudniov, vechi ofiţer în marina de gardă, îşi însuşise din tinereţe maniere de diplomat şi un tact deosebit. Comandanţii lui îi preţuiau mult aceste calităţi şi-l trimiteau adesea în misiuni, acolo unde situaţia politică internaţională ameninţa să se complice, aşa cum era cazul de data aceasta în Coreea.

După războiul cu China, dintre anii 1894-1898, Coreea ajunsese, de facto, sub protectoratul Japoniei. Rusia ţaristă râvnea şi ea această ţară. Ambele state rivale erau atrase atât de marile bogăţii naturale, cât şi de importanta ei poziţie strategică.

Coreea constituia o punte între Japonia, Manciuria şi Primorie. De aceea problema dominaţiei în Coreea căpăta o însemnătate internaţională. Japonia, o ţară slabă din punct de vedere economic şi mult inferioară Rusiei sub raport militar, nu putea îndrăzni să înfrunte singură într-un război colosul rusesc. Numai considerabilul sprijin militar, financiar şi politic acordat de Anglia şi America i-a dat curaj. Tonul diplomaţiei japoneze devenise provocator. Împingând Japonia la o ciocnire cu Rusia, anglo-americanii scontau ca războiul să slăbească ambele părţi, ceea ce le va îngădui să ocupe poziţii dominante în Coreea şi Manciuria.

Toate aceste iţe politice complicate se ţeseau la Seul, capitala Coreei, fapt pentru care micul port coreean

Cemulpo era ticsit de nave de război ale Angliei, Rusiei, Franţei, Italiei, Americii şi Japoniei.

După ce sosise la Cemulpo, Rudniov vizitase Seulul şi curtea împăratului Coreei, înfiripând legături de prietenie cu ofiţerii de pe navele de pază ale celorlalte puteri, staţionate acolo, printre care şi crucişătorul japonez Cioda. În conversaţii amicale, la un pahar de vin, Rudniov afla toate noutăţile politice, despre evenimentele la ordinea zilei, fiind adeseori mai informat chiar decât trimisul diplomatic Pavlov. Corpul ofiţeresc ales cu îngrijire de el făcea sub îndrumarea lui serviciul de recunoaştere, căutând să obţină tot felul de informaţii de la străini. Activitatea diplomatică nu-l împiedica pe Rudniov să fie un marinar priceput şi un destoinic comandant al crucişătorului său. Ofiţerii îl stimau, îl preţuiau mult pentru faptul că ştiuse să-i înmănuncheze într-o familie unită, frăţească.

În seara acelei zile, Rudniov tocmai se întorsese de la Seul, unde se informase asupra situaţiei internaţionale. Pavlov îl asigurase că chiar în eventualitatea ruperii relaţiilor diplomatice, între Rusia şi Japonia război nu va fi. Îi confirmase acest lucru nu numai trimisul Japoniei, dar şi ambasadorii Angliei şi Americii.

Budniov împărtăşi ofiţerilor săi toate aceste ştiri.

— Totuşi, faţă de posibilitatea dezlănţuirii ostilităţilor pe neaşteptate, l-am îndemnat pe trimisul nostru să plece chiar azi la port-Arthur pe bordul Variagului. Dar Pavlov a refuzat categoric să-şi părăsească postul, fără directive în acest sens din partea guvernatorului general Alexeev, deşi de câteva zile, sub pretexte de ordin tehnic, japonezii au întrerupt orice legătură cu Port-Arthurul. Pavlov a hotărât totuşi să comunice la Port-Arthur ceea ce se petrece, iar mâine Koreieţ va pleca într-acolo cu corespondenţa secretă şi, totodată, va duce oamenii debarcaţi de pe Sevastopol care au asigurat paza legaţiei noastre, încheie Rudniov expunerea sa.

— Au să ajungă la Arthur, tocmai la balul lui Stark. „Ca Ceaţki, de pe-un vas la bal”25. Norocoşii! observă micimanul Liaşenko, un ofiţer tinerel.

— Da; acolo o să fie, mâine, veselie mare; au să danseze şi să se distreze după pofta inimii, nu ca noi, în pustietatea asta, îl susţinu locotenentul Cervinski.

— Să trimitem şi noi cu Koreieţ scrisori prietenilor: lui Dukelski, lui Akinfiev, hotărî îndată Liaşenko.

— Trimite şi din partea mea salutări Rivocikăi. E o fetişcană plină de foc; n-are pereche pe aici, spuse Cervinski.

— Trebuie să întocmim un raport amănunţit despre activitatea noastră, lui Stark şi guvernatorului general. Anatoli Grigorievici, dacă eşti bun să mă ajuţi, se adresă Rudniov lui Stepanov.

— Am înţeles, Vsevolod Feodorovici! răspunse comandantul secund al navei. Prin urmare, deocamdată, n-avem motive să fim neliniştiţi în privinţa soartei noastre?

— Deocamdată, nu. Totuşi, spuneţi oamenilor de cart să supravegheze cât se poate de atent tot ce se petrece în radă şi în oraş, răspunse Rudniov.

În noaptea aceea, Bondarenko, comandantul tunului de 6 ţoli de la prova navei, nu putu mult timp să adoarmă. Ziua fusese la uscat unde se întâlnise cu un matroz cunoscut de pe crucişătorul japonez Cioda. Se cunoşteau mai demult din Primorie, unde locuiseră amândoi. Pescuiau împreună şi erau buni prieteni. Matrozul îi spusese în mare taină că japonezii vorbeau stăruitor despre putinţa izbucnirii unui război cu Rusia în câteva zile. Bondarenko nu dăduse prea multă însemnătate celor spuse de japonez; acum însă, amintindu-şi ce auzise începu să se frământe.

— Şi dacă într-adevăr stârpitura de japonez ne atacă? Crucişătorul n-are ridicată presiunea la căldări; nimeni nu bănuieşte primejdia, toţi dorm. Păi, o să ne ia Variagul fără bătaie de cap! Trebuie să raportez îndată totul

comandantului secund! hotărî el, în sfârşit, şi se îmbrăcă repede.

Stepanov încă nu dormea. După chipul tulburat al matrozului, îşi dădu seama că acesta venise la el cu veşti însemnate.

— Înălţimea voastră, îngăduiţi să raportez ceva, aşa cum m-am îndatorat prin jurământ, rosti Bondarenko, pe un ton atât de grav că fu el însuşi impresionat.

— Ce este?

Matrozul raportă amănunţit tot ce auzise de la japonez.

— Dar de ce nu mi-ai spus asta îndată ce te-ai întors la bord? îl întrebă Stepanov.

— M-am luat cu treburile şi am uitat, dar mi-am adus aminte acum, în pat.

Stepanov îşi dădu seama îndată de însemnătatea ştirilor şi se duse la Rudniov, luându-l şi pe matroz cu el.

Comandantul îi puse lui Bondarenko mai multe întrebări, îl ascultă cu luare aminte, şi, răsplătindu-l cu o duşcă de vodcă pentru vigilenţa de care dăduse dovadă, îi dădu drumul.

— Trebuie să fim cu ochii în patru! spuse Rudniov.

— N-ar fi cazul să ridicăm presiunea şi, profitând de întuneric, să încercăm înainte de zori să plecăm la Arthur, ca să ne alăturăm escadrei? îşi dădu cu părerea Stepanov.

— Pripit mai eşti… Anatoli Grigorievici. Orice război este precedat de ruperea relaţiilor diplomatice, urmată de declaraţia de război. Numai după aceea încep ostilităţile. Ordonă oamenilor de cart să observe deosebit de atent tot ce se petrece în radă, mai ales pe Cioda. Transmite acelaşi ordin canonierei Koreieţ, dispuse Rudniov.

Stepanov nu mai avea altceva de făcut decât să plece. Se urcă deci pe puntea de comandă, şi-i comunică lui Cervinski, ofiţerul de cart, dispoziţia comandantului şi cele raportate de Bondarenko.

— Cred că comandantul nostru este prea încrezător. După cum ne arată şi pilda războiului chino-japonez, japonezii nu

respectă normele dreptului internaţional, spuse Stepanov, oftând. Dacă observi ceva suspect în radă, raportează imediat, direct lui Rudniov.

— Am înţeles! răspunse ofiţerul de cart, luând poziţia de drepţi, şi-şi roti privirea asupra ceţii dese care învăluia golful. „E greu să observi ceva, pe vremea asta”, îşi zise el în sine, şi gândul îi zbură îndată la îndepărtatul Port-Arthur, unde se aflau prietenii şi micuţa lui musmé26, Iuha.

De îndată ce se lumină de ziuă şi ceaţa nopţii începu să se risipească, cei de pe Variag constatară dispariţia crucişătorului japonez Cioda care părăsise rada cu luminile stinse, ascuns de aceeaşi ceaţă.

— Cum de n-aţi putut să observaţi că pleacă? se răsteau matrozii şi ofiţerii la oamenii de cart, care erau acum foarte ruşinaţi de neatenţia lor.

— Era întuneric beznă, şi stârpitura de japonez a ieşit în larg pe ascuns, ca tâlharul, se dezvinovăţeau aceştia.

Vestea dispariţiei navei japoneze îi nelinişti pe toţi. Rudniov se duse imediat pe bordul crucişătorului englez Talbot al cărui comandant, comodorul27 Bailey, era cel mai mare în grad dintre ofiţerii de marină din radă. Comandantul navei Variag spera să afle de la englezi ultimele veşti politice. Totodată, Rudniov ordonase canonierei Koreieţ să se pregătească grabnic pentru a pleca la Port-Arthur.

Negustorii coreeni care aduceau alimente pentru nava Variag spuseră că japonezii aveau de gând să debarce trupe la Cemulpo.

— Vine zapanezi? întrebau ei, speriaţi. Zapanezi pu28 şango29. Coreeni nu vânzare, nu cumpărare. Coreeni cifan30 n-are, coreeni moare, zapanezi trăieşte…

Era limpede că atmosfera din Cemulpo devenea din ce în ce mai încordată. Agenţi japonezi răspândeau prin oraş zvonuri alarmiste, cum că întreaga Coree urma să fie ocupată de trupele japoneze, care aveau să-i extermine pe toţi coreenii.

Coreenii îi priveau cu o deosebită simpatie pe ruşi, socotindu-i apărătorii lor împotriva cotropitorilor japonezi, pe care îi urau de pe vremea războiului chino-japonez.

Rudniov se grăbea să ajungă pe bordul crucişătorului Talbot. Acolo îl găsi pe comodorul Bailey foarte bine dispus. Din scrisoarea negustorului Tomlinson, prietenul lui din Port-Arthur, englezul aflase că japonezii aveau multă nevoie de ajutorul său, pe care erau dispuşi să-l plătească cu bani grei. Tomlinson îl sfătuia să strângă legăturile cu căpitanul Terauci, comandantul navei Cioda. Câteva zile mai înainte japonezul îl rugase pe comodor să „facă un mic serviciu cerescului stăpân al Ţării Soarelui-Răsare", mikado-ului, reţinând la Cemulpo navele de război ruse, până la sosirea escadrei japoneze a amiralului Uriu. O astfel de propunere coincidea cu instrucţiunile date de Amiralitatea britanică de a se acorda tot concursul posibil Japoniei aliate, dar, pe cât cu putinţă, aşa fel încât acest lucru să nu fie observat de ruşi. În consecinţă, comodorul făcu tot ce putu spre a spulbera temerile lui Rudniov în privinţa iminentei dezlănţuirii ostilităţilor de către japonezi. Bailey căută să-l asigure pe sir Rudniov, „amicul" său, că neutralitatea coreeană este inviolabilă, şi că el însuşi e gata s-o apere prin toate mijloacele de care dispune, inclusiv folosirea tunurilor, împotriva acelora care ar încerca s-o încalce.

— Japonia este prea slabă ca să îndrăznească de una singură să se măsoare ou uriaşul Imperiu al Rusiei. Dar uşoarele izbânzi obţinute de curând asupra Chinei au avut darul să ameţească unele capete înfierbântate. E posibil ca japonezii să-şi permită o demonstraţie navală împotriva Vladivostokului, a Port-Arthurului, ori a fortului Cemulpo, nu însă şi un conflict făţiş. Asta este opinia mea, precum şi a primului lord al Amiralităţii, din guvernul majestăţii sale regelui Eduard al Marii Britanii.

— Plecarea pe neaşteptate a navei Cioda îmi inspiră cele mai serioase temeri, obiectă Rudniov, privind iscoditor

expresia de nepătruns întipărită pe chipul interlocutorului său.

— Sunt convins că la noapte crucişătorul se va întoarce în radă, replică englezul, amintindu-şi relatările date de Terauci.

— Se va întoarce, însoţit de toată escadra, îl întrerupse Rudniov.

— Sir, vă asigur, că aici, la Cemulpo, se va respecta cea mai strictă neutralitate. Acest lucru e în interesul tuturor navelor care aparţin ţărilor reprezentate în radă. Vă dau cuvântul meu de englez, că vom şti să ne influenţăm aliatul, în sensul unei conduite cât mai ponderate, încheie Bailey, cu un ton categoric.

Rudniov înţelese că nu va afla nimic mai mult, şi plecă spre Variag. Acolo i se raportă că radiotelegrafistul recepţiona mereu semnale în limba japoneză. Amiralul Uriu ordona escadrei sale să pornească spre Cemulpo. Expedierea canonierei Koreieţ la Port-Arthur trebuia urgentată. Rudniov chemă la el pe comandantul navei, căpitanul de rangul II Beleaiev, şi-i ordonă să se pregătească grabnic de plecare. În drumul său spre Port-Arthur, Beleaiev trebuia să evite neapărat o eventuală ciocnire cu japonezii şi să nu răspundă la provocări.

— Misiunea dumitale principală este de a duce urgent, cu orice preţ, guvernatorului general corespondenţa secretă şi a-l preveni asupra comportării suspecte a japonezilor în Coreea, îi spuse el comandantului navei Koreieţ.

O jumătate de oră mai târziu, canoniera ieşea din port. Erau ceasurile trei şi jumătate după amiază.

Vremea se menţinea liniştită, senină, uşor înceţoşată.

Koreieţ făcu încet un rondou şi trecu pe lângă Variag; pe urmă, depăşind crucişătoarele puterilor străine, se apropie de nava de pază coreeană de la intrarea în radă.

Oraşul situat în fundul golfului pieri repede în ceaţă. În radă siluetele navelor de război şi ale vaselor de comerţ abia se conturau. În depărtare, la intrarea în golf se ivi prin

pâclă insula Idolmi; pe dreapta şi pe stânga ei era drumul navigabil marcat prin geamanduri, ale căror luminiţe colorate clipeau ca în timpul nopţii.

Pe puntea de comandă, Beleaiev, bărbat înalt, trupeş, de vreo cincizeci de ani, cu bărbuţa aproape căruntă, tunsă îngrijit, cu nasul mare, roşu, şi locotenentul Leviţki, ofiţerul cu navigaţia, uscăţiv, cu chipul energic, urmăreau atenţi traseul.

— Păcat că e calm plat, spuse Beleaiev, altfel am pune vele şi cu dubla propulsie, şi a aburului şi a vântului, am ajunge numaidecât la Port-Arthur.

— Aveţi răbdare, Ivan Alexandrovici, răspunse Leviţki; când o să ieşim dincolo de Idolmi, poate c-o să sufle briză. Pe şenalul acesta întortochiat, velele n-ar face decât să ne încurce.

— Tare-mi place să navighez cu vele. Curat – nici fum, nici miros greu de cărbuni. Nu-ţi huruie în urechi nici afurisita de maşină, şi pe urmă, atunci se vădeşte şi voinicia marinărească! Mai ales, când trebuie să strângi velatura în bătaia vântului năvalnic. Matrozii se caţără ca veveriţele pe sarturi în arboradă şi lucrează suspendaţi pe vergi între cer şi mare, ca să ia terţarole deasupra abisului clocotitor. Pe drăcoveniile de azi nu mai există nimic din toate astea. Aici, tehnica e totul, voinicia de altă dată nu mai ai cum s-o pui la încercare.

— Hm! Ivan Alexandrovici, pesemne că n-o să vă bucure prea mult când o să primiţi comanda unui crucişător sau a altei nave.

— La naiba! Să nu aud de ele! De douăzeci şi cinci de ani, am navigat aproape numai cu vele, şi acum, la bătrâneţe, poftim, învaţă din nou, studiază toate marafeturile astea electrice şi galvanice! Nu; mai bine îmi dau demisia. Mă fac căpitan pe o goeletă sprintenă, şi-mi trăiesc zilele care mi-au mai rămas, străbătând mările şi oceanele cu toate velele întinse ca nişte aripi în bătaia vântului prielnic.

— Înălţimea voastră, nave japoneze în prova, raportă semnalizatorul.

— Ei, ce avem noi cu ele? N-au decât să stea acolo la Idolmi. Semnalează-le celor de pe Variag.

— Patru torpiloare, tot de-ale lor în babord, paralel cu drumul nostru, continuă semnalizatorul.

— Am impresia că ne aşteaptă la ieşirea în larg, se nelinişti Leviţki.

— Câte sunt cu totul?

— La nord-vest sunt şase crucişătoare, în frunte cu crucişătorul cuirasat Asama, iar la sud, deocamdată, se văd şase torpiloare care se apropie de noi.

Ambii ofiţeri duseră binoclurile la ochi, privind încordaţi siluetele întunecate ale navelor japoneze ce se străvedeau prin ceaţă.

Pe puntea canonierei se îngrămădeau marinarii de pe „Sevastopol” care se întorceau la Port-Arthur şi un pâlc de cazaci din Transbaikalia. Cei de pe Sevastopol priveau cu ironie arborada navei şi-i sfătuiau pe matrozi să ridice velele, pentru a mări viteza.

— Dar nu e vânt, răspundeau matrozii de pe Koreieţ.

— Las' că suflăm noi! se ofereau şugubeţii de pe Sevastopol.

Ajunsă aproape de escadra japoneză, nava „Koreieţ” încercă s-o ocolească, lăsând-o într-un bord, dar torpiloarele japoneze virară la babord şi crucişătoarele la tribord, încadrând canoniera rusă între cele două linii de şir japoneze. Acum se putea vedea limpede, că piesele de artilerie şi tuburile lans-torpile de pe nave erau pregătite repede pentru tragere; se luau prelatele de pe ele, iar servanţii se şi aflau la posturi, gata să deschidă imediat focul asupra navei Koreieţ. În clipa când canoniera ajunse în dreptul navei japoneze din capul liniei de şir din babordul ei, crucişătorul auxiliar Naniva, la catargul căreia flutura pavilionul amiralului comandant al escadrei, crucişătorul cuirasat Asama de 9000 tone, aflat în coada formaţiei,

părăsi şirul şi bară drumul navei ruseşti. Totodată, el ridică la vergă un semnal, iar tunurile lui îşi îndreptară ţevile asupra canonierei.

— Descifrează semnalul, ordonă Beleaiev ofiţerului de cart, micimanul Biriliov.

— Ce obrăznicie! Să barezi drumul navei de război a unei puteri prietene, şi s-o mai şi ameninţi că deschizi focul! se indignă Biriliov, frunzărind codul internaţional de semnale maritime.

— Se pare că s-a isprăvit cu prietenia între noi şi Japonia, observă Leviţki. De mult miroase a praf de puşcă pe meleagurile astea. Numai că nătărăii noştri de diplomaţi nu-şi dădeau seama de lucrul acesta.

— Dacă ne barează drumul prin şenalul de nord, să încercăm s-o luăm prin cel de sud. Cârma la stânga, ordonă Beleaiev.

Îndată însă ce canoniera schimbă de drum, se pomeni cu patru torpiloare răsărite ca prin minune înaintea ei. Pe punţile acestor nave se zăreau servanţii lângă piese şi la tuburile lans-torpile; ca să fie mai elocvent, unul din torpiloare lansă asupra canonierei Koreieţ o torpilă care trecu nu departe de pupă acesteia.

— Sunaţi alarma! La posturi! comandă Beleaiev, cu glas întretăiat de emoţie.

În clipa următoare, pretutindeni pe nava rusească răsunau, contopindu-se într-un acord sinistru, vuiete impetuoase de goarnă şi răpăit sec de tobă. Puntea se umplu de matrozi care se năpusteau spre tunuri, mitraliere, spre tuburile lans-torpile. Închizătoarele tunurilor zăngăniră, însoţite de huruitul ascensoarelor de muniţii, şi în ambele borduri ale navei Koreieţ se zburliră ca ţepii unui arici ţevile tunurilor. Ofiţerii se repeziră şi ei pe puntea de comandă, aşteptând ordinele comandantului.

— Înălţimea voastră, noi ce facem? îi întrebau cazacii, neliniştiţi, pe ofiţeri. Când o să audă tunul, de spaimă, caii noştri o să sară cu toţii în apă.

— Acum numai de voi nu ne arde nouă! Ţineţi-vă caii, cum ştiţi! se răsteau la ei marinarii.

— Întoarceţi-vă în port”, vesti Birilov, care, în sfârşit, izbuti să descifreze semnalul.

— Stop! comandă Beleaiev prin telegraful de comandă, la compartimentul maşinilor. Domnilor, ce ne rămâne de făcut? se adresă el ofiţerilor care-l priveau tulburaţi.

— Ar fi curată nebunie să angajăm lupta cu japonezii! În câteva clipe suntem la fund; ba nici n-o să avem când să-l prevenim pe Variag care, fără să bănuiască ceva, stă fără presiune la Cemulpo, putând fi luat prin surprindere şi capturat. Prin urmare trebuie să ne întoarcem, răspunse în numele tuturor Leviţki, care îşi păstrase calmul în faţa atacului neaşteptat al japonezilor.

Amintindu-şi instrucţiunile lui Rudniov care interziceau angajarea luptei, Beleaiev fu îndată de acord.

— Pe drum, înapoi! Cârma, banda dreaptă!

Răscolind apa sub pupa ei, canoniera Koreieţ începu să se retragă repede din faţa navelor japoneze ce se apropiau tot mai mult.

Depărtarea până la unele torpiloare ajunsese la un cablu, un cablu şi jumătate. Pe cea mai apropiată se vedeau foarte clar prin binoclu japonezii râzând lângă piesele lor. Cu picioarele răschirate, cu ţigara în gură, până şi comandantul făcea gesturi necuviincioase la adresa ruşilor.

— Înălţimea voastră, îi spuse lui Leviţki comandantul unui tun automat mic, de 37 milimetri: daţi-mi voie să trag! îl învăţ eu pe maimuţoiul ăla spurcat să ne mai arate dosul! şi spunând aceste cuvinte, matrozul îşi propti umărul în afetul de lemn al piesei.

— Stai! Japonezii ne scufundă imediat! strigă îngrozit micimanul Biriliov, trăgându-l de lângă tun.

— Înălţimea voastră, dar şi noi avem arme! Până ne scufundă ei, facem şi noi seama vreunui torpilor, şi nu numai unuia! stărui matrozul.

Executând o întoarcere de 180°, canoniera Koreieţ se îndreptă cu toată viteza spre Cemulpo. Escortând-o două câte două, torpiloarele japoneze o flancau din ambele borduri.

Beleaiev clocotea de emoţie şi de indignare, dar se stăpânea, deşi ofiţerii îi cereau voie stăruitor să deschidă focul asupra vrăjmaşului neobrăzat.

— Am intrat în ape neutre, aşa că nu putem să deschidem focul, răspundea Beleaiev.

Totuşi un matroz nu se mai putu stăpâni şi deodată, fără să fi primit vreun ordin, trase două focuri cu tunul automat asupra celui mai apropiat torpilor. Nu se putu constata vreo lovitură directă; totuşi, japonezii rămaseră îndată în urmă.

— Aşa le trebuia din capul locului! mormăi unul dintre ofiţeri. Pe obraznici întotdeauna trebuie să-i pocneşti!

Când nava intră în radă se înnopta. Se ordonă încetarea alarmei, lăsându-se totuşi o parte din servanţi la piese. Canoniera ancoră la pupa crucişătorului Variag, şi Beleaiev se grăbi să se prezinte la Budniov pentru a-i raporta cele întâmplate.

Comandantul crucişătorului Variag îşi petrecu toată ziua pregătindu-şi nava pentru luptă. Din radiogramele japoneze interceptate, rezulta că lângă Cemulpo încrucişa toată escadra japoneză a amiralului Uriu care escortase şi vapoarele ou trupe de debarcare. Se părea că japonezii intenţionau să efectueze debarcarea chiar la Cemulpo, ori undeva în apropiere de acest port, ceea ce ar fi însemnat o violare a neutralităţii Coreei şi ar fi dus la dezlănţuirea războiului.

Totuşi, Rudniov nu-şi pierduse nădejdea că nava Koreieţ va izbuti să se strecoare spre Port-Arthur şi să-l pună pe guvernatorul general Alexeev la curent cu situaţia alarmantă din Coreea. Concomitent, comandantul crucişătorului Variag încercă din nou să ia legătura cu trimisul Rusiei la Seul, dar poşta fusese ocupată de japonezi, iar telegraful nu funcţiona.

Pe la ceasurile 5, ora locală, se înserase devreme, ca în timpul iernii; ceaţa venea valuri, valuri de pe mare, şi canoniera Koreieţ care se întorcea, nu fu zărită decât atunci când ajunse în dreptul lui Variag, şi ancoră în apropierea lui.

Toţi înţeleseră că se întâmplase ceva neobişnuit. Rudniov îl aştepta cu nerăbdare pe Beleaiev şi, de îndată ce acesta se urcă pe puntea crucişătorului, îl întâmpină la scară.

— Japonezii ne-au barat drumul şi, ameninţându-ne cu tunurile, ne-au forţat să ne întoarcem la Cemulpo! raportă Beleaiev cu răsuflarea întretăiată.

— Aşadar, izbucnirea ostilităţilor este inevitabilă! răspunse Rudniov.

Îl luă apoi pe Beleaiev la el în cabină şi-i ceru să povestească amănunţit cum se petrecuseră lucrurile.

Între timp, ofiţerul de cart raportă printr-un matroz că două crucişătoare, patru torpiloare şi trei vase de transport japoneze, venind în urma lui Koreieţ, ancoraseră în radă, nu departe de Variag.

În întuneric se auzeau comenzi seci în japoneză şi forfota marinarilor pe punţi. Micimanul Nirod traduse vorbele auzite: pe navele japoneze se dăduse comanda pentru încărcarea tuburilor lans-torpile şi pentru îndreptarea lor asupra navelor ruseşti. Rudniov ordonă îndată să se sune alarma şi să iasă toţi matrozii sus, la piese şi la tuburile lans-torpile.

Îndreptându-şi în toate părţile ţevile tunurilor, Variag se pregăti să întâmpine atacul inamicului. Câteva clipe după ce ancoraseră, japonezii începură să debarce trupe. Prin faţa crucişătorului Variag treceau şalande cu infanterie şi cu tunuri remorcate de şalupe, îndreptându-se repede spre cheiuri, spre debarcadere. De pe Variag se zăreau soldaţi japonezi încălzindu-se la focurile aprinse pe ţărm.

— Japonezii ocupă Cemulpo şi ne taie legătura cu uscatul, ne izolează de lume, spuse neliniştit Beleaiev.

— Poate că toate acestea se fac în înţelegere cu Pavlov, trimisul nostru? îşi dădu cu părerea Stepanov.

— Nici gând, se împotrivi Rudniov. El a protestat, chiar în eventualitatea debarcării unui singur batalion de japonezi, pe când acum, ei debarcă cel puţin un regiment şi, în plus, artilerie. În afară de aceasta, Pavlov, fără îndoială, m-ar fi prevenit. E limpede că japonezii ocupă Cemulpo, violând neutralitatea Coreei.

— Atunci, ar trebui să protestăm în modul cel mai energic împotriva acestei invazii! se agita Beleaiev.

— Voi protesta de îndată pe lângă comodorul Bailey; dar cred că protestul meu va fi zadarnic. Aici, trebuie să se protesteze prin lovituri de tun, nu prin note diplomatice, răspunse Rudniov.

Câteva clipe mai târziu, în mare ţinută, cu bicorn şi spadină, sosi la Talbot, însoţit de micimanul Nirod.

După ce ascultă cele relatate de Rudniov, comodorul Bailey se duse pe unul din crucişătoarele japoneze, spre a se informa asupra motivelor care duseseră la violarea neutralităţii Coreei.

Rudniov nu-l aşteptă. Se întoarse la bordul crucişătorului Variag.

Cu toată ora înaintată, pe crucişător nu dormea nimeni. Artileriştii moţăiau lingă tunurile lor, oamenii de cart şi semnalizatorii nu-şi luau ochii de la mare şi de la navele japoneze ale căror siluete întunecate se profilau vag prin ceaţă.

Rudniov inspectă toată nava. Ca întotdeauna, în clipe de primejdie, era calm; călca ferm, vorbea vesel. Liniştea lui se transmitea şi oamenilor. Matrozii îi ascultau glasul hotărât, de om care nu şovăie, îi priveau mersul de marinar, domol, uşor legănat, şi erau gata să dea aceleaşi dovezi de bărbăţie, ca şi mai marele lor, pe care-l iubeau.

— Cu asemenea comandant nu pierim! Ştie el ce-i de făcut! vorbeau între ei.

Timpul trecea chinuitor de încet, plin de zgomotele neliniştitoare ale bărcilor şi şalupelor japoneze care transportau trupe, într-un du-te-vino necontenit. Ele nu se potoliră decât spre dimineaţă. Ceaţa era acum şi mai deasă, ascunzând cu totul navele din radă.

Când se lumină de ziuă, în golf nu se mai zări nici o navă japoneză. Plecaseră toate la adăpostul întunericului şi al ceţii. În schimb, oraşul fusese ocupat în întregime de trupele japoneze. Peste tot fâlfâiau steagurile Ţării Soarelui-Răsare.

Nirod se prezentă la Rudniov şi-i raportă că japonezii au transmis prin T. F. F. Navelor lor ordinul de a se pregăti pentru angajarea luptei cu navele de război ruseşti aflate în rada portului Cemulpo.

— Amiralul Uriu, comandantul escadrei japoneze, dă instrucţiuni speciale fiecăreia din navele lui, încheie Nirod.

— Nu-i cu putinţă ca escadra japoneză să ne atace aici, la ancoră, într-un port neutru! replică Rudniov, nedumerit. Totuşi ordonă să se sune alarma.

Treptat, ceaţa dimineţii se destrăma. De Variag se apropie o şalupă a crucişătorului francez Pascal, în care se afla comandantul acestuia, căpitanul Victor Cenet. Francezul spuse că primise invitaţia de a veni grabnic pe Talbot, pentru a lua parte la o consfătuire prilejuită de debarcarea japonezilor la Cemulpo. Rudniov hotărî să meargă împreună cu el.

Spre mirarea lor, îi găsiră acolo pe toţi comandanţii navelor străine, discutând ceva cu comodorul Bailey.

Când apărură Rudniov şi Cenet, ei tăcură cu toţii şi se ridicară în picioare.

Comandantul crucişătorului Variag citi pe un ton oficial o declaraţie de protest împotriva debarcării japonezilor la Cemulpo şi o înmână englezului; după aceea, strânse mâna tuturor celor de faţă.

— Sir, probabil că dumneavoastră nu aveţi cunoştinţă de acest document, rosti Bailey, întinzând lui Rudniov o hârtie

pe care acesta citi următoarele: „Sir, Am onoarea a vă aduce la cunoştinţă că, dată fiind dezlănţuirea ostilităţilor între imperiile japonez şi rus, sunt obligat să atac cu forţele de sub comanda mea navele de război ale guvernului Rusiei, aflate la Cemulpo. În consecinţă, vă rog respectuos să vă îndepărtaţi de locul bătăliei în perspectivă, pentru ca navele aflate sub comanda dumneavoastră să nu aibă de suferit. Începerea luptei nu va avea loc înainte de orele 4 p.m. În ziua de 9 februarie, anul 1904. Vă rog cu tot respectul a transmite cele de mai sus şi vaselor de comerţ ale naţiunii Dumneavoastră.

Am onoarea de a fi, Sir, al Dumneavoastră prea supus servitor, S. Uriu Contra-amiral, comandantul escadrei Imperiale Japoneze din rada portului Cemulpo”.

— Regret, dar n-am primit un asemenea document, declară Rudniov, după ce termină de citit.

— El a fost trimis tuturor comandanţilor de nave neutre. Dumneavoastră, sir, v-a fost trimisă, prin consulul Rusiei, următoarea somaţie, răspunse Bailey şi citi: „ Comandantului crucişătorului „Variag” din Marina Imperială Rusă.

Sir, Având în vedere dezlănţuirea ostilităţilor între Japonia şi Rusia, am onoarea a vă ruga cu tot respectul de a ieşi din portul Cemulpo, cu toate navele aflate sub ordinele Dumneavoastră, până la amiaza zilei de 9 februarie 1904 (27 ianuarie 1904, stil rusesc). În caz contrar, vă voi ataca în port.

Am onoarea de a fi, Sir, al Dumneavoastră prea respectuos servitor, S. Uriu Contra-amiral al Marinei Imperiale Japoneze şi comandant al escadrei japoneze din rada portului Cemulpo „

Englezul întinse hârtia lui Rudniov.

— Permiteţi, sir Bailey, începu Rudniov, care, între timp, hotărâse asupra planului de acţiune, fiind vorba de navele Variag şi Koreieţ, pe care am onoarea să le comand, îmi permiteţi să-mi spun cuvântul asupra acestei chestiuni.

Amiralul Uriu mi-a trimis o provocare la luptă. O primesc. Către amiază, voi ieşi în largul mării cu ambele nave ruseşti. Sper că prin aceasta problemă e epuizată.

— Sunteţi un brav, monsieur! exclamă Cenet şi-i strânse mâna.

Când francezul se aşează pe scaunul lui, toţi cei de faţă începură să vorbească, fără să se mai asculte unii pe alţii:

— Sir Rudniov, e o nebunie să accepţi lupta, faţă de forţele copleşitoare de care dispun japonezii, perora Bailey, cu glas tare.

— Nu m-am îndoit niciodată de bravura prietenilor noştri ruşi; totuşi, nu mă aşteptam că amicul nostru al tuturor, monsieur Rudniov, să primească atât de senin provocarea amiralului Uriu, îi ţinea isonul Cenet.

— Nu pot decât să aplaud, plin de admiraţie, asigura pe toată lumea italianul Borea.

— Totuşi judecind la rece, dumneavoastră, domnule căpitan Rudniov, n-aveţi nici o şansă de succes în lupta ce vă aşteaptă. Pieirea dumneavoastră este inevitabilă. N-ar fi mai simplu să vă sabordaţi şi să vă adăpostiţi ofiţerii şi matrozii pe nave neutre? În felul acesta veţi salva măcar oamenii, propuse comodorul, pe un ton oficial, netezindu-şi favoriţii.

— Din punct de vedere uman ar fi soluţia cea mai justă, îl sprijini Cenet.

— Dar şi prea puţin vrednică de nişte adevăraţi ostaşi! Cred că propunerea dumneavoastră echivalează cu refuzul de a primi lupta, fie şi inegală. Noi, ruşii, suntem obişnuiţi din moşi-strămoşi să întâmpinăm vrăjmaşul fără a-i cântări puterea, răspunse Rudniov cu demnitate.

— Signor, nu ne rămâne decât să ne închinăm în faţa eroismului domniei voastre! încheie Borea, în numele tuturor.

Comandantul crucişătorului Variag îşi luă rămas bun de la cei prezenţi. Comodorul ordonă să se aducă şampanie, şi băură cu toţii pentru succesul ruşilor în lupta ce-i aştepta.

— Victorie ori moarte! Asta va fi deci lozinca dumneavoastră, proclamă patetic Bailey, rezumând urările tuturor, şi strânse pentru ultima oară mâna lui Rudniov care se grăbea să se întoarcă la crucişătorul lui.

Rămas singur, Bailey trimise imediat amiralului Uriu o copie după procesul verbal al consfătuirii, trădând astfel japonezilor planurile ruşilor.

Cei de pe Variag aflaseră despre izbucnirea ostilităţilor din scrisoarea pe care le-o trimisese consulul rus din Cemulpo. Pregătirile cele mai importante în vederea luptei fuseseră făcute în ajun; acum, oamenii nu mai aveau altceva de făcut decât să pună la punct tunurile pentru tragere, să cureţe puntea de tot ce era de prisos, să arunce peste bord lemnăria inutilă, tenzile, tot ce putea contribui la alimentarea unui eventual incendiu. Se cercetau şi se închideau ermetic compartimente etanşe, tambuchiuri, deschizături de rezervă de pe puntea artileriei. Se verifica utilajul contra incendiului, se întindeau furtunurile pompelor.

Nava Variag făcea parte din clasa de crucişătoare uşoare, pentru recunoaştere şi cu rază mare de acţiune. Avea o artilerie destul de puternică şi se deplasa rapid. Fusese construită în 1899, la şantierele navale din Philadelphia. Era un vas frumos, zvelt, cu patru coşuri şi două catarge, lung de 120 metri, lat de 15 metri, cu un deplasament de aproape 6.500 tone. Bordajele sale nu erau cuirasate; avea doar cuirasă de punte, dar nici aceasta prea groasă. Artileria crucişătorului era compusă din 12 tunuri de 6 ţoli, 12 de 75 milimetri şi în plus 14 tunuri de calibru mic. Nu avea turele pentru tunuri; tunurile erau descoperite, având doar scuturi de protecţie. Modul de repartizare a acestui armament era următorul: spre prova şi spre pupa se aflau câte şase tunuri de 6 ţoli şi câte două de 75 milimetri; de-a lungul bordurilor avea câte patru piese de 75 milimetri. Gurile de foc de calibru mic erau răspândite pe toată nava. Crucişătorul Variag atingea o viteză de 20 noduri31. Ca

viteză şi ca putere de foc, luate împreună, n-avea pereche între navele de aceeaşi clasă din flota japoneză.

Ca putere, însă, fără îndoială că era mult inferior crucişătorului cuirasat greu Asama care intra în compunerea escadrei amiralului Uriu. Crucişătorul japonez avea un deplasament de 9.600 tone, iar ca artilerie dispunea de 18 tunuri de calibru mare.

În clipele acelea, pe puntea crucişătorului Variag parcă era un furnicar. Ofiţerii, fiecare după specialitatea lui, dădeau ordinele necesare în vederea bătăliei. Executând aceste ordine, matrozii alergau în toate părţile pe punte şi pe scări. Împreună cu şeful de echipaj, Stepanov inspecta nava, cercetând totul cu atenţie.

Întorcându-se la bord, Rudniov adunase de îndată pe punte pe toţi ofiţerii şi le comunicase izbucnirea războiului.

— Am primit provocarea japonezilor şi vom părăsi Cemulpo până la amiază. Mai avem la dispoziţie trei ore. Sunt mai mult decât îndestulătoare ca să ne pregătim de luptă.

— Intenţionaţi să răzbiţi spre largul mării? întrebă Stepanov.

— Fireşte. Dacă însă nu vom izbuti şi mergem la pieire, atunci vom căuta ca cel puţin să-i pricinuim inamicului pierderi cât mai grele.

— Japonezii sunt de câteva ori mai puternici decât noi. Numai Asama are un deplasament de nouă mii de tone, adică mai mult decât Variag şi Koreieţ la un loc. Artileria lui e de două ori mai puternică decât a noastră. Singurul nostru avantaj constă în viteza mare a navei Variag, mai mare decât a celui mai rapid crucişător japonez. Dar avem cu noi canoniera Koreieţ, a cărei viteză e foarte redusă, doar 13 noduri. De aceea, propun s-o aruncăm în aer, să luăm echipajul său la bordul navei Variag şi să încercăm să străpungem încercuirea, propuse Stepanov.

— Canoniera Koreieţ are două tunuri de opt ţoli, care nu există pe Variag, aşa că poate să ne fie de un mare folos;

nici nu mă gândesc s-o arunc în aer, răspunse Rudniov.
— Atunci i s-ar putea încredinţa executarea unui atac de diversiune pe o direcţie, pe când noi am răzbi în alta.
— Aceasta ar pune canoniera într-o situaţie fără ieşire. Ea ar pieri în mod sigur.
— În schimb, poate că Variag ar izbuti să iasă în larg, şi acolo am scăpa uşor de urmărire.
— Niciodată n-aş lăsa nava Koreieţ singură în luptă. Ori scăpăm, ori pierim împreună.
— Este o intenţie foarte nobilă, dar mă îndoiesc că şi înţeleaptă, din punctul de vedere al intereselor de stat. Suntem datori să salvăm cu orice preţ un crucişător ca Variag, replică Stepanov.
— Raţionamentul dumitale nu e demn de un ofiţer rus! ripostă mânios Rudniov. Canoniera Koreieţ ne va urma în linie de şir, iar odată angajaţi în luptă, vom vedea ce e de făcut. Rog pe domnii ofiţeri să treacă la posturile lor şi să explice matrozilor situaţia în care ne aflăm.
— Am înţeles! răspunseră ofiţerii într-un glas, luând poziţia de drepţi şi părăsind apoi în grabă puntea de comandă.
Rudniov îl chemă pe Cervinski, care îndeplinea funcţiunea de ofiţer şef artificier şi-i ordonă să pregătească crucişătorul pentru a putea fi aruncat în aer, în caz că l-ar ameninţa primejdia de a fi capturat de inamic.
Curând, sosi şi Beleaiev pentru a primi ordine. Aflând despre hotărârea luată, obiectă:
— Canoniera Koreieţ va fi o povară pentru dumneavoastră. Părerea mea e că trebuie dusă la apă de mare adâncime şi scufundată, iar echipajul să fie internat pe nave neutre. Artileria noastră este atât de învechită, încât nu se poate măsura cu cea japoneză. Pe deasupra, am la bord cazacii şi matrozii de pe Sevastopol. E o înghesuială groaznică.
— Cazacii îi vei trece pe vaporul Sungari unde vor aştepta sfârşitul luptei. Jumătate din oamenii de pe Sevastopol mi-i vei da mie. Dacă tunurile dumitale nu bat până la inamic,

apropie-te cu îndrăzneală de el până când obuzele dumitale vor lovi ţinta.

— Dar dacă japonezii se vor retrage, fără să lase canonierei posibilitatea de a se apropia la distanţă eficace de tir?

— Cu atât mai bine! Vom ieşi în larg şi vom porni spre Port-Arthur.

— Dumneavoastră vă vine uşor să vorbiţi astfel, având o viteză de douăzeci de noduri, dar eu, cu treisprezece, ce fac?

— În caz de extremă nevoie, eşuezi pe uscat şi arunci canoniera în aer. Fii gata de plecare la orele unsprezece şi jumătate, în timpul luptei, fii atent la semnalele mele; în caz că nu voi mai fi apt pentru luptă, Stepanov preia comanda ambelor nave.

— Am înţeles, răspunse repede Beleaiev şi coborî în barcă.

După ce comandantul canonierei plecă, Rudniov începu să-şi inspecteze crucişătorul. Se opri lângă tunul de şase ţoli de la prova-tribord, privind cum şeful de piesă Bondarenko încerca toate mecanismele, încet, fără grabă, dar metodic, amănunţit, înlăturând orice fel de jocuri şi de opriri. Împreună cu matrozii tunari verifica deosebit de atent dispozitivele de ochire optice, instalate pe Variag abia cu vreo lună în urmă, şi numai la unele dintre piese. Până atunci, noile dispozitive nu fuseseră încă folosite la tragere.

— N-o să ne faci de râs, Bondarenko, cu noile dispozitive de ochire? întrebă comandantul. Nu crezi că ar fi cazul să le scoatem şi să le montăm la loc pe cele vechi? Pe acelea vă pricepeţi bine să le mânuiţi, sunteţi obişnuiţi cu ele.

— Nicidecum, înălţimea voastră; fac treabă şi cele de sticlă, atât numai că nu ştiu dacă nu joacă în timpul tragerii. Dar, după câte pricep eu, n-o să se întâmple una ca asta, că-s bine lucrate, trainic, răspunse comendorul sfătos.

— Bagă de seamă! Azi, îmi pun cea mai mare nădejde în voi, comendorii. Să nu uiţi să bei o porţie de votcă mai mult, îl sfătui Rudniov şi-şi văzu de drum.

De statură ceva mai înaltă decât cea mijlocie, zvelt, prezentabil, impunător, cu bărbuţa deasă de un castaniu închis, trecea pe lângă oamenii din echipaj cu care navigase de aproape doi ani de zile şi pe care îi cunoştea cum nu se poate mai bine. La rândul lor, matrozii învăţaseră să-şi cunoască bine comandantul exigent, dar plin de grijă pentru ei. Ca întotdeauna, şi în ziua aceea, Rudniov îşi întreba matrozii cum se simt şi făcea glume în legătură cu lupta care-i aştepta.

— Nu uitaţi, băieţi, ochiţi fără greş drept în amiralul Uriu! Dacă o să nimeriţi, doamne-fereşte, în aghiotantul lui ori în ordonanţă, n-aţi făcut nici o ispravă.

Ca de obicei, gustă din mâncarea pregătită pentru prânzul matrozilor, îl lăudă pe bucătar şi-i ordonă să dea oamenilor mâncare pe săturate.

— Matrozul luptă mai cu inimă când e sătul, spuse el.

Deşi matrozii nu duseseră lipsa hranei nici până atunci, în ziua aceea însă se ghiftuiră cu toţii.

Comandantul canonierei Koreieţ aduse la cunoştinţa ofiţerilor şi echipajului dezlănţuirea ostilităţilor, precum şi ordinul lui Rudniov de a răzbi prin escadra japoneză spre Port-Arthur.

Ofiţerii aprobară într-un glas hotărârea de a se primi lupta cu forţele inamice superioare.

— Dacă nu vom învinge, cel puţin, vom pricinui japonezilor pierderi şi le vom scoate din funcţiune mai multe nave, spuse Leviţki, în numele tuturor ofiţerilor.

— Dacă n-am fi primit provocarea japonezilor, am fi fost dezonoraţi ireparabil, îl susţineau ceilalţi.

Beleaiev nu mai avea altceva de făcut decât să dea dispoziţii pentru executarea pregătirilor de luptă. Oamenii începură şi trebăluiască de zor pe navă. Nici ofiţerii, nici matrozii nu dădeau semne de descumpănire sau de emoţie. Matrozii schimbau între ei glume piperate. Comendorii de la piese chibzuiau cum să se aşeze mai la îndemână pe punte muniţia adusă din magazie pentru cele două tunuri

de opt ţoli, aşezate la borduri, şi pentru cel de şase de la pupa, aceasta constituind artileria principală a canonierei.

Până la ceasurile 11, toate pregătirile de pe Variag fură isprăvite. Rudniov dădu ordin să se adune echipajul pe puntea superioară. Când acesta fu aliniat, Rudniov veni în faţa frontului şi-i vesti pe matrozi despre începerea operaţiunilor militare cu Japonia. După aceea, dădu citire scrisorii lui Uriu şi arătă cât de perfizi fuseseră japonezii. Echipajul răspunse printr-un murmur surd de indignare.

— Nu avem altă ieşire. Oraşul a fost ocupat de japonezi; la intrarea în port pândeşte escadra lor. Suntem prinşi în capcană; de aceea, am luat hotărârea de a primi lupta, pentru a putea să răzbim spre Port-Arthur. În luptă, acţionaţi cu calm şi precizie. Să nu vă fie frică de incendii, de spărturi. Luptând umăr la umăr, le vom face faţă. Comendorii sunt datori să ochească cu tunurile atât de bine, încât nici un obuz să nu treacă pe lângă ţintă. Inamicul e mai puternic, dar nu e mai viteaz ca noi şi ştiţi că vitejia cucereşte cetăţile. Iar acum, să ne rugăm lui Dumnezeu şi să păşim cu curaj într-o luptă inegală, sub „pavilionul Sfântului Andrei”! Ura!

În uralele tunătoare ale matrozilor, fanfara intonă imnul, după care echipajul fu lăsat liber.

Curând după aceea, se dădu un semnal cu siflia, vestind împărţirea băuturii. Matrozii se strânseră într-un rând lung în dreptul marmitei, lângă care stătea subofiţerul cu aprovizionarea, cu lista echipajului. Pentru ziua aceea, Rudniov ordonase şi se dea tuturor oamenilor câte o porţie dublă de băutură şi un spor de hrană. Începând cu subofiţerii, matrozii dădeau pe gât, una după alta, cele două porţii, icneau de plăcere şi-şi ştergeau mustăţile cu podul palmei.

— Să-i mai tragem o duşcă de sfârşit, ca să ne fie ochiul ager atunci când o să ochim cu tunurile în stârpiturile de japonezi, rosti voios comendorul Saikin.

— Ehei, o să fie o încăierare straşnică. Unii or să ajungă chiar şi în împărăţia cerurilor, răspunse subofiţerul Zubov.

— Împărăţia cerurilor nu-i pentru matrozi: pentru noi pune Talpa-iadului tigăi şi cleşti la încins şi-şi aşteaptă muşteriii cu nerăbdare, tot glumea Saikin.

— Mai tacă-ţi fleanca măcar acuşica, înainte de luptă, îl struni Bondarenko.

Acesta nu prea bea de obicei şi-şi primea dreptul la băutură în bani, dar de data aceasta aştepta şi el la rând cu ceilalţi, ca să-şi ia raţia.

— Ce-i cu tine, Piotr Grigorievici? se miră subofiţerul care împărţea rachiul. Comandantul ţi-a dat dreptul la trei raţii. Hai, dă-le de duşcă repede; poate c-o să te mai înveseleşti şi tu.

— O să-l snopim pe japonez de-o să ne ţină minte cât o trăi, spuse subofiţerul Zubov, lăudăros.

— Nu te lăuda dinainte, îl struni Bondarenko. Ehei, ce putere a adunat japonezu împotriva noastră!

— Nici tu, comendorule, să nu începi prohodul înainte de soroc, i-o întoarse subofiţerul, scuipând peste bord şi îndepărtându-se.

Bondarenko înfulecă zdravăn, îşi făcu semnul crucii şi, fără să aştepte comanda, se îndreptă spre tunul său.

— Azi am mâncat împărăteşte, îi spuse Saikin, ieşindu-i înainte. Toţi am avut pe săturate. Te pofteau să mai iei, dar tu – ba!

— E mai uşor să lupţi cu burta plină. „Cel ce pântecu-şi hrăneşte, schija nu i-l găureşte”, declamă Bondarenko zâmbind. Zaharâci, hai să aprindem câte o ţigară.

Amândoi matrozi îşi răsuciră ţigări din mahorcă şi se învăluiră în rotocoale de fum.

În acea zi, în careul ofiţerilor domnea o însufleţire neobişnuită.

Perspectiva luptei contribuia la ridicarea moralului. Ofiţerii îşi invitară comandantul în salon şi cerură şampanie. Popotarul căuta să fie la înălţime, servind un prânz grozav.

La masă, conversaţiile erau animate. Ofiţerii mâncau repede, fel după fel, glumind cu însufleţire.

— Trebuie să ne grăbim, domnilor. La unsprezece şi jumătate ridicăm ancora, spuse tare Rudniov. Pe urmă ordonă să se servească şampanie la toată lumea.

— Pentru izbânda de astăzi! închină el.

— Izbânda sau moarte! îi răspunseră într-un glas ofiţerii.

Spre sfârşitul prânzului, în salon se ivi bucătarul reangajat al cambuzei ofiţereşti, Ivan Kuzmici Kristoforenko sau, mai simplu, Kuzmici.

Faţa lui stacojie, rotundă ca luna plină, cu ochii înecaţi în grăsime, dar plini de vioiciune, era gravă. Halatul şi scufa lui de bucătar străluceau de curăţenie.

— Înălţimea voastră, îngăduiţi să vă fac o rugăminte, începu el apropiindu-se de Rudniov.

— Ce, vrei să-ţi iei rămas bun şi să pleci de pe bord? îl întrebă căpitanul.

— Nicidecum! De atâţia ani am trăit împreună pe Variag în pace şi bună învoire, aşa că ar fi urât să-mi părăsesc nava tocmai acum, în preajma luptei, ca un şobolan fricos. Îngăduiţi să rămân pe crucişător şi să fiu trecut ca matroz voluntar! răspunse bucătarul, răspicat, cu demnitate.

— Bravo, dragul nostru Kuzmici! Fireşte, rămâi cu noi; când începe lupta să stai lângă mine. Domnilor, să bem în sănătatea lui Kuzmici care, de atâta vreme, a avut grijă de hrana noastră, iar acum, e gata să ne însoţească în lupta pe viaţă şi pe moarte care ne aşteaptă! rosti Rudniov şi ridică paharul.

Ofiţerii răspunseră printr-un „ura!” tunător, iar Kuzmici, mişcat şi tulburat, îşi scuturâ, ruşinos, o lacrimă nedorită şi bău şampania care i se oferise.

— Fiţi sigur, Vsevolod Feodorovici, spuse Stepanov întorcându-se spre Rudniov, că această pildă a lui Kuzmici va avea darul să ne însufleţească şi mai mult în lupta ce ne aşteaptă, până la cea din urmă suflare. Ura!

— Ori sub scut, ori pe scut!” îl susţinură ofiţerii, ciocnind paharele. În cinstea comandantului nostru, ura!

— Pentru matrozi, pentru dragul nostru Variag, pentru marea noastră patrie! răspunse Rudniov.

Crucişătorul Variag, însoţit de canoniera Koreieţ, ridică ancora exact la ora fixată. În aceeaşi clipă, pe ambele nave se sună alarma şi fură arborate pavilioanele de luptă. Soarele se ivi strălucitor de după nori, parcă vrând să-i salute pe ruşi, şi lumină mohorâta radă de la Cemulpo. Oraşul fu înfrumuseţat îndată de petele albe şi roşii ale clădirilor; marea, în care pluteau ici, colo sloiuri răzleţe de gheaţă, încă întregi, deveni albastră. Navele străine se pavoazară cu ghirlande de pavilioane în toate culorile, exprimând astfel salutul lor şi cele mai bune urări celor două nave ruseşti care plecau la luptă.

În clipa când crucişătorul ajunse în dreptul lui Talbot, fanfara de pe nava engleză intonă imnul rusesc, iar echipajul aliniat pe punte dădu onorul pavilionului Rusiei.

Acelaşi salut fu repetat de Pascal, de Elba şi de Wicksburg, în timp ce navele treceau prin faţa acestora. Plini de temperament, francezii rupseră rândurile; lărmuind şi zvârlind în sus beretele cu pompoane vişinii, îşi exprimau entuziasmul faţă de ruşi.

— Ai putea crede că nu mergem la luptă, ci la paradă, rosti Liaşenko, tulburat.

Atmosfera sărbătorească cu care erau petrecute vasele era îmbărbătătoare. Fără să se mai încrunte, Bondarenko trebăluia grav pe lângă piesa lui.

Trecând pe lângă nava de gardă şi ajungând în rada exterioară, ruşii dădură cu ochii de siluetele sumbre a şase crucişătoare şi opt torpiloare japoneze ce se profilau limpede pe fondul albăstrui al zării senine. Ele erau dispuse în linie de relevment, aşa fel încât barau ambele ieşiri spre mare din jurul insulei Idolmi. La catargul crucişătorului Naniva din capul formaţiei japoneze flutura pavilionul amiralului Uriu. În urma acestuia staţionau, în linie de şir,

celelalte cinci crucişătoare. Asama îndeplinea misiunea de încheietor.

Ofiţerii şi matrozii priveau cu o curiozitate îmbinată cu îngrijorare siluetele navelor inamice, atât de copleşitoare că număr. Pentru a ieşi în larg, trebuia forţat barajul alcătuit de escadra japoneză.

— Bondarenko, Saikin, nu vă zăpăciţi alergând cu ochii după atâtea ţinte? îi întrebă în glumă Liaşenko pe cei doi comendori.

— Azi o să avem chilipir mare, înălţimea voastră. Unde tragi – atingi neapărat o navă japoneză. Au închis marea cu ele, parcă i-ar fi pus gard, răspunse Saikin.

— Ehei, acu ocheşti mai uşor decât la concursul de tragere. Acolo, trage torpilorul după el două panouri mititele, de-ţi vine greu să le şi vezi dar-mi-te să le mai şi nimereşti, pe când aci, iacătă, ai şase matahale înaintea ta. Fiecare obuz nimereşte în plin, îi ţinu hangul Bondarenko.

Îndată ce navele Variag şi Koreieţ trecură de limita apelor neutre, japonezii le şi semnalizară să se predea. Ceaţa de pe mare, care încă nu se destrămase pe deplin, împiedică citirea grabnică a semnalului, şi japonezii, neprimind răspuns, deschiseră cei dintâi focul. Bubuitul greu al unei lovituri de tun se rostogoli până la Variag, aproape în acelaşi timp cu căderea proiectilului. În dreptul tunurilor lui Liaşenko ţâşni, sclipind în soare, o trombă de apă şi de fum. O grindină de schije răpăi în bordajele navei şi în cuirasa turelei.

— Ei, drăcie! Obuzele explodează chiar atunci când cad în apă, observă cu mirare Stepanov, ivindu-se din cabina de comandă, unde stătea împreună cu Rudniov.

— Da, nu-s ca ale noastre, care uneori nu explodează nici atunci când lovesc cuirasa, răspunse căpitanul.

Privind încordat prin binoclu escadra inamică, Rudniov îi căuta punctele slabe. Îşi dădu seama însă dintr-o privire că lupta care-l aştepta era aproape fără sorţi de izbândă. Totuşi nu-şi pierdu stăpânirea de sine, cumpănind situaţia

cu acelaşi sânge rece. Mintea lui alcătui repede un plan de acţiune.

— Am să atac crucişătoarele uşoare japoneze Cioda şi Takaciho din coada formaţiei. Am să caut să le împing într-o parte şi să forţez trecerea spre larg. Foc viu asupra navelor din coada formaţiei! îi ordonă el lui Stepanov. Semnalizează lui Koreieţ să nu rămână în urmă şi, pe cât se poate, să susţină tirul cu piesele de opt! adăugă îndreptându-se spre Cervinski care se afla lângă el în calitate de comandant secund.

— Am înţeles!

Ofiţerii luară poziţia de drepţi şi se grăbiră să execute ordinul comandantului.

— Ochiţi catargul din prova navei japoneze Cioda, care a stat în port lângă noi, ordonă Liaşenko, explicând comendorilor ordinul primit de la Stepanov. Uitând de orice pe lume, artileriştii începură să privească încordaţi prin ocularele dispozitivului de ochire, îndreptând amândoi piesele cu grijă asupra obiectivului indicat.

— Gata! raportară într-un glas Saikin şi Bondarenko comandantului lor.

— Foc! comandă Liaşenko cu glas tunător.

Două snopuri de flăcări ţâşniră din gurile tunurilor; mugind şi urlând, proiectilele săgetară spre japonezi. Liaşenko îşi duse binoclul la ochi.

O trombă de fum negru la pupa şi alta de apă, care ţâşni lângă bordajul navei, arătară că ţinta fusese încadrată.

— Foc! comandă imediat micimanul, şi tunurile se învăluiră iar într-un nor uşor, verzui, cu miros iute de eter, produs de pulberea fără fum.

Crucişătorul Variag fulgera cu toate piesele lui, trăgând asupra escadrei japoneze, simultan cu artileria din ambele borduri.

Curând, fu nimerit şi el de mai multe proiectile japoneze, care căzură unul după altul. Schijele zburau în toate părţile, şuierând. Pe teugă aprinseră lemnul punţii şi o

barcă spartă de schije. Kuzmici, în uniformă de matroz, veghea lângă cabina de comandă. Observând focul, cu o iuţeală neobişnuită pentru corpolenţa lui, se repezi glonţ în jos pe scară ca să-l stingă, mânuind sprinten furtunul. O jerbă abundentă de apă se năpusti asupra focului, potolindu-l. După câteva clipe, doar tăciunii negri mai sfârâiau, fumegând. Bubui însă o nouă explozie. Doborât de suflul ei, bucătarul se rostogoli de câteva ori şi se lovi zdravăn de babale. Mai mult mirat decât speriat, sări în picioare şi se uită împrejur. Nu departe, pe punte, zăcea un matroz, ucis de explozia abuzului. Apa ţâşnea în toate părţile din furtunul ciuruit de schije. Căutând să nu privească cadavrul mutilat, Kuzmici se căzni să dreagă furtunul; o nouă explozie însă îl zvârli până la puntea din prova. Speriat, bucătarul se grăbi să urce pe ea şi să se adăpostească în cabina de comandă.

— Bravo, Kuzmici! Dacă rămâi teafăr, capeţi crucea, îl lăudă Rudniov care-i urmărise activitatea.

— Slujesc voios! Mulţumesc prea plecat! răspunse matrozul.

— Arde Cioda, înălţimea voastră! veşti cu bucurie semnalizatorul Snighiriov.

Cuprins de flăcări de la prova până la pupa, crucişătorul japonez se retrăgea grăbit, ascunzându-se după alte nave.

— Îndreptaţi focul asupra Nanivei, ordonă scurt Rudniov, şi semnalizaţi din nou lui Koreieţ să nu rămână în urmă.

Câteva clipe mai târziu nava amiral, cuprinsă şi ea de flăcări, o luă pe urmele crucişătorului Cioda.

Un „ura” tunător se rostogoli pretutindeni pe Variag. Drumul spre mare era deschis. Sporind viteza, Rudniov se repezi spre breşă.

Prudentul comandant al canonierei Koreieţ se ţinea după Variag la depărtare de două-trei cabluri, pentru ca obuzele trase asupra crucişătorului, trecând în zbor pe deasupra lui, să nu cadă peste canonieră.

Atunci când crucişătorul Variag ridică viteza ca să forţeze trecerea, Beleaiev rămase mult în urma lui.

Observând manevra ruşilor, Asama se repezi să le taie drumul; celelalte nave o urmară îndată. În clipa aceea, escadra japoneză era dispusă în arc spre ruşi, iar Variag ajunse în centrul acestuia. Profitând de acest lucru, amiralul Uriu ordonă să se concentreze tot focul asupra crucişătorului rus. O adevărată ploaie de obuze se abătu peste Variag. Apa de lângă bordurile lui clocotea sub grindina de proiectile. Nava fu învăluită în fumul stârnit de numeroasele explozii şi de incendiile izbucnite.

Pe punte se auzeau mereu strigăte – se cereau brancarde, dar acestea nu ajungeau pentru toţi răniţii. Un obuz căzu pe pasarela de deasupra comenzii, sfărâmă timoneria, şi ucise pe toţi telemetriştii din gabia de la prova. Micimanul Nirod, care se afla şi el acolo, fu rupt în bucăţi.

Alte lovituri avariară mai multe piese, iar servanţii acestora căzură ucişi aproape cu toţii. Izbind în plin, unul după altul, obuzele inamice devastau puntea principală, scoţând din funcţiune patru tunuri de 6 ţoli, cinci de 75 milimetri şi şase piese de calibru mai mic. Gornistul şi toboşarul lui Rudniov, care se aflau lângă el, fură răniţi de schijele unui obuz care explodă lângă trinchet32, dar rămaseră amândoi la postul lor.

Rănit în spate, timonierul Snighiriov se stăpâni din răsputeri şi rămase la postul lui până la sfârşitul luptei. Semnalizatorul lui Rudniov, subofiţerul Cibisov, deşi rănit la ambele mâini, nu se duse să fie pansat, spunând că va sta lângă comandantul lui până la ultima suflare. Asemenea fapte ar putea fi enumerate la nesfârşit, căci matrozii, înflăcăraţi şi de conduita eroică a neînfricatului lor comandant, nu-şi precupeţeau viaţa.

După explozia unui proiectil de calibru mare care căzuse lângă cabina de comandă, se răspândi zvonul că Rudniov ar fi fost ucis. Zvonul stârni o oarecare derută printre matrozi. Aflând acest lucru, Rudniov, cu toată violenţa focului inamic,

sub ploaia de obuze care explodau în fiece clipă, ieşi pe teugă, unde putea fi văzut de toţi matrozii de pe punte şi le strigă:

— Nu uitaţi, băieţi: suntem marinari ruşi, şi de moarte nu ne-a fost frică niciodată! Să nu facem de ruşine drapelul Rusiei şi onoarea flotei ruseşti! strigă el din răsputeri prin megafon.

Văzându-şi comandantul care, deşi rănit, rămânea la postul lui, matrozii îi răspunseră prin urale şi continuară lupta, cu o energie sporită.

— Înteţiţi focul la maximum şi concentraţi-l asupra navei Asama, ordonă Rudniov lui Stepanov, care era asurzit de detunături şi necontenitele explozii.

Instalaţia de dirijare a tirului era distrusă de mult şi Stepanov, sfidând primejdia de moarte, trecea pe la fiecare piesă indicând ţinta.

— Nu încetini tragerea, Alioşa! îi strigă el lui Liaşenko silindu-se să fie auzit în ciuda vacarmului infernal al canonadei. Tot focul asupra navei Asama! După aceste cuvinte, dispăru în fum.

Urmă o clipă de linişte şi apoi tunurile începură să bubuie din nou.

Crucişătorul Variag aproape că răzbise în larg. Navele japoneze rămăseseră în stânga şi înapoia lui. Câteva minute încă şi crucişătorul rusesc scăpă din capcană.

— Măriţi turaţiile la maximum, ordonă Rudniov, prin telegraf la maşini.

Canoniera Koreieţ se zări o clipă prin fum departe în urmă. Părea că nu are avarii; susţinea calm tirul cu piesele ei de 8 ţoli.

— Semnalizaţi navei Koreieţ să nu rămână în urmă, să înteţească focul la maximum! ordonă cu hotărâre Rudniov.

În clipa aceea, însă, crucişătorul Variag fu lovit de două obuze de 8 ţoli care căzură în acelaşi timp pe puntea superioară, la babord. Prin toate tambuchiurile punţii şi sabordurile de muniţie ţâşniră valuri de fum, limbi de

flăcări, şi o bubuitură năprasnică zgudui nava, din vârful catargului şi până la carenă; crucişătorul se aplecă îndată spre tribord. Pe puntea principală ieşeau unul după altul, matrozi cu arsuri pe faţă şi pe trup. După cumplita explozie din interior, fumul se înteţea. Crucişătorul părea că se va scufunda dintr-o clipă în alta.

— Kuzmici, vezi ce s-a întâmplat acolo şi transmite-i căpitanului Stepanov să treacă pe puntea superioară la tunuri. Miciman Cervinski, adu oamenii înapoi, ordonă Rudniov.

— Înapoi, fără panică! strigă el prin megafon, ieşind pe punte din cabina de comandă.

Cervinski şi Kuzmici se repeziră spre matrozi, strigând la ei, îmbărbătându-i. Prin fum, cu chipiul pe ceafă, urmat de echipa de incendiu, Stepanov sări în cel dintâi tambuchiu al punţii superioare. Matrozii îşi recăpătară repede stăpânirea de sine şi, îmboldiţi de glumele înţepătoare ale trupeşului bucătar, alergară după comandantul secund al crucişătorului.

Puntea principală, în dreptul tunurilor, dispăruse în fum. În babord se căsca o spărtură mare, prin care pătrundea apa. Cinci tunuri, avariate şi smulse din afete, împiedicau trecerea. În magaziile de la tribord, neatinse, ardeau încărcăturile de pulbere. Mai mulţi servanţi de la piesele rămase întregi scoteau afară răniţii şi încercau să stingă focul cu ce găseau la îndemână. Dispozitivul electric de aerisire funcţiona încă, dar, în loc de aer proaspăt, absorbea din afară numai fum, îngreunând şi mai mult respiraţia oamenilor. Tinerelul miciman Gubonin, complet răguşit, se silea să restabilească ordinea. O dată cu sosirea echipei de incendiu, în frunte cu Stepanov, lucrurile se mai îndreptară. Focul de la magaziile de pulbere fu stins, ventilatoarele oprite, iar dulgherii care sosiseră la timp se repeziră la spărtură şi o astupară cu panouri de lemn. Curând, cele trei tunuri de la babord, încă în bună stare, redeschiseră focul.

Kuzmici se prezentă triumfător la Rudniov pentru a raporta amănunţit situaţia. Era atât de negru pe faţă şi pe haine din pricina funinginei, încât comandantul lui nu-l recunoscu de îndată.

— Văd, Kuzmici, că eşti un războinic înnăscut! zâmbi Rudniov.

Bucătarul nici nu apucă să-şi încheie raportul, că pe punte, la prova, explodă un obuz aprinzând saltelele echipajului, grămădite acolo. Pe puntea principală se răspândi un fum des, înecăcios, urât mirositor.

— Alexei Sergheevici, ia-ţi matrozii şi du-te de stinge incendiul, îi ordonă Rudniov lui Cervinski, singurul ofiţer care mai rămăsese lângă el.

— Am înţeles! răspunse micimanul şi se repezi spre puntea principală.

Cu toate spărturile, numeroasele avarii şi focare de incendiu care izbucneau mai în fiece clipă, crucişătorul Variag îşi continuă drumul, ripostând violent cu tunurile la încercările inamicului de a se apropia de el. Întrucât coşurile crucişătorului fuseseră avariate, viteza lui scăzu într-o oarecare măsură şi Asama începu să-l ajungă din urmă, căutând să-i taie drumul spre largul mării.

Deodată, o vâlvătaie orbitoare ţâşni ca o jerbă pe puntea de comandă, lingă cabina de artilerie. Suflul exploziei îl izbi puternic pe Rudniov de peretele de oţel, şi el căzu în nesimţire. În aceeaşi clipă, fură ucişi de schije gornistul, toboşarul şi semnalizatorul, iar micimanul Gubonin suferi arsuri grave. Hainele de pe el abia îl mai acopereau – de un umăr îi atârnau doar nişte zdrenţe fumegânde.

Lui Kuzmici i se păru că-i plesnise capul odată cu izbucnirea exploziei. Rămase câteva clipe năuc, strângându-şi tâmplele în mâini, parcă i-ar fi fost teamă să nu se fărâme; pe urmă, dezmeticindu-se şi stăpânindu-şi durerea, sări la timonă împreună cu timonierul-şef Smirnov, care fusese rănit, şi-l ajută să ţină crucişătorul la drumul ordonat.

Tocmai în clipa când Rudniov se trezi din leşin, un nou obuz izbi acoperişul cabinei şi schijele lui rupseră cablurile de comandă ale cârmei. Nemaifiind stăpân pe manevră, crucişătorul începu să întoarcă. Buimac, vlăguit, aproape în nesimţire, Rudniov rămase totuşi la postul lui şi-l trimise imediat pe Kuzmici după Stepanov.

— Din fundul mării să-l scoţi! De el atârnă soarta navei, îi spuse bucătarului.

Acesta se repezi spre dunetă unde, cu câteva clipe mai înainte, îl zărise pe Stepanov. Puntea superioară era învăluită în nori de fum ce se ridicau din tăciunii care ardeau încă înfundat. Matrozii aruncau apă cu furtunuri şi găleţi peste focarele de incendii. Împiedicându-se la fiecare pas pe coverta sfârtecată, fărâmată, sărind peste cadavrele neridicate şi peste tot felul de dărâmături, Kuzmici se strecură până la careul ofiţerilor, transformat în post de prim-ajutor, unde îl găsi pe Stepanov. Pe o masă de la popotă, acoperită cu muşama, medicul-şef al navei făcea pansamente şi operaţiuni urgente. Pe toate canapelele zăceau răniţi grav; aerul era greu de amestecul ameţitor al mirosurilor de medicamente, de camfor şi de sânge omenesc proaspăt. Intrând în salon, bucătarul păli, cât pe ce să leşine la vederea acelui tablou înfiorător. Comandantul secund şedea pe un scaun, şi felcerul navei îi pansa umărul stâng, atins de o schijă. Stepanov se crispa de durere, dar răbda încleştând dinţii. Ascultând ordinul transmis prin Kuzmici, se agită, îl rugă pe medic să-i dea o porţie de spirt şi alergă pe punte. Negru de fum, cu mantaua ruptă în mai multe locuri, cu mustăţile şi barbişonul pe jumătate arse, se prezentă înaintea comandantului său, care era însângerat din cap până în picioare.

— Anatoli Grigorievici, dragă, du-te la compartimentul cârmei şi fă cuplarea pentru timona de mână, îl rugă Rudniov.

— Am înţeles! Iar dumneavoastră, Vsevoiod Feodorovici, aţi face bine să vă duceţi la pansat, îl sfătui Stepanov.

— Nu de asta îmi arde acum! Grăbeşte-te! Să nu profite japonezii de neputinţa noastră momentană şi să ne scufunde.

După ce Stepanov plecă, Rudniov ieşi pe punte şi se uită în jur. Puntea superioară fumega, de la prova până la puntea de comandă; furtunurile pridideau focul. Gabia din prova şi jumătate din trinchet fuseseră retezate de obuze; din cele patru coşuri rămâneau doar trei; din pricina perdelei de fum nu se putea vedea ce se petrece la pupa. Japonezii izbutiseră să bareze ieşirea în larg a ruşilor şi continuau să bombardeze crucişătorul Variag, concentrând asupra lui focul tuturor pieselor de artilerie.

Kuzmici, cu înflăcărarea războinică simţitor redusă de toate cele văzute în careul ofiţerilor, se pitise în comandă şi, oftând greu, se ruga în gând la sfântul Nicolae „făcătorul de minuni”, ocrotitorul marinarilor ruşi.

— Eşti amărât, băiete! spuse zâmbind Rudniov, la vederea chipului abătut al bucătarului.

— Mă doare rău capul, răspunse ruşinat Kuzmici.

— Nu-i nimic, până te-i însura îţi trece.

— Numai să nu mă însor cu un rechin.

— Cine mai ştie, poate c-o să te-nsori cu o fată mare.

Rudniov se uită la ceas. Era douăsprezece şi un sfert. De la începerea luptei nu trecuse decât o jumătate de oră.

„Drace, n-au răzbit! gândi Rudniov, dându-şi seama de realitate. Înainte de a pieri, trebuie să scufund măcar un vas japonez.”

— Direcţia spre inamic! ordonă el prin megafon celor de la pupa.

Mai mulţi matrozi transmiseră comanda. Guvernând cu ajutorul timonei de mână, crucişătorul se îndreptă spre inamic, trăgând cu toate piesele ce-i mai rămâneau.

— Înălţimea voastră, a luat foc Asama, raportă plin de bucurie semnalizatorul.

Rudniov privi spre nava inamică. Toată pupa ei era cuprinsă de flăcări; fumul se înălţa într-o jerbă mare spre cerul albastru, senin. Mistuit de foc, crucişătorul se îndepărta încet. În schimb, celelalte nave japoneze înteţiră tirul.

Unul după altul, mai multe proiectile loviră crucişătorul Variag în babord, provocându-i spărturi sub linia de plutire. Apa năvăli în magaziile de cărbuni şi în compartimentul căldării numărul 3. Crucişătorul se aplecă spre pupa şi spre babord. Matrozii care se găseau în apropiere, ocupaţi cu stingerea incendiului, în frunte cu Cervinski, se repeziră să acopere spărturile cu bucăţi de tendă. Subofiţerii fochişti Jigariov şi Juravliov, stând în apa rece ca gheaţa până la gât, cu riscul vieţii lor, închiseră ermetic uşile magaziilor de cărbuni, evitând astfel scufundarea imediată a navei. Echipa de mecanici, sub conducerea mecanicului-şef Sizov, reuşi să monteze un perete fals şi să evacueze apa din compartimentul căldărilor. Pe urmă, se putu restabili echilibrul navei, inundându-se două compartimente din tribord. Artileria de la babord, redusă la tăcere prin puternica înclinare a navei, reluă tragerea.

Deşi distanţa până la japonezi scăzuse la 30 cabluri, Rudniov înainta stăruitor. Rămase fără sprijinul Asamei, crucişătoarele uşoare japoneze bătură în retragere. Cei de pe Variag nădăjduiau acum din nou că vor putea să iasă în larg. „Vom ajunge oare la Port-Arthur, în starea aceasta?” se gândea cu îngrijorare comandantul crucişătorului, cercetându-şi nava mutilată. „Mă las înghiţit de mare, dar n-am să cad prizonier”, se linişti el îndată.

În timpul acesta, Asama îşi reluă locul în capul escadrei.

Rudniov îşi dădu seama că ultimele clipe ale crucişătorului Variag nu erau departe. De la 25 cabluri, obuzele de opt ţoli trase de crucişătorul Asama puteau străpunge uşor crucişătorul rus necuirasat. Temerile lui se adeveriră curând. Două obuze de opt ţoli pătrunseră la infirmerie, în babord, şi explodară la tribord. Schijele săriră în

compartimentul maşinilor de la prova şi scoaseră din funcţiune trei căldări. Aburii ţâşneau din căldări şuierând asurzitor. Maşinile se opriră. Nava se înclină deodată puternic înspre tribord. Speriaţi, matrozii părăsiră posturile şi se năpustiră spre copastie, înşfăcând pe întrecute colacii de salvare rămaşi întregi şi centurile de plută.

— La posturi! răcni prin megafon Rudniov de pe puntea de comandă. Miciman Cervinski, astupă spărtura cu tendă şi hamace şi închide etanş compartimentele inundate. Botsman, trage în cei care încearcă să sară peste bord!

Glasul ferm, autoritar, al comandantului avu efectul unui duş rece asupra tuturor.

— Ei, ce v-aţi repezit aşa, ca o turmă de berbeci? se răsti botsmanul, împingând matrozii înapoi de la copastie.

— S-a strigat de jos: „ne scufundăm”, apa năvăleşte în infirmerie; toţi oamenii sunt morţi sau mutilaţi; cinci fochişti au fost opăriţi; ce vreţi, ne-am speriat şi noi, se dezvinovăţeau ei ruşinaţi.

Văzând starea critică în care se află crucişătorul rusesc, japonezii îi propuseră din nou să se predea. Drept răspuns, Rudniov îi ordonă lui Stepanov să înteţească focul pe cât era cu putinţă. Pe urmă se sfătui cu comandantul secund asupra a ceea ce aveau de făcut.

— Ne retragem după insula Idolmi; acolo încercăm să facem reparaţii, atât cât va fi posibil, şi pe urmă încercăm din nou să răzbim, răspunse Stepanov.

Rudniov se crispă. Socotea dezonorant să-i arate inamicului pupa navei sale, dar, neavând încotro, îşi calcă pe inimă şi ordonă să se execute o întoarcere de o sută optzeci de grade. Japonezii, care suferiseră pierderi grele, nu cutezară să urmărească vasele ruseşti. Se retraseră şi începură să repare numeroasele lor avarii.

Văzând că crucişătorul Variag se retrage spre insula Idolmi, Beleaiev fu cuprins de îngrijorare.

— Trebuie să-i acoperim retragerea cu tirul tuturor pieselor noastre, se frământa el.

— Din păcate, tunurile noastre nu trag aşa departe şi nu prea vom fi în stare să-l ajutăm, răspunse Leviţki.

— Acum nu mai are nici o importanţă. Trebuie să le arătăm japonezilor că suntem gata să ne apărăm crucişătorul cu toate mijloacele de care dispunem. Deschideţi imediat focul cu toate tunurile! ordonă Beleaiev.

Leviţki făcu un gest înciudat din mână şi coborî de pe punte.

Biriliov deschise focul cu piesele de 8 şi 6 ţoli. Canoniera se învălui în fumul pulberii, dar, ca şi mai înainte, obuzele ei băteau prea scurt. Japonezii se mărgineau doar la un tir rar de artilerie.

Deodată însă, de după insulă răsări un torpilor, atacând în plină viteză. Singurul toboşar scăpat cu viaţă pe crucişător bătu înăbuşit semnalul pentru respingerea atacului cu torpile. Stepanov sări la tribord, unde nu mai existau decât patru tunuri.

— Alexei Sergheevici, foc, repede, asupra torpilorului, strigă el, alergând spre Liaşenko.

Fără să mai aştepte ordine, comendorii de la două piese ochiră nava inamică. Tunurile fură încărcate într-o clipă. Până la torpilor nu erau mai mult de zece cabluri. În lumina soarelui se vedea clar valul alb de spumă despicat de prova lui şi oamenii de la tuburile lans-torpile. O trenă lungă de fum rămânea în urma sa.

— Foc! comandă scurt Liaşenko.

Flacăra celor două obuze acoperi o clipă ţinta; un nor negru-alb de fum şi de abur ţâşni deasupra torpilorului. Norul plutea încă în aer, iar pe apă nu mai rămăseseră decât o mulţime de sfărâmături de lemn, printre care se zăreau nişte puncte negre: ca pete de oameni.

Un strigăt de bucurie răsună pe Variag.

— Mulţumesc, vitejilor! O să fiţi decoraţi amândoi! strigă Stepanov către Bondarenko şi Saikin.

— Slujim bucuroşi! Vă mulţumim supuşi! răspunseră într-un glas matrozii.

Lupta se sfârşi. Navele Variag şi Koreieţ intrară în apele neutre. Liaşenko străbătu puntea, privind cu tristeţe punctele avariate de pe navă. Matrozii de lângă tunuri îşi desmorţeau picioarele.

— Ne-au snopit japonezii, rosti micimanul, adresându-se matrozilor.

— Nici noi, înălţimea voastră, nu le-am rămas datori; au mâncat papară şi crucişătoarele lor, mai cu seamă Cioda, cu toate că ne-am luptat unul contra şase, răspunse Saikin, ivindu-se din magazia de muniţii.

Pe neaşteptate, bubui alături explozia unui obuz întârziat. Schijele săriră în toate părţile. Saikin fu decapitat; Bondarenko avu impresia că fusese izbit în coasta dreaptă de un fier înroşit şi căzu în nesimţire. Ceilalţi matrozi din jur se prăbuşiră pe punte, răniţi.

Chiar în drum spre insula Idolmi, din raportul lui Stepanov cu privire la starea crucişătorului, Rudniov îşi dădu seama de imposibilitatea de a continua lupta şi luă hotărârea de a se întoarce la Cemulpo.

De îndată ce Variag şi Koreieţ ancorară în port, la locurile unde se aflau în ajun, spre ele se îndreptară şalupe şi bărci de la toate navele de război. O şalupă de pe Talbot, cu comodorul Bailey, se apropie cea dintâi de Variag. Întrucât, însă, toate scările fuseseră deteriorate în timpul luptei şi erau în curs de reparaţie, englezul trebuia ori să aştepte puţin, ori să se folosească de o scară de pilot. Comandantul lui Talbot socoti acest din urmă lucru mai prejos de demnitatea lui şi, până la coborârea unei scări obişnuite, cercetă exteriorul avariat al crucişătorului. Făcând încet ocolul navei, sir Bailey privea atent spărturile căscate în bordaje şi paietele aşezate pe alocuri pentru a le astupa provizoriu. Barca lui mergea pe lângă crucişător, aproape atingându-l, şi comandantul putea pipăi cu mâna şi marginile spărturilor şi modul în care erau acoperite cu paiete de tendă şi hamace.

— Very Good33, aprobă el, dând din cap, în timp ce fotografia avariile cu aparatul său.

În cele din urmă, scara fu gata şi englezul se urcă pe puntea principală, unde fu întâmpinat de Rudniov, cu mantaua stropită de sânge şi cu capul pansat.

— Sir, sunteţi demn să serviţi chiar în marina engleză! rosti Bailey, scuturându-i mina.

— Nu cunosc o onoare mai mare decât să servesc în marina rusă, răspunse cu vădită ironie Rudniov.

Sir Bailey nu dădu însă nici o atenţie acestor cuvinte şi-l rugă să-i arate avariile din interiorul navei. Rudniov dădu această sarcină unuia dintre ofiţerii săi şi se duse să întâmpine vizitatorii de pe alte nave.

Francezul Cenet se urcă sprinten pe punte, se repezi să-l îmbrăţişeze pe Rudniov şi izbucni într-un torent de fraze bombastice.

— Sunt mândru să număr printre amicii mei un erou ca dumneavoastră, monsieur Rudniov! îl asigura el. Chiar astăzi voi înainta preşedintelui Republicii un raport detailat şi voi solicita decorarea dumneavoastră cu crucea de comandor al Legiunii de Onoare.

Împreună cu Cenet, sosi tot personalul medical de pe crucişătorul Pascal, care se apucă imediat să panseze numeroşii răniţi, cărora medicii de pe Variag n-avuseseră timp să le dea asistenţă.

Lupta a durat numai cincizeci de minute şi în acest timp scurt, au fost scoşi din luptă peste o sută de oameni, adică, un sfert din tot echipajul. Numărul celor răniţi uşor trece de două sute. Cu alte cuvinte, în această luptă au fost scoase din acţiune două treimi din efectiv. Nu ne-am îndoit niciodată de bravura prietenilor noştri ruşi, dar eroismul de care au dat dovadă în această luptă a întrecut toate aşteptările, spuneau francezii, debitând cu dărnicie complimente.

Comandantul Elbei, Ricci-Rafaele Borea, strânse îndelung, cu multă căldură, mâna lui Rudniov, asigurându-l că în tot

timpul luptei se rugase la „Madonna di Livorno” să-i ajute pe ruşi. Vizitând răniţii, observă că micimanul Gubonin semăna a italian. Aflând că mama micimanului era într-adevăr italiancă, Rafaele manifestă faţă de el o simpatie deosebită şi ceru să fie transportat pe crucişătorul său.

Americanii se mărginiră să trimită un felcer pe care Rudniov, indignat de atâta lipsă de consideraţie, îl expedie imediat înapoi.

Crucişătorul Variag se umplu de marinari de diferite naţionalităţi. Englezi, francezi, italieni se înghesuiau pe punţi şi pe coridoare, arătându-şi în toate chipurile simpatia pentru ruşi; le ofereau ţigări de foi, îi băteau prieteneşte pe umăr, îi ajutau să îndepărteze sfărâmăturile, să dreagă scările, să care răniţii.

— Ne-a făcut o festă stârpitura de japonez, mama lui de câine! se plângea unui blond englez Kuzmici care, între timp, îşi recăpătase ţinuta măreaţă, gravă.

— Nişefo! Russian very good34, îl consola fiul Britaniei.

— Sigur, nu face nimic! Rusia e mare, are cine să ne răzbune. Păcat numai că voi, englezii, ţineţi cu japonezul împotriva noastră.

Matrozul de pe Talbot zâmbea, fără să priceapă şi continua să-i bată pe umăr pe ruşii din preajma-i.

Francezii îşi vârau nasul în toate cotloanele şi sporovăiau emoţionaţi, gesticulând cu însufleţire.

— Leit ţigani, parcă ar cumpăra nişte cai la iarmaroc, exclamă subofiţerul cu aprovizionarea, privindu-i. Larmă berechet, dar treabă, ioc!

— Caroş35, russe, bravo! strigau matrozii de pe Pascal, îmbrăţişându-i pe ruşi.

Deşi funcţionau toate pompele, apa din crucişător nu scădea şi el se înclina tot mai simţitor spre babord. Începu evacuarea grabnică a răniţilor pe nave străine. Bailey, Cenet şi Borea se ciorovăiau asupra numărului de ruşi ce urma să fie primit de fiecare, în sfârşit, luară hotărârea să-i repartizeze aproximativ în mod egal pe navele tuturor

naţiunilor. E drept, Cenet se arătă mai întreprinzător decât alţii: sperând să facă o afacere rentabilă pe seama statului rus, îşi rezervă şi găzduirea echipajului canonierei Koreieţ, uitat de ceilalţi comandanţi în toiul discuţiei.

— Sper, sir, că nu aveţi intenţia să vă aruncaţi navele în aer! rosti Bailey, netezindu-şi favoriţii roşcaţi de pe obrazul stacojiu.

— Ba tocmai asta am de gând s-o fac, răspunse Rudniov.

— Imposibil! Exploziile pot deteriora alte nave din radă, ceea ce, fireşte, e inadmisibil, protestă cu hotărâre comandorul. În afară de aceasta, crucişătorul dumneavoastră e avariat atât de grav, încât n-ar mai putea fi reparat. Deci e suficient să fie sabordat.

Englezul fu susţinut de Cenet. Crucişătorul Elba se afla însă departe de ruşi, aşa că Borea nu era preocupat de soarta navelor ruseşti.

Având în vedere că echipajele sale trebuiau adăpostite pe Talbot şi pe Pascal, Rudniov n-avea altceva de făcut decât să cedeze insistentelor lui Bailey şi Cenet.

— Mă gândesc să duc canoniera până la insula Observatorului şi o arunc în aer acolo, departe de toate navele. Pe Variag mă mulţumesc să distrug maşinile şi tunurile după care voi ordona să se deschidă valvulele de inundare.

— Sir, să nu aruncaţi în aer magazia de muniţii, repetă din nou Bailey.

Hotărârea fu astfel luată. Toţi comandanţii străini se grăbiră să se întoarcă pe navele lor ca să facă pregătiri pentru primirea ruşilor.

Când matrozii aflară că crucişătorul Variag nu va fi aruncat în aer, se apucară să distrugă tot ce putea fi distrus: puneau cartuşe de piroxilină la afete, la tunuri, la turele; spărgeau aparatele. La compartimentul maşinilor, oamenii, sub conducerea inginerilor mecanici, aruncau în aer arborii elicelor, sfărâmau cilindrii compresori,

conductele de abur, dispozitivele; totuşi, neavând timp suficient, nu izbutiră să distrugă chiar totul.

După ce întreg echipajul fu evacuat de pe vas, Rudniov, împreună cu botsmanul, străbătu pentru ultima oară crucişătorul, care se scufunda încet.

Pe navă nu se mai vedea nimeni şi Rudniov, după ce dădu ocol cu o privire mohorâtă crucişătorului său iubit, care numai cu două ceasuri în urmă era o navă de toată frumuseţea, se apropie de scară unde era aşteptat de o şalupă. Şi el şi botsmanul se descoperiră şi îşi făcură semnul crucii.

— Treci înainte, Gorov, ordonă căpitanul, eu părăsesc cel din urmă nava.

Dar şalupa nu apucă să se îndepărteze de crucişătorul care se scufunda, când deodată se auziră strigăte de pe bord:

— Înălţimea voastră, luaţi-ne şi pe noi!

Rudniov se uită înapoi. Pe punte se aflau cei doi subofiţeri fochişti: Juravliov şi Jigariov. În aceeaşi clipă, mai multe explozii violente bubuiră în interiorul navei; nori uriaşi de abur ţâşniră în sus şi pe fondul lor alb se iviră o clipă două siluete de oameni care cădeau în apă. Nu departe de şalupă răsăriră deasupra valurilor două capete. Cei doi marinari înotau grăbit, îndepărtându-se de Variag. Rudniov făcu cale întoarsă şi după câteva clipe, Juravliov şi Jigariov se şi aflau lângă şalupă.

— Ce naiba aţi căutat acolo, draci împieliţaţi? bombănea înciudat botsmanul, ajutându-i să se urce în şalupă.

— Am fi fost tare amărâţi la gândul că putem lăsa căldările întregi. Şi ne-am hotărât să le aruncăm în aer după ce or să plece toţi de pe crucişător. Am fixat cartuşe explozive la colectorii de abur, am mai aţâţat focul în focare, ca să ridicăm presiunea, am aprins fitilele şi am întins-o. Am fugit tocmai la timp, explicau cei doi fochişti pe întrecute, clănţănind de frig.

Crucişătorul Variag se răsturna încet spre babord. Sute de ochi, sute de oameni cu răsuflarea tăiată, urmăreau pieirea eroicei nave. Matrozii ruşi, evacuaţi pe navele străine, priveau cu jale, cu inima îndurerată la scumpul lor Variag, cu care se mândriseră întotdeauna şi pe care trecuseră recent prin tragicele clipe ale unei lupte inegale, fiecare din aceste clipe putând fi ultima din viaţa lor.

— Parcă am fi înmormântat un prieten drag, rosti botsmanul Gorov, rezumând astfel, cu glas tare, gândurile şi simţămintele tovarăşilor săi.

Deodată crucişătorul, care până atunci se scufunda încet, rămase o clipă nemişcat; apoi, tresărind din tot trupul său uriaş, pieri repede în apă. Toţi matrozii îşi scoaseră beretele, făcându-şi semnul crucii. Mulţi plângeau, fără să le fie ruşine de lacrimile lor. Din compasiune pentru ruşi, francezii şi italienii se descoperiră şi ei, iar fanfarele de pe nave intonară imnul rusesc.

Întors la bordul navei sale după vizitarea crucişătorului rus avariat, comodorul Bailey îl găsi în salon pe comandantul Terauci.

Japonezul era pansat şi avea o înfăţişare destul de jalnică, în vădit contrast cu înfumurarea şi cu ardoarea lui războinică din cursul dimineţii. La apariţia comodorului englez, făcu un efort, se ridică şi-l salută respectuos.

— Văd, mister Terauci, că şi dumneavoastră aţi avut de suferit şi chiar destul de serios, deşi escadra dumneavoastră alcătuită din paisprezece unităţi, s-a luptat cu un singur crucişător rusesc, rosti Bailey, strecurându-şi cuvintele printre dinţi şi privindu-şi ironic vizitatorul.

— Ruşii s-au dovedit neobişnuit de curajoşi şi de dârji. Crucişătorul Variag a fost ciuruit de obuzele noastre, dar a continuat lupta. Navele noastre au suferit foarte mult, îndeosebi Asama. Va trebui să fie imediat urcat pe doc pentru reparaţii. Ciocla al meu a pierdut jumătate din piese şi mai mult de jumătate din echipaj. Un torpilor a fost scufundat. Toate celelalte nave au avut de asemenea

pierderi. Se pare că noi am pierdut de două ori mai mulţi oameni decât ruşii. Nu ne rămâne decât să ne înclinăm în faţa vitejiei lor. Dumneavoastră, sir, în ce stare aţi găsit crucişătorul ruşilor? întrebă japonezul.

— Mister Terauci, răspunsul la această întrebare valorează cel puţin o mie de lire sterline.

— Dacă ruşii nu vor arunca în aer nava, vă garantez aceşti bani.

— În acest caz, vă rog să-mi înmânaţi imediat un cec reprezentând această sumă. L-am convins pe Rudniov să nu-şi arunce în, aer nava, ci să o scufunde pe locul unde a ancorat. Vasul va putea fi scos la suprafaţă, fără prea multe dificultăţi. Bineînţeles, el va necesita reparaţii generale, însă asta nu e treaba mea.

— Sunteţi un adevărat prieten al Ţării Soarelui-Răsare! exclamă Terauci şi se grăbi să-i înmâneze cecul.

— Rudniov soseşte curând şi nu trebuie să vă găsească aici! răspunse Bailey, concediindu-l fără prea multă politeţe.

Rămas singur, se apropie imediat de casa de fier şi puse cecul nou alături de altul primit de curând.

— Aşadar războiul ruso-japonez mi-a şi adus două mii de lire sterline din partea mikadoului. Să sperăm că şi ţarul Nicolae mă va plăti bine pentru primirea şi întreţinerea marinarilor săi şi pentru transportarea lor la Şanhai. Comodor Bailey, sunteţi demn de felicitat, rosti englezul şi, turnându-şi un pahar mare de whisky, îl goli pe nerăsuflate.

Rudniov sosi împreună cu mai mulţi ofiţeri.

Ceva mai târziu apăru şi Beleaiev.

— Ce ordine îmi daţi cu privire la canoniera Koreieţ? întrebă el.

— Să fie aruncată imediat în aer! Vaporul Sungari să fie incendiat. Vă dau un ceas pentru executare. După aceea, aveţi grijă să scrieţi un raport amănunţit despre modul cum aţi acţionat în timpul luptei şi să menţionaţi pierderile, ordonă Rudniov.

— Am înţeles. Poate ar fi suficient să scufundăm canoniera! Cemulpo e un port neutru şi atâta timp cât va dura războiul, japonezii nu vor îndrăzni s-o scoată la suprafaţă. Pierderi n-am avut.

— Nu; canoniera va fi aruncată în aer. E mai sigur aşa.

Nava Koreieţ fu dusă la un loc cu adâncime mare şi minată cu încărcături de piroxilină aşezate în magaziile de pulbere şi de muniţii.

După ce întreg echipajul părăsi nava sortită pieirii, începură să bubuie exploziile. O trombă uriaşă de fum negru ţâşni la o mare înălţime şi pe valuri nu mai rămaseră decât sfărâmături.

— Şi-a încheiat veleatul bătrânica noastră. Aproape un sfert de veac a navigat cu cinste sub pavilionul sfântului Andrei, rosti Leviţki, îngândurat.

Echipajele celor două nave de război ruseşti, repartizate pe vasele neutrilor, au fost transportate curând la Şanhai şi la Saigon, şi apoi în Rusia.

Capitolul III

Abia după câteva zile sosiră la Port-Arthur veşti demne de încredere asupra împrejurărilor în care pieriseră navele Variag şi Koreieţ. Mulţi dintre acei care îl cunoşteau pe Rudniov şi-l socoteau mai curând un diplomat decât un militar, un comandant, erau miraţi de comportarea lui eroică. Judecând după firea sa, era de aşteptat ca, după primirea ultimatumului japonez, prin care i se cerea să iasă în larg, pur şi simplu, avea să-şi scufunde navele în rada de la Cemulpo şi să-şi treacă echipajele pe navele ţărilor neutre, aşa cum şi făcuse după luptă.

Deşi se sfârşise printr-o înfrângere, eroica luptă a navelor Variag şi Koreieţ fu apreciată de îndată la justa ei valoare de ofiţerii şi matrozii escadrei de la Port-Arthur şi deveni o pildă pentru ei. Pretutindeni, chiar şi cu prilejul unei întâlniri întâmplătoare pe stradă, se vorbea despre ea.

Altfel însă aprecie guvernatorul general modul în care îşi executase misiunea Rudniov. Prima lui pornire fu să dispună

trimiterea lui Rudniov în judecată pentru că nu ştiuse să facă uz de neutralitatea Coreei, spre a pune la adăpost navele de sub ordinele lui. Curând însă deveni limpede pentru toată lumea că în Coreea nu exista nici un fel de neutralitate. Iar când de la Petersburg sosiră instrucţiuni care vedeau în scufundarea navelor Variag şi Koreieţ o faptă eroică şi nu o crimă, guvernatorul general îşi revizui îndată punctul de vedere şi, printr-un ordin special, prezentă lupta celor două nave de război drept o pildă de urmat pentru toată escadra.

Japonezii nu se arătau în faţa Port-Arthurului şi, încetul cu încetul, oraşul îşi redobândi liniştea.

Vremea caldă, senină, cedă locul vântului năprasnic de la nord, care aduse zăpadă şi viscol. Locuitorii oraşului se adăposteau prin case, iar escadra, care staţiona în rada interioară, nu mai dădea semne de viaţă, în afară de fumurile firave ce se ridicau pe coşuri. Numai torpiloarele şi crucişătoarele uşoare se aventurau în misiuni de recunoaştere pe marea rece, de iarnă, şi din când în când, noaptea, bateriile de coastă bubuiau, trăgând asupra unor nave japoneze închipuite. Deocamdată, războiul se îndepărtase de Port-Arthur.

Până şi pieirea stupidă a puitorului de mine Enisei şi a crucişătorului uşor Boiarin, care săriseră în aer dând peste minele propriului baraj, nu făcu o impresie deosebită celor din Arthur. Tragedia se petrecuse la o mare depărtare de fortăreaţă, nefiind văzută şi trăită de nimeni în mod direct.

În restaurantele arhipline cântau orchestre, ca întotdeauna; vinul curgea gârlă, iar ofiţerii din Port-Arthur, chercheliţi, răcneau că sunt gata să-l biruie pe duşman, ori să moară spre gloria prea iubitului împărat.

Fuseseră mobilizaţi aproape toţi bărbaţii din oraş. Echipamentul nu ajungea însă. În locul lui fură cusuţi epoleţi roşii pe paltoane, iar pe gambete şi şepci, cocarde militare.

Dukelski care, îndată după dezlănţuirea ostilităţilor se instalase împreună cu statul-major pe Petropavlovsk, unde stătuse altă dată numai provizoriu, nu se mai ivea în oraş. Împreună cu flag-căpitanul Ebergard, comandantul de pavilion al amiralului Stark, lucra de dimineaţă până seara, elaborând tot felul de planuri ale unor acţiuni navale împotriva escadrei japoneze. Toate proiectele acestea erau însă respinse – ba de Stark, care le găsea prea îndrăzneţe, prea riscante, ba de guvernatorul general, care socotea că necesită prea multe rezerve. Numai şeful secţiei navale din statul-major al guvernatorului, contra-amiralul Vitgheft, un grăsun blajin şi cam greoi, se declara întotdeauna de acord cu orice fel de planuri supuse aprobării lui şi se necăjea din adâncul inimii de fiecare dată când Dukelski suferea alt eşec.

Preocupat de controversele de la statul-major, locotenentul uitase cu desăvârşire de existenţa Rivei.

Prietenele acesteia glumeau pe socoteala ei, făcând-o „călugăriţă” şi o invitau să meargă cu ele la „Zviozdocika”36 ori la „Variété”. Riva căsca, plictisită, inventa pretexte pentru a le refuza şi rămânea acasă.

Într-o zi află că marinarii puseseră la cale un chef straşnic la „Zviozdocika” şi că o poftiseră şi pe ea. Sperând să-l întâlnească acolo şi pe Dukelski, Riva acceptă.

Încă de la capătul străzii, se auzeau acordurile vibrante ale orchestrei şi larmă de glasuri. În sala mare a restaurantului, ale cărei draperii fuseseră trase la ferestre cu multă grijă, şedeau la o masă vreo două duzini de tineri marinari, cântând în gura mare cuplete fără perdea. Prezida Lola Hughes, o blondină impozantă, cu părul bătând în roşu, care se dădea drept americană, deşi era nemţoaică sadea. Ea şi Riva erau cele două „stele” ale demimondenelor din Arthur. Riva, brunetă, era tipul frumuseţii meridionale, focoase, iar Lola, blondă şi cu pielea albă, întrupa frumuseţea nordică, mai suavă decât cea din sud, fără să-i fie inferioară ca ardoare şi patimă. Cu toată

rivalitatea lor aparentă, Riva şi Lola erau prietene bune şi-şi cedau reciproc adoratorii.

Sosirea Rivei fu imediat remarcată, stârnind un ropot de aplauze.

— Ura, Rivocika! Trăiască regina nopţii! îi strigau din toate părţile bărbaţii, făcându-i bezele. Riva se uită împrejur. La mese şedeau ofiţeri de pe diferite nave. Pe mulţi îi cunoştea bine. Spre mirarea ei, observă în mijlocul lor mai mulţi familişti, care până de curând nu cutezaseră să apară în societatea tinerilor holtei. Se părea că aceştia, după ce-şi expediaseră familiile din Port-Arthur, nu întârziaseră să se înroleze în tagma burlacilor. Dukelski nu era în salon. În schimb, Maleev îşi vântura mâinile de departe, căutând să atragă atenţia Rivei asupra lui. Lângă el şedea, ca întotdeauna, Andriuşa Akinfiev, tinerelul îmbujorat, care zărind-o pa Riva încercă să-şi ia un aer serios, aproape solemn.

— Am să stau alături de Andriuşa Akinfiev, cel mai aspru şi mai ursuz ofiţer din escadra Oceanului Pacific, declară Riva, cu glas tare. Îmi permiteţi să şed, severule domn miciman? întrebă ea în glumă, salutându-l milităreşte.

Micimanul se aprinse în obraz, dar nu-i răspunse şi, în larma veselă a celor de faţă care făceau observaţii cu dublu înţeles, se grăbi să aducă un scaun pentru Riva. Maleev sărută lung mâna Rivei, clipi şiret şi, deodată, strigă din răsputeri:

— Pentru tânăra pereche, amar37!

Învăpăiat de ruşine, Andriuşa voia să-i spună lui Maleev ceva, dar mesenii izbucniră din toate părţile în strigăte: „Pentru Andriuşa, amar!”, atât de stăruitoare, încât cuvintele lui se pierdură în vacarm.

Zâmbind şiret, Riva se apropie de vecinul ei: „Ne sărutăm?”

Andriuşa se zăpăci cu totul. Chipul lui, aprins de ruşine, exprima o dezarmare şi o spaimă copilărească. Riva îi luă capul în mâini şi-l sărută cu duioşie pe frunte.

Petrecerea continuă. Toţi cei din jur strigau, cântau, se ciorovăiau, râdeau, uitând cu desăvârşire de război. Pe neaşteptate, dintr-un colţ al salonului, izbucni un glas tunător, întrerupând gălăgia. Abia atunci observă Riva că acolo şedea un mic grup de ofiţeri din armata de uscat, în cea mai mare parte artilerişti. Masa lor plină de sticle şi obrajii roşii de prea multă însufleţire dovedeau că tot grupul era cu chef şi chiar mai mult decât cu chef.

Riva ştia din experienţă că, de obicei, întâlnirile dintre marinari şi ofiţerii tereştri se terminau cu scandal. Privea atentă, aşteptând izbucnirea inevitabilului conflict, urmat aproape invariabil de zuruitul veselei sparte şi de intervenţia poliţiei militare. Asemenea perspective nu-i făgăduiau nimic bun. Dădu să plece pe neobservate, dar Maleev, ghicindu-i intenţiile, îi luă mâna şi o opri:

— Eşti grăbită? Încotro? întrebă el.

— Mi-e teamă să nu dau de bucluc.

— Nu cred; toţi sunt „bâtlani”38, artilerişti de coastă. Luptăm cot la cot cu ei împotriva escadrei japoneze pe mare; în plus, sunt oameni mai cultivaţi decât tiraliorii. N-avea grijă. Dacă se întâmplă ceva, te duc eu acasă. Ia uite, şi Boreiko, prietenul meu, se află printre artilerişti. Ei, atunci totul e în ordine.

De la masa artileriştilor se ridică uriaşa făptură a lui Boreiko, care cu paharul de vin în mână, se îndreptă spre marinari. Aceştia se potoliră îndată, privind curioşi umerii de atlet ai porucikului, înalt de un stânjen.

— Domnilor ofiţeri ai glorioasei escadre din Oceanul Pacific, tună Boreiko. Daţi-mi voie să vă salut, în numele garnizoanei şi al artileriei fortăreţei Port-Arthur.

Ceilalţi artilerişti urmară pilda lui Boreiko. Marinarii se ridicară în picioare şi-i întâmpinară cu paharele în mână. Porucikul se apropie de Maleev şi-l salută deosebit de amical.

— Ermi Alexandrovici, mă bucur din tot sufletul că te văd sănătos tun şi într-o societate atât de încântătoare. Se

înclină în faţa Rivei: Mânuţa dumneavoastră, mademoiselle. Întotdeauna am fost sigur că amicul meu Ermi e om de bun gust şi acum văd cu plăcere că am avut dreptate.

Uriaş, cu faţa aprinsă de băutură, totuşi îi plăcu Rivei. Ea îi răspunse printr-un zâmbet prietenos, lăsându-l să-i sărute mâna.

După ce fură făcute prezentările de rigoare şi mesele trase alături, mesenii se aşezară, sporiţi la număr; Boreiko se ridică iar şi propuse să se aleagă starostele micului ospăţ prietenesc din seara aceea.

— Boreiko! strigară în cor toţi cei care-i cunoşteau numele.

— Primesc cu recunoştinţă titlul acesta de onoare de la prietenii mei şi propun să ridicăm paharele în cinstea partenerelor noastre de astăzi, răspunse Boreiko.

Riva şi Lola fură ovaţionate zgomotos de toată societatea.

— În calitatea mea de staroste, vă rog să-mi daţi voie să spun câteva cuvinte, urmă Boreiko.

— Te rugăm, te rugăm! răspunse unanim asistenţa.

— Sunt doar câteva zile de când a izbucnit războiul. El a început pe neaşteptate, cu un insucces pentru noi, pentru flota noastră. Mulţi îi învinuiesc pe marinari, iar marinarii pe cei din fortăreaţă. Acest lucru dă naştere la controverse, la certuri şi la dezbinare, dând apă la moară japonezilor, deoarece numai în unire stă puterea. Or, cei vinovaţi de insuccesele noastre nu suntem noi şi dumneavoastră, tinerii ofiţeri din armată şi din marină, care ne aflăm aici. Nici ofiţerii noştri superiori nu sunt vinovaţi. Ei nu aveau de unde să ştie despre iminenţa războiului. Înainte de toate şi mai mult decât alţii sunt vinovaţi generalii şi amiralii. Vina cea mai mare o poartă guvernatorul general, acest bastard de sânge împărătesc, care n-a comunicat din timp ruperea relaţiilor diplomatice cu Japonia, n-a dispus mobilizarea armatei şi flotei, pentru eventualitatea unui atac prin surprindere asupra Port-Arthurului. E de vină Stark, fiindcă n-a dat dezlegare flotei să ia măsuri de siguranţă, printre

care şi aşezarea de reţele contra torpilelor, pentru apărarea navelor care staţionau în rada interioară; e vinovat Stessel, a cărui fortăreaţă nu este încă gata nici azi; e vinovat şi generalul nostru Belîi, care n-a dat crezare ofiţerilor săi, atunci când Straşnikov i-a raportat că flota e atacată. Acum generalii şi amiralii se sapă unul pe altul, dau vina unii pe alţii, ticluiesc rapoarte pentru Petersburg: Stessel şi ai lui – contra marinarilor, iar aceştia – contra comandanţilor de la uscat. Ei asmut armata împotriva marinei; pe soldaţi, contra matrozilor; pe noi, ofiţeri din forţele terestre, împotriva voastră, cei din marină şi aşa mai de parte. Iată de ce, cu prilejul acestei discuţii prieteneşti îmi îngădui, cu un pahar de vin bun în mână, să judec starea de lucruri creată. Nici la 26 ianuarie, nici la 27 şi nici la 29, n-a pierit şi n-a fost rănit vreun general sau amiral. Cu ochii mei l-am văzut pe Stessel cum se ascundea ca un laş în cazematele de beton de pe Elektriceski Utios, ferindu-se de obuzele japoneze. Guvernatorul se adăpostea pe colina Zolotaia, tot într-o cazemată solidă. Nu prea se pare că amiralii dumneavoastră să fi dat dovezi de mai mult curaj. Cine a avut de suferit mai mult ca toţi de pe urma lipsei noastre de pregătire? Înainte de toate, şi mai mult ca toţi, a suferit „turma cenuşie”, soldaţii şi matrozii care, după credinţa superiorilor de ori ce fel, nu există decât pentru a plăti oalele sparte pe pielea lor. Matrozii şi soldaţii sunt acei care plătesc toate greşelile excelenţelor lor, nătărăii. Deci, daţi-mi voie să nu ridic astăzi primul pahar pentru tătucul ţar care stă la Piter, în cea mai deplină siguranţă, nici pentru generalii şi amiralii noştri, şi nici măcar pentru noi cei de faţă, ci pentru soldaţii şi matrozii noştri. Sunt ferm convins că noi, ofiţerii, vom lupta cu succes atunci, şi numai atunci când o vom face în strânsă înfrăţire cu soldaţii noştri, când ofiţerii şi soldaţii vor fi uniţi în luptă. Puterea ofiţerilor stă în temeinica lor unire cu matrozii şi cu soldaţii. Acela oare nu pricepe acest lucru nu

poate fi un bun comandant, un bun ofiţer. Aşadar: pentru soldaţii şi matrozii noştri, ura!

— Ura! tunară cei de faţă ca un singur om.

Răscolit până în adâncul sufletului, Andriuşa Akinfiev îl privea pe Boreiko cu drag.

— Ermi, spune-mi tot ce ştii despre el: cine e acest prieten al tău? îl rugă el pe Maleev.

— Boreiko e un beţiv, un cartofor, un mare scandalagiu. Pentru nu ştiu ce trăsnăi, a fost trimis din Rusia disciplinar la Port-Arthur. Dar, totodată, este unul din cei mai buni artilerişti ai fortăreţei. Locuieşte pe Elektriceski Utios. E mereu la cuţite cu toţi şefii. L-au pedepsit cu arest la comenduire, l-au ameninţat că-l vor îndepărta din armată, dar fără prea mult efect. În cele din urmă, l-au surghiunit pe Utios, că de acolo nu poţi scăpa în oraş când ai chef.

Vorbele lor fură întrerupte de un nou toast ridicat în numele tiraliorilor, de porucikul Endjeevski, un tinerel imberb, cu glas gros şi puternic. El îi salută cu căldură pe marinari şi repetă urarea de strânsă unire. Şi el fu ovaţionat de asistenţă.

Pe neaşteptate, Andriuşa luă cuvântul în numele marinarilor. Bâlbâindu-se de emoţie, vorbi mult şi dezlânat, despre ticăloşii de japonezi, despre adoratul suveran, şi-şi încheie cuvântarea toastând pentru ţar. Întrucât toastul său avea un caracter oficial, asistenţa îl ascultă stând în picioare, însă fără prea multă însufleţire.

— Andriuşa, prieten drag, îi spuse Maleev, ce să mai pomenim toată ziua, bună ziua, prin crâşme, numele ţarului. N-au decât să se producă la parăzi cu asemenea toasturi generalii şi amiralii noştri.

Jignit, micimanul se învăpăie şi amuţi.

Convorbirea generală se destrămă. La diferite colţuri ale mesei se încinseră controverse gălăgioase: doar Boreiko, biruind vacarmul cu glasul său de stentor, propunea să se bea în sănătatea unuia sau altuia dintre cei de faţă; la această închinare, toată lumea ciocnea paharele şi-şi ocupă apoi din nou locurile.

— Orice s-ar zice, Enisei a pierit eroic, ca şi Variag, dar Boiarin s-a dus la fund în chip ruşinos, spunea tare Maleev către vecinul său, locotenentul Soimanov de pe Baian.

— Ba eu nu găsesc nimic eroic în faptul că Stepanov a dat cu puitorul lui de mine peste o mină din propriul nostru baraj, obiectă Soimanov. Trebuia, sau nu, să cunoască direcţia curentului marin din golful Talienvan în acest anotimp?

— Recunosc că Stepanov a făcut o greşeală. A pierit însă şi el, vitejeşte, refuzând să-şi părăsească nava, care se scufunda. După mine, aşa trebuie să procedeze un comandant demn, replică Maleev.

— Totuşi, după părerea mea, aici e mai mult prostie decât eroism, se înfierbântă Soimanov. În loc să lupte mai departe împotriva japonezilor, Stepanov, absolvent al academiei, unul din cei mai buni marinari ai noştri, pe care-i numeri pe degete, piere aşa, hodoronc-tronc, de dragul unei prejudecăţi învechite, împreună cu nava lui. Aveam nevoie de Stepanov la Port-Arthur, şi acum doar peştii se mai bucură de el. Nu! Trebuie să combatem cu hotărâre aceste tradiţii moştenite din negura veacurilor trecute, clocotea Soimanov.

— Dar despre pieirea lui Boiarin al tău, ce ai de zis? întrebă Maleev, adresându-i-se de data asta şi mai familiar.

— Zic că Sarâcev e un laş, un ticălos! Şi-a părăsit nava, deşi aceasta avea o spărtură neînsemnată. Boiarin s-a menţinut pe linia de plutire încă trei zile şi trei nopţi după ce a fost părăsit de echipaj. Vremea era excepţional de liniştită, japonezii nu se aflau pe aproape, iar nava mai putea fi salvată. Sarâcev va fi tradus înaintea curţii marţiale şi chiar că o merită.

— Din păcate, Sarâcev nu este tradus în faţa curţii marţiale, ci doar îndepărtat…

—… de la comanda unui crucişător dus la fund! zâmbi Soimanov. Păcat că nu e printre noi niciunul din cei de pe Boiarin, că i-aş fi spus eu o vorbă, să mă ţină minte!

— Nu prea cred că mai găseşti la Port-Arthur pe careva de pe Boiarin. Sarâcev pleacă la Kronstadt; ceilalţi sunt de asemenea transferaţi fie în Baltica, fie în Marea Neagră, iar unii la Vladivostok…

—… pentru deosebita vitejie de care au dat dovadă, scufundându-şi propriul lor crucişător, stărui Soimanov. Ia spune, n-au fost încă decoraţi pentru asemenea ispravă?

— Spre nenorocul lor, nu se afla prin apropiere nici un japonez, zâmbi Maleev.

— Cu toate acestea, Stark va fi înlăturat, deşi guvernatorul l-a luat sub protecţia sa.

— E cam dificil să-l protejezi. În două zile de război am pierdut: patru nave scufundate, alte trei torpilate şi încă patru avariate de artilerie, adică în total unsprezece unităţi de luptă. Şi cine vine în locul lui Stark?

— Makarov, de la Kronstadt. Se zice că e un om cu mintea întreagă, cult şi foarte energic. Poate că va izbuti să trezească la viaţă escadra noastră.

— Cine va trăi, va vedea. Înainte de toate, Makarov e cunoscut ca un brav amiral. Sunt convins că va fi un adevărat comandant de flotă, spuse Maleev cu căldură.

— Ştii cine se va bucura de sosirea lui Makarov? Tocmai Iurasovski al nostru, interveni în discuţie Akinfiev. Se cunosc mai de mult; poate că o să-i meargă şi lui bine acum.

— Da, să navighezi de douăzeci de ani şi mai bine, ca să ţi se dea comanda unui torpilor! Păi, colegii săi de promoţie sunt de mult comandanţi de crucişătoare…

— Hm, dar de ce e ţinut mereu Iurasovski în umbră? întrebă Soimanov.

— E o chestie veche. În tinereţe, i-a venit poftă să se joace niţel de-a politica. Ei, şi uite că nici până acum nu i se iartă asta. Mai că e socotit un revoluţionar, lămuri Maleev.

— O fi adevărat? se miră Andriuşa.

— Bineînţeles că nu. Este pur şi simplu un om drept; pe matrozi nu-i bate, nu-i fură, nu îngăduie că superiorii lui să-l calce pe picior. D-aia e ţinut în umbră: le stă ca un ghimpe în ochi.

— Da, e negru ca corbul, Viren al nostru39 întregi Soimanov.

— Nu-l pot suferi pe Viren, zise Maleev. Nu mi-ar place să fac serviciu pe Baian. E una dintre cele mai bune nave din escadră, n-am ce zice. Pe bordul lui e ordine exemplară şi punctualitate în serviciu, dar martorii sunt băgaţi în sperieţi, iar ofiţerii hărţuiţi mereu.

— Viren nu bate niciodată; dacă matrozul se face vinovat de ceva, e dat în judecată; nici greşelile ofiţerilor nu le iartă, interveni Soimanov, în apărarea comandantului său.

— Lasă că matrozii sunt trimişi în judecată pentru orice fleac. D-aia nu ţin la Viren şi se tem de el; de altfel nici la careul ofiţerilor nu prea e văzut cu ochi buni.

— Vrei să spui că e mai bine pe Novik, la Essen?

— Orice marinar care îşi iubeşte meseria socoteşte drept o onoare să facă serviciu pe Novik; aceea este o adevărată navă-şcoală pentru ofiţeri şi matrozi. E drept că la uscat matrozii de pe Novik sunt cei mai mari zurbagii şi nici domnii ofiţeri, odată la uscat, nu excelează prin cuminţenie.

— Echipajul lui e o adunătură strânsă din toată escadra. Te şi miri cum poate Essen să-i ţină în frâu.

— Totuşi, în luptă n-ai să vezi un comandant mai cutezător şi mai viteaz ca Essen. În angajări, în misiunile de

recunoaştere, el e totdeauna în frunte.

Convorbirea lor fu întreruptă de Boreiko:

— Prieteni, ce-ar fi să-i zicem un cântec rusesc, aşa, din inimă? propuse el.

— Să cântăm; hai, Ermi, dă tonul! se auziră câteva glasuri.

— Îndată; ce cântam?

— Pentru început să fie unul de veşnică pomenire, în amintirea celor căzuţi, marinari ori tereştri.

Maleev intonă cu glas răsunător de bariton:

Prieteni, într-un glas să pomenim

Eroii dragi, ce dintre noi sunt duşi, Şi-n rugăciune azi să ne unim

Cu toţii, sufletele tari, de ruşi!

Melodia gravă, tristă, îi făcu pe toţi să se pătrundă de mai multă seriozitate şi să se întoarcă cu gândul la războiul care continua. După ce cântecul se sfârşi, păstrară câteva clipe de tăcere.

— Hei, flăcăi, falnici voinici, de ce oare staţi mâhniţi, de ce nu vă veseliţi? întrebă Boreiko. Hai să vă zic şi eu unul mai voios! şi începu: „Pe Volga-i o stâncă…” Vocea lui de bas, puternică şi totodată plăcută, se revărsa în toată încăperea; părea că melodia pogora de undeva de sus.

Boreiko se dispuse şi mai cânta câteva cântece.

— Şi acum hai să-ncingem un joc, strigă el. Cine trece la pian?

Andriuşa se grăbi să se aşeze la pianul de pe estradă.

— Zi-i o rusească!

Andriuşa, se execută.

— Zi-i mai cu foc, ce cânţi ca la înmormântare! îi strigă Boreiko, şi deodată, când ritmul deveni mai vioi, şuieră voiniceşte şi începu să joace. Juca pătimaş, aşa cum şi cânta. Tocurile îi răpăiau îndrăcit; se lăsa pe vine, executând figurile fulgerător de iute sau zguduia parchetul sub picioare, ori sărea ca o minge până aproape de tavan, pentru ca îndată după aceea să treacă la mişcări domoale, fără zgomot.

— Ori joacă, ori la loc comanda, al naibii! comentau marinării, entuziasmaţi.

Ruseasca fu urmată de un hopak. După câteva clipe, toată sala se umplu de dănţuitori.

Curând li se făcu foame tuturor; traseră la loc mesele, şi vinul începu să curgă gârlă.

Trenul sosi la Port-Arthur în zori. Ziua făgăduia să fie posomorâtă, cenuşie, rece. Pasagerii se grăbiră să coboare pe peron, urmaţi de o ceată de culii, care le cărau geamantanele şi pachetele.

Printre cei sosiţi se afla şi un praporşcik de artilerie, înalt, cu o uriaşă cuşmă manciuriană. După mantaua lui cenuşie, nou-nouţă, după nasturii şi epoleţii lucitori, se putea ghici că îmbrăcase de curând uniforma de ofiţer şi că, pesemne, îl mai incomoda: se împiedica mereu în pinteni şi de fiecare dată drăcuia de zor. Chipul lui tânăr, rumen, se roşea şi mai mult, iar ochii cenuşii scăpărau înciudaţi sub sprâncenele stufoase.

Lăsându-i pe ceilalţi pasageri să treacă înainte, ofiţerul îşi luă valiza-pat de campanie, cea din urmă realizare a tehnicii de atunci în materie de cazarmament şi ieşi în piaţa din faţa gării. Nu văzu pe aproape nici birjari, nici ricşe. Era silit să meargă în oraş pe jos, urmat de culiul chinez, care îi ducea bagajul.

Îl miră pustietatea străzilor şi tăcerea care domnea. Nu se zărea aproape nici un trecător; doar patrulele militare tropăiau pe caldarâm. Magazinele cu uşile bătute în scânduri, cu ferestrele fără geamuri, gardurile dărâmate şi câinii fără stăpân prin ogrăzile pustii, aminteau de război, de ruină, de refugierea locuitorilor. Abia o săptămână trecuse de la izbucnirea războiului, dar oraşul portuar, animat şi cu o populaţie deasă, părea cu desăvârşire mort.

După ce străbătu o bună bucată de drum pe cheu, praporşcikul îşi dădu seama că nu ştia nici măcar încotro s-o ia. Era prea devreme să se prezinte la post, iar cât priveşte hotelurile, fusese informat că aşa ceva nu există la

Port-Arthur. Dar iată că pe stradă se ivi o trăsurică, o ricşă trasă de un chinez, având ca pasager un ofiţer de artilerie care şedea măreţ. Praporşcikul îşi îngădui să-l oprească.

— Domnule porucik, permiteţi să vă întreb: unde se află Comandamentul artileriei de fortificaţii din Kvantung?

Porucikul care moţăia tresări şi-l cercetă cu privirea.

— Ai fost repartizat la noi, la artilerie? întrebă el în loc de răspuns.

— Da, la artileria de fortificaţii.

— Deci, la noi. Îmi dai voie: Boreiko. Te duc acolo îndată. Pune-ţi bagajele la picioare şi urcă-te aici, lângă mine.

— Zvonariov, se prezentă praporşcikul. Zău, nu-s obişnuit să folosesc la aşa ceva oamenii: suntem doi, plus bagajele, urmă el, stânjenit. N-o să ne poată duce.

— Aş! las'că ăştia cară şi alte poveri mai grele! răspunse Boreiko. Hei, manza40 dă-i drumul!

Culiul lui Zvonariov puse bagajele în trăsurică şi se înhămă lângă celălalt; amândoi chinezii o luară la goană pe caldarâmul plin de hârtoape.

— De unde vii? întrebă Boreiko.

— Din Cita; am fost mobilizat, răspunse praporşcikul, privind cu interes făptura monumentală a interlocutorului său.

— Aşadar, nici n-ai avut când să te familiarizezi acolo şi iată-te la noi, la Arthur. Aici, însă, pare-mi-se că ai să zăboveşti ceva mai mult. Războiul abia a început, şi n-o să se sfârşească repede.

— Spuneţi-mi, vă rog: de ce artileria din Port-Arthur se numeşte „din Kvantung”? întrebă Zvonariov.

— Port-Arthur este aşezat la capătul de sud al peninsulei Kvantung. Şi întrucât se plănuieşte amplasarea unor baterii de coastă, în afară de Arthur, adică în oraşul Dalni, pe istmul Kindjou şi în alte puncte, Comandamentul artileriei nu se numeşte „al Port-Arthurului”, ci „din Kvantung”, îl lămuri Boreiko.

— Nu e tocmai vesel la dumneavoastră aici, la Port-Arthur!

— Da, nu e prea grozav…

În timp ce ei conversau astfel, cei doi chinezi străbăteau în fugă tot cheul şi un mic bulevard cu o vegetaţie sărăcăcioasă, dispus în terase şi poreclit Etajera, şi ajunseră în dreptul docurilor, unde se afla o navă mare de război cu o spărtură exact deasupra liniei de plutire. Prin ea puteai vedea doi-trei muncitori chinezi, mişcându-se domol înăuntru. Pe punte zăceau în neorânduială tot felul de lucruri, scări turtite, cârpe şi gunoaie. Nu zăreai pe nicăieri nici matrozi, nici ofiţeri.

Zvonariov citi numele navei pe pupa ei: Pallada, vopsit în bronz cu litere slavone. Ceva mai departe de ţărm se zărea un cuirasat masiv, cu tunuri de 12 ţoli în turele, la prova şi la pupa. După fotografiile pe care le văzuse cândva, praporşcikul recunoscu cuirasatul Ţesarevici. Nu se zărea ţipenie de om pe bordul lui.

— După cum se vede, aici lumea nu prea se omoară muncind, observă Zvonariov, dându-şi în vileag impresiile.

— Da, încă nu şi-au dat drumul marinarii noştri. Sunt mai bucuroşi să tragă la măsea, întru odihna sufletelor celor duşi în fundul mării; de aceea n-au timp şi pentru navele lor. Şi-au debarcat echipajele, au predat navele în grija comandantului militar al portului, şi acum îşi fac veacul prin cabarete sau restaurante. Dar ce să mai vorbim de marinari! Uite, Arthurul e de şase ani al nostru, şi totuşi până azi nu ne-am învrednicit să ridicăm pe uscat măcar o singură fortificaţie ca lumea. Aici viaţa merge într-un ritm propriu, „arthurian”. Cine ştie? Poate c-o să ne facă războiul ceva mai sprinteni, răspunse Boreiko.

— Cum asta? Dă-o dracului de treabă! se revoltă Zvonariov. E curată trădare să se lucreze într-un asemenea ritm în timpul războiului!

— Nu; nu e trădare. Este doar lăsarea pe tânjeala, atât de obişnuită la noi. Pur şi simplu, oamenii nu-s deprinşi să lucreze în ritm viu.

Trecând de docuri, ricşele porniră în goană de-a lungul poalelor colinei Zolotaia. Acolo, la drum, se aflau vreo douăzeci de clădiri de cărămidă, tip cazarmă, împrejmuite cu un jalnic simulacru de grădiniţe.

— Uite, acesta e orăşelul nostru, al artileriştilor, lămuri Boreiko. Aici sunt depozitele, atelierele şi comandamentul. Tot aici stă şi comandantul nostru, generalul Belîi. Trebuie să te prezinţi la el. Mai întâi, anunţă-te la aghiotant. Te conduce el la general, îl instrui porucikul.

Chinezii se opriră în faţa unei clădiri pe care, deasupra intrării, se afla o inscripţie: „Comandamentul artileriei de fortificaţii Kvantung”.

Zvonariov coborî din trăsurica şubredă şi-i mulţumi lui Boreiko pentru amabilitate.

Din clădire ieşi un furier şi-l ajută să-şi ducă bagajele înăuntru; apoi, îl conduse într-un birou şi-l rugă să aştepte, căci urma să vină îndată aghiotantul, porucikul Iuniţki.

Ca să-şi treacă timpul, Zvonariov începu să cerceteze schemele şi hărţile cu dispozitivul bateriilor din Port-Arthur, atârnate pe perete. Câteva nume, pe care le cunoştea din ziare: Liaoteşan, Belîi Volk, peninsula Tigrovâi, culmea Zolotaia şi vestitul Elektriceski Utios, a cărui baterie, dacă dădeai crezare comunicatelor oficiale, ar fi scufundat cam jumătate din navele japoneze; acestea însă se renăşteau mereu din propria cenuşă, apărând iarăşi în comunicatele următoare.

— Actele, vă rog, înălţimea voastră: trebuie să raportez domnului aghiotant îndată ce va veni, spuse furierul, intrând în cameră şi întrerupând firul gândurilor lui Zvonariov.

În odaia alăturată se auziră paşi, şi în cabinet intră un porucik, cu eghileţi de aghiotant şi cu aer de filfizon.

— Permiteţi să mă prezint: praporşcik Zvonariov, repartizat la dumneavoastră, în artilerie.

Iuniţki ridică sprâncenele, mirat, şi vorbi cu răceală:

— Domnule praporşcik, te rog să raportezi reglementar: cu călcâiele lipite, cu mâinile la vipuşcă, şi capul mai sus.

— Vă bateţi joc de mine? se indignă Zvonariov. Credeţi că vorbiţi unui băieţandru? Sunteţi prea tânăr, domnule porucik, ca să-mi faceţi observaţie mie, unui inginer!

Iuniţki îl privea uluit:

— E nemaipomenit! Am să raportez imediat excelenţei sale! strigă el ieşind val-vârtej pe uşă.

După un sfert de ceas Zvonariov fu poftit la general.

Împotriva aşteptărilor, Belîi îi făcu o primire simplă şi prietenoasă. Când Zvonariov începu să raporteze, el îl întrerupse, strângându-i mâna, şi-l invită să se aşeze într-un fotoliu, în faţa lui, netezindu-şi mustăţile lungi de cazac, uşor ninse de promoroaca anilor.

— Eşti din artileria de câmp? întrebă el.

— Mi-am făcut stagiul la brigada 3 de Gardă şi la brigada de grenadieri Varşovia. Sunt repartizat la dumneavoastră, în bateria de contraasalt, raportă Zvonariov.

— Deocamdată, nu există; ne pregătim doar s-o organizăm şi nu se ştie dacă acest lucru va fi făcut cândva, răspunse generalul.

În clipa aceea, în cabinet intră Tahatelov, gâfâind ca întotdeauna şi ştergându-şi de zor fruntea de sudoare.

— Uf, ce cald mi-e! Am onoarea să vă salut, excelenţă, rosti el.

— Aşa, vii tocmai la timp, dragă, îl întâmpină Belîi, prietenos. Ia să chibzuim unde să-l dăm pe noul nostru ofiţer. Provine din artileria de câmp, are studii de inginer mecanic, e mobilizat şi repartizat la noi.

— Nu ne trebuie ingineri. Avem nevoie de artilerişti. La tunurile de coastă, te pricepi?

— Nu am nici o idee.

— Vai, vai! Doar eşti inginer mecanic. Tunul e tot o maşină. O să te lămureşti numaidecât cum funcţionează. Excelenţă, avem nevoie de un tehnician la Elektriceski Utios. Să pună la punct proiectorul, să repare motorul „Routičre”, să

modifice afetele, pentru a putea mânui tunurile la unghiuri de tragere mai mari. Gobiato nu poate să facă singur faţă, are nevoie de un ajutor. Du-te la Utios. E cea mai războinică baterie a noastră; trage zi şi noapte! spuse colonelul, bătându-l pe umăr.

— De acord! Eşti repartizat la Utios. Pleacă chiar astăzi; pe deasupra vei fi şi mai departe de aghiotantul meu; mi se pare că nu vă potriviţi la caracter, zâmbi Belîi. Iar acum, domnilor, poftiţi la mine să luăm micul dejun, îi invită el amabil pe ofiţeri.

Locuinţa lui Belîi se afla lângă Comandamentul artileriei, într-o frumoasă casă de cărămidă, cu etaj, situată pe chei, aproape de ieşirea în rada exterioară.

Soţia şi cele două fete ale lui Belîi îl întâmpinară cu căldură pe Zvonariov, copleşindu-l cu întrebări despre Cita, despre felul în care călătorise şi despre familia lui.

La masă praporşcikul fu aşezat lângă Varia, mezina lui Belîi, o fată zglobie; Iuniţki, socotit de-ai casei, luă loc alături de Katia, cealaltă fiică a generalului, iar Tahatelov, lângă doamna gazdă.

— Ei, acum şi-a găsit şi Varia un cavaler! o tachină Tahatelov pe mezină. Era logodnica mea, şi acum uite, m-a trădat.

— Nu-i câtuşi de puţin adevărat! răspunse Varia, cu multă vioiciune. Dumneavoastră m-aţi trădat mai întâi şi eu n-am vrut să vă rămân îndatorată!

După dejun, veni trăsura să-l ia pe Zvonariov.

— Să ştii că pe Utios e îngrozitor, îl preveni Varia. Japonezii trag în special într-acolo. Adăposteşte-te cu grijă când bombardează.

— Dar dumneavoastră, de ce nu vă refugiaţi, de ce nu plecaţi din Port-Arthur? întrebă Zvonariov. Nu vă e frică aici?

— Noi cazacele nu trebuie să ne temem de război, răspunse fata. Bunica mea a făcut cu bunicul toată campania de la Sevastopol. Acolo s-a născut tata. Mama a

trecut Balcanii împreună cu tata, în războiul ruso-turc, iar acum, eu stau la Port-Arthur. Poate că nu ne-or dărâma coliba japonezii.

În clipa când Zvonariov se urca în trăsură, se apropie de el Gobiato care pleca la Zolotaia.

— Dumneata eşti praporşcikul care mi-a fost repartizat ca ajutor? întrebă el.

— Dacă dumneavoastră sunteţi căpitanul Gobiato…

— Eu sunt; perfect! În drum o să discutăm despre treburile care ne interesează. Pe Utios, avem de lucru berechet. Comandantul Jukovski nu-i om rău, e un artilerist excelent, dar cam molâu. În schimb, e acolo un porucik, Boreiko: nu ştie de nimeni şi de nimic – e-n stare să-i facă pe oameni să se dea tumba în faţa lui. Dacă ai să te pricepi cum să-l iei, ai scăpat; dacă nu, mai bine fugi cât vezi cu ochii. Ei, şi mai e acolo o comoară, unul din Gardă, ştabs-căpitanul Cij. Ăsta e şi mai şi, dar din alt punct de vedere: regulamentul întruchipat! E tipicar şi, în genere, un tip cum nu se poate mai dezagreabil. El şi cu Boreiko se compensează oarecum. La noi trebuie să faci şi diplomaţie şi inginerie, îl povăţuia Gobiato pe praporşcik. Şi acum, ia priveşte Arthurul nostru: ai prilejul să-l admiri, adăugă căpitanul, arătând cu mâna priveliştea din faţa lor.

Zvonariov se uită cu interes. Spre dreapta, se întindea Oraşul-Vechi, care, de departe, părea o aglomerare de case în stil european şi de fanze41 chinezeşti. Dincolo de rada interioară, în care staţiona escadra, se zărea Oraşul-Nou, european, cu străzi largi, trasate sistematic, după plan. Ceva mai la stânga, se înălţau colinele Liaoteşan şi Tigrovka; drept în vale, promontoriul Tigrovâi Hvost, lunguieţ şi îngust, cu câteva căsuţe, cu docuri mici şi cu şantierele Noiouck alături de o redută scundă cu tunuri de nouă ţoli. În apropiere se afla un cuirasat la ancoră, eşuat cu pupa la malul puţin adânc al canalului şi cu prova mult afundată.

— E Retvizan, explică Gobiato. A rămas acolo din douăzeci şi şase ianuarie. Marinarii nu izbutesc deloc să-l scoată de pe uscat şi să-l aducă în port.

După ce admiră câteva clipe din reduta de pe colina Zolotaia, vasta panoramă a Port-Arthurului, ca şi escadra ce staţiona în golf, fumegând melancolic şi paşnic spre cer, Zvonariov vru să-şi vadă de drum şi-l salută pe Gobiato.

— O să-ţi explic mâine la faţa locului, cu de-amănuntul, care va fi misiunea dumitale. Deocamdată, toate cele bune. Salută-l pe Boreiko. E cam sucit, dar nu-i băiat rău.

— Pare-mi-se că tocmai el m-a adus de la gară.

— Era beat, ori numai afumat?

— Cam mirosea a vodcă.

— Ei, dacă era băut de dimineaţă, să ştii că numai el a fost, şi nimeni altul, zâmbi Gobiato, luându-şi rămas bun de la Zvonariov.

Trecând dincolo de colina Zolotaia, trăsura coborî repede la vale, spre Utios. Încă de departe Zvonariov zări un promontoriu înaintând în mare, şi pe el o fortificaţie.

După un sfert de ceas trăsura se opri în dreptul locuinţei lui Jukovski.

Jukovski şi Boreiko făcură noului sosit o primire amicală şi-l poftiră îndată să ia masa cu ei.

— Vodcă bei? îl întrebă Boreiko.

— Mă cam feresc să beau. Pe deasupra, am şi luat o gustare la general.

— Păcat. Fără vodcă, la Arthur, viaţa n-are nici un haz! Azi, cu prilejul sosirii dumitale, se cuvine să tragem o duşcă mai mult! Rostind aceste cuvinte, Boreiko goli două pahare de vodcă, unul după altul, icnind din rărunchi.

— Nu ţi se pare că e destul, Boris Dmitrievici? îl dojeni Jukovski.

— În sănătatea dumitale… iartă-mă, nu-ţi cunosc exact numele, rosti Boreiko.

— Serghei Vladimirovici, răspunse Zvonariov, cu paharul în mâna întinsă. Pentru buna noastră colaborare!

— Bine zis! Să ştii, că mi-ai plăcut îndată, chiar de când te-am întâlnit pe cheu, şi în privinţa oamenilor, pe mine nu mă înşeală ochiul, glăsui porucikul.

— Cred că nu sunt cu mult mai tânăr decât dumneata, Boris Dmitrievici, zâmbi Zvonariov. Nu de mult am absolvit Institutul şi mi-am luat diploma de inginer.

— Va să zică, eşti inginer! E foarte plăcut să faci serviciul împreună cu oameni instruiţi! se bucură Jukovski.

— Eu îmi închipuiam că dumneata, ca şi o anumită persoană de la noi, ai nimerit aici din Gardă, spuse şi Boreiko, cu glas gros. Îmi pare foarte bine, că m-am înşelat. Câţi ani ai?

— Douăzeci şi trei.

— Cu alte cuvinte, sunt cu patru ani mai bătrân ca dumneata, încheie porucikul, cu un suspin.

După prânz, Boreiko îl conduse pe Zvonariov la baterie. Praporşcikul privea cu mult interes vestitul Elektriceski Utios a cărui faimă se şi răspândise în lung şi-n lat. Acolo, totul era simplu, obişnuit; nimic nu vorbea de lupta eroică ce încununase bateria de glorie. Zvonariov se aştepta să vadă nişte viteji falnici, cu pieptul scos înainte, cu chipiurile puse pe-o ureche, să audă cuvântări pline de patos. În loc de acestea, dădu cu ochii de nişte ostaşi cu mantale jerpelite, trebăluind încoace şi încolo. Salutau agale, fără nimic marţial în mişcări, departe de a părea nişte eroi legendari, aşa cum erau înfăţişaţi în comunicatele oficiale.

— Băgaţi de seamă, băieţi, să-l ajutaţi pe domnul praporşcik; mai ales, voi, feuerwerkerii. E nou venit, n-a mirosit încă praful de puşcă şi nu se prea pricepe la tunuri, fu prezentarea cam originală a lui Zvonariov făcută de Boreiko, în faţa ostaşilor.

Praporşcikul se ruşină de o asemenea caracterizare, dar Boreiko, dându-şi seama de aceasta, adăugă fără răutate:

— Nu-i nimic mai urât, decât să pretinzi că ştii totul şi că te pricepi la toate, când, de fapt, nu ştii nimic şi nu te pricepi la nimic. Trebuie să câştigi încrederea ostaşilor. Ai

noştri luptă ca diavolii când au încredere în comandantul lor. Dar când n-au încredere în comandant, ca, de pildă, într-un anumit crăcănel din Gardă, ei, atunci n-ai cum s-o scoţi la capăt cu ei! A, uite şi comoara de care-ţi vorbeam, mormăi Boreiko, făcând cu ochiul spre Cij care se apropia de ei.

— Alexandr Alexandrovici, îmi permiteţi: praporul42 nostru cel nou, spuse el, prezentându-l pe Zvonariov lui Cij.

Praporşcikul îşi rosti numele.

Chipul palid al lui Cij pe care excesele lăsaseră urme, chipul acela cu ochi tulburi, cenuşii, şi cu mustăţile răsucite cu grijă în sus, se învăpăie. Îşi duse mâna la vizieră şi spuse răstit, piţigăiat:

— Domnule praporşcik, când te prezinţi unui superior, dă-ţi osteneala s-o faci reglementar. Ţinuta trebuie să fie la fel. Prin toată înfăţişarea dumitale eşti dator să fii o pildă vie pentru ostaşi. Şi fără să-i întindă lui Zvonariov mâna, Cij îşi văzu de drum.

— Ce-i cu dumnealui? Nu cumva a scăpat din ospiciu? îl întrebă praporşcikul pe Boreiko.

— Mai rău: a fost mutat aici din Gardă, fiindcă trişa la cărţi. Când e linişte, se umflă în pene ca un curcan; dar cum apar japonezii, îndată îl vezi curcă plouată. Nu-l lua în serios; o să vorbesc cu comandantul.

După ce vizită bateria, Zvonariov se întoarse la Jukovski, care îi cedă amabil una din odăile locuinţei sale, acum parcă pustie, de la plecarea soţiei.

— Te rog să scuzi grosolănia lui Cij, îi spuse acesta. Am să vorbesc cu el mâine. Acum te sfătuiesc să te culci: de obicei la noi e linişte ziua; în schimb noaptea ne ciocănim mereu cu japonezii. Când o să te obişnuieşti cu viaţa noastră, o să faci şi de serviciu pe baterie. Deocamdată îţi urez să te odihneşti bine după oboseala drumului.

Capitolul IV

Trecuseră vreo zece zile de la sosirea lui Zvonariov la Arthur. Încetul cu încetul se familiarizase cu viaţa de pe

Elektriceski Utios.

Dimineaţa, în jurul orei opt, dacă noaptea trecuse în linişte, praporşcikul se ducea împreună cu Jukovski să inspecteze bateria. Jukovski cerceta zilnic toate ungherele ca un gospodar grijuliu, cunoscând tot ce privea viaţa companiei.

Ostaşii companiei făceau în fiecare zi instrucţie la tunuri, sub supravegherea lui Boreiko. Energic, însufleţit ca în toate acţiunile sale, îi învăţa cele mai simple procedee de încărcare şi de ochire, aplicând şi inovaţii personale.

— Nikolai Vasilievici, îi strigă el lui Jukovski de departe: trag foc după foc în două minute şi zece secunde, în loc de cinci minute, cum scrie în regulament. Se poate chiar şi mai repede. Secţia lui Rodionov a izbutit să tragă la interval de un minut şi cinci secunde. Cred că voi ajunge la un minut şi treizeci de secunde cu toată bateria. Vom avea o baterie cu tir rapid, Nikolai Vasilievici. O să ne luăm la întrecere cu marinarii, deşi la ei tirul se declanşează automat, electric, iar la noi, manual.

Boreiko radia, soldaţii erau roşii şi asudaţi de alergătură dar se bucurau şi ei.

— Dumneata, Boris Dmitrievici, ai un fel propriu de a te înflăcăra singur şi de a-ţi antrena şi oamenii, îl lăudă Jukovski.

— Tare mult iubesc artileria! Credeţi-mă: uneori mă trezesc noaptea şi mă tot gândesc: nu cumva s-ar mai putea perfecţiona ceva în baterie?! De altfel şi ostaşii îmi vin în ajutor; deunăzi s-au gândit la un procedeu de ochire, separat, în înălţime şi în direcţie. Ochitorul ia numai direcţia obiectivului, iar unghiul de tragere se citeşte pe cadranul montat pe suportul pivotului. Tot acolo se află şi arcurile readucătoare şi frânele de recul; adevărat că sunt la îndemână, dar uneori, ascund obiectivul pentru ochitor. Am de gând să prind de pivot, cu şuruburi, un braţ de fier, care să aibă la capăt un suport pentru cadran. În cazul acesta, braţul va urma mişcările piesei, căreia i se va putea

da unghiul de tragere necesar. Oamenii vor sta jos, adăpostiţi după parapet. Uite aşa, cu mic cu mare, ne tot frământam mintea…

Soldaţii discutau cu aprindere felurite propuneri tinzând la perfecţionarea metodelor de ochire. Boreiko asculta cu atenţie orice părere.

— E un om de aur, dar bea prea mult. Când se îmbată, face scandal, nu te mai poţi înţelege cu el, spuse Jukovski vorbind despre Boreiko.

De la baterie coborâră la centrala electrică. Aici era stăpân bătrânul maistru Lebiodkin care, înainte de mobilizare, fusese ungător la centrala electrică a unei uzine din Ural. La Arthur urmase cursurile de electromecanici pentru unităţile de proiectoare şi fusese repartizat pe Utios. Avea sub ordine doi ostaşi tineri, care în viaţa civilă lucraseră pe nişte moşii ca mecanici la batozele cu aburi. Ostaşii nu-şi luau ochii de la mai marele lor, care ba îi lăuda, ba îi mângâia cu scatoalce şi cu ghionturi, dacă greşeau cu ceva.

Îndată după sosirea lui Zvonariov, Jukovski îl numi comandant al postului de proiectare. Lebiodkin îşi primi noul superior cu ostilitate şi, „ca să-l pună la încercare”, începu prin a deregla motorul.

Praporşcikul puse la punct, cu multă trudă, şi distributorii şi lagărele care aveau bătaie, până ce observă că toate hibele înlăturate în ajun reapăreau a doua zi ca din senin. Zvonariov avu cu Lebiodkin o discuţie scurtă, dar limpede, şi ca urmare prestigiul lui se afirmă la postul de proiectare.

De la centrala electrică, Jukovski trecea pe la bucătărie şi-l lua întotdeauna pe Zvonariov cu el. De obicei, dimineaţa trebăluia pe acolo feldwebelul Nazarenko, supraveghind calitatea hranei şi distribuirea cantităţilor reglementare de pâine, carne, crupe, foi de dafin. Oficial, aprovizionarea companiei făcea parte din atribuţiunile lui Cij. El socotea însă mai prejos de demnitatea lui să-şi bată capul cu aşa ceva şi lăsase această sarcină în întregime pe seama lui

Nazarenko. Zvonariov afla cu uimire că varza acră se aducea la Arthur de la Vladivostok, fiind distribuită cu multă zgârcenie, că hrişca fiartă se dădea oamenilor doar de sărbători, ca ceva de lux, iar în zilele de lucru mâncau de obicei orez, care nu le plăcea deloc. Peşte se gătea doar de postul mare.

— Bine, dar marea e la un pas, spuse mirat Zvonariov. De ce nu puneţi ostaşii să pescuiască? S-ar putea hrăni pe săturate cu peşte proaspăt, nu cu carnea sărată şi aproape stricată pe care le-o dă intendenţa.

— N-avem nici bărci, nici năvoade. Şi, pe urmă, nu ştii ce peşte poţi prinde aici. Uneori cumpărăm de la chinezi, dar nu ne-am gândit să pescuim cu mâna noastră, răspunse Jukovski, cam evaziv.

— Mai curând, n-a prea fost nimeni dispus să se ocupe cu aşa ceva. Dacă s-ar fi apucat Boreiko de treaba asta, cred că ar fi mers strună, răspunse Zvonariov.

— Dacă se apucă porucikul de ceva, e sigur că iese la un fel: ori face treabă, ori e jale mare; numai că până-l urneşti e greu, spuse Nazarenko.

Jukovski, Boreiko şi Zvonariov luau masa împreună. Cij mânca singur, la el. Chiar din prima zi raporturile dintre Zvonariov şi Cij luaseră un caracter pur oficial. La început, Jukovski încercase să atenueze încordarea dintre ei, dar mai apoi renunţase, sperând că vremea va rezolva acea chestiune delicată.

Într-una din zile, gornistul bateriei sună alarma. Echipându-se din mers, praporşcikul alergă la piese. Secţia de serviciu, sub comanda lui Cij, pregătea tunurile pentru tragere.

Dinspre mare mugi glasul cunoscut al tunurilor cuirasatului Retvizan; undeva spre stânga, şuierând şi vâjâind, trecură în zbor peste baterie către oraş, primele obuze japoneze. Îndată ce se ivi Jukovski, Cij care se foise câteva clipe pe lângă postul telemetrului, dispăru într-o

cazemată. Cu cronometrul în mână, Boreiko înjura pe careva, nemulţumit de încetineala ochirii.

Toate acestea îi erau acum cunoscute lui Zvonariov; el îşi ocupă locul obişnuit între cele două tunuri de la flancul stâng. Tot acolo, nu departe de el, se postă Rodionov, grăbindu-se să-şi scrie în carnet înălţătorul şi direcţia.

Deodată, un obuz japonez, pesemne ricoşat, se sparse cu o bubuitură asurzitoare deasupra bateriei, împroşcând totul în jur cu o puzderie de schije. Un geam făcut ţăndări zăngăni undeva; jos, Şarik scheuna lângă bucătărie; găinile alergau prin curte, cotcodăcind speriate.

Cu capul gol şi îmbrăcată sumar, Şurka ţâşni în curte şi se repezi să strângă rufele întinse la uscat.

— Ptiu, trăsni-l-ar! ocărî Rodionov privind grindina de schije.

Peste baterie plutea un miros înecăcios şi respingător de melinită.

— Să ştii că s-a slobozit amiralul Togo! glumi un ostaş.

O nouă rafală de obuze japoneze îi sili pe soldaţi să se adăpostească prin firide şi beciuri.

Tirul nu dură mult; bateria n-avu timp să tragă drept răspuns decât vreo cinci-şase salve şi japonezii se retraseră în larg.

Jukovski coborî calm de pe parapet, schimbând impresii cu Boreiko.

— Totuşi bateria n-a tras astăzi salve la intervale mai mici de trei minute, se frământa porucikul. Secţia a doua, a lui Lepiohin se mişcă tare încet, lua-l-ar naiba! Las-că mâine îi bag eu în viteză.

— Ei, nu e rău nici trei minute pentru o salvă, îl consolă Jukovski.

Cij, care între timp ieşise din cazemată, privea cu binoclul după japonezii care făcuseră cale întoarsă.

— Ciudat om mai eşti, Alexandr Alexandrovici! îl luă peste picior Boreiko, cu viclenie. Să fii şi dumneata curios măcar

o dată să-l vezi pe Togo, atunci când vine mai aproape de noi.

— Eu nu-s dintre cei curioşi, răspunse Cij, căutând să scape prin glumă.

— La drept vorbind: ce tot cauţi în cazemată, în timpul luptei? îl întrebă deodată, fără ocol, Jukovski.

— Număr proiectilele, răspunse Cij fără să clipească. Şi apoi de atâtea bubuituri îmi plesneşte capul: nu mai sunt om după aceea o zi întreagă.

— Ai putea să-ţi astupi urechile cu vată; hm, ştii, oricum, nu se cuvine ca un ofiţer să stea în cazemată, îl mustră Jukovski. Uită-te la praporşcik: nu se ascunde, umblă prin baterie.

— Praporşcikul nu e un exemplu pentru mine, mormăi Cij.

— Uite, te rog ca de acum înainte în timpul luptei să nu mai stai în cazemată, ci să fii prezent la secţia dumitale, aşa cum se cuvine, încheie Jukovski, pe un ton mai aspru.

— Am înţeles, domnule căpitan! răspunse Cij luând poziţia de drepţi.

Soldaţii o întinseră în gloată veselă la vale, spre cazărmi, trăgându-şi în glumă ghionturi şi scatoalce după ceafă. Zaiaţ sări din goană pe umerii unui ochitor şi, călare pe el, strigă imitându-l pe Boreiko:

— Baterie, ascultă comandă la mine! Ochire directă în noada amiralului japonez Togov!

— I-auzi, al dracului pezevenghi! râdea Boreiko fără să se supere.

— Am fost informat că îndată ce va înnopta, torpiloarele noastre vor ieşi în larg, într-o misiune de recunoaştere. Să nu deschizi foc asupra lor, pe întuneric, Serghei Vladimirovici, îl preveni Jukovski. Azi doar dumneata eşti de serviciu.

După ce se întunecă, Zvonariov se îmbrăcă gros, îşi luă binoclul şi, cu un felinar de petrol în mână, se duse la baterie.

Secţia de alarmă se adăpostea într-o cazemată a bateriei. Aceasta era boltită până jos, fiind calculată pentru vreo patruzeci de oameni. De-a lungul pereţilor se înşiruiau două rânduri de paturi de scânduri, unul deasupra celuilalt; lungiţi pe ele, îmbrăcaţi, soldaţii schimbau când şi când câte o vorbă. Pe interval, în mijloc, sub o lampă atârnată de tavan, erau o masă şi mai multe scaune. Câţiva soldaţi jucau dame.

La ivirea lui Zvonariov, săriră toţi în picioare. Rodionov raportă praporşcikului că secţia întâi, cu efectiv de trei feuerwerkeri şi patruzeci şi doi de oameni, făcea de serviciu pe baterie în timpul nopţii.

Lăsându-i pe soldaţi să stea în voie, Zvonariov ieşi repede afară, urmat de Rodionov. Se apropiară de piese, controlând starea de funcţionare şi numărul de obuze din preajma lor; pe urmă se duseră la proiector, care era instalat la vreo cincizeci de stânjeni de baterie, pe o platformă de beton. Dinspre mare se tălăzuiau trâmbe de ceaţă. Jos, în întuneric, ropoteau surd valurile, izbindu-se de mal. Toată coasta era cufundată în bezna nopţii şi numai în dreptul canalului raza unui proiector lumina singuratică, străduindu-se să răzbească prin pâcla. Zvonariov se întoarse la baterie; intră într-o cazemată mică, ce părea mai mult o firidă, rezervată pentru ofiţerul de serviciu pe baterie. Înăuntru se afla un pat de campanie, o măsuţă şi un scăunel. Încăperea era luminată cu zgârcenie de o gazorniţă. Tot acolo era instalat şi un telefon de campanie, prin care se făcea legătura cu locuinţa lui Jukovski şi cu cancelaria companiei din cazarmă.

În cazemata trupei, strânşi în jurul unui stâlp, mai mulţi oameni – Rodionov, Lebiodkin, Zaiaţ, Belonogov, vorbeau în şoaptă. Ca de obicei, îşi ocărau şi mai mării şi viaţa de ostaş:

— Ştiu una şi bună, cum să-i schilodească pe oameni, cum să-i răpună, ticăloşii!

— Las' c-o să se isprăvească odată războiul, o să vină şi ziua răfuielilor! O să dea şi ei socoteală de felul în care au

făcut războiul şi de toate celelalte.
— Până la socoteală, n-o să mai fim noi pe lume.
— N-o să fim noi, or să rămână alţii. Câtă vreme sunt ţărani, au să fie şi ostaşi. Şi ei o să se răfuiască cu de-alde Cij.
— Mare scofală! de mine şi-a bătut joc Cij, dar cine o să-i ceară socoteala?!
— Mai ştii? Te pomeneşti că tocmai tu, Zaiaţ, o să-i ceri socoteală. Cine o trăi o vedea.
În clipa aceea, observatorul dădu buzna în cazemată, răcnind:
— La tunuri! Trece japonezu pe lângă ţărm!
— Servanţi, la piese! zbieră şi Rodionov.
Se îmbulziră toţi spre ieşire. Lângă piesele de 57 milimetri se şi zăreau prin întuneric siluetele lui Boreiko şi Zvonariov.
— Ce vă tot foiţi, draci împieliţaţi! strigă Boreiko.
De la telemetru se comunica distanţa până la un torpilor cu trei coşuri, care abia se desluşea:
— O mie cinci sute! O mie patru sute optzeci! O mie patru sute şaizeci!
— Obuz exploziv, înălţător şaptezeci! Câte două lovituri. Foc! comandă Boreiko.
Prin binoclu se zăriră coloanele de apă zvârlite în sus de obuze. Torpilorul nu-şi schimba direcţia şi nu-şi reducea viteza. Deodată, începu să semnalizeze cu luminile.
— Ei, drăcie! N-o fi de-al nostru? întrebă Boreiko, nedumerit.
— Ce rost să aibă semnalele lor? întrebă Zvonariov.
— Cine ştie? Marinarii se pricep, noi ba. Pesemne că ne cer să încetăm tirul.
— Bateriile din dreapta şi din stânga tac. O fi de al nostru.
— Bine, dar de ce vine dinspre Dalni?
— S-o fi întors din larg.
— Prea devreme; abia e douăsprezece şi câteva minute. Şi, pe urmă, se vede numai unul. Celelalte unde sunt? insistă Boreiko, mirat.

Pe când stăteau, tot chibzuind şi întrebându-se al cui o fi torpilorul, acesta se apropie de Retvizan şi lansă două torpile în direcţia lui. De pe Utios fură văzute licăririle flăcărilor de la tuburile lans-torpile.

— E japonez, mama lui de ticălos! răcni Boreiko, ca un smintit. Foc viu! Trei lovituri! Foc!

Tunurile de pe Retvizan mugiră, urmate de bateriile de coastă vecine.

Tot ţărmul pălălăia de flăcări, dar japonezul se şi retrăgea cu cea mai mare viteză, pierind în ceaţa nopţii.

— L-am scăpat, am stat cu gura căscată! Ne-au prostit stârpiturile de japonezi, cu semnalele lor! Şi toate acestea numai pentru că noi nu cunoaştem semnalele lor nesuferite! Trageţi asupra tuturor navelor când vin pe mare fără lumini! Ai noştri sunt datori să vină cu lumini de drum şi de poziţie, ordonă Boreiko.

— Bine, dar atunci îi reperează şi japonezii prin întuneric, obiectă Zvonariov.

— Ei, oricum, marinarii trebuie să ne dea de veste că sunt navele noastre şi nu ale japonezilor! Altfel iese o aiureală. Telefon – apă de ploaie, semnale – ioc. Ar trebui că marinarii să aibă câte un semnalizator de-al lor la fiecare baterie. Atunci am fi în stare să le înţelegem semnalele. Mâine ies la raport la generalul Belîi, hotărî Boreiko, părăsind bateria.

Soldaţii se întoarseră în cazemată şi Zvonariov la el. Doar observatorii şi subofiţerul de serviciu scrutau cu îngrijorare bezna.

Spre dimineaţă se sună alarma; în radă se zăriră trei-patru torpiloare care se îndepărtau cu cea mai mare viteză spre larg.

Executând ordinul dat de Boreiko, Zvonariov deschise un foc viu asupra lor. În urma Utiosului, celelalte baterii deschiseră şi ele focul.

Torpilorul din coada formaţiei fu avariat şi începu să scoată aburi. În clipa aceea, de pe colina Zolotaia ţâşni o rachetă, semnalizând încetarea focului. Mai multe nave de

la intrarea canalului se apropiară de torpilorul avariat şi-l luară la remorcă.

— Înălţimea voastră, e torpilorul nostru! Ia uitaţi-vă cum îs trecuţi în barcă răniţii de pe el! strigă Rodionov îngrozit. Va să zică, pe japonez l-am scăpat de sub nas, şi pe al nostru… puţin a lipsit să-l dăm la fund!

Dându-şi seama de greşeala pe care o făcuse, Zvonariov era cât p-aci să leşine.

În întâmpinarea navei avariate, ieşiră mai multe nave de salvare şi începură s-o conducă spre rada interioară. Nu mai încăpea nici o îndoială!

— Te pomeneşti că acolo sunt oameni răniţi şi omorâţi de noi, se tânguia ochitorul Koşeliov. Multe muieri de la ţară au să-şi bocească acu bărbaţii pe care i-am prăpădit din prostia noastră.

Zvonariov era deznădăjduit. Recunoştea că e vinovat şi el şi superiorii care nu avuseseră grijă să organizeze legătura între artileria de coastă şi flotă.

— Înălţimea voastră, nu trebuie să vă necăjiţi atâta, îl îmbărbăta Rodionov. N-avem nici o vină; s-a ordonat să tragem şi am tras. Aici, pe mare, nici ziua n-ai cum să-ţi dai seama care-s japonezi şi care-s ai noştri, dar'mite noaptea!

Praporşcikul era recunoscător lui Rodionov pentru aceste cuvinte de îmbărbătare. Soldaţii păşeau, cot la cot, tăcuţi, oftând când şi când din adâncul inimii.

Am făcut o treabă de ne apucă şi greaţa, mormăia Belonogov, posomorât.

Oricât se silea Zvonariov să-şi găsească justificări, nu izbutea deloc. Adânc tulburat, rătăci tot restul nopţii prin baterie şi când se lumină de ziuă, se grăbi să raporteze totul lui Jukovski.

— Ei, Serghei Vladimirovici, face să te frământi atâta pentru o nimica toată? întrebă acesta calm, după ce ascultă cele relatate de praporşcik, care se zbuciuma cumplit. La război e cu neputinţă să nu faci greşeli. Atâta numai, că

trebuie să ne servească de învăţătură pentru viitor. Cred că o să aflăm azi de la Comandamentul Artileriei tot ce a fost.

— Daţi-mi voie să mă duc eu însumi acolo ca să raportez cele întâmplate.

— Eşti liber. Pe cât mi se pare mie însă, nu s-a întâmplat nimic deosebit. Dumneata nu eşti de vină; e vorba, pur şi simplu, de un accident nefericit – asta i se poate întâmpla oricui.

Zvonariov luă un cal de la baterie şi plecă la Comandamentul Artileriei însoţit de un ostaş de ordonanţă. Vremea se menţinea urâta. Umezeala pătrunzătoare îi amintea de anii petrecuţi la Petersburg. Se zgribulea, tremurând în mantaua lui şi de frig, şi de emoţia încă vie.

Singurul care îl înţelesese pe deplin era Boreiko, pe care îl văzuse de dimineaţă:

— Deşi din punct de vedere juridic nu ţi se poate imputa nimic, îţi înţeleg starea şi te compătimesc. Dacă aş fi în locul dumitale, cred că m-aş îmbăta turtă şi aş face un scandal monstru. Dumitale însă nu-ţi recomand să reacţionezi la fel.

Ajungând la Comandament, Zvonariov dădu cu ochii mai întâi de furierul Sevastianov, pe care-l cunoscuse în ziua când sosise la Port-Arthur. Se bucură când îl văzu şi-i strânse mâna ca unui prieten, uitând că gestul lui era interzis prin regulament.

Omul se uită cu teamă împrejur, ca să vadă dacă nu observase careva că-şi strânseseră mâna; apoi se grăbi să-i spună o veste îmbucurătoare.

— N-aveţi nici o grijă: pe Straşnâi n-au fost decât doi oameni răniţi uşor; ceilalţi sunt teferi; s-a produs o mică avarie la maşini, dar peste două-trei zile totul va fi iar în regulă. Generalul dă toată vina pe marinari; chiar vă aşteaptă ca să afle amănunte.

Zvonariov mulţumi călduros furierului şi intră în camera de aşteptare a lui Belîi. Iuniţki îl primi corect, rece, şi-l felicită ironic pentru „succesul repurtat în luptă cu flota rusească”.

Mâniat, Zvonariov era gata să-i dea un răspuns usturător; ivirea lui Tahatelov îl sili însă să-şi pună frâu limbii.

— Nu-i bine, tinere, dar se întâmplă şi unele şi mai boacăne, îşi rezumă impresiile colonelul, întrerupându-i raportul. Acum hai la general; te aşteaptă.

Tăcut, stăpânit ca întotdeauna, Belîi ascultă raportul cu cel mai desăvârşit calm şi declară că, după părerea sa, Zvonariov nu se făcuse vinovat cu nimic.

— Prost e că v-a scăpat japonezul de sub nas. Se zice că ar fi semnalizat: „Predaţi-vă”, iar voi aţi şi încetat tirul, de parcă l-aţi înţeles şi v-aţi hotărât să vă predaţi.

La dejunul inevitabil de la general, Zvonariov o revăzu pe Varia. Fata aflase totul şi-i repetă ceea ce îi spusese şi furierul.

— Sevastianov mi-a povestit tot ce s-a întâmplat. Aveam intenţia să vin la dumneavoastră pe Elektriceski. Acolo trebuie organizat un post de prim ajutor al Crucii Roşii. Vreau să le atrag în direcţia aceasta pe soţia şi pe fiica feldwebelului dumneavoastră: sunt singurele femei care au mai rămas acolo. Vor urma nişte cursuri timp de o lună şi apoi vor putea lucra la post.

— Poate că Şurka o vrea să înveţe, deşi mi se pare că nu are prea multă carte, dar mama ei n-o să fie corespunzătoare ca soră; cel mult ca brancardieră.

— Măcar atâta treabă să facă şi ea; şi de aşa ceva o să fie nevoie în caz că războiul se va înteţi. Pe fata ei o s-o aduc neapărat încoace. Aici au să se adune femeile de la toate bateriile şi o să înveţe împreună.

— Şi de bărbaţi cine îngrijeşte? se miră Zvonariov.

— Le ajung şi ordonanţele. Duminicile o să dăm drumul acasă nevestelor, ca unor fete de pension! râse Varia veselă.

Zvonariov se oferi să vorbească despre această chestiune cu Şura Nazarenko.

Se întoarse la Elektriceski Utios, însoţit de preotul garnizoanei, care trebuia să spovedească ostaşii.

Popa, un omuleţ păros, între două vârste, cu o mutrişoară mieroasă, se urcă în brec, îşi ridică gulerul şubei largi şi tăcu tot drumul până la Utios.

— E adevărat că aici la dumneavoastră se trage mereu? îl întrebă el pe Zvonariov, în clipa când ajunseseră aproape de baterie.

— Da, însă de cele mai multe ori noaptea.

— Am să caut să isprăvesc în două-trei rugăciuni cu toţi ostaşii, mormăi popa, arătându-se a fi om practic.

Jukovski îşi primi amabil musafirul, poftindu-l la masă. Boreiko profită de prilej pentru a trage la prânz o duşcă mai mult, îmbiindu-l şi pe popă. Cu toată împotrivirea acestuia, îl sili să golească trei pahare măricele. Acum, musafirului îi jucau ochii în cap.

— Cum mai slujesc eu, aşa, beat? se văicări popa.

— Bine părinte, dar ce fel de preot eşti, dacă fugi de băutură? Mi-aduc aminte, la seminarul din Holm, unde am învăţat, protodiaconul se îmbăta dinadins, ca să cânte mai gros. După ce ai tras la măsea, şi slujba e mai veselă. Isprăveşti cât ai clipi! Dacă te poticneşti undeva, n-ai grijă, îţi suflu eu. Ţin minte pe de rost, până azi, toate slujbele din postul mare.

— Mă bucur din suflet când aud că te pricepi la cele bisericeşti. O să te rog să-mi dai o mână de ajutor păcătosului de mine, să rânduieşti un cor, îl rugă popă.

Seara, un colţ al cazărmii fu amenajat într-un fel de paraclis ostăşesc. Popa îşi puse patrafirul şi începu slujba.

Înjghebând la repezeală un cor, Boreiko făcea pe dirijorul. Ostaşii împinseseră paturile spre pereţi, şi acum, aliniaţi, ţineau isonul şi ei. Nazarenko şi dascălul vindeau de zor lumânări. În spatele ostaşilor, Şurka şi mama ei îşi făceau cu evlavie semnul crucii.

Preotul, încă mahmur, slujea poticnindu-se şi încurcându-se mereu; în schimb Boreiko îşi dădea toată silinţa să-l ajute, dirijând corul.

Slujba se isprăvi cu bine. Preotul îl copleşi pe Boreiko de mulţumiri, şi prinzând inimă îndrăzni să rămână peste noapte la Utios.

La cină, Boreiko avu grijă să-l îmbete.

Înainte de culcare, Zvonariov, ca de obicei, se duse să inspecteze bateria. Noaptea fu tot întunecoasă, învăluită în ceaţă. Era de serviciu secţia a doua a lui Lepiohin.

Zvonariov intră şi în cazemata trupei. Lepiohin citea dintr-o biblie groasă. Cinci duzini de ostaşi, toţi bărboşi şi aşezaţi, ca şi el, stăteau roată împrejur ascultând cu luare-aminte cetania gravă a comandantului secţiei. Zvonariov se apropie şi zări desenată pe coperta bibliei o mână cu două degete împreunate pentru semnul crucii, după tipicul staroverilor.

— Ce citiţi? întrebă el.

— Ceva pentru izbăvirea sufletului, o cetanie din postul mare: faptele sfinţilor apostoli, îi răspunse Lepiohin, fără să clipească.

— Tâlcuite după vechea datină, nu?

— Dumnezeu e unul şi acelaşi, înălţimea voastră. El poate fi slăvit în orice chip, numai sufletul omului să fie curat şi neprihănit, răspunse Lepiohin, împăciuitor.

Zvonariov nu găsi cu cale să facă vreo remarcă şi ieşi din cazemată.

Când se întoarse, lângă locuinţa lui dădu pe neaşteptate peste Şurka. Fata era întotdeauna sfioasă faţă de el şi ori de câte ori se întâmpla să-l întâlnească, îşi vedea de drum, repede. Aducându-şi aminte de promisiunea pe care o făcuse Variei Belaia, Zvonariov o strigă.

După ce-l ascultă, fata oftă adânc, tăcu o clipă şi-i răspunse:

— Aş vrea cu dragă inimă să învăţ carte; numai că tăticul şi cu mămica n-o să mă lase, dar, mai cu seamă o să se supere rău Vavila Pafnutici.

— Cum asta?! Ce amestec are aici Pahomov? întrebă Zvonariov.

— M-a cerut de nevastă.

— Şi-l iubeşti?
— Aş! Să nu-i văd în ochi mutra nesuferită!
— Atunci de ce vrei să-l iei?
— Aşa au hotărât părinţii. Îi e frică de Pahomov mai cu seamă lui tăticu; cică fiindcă-i la jandarmi, şopti ea. Când e beat se tot laudă: pe cine vreau eu îl trimit în Siberia, la ocnă pe viaţă. Îl cunoaşte şi Stessel, gheneralu. Aşa-i de tare, deşi e numai furier. Nici nu ştiu ce să mai fac. Aş vrea să învăţ, dar n-o să mă lase să plec de aici, încheie fata şi oftă amărâtă.
— Unde umbli noaptea, haimana? se răsti cineva şi Şurka pieri îndată în dosul uşii.
A doua zi de dimineaţă, popa se trezi cu o cumplită durere de cap, aşa că nu se simţea deloc în stare să slujească. Ostaşii se aliniaseră de mult în cazarmă, aşteptând să înceapă rugăciunea.
— Hai, mai trage o duşcă, părinte, că te dregi numaidecât, îi dădea ghes Boreiko.
— Piei, satană! şuiera acesta mânios. Ţi-ai dus în ispită părintele duhovnicesc, ţi-ai bătut joc de el! Afurisit să fii!
— Nu mi-e frică de afurisenie, părinte. Mai bine mai trage o duşcă şi hai să-ncepi rugăciunea că te aşteaptă ostaşii. Dacă află generalul, poţi să te alegi cu o săpunealã, îl sperie porucikul.
Îngrijorat de această primejdie, preotul dădu repede pe gât paharul pe care i-l întindea Boreiko.
Se simţi înviorat şi se duse curajos să slujească liturghia. La început, totul mergea strună, dar nu trecu mult şi popa începu să sughiţă.
— Dom… hâc… nului să ne ru… hâc… găm! sughiţa el. Ostaşii începură să murmure, să chicotească batjocoritor. Popa se supără şi, de aprins ce era, începu să sughită şi mai amarnic. Vodca băută pe nemâncate şi căldura din cazarmă îl înmuiaseră de tot. Limba nu-l prea mai asculta. Ostaşii erau tot mai gălăgioşi.

— Dă drumul oamenilor. Să plece la baterie, îi ordonă Jukovski lui Boreiko. Iar părintele să se ducă să se culce.

Ostaşii comentau veseli întâmplarea. Zaiaţ începu să sughită, maimuţărindu-l pe preot. Lebiodkin îi urmă pildă. Lepiohin clătina dojenitor din cap şi spunea într-una:

— Deşertăciunea deşertăciunilor şi toate sunt deşarte; căci în noi grăieşte încă domnul întunericului, Belzebut…

Cij era revoltat, dar nu atât de purtarea preotului, cât de atitudinea soldaţilor.

— Auzi mocofanii! Au râs de duhovnicul lor! Păi, ar trebui să fie bătuţi bine cu toţii, numaidecât, ca să nu-şi mai ia altădată în deşert părintele sufletesc! Chiar mâine are să afle totul madame Stessel: ştie dânsa ce trebuie să facă!

— Dar ce vină au ostaşii? întrebă Jukovski.

— Nişte soldaţi disciplinaţi n-ar fi arătat câtuşi de puţin că în faţa lor se petrece ceva nelalocul lui. Dumneata eşti vinovat, Nikolai Vasilievici, prea te porţi blajin cu răcanii, prea îi laşi de capul lor.

În timpul zilei, vremea, ceţoasă de dimineaţă, se înseninã, şi pe mare se iviră fumurile escadrei japoneze. Toţi cei de la Utios se repeziră la posturi. Japonezii trimiseră spre Port-Arthur mai multe crucişătoare uşoare, rapide, care se îndreptară spre coastă şi, de la o mare distanţă, deschiseră focul asupra radei interioare şi a oraşului. Şuierând slab, proiectilele mijlocii, de 6 ţoli, treceau în zbor deasupra Utiosului, spre Zolotaia, spre port şi oraş.

— Nikolai Vasilievici, îmi daţi voie să trag o salvă-două spre japonez? se rugă Boreiko.

— Face? sunt vase mici, rapide; e greu să le nimereşti; irosim obuzele în zadar, şovăi Jukovski.

— Vreau să-mi verific noile tabele de tir; în ele am ţinut cont de vânt, de densitatea aerului şi chiar de nivelul fluxului.

— Ei hai, trage două salve. Să te vedem! aprobă Jukovski.

Boreiko scoase un vraf de tabele, calculă ceva după ele şi trimise un om la el acasă să vadă cât arată barometrul; pe

urmă, instală ceva asemănător cu girueta de la anemometrul lui Wilde43, se uită cu aer grav la cronometru şi, în cele din urmă, comandă înălţătorul şi deriva.

— Ochiţi aşa cum v-am învăţat; urmăriţi obiectivul până în clipa deschiderii focului! ordonă el servanţilor.

Soldaţii trebăluiau cu migală la tunuri. Comandanţii de secţii şi de piese, vădit curioşi să vadă rezultatul experienţei, verificau cu grijă ochirea.

Înainte ca bubuitura primei salve să se fi stins în văzduh, Boreiko, fără să privească rezultatul ei, comandă din nou înălţătorul şi deriva. Acest procedeu reduse aproape cu un minut intervalul între salve. Jukovski se uită mirat la Boreiko:

— Ei, şi dacă va fi nevoie de corectarea tirului? îl întrebă el pe porucik.

— Nu va fi nevoie de corectare. Încadrarea obiectivului e sigură. Tocmai asta e particularitatea metodei mele, răspunse acesta.

— Lovit! strigă semnalizatorul. Toţi duseră binoclurile la ochi şi văzură cum deasupra crucişătorului cu trei coşuri, din capul formaţiei, se ridică un nouraş negru, iar după ce vântul îl abătu la o parte, se putu constata că pe locul coşului din faţă nu mai era nimic; rotocoale de fum negru ţâşneau în sus.

— Două în ţintă, una lungă, două scurte! raportă semnalizatorul.

— Splendid! Ia mai încearcă o dată! se bucură Jukovski.

A doua salvă cutremură văzduhul.

— Două minute, douăzeci de secunde, notă Boreiko intervalul dintre cele două salve. Japonezii, care pesemne nu se aşteptau să fie încadraţi atât de repede, îşi continuară drumul un timp, dar făcură curând cale întoarsă. În clipa aceea fură surprinşi de a doua salvă. Fu semnalată o nouă lovitură în plin la nava din capul formaţiei. Japonezii se grăbiră s-o ia îndărăt, îndepărtându-se cu o viteză simţitor redusă.

Înainte de a ieşi din bătaia tunurilor, Boreiko reuşi să mai tragă o salvă. Rezultatele fură din nou bune: două obuze loviră nava din coada formaţiei, declanşându-i un incendiu la bord.

— Permiteţi să ordon încetarea focului? întrebă Boreiko, pe un ton oficial, bucuros de realizarea lui.

— Te rog! Şi te felicit pentru acest tir excelent. Socotesc de datoria mea să raportez chiar astăzi acest lucru lui Belîi şi lui Stessel! răspunse Jukovski foarte amabil.

— Îngăduiţi să mulţumesc soldaţilor? întrebă Boreiko şi, căpătând încuviinţarea, răcni din toată puterea plămânilor săi de atlet: Fraţilor, vă mulţumesc pentru tragerea vitejească de azi!

— Slujim voioşi! răspunseră ostaşii.

— Câte o duşcă de votcă din partea mea, tuturor!

— Mulţumim frumos!

— Şi din partea mea încă una! întregi Jukovski.

— Mulţumim frumos!

— Şi acum nu strică să tragem şi noi o duşcă, două! glăsui gros Boreiko, coborând de la baterie.

Uitaseră cu toţii de popă; chiar de la primele detunături, acesta o rupsese la fugă spre oraş, făcându-şi mereu semnul crucii. Dascălul abia se putea ţine după el.

Seara, Boreiko ieşi în oraş şi stărui pe lângă Zvonariov să-l însoţească.

— Pe la zece suntem înapoi, îl ispitea el. Hai să vedem ce mai fac marinarii noştri de pe Straşnâi, după ce le-am tras-o straşnic, glumea el.

Straşnâi se afla urcat pe doc. Toţi ofiţerii coborâseră la uscat. Boreiko cutreieră cu Zvonariov prin toate localurile, dar nu găsiră pe nimeni nici la „Saratov”, nici la „Zviozdocika” şi nici la „Variété”. Un marinar cunoscut îi sfătui să se ducă la Riva şi le dădu adresa ei.

La început, apariţia celor doi artilerişti o cam nelinişti pe Riva: la ea se aflau Dukelski, Maleev, Akinfiev şi alţi

marinari, dar Boreiko îl salută atât de amical pe bravul locotenent, încât temerile ei se risipiră îndată.

— Gheorghi Vladimirovici, dă-mi voie să-ţi prezint pe praporşcikul nostru, cel mai iscusit trăgător asupra torpiloarelor ruseşti. Le nimereşte fără greş, ziua şi noaptea. Martori sunt cei de pe Straşnâi, prezenţi aci.

Zvonariov era gata să se supere pentru o asemenea prezentare, dar Dukelski îl salută cum nu se poate mai politicos.

— Nu mă îndoiesc că domnul Zvonariov trage şi mai bine asupra torpiloarelor japoneze. Cred că Maleev şi Akinfiev îmi împărtăşesc punctul de vedere.

— Pe deplin! se asociară micimanul şi locotenentul.

— Ei, atunci totul e cum nu se poate mai bine. Borea, ce ar fi să facem o partidă de stos? propuse Dukelski.

Maleev, Boreiko, Soimanov şi Dukelski se aşezară la masa de joc, iar Zvonariov şi Akinfiev luară loc pe canapea.

Zvonariov întrebă care e starea răniţilor de pe „Straşnâi”.

— Torpilorul a avut mai mult de suferit: mi se pare, că i-aţi avariat cârma, chiar de la prima lovitură şi apoi i-aţi găurit condensorul de la maşini. Doi oameni de la maşini s-au ales cu arsuri uşoare, lămuri Andriuşa. Mai rău este că după cât se pare, nu cunoaşteţi semnalele noastre. Noi semnalizam mereu şi vă ceream să încetaţi tirul, iar bateriile, dimpotrivă, au început să ne copleşească de obuze. Ei, pentru asta v-am ocărât straşnic.

— N-aţi putea să ne daţi un cod de semnale, ca să putem înţelege ce transmiteţi?

— Nu e atât de simplu. Mai uşor e să vă trimitem la baterii, ca agent de legătură, câte un matroz semnalizator. Sistemul nostru de semnalizare este destul de complicat, nu se învaţă cu una, cu două.

— Ştii ceva, Andrei Mihailovici? Hai să încheiem o alianţă între artileria de coastă şi flotă, să ne ajutăm unii pe alţii cu ce putem şi, înainte de toate, să organizăm o strânsă legătură între noi. Să-i lăsăm pe comandanţi şi pe cei de la

comandament să facă ce vor, iar noi, tineretul, să ţinem o legătură cât mai strânsă.

— De acord! Cred că toţi cei de faţă vor fi alături de noi.

— Despre ce e vorba? întrebă Dukelski.

Akinfiev îi explică ce vorbiseră.

— Dumneata, domnule miciman, eşti un tânăr nedisciplinat. Pentru ce mai există comandamente, dacă se face legătura peste capul lor?

— Pentru ca peste tot şi cu orice prilej, pe mare ori pe uscat, să încurce totul! răspunse Boreiko grav.

Cei de faţă izbucniră în râs.

— Din nefericire ai dreptate, Boris. Deşi ofiţer adjutant al amiralului, sunt departe de a admira comandamentele.

— Aşadar, aderi la alianţa noastră? stărui Akinfiev.

— Sunt gata să-mi dau concursul cu ce voi putea şi să stabilesc o legătură directă, deocamdată măcar cu Elektriceski Utios, consimţi locotenentul.

— Încheierea unei alianţe trebuie neapărat udată, îşi dădu cu părerea Boreiko.

— Nu te pripi; toate la vremea lor. Deocamdată să ne vedem de stos.

Jocul începu.

Zvonariov privea cu curiozitate micul apartament, aranjat cu gust, şi gazda, care trebăluia de colo-colo.

— Andriuşa şi dumneavoastră… scuzaţi-mă, nu ştiu cum vă numiţi, ajutaţi-mă să pun masa, îi rugă Riva.

Cei doi tineri o urmară în sufragerie.

— Sunteţi de curând la noi? îl întrebă Riva pe Zvonariov.

— De două săptămâni.

— Cu Boreiko, pe Elektriceski? Se spune, că acolo nu vă lasă în pace japonezii, nici ziua, nici noaptea. Trag mereu. Trebuie să fie îngrozitor, nu? sporovăia Riva.

— Ba cred că la dumneavoastră în oraş e mai îngrozitor, răspunse Zvonariov. Noi avem cazemate de beton, unde ne putem adăposti de obuze, dar dumneavoastră nu sunteţi apăraţi de nimic.

— La început mă ascundeam în pivniţă, dar acolo sunt şoareci. Şi mi-e frică de ei mai rău decât de japonezi. Acum, stau aici, la mine, şi-mi zic: fie ce-o fi! La dumneavoastră aş muri de frică, dar nici nu prea mă sperii. Tot cred că la mine n-o să nimerească nici un obuz, zâmbi Riva. Nu-i aşa că Boreiko e un viteaz?

— E foarte curajos; tot timpul stă sus pe parapet, ca să-l vadă soldaţii, să nu le fie teamă de nimic.

— Dumneata eşti inginer mecanic? întrebă Andriuşa. De ce ai fost repartizat la fortăreaţă şi nu la marină?

— Drept să-ţi spun, până acum n-am văzut marea şi nu mă pricep deloc la mecanica navală. Mi-am făcut stagiul la artilerie, de aceea am fost repartizat la fortăreaţă.

— Prin urmare, nu eşti un ofiţer oarecare, eşti inginer, om învăţat, remarcă Riva.

— Dar în ce privinţă sunt inferiori ofiţerii inginerilor, Rivocika? întrebă Akinfiev.

— Ofiţerii nu ştiu decât să lupte la război, dar nu e întotdeauna război. În schimb de ingineri, de doctori, e nevoie oricând.

— Trădare! Riva a trecut de partea ţivililor! strigă Akinfiev. Nu mai vrea să ştie de ofiţeri.

— Te rog, Andriuşa, să nu strigi aşa şi să nu sari peste cal. N-am spus deloc una ca asta, protestă Riva.

La cină, toţi, chiar şi Boreiko, băură cu măsură. Dukelski sorbea coniacul printr-un pai şi, din când în când, ciocnea cu ceilalţi.

Riva şi Kuinsan serveau oaspeţii şi erau foarte îndatoritoare cu toţi. Petreceau ca într-o casă onorabilă, modestă. Zvonariov o observa atent pe Riva, admirându-i tactul şi manierele.

După cină, mai vorbiră de una, de alta, şi în sfârşit musafirii îşi luară rămas bun. Dukelski şi Riva îşi petrecură oaspeţii, ca doi soţi în toată legea.

— Poftiţi şi la noi, pe Elektriceski Utios, îi invită Boreiko, adresându-se tuturor. Înţelegeţi-vă şi telefonaţi-ne dinainte,

ca să putem primi cu toată cinstea oaspeţii atât de dragi.

Marinarii îi duseră pe artilerişti cu şalupa lor până la Zolotaia, iar de acolo Boreiko şi Zvonariov ajunseră pe jos la Elektriceski Utios. Jukovski care îi aştepta la baterie, îi cam dăscăli pentru că întârziaseră.

A doua zi Boreiko se deşteptă devreme, cu capul limpede dar mahmur: dorea să bea votcă dar n-avea nici un strop, căci în ajun uitase să cumpere băutură din oraş. Porucikul era tare iritat, îşi strigă ordonanţa şi o trimise după spirt, la felcerul companiei.

— Spune-i lui Melnikov, să-mi dea o sticlă de la rezervă, ordonă el. I-o dau înapoi chiar azi.

În timp ce ordonanţa o luă la goană ca să execute ordinul, porucikul se îmbrăcă şi hotărî să treacă pe la bucătăria companiei. De fapt, n-avea acolo nici o treabă, fiindcă aprovizionarea nu era în sarcina lui, ci-n a lui Cij; aflase însă de la soldaţi de coţcăriile artelnicului, şi acum se gândi să-l controleze el însuşi.

Să fi înviat careva din morţi şi tot nu l-ar fi mirat pe artelnic şi nu l-ar fi speriat atât, ca apariţia lui Boreiko.

— Bună! mormăi acesta către soldaţi. Câţi sunt la ordinar?

— Două sute patruzeci.

— Cât e raţia de carne?

— Treizeci şi doi de zolotnici44 de om.

— Va să zică, în total, optzeci de funţi, sau două puduri. Ia scoate carnea din cazan şi – la cântar cu ea!

Artelnicul şi bucătarul se grăbiră să execute ordinul.

— Cântăreşte, ordonă Boreiko plantonului de la bucătărie. Cât e?

— Un pud şi douăzeci şi cinci de funţi, raportă soldatul.

— Unde-i restul? întrebă Boreiko întorcându-se spre bucătar.

Omul clipea din ochi, zăpăcit, şi nu răspundea.

— Adu restul, mişcă-te! strigă Boreiko.

— Mai am o bucată cu os, pentru domnul feldwebel.

— Cântăreşte-o. Cât e?

— Cinci funţi, trei zolotnici.
— Pune totul la un loc. Unde mai sunt zece funţi?
— În cămară, înălţimea voastră: pentru masa de seară.
— Pentru masa de seară ai un supliment de câte şaisprezece zolotnici. Adu totul încoace!
Fu adus încă un pud de carne.
— Din pământ să-mi scoateţi cei zece funţi! răcni Boreiko, ca apucat de turbare.
Artelnicul dădu fuga şi se întoarse cu carnea ce lipsea.
— Furi, secătură! Jefuieşti ostaşii! se năpusti Boreiko asupra lui.
— Nicidecum, eu… începu artelnicul, dar în aceeaşi clipă, Boreiko îi trânti un pumn în faţă. Soldatul scoase un geamăt şi se apucă cu mâinile de obraz; o şuviţă de sânge i se prelingea printre degete.
Fioros, ofiţerul îl lovi încă o dată cu pumnul în cap, doborându-l la pământ.
— Să vină feldwebelul! ordonă Boreiko.
— Dumnealor dorm încă… îndrăzni să murmure plantonul.
— Dă-l jos din pat. Într-o clipă să-l văd aici! zbieră Boreiko.
Omul se făcu nevăzut.
— Bagă toată carnea la cazan, ordonă Boreiko bucătarului. Adu o sârmă; pun chiar eu capacul şi sigilez cazanul. Iar pe ăsta, arătă el spre artelnic, stropiţi-l cu apă.
Tot mai aprins de furie, porucikul ieşi afară, aşteptându-l pe Nazarenko. Trecură vreo zece minute, până când acesta ieşi în sfârşit din locuinţa lui şi se apropie de Boreiko, încheindu-se din mers.
— Furi, nemernicule! răcni porucikul. Scoţi câte cinci funţi de carne din cazan, hai?
— Eu, înălţimea voastră, nu iau numai pentru mine, ci şi pentru Pahomov… căută să se dezvinovăţească feldwebelul, speriat de-a binelea.
— Nu i-ai spus artelnicului să oprească carnea pentru tine? Ei bine, lămuresc eu totul pe loc.

În bucătărie, artelnicul şi bucătarul declarară din nou că opreau carnea din ordinul lui Nazarenko.

— Mint, înălţimea voastră, pe dumnezeul meu că mint! stăruia feldwebelul.

— Mi-a spus chiar plantonul să pun carnea deoparte, stărui artelnicul.

Fu chemat şi plantonul. Se uita zăpăcit ba la Nazarenko, ba la artelnic, ba la Boreiko.

— Ţi-a ordonat felwebelul să opreşti carnea pentru el?

— Da să trăiţi… adică nu… Nu ştiu, bolborosea soldatul, buimac.

Boreiko îi repezi un pumn în obraz:

— Ei, ţi-a ordonat, ori ba, ticălosule?

Soldatul îşi muşca buzele umflate, amuţit.

— Răspunde, secătură! strigă Boreiko şi ridică din nou mâna.

— Da, să trăiţi; a ordonat să-i pun deoparte ceva carne şi cu un os bun de ciorbă… izbuti, în sfârşit, soldatul să bâiguie.

— Ei, ai auzit, tâlhar bătrân? scrâşni Boreiko, întorcându-se spre feldwebel.

— Minte, minte, mă duşmăneşte! se dezvinovăţea Nazarenko.

— Ba tu minţi! zbieră ca turbat Boreiko.

Soldaţii încremeniseră, palizi de spaimă. Snopit în bătaie, Nazarenko doar scotea câte un strigăt scurt, sub ploaia de pumni.

Cine ştie ce s-ar fi întâmplat, dacă la un moment dat Rodionov n-ar fi intrat în bucătărie. Dându-şi imediat seama de cele ce se petreceau, îl apucă pe Boreiko de mijloc, trăgându-l cu forţa de lângă Nazarenko.

— Înălţimea voastră, lăsaţi-l, că scoateţi sufletul din el! îl sfătui pe fiorosul porucik.

— Dar tu ce te bagi? se răsti la el Boreiko.

— Păi tot înălţimea voastră o să răspundeţi pentru putoarea asta! Nu face capul lui atâta, ca să păţiţi cine ştie

ce de pe urma lui, stărui Rodionov.

Porucikul începea să se dezmeticească; se uită spre feldwebelul însângerat, spre soldaţii snopiţi în bătaie şi mormăi surd:

— Pe Nazarenko să-l duceţi la el acasă; celelalte secături să se spele. Apoi ieşi din bucătărie.

De îndată ce uşa fu închisă după el, soldaţii săriră să dea ajutor feldwebelului.

Nazarenko ofta şi gemea, ocărându-l amarnic pe Boreiko:

— Are să vadă el, ies la raport până la general, îi vin eu de hac! Sunt reangajat de douăzeci de ani, dar n-am auzit, n-am văzut în viaţa mea ca un feldwebel să fie bătut în aşa hal, şi încă în faţa soldaţilor! Nu scapă el cu una, cu două, nu! Am să ajung până la generalul Stessel şi am să cer să-l dea în judecată, ameninţă feldwebelul, plângăreţ, şi, deodată, se întoarse spre bucătar: Da tu, câine, nu puteai să-i spui de carne, că era oprită pentru zece inşi, nu numai pentru mine? Ticălosule! Uitându-şi de bătaie, feldwebelul se repezi la bucătar. Acesta încercă să se apere, dar Nazarenko îi dădu cu polonicul în cap, pe urmă îl izbi cu piciorul în burtă. Soldatul oftă şi căzu moale, jos.

— Să ţii minte, să nu-ţi mai bagi altădată feldwebelul la apă! Şi nici pe voi n-o să vă iert! adăugă Nazarenko, ameninţându-i pe artelnic şi pe planton.

— Mai bine du-te acasă, Denis Petrovici, spală-te şi vino-ţi în fire, rosti Rodionov.

— A, va să zică după tine eu sunt o putoare, hai? Vezi să nu-ţi zboare galoanele când o să raportez comandantului ce faceţi voi acolo la secţia întâi! se oţărî deodată Nazarenko. Crezi că eu nu ştiu ce cărţulii citiţi voi acolo noaptea? Las' că n-o să vă mângâie nimeni pe creştet pentru asta!

— Bine! dar eu te-am scăpat de la moarte, răspunse Rodionov batjocoritor, şi tot dumneata latri la mine…

— Latru? Crezi că sunt câine spurcat, ca să latru? Nu face capul lui atâta! Dar capul tău, scârnăvie, crezi că mult face? Ptiu, lua-te-ar dracii! şi feldwebelul ieşi din bucătărie.

— Dar de ce s-a năpustit Ursul asupra voastră? îi întrebă Rodionov pe cei rămaşi.

— I s-a năzărit că furăm carne şi a început să bată la noi ca la fasole, răspunse artelnicul, posomorât. Pesemne că vreunul de la voi din secţie l-a asmuţit împotriva noastră.

— Voi sunteţi de vină, măi băieţi. De câte ori v-am spus: lăsaţi-vă de potlogării, c-o să vă puneţi ostaşii în cap. Da voi una şi bună: puţin ne pasă, că doar şi feldwebelul e cu noi. Şi acum n-o să vă scape nici el de Boreiko. Te pomeneşti că vă raportează comandantului şi o să vă dea în judecată.

— Păi asta-i dreptatea? Ne-a bătut, şi tot pe noi să ne dea în judecată? se oţărî artelnicul.

— Nu fura, şi n-o să te bată, îl repezi Rodionov, aspru. După faptă, şi răsplată…

— Slugoiul ofiţerilor! îl ocări artelnicul.

— Poate că porucikul te-a cârpit prea puţin peste bot, şi vrei să-ţi împlinesc eu porţia! îl ameninţă Rodionov. Pungaşi ce sunteţi! Când or pune odată ostaşii mâna pe voi, vă stâlcesc în bătaie, şi mai zdravăn decât Boreiko. Au spus ei c-o să vă pună într-o zi pătura în cap şi o să vă judece ca pe hoţii de cai, nici n-o să ştiţi care v-a făcut-o.

— Dumneata asmuţi ostaşii împotriva noastră! strigă artelnicul.

Rodionov îi întoarse spatele şi ieşi din bucătărie.

Ajuns acasă, Nazarenko se uită în oglindă şi-i dădură lacrimile când văzu în ce hal arăta. Avea un ochi umflat şi nasul strivit; buzele îi sângerau din mai multe plesnituri, iar vestonul, plin de noroi şi rupt, îi atârna jalnic pe umeri. Când îl văzu, nevasta lui scoase un ţipăt şi începu să bocească. Şurka îl privi chiorâş şi sări să-l cureţe de noroi.

— Nu te atinge de mine, năroado! Uite aşa cum sunt, am să mă duc chiar acum la comandant, ca să vadă şi el ce mi-a făcut Boreiko. Hai şi tu, adăugă el către nevastă. Şi astfel, şchiopătând când cu un picior, când cu celălalt, plin de sânge, cu vestonul sfâşiat, sprijinit de nevasta lui, se înfăţişă înaintea lui Jukovski.

— Măi, cine te-a făcut aşa de frumos? strigă Jukovski mirat, cunoscând bine asprimea feldwebelului, care ţinea în pumn toată compania.

Nazarenko începu să se plângă împotriva lui Boreiko, iar nevastă-sa îi ţinea isonul, tânguindu-se amarnic.

— Cheamă-l încoace pe porucikul Boreiko! îi porunci Jukovski ordonanţei.

— E beat rău, înălţimea voastră, şi face spume de mânie. Pe Ivan al dumnealui l-a smintit în bătaie, zace mai mult mort decât viu, nu se ştie pentru ce vină, răspunse soldatul.

— Bine, dar când a putut să se îmbete aşa de dimineaţă? se miră Jukovski.

— O fi rămas beat de aseară.

— Ei, trebuie să aşteptăm până se va trezi. Spune-i praporşcikului să vină la mine, ordonă din nou căpitanul.

— Nu îngădui să fiu schingiuit în halul ăsta, se smiorcăi Nazarenko. Vreau să ies la raport, chiar la domnul general.

— Aşteaptă până mă lămuresc cu Boreiko, răspunse Jukovski. Acum du-te şi îngrijeşte-ţi ţinuta.

— Serghei Vladimirovici, urmă el adresându-se lui Zvonariov, care intră în clipa aceea. Uite, Boreiko s-a îmbătat şi şi-a făcut de cap. Trebuie să se cerceteze cazul. Aşa că, ia dumneata declaraţii, şi soldaţilor, şi lui Boreiko, şi prezintă-mi un raport.

— În viaţa mea nu m-am ocupat cu chestiuni judiciare, obiectă Zvonariov, căutând să scape de o asemenea sarcină. Nu mă pricep câtuşi de puţin cum se întocmesc actele de anchetă. Mai bine i-aţi da misiunea aceasta lui Cij. E şi mai mare în grad decât Boreiko, şi cred că are experienţă în direcţia aceasta.

— Cij nu e indicat. Boreiko nu-l poate suferi: s-ar putea să iasă alt scandal. N-am pe altcineva în afară de dumneata. Şi-apoi poate să încerci să-l potoleşti pe Boreiko şi să-l faci să se culce. Am auzit că umblă turbat după băutură.

— Mă supun, însă fără prea multă plăcere, răspunse Zvonariov, cam în silă, şi plecă spre locuinţa lui Boreiko.

Întorcându-se acasă, acesta îşi trimisese ordonanţa la felcerul companiei după o altă sticlă de spirt.

„Toţi sunt ticăloşi, potlogari, hoţi. Dar nu trebuia să-mi ies din sărite. Mai bine îl cârpeam peste bot pe artelnic şi pe bucătar, pe feldwebel îl înjuram bine şi ceream printr-un raport înlocuirea artelnicului şi a bucătarului, gândea porucikul, încruntat, păşind de colo-colo prin odaie. Aşa ar fi fost înţelept. Acum m-am făcut de basm. O să stârnească Nazarenko un tărăboi de pomină! La drept vorbind, merita demult să-l învăţ minte, ca să nu-şi ia nasul la purtare, dar nu aşa, ci cu mai multă înţelepciune. Bine că m-a tras Rodionov îndărăt…" şi începu iar să clocotească, împotriva lui însuşi, împotriva soldaţilor, împotriva lumii întregi.

Ordonanţa se întoarse cu sticla goală şi raportă:

— Nu vă mai dă ferberul. A spus să nu mai trimiteţi după spirt.

— Ce face? izbucni Boreiko. Îi sucesc gâtul dacă nu-mi mai dă! Marş înapoi! se răsti el la ordonanţă şi începu iar să umble prin odaie, tot atât de întunecat.

Ordonanţa se întoarse repede, tot cu mâinile goale.

— Ei, ce ordin am dat eu? rosti Boreiko, încruntat, apropiindu-se de soldat. Acesta, de frică, se trase înapoi.

— Ce ordin am dat? scrâşni Boreiko înghesuindu-l în uşă. Ai îndrăznit să nu-mi execuţi ordinul, n-ai adus spirt?

— Nu-mi mai dă.

— Nu-ţi mai dă, îl îngână Boreiko, batjocoritor: ei, atunci, am să-ţi dau eu! Marş înapoi! şi-i repezi din răsputeri un pumn în obraz.

Soldatul scoase un geamăt şi o zbughi afară.

— Auzi, dobitocul! răcni Boreiko şi, cu mâinile tremurând de furie, îşi umplu un pahar, cu spirt.

Lovitura pe care o dăduse ordonanţei fusese atât de năprasnică, încât îi spintecase obrazul de-a lungul, pesemne cu inelul. Desfigurat, plin de sânge, apăsându-şi obrazul cu mâinile, omul abia se târî până la felcer.

— Du-te la spital; acolo au să-ţi coasă mutra, rosti felcerul, cu importanţă, după ce-i cercetă rana. Stai să te pansez.

În clipa aceea apăru şi Nazarenko. Faţa lui era umflată toată şi sluţită de lovituri.

— Denis Petrovici! Pentru numele lui dumnezeu, cine te-a snopit aşa? exclamă felcerul îngrozit, plesnindu-şi palmele de uimire.

— Nu te priveşte; fă-ţi treaba dumitale: pune-mi ceva, îl repezi feldwebelul, posomorât.

— E mâna lui Boreiko, pot să jur, spuse felcerul Melnikov, ca şi când n-ar fi ştiut nimic despre cele petrecute. Şi-a sluţit ordonanţa. Trebuie să-l trimit la spital. Acum, uite că ţi-a făcut-o şi dumitale. Nu e om, e fiară, urs, nu alta, doamne, iartă-mă! Trebuie reclamat ca să-l potolească cineva, să-l pună în lanţ, sporovăia felcerul, pansând capul feldwebelului, dar deodată amuţi.

Prin dreptul geamului trecu Boreiko şi o clipă după aceea intră în cameră.

— Vodcă, spirt, tot ce ai! Mişcă-te! îi ordonă el lui Melnikov.

— Înălţimea voastră, dar aţi băut totul, nu mai am nici un strop! răspunse înfrigurat felcerul.

— Deschide farmacia!

Melnikov deschise repede uşiţa dulăpiorului cu medicamente. Boreiko începu să cerceteze toate sticluţele.

— Ce-i aici?

— E spiritus vini denaturaţi, răspunse Melnikov, făcând paradă de latineasca lui.

— Dă-l încoace.

— Înălţimea voastră, dar e otrăvitor, puteţi muri dacă beţi din el, se împotrivi Melnikov, dar nu tocmai dârz.

— Ei şi? Dacă crăp, o să mă plângi tu? întrebă Boreiko învăpăiat de sângele ce-i năvălea în obraz, înspăimântător în furia lui. Zi, ce taci? strigă el, turbat de mânie.

— Nu pot să ştiu.

— A, nu poţi să ştii! Ţine, dobitocule, na! şi Boreiko îi trase o palmă peste ureche; apoi se întoarse şi, calcând greu ca un urs, ieşi afară.

— Văleu, îmi vâjâie tot capul, crâncen m-a pocnit, se tângui Melnikov.

— Ai noroc c-ai scăpat ieftin; putea să te stropşească de tot, îl consolă Nazarenko.

Zvonariov se întâlni cu Boreiko pe când acesta se întorcea spre casă, cu sticla de spirt denaturat în mână.

— Tocmai la dumneata veneam, Boris Dmitrievici. M-a trimis Jukovski să-ţi vorbesc.

— Hai, intră să bei cu mine un păhărel.

Zvonariov intră în odaia lui Boreiko.

— Ei, ai venit să-l admiri pe Boreiko beat, bobocule? Uită-te, bate-ţi joc de mine, râzi! N-am nimic împotrivă, o merit.

— Ascultă, Borea, ia-o mai încet cu votca asta. Zău, ar fi mai bine şi pentru dumneata, şi pentru noi.

Boreiko şedea tăcut şi-şi vedea de băutură.

— L-ai bătut măr pe Nazarenko, fără motiv; şi pe artelnic, şi pe bucătar…

— Aşa le trebuie, să le treacă pofta de furtişaguri!

— Pe Ivan al dumitale l-ai desfigurat…

— Pe Ivan? Uite că asta nu mi-o aduc aminte. Mi se pare că l-am îmbrâncit uşurel, odată numa…

— Aşa de uşurel, că acum e la spital.

— Să ştii că asta am făcut-o fără nici un rost. Dar de câte ori nu i-am spus: „Să nu te văd în ochi când sunt beat!” Şi el a nimerit-o cu oiştea-n gard, se căi sincer Boreiko.

— Te cheamă comandantul…

— Dă-l naibii! El e cel mai vinovat. El l-a numit pe Cij ofiţer cu aprovizionarea. Ăsta şi cu Pahomov fură din alocaţia de hrană, iar Nazarenko şi cu gaşca lui, din alimente. Trebuia să se apuce cineva să facă rânduială.

— Nu mai bea, Boris, stărui Zvonariov, din ce în ce mai contrariat de purtarea lui Boreiko.

— Nu mai beau dacă goleşti paharul ăsta, răspunse Boreiko, acceptând sfatul pe neaşteptate. Dacă-l bei, îţi dau cuvântul meu că mă culc îndată… şi umplu un pahar cu spirt denaturat pentru Zvonariov.

— Mulţumesc, n-am poftă să mă otrăvesc!

Boreiko vărsă paharul şi-l umplu cu spirt curat.

— Bea, te rog ca pe un prieten, bea, insistă Boreiko cu încăpăţânare.

Zvonariov şovăi o clipă; pe urmă, oprindu-şi răsuflarea, dădu alcoolul pe gât.

— Uf, ce porcărie! rosti el sufocat.

— Ei, bravo ţie! mormăi Boreiko şi, deschizând oberlihtul, zvârli afară sticlele de pe masă. Şi acum trimite ordonanţa ta la bucătărie, să-mi facă rost de nişte zeamă de castraveţi; şi mai spune-i să vină să-mi pună o compresă la cap. Uite, m-am culcat, îşi scoase cizmele şi se lungi pe pat. După o clipă, sforăia.

Zvonariov se grăbi să treacă pe la Jukovski, ca să-i raporteze ce făcuse.

— Ce s-a întâmplat, Serghei Vladimirovici? Nu cumva te-a insultat Boreiko? întrebă căpitanul, sărind de pe scaun la vederea lui Zvonariov, care era roşu ca un rac.

— Nu, dar m-a silit să beau un pahar de spirt, răspunse Zvonariov şi-i povesti cele petrecute.

— Până la ora mesei du-te de te culcă; ia puţin amoniac, că face bine, îl sfătui comandantul, lăsându-l să plece.

Zvonariov se grăbi să-i urmeze sfatul.

Trecuse de amiază, când praporşcikul se deşteptă cu capul greu ca de plumb. Primul om de care dădu cu ochii fu Boreiko, treaz şi posomorât.

— Hai, Serioja, scoală-te şi îmbracă-te iute.

Când Zvonariov fu gata, se duseră amândoi la Jukovski.

Boreiko îşi ceru, solemn, scuze pentru năzdrăvăniile lui de dimineaţă.

— Să bei mai puţin, Boris Dmitrievici. Crede-mă că ar fi mai bine. N-ai avea nevoie să-ţi ceri scuze şi nici eu să te

admonestez. Uite câte isprăvi ai făcut: pe artelnic l-ai stâlcit în bătaie… începu căpitanul să înşire samavolniciile făptuite de porucik.

— A meritat-o, completă Boreiko.

— Pe bucătar l-ai lăsat ştirb…

— Aşa-i trebuie!

— Pe feldwebel puţin lipsea să-l omori…

— De mult aveam poftă să pun mâna pe el.

— Pe ordonanţa dumitale ai desfigurat-o.

— Aici, recunosc, sunt vinovat. Nici nu-mi dau seama cum s-a întâmplat. Îmi pare rău şi mă căiesc. Pe el l-am lovit fără motiv.

— Era mai bine să-mi raportezi totul, ca să cercetez şi să fac ordine.

— Nikolai Vasilievici, v-am spus de atâtea ori că artelnicul fură şi că feldwebelul îl acoperă. Dumneavoastră nu-mi dădeaţi crezare, îmi cereaţi dovezi; azi dimineaţă m-am dus să-mi procur dovezi şi am ajuns la răfuială.

— Boris Dmitrievici, te rog să verifici chiar în cursul zilei de astăzi, împreună cu Serghei Vladimirovici, registrele artelnicului, că eu nu prea m-am uitat prin ele de mult, n-am avut timp, spuse Jukovski.

— Am înţeles! Ne ducem chiar acum la cancelarie! răspunse Boreiko şi, însoţit de Zvonariov, se îndreptă spre ieşire.

La uşa cancelariei stăteau smirnă vreo zece soldaţi cu tot echipamentul de campanie în spate.

— Ce mai e şi cu „garda asta de onoare”? exclamă porucikul, uitându-se la cei pedepsiţi.

Chipurile posomorâte, înciudate ale ostaşilor se înseninară.

— Bună ziua, vulturilor! strigă Boreiko.

— Să trăiţi! răspunseră soldaţii, cam învălmăşit.

— Pentru ce eşti pedepsit, întrebă Boreiko pe bombardierul Koşeliov de la flancul drept, cel mai bun ochitor din companie, la care ţinea mult.

Koşeliov, un ostaş arătos, aşezat, de obârşie din Siberia, răspunse râzând:

— Înălţimea voastră, am strănutat spre domnul ştabs-căpitan.

— Cum, adică, ai strănutat?

— Domnul ştabs-căpitan m-a chemat şi când m-am apropiat de dumnealui mi-a venit să strănut şi l-am cam împroşcat, iar dumnealui m-a pedepsit să stau zece ceasuri cu arma pe umăr.

— Ia te uită! Zi, ţi s-a-ncreţit nasul de faţă cu superiorul şi ai scăpat un strănut? Şi mie, frate, mi se-ncreţeşte deseori nasul în faţa superiorilor, dar mă feresc să nu bage de seamă; te sfătuiesc să faci şi tu pe viitor la fel. Trap la cazarmă!

— Mulţumesc, înălţimea voastră! se bucură soldatul, luându-şi arma de pe umărul amorţit.

— Şi tu de ce stai aici? îl întrebă Boreiko pe următorul.

— Nu m-am uitat frumos la domnul ştabs-căpitan, înălţimea voastră, iar dumnealui s-a burzuluit şi mi-a strigat: marş, nerodule, opt ore cu arma pe umăr!

— Dar cum te-ai uitat la el?

— Cum să mă uit, înălţimea voastră? În chip obişnuit.

— Adică tu nu ştii că după regulament eşti dator, „să fulgeri din ochi în faţa superiorului”? Iar tu de colo: „în chip obişnuit!” Altădată, când îl zăreşti pe domnul ştabs-căpitan, să nu te mulţumeşti să-l fulgeri din ochi, ba chiar să-l trăsneşti! Ai înţeles? Hai, trap!

Soldaţii se înveseliră de-a binelea, aşteptându-şi rândul.

— Dar tu? întrebă Boreiko pe al treilea.

— M-am dus la privată fără centiron şi m-a văzut domnul ştabs-căpitan.

— De ce umbli şleampăt?

— Păi, înălţimea voastră, la privată tot trebuie să-şi scoată omu' centironu'.

— Bine, dar acolo trebuie să-ţi dai jos şi nădragii; ei, şi pentru asta ai să te duci la privată cu dosul gol? Vai de

capul tău de tontălău! îl dojeni porucikul, în hohotele de râs ale celorlalţi ostaşi.

— Cu toţii direcţia cazarmă, fugă marş! ordonă el.

Soldaţii o luară la goană spre cazarmă, hârjonindu-se.

— Să ştii că o să se supere Cij pe dumneata, îl preveni Zvonariov.

— Puţin îmi pasă.

— Doar asta îi scade prestigiul în faţa soldaţilor.

— De mult nu mai are nici un prestigiu. Şi l-a scăzut el singur prin laşitatea şi pedepsele lui stupide. Ostaşul, frate, ne scrutează mai adânc decât ne privim noi unul pe altul.

La cancelarie Boreiko îi ceru lui Pahomov registrul artelnicului, în care se treceau toate cheltuielile cu aprovizionarea.

— Şi acum, Pafnutici, îl întrebă el pe furierul şef, după ce frunzări condica: ia spune drept, cât aţi furat?

— Păi, se poate, înălţimea voastră? răspunse Pahomov, indignat. Asta e treaba noastră?!

— Bun; să te văd.

Zvonariov începu să citească capitolele cheltuielilor, după registru. Boreiko verifica facturile corespunzătoare.

După ce sfârşi verificarea, porucikul începu să smulgă cu grijă unele facturi din teancul de acte cusute la un loc.

— Înălţimea voastră, ce faceţi? se sperie furierul.

— Iacătă, scot nişte facturi plăsmuite, mormăi Boreiko. Ia scrie, Serioja: în urma verificării s-au descoperit facturi false pentru suma de… o clipă, să socotesc cu abacul… ruble şaptezeci şi şase, copeici douăzeci.

— Cum false? exclamă deznădăjduit Pahomov.

— Asta ce e? „S-au cumpărat de zece ruble foi de dafin şi piper”… Semnătura e chinezească, un fel de Vân-hu-ci, ori Sâh-ci-li. Păi, cu atâtea parale poţi să iei foi de dafin pentru tot anul. Şi iacătă că peste cinci zile dau iar peste nişte foi de dafin de-o rublă. După tine, compania se hrăneşte numai cu foi de dafin, da? Dar aici: „Ciumiză45, 12 ruble”. Cu banii ăştia poţi cumpăra trei care, şi aici scrie numai trei

puduri. Pahomov, pentru coţcăriile astea ai să fii dat în judecată! îl ameninţă Boreiko.

— Înălţimea voastră, eu sunt un om neînsemnat, bolborosea furierul: cum mi-a ordonat domnul ştabs-căpitan, aşa am făcut.

— Şi cât v-a dat ştabs-căpitanul, ţie şi artelnicului pentru treaba asta?

— E zgârcit, înălţimea voastră; ne-a dat doar câte o hârtie de trei ruble.

— Of! Ce să-i faci, Pafnutici, acum ai să înfunzi puşcăria pentru un fleac de trei ruble. Te credeam mai isteţ, dar văd că eşti prostovan de tot.

— Noi nu suntem de capul nostru; facem aşa cum ni se ordonă.

— De făcut să faci, dar cu cap, cu capul tău, să-ţi dai şi tu seama ce e bine şi ce nu. Ia dă-mi şi celelalte registre. În astea câte facturi plăsmuite sunt?

De data aceasta furierul, speriat, indică el însuşi facturile false, într-un ceas, verificarea fu terminată.

— Deci am descoperit facturi false pentru suma totală de trei sute de ruble şi ceva. Scrie-ţi declaraţia, Pafnutici şi de acum în colo aşteaptă judecata.

— Martor mi-e Dumnezeu, nu sunt vinovat. Domnul ştabs-căpitan şi domnul feldwebel îmi tot ordonau: „scrie, şi scrie”, se milogea furierul.

Când Boreiko şi Zvonariov îi prezentară lui Jukovski procesul; verbal dresat de ei, acesta sări în sus, îngrozit:

— Boris Dmitrievici, ce ai făcut? De ce ai întocmit un asemenea act? Mai bine îmi raportai verbal toată dandanaua. Acum o să se ducă buhul la toate unităţile de artilerie că la noi în companie se fură. N-o să ne spălăm obrazul de ruşine. Şi, pe deasupra, o să ne alegem cu neplăceri din partea generalului.

— În schimb, scăpăm de hoţi. Cij trebuie scos de la aprovizionare, artelnicul înlocuit.

— Şi cu banii cum rămâne?

— O să-i plătească Cij.
— Dar dacă nu?
— Plăteşte. O să i se reţină din soldă. E de ajuns să raportaţi, la comandament.
— Tocmai asta nu vreau, se împotrivi Jukovski. Şi apoi, trebuie să stau de vorbă şi cu Cij, să dea explicaţii.
— Spune-i imediat ştabs-căpitanului Cij să vină încoace! strigă! Boreiko plantonului.
Când Cij sosi, i se dădu să citească concluziile comisiunii de verificare. Se înroşi de emoţie şi bâlbâi indignat:
— Ia te uită ce ticălos e Pahomov: m-a tras pe sfoară, mi-a furat de sub nas! Să fie imediat dat în judecată pentru falsuri şi furt.
— Pahomov a declarat în faţa mea şi a praporşcikului că a făcut falsul din ordinul dumneavoastră şi că dumneavoastră l-aţi plătit pe el şi pe artelnic, obiectă Boreiko răspicat, privindu-l ţintă în ochi pe Cij.
— Porucikule, uiţi cu cine stai de vorbă; asta e o insultă pentru mine; rezultă că mi-am însuşit banii, nu?
— Rezultă că i-aţi furat. Nikolai Vasilievici, dispuneţi să fie chemaţi Pahomov şi artelnicul, ceru Boreiko.
— Cum, vrei să mă expui la o confruntare cu nişte grade inferioare? strigă Cij, repezindu-se. Asta se cheamă atentat la disciplină, surparea temeliilor armatei ruse, ştii? Plec. Nu sunt dispus să mai stau de vorbă în această chestiune!
Şi Cij dădu să iasă din odaie.
— Stop! îi bară drumul Boreiko. Vrei ca Nikolai Vasilievici să acopere gologanii lipsă în locul dumitale?
— Dar ce amestec am eu aici? Pahomov şi artelnicul s-au ţinut de potlogării, şi acum să răspund eu pentru ei? protestă ştabs-căpitanul.
— Bine Alexandr Alexandrovici, dar, după lege, pentru gestiunea sumelor de la aprovizionare, eşti răspunzător dumneata, nu furierul şi nici artelnicul, explică Jukovski.
— Dar şi dumneata, în calitate de comandant de companie! Dacă e vorba de aşa ceva, o să plătim în părţi

egale, se încăpăţână Cij.

— Ia uite ce poamă e! comentă Boreiko, neclintindu-se dintre Cij şi uşă. A furat, şi acum vrea să pună pe alţii să plătească.

Cu pumnii strânşi, Cij făcu o mişcare, ca pentru a se repezi la porucik.

— Domol, domol, puiule, mârâi ameninţător Boreiko, prinzând mişcarea.

Fricos, ştabs-căpitanul se îndepărtă de uşă.

— Ei, cum rămâne cu banii? insistă Jukovski.

— Plătesc totul, numai spuneţi-i acestui bădăran să mă lase să ies, strigă Cij, turbând de furie.

— O mică declaraţie, domnule ştabs-căpitan! îl rugă Boreiko cu o politeţă batjocoritoare.

Cij scrise la iuţeală declaraţia cerută şi i-o întinse lui Jukovski.

Boreiko se îndepărtă de uşă şi în aceeaşi clipă Cij o zbughi afară.

— Mi-ai făcut-o, Boris Dmitrievici! îl dojeni Jukovski pe Boreiko, clătinând din cap.

— Nu-i nimic, noi să fim sănătoşi, zâmbi porucikul. Uneori prinde bine să-l pui la locul lui pe un potlogar care întrece măsura.

— Şi eu ce să fac acum? întrebă Jukovski, îngândurat.

— Luaţi banii de la Cij; înlocuiţi artelnicul şi bucătarul, şi cu asta, basta.

— Trebuie daţi în judecată.

— Nu face. Cij aruncă toată vina pe ei şi iese basma curată. Le-am pisat fălcile şi le-ajunge. Nu-mi plac judecăţile şi procesele. Numai pierdere de vreme.

— Poate că e soluţia cea mai bună, consimţi căpitanul. Numai că Nazarenko ar putea să iasă la raport împotriva dumitale, şi atunci iar începe dandanaua.

— Ba n-o să iasă deloc, o să-i fie frică. Doar a fost prins şi el cu mâţa-n sac la verificarea sumelor de la aprovizionare.

Capitolul V

Zvonariov primi ordin să se prezinte la Comandamentul Artileriei pentru a lucra la transformarea afetelor de la tunurile de 10 ţoli, în vederea adaptării lor la tragerea cu pulbere fără fum.

Spera să nu lipsească mult; totuşi, se despărţea cam trist de bateria cu care se şi obişnuise.

Sosi la comandament şi se prezentă la Gobiato, care îl primi cu obişnuita lui amabilitate:

— Ai să stai la mine. O să dau ordin îndată să fie duse la mine bagajele dumitale. După aceea o să vizităm atelierele; nu sunt departe, propuse Gobiato.

Atelierele erau de fapt un mic şantier de reparaţii situat la poalele colinei Zolotaia, ceea ce le făcea invizibile dinspre mare. Secţiile şantierului erau răspândite pe o suprafaţă destul de întinsă.

În total, în ateliere lucrau aproape trei sute de oameni, soldaţi şi salariaţi.

Gobiato şi Zvonariov vizitară secţia mecanică. În dosul ei zăriră răspândite, ici colo, cinci afete de tunuri de 10 ţoli.

— Demontează suporturile şi întăreşte-le cu câte trei foi de tablă de oţel; pe urmă le nituieşti din nou; schimbă articulaţiile suporturilor, potrivit cu calculele noastre, şi înlocuieşte sectoarele dispozitivelor de ochire în adâncime cu altele, mai mari, pentru unghiuri de tragere mai mari. Asta-i tot ce ai de făcut. Sper să isprăveşti treaba într-o săptămână; ca ajutor îţi dau pe şeful atelierului de forje, maistrul subofiţer Jmurin. Uite-l că tocmai vine; să vă fac cunoştinţă.

Jmurin era un tânăr blond, de vreo 25 ani, nu prea înalt; purta ochelari pince-nez cu şiret.

— Începeţi lucrul chiar mâine dimineaţă. Acum, hai înapoi la comandament că ne aşteaptă Belîi.

Generalul puse întrebări amănunţite cu privire la stadiul lucrărilor încredinţate lui Zvonariov şi-l rugă să le urgenteze.

— După calculele lui Nikolai Andreevici, bătaia maximă a tunurilor de 10 ţoli va creşte de la nouă şi jumătate până la treisprezece verste şi jumătate, adică foarte simţitor; aceasta ne va da posibilitatea să-i lăsăm pe japonezi să se apropie şi să deschidem focul asupra lor pe neaşteptate.

— Mă tem, excelenţă, că, o dată cu creşterea bătăii, împrăştierea proiectilelor va creşte şi ea, ducând la scăderea preciziei tirului, observă Gobiato.

— Măcar să-i speriem pe japonezi şi tot va fi ceva. Pe scurt, daţi zor cu transformarea afetelor.

După consfătuire, generalul, ca de obicei, îi invită pe cei doi ofiţeri să ia masa la el.

Când îl zări pe Zvonariov, Varia îşi lăsă lucrul de mână şi-i ieşi înainte.

— Ei, ce s-aude eu Şurka Nazarenko? Vine şi ea la cursurile de surori de caritate? întreba ea.

— Ea ar veni bucuroasă, dar nu prea crede că-i dau voie părinţii.

— Eu l-am convins pe tata; o să trimită câte o invitaţie tuturor soţiilor şi fetelor de militari, să se înscrie la cursuri. Am să-i trimit neapărat şi tatălui ei una; cred că atunci n-o să se mai împotrivească.

După masă, Varia îl pofti pe Zvonariov să-i vadă gospodăria.

— La noi, la ţară, am învăţat să mă gospodăresc; nu-mi place oraşul, prefer viaţa rustică. De fapt, nici n-am vrut să mă duc la pension, însă m-au silit tata şi mama. Am să termin cursurile de moaşă şi, după aceea, am să mă stabilesc pentru toată viaţa la fermă, să cresc găini şi viţei, spuse Varia zâmbind.

După crescătoria de păsări, bine populată, îi arătă staulul cu trei vaci şi mai mulţi viţei.

— Asta-i Kubanka mea, spuse fata, arătându-şi iapa de călărie. Ştii să călăreşti?

— Puţin.

— Minunat! O să călărim împreună. Tot stă degeaba Don, calul tatei, şi se îngraşă de atâta trândăvie. Mergem chiar mâine la Şuşun, un sat chinezesc la vreo zece verste de aici.

După ce vizitară toată gospodăria, intrară şi în livadă.

Un pui de chinez, de vreo trei-patru ani, veni în goană spre Varia. Plin de bucurie, se repezi la ea, o îmbrăţişă şi, îngustându-şi şiret ochişorii negri, piezişi, îi vârî mâna în buzunar, găsi acolo o caramelă şi cu o nespusă plăcere şi-o vârî în gură.

— E finul meu, Vanea. Te rog să-l iubeşti şi să fii bun cu el. E un băieţel adorabil! îl prezentă Varia şi-l sărută pe obrajii oacheşi, rumeni.

— Ei, Varia, ţi-a sosit vremea să te măriţi! zâmbi Zvonariov.

Fata se îmbujoră.

— Fleacuri. Află că n-am să mă mărit niciodată.

— E un cântec vechi, dar nu-i poţi da crezare, spuse zâmbind din nou Zvonariov.

În dreptul scării, îşi luă rămas bun de la Varia şi se duse la Comandamentul brigăzii.

Acolo nu mai găsi pe nimeni, în afară de câţiva furieri. Când îl zări, furierul Sevastianov, vechea sa cunoştinţă, veni la el şi-l întrebă dacă i-ar putea fi de folos cu ceva.

— Îl căutam pe Gobiato. Nu ştiu unde a dispărut, spuse praporşcikul.

— Pe dumnealui nu-l prinzi cu una, cu două: veşnic are treburi, nu stă locului o clipă.

Zvonariov îi ceru adresa lui Gobiato, la care, între timp, îi fuseseră duse lucrurile. Furierul se oferi să-l conducă.

— E cumsecade, are grijă de oameni, îl informă Sevastianov în drum. Atâta doar că nu prea stă în ateliere. Acolo, când lipseşte, taie şi spânzură ajutorul dumnealui, funcţionarul Kozlov; ştiţi, un om ursuz, cu o bărbuţă neagră. Ei, acesta e câinos rău. În lipsa căpitanului, sare la oameni şi-i stâlceşte în bătăi. Unii ostaşi stau la el câte douăzeci de ore în şir, cu raniţa în spinare.

— Şi Gobiato ce păzeşte?

— Dumnealui e un om cam ciudat: nici nu vede ce se petrece în jur; stă tot timpul dus pe gânduri. Ei, iată şi locuinţa dumneavoastră, adăugă furierul, arătând casa.

Zvonariov îşi găsi lucrurile deja aranjate prin cameră. Ordonanţa lui Gobiato, un ostaş vioi de prin părţile Vladimirului, îi arătă la repezeală toată casa, după oare îl pofti să ia masa, dar praporşcikul refuză.

— Cam când se întoarce căpitanul? întrebă el.

— Niciodată nu întârzie peste zece seara; la unsprezece se culcă, la şapte şi jumătate se scoală, iar la opt fix pleacă la slujbă, nu-şi iese din program.

Cercetând locuinţa, atenţia lui Zvonariov fu atrasă de două dulapuri mari, pline de cărţi. Cele mai multe volume erau lucrări de specialitate: artilerie şi geniu, precum şi numeroase tratate tehnice. Literatura era reprezentată prin Jules Verne şi Conan Doyle; reviste – de loc.

În tot timpul şederii sale pe Elektriceski Utios, Zvonariov nu văzuse alte ziare şi reviste, în afară de vreo două-trei numere din „Invalid” şi o revistă scoasă la Port-Arthur, iar o dată, cu totul întâmplător, îi căzuse în mână şi un număr din ziarul local „Novâi Krai”, pe care ofiţerii nu-l citeau aproape de loc, poreclindu-l „Limba rea a Port-Arthurului”.

Sosirea lui Gobiato îi abătu atenţia de la cărţi.

— Ei, te-ai aranjat? Foarte bine. Mâine dimineaţă îi dai drumul. Ce impresie ţi-a făcut Varia Belaia? E foarte simpatică; parcă nici n-ar fi fată de general. N-ai face rău să te însori cu ea, dacă eşti necăsătorit. Tatăl ei e un om cu situaţie şi fata are zestre – e o partidă bună.

— De ce nu vă încercaţi dumneavoastră norocul?

— Sunt însurat, drăguţule; am şi doi copii. Soţia mea a plecat după primul bombardament: nu voia să pună în pericol viaţa copiilor.

Vorbiră încă vreo jumătate de ceas multe şi mărunte şi apoi se retraseră amândoi în odăile lor. Zvonariov se dezbrăcă cu o nespusă plăcere şi, fără grija vreunei alarme nocturne ca pe Utios, adormi tun.

A doua zi de dimineaţă, când intră în ateliere, echipa de soldaţi meseriaşi, oare-i fusese pusă la dispoziţie, se şi afla la locul ei. Jmurin le fixă norma zilnică: fiecare avea să taie câte douăzeci de nituri. Pe Zvonariov îl întâmpină cu răceală, făţiş indispus de numirea lui la conducerea lucrărilor, şi încercă să-i dea îndrumări, arătându-i ce şi cum trebuia să facă.

— Mulţumesc, mă descurc şi singur, îl întrerupse Zvonariov. Subofiţerul plecă ofensat.

Zvonariov adună oamenii, le spuse să se aşeze lângă el, pe afete, şi începu să-i lămurească în ce consta lucrarea şi ce rost avea, arătându-le însemnătatea modificării grabnice a afetelor pentru apărarea fortăreţei.

Oamenii îl ascultau cu luare aminte.

— S-a înţeles ce trebuie să facem şi în ce scop? întrebă Zvonariov.

— Da, să trăiţi! O să chibzuim cât mai bine treaba asta, ca să-i scărmănăm cât mai repede pe japonezi, răspunseră ostaşii.

Unul dintre ei, şaten, înalt şi zvelt, care nu părea rus, îl privea cu atenţie pe Zvonariov. Observând acest lucru, praporşcikul îl întrebă dacă doreşte ceva.

— Vă cunosc, înălţimea voastră, răspunse omul. În 1900, când eraţi încă student, aţi fost la noi la Varşovia, la uzina Lilpop. Eu v-am învăţat să lucraţi la maşina radială de perforat şi la raboteză.

— A, dumneata eşti Iuzek Bratowski! exclamă Zvonariov bucuros. Nu mi-ar fi trecut prin cap c-o să ne vedem tocmai aici! Cum ai ajuns la Arthur?

— Am fost mobilizat la artileria de fortificaţii din Varşovia şi de acolo m-au trimis încoace. Am sosit de curând cu batalionul trei.

Această întâlnire îl bucură mult pe Zvonariov.

— E prima oară când ni se lămureşte scopul unei lucrări; de obicei ţi se dă norma ca o corvoadă de puşcăriaş: execuţi, şi basta! Restul, cum şi de ce, nu-i de capul tău. Iar

dacă n-o îndeplineşti, stai mult şi bine cu raniţa în spinare, completă Bratowski.

Treaba merse strună, în ritm viu. Până la prânz se execută mai bine de jumătate din norma zilei întregi. Înainte de masă, când Jmurin, călcându-şi pe inimă, veni totuşi să vadă cum merge lucrarea la Zvonariov, voi să mărească norma, mai dând încă zece nituri de scos, Zvonariov îl rugă din nou să nu se amestece.

Vrând, nevrând, Jmurin se supuse.

— Să ştiţi că ne-am găsit beleaua cu el, spuse Bratowski. O să-şi verse tot focul pe noi!

— Nu-i nimic: dacă se leagă de voi, să-mi raportaţi. Vorbesc cu Gobiato şi-l potolim noi.

— Pe deasupra o să aveţi de furcă şi cu Koziol46: el e mare şi tare în secţie.

Într-adevăr, în mai puţin de o jumătate de ceas, Kozlov, un funcţionar înalt, morocănos, cam de patruzeci de ani, veni la locul lucrărilor, însoţit de Jmurin.

— De ce vă amestecaţi în dispoziţiile lui Jmurin? întrebă tehnicianul pe un ton provocator.

— Dar el de ce se amestecă în lucrările mele? Cine l-a îndreptăţit să-mi dea mie directive?

— Sunt ajutorul şefului de atelier; vă rog să-mi răspundeţi la întrebare.

— Dumneata nu eşti superiorul meu. Te rog să te retragi numaidecât. Ne împiedici de la lucru.

Urmă un schimb de vorbe aprinse.

În cele din urmă, Kozlov şi Jmurin plecară. Lucrătorii izbucniră gălăgioşi:

— Aşa-i trebuie, că prea se umflă în pene.

— Bine zice vorba noastră din bătrâni: „Boierii se bat şi ţăranii se aleg cu cucuiele”, spuse un lucrător.

Înainte de a pleca, Zvonariov trecu pe la cancelaria ateliere lor, unde îl găsi pe Gobiato. Kozlov şi Jmurin îl reclamau acestuia, făcându-l vinovat că primejduieşte disciplină, că e grosolan şi înfumurat.

Gobiato îi asculta în tăcere, clătinând uşor din cap.

— Inculpat, ce ai de zis în apărarea dumitale? îl întrebă el glumeţ pe praporşcik.

Zvonariov relată cele întâmplate pe acelaşi ton glumeţ.

— Asta-i tot ce am de spus în apărarea mea, domnule judecător, încheie el.

Zâmbind, Gobiato se întoarse spre un furier:

— Scrie un ordin pe ateliere: „Lucrările de modificare a afetelor vor fi executate sub conducerea praporşcikului Zvonariov. Tehnicianul Kozlov şi subofiţerul Jmurin nu au dreptul să se amestece în aceste lucrări. Începând de mâine, tehnicianul Kozlov este mutat ca şef de atelier la tâmplărie.” Atât. E limpede, domnilor?

— Am să mă plâng generalului… începu Kozlov.

— Modifică ordinul: „Tehnicianul Kozlov este pus la dispoziţia Comandamentului Artileriei”, adăugă Gobiato, răspicat. Nu te mai reţin, urmă el, întorcându-se către tehnician. Dumneata, Serghei Vladimirovici, te rog să rămâi. De mult vream să scap de Kozlov, dar n-am avut prilejul. Atâta timp cât stai aici, te rog să-mi fii ajutor şi locţiitor. Poate că te vei hotărî să te muţi definitiv la noi; mie n-o să-mi facă decât plăcere. Deocamdată, înainte de masă, hai să facem o plimbare pe „Etajeră”: priveşte ce zi minunată.

Pe „Etajeră” se plimba o mulţime de lume. Cu greu găsiră o bancă neocupată; Gobiato şi Zvonariov se aşezară în sfârşit să privească în tihnă oamenii şi escadra din radă. Navele scoteau un fum gros, ca în preajma plecării într-o misiune îndepărtată; în schimb, bărcile încărcate cu matrozi şi ofiţeri, care se îndepărtau de bordul navelor, dovedeau cu totul altceva.

— Bine trăiesc marinarii ăştia, spuse Gobiato cu invidie. Stau în spatele nostru, trândăvesc, petrec şi primesc solde mai bune ca noi. Au bani de aruncat prin toate localurile, spre invidia celor din trupele terestre. Asta creează o atmosferă nesănătoasă de duşmănie între armată şi marină.

Iar Stessel o speculează în intrigile lui contra flotei. Uite-l pe căpitanul de rangul doi, Essen, comandantul crucişătorului Novik: iese în larg cu nava sa aproape în fiecare zi.

Vorbind astfel, Gobiato arătă un ofiţer de marină care se apropia de ei.

Când ajunse în dreptul lor, se sculară amândoi şi-l salutară.

— Să trăieşti, căpitane, răspunse la salut Essen, adresându-se lui Gobiato. Nu te-am mai văzut de mult. Îmi daţi voie să stau şi eu?

— Poftiţi, Nikolai Ottovici, răspunse amabil Gobiato, şi-l prezentă pe Zvonariov.

— Din ce baterie sunteţi? întrebă marinarul.

— De pe Elektriceski Utios.

Essen se uită atent la praporşcik.

— E cea mai destoinică dintre toate. Adeseori îi urmăresc cu plăcere tirul. Le daţi mult de furcă japonezilor. Se vede buna organizare şi conducerea pricepută a tirului. Cine e comandant

— Căpitanul Jukovski.

— Nu-l cunosc.

— Pe porucikul Boreiko, voinicul, îl cunoaşteţi, Nikolai Ottovici?

— Cum să nu! Se ţine de beţii cu Dukelski al nostru. Seamănă ca două picături de apă – o pereche de cheflii. Totuşi, sunt băieţi de ispravă. Eu am adunat întotdeauna la mine, pe Novik, cât mai mulţi din aceştia. Botsmanul meu, Kaşcenko, îmi caută prin taverne matrozii cei mai zurbagii. Mulţi comandanţi de nave sunt tare bucuroşi să scape de asemenea matrozi, dar la mine muncesc ca nişte diavoli. Matrozul nostru e în stare să facă minuni; doar trebuie să ştii cum să-l iei: să nu fii cusurgiu, să nu te legi de el pentru orice fleac, dar nici să-l cruţi, când e cazul. La mine, cei mai mari cheflii, în aparenţă cu neputinţă de îndreptat, câştigă iute şi decoraţii, şi galoane. Cu ofiţerii stăm mai prost.

Zvonariov îl asculta cu interes pe comandantul faimosului crucişător Novik, care cu nava lui uşoară şi rapidă se aventurase în larg de multe ori, atacând aproape întreaga escadră japoneză.

Trecând pe lângă ei, marinarii îl salutau respectuos pe Essen. Soimanov, care se apropia cu alţi câţiva micimani, se desprinse dintre ei, se apropie, salută şi-i ceru stăruitor lui Essen să-l primească pe Novik.

— N-are să se opună Viren? întrebă căpitanul.

— Îl cunoaşteţi: nici el, nici altul. Nu ne lasă să facem treabă ca lumea pe Baian, dar nici să plecăm nu ne dă voie. Am auzit că soseşte în curând amiralul Makarov. Am să încerc să ies la raport la domnia-sa. Deşi e amiral, se zice că-i place să navigheze pe crucişătoare uşoare şi pe torpiloare.

— E cel din Kronstadt, vestitul inventator, constructorul lui Ermak? Ştiaţi că e fiu de matroz? interveni Gobiato.

— Da! A început serviciul ca mus şi a ajuns până la gradul de vice-amiral. În zilele noastre aşa ceva nu e tocmai uşor dacă n-ai neamuri. Şi apoi, nu e prea agreat de unii, din pricina firii lui independente şi tăioase. Probabil că au fost bucuroşi să scape de el, trimiţându-l încoace. În schimb noi fără îndoială că nu vom avea decât de câştigat când Makarov va lua comanda în locul ramolitului de Stark.

— Ar trebui să organizăm mai bine legăturile cu flota, spuse Zvonariov.

— M-ar bucura să vă văd pe amândoi, pe dumneata şi pe căpitanul Gobiato, la mine, pe Novik. Poate daţi o raită cu noi în larg! Îi fugărim pe japonezi şi vă arătăm tehnica tragerilor noastre, propuse Essen.

Cei doi artilerişti îi mulţumiră pentru amabilitate şi-l invitară să ia masa cu ei, la restaurantul „Saratov” din apropiere.

Restaurantul gemea de lume. Cei mai mulţi dintre clienţi erau militari. Petrecăreţii nocturni încă nu se iviseră. Găsiră cu greu două măsuţe libere. Peste puţin, intră în salon

porucikul de tiraliori Stah Endjeevski. Obosit, plin de praf, era vădit că venea direct de la instrucţie. Negăsind nici un loc liber, se apropie de Soimanov şi de Gobiato, pe care îi cunoştea. Salută şi le ceru voie să ia loc la măsuţa lor.

— Cu plăcere, rosti amabil Essen, ca cel mai mare în grad de la masă.

— De unde vii aşa de obosit? îl întrebă Soimanov.

— De la poligon. Abia acum, când a izbucnit războiul, ne-am apucat să învăţăm soldaţii să tragă ca lumea. În timp de pace n-aveam grijă decât de parăzi şi de muştruluială! În patru ani de stagiu militar, un ostaş avea alocate patruzeci de cartuşe de manevră! În schimb, îl învăţam zi şi noapte cum să strige „ura” şi să salute superiorii, se plângea Endjeevski. Chiar şi acum sunt învăţaţi să dea atacul la baionetă, în formaţii strânse; nu se cunoaşte rostul lanţului de trăgători; niciunul dintre ofiţeri n-a fost instruit în acest scop, iar în ostaşi n-a fost dezvoltată iniţiativa şi habar n-au ce trebuie să facă în formaţia de trăgători. Eu însă fac instrucţie cu plotonul de cercetaşi numai în trăgători, cât e ziua de lungă.

— Cine e comandantul vostru? întrebă Gobiato.

— Grăsunul Saviţki: prost nu pare, dar e un ticălos şi un laş. În schimb, generalul Fok îl ţine în mare cinste, nu mai poate după el. Într-un cuvânt, stăm prost cu pregătirea de luptă. Voi, artileriştii, staţi mai bine: ştiţi să trageţi; ba, uneori, chiar nimeriţi, încheie Endjeevski cu o glumă maliţioasă.

— Degeaba eşti ironic, porucikule, interveni Essen. Uite, ai înaintea dumitale un caz concret de tir precis: praporşcikul a fost în stare să avarieze noaptea, pe întuneric, un mic torpilor, şi asta de la distanţă de douăzeci de cabluri. Mi se pare că nu e rău de loc.

Publicul era tot mai numeros. Orchestra, care se ivise între timp, începuse un potpuriu de valsuri vesele.

Apariţia lui Dukelski stârni îndată animaţie în toată sala.

— George, ia loc la noi! îi strigă Essen.

Locotenentul nu se lăsă rugat.

— Ce mai e nou? îl întrebă Essen, răspunzându-i la salut.

— Makarov e aşteptat să sosească într-o săptămână cel mult. Azi s-a primit de la el o telegramă: a şi ajuns la Omsk. Babacu a început să-şi facă bagajele şi se pregăteşte să coboare pavilionul. Molas, şeful de stat-major al flotei, e nervos; se teme că Makarov o să-şi ia un alt ajutor, începu Dukelski să înşire noutăţile.

— Altceva? Da: Vitgheft, cocoţat ca şef al secţiei navale din statul-major al guvernatorului, trândăveşte ca şi până acum, se îmbuibă şi i se scurg ochii după fetele pe care le agaţă fiul lui. Grigorovici îşi ghiceşte în cafea ca să ştie ce are să-i aducă sosirea lui Makarov: vulturii de amiral, ori scoaterea la pensie, pentru acţiunea „glorioasă" din 26 ianuarie. Iar Şensnovici nu izbuteşte de loc să-şi despotmolească Retvizanul. Mi se pare, domnilor, că v-am pus la curent cu toate.

— Ascuţită limbă mai ai, Gheorghi Vladimirovici, zâmbi Essen. Ei bine, ia spune, dar Essen ce visează?

— Visează că, în sfârşit, i se va da voie să se bată cu japonezii, aşa cum trebuie, nu de departe, ancorat şi sub protecţia bateriilor de coastă.

— Ai ghicit! Sper că odată cu sosirea lui Makarov, staţionarea escadrei în port va lua sfârşit. Am lâncezit destul.

După ce prânziră, băură câte o cupă de şampanie pentru cea mai strânsă colaborare între armată şi marină şi apoi plecară fiecare la treburile sale: marinarii spre nave, Gobiato acasă, în timp ce Endjeevski şi Zvonariov se duceau în oraş după cumpărături.

În magazinul „Kunst & Albers" se întâlniră cu o doamnă de vreo 40 de ani, însoţită de două fetişcane. Pe cea mai înăltuţă, şatenă, rumenă, cu ochi căprui scăpărând provocator, o chema Leolia; cealaltă, blondă, micuţă, cam firavă, cu ochi albaştri, visători, se numea Olia. Toate trei îl salutară prietenoase pe Endjeevski.

— Ce s-a întâmplat, Stah, de nu te mai vede lumea? Unde ai dispărut? Iar ai stat la arestul comenduirii? îl asaltară fetele.

— Îmi învăţ soldaţii cum să se bată la război.

— Dar până acum ce ai făcut?

— Îi învăţam să mărşăluiască.

— Eşti incorigibil, Stah, zâmbi doamna. Pentru limba asta ascuţită nu te suportă superiorii.

Endjeevski îl prezentă pe Zvonariov.

— Sunteţi artilerist? Din brigada a patra? întrebă Olia.

— Nu. De pe Elektriceski Utios.

— Ce spuneţi?! De pe Elektriceski!

Toate trei îl priviră cu curiozitate.

— Se zice că acolo la dumneavoastră nu e tocmai linişte.

— Hm! Uneori „arde”, într-adevăr.

Isprăvind cu cumpărăturile, Zvonariov şi Stah se oferiră să le conducă. Stah şi Leolia o luară înainte.

— Lasă-i să mai schimbe şi ei o vorbă dulce, spuse zâmbind Maria Petrovna. Olia suspină drept răspuns.

— Nu cumva şi ţie ţi-a furat Stah inima? Mare pacoste cu fetele astea ale mele: se îndrăgostesc mereu de unul şi acelaşi cavaler şi-şi încurcă una alteia toate socotelile.

— Ba nu, nu sunt de loc îndrăgostită de Stah, deşi, n-am ce zice, e foarte drăguţ. Nu seamănă deloc a ofiţer.

— Am impresia că nu prea simpatizezi viteaza noastră ofiţerime, îşi dădu cu părerea Zvonariov.

— Pe mulţi din ei nici n-ai cum să-i simpatizezi. Grosolani, obraznici, inculţi, îşi bat soldaţii şi beau tot timpul. Mai mare ruşinea! rosti Olia cu aprindere.

— Bineînţeles, domnule Zvonariov, cei de faţă sunt excluşi, interveni Maria Petrovna, grăbindu-se să atenueze asprele aprecieri ale Oliei. Nu te cunoaştem încă, dar sperăm că eşti o excepţie fericită ca şi Stah al nostru. Vă cunoaşteţi de mult?

— De-abia azi am făcut cunoştinţă.

— Am şi ajuns acasă! Se opriră în poarta unei grădini mari; în fund se vedea o clădire cu un singur cat.

— Ce-i aici? întrebă Zvonariov.

— E şcoala elementară Puşkin. Eu o conduc, iar Olia şi Leolia sunt institutoare, răspunse Maria Petrovna.

— Pentru copii?

— Ziua învaţă copiii, iar seara şcoala e deschisă pentru adulţi. Cei mai mulţi, funcţionari mărunţi, urmează cursuri liceale; printre ei sunt şi muncitori şi chiar câţiva matrozi de la comandamentul militar al portului. Iată că vin şi porumbeii noştri, zâmbi ea, uitându-se la Leolia şi la Stah, care se apropiau.

Zvonariov şi Endjeevski îşi luară rămas bun.

— Cum e numele lor de familie? întrebă Zvonariov, după ce se îndepărtară amândoi de grădină.

— Pe directoare o cheamă Jeltova; pe Leolia, Elena Feodorovna Lobina, iar pe Olia, Olga Semionovna Selenina. Leolia este logodnica mea. Ne-am fi cununat de mult, dar nu pot căpăta aprobarea de la regiment: cică o institutoare nu este o soţie demnă de un ofiţer! Visul meu e să fac seminarul pedagogic. După ce-l termin, plecăm la ţară ca învăţători. Deocamdată însă sunt comandantul plotonului de cercetaşi din regimentul 14 tiraliori, spuse Stah cu un zâmbet acru. Eu o iau la dreapta; cu bine, Serghei Vladimirovici. Nu te jena. Când ai timp, treci pe la şcoală. E drept, nu e casă mare; în schimb, e primitoare şi veselă. Şi nu uita să duci cu dumneata câte ceva de-ale gurii, ca să cruţi gazdele de o parte din cheltuială.

Despărţindu-se de Endjeevski, Zvonariov se îndreptă spre casă. Cotind la colţul unei străzi, era cât pe ce să dea peste o doamnă, care de surprindere şi spaimă scăpă jos pachetele din mână. Praporşcikul îşi ceru scuze, se grăbi să ridice lucrurile şi se oferi să le ducă până acasă.

— Sunteţi foarte amabil. De altfel nici nu stau departe. Mă îndatoraţi nespus. Am întârziat prin magazine şi acum mi-e

frică să merg singură. Din ce unitate faceţi parte? întrebă doamna.

Zvonariov îi răspunse.

— A, sunteţi subaltern al lui Vasili Feodorovici Belîi? În ce baterie? Pe Elektriceski? Soţul meu mi-a spus că este cea mai bravă baterie. A fost şi el acolo într-o zi, chiar la douăzeci şi şapte ianuarie. Îmi povestea cum au revărsat japonezii o ploaie de obuze peste Utios. Anatole avea chiar de gând să-l propună pe comandant pentru decorare, însă i s-a părut că soldaţii sunt nedisciplinaţi. Dar să nu-ţi faci inimă rea: se vor mai da decoraţii şi de acum înainte, turuia doamna.

Intrigat, Zvonariov se întreba cine e doamna. Pe cât se putea distinge pe întuneric, nu era tocmai tânără, însă drăguţă, bine îmbrăcată şi făcea parte, pesemne, din elita Arthurului. Praporşcikul nu îndrăznea s-o întrebe şi îi asculta ciripitul în tăcere.

— Sunt adânc mişcată de amabilitatea dumitale, tinere. Te rog să ne vizitezi simplu, fără pretenţii, că nu ne arde de ceremonie în timp de război. Numele meu e Vera Alexeevna Stessel. Îţi arată casa orice soldat. Îşi luă rămas bun şi-i strânse mâna.

„Va să zică aceasta este doamna Stessel, despre care se spun atâtea!” gândi Zvonariov. „Hotărât, azi am avut parte de cunoştinţe noi de toate categoriile – printre marinari: Essen; printre tiraliori: Stah; pe urmă institutoarele şi, în fine, doamna Stessel”, îşi zise el, încheind bilanţul zilei.

Seara, când îi povesti lui Gobiato cum o cunoscuse pe Vera Alexeevna, acesta începuse să râdă zgomotos:

— Ei, acum, dragă Serghei Vladimirovici, cariera ţi-e asigurată la Arthur. Să te bucuri de favoarea soţiei lui Stessel însemnează cea mai bună protecţie din câte sunt aici cu putinţă. Femeia nu e proastă, ba e chiar mult mai deşteaptă decât bărbatul ei; ea-l ţine în hăţuri şi-l mână cum vrea.

— Dar n-am ambiţia să fac carieră în armată.

— Totuşi, într-o zi, această cunoştinţă va putea să-ţi fie de folos. Are o memorie admirabilă, mai ales când e vorba de bărbaţi tineri.

A doua zi de dimineaţă, când Zvonariov şi Gobiato îşi făcură apariţia în atelier, soldaţii tocmai demontau cadrele de pe afet. Cu forţe unite, lucrul era spornic. Bratowski trecea de la un lucrător la altul, arătându-le cum să reteze mai uşor şi mai iute niturile.

Jmurin nu mai îndrăznea să se amestece.

— Te pomeneşti că o să le demonteze azi pe toate, spuse Gobiato. Cum de muncesc cu atâta râvnă?

Pe faţa lui Bratowski flutură un zâmbet.

— Înălţimea voastră, acu ştim şi noi ce lucrăm şi pentru ce, aşa că ne interesează munca. Ieri, înălţimea sa ne-a vorbit şi ne-a lămurit cu de-amănuntul cum şi ce fel.

— Azi e sâmbătă; la două după-amiază luaţi repaus. Isprăviţi până atunci? întrebă Gobiato.

— Isprăvim până la prânz; după ce mâncăm, ducem cadrele la forjă şi batem foile în nituri, răspunse Bratowski.

— Vă mulţumesc, băieţi, pentru hărnicia voastră, rosti Gobiato. Duminică o să fiţi învoiţi cu toţii în oraş.

— Înălţimea voastră, noi am zice să lucrăm şi mâine, ca să isprăvim totul mai repede.

— N-am nimic împotrivă; după aceea, vă învoiesc pe două zile, le făgădui căpitanul. Lucrarea trebuie terminată cât mai repede cu putinţă. Văd că dumneata te pricepi cum să vorbeşti cu soldaţii. Din păcate, prea puţini de la noi ştiu cum să procedeze; cei mai mulţi preferă să-i ia în pumni, zise Gobiato către Zvonariov, după ce se îndepărtară de soldaţi.

— Ei – şcoala lui Boreiko: e cheia tirului său atât de reuşit; a ştiut să stârnească interesul soldaţilor.

În cancelarie îi aştepta rotmistrul47, comandant al detaşamentului de jandarmi din fortăreaţă, prinţul Mikeladze.

— Cu ce vă pot fi de folos? îl întrebă Gobiato rece.

— Aş vrea să stau de vorbă între patru ochi cu dumneavoastră, mult-stimate Nikolai Andreevici, începu jandarmul dulceag.

Gobiato le spuse furierilor să părăsească încăperea. Mikeladze aruncă spre Zvonariov o privire semnificativă.

— Este ajutorul şi locţiitorul meu; n-ai motiv să te fereşti de el, îi explică Gobiato.

— Dacă nu mă înşel, domnul Zvonariov a sosit de curând la Arthur; domnia sa nu este la curent cu starea de lucruri de aici şi pe urmă, să am iertare, domnia sa e şi civil, aflându-se doar întâmplător în cadrele armatei; aşadar, mărturisesc că prezenţa domniei sale mă stânjeneşte oarecum.

— Văd că sunteţi perfect informat în ceea ce-l priveşte, rosti mirat Gobiato.

— Ce fel de jandarm aş fi, dacă n-aş cunoaşte bine ce este cu fiecare ofiţer sosit de curând la Arthur? Noi, jandarmii, suntem datori să ştim totul: ce hram poartă fiecare, în ce ape se scaldă…

— Pot să mă retrag, spuse Zvonariov.

— Ba nu, te rog foarte mult să rămâi. Sper că prinţul nu va stărui.

Rotmistrul făcu o strâmbătură, dar cedă.

— Iată despre ce e vorba: la dumneavoastră în ateliere au apărut mai mulţi soldaţi noi; printre ei se află şi unele elemente indezirabile. De pildă, Iosif Bratowski. Acesta a fost membru al unei organizaţii subversive la uzinele mecanice Lilpop din Varşovia. Numai lipsa unor dovezi categorice l-au scăpat de judecată. A fost transferat aici la cererea comandamentului jandarmeriei din gubernia Varşovia. Îndată ce a sosit, a fost pus sub observaţie de un agent al meu. Deşi până în prezent nu s-a semnalat nimic deosebit în ceea ce-l priveşte, trebuie urmărit cu atenţie.

— Eu, personal, n-am nimic de spus în defavoarea lui Bratowski: munceşte cu multă râvnă şi are o purtare exemplară.

— Să am iertare, dar seara zăboveşte cu soldaţii la latrină, întrebându-i tot felul de lucruri: cine eşti şi din ce loc, unde ai mai lucrat; evident că sondează terenul.

— Ei, prinţule, fricosul se sperie şi de umbra lui. Întotdeauna faci din ţânţar armăsar. Strănută un ostaş, şi dumneata eşti gata să crezi că zguduie sacrele temelii cu un hapciu! îl ironiză Gobiato.

— E o vorbă: incendiul Moscovei s-a stârnit de la o lumânărică de o copeică.

— Mai bine ţi-ai irosi energia combătând spionajul. Pe lângă japonezii travestiţi în chinezi, mai sunt în oraş şi alţi spioni, de alte naţionalităţi, şi, înainte de toţi, englezii şi americanii. Asta e pacostea cea mai mare. Sub paravanul unor firme comerciale, adună cu neruşinare informaţii importante din punct de vedere militar, spuse Gobiato indignat.

— Toţi supuşii englezi şi americani au fost expulzaţi din Kvantung.

— Ba chiar aseară i-am văzut cu ochii mei, pe stradă, pe Tomlinson şi pe Smith. Treburile lor nu merg de loc mai prost ca altă dată, ba chiar sunt înfloritoare, stărui căpitanul.

— Au obţinut altă cetăţenie şi nu ne mai putem atinge de ei. În ceea ce-i priveşte pe chinezi, mărturisesc că şi asta e o problemă dificilă. Chinezii sunt toţi ca unul – mari coţcari – şi e greu s-o scoţi la capăt cu ei. N-ai cum să trimiţi printre ei agenţi ruşi, fiindcă îi suspectează, iar printre ai lor, din păcate, încă nu ne-am format cadre de agenţi pe care să ne putem bizui. Cu ruşii e mult mai lesne. Iată, de pildă: aseară, domnul Zvonariov a fost observat în societatea unor persoane dintre cele mai puţin agreate în Arthur, în societatea directoarei şcolii Puşkin şi a institutoarelor. În spatele paravanului unei şcoli serale, aceste femei au organizat ceva foarte asemănător cu nişte cursuri de agitatori.

— Dar ce vă priveşte pe dumneavoastră, domnule rotmistru, cu cine şi unde îmi petrec timpul? se revoltă Zvonariov.

— Pe noi, jandarmii, totul ne priveşte. Trebuie să ştim chiar şi cu ce fete vă culcaţi. Dumneata ai fost, de pildă, o dată sau de două ori, într-o societate, la mademoiselle Riva? Vezi că şi asta o ştim? Şi trebuie să-ţi spun că ai toată aprobarea noastră: e o ovreicuţă foarte nostimă, şi nu se amestecă în politică.

Tonul impertinent şi încrezut al rotmistrului îl revolta pe Zvonariov tot mai mult.

— Atunci, trebuie să ştiţi că aseară n-am fost singur în societatea directoarei…

— Cum să nu: împreună cu dumneata era porucikul Endjeevski, tot un soi de socialist şi el. Nu prea eşti de felicitat pentru asemenea cunoştinţe.

— Daţi-mi voie să-mi port singur de grijă în ceea ce priveşte relaţiile mele şi natura lor. În această privinţă, n-am nevoie de sfaturile dumneavoastră, i-o retează Zvonariov.

— Ei, noi, jandarmii, nu suntem supărăcioşi. Şi acum, am onoarea să vă salut. Sper că în curând ne vom revedea într-o împrejurare mai agreabilă, spuse jandarmul şi strângându-le mâinile părăsi biroul.

— Uimitor de antipatici sunt jandarmii ăştia! Îşi vâră nasul în toate! se revoltă Gobiato.

— După ce-ţi strânge mâna un jandarm simţi nevoia imperioasă să te speli imediat! adăugă Zvonariov.

A doua zi, duminică dimineaţă, Gobiato primi de la Essen un bilet, prin care îl invită să vină împreună cu Zvonariov pe bordul crucişătorului Novik, care se pregătea să iasă în larg. Gobiato şi Zvonariov se îmbrăcară în grabă şi plecară împreună cu matrozul care adusese biletul.

În clipa când barca cu cei doi artilerişti acostă la navă, crucişătorul ridică ancora. La scară fură întâmpinaţi de ofiţerul de cart şi conduşi pe punte, la Essen.

Acesta îi salută amical şi le făcu cunoscut că patru torpiloare, în frunte cu crucişătorul Novik, porneau în larg cu misiunea de a intercepta vase comerciale japoneze. După aceea, le prezentă pe ofiţerii săi.

Ajuns în larg, crucişătorul continuă drumul cu viteza de 20 noduri spre sud-vest, către capul Liaoteşan, extremitatea de sud a peninsulei Liaotung.

Zvonariov, care se afla pentru întâia oară pe o navă de război, privea cu un viu interes mişcările cumpănite şi spornice ale matrozilor. La început nu izbuti să descopere Elektriceski Utios, perfect contopit cu fondul colinelor din spatele lui; doar postul telemetrului se zărea, ca o pată mai deschisă, trădând amplasamentul bateriei.

„Ar trebui încadrată în parapet, ca să nu bată la ochi”, îşi zise în gând Zvonariov, privindu-şi bateria.

Fortificaţiile unei baterii de mortiere de 11 ţoli, aflate chiar pe creasta colinei Zolotaia, se profilau limpede pe fondul cerului. Acum praporşcikul înţelese de ce japonezii trăgeau atât de des tocmai asupra acelei baterii.

— Utiosul dumneavoastră este foarte bine camuflat, însă fumul gros al tunurilor îl trădează mereu, observă Essen. Ar fi bine să întrebuinţaţi pulbere fără fum.

— În prezent lucrăm tocmai la transformarea afetelor, în vederea acestui scop, răspunse Gobiato. Sperăm că vom putea rivaliza cu japonezii şi sub raportul bătăii utile.

— Sub raportul preciziunii tirului, i-aţi întrecut însă de mult. Ori de câte ori apar în faţa Arthurului, urmă Essen, primesc fără greş măcar o lovitură în plin, pe când dumneavoastră n-aţi fost loviţi direct.

Scoţând fum gros, cele patru torpiloare îl urmau pe Novik în linie de şir. Ultima navă în formaţie era torpilorul cu două coşuri Leitenant Burakov.

— Pentru ce aţi mai luat în formaţie şi pe piticul acela? îl întrebă Zvonariov pe Essen.

— Pitic, dar voinic! E cel mai rapid torpilor din lume. Atinge aproape treizeci şi patru de noduri! Nici un japonez

nu poate să-l ajungă, îl prezentă Essen.

Când crucişătorul Novik depăşi promontoriul Liaoteşan, departe la vest, în zare, se iviră câteva fumuleţe. Privite prin binoclu păreau ale unor nave destul de mari.

— Vase comerciale, preciză Essen. Trebuie să vedem dacă nu cumva fac contrabandă de război. Cu toată viteza, înainte! comandă el.

Observând că sunt urmărite, vapoarele încercau să scape prin fugă.

— Leitenant Burakov va opri şi controla vapoarele! ordonă Essen.

O clipă după aceea Burakov, întrecând celelalte vase, se repezi drept înainte.

Mărind la maximum presiunea la căldări, Novik şi celelalte torpiloare îl urmară. În sfârşit, ajunseră aproape de vapoarele oprite. După control, unul, sub pavilion englez, fu lăsat liber; celălalt însă era japonez. Burakov debarcase echipajul de pe vaporul capturat pe care se pregătea să-l scufunde cu torpile. Uriaşul vas transoceanic sortit pieirii, de vreo cincizeci de ori mai mare decât Burakov, scotea un fum slab.

— Ce încărcătură are? îi întrebă Essen prin megafon pe cei de pe Burakov.

— Lest şi ceva cărbuni, i se răspunse de pe torpilor.

— Scufundaţi-l!

Burakov lansă o torpilă. Ea lunecă în apă şi se îndreptă repede spre vapor, lăsând în urma ei un siaj vizibil. Toţi cei de pe punte o urmăreau, cu încordare, cum se apropie de ţintă. Explozia bubui asurzitor; o coloană de fum negru ţâşni mai sus de catarge, împreună cu un nor de sfărâmături şi o trombă de apă; vasul se răsturnă pe o parte şi, după câteva minute, dispăru în valuri.

După ce isprăvi astfel cu vaporul, Essen se îndreptă spre est.

Dorind să viziteze compartimentul maşinilor, Zvonariov coborî sub punte însoţit de mecanicul-şef. Chiar din capul

scării, aerul fierbinte îi izbi în faţă. Pe măsură ce coborau, aerul era tot mai înăbuşitor.

La căldări, fochiştii lucrau dezbrăcaţi până la brâu; deşi ventilatoarele funcţionau din plin ca şi pompele de răcire cu apă de mare, în compartiment era o căldură insuportabilă. Totuşi, cu mişcări iuţi, îndemânatice, fochiştii aruncau cărbuni, curăţau grătarele, dădeau afară cenuşa.

Zvonariov luă de jos un bulgăre de cărbune şi-l cercetă.

— Din Jantai48? întrebă el.

— Nu, japonez, răspunse mecanicul.

— Stocuri dinainte de război?

— Nu. Chiar după ce a început războiul am mai primit din Japonia zece vapoare cu cărbuni.

— Cum adică? Japonezii au continuat să ne vândă cărbuni?

— Războiul e război, iar negoţul e negoţ. Unul nu-l împiedică pe celălalt. Ba, dimpotrivă, dacă vrei, îl ajută. Numai că suntem siliţi să plătim ceva mai scump. Ce să mai vorbim de cărbuni? Amiralitatea noastră n-a putut să ne procure telemetre noi, englezeşti, „Barr” şi „Strode”. Le-am procurat de la japonezi contra bani chiar şi după ce au fost rupte relaţiile diplomatice. Am primit de curând, prin Şanhai, bombe de 12 ţoli de fabricaţie japoneză, ca să nu mai vorbim de conserve alimentare şi de alte lucruri mărunte.

Zvonariov îl privea uimit. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Ce, nu credeţi? întrebă şeful mecanic. Întrebaţi în port. Firma furnizorului nostru, Ghinsberg, are chiar şi acum sucursale şi în Japonia, şi la Şanhai. Le-a înscris pe numele unor supuşi ai ţărilor neutre şi ne trimit din Japonia, în cea mai deplină siguranţă, toate mărfurile de care avem nevoie.

— Mari sunt minunile tale, Doamne! exclamă Zvonariov. Şi căldările tot din Anglia vin?

— Din păcate, ale noastre sunt de fabricaţie rusească, iar ale japonezilor, englezească. Acelea au ancombrement mai mic şi ridică mult mai repede presiunea.

După vizitarea compartimentului maşinilor, Zvonariov se întoarse pe punte, trăgând în piept cu nesaţ aerul răcoros al mării.

Novik făcuse cale întoarsă. Cu binoclul în mână, Essen scruta atent zarea.

— Japonezii caută să ne bareze drumul, îi comunică el lui Gobiato. Deocamdată nu se poate desluşi ce fel de nave sunt. Totuşi, trebuie să ne grăbim.

Constată curând că erau crucişătoare uşoare.

— Ei, nu-i nici o nenorocire. Gonim până la Arthur o dată cu ei, dacă nu şi mai iute. Acolo nu se încumetă să se apropie de coastă.

Liaoteşanul începu să se distingă bine. Baian şi Pallada ieşeau în radă.

În timpul acesta, japonezii deschiseră focul de departe. Pe Novik se sună alarma de luptă. Matrozii se repeziră la piese.

Novik trase o salvă cu tot bordul. Japonezii îşi reglară şi ei tirul. Apa zvârlită de obuzele lor ţâşnea mereu peste punte.

Până la Arthur nu mai era mult. Japonezii începeau să rămână în urmă.

— Priveşte, se trage de pe Utiosul vostru, spuse Essen arătând cu binoclul spre coastă.

Un nor de fum albăstrui plutea, împrăştiindu-se încet, la poalele colinei Zolotaia.

— L-a lovit! strigă Gobiato bucuros. Boreiko nu se dezminte. A nimerit un japonez. Ia uitaţi-vă ce fum scoate al doilea din capul formaţiei.

Zvonariov se întoarse şi văzu cum unul dintre crucişătoarele japoneze, învăluindu-se în fum, ieşi din formaţie şi începu să se abată spre larg.

În clipa aceea tunurile fulgerară iar şi fumul pluti din nou în văzduh. Boreiko, pesemne, se străduia şi de data aceasta să tragă cât mai repede. Cu toate că nici o navă nu mai fu lovită, japonezii se grăbiră s-o ia pe urmele crucişătorului avariat.

— Ei, pentru azi ne ajunge, dispuse Essen, coborând de pe punte. Peste o jumătate de oră vom fi la Arthur. Încetarea alarmei! ordonă el. Echipajul este liber de la posturile de luptă!

— Poftiţi să luaţi dejunul cu noi, îi invită ofiţerul secund pe Gobiato şi pe Zvonariov.

Dejunară într-o atmosferă plină de voioşie. Toţi mâncară pe săturate, băură puţin şi râseră cu poftă.

— La noi în armată toţi cred că marinarii sunt nişte beţivani, spuse Gobiato.

— Pe uscat poţi să mai tragi şi câte un chef, răspunse Essen. Pe navă însă, mai ales în misiune, suntem foarte cuminţi; la popotă nu mai avem parte decât de câte un păhăruţ de vin slab.

Trecuse puţin de amiază, când Novik intră în port şi se legă la cheu.

Artileriştii mulţumiră amabilelor gazde şi coborâră la uscat.

— Ar trebui să trec pe la atelier, să văd cum merge treaba, spuse Zvonariov.

— Până la ora unu au repaus de prânz. Hai mai întâi la Comandament.

În clipa aceea însă dădură cu ochii de Varia Belaia care îi asaltă vijelios.

— Hai să facem o plimbare călări! îi propuse ea lui Zvonariov. E o zi minunată. Alergăm vreo zece-douăsprezece verste să ne dezmorţim caii. Doar e duminică.

Zvonariov îl privi stânjenit, întrebător pe Gobiato.

— Du-te, Serghei Vladimirovici, îl învoi căpitanul. Supraveghez eu lucrarea. Altfel sărmana Varia o să moară curând de plictiseală.

— Perfect! Hai să punem şeile pe cai!

— Ca să vezi – de pe vas ai nimerit dacă nu la bal, ca Ceaţki, cel puţin pe cal, spuse cu un zâmbet Gobiato.

— Ştii să tragi cu revolverul? îl întrebă Varia pe Zvonariov, vârând un revolver în cobur, înainte de a încăleca.

— Ce faci cu el?

— Când ieşim din oraş, călărim totdeauna înarmaţi: uneori hunhuzii49 se ivesc în împrejurimile Arthurului.

— Din păcate sunt un ţintaş prost.

— Ce fel de militar eşti? Eu sunt femeie şi totuşi trag foarte bine. Fie, dacă ne atacă cineva, o să te apăr eu, glumi fata.

Cei doi călăreţi trecură peste zăgazul dintre bazinul de est şi lacul de apă dulce şi o luară pe bulevard, unde se aflau cele mai bune magazine din oraş. Grupuri de oameni, gătiţi de sărbătoare, forfoteau pe trotuare. Varia schimba mereu salutări cu câte un cunoscut.

— Profesoarele de la pension ar fi scandalizate dacă m-ar vedea călare, ziua-n amiaza mare, pe bulevard.

— În schimb, ai o ţinută impozantă, răspunse Zvonariov.

— Călăresc din copilărie, tata mă lua cu el în şa de mică. De altfel şi mama a renunţat la călărie abia de curând. Bună ziua, Maria Petrovna! strigă ea zărind-o pe Jeltova pe trotuar. Ia priviţi ce cavaler am achiziţionat. Nu ştie nici să tragă, nici să taie cu sabia! Am de gând să-l trimit la pension în locul meu. Acolo o să înveţe repede broderia şi muzica. Va fi o „domnişoară” exemplară. Numai „excepţional” o să aibă la purtare, nu ca mine: eu, din păcate, n-am fost niciodată o elevă model.

— Numai de pozne te ţii, Varia. De ce-l pui pe tânăr într-o situaţie jenantă? Să vezi ce săpuneală îţi trag când ai să treci pe la noi, o ameninţă Jeltova. Nu fi supărat pe ea, Serghei Vladimirovici. Asta e pur şi simplu maniera ei de a cocheta cu dumneata.

— Nu-i adevărat, strigă Varia roşind şi îşi porni iapa la trap.

— N-am obiceiul să mă supăr pe copii, ripostă praporşcikul. Zburdă şi ei, ce să-i faci!

Varia îl ameninţă din mers cu pumnul.

Străbătură Oraşul-Vechi şi ajunseră în uliţele întortocheate, murdare din cartierul chinezesc.

În mijlocul uliţei, o droaie de copii chinezi alergau de colo-colo, ţipând. Porcii se lăfăiau la soare prin băltoace, grohăind de plăcere; câinii umblau haihui, cu coada între picioare. Femeile găteau mâncări simple chinezeşti, chiar acolo pe trotuar, în dreptul uşilor deschise. Mirosul înecăcios de bob prăjit cu usturoi în ulei de susan te sufoca. Alături, în uliţă, bărbierii rădeau şi tundeau. Coropcari cu mărfuri ieftine se strecurau prin mulţime, strigând cu glasuri tărăgănate. Peste tot se zăreau muncitori ruşi şi meseriaşi chinezi, amestecaţi cu mulţimea pestriţă şi gălăgioasă specific orientală. Zărindu-i pe Varia şi pe Zvonariov, mai mulţi băieţi se luară după ei, chiuind şi cerând de pomană. Varia le zvârli câţiva bănuţi şi ei rămaseră în urmă. Trecură prin poarta străveche, în stil oriental, cu acoperiş de ţigle colorate, ieşind astfel din oraş.

Din mulţimea de drumuri şi cărări, Varia alese un drum de ţară larg, nepietruit, mărginit de şanţuri şi copaci.

— Străvechiul drum, Drumul-mandarinilor. E destul de umblat şi, prin urmare, mai puţin periculos decât celelalte. Acum, prinde-mă! zise fata şfichiuindu-şi energic iapa şi luând-o la goană înainte.

Zvonariov abia se putea ţine după ea. Aerul de primăvară, curat şi cald, soarele strălucitor şi goana cailor îi înviorară pe amândoi.

Râzând zglobiu, fata i-o luase mult înainte. Donul lui Zvonariov, înalt şi cu pas larg, începu să galopeze întins, ajungând-o din urmă. Deodată, în drum ţâşni un iepure. Kubanka făcu o săritură într-o parte, iar Varia, în plină goană, zbură din şa. Praporşcikul alergă spre ea şi o ajută să se ridice. Înfăţişarea fetei nu prea era de invidiat. Cu obrazul şi mâinile zgâriate rău, cu rochia şi ciorapii murdăriţi şi cu părul ciufulit, Varia nu renunţă totuşi la tonul de bravadă:

— Desigur, ţi-a părut foarte bine că am făcut o tumbă. Ei, uneori se mai întâmplă şi aşa ceva. Hai, întoarce-te cu spatele. Să nu îndrăzneşti să te uiţi la mine până nu-ţi spun! porunci ea şi se apucă să-şi pună ţinuta în ordine.

Praporşcikul încercă să prindă iapa. Kubanka galopa în jurul stăpânei, nelăsându-l să se apropie. Până la urmă numai Varia putu să pună mâna pe nărăvaşă: încălecă pe Don şi calul o luă la goană după iapa fugară. Peste câteva clipe, Varia o aduse înapoi, de dârlogi.

Încălecară amândoi şi-şi continuară plimbarea, deşi Zvonariov propuse stăruitor să se întoarcă la Arthur.

— Nu-i nimic! Până mă mărit, îmi trec toate zgaibele. Nu fi îngrijorat, îl linişti fata.

— Dar dacă îţi vine inspiraţia să te măriţi chiar mâine, ţi-ar sta frumos cu cununia pe cap şi cu faţa plină de zgârieturi? o necăji Zvonariov.

— Hai, lasă prostiile! îl repezi Varia cu ciudă şi-şi trecu iapa la trap larg.

De jur împrejur se înălţau stânci pleşuve. Toate peticele de pământ, cât de cât bune la ceva, erau cultivate cu grijă de chinezi. Munceau cu braţele, cu târnăcoapele, cu sapele. Numai ici şi colo, pe ogoare mai mari, se zărea câte un măgar ori o vacă trăgând un plug primitiv de lemn. Fiecare brazdă de pământ cerea sforţări istovitoare pentru a fi cultivat cu ciumiză sau cu meiul manciurian numit gaolian.

— Multă râvnă trebuie să ai, ca să faci să rodească pământul acesta jumătate lut, jumătate pietre! spuse Varia, admirativă.

— Această râvnă deosebită în muncă a chinezilor îi înrudeşte cu ţăranii noştri ruşi, observă Zvonariov. Şi ei îşi scot pâinea cu sudoarea frunţii.

— Se zice că ţăranii noştri sunt foarte trândavi, spuse Varia mirată.

— Să nu crezi una ca asta. Desigur, cine poate iubi munca silnică în folosul boierului? Dar, când munceşte pentru el, ţăranul nostru face minuni. În copilărie am avut prilejul să

stau prin satele din ţinutul Novgorod şi am văzut cu câtă tragere de inimă lucrează ţăranul pe micul său ogor.

— La Arthur, chinezii sunt socotiţi şi ei nişte trântori nărăviţi, spuse Varia.

— Cine-i socoate astfel? Stessel şi alţi generali de teapa lui. Ostaşii însă şi-au arătat, şi nu numai o dată, mirarea faţă de sârguinţa chinezilor, care sunt gata să muncească toată ziua pentru un pumn de orez. E un popor harnic, dar robit de străini şi trăieşte într-o mizerie cumplită, încheie Zvonariov.

Curând zăriră la capătul unui drumeag lăturalnic, plin de hârtoape, un cătun măricel. Varia o luă cu hotărâre într-acolo.

— Vreau să mă spăl puţin pe faţă şi pe mâini, spuse ea. Nu pot să mă întorc la Arthur în halul ăsta.

Apropiindu-se de cătun, auziră strigăte şi înjurături în ruseşte. Pe uliţă alergau, cuprinşi de spaimă, nişte chinezi, urmăriţi de poliţie călare.

— Ori strâng biruri, ori adună oamenii cu sila ca să repare drumurile, explică Varia. Hai să vedem ce se petrece.

Sătucul chinezesc era alcătuit din fanze de lut, cu acoperişuri din tulpini de gaolian. Semănau mult cu căsuţele din Ucraina, fiind văruite la fel, cu îngrijire. Însă, spre deosebire de acestea, în ferestre aveau, în loc de geamuri, foi de hârtie colorată, iar colţurile acoperişurilor erau uşor răsfrânte în sus, urmând tradiţia arhitecturii chinezeşti. Unele fanze mai arătoase aveau acoperişuri de olane negre. În dosul împrejmuirilor scunde de lut se zăreau tot felul de acareturi. Uliţa sătucului dispărea sub mormane de gunoaie şi de baligă, printre care hoinăreau câini flămânzi.

Chinezi, bărbaţi, femei, copii grăbeau din toate părţile spre mica pagodă din mijlocul pieţii. Găini cotcodăceau speriate prin ogrăzi, porcii guiţau să te asurzească.

— Dacă n-ar fi de la poliţie, ai crede că-s nişte hunhuzi care pradă satul.

— Ce e tărăboiul acesta? îl întrebă Varia pe unul dintre călăreţii care le ieşi în cale.

— A venit preotul să-i boteze pe chinezi, şi ei nu vor. Părintele a poruncit să fie strânşi toţi în piaţă, lămuri omul.

— Varianta modernă a botezului Rassiei, spuse Zvonariov cu un zâmbet ironic. Face să vedem un spectacol atât de rar.

Lângă pagodă, înconjuraţi de un cordon de poliţie, se îmbulzeau câteva zeci de chinezi cu neveste şi copii. În faţa lor sta un popă roşcat şi uscăţiv.

— În numele tatălui, şi al fiului, şi al sfântului duh! Luminează-i, Doamne, cu harul tău pe oamenii aceştia din altă semeţie şi lumina învăţăturii lui Hristos să strălucească asupra lor. Întreabă-i dacă primesc taina sfântului botez, i se adresă popa tălmaciului chinez de lângă el, care purta o cruce atârnată de gât peste bluză.

După ce vorbele preotului fură traduse, chinezii dădură din cap, în semn de încuviinţare.

— Dacă s-au pătruns de bucuria intrării în sfânta biserică pravoslavnică, să se pregătească pentru săvârşirea sfintei taine a botezului? glăsui popă.

Tălmaciul spuse ceva consânganilor săi şi doi dintre aceştia alergară şi aduseră un hârdău de lemn care servea drept cristelniţă. Mai mulţi oameni îl ridicară sus. Chinezii se apropiau unul după altul. Popa le atingea capetele cu crucea muiată în apă din hârdău. Pe urmă, cel botezat săruta crucea şi ritualul lua sfârşit. După ce-i boteză pe cei ce primeau să se creştineze, popa împărţi cruciuliţe ieftine de alamă, pe care chinezii şi le prinseră îndată pe piept.

— Şi acum spune că fiecare botezat să aducă pentru botez şi pentru cruce câte cincizeci de ouă sau o poltină, bani peşin, ori o găină, îi porunci preotul tălmaciului.

Chinezii începură să se împrăştie, oftând şi suspinând.

După ce isprăvi cu preaiubiţii săi păstoriţi, popa se îndreptă spre pagodă. Zărindu-l, doi bonzi chinezi se

grăbiră să-i iasă înainte, făcând plecăciuni adânci şi apropiindu-se cu toată smerenia ca să fie binecuvântaţi.

— Dar preoţii chinezi sunt păgâni, idolatri, exclamă Varia mirată de acest spectacol.

— Pentru ei: ce mi-e un popă, ce mi-e altul. N-are decât să-i binecuvânteze, numai să nu le închidă lăcaşul lor, explică Zvonariov.

Apropiindu-se de pagodă, îşi lăsară caii în grija unui poliţai şi intrară înăuntru. În penumbră, zăriră în fund o uriaşă statuie a lui Buda cu eternul lui zâmbet pe chipul aurit şi cu tradiţionalul nufăr în mâini. Zeităţi cu chipuri fioroase, cu frunţi încornorate îl încadrau de ambele părţi. La picioarele fiecărui idol vedeai câte un talger pentru danii. Cu un aer preocupat, popa strânse banii din talgere şi-i vâri în buzunar. Bonzii se pierdeau în plecăciuni, arborând zâmbete de circumstanţă. Varia puse o monedă pe talgerul lui Buda, iar bonzii o întinseră îndată preotului cu toată smerenia.

— Nu e pentru el! E pentru voi! protestă Varia, încercând să se facă înţeleasă de chinezi. Bonzii nu-i răspundeau însă decât prin plecăciuni politicoase şi prin zâmbete.

— Nu se cade ca a fiică a bisericii pravoslavnice să-şi dea obolul în folosul idolatrilor! obiectă popa, privind-o cu ciudă.

— Dar ca dumneata să-i jefuieşti pe chinezi în numele lui Hristos, asta se cade? i-o întoarse Varia.

— Eu, nevrednicul iereu, sunt ostaş al lui Hristos şi lupt cum mă luminează domnul împotriva păcătoşilor…

—… fără să-ţi uiţi însă buzunarul, întregi Zvonariov.

— E o faptă nevrednică de un ostaş drept-credincios să-şi jignească părintele duhovnicesc, mai cu seamă faţă de nişte necredincioşi.

— La Arthur slujeşti dumneata? îl întrebă Varia fără în conjur.

— Asta n-are nici o legătură cu convorbirea noastră! se oţărî popă. Părintele protopop m-a binecuvântat pe mine, păcătosul, încredinţându-mi această misiune…

—… şi totodată ţi-a dat voie să jefuieşti? stărui Varia.

— Banii aceştia sunt dăruiţi de bună voie de credincioşii din sânul sfintei biserici şi nu se poate spune că i-am furat, protestă preotul cu încăpăţânare.

— Hai să plecăm, Varia. N-ai cum să te înţelegi cu tâlharul ăsta în anteriu, spuse Zvonariov.

— S-ar putea să răspundeţi pentru această jignire adusă unei feţe bisericeşti! le strigă popă, păşind după ei ameninţător.

— Tâlhărie la drumul mare! exclamă revoltată Varia, după ce ieşiră din templu. Dacă aş fi bărbat, l-aş scutura bine de barbă ca să se lase de năravuri, să nu-i mai prade în halul ăsta pe chinezi!

— Se pare că te-ai născut femeie din greşeală, o zădărî Zvonariov. Ai putea fi poliţai-şef, ba chiar dintre cei de nădejde.

— Poliţai nu m-aş face, dar pesemne că nici papă-lapte ca dumneata n-aş fi.

La ieşirea din cătun, se apropiară de ei trei grăniceri.

— Înălţimea voastră, daţi-ne voie să vă însoţim, îi propuse lui Zvonariov unul, mai mare peste ceilalţi doi.

Mirat de această propunere, praporşcikul se întoarse spre Varia, ca să-i audă părerea.

— Îngăduiţi să vă raportez, urmă ostaşul: acum vreo două ceasuri au fost jefuiţi doi băcani din Arthur, care se duceau la chinezi după marfă.

— De ce nu, să meargă cu noi, încuviinţă Varia. Cu pază o să ne simţim mai liniştiţi.

Zvonariov mulţumi ostaşilor care se oferiseră atât de îndatoritori să-i însoţească pentru a-i păzi de un eventual atac al hunhuzilor.

— Hunhuzii sunt acum foarte îndrăzneţi. Ticăloşii de japonezi le dau arme şi cartuşe. Pradă în stânga şi-n dreapta şi nimeni nu le vine de hac, spuneau cu năduf grănicerii.

— E greu să lupţi contra lor, dacă localnicii îi ascund, observă Zvonariov.

— Îi ascund? se miră Varia. Hunhuzii îi jefuiesc mai mult pe chinezi. Atunci de ce să-i ascundă?

— Hunhuzii nu-i jefuiesc întotdeauna pe chinezi. Dacă localnicii le plătesc o anumită dare, nu numai că nu se ating de ei, dar îi şi apără împotriva altor tâlhari. Chinezii sunt tare porniţi împotriva preoţilor şi funcţionarilor noştri. Aceştia îi pradă, nu mai puţin decât hunhuzii, dar nu le sar în apărare. După ce vine un preot să-i boteze, chinezii se uită chiorâş la toţi ruşii şi-i sprijină pe hunhuzi, iar pe grănicerii noştri îi împuşcă din ascunzişuri, căci suntem răzleţiţi în pichete mici pe toată coasta. Trăind laolaltă cu chinezii, îţi dai seama că sunt oameni de treabă ca şi ţăranii noştri, numai că poartă cozi şi mănâncă orez în loc de pâine. Dacă te porţi bine cu chinezii, n-ai de ce să te temi de nici un hunhuz. Hodia îţi dă de veste, ba te şi ascunde la nevoie. Dacă însă te iei la harţă cu ei, atunci mai bine să te laşi păgubaş de slujba de grănicer, că te pândesc şi te împuşcă. Şi apoi – prinde orbul, scoate-i ochii! Chinezii ştiu să nu lase urme şi la nevoie tac ca peştii, nu smulgi cu cleştele o vorbă de la ei, povestea grănicerul, sfătos. Comandantul nostru, locotenent-colonelul Butusov, Piotr Dmitrievici, ne învaţă mereu să trăim în pace cu chinezii şi să nu le facem sânge rău fără rost.

Varia şi Zvonariov ascultau cu un viu interes povestirea soldatului. Aceasta ridică vălul care, de obicei, ascundea aspectul raporturilor dintre ruşi şi chinezi. Tot vorbind de una şi de alta cu grănicerii, Varia şi Zvonariov ajunseră repede la Arthur. Mulţumiră soldaţilor pentru pază şi se duseră la şcoala Puşkin.

Maria Petrovna o primi prietenoasă pe Varia. Aceasta îi sări de gât:

— Galopezi mereu şi tragi cu pistolul, în loc să faci muzică şi lucru de mână? Miroşi mai adesea a grajd decât a parfum! îi spuse învăţătoarea zâmbind.

— A grajd, a staul ori a cocină, numai a „Apoponax” sau a „Origan” nu, răspunse fata, îmbrăţişând-o cu efuziune.

— Hai, povesteşte-mi aventurile tale de azi.

— N-am prea avut aventuri.

— Nu se poate. Ţie ţi se întâmplă întotdeauna câte ceva. Ştiu cât eşti de zvăpăiată!

Varia începu să-i povestească, indignată, întâmplarea cu preotul din cătunul chinezesc.

— Ei, şi asta nu-i o aventură? Şi încă cum! Aceştia sunt misionarii bisericii noastre pravoslavnice! Face să se scrie despre aşa ceva în ziare.

— Dumnealui, şi Varia arătă din cap spre Zvonariov, a auzit ieri de la Mikeladze multe lucruri despre dumneata.

— Bineînţeles, lucruri urâte! Suntem obişnuiţi, ne-au vizitat adeseori noaptea musafiri nepoftiţi, răspunse Maria Petrovna.

Zvonariov îi repetă fidel discuţia cu Mikeladze.

— Va să zică, deşi ofiţer, şi Stah este suspectat? întrebă Leolia Lobina, care tocmai intrase în odaie. Bănuieşte el de mult lucrul acesta. Nu face parte din nici un partid; atâta doar că are o atitudine critică faţă de ceea ce vede în jur.

— Mikeladze vrea să parvină şi inventează despre toţi fel şi chip, ce nu ţi-ar trece prin cap nici chiar prin vis, spuse Varia. Ei, e timpul să mergem. Vreau să mă abat şi pe la Stesseli, să le povestesc isprăvile popii.

— Varia, pe acolo ar fi bine să treci cât mai rar; ce poamă este şi Vera Alexeevna! Fii cu băgare de seamă şi nu pomeni nimic de noi, o puse în gardă Jeltova.

Varia şi Zvonariov îi găsiră pe soţii Stessel la ceai. Generalul citea singurul ziar pe care îl socotea demn de atenţia sa: „Russki Invalid”, în care erau publicate toate numirile, avansările şi concedierile din cadrul Ministerului de Război.

— Cine să fie? se întrebă mirată generăleasa, auzind clopoţelul.

— Bună ziua, Vera Alexeevna! rosti Varia, păşind sprintenă spre ea. Bună ziua, Anatoli Mihailovici! continuă, făcându-i lui Stessel o reverenţă.

— Bună, libelulo. De unde vii, în ţinuta asta de campanie?

— Am făcut o plimbare afară din oraş, cu monsieur Zvonariov. Fata arătă spre însoţitorul ei care, între timp, sărutase mânuţa Verei Alexeevna şi acum se îndrepta către general, spre a se prezenta.

— Anatole, tânărul este tocmai ofiţerul care m-a ajutat aseară să-mi aduc acasă cumpărăturile, spuse generăleasa, prezentându-l soţului său pe praporşcik.

— Îmi pare bine, răspunse generalul, ridicându-se pe jumătate în întâmpinarea musafirului. Poftim, ia loc să savurezi un ceai chinezesc. E pur şi simplu de mirare: un popor atât de primitiv, de incult, şi se pricepe să facă o licoare atât de plăcută.

— Ba, chinezii sunt foarte harnici. Am văzut cum muncesc, îl contrazise Varia. Îşi frâng şalele trudind pe câmp.

— Trudesc pentru hunhuzi. Dar de ce ieşi din oraş şi mai ales fără pază? Chiar azi au fost jefuiţi doi chinezi pe Drumul-mandarinilor. Trebuie să luaţi întotdeauna trei-patru soldaţi înarmaţi cu voi. Numai atunci puteţi fi siguri că hunhuzii n-o să îndrăznească să vă atace.

— Dar paza asta ne-ar fi stingherit! obiectă Varia cu aprindere.

— Aşa e! rosti Vera Alexeevna, surprinsă, şi-l privi cu luare aminte pe Zvonariov.

Varia pricepu că făcuse o gafă şi se roşi ca para focului.

— O, nu-i de loc ceea ce credeţi! bâigui ea.

— Ei, tinereţe, tinereţe! zâmbi Stessel cu ironie. Din ce baterie eşti?

— Din bateria de pe Elektriceski Utios, excelenţă, răspunse praporşcikul.

— Bateria voastră acţionează admirabil; păcat numai că soldaţii prea sunt lăsaţi de capul lor. Aveţi un comandant cam moale. Am stat de vorbă cu Vasili Feodorovici în

privinţa asta, dar el o ţine una şi bună: e cel mai bun ofiţer al meu de artilerie. Dar porucikul acela înalt cum se numeşte?

— Boreiko, îi aminti Varia. Mănâncă pe apucate, bea numai vodcă şi trage mereu asupra japonezilor de îndată ce s-au apropiat de Arthur şi-i ştie în bătaia tunului.

— Am auzit, am auzit că are năravl la băutură, dar e un ofiţer brav, confirmă Stessel.

— Ei, fiecare cu metehnele lui. Principalul e să fii un bun comandant, spuse generăleasa împăciuitoare.

— Mi se pare că azi drăguţii noştri de marinari s-au încumetat să iasă în larg, dar au făcut repede cale-ntoarsă. Pesemne că au zărit umbra escadrei japoneze. Se tem de amiralul Togo mai rău ca de dracu.

Zvonariov îi povesti despre raita sa pe mare, cu nava Novik.

— Nu sunt de acord. Ce ai căutat la ei? Uite, dumneata spui că un crucişător japonez a fost avariat de focurile trase de pe Utios. Iar Essen o să raporteze, probabil, că nu fortăreaţa l-a lovit, ci escadra. Voi propune lui Belîi să interzică ofiţerilor vizitarea navelor. Altfel, după ofiţeri, o să le vină rândul soldaţilor să-şi vadă consătenii matrozi. Iar matrozii sunt nişte zurbagii, nişte răzvrătiţi notorii. Cu cât vor fi mai izolaţi de ei, cu atât mai bine. Ieri mi-a raportat poliţaiul-şef că undeva nişte tiraliori s-au luat la bătaie cu marinarii. Soldaţii i-au scărmănat straşnic pe „cufundari”, iar poliţaiul, din prostie, i-a băgat la arest pe tiraliori. Am ordonat să li se dea drumul imediat şi le-am interzis comandanţi lor să-i mai pedepsească pe soldaţi. Mai bine să se bată cu matrozii decât să se înhăiteze cu ei, bodogănea Stessel, acru.

— Şi ce aţi mai văzut, Varia, afară din oraş? întrebă generăleasa, schimbând tema.

Varia îi povesti episodul cu popa.

— Să ştii că era părintele ieromonah Elpidifor, ghici îndată Vera Alexeevna. E foarte energic în activitatea sa de

misionar.

— Bravo lui! Ce atâtea fasoane cu chinezii! Trebuie să li se tragă mai des câte o chelfăneală zdravănă; să-i vezi cum se fac cu toţii creştini pravoslavnici cât ai clipi din ochi! adăugă Stessel.

— Dar preotul acesta îi jefuieşte pe chinezi… începu Varia.

— Mai bine s-o facă el, spre binele bisericii noastre, decât hunhuzii în folosul lor, hotărî Vera Alexeevna. Păcat că l-aţi jignit pe părinte. Să-i ceri scuze şi monsieur Zvonariov, la fel.

— N-am de ce să-i cer scuze! se aprinse Varia. Eu nu cred că se cuvine să procedeze astfel.

— Eşti încă prea tânără pentru a putea judeca ce se cuvine şi ce nu se cuvine. Şi e ruşinos pentru o fiică de general, cu studii la pension, să insulte un preot. Las' c-o să vorbesc eu cu mama dumitale despre asta.

— Nici dumneata, domnule praporşcik, nu trebuia să te amesteci în treburile bisericii, îl admonestă generalul pe Zvonariov, care se aprinse la faţă. Noi militarii nu avem nici în clin, nici în mânecă cu preoţimea.

Descumpăniţi de felul cum interpretaseră soţii Stessel comportarea lor, Zvonariov şi Varia se grăbiră să plece.

Cu toată împotrivirea lui Zvonariov, Varia îl luă cu silă să ia masa la familia Belîi. Acolo praporşcikul îl găsi pe locotenent-colonelul Piotr Dmitrievici Butusov, un ofiţer destul de înaintat în vârstă, comandantul detaşamentului de grăniceri din Kvantung. Era un bărbat robust, cu părul încărunţit de-a binelea şi cu nişte mustăţi falnice care se împreunau cu favoriţii. Bărbia şi-o rădea cu îngrijire. După primirea lipsită de ceremonie ce i se făcea la Belîi, se înţelegea că era socotit dintre ai casei.

Bucurându-se nespus la vederea lui, Varia se repezi la el şi începu să turuie, istorisindu-i întâmplarea cu preotul şi cât de îndatoritori fuseseră grănicerii care se oferiseră să-i însoţească la înapoiere.

— Ne-au povestit atâtea lucruri interesante, spuse ea încântată.

— Când o să se pună odată capăt nelegiuirilor acestor aşa-zişi misionari? Numai ei ni-i ridică în cap pe chinezi. Acum, în timp de război, este de foarte mare însemnătate să atragem de partea noastră populaţia locală. E un lucru uşor de înfăptuit, dat fiind, mai cu seamă, că abia acum şase ani japonezii au arătat o cruzime sălbatică faţă de chinezi, măcelărind sate întregi până la ultimul om, fără să cruţe femei şi copii. De atunci chinezii îi urăsc de moarte. Făcând din chinezi aliaţii noştri în acest război, însemnează să ne asigurăm spatele frontului, să ne apărăm de spionii şi bandiţii japonezi. Cercurile noastre conducătoare nu pot înţelege în ruptul capului acest adevăr simplu, spuse Butusov cu aprindere.

— Piotr Dmitrievici, ce ar fi să înaintezi în problema aceasta un memoriu guvernatorului general? sugeră Belîi.

— Am scris, am înaintat personal rapoarte lui Alexeev, lui Stessel, chiar şi la Ministerul Finanţelor, de care ţinem noi. I-am scris şi lui Vitte50, dar totul a fost zadarnic. E drept, cancelaria guvernatorului mi-a răspuns o dată: nu vă amestecaţi în chestiuni care nu vă privesc. Alţii au căderea să orânduiască lucrurile cu chinezii, răspunse Butusov cu amărăciune.

— Guvernanţii noştri nu înţeleg şi nu sunt de acord decât cu un singur fel de politică: stoarce, nu lăsa oamenii să răsufle. Politica asta are o largă aplicare în Rusia şi e socotită drept cea mai potrivită şi aici, îl susţinu Zvonariov.

— Tinere, deşi nu te cunosc bine, totuşi îţi dau un sfat prietenesc: păstrează-ţi ideile şi părerile pentru dumneata; într-o zi te-ar putea lua gura pe dinainte cine ştie unde şi atunci ai regreta mult, îl avertiză Butusov pe praporşcik. Arthurul e la marginea imperiului Rusiei, dar şi aici domnesc aceleaşi legi ca şi la Moscova, sau la Saratov.

Zvonariov tăcu, stingher.

— La construcţiile de forturi şi de redute muncesc mii de chinezi. Acolo unde sunt trataţi omeneşte şi nu sunt înşelaţi la socoteală, lucrează cu tragere de inimă, dar unde sunt trataţi ca animalele, treaba merge prost, se înţelege de la sine. Am dat ordine drastice tuturor ofiţerilor din artilerie să nu îngăduie cuiva să se poarte urât cu chinezii, spuse Belîi. Voi încerca din nou să ridic această chestiune la comandamentul fortăreţei, deşi ştiu că am puţine şanse de reuşită. Sunt destui care fac învârteli pe spinarea chinezilor. Poliţaiul-şef Tautz jefuieşte pe faţă, iar prada o împarte cu cei de la statul-major al guvernatorului.

— Şi cei din statul-major îndrăznesc să facă aşa ceva? întrebă uimit Zvonariov.

— S-au obişnuit să-i prade pe chinezi încă de pe timpul campaniei din China, când au jefuit Pekinul, în 1900. Doar şi acolo se aflau şi Stessel, şi Fok, şi alţi generali şi colonei de aceeaşi teapă, răspunse Butusov.

— Dumneata, Piotr Dmitrievici, fără îndoială că nu te îndeletniceai cu asemenea isprăvi! spuse Varia, apărând din nou pe uşă.

— Varia! Nu ţi-e ruşine să vorbeşti aşa? exclamă Belîi.

— Varia mi-a plăcut întotdeauna pentru sinceritatea ei, spuse Butusov zâmbind. Nu, Varenka, n-am jefuit pe nimeni în viaţa mea şi sper să rămân un om cinstit până la sfârşitul zilelor mele.

— Lucru pe care, din păcate, foarte mulţi nu-l pot spune despre ei, întregi Belîi.

La masă conversaţia stărui în jurul aceluiaşi subiect. Se întunecase de-a binelea când Zvonariov plecă spre locuinţa sa.

Capitolul VI

De dimineaţă, se stârni un vânt rece de la nord-est; valuri de ceaţă năvăliră dinspre mare, reducând vizibilitatea la cincisprezece stânjeni.

Puţin înainte de prânz, Boreiko îşi făcu apariţia prin ateliere, ca întotdeauna zgomotos, energic şi vioi.

— Bună ziua, băieţi! îi salută el pe lucrători.

— Să trăiţi!

— Se cunoaşte cât de colo că sunteţi necombatanţi. Răspunde fiecare cum îl taie capul. Ei, cum merge treaba? îl întrebă el pe Zvonariov. Mi s-a urât tot aşteptându-te pe Utios şi m-am gândit să vin eu încoace să vă îmboldesc; prea vă moşmondiţi aici.

— Iute se vorbeşte, dar încet se făptuieşte, Boris Dmitrievici. Doar muncim şi de sărbători.

— Mai iute deretică nora cea leneşă decât o scoateţi voi la capăt cu treaba. Ia să le dai câte o jumătate de clondir de căciulă: să vezi ce-ar mai intra în viteză.

— Ce e drept e drept, înălţimea voastră, îl sprijiniră mulţi: cu vodcă treaba ar merge mult mai iute.

— Serioja, ai ceva parale? Ia trimite pe careva să aducă vreo două sferturi de vadră pentru toată frăţia. De îmbătat n-o să se îmbete, iar lucrul o să meargă mai repede.

— Nu prea s-ar cuveni să bea în ateliere, obiectă Zvonariov.

— Las' că-i cinstesc eu cu câte o duşcă de cap, când pleacă la masă. Ia să dea fugă careva după vodcă.

— Nouă n-o să ne vândă, înălţimea voastră.

— O să vă dea numaidecât praporşcikul un bileţel: pasă-mi-te c-ar avea nevoie de vodcă pentru anumite socoteli tehnice.

— N-o să ne creadă, înălţimea voastră.

— Ei, dă-i naibii, cum să nu creadă! Dacă vezi pecetea statului, crezi ori nu crezi, tot una-i! dă vodcă şi bună pace. Hai, Serioja, ticluieşte la iuţeală răvaşul.

După ce plecă Zvonariov, Boreiko începu să umble printre nituitori, uitându-se cu atenţie cum lucrează. Făcea parte dintre oamenii aceia care nu pot să privească nepăsători la truda altora.

— Ia dă-mi şi mie un ciocănaş, îl rugă el pe Bratowski. Să mă dezmorţesc şi eu oleacă. Când eram băieţandru nu mă

mai puteai scoate din covălie; tare-mi plăcea să dau cu ciocanul.

I se aduse un baros; îl încercă şi-l zvârli cât colo.

— E prea uşor, nu-i de mine. Ia adu-mi altul, mai greu.

Înşfăcă alt baros, greu de aproape un pud, şi începu să izbească.

Treaba însă nu prea mergea: bătea niturile strâmb, le turtea, le strivea.

— Înălţimea voastră, aici nu se cere atâta să ai putere, cât îndemânare; daţi-mi voie să vă arăt eu, se oferi Bratowski.

Când Zvonariov se întoarse în atelier, Boreiko, în cămaşă, îndrumat de Bratowski, lovea aprins cu barosul.

— Straşnic fierar ai fi, Boris, spuse Zvonariov zâmbind. Vino la atelier, te numesc imediat fierar-şef.

— Îmi place să mă dezmorţesc. Îndată începe să-mi alerge puterea prin vine, răspunse Boreiko, ştergându-şi fruntea de năduşeală. Vreau să fac odată toate transformările care trebuie aduse afetului: lăcaşele barelor pentru cadran, ce vor fi fixate la suport, înălţătoarele gradate pentru o bătaie maximă sporită… Le-am şi gradat. La marinari am văzut scuturile tunurilor de pe nave şi m-am gândit să le adaptez şi la noi. Am făcut şi o mică schiţă. Hai la cancelarie, să vedem ce-i de făcut şi cum anume.

După ce cercetă desenele lui Boreiko, Gobiato îl privi cu mirare:

— Multe mai născoceşti, Boris Dmitrievici. Locul dumitale ar fi la Academia de Artilerie.

— Am eu mutră de Academie? Ce-i drept, nu-i păcat: îmi place şi mie să-mi bat capul cu tunurile, răspunse porucikul. De mult mă bate gândul: cum să înlesnim aducerea proiectilelor din magazii la tunuri. Asta e cea mai grea operaţiune la noi şi cere mult timp, fiind anevoioasă. Soldaţii mi-au dat o idee foarte bună: să folosim pentru ea forţa de recul. Reculul o să fie amortizat şi încărcarea se va face mai uşor. Numai că nu pot să-mi dau seama cum s-o fac. Un meseriaş de la noi, unul Lebiodkin, a propus să se

fixeze de afet un cablu de oţel care să treacă peste un scripete până la jgheabul mobil. După socotelile lui, forţa va fi îndestulătoare pentru aducerea proiectilului. Numai că în clipa când trage tunul, se produce un şoc. Asta-i primejdios: s-ar putea că proiectilul să explodeze.

— Da, ideea nu e rea. Şocul poate fi amortizat cu ajutorul unui resort. Reculul va fi astfel mai lin, admise Gobiato.

Se sfătuiră mai bine de un ceas şi până la urmă se înţeleseră, hotărând ce modificări mai trebuiau făcute pieselor şi afetelor.

— A, era cât p-aci să uit! îşi aduse aminte Boreiko: Serioja, azi la ora unu suntem amândoi citaţi la cercul ofiţerilor, la şedinţa consiliului de onoare al Uniunii ofiţerilor, pentru cazul Cij.

— Acum aud de asta pentru întâia oară! Ce caz Cij? se miră Zvonariov.

— Ce, ai uitat că i-am dat în vileag potlogăriile cu banii de la aprovizionare? Ei bine, dumnealui s-a simţit tare ofensat că l-am învinuit de pungăşie şi m-a reclamat la consiliul Uniunii ofiţerilor. Belîi a dispus să se facă o cercetare. Tu şi Jukovski sunteţi citaţi ca martori, iar eu ca pârât. Să mergem, să nu întârziem.

În sala bibliotecii Comandamentului Artileriei, completul de judecată se şi întrunise: preşedinte era Tahatelov; îl asistau căpitanii Straşnikov şi Moşinski. Erau cu toţii în mare ţinută, cu decoraţii şi cu săbii. Cij se afla şi el acolo.

În clipa când Boreiko şi Zvonariov apărură în sală, Tahatelov declară şedinţa deschisă. Secretarul consiliului, un funcţionar cu aer ursuz, ceru lui Cij şi lui Boreiko să spună dacă propun recuzarea cuiva din complet sau dintre martori. Nu se ceru recuzarea nimănui.

— Porucik Boreiko, de ce nu v-aţi prezentat în mare ţinută? întrebă Tahatelov.

— N-am; e la casa de amanet.

Zvonariov răspunse că n-a avut când să şi-o comande.

— Ar fi trebuit să împrumutaţi de la cineva, pentru şedinţa consiliului, observă întunecat căpitanul Straşnikov, un bărbat de vreo patruzeci de ani, agitat şi cu ochii mereu de colo-colo.

Celălalt membru al consiliului, Moşinski, nu spuse nimic; nu mai ce clătină dojenitor din cap, sclipindu-şi sticlele ochelarilor cu ramă rotundă de metal. Bărbuţa de ţap şi părul lung, dat peste cap, îl făceau să semene mai curând a învăţător de la ţară decât a ofiţer.

— N-am de la cine să împrumut. N-are nimeni uniformă pe talia mea, răspunse Boreiko.

Tahatelov propuse să se admită motivele invocate pentru lipsa ţinutei reglementare.

— Dacă porucikul Boreiko n-a şovăit să declare în faţa consiliului că şi-a amanetat uniforma, se pune întrebarea ce părere are domnia sa despre onoarea uniformei, faţă de care are o atitudine mai mult decât indiferentă? întrebă maliţios Straşnikov, schimbând priviri cu Cij.

— Asta nu are nici o legătură cu cazul supus cercetării noastre! obiectă Moşinski.

— Mă asociez opiniei dumneavoastră, declară Tahatelov. Consiliul trece la interogarea părţilor. Relataţi în ce împrejurări aţi fost ofensat verbal de porucikul Boreiko, îl invită el pe Cij.

Cij povesti pe larg, intrând în amănunte, cele petrecute în biroul lui Jukovski după verificarea gestiunii de la aprovizionare.

— Confirmaţi exactitatea celor declarate? îl întrebă Tahatelov pe Boreiko.

— Pe deplin şi fără să retrag nimic.

— Porucik Boreiko, vă propun să-i prezentaţi ştabs-căpitanului Cij scuzele dumneavoastră.

— Nu consider că este cazul! Hoţul tot hoţ rămâne şi cu, şi fără scuze.

— Rog consiliul să ia măsuri pentru a nu mai fi insultat! ţipă Cij.

— Porucik Boreiko, vă rog să vă alegeţi expresiile, interveni Tahatelov.

— Declaraţia căpitanului Jukovski menţionează că şi dumneavoastră aţi fost insultat de ştabs-căpitanul Cij. N-aveţi nimic de spus în privinţa aceasta? întrebă Moşinski.

— Când îţi trage un măgar o copită, n-are rost să-ţi faci sânge rău! răspunse Boreiko scurt.

Cij se aprinse şi protestă iar. Tahatelov îl chemă din nou la ordine pe Boreiko. După aceea consiliul luă depoziţia lui Zvonariov şi citi declaraţia scrisă a lui Jukovski. După ce termină audierea martorilor şi ascultă explicaţiile lui Cij şi ale lui Boreiko, Tahatelov le propuse din nou să se împace, dar amândoi refuzară categoric. Consiliul se retrase pentru deliberare.

Boreiko şi Zvonariov trecură într-o cameră de alături. De la fereastră se vedea un teren întins, cu mai multe obstacole de nuiele şi cu smicele înfipte în pământ, pentru exerciţiile cu sabia. Călare pe Kubanka ei, Varia Belaia galopa vijelios prin manej. Sărea obstacolele, unul după altul, şi reteza cu sabia vârfurile smicelelor. Era învăpăiată, pălărioara îi lunecase pe ceafă, părul i se despletise, dar ea nu lua seama la asemenea amănunte, văzându-şi numai de exerciţiile sportive. Cursei cu obstacole îi urmă un galop nebunesc. Ridicându-se în scări, aplecată pe oblânc, tânăra zbura ca vântul prin faţa ferestrelor.

— Straşnică fată! rosti Boreiko, plin de admiraţie. Îi trebuie bărbat, nu glumă, un as, hai şi un rigă!

— Poate că un rigă ar fi cam bătrân pentru ea, glumi praporşcikul; un valet i s-ar potrivi mai bine.

— Serioja, ce ar fi să joci tu cartea valetului?

— Dar tu?

— Care fată e atât de naivă ca să ia un beţiv ca mine?

— Mie mi-e frică de amazoane: într-o clipită ai şi ajuns sub papuc.

— Poate că nu-i chiar aşa de rău să fii sub un papuc isteţ. Nu mai că nu prea cred să se găsească cu una, cu două un

papuc pe măsura mea: prea mare şi zdravăn ar trebui să fie!

— Cine ştie?! S-ar putea să ajungi şi sub unul mititel. Eşti un bărbat arătos şi, chiar dacă bei, nu te îmbeţi.

Îşi întrerupseră convorbirea, fiind chemaţi din nou în faţa consiliului. Tahatelov, în picioare, dădu citire deciziei prin care se conchidea că duelul era singura soluţie posibilă pentru lichidarea diferendului dintre cele două părţi.

— Ofensele pe care şi le-au adus reciproc sus-menţionaţii ofiţeri pot fi spălate numai în sânge în cazul când aceştia nu acceptă să-şi prezinte unul altuia scuzele de rigoare, explică Tahatelov.

— Şi cu ce să mă bat? Cu pumnii? întrebă Boreiko batjocoritor. Mă tem că domnul ştabs-căpitan o să moară de spaimă dacă m-o vedea cu sabia sau cu revolverul în mână.

— Nu te pripi, tinere! îl opri Tahatelov şi continuă citirea deciziei. „Având în vedere că în prezent suntem în stare de război cu Japonia, decizia va fi adusă la îndeplinire după încetarea ostilităţilor”, încheie colonelul solemn. E clar, domnilor? Mai are cineva vreo pretenţie?

Nu obiectă nimeni nimic şi cele două părţi iscăliră pentru luarea la cunoştinţă a deciziei. Cij îşi încondeie grijuliu parafa, dar Boreiko scrise mare peste toată foaia: „Luat act cu satisfacţie51, Porucik Boreiko”.

Citind cele scrise de Boreiko, Straşnikov scoase o exclamaţie de spaimă şi se grăbi să arate foaia lui Tahatelov.

— Ofensă la adresa sacrosanctei persoane a maiestăţii sale! se indignă el.

Moşinski şi Tahatelov nu dădură importanţă poznei lui Boreiko şi începură să râdă zgomotos.

— Ei, tinere, te ţii numai de şotii! O să-ţi arate el, generalul, când o vedea că pui pe hârtii apostile împărăteşti! îl admonestă colonelul.

Cu această procedură se închise. Când Zvonariov ajunse la ateliere, Gobiato îl rugă să viziteze bateria Strelkovaia.

— Bateria e sub comanda căpitanului Moşinski. Chiar adineauri l-am văzut la Comandamentul Artileriei. O să te ia cu el, iar înapoi poţi să vii şi pe jos. Până acolo nu sunt decât două-trei verste, îi explică Gobiato.

Moşinski acceptă bucuros să-l ducă pe Zvonariov la bateria să. În drum, avură timp să vorbească mai pe îndelete. Căpitanul povesti cum sosise la Port-Arthur, şase ani mai înainte, cu batalionul de artilerie de fortificaţii Vladivostok, cum luase parte la campania din China, pe care o numi o pagină ruşinoasă din istoria armatei ruse.

— Ne războiam cu nişte oameni fără arme şi trâmbiţam victorie când îi puneam pe fugă. E drept că trupele ruseşti pricinuiau mult mai puţine necazuri chinezilor decât ceilalţi străini, mai ales anglo-americanii. Aceşti barbari civilizaţi au uimit lumea întreagă prin cruzimea lor, ca şi prin proporţia jafurilor. Fără probleme de conştiinţă, fără să cruţe femei, copii, bolnavi sau bătrâni, ei au măcelărit populaţia din regiuni întregi. Pentru ei chinezii nu sunt oameni, ci nişte animale bipede, deşi, prin purtarea lor, tocmai englezii şi americanii sunt adevărate fiare sălbatice. Credinţa mea e că şi războiul actual a fost provocat de Anglia şi America. De fapt, noi cu aceste state luptăm, fiindcă ele se află în spatele japonezilor.

Bateria Strelkovaia se afla pe colina Dvurogaia Sopka, deci chiar pe creasta ce desparte Port-Arthurul de mare. Spre stânga, în jos, se zărea bateria 22, care se afla sub comanda lui Vamenzon; spre dreapta, la jumătatea drumului ce ducea de la poalele dealului la creastă, erau amplasate bateriile 16 şi 17; drumul şerpuia din Oraşul Vechi până în spatele bateriei. Amplasamentul bateriei Strelkovaia oferea câmp de vedere de jur împrejurul ei; în faţă, cât puteai cuprinde cu ochiul, se întindea marea fără de sfârşit. În spate, se zăreau desluşit bazinul de vest, docurile, portul comercial şi Oraşul-Vechi, în întregime. Oraşul-Nou se ivea parţial de după colina Perepelinaia, iar ceva mai la stânga se înălţa masivul Liaoteşan.

— Bateria mea are cel mai bun amplasament din Arthur, spunea Moşinski; până la oraş sunt numai trei verste, până la mare, două. Vântul nu conteneşte nici o clipă; de aceea, aerul, curat, e saturat de evaporaţii marine; e uscat, e soare din belşug. Nu-i baterie, ci o staţiune climaterică, bună pentru bolnavii de plămâni. Eu şi soţia mea stăm acolo în tihnă şi în linişte; numai rareori venim în oraş; altminteri ne petrecem serile cu copiii. Aveam de gând să mai stau aici încă vreo cinci ani, până vor creşte ceva mai mari, dar a izbucnit războiul. Mereu o îndemn pe soţia mea să plece cu ei, dar nu vrea de loc să se despartă de Port-Arthur!

— Poate că are dreptate. Războiul ar putea să se sfârşească curând şi viaţa să-şi reia cursul normal, spuse Zvonariov.

— Greşeşti! De vreme ce japonezii au acceptat riscurile unui război, n-au făcut-o de florile mărului. Atâta timp cât nu ne vor smulge din nou Coreea şi Manciuria de Sud, cu Port-Arthur, nu vor încheia pace cu noi. Şi asta n-au s-o poată face cu una, cu două; aşa că fără doar şi poate războiul se va prelungi.

— Crezi că vom pierde războiul? întrebă mirat Zvonariov.

— Pentru cine îi cunoaşte pe japonezi şi pe anglo-americani, care stau în spatele lor, e greu de presupus că războiul s-ar putea termina la egalitate, menţinându-se starea de lucruri actuală. De aici până în Rusia e tare departe. De altfel, nici n-avem nevoie de această Manciurie. N-am ştiut încă să valorificăm Siberia, şi iată că acum întindem mâna spre Manciuria.

Tot vorbind astfel de una, de alta, ajunseră curând la bateria Strelkovaia. Construcţia întăriturilor nu fusese încă terminată pe deplin. Vreo cincizeci de soldaţi şi chinezi cărau pământ cu roabele şi ridicau parapete.

Soldaţii munceau laolaltă cu chinezii, îndrumaţi de un subofiţer de geniu, care arăta unde mai era nevoie de pământ, punea firul cu plumb, verificând înclinarea terasamentului, şi totaliza volumul lucrărilor.

— Cum lucrează chinezii? întrebă Zvonariov.

— N-avem de ce să ne plângem. Muncesc conştiincios, însă şi noi ne purtăm cu ei omeneşte. Supraveghez personal totul, ca să nu fie înşelaţi la socoteală; le dăm ciorbă de varză şi păsat de la cazanul companiei. În altă parte nu se procedează astfel, dar eu socot că acolo unde ai în subzistenţă trei sute de oameni mai poţi hrăni douăzeci. Înainte de a-i trece la ordinar şi pe chinezi, ostaşii noştri împărţeau cu ei pâinea şi tot ce se găsea. Rusul împarte totdeauna cu dragă inimă bucata de pâine cu semenul lui, mai ales atunci când acesta îi dă o mâna de ajutor, adăugă Moşinski.

Convorbirea lor fu întreruptă de un subofiţer care raportă că oamenii se adunaseră pentru instrucţia tragerii. Praporşcikul se duse la tunari împreună cu căpitanul. Bateria Strelkovaia avea în dotaţie patru tunuri model 1877, de 42 linii, aduse de curând şi încă nepuse toate în funcţiune. Se proiecta strunjirea camerei de încărcare, pentru a spori volumul încărcăturii şi a se mări astfel bătaia tunului.

— Am şi făcut calculele necesare. Încărcătura se poate mări aproape o dată şi jumătate, ceea ce ne va da un spor de bătaie cam de două verste, spunea Moşinski, întinzând praporşcikului hârtiile cu calcule.

După ce cercetă interiorul pieselor şi verifică calculele căpitanului, Zvonariov se declară de acord cu el şi-i făgădui că le va prezenta spre aprobare lui Gobiato.

Apoi, luându-şi rămas bun de la el, Zvonariov se întoarse pe jos la Comandamentul Artileriei. Intenţiona să mai vadă în drum cum merg lucrările de fortificare a zidului interior al fortăreţei. Construită mai demult de chinezi, cu ajutorul unor ingineri germani, fortăreaţa era împrejmuită cu un val de pământ înalt şi gros de câţiva metri. Avea amplasamente pentru tunuri, metereze pentru trăgători şi părea o întăritură destul de impunătoare; nefiind însă întreţinută de atâta vreme, se degradase, iar acum i se făceau grabnic

reparaţii de inginerii fortăreţei. Lucrările erau executate de matrozi şi de chinezi. În acest sector, de asemenea, munceau şi unii, şi alţii de zor, cot la cot, în armonie. Nu era nici urmă de dezbinare; doar şefii de echipe puşi de ingineri precum şi gradaţii din geniu, care nu îndrăzneau să se răstească la matrozi şi să-i înjure, îşi vărsau focul pe chinezi, îmboldindu-i brutal la muncă. Uneori, marinarii îi mai puneau la punct pe gradaţi, luându-i pe chinezi sub ocrotirea lor, când aceştia se întreceau cu măsura.

Zvonariov îl întrebă pe genistul gradat cu cât erau plătiţi marinarii şi chinezii.

— Matrozii sunt puşi la drepturi ca toţi ostaşii, iar chinezilor li se plăteşte şaizeci de copeici pe zi. Nu merită însă nici atâta: lucrează prost, răspunse el.

— Nu-i adevărat, înălţimea voastră, se amestecă în vorbă un matroz, apropiindu-se de praporşcik. Chinezii nu muncesc mai prost ca noi, dar primesc numai treizeci de copeici pe zi, şi pentru rest li se dau chitanţe. „Când s-o isprăvi războiul, li se spune, o să capeţi totul dintr-o dată…” După ce că-i înşală, îi mai şi vorbeşte de rău.

— Eu execut ordinul comandanţilor şi tu să nu te bagi unde nu-ţi fierbe oala, se răţoi subofiţerul. Să ştii c-am să raportez căpitanului Barmin că-i atâţi pe chinezi şi-o să vezi ce păţeşti.

— Noi nu suntem sub ordinele căpitanului tău; avem comandanţii noştri, marinari. Au să facă ei dreptate între voi şi chinezi.

Zvonariov nu mai ascultă sfada dintre matroz şi genist şi-şi văzu de drum.

Ajungând la ateliere, îi raportă lui Gobiato tot ce văzuse la bateria Strelkovaia, prezentă calculele lui Moşinski şi, aducând vorba asupra lucrărilor din fortăreaţă, îi povesti despre isprăvile lui Barmin.

— Se ştie că inginerii din Arthur fac matrapazlâcuri. Barmin şi-a clădit o casă în Oraşul-Nou cu materiale de

construcţie furate, iar pe chinezi îi jecmăneşte fără ruşine, răspunse Gobiato.

— Bine, dar acest lucru trebuie combătut. Comandantul unităţilor de geniu din fortăreaţă, colonelul Grigorenko, să fie informat despre potlogăriile lui Barmin. El e dator să ia măsurile necesare! se frământa praporşcikul.

— Păi, şi Grigorenko îşi are partea lui. Avem de a face cu o bandă de escroci şi de hoţi. Grigorenko pesemne că dă şi el ceva vreunuia dintre superiori. E trist, dar adevărat, încheie Gobiato.

În sfârşit, lucrările de modificare a afetelor se terminaseră; suporturile, grele de câte o sută de puduri şi mai bine, fură încărcate pe platforme solide cu trei osii.

Fiindcă nu aveau destui cai, legară de ambele părţi ale platformelor chingi de frânghii, la care se înhămară câte cincizeci de ostaşi, de fiecare platformă. Încet, făcând opriri dese, convoiul începu să se târască pe drumul ce trecea peste colina Zolotaia.

— Leit edecari de pe Volga; nu le lipseşte decât Dubinuşka52, se revoltă Zvonariov. Cum, nu e posibil ca pentru treaba asta să fie adunaţi temporar toţi caii de la companii?

— Companiile au cai puţini, şi aceştia sunt la preţ, amice, iar oamenii-s mai mulţi, şi munca lor e mult mai puţin preţuită, îl lămuri Boreiko cu ironie. Tot vite de muncă, numai că-s cu două picioare. Şi apoi, în caz de accident e mai sigur: dacă e strivit un om, te vaiţi, oftezi după el, şi pe urmă îl dai uitării, pe când, dacă schilodeşti un cal, te paşte judecata: ai degradat un bun al statului.

— Cum, în Arthur nu se găsesc cai? De ce nu s-au cerut de la artileria de câmp?

— Sunt ei şi mai pe aproape: Belîi are şase cai; Stessel, vreo zece. Dar, înţelegi, sunt cai de general. Excelenţele lor preferă ca poverile să fie cărate pe spinarea oamenilor. Am să încerc marea cu degetul la Belîi. Poate că mă ajută el să găsesc cai undeva, hotărî Boreiko.

Soldaţii, roşii şi asudaţi de încordare, în ciuda vântului biciuitor, se opinteau din răsputeri alături de cei doi cai.

— Toţi odată! Uite-ajungem! strigau subofiţerii, răguşiţi. Se vede creasta: e la o aruncătură de băţ.

Soldaţii se opinteau încă o dată, gâfâiau, mai făceau zece-cincisprezece paşi şi iar se opreau, sleiţi de puteri. După o clipă răsuna din nou comanda:

— Toţi odată! şi oamenii se opinteau iar în chingi.

Într-o oră făcuseră cel mult o verstă. Atât oamenii, cât şi caii erau istoviţi.

Zvonariov dădu zece minute repaus. Soldaţii vlăguiţi se lungiră pe pământul îngheţat; unii cereau voie să se ducă după apă; setea era nu mai puţin chinuitoare decât oboseala. Praporşcikul ordonă să se aducă de la compania auxiliară un butoi cu apă; feldwebelul refuză însă să dea butoiul. Înfuriat, Zvonariov se duse el însuşi într-acolo.

— Îndrăzneşti să nu-mi execuţi ordinele, ai? se năpusti el asupra feldwebelului.

— N-am voie de la domnul căpitan. A mai cerut cineva o dată butoiul, ca să stropească o grădină; l-am dat, şi pe urmă domnul căpitan m-a înjurat şi mi-a ordonat să nu mai scot butoiul din companie.

— Ori faci pe prostul, ori eşti într-adevăr un nătărău: una e să stropeşti grădina, şi altceva să aduci apă de băut pentru oameni.

— Nu vă supăraţi, înălţimea voastră, dar nu pot să dau butoiul fără ordinul domnului căpitan.

— Ce este? întrebă Boreiko, apropiindu-se.

Zvonariov îi explică situaţia.

Fără a spune un cuvânt, porucikul îl plesni pe feldwebel peste gură:

— Marş! Chiar tu ai să te duci cu butoiul, ticălosule! ordonă el.

Ştergându-şi din fugă gura, feldwebelul sări ca ars să execute ordinul.

— Prea îi iei cu mănuşi! spuse Boreiko. Te văd că eşti rezervist, şi-şi fac de cap, lua-i-ar dracu. Cu caii n-am făcut nici o ispravă. Belîi a telefonat lui Stessel şi ăla a început să râdă în hohote: „D-aia ai soldaţi, Vasili Feodorovici, ca să care tunuri şi afete!” Şi am plecat cum am venit; trebuie să le cărăm tot noi. Ia hai, Serghei, înhamă-te la plotonul doi, iar eu la întâiul. Să vedem, care pe care. O să ne distrăm puţin. Hai, băieţi, ce ziceţi, care e mai tare? strigă Boreiko către soldaţi înhămându-se la chingă. Timofeici, să nu te faci cumva de ruşine, îi strigă lui Rodionov, că, pe urmă, praporşcikul şi Lepiohin au să râdă de noi.

Soldaţii se înviorară. Înfăţişarea uriaşului Boreiko, care abia încăpea în chingă, îi înveselea. Începură să glumească. Curând, plotonul unu o luă înainte. Zvonariov şi soldaţii lui rămaseră mult în urmă.

— Vai de capul tău, Lepioha, nepricopsitule! strigă Rodionov. Blegi mai sunteţi! Mănânci prea puţin păsat!

— Păi, la voi numai Ursul trage cât tot plotonul, mormăi Lepiohin; praporşcikul nostru e cam pirpiriu.

Ostaşii din plotonul întâi se opriră o clipă, se odihniră şi porniră mai departe.

Cele zece suporturi ajunseră abia către seară pe Elektriceski Utios. Boreiko trimise la culcare soldaţii, care picau de oboseală.

— Dar cine rămâne la baterie peste noapte? întrebă îngrijorat Jukovski.

— Pentru deservirea tunurilor de cincizeci şi şapte milimetri, ajung opt oameni. Mobilizaţi ordonanţele, furierii şi magazionerii; rămân şi eu cu ei, propuse Boreiko.

Pe neaşteptate, seara sosiră pe Utios o sută douăzeci de meseriaşi din compania auxiliară.

— Ce căutaţi aici, zmeilor? întrebă Boreiko.

— Înălţimea voastră, am venit ca să vă dăm şi noi o mână de ajutor, răspunse Bratowski, în numele tuturor. E o treabă grabnică şi se pare că oamenii dumneavoastră sunt istoviţi de tot. D-aia am şi cerut voie de la domnul căpitan. Am

strâns o sută douăzeci de oameni, dintre acei care au vrut să meargă.

— Mulţumim din inimă. Numai că acum e întuneric, iar la noi nu e voie să faci noaptea foc că se vede de pe mare.

— Înălţimea voastră, ne descurcăm noi şi cu felinarele, răspunse un soldat.

— Ei, atunci haideţi la baterie.

Oamenii fură împărţiţi: unii, sub conducerea lui Boreiko, începură să repare tunurile şi să demonteze afetele vechi, iar alţii, împreună cu Zvonariov, se apucară să le monteze pe cele noi. Curând Utiosul se transformă într-un atelier de montaj.

Zvonariov şi Boreiko nu închiseră ochii până dimineaţa. În zori oamenii din compania auxiliară plecară, iar artileriştii, odihniţi, se puseră pe treabă. Trei zile şi trei nopţi în şir munciră la amenajarea tunurilor. Ostaşii fură împărţiţi în trei schimburi, conduse de Jukovski, Boreiko şi Zvonariov. Vremea se menţinea geroasă, cu viscol, aşa că japonezii nu stinghereau lucrările. A treia zi, spre seară, bateria era, în sfârşit, complet renovată. Afetele vechi ale tunurilor fuseseră înlocuite cu cele noi; la piese apărură scuturi şi un sistem întreg de scripeţi pentru ridicarea obuzelor. Telemetrul şi postul de comandă al bateriei fură mutate şi adăpostite în parapet.

În cele din urmă, cerul se înseninã. Dis-de-dimineaţă, Boreiko începu să se agite pe lângă piese, revizuind pentru ultima oară toate părţile nituite şi dispozitivul nou instalat pentru uşurarea tirului. Dar japonezii nu se iveau; marea rămânea mereu limpede ca oglinda până departe în zare.

Careva propuse să se tragă vreo două proiectile, drept în mare, pentru a verifica funcţionarea noilor dispozitive. Dar, deodată, mai multe crucişătoare uşoare japoneze se iviră la orizont, venind spre Port-Arthur.

— Telemetrul! răcni Boreiko, bucuros.

— Să vină mai aproape, hotărî Jukovski. Începem cu cea mai mică bătaie dintre cele lungi: nouă verste; pe urmă o

lungim.

— Încărcaţi! comandă Boreiko.

Soldaţii, care tot aşteptaseră din zori să tragă, se repeziră voioşi după obuze şi după noile săculeţe cu pulbere fără fum, încă nefolosite de baterie; voiau cu toţii să încerce cât mai repede afetele modificate.

— Să vezi cum îi băgăm acum în sperieţi pe japonezi! N-au să se bucure de loc, strigă înviorat Lebiodkin.

— Petrovici, ocheşte cu precizie, ca să nu ne facem de ruşine cu tunurile noastre noi! îl rugă Rodionov pe ochitorul Koşeliov.

Toată bateria era nespus de însufleţită.

— Dacă plesnesc ţevile? se întrebă îngrijorat Jukovski. Doar sunt făcute pentru pulberea castanie prismatică, nu şi pentru cea fără fum.

— Au fost calculate cu un coeficient de rezervă, Nikolai Vasilievici, îl linişti Zvonariov.

— Totuşi, când se trage prima salvă, adăpostiţi oamenii în cazemate ca să nu se întâmple vreo nenorocire.

— 5500! se comunică distanţa de la telemetru.

— Înălţător, două sute cincizeci! Foc de salvă!

Gurile pieselor se ridicară neobişnuit de mult. Părea că, la un asemenea unghi de tragere, piesele aveau să se răstoarne neapărat în clipa tragerii. Soldaţii le priveau cu temere.

— Adăpostiţi-vă în cazemate! strigă Boreiko.

Cu excepţia comandanţilor de piese şi a ochitorilor, cu toţii se grăbiră să intre în cazemate.

— Baterie, foc!

Cinci fulgere ţâşniră din gurile ţevilor ridicate mult în sus. O boare de fum învălui o clipă bateria şi se topi repede în văzduh. Mirosea înecăcios a eter. Afetele reculară lin şi reveniră în poziţiile normale. Soldaţii ieşiră în fugă din adăposturi că să cerceteze tunurile.

— Secţia întâia, totul în ordine! raportă Rodionov.

— A doua şi a treia la fel! raportară comandanţii lor.

— Cade! se auzi de la telemetru.

— Scurtă!

— Mai scurtă cu o jumătate de verstă, observă Jukovski.

Pe urmă, încercară să tragă la unsprezece verste, la douăsprezece, obţinând ca limită bătaia de douăsprezece verste şi un sfert, în loc de treisprezece, cum socotiseră.

Chiar de da primele lovituri, japonezii se grăbiră să se retragă cât mai departe în larg.

— Deci, în cifre rotunde, am mărit bătaia de la nouă verste şi jumătate la douăsprezece, rezumă Jukovski.

— Cadenţa tirului a fost sporită la aproape un minut şi treisprezece secunde de salvă, şi mai poate fi sporită, adăugă Boreiko.

— Acum şi oamenii, şi comandantul sunt perfect adăpostiţi de schije, completă Zvonariov.

După ce mulţumiră soldaţilor pentru efortul depus la transformarea bateriei, Jukovski, Boreiko şi Zvonariov plecară la masă.

— Şefii nici nu s-au interesat de realizările noastre, zâmbi Boreiko.

— Cum să nu! S-au interesat, şi chiar stăruitor. Adineauri am primit de la Comandamentul Artileriei o notă telefonică prin care am primit ordin observator pentru tirul de azi, executat fără aprobare, zâmbi Jukovski.

Stessel măsura încăperea cu paşi mari. Zbuciumul din primele zile ale războiului rămăsese în urmă; se calmase şi-şi regăsise aerul şi tonul hotărât. Vera Alexeevna se aşezase pe un colţişor al canapelei, lângă lampa mare cu abajur frumos. Cele patru pupile şedeau alături şi brodau de zor.

Într-un fotoliu-leagăn era tolănit generalul de artilerie Nikitin, voinic, lat în spete, bărbos, cu faţa tipică de alcoolic, comandantul artileriei corpului trei siberian, în curs de organizare la Arthur. Era cam băut şi, prin urmare, deosebit de vorbăreţ.

— Cufundarii” noştri continuă să se distingă, rosti el cu glas gros, puternic, uşor răguşit.

— Ce cufundări? se miră Vera Alexeevna.

— Păi, „eroii”, marinarii noştri! Până acum n-au scufundat nici un japonez; în schimb şi-au scufundat la Cemulpo navele Variag şi Koreieţ, iar lângă Arthur, Enisei şi Boiarin. Stârpiturile de japonezi nici n-ar fi visat asemenea izbânzi dacă nu le-ar fi dat o mână de ajutor „cufundarii” noştri. Ehei, parcă-i văd că-şi scufundă toată flotă, cu mâna lor, şi pe urmă – direcţia Petersburg!

Stessel hăhăi zgomotos:

— Straşnic i-ai încondeiat, Vladimir Nikolaevici! „Cufundari”! Ce e drept e drept: curat cufundări! Chiar mâine am să spun tuturor ce frumos i-ai botezat!

— Fii prudent, Anatole! Nu uita că guvernatorul general e marinar; ţine la flotă şi la marinari ca la ochii din cap, îl făcu atent Vera Alexeevna.

— Printre ai noştri, putem vorbi, dar, faţă de alţii, e mai bine să ne ţinem gura, o susţinu Nikitin.

— Aproape îndată după izbucnirea războiului, guvernatorul general s-a grăbit să-şi părăsească mult iubita lui flotă şi să se pună la adăpost la Mukden, preciză Stessel.

— Marinarii vor face treabă numai atunci când vor fi subordonaţi comandanţilor forţelor terestre, ca să coopereze cu armata, şi nu să umble hai-hui pe mare, urmă Nikitin.

— Ai foarte mare dreptate, Vladimir Nikolaevici. De mult trebuia să fie luaţi din scurt. Prea şi-au luat nasul la purtare, rosti Vera Alexeevna cu aprindere.

— Atâta timp cât Alexeev e guvernator general, nici vorbă de aşa ceva, răspunse Stessel sceptic. Mă tem că am să fiu pus eu însumi în subordinea lui Stark.

— Asta n-are să se întâmple niciodată! protestă generăleasa cu hotărâre. Azi am auzit la economat că Stark va fi înlăturat de la comandă.

— Şi cine va veni în locul lui Stark? se întrebă Nikitin.

— Un oarecare Makarenko, Makarov, sau aşa ceva.

— E vreun „cufundar” din Kronstadt ori din Sevastopol? N-am auzit de numele acesta. Îi cunosc pe Dubasov, pe Skrâdlov, dar pe Makarov, nu.

— Am auzit că ar fi un om învăţat, c-ar fi avut de gând să facă o expediţie la Polul Nord, mi se pare, nu ştiu în ce scop anume, dar că n-a făcut nici o ispravă, sporovăia Vera Alexeevna.

— Ei, dacă n-a putut să ajungă la Polul Nord, atunci cum o să-i ţină piept lui Togo?! Acolo doar morsele şi focile îl puteau împiedica, pe când aici îi aţine calea o întreagă flotă japoneză, interveni sceptic Nikitin.

— Nu pot să-i sufăr pe învăţaţii ăştia! exclamă Stessel cu ciudă; nu pricep o iotă din serviciul de front; parcă ar fi lehuze, nu militari.

— Probabil c-o să se prezinte imediat să ne facă o vizită.

— Îl obligă politeţea. Să sperăm că, oricât de înfumurat ar fi, totuşi ne va vizita el mai întâi.

— Se pare că vine fără familie.

— Dar cine-şi aduce familia într-o fortăreaţă asediată?

Vera Alexeevna zâmbi dulce. Visul ei tainic, acela de a deveni „prima doamnă din Arthur”, se apropia de înfăptuire. Guvernatorul plecase, Stark avea să plece şi el; deci ea rămânea la Arthur în fruntea doamnelor din societate.

Sună clopoţelul vestind sosirea unui nou oaspete.

O clipă mai târziu, îşi făcu apariţia generalul Fok, comandantul diviziei a patra est-siberiene, un bătrân înalt, uscăţiv, cu barbişonul cărunt. Se apropie sprinten, tinereşte şi sărută mâna Verei Alexeevna.

Ca la o comandă, cele patru fete se ridicară şi-i făcură generalului o reverenţă, dar Fok nu le dădu nici o atenţie.

— Salut „sfânta familie”! spuse el cu glas catifelat de bariton. Am tras şi eu la lumină şi iată-mă la dumneavoastră. Afară e ger, viscoleşte, nu vezi la doi paşi. M-am plictisit în singurătatea mea de burlac, aşa că m-am gândit să viu încoace.

— Foarte bine ai făcut, Alexandr Viktorovici! răspunse amabilă generăleasa. Doreşti un ceai, să te dezmorţeşti după gerul de afară?

— Aşa ceva nu poate fi refuzat; la bătrâneţe gerul te strânge rău.

— Ce mai nou pe la tine? întrebă Stessel.

— Păi, şi eu, tot după noutăţi am venit! Vladimir Nikolaevici e la curent cu noutăţile; el e specialist în materie.

— Aş! În privinţa asta nu mă pot măsura cu dumneata, răspunse Nikitin. Dumneata le afli întotdeauna pe toate din sursele cele mai vrednice de încredere şi, în plus, înaintea tuturor.

— Noutăţile mele sunt vechi. În locul lui Stark vine Makarov. La comanda armatei din Manciuria a fost numit Kuropatkin53. Japonezii continuă să debarce în Coreea, iar micii noştri lupi de mare trândăvesc la Arthur, făcându-şi de cap cu prostituatele prin localuri rău famate ca „Zviozdocika” sau „Variété”, vorbea generalul, liniştit, cu vocea îndulcită.

— Pentru voi e vremea de culcare! spuse generăleasa întorcându-se spre pupilele ei.

Acestea îşi strânseră cu îngrijire lucrul şi se grăbiră să iasă.

— Nu se vorbeşte de prostituate faţă de nişte copile, îl dojeni ea pe Fok. Fetiţele mele sunt curate, inocente, iar dumneata aduci, vorba în prezenţa lor despre asemenea lucruri necuviincioase!

— Să am iertare! Limba mea cazonă e de vină. În cei patruzeci de ani de militărie, m-am obişnuit cu jargonul cazărmii.

— E adevărat c-a fost numit la comandă Kuropatkin?

— Cum am cumpărat-o, aşa o vând.

— Va fi admirabil, Anatole! se bucură generăleasa. Ai să lucrezi din nou împreună cu Alexei Nikolaevici. A, fără

îndoială că el o să-i pună pe marinari sub ordinele tale, iar tu ai să ştii să-i ţii în frâu.

— Totuşi o să fie cam greu. Am auzit că marele duce Kirill Vladimirovici şi fratele lui, Boris, vin încoace. Marele duce Kirill e şi el marinar. Poate c-o să se încăpăţâneze, ba chiar să-i scrie ţarului despre toate. O să fie greu pentru Kuropatkin să-l înfrunte.

— Da; acum „cufundarii" sunt la mare cinste, rosti Nikitin, gânditor.

— Vladimir Nikolaevici i-a poreclit pe marinari „cufundari", lămuri Vera Alexeevna.

— E o poreclă foarte spirituală, îşi dădu încuviinţarea Fok. Deocamdată, ei evită Marea Galbenă şi preferă să plutească într-o mare de vin, în care-şi scaldă şi stelele.

— Anatole, dar de ce nu alungi din oraş toate lepădăturile astea? întrebă indignată Vera Alexeevna.

— În urma plecării familiilor, numărul burlacilor din Arthur a crescut, aşa că femeile uşoare sunt foarte căutate.

— E adevărat, şi printre fetele astea sunt şi unele destul de reuşite, începu Nikitin.

— Vladimir Nikolaevici, e inadmisibil să vorbeşti asemenea lucruri în prezenţa mea! se indignă generăleasa. De unde le poţi cunoaşte dumneata?

— Le întâlnesc pe străzi şi aud una, alta despre ele.

— Ptiu, păcătos bătrân! râdea Stessel cu hohote.

— Da' încetaţi odată!

— Nu te supăra, scumpă Vera Alexeevna, nu ştiu cum veni vorba. Mai bine, dă-mi voie să-mi ud oleacă gâtlejul; mi s-a cam uscat de atâta vorbă.

— Poftiţi în sufragerie, îi invită stăpâna casei pe toţi.

La masă, Nikitin atacă numaidecât carafa de coniac. Fok, însă, demonstrativ, nu sorbea decât ceai.

— Aţi auzit ce isprăvi face Ulisse al nostru din Arthur? continuă acesta conversaţia.

— Care Ulisse? întrebă Nikitin.

— Ei, care Ulisse: Kondratenko! E în stare să ne tragă cacialmaua tuturor, să ne învârtească pe deget şi tot el o să iasă deasupra. Mare pişicher!

— De ce vorbiţi aşa! Roman Isidorovici e un bărbat cu scaun la cap; din pricina asta ai pică pe el, interveni generăleasa.

— Mult mi-aş mai dori şi eu un avocat atât de bun că dumneata, Vera Alexeevna. N-ai lăsa pe nimeni să mă vorbească de rău, spuse Nikitin.

— Dar ce voiai să spui de Kondratenko? întrebă Stessel.

— A preluat toate lucrările de fortificaţii. Parcă el ar fi inginer-şef al fortăreţei, nu Grigorenko.

— Păi, Kondratenko a absolvit Academia de Geniu. În materie de fortificaţii, tocmai că e la locul său.

— A făcut din toţi ostaşii diviziei lui muncitori-săpători, în loc să-i muştruluiască pentru serviciul de front.

— Ei, uite o observaţie justă! Chiar mâine am să stau de vorbă cu el în privinţa aceasta, răspunse Stessel.

— Dar de Belîi aţi auzit? Se zice că marinarii au pus şaua pe el – nu dă voie bateriilor să tragă decât cu ştirea lor! urmă Fok, zâmbind dulceag.

— Cum, a trecut la marinari? întrebă mirat Stessel. Nu cumva te înşeli, Alexandr Viktorovici? Ei, nu m-am aşteptat la aşa ceva de la el.

— Purtarea lui m-a cam mirat şi pe mine: cuscrul tău, şi să umble cu asemenea intrigi! îl aţâţă Fok.

— Las' că stau eu serios de vorbă cu el! ameninţă Stessel.

— E taler cu două feţe, aia e, îi ţinu isonul Nikitin.

— Aseară a avut un lung conciliabul între patru ochi cu Verşinin. Deşi colonel în armata rusă, acesta e un liber-cugetător. Mi-am tot bătut capul, şi n-am putut de loc să-mi dau seama cam despre ce ar fi putut vorbi atâta timp, băgă un fitil şi Fok.

— Verşinin e un om periculos. Cum se face că îl tolerezi ca guvernator al Kvantungului şi comisar civil? îşi dojeni Vera Alexeevna soţul.

— Hm, are relaţii: Alexeev a luat de atâtea ori masa la el. N-ai cum să-l înlături cu una cu două, se apără Stessel.

— Ei, Anatoli Mihailovici, sapă-l pe ici, sapă-l pe colo, atacă-l strategic din flanc! îl sfătui Nikitin.

— Bine, dar cum să-l ataci? De furat, se pare că nu fură…

— Te iluzionezi, zâmbi Fok. Care guvernator din Rusia nu fură?

— Hoţul nedovedit rămâne om cinstit.

— Ştii că ia apărarea liberaliştilor?

— Anume cui?

— Uite, de pildă, a Jeltovei, directoarea şcolii Puşkin. Acolo îşi dau întâlnire toţi liberaliştii din Arthur. Şcoala e doar o firmă după care se face propagandă pentru idei antiguvernamentale, urmă Fok, insinuant.

— Îl voi însărcina pe Mikeladze să se ocupe de acest caz.

— Mikeladze e cam tont. Mai bine pune-l pe Poznanski. Promite mult jandarmul ăsta, deşi e cam tânăr.

Intră o ordonanţă şi raportă că Stessel era chemat la telefon de generalul Belîi.

— Grozav bat tunurile spre larg, spuse el. Bateriile trag într-una.

Nikitin se grăbi să plece către casă.

— Japonezii se apropie din larg şi caută să forţeze trecerea prin canal, anunţă Stessel, emoţionat, întorcându-se de la telefon. Dau drumul la bruloţi54. Trebuie să alerg la Zolotaia.

— N-ai să te duci! rosti generăleasa cu hotărâre. N-are nici un rost; Belîi va face tot ce trebuie şi fără tine. Şi aşa colinzi destul toată ziua prin forturi şi baterii. Nu e treaba unui comandant de fortăreaţă să alerge de fiecare dată când trag tunurile.

— Dar am şi cerut să vină trăsura.

— Las' c-o trimit eu înapoi, hotărî Vera Alexeevna.

Stessel se dădu bătut şi-şi urmă supus soţia în dormitor.

În timpul acesta, amiralul Stark şedea într-un jilţ adânc, confortabil, lângă masa de scris din cabina sa de pe vasul Petropavlovsk şi citea cu atenţie rapoartele comandanţilor de nave şi comunicările postului de semnalizare de pe colina Zolotaia, cu privire la amănuntele atacului dat de japonezi prin surprindere împotriva escadrei ruseşti, în nefericita noapte de 26 ianuarie. Acea lovitură fulgerătoare devenise un punct de răscruce în viaţa amiralului. Era acuzat că nu luase măsurile necesare pentru protecţia flotei care staţiona descoperită în rada exterioară.

Stark se lăsă pe spătarul fotoliului şi căzu adânc pe gânduri. În cabină era o atmosferă caldă, plăcută. Din când

în când, de afară se auzeau răbufnirile năvalnice ale viscolului, izbiturile înfundate ale bărcilor în bordaj, loviturile colacilor de salvare în suporturile lor, tropotul cizmelor grele ale matrozilor pe puntea de lemn.

Plin de amărăciune, de revoltă, amiralul îşi amintea situaţia sa umilitoare de comandant de escadră care, în fapt, nu îndrăznea să întreprindă nimic fără ştirea şi aprobarea guvernatorului general. Acesta se amesteca în toate ordinele lui, legându-l de mâini şi de picioare prin tutela sa indezirabilă. Îşi aducea aminte că Vitgheft, dând instrucţiuni ofiţerilor din statul său major din ordinul guvernatorului general în legătură cu măsurile privitoare la apărarea navelor, le spusese, pur şi simplu, că nu va fi război.

— Şi asta cu o jumătate de ceas înainte de atac! se revoltă amiralul, răsfoind hârtiile şi amintindu-şi toate amănuntele acelei nopţi nenorocite.

Se ridică şi începu să păşească de colo-colo cu ciudă prin cabină.

— O ciocnire de o jumătate de ceas, şi soarta a vrut ca toate statele mele de serviciu, ireproşabile timp de patruzeci de ani, să nu mai existe, fiind silit acum să cer trecerea în retragere pentru motive de sănătate, ca să-mi salvez numele nepătat, rosti amiralul tare, cu adâncă amărăciune. Dar nu, încă nu-l cunoaşteţi voi pe Stark! urmă el, agitând mânios pumnul. El va şti să se apere! În mâna mea se află documentele acelea, cu iscălitura lui Alexeev! Va fi vai de steaua lui când le voi da publicităţii!

Chipul lui, veşnic întunecat, cu ochii căzuţi în fundul capului, tras de oboseală şi de indignare, luă o expresie aspră:

— Îţi arăt eu ţie, bastard de ţar, cine-i Stark! Amiralul păşi nervos spre casa de fier fixată de peretele cabinei. Deschizând uşiţa, scoase un teanc de hârtii.

— Asta e! îşi spuse el, luând din teanc o filă. Citi răspicat pe prima pagină: „În Extremul Orient, trebuie să adoptăm

faţă de Japonia o politică din cele mai dure, întrucât ea nu va cuteza niciodată să dezlănţuie un război împotriva Rusiei”. Scrie textual: „nu va cuteza niciodată să dezlănţuie un război”. Ea însă nu numai că a cutezat, dar a şi dezlănţuit războiul împotriva Rusiei! Şi încă una! Stark luă altă hârtie: „Întrucât temerile dumneavoastră cu privire la posibilitatea izbucnirii unui război cu Japonia sunt total lipsite de temei, consider fără rost rechemarea la escadră a navelor Variag şi Koreieţ”. Da, da; numai din cauza tembelismului său am pierdut aceste două nave. Şi iată că acum toată răspunderea n-o poartă el, ci eu. Dar n-o să-i meargă! Încheie amiralul punând hârtiile la loc.

Se auzi o bătaie în uşă; intră ofiţerul adjutant, locotenentul Dukelski.

— S-a primit o depeşă de la amiralul Makarov, raportă el întinzându-i hârtia. Stark citi: „Sosesc la Arthur în ziua de douăzeci şi patru. Makarov.”

— Mâine, spuse el, uitându-se la calendar. Transmite ordinul ca Baian să trimită drept gardă de onoare două plotoane. Se gândi o clipă, apoi adăugă: cu fanfară.

— Am înţeles, excelenţă! spuse locotenentul şi ieşi.

Stark reciti depeşa şi se întunecă din nou.

— Încă un deştept care vine să mă înveţe ce şi cum să fac! bombăni el, frunzărind din nou hârtiile. E uşor să critici la zece mii de verste de aici!

Luând o hârtie, citi:

— Alteţei Sale Imperiale, Amiralului-general, Marelui Duce Alexei Alexandrovici, cu copie, spre ştiinţa ministrului adjunct al Marinei, amiralul Avelan…” Le-a scris tuturor! Să afle toată lumea ce deştept e! rosti amiralul şi se cufundă în lectură. „Prevăd că japonezii nu vor scăpa o ocazie atât de favorabilă ca aflarea escadrei ruse în rada exterioară, pentru a efectua un atac prin surprindere…” Ca să vezi: Makarov a prevăzut atacul de acolo, de la Kronstadt, iar eu, aici la faţa locului, am ignorat această posibilitate! Acum, ridicat în slăvi, copleşit de favoruri, vine să-mi ia locul la

comanda escadrei! Totuşi, am prevăzut şi eu acest lucru, am scris şi eu despre posibilitatea unui atac! Dar acelaşi Alexeev, acelaşi Alexeev n-a vrut să mă asculte. Nenorocirea ar fi fost însă şi mai mare dacă japonezii, fără declaraţie de război, aşa cum au făcut, ar fi scufundat, chiar în prima noapte, prin surprindere, mai multe vapoare la intrarea în port şi ar fi închis escadra în rada interioară.

Stark păşea iar de colo-colo prin cabină, strângând din umeri ca de frig. Deodată în depărtare răsunară bubuituri de tun surde. Amiralul ascultă cu atenţie.

— Probabil că iar trag bateriile de coastă asupra unor nave imaginare! bombăni el şi apăsă butonul soneriei.

— Să vină locotenentul Dukelski! îi ordonă plantonului.

O clipă mai târziu, ofiţerul adjutant îi raportă că pe mare fuseseră semnalate mai multe vapoare care se îndreptau către gura canalului dinspre rada exterioară, probabil cu intenţia de a executa ambuteierea55 canalului.

Stark îşi puse mantaua, îşi îndesă bine chipiul pe cap şi, însoţit de Dukelski, urcă pe punte. În aceeaşi clipă fu asaltat de viforniţa prin care fâşiile albe de lumină ale proiectoarelor abia se zăreau. Salvele de artilerie fulgerau necontenit.

— Pe mare au fost semnalate cinci nave, comunică postul de semnalizare de pe Zolotaia.

— Torpiloarele de gardă să pornească la atac! ordonă amiralul, căutând să zărească prin binoclul de noapte ce se petrece pe mare, fără însă a izbuti să desluşească nimic prin învolburarea viscolului. Ordonând să i se raporteze din cinci în cinci minute tot ce se petrecea pe mare, coborî din nou în cabină.

După vântul tăios de pe punte, căldura din cabină era deosebit de plăcută. Stark ceru un ceai cu rom şi începu să scrie un raport nespus de lung, cu privire la evenimentele petrecute de la izbucnirea ostilităţilor. Dar lucrul mergea anevoie; îngrijorat, amiralul trăgea mereu cu urechea la cele ce se petreceau în radă.

Trecură vreo douăzeci de minute. În sfârşit, Dukelski intră raportând că atacul japonez asupra canalului fusese respins. Abia atunci, în fine, Stark se putu concentra în linişte asupra raportului început. Analiză amănunţit cauzele izbucnirii războiului şi ale eşecului suferit cu prilejul celor dintâi ciocniri pe mare. Arătă, că încă în 1898, atunci când ruşii ocupaseră Port-Arthurul, Japonia începuse, cu sprijinul Angliei şi Americii, să se pregătească cu hotărâre pentru eventualitatea unei ciocniri armate cu Rusia. Tonajul global al flotei de război japoneze crescuse în această perioadă mai bine de patru ori, iar efectivele armatei, de trei ori. Guvernatorul general Alexeev şi comandantul forţelor armate din Manciuria, nu apreciaseră la justa valoare această sporire a potenţialului militar al Japoniei şi nu luaseră măsurile cuvenite pentru întărirea armatei şi flotei ruseşti din Extremul Orient. Neignorând stadiul înapoiat al pregătirilor militare ale Rusiei, Japonia încheiase un tratat de alianţă cu Anglia, obţinuse un ajutor financiar din partea Americii şi, la îndemnul acestor state, îndrăznise să dezlănţuie ostilităţile împotriva Rusiei.

Condeiul amiralului căzut în dizgraţie, luneca iute şi uşor pe hârtia groasă, şi, spre surprinderea sa, în timp ce scria, în faţa lui se desfăşura tabloul general al haosului administraţiei ruseşti din Extremul Orient. După ce reciti cele scrise şi aşează filele în ordine, amiralul se duse la culcare. Tulburat adânc, nu putu să adoarmă mult timp. Imagini din trecutul apropiat se perindau, una după alta, prin mintea lui: primul atac al japonezilor; scufundarea navelor Enisei şi Boiarin; comportarea reprobabilă a comandantului acesteia din urmă, Sarâcev. Şi, pentru toate acestea, trebuia să răspundă el, deşi stăruise la timp pentru înlăturarea lui Sarâcev de la comanda navei, ca inapt. De asemenea, îl prevenise personal pe Stepanov, comandantul navei Enisei, atrăgându-i atenţia asupra curenţilor din golful Talienvan; totuşi nava sărise în aer lovind o mină proprie.

— Acum eu sunt ţapul ispăşitor. De-ar veni mai repede Makarov! El ştie să-i pună la punct pe cei mari, nu îngăduie să fie călcat pe picior, conchise amiralul, după o adâncă reflecţie.

Viscolul vuia aprig deasupra Arthurului. Nori de ninsoare îngheţată se învolburau, se tălăzuiau prin văzduh, înţepând obrazul. Valuri uriaşe se năpusteau turbate asupra ţărmului stâncos, împroşcând o puzderie de stropi care îngheţau imediat.

În rada interioară se zăreau nedesluşit masele uriaşe ale cuirasatelor. Colina Zolotaia se profila ca o fantomă întunecată deasupra canalului îngust ce ducea în rada exterioară. O dată cu căderea nopţii, Arthurul pierise în negura învâltorită a viscolului.

Torpilorul Straşnâi, de curând ieşit din reparaţie, îndeplinea serviciul de pază la intrare, ancorat în ambele borduri la poalele colinei Zolotaia. În faţa lui, lângă Tigrovâi Hvost, se zărea silueta întunecată a cuirasatului Retvizan, torpilat chiar în prima noapte de război şi încă nereadus pe linia de plutire. Ceva mai departe, chiar în canal, era la ancoră canoniera Otvajnâi56.

De pe coastă, de pe Retvizan şi de pe Otvajnâi săgetau spre mare razele palide ale proiectoarelor, răzbind anevoie prin perdeaua viscolului.

Andriuşa Akinfiev tocmai intrase de cart. Pe puntea de comandă a navei Straşnâi nu se putea sta prea mult, din cauza frigului şi a vijeliei năprasnice, aşa că Akinfiev mereu cobora să se încălzească în spatele coşului şi trombei de ventilaţie de la maşini. Acolo era cât de cât mai adăpost; de la maşini adia căldură, şi-şi putea dezmorţi mâinile îngheţate.

Torpilorul se legăna violent pe valuri, şi, cu toate că se întinse seră parâme de care să se poată sprijini oamenii de-a lungul punţii acoperite de gheaţă, abia izbutea să se ţină pe picioare. La prova, lipiţi de tunuri, matrozii de cart, în cojoace groase, cu binoclul în mina scrutau atent marea,

urmărind deplasările fâşiilor de lumină ale proiectoarelor, care ba sclipeau orbitor, ba se stingeau, pentru a se aprinde iar după o clipă.

— Mai multă atenţie la veghe! strigă micimanul către oamenii de cart pe punte.

— Am înţeles, mai multă atenţie la veghe! ajunse la urechile lui răspunsul înăbuşit, răzbătând prin mugetul vântului.

Gerul şi vântul pătrundeau tot mai adânc sub haină. Andriuşa era scuturat de un tremur mărunt. Îi pizmuia pe matrozii încotoşmăniţi în cojoace călduroase; socotea însă ruşinos pentru el să se îmbrace mai gros.

„Întotdeauna şi pretutindeni, ofiţerii trebuie să fie o pildă pentru matrozi”, îşi spunea el mereu, dârdâind de frig.

Timpul se scurgea insuportabil de încet; parcă trecuse o veşnicie; dar nu: la licărirea ţigării, neînduratul ceas arăta, că nu trecuse decât o oră de când intrase în cart, că mai avea înaintea sa încă trei ore lungi.

„Acum probabil, că Ermi doarme dus la el în cabină, iar Iurasaci şi Dmitriev joacă şah şi beau ceai tare cu rom”, se gândi Andriuşa, şi acest gând îl făcu să simtă frigul, mai chinuitor, mai apăsător.

— Nu se zăreşte nimic? îi întrebă el pe matrozi.

— Nimic, înălţimea voastră. Doar negura, atâta tot. Cine să vină încoace pe aşa vreme? Dacă şi lângă mal te leagănă aşa, e uşor de închipuit ce se petrece pe mare! Îndată încleştează nava în gheaţă şi o trage la fund. Japonezilor nu le place frigul; la ei, la Nagasaki, e cald chiar şi iarna. Odată, când am fost acolo, era o căldură chiar de Crăciun, că nu puteam să stăm cu mantalele pe noi, răspunse unul dintre matrozi, pe cât se părea, reangajat.

— Tu eşti, Denisenko? întrebă micimanul oare îl recunoscu în întuneric.

— Eu. Sunt de cart cu Serioghin.

— Voi doi sunteţi nedespărţiţi.

— De cinci ani bătuţi pe muchie suntem tot împreună. De când ne-au adus la baza navală din Kronstadt, să ne facem stagiul, nu ne-am mai despărţit o zi. Împreună am venit în răsăritul îndepărtat cu Nahimov, tot împreună am fost pe Sevastopol; mai pe urmă, amândoi ne-am mutat pe Straşnâi, răspunse Denisenko, vorbăreţ.

— Înălţimea voastră, puneţi-vă un cojocel, că îngheţaţi. Îngăduiţi să vi-l aduc; acuşica vin cu el! propuse Serioghin.

— Nu e nevoie; mai e puţin până la schimb, răspunse Andriuşa, ghicind dorinţa matrozului de a da fuga în cazarma trupei unde era cald. Băgaţi de seamă, vegheaţi cu ochii în patru, că ne pomenim cu japonezii peste noi, îi preveni el pe matrozi şi se îndepărtă.

— Face pe viteazul, dar a îngheţat şi inima-n el; ia auzi-l cum îi clănţăne dinţii, spuse Denisenko când micimanul se îndepărtă.

— E boboc, de! Când s-o trezi cu urechile şi cu picioarele degerate, să vezi cum îşi pune şi cojocul şi galoşii.

— Urâtă vreme, fir-ar afurisită să fie! Stai, dârdâi de frig şi te tot holbezi în întuneric: nu cumva dă năvală japonezul peste tine. Nu pot în ruptul capului să pricep: din ce pricină s-a iscat războiul ăsta? Trăiam în pace şi-n linişte, şi, deodată, harş! ne-am luat în pumni unii cu alţii! rosti Denisenko pe gânduri.

— Ai răbdare; vine ea ziua să pricepem şi noi cum şi pentru ce, răspunse Serioghin.

Tăcură amândoi, sfredelind cu ochii bezna nopţii.

Tentaculele proiectoarelor iscodeau mereu marea; pe Retvizan licăreau când şi când luminiţe; Otvajnâi stătea cu toate luminile stinse. Serioghin şi Denisenko îşi făceau de lucru spărgând gheaţa de pe punte. Totul părea calm şi paşnic. Deodată, razele proiectoarelor începură să se agite şi, într-o clipă, se înmănunchează într-un singur punct, prinzând în lumini un vapor mare ce se furişa dinspre Liaoteşan, de-a lungul coastei. O lovitură de tun bubui pe Tigrovka, urmată de alta; după Tigrovka, tună Elektriceski

Utios şi, în sfârşit, covârşind toate celelalte zgomote, mugiră piesele de doisprezece ţoli de pe Retvizan.

— Echipaj, la posturile de luptă! răcni Akinfiev.

O clipă mai târziu, Iurasovski se urcă sprinten pe puntea de comandă, încheindu-şi din fugă mantaua, iar matrozii alergară spre tunuri şi spre tuburile lans-torpile.

De pe Otvajnâi se transmiteau semnale luminoase.

— Atacaţi brulotul! transmitea semnalizatorul.

— Am înţeles, atacaţi brulotul! repetă Iurasovski. Ridicaţi ancorele! Toate tunurile şi tuburile lans-torpile, gata de tragere!

Lanţurile ancorelor zornăiau; luminiţe slabe licăreau lângă tunuri. Maleev se repezi la piesa de şaptezeci şi cinci milimetri de la prova. Akinfiev coborî la tuburile lans-torpile, de pe care se şi ridicau prelatele.

— Cu viteza maximă, înainte! ordonă comandantul secţiei maşinilor. Torpilorul zvâcni şi, luând viteză, porni spre brander.

În timpul acesta, pe toată coasta fulgerau tunurile. Loviturile pieselor grele se rostogoleau într-un vuiet neîntrerupt. După cel dintâi brulot se iviră încă trei. Veneau cu toată viteza spre canal.

De pe Zolotaia ţâşniră două rachete, revărsând o lumină vie asupra mării. Bateriile încetară imediat focul. Acum, numai Straşnâi, cufundându-se până la punte în talazurile îngheţate, gonea vijelios către brulotul din capul şirului inamic, împroşcându-l din mers cu obuze.

— Prova, gata de lansare! comandă Iurasovski servanţilor de la tuburile lans-torpile.

Akinfiev încremeni în aşteptarea comenzii „foc”. În clipa aceea, brulotul deschise asupra torpilorului un foc bine susţinut cu tunuri de calibru mic, cu tragere rapidă, şi cu mitralierele. Mai multe proiectile trecură vâjâind pe deasupra lui Straşnâi, şi de ambele părţi ale torpilorului ţâşniră trombe de apă.

— Foc! răsună, în sfârşit, comanda. Licări o flacără mică, roşiatică, torpila lunecă pe apă şi se îndreptă iute spre brulot.

— Cârma banda stânga! Pupă, gata de lansat!

Torpilorul se înclină puternic spre dreapta, întorcând pupa spre inamic.

După câteva clipe, jerba de foc a exploziei ţâşni spre cer la bordul brulotului, urmată de o detunătură grea, şi vaporul se aplecă îndată spre tribord.

— Ura! izbucni în răcnete de bucurie, un cor de glasuri pe torpilor. Cu tot gerul năprasnic, matrozii îşi strigau veseli unii altora în întuneric.

Brulotul torpilat se cufundă repede cu prova în valuri. La lumina proiectorului, se vedea cum de la bordul brulotului erau lăsate repede bărcile de salvare.

— Asupra bărcilor, foc! comandă Iurasovski, şi în aceeaşi clipă tunul de la pupa bubui. Bărcile căutau să se îndepărteze cât mai iute de vasul ce se scufunda; valurile furioase le răsturnau însă, una după alta. Dispărând în nori de abur, brulotul se şi scufundase pe jumătate; totuşi, pe puntea lui, oamenii forfoteau încă, trăgând cu puştile asupra torpilorului. O barcă izbuti să scape şi se mistui în întuneric, pe mare.

— Torpilor inamic, în prova babord! răcni deodată semnalizatorul, şi în aceeaşi clipă, din beznă apăru o siluetă, întunecată aproape; în acelaşi timp, câteva limbi de flăcări fulgerară pe torpilorul japonez. Bubui o salvă de tunuri. Trombe de apă începură să joace din nou o horă infernală de jur împrejurul lui Straşnâi.

— Alte două în babord, la traversul nostru! strigă Serioghin.

Bubuituri surde cutremurară iarăşi marea şi cerul. Akinfiev îşi aruncă încă o dată privirile spre Port-Arthur şi se miră ce departe rămăseseră bateriile de coastă.

„Ne-am curăţat!” îl fulgeră un gând, dar la o nouă comandă a lui Iurasovski, torpilorul schimbă brusc direcţia,

făcând calea întoarsă. Mistuit în bezna nopţii, japonezii îl pierdură repede din vedere.

O nouă rachetă ţâşni spre cer de pe Zolotaia. La lumina ei, bateriile observară torpilorul rusesc şi, crezând că e inamic, deschiseră imediat focul asupra lui.

— Faceţi semnalele de recunoaştere! comandă Iurasovski.

— Să ştii că iar ne pomenim ciuruiţi! mormăiau matrozii, privind cu teamă trombele de apă stârnite de obuze.

— Serioghin, diavol zbanghiu, ocăra botsmanul, lansează semnalul! Iute, că acu ne ducem la fund!

Străduindu-se să scape de obuze, torpilorul gonea cu toată viteza şi, navigând mereu în zig-zaguri, se îndreptă spre Retvizan.

Chiar aproape de Arthur, Straşnâi trimise din goană la fund o barcă a unui brulot eşuat cu prova în mâl. Se auzeau strigătele oamenilor care cereau ajutor.

— Aha, japonezilor nu le place să facă baie în apă rece! se bucurau matrozii, cu răutate.

— Păi, cu toate că n-am făcut baie şi noi suntem uzi leoarcă întocmai ca şi ei, de ne clănţăne dinţii în gură, răspunse Denisenko.

— Să-i luăm pe bord? îl întrebă Maleev pe comandant.

— Să-i ia dracu! zvârli scurt Iurasovski.

Straşnâi se întoarse curând la postul lui. Spre dreapta şi spre stânga, la poalele colinei Zolotaia şi lângă Tigrovâi Hvost, ardeau bruloţii eşuaţi la mal. Răbufnind din măruntaiele lor, pălălăile roşietice scoteau din beznă canalul îngust de trecere spre Arthur şi ţărmurile înzăpezite; tăciuni aprinşi ţâşneau în sus şi cădeau în apă, sfârâind. Mai multe nave auxiliare din port forfoteau pe lângă bruloţi, încercând să stingă incendiile cu pompele lor.

— N-ar strica să ne îndepărtăm de ele, spuse Maleev, arătând spre bruloţi; te pomeneşti că sar în aer şi ne lovesc şi pe noi.

— Să ştii că ai dreptate, răspunse Iurasovski. Ia să tragem mai aproape de Elektriceski Utios.

După ce Straşnâi ancoră, echipajul fu lăsat liber. Îngheţaţi, dârdâind de frig, matrozii se grăbiră să coboare în cazarmă.

— Să se distribuie fiecărui marinar câte o ceaşcă de vodcă! ordonă Iurasovski botsmanului. Oamenii de cart să fie schimbaţi şi să se primenească cu rufe uscate.

— Tu, Andriuşa, mai ai un ceas de cart. Ia du-te şi tu de te primeneşte; cred că eşti ud leoarcă, propuse Maleev.

După cinci minute, Akinfiev, în haine uscate, păşea din nou de colo-colo pe punte.

În cele dintâi clipe, emoţiile prin care trecuse îl făceau să nu bage de seamă nici chiar frigul, atât de adânc se gândea la cele petrecute. Bubuiturile, exploziile, şuierul obuzelor, torpilorul zburând ca vântul, strigătele celor ce piereau în valuri, toate i se perindau prin minte, alcătuind o imagine vie a luptei. Un şir întreg de amănunte care scăpaseră conştiinţei, îi înviau acum în amintire. Vedea, ba făptura caraghios încovoiată a lui Maleev, aşa cum arăta la lumina revărsată de rachetă, scăldat de valurile ce se năpusteau peste bord, ba gura larg căscată a lui Iurasovski, în timp ce dădea ordine, silindu-se să fie auzit în ciuda bubuiturilor. Gândurile lui zburară spre îndepărtatul Kronstadt, unde locuiau ai lui. Îl vedea aievea pe tatăl lui, medicul şef al spitalului marinei, înalt, adus de spate, chel, cu ochelari de aur pe nas. Îşi aminti cât se împotrivise dorinţei lui de a se înscrie la şcoala navală.

— Marinarii sunt oameni fluşturatici! spunea el. Rareori dai de unul care să se distingă prin inteligenţă şi cultură. Goma şi periuţa, aceştia sunt caii lor de bătaie preferaţi. De la ei n-ai să înveţi nimic, ba chiar poţi ajunge un om sec, golit de conţinut. Şi apoi, cariera de ofiţer de marină este aproape ereditară în Rusia. Cei mai mulţi ofiţeri au bunici, taţi, fii, cu toţii marinari. Aceştia au legături, cunoştinţe, într-un cuvânt au cariera asigurată. Dar noi, eu, tu, ce avem? Bunicul meu a fost preot; tata, învăţător de ţară, iar

eu – medic. Precum vezi, niciunul n-a fost marinar. Nu e de nasul nostru să intrăm în cârd cu boierii de viţă veche!

Andriuşa nu dăduse însă ascultare poveţelor tatălui său.

„Chiar mâine, am să le scriu despre toate acestea”, îşi zise în sinea lui.

După ce fu schimbat din cart, Akinfiev se dezbrăcă la repezeală şi adormi îndată ce se trânti pe pat.

Îl trezi zornăitul lanţului ancorei care se fundarisea şi înţelese că Straşnâi intrase în golf.

Maleev deschise uşa cabinei şi-i spulberă cu totul vraja somnului.

— Makarov a sosit la Arthur azi dimineaţă. Acum e în port. Inspectează navele curând. Stark şi-a şi coborât pavilionul de pe Petropavlovsk.

— Ura! În sfârşit, avem şi noi un amiral adevărat! strigă bucuros Akinfiev şi se grăbi să se îmbrace.

Capitolul VII

Amiralul Makarov se duse de la gară de-a dreptul în docuri, ca să inspecteze mersul lucrărilor de reparare a navelor torpilate. Niciuna dintre notabilităţile locale nu se aştepta ca noul comandant al flotei să inspecteze atât de repede docurile, şi Makarov se putu convinge personal de ritmul lent în care se executau reparaţiile. Însoţit de viceamiralul Uhtomski, de amiralul Greve, comandantul portului, şi de aghiotantul Dukelski, intră în primul rând în ateliere. Muncitorii se uitau curioşi la amiralul bărbos, cu ochi blajini.

— Bună ziua, fraţilor! îi salută Makarov, cu glas catifelat de bas.

— Să trăiţi! răspunseră muncitorii, învălmăşit, descoperindu-se.

— Ăsta cine dracu o mai fi? întrebă unul. Nu ne ajung năpârcile de aici, mai vin şi alţii pe capul nostru! şi aruncă spre Makarov o privire întunecată, plină de neîncredere.

Uitându-se cu luare-aminte la muncitori, Makarov constată că mulţi aveau o înfăţişare nesănătoasă, şi începu să le pună

întrebări: unde locuiesc, cum trăiesc, de unde cumpără de-ale gurii, cum sunt plătiţi, câţi dintre ei sunt familişti. La început, oamenii răspundeau scurt şi în silă la întrebările lui; mai apoi răspunsurile deveniră din ce în ce mai amănunţite şi mai vioaie. Află că pe lângă localnicii care se statorniciseră mai de mult în Port-Arthur şi se obişnuiseră cu viaţa de acolo, în docuri lucrau încă aproape o mie de oameni sosiţi de curând, fiind angajaţi de Departamentul Marinei. Acolo li se făgăduise marea cu sarea, dar ajungând la Arthur dăduseră de condiţii grele de viaţă. Cei mai mulţi n-aveau locuinţe şi se adăposteau prin fanze chinezeşti neîncălzite, hrănindu-se la nimereală, unde şi cu ce puteau.

Pe măsură ce oamenii îşi spuneau păsul, amiralul se întuneca tot mai mult şi, în cele din urmă, începu să pufnească mânios şi să zvâcnească din umărul drept.

— Să se repartizeze imediat, pentru cazarea muncitorilor, una din cazărmile marinei din preajma docurilor; angajaţii să fie trecuţi în subzistenţa marinei! ordonă Makarov.

O larmă de încuviinţare străbătu mulţimea; unii, destul de numeroşi, zâmbeau satisfăcuţi, mulţumindu-i amiralului.

— Să ţineţi însă minte şi condiţiile mele: fiecare să muncească cât patru, pentru ca toate navele să fie gata în cel mai scurt timp! le spuse Makarov muncitorilor.

— Fiţi fără grijă, excelenţă, o să ne străduim din răsputeri, îl asigurară aceştia.

— Excelenţa voastră, domnule amiral, şi de baie avem nevoie, că ne mănâncă puricii şi păduchii. În oraş n-ai cum să găseşti o baie ca lumea.

— Aveţi dreptate! încuviinţă amiralul. Pentru rus viaţa nu e viaţă fără baie! Se aprobă ca angajaţii să folosească baia corpului de marină în aceleaşi condiţiuni ca şi matrozii.

— Mai e şi infirmeria. Se îmbolnăveşte omul şi n-are unde să se doftoricească.

— Aprob să fiţi îngrijiţi la infirmeria corpului de marină. Altceva? Locotenent Dukelski, te rog să urmăreşti

executarea dispoziţiilor mele, îi ordonă Makarov ofiţerului adjutant.

— Guvernatorul general consideră de nedorit o apropiere între muncitori şi matrozi, şi nu prea e probabil să fie de acord cu ultima dispoziţie a excelenţei voastre, îi atrase atenţia lui Makarov amiralul Greve, comandantul militar al portului, când ieşiră din ateliere.

— Tot n-aveţi cum să evitaţi această apropiere, de vreme ce muncesc în comun la repararea navelor. Chestiunea aceasta o voi tranşa personal cu Alexeev.

— Am înţeles! răspunse Greve.

Makarov se îndreptă apoi spre cuirasatul Ţesarevici, acostat la chei. Echipajul navei era aliniat pe puntea de la prova. La scară, amiralul fu întâmpinat de căpitanul de rangul întâi Grigorovici, comandantul navei. În clipa când Makarov păşi pe puntea vasului, fanfara intonă onorul la amiral, iar matrozii prezentară armele. După ce trecu în revistă echipajul, Makarov îl salută cu glas tare.

Chiar în ochii mai mult decât exigenţi ai acestui bătrân marinar, matrozii aveau o înfăţişare falnică, cu uniformele lor, impecabil ajustate, cu cizmele făcute lună şi beretele puse voiniceşte pe-o ureche. Arătau sănătoşi, bine hrăniţi, uimitor de rumeni în obraz.

Încruntat în primele clipe, Makarov se însenină deodată; simţul său de bătrân marinar îi spunea că matrozii de pe navă nu trăiau rău. Nu degeaba Grigorovici era vestit în toată escadra pentru aptitudinile sale de bun gospodar, fiind socotit totodată şi unul dintre cei mai buni comandanţii.

După ce trecu în revistă echipajul, Makarov ordonă să se dea liber de la front şi spuse că doreşte să cerceteze avariile navei. Inginerul Kuteinikov, şeful şantierului naval, care se grăbise să sosească, începu un lung raport asupra lucrărilor executate, dar amiralul îi curmă vorba întrebându-l:

— Când terminaţi reparaţiile?

— Ţesarevici va fi gata la sfârşitul lui aprilie; Pallada pe la mijlocul lui aprilie, iar Retvizan cel puţin după trei luni de la montarea chesoanelor de salvare.

— Nu pot să aştept atât! Ţesarevici şi Pallada trebuie să fie gata până la 1 aprilie, iar Retvizan, la 10. Domnule Kuteinikov, eşti dator să asiguri prin toate mijloacele posibile executarea ordinului meu, rosti Makarov, stăruitor.

— Îngăduiţi să se sune masa? întrebă Grigorovici.

— Da. Însă proba de mâncare o voi lua din marmitele matrozilor, îl preveni Makarov.

Nu intră în careu, ci îi adună pe ofiţeri sus, lângă puntea de comandă, şi începu să le vorbească:

— Domnilor, sunteţi datori, înainte de toate, să vă ridicaţi personal spiritul combativ, după care să-l insuflaţi şi matrozilor dumneavoastră. Ţineţi minte poveţele lui Kornilov57 şi ale lui Nahimov58; atacaţi inamicul, oriunde daţi de el, fără să ţineţi cont de forţa lui numerică. Desigur, nu numai elanul hotărăşte totul; trebuie să vă însuşiţi tehnica războiului, dar, înainte de toate, să ţineţi minte: japonezul în carne şi oase, nu e atât de grozav cum pare! Aveţi credinţă în victoria noastră, pătrundeţi-vă de ea, insuflaţi-o matrozilor dumneavoastră. Matrozii noştri sunt în stare de minuni dacă au în fruntea lor adevăraţi comandanţi.

— Deocamdată, ei fac minuni doar prin cârciumile din Port-Arthur! observă un locotenent.

— Vinovaţi de aceasta sunt, înaintea tuturor, domnii ofiţeri, care n-au ştiut să-şi instruiască matrozii după cum se cuvine. De la ofiţeri, voi cere să fie o pildă vie pentru matrozi şi nu voi avea consideraţie decât pentru acei care se vor dovedi la înălţimea acestei misiuni. N-am nevoie de înfumuraţi şi de cei certaţi cu munca!

Makarov îi lăsă liberi pe ofiţeri şi se duse pe puntea principală, unde luau masa matrozii. Amiralul se aşează lângă o marmită şi cerând o lingură gustă din ciorbă şi din păsat. Prânzul era vrednic de toată lauda. De altfel,

îndeobşte oamenii de pe Ţesarevici erau hrăniţi mai bine decât pe celelalte nave ale escadrei.

— Întotdeauna e mâncarea atât de bună? întrebă Makarov.

— Excelenţa voastră, n-avem de ce să fim nemulţumiţi de mâncare. Dar ni s-a urât să stăm mereu în port, asta e, răspunse un matroz. Numai două zile am avut noroc să tragem asupra japonezilor, şi de atunci stăm mereu la reparat.

— Ia spune, v-aţi cam speriat atunci, nu? glumi Makarov. De-aia, acum, nici nu mai îndrăzniţi să scoateţi nasul dincolo de docuri?

— Ei, asta-i adevărat: la început, când ne-a izbit sub pupa, la miezul nopţii, ne-am speriat, p-ormă ne-am venit în fire şi am sărit să astupăm spărtura cu paietele de tendă! răspunseră matrozii, câtuşi de puţin stingheriţi. Acum am rămas datori stârpiturilor de japonezi, şi trebuie să le-o plătim cât mai repede, cu vârf şi îndesat.

— Vedeţi să nu-i cruţaţi. Peste o lună, Ţesarevici trebuie să iasă în mare. E necesar să se muncească mult şi cu tragere de inimă. În voi îmi pun toată nădejdea, băieţi, încheie Makarov.

— Ne-om strădui, excelenţă! îi răspunseră matrozii.

De îndată ce Makarov se îndepărtă, toţi matrozii se înghesuiră în jurul acelora care stătuseră cu el de vorbă, copleşindu-i de întrebări.

— Se cunoaşte că a ieşit dintre matrozi, observă subofiţerul cu aprovizionarea.

— Nu-mi vine să cred pentru nimic în lume că poţi să ajungi din matroz, amiral, se îndoi unul dintre comendori.

— Da, nu se prea obişnuieşte. Aţi văzut ce bun e cu matrozii? Nu-i fudul, ca Stark. Pe acela nu-l auzi vorbind ca oamenii – tot trăsneşte şi bufneşte.

— Ce mândreţe de barbă are! Şi ce arătos e, îşi spuneau părerile oamenii. Sprâncenele i-s stufoase, dar ochii blânzi, ca de copil. Cu toate că umblă posomorât, se vede că e om bun, că n-ar tăbărî tam-nesam pe capul matrozilor.

Inspectând Pallada, Makarov se aprinse îndată când văzu murdăria şi neorânduiala de pe navă.

Scări fărâmate, balustrade turtite, bucăţi de parâme de sârmă, garline de cânepă, toate zăcând în dezordine pe punte. În zadar arătă căpitanul de rangul I Kosovici, comandantul Palladei, că e cu neputinţă să se întreţină curăţenia pe navă, fiind în curs lucrările de reparaţie.

— Vă acord un termen de trei zile ca să puneţi totul în ordine. Locotenent Dukelski, notează. Voi controla personal executarea acestui ordin! rosti amiralul cu severitate.

Faţă de matrozii fercheşi de pe Ţesarevici, cei din echipajul Palladei păreau nişte nespălaţi.

— Nu e de mirare că la 26 ianuarie matrozii Palladei au pierdut atâta timp cu aşezarea paietelor de tendă şi n-au izbutit vreme îndelungată să ajungă la ţărm! observă cu asprime Makarov.

— În clipa aceea nici nu mă aflam pe crucişător din motive de boală! bâigui Kosovici.

— Şi totuşi, dumneavoastră sunteţi vinovat căci n-aţi ştiut să vă instruiţi din timp matrozii asupra unui lucru atât de necesar în luptă ca manevra paietelor.

De pe Pallada, Makarov plecă de-a dreptul spre Retvizan. Sub prova acestuia se şi montaseră chesoanele de salvare; pomparea apei din compartimentele inundate era în curs. Cuirasatul trebuia să fie repus din clipă în clipă pe linia de plutire şi să se urnească de pe bancul pe care eşuase.

De îndată ce oamenii de pe Retvizan îl zăriră, echipajul se alinie într-o clipă, iar muncitorii se adunară pe puntea de la pupa.

La scara de onoare, Makarov fu întâmpinat de căpitanul de rangul I Şensnovici, comandantul cuirasatului.

Makarov, care, între timp, se potolise după atâtea admonestări făcute celor de pe Pallada, ascultă cu o vădită satisfacţie raportul care garanta apropiata ranfluare a navei.

Şensnovici nu uită să pomenească despre truda depusă de el şi de echipaj, pentru salvarea navei.

— A fost o muncă istovitoare, excelenţă. S-a lucrat zi şi noapte, fără răgaz. Ziua se continuau reparaţiile indiferent de starea timpului. De trei ori au fost sfărâmate chesoanele de valuri şi a trebuit să luăm totul de la capăt. Noaptea, sau mai bine zis, îndată ce se înnopta, torpiloarele japoneze începeau să dea târcoale prin radă. Am respins şi câte zece atacuri cu torpile, într-o singură noapte. Conduita întregului echipaj, şi îndeosebi a domnilor ofiţeri, a fost mai presus de orice laudă! Cu permisiunea excelenţei voastre, voi înainta la statul-major propuneri pentru decorarea ofiţerilor şi a gradelor inferioare.

— Mai întâi intraţi în port; pe urmă, vom vorbi şi despre decoraţii, i-o reteză amiralul.

După aceea trecu în revistă echipajul.

— Vă mulţumesc pentru felul cum vă faceţi datoria! le strigă matrozilor.

— Slujim voioşi!

— Vouă v-a fost scris să înfruntaţi cea dintâi lovitură a inamicului şi să treceţi prin toate primejdiile războiului, întrucât v-aţi aflat chiar la intrarea în radă, urmă Makarov. Cu ajutorul lui Dumnezeu, mâine, poimâine veţi intra în port, şi acolo, în linişte, veţi lecui pe de-a-ntregul rănile cuirasatului vostru. Cu cât mai repede va reintra Retvizan în acţiune, cu atât mai curând îi vom birui pe japonezi. Ţin de asemenea să-mi exprim recunoştinţa tuturor domnilor ofiţeri de pe cuirasat, îşi încheie el cuvântarea.

Apoi se apropie de muncitori, mulţumindu-le şi lor. Aceştia se descoperiră şi-i răspunseră învălmăşit.

— Când se vor sfârşi lucrările pentru ranfluarea cuirasatului, veţi fi răsplătiţi cu premii de câte o jumătate de leafă lunară; în plus, cei ce s-au distins, vor fi propuşi pentru decoraţii! dispuse Makarov.

— Mulţumim frumos; mulţumim, excelenţa voastră, domnule amiral! răspunse zgomotos mulţimea.

Dorind să vadă avariile navei, amiralul coborî sub punte, se strecură prin pădurea de proptele de lemn şi ajunse până la compartimentele din care se pompa apă, cercetându-le la lumina lanternei de buzunar. Murdar, obosit, se întoarse pe punte, urmat de ofiţerii istoviţi care-l însoţiseră.

— Şi acum, excelenţă, după atâta osteneală nu strică o gustare! propuse foarte oportun Şensnovici.

— Mulţumesc, nu refuz, răspunse Makarov fără ceremonii.

La dejun, amiralul conversă însufleţit cu ofiţerii:

— Aţi avut noroc: aţi căpătat o bogată experienţă tactică chiar în prima lună de război.

— Da, desigur, o bogată experienţă, consimţi Şensnovici cu aer diplomatic. Nu cred însă că ar fi de dorit să ne-o însuşim şi mai departe. Acum avem nevoie de un răgaz, în port.

— Numai să nu cădeţi în mreaja oraşului. Pot părăsi în acelaşi timp nava cel mult zece la sută din ofiţeri, iar matrozii, doar în zilele de sărbătorii. Am auzit că în Arthur s-a cam statornicit un obicei: aproape toţi ofiţerii, cu excepţia celor de cart coboară la uscat în fiecare zi. Mai mult chiar: că escadra ar fi ieşit în larg cu efectivul necomplet de ofiţeri, ceea ce e cu totul inadmisibil, le atrase atenţia Makarov.

Feţele multora dintre ofiţeri se cam lungiseră.

— Excelentă, pe ce navă veţi binevoi să vă arboraţi pavilionul? se informă Şensnovici.

— Statul-maior va trebui să rămână pe Petropavlovsk, iar eu personal am să mă instalez pe unul din crucişătoarele: Askold, Diana sau Baian.

— Nu prea cred că ar fi practic în timpul unei bătălii, obiectă Şensnovici; pe deasupra cuirasatele oferă mai multă siguranţă.

— Cuirasatul e greoi, nu prea e mobil, cu el nu te poţi deplasa oriunde. E o veche prejudecată că locul amiralului să fie întotdeauna pe nava cea mai bine protejată.

Crucişătoarele prezintă o serie de avantaje: cu ele te poţi duce în recunoaştere, poţi inspecta toată escadra; ele îţi oferă viteză, supleţe în manevrare şi sunt comode. De aceea în timpul luptei, cu crucişătorul ajungi mai iute acolo unde e nevoie şi vezi tot ce trebuie.

Ofiţerii îl ascultau cu atenţie. Observaţiile lui dărâmau vechile tradiţii încetăţenite în flotă.

Şensnovici ridică paharul pentru noul comandant. Toţi îl susţinură într-un glas şi se apropiară, pe rând, de el; ciocnind amabil cu ofiţerii, amiralul îl rugă pe Şensnovici să-i spună numele fiecăruia.

Apoi ridică şi el paharul în cinstea ofiţerilor şi comandantului navei, după care îşi luă rămas bun, se îmbarcă la bordul torpilorului Straşnâi, chemat să acosteze lângă Retvizan şi trecu în revistă escadra aflată la ancoră. În ţinută de mare gală, Iurasovski stătea pe puntea de comandă, împreună cu amiralul şi cu Dukelski. Andriuşa Akinfiev nu-şi lua ochii de la Makarov. Mişcându-se sprinteni pe punte, matrozii se uitau curioşi, de departe, la noul amiral comandant.

— Să trăieşti, Demciuk! rosti Makarov, recunoscându-l pe botsmanul cu care făcuse serviciu la bordul navei Ermak.

— Să trăiţi, excelenţă! răspunse botsmanul calm, cu demnitate.

— Iată că ne-am întâlnit din nou. Deci ai şi ajuns botsman. Cum o mai duci?

— Mulţumesc lui Dumnezeu, care îmi rabdă păcatele, bine; încă nu m-au ronţăit rechinii.

— Ai cam îmbătrânit şi tu, ţi-au ieşit ghioceii la tâmple.

— Şi barba excelenţei voastre e acum argintie!

— Da, trec anii; îmbătrânim cu toţii!

Aflând că Straşnâi fusese asamblat în Port-Arthur, Makarov se interesă îndeaproape de el, cercetând toate încăperile.

— Scump şi prost! îşi rezumă el impresiile, după ce află cât costase torpilorul. Amiralitatea noastră rămâne

credincioasă năravului: mai mult fură decât construieşte.

Straşnâi se apropia pe rând de navele escadrei. Makarov saluta prin megafon matrozii aliniaţi la copastie, mulţumindu-le pentru serviciu, şi pornea mai departe.

În cele din urmă amiralul inspectă crucişătorul Askold. Construit în străinătate, acest vas, cu cinci coşuri şi cu puntea cuirasată, trecea printre cele mai bune din escadră. Comandantul lui era căpitanul de rangul I Gramatcikov, pe care amiralul îl cunoştea de pe când era copil. Amiralul îi povestise adeseori, pe atunci, despre mare, despre marinari, şi aceste povestiri îl îndemnaseră pe înzestratul băieţandru să îmbrăţişeze aspra viaţă de marinar.

Makarov îi răspunse la salut deosebit de călduros şi, după ce inspectă toată nava, ordonă să se sune alarma. Matrozii îşi ocupară repede posturile după ordinea de bătaie. Amiralul trecea de la o piesă la alta şi stătea de vorbă cu tunarii.

— Aşa e că vi s-a urât să tot staţi în port fără treabă? îi întrebă pe matrozi.

— Da, excelenţa voastră! Ne mănâncă palmele să tragem în stârpitura de japonez.

— Cunoaşteţi noile dispozitive optice, de ochire? îi cercetă Makarov.

— Le cunoaştem, dar n-am avut încă prilejul să le folosim în luptă şi abia aşteptăm să le punem cât mai repede la încercare.

— Voi căuta să vă dau acest prilej cât de curând, răspunse amiralul, zâmbind în barbă.

De pe Askold, Makarov se duse pe cuirasatul Petropavlovsk unde trecu de asemeni în revistă echipajul şi făcu cunoştinţă cu ofiţerii. După aceea se întoarse la Stark, care îl aştepta cu nerăbdare în careu.

Obosit şi înfrigurat după osteneala zilei, Makarov acceptă cu plăcere propunerea lui Stark de a lua un ceai cu rom. În timp ce acesta era pregătit, cei doi amirali se aşezară în fotolii şi începură prin a schimba câteva cuvinte pe teme de

ordin secundar. Makarov îşi exprimă părerea de rău pentru indispoziţia lui Stark şi-i ură grabnică însănătoşire. Stark admiră mina splendidă a lui Makarov şi-l asigură că nu părea să aibă mai mult de patruzeci şi cinci de ani, deşi amiralul împlinise cincizeci şi cinci. Apoi Stark întrebă, cu precauţie, ce mai era nou la Petersburg.

— În prezent noutăţile sunt aşteptate de la Port-Arthur, şi nu de la Piter. Acum, toată omenirea e cu ochii îndreptaţi spre evenimentele militare din Oceanul Pacific.

— La noi toate-s vechi: japonezii atacă, iar noi îi respingem, replică Stark pe acelaşi ton ca şi interlocutorul lui.

Se servi ceaiul. Makarov bău paharul aproape pe nerăsuflate şi mai ceru unul. După ceai, Stark întrebă cu o vădită tulburare în glas:

— Probabil că cei de la Departamentul Marinei mă socotesc capul răutăţilor!

— Se înţelege de la sine, Oskar Viktorovici! Doar sunteţi comandant de escadră. Aşa că, fireşte, dumneavoastră trebuie să răspundeţi.

— Nu e drept, Stepan Osipovici; Alexeev m-a legat de mâini şi de picioare şi acum se ascunde după mine.

— De ce l-aţi lăsat să vi se suie în cap?

— Aş vrea să vă văd în locul meu! N-am avut ce face.

— Începând de azi voi fi în locul dumneavoastră, dar voi proceda altfel. Voi pune imediat chestiunea în mod categoric: flota o comand ori eu, ori guvernatorul general. În caz de dezacord, cer să fiu rechemat.

— Dumneavoastră, Stepan Osipovici, aveţi altă situaţie. Aţi fost numit comandant de flotă prin rescriptul personal al maiestăţii sale împăratul. Pe când eu, în primul rând, nu comand flotă, ci doar o escadră şi în al doilea rând am fost numit pe căile obişnuite.

— Dumneavoastră, Oskar Viktorovici, aveţi un caracter prea moale. Vă temeţi să nu vă certaţi cu Alexeev şi el a şi abuzat de spiritul dumneavoastră concesiv. Cu superiorii

trebuie să se vorbească respectuos, dar cu fermitate când legea este de partea ta.

— Legea e ca oiştea carului: încotro o întorci, într-acolo merge. Mai ales la Alexeev. El e aici şi ţar şi Dumnezeu, taie şi spânzură fără să-i pese de nimeni şi de nimic.

— Alaltăieri, la Mukden, când m-am prezentat cu prilejul sosirii mele, mi-a făgăduit tot sprijinul în acţiunile pe care le voi întreprinde.

— Guvernatorul nostru general e un vulpoi viclean! Nici n-ai prins de veste când te-a tras pe sfoară!

— Ei, nu suntem nici noi ageamii, replică Makarov, zâmbindu-şi cu şiretenie în barbă.

În sfârşit, începură să discute despre situaţia escadrei. Makarov îşi exprimă nemulţumirea faţă de aspectul neîngrijit al unor nave şi de slabă lor pregătire de război.

— Va fi nevoie de anumite schimbări în cadrele de comandă; de altfel, nici Greve nu mi-a plăcut; e cam lasă-mă să te las.

— N-aveţi dreptate, Stepan Osipovici! Comandanţii navelor escadrei nu sunt necorespunzători. Stark începu să-i enumere, făcând şi caracterizări sumare. Makarov îl ascultă cu atenţie, declarându-se de acord cu unele remarce şi făcând obiecţiuni aspre împotriva altora.

— Sunteţi prea îngăduitor, Oskar Viktorovici! Trăim vremuri de război şi trebuie să fim mult mai exigenţi, îndeosebi faţă de ofiţeri.

— Acest lucru nu este întotdeauna prea comod, mai ales faţă de ofiţerii care au rude în sferele înalte, rosti Stark cu convingere.

— În război trebuie să se aibă în vedere aptitudinile militare, şi nu relaţiunile personale.

— Dragă Stepan Osipovici, toate acestea sunt doar în teorie; în practică, ia încercaţi să vă atingeţi de vreunul dintre aristocraţii noştri! Au să stârnească atâta larmă, că va răsuna până la Petersburg. De acolo au să-ţi trimită pe

cap cercetări şi anchete şi până la urmă tu eşti ţapul ispăşitor, spuse Stark oftând.

— N-au decât să stârnească larmă; dacă va fi nevoie, am să îndepărtez din escadră orice ofiţer, fie chiar şi superior, fără să ţin socoteală de nimeni şi de nimic, declară Makarov cu dârzenie.

— Stepan Osipovici, vă invidiez energia tinerească, şi, să nu fie cu supărare, ardoarea de miciman, răspunse Stark, cu o notă de ironie în glas…

— Nu ardoare juvenilă, ci hotărâre matură care, spre marea noastră nenorocire lipseşte adeseori multora dintre comandanţii noştri, replică tăios Makarov ca să nu rămână dator.

În cele din urmă îl rugă să-l pună la curent cu planul de operaţii. Stark chemă pe şeful statului major al escadrei şi pe comandantul militar al portului, rugându-i pe fiecare să facă un raport asupra sferei respective de activitate.

Makarov se aşează mai comod în fotoliu şi se înarmă cu hârtie şi cu un creion, pregătindu-se să asculte rapoartele acestora.

Şeful de stat-major recent numit, contra-amiralul Molas, începu să expună calm, cumpătat, planul iniţial al operaţiunilor navale de război.

— Până acum am considerat că misiunea principală a flotei noastre constă în menţinerea supremaţiei ruseşti în Marea Galbenă şi în golful Coreei. Dar scoaterea din funcţiune a trei vase la Port-Arthur, scufundarea navelor Variag, Koreieţ, Boiarin şi Enisei au slăbit capacitatea de luptă a escadrei până într-atât, încât suntem nevoiţi să trecem la o tactică pur defensivă, renunţând, deocamdată, la visurile de supremaţie pe mare, spuse amiralul, după care relată măsurile luate pentru apărarea coastelor Kvantungului şi ale Manciuriei de Sud.

— Dar Coreea? întrebă Makarov.

— Să ne declarăm mulţumiţi dacă vom reuşi să contracarăm o eventuală debarcare japoneză la Kvantung,

replică Stark.

Pe măsură ce Makarov îi ascultă, mai întâi pe Molas şi apoi pe Greve, se întuneca tot mai mult. Când, în sfârşit, rapoartele fură încheiate, el rosti sever:

— Tot ce am auzit acum, merită a fi numit, ca să le spunem lucrurilor pe nume, un plan al înfrângerii flotei ruseşti, nu al victoriei. În istoria omenirii, războaiele n-au fost câştigate niciodată prin defensivă.

— Acum nu putem face altceva mai bun! răspunse Stark sărind în picioare. Altfel, vom risca să pierdem repede şi navele care ne-au mai rămas.

— Dacă e vorba să păstrăm escadra neatinsă, atunci mai simplu ca orice este să stăm la Arthur cu braţele încrucişate şi să cedăm japonezilor, fără luptă, stăpânirea totală pe mare.

— Aceasta echivalează cu pierderea războiului, obiectă Stark.

— Păi, tocmai asta spun şi eu, Oskar Viktorovici! încheie Makarov, apăsat. Trebuie să se combată cu toată hotărârea asemenea stări de spirit.

— La Arthur se va găsi un larg câmp de aplicare pentru planurile dumneavoastră, Stepan Osipovici, răspunse Stark.

Makarov căută să pună repede capăt controverselor neplăcute, făcând formele pentru a prelua oficial comanda escadrei şi se întoarse pe nava Askold, unde urma să-şi petreacă noaptea.

Rămas singur, Stark spuse ordonanţei să-i pregătească bagajele fiind gata de plecare.

— Makarov n-are decât să facă aici pe deşteptul cât o vrea, rosti el răspicat şi cu sarcasm.

Pe navă se sculaseră toţi cu noaptea în cap. Răspândiţi prin toate ungherele, matrozii curăţau şi frecau de zor. Comandantul secund al crucişătorului, căpitanul de rangul II Taşe, însoţit de botsman şi de subofiţeri, alerga de colo-colo pe punţi. Crucişătorul sclipea de curăţenie, cu punţile frecate lună, cu toate piesele de alamă lustruite oglindă.

Amiralul se urcă pe puntea principală şi răspunse la salutul micimanului Râkliţki, ofiţerul de cart.

— Ai venit demult la Arthur? îl întrebă amiralul.

— De aproape un an, excelenţă.

— Cred că vă plictiseaţi aci înainte de război, nu?

— Nici acum nu e prea multă veselie. Într-o lună de război, numai de două ori am participat la luptă, încolo stăm la ancoră în rada interioară şi facem umbră pământului degeaba.

— Mai aşteptaţi puţin! N-am de gând să las escadra la murat în port, mai cu seamă crucişătoarele. O să ieşim cât mai des pe mare să-i hărţuim pe japonezi!

Încetul cu încetul zorile sure luau locul nopţii. Proiectoarele se stingeau unul după altul; conturul munţilor se ivea tot mai desluşit prin ceaţa dimineţii.

Zgribulindu-se de frig, amiralul coborî de pe punte.

Lângă cabina sa, îl întâlni pe Dukelski. Proaspăt ras, parfumat, cu mustăţile răsucite, locotenentul avea un aer de filfizon. Amiralul se încruntă: nu putea suferi filfizonii.

— Ce veşti plăcute îmi aduci, Gheorghi Vladimirovici? îşi întrebă el adjutantul.

— De pe Petropavlovsk s-au primit de la flag-căpitan documentele aduse aseară şi în cursul nopţii: rapoarte de la navele de gardă, raportul medicului şef despre numărul bolnavilor şi două plicuri cu depeşe secrete, descifrate, de la statul-major al guvernatorului general, raportă Dukelski, prezentându-i poşta.

Amiralul desfăcu, înainte de toate, un plic din care căzură jos două hârtiuţe acoperite cu scrisul drept, cu linie gotică, al lui Molas. Makarov le citi şi se încruntă.

— Ia te uită! I-au şi dat raportul guvernatorului despre dispoziţiile mele de ieri, din port. „Guvernatorul general consideră de nedorit un contact strâns între muncitorii portuari şi matrozi, inevitabil dacă muncitorii ar locui în cazărmile echipajului flotei, domnia-sa consideră de asemeni de nedorit trecerea muncitorilor în subzistenţa

portului, deoarece astfel s-ar da naştere la o comunitate de interese între matrozi şi muncitori în ceea ce priveşte alimentaţia… Guvernatorul roagă ca, pe viitor, toate chestiunile în legătură cu situaţia muncitorilor angajaţi din port, să fie în prealabil discutate cu statul său major”, citi amiralul. Bine, dar cine răspunde de mersul lucrărilor de reparaţii: eu, ori statul-major al guvernatorului? Dacă răspund eu, atunci lăsaţi-mă să iau măsurile pe care le găsesc necesare! spuse Makarov, răstindu-se la Dukelski, ca şi cum dispoziţia venea de la acesta şi nu de la guvernatorul general. Aha, iată alta şi mai şi: „Directiva statului-major al forţelor navale, către comandantul flotei din Oceanul Pacific. Se interzice categoric a se angaja lupta cu forţele principale ale inamicului înainte de reintrarea în serviciu a navelor avariate la 26 ianuarie. Totodată este indicat ca japonezii să fie hărţuiţi necontenit prin acţiuni nocturne, executate de torpiloare şi crucişătoare uşoare”. Mi se dau directive de la zece mii de verste, din Piter! Să râzi şi alta nu, dacă n-ar fi tragic! Deci, să mă ascund de japonezi în port, în loc să lupt, nu?! Ce incursiuni poţi face cu torpiloarele, când noi avem cu chiu cu vai douăzeci, iar japonezii peste o sută…

— Excelenţă, permiteţi să raportez, îl întrerupse Dukelski. Pe timpul amiralului Stark, comanda flotei era deţinută efectiv de guvernatorul general. La rândul său, el primea directive din Petersburg.

— Eu nu sunt Stark şi am intenţia să deţin singur comanda flotei. Să se afle cine a comunicat dispoziţiile date de mine în port.

— Amiralul Greve, comandantul militar al portului.

— De unde ştii?

— Îl privesc personal.

— Dacă-i aşa, atunci va trebui să fie înlăturat, şi fără întârziere.

— Chiar amiralul Alexeev a stabilit această rânduială în ajunul plecării sale din Arthur, la 28 ianuarie.

— Cum, comandantul oricărei nave poate să aibă legătura cu statul-major al guvernatorului peste capul meu? Chiar azi să se redacteze un ordin: „În conformitate cu articolele… cutare şi cu tare… din Codul militar naval, sunt interzise orice fel de raporturi de serviciu cu statul-major al guvernatorului general, fără ştirea comandantului flotei.” Trimite o copie după ordin la statul-major al guvernatorului general.

— Toate exemplarele acestui ordin vor ajunge acolo, observă Dukelski zâmbind, fără să ne îngrijim noi de acest lucru. Acum, excelenţă, urmează ceremonialul ridicării pavilionului.

După ce primi raportul de la comandantul crucişătorului, amiralul, renunţând la micul dejun, plecă spre Petropavlovsk. În timp ce se îndrepta cu şalupa într-acolo, îşi aduse deodată aminte de comandanţii de arme de la uscat:

— Scriu şi ei guvernatorului general despre activitatea flotei? îl întrebă el pe Dukelski.

— Da, scriu, şi adeseori ne ponegresc.

— Trebuie să se pună capăt acestei stări de lucruri. Ia legătura cu comandantul fortăreţei… cum îi zice…?

— Generalul Stessel.

— Da, ia legătura cu el; întreabă-l dacă este dispus să ne primească, pe mine, pe Molas şi pe dumneata, în vizită oficială, azi, în jurul orelor două. Ar fi de dorit să fie de faţă şi toţi comandanţii din trupele de uscat.

— Am înţeles, excelenţă!

— Azi, sau mâine, trebuie să sosească la Arthur colonelul Agapeev, şeful biroului de operaţii din statul meu major. El va avea ca sarcină specială ţinerea legăturii cu comandamentul fortăreţei. Deocamdată, ia, te rog, dumneata contact cu ei.

Urcând la bordul crucişătorului Petropavlovsk, Makarov salută echipajul adunat la front şi se îndreptă imediat spre statul-major, la Molas.

Rămânând între patru ochi cu acesta, Makarov îşi exprimă, contrariat, revolta faţă de starea de lucruri din Arthur şi din escadră. După ce amiralul îşi vărsă tot focul, Molas, calm, ponderat, începu să explice care era situaţia la Arthur.

— Statul-major al Marinei primeşte informaţii despre activitatea guvernatorului general, nu numai prin statul-major al acestuia, ci şi prin generalul Stessel, prin comandantul fortăreţei Vladivostok, ba chiar şi prin ataşaţii navali şi militari străini, aflaţi în Manciuria.

— Nu cumva se informează şi de statul-major al marinei japoneze? întrebă Makarov ironic.

— Ar face-o, dacă japonezii ar fi dispuşi să-i furnizeze informaţii, căci ei sunt la curent cu treburile noastre mai bine decât Petersburgul. Probabil că Petersburgul se sileşte să afle câte ceva şi prin francezi ori prin germani. Statul-major al guvernatorului general duce aceeaşi politică faţă de noi. El primeşte informaţii de la comandanţii tereştri, ba chiar şi de la autorităţile civile.

— Iată ceea ce surpă prestigiul comandanţilor! Îl informaţi şi dumneavoastră pe guvernatorul general despre activitatea mea?

— Încă n-am avut prilejul.

— Ce spuneţi? Nu mă aşteptam la un asemenea răspuns. Şeful meu de stat-major, mă spionează!

— Stepan Osipovici! răspunse Molas cu un ton intim. Ca şi dumneavoastră, consider acest sistem incorect, dar nu te poţi împotrivi unei dispoziţii venite de la Petersburg. Cred că noi amândoi, marinari bătrâni, vom izbuti să ne înţelegem în această privinţă. Dacă aşa ceva nu vă satisface, sunt gata să mă retrag.

— Nu e vorba de noi, Mihail Pavlovici, adică de mine şi de dumneavoastră! E vorba de sistemul acesta de spionaj: inferiorul îşi spionează superiorul şi toţi laolaltă se spionează unul pe altul. Acesta, după mine, e un lucru inadmisibil. Dacă nu inspir încredere, să fiu înlocuit.

Această chestiune trebuie ridicată efectiv la Alexeev. În ceea ce priveşte Petersburgul, n-am de gând să iau prea mult în seamă directivele ce vin de acolo. Aici, la faţa locului, noi vedem totul şi înţelegem totul mai bine decât la Piter. În această privinţă îmi voi menţine cu fermitate linia de conduită. Te rog să nu fii supărat pe mine, Mihail Pavlovici! Uneori când sunt mânios mă cam aprind. Cei doi amirali îşi strânseră mâinile.

— De pe cuirasatul Retvizan se comunică, raportă Dukelski intrând, că nava şi-a recapăt flotabilitatea normală şi poate fi remorcată în port. Se aşteaptă doar sosirea excelenţei voastre.

— Bun! Mergem îndată! Mihail Pavlovici, nu te osteni, dacă te simţi oarecum indispus. Mai bine azi să mergem amândoi în vizită la Stessel.

Când Makarov sosi pe cuirasatul Retvizan, nava se legăna uşor pe valuri, ridicată de mareea înaltă. Două remorchere din port luaseră remorcile şi erau gata să pornească. Echipajul stătea aliniat pe punte, împreună cu fanfara. După ce salută echipajul şi-l felicită pentru terminarea cu bine a lucrărilor, Makarov ordonă remorcherelor să pornească. Clipa sărbătorească sosi. Remorcile se întinseră, cuirasatul se desprinse încet de mal şi începu să se întoarcă cu prova în direcţia portului.

Un „ura!” tunător izbucni pe punte. Fanfara intonă imnul. Makarov se descoperi şi-şi făcu semnul crucii. Ofiţerii şi matrozii îi urmară pildă.

— Excelenţă, aprobaţi să se oficieze o slujbă de mulţumire către sfântul Nicolae pentru ranfluarea navei? întrebă mieros Şensnovici.

— N-avem timp de slujbe religioase! Ne-am închinat, şi asta-i de ajuns. Să se ia măsuri ca lucrările pentru repararea completă a navei să continue chiar azi.

Cuirasatul plutea încet prin canal spre rada interioară. Soldaţi, muncitori, femei şi o mulţime de copii zburdalnici,

strânşi pe mal, scoteau strigăte de bucurie, fluturându-şi căciulile sau băsmăluţele.

Toată escadra, toate navele din port fuseseră pavoazate în cinstea cuirasatului. De pe toate navele i se transmiteau repetate semnale de felicitare. Netezindu-şi încetişor barba stufoasă, Makarov stătea în fruntea tuturor, pe puntea de comandă, înconjurat de ofiţerii navei, privind atent şi gânditor escadra din rada interioară şi panorama înceţoşată a Arthurului.

Îndată ce cuirasatul ancoră în port, amiralul coborî de pe punte şi se îndreptă spre Petropavlovsk. În drum se opri şi la Baian. Viren, care nu se aştepta la vizita amiralului, îl întâmpină pe covertă. Comandantul flotei primi raportul, şi apoi inspectă tot crucişătorul, cercetând din mers cele mai neaşteptate locuri: closetele, bunkărele de cărbuni, compartimentele de la prova, oriunde putea să-şi strecoare trupul mare, voluminos. Apoi ordonă să se execute un exerciţiu de luptă, având ca temă respingerea unui atac cu torpile şi alarma de incendiu.

Tot crucişătorul sclipea de curăţenie; pretutindeni era o ordine exemplară; nu în zadar Baian, trecea drept cea mai bună navă a escadrei. Totuşi, Makarov se întuneca din ce în ce mai mult; nu-i plăcea să vadă matrozii uitându-se prea timizi la el când le punea întrebări, ori ofiţeri oare se încurcau în răspunsuri. După ce inspecta nava, spre surprinderea tuturor, amiralul ceru registrul de pedepse şi lista matrozilor sancţionaţi. Cercetându-le, constată că aproape jumătate din echipaj figura pe lista celor pedepsiţi. Nu erau prea multe sancţiuni disciplinare; în schimb o parte însemnată a matrozilor fuseseră trimişi în judecată.

— Domnule comandant, se pare că aţi exagerat trimiţând în judecată grade inferioare, vinovate de abateri relativ neînsemnate pentru care v-aţi putea mărgini la o simplă sancţiune disciplinară. Consider drept o ruşine pentru escadră să aibă în compunerea ei un crucişător la care jumătate din echipaj a suferit condamnări.

— Excelenţă, permiteţi să vă raportez, începu Viren cu glasul său scârţâit, monoton. Întotdeauna am socotit mai justă pedeapsa dată de o instanţă de judecată, întrucât acolo părerea mea personală, eventual subiectivă, este înlocuită prin opinia unor persoane nepărtinitoare…

—… şi care consideră că, din moment ce matrozul a fost trimis în judecată, însemnează că toate măsurile de îndreptare prin sancţiuni disciplinare, în ceea ce-l priveşte, s-au arătat fără efect, şi-l condamnă la muncă silnică! îl întrerupse Makarov. Aştept de urgenţă de la dumneavoastră un raport cu propunerea de anulare a pedepselor date matrozilor. Fără să-i mulţumească lui Viren pentru primire şi refuzând să participe la dejunul la care fusese invitat, amiralul se întoarse pe crucişătorul Askold, unde era aşteptat de Molas.

— Generalul Stessel vă roagă să poftiţi astăzi la orele două. Vor fi prezenţi toţi comandanţii din fortăreaţă şi din garnizoană, îl anunţă Molas.

— Perfect! Până atunci, să luăm o gustare! propuse Makarov zâmbind.

La ora două după amiază, în salonul casei lui Stessel se adunară toţi generalii din Arthur, invitaţi să ia parte la întâlnirea cu Makarov.

Vera Alexeevna, cu rochie de mătase neagră, strânsă pe trupul ei dolofan, cu nelipsitul lucru de mână pe genunchi, îmbujorată şi fragedă, în ciuda vârstei, tăifăsuia vesel cu Nikitin, care ca întotdeauna se ţinea de comicării. Kondratenko, zâmbind abia perceptibil şi Belîi, posomorât, obosit, trăgeau cu urechea la vorbele schimbate de ei. Stessel se plimba prin cameră cu Fok şi-i asculta atent sfaturile amicale.

— Noul amiral trebuie făcut îndată să înţeleagă, că nu fortăreaţa există pentru flotă, ci flota trebuie să apere Kvantungul şi fortăreaţa. Flota poate fi scufundată, dar fortăreaţa rămâne; pe când dacă piere fortăreaţa, piere şi

flota odată cu ea. Iată un lucru pe care marinarii trebuie să şi-l bage bine în cap.

— Ai dreptate ca întotdeauna, Viktor Alexandrovici! E o chestiune fundamentală; nu încape discuţie: armata, înainte de toate şi după ea flota!

— Pentru mine, cei mai nesuferiţi oameni sunt toţi „cufundarii” aceştia mari şi mici! glăsui Nikitin.

Soneria din vestibul anunţă sosirea musafirilor aşteptaţi. Ordonanţele se repeziră să deschidă. Fok se aşează în fotoliu, iar Stessel rămase în picioare în mijlocul camerei, luând o poză cât se poate de impunătoare.

În prag apăru Vodiaga, care îl întimpinase pe cheu. După el intră Makarov, în uniformă de gală, brodată cu fir, cu panglica unei înalte decoraţii, cu o mulţime de stele şi alte ordine pe piept. În mâna stângă ţinea bicornul şi mănuşile albe. Makarov era urmat de Molas şi de Dukelski, amândoi de asemeni în mare ţinută. Makarov privi împrejur şi se îndreptă întâi spre Vera Alexeevna. Molas făcu prezentările:

— Stepan Osipovici Makarov, noul comandant al flotei. Amiralul sărută mâna Verei Alexeevna.

— Îmi pare foarte bine de cunoştinţă! răspunse soţia lui Stessel cu glas cântător, sărutându-l pe amiral pe frunte.

După aceea Makarov se apropie de Stessel, care rămăsese în mijlocul camerei. Amiralul era oarecum nedumerit de stăruinţa cu care generalul stătea neclintit, fiind departe de a ghici că, prin aceasta, Stessel socotea că demonstrează întâietatea armatei de uscat faţă de marină. Cele două excelenţe se înclinară una în faţa celeilalte, după care Stessel prezentă lui Makarov pe toţi cei de faţă.

Când se sfârşi ceremonia prezentărilor, Makarov luă loc în fotoliu, lângă Vera Alexeevna.

— Aţi călătorit bine, Stepan Osipovici? Ce impresie vă face Arthurul nostru? îl întrebă aceasta.

Amiralul răspunse pe larg, povestind diverse amănunte. Pe urmă, Vera Alexeevna ieşi pentru a da dispoziţii şi bărbaţii rămaseră între ei.

— Sper, excelenţă, se adresă Makarov lui Stessel, că astăzi vom putea să discutăm, în linii generale, un plan concret de apărare a Port-Arthurului şi să stabilim anumite măsuri pentru un contact mai strâns între armată şi flotă. Înainte de toate, v-aş ruga să mă puneţi la curent cu sistemul de apărare al fortăreţei pe această coastă, sistem de apărare cu care flota este legată cum nu se poate mai strâns.

— În cazul acesta, excelenţă, poftiţi în cabinetul meu, propuse Stessel.

Generalii şi amiralii îl urmară în cabinet.

Acolo, Belîi îi arătă lui Makarov, pe hartă, dispozitivul bateriilor de coastă, raza lor de acţiune, modul de cooperare, şi-i explică în ce chip îi putea fi de ajutor flotei artileria de coastă.

Amiralul asculta atent, privind harta cu luare aminte.

— Ce baterii sunt pe Liaoteşan? întrebă el pe neaşteptate.

— Acolo n-avem baterii.

— Atunci cum credeţi că veţi apăra extremitatea de sud a peninsulei, de la masivul Belîi Volk şi până la baia Golubinaia?

— E o zonă de mică adâncime; navele mari nu se pot apropia prea mult de ţărm, iar împotriva celor mici, în cazul unei încercări de debarcare, planul de operaţiuni prevede trimiterea unor detaşamente din garnizoana Port-Arthur, cu artilerie de câmp, răspunse Belîi.

— Bateriile de câmp vor fi scoase uşor din funcţiune de focul tunurilor grele şi după aceea navele mai mici au posibilitatea să se apropie de coastă şi, respingând detaşamentele de infanterie, să debarce trupe.

— Coasta este păzită de unităţi din divizia a 7-a de tiraliori, interveni Stessel. Aceasta poate fi oricând sprijinită de la Arthur. În plus, cred că flota există nu numai pentru a sta la adăpostul fortăreţei, ci şi pentru a apăra coastele Kvantungului împotriva unei eventuale debarcări. De aceea, părerea mea e că apărarea porţiunii de sud a peninsulei trebuie pusă în sarcina flotei.

— Aceasta este o problemă extrem de spinoasă şi ea trebuie aprofundată la statul meu major. Pentru mine este cu totul limpede că Liaoteşanul reprezintă călcâiul lui Ahile, în sistemul defensiv de coastă al fortăreţei. Cu cât va fi lichidată mai repede această stare de lucruri, cu atât mai bine! replică Makarov.

— În prezent construim urgent forturi şi amplasamente de baterii pe frontul terestru, interveni Kondratenko. Acestea sunt încă în stare embrionară. Cât priveşte Liaoteşanul, pur şi simplu n-avem braţe de muncă.

— Mă voi strădui să vă ajut în ceea ce priveşte apărarea lui, făgădui Makarov.

— Ar fi de dorit totuşi, ca şi noi, artileriştii, să luăm parte la aceste lucrări, observă Belîi.

— Se înţelege de la sine! Şi acum, spuneţi-mi, vă rog, prin ce mijloace se asigură la dumneavoastră legătura între artileria de coastă şi flotă?

— Cu navele din port, prin telefon şi prin postul de semnalizare al flotei de pe colina Zolotaia; cu cele din larg nu există decât legătura prin mijloace optice.

— Prin semnale? Deci aveţi semnalizatori la baterii?

— O, nu! Noi nu cunoaştem codul de semnale al marinei şi nu le înţelegem. Pur şi simplu observăm ce fac navele pe mare şi le ajutăm, după posibilităţi.

— Ştiţi să distingeţi după siluetă navele noastre de cele japoneze? La o mare distanţă pot fi confundate.

— Din păcate, asemenea cazuri s-au întâmplat mai ales în timpul nopţii, când am deschis focul asupra navelor noastre sau i-am lăsat pe japonezi să treacă. Legătura între artileria de coastă şi flotă e slab organizată la noi.

— Cred că de aceasta trebuie să se îngrijească, înainte de toate marinarii, nu fortăreaţa, precizează Stessel. Ajutorul bateriilor de coastă este de un interes vital pentru ei, nu pentru noi, căci fortăreaţa e în stare să se descurce şi singură, fără sprijinul flotei.

— Luptăm pentru o cauză comună, excelenţă, observă Makarov cu răceală; aşadar, tot în comun trebuie să chibzuim asupra ei.

— Exact! Dar până în prezent numai armata s-a străduit să întărească sistemul defensiv al Arthurului. Flota a sosit aici, găsind totul de-a gata.

— Doar s-au construit docuri, cazărmi, încercă să obiecteze amiralul.

— Contribuţia marinei la aceste lucrări a fost minimă. Docurile şi cazărmile au fost construite de muncitori chinezi, nu de matrozi, pe câtă vreme toate forturile şi amplasamentele bateriilor din Port-Arthur au fost ridicate de mâinile artileriştilor şi ale tiraliorilor.

— Azi ne-am adunat aici pentru a trasa un plan de cooperare între armată şi flotă. În consecinţă, consider continuarea disputei inutilă, i-o retează Makarov.

În clipa aceea, se deschise uşa; un colonel din Marele stat-major intră în cabinet şi-i înmână lui Makarov un plic sigilat.

— Colonelul Agapeev, şeful biroului de operaţii al statului meu major, îl prezentă amiralul. Tocmai domnia sa va fi acela care va ţine cea mai strânsă legătură cu comandamentul fortăreţei.

Agapeev îi salută pe toţi cei prezenţi şi apropiindu-se de Makarov, începu să examineze harta fortăreţei.

— Permiteţi-mi să iau cunoştinţă de conţinutul hârtiilor aduse, se scuză Makarov şi desfăcu plicul. După o clipă îşi puse pincenez-ul şi, ţinând hârtia departe de ochi, citi în auzul tuturor: „După informaţiile transmise de agenţii noştri, japonezii intenţionează să efectueze, o dată cu debarcarea în curs de la Cemulpo, o încercare de debarcare şi în nordul Liaodunului, sau în Manciuria de Sud. Statul-major al guvernatorului general vă recomandă să fiţi în permanenţă gata pentru a ieşi în larg, în vederea unor eventuale operaţiuni împotriva inamicului. Totodată însă, veţi evita neapărat angajarea luptei cu toată escadra, limitându-vă doar la acţiunile crucişătoarelor şi

torpiloarelor, îndeosebi noaptea, pentru a ataca navele de transport ale inamicului. Cuirasatele şi crucişătoarele cuirasate vor avea drept misiune doar acoperirea acestor operaţiuni. La apariţia forţelor principale ale inamicului, retrageţi imediat escadra sub protecţia bateriilor de coastă”. Pe scurt deci: atacă, dar nu angaja lupta! Într-o asemenea situaţie, orice s-ar întâmpla, eu voi fi întotdeauna răspunzător, nu statul-major al guvernatorului, comentă amiralul dispoziţia primită.

— Propun să se elaboreze în termen de o săptămână, maximum zece zile, un plan de operaţiuni combinate, propuse Stessel.

— De acord. Colonelul Agapeev se va ocupa de această chestiune. El se va înţelege cu statul-major al excelenţei voastre asupra timpului şi modalităţilor de executare a acestei lucrări. Şi acum, permiteţi să ne retragem, încheie amiralul, ridicându-se.

Vera Alexeevna, care apăru tocmai în clipa aceea, se îndreptă însă repede spre Makarov:

— Stepan Osipovici, pentru nimic în lume nu vă las să plecaţi înainte de a bea o ceaşcă de ceai cu noi!

Faţă de un asalt atât de impetuos, amiralul cedă şi desprinzându-şi stiletul păşi după stăpâna casei. Ceilalţi îi urmară. Stessel, Nikitin şi Fok ieşiră ultimii din cabinet.

— Bine l-ai pus la punct pe noul „cufundar”, Anatoli Mihailovici! aprobă Nikitin. Acum, n-o să mai ţină nasul aşa de sus: „Noi, marina, suntem totul, iar voi, fortăreaţa, nimic”.

În sufragerie, Vera Alexeevna îi pofti pe Makarov şi pe Molas să ia loc lângă ea; ceilalţi marinari se aşezară printre ofiţerii din trupele de uscat. După ce se rânduiră cu toţii, Stessel se ridică cu paharul în mână:

— E întâia oară în istoria Arthurului rusesc, când asistăm la o atât de strânsă cooperare între armata noastră şi marină. Izolarea marinei, vrednică de tot regretul, a împiedicat până în ultimul timp realizarea unei trainice

prietenii între noi. Sper că sosirea lui Stepan Osipovici va marca o eră nouă în relaţiile noastre şi că, colaborând efectiv cu noi, flota va recunoaşte, în sfârşit, că în Rusia, armata a fost întotdeauna, este şi va fi reazemul de căpetenie al Patriei, pe câtă vreme marina are doar menirea să sprijine armata în acţiunile ei. Ridic paharul în sănătatea scumpilor noştri oaspeţi marinari. Ura! Toată asistenţa se ridică şi ciocni.

Makarov se ridică spre a răspunde tot printr-un toast:

— Închin paharul în primul rând în sănătatea amabilei noastre gazde Vera Alexeevna care m-a întâmpinat cu atâta ospitalitate în Arthur. Să-i dea Dumnezeu numai bine! După ce rosti aceste cuvinte, amiralul sărută mâna soţiei generalului. Şi acum, beau în cinstea armatei ruseşti care stă de strajă la acest hotar îndepărtat, apărând interesele marii noastre Patrii. Pentru armată, flota a fost şi va rămâne de-a pururi o soră iubitoare, gata oricând să-i sară în ajutor. În sănătatea dumneavoastră, domnilor!

Se înfiripară conversaţii; curând, Agapeev, care se dovedea un interlocutor voios şi spiritual se făcu ascultat de ceilalţi.

— Mă surprinde prostia fără margini a comandamentului suprem japonez. După ce ne-au atacat fără declaraţie de război, n-au izbutit să profite de avantajul surprizei. Dacă nu şi-ar fi ales punctul de debarcare la Cemulpo, ci undeva în Kvantung, ori în Liaodun, ar fi tăiat demult linia ferată ce duce spre Mukden şi ar fi putut lua Arthurul cu mâinile goale. Pe când acum, vor fi siliţi să-şi rupă colţii, încercând să muşte din el.

— Mai concret: au repetat greşeala noastră de la Plevna, când n-am pornit îndată la asalt şi i-am lăsat lui Osman-paşa timpul necesar pentru a ridica o adevărată fortăreaţă, rezumă Kondratenko.

— Pe mare de asemeni şi-au folosit foarte slab mijloacele de luptă, adăugă Makarov. Dacă la 26 ianuarie ar fi aruncat asupra noastră nu douăsprezece torpiloare, ci vreo

cincizeci, rezultatul atacului lor ar fi fost cu mult mai tragic pentru noi.

— Da; tocmai de aceea, la 26 ianuarie, marinarii noştri grozav s-au distins, după cum se ştie, îngăduindu-le japonezilor să-şi facă de cap, bombăni Nikitin.

— Numai că marinarii nu au nici o vină, obiectă Agapeev. Ei au făcut tot posibilul pentru salvarea navelor, adeseori numai cu mijloacele lor şi cu primejdia vieţii.

— Mă uit la dumneata, domnule colonel, i se adresă Nikitin, şi nu mă pot dumiri deloc: eşti ca o vietate amfibie. Hm! Ofiţer de marină în Marele stat-major al forţelor terestre. Asta n-am mai văzut-o!

— Colonelul Agapeev care e un reputat profesor la Academia militară a fost chemat de mine într-un post de mare răspundere din statul meu major, preciză tăios Makarov. Prevăzând parcă doleanţele ridicate astăzi în privinţa lipsei de legătură între fortăreaţă şi flotă, am înfiinţat pe cât se pare nu tocmai fără rost o secţie „amfibie”, aşa cum ai binevoit să te exprimi dumneata.

Observând că discuţia ia o întorsătură dezagreabilă, Vera Alexeevna se ridică de pe scaun.

— Mult stimate Stepan Osipovici, daţi-mi voie să închin şi eu în cinstea dumneavoastră. Sunt foarte bucuroasă de cunoştinţa noastră şi-mi permit să vă asigur că în familia Stessel veţi fi întotdeauna un oaspete mult dorit. Vă rog să ne mai vizitaţi în mod neoficial şi fără ceremonii. Îngăduiţi-mi să vă urez succes deplin în activitatea dumneavoastră atât de dificilă. Zdrobiţi-i cât mai repede pe japonezi pe mare; armata va şti să-i nimicească pe uscat. În sănătatea dumneavoastră şi pentru viitoarele victorii ale domniei voastre! încheie gazda cu însufleţire.

Toată asistenţa rosti un „ura!” tumultuos. Vădit mişcat de acest toast, Makarov se înclină deosebit de respectuos înaintea Verei Alexeevna, care, după o veche datină, îl sărută pe frunte în aplauzele tuturor.

— De azi înainte, înfrăţirea între armată şi flotă e pecetluită pe veci, grăi Belîi.

După o vreme, prinzând un moment prielnic, Makarov se ridică şi-şi luă rămas bun.

De îndată ce marinarii plecară, Fok se întoarse spre Stessel şi spuse:

— Makarov pare un om ferm. N-o să ne fie uşor să-i ţinem piept.

— Hotărât, Makarov îmi place, rosti Belîi. E un amiral priceput. Şi-a încadrat statul-major cu elemente de nădejde. Molas e un om serios şi cu vaste cunoştinţe; iar, pe de altă parte, Agapeev e o minte remarcabilă.

— Iar Dukelski, un scandalagiu şi un beţiv, îl întrerupse Stessel. Îi cunosc isprăvile din rapoartele poliţaiului-şef.

— În schimb, seamănă cu Makarov: e prezentabil şi chipeş, îi luă apărarea generăleasa.

— V-au cucerit inima „cufundării”, Vera Alexeevna! suspină Nikitin.

— Totodată, l-au dat gata şi pe Vasili Feodorovici al nostru, adăuga Fok maliţios.

— E adevărat! Vasili Feodorovici, în ultima vreme cam dai târcoale marinarilor. Te vede omul mai des pe la statul-major al marinei decât pe la mine, îl dojeni Stessel pe Belîi.

— În interes de serviciu, Anatoli Mihailovici; de altfel, avem ce învăţa de la marinari.

— Noi, de la „cufundari”! Tare aş vrea să ştiu ce anume? se zburli Nikitin.

— Regulile de tir ale artileriei navale, semnalele marinăreşti, pe scurt, atâtea şi atâtea.

— Mai bine să înveţe ei regulile şi semnalele noastre, replică Stessel dezaprobator.

— Dar dumneavoastră, Roman Izidorovici, ce părere aveţi des pre Makarov? îl întrebă Vera Alexeevna pe Kondratenko, care stătuse tăcut aproape tot timpul.

— Toamna se numără bobocii, răspunse generalul, diplomatic. Vom trăi, şi vom vedea.

Invitaţii începură să se ridice pentru a-şi lua rămas bun.

Vizita la Stessel îl indispusese vădit pe Makarov care tăcuse aproape tot timpul cât ţinuse drumul la întoarcere.

Se pare, că la Arthur există o atitudine nesănătoasă faţă de flotă, observă în cele din urmă amiralul, posomorât.

— Este caracteristic pentru comandanţii tereştri, răspunse Molas. Suntem învinuiţi de pierderea navelor Variag, Koreieţ, Enisei şi Boiarin, precum şi de cele întâmplate la 26 ianuarie, când, după părerea generalilor, noi n-am luat măsurile cuvenite pentru paza escadrei.

— La această din urmă învinuire mă asociez şi eu. Trebuia să se ia încă înainte de izbucnirea ostilităţilor, toate măsurile necesare pentru siguranţa escadrei şi în primul rând pentru adăpostirea ei în rada interioară. Am prevăzut ce avea să se întâmple, am scris despre aceasta, dar n-am fost ascultat. Toate acestea denotă lipsa de fermitate a comandamentului escadrei. O asemenea situaţie trebuie să se curme de îndată. În ceea ce priveşte bârfelile cumetrelor din Arthur, fie chiar şi în uniforme de general, nu merită să fie luate în seamă.

— Mă voi strădui să netezesc cât mai repede asperităţile, acolo unde există, făgădui Agapeev.

Odată ajuns pe Petropavlovsk, la statul-major, Makarov citi corespondenţa sosită şi apoi se duse să-şi petreacă noaptea pe Askold. Aici îşi petrecu restul serii elaborând un plan de recunoaştere deosebit de important, care urma să fie executat de torpiloare în zona insulelor Elliot unde, după unele ştiri, japonezii proiectau concentrarea flotei lor. Era noaptea târziu când termină şi raportul amănunţit asupra tuturor măsurilor luate de el la Arthur, raport pe care trebuia să-l înainteze guvernatorului general.

În noaptea de 26 februarie, Makarov hotărî să efectueze cu torpiloarele recunoaşterea zonei de coastă a Kvantungului, cercetându-se amănunţit golfurile din această regiune, precum şi acelea ale insulelor Elliot şi Blond, situate la 80 mile de Port-Arthur şi numai la 10 mile

de baia Bidzivo, unde configuraţia coastei oferea posibilităţi pentru debarcare pe peninsula Kvantung. În plus, insulele reprezentau puncte favorabile pentru staţionarea flotei. Ocuparea lor ar fi pus la dispoziţia marinei japoneze o bază excelentă de operaţiuni împotriva Port-Arthurului, situată chiar în imediata apropiere a fortăreţei ruseşti. În cursul zilei fu chemat la amiral căpitanul de rangul I Matuşevici, comandantul flotei de torpiloare. Cu toată vârsta înaintată şi cu tot gradul lui, Matuşevici se temea mult de amiral, care era un om aspru şi iute la mânie.

— La ordinele excelenţei voastre, rosti el, stând smirnă înaintea lui Makarov şi căutând să ghicească după expresia feţei acestuia ce-l aşteaptă: ori primeşte o săpuneală straşnică pentru vreo neorânduială constatată în flotila de sub comanda lui, ori scapă cu obrazul curat.

Dar amiralul, calm, îşi netezea îngândurat barba mătăsoasă, pesemne îngrijorat de ceva.

— Nikolai Alexeevici, iată pentru ce v-am chemat. Şi amiralul începu să-şi expună planul, cu privire la recunoaşterea proiectată.

— Pe cine aţi recomanda dumneavoastră pentru executarea acestei misiuni, care fără îndoială că este primejdioasă? Operaţiunea aceasta necesită un comandant îndrăzneţ, energic, cu multă experienţă, şi un torpilor de mare viteză, în perfectă stare, încheie Makarov.

Matuşevici începu să-şi enumere subalternii, făcându-le o caracterizare sumară, lor şi torpiloarelor pe care le comandau. Makarov îşi făcea însemnări în caiet. După o triere minuţioasă, îşi opriră alegerea asupra torpiloarelor Reşitelnâi şi Stereguşci59. Cel dintâi era comandat de căpitanul de rangul II Bosse, iar al doilea, de locotenentul Sergheev. Amândoi fură imediat chemaţi la statul-major al escadrei.

Bosse, un bărbat de patruzeci de ani, se distingea prin firea lui blajină şi prin calmul imperturbabil, iar Sergheev, care primise abia de curând comanda torpilorului, era

uscăţiv, vioi, înflăcărat, fiind socotit printre cei mai cutezători ofiţeri ai escadrei. Însuşi amiralul le explică amănunţit misiunea, indicând golfurile şi insulele care îl interesau îndeosebi.

— Dacă întâlniţi crucişătoare, nave purtătoare de mine sau vase de transport japoneze, profitaţi de întuneric şi atacaţi-le de la distanţă cât mai mică, dar nu angajaţi lupta cu torpiloarele decât în caz de necesitate absolută, căci ele vă vor fi aproape sigur superioare în ceea ce priveşte viteza, îi preveni Makarov pe cei doi comandanţi.

Se hotărî ca torpiloarele să iasă în larg după orele 19, îndată ce se va întuneca; aprovizionarea cu cărbuni şi cu apă întârzie însă, astfel că cele două nave nu fură gata la ora stabilită. Makarov ordonase să i se raporteze ora plecării şi acum era un ghem de nervi şi întreba mereu ce făceau torpiloarele. În cele din urmă îşi pierdu răbdarea, îl chemă pe Matuşevici şi-l admonestă sever.

— După întoarcerea navelor, ambii comandanţi vor fi mutaţi la uscat, la baza navală, nefiind apţi să ocupe posturi de comandă! ordonă Makarov.

— Vina e a Comandamentului militar al portului, care nu s-a îngrijit să aducă la timp cărbunii şi apa, deşi l-am înştiinţat personal pe amiralul Greve despre această ieşire în misiune de noapte, se dezvinovăţi Matuşevici.

— Amiralul Greve va primi un ordin observator, iar dumneavoastră vă ordon să luaţi măsuri pentru plecarea cât mai grabnică a torpiloarelor! rosti scurt Makarov.

Matuşevici ieşi repede pentru a executa ordinul.

— Astea nu sunt nave de război. Parcă ar fi vase de poliţie! se indignă amiralul. Le trebuie aproape douăsprezece ore ca să iasă în larg!

După vreo douăzeci de minute, i se raportă, în sfârşit, că navele ridicaseră ancora. Makarov se mai potoli. Prevăzând că va avea o noapte plină de griji, se lungi pe canapea, fără să se dezbrace, aşteptând să-i vină din clipă în clipă rapoarte despre cele două vase plecate.

Noaptea era calmă, dar întunecoasă. Nori groşi pluteau jos, acoperind cu desăvârşire cerul.

Îndată ce ieşiră din Arthur, Reşitelnâi şi Stereguşci care navigau sub comanda căpitanului de rangul II Bosse, se pierdură în beznă. Reşitelnâi mergea înainte, iar Stereguşci îi urmă la distanţă de un sfert de cablu. O întâlnire cu japonezii fiind posibilă în orice clipă, toate tunurile şi tuburile lans-torpile la ambele torpiloare fuseseră încărcate, iar matrozii, împărţiţi pe schimburi, şedeau în grupuri, pe punte în apropierea lor, scrutând bezna nopţii şi vorbind cu glas scăzut. Subiectul principal al discuţiilor era noul comandant al flotei. Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de la sosirea amiralului Makarov la Port-Arthur, dar printre matrozi şi începuseră să umble fel şi chip de poveşti despre el.

— Lucrătorilor din port le-a dat aceleaşi drepturi ca şi matrozilor, deşi sunt civili, povestea comendorul de la unul din tunurile de la prova.

— Le-a dat solda la fel ca matrozilor? întrebă din întuneric careva, ironic.

— Mă, că tontălău mai eşti! Păi, cine are poftă să hămălească pentru o biată soldă de matroz? Nu! I-a pus la drepturi de hrană ca şi pe matrozi, le-a dat voie să folosească baia şi să stea în cazarma marinarilor.

— Cu muieri cu tot? stărui mucalitul.

— A dat ordin: o muiere de fiecare, să aibă tot omu', vorba ceea! Numai pe tine, gogleţule, te-a lăsat mofluz, că eşti sărac cu duhu'!

— Cică pe căpcăunu' de Viren l-a beştelit zdravăn. N-am nevoie, zice, de un comandant care se poartă cu matrozii ca şi când ar fi nişte puşcăriaşi, urmă comendorul.

— Nu cred! Viren a fost lăudat de toţi amiralii pentru că-şi strânge-n chingi matrozii. Baian e socotit de ăi mari cea mai bună navă, se îndoi un matroz.

— Va să zică, a ochit bătrânul şi ce era rău, nu numai rânduiala. Să fi văzut ce mânios a plecat de pe Baian!

— Pe torpilorul Straşnâi a cotrobăit de sus până jos, tot, tot. A intrat până şi în privata matrozilor, întări comendorul Sitkin.

— Ia te uită! Se vede că e tare în treburile marinei. Pe botsmanul Demciuk, cu toate că au trecut pe gârlă peste zece ani de când au navigat împreună, l-a recunoscut, şi i-a dat mâna. Cică ţine minte pe toţi matrozii, chiar din vremea când a fost miciman.

Pe puntea de comandă, ofiţerii vorbeau tot despre Makarov.

— Nu lasă deloc escadra să doarmă! La el, cuirasatele trebuie să se ţină după torpiloare, spunea comandantul navei, locotenentul Sergheev. Am navigat cu el în Baltica.

— S-a zis cu fetişcanele din Arthur! oftă micimanul Kudrevici. O să coborâm la uscat doar de sărbători, aşa cum ieşeam de la şcoală, cu bilet de voie.

— O să ne rămână mai mulţi gologani în buzunar, îl consolă locotenentul Goloviznin. Iar fetişcanele o să-şi găsească drăguţi printre cei de pe uscat.

— Are şi noroc: abia a sosit, şi gata, Retvizanul pluteşte iarăşi! Cât s-au tot bălăbănit înainte, şi uite, îndată ce a venit el, lucrurile au mers strună, spuse Kudrevici admirativ.

— Nu e vorba de noroc, Serioja, e vorba de minte, răspunse Goloviznin.

— Mă întreb, dacă noi o să avem noroc azi! rosti Sergheev zâmbind.

Reşitelnâi şi Stereguşci cutreierară marea timp de mai multe ceasuri, fără să întâlnească nave japoneze. Comandantul patrulei, căpitanul Bosse, luă hotărârea să se întoarcă la Port-Arthur. Micşoră viteza, se apropie de Stereguşci şi-i transmise prin megafon ordinul respectiv. Ambele torpiloare se îndreptară spre Arthur.

În zori, tocmai lângă Liaoteşan, dădură pe neaşteptate peste patru torpiloare mari inamice, care se iviseră din ceaţă pe după promontoriu. În aceeaşi clipă, pe navele

inamice licăriră fulgerele tunurilor; zeci de obuze se prăbuşiră deodată peste torpiloare. Chiar prima salvă avarie tubulatura de vapori a condensatorului navei Reşitelnâi, iar comandantul acesteia suferi un şoc violent, provocat de suflul unei explozii, plesnindu-i un timpan. Cei de pe torpilor nu se pierdură însă cu firea. Toţi oamenii de la maşini se apucară repede să repare stricăciunile, pe când cei de pe punte continuau să tragă energic împotriva japonezilor care veneau la atac.

Situaţia de pe Stereguşci era mai grea. Comandantul lui fusese ucis şi aproape toate tunurile avariate. Maşinile nu mai funcţionau; torpilorul se oprise. Bosse hotărî să-i vină în ajutor şi deschise un foc viu asupra japonezilor. Tirul precis de pe Reşitelnâi făcu torpiloarele japoneze să bată oarecum în retragere; unul scotea nori deşi de abur. Între timp, cei de pe Stereguşci reparară de bine, de rău maşinile şi ambele torpiloare porniră din nou spre Arthur. Apărarea dârză a ruşilor îi silise pe japonezi să aducă la locul bătăliei încă două crucişătoare uşoare, după care atacară cu forţe întrunite pe Stereguşci, oare rămăsese la urmă. Locotenentul Goloviznin, oare preluase comanda după moartea lui Sergheev, ordonă să se navigheze în zigzaguri, pentru a scăpa de grindină obuzelor japoneze. Dar nava avariată nu mai prea asculta de cârmă şi se abătea singură de la drum.

Unul după altul, tunurile, avariate, amuţeau. Numai Sitkin continua focul de la prova. Tubul lans-torpile-pupa lansă o torpilă asupra japonezilor care se apropiau, însă nu nimeri ţinta.

Cu fiecare clipă, numărul răniţilor creştea, iar piesele mai că rămâneau fără servanţi.

— Înălţimea voastră, raportă Sitkin lui Goloviznin, daţi-mi voie să chem doi flăcăi din iadul de jos să ne ajute la tunuri!

— Au şi ei destulă treabă: maşinile se defectează mereu.

— Pot să dau doi fochişti, la căratul muniţiei, răspunse în locul lui Goloviznin, şeful mecanic Anastasov, care se urcase

pe punte. Sitkin şi Glebov, treceţi la tunul de la prova.

Tunul, care tăcuse mai multe clipe, mugi iar. O nouă salvă, însă, izbind torpilorul ucise pe Goloviznin şi pe Kudrevici. Anastasov preluă comanda rămânând pe punte. Maşinile se opriră iar. Anastasov se repezi la maşini, lăsând comanda subofiţerului Blinov, dar şi acesta fu rănit curând. Se constată că trotele şi cârma fuseseră distruse; învăluit în abur, torpilorul se legăna încet pe valuri, aşteptându-şi sfârşitul. Pe punte nu mai erau decât Sitkin, lângă tunul său avariat, şi vreo cinci matrozi răniţi. În zadar se repezi Reşitelnâi asupra inamicului ca să-şi salveze tovarăşul. Prin salve concentrate, japonezii îl sileau să se retragă şi strângeau din nou cleştele în jurul torpilorului care plutea în derivă. Ajunseseră aproape de el, când matrozul Vasili Novikov, plin de răni, se târî până la tubul lans-torpile care rămăsese în funcţiune şi lansă în plin o torpilă asupra lor. Speriaţi, japonezii se grăbiră să se retragă şi deschiseră de la distanţă un foc dezordonat asupra navei ruseşti, înviate. Anastasov, care se ivise din nou sus, şi matrozii care se mai aflau în viaţă pe punte căzură îndată răpuşi de acea trombă de foc. Japonezii mai traseră o vreme asupra torpilorului sortit pieirii; pe urmă, neavând curaj să se apropie de el, lăsară la apă câteva bărci care acostară lângă Stereguşci. Punându-şi baionetele la arme, matrozii japonezi se urcară cam cu teamă pe punte unde dădură doar de cadavre şi de răniţi grav. Numai după ce cercetă cu grijă puntea şi se convinse că nu e nici o primejdie, ofiţerul japonez îndrăzni să smulgă pavilionul şi să-l înlocuiască cu al său. În clipa aceea, pe toate navele japoneze răsunară strigăte: „banzai”! Deodată Sitkin se ridică, plin de sânge, smulse pavilionul inamic şi se prăbuşi cu el în apă. Scoţând strigăte de mânie, japonezul ucise cu câteva focuri matrozul, care se căznea să înoate. În cele din urmă, japonezii prinseră curaj şi se împrăştiară pe tot torpilorul. De la cel mai apropiat crucişător inamic se dădu şi o parâmă care fu legată la prova lui Stereguşci, pentru a-l lua la remorcă; deodată,

torpilorul începu să se scufunde. Speriaţi, japonezii se repeziră sub punte ca să vadă unde era spărtură şi s-o astupe. Capacul tambuchiului era însă zăvorât zdravăn. De jos, din cală, se auzeau limpede cuvinte rostite în ruseşte. Japonezii încercară zadarnic să spargă tambuchiul.

— Ascultaţi voi, diavoli cu mutra strâmba, dacă pricepeţi limba noastră rusească, se auzi o voce din interiorul navei: Stereguşci al nostru n-o să navigheze sub pavilion japonez! Mai bine pierim şi noi cu el, dar nu facem de ruşine flota rusă!

Torpilorul se scufundă atât de repede, încât japonezii se văzură siliţi să taie parâma de remorcă şi să părăsească în grabă epava, pentru a nu se scufunda o dată cu ea. Curând, doar câţiva răniţi ruşi se mai zbăteau în apă. Japonezii scăpaseră prada din mâini.

În timpul acesta, Bosse, profitând de faptul că japonezii îşi îndreptau tot focul asupra lui Stereguşci izbuti să-şi repare maşinile şi să ajungă la Port-Arthur. Asurzit, numai răni, rămase totuşi pe puntea de comandă şi conduse el însuşi torpilorul până în port. Când, în cele din urmă, abia ţinându-se pe picioare de slăbiciune, se prezentă la Makarov, nu fu în stare să raporteze decât: „Am pierdut un torpilor, nu aud nimic”, şi se prăbuşi, leşinat. Makarov îşi dădu seama de cele întâmplate şi ordonă imediat crucişătorului Novik şi Baian să iasă în larg, în ajutorul lui Stereguşci. Amiralul hotărî să urce el însuşi la bordul lui Novik împreună cu Dukelski şi cu Agapeev. Văzând acest lucru, comandantul lui Askold Gramatcikov, şi Dukelski începură să stăruie pe lângă el.

— Novik e un crucişător uşor, fără cuirasă. Dacă-l loveşte un singur obuz de şase ţoli, l-a scos din funcţiune. În ce situaţie veţi fi atunci excelenţă? argumentă Gramatcikov.

— Baian e mai indicat pentru excelenţa voastră, îl susţinea Dukelski. Are aproape aceeaşi viteză ca şi Novik şi e cuirasat.

— Locotenent Dukelski, nu te reţin, spuse Makarov enervat. Dacă socoteşti că Baian e mai sigur, du-te la bordul lui; eu rămân pe Novik.

Gramatcikov tăcu ruşinat, iar Dukelski roşi şi-i ceru amiralului permisiunea de a-l însoţi pe orice navă ar dori chiar şi pe o barcă.

Essen îl întâmpină pe amiral la scară şi primi imediat ordin de a ieşi în larg.

După ce inspectă în grabă crucişătorul, Makarov se urcă pe puntea de comandă. Novik ieşi în rada exterioară şi se îndreptă cu toată viteza spre locul luptei dintre Stereguşci şi navele japoneze. Gonind în pupa rapidului crucişător Novik, Baian abia se putea ţine după el. Se luminase de-a binelea. În zare, pe fondul înnegurat al mării duşmănoase se zăreau nave japoneze grupate la un loc. Nu se mai auzea canonada, căci lupta încetase. Toţi cei de pe punte scrutau zarea încordaţi. Makarov observă cel dintâi, prin binoclu, torpilorul care-şi trăia ultimele clipe.

— Stereguşci a fost luat la remorcă. Cu toată viteza înainte! îi ordonă lui Essen. Transmiteţi aceeaşi comandă lui Baian. Amiralul îşi dădea seama că în acele câteva clipe se hotăra soarta torpilorului şi ordonă stăruitor să se mărească viteza, deşi crucişătorul înainta cu maximă presiune la căldări. Deodată însă Stereguşci începu să se scufunde repede. Japonezii coborau în bărci şi se grăbeau să se îndepărteze de el. Încă o clipă, şi torpilorul pieri în valuri. Un suspin greu răsună pe punte. Matrozii se închinau. Makarov le urmă pildă. Crucişătoarele înaintau în aceeaşi direcţie; japonezii băturâ în retragere, trăgând agale. Când Novik ajunse la locul unde pierise Stereguşci pe suprafaţa mării nu se mai vedeau decât sfărâmături.

Numeroase nave ale unei escadre japoneze începeau să se contureze la orizont; socotind că nu e indicat să angajeze lupta, amiralul dădu ordin de întoarcere. Urmărind cele două crucişătoare, inamicul se apropia de fortăreaţă.

Agapeev despături planul amplasării bateriilor de coastă şi începu să le caute cu binoclul printre stâncile cenuşii de pe ţărm.

Bateriile de coastă tăceau; era aproape cu neputinţă să li se descopere amplasamentele, cu excepţia bateriei de pe colina Zolotaia, ce se zărea de departe. Iată că săgetară mai multe fulgere la poala colinei. Fumul uşor se împrăştie repede.

— A, se pare că Elektriceski Utios a început să tragă cu pulbere fără fum! rosti Essen bucuros, şi-i arătă lui Makarov vestita baterie. Excelenţă, priviţi spre escadra japoneză; e de aşteptat ca ea să capete îndată un cadou frumos de la prietenii noştri, artileriştii.

Makarov întoarse binoclul spre japonezi şi zări numaidecât mai multe trombe de apă ţâşnind în jurul navei din capul formaţiei, iar deasupra acesteia se ridică un nor gros de fum negru.

— Lovit! Au încadrat-o de la prima salvă. Aşa tir înţeleg şi eu! exclamă entuziasmat Essen.

— Cine comandă bateria? întrebă Makarov.

— Căpitanul Jukovski, răspunse Dukelski.

— Acolo se mai află un artilerist excelent, un porucik înalt… cum se numeşte prietenul acela al d-tale? întrebă Essen întorcându-se spre locotenent.

— Porucikul Boreiko, răspunse acesta.

— Da, da, Boreiko. Stă tot timpul la baterie şi se străduieşte să perfecţioneze manevrarea tunurilor şi tablele de tir.

— Asta înseamnă că Jukovski a ştiut să-şi aleagă ofiţeri buni, rosti Makarov. Totuşi, să nu fie uitate nici gradele inferioare. Ostaşul trebuie nu numai să acţioneze perfect la tunuri, dar chiar să-şi iubească meseria de tunar. Atunci se vor obţine întotdeauna rezultate bune.

— Altă salvă, spuse Agapeev, arătând spre Utios.

Obuzele încadrară din nou navele japoneze. Pe nava din capul formaţiei izbucni un incendiu, şi ea făcu cale întoarsă

spre larg. Escadra japoneză trase de la distanţă-limită câteva focuri asupra crucişătoarelor şi ţărmului şi se făcu nevăzută dincolo de Liaoteşan, în faţa Arthurului rămânând doar câteva nave uşoare.

Îndată ce Novik ancoră, în apropierea lui căzu pe neaşteptate un proiectil. Makarov ordonă să se întrebe la Zolotaia, de unde se trăgea asupra portului, deoarece în dreptul Arthurului nu se zăreau la orizont decât nave japoneze mici.

Canonada vuia dincolo de Liaoteşan indicând fără urmă de îndoială locul din care japonezii începuseră să bombardeze portul, în preajma navelor ruseşti alte câteva obuze japoneze căzură. Pe escadră se sună alarma, spre a se riposta cu foc, rămânând la ancoră. Inamicul era însă invizibil, iar ieşirea în larg cu neputinţă din pricina mareei joase.

— Această tăcere a escadrei şi a bateriilor de coastă asupra cărora japonezii trag netulburaţi, este foarte înjositoare pentru fortăreaţă şi pentru flotă! se indignă Makarov, observând bombardamentul de pe puntea cuirasatului Petropavlovsk.

La început japonezii concentrară asupra escadrei focul a zece cuirasate şi crucişătoare blindate. Navele lor uşoare observau de la distanţă căderea loviturilor şi ajutau prin semnale reglarea tirului cuirasatelor. Dându-şi seama cum acţionau, amiralul ordonă navelor să se adăpostească după colina Zolotaia şi dincolo de peninsula Tigrovâi. Nemaiavând posibilitatea de a observa direct tirul, japonezii începură să tragă pe zone, revărsându-şi focul la întâmplare asupra diferitelor sectoare din port. De pe puntea navei Petropavlovsk se zăreau obuzele căzând pe obiective lipsite de importanţă militară. Totuşi, unul atinse turela din prova a cuirasatului Retvizan. Alte două nimeriră pe Askold, fără a pricinui victime nici pe o navă, nici pe cealaltă.

— Excelenţă, spuse Agapeev, apropiindu-se de Makarov, nu aveţi impresia că bombardamentul va fi urmat de o debarcare în raza băii Golubinaia?

— Azi n-au fost observate nicăieri vase de transport; în afară de aceasta, peste două ore începe mareea înaltă şi cuirasatele noastre vor putea ieşi în larg ca să-i atace pe japonezi. Într-un timp atât de scurt, nu poţi debarca cine ştie ce forţe, mai ales aici, la maluri cu funduri mici, unde trebuie să aduci trupele de departe cu bărcile. Totuşi e necesar ca fortăreaţa să fie prevenită asupra unor eventuale încercări de debarcare din partea japonezilor.

— Atunci am să plec îndată pe ţărm, la comandamentul gene ralului Stessel.

— Da; scrie-i generalului în numele meu o comunicare scurtă despre necesitatea întăririi pazei de coastă dinspre uscat.

— Am înţeles; ordinul va fi executat îndată.

Cinci minute mai târziu, o barcă se îndepărtă cu Agapeev de la bordul navei Petropavlovsk, strecurându-se printre valuri, sub tirul inamicului.

— Dacă japonezii pot să tragă peste Liaoteşan asupra noastră, înseamnă că şi noi putem foarte bine să tragem la fel asupra lor, spuse Makarov. În acest scop e necesar doar să amenajăm un post de observaţie pe una din colinele Liaoteşanului şi să ţinem legătura cu el prin semnale de mână, sau, mai bine, prin telefon. Trebuie să-i dau imediat comandantului artileriei escadrei această misiune.

După ce împroşcară cu obuze bazinul portului, japonezii deplasară bombardamentul asupra oraşului. Ici, colo, în Oraşul-Vechi, şi apoi în Oraşul-Nou, începură să ţâşnească trombe uriaşe de fum şi praf, cu o ciudată sclipire roşie-gălbuie. Străzile rămaseră pustii, prăvăliile fură închise, şi toată lumea se grăbi să se adăpostească prin pivniţe, gheţării, beciuri. Numai ştrengarii de pe străzi alergau după fiecare explozie să vadă stricăciunile pricinuite. Auzind urletul unui nou obuz, ei se împrăştiau în goană.

Muncitorii din port care lăsaseră lucrul după cele dintâi explozii ale obuzelor, se întoarseră curând în ateliere şi îşi văzură de treabă mai departe, trăgând cu urechea la detunăturile proiectilelor care se spărgeau prin apropiere. Niciunul nu nimeri însă în docuri.

Când Agapeev ajunse la statul-major al fortăreţei, începu şi bombardamentul asupra oraşului. Stessel, care privea de la fereastra cabinetului său tirul asupra portului şi escadrei, îi făcu colonelului o primire dintre cele mai puţin amabile.

— Tocmai aveam de gând să-i trimit lui Makarov rugămintea de a ieşi în larg şi a-i ataca pe japonezi. E timpul ca lupşorii noştri să-şi ia inima în dinţi şi să scoată nasul din bârlog.

— Excelenţă, nu sunteţi drept cu marinarii. După sosirea amiralului Makarov, ei se pregătesc intens pentru a ieşi în larg…

— Nu văd şi nu ştiu pentru ce se pregătesc; constat însă că escadra, ca şi până acum, preferă să lâncezească în port decât să lupte cu japonezii.

— În clipa de faţă escadra nu poate ieşi în larg din cauza mareei joase.

— Nu trebuia să intre în port. Mai bine ar fi stat în rada exterioară, sub protecţia bateriilor de coastă.

— Acolo e greu să se asigure protecţia navelor contra unui atac de noapte al torpiloarelor japoneze.

— Pretexte! Marinarilor le e frică pur şi simplu şi preferă să se ascundă la adăpostul fortăreţei. Dar colonele, care e scopul propriu zis al vizitei dumitale?

Agapeev întinse generalului plicul cu comunicarea lui Makarov.

— Cine l-a împuternicit pe comandantul flotei să-mi indice mie măsurile pe care trebuie să le iau pentru apărarea drumurilor de acces spre fortăreaţă? se oţărî Stessel, după ce citi comunicarea.

— Amiralul Makarov vă comunică doar temerile lui, cu privire la o eventuală debarcare în zona Liaoteşan.

— Părerea domniei-sale nu mă interesează câtuşi de puţin. Ştiu eu însumi ce trebuie să fac şi când. Makarov al vostru e un îngâmfat şi jumătate; va trebui să-l iau de scurt şi să-l pun la locul lui. Scriu îndată răspunsul.

Detunătura unui obuz care explodă în apropiere îi făcu pe amândoi să tresară.

— Asta ne mai lipsea! Mulţumită marinarilor noştri, ne pândeşte în fiece clipă primejdia de moarte. Să-i comunici lui Makarov cererea mea categorică: de acum încolo să preîntâmpine cu orice preţ bombardarea Arthurului, de pe mare. O parte din nave să staţioneze permanent în rada exterioară şi să angajeze lupta cu japonezii de îndată ce se vor apropia de fortăreaţă.

— Flota noastră este atât de slabă faţă de cea japoneză… începu Agapeev, dar îl amuţi o nouă bubuitură.

O trombă uriaşă de fum ţâşni chiar în faţa casei; cioburile geamurilor sparte şi tencuiala căzdeau zgomotos. Îngrozit, generalul se repezi în fundul camerei, închinându-se.

— Ai milă, doamne, apără-mă doamne! bolborosea el.

— Mai bine v-aţi adăposti într-o cazemată, excelenţă, cât mai ţine bombardamentul, îl sfătui Agapeev.

— Cazematele nu sunt încă gata. Makarov stă bine acolo, după cuirasa groasă; nu-l ameninţă nici un fel de obuze japoneze, pe când noi riscăm în fiece clipă, aici, să fim ucişi în bombardament.

Generalul trecu în altă cameră, ale cărei ferestre dădeau spre curte. Bătu cineva la uşă; intră locotenent-colonelul Dmitrievski, de la statul-major al fortăreţei.

— Excelenţă, comandamentul diviziei a şaptea raportează, că dinspre baia Golubinaia se aude un schimb violent de focuri.

— E posibil să se încerce o debarcare, observă Agapeev.

— Crezi, colonele? Stessel îi aruncă o privire speriată.

— Aşa presupune amiralul Makarov…

— Nemaipomenit! Mai mare ruşinea! Ziua-n amiaza mare! Deşi avem câteva zeci de nave de război! se revoltă

generalul. Voi expedia chiar acum guvernatorului general o telegramă, propunând ca Makarov să fie rechemat. N-avem nevoie de un asemenea amiral la Arthur.

— Scuzaţi, excelenţă, stărui Dmitrievski. Comunicarea primită de la comandamentul diviziei a şaptea este foarte alarmantă; se impun măsuri urgente.

— Să vină la mine Kondratenko. Am să mă sfătuiesc cu el.

— Trebuie să ne grăbim, excelenţă. Permiteţi să mă duc personal la generalul Kondratenko şi să mă înţeleg cu el în toate privinţele, la comandamentul domniei-sale. Vă vom face cunoscut măsurile luate printr-un agent de legătură, sau prin telefon, propuse Agapeev.

— Vă voi fi foarte recunoscător. Voi da ordin să vi se pună la dispoziţie un cal de şa şi un agent de legătură. De Dmitrievski o să am nevoie aici la mine, se declară îndată de acord Stessel.

După câteva clipe, Agapeev gonea călare spre Oraşul-Nou, unde se afla comandamentul diviziei a 7-a. Cu tot bombardamentul destul de violent, în oraş nu se prea vedeau urme de distrugeri. Pe alocuri, fuseseră sparte geamurile; ici colo se zăreau de-a lungul caldarâmului pâlniile făcute de exploziile obuzelor sau stâlpii de telegraf şi de telefon doborâţi, cu fire de sârmă încurcate în jurul lor.

În timp ce Agapeev străbătea Oraşul-Vechi luând-o pe digul ce-l unea cu cel Nou, japonezii mutară pe neaşteptate tirul asupra Oraşului-Nou, care fu învăluit numaidecât în nori de praf şi de fum. Vuietul exploziilor acoperea ţipetele deznădăjduite ale oamenilor înnebuniţi de groază, care fugeau cu copiii în braţe, mânând înaintea lor vaci speriate şi porci ce guiţau aprig. Câinii goneau alături de ei cu coada între picioare.

Agapeev nu îndrăzni să înainteze şi-şi opri calul. Nici nu-l observă pe Kondratenko care se apropia de el, însoţit de comandantul grănicerilor, locotenent-colonelul Butusov.

— Excelenţă, îmi permit să vă asigur că n-a fost executată nici o debarcare japoneză, stăruia Butusov. Aş fi aflat acest lucru de la grănicerii mei. De altfel nici chinezii n-ar fi atât de liniştiţi.

— Dar cum explici împuşcăturile dinspre baia Golubinaia pe care le-ai auzit cu urechile dumitale? întrebă Kondratenko.

— Deocamdată nu pot să spun nimic; mă duc să aflu despre ce e vorba.

Agapeev îi zări.

— Am onoarea să vă salut, excelenţă! rosti el, apropiindu-se de Kondratenko. Domnul general Stessel m-a trimis la statul-major al diviziei dumneavoastră spre a vă comunica ordinul de a trimite regimentele diviziei cu artilerie spre Golubinaia, unde, după câte se pare, japonezii debarcă trupe.

— Ei, atunci avem acelaşi drum! Hai cu noi. De îndată ce lămurim cine trage şi asupra cui, raportăm la comandamentul fortăreţei printr-un agent de legătură călare, hotărî Kondratenko şi-şi porni calul în trap larg.

Între timp bombardamentul Oraşului-Nou încetase, şi acum se putea trece. Distrugerile nu erau nici acolo serioase, deşi pe toate străzile se zărea un strat de geamuri sparte şi de tencuială.

— Mai mult zgomot decât stricăciuni! observă Kondratenko.

— Important e efectul moral al bombardamentului asupra spatelui frontului, răspunse Agapeev. Aici oamenii au nervii slabi şi intră în panică, foarte uşor.

— Faci aluzie la statul-major al fortăreţei? întrebă generalul zâmbind.

— Tocmai că am avut adineauri prilejul să văd ce impresie face bombardamentul asupra acestui stat-major, răspunse Agapeev.

— Din păcate, nervii generalului Stessel cedează cam des. Probabil că nici astăzi nu s-a simţit în apele lui, aşa-i?

— Bănuielile excelenţei voastre sunt juste.

Discutând de una, de alta, Kondratenko şi însoţitorul lui ajunseră curând din urmă o coloană de trupe ce înainta pe şosea, spre baia Golubinaia. Soldaţii împovăraţi de raniţe mărşăluiau fără cadenţă; mulţi dintre ei ieşeau din rânduri, se aşezau pe marginea drumului şi-şi potriveau mai bine obielele.

— Se cunoaşte numaidecât că e un regiment nou format spuse Agapeev.

— E regimentul 28. Nici măcar nu are efectivele complete; recruţii şi rezerviştii sosesc mereu, zilnic. Unde e comandantul regimentului? îl întrebă Kondratenko pe unul din ofiţeri.

— Nu pot să ştiu; e undeva, înainte, răspunse ofiţerul.

— Faceţi ordine în companie şi vedeţi să se păstreze în marş, îi făcu observaţie generalul, şi porni mai departe.

Întrecând companiile, saluta din mers trupa, care răspundea învălmăşit, privind cu mirare spre comandantul răsărit ca din pământ.

În fruntea regimentului mergea călare pe un cal gras, comandantul lui, colonelul Murman. Obez, înaintat în vârstă, trecut de cincizeci de ani, cu ochelari şi cu mustăţi lungi, pleoştite de zaporojean, colonelul comandă „drepţi” cu glas subţire, ca de femeie, şi apropiindu-se de Kondratenko dădu raportul.

„Cum e turcul şi pistolul” îşi zise Agapeev, privind făptura greoaie a colonelului.

Kondratenko îi ordonă să facă imediat ordine în regiment şi porni în trap larg mai departe.

Ajunseră curând din urmă un divizion de artilerie. Caii vânjoşi, bine hrăniţi trăgeau uşor tunurile de câmp. Artileriştii, trupeşi, voinici, păşeau pe lângă piese. Îndată ce generalul ajunse în dreptul atelajului de urmă, soldaţii anunţară din om în om mai-marelui lor ivirea comandantului diviziei, şi, după câteva clipe, Kondratenko îl

zări pe colonelul Mehmandarov galopând în întâmpinarea lui.

Cu o barbă de toată frumuseţea, neagră, deasă, acoperindu-i tot obrazul, împreunându-se cu mustăţile şi cu părul bogat, galopând vijelios cu corbiul său uriaş, colonelul era leit Cernomor. Salută elegant cu sabia, îşi struni calul la câţiva paşi de general şi dădu raportul asupra unităţii sale, cu glas gros, tunător. Întrebat de general, dacă trimisese înainte patrule, colonelul raportă că toate patrulele călări, sub comanda aghiotantului divizionului, fuseseră demult împinse înainte şi că aştepta din clipă în clipă sosirea rapoartelor lor.

După ce îi mulţumi lui Mehmandarov pentru felul cum se prezenta unitatea, Kondratenko porni mai departe şi ajunse din urmă regimentul 25 tiraliori. Spre deosebire de regimentul 28, acesta mărşăluia într-o ordine desăvârşită, în cadenţă, păstrând alinierea şi intervalele. Comandantul său, colonelul Reis, dădu raportul cu glas ferm, precizând că trimisese înainte compania de mitraliere şi patrule.

— Aţi auzit schimbul de focuri? întrebă Kondratenko.

— Da. Uneori chiar destul de viu, răspunse Reis. Ascultaţi, se aude din nou…

În faţă, după cotitura drumului începură să răpăie una după alta, salve de puşti, urmate de foc de voie. O mitralieră clănţăni pripită. Pe urmă se făcu linişte.

— Se pare că japonezii îşi sprijină debarcarea cu foc de arme şi mitraliere de pe ambarcaţiuni mici, care se pot apropia de ţărm, îşi dădu cu părerea Kondratenko.

În clipa aceea, pe drum se ivi un chinez bătrân. Mergea agale; nici nu se uita în direcţia din care se auzeau împuşcăturile. Butusov se apropie călare de el şi vorbiră amândoi ceva în limba chineză.

— Ce spune? întrebă Kondratenko.

— Susţine că nu sunt japonezi, că trage rus căpitan, răspunse locotenent-colonelul.

Chinezul se apropie şi el, făcând plecăciuni adânci şi bolborosind ceva.

— Japones nu este, chines nu se teme, desluşi generalul.

— Bine, dar atunci cine trage? exclamă Reis, nedumerit.

— Rus căpitan: pac-pac-pac! lămuri chinezul ridicând mâinile ca şi când ar fi tras cu puşca.

— Hai înainte, hotărî Kondratenko. Împreună cu Agapeev, cu Reis şi cu mai mulţi cercetaşi, porni mai departe pe şosea.

După cotitură, înaintea lor se ivi panorama largă a mării şi navele japoneze, perfect vizibile, la vreo cinci kilometri de coastă. Nu se zăreau ambarcaţiuni nici pe mare, nici lângă ţărm.

— Unde-s japonezii? exclamară toţi într-un glas.

— Nu debarcă nimeni! răspunse Butusov cu convingere. Dacă ar fi debarcat, chinezii ar fi aflat de mult, fără îndoială, şi acum ar fi grozav de înspăimântaţi.

Deodată, la oarecare depărtare de drum, răsună un fluier strident urmat imediat de împuşcături. Speriaţi, caii săriră la o parte.

— Ce naiba! Se trage, dar nu se aud gloanţele şuierând! se miră generalul.

— Aflu eu acuma ce e!

Agapeev sări şanţul şi galopă de-a dreptul peste mirişte. Curând zări nişte ostaşi răspândiţi în trăgători, înaintând în salturi, în urma lor, un porucik păşea domol, dirijându-le mişcările.

— Ţineţi minte, băieţi: când plotonul de alături face un salt înainte, trageţi de zor, sprijiniţi-l cu foc! explică el şi fluieră strident.

Lanţul de trăgători făcu un salt, în răpăitul împuşcăturilor.

— Cine eşti dumneata? strigă Agapeev, apropiindu-se în trap de ofiţer.

— Porucik Endjeevski, comandantul detaşamentului de cercetaşi din regimentul 14.

— Va să zică, dumneata tragi într-una de azi dimineaţă până acum?

— Eu! Termin îndată exerciţiul de luptă, răspunse Stah uitându-se la ceas.

— Dar, dumneata ştii că japonezii bombardează Arthurul?

— Nu mă deranjează, domnule colonel. Pentru cazul că ar avea intenţia să debarce trupe am postat pândari. Deocamdată pe mare este linişte deplină.

— Şi ce ai putea face cu cartuşe de manevră dacă ar debarca, japonezii?

— Am şi un cheson plin cu cartuşe de război. La ivirea japonezilor, mi-aş răspândi detaşamentul în trăgători şi aş deschide foc asupra lor. Totodată, aş trimite un agent de legătură călare la Comandamentul fortăreţei, cu raportul asupra acţiunilor întreprinse de japonezi. Cred că aş putea să rezist până la sosirea întăririlor din Arthur, răspunse porucikul foarte calm.

— De-ai şti ce tărăboi ai stârnit! La Comandamentul diviziei a şaptea s-a crezut că japonezii debarcă în acest sector şi a fost trimisă încoace toată divizia.

— Nu ştiu nimic despre acest lucru! Fac instrucţie conform programului aprobat de comandantul regimentului, se justifică Endjeevski.

— Încetează focul şi du-te la generalul Kondratenko! ordonă Agapeev. Te aşteaptă pe şosea.

Aflând cauza alarmei, Kondratenko izbucni într-un râs zgomotos.

— Ca să vezi: fricosul se sperie şi de umbra lui! În loc să trimită încoace elemente de recunoaştere încercate, au pornit la drum toată divizia. Totuşi, pe viitor, asemenea exerciţii trebuie să se facă cu ştirea Comandamentului fortăreţei, hotărî generalul.

— Ai văzut cercetaşii regimentului 25? îl întrebă Reis pe porucikul care se apropie de ei.

— Da! Au luat-o pe malul mării. Nu voiau să mă creadă că nu e nici picior de japonez. Aveau şi tunuri cu ei, adăugă

Stah.

Între timp, navele japoneze, fumegând gros, încetară tirul şi începură să se îndepărteze.

Când Stessel află pricina alarmei, se înfurie şi ordonă ca Endjeevski să fie pedepsit cu zece zile de arest la comenduire.

— Dar pentru ce, Anatoli Mihailovici, să-l pedepseşti pe acest tânăr atât de zelos? întrebă Kondratenko, luându-i apărarea lui Endjeevski. Doar a executat ordinul comandantului său de regiment.

— Pentru că e un nerod!

— Nerozia nu e pedepsită de regulament! zâmbi Kondratenko.

Stessel era însă neînduplecat şi, în aceeaşi zi, Vodiaga îl trimise pe Stah la comenduirea de garnizoană.

În seara zilei bombardamentului, Makarov convocă la bordul navei Petropavlovsk o consfătuire urgentă, cu participarea tuturor comandanţilor fortăreţei.

Pe la orele 7, în careul comandantului flotei se şi adunaseră toţi amiralii şi comandanţii de nave, precum Stessel, Nikitin, Kondratenko şi Belîi, cu aghiotanţii lor, în totul vreo treizeci de persoane.

Netezindu-şi barba, Makarov deschise consfătuirea printr-o scurtă analiză a evenimentelor din ziua aceea.

— Ieri, aflându-mă la comandantul fortăreţei, am arătat că Liaoteşanul este cel mai vulnerabil sector din sistemul defensiv al Arthurului. N-au trecut nici douăzeci şi patru de ore, şi toată temerile mele s-au confirmat. Bombardamentul de azi a arătat în mod concludent, în ce punct suntem apăraţi mai slab, sau mai exact, nu suntem apăraţi de loc. Cel mai bun lucru pentru a-i sili pe japonezi să nu mai tragă peste Liaoteşan, este să se amplaseze tunuri pe el. Dar lucrul acesta nu poate fi făcut de pe o zi pe alta. Construcţia amplasamentelor pentru baterii ar necesita cel puţin o lună de zile. În consecinţă, am hotărât, să înfiinţez acolo,

deocamdată, numai un post de observaţie pentru artilerie şi să-l leg prin telefon cu escadra.

— Trebuie să mai discutăm despre acest lucru la statul meu major.

— În timp ce noi o să tot discutăm, japonezii vor putea să repete bombardamentul de astăzi. Trebuie să acţionăm imediat, replică Makarov, căutând să-l convingă pe Stessel.

— Dacă flota o să se ascundă şi de acum înainte în port, atunci japonezii vor putea face zilnic asemenea exerciţii de tir.

— Fiind slăbită încă de pe urma evenimentelor din 26 ianuarie, escadra, deocamdată nu e în măsură să poată angaja o bătălie la larg cu flota japoneză; în schimb, rămânând la ancoră, în port, ea va putea să riposteze tot prin tir indirect, peste Liaoteşan.

— Ce părere ai, Vasili Feodorovici? îl întrebă Stessel pe Belîi.

— Nu pot decât să salut propunerea amiralului Makarov, se pronunţă generalul.

— Nu sunt de aceeaşi părere, interveni Nikitin. Oricum, dacă e necesar un post de observaţie pe Liaoteşan, atunci acesta să fie deservit de artileriştii noştri.

— Artileriştii de fortificaţii n-au cunoştinţe despre tunurile şi regulile noastre de tir, obiectă Molas.

— Ei, nu e cine ştie ce filosofie!

— Ce-ar fi să trimitem acolo câte un om de legătură şi de la flotă şi de la artileria de fortificaţii? propuse Kondratenko.

— Eu cred că e suficient dacă sunt marinari, răspunse Belîi. N-au decât să facă ei şi observarea şi reglajul, să răspundă ei deci de rezultatele tragerilor.

— Mă asociez părerii generalului Belîi, declară Stessel.

— Aşadar, se permite marinarilor să înfiinţeze un post de observaţie pe Liaoteşan, rosti ironic Makarov, rezumând dezbaterile. Acum să discutăm despre construirea amplasamentelor pentru baterii.

— Asupra acestui lucru trebuie să ne înţelegem cu comandantul trupelor de geniu din fortăreaţă şi cu artileriştii noştri, răspunse Stessel de data aceasta pe un ton paşnic. El va da pioneri pentru amenajarea drumului, iar artileriştii vor contribui cu mijloace tehnice.

— Colonelul Agapeev va avea misiunea să coordoneze tot ce e în legătură cu această chestiune, hotărî Makarov.

— Din partea noastră, vom delega ori pe căpitanul Gobiato, ori pe praporşcikul Zvonariov, propuse Belîi. Ei vor executa toate lucrările.

— Mult se mai pricepe la artilerie un praporşcik! se îndoi Nikitin.

— El a condus foarte bine lucrările de modificare a afetelor de pe Elektriceski Utios, stărui Belîi. În prezent, are aceeaşi misiune şi pentru alte baterii. Pe Liaoteşan va face tot ce trebuie.

Trecând la discutarea problemei legăturilor dintre apărarea litoralului şi flotă, Makarov propuse să se detaşeze matrozi semnalizatori la toate bateriile. Stessel se opuse categoric.

— N-avem nevoie de nici o legătură. O să ne dăm seama şi noi ce se petrece în faţa noastră, şi o să procedăm în consecinţă.

Makarov îl însărcină pe Agapeev să discute în această chestiune cu statul-major al fortăreţei şi cu comandamentul artileriei de fortificaţii.

Spre sfârşitul şedinţei, Makarov comunică intenţia lui de a scoate a doua zi dimineaţă toată escadra în larg şi a încerca să descopere formaţii mici, răzleţe, de nave japoneze.

— Războiul actual este, înainte de toate, un război pentru dominaţia mării. În prezent, suntem simţitor mai slabi decât japonezii şi, ca să ne echilibrăm forţele, trebuie să le atacăm navele izolate, ori grupările mici de nave. În încheiere, nu pot să nu-mi exprim nădejdea fierbinte că în cel mai apropiat viitor relaţiile noastre cu fortăreaţa se vor normaliza, rosti amiralul, sfârşindu-şi cuvântarea.

După consfătuire, Makarov îi invită pe toţi cei de faţă să ia cina pe navă. Stessel şi Nikitin refuzară demonstrativ invitaţia şi plecară. Belîi şi Kondratenko rămaseră.

În cursul unei discuţii amicale ei reuşiră să se înţeleagă asupra tuturor punctelor, luând hotărârea ca în viitor să acţioneze de comun acord, evitând pe cât posibil comandamentul fortăreţei.

— Din clipa când l-am vizitat pe Stessel, spuse Makarov, mă simt cum nu se poate mai indispus de atitudinea neprietenoasă ba chiar direct ostilă a comandanţilor fortăreţei. Întrucât noi n-am ocupat Arthurul decât pentru a avea o bază navală, e un lucru cu totul firesc ca fortăreaţa să fie făcută pentru apărarea ei. Cu atât mai plăcut mi-a fost, domnilor, să mă înţeleg uşor şi fără complicaţii cu dumneavoastră.

— Stepan Osipovici, vă împărtăşesc pe deplin punctul de vedere, răspunse Belîi, şi vă rog să trimiteţi chiar mâine matrozi semnalizatori, măcar la bateriile noastre cele mai importante: Zolotaia Gora şi Elektriceski Utios.

— La rândul meu, vă rog şi eu să mă ajutaţi pe Liaoteşan, îl rugă Makarov.

— Am să mă întâlnesc cu colonelul Grigorenko, comandantul geniştilor fortăreţei, adăugă Kondratenko, şi zilele acestea, împreună cu el şi cu Vasili Feodorovici, alegem amplasamentele pentru baterii; totodată, să jalonăm şi traseul viitoarelor drumuri.

— Sper că de azi înainte îmi veţi permite, domnilor, să vă consider aliaţii mei în lupta pentru apărarea Port-Arthurului, încheie amiralul.

Makarov îi conduse pe generali la scară şi-i ordonă lui Dukelski să-i însoţească până la cheu. După ce şalupa plecă cu ei, Makarov se plimbă o vreme de colo-colo pe punte. Îşi dădu seama că găsise un punct de sprijin în Arthur.

Dimineaţa, Zvonariov fu chemat la Comandamentul artileriei. O luă în trăsură şi pe Şurka Nazarenko, care se ducea la cursurile de surori de caritate. Ziua era senină,

însorită; sufla o briză uşoară. Marea se întindea cât vedeai cu ochii. Nu se zărea nici o navă, nici o urmă de fum.

— Frumoasă zi, spuse Zvonariov.

— La prânz au să vină japonezii. Vin negreşit, ori de câte ori e vreme senină.

— Te-ai obişnuit cu bombardamentele, Şura?

— M-am obişnuit; atâta numai că mă sperii când obuzele explodează prea aproape. Atunci cobor în pivniţă – acolo nu mi-e frică deloc.

— Când ai să fii soră, va trebui să te duci şi pe poziţii; acolo e mai cumplit ca la noi.

— Tata spunea deunăzi, că asupra Utiosului bat cele mai mari tunuri din câte au japonezii. Cică vor să-l facă praf, ca să nu-i împiedice pe mare. Oh, de s-ar termina o dată războiul ăsta, să trăim din nou liniştiţi!

— Te grăbeşti să te măriţi?

— Ba nici nu mă gândesc. Vreau să învăţ.

— În schimb, cred că Pahomov nu mai poate de nerăbdare, abia aşteaptă să împlineşti şaisprezece ani.

— Să aştepte cât o vrea, că tot nu mă mărit cu el, rosti fata posomorâtă. Mi-e silă numai când îl văd.

Tot vorbind de una, de alta, ajunseră pe neobservate la Comandamentul Artileriei. Şurka Nazarenko se duse la Varia, iar Zvonariov la general. Belîi îi făcu o primire dintre cele mai binevoitoare.

— Mă gândesc să-ţi încredinţez o misiune importantă: amenajarea unor amplasamente de artilerie pe Liaoteşan. E o sarcină urgentă; trebuie terminat totul în două săptămâni, îi comunică generalul.

— Mă tem că n-o să pot face ca lumea o asemenea lucrare. Nu mă pricep încă prea bine la artilerie.

— Du-te chiar acum la Gobiato; am şi vorbit cu el despre acest lucru.

Zvonariov salută şi plecă spre ateliere. Gobiato nu era acolo; în schimb, la secţia mecanică îl găsi pe Bratowski; acesta arăta istovit.

— Munciţi mult? îl întrebă Zvonariov.

— Mai puţin suntem obosiţi de muncă, cât de pedeapsa cu raniţa în spate, de corvezi peste rând, înălţimea voastră. Nu s-ar putea să trec la dumneavoastră pe Elektriceski Utios? se rugă Bratowski.

— Chiar azi am să vorbesc cu căpitanul. Numai că acum n-ai ce face la noi. Lucrările de modificare s-au terminat; eu am să construiesc pe Liaoteşan nişte amplasamente pentru tunuri; probabil că nici n-o să mai am timp să viu pe Elektriceski.

Zvonariov se întoarse la Comandament unde în sfârşit îl găsi pe Gobiato.

— Cu Liaoteşanul o să iasă o harababură întreagă. Tunurile le dăm şi noi, şi marinarii; ei le amplasează cu ajutorul infanteriei, iar bateriile o să le deservim noi, nu marinarii. Până nu se lămureşte totul, n-ar trebui să se înceapă lucrările. Deocamdată, te rog să treci chiar acum pe la Vamenzon, la bateria 22. Vezi în ce stare sunt piesele şi afetele lor şi dacă se poate spori încărcătura, pentru a lungi bătaia. În ce priveşte unghiurile de tragere, ei trag şi acum cu înălţătorul maxim. Ţi se aduce îndată un cal; am şi dat ordin.

Bateria 22 de tunuri de coastă „Canet”, era amplasată la extremitatea flancului stâng al zonei fortificate în prelungirea liniei de apărare terestră a fortăreţei. Datorită acestei poziţii ea era astfel instalată, încât să tragă aproape circular, atât înspre mare, cât şi spre uscat. Drumul care ducea într-acolo ocolea colina Zolotaia, pe la nord, unde era mai scundă. În drum, Zvonariov trecu prin aşa-numitul parc de vile, unde se mutau vara familiile ofiţerilor din garnizoana Port-Arthur. Acolo coasta cobora mai lin spre mare; vegetaţia era ceva mai bogată şi pe deasupra existau mai multe plaje mici pentru scăldat. Acum toate uşile şi ferestrele vilelor erau bătute în scânduri, gardurile grădiniţelor dărâmate, iar câinii umblau trişti de colo-colo.

Mai departe se întindea şoseaua, pe care mai avea de mers încă vreun ceas până la baterie.

Printre sopcile de pe coastă se aflau cazărmile artileriştilor. Tot acolo, într-o mică văgăună, erau locuinţele ofiţerilor. Zvonariov se îndreptă spre ea.

Înştiinţat de Gobiato despre sosirea praporşcikului, comandantul bateriei, căpitanul Vamenzon, îl primi deosebit de amabil.

— Poftiţi! Sunt foarte bucuros să vă văd! Am auzit atâtea lucruri despre succesele dumneavoastră, în modificarea tunurilor, încât doream demult să ne cunoaştem, perora el, strângând călduros mâna lui Zvonariov. Poftiţi să luaţi o gustare, desigur că drumul v-a făcut poftă de mâncare! Tocmai mă aşezasem la masă, îl îmbie el.

— Nu vă refuz; de azi dimineaţă n-am luat nimic în gură, acceptă Zvonariov.

Căpitanul îl conduse într-o mică sufragerie; în colţ, sub icoana mare, ardea candela. Pe masa pusă pentru două persoane, se aflau farfurii cu ciorbă şi cu pisat.

— Poftiţi, luaţi loc, îl îmbie căpitanul, împingând un scaun spre musafir… Mănânc şi eu la cazan. „Ciorbă şi pisat – asta-i hrana noastră cea de toate zilele”, vorba ceea. E şi mai ieftin, şi mai sănătos, pot să controlez mai uşor ce mănâncă soldaţii. Toţi artelncii sunt nişte pungaşi; trebuie să stai cu ochii pe ei. În privinţa asta îi strâng zdravăn în chingi: când încep s-o prostească, ori îi prind cu furtişaguri – afară cu ei! Pe deasupra, din când în când, îl scarmăn şi pe bucătar, flecărea căpitanul. Ostaşul nostru e un om de aur: fără pretenţii, răbdător, se teme de Dumnezeu, pe tătucul ţar îl iubeşte până la uitarea de sine. Sunt, desigur, şi zurbagii, dar cu ăia mă port fără mănuşi. Pumnul şi băţul îi fac mieluşei şi pe cei mai îndărătnici. Să bem pentru marele nostru popor rusesc! Căpitanul umplu două păhăruţe măricele de votcă.

Zvonariov ciocni cu el.

Ciorba de varză era grasă, gustoasă, cu bucăţele de carne. Pisatul prăjit, cu slănină, se topea în gură. Pâinea, deşi neagră, era bine coaptă.

— Mâncarea e excelentă la dumneavoastră în companie, îl felicită Zvonariov. Din păcate, la noi, la Elektriceski Utios, alimentaţia este mult mai slabă.

— Se fură pe capete – d-aia aveţi hrană proastă. Dacă i s-ar fura de sub nas lui Jukovski nevasta şi copiii, el n-ar observa. Umblă cu capul în nori! Se tot fuduleşte că este un om civilizat: „Sunt împotriva bătăii şi a palmelor, sunt pentru un ostaş evoluat, instruit”… dar, în fapt, să-mi fie cu iertare, trăiţi ca într-o crâşmă, critica stările de lucruri Vamenzon. Din compania dumneavoastră se răspândeşte o molimă liberalistă în toată artileria. La dumneavoastră ostaşii, mi se pare, citesc şi ziare! Curat dezmăţ! Cum citeşte ziare, soldatul începe să gândească; hm, mai ştii unde-l duce gândul?! Nu, prefer să am oameni fără carte. Ce rost are cartea pentru ostaşi? El e dator să execute ordinele superiorilor, n-are la ce şi pentru ce să gândească; gândesc superiorii în locul lui. Zău, bine ar fi să n-aibă soldaţii nici cap. La drept vorbind, n-au câtuşi de puţin nevoie de el – poate doar aşa, de podoabă!

— Bine, dar ce faci cu subofiţerii, cu ochitorii, cu furierii?

— Poate că ăstora le-ar trebui un cap cam în felul unei cutiuţe cântătoare – să întorci resortul numai când e nevoie.

— Nu sunt de părerea dumneavoastră, domnule căpitan. Atâta cât o cunosc, tehnica modernă de război cere un anumit nivel cultural.

— Din păcate, ai foarte multă dreptate. Asta-i toată nenorocirea. Dar un soldat luminat va fi întotdeauna şi un răzvrătit. E greu să se evite acest lucru, dacă nu chiar imposibil. Oricând se vor găsi tot felul de agitatori ticăloşi care vor şti să corupă repede orice soldat. Faţă de asemenea nemernici aş fi necruţător, pe toţi i-aş spânzura ca pe nişte câini turbaţi, mai cu seamă pe blestemaţii de ovrei. Nu pot să sufăr pe iudele astea!

— Exageraţi importanţa evreilor agitatori, obiectă Zvonariov. Ruşii participă la propagandă în aceeaşi măsură ca şi evreii.

— Toţi aceştia sunt ruşi iudaizaţi, nihilişti, anarhişti, socialişti şi alte poame de acest soi. Rusul adevărat a urât întotdeauna pe blestemaţii de ovrei. I-aş stârpi până la unul! Să fie curăţată de ei Rusia noastră, o dată pentru totdeauna! strigă Vamenzon aprins, învăpăiat, vânturând cu mânie cuţitul de masă, închipuindu-şi pesemne că ia parte la un pogrom.

— Domnule căpitan, nu prea cred că o să ne putem convinge unul pe celălalt. Permiteţi să vă mulţumesc pentru ospitalitate, spuse Zvonariov şi se ridică de la masă; mă duc la baterie să examinez tunurile.

— Păcat, păcat, că nu împărtăşiţi concepţiile mele! De altfel vă aflaţi în mijlocul nostru întâmplător şi vremelnic, urmă Vamenzon. Adevăraţii ofiţeri ai armatei ruse trebuie să aibă în sânge ura faţă de ovrei. Viitorii ofiţeri trebuie să fie crescuţi din copilărie în acest spirit. Merg şi eu cu dumneavoastră la baterie.

Trecând pe drumul de lângă cazarmă, Zvonariov văzu vreo treizeci de soldaţi stând nemişcaţi cu arma pe umăr. Mulţi aveau pe obraz vânătăi, zdrelituri şi urme de sânge închegat. Căpitanul se apropie de ei şi începu să-i cerceteze cu luare aminte pe fiecare.

— Capul mai sus, se răsti el la un ostaş scund, dar neobişnuit de spătos, care îl privea cu o ură cruntă. Omul ridică uşor bărbia.

— Mai sus, lepădătură! răcni Vamenzon izbindu-l în bărbie de jos în sus şi cu atâta putere, încât soldatului îi clănţăniră dinţii. Te învăţ eu cum să te porţi în companie, îţi scot eu gărgăunii din cap!

Zvonariov tresări, observând cu câtă ură privea ostaşul bătut spre comandantul lui.

— Să ştiţi că într-o zi vă ucide, spuse praporşcikul, după ce se îndepărtară.

— Cine? Blohin? Mâine ordon să fie stâlcit în bătăi, jupuit de viu! Să vedeţi ce om de ispravă fac din el. Îi cunosc eu pe mârlani: cu cât îi baţi, cu atât mai mult ţin la tine.

— Mă tem că greşiţi.

— Să mă scuzaţi, sunteţi ţivil d-aia vă e frică de dobitocii ăştia! replică Vamenzon, dispreţuitor. Pe orice soldat îl deznod în bătăi şi tot el vine să-mi pupe mâinile.

La baterie, între cele două tunuri din mijloc, pe zidul de beton al traversei era fixată o icoană mare. În faţa ei ardea tot timpul candela. Ajuns în dreptul icoanei, Vamenzon îşi scoase evlavios chipiul şi se închină cu gesturi largi.

— Ocrotitoarele noastre cereşti, Vera, Nadejda, Liubov şi maica lor, Sofia, numi căpitanul chipurile de pe icoană. Am pus-o aici în cinstea Verei Alexeevna Stessel. Tot ea ne-a dăruit şi candela grea de aproape cinci funţi în argint masiv. Ia uitaţi-vă!

Zvonariov privi candela grea, pe care era gravată o inscripţie cu slove bisericeşti: „Bateriei nr. 22 de la excelenţa să V. A. Stessel, 17 septembrie 1903”.

— Prin urmare, bateria dumneavoastră are nu numai ocrotitoare cereşti, ci şi pământeşti, şi chiar foarte influente!

— O ţiu la curent pe Vera Alexeevna cu tot ce se petrece la baterie. În ziua de 27 ianuarie, am avut doi răniţi şi amândurora le-a dat cu mâna ei, decoraţii şi daruri. În afară de asta, când a început războiul, a trimis fiecărui soldat câte o cruciuliţă şi binecuvântarea ei, povestea Vamenzon.

„Aş fi curios să ştiu ce ai căpătat tu?” gândi Zvonariov.

— Şi soldaţii îşi respectă mult patroanele cereşti? întrebă el.

— În fiecare seară poţi vedea strânşi lângă icoană câte douăzeci de oameni; a trebuit chiar să facem un podeţ de scânduri, pentru ca credincioşii să nu-şi murdărească mantalele când se lasă în genunchi. Părintele face de două ori pe lună slujbă dinaintea ei.

Zvonariov se gândea să-l întrebe, dacă icoana nu era cumva „făcătoare de minuni”, dar căpitanul i-o luă înainte:

— Ostaşii susţin că după ce au sărutat icoană, au fost tămăduiţi de boli: dureri de cap, indispoziţii stomacale, măsele…

— Nu e exclus ca în curând să vină oamenii în pelerinaj de la alte baterii la dumneavoastră, zise Zvonariov cu ironie.

— Se pare că nu prea sunteţi credincios! replică Vamenzon bănuitor.

— Cred că nu vă aflaţi departe de adevăr.

— Ateismul şi nihilismul molipseşte tineretul de azi, ca o lepră. De la pătura intelectuală, acest flagel trece în masele largi ale poporului şi otrăveşte sufletele curate ale celor oropsiţi şi săraci. Urăsc pătura noastră intelectuală tot atât de mult ca şi neamul lui Iuda, fiindcă face un mare rău ţării.

— Dar dumneavoastră nu vă consideraţi din pătura intelectuală?

— Sunt ofiţer şi, prin urmare, slujitor credincios al ţarului, al patriei şi, bineînţeles, duşman al cugetării deşarte de orice fel.

— Permiteţi să scot oamenii la piese, zise insistent Zvonariov. Va trebui să examinez ţevile, culatele tunurilor şi să stabilesc gradul de uzură pricinuit de trageri.

— O clipă! Vamenzon fluieră strident.

Soldaţii începură să iasă în goană din cazarmă, echipându-se din mers şi, ajunşi la baterie, încremeniră lângă tunuri în poziţie de drepţi. Căpitanul urmărea după ceas timpul în care bateria trebuia să fie gata de tragere. Trecând în fugă prin faţa icoanei, soldaţii îşi făceau repede semnul crucii, aruncând priviri speriate spre comandantul lor. Cei care nu-l făceau erau aduşi la ordine de acesta cu un pumn în obraz şi, vrând, nevrând, se închinau fără zăbavă.

— Două minute, patruzeci şi cinci de secunde, anunţă Vamenzon, după ce ultimii soldaţi ajunseră în goană la baterie. Subofiţerii de la secţii vor nota pe cei întârziaţi şi mi-i vor raporta seara, prin feldwebel.

Zvonariov constată că tunurile îşi trăiseră traiul: ţevile aveau o mare uzură; în camerele de încărcare inelele obturatoare erau arse, iar închizătoarele intrau greu în lăcaşurile lor.

— Executaţi des trageri? îl întrebă el pe Vamenzon.

— De câteva ori pe zi. Îmi place să execut şi alarme de noapte. Am să cer înlocuirea pieselor uzate cu altele noi. Doar am o baterie deosebit de importantă: trage asupra mării, cât şi asupra obiectivelor terestre. Eu trebuie să deschid cel dintâi focul când sosesc japonezii dinspre nord. Nici chiar Utiosul dumneavoastră nu trage atâta.

— Am să raportez comandantului artileriei. În orice caz părerea mea e că în situaţia actuală nu puteţi mări încărcăturile de pulbere căci se pot produce erupţii puternice de gaze, foarte periculoase pentru servanţi, spuse Zvonariov.

— O, dacă e vorba doar de servanţi nu contează: d-aia suntem în război ca să fie primejdie. E cu totul altceva dacă au de suferit bunurile statului: un afet, o piesă.

— Dar, după terminologia militară, şi soldaţii sunt un bun al statului.

— În orice caz, nu dintre cele de valoare: la noi, în Rusia, avem mai mult decât suficienţi.

După ce termină examinarea tunurilor, Zvonariov se grăbi să salute şi să plece.

— Ţi-au dat să mănânci? îl întrebă pe vizitiu când porniră.

— Da: o ciorbă de post şi pisat mucegăit, cu ulei rânced, răspunse soldatul.

— Dar ciorba şi pisatul comandantului au fost minunate!

— Păi, pentru dumnealui, bucătarul găteşte deosebit într-un ceaunaş. Toată lumea ştie că la căpitanul Vamenzon, oamenii mănâncă mai prost ca în toată artileria. În schimb, feldwebelul are o mutră roşie şi grasă de te minunezi. Soldaţii îi zic acestei baterii „ocna noastră”. La batalionul disciplinar e mai uşor ca aici. Mulţi oameni mănâncă în fiece zi bătaie cu vergile, iar vergile stau noaptea la înmuiat în

apă sărată, ca să şfichiuie mai rău. O păţesc mai cu seamă ăi de nu se închină: în privinţa închinării, căpitanul e fioros. Poate că aţi văzut un ostaş scund, spătos, cu arma în spate?

— Blohin?

— El. Cam de-o lună îl tot ţine cu arma pe umăr, şi-l bate o dată la două zile, legat de capră, pentru că nu vrea să-şi scoată şapca înaintea icoanelor de la baterie. O să-l omoare căpitanul în bătăi, cu toate că Blohin e vânjos, nu glumă.

— Eşti consătean ou el?

— Nu, dar am recrutat la un loc. A fost muncitor, a învăţat alămăria. Mai întâi a lucrat la ateliere; pe urmă l-au dat afară pentru beţie, mi se pare. A nimerit la bateria 22, şi aici, uite, se chinuie omu'! Ori fuge, ori moare, că n-are cum să rabde.

Praporşcikul nu găsi pe nimeni la comandamentul artileriei şi se duse la Gobiato acasă.

— Ei, cum au mers treburile astăzi?

Zvonariov îi dădu un raport amănunţit.

— Mi-am închipuit eu că lucrurile stau cam aşa. Trebuie să se dea alte tunuri bateriei 22. Deşi nou formată, bateria a fost dotată cu piese uzate, vechi – altele nu erau. Acum am primit treizeci de tunuri noi, aşa că putem să-i dăm din ele şi lui Vamenzon.

— V-aş ruga ceva: nu s-ar putea să fie mutat din bateria lui Vamenzon la atelier ostaşul Blohin, de specialitate alămar?

— El te-a rugat? se miră Gobiato.

— Nu, n-am stat de vorbă amândoi, dar vă rog eu pentru el, fiindcă am văzut cu ochii mei cum îl maltrata Vamenzon.

— Ei, dacă o să-i mutăm din baterie pe toţi cei maltrataţi de Vamenzon, curând n-o să mai rămână nimeni la el. Blohin a fost mutat acolo de la noi pentru beţie şi nu cred că face să-l luăm înapoi. La Vamenzon nu merge să te ţii de beţii. Acest Blohin a fost şi la voi, pe Elektriceski; a înstrăinat efecte cazone pe băutură şi a fost dat în judecată, dar a scăpat ieftin: la judecată, l-a salvat de muncă silnică

Boreiko; a fost doar trecut în categoria celor pedepsiţi şi i-au tras o bătaie bună.

— Să nu-l omoare pe Vamenzon.

— Şi dacă-l omoară pe Vamenzon, ce? O să-l plângem noi?

— Da, dar atunci Blohin e pierdut şi alţi ostaşi o să fie daţi în judecată. De ei mi-e milă.

— Prea eşti milos, Serghei Vladimirovici. Tot nu e chip să ai milă de toată lumea, şi de altfel, Blohin nici nu merită să-ţi fie milă de el; mai devreme ori mai târziu, îl dă gata băutura – moare undeva, sub un gard! Ei, acum hai la Belîi cu raportul, ca să începem mâine dimineaţă lucrul.

În faţa casei lui Belîi aştepta un echipaj elegant; pe capră şedea un vizitiu matroz.

— Pe cine ai adus? îl întrebă Gobiato.

— Pe comandantul flotei, amiralul Makarov şi pe ofiţerul adjutant al dumnealui, locotenentul Dukelski.

— Perfect! Cu acest prilej o să ne înţelegem şi în privinţa lucrărilor de pe Liaoteşan, se bucură căpitanul.

Makarov, în mare ţinută, venit pesemne în vizită la Belîi, era în salon.

Amiralul răspunse amabil la salut şi-şi continuă conversaţia cu generalul. Agapeev vorbea deoparte cu Dukelski. Gobiato şi Zvonariov se aşezară lângă ei.

— Azi am făcut o plimbare admirabilă pe mare, povestea Agapeev. Am plecat în zorii zilei şi ne-am întors abia acum un ceas. Marea arăta minunat; vremea era senină, calmă, însorită. Japonezii nu se zăreau. După bombardamentul de ieri, s-au făcut nevăzuţi. Amiralul a dat dovadă de o energie extraordinară. Mai întâi, a fost la bordul dragoarelor de mine şi a arătat cum trebuie să se dragheze; pe urmă s-a apropiat cu şalupa de o mină care plutea în derivă, a cercetat-o şi a dat ordin să fie dezactivată numaidecât. Cu toate încercările de a-l face să se ferească, n-a plecat până n-a văzut amorsele demontate şi contactele tăiate. Apoi, pe bordul lui Novik, a inspectat toată escadra şi a executat o serie de manevre, arătând fiecărei nave greşelile săvârşite.

Când, în sfârşit, s-au întors la bază, a verificat personal cum ancorează fiecare navă. E atât de sprinten, atât de neobosit, încât nu zici că are cincizeci şi cinci de ani, ci numai treizeci. Cu un asemenea comandant, fără îndoială c-o să-i putem înfrunta pe japonezi, spunea colonelul admirativ.

— Amiralul pare simpatic, remarcă Gobiato.

— Ieri s-a propus să fii trimis la Liaoteşan, pentru instalarea tunurilor grele, îi spuse Dukelski lui Zvonariov.

— Intenţionez să refuz această misiune: nu sunt încă un artilerist de nădejde.

— Nu-i nimic, te descurci. La nevoie o să fii ajutat, îl linişti locotenentul.

— Cine-i amazoana care galopează? întrebă deodată Makarov, uitându-se pe geam.

Toată lumea se întoarse către fereastră. Călărind cu eleganţă, în galop scurt, Varia ocoli casa, se apropie de scară, sări jos din şa şi sărută cu duioşie iapa pe botul înfierbântat.

— E mezina noastră, Varia. Îi place foarte mult călăria – ar fi în stare să nu descalece toată ziua, lămuri Maria Fominişna.

— Vorbeşte sângele de cazac, observă Gobiato.

— Dumneavoastră sunteţi cazac? întrebă mirat Makarov, întorcându-se spre Belîi.

— Da, suntem din Kuban, şi soţia mea şi eu, răspunse generalul.

Ciufulită, cu rochia plină de praf şi cu biciuşca în mână, Varia năvăli în cameră. Zărindu-l pe Makarov, se fâstâci şi se făcu nevăzută.

— Vioaie fată, spuse cu un zâmbet amiralul.

— Chiar mai mult decât trebuie, răspunse mama ei necăjită, ieşind pe uşă.

Rămânând între bărbaţi, Makarov propuse să discute amănunţit problema fortificaţiilor de pe Liaoteşan. Belîi aduse o schiţă a amplasamentelor proiectate şi începură să

dezbată cu toţii planul lucrărilor. Hotărârâră că drumul până la culmea Liaoteşan să fie construit cu mâna de lucru dată de garnizoană; marinarii se angajau să amplaseze un tun de 28 centimetri, iar artileriştii urmau să construiască la nevoie amplasamente de baterii şi să le echipeze cu tunuri.

O jumătate de oră mai târziu, când Varia, însoţită de mama ei se ivi din nou în salon, toate discuţiile de serviciu fuseseră terminate. Fata, care între timp îşi schimbase rochia, se spălase şi se pieptănase, veni la Makarov îmbujorată prezentându-i o tavă cu gustări şi-i făcu o reverenţă.

Amiralul o privea zâmbind.

— Aşa, va să zică, bravă amazoană! Văd că ştii nu numai să călăreşti, ci să fii şi o gospodină de toată laudă. Să-ţi dea Dumnezeu un mire de treabă, adăugă el cu blândeţe.

— E prea devreme să se gândească la măritiş, interveni maică-sa: să se mărite întâi cele mai mari.

— A, va să zică ţineţi cu străşnicie la vechea rânduiala căzăcească: vă măritaţi fetele la rând?

— Trăim după datină: cea mare e măritată, cea mijlocie e bună de măritat, iar mezina – zburdă încă.

— N-aveţi grijă, Maria Fominişna, mult timp n-o să mai zburde, glumi Makarov.

Oaspeţii îşi luară curând rămas bun. Varia se ivi din nou în vestibul. Îl privea pe Makarov cu ochi plini de admiraţie.

— Ce mult aş vrea să am un bunicuţ ca dumneavoastră, rosti ea cu totul copilăreşte.

— Şi mie mi-ar plăcea să am o asemenea nepoţică, răspunse amiralul afectuos.

— Minunat! de azi înainte o să fiţi bunicuţul meu, iar eu nepoata dumneavoastră! strigă Varia bătând veselă din palme.

— Respectele mele. Toate cele bune! rosti Makarov, salutând pe toţi ai casei şi îndreptându-se spre uşă.

— La revedere, bunicuţule! răspunse Varia petrecându-i braţele pe după gât şi sărutându-l.

— Varia! Nu ţi-e ruşine? exclamă maică-sa consternată.

— De ce nu mi-aş săruta bunicuţul? întrebă fata, cu o naivitate prefăcută.

— Vă rog s-o iertaţi pe fetiţa noastră, interveni mama, scuzându-se. E prea tânără, n-are destulă minte.

— Sunt foarte mişcat de atenţiunea fiicei dumneavoastră, răspunse amiralul cu înduioşare.

— Pe mine nu mă săruţi? îi şopti Zvonariov fetei la ureche.

— Obraznicule! Nici nu vreau să te mai cunosc! îl repezi Varia, tot pe şoptite, cu răsuflarea tăiată şi se îndepărtă.

A doua zi de dimineaţă, Zvonariov şi Gobiato, însoţindu-l pe Belîi, se duseră cu şalupa la Liaoteşan. De la cheul Taberei artileriştilor, se îndreptară spre interiorul aripii de apus a fortăreţei, unde se afla depozitul de mine al marinei. În numeroasele magazii înşiruite pe ţărm se păstrau minele neîncărcate, iar în coastele abrupte ale dealului, chiar în stânci, fuseseră săpate hrube adânci pentru depozitarea pulberii, a piroxilinei şi a melinitei, cu care se încărcau minele.

Nu departe, în dosul unei coline, se aflau cazărmile matrozilor care deserveau depozitul de mine.

Lângă micul debarcader de lemn era acostată şalupa navei Askold, la catargul căreia flutura pavilionul comandantului escadrei. Makarov tocmai inspecta depozitele, şi cei trei artilerişti fură nevoiţi să aştepte până când amiralul se întoarse însoţit de locotenentul artilerist Meakişev de la statul-major al marinei şi de nelipsitul Dukelski. În aceeaşi clipă, sosi călare şi Kondratenko, împreună cu câţiva ofiţeri.

Liaoteşanul era un masiv stâncos lipsit aproape cu totul de vegetaţie. Printre stânci şi pietroaie şerpuia o potecă strâmtă şi întortocheată: păşiră pe ea cu toţii, unul după altul.

Ofiţerii de geniu comunicau din mers amiralului şi lui Belîi părerile lor cu privire la traseul viitorului drum şi la cele mai potrivite puncte pentru amplasarea tunurilor. De pe culmea Liaoteşanului care se ridica la două sute de stânjeni deasupra nivelului mării se deschidea în faţa ochilor o vastă

panoramă. Coasta peninsulei Liaotung putea fi observată de acolo până la Dalni spre est şi până la baia Luiza spre vest, adică vreo treizeci de verste în ambele direcţii. Din trei părţi, până în zare, se întindea marea, iar în spate portul şi oraşul se vedeau ca în palmă.

— Aşa post de observaţie mai zic şi eu! Se vede totul, la zeci de verste în jur! rosti Makarov încântat. Mă mir că n-a fost ocupat până acum.

— Lucrul acesta se datoreşte dificultăţilor legate de construcţia unui drum de acces, imposibilităţii aproape totale de a se aduce aici materiale, şi mai ales lipsei de apă, explică Belîi.

— Toate acestea pot şi trebuie să fie biruite, şi asta cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Artileristul observator de pe Retvizan se află pe creasta vecină, spuse Meakişev, arătând spre dreapta, către o sopcă ceva mai scundă; în schimb, de pe creasta ei, se vedea mai bine partea de vest a coastei şi a mării.

O luară cu toţii într-acolo. Drumul către postul de observaţie ducea de-a dreptul peste tufişuri şi pietre; toţi se murdăriseră şi urcau gâfâind. În sfârşit, ajunseră. Matrozii scobiseră în stâncă, o peşteră pentru viitoarea cazemată şi neteziseră un mic teren împrejur. Tânărul locotenent care conducea lucrările dădu raportul lui Makarov asupra mersului acestora; amiralul aprobă şi alegerea locului, şi lucrarea proiectată.

— Tunul nostru de 28 centimetri va fi amplasat foarte bine în şaua dealului; vom mai putea să aşezăm câteva şi pe versantele dinspre apus, ceva mai aproape de valea Ceainaia, hotărî el.

Kondratenko şi Belîi se declarară de acord cu această propunere; după ce se odihniră o vreme, coborâră cu toţii pe alt drum, mai uşor.

Întorcându-se de pe Liaoteşan, Makarov convocă imediat pe Askold, la o conferinţă, pe ofiţerii superiori din statul-major al flotei şi pe comandanţii de nave. Nefiind obişnuiţi

cu asemenea convocări precipitate, unii vice-amirali şi comandanţi ai navelor de rangul I ori II, sosiră după ora fixată, ceea ce le aduse o admonestare din partea comandantului flotei.

— Domnilor, v-am convocat ca să vă anunţ, că mâine, în zorii zilei, toată escadra va ieşi în larg. O dată cu mareea înaltă de dimineaţă, ieşim în rada exterioară, rămânem toată ziua pe mare şi facem o recunoaştere a insulelor celor mai apropiate de Arthur; totodată executăm câteva exerciţii navale, iar spre apusul soarelui, o dată cu mareea joasă, ne întoarcem la Arthur, declară Makarov, deschizând conferinţa.

— De când a fost ocupat Arthurul de flota noastră, încă nu s-a întâmplat ca escadra să intre ori să iasă din rada exterioară în răstimpul unei singure maree înalte, obiectă amiralul prinţ Uhtomski.

— Acum aşa vom face ori de câte ori vom ieşi în larg, i-o reteză Makarov.

— E cu totul imposibil, excelenţă: nu dispunem de suficiente mijloace de bază, rosti îngrijorat comandantul militar al portului, amiralul Greve.

— Ordon: să procuraţi până mâine dimineaţă pe răspunderea dumneavoastră, toate mijloacele necesare, răspunse scurt Makarov.

— Am înţeles, excelenţă! Dar este imposibil, absolut imposibil, îngăimă Greve.

— La ora fixată, toate navele escadrei trebuie să fie pe deplin gata pentru luptă, urmă Makarov, fiindcă, în cazul unei întâlniri cu inamicul, angajez bătălia cu el fără să ţin cont de superioritatea sa.

— Excelenţa voastră scapă din vedere că faţă de cele cinci cuirasate ale noastre, din care trei învechite, şi cinci crucişătoare, din care numai Baian are cuirasă, japonezii dispun de şase cuirasate de ultima construcţie, şase crucişătoare blindate şi treisprezece uşoare, obiectă comandantul cuirasatului Sevastopol, căpitanul de rangul

întâi Cernâşov, cu părul negru atins de cărunţie, cu barbişon îngrijit şi purtând ochelari pince-nez.

— Cunosc efectivul escadrei japoneze, dar nu mă preocup de calcule aritmetice, replică amiralul cu un zâmbet ironic, ci mă gândesc cum s-o bat.

După un scurt schimb de păreri în chestiuni de ordin secundar, conferinţa luă sfârşit.

— Domnilor, vă cer tuturor să executaţi prompt şi precis toate ordinele mele. Cât mai multă încredere în forţele dumneavoastră, şi vă veţi convinge din experienţă că în dispoziţiile mele nu există nimic imposibil.

Noaptea îşi aşternea încă aripile negre deasupra Arthurului, când la catargul crucişătorului Askold începură să sclipească luminile de semnalizare. Se aprindeau, se stingeau, ca să se reaprindă o clipă mai târziu, într-o nouă îmbinare de culori. Luminiţe asemănătoare licăriră şi la catargele altor nave răspunzându-le, când mai multe odată, când numai pe una singură. Pe punţile navelor şuierară strident sifleile botsmanilor, comenzi, tropot de cizme. Escadra se trezea din somn. Navele se împodobiră cu sute de lumini. Zeci de şalupe şi remorchere se desprinseră de lângă cheurile tăcute şi, împânzind rada cu larma sirenelor, se îndreptau grăbite spre siluetele masive ale cuirasatelor şi crucişătoarelor.

Rada prinsese viaţă. Începuse o zi de război a escadrei.

De la cele dintâi semnale de siflie ale botsmanilor, Makarov păşi pe puntea crucişătorului Askold, salută echipajul adunat în front la prova, apoi plecă cu şalupa la bordul cuirasatului Petropavlovsk, la catargul căruia i se arboră pavilionul de comandant al escadrei.

Ajutate de remorchere şi şalupe crucişătoarele şi cuirasatele treceau remorcate unul după altul, prin gura şenalului şi ancorau apoi în rada exterioară conform dispoziţiilor primite de comandanţi. Baian fu cel dintâi care ieşi, când era încă întuneric. El pluti încet, străbătând şenalul. Luminat în plin de proiectoare, crucişătorul Askold

se grăbi să-l urmeze. Cuirasatul Peresvet care arbora pavilionul amiralului prinţ Uhtomski, întârzie puţin, ceea ce stârni via nemulţumire a lui Makarov.

După zece minute Petropavlovsk ieşi în urma lui Peresvet. Amiralul observă atent trecerea navei prin canalul puţin adânc şi ajunse la concluzia, că pe timpul mareei celei mai înalte, chiar şi cuirasatele puteau să-l străbată singure, fără a fi remorcate, ceea ce ar fi accelerat mult ieşirea escadrei.

Pe la orele şapte dimineaţa, adică după două ceasuri şi douăzeci de minute, toată escadra alcătuită din şaptesprezece nave era ancorată în rada exterioară. Makarov era radios.

— Avem mai mult de o oră până la sfârşitul mareei înalte; or, ieri mi se spunea, că ieşirea escadrei în timpul unei singure maree înalte ar fi imposibilă. Numărul şalupelor şi remorcherelor va fi de asemenea îndestulător, dacă ele nu vor face altceva decât să ajute navelor mari să manevreze, fără să le scoată în rada exterioară, spunea el cu însufleţire celor din jur. E de mirare cum nu s-a gândit nimeni până acum la aşa ceva!

— Probabil că nimeni n-a vrut să se gândească la aşa ceva cum trebuie, răspunse Dukelski.

— Comandantul crucişătorului Novik, căpitanul de rangul II Essen a prezentat de două ori rapoarte în această chestiune, dar ele erau puse la dosar, îşi aminti şeful serviciului de navigaţie din statul-major al flotei.

— Cam aşa cum e obiceiul la noi, încheie Makarov clătinând din cap. Să se ridice semnalul: toată escadra ridică ancora.

Înainte ca toate navele să confirme ordinul primit, de pe crucişătorul Baian din capul formaţiei fură semnalate mine plutind în derivă în rada exterioară.

— La loc comanda: nu se ridică ancora; toate navele să cerceteze marea din jur, şi dacă descoperă mine, să le dragheze cu grijă în drumul escadrei, ordonă Makarov.

Când, în sfârşit, apele din jurul escadrei şi din drumul ei fură dragate, Makarov dădu ordin ca toată escadra să ridice ancora. Navele ajunseră curând în ape neprimejdioase.

Se apropia amiaza. Bătea un vânt de nord-est de forţa şase. Marea era destul de agitată. Escadra se alcătui în formaţie de marş cu dispozitiv de siguranţă şi elemente de recunoaştere. Astfel, cuirasatele navigau în formaţia de coloană, în mijlocul escadrei, în ordine front pe linii de şir; crucişătoarele erau împărţite în detaşamente, pentru avangardă, ariergardă şi flancgărzi, fiecare detaşament navigând în linie de şir, la limita vizibilităţii semnalelor, maximum cinci mile faţă de grosul escadrei. Torpiloarele navigau în două linii de şir de câte patru nave, în ambele borduri ale coloanei de cuirasate, între acestea şi crucişătoarele din flancgărzi.

Marea era degajată, pustie. Nici un fum, până în zare. Makarov observa marşul escadrei de pe puntea de comandă a navei Petropavlovsk. Cuirasatele mergeau într-o oarecare ordine, în schimb torpiloarele se abăteau mereu de la drum şi ieşeau din formaţie, stârnind nemulţumirea amiralului.

Curând, torpilorul Grozovoi60 semnală că are avarie la maşini şi începu să rămână în urmă, apoi stopă.

Amiralul îi ordonă să se întoarcă la remorcă în port şi-l mută îndată disciplinar pe comandantul navei, pentru motivul că nu se îngrijise de verificarea maşinilor înainte de plecarea în misiune. Numai la câteva clipe după aceea, o dispoziţie asemănătoare fu dată şi în privinţa torpilorului Rastoropnâi61.

— Cu torpiloarele stăm prost de tot, atât din punct de vedere tehnic, cât şi în ceea ce priveşte antrenamentul şi pregătirea comandanţilor. Într-una din zilele următoare voi convoca pe toţi şefii mecanici de la toate navele, ca să discutăm măsurile necesare pentru punerea la punct a maşinilor şi exploatarea acestora în bune condiţiuni.

— Cei mai mulţi dintre comandanţi cunosc foarte slab tehnica modernă, mai ales regimul de exploatare a maşinilor, observă Dukelski.

— Îi vom obliga s-o cunoască! Un ofiţer care nu se pricepe la tehnică nici nu-mi trebuie. În războiul modern, victoria se decide atât prin vitejia personală a matrozilor şi ofiţerilor, prin capacitatea de manevră şi prin tirul precis, cât şi prin perfecta stare a tehnicii de luptă şi a maşinilor.

Profitând de absenţa inamicului, Makarov ordonă să se execute diferite evoluţii. Escadra manevră în cele mai felurite formaţii, executând succesiv, cu toate navele, întoarceri de câte opt şi şaisprezece carturi atât la tribord cât şi la babord. Amiralul supraveghea atent executarea semnalelor, şi după fiecare din ele, cutare sau cutare navă era admonestată pentru greşelile făcute. Îndeosebi avu de suferit nava Sevastopol, al cărei comandant, Cernâşov, nu executa de loc cum trebuie ordinele primite. Scos din sărite, Makarov ordonă să i se comunice nemulţumirea lui.

Pe când escadra se întorcea spre Arthur, în cursul unei schimbări de formaţie, cuirasatul Sevastopol se apropie prea mult de nava Poltava care naviga în prova lui. De teama unei noi admonestări, Cernâşov reduse viteza, astfel încât Sevastopol începu să rămână repede în urmă. Peresvet, care mergea în pupa lui, rămăsese şi el mult în urmă în timpul evoluţiei; comandantul acestuia, căpitanul de rangul I Boisman, mări atunci mult viteza, căutând să-şi reocupe cât mai repede locul în formaţie.

Deoarece cuirasatul Sevastopol naviga cu o viteză inferioară celei ordonate, iar Peresvet cu viteză mult superioară, distanţa între cele două nave descrescu foarte repede, creându-se pericolul unei coliziuni. Boisman, dându-şi seama de situaţie, stopă, puse maşinile înapoi, pentru a frâna viteza de inerţie a crucişătorului. În sfârşit, pentru a evita coliziunea care părea totuşi inevitabilă, acţiona cu cârma, încercând să iasă din linia de şir a escadrei.

Când lui Cernâşov i se raportă că Peresvet se apropie cu viteză din pupa, el nu se grăbi să ia măsuri pentru a preîntâmpina coliziunea. În momentul în care sezisă pericolul, se zăpăci şi încurcă manevra de evitare pe care o iniţiase Peresvet. Acesta lovi atunci pe Sevastopol în pupă, strâmbându-i elicea şi provocându-i o spărtură. Compartimentul de la pupa lui Sevastopol se umplu cu apă. Cuirasatul fu nevoit să iasă din formaţie şi să ridice semnalul: „Sunt avariat. Nu mai pot manevra.”

Makarov se informă despre situaţia de pe cele două cuirasate, şi, aflând că Sevastopol are o spărtură sub linia de plutire, hotărî să se întoarcă fără întârziere la Port-Arthur. În jurul orei patru după amiază, la începutul mareei înalte, escadra intra încet în rada interioară, navă după navă. Cuirasatul Petropavlovsk era în frunte. Makarov rămăsese pe punte, observând cum ancorau navele. După aceea, luând în grabă o gustare, convocă pe toţi comandanţii navelor şi, când aceştia se adunară, începu o analiză detailată a cauzelor avariei produse.

Cernâşov luă cel dintâi cuvântul. După ce relată împrejurările în care se produsese coliziunea, începu să se dezvinovăţească cu aprindere.

— Numai căpitanul de rangul I Boisman poartă toată vina. Nerespectând semnalul de pe nava-amiral, în loc de 40 turaţii, a ordonat viteza maximă şi s-a repezit în pupa lui Sevastopol. E de întrebat: Unde-i erau ochii? se indignă comandantul cuirasatului Sevastopol.

— Dar ochii dumneavoastră unde erau când aţi văzut că nava din pupa se apropie cu viteză? De ce n-aţi luat măsuri pentru prevenirea coliziunii? îl întrerupse Makarov.

La rândul lui, comandantul secund al escadrei, contraamiralul prinţ Uhtomski, al cărui pavilion flutura pe Peresvet, începu să-l învinuiască pe Cernâşov care înainte de coliziune redusese brusc viteza.

— După mine, Stepan Osipovici, e neîndoielnic că vina coliziunii o poartă comandantul navei Sevastopol şi nimeni

altul, stărui el.

După aceea vorbi Boisman, comandantul cuirasatului Peresvet.

— Permiteţi să raportez, excelenţă: mă consider vinovat de tot ce s-a întâmplat. Nu am executat ordinul dumneavoastră pentru reducerea turaţiilor; am calculat greşit distanţa, am comandat prea târziu „pe drum înapoi”. Sunt gata să suport orice sancţiune, încheie el cu glas ferm.

Makarov se înseninã. Nu-l mai privi dojenitor pe bătrânul marinar încărunţit în lupte navale; se uită dispreţuitor la spilcuitul Uhtomski care se îmbujorase, şi, întorcându-se spre Boisman, îi spuse calm:

— Vasili Arsenievici, nu m-am aşteptat de la dumneata la o asemenea greşeală! Nici Cernâşov nu e însă mai puţin vinovat. Voi fi nevoit să dispun cercetarea tuturor amănuntelor acestei întâmplări neplăcute, adăugă el, după câteva clipe de tăcere.

Pe urmă întrebă cât de multă apă pătrunsese în compartimentul din pupa lui Sevastopol şi în sfârşit procedă la analizarea detailată a tuturor evoluţiilor manevrelor executate de navele escadrei în cursul zilei, arătând fiecărui comandant greşelile comise.

Era aproape miezul nopţii când comandanţii navelor, după o trudă de douăzeci de ore, plecară la posturile lor. Makarov îşi continuă lucrul, dictând şefului de stat-major al escadrei şi şefilor de secţii diferite ordine precum şi rapoarte către guvernatorul general şi către Marele Stat-Major al Forţelor Navale, cerând între altele să se publice de îndată lucrarea sa „Consideraţiuni asupra problemelor de tactică navală”, în care îşi expunea concepţiile asupra războiului pe mare.

„Tocmai acum este necesară cartea la Arthur şi la Vladivostok. E posibil oare ca Ministerul Marinei să nu poată găsi cele cinci sute de ruble pentru editarea sa?” încheia Makarov depeşa către amiralul Avelan.

— Stepan Osipovici, de ce nu vreţi să editaţi cartea aici sau la Vladivostok? întrebă mirat Molas. Comandantul militar al portului poate găsi foarte uşor fondurile necesare.

— Mihail Pavlovici, nu e vorba de bani, ci de un principiu: din moment ce Ministerul Marinei îmi editează cartea, înseamnă că el aprobă şi opiniile mele asupra tacticii războiului. În afară de aceasta, ele vor fi astfel cunoscute nu numai aici, ci şi în Marea Baltică şi Marea Neagră. Când escadra a II-a va fi expediată încoace, toţi ofiţerii vor putea să cunoască concepţiile mele şi condiţiile în care văd desfăşurarea războiului pe mare, lucru foarte important pentru mine, căci astfel nu va mai fi nevoie să-mi pierd timpul cu instruirea lor, explică Makarov, păşind de colo-colo prin careu şi, oprindu-se deodată lângă Molas care şedea la masă şi scria ceva, rosti:

— Cred că Cernâşov va trebui înlocuit, prea mult a insistat asupra vinovăţiei lui Boisman. Acestuia n-am să-i iau comanda. E un om de caracter! Şi-a recunoscut fără şovăială întreaga vină. E un adevărat comandant, nu se teme să-şi recunoască greşelile.

— Şi pe cine aveţi de gând să numiţi comandant pe Sevastopol?

— Bineînţeles, pe Essen; alţi candidaţi nu văd.

— Essen este unul dintre cei mai tineri căpitani de rangul II şi dumneavoastră aveţi intenţia să-l numiţi comandant de cuirasat. Nu prea cred că guvernatorul general să-şi dea asentimentul pentru o astfel de numire, ca şi pentru înlăturarea lui Cernâşov, faţă de care s-a arătat întotdeauna foarte binevoitor…

— Ce rost are să se amestece guvernatorul general, din moment ce legea prevede că eu, comandantul flotei, am dreptul să revoc, să numesc şi să transfer pe comandanţii de nave, de toate gradele?

— De obicei, până acum toate mutaţiile comandanţilor, chiar ale comandanţilor de torpiloare, erau efectuate cu aprobarea amiralului Alexeev.

— Am intenţia să-mi îndeplinesc funcţiunile şi să acţionez numai conform legilor în vigoare, şi nu „după cum e obiceiul”. Ei, dar e timpul să ne odihnim. Clopotul a sunat două duble62. Sunt în picioare de douăzeci şi patru de ore. Makarov ieşi din careu.

Varia Belaia învăţa cu pasiune la cursurile pentru surori de caritate. Cu tot volumul redus al programului cursurilor, după atmosfera înăbuşitoare a pensionului, unde fusese îndopată mai ales cu reguli de conduită, acestea i se păreau foarte interesante. Pasionându-se ea însăşi pentru acea îndeletnicire, reuşi să antreneze şi pe colegele ei. Cele douăsprezece fete se prezentau dis-de-dimineaţă la spitalul garnizoanei şi-i asaltau pe medici, cerând să li se încredinţeze îngrijirea bolnavilor şi a răniţilor.

În afară de aceasta, Varia făcu ce făcu şi obţinu organizarea unui curs seral, cu materii de cultură generală. Acest lucru necesita cheltuieli suplimentare şi Varia se preocupă stăruitor de găsirea mijloacelor. Înainte de toate, trecu pe la Stesseli. Îndată însă ce Vera Alexeevna auzi de activitatea culturalizatoare a Variei, căută imediat s-o convingă să renunţe la ea.

— Degeaba ai născocit treaba asta. Surorile trebuie să ştie să îngrijească răniţii, şi atâta tot. N-au câtuşi de puţin nevoie de istorie şi geografie. O soră bună trebuie să fie, înainte de toate, curată sufleteşte şi să aibă inimă, ceea ce nu se întâmplă decât cu oamenii credincioşi, evlavioşi. De aceea, dacă vrei să ştii, vă trebuie un îndrumător spiritual, un preot şi nu nişte institutori care să vă înveţe tot felul de bazaconii, predica generăleasa.

După acest eşec, Varia plecă înciudată, grăbită, spre casă. Deodată, la un colţ de stradă, fu cât pe ce să se ciocnească cu Makarov.

— Bunicuţule dragă! se bucură ea. Ce bine-mi pare că vă văd! şi-i făcu o reverenţă adâncă.

— Ce-i atitudinea asta oficială? întrebă zâmbind amiralul, sărutându-o pe frunte. Ia stai: n-ai vrea să-mi arăţi locurile

cele mai interesante de aici, din Arthur? o rugă el.
— Păi, nu prea avem aşa ceva. Doar Etajera, poate… N-aţi fost încă pe acolo?
— Nu, n-am fost, însă am auzit de ea.
— Atunci, am să vă conduc eu! Şi apucându-l de braţ, Varia se îndreptă spre bulevard. În drum, îi povesti cu amărăciune eşecul pe care-l suferise în legătură cu strângerea de fonduri pentru cursuri.
— Păcat că nu ţineţi de Departamentul Marinei. Orice s-ar spune, dar banii cheltuiţi pentru învăţătură nu sunt aruncaţi pe gârlă. Învăţătura te răsplăteşte înzecit prin roadele ei. Ai pornit o iniţiativă foarte frumoasă. Dacă nu puteţi face rost de bani de la stat, deschideţi o subscripţie printre ofiţerii dumneavoastră. Am să subscriu bucuros şi eu: cred că şi printre ofiţerii de marină au să se găsească donatori. N-ai vrea să organizezi nişte cursuri asemănătoare şi pentru femeile din familiile marinarilor? îi propuse el pe neaşteptate.
— Dar de ce doamnele din familiile marinarilor nu organizează ele însele asemenea cursuri?
— Pare-se că, din păcate, au alte preocupări.
În clipa aceea, de după colţ se ivi un detaşament de matrozi. În fruntea lor păşea un botsman chipeş, cu bereta pusă ştrengăreşte pe o parte şi cu cercel în urechea dreaptă. Zărindu-l pe amiral, comandă cu glas tunător:
— Echipaj, pentru onor, spre dreapta!
Matrozii, toţi ca unul, întoarseră capul spre Makarov, înseninaţi deodată. Zâmbind, amiralul privi oamenii cu luare aminte şi rosti cu un glas de bariton catifelat:
— Bună ziua, voinicilor!
— Să trăiţi, răcniră marinarii, bătând pasul cu ochii la amiralul lor.
— Echipaj, pas de manevră, marş!
— Dă tonul la cântec! comandă botsmanul.
Un glas sonor intonă:
El, Makarov, bun părinte, Doar din barbă ce clăti

Şi escadra, înainte
Spre duşman se repezi.

Matrozii începură să cânte cu însufleţire, privind mereu veseli spre Makarov.

— Ia uite, ştrengarii: abia am sosit şi mi-au şi servit un cântec! rosti Makarov cu duioşie, mângâindu-şi barba mătăsoasă.

— E frumos cântecul, bunicuţule dragă, şi marinarii l-au făcut fiindcă vă iubesc, spuse Varia, privindu-l cu admiraţie.

Apariţia pe Etajeră a noului comandant al flotei atrase îndată atenţia tuturor. În timp ce Makarov păşea fără grabă pe aleea principală, curioşii se adunau din toate părţile să-l vadă. De obicei, la ora aceea ieşea multă lume la plimbare, şi atunci era chiar mai multă ca de obicei, ziua fiind senină şi însoritǎ.

— Hai prin altă parte, ca să nu atragem atâta atenţia asupra noastră, rosti Makarov, luând-o pe o alee laterală.

Acolo dădură cu ochii pe neaşteptate de Dukelski. Locotenentul se apropie de ei.

— Nepoata mea tocmai îmi spunea că la artilerişti au fost organizate cursuri pentru surori de caritate, îi spuse Makarov. Ar trebui să se facă aşa ceva şi la noi. Să-i spui medicului-şef al spitalului marinei să vină mâine la mine. Trebuie să stau de vorbă cu el; pe urmă, va trebui să discutăm şi cu doamnele noastre.

Dukelski se grăbi să-şi noteze totul în carnet.

Văzând că amiralul o luase pe altă alee, lumea care se plimba se luă după el, curioasă să-l vadă de-aproape.

Ca să scape de privirile sâcâitoare, Makarov o luă pe un drumeag izolat şi se aşează pe o bancă.

— Acum nu mai pot să se uite la noi ca la nişte exemplare rare dintr-o menajerie, spuse el uşurat şi începu să-i pună Variei întrebări despre viaţa din Arthur.

În clipa aceea, pe alee se ivi Zvonariov, conversând însufleţit cu Riva.

Salută de departe, fără a-şi permite să se apropie de amiral.

— Serghei Vladimirovici, excelenţa să vrea să-ţi vorbească! strigă Dukelski.

Praporşcikul o rugă pe Riva să-l scuze şi se grăbi să vină la Makarov.

— Ei, cum merge treaba pe Liaoteşan? întrebă amiralul, strângându-i mâna.

— Până acum s-au determinat punctele de reper pentru instalarea telemetrului cu bază orizontală. S-a stabilit o bază de 250 stânjeni, ceea ce va asigura o mai mare precizie pentru măsurarea distantelor la obiectiv. Cabinele pentru aparatură vor fi gata peste trei-patru zile, când telemetrul va intra în funcţiune, raportă Zvonariov.

— În ce stadiu se află celelalte lucrări?

— Postul de observaţie al marinei a fost amenajat; amplasamentele bateriilor, determinate; drumul, în curs de construcţie; generalul Kondratenko vine zilnic şi-i zoreşte pe genişti şi pe în gineri.

În timp ce Zvonariov raporta amiralului asupra mersului lucrărilor, Varia o privea stăruitor pe Riva, care se afla nu departe, în societatea unor marinari.

După ce stătu cam o jumătate de oră pe bancă, admirând priveliştea portului şi a colinelor din jur, Makarov se ridică.

— E timpul să mă duc la bord, spuse el.

— Am înţeles, răspunse Dukelski.

— Dumneata, Gheorghi Vladimirovici, poţi să rămâi la uscat până la coborârea pavilionului, îi îngădui amiralul.

— Vă conducem la debarcader, bunicuţule, propuse Varia.

Când să plece de pe bulevard, dădură cu ochii de Jeltova care venea spre ei însoţită de Olia şi Leolia. Varia îl rugă pe Makarov s-o scuze o clipă şi se apropie de ele.

— Cine-i doamna? îl întrebă amiralul pe Dukelski.

— E Jeltova, directoarea şcolii Puşkin din oraş, răspunse Zvonariov în locul locotenentului. Cele două tinere care o însoţesc sunt şi ele învăţătoare.

— Aş vrea să le vorbesc, spuse amiralul, oprindu-se. M-ar interesa organizarea unor conferinţe pentru muncitorii din port şi pentru matrozi.

— Le poftesc la dumneavoastră, se oferi praporşcikul.

— Cum se poate? Nu e cuviincios, se împotrivi Makarov. Merg eu la ele şi pe dumneata te rog să mă prezinţi.

Amiralul se apropie de Jeltova, se descoperi şi aşteptă ca Zvonariov să-l prezinte.

— Excelenţa sa amiralul Makarov!

— Stepan Osipovici Makarov, îl corectă amiralul. Doamnă, aş dori să discut cu dumneavoastră despre organizarea unor conferinţe pentru matrozi şi pentru muncitorii din port.

— Am face-o cu multă plăcere, bineînţeles, dar nu prea avem şanse să ni se aprobe aşa ceva: poliţia ne priveşte tot timpul cu ochi foarte bănuitori.

— În incinta portului, ca să nu mai vorbim de escadră, eu dau dispoziţii şi nu voi tolera nici un amestec din partea poliţiei în activitatea dumneavoastră! Fireşte, asta nu înseamnă că vă autorizez să faceţi cine ştie ce propagandă în timpul lecţiilor. Totul va trebui să fie în cadrul strict al legilor.

— Noi nu ne îngăduim niciodată nimic din ceea ce ar fi ilegal; totuşi, poliţia consideră indezirabilă, chiar şi o expunere ştiinţifică a teoriei originii lumii.

— Desigur, trebuie să se ocolească anumite subiecte cărora li s-ar putea atribui un caracter politic. În privinţa detaliilor, vă veţi înţelege personal cu şeful secţiei şi cu comandantul echipajelor flotei din Kvantung.

— Dar poate că nici nu vor voi să stea de vorbă cu noi!

— Gheorghi Vladimirovici, să-i chemi mâine la mine; le voi da indicaţii cu privire la aceste conferinţe.

După ce se înţelese cu învăţătoarele, Makarov, însoţit de Varia, Dukelski şi Zvonariov, se îndreptă spre cheu.

Le debarcader, fără să mai aştepte şalupa care trebuia să-l ia, se urcă în cea dintâi barcă de la Petropavlovsk.

— Toate cele bune; vă mulţumesc tuturor pentru plimbare şi cu deosebire nepoţelei mele, rosti amiralul la despărţire, când barca se desprinse de la cheu.

După ce Makarov se îndepărtă, Dukelski îşi luă la revedere de la Varia şi de la Zvonariov.

În ziua de 10 martie Zvonariov se sculă când abia mijeau zorile şi plecă grăbit spre Liaoteşan, unde era în curs amplasarea bateriei şi a telemetrului. Ordonanţa îi spuse că bateriile de coastă trăseseră aprig toată noaptea şi că „japonezul ar fi încercat din nou să pătrundă în canal”.

Lângă debarcader îl aştepta o şalupă.

Deşi soarele încă nu răsărise, escadra începu să treacă în rada exterioară. Cel dintâi ieşi Askold, care arbora pavilionul comandantului flotei, urmat de crucişătoarele Novik, Baian şi Diana; formaţia era încheiată de şirul masivelor cuirasate.

— Stârpiturile de japonezi au dat târcoale toată noaptea pe lângă coastă; se vede că escadra a plecat ca să-i alunge, spuse timonierul de pe şalupă, întreţinându-l pe Zvonariov. Acum navele nu prea lâncezesc la ancoră ca altădată, în fiecare zi ies în mare. Noul amiral nu lasă să stea degeaba nici torpiloarele, nici cuirasatele.

În rada interioară, pustie acum, nu mai rămăseseră decât navele Retvizan şi Ţesarevici; Pallada fusese remorcată la bazinul de radub. Amândouă cuirasatele, bine armate şi ancorate, erau orientate cu un bord spre Liaoteşan.

— Se pregătesc de tragere, urmă timonierul, arătând cuirasatele. Încă de ieri s-a tras un fir de telefon de la ele până la creasta Liaoteşanului. Au să tragă din port, iar comanda li se dă de pe creastă. Nici nu visează „drăguţii” de japonezi ce-i aşteaptă.

— Las' că ştiu ei, cum mai bine nici că se poate, ce se petrece în Port-Arthur! exclamă praporşcikul. Au spioni berechet.

Deodată, debarcaderul depozitului de mineri răsări din ceaţă, aproape de tot.

Zvonariov coborî din şalupă şi o luă pe cărăruia cunoscută, dar fu curând oprit de doi ostaşi din geniu, cu nişte fanioane roşii, mici, în mâini.

— Înălţimea voastră o să trebuiască să faceţi un ocol, că îndată se aruncă în aer nişte stânci; luaţi-o pe colea, pe drumeagul ista, îl îndrumă unul din ostaşi, pesemne ucrainean, nu cârmiţi neam până-aţi da în şusaua mare, iar de acolo o să vă călăuzească cineva.

Zvonariov îi urmă sfatul şi curând dădu în drumul făcut de genişti. Acolo se întâlni cu Kondratenko care tocmai descăleca. Porniră împreună. În drum, generalul îi spuse că escadra japoneză se ivise din nou lângă Arthur.

— Pesemne că încep iar să bombardeze oraşul ori încearcă să debarce trupe. Pentru orice împrejurare, am trimis de cu noapte spre baia Golubinaia un regiment însoţit de o baterie.

— Nu prea cred c-au să reuşească să repete spectacolul de rândul trecut: orice s-ar zice, dar cele opt tunuri de 12 ţoli de pe Ţesarevici şi Retvizan tot înseamnă ceva, răspunse Zvonariov.

— Numai să poată trage sau, mai bine zis, să nu ne joace festa transmisioniştii.

— De asta se îngrijeşte amiralul, personal: el îi atribuie Liaoteşanului o importanţă deosebită.

Curând, fură întâmpinaţi de locotenent-colonelul inginer Raşevski care conducea lucrările de amenajare a drumului. El raportă generalului în ce stadiu se aflau lucrările.

În clipa aceea, dinspre Arthur se auzi vuietul greu al unei salve de artilerie.

— Au deschis focul bateriile de coastă, spuse Raşevski. Kondratenko păşi grăbit înainte.

Câteva clipe după aceea, el şi Zvonariov se şi aflau pe creasta Liaoteşanului. Soarele tocmai răsărise deasupra mării, luminând întinsul apelor cu primele lui raze, încă slabe. La apus, marea era pustie până în zare; în schimb, spre sud-est, pe suprafaţa ei sclipitoare, se contura limpede

o întreagă escadră japoneză apropiindu-se pe trei linii. Fumul ce ieşea din numeroasele coşuri învăluia până departe cerul, perdeluind o parte din orizont. Masivul colinei Zolotaia şi al peninsulei Tigrovâi ascundea vederii bateriile de coastă şi escadra care ieşise în rada exterioară; de aceea nu se zărea tirul lor; doar trombele de apă care ţâşneau sus de tot lângă ele arătau că se trăgea asupra lor.

Ripostând cu mai multe salve, trase asupra bateriilor de coastă, japonezii îşi încetiniră mersul şi se despărţiră în două grupări. Crucişătoarele uşoare şi torpiloarele rămaseră ceva mai departe în larg, în dreptul Arthurului, pe când cuirasatele şi crucişătoarele blindate, în total 12 nave, trecură dincolo de Liaoteşan, cu intenţia vădită de a bombarda din nou oraşul şi portul. Acolo avură însă parte de o surpriză neplăcută: nici nu apucaseră să ia poziţie de tragere, că cuirasatul Retvizan, urmat de Pobeda, deschise pe neaşteptate tirul indirect asupra lor. Era vădit că japonezii fuseseră surprinşi de acest lucru: păreau încurcaţi, începând să tragă după o oarecare întârziere. Curând, unul dintre obuzele trase de pe Retvizan nimeri în cuirasatul din capul formaţiei care se şi grăbi să se retragă, urmat de celelalte nave.

— Nu le-a plăcut diavolilor! strigă Kondratenko, plin de bucurie.

— Se pare că pe noi, ori că nu ne-au observat, ori nu-şi dau seama pentru ce ne aflăm aici, zise Zvonariov.

— Nu vorbi într-un ceas rău, îl preveni generalul; dacă s-ar apuca să tragă încoace, numai bine nu ne-ar merge, cazemate încă nu sunt şi n-avem unde să ne ascundem oamenii.

Ca pentru a-i confirma temerile, deodată se auzi şuierul sinistru al unui obuz ce se apropia vertiginos, şi în aceeaşi clipă, ceva mai la vale, ţâşni un evantai negru de fum.

— Du în dosul crestei oamenii care lucrează la amplasamente, ordonă Kondratenko.

Zvonariov alergă devale, acolo unde se instalau tunurile de 6 ţoli, sub conducerea unui subofiţer, întrucât Gobiato încă nu sosise. Fără să ia în seamă tirul, soldaţii îşi vedeau de treabă, aşezând afetele şi aruncându-şi vorbe de duh.

— Lăsaţi, înălţimea voastră, n-or cădea chiar pe noi, răspunse unul dintre ei când Zvonariov le ordonă să se îndepărteze. Ar trebui să aşezăm cât mai repede tunurile şi să le încercăm îndată pe pielea japonezului.

— Piesa întâia chiar că e gata, zise altul.

— Dar n-avem muniţie.

— Ieri, pe seară, au adus vreo cincisprezece obuze şi bombe şi le-au lăsat colea, în dosul crestei, nu departe.

Curând, prima piesă de la flancul drept fu gata pentru tragere. Soldaţii cărau cu braţele obuze grele de aproape trei puduri şi proiectile de un pud. Observându-le forfota, japonezii traseră un foc asupra bateriei.

— Culcaţi! apucă să strige Zvonariov, auzind vâjiitul obuzului; în aceeaşi clipă, bateria fu învăluită în fum şi-n praf; pietre şi schije ţâşniră, şuierând, în toate părţile. Soldaţii se lipiseră într-o clipă de pământ. Unul dintre ei care ducea un obuz greu îl puse jos cu băgare de seamă şi se adăposti repede după acest parapet atât de original.

De îndată ce pericolul trecu, toată lumea sări în picioare.

— Înălţimea voastră, tunul e gata! raportă şeful de piesă.

Zvonariov examină încă o dată afetul, se convinse că totul este în deplină rânduiala şi dădu comanda asupra înălţătorului şi direcţiei. Soldaţii se îngrămădiră în jurul tunului, aşteptând cu nerăbdare detunătura.

— Foc!

Ducându-şi palmele streaşină la ochi, priveau toţi cu încordare, aşteptând să ţâşnească trombă de apă în locul unde avea să cadă proiectilul.

— Cam scurtă, observă, cel dintâi, subofiţerul.

— Ei, am făcut safteaua. Acum, fiecare la locul său, şi să ne vedem de treabă, ordonă praporşcikul.

Soldaţii se împrăştiară la lucru, uitându-se îndărăt după fiecare bubuitură a tunului.

Aprinşi, toţi servanţii piesei urmăreau cu înfrigurare obuzele trase. Când le vedeau cazând alături de ţintă se frământau înciudaţi.

— Da' ce, eşti chior astăzi? tăbărau din toate părţile pe ochitor. Freacă-te la ochi!

— Înălţimea voastră, n-ar fi bine să daţi cu o jumătate de liniuţă mai mult? îl sfătuiau ei pe Zvonariov.

Mare fu bucuria tuturor când, în cele din urmă, un obuz nimeri în plin un cuirasat şi îi avarie un coş. Soldaţii lăsară lucrul şi începură să-i zvârle în sus pe Zvonariov, pe ochitor şi pe şeful de piesă. Japonezii, ofensaţi parcă de o asemenea demonstraţie, începură să se retragă spre larg, în uralele frenetice ale bateriei.

Kondratenko coborî devale, mulţumi călduros artileriştilor şi-i strânse mâna lui Zvonariov.

— Japonezii n-au făcut azi cine ştie ce ispravă. N-au tras decât vreun ceas, şi foarte puţine obuze. S-a comunicat prin telefon că nu s-au produs distrugeri nici în oraş, nici în port.

Emoţionat, bucuros, Zvonariov, predând comanda lui Gobiato care sosise între timp, plecă spre Comandamentul Artileriei. În drum, întâlni o trăsură în care se aflau Stessel şi soţia lui. Recunoscându-l, generalul opri trăsura şi-l chemă la el.

— Vii de pe Liaoteşan? întrebă Stessel.

— Da, excelenţă, chiar de acolo.

— Cu ce rezultate au tras ai noştri?

— Două lovituri în plin: una de pe cuirasate şi una din bateria noastră de coaste, după care japonezii s-au retras, raportă Zvonariov.

— Te felicit pentru succes, praporşcikule! rosti Stessel ceremonios, întinzându-i mâna.

— Succesul nu-mi aparţine mie, ci marinarilor; tirul lor i-a pus pe goană pe japonezi.

— Marinarii au putut să lovească obiectivul numai fiindcă telemetrele instalate de voi au funcţionat bine. Pe deasupra, aţi obţinut şi voi o lovitură în plin. Prin urmare, nu marinarii, ci voi, artileriştii, i-aţi alungat pe japonezi. Să-i transmiţi şi generalului Belîi felicitările mele, încheie generalul.

— Monsieur Zvonariov îşi micşorează din modestie meritele vrednice de recompensă, luă cuvântul Vera Alexeevna. Dar fii fără grijă: Dumnezeu nu uită rugăciunea omului, şi ţarul, îndeplinirea datoriei. Mai treci într-o zi pe la noi, împreună cu Varia Belaia, îl invită generăleasa şi-i întinse mâna, pe care praporşcikul nu întârzie să i-o sărute.

În seara aceleiaşi zile, Dukelski îi aduse lui Zvonariov ordinul pe escadră, prin care se exprimau mulţumiri artileriştilor pentru acţiunea lor încununată de succes.

Curând după aceea, Zvonariov fu din nou mutat pe Elektriceski Utios, fiindcă într-o noapte, mergând pe parapet, Cij căzuse şi-şi scrântise piciorul.

Vestea inspecţiei proiectate de generalul Belîi pe Elektriceski Utios stârni în baterie o adevărată alarmă. Vreo douăzeci de soldaţi măturau de zor curtea; în cazărmi se ştergeau degrabă geamurile, se spăla pe jos şi se aliniau şirurile de paturi. În sala de mese, veselarii răzuiau cu înverşunare mesele, dădeau jos păienjenişul de prin unghere şi văruiau pereţii. La bucătărie, Zaiaţ, numit de curând artelnic, scria cu grijă pe o tablă raţiile mesei din ziua aceea, împreună cu ajutorul lui, Belonogov, şi cu bucătarul. Jukovski îşi aliniase compania şi cercetă starea echipamentului. Frizerii companiei tundeau şi bărbiereau oamenii la repezeală. Zvonariov trebăluia la postul de proiectoare care în absenţa lui se dereglase. Numai Boreiko nu făcea nimic. Plimbându-se de unul singur pe parapetul bateriei, privea ironic forfota din jur.

— Apariţia japonezilor n-a stârnit niciodată la noi atâta agitaţie că sosirea ştabilor, îi spuse el lui Jukovski, prinzând

un prilej când acesta trecu pe aproape de el. Ai zice că generalii sunt duşmanul nostru de căpetenie în război!

Căpitanul doar dădu din mână cu aprindere.

Întorcându-se spre colină Zolotaia, Boreiko zări o trăsură, în care se aflau câteva persoane. Prin binoclu, îl recunoscu îndată pe Belîi şi alături de el, un marinar necunoscut cu manta neagră.

— Alarma! ordonă el sergentului de zi pe baterie.

Ostaşul se repezi la o placă de fier şi începu să bată din răsputeri în ea. Auzind toaca, soldaţii îşi părăsiră îndată toate îndeletnicirile şi alergară la piese. După ei, gâfâind istovit, venea Jukovski.

— Unde-i inamicul? îl întrebă el din fugă pe Boreiko.

Fără a răspunde ceva, porucikul îi arătă trăsura generalului care se apropia.

— Păcat numai că nu poţi să deschizi focul asupra lui, rosti el ironic.

— Boris Dmitrievici, ce mi-ai făcut? strigă Jukovski, îngrozit, roşu de emoţie. Canonierii au lăsat totul baltă în curte şi în cazarmă. Când o să vadă generalul periile şi măturile, ghiceşte îndată că făceam curăţenie cu prilejul venirii lui, adăugă el jalnic.

— Ei, nu se îngraşă porcul în ajun! Trebuia să facem mai de mult curăţenie. Daţi ordin plantoanelor şi sergentului de zi să strângă cât mai degrabă, iar eu conduc deocamdată instrucţia servanţilor la piese cu gradele inferioare. Dacă vede trupa la tunuri, toate cususrurile noastre în ce priveşte echipamentul şi celelalte nu mai arată atât de izbitoare.

— Dar dacă ni se ordonă să adunăm compania?

— Comandăm adunarea. N-au decât să ne admire luptătorii, răspunse Boreiko: zdrenţele şi jegul de pe ei vor fi puse în seama instrucţiei la cataramă cu piesele.

În timpul acesta, trăsura străbătuse jumătate de drum până la Utios. Jukovski coborî în fugă ca să dea ultimul lustru tuturor încăperilor.

— Tunari, la piese! comandă Boreiko. Instrucţia începu.

Mânjit de ulei mineral, Zvonariov urcă şi el la baterie.

— Eu ce să fac, Boris Dmitrievici? întrebă el.

— Tu gâdilă-ţi mai departe maşinile; totuşi, nu prea cred că generalul o să-şi vâre nasul şi acolo.

— Unde e?

— Iacătă-l, vine cu un marinar, răspunse Boreiko, arătând trăsura.

Zvonariov privi în direcţia indicată.

— E cu Makarov! Pe bancheta din faţă mai e cineva cu o manta neagră… o fi Jorj… şi încă un militar.

— A, bărbosul ăla e Makarov? întrebă Boreiko. Să fie chemat Jukovski. Hei, Rodionov, trimite pe cineva după comandant; să i se raporteze că vine şi comandantul flotei.

— Am înţeles, să i se raporteze că vine şi comandantul flotei japoneze! repetă subofiţerul.

Boreiko şi Zvonariov izbucniră în râs.

— Mă, ai să-l bagi în sperieţi pe comandant! Vine comandantul flotei noastre. Înţeles?

— Am înţeles, înălţimea voastră! Rodionov dispăru după un tun.

Ostaşii de la piese priveau şi ei curioşi spre mai marii care se apropiau.

— Cine-i acela cu barbă, înălţimea voastră? întrebă unul.

— E viceamiralul Makarov, noul comandant al flotei.

— Adică, e ăl mai mare peste marinari, cam la fel cu gheneralu Stessel al nostru, preciză un alt ostaş.

— Toată lumea la posturi! strigă Boreiko. Când vă dă amiralul bună ziua, nu uitaţi să răspundeţi, într-un glas, cu „excelenţa voastră”, ca să se vadă că sunteţi artilerişti, nu alte bâzdâganii.

Trăsura se opri. Din ea coborâră Belîi, Makarov, Dukelski şi Agapeev.

Jukovski îi întâmpină în vale şi dădu raportul.

Belîi şi Makarov urcară la baterie şi trecură de-a lungul frontului pieselor, salutând servanţii de la fiecare tun.

Amiralul fu izbit îndată de aspectul oarecum neobişnuit al pieselor, apărate de scuturi mari.

— Văd că la dumneavoastră s-a amenajat un întreg sistem complicat de mecanisme pentru deservirea tunurilor.

— Toate sunt invenţiile porucikului Boreiko şi ale praporşcikului Zvonariov, răspunse Belîi.

— Multe au fost născocite şi de gradele inferioare, excelenţă, întregi Boreiko.

Makarov îl privi cu luare aminte.

— E foarte lăudabil că dumneata îţi pleci urechea la sugestiile ostaşilor, rosti el. Asta le sporeşte interesul pentru serviciu şi-i face să cugete la rostul misiunii lor. Eficacitatea tirului depinde în mare măsură de acest lucru.

— Noi, excelenţă, ne-am gândit aici la multe lucruri. Iată, de pildă: de ce nu s-ar instala pe coastă piese de 12 ţoli cu turele, ca pe cuirasate? îi dădea înainte Boreiko. Artileria de coastă are o precizie de tir mult mai mare decât pe nave şi focul tunurilor de 12 ţoli ar fi mai eficace la noi decât pe mare!

— M-am gândit şi eu la lucrul acesta de multe ori. Să sperăm că după război ne vom putea ocupa de asta. În treacăt fie zis, eu consider că sarcina apărării coastei trebuie să fie preluată de flotă. Numai cu această condiţie se va realiza o coordonare deplină a acţiunilor de pe mare şi de pe uscat. Dumneavoastră ce părere aveţi, Vasili Feodorovici? i se adresă el lui Belîi.

— Într-o oarecare măsură, e just; pe de altă parte, însă, diversitatea materialului va îngreuna mult conducerea tirului executat simultan de pe mare şi de pe uscat, se pronunţă Belîi.

— Ultima problemă aproape că e şi rezolvată în ceea ce ne priveşte. Zilele acestea, vă trimit la baterii matrozi-semnalizatori. Astfel legătura noastră cu uscatul se va îmbunătăţi, se va accelera. Cu toate acestea, părerea mea e că o coordonare operativă a acţiunilor flotei cu ale coastei e absolut necesară, insistă amiralul.

Mai apoi, cercetând postul de comandă, Makarov examină cu atenţie construcţia şi organizarea lui.

— De fapt, aceasta e ca şi reduta noastră de comandă de la cuirasate, doar că ambrazura de observaţie are la dumneavoastră numai trei ţoli, iar pe cuirasate, mai mult de 12. Folosiţi cu succes experienţa noastră, ba chiar o perfecţionaţi.

— Noi nu putem să avem o ambrazură mare. Explozia unui proiectil împroşcă o puzderie de schije mărunte şi de pietre, lămuri Jukovski. Ca să ne ferim de ele, lăsăm în jos şi obloanele laterale speciale.

— Şi la noi, pe nave, există o mulţime de mici neajunsuri. Avem, de pildă, mult lemn care se aprinde cu uşurinţă în timpul luptei. Eu visez o navă degajată la maximum de orice suprastructură, fără nici un pic de lemn, o navă cuirasată şi cu piese de mare calibru, un fel de baterie plutitoare, ca să zic aşa. Dar necesitatea tuturor acestor lucruri trebuie încă demonstrată, fiindcă inerţia mai este în floare la noi; ea împiedică mult dezvoltarea tehnică a flotei, spuse amiralul cu amărăciune.

— Nici noi nu ne prea putem lăuda cu cine ştie ce material modern, îl secondă Belîi. Precum aţi văzut, majoritatea bateriilor noastre sunt dotate cu piese model 1877, ba chiar 1867.

— Ce proiectile aveţi pentru piesele de 10 ţoli?

— Avem obuze perforante şi de ruptură. Cele dintâi străbat o cuirasă de 12 ţoli, la 4 verste, iar cele de ruptură au o bătaie de aproape 8 verste, lămuri Belîi.

— Cu pulberea fără fum, bătaia maximă se ridică la 12 verste, iar străpungerea cuirasei, la şase, adăugă Jukovski.

— Cum, nu aveţi obuze brizante? întrebă mirat Makarov.

— Nu, excelenţă. Sau, mai exact, avem, însă au focoase atât de proaste, încât proiectilele explodează adeseori chiar în ţeavă. Acest lucru, de obicei, scoate piesa din funcţiune. Direcţia generala a artileriei interzice în mod categoric executarea de trageri cu ele.

— La noi, navele Pobeda şi Peresvet au în dotarea regulamentară de război obuze brizante de 10 ţoli şi până în prezent nu s-a semnalat nici un caz de explozie prematură.

— Nu s-ar putea să ni se dea şi nouă măcar o sută de asemenea proiectile? Vom face cu ele trageri directe împotriva japonezilor.

— Desigur că se poate! Avem un duşman comun şi nu importă cine-l va răpune: marinarii, ori artileriştii, consimţi Makarov.

— Mă tem că guvernatorul general va face obiecţiuni împotriva unui asemenea transfer de muniţii în favoarea fortăreţei, îşi dădu cu părerea Dukelski.

— Pentru capacitatea de luptă a flotei răspund eu înainte de oricine, şi nu guvernatorul. Eu sunt în măsură să văd mai limpede dacă dotaţia de război a navelor escadrei va fi slăbită prin cedarea a o sută de proiectile, ori nu. Notează, Gheorghi Vladimirovici: navele Peresvet şi Pobeda vor preda, chiar mâine, bateriei de pe Elektriceski Utios câte cincizeci de obuze; totodată cere prin telegraf, de la Departamentul Marinei, o mie de obuze asemănătoare, dispuse Makarov.

— Am înţeles, excelenţă! răspunse locotenentul, luând poziţie de drepţi.

Amiralul străbătu în lung toată bateria, interesându-se de fiecare detaliu al utilajului tehnic.

După baterie, intră la bucătărie spre a gusta din mâncare şi a citi lista de raţii.

— Aveţi raţii de alimente mult mai mici decât la marină, se miră el.

— Probabil că matrozii mănâncă mai cu poftă decât soldaţii, spuse zâmbind Agapeev. Pe mare pofta de mâncare creşte.

— Mă războiesc mereu cu intendenţa, ca să dea totul după raţii; veşnic ne taie când din una, când din alta. Acum,

pentru orice împrejurare, fac provizii de alimente: varză, legume, carne… precizã Jukovski.

Curat, bărbierit, spălat şi pieptănat, în halat alb, Zaiaţ nu mai semăna de loc cu prăpăditul de mai înainte.

— Ai o ciorbă gustoasă, frate, iar păsatul se topeşte în gură: se cunoaşte că munceşti cu tragere de inimă, îl lăudă Makarov.

— Slujesc voios, excelenţă! răcni Zaiaţ.

După terminarea inspecţiei, Jukovski îşi invită oaspeţii la masă. Mobilizate dis-de-dimineaţă la bucătărie, ordonanţele gătiseră un prânz alcătuit din trei feluri. Fură scoase la lumină, din stocul „intangibil”, câteva sticle de vin, păstrate cu sfinţenie pentru prilejuri deosebite.

— Probabil că vă cam plictisiţi pe Utios, nu? întrebă Makarov.

— N-avem când: supraveghem marea necontenit. Torpiloarele japoneze dau târcoale toată noaptea; cum ai aţipit – hop, alarma, fugi la baterie! răspunse Jukovski.

— N-avem încotro, e război. Bineînţeles, e obositor să stai mereu de veghe. La noi în detaşamentul de gardă, navele se schimbă zilnic, pe când la dumneavoastră, din păcate, aşa ceva nu e cu putinţă.

— Aceasta este situaţia la toate bateriile de coastă, răspunse Belîi.

— S-ar putea face de serviciu cu schimbul: azi două secţii, mâine alte două.

— Nu ajung oamenii din două secţii ca să deserveşti cu ei întreaga baterie. În caz de alarmă, trebuie să-i scoţi pe toţi din dormitor. Şi apoi, ce repaos mai poate fi cu tunurile bubuind la ureche? explică Jukovski.

Seara, soldaţii îl rugară pe Boreiko să le vorbească mai îndeaproape despre Makarov care le plăcuse tuturor.

— Întreabă de toate: ce şi cum; cu toate că poate vede tunurile noastre pentru întâia oară…

— Se cunoaşte că este bun cu ostaşii, are ochi blânzi şi-şi zâmbeşte mereu în barbă.

— Adevărat amiral…

De pe Elektriceski Utios, Makarov se duse să se documenteze şi asupra situaţiei pe linia frontului terestru al fortăreţei. Acolo, lucrările erau încă în plină desfăşurare: se săpau şanţuri, se ridicau valuri înaintea liniei de apărare. Pe alocuri, fuseseră începute lucrări în beton, construindu-se cazărmi şi cazemate pentru forturi. Munceau îndeosebi chinezi, sub conducerea soldaţilor şi ofiţerilor ruşi din geniu. Unele amplasamente erau construite de artilerişti şi de tiraliori.

Makarov era însoţit de Belîi şi de Kondratenko. Amiralul privea cercetător vălmăşagul de sopci, creste, depresiuni şi văgăuni, caracteristic configuraţiei solului din împrejurimile Arthurului.

— Al naibii relief, greu de fortificat! Tot felul de căi de acces ascunse vederilor şi de unghiuri moarte, îşi rezumă el observaţiile.

— Remarca dumneavoastră, Stepan Osipovici, e foarte justă, răspunse Kondratenko: eu şi inginerii mei ne-am bătut mult capul, ca să găsim o soluţie cât de cât satisfăcătoare, pentru apărarea fortăreţei.

— Centura de forturi trece numai la patru-cinci verste de rada interioară, ceea ce este cu totul insuficient, faţă de bătaia tunurilor moderne, de 8-9 verste. Pe scurt: dacă japonezii vor izbuti să blocheze Arthurul dinspre uscat, rada interioară va deveni o capcană pentru flotă.

— Pentru ca flota să fie perfect apărată împotriva tirului bateriilor de asediu, e necesar să se împingă linia defensivă cu încă trei-patru verste, pe culmea dealurilor Volcie, opină Belîi.

— Pentru apărarea unui asemenea perimetru de fortificaţii, efectivul garnizoanei trebuie sporit aproximativ la 80-90 mii oameni, faţă de cei 45 mii, pentru care sunt prevăzute forturile existente; cu alte cuvinte, sunt necesare încă două divizii, preciză Kondratenko.

— Nu-i indicat să contăm pe acest lucru, căci şi efectivul trupelor din Manciuria este încă extrem de redus, replică Makarov. După mine, Arthurul trebuie apărat pe istmul Kindjou, pentru ca japonezii să nu fie lăsaţi cu nici un preţ să străpungă frontul şi să pună piciorul în peninsula Kvantung. Pe deasupra, Kvantungul poate deveni şi baza de aprovizionare a fortăreţei. Dacă localnicii chinezi vor fi încurajaţi, plătindu-li-se mulţumitor produsele alimentare, vor şti să strângă o bună recoltă de orez şi de ciumiză. În afară de aceasta, e indicat să se organizeze pescuitul. Atunci, Port-Arthurul, ca fortăreaţă, ar putea să conteze pe provizii oricât ar dura asediul.

— Generalul Stessel şi comandamentul fortăreţei au o atitudine foarte ostilă faţă de chinezi şi preferă să facă rechiziţii în loc să plătească în numerar produsele ridicate de la populaţie, precizează Kondratenko.

— O politică profund greşită! După recentul război cu Japonia, chinezii îi urăsc de moarte pe japonezi, ca pe duşmanii lor neîmpăcaţi. Trebuie să profităm de acest lucru, câştigând simpatiile localnicilor printr-o atitudine dreaptă şi umană faţă de ei. În loc să fie persecutaţi şi nedreptăţiţi chinezii, ar fi necesară mai multă vigilenţă faţă de străinii care se află în Arthur, în primul rând englezii şi americanii, aliaţii efectivi ai Japoniei. Am văzut cu ochii mei în Arthur firmele unor prăvălii, proprietăţile unor oarecare Tomlinson şi Smith. Aceştia sunt, fără doar şi poate, ori englezi, ori americani. Cum pot fi toleraţi într-o fortăreaţă asediată? se întrebă revoltat Makarov.

— M-am informat în mod special asupra lor la comandamentul fortăreţei, răspunse Kondratenko. Sunt amândoi cetăţeni suedezi ori, pare-mi-se, elveţieni.

— Toţi străinii, fără excepţie, trebuie să fie imediat îndepărtaţi din Arthur. Aceasta ne va asigura spatele frontului împotriva spionajului. Iar Arthurul trebuie apărat, fără doar şi poate, pe poziţiile de la Kindjou, şi nu din imediata apropiere a portului, care este adăpostul escadrei noastre, continuă Makarov cu fermitate.

— Dar inamicul poate debarca şi în altă parte, între istm şi Arthur, observă Belîi.

— Debarcarea pe teritoriul inamic este o operaţiune foarte grea, mai ales în prezenţa escadrei de la Arthur, momentan slăbită, totuşi capabilă de luptă. Garantez că japonezii n-au să accepte un asemenea risc, iar dacă o vor face, vor suferi o grea înfrângere, afirmă Makarov cu înflăcărare.

Kondratenko dădu cu îndoială din cap:

— Nu prea cred că generalul Stessel s-ar putea lăsa convins în privinţa aceasta.

— Voi scrie în acest sens chiar astăzi guvernatorului general, iar dacă Stessel se va încăpăţâna, voi cere să mi se încredinţeze comanda tuturor forţelor armate din Kvantung, continuă Makarov.

Ambii generali îl ascultau, oarecum sceptici: li se părea ciudat ca un marinar să comande regimente de tiraliori şi baterii de artilerie de câmp.

— Dat fiind că Kvantungul ne e necesar, înainte de toate ca bază navală, e foarte firesc ca şi apărarea lui să fie încredinţată comandantului flotei, continuă Makarov.

— În această eventualitate, excelenţa voastră ar avea nevoie de un şef de stat-major dintre generalii trupelor de uscat, un om priceput şi de nădejde, îşi dădu precaut cu părerea Kondratenko.

Makarov zâmbi prietenos.

— Nu cunosc pe nimeni mai de nădejde că dumneavoastră, Roman Isidorovici; iar Vasili Feodorovici va fi un admirabil comandant al artileriei sistemului defensiv.

— Sunt foarte măgulit de această înaltă apreciere, dar în Arthur există mulţi generali mai vechi în grad ca mine, obiectă Kondratenko.

— Care? Fok, un bătrân veninos şi, să-mi fie cu iertare, dubios. După congresul de la Berlin, nu mai am de loc încredere în nemţi. Stessel prin… ca să mă exprim mai delicat, prin impulsivitatea lui, nu e apt pentru posturi de conducere. Pe Nikitin nu l-am prea văzut treaz. Roznatoski se senilizează ca urmare a paraliziei progresive. Alţii nu-s, încheie amiralul.

— Au să trimită pe careva de la Mukden, obiectă Belîi.

— Ba n-au să-mi bage pe nimeni pe gât. Doar comandantul are dreptul să-şi aleagă şeful de stat-major. Aşa am procedat în marină, şi tot astfel voi proceda şi dacă voi fi numit comandantul sistemului defensiv, încheie Makarov, de data aceasta cu o notă caldă în glas, bătându-l uşor pe Kondratenko pe umăr.

— Stepan Osipovici, tot ce spuneţi coincide cu cele mai sincere, cele mai intime dorinţe ale mele, răspunse Kondratenko, strângând mâna amiralului. Să vă văd la comanda apărării Kvantungului

— Nici nu-mi închipui ceva mai bun! Şi voi considera drept o cinste deosebită pentru mine să vă fiu şef de stat-major.

— Sunt gata să vă dau concursul la comanda artileriei, cu toată priceperea, cu toată energia mea, rosti Belîi, mişcat, răsucindu-şi emoţionat mustaţa lungă de cazac.

— Vă rog însă, domnilor, ca, deocamdată, să nu difuzaţi cele vorbite de noi, îi preveni amiralul, aruncând o privire aghiotanţilor şi lui Dukelski, care stăteau de o parte.

Cei doi generali se grăbiră să-l asigure că vor fi cât se poate de discreţi.

Se însera când Makarov, obosit, plin de praf, dar mulţumit, se întoarse pe cuirasatul Petropavlovsk. Acolo fu întâmpinat de Molas care îi raportă respectuos că ministrul marinei, amiralul Avelan, şi şeful marelui stat-major al marinei, amiralul Rojestvenski, nu găseau cu putinţă alocarea fondurilor necesare pentru editarea cărţii sale: „Consideraţiuni asupra tacticii navale”. Makarov se încruntă brusc şi ordonă îndată tăios:

— Redactaţi imediat o telegramă către guvernatorul general şi alta pentru Petersburg, prin care cer să fiu rechemat. Chiar aşa să scrieţi: „refuzul de a mi se tipări cartea îl consider drept o expresie a neîncrederii personale faţă de mine; rog să fie numit un alt comandant de flotă în locul meu”… în asemenea condiţii n-are decât să preia comanda cine vrea…

Molas încercă să-l liniştească, dar Makarov nu voia să audă de nimic. Şeful de stat-major fu nevoit să renunţe la încercările lui.

După aceea, Molas îi raportă rezultatele anchetei în cazul ciocnirii dintre navele Peresvet şi Sevastopol.

— Ambii comandanţi vor fi pedepsiţi cu un ordin observator sever. Lui Cernâşov i se va lua comandă chiar mâine, ca necorespunzător. Boisman, deocamdată, va fi menţinut în post; aduceţi acest lucru la cunoştinţa guvernatorului general, hotărî Makarov.

— N-ar fi cazul ca mai întâi să se ceară asentimentul excelenţei sale pentru înlăturarea lui Cernâşov?

— Nu e necesar. În locul lui Cernâşov, la comanda cuirasatului Sevastopol va fi numit chiar astăzi Essen, prin ordin de zi pe escadră, iar pe Novik Ivanov paisprezece63, ordonă răspicat amiralul. Molas abia izbutea să ia însemnări.

— Excelenţă, aţi ordonat să se predea de pe navele Peresvet şi Pobeda bateriei de pe Elektriceski Utios câte cincizeci de obuze brizante, aminti Dukelski.

— Redactaţi ordinul respectiv cu Mihail Pavlovici, rosti Makarov, pe un ton ceva mai calm.

Amiralul mai dădu câteva dispoziţiuni de ordin general şi se retrase în cabina lui.

— De ce era atât de nervos Stepan Osipovici? îl întrebă Dukelski pe Molas, când rămaseră singuri.

Şeful de stat-major arătă locotenentului telegrama primită de la Petersburg.

— Şi dacă cei de la Departamentul Marinei îi vor accepta demisia? se nelinişti Dukelski. Ce-o să ne facem? Iar ne vine unul ca de-alde Stark sau Alexeev.

— Eşti un tânăr naiv, Gheorghi Vladimirovici, zâmbi Molas. Păi, pentru cei de la minister Makarov este de zece ori mai primejdios la Petersburg decât aici.

— De ce?

— Ei, măcar şi pentru faptul că el a demonstrat practic insuficienta stabilitate a cuirasatelor de tip Osleabia, Borodino, Alexandru al III-lea… Având o cât de mică spărtură la unul din borduri, ele se pot răsturna uşor cu chila în sus. Prin urmare, în luptă sunt sortite unei pieiri aproape inevitabile64 – explică amiralul domol.

— Dar aceasta este, pur şi simplu, o crimă din partea amiralităţii noastre!

— E lesne de înţeles: cei de acolo se tem grozav de o demascare. Aşa că de aici, din Arthur, lui Makarov îi vine

mult mai greu să demaşte amiralitatea, decât de la Kronstadt.

— Mai concret, dumneavoastră credeţi că amiralul a fost expediat aici, la Arthur, ca un om primejdios?

— De ce să punem punctul pe „i”? În 1895 a prezentat un memoriu tratând despre eventualitatea unor operaţiuni militare ale flotei noastre în Oceanul Pacific. Şi ei au profitat de acest lucru: perfect – dacă te declari atât de bun cunoscător al Extremului Orient, eşti cel mai indicat să preiei acolo comanda! Du-te şi ia-o!

— Sunteţi convins că Petersburgul va respinge cererea de rechemare a lui Makarov? întrebă Dukelski, încă cu neîncredere.

— Absolut. Refuzul de a i se tipări cartea nu este decât un mijloc spre a-i pune nervii la încercare şi să se răzbune măcar astfel pe el pentru toate neplăcerile pricinuite Departamentului Marinei, urmă Molas, tot atât de calm. Cei din Piter ar face orice numai să-l ţină cât mai departe de Marele Stat-Major al Amiralităţii.

— Mă tem că nici Alexeev n-o să fie prea mulţumit de înlocuirile de comandanţi, efectuate de Makarov, spuse Dukelski.

— Ai dreptate. Fără îndoială că guvernatorul general o să sară în sus; conform regulamentului marinei, Makarov însă are tot dreptul să facă acest lucru şi el ştie să-şi apere drepturile de orice imixtiune. Gheorghi Vladimirovici, ia apucă-te şi cifrează telegramele acestea către guvernator şi pentru Piter, rosti Molas, încheind conversaţia.

— Am înţeles, excelenţă! Aghiotantul luă poziţia de drepţi, salută şi ieşi cu documentele.

În timpul acesta, Makarov, plimbându-se enervat prin cabina lui spaţioasă, chibzuia cum să procedeze mai departe cu guvernatorul general şi cu cei din Petersburg, pentru a i se da mână liberă în conducerea operaţiunilor.

— Trebuie să preiau comanda întregului sistem defensiv terestru şi naval al Kvantungului, fiind subordonat numai

comandamentului suprem al armatei din Manciuria. Da! Sunt marinar! Ei şi?! Doar la Sevastopol, în fruntea apărării au fost Nahimov, Kornilov, Istomin. Numai atunci aş avea mâinile dezlegate, rosti el tare, rezumându-şi gândurile.

Capitolul VIII

Curând după aceea, japonezii făcură încă o tentativă pentru a bloca cu bruloţi intrarea îngustă în rada Port-Arthurului. De cu seară, vremea se menţinea călduţă, fără vânt; trâmbe de nori pluteau încet pe cer. Escadra navigase toată ziua la larg şi acum era cufundată în linişte; numai clopotele de pe punţile navelor sunau carturile. În baterii, după schimbul de focuri din cursul zilei cu crucişătoarele uşoare japoneze domnea de asemenea liniştea, nu mai mişca nimeni; doar santinelele călcau măsurat pe parapete, scrutând marea. După miezul nopţii, cerul se însenină pe de-a-ntregul; luna îşi revărsa razele blânde, argintii, peste Arthurul adormit. În rada interioară, prin albastrul străveziu al nopţii liniştite, se conturau siluetele întunecate ale navelor mari şi negre ale torpiloarelor.

Deodată, în larg bubui un tun, apoi altul; proiectilele se apropiară în zbor, şuierând, şi căzură în apă, zvârlind spre cer trombe uriaşe. Razele proiectoarelor începură să pipăie suprafaţa mării, căutând duşmanul. Deodată, luminară silueta unui torpilor în plină viteză. De pe ţărm se rostogoli o bubuitură, vuind în noapte printre colinele de pe coastă. Zolotaia, Tigrovka, Elektriceski Utios începură îndată să fulgere. Li se alăturară Baian, Otvajnâi şi Bobr, care făceau de pază la gura radei. Canonada nocturnă se potoli tot atât de subit precum se dezlănţuise, căci japonezii pieriseră repede în bezna nopţii. Bateriile amuţiră şi liniştea se înstăpâni din nou. Deocamdată Arthurul era cruţat de lupte. La orele 2 bateriile bubuiră însă iarăşi, de la postul de semnalizare de pe colina Zolotaia fu anunţată apariţia unor bruloţi.

Dukelski, care, ca şi Makarov, înnopta pe cuirasatul Petropavlovsk, se repezi să-l trezească pe amiral, dar, spre

mirarea lui, îl şi întâlni în uşa cabinei, gata îmbrăcat.

— Ce-o îi cu tirul acesta? întrebă Makarov. Spune să vină cuterul, ordonă el. Vreau să stau restul nopţii la navele de gardă.

Luna se făcuse nevăzută; tunurile fulgerau orbitor în bezna neagră, iar sus, în văzduh, rachetele ţâşneau şuierător, luminând rada exterioară, torpiloarele şi bruloţii care goneau cu toată viteza.

Makarov se îndreptă cu şalupa spre canoniera Otvajnâi, lângă care erau acostate şi legate torpiloarele de gardă Reşitelnâi şi Silnâi65.

Înaintea lui, în şenal, se desfăşura priveliştea bătăliei navale de noapte: la lumina proiectoarelor se zăreau numeroasele trombe de apă ale proiectilelor care cădeau necontenit, fulgera canonada şi exploziile; pe ţărm răpăiau împuşcături.

— Sunt torpiloare japoneze, spuse Makarov, privind prin binoclu. Bruloţii deocamdată nu-i văd. Deodată, însă, parcă răspunzându-i, silueta întunecată a unui vas cu două catarge ce înainta spre gura serialului se ivi în fasciculele proiectoarelor de după colina Zolotaia, la depărtare de 5-6 ancabluri. În aceeaşi clipă, Reşitelnâi se repezi spre el. O flacără roşie ţâşni din tubul lans-torpile, apoi urmă explozia care împroşcă în toate părţile aşchii şi ţăndări şi zvârli în sus o trombă de apă, într-un nor de fum şi de abur; o clipă mai târziu, vasul japonez eşuă lângă ţărm, la poalele colinei Zolotaia.

— Cu maximum de viteză, înainte! ordonă Makarov şi, îndată ce şalupa ajunse la Otvajnâi, amiralul urcă în fugă treptele, sprinten ca un tinerel. Ajuns pe punte, ordonă imediat torpilorului Silnâi să-i atace şi el pe japonezi.

— Molaţi parâmele! răsună comanda, şi torpilorul se avântă spre inamic.

În acelaşi timp un al doilea brulot se ivi pe neaşteptate dinspre Tigrovka, ajunse în mijlocul serialului şi ancoră. Se auzea zornăitul lanţului ancorei. Japonezii lăsau în pripă

bărcile la apă, în strigăte de „banzai”, acompaniate de tirul tunurilor de calibru mic.

— Asupra bărcilor, foc! ordonă amiralul. Trimiteţi voluntari să captureze bruloţii.

— Am înţeles! răspunse Lazarev, şi toate gurile de foc de pe Otvajnâi îşi concentrară tirul asupra bărcilor japoneze. Acestea se îndepărtau grăbite spre larg. Un obuz bine ochit scufundă una din ele; celelalte piereau repede în întuneric.

— Excelenţă, îmi daţi voie să mă reped cu şalupa dumneavoastră până la brulot? se rugă Dukelski. Incendiul de pe el poate fi stins imediat.

— Du-te, dar ia cu dumneata trei-patru matrozi de pe Otvajnâi, încuviinţă Makarov.

Locotenentul îşi alese oamenii necesari şi plecă spre brulot. Curând, focul de pe vaporul japonez fu stins. Deodată, ceva mai la stânga de el, la poalele colinei Zolotaia, ţâşni spre cer o coloană uriaşă de apă şi de foc; canoniera fu clătinată de suflul exploziei şi de valuri.

„S-a lovit o mină de stânci”, îşi zise Makarov în gând, dar în aceeaşi clipă răpăitul unei mitraliere şi nişte împuşcături care se auzeau undeva pe aproape îl făcură să tresară.

— Nu trageţi… mama voastră, noi suntem! strigă cineva de pe mare.

— Se trage asupra şalupei noastre; trimiteţi o barcă la mal. Să înceteze focul! ordonă Makarov.

Vreo sută de glasuri puternice ale matrozilor repetară ca la comandă: „încetaţi focul!” Tirul încetă imediat.

Dukelski se întoarse curând şi raportă amiralului că focul fusese stins, dar că vasul se scufunda.

— Trebuie remorcat cu pupa la mal, ca să nu blocheze senalul.

— Ce încărcătură are?

— Piatră şi cărbuni. Am tăiat firele de la bateriile electrice, aşa că o explozie este exclusă.

— Apropie-te de el cu Otvajnâi, ia-l la remorcă şi încearcă să-l tragi cât mai departe din senal atâta vreme cât se mai

menţine la suprafaţă, îi ordonă amiralul lui Lazarev.

— Am înţeles! răspunse acesta.

Locotenentul Pell de pe Silnâi se prezentă la Makarov şi raportă că torpilorul întâlnise în mare mai multe nave japoneze şi angajase lupta cu ele. În cursul ei, un proiectil îi lovise maşinile. Şeful mecanic şi şase matrozi fuseseră omorâţi, iar comandantul şi câţiva matrozi, răniţi. Fiind urmărit de japonezi şi nemaiputând să ajungă la Arthur cu maşinile avariate, torpilorul eşuase la mal, lângă Elektriceski Utios. Tot acolo, nu departe de el, era imobilizat şi un brulot japonez. Pell rugă să se trimită pe Silnâi un medic şi pansamente, deoarece felcerul navei nu pridideа să bandajeze pe toţi răniţii.

După ce ascultă raportul, Makarov ordonă medicului de pe Otvajnâi să plece imediat, cu şalupa de la nava-amiral, la torpilor, luând toate cele necesare pentru a da ajutor.

— Silnâi e scos din funcţiune definitiv? îl întrebă el pe locotenent.

— Cred că nu. Se prea poate că odată cu mareea înaltă să fie tras de pe stânci.

— Asta numai dacă o vor îngădui japonezii, spuse amiralul îngândurat. În zori ar putea să se apropie de Arthur şi să-l distrugă.

— Chiar şi acum trag de pe mare asupra lui.

— După câte ştiu, artileriştii de pe Elektriceski Utios nu dorm şi-i vor alunga pe japonezi, dacă aceştia se vor încumeta să se apropie de coastă, răspunse amiralul, liniştitor.

În timpul acestui schimb de vorbe, Otvajnâi se apropie de brulot, îl remorcă cu o parâmă groasă şi începu să-l tragă afară din senal. Tirul de pe mare încetase; doar când şi când focuri de tun izolate erau trase din bateriile de coastă. Alarma încetase. Matrozii forfoteau pe puntea canonierii.

— Excelenţă, spuse unul, întinzând amiralului o scândură. Binevoiţi a vă uita la ea: am găsit-o la bordul brulotului.

— Ce-o mai fi şi asta? se miră Makarov, cercetând scândură pe care scria: „Luaţi aminte, onoraţi marinari ruşi! Eu sunt căpitanul-locotenent Takeo Hirose din marina japoneză; am venit aici pentru a doua oară. Prima oară am fost în februarie, pe vasul Hodboku-Maru; am să mai vin, până va fi blocat senalul. Salutări amiralului Makarov. Hirose.” Iată unde ne-a fost dat să ne întâlnim! exclamă mirat Makarov. Acest Hirose a fost ataşat naval al Japoniei la Petersburg, între 1897-1901. Nu o dată am stat de vorbă amândoi. E un om energic şi, după cât se pare, curajos, de vreme ce cutează să vină la Arthur la bordul unui brulot.

— Excelenţă, botsmanul a strâns de pe brulot o grămadă de parâme de sârmă de Manilla şi alte lucruri, raportă Lebedev, care se apropiase.

— Foarte bine, sunt trofeele noastre! Să nu se piardă nimic din bunurile capturate, aprobă amiralul.

— Brulotul a fost deplasat cu vreo 30 de stânjeni; mai mult nu se poate; s-a pus pe uscat, raportă în continuare Lebedev.

— Mâine vom încerca să-l descărcăm şi să-l tragem şi mai departe, hotărî Makarov. Otvajnâi să treacă la postul lui; eu mă întorc pe bordul navei Petropavlovsk. Locotenent Dukelski!

— Ordonaţi! răspunse ofiţerul adjutant, răsărind din întuneric.

— Să se transmită semnalul: „Escadra să ridice presiunea; mâine dimineaţă să fie gata de acţiune”.

— Am înţeles! Ordinul va fi transmis îndată.

Makarov coborî în şalupă. Lunecând încet pe apă, fasciculele de lumină ale proiectoarelor se opreau în perdeaua de ceaţă ce se tălăzuia dinspre mare. Liniştea se aşternu din nou peste Arthur.

În noaptea aceea, la Elektriceski Utios era de gardă Boreiko, cu secţia a treia, socotită, ca instrucţie de luptă, cea mai slabă din toată compania. Subofiţerul Jiganov, un ostaş zvelt, destoinic, contrasta izbitor cu cei din secţia lui,

alcătuită în majoritate din oameni parcă aleşi anume să fie cât mai greoi, stângaci şi certaţi cu cartea.

— Jiganov, strigă Boreiko, cum stai cu neisprăviţii tăi, s-au deprins să se mişte mai sprinten în baterie?

— Nu prea, înălţimea voastră. Parcă-s nişte buturugi nesimţitoare, nu oameni ca toţi oamenii.

— Gnedin, Kupin! răcni Boreiko.

Cei doi ochitori se înfiinţară la el în goană.

— Tunurile sunt în ordine? întrebă porucikul. Felinarele pentru tragerea de noapte ard bine?

— Da, să trăiţi, cred că-s cum trebuie, răspunse agale Gnedin, un flăcău greoi, spătos.

— Nu „cred”! Marş şi cercetează totul îndată! ordonă Boreiko, blagoslovindu-l cu o scatoalcă după ceafă.

— Dar la tine, Kupin?

— Totu-i în deplină rânduială, raportă ochitorul salutând.

Lăsându-i pe amândoi să plece, Boreiko intră în cazemata în care secţia se adăpostea peste noapte. Ostaşii se înghesuiau pe paturi, în jurul unui canonier chipeş, grav, cu faţa gânditoare, care le spunea cu glas cântător „Povestea ţarului Saltan”. Toţi îl ascultau cu multă luare-aminte; când şi când, câte unul îl întrerupea printr-o exclamaţie de încântare ori de mirare.

— Drepţi! comandă Jiganov, care intrase o dată cu Boreiko.

— Staţi jos! ordonă ofiţerul. Ei, Iarţev, iar îndrugi la verzi şi uscate, ca de obicei?

— Hei, înălţimea voastră, să vedeţi ce meşteşugit le înşiră pe toate! rosti cu admiraţie subofiţerul Meakin, un tânăr ciupit de vărsat.

— Zi-i înainte, să ascult şi eu, rosti Boreiko, aşezându-se pe un scăunel.

Iarţev zise mai departe. Boreiko ascultă tot basmul, îl lăudă pe ostaş, inspectă încă o dată santinelele şi se duse să se culce în camera ofiţerului de serviciu.

După vreo două ceasuri, fu trezit de planton.

— Înălţimea voastră, sculaţi! Vin japonezii!

Boreiko sări în sus într-o clipă şi se repezi spre baterie.

— Sună alarma! Telemetrul! La piese! ordonă el.

Luminile felinarelor începură să licărească de colo, colo, uşile depozitelor de pulbere şi de proiectile la tunuri prinseră să scârţâie lanţurile palancurilor zornăind pe platformele turnante.

— Iute. Mai scurt mişcarea! strigă Jiganov, alergând de la un tun la altul.

— Acuşi o să i-o tragă japonezului Ursul nostru, zise Iarţev.

— Îndată îl dă la fund.

— 1520! 1500! 1480! se comunica de la telemetru.

— Înălţător şaptezeci! Deriva dreapta, trei! Toată secţia! strigă Boreiko de pe parapet.

Dinspre dormitoare alergau ostaşii din alte secţii cu felinarele licărind în mâini.

— Pas alergător, că acu spală putina stârpitura de japonez! tuna glasul lui Rodionov.

— Foc! se auzi de la postul de comandă al bateriei. Două jerbe de flăcări fulgerară orbitor în bezna nopţii.

— Hei, proiectorul! strigă Boreiko. Luminaţi ca lumea, secăturilor!

Oamenii nu izbuteau de loc să pună la punct proiectorul care ba arunca o lumină vie, ba se stingea.

— Serghei Vladimirovici, fuga la proiector, ordonă Jukovski apropiindu-se. Boris Dmitrievici, te rog stai la piesele de 57 milimetri, iar eu iau comanda generală. Ce-i pe mare?

— Se zăresc doi bruloţi venind dinspre Dalni, raportă Boreiko.

Jukovski deschise foc viu de salvă asupra bruloţilor. Patru proiectile nimeriră într-unul din ele şi el începu imediat să se scufunde; curând, îl urmă şi al doilea.

În lumina proiectoarelor se ivi silueta unui torpilor pe care fulgerau mereu gurile de foc. Jukovski îi ordonă lui Boreiko să tragă asupra lui cu tunurile de 57 milimetri.

Cei de pe torpilor răspunseră printr-o serie de semnale luminoase.

— E al nostru, înălţimea voastră, se grăbi să raporteze matrozul Denisenko, recent repartizat de pe Straşnâi semnalizator la baterie.

Focul secţiei încetă; trăgând mereu, torpilorul se apropia încet de uscat.

— Fuge de japonezi. Uite-i, îl urmăresc. Ce-ar fi să tragem asupra lor, înălţimea voastră? se frământa matrozul.

— Dar de ce vine spre ţărm? întrebă mirat Boreiko.

— Pesemne că are vreo avarie şi se grăbeşte să ajungă pe funduri mici, răspunse unul dintre ofiţeri.

Porucikul deschise foc cu secţia asupra japonezilor şi-i goni în larg. Torpilorul ajunse la mal şi se opri pe un prag de nisip. Denisenko înşfăcă două felinare şi începu să semnalizeze de zor. Cei de pe torpilor nu întârziară să-i răspundă.

— E Silnâi, înălţimea voastră. Semnalizează: „sunt avariat”.

— Bine; cât o să stea la mal, noi îi ţinem la distanţă pe japonezi, hotărî Boreiko.

În clipa aceea, dinspre peninsula Tigrovâi se ivi un brulot mare. Era vădit că se rătăcise pe întuneric şi în loc să nimerească în senal ajunsese la Elektriceski Utios. Jukovski trase asupra lui o salvă cu toată bateria, incendiindu-l; vasul cârmi brusc spre mal şi eşuă pe stânci, la vreo 20 stânjeni de Silnâi.

Artileriştii izbucniră în urale şi cerură voie să se ducă la el. Jukovski le îngădui.

Luându-şi armele, ostaşii, în frunte cu Boreiko, se îndreptară spre vasul în flăcări; curând se urcau cu băgare de seamă pe el.

Toată prova brulotului era cuprinsă de flăcări; duneta fumega şi ea; mirosea a păcură şi a câlţi aprinşi. Denisenko găsi doar două căldări de pânză impermeabilă.

— Nu-s nici pompe, nici furtunuri, nici tulumbe, raportă el necăjit. Îngăduiţi să întreb la Silnâi, poate că ne ajută ei?

— Du-te; până una alta, o să încercăm să stingem focul şi cu căldările astea, încuviinţă Boreiko.

— Înălţimea voastră, să nu sară vasul în aer dinăuntru! Ostaşii să stea pe mal, să nu-i pândească vreo năpastă.

— Ba o să ne vârâm înăuntru, să vedem ce-i acolo, răspunseră soldaţii.

Artileriştii se împrăştiară prin toate ungherele vasului. Boreiko încercă să se strecoare spre prova unde se aflau tunurile, dar era împiedicat de flăcări şi de fum. Cele câteva căldări de apă turnate peste foc nu-l putură stăvili.

— Trebuie să aşteptăm până vin matrozii, spuse Boreiko cu ciudă.

Ostaşii începură să se ivească curând, unul după altul, din toate tambuchiurile, gâfâind din pricina dogoarei, a fumului şi a funinginii.

Rodionov, care dăduse peste magazia de materiale de punte, apăru încărcat cu o mulţime de parâme, scripeţi, bucăţi de pânză şi cabluri de oţel.

— Toate-s de folos la casa omului, înălţimea voastră, raportă el aferat, lăsându-şi prada pe punte.

— Phii, ce dogoare e jos, povesteau ostaşii: fumăraie, strâmtoare, iar scările tare-s repezi – poţi să cazi în orice clipă.

Între timp sosiră şi matrozii de pe Silnâi în frunte cu un miciman şi începură să pună în acţiune pompele aduse.

Micimanul se apropie de Boreiko.

— V-am ruga ceva, zise el. Nu cumva aveţi la baterie un medic sau un felcer? Că felcerul nostru nu mai pridideşte cu treaba.

— Vă trimitem numaidecât un felcer cu medicamente. Rodionov, să repezi pe cineva după Melnikov să-i spună să vină pe torpilor, ordonă Boreiko.

Matrozii împroşcau apa cu pompele şi focul începu să se potolească. Artileriştii cărau trofeele într-o barcă. Pe mal, se

întâlniră cu felcerul şi cu Şurka Nazarenko, încărcaţi cu pansamente, borcane şi sticluţe: alergau la Silnâi.

La scară fură întâmpinaţi de şeful de cart şi conduşi în careul ofiţerilor, unde se afla postul de prim ajutor.

— Ei, ne-a sosit o muiere, strigă botsmanul cu ciudă. Să ştiţi că n-o să mai scăpăm de aici cât om trăi!

— Nu cobi, botsmanule! se răsti la el ofiţerul de cart.

— Înălţimea voastră, muierea poartă totdeauna nenoroc navei!

— Păi, e soră de caritate, nu muiere.

— Tot un drac, înălţimea voastră – firea ei tot de muiere rămâne!

— Lasă vorbă! Mai bine du-te de vezi cum merge lucrul în santine.

— Am înţeles, înălţimea voastră!

În careul ofiţerilor, unde zăceau răniţii, Melnikov şi Şurka Nazarenko începură să panseze răniţii. Matrozii priveau curioşi spre fată, întrebându-se cum putuse ajunge acolo.

— Of, mă doare! se tânguia un flăcău roşcovan, rănit în pântec. Oh, fraţilor, ajutaţi-mă!

Melnikov îl examină cu un aer preocupat, îl pansă la iuţeală, se încruntă şi se dădu la o parte.

— Morfină! îi porunci scurt surorii.

Fata suflecă mâneca rănitului şi-i vâri cu stângăcie acul în braţ.

— Ah! se văită rănitul tresărind fără vlagă. După ce că şi aşa mă doare, mai înfige şi acul în mine!

Dar în curând se linişti.

— Surioară, în loc să ne împungi înainte de moarte, rosti un alt matroz, cu pieptul străpuns de glonţ, mai bine ne-ai dezmierda oleacă, şi rănitul încercă să râdă.

— Tacă-ţi pliscul, drac prăpădit! se răsti la el un tovarăş de suferinţă.

Sora îşi văzu de treabă.

— Uşoară mânuţă ai, surioară. Când te ia în primire felcerul nostru, nici nu mai ştii pe ce lume eşti; matale ne

atingi cu mâna ca un înger, o încredinţa pe Şurka fochistul.

— Hai, Mikitkin, nu te mai gudura! Surioara-i pentru toţi, nu numai pentru tine.

— Eh, s-avem şi noi pe torpilor aşa surioară, ar fi mai vesel războiul.

Artileriştii de pe Utios îi ajutau pe matrozi să golească magaziile torpilorului. Scoteau pe braţe şi coborau cu băgare de seamă în bărci torpilele Witehead, lungi ca nişte ţigări de foi, cărau muniţia pentru tunurile de 47 mm, ca pe nişte lemne de foc; dădeau afară cărbunii din bunkere.

Marinarii ar fi vrut să-i arunce peste bord, dar soldaţii se împotriviră.

— Decât să-i aducem din oraş, mai bine să-i avem la noi, colea, pe mal!

Sub punte, la maşini, se auzea bocănit de ciocane.

Şeful mecanic fiind ucis în luptă, toate lucrările erau conduse de mecanicul ajutor. Sub îndrumarea lui, mecanicii, goi până la brâu, mânjiţi de cărbuni şi de ulei, trudeau alături de artileriştii lăcătuşi, înlocuind porţiunea avariată din conducta principală de aburi. Se dădea jos stratul izolator, se demontau flanşele şi se puneau altele în loc. Deşi tambuchiurile şi ventilatoarele fuseseră deschise, căldura era atât de insuportabilă încât, mai în fiece clipă, sărea câte un om afară, ca să tragă în piept puţin aer curat.

În zori torpilorul era aproape complet descărcat. Pe mal se ridica o piramidă neagră de cărbuni alături de stive întregi de obuze şi torpile.

Curând se iviră din nou în larg siluetele navelor japoneze; în depărtare bubui o lovitură de tun; o coloană de apă ţâşni spre cer, aproape de Silnâi.

Cei de pe torpilor întoarseră privirile spre ţevile subţiri, brumate, lucioase ale tunurilor de coastă care se puseseră în mişcare, întorcându-se cu gurile spre inamic. Încă o clipă şi, bubuind năprasnic, ele scuipară cinci jerbe uriaşe de flăcări. Salva îi făcu pe toţi cei de pe Silnâi să tresară.

— Ia uite ce tare bat, diavolii; ale lor îs mai abitir ca ale noastre de 12 ţoli, bombăni un fochist care se târâse afară să tragă în piept aer curat.

— Da' de unde! Ţi-ai găsit să le asemui cu ale noastre! îl contrazise semnalizatorul.

Parcă răspunzându-i, în aceeaşi clipă bubui altă salvă, urmată de încă una, şi încă una.

— Răpăie, de parcă ar trage cu mitralieră, diavolii! Ia te uită, se pare că la japonezi au luat foc două nave! Straşnic! rosti admirativ un subofiţer de artilerie pansat la cap.

Ripostând la tirul de pe Utios, japonezii traseră şi ei mai multe salve asupra ţărmului, dar proiectilele se împrăştiară departe în lături, fără a face vreo pagubă.

În radă, tunară cuirasatele care ieşeau din port. Curând, toată escadra se înşiră de-a lungul peninsulei Tigrovâi şi deschise un foc intens. Japonezii se grăbiră să se îndepărteze în larg.

De îndată ce bubuiturile de pe Elektriceski Utios amuţiră, artileriştii se iviră din nou pe ţărm. Şalupa cu pavilionul comandantului flotei la catarg se desprinse de escadră, care se şi angaja în canal, şi se îndreptă spre Silnâi.

Curând după aceea, amiralul, însoţit de Dukelski, se urcă la bordul torpilorului. După ce primi raportul ofiţerului secund al navei, Makarov salută pe matrozii aliniaţi la front pe punte, felicitându-i pentru vitejia lor. Apoi coborî sub punte, la răniţi. Ivirea neaşteptată a comandantului flotei îi puse în mişcare pe toţi. Cei uşor răniţi săriră în picioare şi luară poziţia de „drepţi”. Cei răniţi mai grav deschideau ochii şi, zărind făptura impunătoare a lui Makarov, se înviorau. Şurka Nazarenko încremenise pe loc şi-l privea pe amiral cu gura întredeschisă. Makarov întrebă pe fiecare rănit cum se simte, în ce împrejurări fusese lovit. Matrozii răspundeau vioi şi, la rândul lor, îi puneau întrebări despre bătălia din noaptea aceea.

— E adevărat că tot n-au izbutit prăpădiţii de japonezi să înfunde senalul? voia să ştie un fochist cu arsuri pe trup.

— Nu, n-au izbutit. Au pierdut degeaba cinci vase. Păi, puteau ei să izbutească, când s-au luat de piept cu nişte voinici ca voi? rosti amiralul blând.

Chipurile răniţilor se înseninară.

— Asta aşa-i, excelenţă! răspunse hârâit matrozul rănit în piept. Nu-i ţin balamalele pe japonezi să se ia la trântă cu noi.

— Cu voinici ca voi îi batem negreşit. Vă mulţumesc, fraţilor, pentru slujba, pentru purtarea voastră vitejească! rosti amiralul.

— Slujim voioşi! răspunseră răniţii, mişcaţi.

— Locotenent Dukelski, notează-le numele. Vă decorez pe toţi cu crucea Sfântul Gheorghe.

— Mulţumim frumos! răspunseră matrozii bucuroşi.

Pe urmă, Makarov se întoarse spre Şurka Nazarenko care îl tot privea admirativ.

— De unde vii surioară? o întrebă amiralul.

— De pe Elektriceski Utios.

— La rugămintea noastră, sora şi felcerul au sosit de pe Utios să ne ajute, se grăbi să raporteze ofiţerul.

— Cum te numeşti? se interesă Makarov.

— Nazarenko.

Amiralul întoarse privirea spre felcer care luă poziţia de drepţi.

— Şi dumneata?

— Sunt felcerul Melnikov din compania a şaptea artilerie de fortificaţii Kvantung.

— Excelenţă, ca să zic aşa, ei ne-au salvat, spuse felcerul de pe torpilor. Fără ei n-aş fi dovedit; şalupa de pe Otvajnâi a sosit mai adineauri, a luat răniţii şi a plecat.

— Surioară, îngăduie-mi să-ţi mulţumesc în numele tuturor marinarilor, rosti Makarov şi-i întinse mâna. Gheorghi Vladimirovici, notează-i numele. Te decorez, soră, cu medalia Sfântul Gheorghe.

Roşie ca para focului, Şurka bâigui ceva şi, fâstâcită, îi întinse mâna.

Makarov urcă sus pe punte, unde se întâlni faţă-n faţă cu Zvonariov care cu o clipă mai înainte ieşise de la maşini.

— Ce faci aici, praporşcikule? îl întrebă mirat Makarov.

— Ajut la repararea aparatului motor, excelenţă, răspunse Zvonariov voios, ştergându-şi cu câlţi mâinile murdare. Peste o oră va funcţiona.

— Până atunci trebuie să vină din port şi remorcherele ca să-l ajute pe Silnâi să iasă de pe uscat. Constat că întreg Elektriceski Utios a luat parte la salvarea torpilorului nostru.

— La nevoie, marinarii au să ne vină şi ei în ajutor, răspunse Zvonariov.

— Fără îndoială; binele cu bine se plăteşte, încuviinţă amiralul.

— Uite, vine Silaci66, strigă şeful de cart, arătând spre remorcherul portului care se apropia cu iuţeală.

După câteva minute, Silaci dădu remorcă la torpilor şi se pregăti să tragă.

Matrozii de pe torpilor priveau nerăbdători spre Silaci. Remorcherul şuieră, întinse uşor de cablu şi mări treptat viteza. Maşinile de pe Silnâi porniră şi ele cu toată puterea. Apa din jurul lui, înspumată, deveni cărămizie de mâl.

Silnâi se smuci, chila lui metalică scrâşni pe pietre şi începu să se desprindă de mal.

Un „ura” tunător se rostogoli deasupra mării.

— Excelenţă, raportă Dukelski lui Makarov: azi, la ora două, soseşte în Arthur trenul guvernatorului general cu care trebuie să vină şi marele duce Kirill Vladimirovici.

Amiralul se strâmbă acru: sosirea lui Alexeev şi a marelui duce nu făgăduia nimic bun. Guvernatorul general era vădit nemulţumit de orientarea generală a activităţii sale, şi mai ales, de atenţia, de grija pe care amiralul le arăta muncitorilor din port. Acţiunile operative ale lui Makarov nu se bucurau nici ele de încuviinţarea guvernatorului. După părerea lui Alexeev, ieşirile în larg, aproape zilnice, ale escadrei, necontenitele ciocniri ale navelor uşoare şi

torpiloarelor cu japonezii, îi hărţuiau excesiv pe oameni, fără folos substanţial. Numeroasele plângeri din partea comandanţilor forţelor terestre împotriva aşa-zisei imixtiuni a lui Makarov în problemele apărării coastelor cântăreau de asemeni greu în atitudinea prea puţin binevoitoare a guvernatorului general faţă de activitatea neastâmpăratului comandant al flotei.

Hotărât, apariţia în Arthur a marelui duce Kirill Vladimirovici, în funcţie de şef al secţiei de operaţii în statul-major al comandamentului flotei, nu prevestea nimic bun.

Faimos mai mult prin chefurile şi beţiile lui, decât prin virtuţi marinăreşti, marele duce era pentru Makarov un rău de neînlăturat, împotriva căruia nu vedea cum să lupte.

— Transmite: şalupa mea să fie aici la ora unu; anunţă-l pe şeful statului-major, că va trebui să mă însoţească la gară, dispuse amiralul. Ai trimis comandantului trupelor navale dispoziţia de a trimite garda de onoare pentru întâmpinarea guvernatorului general şi a marelui duce?

— Da, excelenţă! Încă de ieri. Garda de onoare va fi formată din două plotoane, în linie, pe două rânduri, cu trei ofiţeri şi cu fanfară, raportă Dukelski.

Spre ora două, pe peronul sărăcăcioasei gări din Port-Arthur se adunaseră toţi şefii autorităţilor: Stessel, însoţit de generalul Roznatovski, şeful statului său major, şi de nelipsitul Nikitin; Makarov cu Molas şi cu Dukelski; colonelul Verşinin, guvernatorul civil al regiunii Kvantung, şi o delegaţie din partea locuitorilor Port-Arthurului, în frunte cu Nikolai Ivanovici Tifontai, negustor chinez botezat.

Pe peron erau aliniate garda de onoare a marinarilor şi aceea a regimentului 25 tiraliori Est-Siberian. Comandantul detaşamentului de jandarmi călări, rotmistrul prinţ Mikeladze, în mare ţinută, se agită, inspectând pentru ultima oară cordonul de jandarmi postat în jurul şi în piaţa gării.

Aşteptând sosirea trenului, Makarov şi Stessel schimbau fraze de circumstanţă, vădit stânjeniţi de acea convorbire forţată.

În fine, locomotiva se ivi de după o cotitură; trenul, alcătuit din vreo cincisprezece vagoane se opri curând la peron. În fereastra unui vagon din mijloc apăru făptura impunătoare a guvernatorului general, alături de marii duci Kirill şi Boris. Makarov se îndreptă spre uşa vagonului. Stessel şi suita lui i-o luară repede înainte, îmbulzindu-se. La scara vagonului fu un moment de confuzie: Makarov îl lăsă politicos pe Stessel să urce primul, dar însoţitorii acestuia se înghesuiră şi ei. În cele din urmă, Makarov intră şi dădu la rândul său raportul asupra situaţiei flotei. Stessel îşi isprăvise raportul către guvernatorul general şi se prezentase marilor duci. Alexeev îi salută pe toţi cu zâmbetul său amabil. Conform regulamentului, marele duce Kirill i se prezentă imediat amiralului, ca orice ofiţer sosit la postul său.

— Alteţă, îmi face o deosebită plăcere să vă văd printre colaboratorii mei. Sper că prin munca alteţei voastre veţi fi o pildă vie pentru ceilalţi ofiţeri din escadră, rosti cu fermitate amiralul, privind drept în ochii ce fugeau în lături ai marelui duce.

— Excelenţă, voi îndreptăţi cu tot zelul speranţele dumneavoastră! Consider de datoria mea să vă asigur de cel mai profund respect şi de bucuria mea sinceră de a servi sub ordinele excelenţei voastre! răspunse marele duce, printr-o profuziune de amabilităţi.

— Ei, acum putem să ne salutăm şi noi! rosti un bărbat înalt, spătos, cu o barbă de toată frumuseţea, pictorul Vereşceaghin67 care păşise spre Makarov în urma marelui duce.

— A, să trăieşti, dragă Vasili Vasilievici! Mă bucur nespus că te văd în Arthur! Nici nu mi-aş fi închipuit că ai să vii vreodată pe aici.

Se îmbrăţişară.

— Tocmai aici te-ai înfundat, Stepan Osipovici?! E drept că am avut prilejul să călătoresc şi mai departe. După toate cele, se pare însă că aici e cu adevărat sfârşitul pământului.

— Ce să-ţi spun, o fi şi capătul lumii! Drumul ţine aproape o lună din Rusia până aici. Ei, ai de gând să imortalizezi pentru posteritate şi Port-Arthurul nostru?

— Aş vrea să fac o serie de schiţe. În Rusia există deocamdată o noţiune cam vagă despre aceste meleaguri. Dacă-mi îngădui, o să mă aciuez şi eu pe lângă statul-major al dumitale.

— Cu dragă inimă, Vasili Vasilievici, răspunse Makarov şi-i strânse mâna.

După ce se sfârşi schimbul de salutări, coborâră cu toţii din vagon. Guvernatorul general trecu în revistă cele două unităţi din garda de onoare, primi defilarea solemnă, luă loc în trăsură împreună cu Makarov şi cu marele duce Kirill Vladimirovici şi plecă spre escadră. Boris Vladimirovici, un tânăr oacheş, în uniformă de cornet al regimentului de husari de gardă, se duse împreună cu Stessel să inspecteze unităţile din garnizoană.

Guvernatorul general inspectă toate navele escadrei, pe rând.

Kirill Vladimirovici se plictisi curând de ceremoniile trecerilor în revistă, de urale şi de cuvântările cam dezlânate ale unchiului său, guvernatorul. Profitând de o clipă când Alexeev intră la statul-maior al escadrei pe cuirasatul Petropavlovsk, marele duce se abătu pe la bufetul ofiţerilor şi acolo se înfundă. Înconjurat de ofiţeri, ciocnea vesel cu ei, bând pentru viitorul lor serviciu împreună.

Dukelski, care primise de la Makarov ordinul de a sta în ziua aceea la dispoziţia marelui duce, se afla şi el în societatea lui Kirill Vladimirovici.

— În orice caz, dumneata trebuie să cunoşti pe de rost toate cârciumile din Arthur, i se adresă ducele.

— Nu mai bine decât ceilalţi ofiţeri din escadră, alteţă.

— Aveţi aici ceva fetişcane drăguţe, aşa: în felul gheişelor japoneze?

— Aici totul e destul de sărăcăcios şi de modest. Există trei restaurante, mai mult sau mai puţin onorabile: „Saratov”, „Zviozdocika” şi „Variété”. E drept, sunt pe aici fete bine, majoritatea evreice. Au fost şi nişte japoneze foarte interesante, dar au plecat toate, odată cu izbucnirea războiului, îl informau amănunţit ofiţerii.

— Ei, nu face nimic: când n-ai struguri mănânci şi aguridă! glumi marele duce. Domnilor, azi sunteţi cu toţi invitaţii mei la un dineu de gală. Numai că nu ştiu în ce loc poate fi organizat.

— Dacă vor asista guvernatorul general şi comandantul flotei, atunci cel mai potrivit loc pentru dineu va fi Cazinoul marinei, răspunse Dukelski.

— Bineînţeles, la început vor participa şi ei, dar pe urmă probabil că se vor evapora, iar noi vom putea să petrecem în voie.

— Amiralul proiecta pentru mâine dimineaţă ieşirea întregii escadre în larg, observă locotenentul.

— Ei, avem timp destul până dimineaţa. Locotenent Kube, i se adresă marele duce aghiotantului său, trimite chiar acum, din partea mea, invitaţiile la dineu; pe urmă ia legătura cu Cazinoul marinei, să se pregătească tot ce e necesar.

— Am înţeles, alteţa voastră imperială! răspunse un locotenent cu părul lins, spilcuit, în uniforma marinarilor din Gardă, luând poziţia de drepţi.

Când guvernatorul observă în cele din urmă că marele duce dispăruse, şi trimise după el, acesta era atât de băut, încât fu lăsat să se „odihnească”.

După ce inspectă escadra, Alexeev îi mulţumi lui Makarov destul de rece pentru activitatea depusă şi plecă în oraş, la reşedinţa sa.

Makarov îl invită îndată pe Vereşceaghin. Când pictorul, spălat şi pieptănat după drum, intră în cabina amiralului,

acesta stătea de vorbă cu Dukelski.

Aflând din anturajul guvernatorului general că pe Makarov îl aştepta o explicaţie dintre cele mai neplăcute cu Alexeev, locotenentul voi să-l pună discret în gardă, dar Makarov îl întrerupse brusc.

— Nu am deloc intenţia să ascult aceste bârfeli. Alexeev poate foarte bine să-şi exprime personal nemulţumirea şi nu mă interesează ce se pălăvrăgeşte în spatele meu.

Dukelski se grăbi să iasă. Dând cu ochii de Vereşceaghin, amiralul îl pofti la o ceaşcă de ceai şi începu să i se plângă de situaţia dificilă ce i se crease în Arthur.

— Nu găsesc sprijin la niciunul dintre reprezentanţii autorităţilor superioare. Alexeev îşi pleacă urechea la tot felul de intriganţi. Stessel se plânge la Petersburg, lui Kuropatkin. Ministrul de război, Avelan, pur şi simplu nu răspunde la scrisorile şi telegrafele mele. Aici totul se află încă în stadiul de organizare. La statul-major al guvernatorului general nu se poate deloc rezolva problema: Port-Arthurul este în zona interioară a armatei din Manciuria, dislocată la frontiera coreeană, ori, dimpotrivă, Manciuria constituie zona interioară a peninsulei Kvantung? Ba se ridică din Arthur alimentele şi muniţiile, ba se cară febril în coace. Am intenţia să-l rog pe marele duce să mă ajute să curm această harababură. Doar e în măsură să-i comunice totul ţarului, direct.

— Mă tem că marele duce îţi va aduce mai mult deranj decât ajutor. Pentru el, călătoria la Arthur este, înainte de toate, un voiaj de plăcere. Tot drumul a ţinut-o într-un chef… Scandalos!

— Sper că aici va avea o conduită mai decentă, rosti Makarov cam cu îndoială.

— Bine ar fi!

Alexeev îl primi pe Makarov în vastul său cabinet, elegant, împodobit cu covoare. Cu o amabilitate ostentativă îl pofti să se simtă ca la el acasă, ceru să se aducă vin şi, zâmbind agreabil, umplu paharul lui Makarov care nu-şi descreţea

fruntea. După aceea angajă o conversaţie politicoasă pomenind de „anumite neînţelegeri fără însemnătate” ce avuseseră oarecum darul „să umbrească vechea lor prietenie”.

— Vă privesc, dragă Stepan Osipovici, şi vă invidiez sincer, din inimă: ce energie clocotitoare, ce dinamism, la cincizeci şi şase de ani ai dumneavoastră! Eu sunt doar cu trei ani mai în vârstă şi pe lângă mine păreţi un adolescent! Iată ce înseamnă să ai sânge sănătos, rusesc! îl luă el pe departe, făcând aluzie la obârşia sa fără blazoane.

— Cu toate acestea, energia şi dinamismul meu nu prea sunt suficiente pentru a vă demonstra dumneavoastră şi Petersburgului cele mai elementare adevăruri care sunt pe înţelesul oricărui marinar.

— Binevoiţi a vă explica, Stepan Osipovici, rosti Alexeev, cu o prefăcută mirare.

— E vorba de multe lucruri! De refuzul de a-mi edita cartea…

— Se şi află sub tipar. Am primit de la Piter o telegramă în acest sens.

— Pe urmă, de atitudinea faţă de cei propuşi de mine pentru a prelua comanda navelor Sevastopol şi Novik, asupra cărora eu m-am fixat…

— Stepan Osipovici, interpretarea regulamentului marinei, aşa cum o faceţi dumneavoastră, nu e cea corectă. Numirile şi înlăturările comandanţilor de pe navele amiral şi de rangul I se fac numai prin ordinul comandantului suprem, nu şi al comandantului flotei.

— După textul regulamentului, comandantul flotei are acest drept.

— Adăugaţi: în absenţa comandantului suprem. Altfel, aceste atribuţii sunt de resortul lui.

— Să nu ne pierdem în subtilităţi juridice, excelenţă. Am înlăturat prin ordin pe unii comandanţi şi am numit pe alţii. Contramandarea acestei dispoziţii m-ar pune într-o situaţie cu totul imposibilă, minându-mi prestigiul. Ori vor fi

confirmate numirile făcute de mine, ori îmi prezint demisia, rosti Makarov, ridicând glasul.

— Demisia dumneavoastră nu va fi acceptată, iar pe viitor, vă rog să-mi cereţi asentimentul pentru asemenea numiri, răspunse Alexeev cu răceală.

— În consecinţă, numirile recente sunt confirmate?

— Cu excepţia lui Ivanov al paisprezecelea. Sunt informat că s-a îmbolnăvit de tifos; va zace mult timp. În timp de război nu-l putem aştepta. Prin urmare, îl veţi pune în disponibilitate pentru caz de boală, iar pe Novik e numit comandant căpitanul de rangul II Şevţov, răspunse Alexeev repede, fiindu-i frică să nu fie întrerupt de Makarov.

Acesta îşi mângâia barba, reflectând ceva, cu un aer preocupat. Urmară câteva clipe de tăcere neplăcută. Fără să-şi mai ascundă ostilitatea, Alexeev privea cu dispreţ spre interlocutorul său. Era indignat că „mitocanul ăsta, mojicul ăsta”, fiul unui matroz de rând, cuteza să-l înfrunte pe el, un vlăstar, fie şi natural, al familiei imperiale.

„Îşi închipuie că e cine ştie cine! Dacă cei din Piter nu s-ar teme atât de limba lui ascuţită, l-aş fi pus demult la locul lui!” gândea Alexeev cu ciudă.

Makarov tăcea încruntat.

— L-am desărcinat din funcţie pe amiralul Greve, comandantul militar al portului, spuse în sfârşit, morocănos.

— Pe ce motiv, domnule amiral? întrebă guvernatorul, cu un ton sec, oficial.

— Lucrările de reparare a navelor avariate se execută într-un ritm inadmisibil de lent…

— Datorită amestecului dumneavoastră: adeseori daţi dispoziţii contrare directivelor lui Greve, ba chiar contrare dispoziţiunilor mele.

— Întrucât Greve e în subordinea mea, am toată latitudinea să procedez astfel. În ceea ce priveşte pe excelenţa voastră, mă îndoiesc că puteţi indica din Mukden ordinea înlocuirii plăcilor de cuirasă de pe Ţesarevici şi Retvizan, răspunse Makarov ironic.

— Ce mai aveţi de spus împotriva lui Greve?

— La comandamentul militar al portului e o harababură de necrezut. Remorcherele vin cu întârzieri de un ceas şi mai bine; contrar ordinului meu, lucrările de mărire a docurilor au fost oprite arbitrar. De curând, vaporul Europa s-a scufundat în văzul întregii escadre, cu toate că am transmis de trei ori prin semnale ordinul de a se lua măsuri urgente pentru salvarea lui. De asemenea comandanţi militari de port nu am nevoie.

— Toate acestea sunt scăpări fără însemnătate. Răspunderea lor trebuie s-o poarte personalul inferior, nu amiralul.

— Răspunderea în ansamblu a acestei stări de lucruri o poartă în întregime Greve, şi nimeni altul.

— Mi-a spus că îl siliţi să muncească câte douăzeci şi patru de ore în şir; aceasta se reflectă în mod dăunător asupra sănătăţii lui.

— Arthurul nu este un sanatoriu, ci o fortăreaţă asediată; deci, aici e cam greu să-ţi menajezi sănătatea!

— Mă opun înlocuirii lui Greve.

— El însuşi mă roagă să-l eliberez din funcţiune.

— Dumneavoastră l-aţi constrâns s-o facă, sâcâindu-l necontenit pentru nişte lucruri de nimic.

— Binevoiţi a afla că nu i-am pretins niciodată decât să-şi îndeplinească obligaţiunile normale de serviciu.

— Pe ce bază aţi pus la dispoziţia fortăreţei o sută de obuze brizante de pe Peresvet şi Pobeda? Este un procedeu cu totul neadmis de regulament.

— În schimb e cu totul necesar, din punctul de vedere al cerinţelor operative. Bateria de pe Elektriceski Utios e comparabilă întru totul unui cuirasat: puterea de foc a tunurilor ei este egală cu aceea a oricărui cuirasat de-al nostru.

— Ei, nu-i tocmai aşa. O baterie nu va fi în stare niciodată să înlocuiască un cuirasat, obiectă Alexeev ceva mai calm.

— Aş dori să cunosc părerea excelenţei voastre în privinţa oportunităţii şi posibilităţii numirii mele la comanda întregului sistem defensiv al Kvantungului. Întrucât Kvantungul a fost ocupat de noi înainte de toate spre a obţine porturi pentru marina de război şi comercială, este deosebit de limpede că tot noi marinarii suntem cei mai interesaţi în păstrarea, deci şi în apărarea acestora.

— Şi eu consider de dorit numirea dumneavoastră în funcţia de comandant al apărării Kvantungului. Mă tem însă, că Ministrul de Război nu va consimţi la acest lucru, răspunse guvernatorul.

— Mi-am şi ales şeful de stat-major şi comandantul artileriei de coastă.

— Cum, Stessel a acceptat să fie şef de stat-major în subordinele dumneavoastră? întrebă mirat Alexeev.

— Stessel nici nu bănuieşte ce intenţii am eu. L-am ales ca şef de stat-major pe generalul Kondratenko, iar pe generalul Belîi, comandant al artileriei.

Guvernatorul general zâmbi şiret în barbă, gândindu-se la planul pe care şi-l făcuse pentru a-l astâmpăra pe nărăvaşul comandant al flotei, numind la statul-major al acestuia câţiva oameni de ai săi, începând în primul rând cu şeful de stat-major.

— În prezent, Stepan Osipovici, e prematur să desemnăm, chiar şi cu aproximaţie, alcătuirea unui eventual stat-major terestru. Dar ideea dumneavoastră e foarte interesantă şi o voi susţine la Piter.

Makarov se înseninã şi începu să expună concret planul său de apărare a peninsulei Kvantung. Alexeev îl ascultă cu aerul afabil al omului de lume, punându-i din când în când scurte întrebări.

Începuse să se întunece când Makarov, potolit de amabilitatea aparentă a lui Alexeev, se ridică din fotoliu.

— Sper că nu sunteţi supărat pentru tonul meu oarecum abrupt, se scuză guvernatorul, strângând mâna amiralului.

De îndată ce amiralul plecă, Alexeev ordonă să vină flag-ofiţerul său şi-i dictă o lungă telegramă către Petersburg, prin care cerea să se modifice cât mai curând articolele respective din regulamentul marinei de război, în sensul unei cât mai mari limitări a puterilor lui Makarov, înainte de toate sub raportul schimbărilor în personalul de comandă. „Lasă, amice, te strunim noi”, îşi spunea Alexeev în gând, zâmbind şi frecându-şi mâinile.

Bucuros, emoţionat de rezultatele pozitive, după părerea lui, ale raportului său către guvernator, Makarov se grăbi să-şi împărtăşească gândurile lui Vereşceaghin. Pictorul îl ascultă cu un zâmbet prietenos, dar clătină sceptic din cap:

— Alexeev e un vulpoi bătrân! Şi cuvântul vicleanului e ca viermişorul din undiţa pescarului. Încă de la Petersburg am aflat că i s-au dat directive speciale pentru a stăvili „impetuozitatea dumitale”.

— Interesele flotei noastre trebuie să-i stea totuşi la inimă! Sunt convins că mă va sprijini în ceea ce priveşte măsurile pentru sporirea puterii combative a escadrei.

— Pentru el – interesele personale, pielea lui, sunt mai importante decât orice pe lume. La Petersburg există tendinţa de a se menţine totul în anumite limite. Alexeev se va sili din răsputeri să îndeplinească această directivă, deşi activitatea dumitale nu va aduce decât folos flotei noastre.

— Deocamdată nu trec dincolo de limitele drepturilor pe care mi le conferă legea în calitate de comandant de flotă.

— Ţine minte vorba mea: în curând ele vor fi mutilate de Petersburg, din îndemnul direct al lui Alexeev.

— Atât timp cât acest lucru nu s-a întâmplat, voi şti să mă apăr şi nici un Alexeev nu va izbuti să pună şaua pe mine!

Convorbirea lor fu întreruptă de o bătaie în uşă.

— Excelenţă, permiteţi-mi să vă înmânez o invitaţie la dineul de gală, oferit astăzi de alteţa sa imperială marele duce Kirill Vladimirovici, la Cazinoul marinei, cu prilejul sosirii sale în Arthur, raportă Dukelski, predându-i lui Makarov biletul.

Amiralul clătină din cap cu nemulţumire.

— Abia a sosit, şi gata cu dineurile! Acum nu e timp de pe trecere! bombăni el. Inamicul ne poate ataca în orice clipă, iar noi ne ţinem de sindrofii. Totuşi, de data aceasta trebuie să mă duc. Repetă din nou ordinul referitor la ieşirea în mare a escadrei, stabilită pentru mâine. Ofiţerii să ştie că dineul de astăzi nu împiedică treaba.

— Am înţeles, excelenţă, răspunse locotenentul.

La orele şapte seara, invitaţii începură să se adune la Cazinoul marinei. Cei doi mari duci, ca gazde, întimpinau oaspeţii în vestibul. Makarov sosi exact la ora fixată, însoţit de Vereşceaghin şi de Molas; îşi făcură apoi apariţia guvernatorul general împreună cu şeful secţiei navale din statul său major, amiralul Vitgheft, un bătrânel rotofei, îmbujorat, senin, cu o expresie blajină. În vastul salon fuseseră puse mese lungi. La mijloc, sub portretul ţarului, luară loc cei doi mari duci; la stânga şi la dreapta lor, amiralii şi căpitanii de rangul I; ceilalţi ofiţeri se aşezară după grade şi ranguri. Sus la balcon se adunaseră fanfarele, iar în încăperile laterale aşteptau cântăreţii adunaţi de pe toate navele. Dineul fu cum nu se poate mai izbutit întrucât isteţul Kube ştiuse să mobilizeze pe cei mai pricepuţi bucătari din Arthur şi să achiziţioneze aproape tot vinul de prin prăvăliile locale.

Ariile intonate de fanfară alternau cu cântecele matrozilor.

— Iubesc datinile vechi, excelenţă, îi spunea Kirill Vladimirovici lui Makarov, dar mai ales îmi place vechiul obicei de la curţile dvorenilor, obiceiul colindelor cântate de fete. Ar fi trebuit să trăiesc acum o sută de ani, pe vremea străbunului meu, de pioasă amintire, blagoslovitul Alexandru I! Mi-aş înjgheba o orchestră de iobagi, un cor de femei, un harem, şi aş trăi ca un sultan, fără să cutreier tot felul de Port-Arthururi!

— Nimeni n-a silit pe alteţa voastră imperială să plece în Extremul Orient.

— Papŕ ne-a sfătuit foarte stăruitor pe mine şi pe fratele meu să plecăm un timp din Piter; socotea că ne petrecem acolo timpul în prea multă voioşie. Ei, şi ne-am gândit că e bine să facem un voiaj la Port-Arthur, pentru un răstimp care, sper, nu va fi prea îndelungat.

— Totuşi, sunt sigur că alteţa voastră nu vă veţi neglija aici îndatoririle de serviciu şi nu veţi uita că mâine dimineaţă escadra iese în larg.

— Sper că mă veţi aştepta dacă voi întârzia puţin.

— Escadra are nevoie pentru a ieşi în larg de aproape trei ore, aşa că, în orice caz, veţi avea timp să ajungeţi pe navă. Mă voi afla pe Novik ori pe Askold.

— Dar nu este primejdios să ieşim în larg cu un crucişător uşor?

— Alteţa voastră poate stă pe orice cuirasat, sau la statul-major, pe Petropavlovsk.

După felul al doilea începură toasturile. Bună dispoziţie sporea repede. Mesenii se îmbujoraseră, conversaţia era din ce în ce mai zgomotoasă. Câţiva ieşiră chiar conduşi de braţ. Cei doi mari duci, cam chercheliţi, îi spuneau guvernatorului cu familiaritate: „unchiule”, iar acesta, măgulit de o asemenea intimitate, îi ameninţa cu degetul.

— Toate cheltuielile cu dineul de azi le iau asupra mea, declară Alexeev, lăcrămos: doar nu în fiecare zi mă vizitează zburdalnicii mei nepoţi.

— În sănătatea excelenţei sale, guvernatorul general al Extremului Orient, şi unchiul meu, Alexeev Evgheni – Gheni, sau geniul Arthurului, ura! răcni marele duce Kirill, vesel.

Makarov se ridică de la masă curând după aceea.

— Să lăsăm tineretul să petreacă, îl imită guvernatorul general. Pentru noi bătrânii e timpul de culcare.

În urale tunătoare, amiralii şi Vereşceaghin coborâră în vestibul şi luară loc în cupeu, urmaţi curând de căpitanii de toate rangurile. În cazinou rămăseseră numai locotenenţii şi micimanii.

— Uf, bine că s-au cărat babalâcii! exclamă marele duce Kirill cu glas tare; mă temeam că stau, doamne-fereşte, până dimineaţa şi nu ne lasă să petrecem ca lumea. Domnilor, le strigă el ofiţerilor, nu s-ar putea să vină şi nişte fete?

— Regulamentul cazinourilor marinei interzice… începu un ofiţer.

— La naiba cu regulamentele dumitale! i-o retează marele duce. Hai, Kube, du-te cu cineva şi fă-ne rost de vreo douăzeci de fluturaşi; vezi, alege bine!

Mai mulţi ofiţeri se oferiră să-l întovărăşească pe Kube. După o jumătate de oră, toată floarea demimondenelor Port-Arthurului era adunată la Cazinoul marinei.

În zorii zilei escadra începu să iasă în rada exterioară. Makarov, care se afla pe Askold, se uita nerăbdător la ceas, aşteptând sosirea marelui duce, fără de care nu era indicat să iasă în larg. Se scurseră aproape trei ceasuri; în rada exterioară se aflau acum toate navele în formaţie de coloană, de-a lungul coastelor Tigrovka; marele duce însă, întârzia.

— Nu-l mai pot aştepta, rosti Makarov indispus, adresându-i-se lui Dukelski. La urma urmei aceasta e o lipsă totală de bunăcuviinţă faţă de mine şi chiar faţă de toată escadra.

— Şapte inşi nu-l aşteaptă pe unul, excelenţă, îl susţinu Dukelski, chiar dacă e vorba de un mare duce. Se vede că încă nu a binevoit să se trezească din somn.

— Permiteţi să raportez, interveni Gramatcikov, comandantul navei Askold: îmi lipsesc şi mie trei ofiţeri, rămaşi aseară în societatea ducelui.

— Daţi-le câte trei zile de arest şi avertizaţi-i că în caz de repetare a unor asemenea abateri vor fi mutaţi disciplinar de pe nave, ordonă amiralul.

— Pe Diana şi pe Novik, e acelaşi lucru, urmă Gramatcikov. Se vede, că alteţa sa i-a oprit cu de la sine putere pe ofiţeri să vină la bord.

— Vei cerceta acest lucru după ce ne vom întoarce la Arthur, îi ordonă Makarov lui Dukelski. Arboraţi semnalul: „După mine”. Direcţia insulele Kerr; să vedem dacă nu cumva sunt japonezi pe acolo, continuă el, întorcându-se spre Gramatcikov.

Marele duce Kirill Vladimirovici, sosi pe Petropavlovsk pe la orele 5 după amiază, când escadra se întorsese la Arthur. Încă nu se dezmeticise bine după chef şi era oarecum ruşinat de întârzierea sa. Fiind informat că amiralul se afla pe Askold, marele duce se duse într-acolo. Se apropie stânjenit de cabina amiralului, netezindu-şi mereu, cu o mişcare nervoasă, părul de pe capul cu început de chelie. Bătu în uşă.

— Permiteţi să intru, excelenţă?

— Vă rog. Îmi pare bine că vă văd, deşi sosiţi cu o mare întârziere, îl întâmpină Makarov.

— Ne-am întrecut cu măsura; şi apoi eram atât de obosit după drum, că mi-am îngăduit şi un mic repaos. Sper că n-aveţi nimic împotrivă.

— Alteţă, aş vrea să ştiu dacă aţi autorizat şi alţi ofiţeri să vină cu întârziere la escadră?

— Zău că nu-mi aduc aminte. A fost lată rău. E posibil ca vreunul să mă fi rugat şi poate că i-am promis să vă raportez.

— Îmi pare nespus de rău că sunt nevoit să vorbesc despre aceasta tocmai în prima zi de serviciu a alteţei voastre la statul meu major. Totuşi, sunt dator să vă previn că nu vă recunosc dreptul de a-mi contramanda ordinele. Alteţa voastră personal vă puteţi duce oricând şi oriunde veţi dori, dacă găsiţi că aşa se cuvine. Pentru toţi ceilalţi ofiţeri însă, executarea ordinelor mele este obligatorie. Am ordonat să se dea câte trei zile de arest tuturor celor veniţi cu întârziere azi la plecarea escadrei.

— Excelenţă, mi se pare că sunteţi prea sever, mai ales că indirect eu sunt vinovat. De astă dată, vă rog să nu-i sancţionaţi.

— Dacă alteţa voastră mă asigură că asemenea lucruri nu se vor mai întâmpla, voi anula ordinul.

— Vă asigur, pe cuvântul meu de onoare, că atâta timp cât mă voi afla aici aceasta nu se va mai repeta! rosti marele duce cu emfază.

— Lua-l-ar dracu de babalâc, bombăni el după ce părăsi cabina amiralului. Pentru azi doar e fixat supeul la Cercul Garnizoanei cu toţi comandanţii tereştri!

— Peste un ceas să-mi dai ţinuta de gală, porunci el lacheu lui său. Trebuie să plec în oraş.

Ziua următoare se sărbătorea aniversarea surorii marelui duce, Elena Vladimirovna; ea fu urmată de onomastica alteţei sale ducesa de Saxa-Koburg-Gotha, bunica lud, apoi de alte comemorări. Curând, Makarov se convinse, că motivul principal al sosirii marelui duce în Arthur consta în posibilitatea de a o duce tot într-un chef, fără nici o oprelişte. În ceea ce privea prestarea vreunui serviciu, acesta nici nu voia să audă de aşa ceva.

Chemat de Makarov pentru explicaţii, marele duce răspunse cu aroganţă că se socotea destul de matur ca să nu dea nimănui socoteală de faptele lui particulare şi-l rugă pe amiral să nu-l mai deranjeze pentru orice fleac. După acest schimb de cuvinte amiralul îl trată pe marele duce ca pe un oaspete venit la escadră şi nu-i mai dădu nici un fel de misiuni. Marele duce îşi făcea însă de cap din ce în ce mai rău, atrăgând tot mai mulţi ofiţeri la chefurile lui. În fiecare zi, se distribuiau zeci de invitaţii personale, la câte o nouă sărbătoare de familie, respectată de marele duce, iar ofiţerii, invocând aceste invitaţii, părăseau navele.

Essen fu cel dintâi care protestă împotriva acestei situaţii, într-o zi, se prezentă la Makarov şi-i arătă una din invitaţiile trimise de marele duce.

— Excelenţă, vă rog să mă lămuriţi: am eu dreptul să dau învoiri ofiţerilor, pe baza unor asemenea invitaţii, peste limita fixată de dumneavoastră? îl întrebă el pe amiral.

— Întrucât asemenea invitaţii nu sunt trimise cu aprobarea mea şi au un caracter strict personal, bineînţeles că nu trebuiesc luate în seamă. Dacă ofiţerul respectiv are dreptul la învoire la uscat în ziua respectivă, poate răspunde la această invitaţie. În acest sens vă rog să priviţi toate invitaţiile marelui duce, îl lămuri Makarov.

Curând îi adresară aceeaşi întrebare şi Gramatcikov, precum şi unii dintre comandanţii torpiloarelor. Comandanţii celorlalte nave se fereau să ridice la comandamentul flotei o chestiune atât de delicată.

Essen şi Gramatcikov fură imediat chemaţi la Kirill Vladimirovici. Cei doi comandanţi, în mare ţinută, se prezentară fără întârziere pe Petropavlovsk, unde se afla marele duce. Kirill Vladimirovici şedea la masa de scris. Fără să-i salute, sau să-i poftească să ia loc, izbucni îndată:

— Ce părere aveţi: o invitaţie a mea e un ordin, ori nu? întrebă el.

— Depinde de caracterul ei: o invitaţie de serviciu sau particulară, răspunse Essen.

— Bagă bine în cap, căpitane: o dorinţă sau o invitaţie a mea întotdeauna şi oriunde, este o dispoziţie exprimată într-o formă politicoasă. Deci, n-ai nici un drept să-i opreşti pe ofiţerii invitaţi de mine.

— În acest caz alteţă, dispoziţiile alteţei voastre sunt în flagrantă contradicţie cu ordinul comandantului flotei, obiectă Gramatcikov cu demnitate.

— Amiralul nu poate să-mi ordone mie, unui membru al casei imperiale. Iar pe dumneavoastră voi şti eu să vă fac să-mi îndepliniţi dispoziţiile fără obiecţie. Ce neobrăzare! Ce lipsă de bună cuviinţă! Să nu vă mai treacă prin cap să-i opriţi pe ofiţerii pe care i-am invitat eu! Altfel, veţi avea de-a face cu mine şi mă veţi ţine minte, băgaţi de seamă! Am terminat cu dumneavoastră! strigă mânios marele duce.

Ieşind de la Kirill Vladimirovici, Essen şi Gramatcikov se duseră la Makarov şi-i raportară cele petrecute.

— În asemenea condiţii, excelenţă, nu sunt în măsură să-mi îndeplinesc serviciul, spuse aprins Essen. Rog să fiu debarcat.

— Recunoaşteţi, Nikolai Ottonovici, că ieşirea marelui duce loveşte mai mult în mine, decât în dumneavoastră, îl linişti amiralul. Se vede că marele duce deţine comanda flotei, şi nu eu. Chiar azi voi sta de vorbă cu el şi cu Alexeev.

— De când sunt, nimeni nu m-a jignit astfel, spuse Gramatcikov, posomorât. Dacă marele duce nu-mi cere scuze, îmi prezint imediat demisia.

— Domnilor, vă rog să vă liniştiţi şi să reflectaţi bine cum trebuie să procedaţi mai departe. Voi insista ca marele duce să vă ceară scuze, chiar astăzi, le declară Makarov celor doi ofiţeri.

Aceştia salutară şi ieşiră.

— Roagă-l pe marele duce să poftească la mine, îi ordonă Makarov lui Dukelski.

— Ce este, amirale? întrebă Kirill Vladimirovici, intrând în cabină.

— Consider conduita alteţei voastre faţă de Essen şi Gramatcikov scandaloasă şi vă rog să le cereţi scuze, rosti Makarov răspicat.

— Au primit ceea ce li se cuvine. Eu consider scandaloasă neexecutarea de către ei a ordinelor mele.

— Niciunul nici altul nu se află în subordinele alteţei voastre; deocamdată eu sunt comandantul flotei, nu alteţa voastră.

— Nu e vorba de comanda flotei, ci de atitudinea ireverenţioasă, intolerabilă, a lui Essen şi a lui Gramatcikov faţă de invitaţiile mele.

— S-au conformat ordinelor mele.

— Prin urmare, ordinele dumneavoastră trebuie să fie ori contramandate, ori modificate în mod corespunzător.

— Nu angajez discuţii cu alteţa voastră. Doar vă rog insistent să cereţi scuze ofiţerilor ofensaţi.

— N-am de gând să cer nimănui scuze şi consider această chestiune închisă.

— Atunci, stăruiesc pe lângă alteţa voastră imperială să înainteze raportul pentru mutarea sa din statul meu major.

— Nu prea cred că vă voi satisface această cerere.

— N-am nevoie de un şef al secţiei de operaţii ca alteţa voastră, rosti Makarov, ridicând glasul. Chiar azi voi trimite o telegramă în acest sens guvernatorului general şi maiestăţii sale împăratului.

— Stepan Osipovici, păcat că puneţi la inimă asemenea fleacuri, spuse marele duce, schimbând tonul, speriat la gândul că incidentul ar putea să ia amploare. Ei bine: dacă insistaţi, numai din respect pentru dumneavoastră, sunt gata să le scriu câteva vorbe de împăcare. Sper că nu veţi pretinde mai mult unui membru al familiei imperiale.

— Aveţi aci tocul şi cerneală, răspunse amiralul, arătându-i masa. Vă rog să scrieţi pe loc scrisorile de scuze.

— Dar văd, domnule amiral, că ştiţi să prindeţi omul de gât, se împotrivi marele duce, enervat din nou. De vreme ce am promis că voi scrie, mă voi ţine de cuvânt! Gata! spuse el şi-i întinse lui Makarov două bilete scurte: „Rog să nu fiţi supărat pe mine”, e absolut suficient pentru ei. Makarov nu mai făcu obiecţiuni şi-l lăsă să plece.

Apoi îl chemă pe Dukelski şi îi ordonă să expedieze cele două bilete lăsate de marele duce, după care îi dictă o lungă telegramă destinată guvernatorului general, rugându-l să-i recheme imediat din Arthur pe cei doi mari duci.

— Cifreaz-o şi expediaz-o urgent, dispuse amiralul.

A doua zi dimineaţa fu primit răspunsul lui Alexeev, prin care acesta făgăduia să-l „dojenească” pe marele duce Kirill, dar îl sfătuia pe Makarov „să nu-l necăjească pe acest tânăr cu mult amor propriu”. Makarov îşi dădu seama că nu va găsi sprijin nici la guvernator, nici la Piter. Cu toate acestea, nu deznădăjdui. Într-un fel sau altul, trebuia să-l

pună la locul lui pe marele duce. Îl chemă pe Vereşceaghin şi-l întrebă când intenţiona să plece spre Petersburg.

— Cum, Stepan Osipovici, te-ai şi plictisit de mine? exclamă pictorul zâmbind.

— Nu e vorba de asta, dragul meu prieten. Aş vrea să-i trimit împăratului o scrisoare personală. Voiam să te rog să i-o predai dumneata. Altfel, ea nu va ajunge niciodată la destinaţie.

— Chiar dacă va ajunge, n-o să prea dea rezultatul dorit, împăratul e tânăr, fără experienţă, şi se află pe deplin sub influenţa camarilei de la curte, din care face parte şi Kirill Vladimirovici. Or, corb la corb nu-şi scoate ochii!

— Îi vei arăta personal maiestăţii sale până unde merge purtarea marelui duce. Dacă nu-l vor lua de-aici, voi fi nevoit să renunţ la comandă.

— N-are să te lase, Stepan Osipovici!

— Ei, atunci nu mă voi da în lături de a-l îndepărta din Arthur pe marele duce. După aceea, să mă destituie, să mă degradeze.

— Da, Stepan Osipovici, eşti într-o situaţie foarte dificilă, fu de acord Vereşceaghin, după ce stătu o vreme pe gânduri. Dacă vrei, plec chiar mâine la Piter.

— Să mai aşteptăm vreo săptămână. Poate că acest pierde-vară se va sătura de chefuri şi va pleca el însuşi din Arthur.

— Toată viaţa n-a făcut decât să chefuiască, astfel că ar fi greu să sperăm aşa ceva. Uite, dacă Togo ar efectua un nou bombardament, atunci alteţa sa s-ar evapora într-o clipită. Nervii lui de mare duce nu prea sunt rezistenţi la emoţii tari, zâmbi Vereşceaghin.

Makarov începu să râdă:

— Nu-mi rămâne decât să-l rog pe amiralul Togo să-mi facă acest serviciu amical!

— Nu-l face. Ştie foarte bine că marele duce este aliatul lui, împotriva dumitale. Crede-mă: atâta vreme cât Kirill rămâne la Arthur, japonezii nu vor întreprinde nici o operaţiune în stil mare contra fortăreţei.

La începutul săptămânii paştilor, avu loc pe nava amiral solemnitatea decorării eu crucea Sfântul Gheorghe a matrozilor distinşi în lupte. De pe toate navele escadrei se îndreptau spre Petropavlovsk bărci cu cei mai viteji dintre viteji, aleşi chiar de matrozi pentru cea mai înaltă distincţie militară. Printre ei erau şi botsmani mai în vârstă şi ajutori de botsmani stagiari, cu tradiţionalul cercel în ureche şi cu mustăţile cănite din belşug, ca şi matrozi tinerei, fără mustăţi, care veniseră abia de câteva luni la mare. Pe chipurile tuturor stăruia o expresie de gravitate solemnă şi de sfială. Îşi aranjau cu grijă ţinuta şi beretele, căutând să ia o înfăţişare cât se poate de semeaţă, de voinicească. Bărcile soseau la scara de onoare. Matrozii se urcau iute la bord şi, grupaţi după nave, se aliniau pe puntea de la prova cuirasatului.

Când se adunară cu toţii, în faţa celor ce urmau să fie decoraţi, îşi făcu apariţia şi Makarov. Pentru a sublinia cât mai mult solemnitatea momentului, amiralul se prezentase în mare ţinută. Se apropia însoţit de marele duce Kirill Vladimirovici şi de amiralii escadrei, toţi în ţinută de gală. Makarov îi salută pe matrozi şi împreună cu suita sa trecu încet de-a lungul frontului, întrebând pe unul sau pe altul pentru ce fapte era propus la decorare de când era în serviciu, în ce unitate fusese mai înainte…

Matrozii răspundeau tare, fără sfială.

În sfârşit comandantul secund al cuirasatului ordonă:

— Pentru rugăciune, descoperiţi!

Începu slujba religioasă. Matrozii îşi făceau semnul crucii, privind printre gene razele soarelui de primăvară care săgetau printre nori. Amiralul îşi ferea cu mâna creştetul pleşuv de adierea vântului răcoros al mării. Corul, bine muştruluit, cânta dându-şi toată silinţa. După ce ură „la mulţi ani” „pentru casa imperială, pentru luminăţia sa Stepan şi pentru toţi ostaşii pravoslavnici”, preotul îi stropi pe matrozi cu agheasmă.

Răsună comanda: „Acoperiţi!”

Makarov adresă un cuvânt celor propuşi pentru decorare.

— Prin hotărârea unanimă a camarazilor voştri, aţi fost recunoscuţi cei mai demni de cea mai înaltă distincţie militară. Decoraţi cu crucea Sfântului Gheorghe, veţi fi mândria unităţii voastre. Aşadar, să nu uitaţi marea însemnătate a crucii Sfântul Gheorghe cu care sunteţi onoraţi astăzi. Arătaţi-vă vrednici de această onoare, rosti amiralul, cu multă căldură.

Urmă înmânarea ordinelor. Dukelski începu să strige numele celor decoraţi. Unul după altul, aceştia se apropiau de amiral. Comandantul flotei îi felicita, le punea întrebări cu privire la serviciu, le ura şi alte izbânzi în luptă. După aceea, marele duce, biruindu-şi anevoie căscatul, după cheful din ajun, prindea crucea pe pieptul celui decorat.

— Cum stai, nătărăule? Capul sus! Scoate pieptul! îi bruftuluia el cu glas înfundat pe matrozi.

Vereşceaghin se aşezase mai la o parte cu albumul său, făcând schiţe; de sub creionul lui apăreau chipurile matrozilor fericiţi, emoţionaţi, care-i răspundeau lui Makarov, şi ale acelora care stăteau posomorâţi, încruntaţi, uneori speriaţi în faţa marelui duce. Din două-trei trăsături, pictorul izbutea să redea o gamă întreagă de stări sufleteşti.

După ce decoraţiile fură înmânate tuturor matrozilor, aceştia se aliniară din nou.

— În cinstea noilor cavaleri ai ordinului Sfântul Gheorghe, ura! strigă Makarov, luând poziţia de drepţi, şi ducând la bicorn mâna înmănuşată în alb.

Muzica intonă „onorul”, iar pe navele escadrei bubui o salvă. Escadra îşi cinstea eroii.

Chipurile celor decoraţi, înseninate, îl priveau cu o caldă afecţiune pe iubitul, bunul lor amiral.

De îndată ce uralele se stinseră, un glas tremurător de emoţie răsună din frontul matrozilor:

— Pentru amiralul nostru iubit, pentru tătucul nostru, ura!

Strigătul de luptă rusesc se rostogoli tunător peste ape. Înalt, spătos, cu barba fluturând în vânt, Makarov stătea nemişcat în faţa matrozilor pe care îi dusese de atâtea ori la luptă sub pavilionul său. Chipul lui se luminase de dragoste, privindu-şi cu mândrie matrozii.

Uralele nu se potoliră un timp îndelungat. Când, în sfârşit, amiralul ridică mâna, ele începură treptat să se stingă…

— Mulţumesc, băieţi! rosti amiralul din inimă.

— Slujim bucuroşi! răcniră matrozii. Un „ura” clocotitor răsună din nou deasupra radei, se revărsă peste navele de alături, pe cheu, în atelierele din port.

— E o psihoză de masă! mormăia prinţul Uhtomski, plin de nedumerire, ascultând vuietul uralelor ce se rostogoleau peste radă. Matrozii au înnebunit de-a binelea de bucurie văzându-l pe Makarov.

— Luminăţia voastră, sunt aceleaşi urale năvalnice cu care vitejii lui Suvorov îşi salutau pe părintele lor drag, răspunse Dukelski.

În ziua de 30 martie 1904, spre amiază, pe torpilorul Straşnâi fu primit de la statul-major al flotei un plic secret. La vederea lui, comandantul torpilorului, căpitanul de rangul II Iurasovski schiţă o strâmbătură de nemulţumire, presimţind că nu-i vestea nici o bucurie.

— Nici de paşte nu te lasă liniştit! Te pomeneşti că iar trebuie să plecăm undeva, pe un întuneric să-l tai cu cuţitul, mormăi el cu ciudă şi desfăcu plicul. Sigur! „Îndată ce se înnoptează porniţi cu flotila întâia de torpiloare în misiune de recunoaştere spre insulele Sanşantou”. Căpitanul bătu în peretele cabinei sale. La chemarea lui se ivi Dmitriev, şeful mecanic al torpilorului, proaspăt ras, parfumat, în veston nou.

— Ce s-a întâmplat, dragă căpitane şi prietene? întrebă el glumeţ. Iar unelteşte statul-major împotriva lui Straşnâi al nostru?

— S-a ordonat să pornim deseară spre insulele Sanşantou, cu detaşamentul lui Eliseev. Cum stai cu maşinile?

— Na-ţi-o bună! Şi eu tocmai mă pregăteam să mă duc la uscat şi s-o fac latră! Doar am trudit toate sărbătorile la revizuirea maşinilor, spuse Dmitriev dezamăgit.

— E totul în ordine la tine? stărui Iurasovski.

— Maşinile sunt în ordine; provizia de cărbuni, completă; apa de băut, îndestulătoare până la Cifu, raportă şeful mecanic.

— Oamenii de la maşini, la posturi?

— Numai cei de cart; pe ceilalţi, i-am învoit dis-de-dimineaţă. Le-am dat drumul până la coborârea pavilionului; doar au muncit fără odihnă de sărbători.

— Trebuie să trimitem imediat după ei.

— De unde vrei să-i iei pe diavolii ăştia? S-au împrăştiat prin cârciumi. Vin ei singuri deseară; până atunci, n-ai cum să-i aduni.

— Trimite-l pe botsman la mine, şi tu gândeşte-te cum am putea să-i adunăm din oraş pe îngeraşii tăi.

— Nu s-ar putea să cobor la uscat, măcar până spre seară? întrebă Dmitriev şovăielnic.

— Cred că da. Du-te! Să ştii că ridicăm ancora cam pe la nouă seara. Îţi pun însă o condiţie: să-i cauţi pe Maleev şi pe Akinfiev şi să le spui că ieşim pe mare.

— S-a făcut, s-a făcut, făgădui bucuros mecanicul. Din fundul mării îi scot; o să colind toate speluncile, dar nu mă las eu până nu-i găsesc.

— Vezi să nu rămâi şi tu pe acolo. Pesemne că ori pescuiesc fetişcane pe Etajeră, ori fac de cart la Riva. Andriuşa al nostru îi dă târcoale de zor; să nu se împotmolească acolo.

— O să trec şi pe la ea! În privinţa Rivei, îţi faci însă grijă degeaba: e monopolizată de Dukelski, şi nu prea-i el omul să lase pe careva să i-o sufle. Aşadar, m-am dus. Dmitriev se făcu ne văzut.

Odată ajuns la uscat, o luă înainte de toate spre Etajeră. Ziua era caldă şi cam mohorâtă; trâmbe străvezii de ceaţă veneau plutind dinspre mare. Toate aleile de pe bulevard

erau pline de lumea ieşită la plimbare. Fanfara cânta zgomotos. Cei ce se aflau la Port-Arthur se grăbeau să iasă pe faleză la aer curat.

Dmitriev cutreieră tot bulevardul, dar nu-i descoperi nici pe Maleev, nici pe Akinfiev. Trecând peste digul, lung aproape de o verstă, care unea Oraşul-Vechi cu Oraşul-Nou, se îndreptă spre clădirea înaltă, cu etaj, a restaurantului „Variété”. De departe auzi sunetele nu prea armonioase ale orchestrei, cântecele şi strigătele chefliilor.

Dmitriev intră şi-şi roti năuc privirile de colo-colo. Nu-i zări nici pe Maleev, nici pe Akinfiev, şi se strecură spre ieşire.

— Ce-i scandalul ăsta aici, la dumneavoastră? îl întrebă el pe rotofeiul gruzin Nokabidze, patronul localului care îi tăie drumul. Acesta îl privi mirat:

— Chefuieşte marele duce Kirill Vladimirovici: de trei zile şi trei nopţi petrece cu fratele său Boris.

— Frumoasă petrecere! Până şi papuaşii din Noua Guinee ar petrece mai cuviincios.

— Sst! Mai încet. Să nu dai de belea. Încă n-am văzut în Arthur aşa ceva. Prostituatele câştigă câte zece mii de ruble pe zi, spuse Nokabidze, care avea chef de vorbă.

Dmitriev întrebă de Maleev şi de Akinfiev.

— Nu i-am văzut; n-au fost pe aici.

Şeful mecanic ieşi în stradă. După larmă şi aerul înăbuşitor din local, aerul răcoros al mării îl învioră. Curând ajunse la o căsuţă numai cu parter, ale cărei storuri de la ferestre erau trase. Urcă scara joasă şi sună.

Îi deschise uşa o mică chinezoaică, cu bonetă albă de dantelă şi cu şorţ. Făcând adânci plecăciuni şi reverenţe, îl întrebă pe cine caută. Dmitriev spuse numele prietenilor săi.

— La mine nu ştii care este, răspunse chinezoaica.

Auzindu-i vorbind, Riva ieşi în uşă. În rochie de mătase trandafirie ca turnată pe trupul zvelt, cu o floare roşie ca para focului în părul negru, îi păru lui Dmitriev neobişnuit de frumoasă. O salută politicos şi repetă întrebarea.

— Da, sunt la noi! Intraţi, vă rog, îl invită Riva. Andriuşa! Te caută cineva! strigă ea spre cameră.

Akinfiev, însufleţit şi îmbujorat, cu colţul şervetului vârât după gulerul hainei, ieşi în săliţă.

— A, Pavluşa! îl întâmpină el bucuros pe Dmitriev. Intră, eşti binevenit!

— Diseară ieşim în mare şi Iurasaci a trimis vorbă să veniţi amândoi la bord.

— E timp destul până diseară ca să mai tragem câte o duşcă. Scoate-ţi mantaua! Societatea ţi-e bine cunoscută! Dukelski, Soimanov, plus prietenii noştri, artileriştii Boreiko şi Zvonariov.

De la Domnu-i orice oaspe, Chiar de-ar fi şi-n zdrenţe aspre, De-o sui, de-o coborî Calea lui – Allah verdî! 68 îl întimpinară cântând cei din sufragerie pe Dmitriev. Boreiko se îndreptă spre el cu o tavă aurită pe care se afla o cupă mare de argint cu încrustaţii chinezeşti.

După vreo două păhărele, Dmitriev prinsese chef:

— Domnilor artilerişti! începu el. La noapte torpiloarele noastre ies pe mare. Vă rugăm să nu deschideţi focul asupra noastră, aşa cum aţi făcut-o în februarie. Cu tirul dumneavoastră iscusit s-ar putea să luăm apă la galoşi, pe undeva pe lângă Elektriceski Utios.

— Acum nu vă mai paşte primejdia asta, răspunse Boreiko. Avem la baterie un semnalizator de la dumneavoastră, de pe Straşnâi, care ţine legătura cu flota.

Clopoţelul din săliţă vesti sosirea cuiva. O clipă mai târziu, se ivi chinezoaica Kuinsan, cu un plic în mână.

— La locotenent Dukeli venit matrozã, spuse ea zâmbind şi-i întinse lui Dukelski plicul.

Acesta îl rupse, scoase hârtia şi citi:

— Întrucât escadra iese în larg mâine în zori, te rog să te întorci cât mai curând la bord. Amiral Molas.” Aşa-a! Cu alte cuvinte, trebuie s-o iau din loc, rezumă locotenentul. Au trimis şalupa să mă ia? îl întrebă el pe matroz.

— Da; vă aşteaptă la debarcader.

— Bun. Intră în bucătărie. Trage acolo o duşcă. Şi nu te zgâi mult la chinezoaică!

— Am înţeles, înălţimea voastră: să trag o duşcă şi să nu mă uit la chinezoaică! răspunse matrozul şi o urmă pe Kuinsan în bucătărie.

Se îndreptară cu toţii spre cheu, împreună cu Riva. Artileriştii aveau de gând să se întoarcă pe jos la baterie, dar Maleev se oferi să-i ducă cu barca până la debarcaderul Taberei Artileriştilor. Arthurul se pierdea în învăluirile umbrelor serii. În întunericul ce se lăsa repede, nu se zărea nici o luminiţă. Bombardamentele de pe mare îi învăţaseră pe localnici să se camufleze bine. Escadra, gata de pornire îşi înşiruia siluetele negre la gura portului. Deasupra mării, cerul îşi perdeluia până jos norii de ploaie.

— Frumoasă promenadă vă aşteaptă! spuse Zvonariov, adresându-li-se marinarilor.

— Straşnică vreme! Într-o noapte ca asta, poţi să ajungi sub nasul inamicului şi tot nu te vede, răspunse Maleev.

— Pentru o recunoaştere nu poate fi nimic mai bun!

— Numai să nu vă împotmoliţi pe bancul de la Sanşantou, şi să nu vă ciocniţi în întuneric, îi preveni Dukelski. Pe acolo sunt nişte insule ticăloase, cu o mulţime de strâmtori înguste, în funduri mici, şi o sumedenie de stânci submarine.

— Ştii ceva, Jorj? Hai să invităm toată societatea pentru mâine, la masă, propuse Riva.

— Minunată idee! După ieşirea în mare, o masă bună va fi deosebit de plăcută! Poftiţi cu toţii mâine la două! o susţinu Dukelski.

— Vai, noi nu putem veni decât spre seară! spuse oftând Boreiko.

— Veniţi, când vreţi, se declară Riva de acord. Pe cei de pe Straşnâi vă aştept îndată după ce veţi ancora, în frunte cu Iurasaci al vostru.

— Venim, venim, n-o să uităm, glumi Andriuşa. Iurasaci al nostru e mare amator de ciuperci cu smântână şi de salată

cu maioneză. Dacă îi faceţi aşa ceva îi cuceriţi inima pe vecie.

La debarcader, aşteptau două bărci de pe Petropavlovsk. Riva zăbovi îndelung, luându-şi rămas bun de la Dukelski.

Cele două bărci porniră în acelaşi timp.

În timp ce Riva îşi petrecea musafirii, Kuinsan avu timp să dea fuga undeva pe aproape şi să stea de vorbă cu bătrânul cerşetor chinez care venea adeseori la ea în bucătărie. După ce schimbară câteva vorbe, ea se întoarse repede acasă, iar chinezul, oftând şi gemând, porni la drum anevoie, bătrâneşte, îndreptându-se spre valea Ceainaia. Ajungând la un drum umbrit de copaci din afara oraşului, mersul lui îşi regăsi pe neaşteptate uşurinţa şi elasticitatea tinerească. Sări sprinten şanţul de la marginea drumului şi o luă repede spre Liaoteşan, orientându-se, vădit, cum nu se poate de bine prin locurile acelea cunoscute. Ocoli o fortificaţie pe care nu se zărea ţipenie de om, se strecură într-o văgăună îngustă, străbătu cam o jumătate de verstă şi ajunse pe ţărmul stâncos al mării. Văgăuna strâmtă, adâncă, dispărea sub nişte copăcei. Chinezul intră în desiş şi după câteva clipe se ivi din nou cu un mic felinar a cărui luminiţă licărea slab în întuneric. Se aşeză la adăpostul tufelor şi ridică cu băgare de seamă felinarul, scrutând marea peste care se aşternuse vălul negru al nopţii. După câteva clipe, departe în zare, drept răspuns, se aprinse şi se stinse de câteva ori un semnal. Atunci chinezul începu ba să acopere lumina, ba s-o descopere pentru scurtă vreme. După ce făcu acest lucru, aşteptă răspunsul dinspre mare; apoi ascunse felinarul şi făcu calea întoarsă, păşind cu grijă.

Amiralul Togo fu informat la vreme despre ieşirea torpiloarelor ruseşti şi direcţia lor de marş, ca şi despre ieşirea în larg a întregii escadre, fixată pentru a doua zi dimineaţa. Toate navele japoneze se îndepărtară din zona insulelor Sanşantou, iar o escadră de crucişătoare uşoare şi de torpiloare primi ordin să aştepte pe drumurile de acces spre Arthur întoarcerea torpiloarelor ruseşti din misiune.

Înainte de a ieşi în mare, Iurasovski scoase toţi matrozii pe punte şi le explică amănunţit încotro mergea torpilorul şi ce misiune avea.

— Sarcina noastră e grea, complicată: trebuie să fim gata în fiece clipă să înfruntăm inamicul. Tunurile şi tuburile lans-torpile să fie gata de tragere. Pe punte, toată atenţia la mare; să menţinem distanţa faţă de torpilorul din prova noastră aşa fel ca să nu riscăm o coliziune, dar nici să pierdem legătura de vedere cu el, iar în zona insulelor să avem mare grijă ca să nu dăm peste recife, îşi termină Iurasovski îndrumările, după care lăsă matrozii să coboare jos.

— La ce bun să cunoască matrozii toate amănuntele astea? întrebă mirat Akinfiev.

— Fiecare matroz trebuie să înţeleagă misiunea. Suvorov a spus acest lucru cu nu ştiu câţi ani în urmă, iar dumneata, Andriuşa, nu-l pricepi nici acum. Matrozii trebuie să execute misiunea chiar dacă vor cădea toţi ofiţerii; de aceea, e necesar ca ei să ştie unde sunt trimişi şi în ce scop, îi explică Iurasovski micimanului.

Curând, opt torpiloare, cu luminile stinse, începură să iasă unul după altul din port îndreptându-se spre insulele Sanşantou. Straşnâi naviga în coada formaţiei. Când ieşi din canal şi se angajă în rada exterioară, Akinfiev aruncă o privire spre ţărm. În întunericul nopţii nu se zăreau decât proiectoarele de pe crucişătorul de gardă şi de pe Elektriceski Utios. Andriuşa îşi aminti de Zvonariov care trebuia să fie de serviciu la baterie. În clipa aceea, pe ţărm sclipiră nişte lumini de semnalizare.

— Elektriceski Utios ne urează drum bun, raportă Serioghin, semnalizatorul de serviciu; cred că Denisenko al nostru îi dă zor acolo. Înălţimea voastră, ordonaţi să-i răspundem?

— Nu! Navigăm în secret; japonezii nu trebuie să ştie că am ieşit în larg.

— Ce mai secret, înălţimea voastră! Matrozii au fost culeşi ziua de prin toate cârciumile, pentru că, se zicea, noaptea plecăm în recunoaştere. Iar în Arthur sunt iscoade cu toptanul; se zice că japonezul are iscoade în toate comandamentele şi chiar pe nave.

— Ei, cu atât mai mult nu trebuie să-i vestim pe japonezi că am şi pornit în larg. N-au decât să ne găsească în beznă.

— Adevărat! Acum nu se vede nimic pe mare. Doar făcliile la coşuri s-or zări, poate, la o viteză mai mare.

Curând, începu să plouă. Datorită acalmiei depline, ploaia cădea drept, domol, monoton. Pânza ei lunecă în jos, învăluind torpilorul. Andriuşa avea impresia că lumea întreagă se cufundase în beznă şi Straşnâi încremenise pe loc. În lumina slabă a cadranului busolei se vedea nedesluşit o parte din puntea de comandă şi făptura timonierului cu mâinile încleştate pe cavilele timonei.

La acea lumină slabă, Iurasovski cerceta harta pe care se afla trasat cu îngrijire drumul torpilorului.

— Acum 40 grade nord-est! Până la insule sunt şaizeci de mile, adică patru ore de mers cu viteza economică, adică cu 15 noduri. Înconjurăm insulele şi ne întoarcem; să sperăm că pe la orele şase, şase şi jumătate suntem înapoi la Arthur. Deocamdată, ţine-te bine la drum şi fii cu ochii în patru! Eu mă duc jos să iau un pahar de ceai, spuse comandantul, coborând la cabină.

Andriuşa începu să păşească de colo-colo. Timpul se scurgea încet. Ploaia susura stăruitor. Picăturile de apă i se strecurau pe după guler, cu toate că-şi ridicase gluga impermeabilului. Akinfiev se duse pe teugă, unde matrozii de cart vegheau lângă tunul de la prova, privind spre torpilorul dinainte, a cărui pupă se ghicea vag în întuneric.

— Atenţie în sectorul prova! ordonă micimanul.

— Am înţeles! Atenţie în sectorul prova! răspunseră matrozii.

— Întuneric beznă, înălţimea voastră, aidoma ca-n burta diavolului, zise semnalizatorul Serioghin, cu chef de vorbă.

Se văd doar oleacă de scântei, când curăţă grătarele focarelor de la căldări. Altminteri poţi să te joci de-a v-aţi-ascunselea cu japonezul – care pe care.

Akinfiev se uită împrejur şi se îndepărtă. Matrozii sporovăiau mai departe.

— Se zicea că se face pace curând, dar nu prea se vede! De la 9 martie, escadra japoneză nu se mai iveşte lângă Arthur; în schimb, torpiloarele dau târcoale în fiece zi prin rada exterioară. Of, de s-ar isprăvi războiul mai repede! Cum mă lasă la vatră, mă întorc acasă, la Caspii69, şi mă fac pescar; o să fac rost şi de un barcaz în tovărăşie cu altcineva.

— Ia te uită, nu se vede nimic în faţă! se sperie Serioghin. Te pomeneşti că am pierdut legătura cu restul flotilei!

Cei doi matrozi se uitară cu îngrijorare spre prova, dar bezna nopţii era de nepătruns.

— Mamă, măiculiţă, ce ne facem, se frământa Serioghin.

— Las' că nu-i nimic! Singuri ne întoarcem mai repede la Arthur, îl linişti tovarăşul lui.

Îi raportară lui Akinfiev.

— Vai de voi, gură-cască! Aţi făcut-o de oaie! îi bruftului micimanul şi se uită la ceas. Era aproape de miezul nopţii. La ora aceasta, Straşnâi ar fi trebuit să se găsească în vecinătatea insule lor Sanşantou. Temându-se să nu eşueze în întuneric pe stânci, Akinfiev stopă maşinile, trimise după Iurasovski şi chemă sus tot bordul de serviciu. Torpilorul se opri legănându-se pe valuri. Deodată, de undeva din faţă, se auzi desluşit un lătrat de câine.

— Spre prova babord se aude lătrat de câine! raportă Serio ghin. Se pare că ţărmul nu-i departe.

Iurasovski se ivi repede pe puntea de comandă.

— Încet înapoi! comandă el prin telegraf, la maşini. Fiţi atenţi la recife. Straşnâi se balansă o clipă şi porni uşor înapoi.

— Recife în pupa! strigă Serioghin de la pupa.

— Stop! Se pare că am nimerit într-un golf sau într-o strâmtoare, iar pupa s-a abătut spre ţărm, presupuse Iurasovski.

— O lumină la travers, în tribord! strigă semnalizatorul.

Andriuşa duse binoclul la ochi. O luminiţă slabă pâlpâia undeva. În întuneric, era cu neputinţă să se desluşească dacă se afla departe, ori aproape.

Undeva la stânga, nişte cocoşi trâmbiţau de mama focului.

— Ce naiba! Se pare că am nimerit între insule. Acum, poftim de caută-ţi drumul spre larg! bodogănea Iurasovski.

— Recife în prova! strigă semnalizatorul.

— Funda ancora! Lăsaţi barca la apă şi căutaţi ieşirea spre larg, ordonă comandantul.

Matrozii se repeziră la ancoră.

Maleev şi Dmitriev se urcară pe punte. Ancora plescăi în apă, trase după ea vreo doi stânjeni de lanţ şi se opri. Era limpede că ţărmul se afla aproape de tot.

— Lăsaţi barca la apă! Ermi Alexandrovici, du-te în recunoaştere, că altfel o feştelim rău.

— Am înţeles! răspunse Maleev, coborând împreună cu matrozii în barca ce se desprinse îndată de torpilor şi pieri curând în beznă.

— Norocul nostru, că e întuneric, altfel ne-ar fi zărit de pe mal şi le-ar fi dat de veste japonezilor. Dar ce aţi făcut de v-aţi rătăcit de detaşament? îl întrebă el pe Andriuşa.

— Dracu să ştie! Probabil la vreo întoarcere. E întuneric beznă!

— Măsoară adâncimea la pupa! ordonă Iurasovski.

— Zece picioare, înălţimea voastră! Pupa derivează spre mal!

— Să nu ne punem pe uscat! se nelinişti Akinfiev.

— Las' că nu mai e mult până la mareea înaltă; chiar dacă ne punem pe uscat, nu-i nici o nenorocire, răspunse Iurasovski. Numai să nu prindă de veste japonezii că suntem aici.

— Straşnâi! strigă un glas înăbuşit din întuneric.

Se întorcea barca lui Maleev.

— Straşnâi! răspunseră tot în surdină mai multe glasuri deodată.

— Trebuie s-o luăm spre dreapta. Ptiu, ce întuneric! Abia v-am găsit, spuse locotenentul urcându-se pe punte.

Ridicară ancora; torpilorul porni încet înainte. Din stânga se auzi din nou hămăit de câine.

— Mergem pe drumul cel bun! Au lătrat şi când am trecut pe aici cu barca. Ne simt, afurisiţii! Să nu dea alarma!

Straşnâi înainta cu băgare de seamă.

Toţi cei de pe punte îşi încordau vederea, scrutând întunericul şi ascultând zgomotele ce veneau dinspre uscat. Torpilorul începu să se legene mai violent pe valuri. Matrozii se sileau să păstreze tăcerea. Câinii nu se mai auzeau.

— Am ieşit la larg! izbucni Iurasovski cu un oftat de uşurare, căutând să determine pe hartă punctul în care se aflau.

— Acum, ce facem? întrebă Maleev.

— E limpede! Ne întoarcem cât mai repede la Arthur, ca să nu ne surprindă în zori japonezii pe mare, răspunse Iurasovski. Va trebui să mărim viteza, cam până la 20 noduri, ca să ajungem cât mai repede!

— Bine, dar să nu facem făclii la coşuri, spuse îngrijorat Dmitriev. Cărbunii sunt de calitate inferioară, ard rău, trebuie să se cureţe des grătarele. Ploaia ţine fără îndoială până dimineaţa, şi sub protecţia ei, o să ne strecurăm noi până la Arthur, chiar cu viteza economică.

— Ermi! Rămâi tu de cart?

— Desigur!

— Navigăm către Port-Arthur; viteza minimum 17-18 noduri! Personalul care nu e de cart poate coborî sub punte.

— Am înţeles! Către Port-Arthur, viteza 17-18 noduri! repetă Maleev ordinul.

Coborî tot echipajul din bordul de serviciu, cu excepţia celor rămaşi de cart. Akinfiev se culcă îmbrăcat. Dmitriev şi Iurasovski rămăseseră în careul ofiţerilor.

Cam pe la patru dimineaţa, cerul începu să se însenineze. Ploaia aproape contenise; pe mare răbufneau rafale de vânt. Ici-colo pe valuri se iveau creste albe. Legănat de ele, torpilorul începu să muşte apa cu prova, iar viteza scăzu. Maleev cercetă atent prin binoclu orizontul care devenea cenuşiu dar nu desluşea nimic prin ceaţa premergătoare zorilor. Locotenentul îşi încheie mai bine mantaua de ploaie şi începu să păşească de colo-colo pe punte aducându-şi aminte de invitaţia Rivei.

— Înălţimea voastră! Torpiloare în babord! strigă Serioghin, tăindu-i firul visărilor.

Locotenentul ridică binoclul şi privi în direcţia arătată. În întunericul nopţii, uşor destrămat, se profilau vag siluetele unor torpiloare care înaintau spre Arthur, paralel cu „Straşnâi”.

„Pesemne că e flotila noastră, de care ne-am pierdut lângă insule”, gândi Maleev, dar, din motive de prevedere, hotărî să nu dea semnalele de recunoaştere.

— N-or fi japonezii? întrebă semnalizatorul îngrijorat.

— Nu! Sunt torpiloare de tipul Silnâi şi Besşumnâi ale noastre: mari, cu patru coşuri. E adevărat, că au şi japonezii la fel: Akaţuki, Sazanami şi altele. Dar ce să caute ele lângă Arthur ziua?

Mai trecu vreun sfert de oră. Spre răsărit se luminase simţitor. Pe fondul zorilor se conturau desluşit siluetele torpiloarelor necunoscute. Ele continuau să meargă în drum paralel dar nu se apropiau de Straşnâi, deşi menţineau aceeaşi viteză. Acest lucru îl linişti şi mai mult pe Maleev. Era încredinţat că sunt nave ruseşti, mai ales că Liaoteşanul se şi zărea. Până la Arthur nu mai erau decât 12-14 mile.

— Crucişătoare în tribord! strigă pe neaşteptate timonierul.

Locotenentul privi prin binoclu. Din dreapta, perpendicular pe drumul lui Straşnâi, veneau trei crucişătoare. Ivirea lor amenința cu o primejdie de moarte micul torpilor rusesc.

Forţele erau prea inegale.

— Toţi la posturile de luptă! Măriţi viteza la numărul maxim de rotaţii! ordonă Maleev, dându-şi seama într-o clipă de situaţie.

După câteva clipe, echipându-se din fugă, matrozii ţâşniră pe punte, repezindu-se la tunuri şi la tuburile lans-torpile care erau încărcate. Iurasovski se urcă pe punte şi preluă comanda. Dmitriev coborî grăbit la maşini. Straşnâi era gata de luptă.

— Să ne apropiem de torpiloarele noastre! spuse Iurasovski, arătând navele din stânga. În patru, tot vom izbuti să răzbim spre Arthur.

— Nu se ştie dacă-s ale noastre ori japoneze! se îndoi Serioghin. Şi pe ele s-a dat alarma; oamenii stau la tunuri şi la tuburile lans-torpile îndreptate asupra noastră!

— Ba de loc! răspunse Iurasovski contrariat. I-au observat şi ei pe japonezi şi s-au pregătit de luptă. Ridicaţi semnalele de recunoaştere! ordonă el.

Îndată ce pavilioanele fluturară pe saulă, cele trei torpiloare se încinseră cu un brâu de flăcări, şi în clipa următoare, o grindină de proiectile se abătu asupra lui „Straşnâi”. Tunul de la prova fu avariat. Vreo cinci matrozi răniţi se prăbuşiră pe puntea înroşită de sânge.

— Japonezii! strigă Iurasovski, răguşit. Acum, toată nădejdea noastră e în maşini… Cu toată viteza, înainte!

În clipa aceea, crucişătoarele traseră şi ele o salvă asupra torpilorului. Chiar primul obuz de şase ţoli lovi puntea. Explozia îl rupse pe Iurasovski în două. Partea de sus a trupului său, cu binoclul strâns în mână, fu zvârlită la prova. Timonierul se zvârcolea pe punte într-un lac de sânge. Akinfiev, pe care oamenii uitaseră să-l trezească din somn, apăru tocmai atunci pe punte şi se cutremură de cele

văzute. Sări în ajutorul lui Iurasovski, dar, dându-şi seama ce se întâmplase, se repezi la Maleev.

— Ermi, comandantul e mort! bolborosi el cu buzele albe de spaimă.

Zăpăciţi, matrozii se înghesuiau pe punte, neştiind ce să facă. Maleev se urcă pe rămăşiţele punţii şi ordonă cu glas tare, calm:

— Duceţi în cabină trupul comandantului! Răniţii, jos. Nici o panică! La tunuri! Ochitorii, asupra torpiloarelor inamice!

Tonul său hotărât, ferm, avu un efect liniştitor asupra matrozilor, care se repeziră să execute ordinele primite.

— Andriuşa! Treci la piesele de patruzeci şi şapte de milimetri. Foc de vijelie! Pregătiţi tuburile lans-torpile! De îndată ce japonezii ajung în bătaia torpilelor, lansaţi fără comandă! strigă Maleev, continuând să dea dispoziţii cu energie. Amândouă piesele deschiseră focul, răspunzând torpiloarelor din stânga, care se apropiau mereu. Dinspre dreapta, crucişătoarele veneau cu iuţeală. Trepidând din toate încheieturile Straşnâi gonea cu viteza maximă, străduindu-se să scape din cleştele ce-l strângea.

Akinfiev se uită spre Arthur: Liaoteşanul se şi vedea limpede; colina Zolotaia se ivea prin ceaţă. I se păru chiar că vede şi nave ruseşti ieşind în rada exterioară.

În clipa aceea, o nouă salvă se prăvăli peste „Straşnâi”. Cu un geamăt, Andriuşa se apucă cu mâna de coasta dreaptă. O şuviţă de sânge i se prelinse printre degete. Îşi apăsă batista pe rană, dar rămase pe punte.

— Stop! comandă deodată Maleev celor de la maşini.

„Ce, a înnebunit? Să stopeze maşinile, acum?” îi trecu prin cap lui Akinfiev.

Straşnâi îşi încetini brusc mersul. O nouă salvă a japonezilor, trasă în clipa când el era în plină viteză, căzu în valuri, lângă navă. În schimb, însă, crucişătoarele se apropiaseră la distanţa de 5-6 cabluri.

— Pe drum înapoi! Cârma, banda dreaptă! comandă Maleev.

Ascultând de cârmă, torpilorul se îndreptă perpendicular pe şirul torpiloarelor japoneze, care se aflau acum la distanţa de 10 cabluri. Neînţelegând ce se întâmplă japonezii stopară şi ei maşinile.

În clipa aceea, un proiectil japonez izbi torpila din tubul de la pupa. Izbucni o explozie năprasnică; totul se învălui în fum. Când se împrăştie fumul, pe punte nu se mai vedeau decât resturi informe de trupuri sfârtecate. Maleev se ţinea cu mâna de capul însângerat, dar nu părăsea puntea.

— Cu toată viteza, înainte! comandă el.

Akinfiev îi pricepu, în fine, manevra. Maleev voia să răzbească spre Arthur, ocolind prin pupa torpiloarelor inamice. „Straşnâi” ajunse la distanţa de numai 5 cabluri de torpilorul japonez din coada formaţiei.

— Tubul de lansare prova, foc! strigă Maleev.

Torpila lunecă în apă; explozia bubui aproape în aceeaşi clipă. Torpilorul se afundă cu pupa în apă şi se învălui în fum. Japonezii se zăpăciră şi începură să rămână în urmă. Se întrezărea o speranţă de scăpare.

— Andriuşa! Du-te de te pansează, şi pune-ţi centura de salvare, ordonă Maleev. Altfel, la nevoie, n-o să poţi înota rănit cum eşti. Pavluşka, vino pe punte; am rămas singur! strigă el prin porta-voce la maşini.

Dmitriev se ivi sus şi privi cu groază puntea pustiită, distrusă, scăldată în sânge. Doar botsmanul şi vreo cinci-şase matrozi rămăseseră teferi, la posturi.

Careul ofiţerilor fusese transformat în post de prim-ajutor. Toate canapelele erau pline de răniţi care gemeau. Cei cu răni mai uşoare se înghesuiau în culoar şi prin cabinele ofiţerilor, pansându-se unii pe alţii. Chipurile matrozilor, secate de sânge şi de emoţie, erau aspre, dârze. Se grăbeau cu toţii să se întoarcă cât mai repede sus, pe punte. Din când în când, câte unul scotea un geamăt de durere, sugrumat repede; alţii înjurau încet, printre dinţi, înfruntându-şi suferinţa.

— Ne-a sunat ceasul, fraţilor! rosti cineva. Să ne primenim…

— Ia mai taci, nătărăule, că prea te pripeşti! Pune-ţi centura de salvare, în loc de primeneli! Nu mai avem mult până la Arthur. Acu' o să ne dea ajutor escadra. Japonezii rămân în urmă. Bine i-a mai trăsnit torpila noastră! spuse Serioghin cu ură, pansându-şi piciorul rănit. Îngăduiţi să vă ajut, înălţimea voastră, se oferi el văzându-l pe Akinfiev. Micimanul se dezbrăcă şi ajutat de el, se înfăşură bine cu pansamente.

— V-a cam scrijelit, îl căină Serioghin. Pe mulţi i-au omorât şi i-au schilodit azi pocitaniile de japonezi. Poate că, totuşi, om ajunge la Arthur. Apoi urcă grăbit sus. Akinfiev se încinse cu centura de plută, îşi aruncă mantaua pe umeri şi-l urmă.

Japonezii se apropiau din nou. Până la Arthur nu mai erau decât câteva mile. Încă cinci, zece minute, şi torpilorul putea fi salvat! În inimi învia speranţa. Deodată, un proiectil smulse coşul din pupă. Un strigăt deznădăjduit răsună pe punte. Torpilorul fu îndată învăluit în fum. Viteza scăzu brusc. Dmitriev se repezi la maşini. Japonezii începură din nou să se apropie cu iuţeală. Maleev, galben ca ceara după atâta pierdere de sânge, cu capul pansat, dădea stăruitor comenzi.

— Încărcaţi tunul de la pupa! îi ordonă el lui Akinfiev. În dată ce japonezii se apropie, trageţi în plin! Băieţi, strigă el către matrozi, orice s-ar întâmpla, ţineţi minte: nu vă predaţi!

— Nu ne predăm, de bună seamă; dar mi se pare, c-o să bem oleacă de apă sărată! îi răspunse Serioghin, pe jumătate în glumă. Poate om ajunge totuşi la Arthur, dacă nu ne-or ronţăi până acolo rechinii!

Fumul ce ţâşnea din locul coşului smuls împiedica vederea; de aceea, oamenii de pe Straşnâi nu observară un crucişător japonez care se furişase în pupa lui şi trase o salvă în plin din apropiere. Straşnâi se înclină spre tribord,

învăluindu-se într-o volbură de abur alb. De la maşini se auziră ţipetele sfâşietoare ale oamenilor opăriţi. Plini de arsuri, fochiştii ţâşneau pe punte şi se prăbuşeau, scoţând gemete cumplite. Straşnâi se opri în loc, legănându-se pe valuri în nori albi de abur. În clipa aceea, din tambuchiul de la maşini apăru capul desfigurat, înroşit de arsuri, orbit, al lui Dmitriev. Urcă anevoie pe punte şi, bâjbâind, se târî spre comandă.

— Pavluşa! strigă Maleev, repezindu-se spre el, dar explozia unui nou obuz îl zvârli pe Dmitriev peste bord.

Maleev se prăbuşi şi el în nesimţire pe punte, cu picioarele frânte. Andriuşa încercă să se apropie de el, dar se împiedică, se lovi în cădere cu partea rănită şi leşină de durere. Pe punte nu mai rămăseseră decât trei-patru matrozi şi botsmanul. Văzând că torpilorul rusesc fusese scos din acţiune, japonezii încetară focul. Unul dintre torpiloarele lor se apropie de el la vreo douăzeci-treizeci de sajene. La bordul acestuia se lăsa la apă în grabă o barcă. Serioghin se repezi la singură gură de foc care mai rămăsese pe Straşnâi, o mitralieră cu mai multe ţevi, capturată pe un brulot japonez, ochi şi învârti manivela. Un şuvoi de gloanţe îi împroşcă pe japonezi. Serioghin privea cum se prăbuşeau oamenii de pe puntea de comandă şi de pe aceea de sub ea, seceraţi de gloanţe. El îndreptă focul asupra bărcii, care se goli îndată.

— Aşa, aşa, mama lor! Arde-i! strigă botsmanul, vânturând din mâini furios.

Serioghin ciurui cu gloanţele coşul dinainte al torpilorului japonez, biciui cu ele pupa. Pe punte se târau japonezi răniţi. Deodată însă bubui un tun, şi pe locul unde, cu o clipă mai înainte, se afla Serioghin, nu mai rămase decât o grămadă de oase însângerate şi de carne sfârtecată. Botsmanul se repezi la tambuchiul de la maşini pentru a deschide valvulele de inundare, dar Straşnâi, ciuruit de spărturi, se scufundă repede de la sine, cu prova afundată

în apă; pupa se ridică în sus: tot ce mai rămăsese pe punte zbură în mare.

Botsmanul se urcă din nou pe punte, şi alergă spre pupa, care ieşea într-una din apă, ridicând cu o furie neputincioasă pumnii încleştaţi. Rămase acolo cu pumnii ridicaţi, ameninţători, până când Straşnâi pieri în valuri…

În apa rece, Akinfiev îşi veni în fire. Fu tras în jos, dar centura de plută îl zvârli înapoi, la suprafaţă. Văzu pupa torpilorului pierind în apă.

„S-a sfârşit! S-a sfârşit!” îl obseda un ultim gând. Apa sărată îi muşca dureros rana; i se părea că cineva îi ardea coasta cu fier înroşit în foc. Un val se năpusti peste el şi-l acoperi. Puterile îi scădeau. Cârceii îi încleştau picioarele îngheţate. Deodată, aproape de tot, ţâşni o trombă de apă. „Se trage!” şopti cugetul lui Akinfiev cufundându-se în neant; în aceeaşi clipă, văzu o navă apropiindu-se de locul pieirii lui Straşnâi. „Or fi ai noştri sau japonezii?” îl mai săgetă un gând. Pe urmă, firul cugetării se rupse…

Întors de la uscat pe Petropavlovsk, Dukelski se apucă să descifreze telegramele secrete, primite în cursul zilei. Erau multe, iar pe-alocuri textul avea alterări de cifru. Acest lucru îl necăjea şi el oftă uşurat, când, în sfârşit, îşi termină munca plictisitoare; se dezbrăcă doar pe jumătate, aşa cum făcea totdeauna, în ultimul timp, şi se întinse în cuşetă. Ploaia răpăia monoton deasupra capului său; din când în când, se auzeau paşi pe punte sau bătăi de clopot.

Gândurile lui zburau mereu spre Riva. În ultimul timp, se gândea tot mai des la raporturile dintre el şi ea.

„S-o îndemn să se boteze şi să mă însor cu ea”, se gândea el adeseori. Trecutul Rivei nu-l tulbura prea mult. Parcă puţine căsătorii de acest fel se făceau? Cântăreţe de şantan ajungeau soţii de amirali. Desigur că ar fi fost nevoit să se mute provizoriu undeva, în altă parte; de exemplu, în flotila Mării Caspice, locul de surghiun pentru marinarii certaţi cu regulamentul; în cele din urmă, însă, toate ar fi fost date uitării, şi viaţa şi-ar fi reluat cursul ei obişnuit.

Cam pe la orele trei noaptea, fu trezit din somn:

— Înălţimea voastră, vă cheamă alteţa sa imperială, raportă ordonanţa.

Dukelski se îmbrăcă repede şi se duse la marele duce. Kirill Vladimirovici se întorsese de la uscat cu câteva clipe mai înainte. Era încă beat bine şi-şi dădea cam vag seama pentru ce anume avea nevoie de Dukelski.

— Raportează situaţia de pe mare, ordonă marele duce, numai pentru a avea ce spune.

— Două grupe de torpiloare au plecat în recunoaştere, spre insulele Sanşantou. În zori de zi, escadra iese în larg. Deocamdată, e linişte peste tot.

— Unde-i Makarov?

— Comandantul a rămas peste noapte pe Askold.

— Ce fire de nomad! În fiecare noapte doarme pe altă navă! Nu cumva o fi ţigan?

— După câte ştiu, e rus get-beget.

Marele duce tăcu câteva clipe, gândindu-se ce să mai spună.

— Zilele astea am făcut-o lată la Arthur! O să avem de ce să ne amintim! şi marele duce începu să-şi povestească aventurile, dar locotenentul îl întrerupse printr-o întrebare:

— Mai doreşte ceva alteţa voastră?

— Doresc, înainte de toate, să nu mă întrerupi când vorbesc! E o necuviinţă! Şi apoi, şi apoi, mai doream ceva… A, da! Am nevoie urgent de Makarov. Să-l chemi imediat la mine!

— Dar, alteţa voastră, acum amiralul doarme!

— Dar eu nu dorm! replică Kirill cu o încăpăţânare de om beat.

— Nu s-ar putea să-l chem pe amiralul Molas? întrebă Dukelski care mai spera că va reuşi să cruţe somnul lui Makarov.

— Nu! Am nevoie numai de Makarov, lua-l-ar dracu!

— Dar, alteţă, toate nopţile din urmă, amiralul le-a petrecut cu unităţile de gardă, pe mare, aşteptându-se la

un atac japonez. E foarte obosit şi nu se cade să fie deranjat decât pentru un motiv deosebit de serios.

— Cum crezi, locotenente: dorinţa unui membru al familiei imperiale de a sta de vorbă cu un amiral – fecior de botsman, nu este un motiv deosebit de serios?

— Cred că această convorbire poate fi lăsată foarte bine pe mâine dimineaţă.

— A, crezi! Nu mai pot de părerea dumitale, şi de a tuturor celor din Arthur! Cum capăt crucea am şi zbughit-o la Piter, iar voi, n-aveţi decât să faceţi aici ce vreţi! Să vină amiralul la mine!

— Permiteţi să vă întreb motivul chemării ca să-i raportez comandantului flotei?

— Un singur motiv; vreau să-l văd numaidecât şi basta!

— Poate ar fi bine, pentru evitarea oricăror neînţelegeri, ca alteţa voastră să-i scrie comandantului un bilet.

— Eşti un conţopist, Dukelski! Ar trebui să te faci furier, nu marinar! îl repezi marele duce, aşezându-se la masa de scris.

Tocul nu prea asculta de mâna lui. Încercă să scrie de mai multe ori, dar rupse de fiecare dată hârtia. Dukelski privea dispreţuitor obrazul ducelui, veşted, pământiu, cu un păienjeniş de zbârcituri premature, capul lui cu un început de chelie, apărută prea devreme, şi mustăţile strâmbe, ca un şomoiog de câlţi lipit cu clei.

— Ce mă tot pironeşti cu privirea, locotenente? Ce, sunt o fetişcană de ai rămas cu ochii la mine? întrebă ducele, surprinzând privirea sfredelitoare a lui Dukelski, după ce, în sfârşit, isprăvi de scris.

— Aştept biletul, alteţă, răspunse Dukelski rece.

— Trimite-l imediat! Ba nu, du-l chiar dumneata în persoană! N-am încredere în gradele inferioare! I-am tras lui Makarov un perdaf straşnic. Prea se crede mare şi tare!

Locotenentul ieşi şi se duse la Molas, pe care îl rugă să încerce să-l potolească pe zurbagiul încăpăţânat. Când

intrară din nou împreună în cabina acestuia, marele duce şedea la masă, cu capul lăsat pe braţele încrucişate.

— Doarme, şopti Molas.

— Ba nu dorm, ci-l aştept pe Makarov! răspunse pe neaşteptate ducele.

— Poate că alteţa voastră amâna până dimineaţa convorbirea cu comandantul, îngăimă alarmat Molas.

— Cu toate că dumneata, amirale, eşti un cârnăţar neamţ, trebuie să pricepi graiul rusesc: îl aştept pe Makarov! Ai înţeles? Să-mi vină imediat încoace, chiar dacă doarme cu o muiere!

Dukelski nu mai ascultă convorbirea şi se duse sus, unde ordonă să se lase la apă o barcă. Un sfert de ceas mai târziu, se şi afla pe Askold. Makarov dormea. Sperând că marele duce va adormi şi el şi-l va lăsa pe amiral în pace, Dukelski intră în careul ofiţerilor şi se culcă acolo pe o canapea. Nu trecu însă nici o jumătate de ceas şi ofiţerul de cart raportă că amiralul este aşteptat pe Petropavlovsk.

Nu mai avea ce face – trebui să-l trezească pe Makarov.

— S-a întâmplat ceva cu torpiloarele? fu prima întrebare a acestuia, adresată lui Dukelski. Au lansat japonezii bruloţi?

Locotenentul îi întinse biletul scris de marele duce.

Makarov îl citi, îl strânse în pumn cu ciudă, şi-l băgă în buzunar.

— Transmite-i marelui duce, că pentru mine, el este, înainte de toate, şeful unei secţii a statului meu major, şi ca atare, el îmi este subordonat mie, nu eu lui! Dacă are vreo chestiune urgentă, să se prezinte imediat la mine cu raportul respectiv!

— Am înţeles! răspunse Dukelski, luând poziţie de drepţi, şi se grăbi să se întoarcă pe Petropavlovsk. Acolo îl găsi pe marele duce în pat, dormind liniştit.

După plecarea lui Dukelski, Makarov intră în cabina lui şi se culcă. Neobrăzata conduită a marelui duce îl punea pe gânduri. Din momentul sosirii sale la Arthur, marele duce îi atingea sistematic prestigiul, se amesteca în dispoziţiile lui.

Indignat, îi arătase pe faţă nemulţumirea lui, îl raportase lui Alexeev, dar totul era zadarnic. Comandanţii tereştri din Port-Arthur, îndeosebi generalul Stessel, nu-şi ascundeau ostilitatea faţă de flotă şi împiedicau făţiş toate măsurile menite să îmbunătăţească cooperarea flotei cu bateriile de coastă. O asemenea situaţie îl enerva, îl scotea din sărite şi-l obosea peste măsură pe amiral.

„Să las totul baltă şi să-mi cer rechemarea?” se gândea el uneori.

Ştia însă, că în spatele celor câteva zeci de duci mari şi mici, de generali şi amirali, nătărăi şi nemernici, erau milioanele de ruşi, din mijlocul cărora ieşise şi el şi cu care nu-şi pierduse nici odată legătura de sânge. Ştia că acest război nu se bucura de loc de popularitate în mase şi-şi dădea seama că acea împrejurare, chiar şi singură, ducea fatal la înfrângere, cu care prilej avea să piară zeci şi sute de mii de fii ai poporului rus. Războiul trebuia terminat cât mai repede cu putinţă, în care scop era necesar să se realizeze, dacă nu superioritatea pe mare, cel puţin egalitatea între forţele navale beligerante. Acest lucru ar fi fost suficient pentru a sili Japonia să înceteze războiul. Şi un asemenea obiectiv nu putea fi atins decât prin distrugerea treptată a escadrei japoneze. Se impunea iniţierea de operaţiuni ofensive spre a-l hărţui necontenit pe inamic.

Încetul cu încetul, amiralul se linişti şi aţipi iar. Curând fu însă trezit din nou. Comandanţii celor două grupe de torpiloare trimise în ajun în recunoaştere sosiseră pentru a-i prezenta raportul.

— S-au întors toţi cu bine? întrebă Makarov.

— În întuneric, a fost pierdută legătura cu „Straşnâi”, raportă Bubnov.

— Şi dumneata ai socotit cu putinţă să te întorci la Arthur, părăsind în larg un torpilor? întrebă amiralul cu asprime.

— L-am căutat îndelung dar nu l-am găsit…

— De ce n-aţi rămas pe drumul de acces spre Arthur, ca să-l aşteptaţi? Aţi părăsit în larg pe unul dintre cele mai

slabe torpiloare, care poate deveni uşor prada japonezilor! De aşa comandanţi n-am nevoie. Îţi iau comanda! hotărî Makarov răstit.

Bubnov, care făcuse pe vremuri serviciu în corpul de marină de Gardă şi în ultimul timp petrecea în societatea marelui duce, privea spre amiral cu un dispreţ, vădit, deşi stătea „drepţi” înaintea lui. Îşi zicea în gând: „Necioplitul acesta îşi închipuie că e o zeitate atotputernică în Arthur! Lasă, amice, te vedem noi cum ai să cânţi după perdaful frumuşel pe care au să ţi-l tragă cei din Petersburg!”

— Sunteţi liberi, rosti Makarov, lăsându-i pe cei doi comandanţi să plece.

În clipa aceea, se raportă de la postul de semnalizare de pe colina Zolotaia, că în larg, la sud-est de Liaoteşan, se angajase o bătălie între nave necunoscute.

Dându-şi imediat seama că era vorba de „Straşnâi”, Makarov se urcă repede pe punte.

Se lumina de ziuă. Prin negura dinaintea zorilor se conturau siluetele întunecate ale colinelor Zolotaia şi Tigrovka. Pe mare răbufneau surd lovituri de tun îndepărtate. Supravegheaţi de botsman, matrozii frecau de zor puntea.

— Baian să iasă imediat în larg! ordonă Makarov.

De îndată ce crucişătorul de gardă recepţionă semnalele, porni înainte, cu viteză tot mai mare. Un fum gros ţâşni din coşurile lui, târându-se ca o trenă lungă în urma navei. Cu toată antipatia lui faţă de Viren, Makarov nu putu să nu aprecieze promptitudinea cu care executase ordinul primit.

— Semnalizaţi: „Amiralul exprimă mulţumiri lui „Baian„, pentru operativitate”! ordonă Makarov.

Între timp, Baian deschise de la distanţă maximă focul asupra japonezilor care se grăbiră să bată în retragere. Straşnâi se şi scufundase când crucişătorul ajunse la locul bătăliei; bărcile lăsate la apă culeseră din valuri patru matrozi şi pe Akinfiev.

Curând după aceea, Makarov ordonă ca şi Diana, Pallada şi Novik să iasă în mare.

Amiralul coborî în cabină şi acolo îşi aduse aminte de biletul marelui duce. Pufni cu ciudă, zvâcni din umărul drept, aşa cum îi era obiceiul în clipele de emoţie, şi rămase pe gânduri.

De obicei nu ieşea în larg pe cuirasate, dar astăzi marele duce îl chemase la el, se afla pe Petropavlovsk şi amiralul nu putea să ignoreze cu desăvârşire această împrejurare, aşa că luă hotărârea să treacă pe Petropavlovsk, ca să nu încordeze relaţiile cu marele duce. Ajuns acolo, dădu imediat ordin pentru ieşirea în larg a întregii escadre. Pe urmă, îl întrebă pe Dukelski, care îi ieşi înainte, în ce stare se află marele duce.

— Doarme dus, după cheful de aseară. Ordonaţi să-l trezesc şi să-i raportez că aţi sosit?

— Nu-l deranja! Când se trezeşte spune-i că sunt pe cuirasat.

Amiralul păşi pe punte, unde îl întâlni pe Vereşceaghin cu un album mare în mâini şi cu mai multe creioane într-un buzunar al paltonului.

— Să trăieşti, Stepan Osipovici! îl salută el pe amiral cu căldură. Cam cât o să dureze ieşirea de astăzi?

— Să trăieşti, Vasili Vasilievici! Dacă japonezii nu primesc lupta, pe la amiază suntem înapoi la Arthur.

— Vreau să profit de ieşirea escadrei, ca să fac câteva schiţe privind Arthurul dinspre mare.

— Dar de aici totul se vede cenuşiu, uniform; nici o culoare; până şi marea e sură, monotonă.

— Da, asta nu-i Marea Neagră! Ţii minte, când ai venit cu „Vesta” la Burgas, primăvara, în şaptezeci şi opt? Ce bogăţie de tonuri, ce nuanţe variate! Nu ca aici. Vrei să te uiţi în albumul meu? şi Vereşceaghin îi întinse desenele.

Erau numeroase schiţe: un chinez-ricşă, o pagodă străveche, portaluri, crochiuri de peisaje din Port-Arthur, nave izolate, portrete de ofiţeri şi de matrozi, creionate

numai în liniile lor esenţiale. Amiralul răsfoia atent albumul, ascultând explicaţiile şi observaţiile pictorului.

— Dumneata, Vasili Vasilievici, ştii să redai cu o putere de viaţă într-adevăr uimitoare, gesturile şi mimica omului. Acest gust e deosebit de reuşit, rosti Makarov, arătând o schiţă cu nişte matrozi care trebăluiau pe punte.

— Stepan Osipovici, azi nu prea arăţi bine, observă Vereşceaghin, privind faţa obosită a amiralului.

— Noaptea trecută am dormit prost, şi din zorii zilei m-am enervat. Sper că la noapte o să mă odihnesc şi eu ca lumea.

— Nu prea cred c-o s-o poţi face până nu pleacă de aici marele duce. Atâta vreme cât stă pe capul dumitale n-o să ai linişte, nici sufletească, nici trupească. Am hotărât să pornesc poimâine spre Piter, cu ceea ce spuneai că-mi încredinţezi, adăugă pictorul cu glas scăzut. Îmi dai voie să mă urc pe puntea de comandă? De acolo se vede mai bine.

— Poftim, Vasili Vasilievici, dragă, nu ne stânjeneşti cu nimic. Makarov îl luă de braţ şi se îndreptă spre scară.

Tras de două remorchere portuare cuirasatul „Petropavlovsk” se întorcea încet, îndreptându-se spre gura radei exterioare. Matrozii forfoteau pe punte isprăvind curăţenia.

— Nu s-ar putea ca remorcherele să mărească viteza? i se adresă Makarov căpitanului de rangul I Iakovlev, comandantul cuirasatului.

— Am înţeles, remorcherele să mărească viteza! răspunse comandantul.

Makarov se plimbă nerăbdător pe punte, supraveghind ieşirea crucişătoarelor în rada exterioară. Novik porni, ca întotdeauna, vijelios, străbătu repede canalul şi se repezi cu viteza maximă după Baian; în schimb, Pallada şi Diana întârziară, reţinând şi cuirasatul Petropavlovsk.

— Ridicaţi semnalul: „Crucişătoarele să grăbească ieşirea în larg!” îi ordonă Makarov lui Dukelski.

Cei de pe crucişătoare nici nu apucaseră să recepţioneze semnalul, şi Makarov, pierzându-şi răbdarea, dispuse să se

semnalizeze că-i pedepseşte cu ordin observator pe comandanţii Palladei şi Dianei.

„N-a dormit ca lumea, şi acum îşi varsă focul pe toţi!” gândi locotenentul, dând dispoziţii semnalizatorilor.

— Cu Askold, de mult l-aş fi ajuns pe Baian! îi spuse cu ciudă Makarov lui Molas care se apropia de el.

— Credeam că rămâneţi pe crucişător, răspunse şeful statului său major.

— Aş fi rămas pe Askold, ori aş fi trecut pe Novik, dacă n-aş fi primit biletul marelui duce.

— Stepan Osipovici, l-aţi văzut pe marele duce?

— Nu l-am văzut, şi nu prea am chef să-l văd! mormăi Makarov. Dinadins am spus să nu fie trezit din somn. Să-i mai treacă mahmureala!

În sfârşit, cuirasatul Petropavlovsk străbătu canalul şi începu să mărească viteza. Makarov se uită la ceas. Era şapte şi un sfert dimineaţa.

— Azi am pierdut mai mult de o oră pentru a ieşi în larg. Va trebui să facem un antrenament special cu escadra spre a învăţa să iasă rapid în mare, continuă să bombănească Makarov.

Baian riposta cu foc viu navelor japoneze care abia se zăreau de pe Petropavlovsk. Ceva mai aproape, crucişătorul Novik zbura cu toată viteza înainte, despicând cu etrava o uriaşă undă în spumată.

Pe Petropavlovsk se sună alarma. Matrozii se repeziră la posturi. Turelele tunurilor începură să se rotească; macaralele zăngăneau; gurile de foc se ridicau încet în sus. Turela prova prinse obiectivul şi trase o salvă. Cuirasatul se cutremură sub şoc. Makarov îi luă lui Dukelski binoclul şi începu să privească escadra japoneză care abia se zărea în depărtare.

— Crucişătoare uşoare, tip Ioşina, spuse el, urmate, pare-mi-se, de Cin-Ien şi Matsuşima. Am impresia că azi ne favorizează soarta. Încercăm să-i atacăm. Bineînţeles,

crucişătoarele au să fugă, dar Cin-Ien şi Matsuşima nu ne scapă.

Lângă amiral se adunase aproape întreg statul său major. Toţi priveau cu încordare, prin binocluri, navele japoneze.

— Scurtă! raportă semnalizatorul cu glas tare rezultatul primei salve. Cuirasatul Petropavlovsk trase îndată altă salvă cu babordul. Makarov se strâmbă: suflul provocat de tir îl izbi dureros în obraz.

— Încet mai iese escadra! observă el cu ciudă şi se întoarse spre Arthur, de unde nu ieşiseră în larg decât cuirasatele Pobeda şi Peresvet; Sevastopol şi Poltava se aflau încă în rada interioară. Baian şi crucişătoarele să se alăture escadrei! ordonă el.

Trăgând salve cu piesele de la pupa, Baian se întorcea spre escadră, semnalizând din mers scufundarea lui Straşnâi.

— Au fost salvaţi patru matrozi şi un ofiţer, transmise semnalizatorul.

Makarov îşi scoase şapca şi-şi făcu semnul crucii. Toţi cei din jur îi urmară exemplul.

— Căpitanul de rangul II Bubnov va fi dat în judecată pentru părăsirea torpilorului Straşnâi, îi ordonă Makarov lui Dukelski.

Între timp, japonezii începuseră să se apropie de escadra rusă. Nu departe de Petropavlovsk ţâşniră mai multe trombe de apă.

— E cel dintâi salut japonez de azi! rosti Molas. Trebuie să intraţi în redută, excelenţă.

— Nu, nu. Acolo e prea strâmt şi nu se vede bine, răspunse Makarov cu hotărâre. Ordonaţi intensificarea tirului!

De îndată ce sosiră şi celelalte cuirasate, toată escadra porni spre japonezi care se grăbiră să bată în retragere. Se scurse cam o oră. Încet, încet escadra rusă ajungea din urmă cuirasatele japoneze vechi Cin-Ien şi Matsuşima. Toată escadra îşi concentră tirul asupra lor. Se observă un început de incendiu pe unul din ele. În timpul acesta,

numeroase nave japoneze, una după alta, începură să răsară la orizont, ivindu-se din ceaţă. Makarov pricepu că avea în faţa lui toată flota japoneză şi ghici cursa în care voia să-l atragă Togo, împingând înainte, drept momeală cuirasatele învechite. Profitând de superioritatea lor în viteză, japonezii voiau să taie escadra rusă de Arthur, s-o încercuiască şi să-i impună bătălia în condiţii dezavantajoase.

Amiralul ordonă să se facă imediat cale întoarsă. Răspunzând japonezilor prin focuri, escadra porni spre „Arthur”. Petropavlovsk mergea acum în capul liniei de şir a cuirasatelor.

— Transmiteţi pe Zolotaia: „Bateriile de coastă să fie gata să deschidă focul”! ordonă Makarov.

Contând pe superioritatea lor în viteză, japonezii goneau după ruşi încercând să-i ajungă din urmă. Salvele de artilerie crescură din nou în intensitate. Un proiectil nimeri în Petropavlovsk. Schijele zăngăniră, izbindu-se de cuirasă; cineva fu rănit: halatele albe ale infirmierilor se iviră pe punte; se declară un început de incendiu care fu însă stins imediat. Makarov intră în reduta da comandă. Cu el se aflau Molas, Dukelski, ofiţerul cu navigaţia, comandantul artileriei de pe vasul amiral, Iakovlev, comandantul cuirasatului, şi un matroz semnalizator. Marele duce răsări şi el pe neaşteptate de undeva. Era emoţionat; îşi trăgea cu greu răsuflarea. Cu o clipă în urmă, o schijă îi găurise mantaua.

— Am scăpat ieftin! strigă el în gura mare. Un verşok mai aproape şi aş fi rămas fără picior!

— Acum aţi binevoit să vă treziţi din somn, alteţă imperială? întrebă Makarov.

— Închipuiţi-vă, n-am auzit nimic, nici chiar canonada!

— Ce somn de om fericit! În schimb, eu, noaptea trecută, aproape n-am închis ochii!

Marele duce se făcu că nu înţelege aluzia amiralului.

Pe măsură ce distanţa până la Arthur scădea, japonezii începură să rămână în urmă, în afara bătăii bateriilor de coastă. Tirul încetă aproape cu desăvârşire. Ajunsă în dreptul colinei Tigrovka, escadra, din ordinul amiralului, reduse viteza şi o luă de-a lungul coastei.

Se ridică semnalul: „Crucişătoarele şi torpiloarele să intre în port!”

Micşorând treptat viteza, cuirasatul Petropavlovsk mergea încet în capul escadrei. Încordarea luptei trecuse. Se sună încetarea alarmei. Matrozii se iviră din toate părţile pe punte, dezmorţindu-şi picioarele, privind escadra japoneză, care se zărea încă la orizont.

— Alteţa voastră imperială dorea să mă vadă? i se adresă Makarov marelui duce, ieşind din reduta de comandă.

— Da, excelenţă, doream să am cu dumneavoastră o convorbire urgentă în anumite chestiuni, dar n-aţi găsit de cuviinţă şl mă vedeţi imediat! răspunse marele duce.

— Şi cu ce pot să vă fiu acum de folos? îl înfruntă amiralul, oprindu-se pe punte.

Tonul impertinent al marelui duce îl irită iar, şi pufnind de ciudă, îl privi drept în faţă.

Dându-şi seama că Makarov se enervase, Kirill Vladimirovici preferă s-o lase pe altă dată; cunoştea asprimea lui în clipele de mânie şi se cam temea de el.

— O să stăm de vorbă în voie, când sosim în port, răspunse marele duce.

— Cum doreşte alteţa voastră imperială, răspunse Makarov cu răceală. Totuşi, trebuie să observ, că nici alteţa voastră nu se cuvine să-l deranjaţi pe comandantul flotei, la orele trei noaptea… pentru fleacuri!

— Permiteţi, amirale… începu marele duce, autoritar, dar, deodată, izbucni o explozie năprasnică şi ţâşni o trombă de flăcări. Totul se învălui imediat în fum. Cuirasatul zvâcni în sus. O masă uriaşă de apă se prăbuşi peste punte. Makarov scoase un strigăt, ca de durere, şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Lansaţi bărcile la apă! Opriţi marşul escadrei! comandă el în clipa următoare, dar nimeni nu-l mai asculta. Din toate intrările şi tambuchiurile oamenii năvăleau speriaţi pe punte.

În timpul acesta încă două explozii izbucniră la tribord. Cuirasatul se înclină vertiginos pe o parte. Un vuiet de ţipete răsună pe punte; matrozi şi ofiţeri laolaltă, schimonosiţi de groază, fără să mai chibzuiască, se repeziră orbeşte spre babord.

Dându-şi seama de neputinţa lui totală de a interveni cu ceva într-o asemenea clipă, Makarov îşi scoase mantaua groasă şi galoşii, încercând să ajungă la copastie. În drum, se împiedică de Vereşceaghin, care zăcea pe punte cu faţa însângerată. Lângă el erau împrăştiate schiţele din album. Amiralul se aplecă repede, încercând să-l ridice, dar pictorul gemu surd:

— Salvează-te dumneata, Stepan Osipovici. Cu mine s-a isprăvit…

În aceeaşi clipă, Makarov se prăbuşi, doborât de o nouă explozie; se ridică, se apucă de copastie, dar îşi pierdu imediat echilibrul lunecând pe puntea ce se înclina vertiginos şi zbură în valuri, pe spate.

Dukelski fu aruncat de explozie la o mare depărtare. Se prăbuşi pe punte, dar sări numaidecât în picioare, silindu-se să vadă prin fumul gros ce se petrece pe navă. Puntea îi fugea iute de sub picioare. Se repezi spre copastie. Îl mai zări o clipă pe Makarov zburând în mare. Voi să-l prindă din zbor, dar fu izbit de aburii fierbinţi care erupeau de la compartimentul maşinilor. Scoţând un ţipăt de durere, sări peste bord şi leşină…

În bateria de pe Elektriceski Utios noaptea trecuse în linişte. Doar spre dimineaţă matrozul-semnalizator Denisenko îl trezi din somn pe Zvonariov, care era de serviciu pe baterie, şi-i raportă că de pe mare se auzea o canonadă intensă.

Praporşcikul se îmbrăcă la iuţeală şi ieşi afară. Se crăpa de ziuă. Undeva, peste Liaoteşan, vuiau bubuituri surde. Curând, Baian trecu repede în aceeaşi direcţie, urmat de întreaga escadră. Zvonariov scoase oamenii la piese şi trimise după Jukovski. Lupta în care era angajată escadra se desfăşura dincolo de bătaia maximă a tunurilor bateriei; zgribulindu-se în răcoarea dimineţii, artileriştii se adunaseră pe parapet, ascultând canonada cu îngrijorare.

Când escadra începu să se întoarcă, iar pe Zolotaia fu arborat semnalul: „Bateriile de coastă să fie gata să deschidă focul!”, Jukovski ordonă să se încarce tunurile.

— Ce naiba o fi şi asta? întrebă Boreiko apropiindu-se de Jukovski. Nu cumva Togo urmăreşte escadra noastră? rosti el, privind prin binoclu.

— Se pare că aşa e, răspunse căpitanul. Să fim gata să le facem japonezilor o primire cum trebuie. Numai să putem ajunge până la ei.

Dar japonezii nu îndrăzniră să se apropie de ţărm. În timpul acesta escadra ajunse la Arthur. Cuirasatul Petropavlovsk trecea încet prin faţa bateriei Elektriceski Utios. Soarele se ivi strălucitor de după nori; marea întunecată prinse îndată sclipiri de argint. Silueta navei amiral se contura limpede pe fondul ei. Prin binoclu, puteau fi văzuţi chiar oamenii de pe comandă şi de pe punţi.

— Acolo undeva trebuie să fie şi Dukelski, îi spuse Zvonariov lui Boreiko, arătând cu mâna spre Petropavlovsk.

— Probabil că e lângă amiral, răspunse porucikul, cu binoclul la ochi.

Deodată, de pe cuirasat ţâşni o trombă de flăcări şi de fum galben.

„Probabil că au tras o salvă cu turela prova”, îşi zise Zvonariov, dar în aceeaşi clipă izbucni încă o flacără şi nori uriaşi de fum gros, negru erupseră, pe cât i se păru, chiar din mijlocul navei.

Fumul învălui tot cuirasatul. Apoi ţâşni un nor de abur alb. Pupa cuirasatului se ridică în văzduh, descoperind palele

elicelor, şi nava pieri de pe suprafaţa mării. Numai norul de abur şi de fum care încă nu se împrăştiase arăta locul unde, cu o clipă mai înainte, se aflase cuirasatul Petropavlovsk.

— Ce-o mai fi şi asta? strigă Jukovski speriat.

— Oh, doamne, ce nenorocire! Vai, ce nenorocire! izbucniră glasuri pline de spaimă din grupul de soldaţi care priveau de pe parapet. E cu putinţă să se fi scufundat?

— Secţia întâia, după mine! strigă Boreiko şi se repezi la vale. Soldaţii o luară la goană după el.

Ajuns în fugă la mare, Boreiko ordonă să se împingă la apă bărcile pescăreşti trase pe mal. Zvonariov dădu să alerge după Boreiko, dar o nouă explozie sub cuirasatul Pobeda îi atrase atenţia asupra escadrei. Coloana de nave, cu o clipă mai înainte impecabilă, se învălmăşise. Navele se îngrămădeau în neorânduială la gura portului. Unele înaintau, altele se abăteau la o parte sau dădeau înapoi. Pe unul din ele bubui un tun, urmat de altul; în clipa următoare, toată escadra tuna. Se trăgea împrejur, în mare, asupra inamicului invizibil. Coloane de apă ţâşneau ca nişte trombe pe lângă nave. O parte din proiectile cădeau pe locul unde pierise Petropavlovsk, omorând şi mutilând oamenii oare se mai zbăteau în apă.

— Ce-i cu tirul acesta? Dar e curată nebunie; se vor omorî unii pe alţii! răcnea desperat Jukovski, ca şi cum s-ar fi putut să i se audă glasul de pe nave.

Zvonariov se repezi spre ţărm, urmat de soldaţii care mai rămăseseră în baterie. Urmărind mişcările escadrei japoneze, care continua să se menţină în afara bătăii tunurilor şi supraveghea de departe cele ce se petreceau în Arthur, Jukovski coborî şi el spre apă.

Toată compania se îngrămădise acolo. Felcerul Melnikov îşi instală numaidecât postul de prim ajutor. Şurka Nazarenko trebăluia pe lângă brancarde. Două bărci mari se îndepărtau repede de mal. Vâslaşii, fără experienţă, înfruntau anevoie valurile care se izbeau de ţărm. La pupa

unei bărci se înălţa silueta lui Boreiko; pe cealaltă era Denisenko.

Zvonariov alerga agitat de colo-colo pe mal. Aceeaşi nelinişte îi stăpânea şi pe soldaţi. Zvârleau câte o vorbă, oftau, trăgeau nervoşi în piept fumul de mahorcă, înjurau şi priveau cu nerăbdare bărcile ce se îndepărtau de ţărm. Bărcile de la toate navele se repeziră spre locul catastrofei. De pe mal se zărea cum matrozii pescuiau mereu din apă nişte mogâldeţe negre, fie oameni, fie altceva.

— Ce să se fi întâmplat, totuşi? îl întrebă Zvonariov pe Jukovski care sosi şi el.

— Nu pot să înţeleg! Probabil că Petropavlovsk s-a ciocnit cu o mină japoneză aşezată noaptea trecută.

Îngrămădindu-se lângă ofiţeri, soldaţii trăgeau cu urechea la vorbele lor.

— Să ştii că a pierit amiralul Makarov, zise îngrijorat ochitorul Koşeliov.

— Muşcă-ţi limba! Poate că a scăpat. Nu vezi câţi oameni se zbat în apă? îl întrerupse Lepiohin, tulburat.

— Cum să mai scape el, om bătrân dintr-o nenorocire că asta! spuse Zvonariov, mohorât.

Dinspre mare bătea un vânt rece, tăios. Clănţănind de frig, soldaţii aţâţară pe mal focuri din alge aduse de valuri.

Trecu vreo jumătate de ceas, până când prima barcă, ajunse în sfârşit la mal. Valurile puternice o împiedicau să atingă ţărmul. Vreo douăzeci de soldaţi intrară în apă şi o traseră pe nisip. Toată lumea se înghesui împrejur, privind cu spaimă şi curiozitate trupurile ce zăceau în ea. Înainte de toate fură scoase trei cadavre de matrozi. Soldaţii se descoperiră şi-şi făcură semnul crucii.

— Pentru ei sărmanii, războiul s-a sfârşit! rosti unul.

Cadavrele fură duse la o parte şi puse jos. Furierul şef Pahomov începu să le caute prin buzunare, ca să le identifice. După cadavre fu ridicat cu grijă un tânăr matroz oacheş, cu pântecul spintecat, care gemea cumplit. Ochii lui căzuţi în orbite, pe jumătate închişi, păreau două pete

negre pe obrazul cenuşiu, supt. Din când în când, matrozul scotea un ţipăt şi cădea iar în nesimţire. Felcerul îl examină şi dădu din mână – fără speranţă…

Barca lăsă răniţii şi plecă din nou. Soldaţii se îngrămădiră lângă apă, aşteptând sosirea celeilalte, atât de încărcată, încât abia fu trasă la mal.

— Ptiu, prin ce-am trecut! rosti Boreiko, sărind din ea. Valurile ne izbeau; pe apă pluteau tot felul de lucruri; nu mai puteai recunoaşte oamenii printre ele. Era cât p-aci să ne răsturnăm. Când ne întorceam am dat de Dukelski. Se şi ducea la fund. E rău de tot!

Când Dukelski fu scos pe mal, anevoie putea fi recunoscut în acest cadavru-viu plin de arsuri, mutilat, locotenentul încă nu de mult tânăr, chipeş, vesel, plin de viaţă. Zăcea fără cunoştinţă. Melnikov îi pansă pe îndelete, cu grijă, toate rănile, făcând din el un adevărat balot de tifon, vată şi feşe, în care viaţa abia fâlfâia. În urma lui Dukelski fu aşezat pe mal cadavrul unui miciman necunoscut, cu părul negru şi cu ceafa zdrobită. După o carte de vizită găsită în buzunarul lui, se putu stabili că era micimanul Buraciok. Pe urmă, fură daţi jos trei matrozi răniţi, care zăceau în nesimţire. Li se făcu respiraţie artificială şi fricţiuni. Venindu-şi în fire, răniţii priveau cu mirare chipurile soldaţilor, aplecate asupra lor.

— Au înviat! izbucniră soldaţii în strigăte de bucurie. Să ştiţi că nu toţi cei de-acolo au pierit! Poate c-o să scape şi amiralul!

Cei trei matrozi aveau răni uşoare; fură pansaţi şi duşi în baterie, după Dukelski. Barca cu care venise Boreiko plecă din nou, de data asta sub conducerea lui Rodionov.

— Mă tem că Dukelski nu mai scapă cu viaţă! rosti Zvonariov, îngrijorat. Ce nenorocire pentru Riva! Tocmai astăzi ne invitase la masă! îşi aduse deodată aminte, într-un moment atât de nepotrivit.

— Acum nu mai are cine să ia masa la ea! răspunse Boreiko. Marinarii spuneau că Straşnâi a fost scufundat în

zori de japonezi. N-a scăpat nimeni cu viaţă!
— Cum? Va să zică Straşnâi lupta azi dimineaţă! exclamă Zvonariov, mirat.
— Se vede că el! Phii, ce nenorocire; până acum n-au putut să-l găsească pe Makarov. I-au pescuit mantaua, dar pe el, nu; probabil că a pierit.
— O, doamne! Ce se face flota noastră fără Makarov? exclamă Jukovski cu spaimă.
— O să ne trimită altul, mormăi Zvonariov.
— Un alt Makarov n-ai de unde să iei! Amirali sunt mulţi, dar Makarov a fost unul la noi în Rusia, răspunse Boreiko întunecat. E o pierdere ireparabilă.
— Câte nenorociri deodată: şi Straşnâi şi Petropavlovsk, şi amiralul… spuse Jukovski clătinând din cap cu îndurerare.
— Se zice că marele duce a fost salvat. S-a ales doar cu urechile opărite şi cu spaimă.
— Dukelski trebuie expediat numaidecât în oraş cu brecul; să se ceară de la Comandamentul Artileriei căruţe pentru matrozii răniţi, ordonă Jukovski. Serghei Vladimirovici, îngrijeşte-te dumneata de asta, i se adresă el lui Zvonariov.
— Am înţeles!
Zvonariov urcă în baterie. Dukelski fusese culcat într-una din odăile lui Jukovski. Încet, încet, îşi venea în fire.
— Cum te simţi, Jorj? îl întrebă Zvonariov.
— Rău, foarte rău! Cred că am să mor! Amiralul a pierit! răspunse locotenentul, în şoaptă. Să-i spui Rivei: toate lucrurile… mele sunt… ale… ei… şi Dukelski tăcu, istovit de acest efort.
— Ce crezi? îl întrebă încetişor Zvonariov pe Melnikov care se apropiase.
— N-o duce nici până deseară! răspunse Melnikov.
După o jumătate de ceas, Zvonariov păşea pe lângă trăsura în care zăcea Dukelski înfăşurat într-o pătură.
În fruntea unei echipe alcătuite din şaisprezece ordonanţe şi din cele patru orfane, Vera Alexeevna Stessel făcea curăţenia generală a apartamentului, după sărbătorile

paştelui. În capot de casă, cu cârpa de praf în mâini, alerga de colo-colo prin camere, plesnind în stânga şi-n dreapta fetele, şi răstindu-se la ordonanţele care o ajutau.

Era aproape de amiază, când se auzi sunând în vestibul. Vera Alexeevna, care nu aştepta vizitatori, se duse ea însăşi să deschidă. Spre stupoarea ei, zări înainte-i făptura spătoasă a generalului Nikitin.

— Vladimir Nikolaevici! exclamă zăpăcită generăleasa. Iartă-mi, te rog, neglijé-ul: nu m-am aşteptat la vizita dumitale aşa devreme. Ia uite ce tărăboi e la mine!

— Vă cer scuze, Vera Alexeevna! N-aş fi îndrăznit pentru nimic în lume să vă deranjez la ora aceasta, dacă n-aş avea veşti extraordinare. Mă căiesc: n-am putut răbda şi am dat fugă să vi le împărtăşesc, răspunse Nikitin, sărutând mâna generălesei.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrijorată.

— S-a dus la fund cel mai mare „cufundar”, zise generalul şi râse zgomotos de propriul său spirit.

— Care, care „cufundar”?

— Ăla, amiralul lor, cum îi zice? Makarkin!

— Vai, ce grozăvie! Ce nenorocire! se tângui Vera Alexeevna apucându-se cu mâinile de cap. Un bărbat atât de bine, de prezentabil! Şi deodată – uite că nu mai e! O, doamne, câte nenorociri aduce războiul acesta! Dumnezeu să-l odihnească, sărmanul de el! Generăleasa îşi făcu de mai multe ori semnul crucii.

— Nu face să-l plângeţi, Vera Alexeevna. A fost un om josnic, un ticălos; ţesea tot felul de intrigi mârşave împotriva lui Anatoli Mihailovici. Soţul dumneavoastră mi-a arătat adineauri o scrisoare, pe care tocmai a primit-o de la Kuropatkin. S-a aflat că acest Makarkin, a cerut, nici mai mult, nici mai puţin, decât ca fortăreaţa şi soţul dumneavoastră să-i fie puse în subordine! Închipuiţi-vă ce neobrăzare! urmă indignat generalul. Deşi Kuropatkin a aflat din timp totul şi a zădărnicit aceste urzeli, totuşi, el îl

previne în scrisoare pe Anatoli Mihailovici, să fie cu ochii în patru în ceea ce priveşte pe acest „cufundar” ticălos.

— Vai, nu m-aş fi aşteptat la atâta josnicie din partea lui! Să cearã pe ascuns, pe la spate, să-i fie pusă în subordine fortăreaţa! Şi fortăreaţa şi armata terestră, subordonate unui amiral care nu ştie să comande nici măcar escadra aşa cum trebuie! se revoltă generăleasa. Iese pe mare şi, îndată ce-i vede pe japonezi, fuge înapoi, sub protecţia bateriilor de coastă! Adevărat, nici nu e cazul să ne pară rău de moartea lui! Dar de ce te ţin în vestibul? Hai să intrăm măcar în sufragerie: acolo aproape că e gata. Ia, povesteşte-mi totul, pe rând, aşa cum a fost, îl rugă Vera Alexeevna.

— Galoşii” noştri au ieşit pe mare. Au făcut oleacă de plimbare, şi deodată, hop! se pomenesc cu Togo, căzut ca din cer. Ei, bineînţeles, lui Makarkin i s-a făcut inima cât un purice, şi a întins-o înapoi spre Arthur, iar Togo s-a luat după el. Şi atunci, s-a întâmplat dandanaua: în dreptul lui Elektriceski Utios, Petropavlovsk a sărit în aer şi s-a scufundat!

— S-a scufundat Petropavlovsk? Unul dintre cele mai bune cuirasate ale noastre! E o pierdere grea pentru flota noastră! Şi aşa n-aveam noroc pe mare. Acum, ca din senin, am pierdut vasul cel mai de seamă!

— Eu, dragă Vera Alexeevna, cred, că ceea ce s-a întâmplat, e mai curând un bine pentru noi, decât un rău! Cu cât scăpăm mai repede de „galoşi”, cu atât mai bine. N-au nici un rost, zac în port, iar marinarii trag la beţii pe ţărm, costă bani grei, şi îşi închipuie că e cine ştie ce de capul lor! O să aprind o lumânare de o rublă la icoana sfântului Nicolae, când cel din urmă galoş găurit se va duce la fund! Atâta timp cât armata noastră e întreagă, nu ne temem noi de prăpădiţii de japonezi. De flotă, putem foarte bine să ne lipsim.

— Dar, probabil că în afară de Makarov, au mai pierit mulţi oameni. Sărmanii matrozi, ce milă mi-e de ei.

— Da; au pierit peste şase sute de matrozi şi treizeci de ofiţeri. Dar, până şi aici se cunoaşte mâna Celui-de-sus! Marele duce Kirill Vladimirovici care se afla pe crucişător, lângă Makarov, a fost salvat şi adus pe ţărm, teafăr, nevătămat. A suferit numai un şoc.

— Mare e Dumnezeul ocrotitor al Rusiei! Să nu ne lipsească nici pe viitor de harul său! rosti Vera Alexeevna, făcându-şi cu evlavie semnul crucii. Trebuie să mă îmbrac imediat. Mergem la marele duce ca să-l felicităm, şi pe urmă la biserică, să asistăm la slujba ce se va oficia cu acest prilej şi să-i mulţumim domnului Dumnezeu pentru marea lui milostivire faţă de noi.

— Ce minte ageră aveţi, Vera Alexeevna, dragă! Nouă, adică mie şi lui Anatoli Mihailovici, nici nu ne-a trecut prin cap chestia cu slujba. La toate ne-am gândit, numai la asta nu.

— Dumnezeu – înainte de toate! rosti Vera Alexeevna, sentenţioasă. Să se oficieze un te-deum solemn de mulţumire, cu salve de artilerie, în prezenţa întregii garnizoane. I-aţi telegrafiat maiestăţii sale?

— Da, măicuţă! Telegrama plină de devotament, de supunere credincioasă, a compus-o Dmitrievski, şi e atât de mişcătoare că te face să plângi, nu altceva!

În vestibul se auzi din nou soneria, vestind sosirea lui Stessel.

— A, te-ai şi înfiinţat? se miră el, zărindu-l pe Nikitin. Vorba ceea – când îl cauţi, hop şi el!

— N-am putut să n-o vestesc numaidecât pe Vera Alexeevna despre cele două evenimente atât de îmbucurătoare: pieirea „cufundarului” şi salvarea marelui duce.

— Ei, ai văzut ce poamă s-a dovedit acest Makarov? i se adresă Stessel soţiei sale. Şi tu, totdeauna îi luai apărarea!

— Nu degeaba se zice că ţopârlanul tot ţopârlan rămâne! Nu se cuvine să vorbeşti urât despre un mort, dar trebuie s-

o spun – a fost un om josnic, răspunse generăleasa, pe un ton de prefăcută dezolare.

— Şi acum, să ne punem imediat la mare ţinută şi să mergem la gară, unde se află, în trenul său, marele duce! începu Stessel.

— Anatole, trebuie să se oficieze numaidecât un te-deum de mulţumire pentru salvarea marelui duce!

— Da, da, Anatoli Mihailovici! Asta noi am scăpat-o cu totul din vedere. Hai să scriem la iuţeală un ordin pe garnizoană şi să-l trimitem urgent la unităţi, o susţinu Nikitin. Ai o comoară de nevastă. Are minte nu glumă, nu-i ca noi doi! Vera Alexeevna, mânuţa dumneavoastră! Toată admiraţia mea! Sunt încântat!

— Până mi se pun la punct toate marafeturile pentru marea ţinută noi, Vladimir Nikolaevici, să ticluim ordinul, hotărî Stessel şi trecu cu Nikitin în cabinetul său.

După un sfert de ceas, când Vera Alexeevna intră la ei, cei doi generali îi arătară triumfători textul:

— Ia ascultă şi tu, Veruncik! o rugă Stessel. Poate că iar oi fi uitat ceva.

„ORDINUL Nr. 291 pe fortăreaţa Port-Arthur

31 martie 1904

P. 1

Spre a sărbători salvarea miraculoasă a Alteţei Sale Imperiale, Marele Duce Kirill Vladimirovici, cu prilejul scufundării cuirasatului „Petropavlovsk” în ziua de 31 martie 1904, orele 9,30 dimineaţa, ordon: azi, la orele 3 p.m. Se va oficia în biserica garnizoanei un te-deum de mulţumire şi pentru ca Domnul Dumnezeu să hărăzească mulţi ani de viaţă întregii Case Imperiale.

P. 2

Toate unităţile din garnizoană vor trimite la orele 2,30 p.m. Câte un ploton de 30 rânduri cu un ofiţer, spre a participa la slujbă.

P. 3

Toţi domnii generali, ofiţeri superiori şi subalterni vor fi de asemenea prezenţi la te-deum.

P. 4

În momentul urării de mulţi ani pentru Casa Imperială, se vor trage 21 salve de tun la ordinul colonelului Irman, comandantul brigăzii de artilerie din divizia IV-a Est-Siberiană tiraliori.

P. 5

Ţinuta – de paradă.

P. 6

Rotmistrul Vodiaga, ofiţer de legătură în statul meu major, este însărcinat cu serviciul general de ordine.”

— Ei, ce zici? N-am uitat nimic? o întrebă iar Stessel, pe soţia lui.

— Cred că nu sunt omisiuni! Numai să se trimită cât mai repede dispoziţia la unităţi, răspunse Vera Alexeevna.

— Trimit eu curieri speciali, călări! se grăbi s-o asigure generalul.

Nu trecu nici o jumătate de ceas, şi trăsura lui Stessel cu doi armăsari suri se opri lângă trenul marelui duce, garat pe o linie de rezervă. Din ea coborî Vera Alexeevna, gătită foc, urmată de soţul ei şi de Nikitin, amândoi la mare ţinută.

Fură primiţi în vagonul-salon, folosit drept sală de primire a marelui duce, de Boris, fratele lui Kirill Vladimirovici, în uniformă de husar, încă tinerel, dar cu pungi sub ochi, pământiu, nedormit. Boris sărută mâna Verei Alexeevna, şi răspunzând absent la salutul celor doi generali, îşi pofti oaspeţii să ia loc.

— Alteţă, începu Vera Alexeevna, suntem aici spre a vă prezenta felicitările noastre, cu ocazia miraculoasei salvări de la moarte a augustului frate al alteţei voastre! Vă rugăm cu tot respectul să transmiteţi felicitări şi alteţelor lor imperiale, părinţii alteţei voastre!

— Sunt mişcat de atenţia şi de compasiunea dumneavoastră; voi scrie neapărat la Piter despre aceasta,

răspunse Boris, politicos. Sper că fratele meu îşi va veni curând în fire.

— Cum se simte alteţa sa?

— Acum doarme. La început era cam agitat, dar pe urmă a dat pe gât o sticlă de coniac şi s-a liniştit. Ca să fiu sincer, această baie rece i-a fost chiar de folos. E plăcut să te răcoreşti după o beţie straşnică. Am chefuit amândoi de paşte, să se ducă vestea! răspunse marele duce, căscând cu poftă şi ducându-şi mâna la gură.

Vera Alexeevna era şocată de limbajul marelui duce, dar susţinea conversaţia cu vădit interes.

— Ce grozăvie! Ce viteaz trebuie să fie cineva, ca să scape cu viaţă în asemenea împrejurări! Ce prezenţă de spirit a trebuit să aibă alteţa sa ca să nu se piardă cu firea, într-un asemenea moment! Fratele alteţei voastre s-a arătat cu adevărat un vlăstar vrednic al adoratei noastre familii imperiale! perora generăleasa. Anatole! Să înaintezi neapărat un raport detaliat maiestăţii sale imperiale.

— Desigur, desigur, se grăbi să-i ţină isonul Stessel care, până atunci, tăcuse. Voi socoti o sacră îndatorire a mea să aduc totul la cunoştinţa maiestăţii sale imperiale, şi voi solicita decorarea alteţei sale cu ordinul Sfântul Gheorghe!

După ce stătură atât cât impunea buna cuviinţă, vizitatorii se retraseră.

De la gară, trăsura le duse pe excelenţele lor la Manejul-cazacilor, unde se află biserica garnizoanei.

Acolo se şi adunaseră ofiţerii în mare ţinută, aşteptând sosirea lui Stessel.

Generăleasa schimbă amabilă câteva cuvinte cu Kondratenko; dădu mâna afabilă, ca între rude, cu membrii familiei Belîi, cu care era încuscrită prin fiul ei, căsătorit cu o fiică a generalului; răspunse cam rece la salutul lui Fok, îi zâmbi binevoitoare lui Tahatelov care, sufocat de zăpuşeală ca totdeauna, îi sărută mâna cu o graţie de urs, iar pe ceilalţi îi învrednici doar cu o uşoară înclinare a capului.

Varia venise împreună cu părinţii ei. Zărindu-l pe Boreiko, se apropie repede de el:

— Cum, într-adevăr nu mai există nici o speranţă ca bunicuţul meu să poată fi salvat? întrebă ea, cu glasul întretăiat de hohote de plâns.

— Deşi e foarte trist, dar cred că Makarov a pierit, spuse Boreiko oftând.

Varia se întoarse lângă părinţii ei. Faţa sa plânsă, contrasta izbitor cu mina animată, voioasă a lui Stessel şi a celor din jurul lui.

— Varia, e chiar necuviincios să plângi în aşa hal, când marele duce, prin voia Celui-de-sus, e teafăr şi nevătămat! şopti Vera Alexeevna nemulţumită, întorcându-se spre fată.

Belîi se apropie de Kondratenko:

— Ce ne facem acum, fără Stepan Osipovici?

— O pierdere mai grea pentru apărarea Arthurului nici nu ne putem închipui. Acum să ne străduim măcar să traducem în viaţă îndrumările răposatului amiral; să strângem rândurile împreună cu marinarii; să apărăm Arthurul, înainte de toate, pe căile de acces îndepărtate şi mai ales, să păstrăm neştirbită credinţa în vitejia soldatului rus. Aşa să ne ajute Dumnezeu! încheie Kondratenko, emoţionat.

Diaconul scotea capul mereu din altar, nerăbdător să înceapă slujba.

De îndată ce Stessel îşi făcu apariţia, preotul, în odăjdii de sărbătoare ieşi în dreptul uşilor împărăteşti cu o expresie de bucurie dulceagă pe faţă.

— În numele tatălui, şi al fiului, şi al sfântului duh! Iubiţi fraţi şi surori întru Hristos! Domnul Dumnezeu a binevoit să săvârşească o mare minune: cu prilejul scufundării cuirasatului Petropavlovsk, braţul Celui-de-sus a salvat vlăstarul împărătesc, pe marele duce Kirill Vladimirovici, spre bucuria tuturor bunilor ruşi, devotaţi fără precupeţire maiestăţii sale! Să înălţăm dar rugă de mulţumire către părintele ceresc, pentru minunea hărăzită nouă!

Slujba începu. Diaconul rostea cu pătrundere cuvintele ecteniei; corul dădea răspunsurile armonios; norii albaştri ai fumului de tămâie se înălţau spre boltă; soldaţii stăteau smirna, stăpânindu-şi tusea şi oftatul; Varia suspina încetişor. Când se ajunse la urarea „întru mulţi ani”, bateriile terestre şi navale o însoţiră cu o salvă atât de puternică, încât geamurile bisericii erau cât pe ce să plesnească; diaconul se înecă la mijlocul cuvântului, preotul aproape că scăpă crucea din mână, iar corul pierdu tonul.

— Irman ăsta sare întotdeauna peste cal! îi şopti mâniată Vera Alexeevna soţului ei. Trimite-l pe Vodiaga să-l astâmpere, că nu rămâne un geam întreg în biserică!

Bravul rotmistru se grăbi să potolească zelul excesiv al artileriştilor. Episodul acesta tulbură oarecum atmosfera înălţătoare a slujbei, indispunând-o mult pe doamna general.

Stând în fundul bisericii cu soldaţii săi, Boreiko, simţea cum clocoteşte tot mai aprig de mânie. După ceea ce îi fusese dat să vadă în cursul dimineţii, tot te-deumul acesta solemn îi părea o batjocură faţă de nenorocirea întâmplată. Pompa slujbei, bucuria mieroasă de pe chipul preotului, şi în sfârşit salva, îi sporeau furia. Privea soldaţii din jur, le vedea feţele posomorâte, întunecate de jale, le auzea suspinele grele, care cadrau atât de puţin cu osanalele slujbei, şi-şi dădea seama că şi ei sunt nemulţumiţi de tot ce se petrece. În capul lui se înfiripă la iuţeală planul unei mici demonstraţii împotriva superiorilor. De îndată ce slujba luă sfârşit şi toată lumea se înşirui spre a săruta crucea, el se întoarse spre soldaţi şi, pe jumătate în şoaptă, dar astfel ca să se audă în toată biserica, rosti:

— Cine vrea, poate să rămână la parastasul marinarilor, cine nu, sărută crucea şi pleacă.

După aceea, îşi croi drum până la preot şi-i adresă rugămintea de a sluji un parastas pentru odihna sufletelor celor pieriţi pe Petropavlovsk şi pe Straşnâi. Preotul îl privi mirat, uitându-se cu teamă spre Stessel, care nu ieşise încă

din biserică, şi bolborosii ceva nelămurit. Generalul i se adresă numaidecât lui Boreiko.

— Cui i-a trecut prin cap să se slujească parastasul? întrebă el.

— E dorinţa tuturor ostaşilor! răspunse Boreiko, fără să clipească.

— De când se ţine seamă la voi de dorinţele ostaşilor? Ce e dezmăţul ăsta? Soldatul nu poate şi n-are voie să dorească nimic! El trebuie să execute ordinele superiorului, şi nu să-şi manifeste dorinţele. Crezi dumneata, că eu, comandantul fortăreţei nu ştiu ce trebuie făcut: un te-deum, ori un parastas? Dumneata socoţi se vede că viaţa marelui duce e mai puţin preţioasă decât viaţa lui Makarov şi a matrozilor? rosti enervat generalul, cu glas tare.

— Soldaţii mei au luat parte azi la salvarea unor oameni care piereau, au trăit multe clipe zguduitoare, şi vor să cinstească amintirea ostaşilor căzuţi! i-o reteză Boreiko.

— Soldaţii şi trăirile! Dar ce sunt ei, fete de pension, ca să aibă trăiri? Ce fel de ostaşi sunt, dacă la vederea morţii se înmoaie şi încep să aibă trăiri? spuse Stessel batjocoritor. Toate acestea sunt mofturi! Du-ţi soldaţii înapoi! O să dau eu însumi dispoziţii în ceea ce priveşte parastasul, atunci când va fi momentul!

— Am înţeles! Boreiko salută şi ordonă soldaţilor să iasă din biserică.

— Cum, e cu putinţă totuşi să plecaţi? îl întrebă, repezindu-se la el, Varia, care urmărise de departe discuţia dintre Boreiko şi general. Porucikul o privi mohorât şi strigă:

— Belonogov! Du-i popii hârtia asta de zece ruble şi spune-i că ne întoarcem numaidecât! Înainte, marş! comandă el soldaţilor după ce aceştia se încolonară.

Nu departe de biserică, soldaţii fură întrecuţi de trăsura lui Stessel. De îndată ce ea dispăru după colţ, Boreiko îşi întoarse soldaţii la biserică. Preotul şi ajutoarele lui îi aşteptau. Diaconul se apropie de Boreiko:

— Părintele se gândeşte că poate nu e bine să slujească parastasul. Să nu se supere generalul Stessel!

— Cât să mai dau? îl întrebă Boreiko fără ocol, scoţând portofelul.

— Mai puneţi douăzeci şi cinci de ruble…

— Ajung şi douăzeci, diacone!

Diaconul se înveseli îndată:

— Întreb numaidecât pe sfinţia sa! spuse el, virând banii în buzunar.

Biserica se umplea repede de lume. Vestea despre parastasul pentru odihna sufletelor marinarilor căzuţi ajunsese la locuitorii de la periferie şi ei se grăbeau să vină. Erau numai muncitori care locuiau în cocioabele mahalalei din acea parte a oraşului. Printre ei se aflau văduve de matrozi, neveste, mame cu copii, muncitori din port şi mici slujbaşi. Pe feţele tuturor se citea o neprefăcută şi adâncă durere – adevărata durere a poporului pentru marinarii duşi de pe lumea aceasta.

Boreiko se aşează în strană, ca să ţină isonul cântăreţilor; dregându-şi înăbuşit glasul, bătea nerăbdător din picior.

În sfârşit, uşile împărăteşti se deschiseră şi preotul se ivi.

Acum, era în odăjdii negre, de doliu, iar pe faţa lui se citea o adâncă durere, ca şi cum nu fusese el acela care, numai cu o jumătate de oră în urmă, slujea transportat de bucurie.

„Ăsta ar putea să fie actor, şi nu dintre cei proşti!” gândi Boreiko.

Cu hohote de plâns în glas, ca o vie întruchipare a durerii, preotul istorisi cum au pierit vasele Petropavlovsk, Straşnâi şi, împreună cu ele, Makarov, Vereşceaghin, ofiţerii şi mai multe sute de matrozi.

— Aşadar, iubiţi fraţi şi surori, să ne rugăm pentru odihna răposaţilor întru Domnul, ostaşi pravoslavnici, care şi-au dat viaţa pe câmpul de luptă pentru credinţă, ţar şi patrie, încheie popa şi-şi şterse o lacrimă de circumstanţă.

Diaconul, care cu o clipă mai înainte trăsese o duşcă, tulburat de emoţie şi de votcă, începu slujba cu glas surd,

jalnic, clătinând cădelniţa de zor. Cântăreţii, cei mai mulţi dintre ei localnici din împrejurimii, împărtăşind durerea tuturor, intonară cu o deosebită simţire jalnicul prohod. Iar când diaconul începu „veşnica pomenire pentru răposaţii robii lui Dumnezeu Stepan, Vasili, Ermi, Konstantin, Pavel şi alţii, ale căror nume tu le ştii, doamne”, toţi cei de faţă izbucniră în hohote de plâns.

Boreiko, aspru şi mohorât, privea din strană spre cei veniţi la parastas. Înţelegea durerea adâncă a acestor oameni, care n-aveau nimic comun cu acel om de nimic – marele duce, dar care se simţeau legaţi prin sânge de marinarii duşi pentru vecie. Dangătul jalnic al clopotului vestea nenorocirea ce se abătuse asupra poporului. Biserica se umplea tot mai mult de lume. Veneau bărbaţi, femei, muncitori care de ani şi ani nu mari trecuseră pragul unei biserici: veneau şi chinezi, împărtăşind durerea ruşilor.

După ce parastasul luă sfârşit, Boreiko abia izbuti să iasă din biserică. Oamenii se apropiau, îi strângeau mâna sau se plecau înaintea lui, îi mulţumeau pentru că „nu uitase de răposaţii noştri”. Plângând Varia îi strânse şi ea mâna, cu multă căldură. Ostaşii ieşiră în pridvor, tăcuţi, cu chipuri aspre, încordate. Se încolonară repede şi-l urmară pe Boreiko, care păşea posomorât înaintea lor, cufundat în gânduri apăsătoare.

Lângă docuri, în drumul artileriştilor se opriră doi muncitori beţi. Unul din ei se încăpăţâna, nu voia să meargă mai departe cu tovarăşul lui.

„Au şi găsit când să se îmbete!” îşi zise Boreiko mânios.

— Ce crezi, de ce sunt eu beat astăzi? spunea muncitorul încăpăţânat, parcă răspunzând porucikului. De durere! Mă doare sufletul! Îl pomenesc şi eu pe amiral, de împărăţia cerurilor să aibă parte! Aşa că trebuie să-mi înţelegi durerea şi nu să mă dăscăleşti!

— Ia vezi să nu te alegi cu vreo sută de vergi la spate, în amintirea amiralului! Mai bine, hai acasă, să nu dăm de belea, îl îndemna celălalt.

— Ba să-mi răspunzi tu mie urmă cel dintâi, de ce s-a înecat amiralul, şi marele duce a scăpat?

— Fiecare cum i-e scris! Unul se îneacă, altul rămâne deasupra.

— Ba nu-i aşa deloc! Află că aurul se duce totdeauna la fund, iar scârna pluteşte deasupra! şi muncitorul râse cu venin.

Capitolul IX

În ziua de 2 aprilie, escadra japoneză se ivi din nou în faţa Arthurului. Navele ruseşti care staţionau în rada interioară începură să se deplaseze în grabă, adăpostindu-se dinspre mare după Zolotaia şi peninsula Tigrovâi.

Amiralul Togo care se aştepta ca escadra rusească să iasă în larg, aşa cum se întâmpla întotdeauna când trăia Makarov, fu de astădată surprins de pasivitatea marinarilor ruşi şi se hotărî să profite de situaţia atât de favorabilă pentru el.

Cuirasatul-amiral Mikaza, deschise focul încă de la distanţa de 80 de cabluri asupra bateriei Utios. Jukovski îşi scoase oamenii la piese şi se pregăti de luptă privind prin binoclu de la postul de comandă navele inamice.

— Mi se pare că azi a poftit la noi toată escadra cuirasată: şase cuirasate şi şase crucişătoare, spuse căpitanul ofiţerilor care se apropiaseră de el. Am impresia că escadra noastră nu intenţionează să iasă din port; deci, azi numai bateriile de coastă vor trebui să ducă tot greul, şi în special noi. Boris Dmitrievici, ia-ţi secţiile a doua şi a treia, iar dumneata Serghei Vladimirovici, întâia. Urmăriţi precizia ochirii, căci azi o să fie lată.

Ofiţerii trecură la posturile lor.

— Gisment, trei sute! Nivela patruzeci şi doi, patruzeci! Derivă, stânga doi! răsună ordinul de la postul de comandă.

Praporşcikul şi subofiţerul se apropiară spre a verifica ochirea pieselor.

Ochitorul Koşeliov de la piesa întâia privea atent prin crestătura înălţătorului.

— Mai spre stânga! Mai spre stânga! comandă el celor doi servanţi de la manivela de direcţie, deplasând astfel fălcelele afetului pe şina semicirculară de fontă a platformei.

Trăgătorii dezăvorau greul înălţător-pană; servantul de la nivelă o aşeza la diviziunea ordonată.

— Numărul unu, gata!

— Numărul doi, gata!

— Secţia întâia, gata!

— 6200! 615016100! se striga de la postul telemetrului.

— Secţiile a doua şi a treia, gata!

— Cu toată bateria! comandă Jukovski.

— Foc!

Tunurile reculară. Şuierând şi vâjiind, cinci obuze îşi luară zborul spre mare.

În aceeaşi clipă, pe navele japoneze fulgerară flăcările salvelor.

— Adăpostiţi-vă! ordonă Jukovski. Aproape imediat, zece sau douăsprezece obuze se prăvăliră peste baterie. Într-o clipă totul se înecă în praf şi fum, răspândindu-se un iz usturător de şimoza; mii de schije răpăiră pe scuturile pieselor, pe parapet şi lângă tunuri.

— Totul e în ordine? întrebă Zvonariov, ieşind de după creasta de protecţie.

— Piesa numărul unu, totul e în ordine! raportă subofiţerul şef de piesă.

— Piesa numărul doi, o schijă pătrunsă în scut, restul, în ordine!

Zvonariov se apropie de tun. Soldaţii se înghesuiau în stânga piesei, privind o schijă de oţel, lungă de vreo şase verşoci cu marginile zimţate care pătrunsese adânc în metalul scutului.

— Dacă n-ar fi fost scutul, pesemne că ar fi ucis pe cineva, spuse Rodionov.

— Pe mine, Sofron Timofeevici! răspunse ochitorul. Când a pocnit în scut, m-am şi lăsat pe vine. Când mă uit o văd

înfiptă în scut. Nici n-am apucat să-mi aduc aminte de maică-mea, că m-am şi pomenit cu schija în scut! şi chipul ochitorului cu umerii obrajilor proeminenţi se destinse într-un zâmbet larg.

După ce examină ambele piese şi se convinse că sunt în perfectă stare, Zvonariov raportă acest lucru lui Jukovski.

— Bine ne-au încadrat bateria de data asta! Mă temeam c-o să ne pomenim cu jumătate din material şi din servanţi scoşi din acţiune, dar iată că n-am avut nici măcar stricăciuni! rosti căpitanul, emoţionat, bucuros. Să încercăm să le plătim cu vârf şi îndesat!

Bateria tună iarăşi. Japonezii făcură o întoarcere, şi apropiindu-se puţin de ţărm, continuară să bombardeze Utiosul. Dar soarele care se înălţase pe cer stânjenea precizia tirului, proiectilele lor cazând acum ba prea scurt, ba prea lung. Aceeaşi lumină a soarelui venea în ajutor celor de pe Elektriceski Utios. După a doua salvă, crucişătorul Tokiva fu scos din luptă. Lângă el, se opriră alte câteva nave, ceea ce îi îngădui lui Jukovski să tragă încă trei salve cu acelaşi înălţător. Aproape în acelaşi timp izbucniră focuri pe încă trei nave. Japonezii se grăbiră să-şi reia formaţia în linie de şir, dar atunci intrară în acţiune şi bateriile de pe Zolotaia împreună cu cele de pe Strelkovaia şi de pe Tigrovka, silite până atunci să stea pasive, din pricina distanţei prea mari.

Navele inamice erau lovite tot mai des, şi amiralul Togo se grăbi să se retragă în larg, continuând totuşi să bombardeze cu perseverenţă Elektriceski Utios.

Într-o cazemată solidă de beton de pe creasta colinei Zolotaia se adunase toată conducerea apărării Arthurului: guvernatorul general, recent sosit, şi care, în urma morţii lui Makarov îşi asumase comanda flotei, Stessel cu Nikitin şi Belîi, acesta din urmă însoţit de Varia. Din când în când excelenţele lor se încumetau să scoată capul afară şi să privească de la acea mare înălţime bombardamentul de pe Elektriceski Utios. Până la baterie era mai mult de o verstă,

dar chiar şi de departe te apuca groaza să vezi, cum bateria, mai în fiece clipă, era învăluită în uriaşe evantaie de fum negru. Legătura telefonică cu Utiosul fusese de mult întreruptă, aşa că situaţia reală a bateriei nu mai era cunoscută, iar priveliştea bombardamentului crâncen lăsa să se presupună pierderi grele.

— Tunurile sunt neatinse, strigă Varia privind o nouă salvă. Am văzut limpede cinci flăcări.

— În schimb, oamenii probabil că n-au scăpat toţi neatinşi, obiectă Nikitin, morocănos. Ce oameni bravi, excelenţă! O singură baterie, împotriva întregii flote japoneze! Şi de ce n-ar ieşi escadra noastră să-i ajute?

— În urma scufundării cuirasatului Petropavlovsk e atât de slabă, în comparaţie cu cea japoneză, încât suntem datori s-o apărăm ca lumina ochilor! declară Alexeev sentenţios.

— Ei, atunci, mai bine să fie trimisă spre conservare la Muzeul Marinei din Piter, o ţinea morţiş Nikitin.

Văzând că discuţia ia o întorsătură neplăcută, Stessel se grăbi să-şi expedieze amicul:

— Vladimir Nikolaevici, ai grijă te rog să fie restabilită legătura cu Elektriceski Utios.

— Am înţeles! Se execută numaidecât! şi Nikitin plecă.

— Mi se pare că e cam…! îi spuse lui Stessel guvernatorul nemulţumit, făcând cu degetul o mişcare expresivă la tâmplă.

— E un brav între bravi, dar are şi el un cusur: îi cam place să tragă la măsea.

— Se şi vede: mai e destul până la ora Amiralităţii70, dar el e de pe acum cu chef!

Varia hotărâse să însemne acea zi printr-o faptă eroică. În mintea ei înfierbântată se perindau scene care de care mai grozave. Ba se închipuia pansându-l cu curaj pe el, sub ploaia de obuze japoneze, ba piereau amândoi de una şi aceeaşi bombă, ba, în sfârşit, repara vitejeşte firele de telefon (treabă la care de altfel, nu se pricepea) şi primea crucea Sfântul Gheorghe din mâinile guvernatorului

general. Se strecură de vale unde era adăpostită Kubanka ei, sări în şa şi o porni în galop pe drumul spre Utios.

Cei de pe Zolotaia n-o observară decât după ce străbătuse în goană mai mult de jumătate din drum.

— Excelenţă, i se raportă lui Belîi, fiica dumneavoastră a plecat spre Elektriceski Utios.

— Zvăpăiată fată! Ce naiba a apucat-o să se ducă acolo? rosti Belîi mânios şi se urcă repede pe creastă. Ceilalţi se luară după el.

— Vorbeşte sângele de cazac, Vasili Feodorovici, îi spuse Stessel lui Belîi. Deşi e femeie, ia uite cum se repede la luptă!

Alexeev clătina din cap – fie de uimire şi admiraţie, fie că o dezaproba.

De sus, vedeai de minune cum călărea fata în plin galop; dar iată că mai multe trombe de fum ţâşniră nu departe de ea, şi Vania dispăru din vedere. Belîi tresări şi-şi smuci nervos mustăţile. Ceilalţi scoaseră un ţipăt de spaimă. O răbufnire de vânt împrăştie vălul de fum… şi în loc de un cadavru sfârtecat de explozie, toţi zăriră din nou călăreaţa, în aceeaşi goană turbată.

— Bravo, bravo! Eşti de felicitat pentru o asemenea fiică! aprobă guvernatorul general.

Ajunsă cu bine pe Utios, Varia se opri lângă bucătărie unde trebăluia Zaiaţ, bucătarul, căruia îi aruncă dârlogii şi urcă repede în baterie. Se aştepta la manifestări furtunoase de admiraţie faţă de bravură, de eroismul ei, dar nimeni nu-i dădu nici o atenţie. Iar când ajunse în dreptul lua Boreiko, acesta doar bombăni supărat:

— Numai dumneata mai lipseai aici! Du-te la postul de prim ajutor, colo, în cazemata numărul unu, şi porucikul îi arătă drumul cu mâna.

— Dar voiam… începu Varia.

— Soră, execută ordinul! comandă Boreiko, atât de sever, încât picioarele Variei o duseră numaidecât, ca de la sine, tocmai în direcţia cuvenită. Şi, culmea, când trecu pe lângă

Zvonariov, acesta nici n-o băgă în seamă. Mânioasa foc, Varia ajunse la postul de prim-ajutor şi acolo, izbucnind în plâns, se prăbuşi în braţele Şurkăi Nazarenko. Numai Şura îi preţui după merit fapta vitejească.

— Soră Nazarenko, rosti Melnikov pe un ton oficial: dă-i surorii Belaia douăzeci de picături de valeriană.

Astfel, tocmai Varia avu nevoie, în ziua aceea, de asistenţă medicală pe Elektriceski Utios.

După ce trăseseră vreo două sute de obuze de mare calibru, japonezii dispărură în dosul Liaoteşanului. Cei din baterie oftară cu toţii, uşuraţi.

— Încetarea! comandă Jukovski. Serghei Vladimirovici, examinează toate piesele şi fă o notă de materialul avariat!

— Curăţaţi imediat ţevile, până nu se întăreşte funinginea, adăugă Boreiko.

După emoţiile prin care trecuseră, soldaţii se repeziră voioşi să-şi cerceteze tunurile.

— Ia spune, de câte ori ţi-ai pomenit azi îngerul păzitor? îl întrebă pe Koşeliov unul dintre ostaşi.

— Nu pe îngerul păzitor – pe amiralul Togo, l-am tot pomenit de mamă, poate un ceas bătut pe muchie!

— Amarnic trebuie să fi sughiţat Togo astăzi!

— Nu numai c-a sughiţat, da' a şi făcut pe el când îl ochiseşi tu!

După ce examină piesele, Zvonariov raportă că numai două din ele aveau scuturile străpunse de schije mici, că uneia îi fusese rupt cablul macaralei pentru proiectile, iar celeilalte scripetele macaralei. Toate scuturile aveau numeroase scrijelituri lăsate de pietre şi de schije.

— Ei, am scăpat ieftin! După un bombardament de un ceas şi jumătate, executat de o escadră întreagă, erau de aşteptat lovituri mai serioase, spuse Jukovski. Ar fi interesant să ştim cam câte obuze au fost trase asupra noastră.

— Stând în beci, Pahomov a numărat o sută cincizeci de bucăţi, căzute direct lângă baterie; şi în totul, au fost nu

mai puţin de două sute, spuse Boreiko.
— Iar noi am tras doar o sută douăsprezece proiectile! Aproape de două ori mai puţin.
— Rezultatul: n-avem distrugeri în baterie, cu excepţia unor geamuri şi ţigle sparte, pe când la ai, un crucişător a fost scos din luptă, iar alte patru nave avariate, făcu bilanţul Jukovski.
— Este evident că rezultatul este cu totul în favoarea noastră, observă Zvonariov.
— Pentru mine este foarte limpede că, cu toată superioritatea artileriei lor, marinarii japonezi nu se pricep s-o utilizeze. Dacă aş avea eu piesele lor de doisprezece ţoli, aş fi trimis azi toate navele de la Arthur în fundul mării! se lăudă Boreiko.
— Înălţimea-voastră, vine cineva încoace! raportă telemetristul, arătând două trăsuri ce se apropiau.
Boreiko îşi duse binoclul la ochi.
— În cea dinainte e Stessel şi încă cineva, pare-mi-se chiar Alexeev, iar în cea de a doua, Belîi şi Nikitin, preciză el.
Buna dispoziţie plină de însufleţire a lui Jukovski pieri îndată. Se îngălbeni şi începu să se agite:
— Compania să se adune imediat: să se trimită oameni să măture cioburile de geamuri şi de ţiglă din curte! aruncă el ordin după ordin. Curată pacoste pe capul meu, ştabii ăştia! Mult sânge rău îmi fac!
— Da, mult mai mult decât japonezii, observă ironic Boreiko.
— Sigur! Togo nu-ţi trânteşte nici o admonestare pentru starea proastă a companiei, şi nici nu te mută disciplinar.
— Numai te omoară, ori te lasă schilod!
— Ei, de soartă n-ai cum să scapi!
— Ştabii te urmăresc şi ei, tot ca un fel de soartă, sunt ca o rânduială crudă a vieţii, dacă vreţi, ca un destin ne-nduplecat!
— Ba de o sută de ori mai rău! Destinul e orb, pe când generalii prea le văd pe toate şi-ţi caută nod în papură! se

tânguia căpitanul.

— Să nu facem nimic, Nikolai Vasilievici! îl sfătui Boreiko. Să ne vedem de curăţirea pieselor şi să nu ridicăm nimic de jos. Las' să ne vadă cum arătăm în mod obişnuit, după bătălie. De altfel nici n-avem când să ne facem frumoşi, sosesc îndată.

— Măcar canonierii să aibă o înfăţişare mai ca lumea! Ia uite, mantalele sunt aruncate pe jos, soldaţii umblă cu capul descoperit, neîncinşi, asudaţi. Doar ştii bine că Stessel acordă cea mai mare atenţie aspectului exterior.

— Puneţi-vă în ordine mantalele, încingeţi-vă, priviţi vultureşte! strigă Boreiko, atât de aprig că vui toată bateria. Vine chiar guvernatorul general! Să-i răspundeţi la salut cu: „excelenţa voastră”!

— Te rog, Boris Dmitrievici, comandă dumneata când sosesc trăsurile, că mie mi-a pierit graiul răcnind în timpul tirului. Raportul îl dau eu.

Totul se desfăşură cum nu se poate mai bine: Boreiko îl asurzi pe Alexeev cu vocea lui de bas; Jukovski raportă cu glas tremurător de emoţie; fu totuşi tratat cu multă bunăvoinţă de şefi. Excelenţele lor erau uimite de grindina de schije din baterie: luau câte una de jos şi susţineau că ar fi calde încă; o dată ajunşi pe Elektriceski Utios, imediat după bătălie, se simţeau oarecum şi ei eroi.

Belîi se interesă de fata lui, dar Şurka Nazarenko îi răspunse cam încurcată, că „dumneaei era tare necăjită”, şi că plecase pe alt drum.

Guvernatorul general mulţumi lui Jukovski şi soldaţilor; pe urmă, intră la bucătărie, să guste prânzul. Zaiaţ şi Belonogov serviră vizitatorilor un borş tare şi un păsat de hrişcă ce se topea în gură.

— Minunat! Foarte, foarte gustos! îl lăudă amiralul pe Zaiaţ. Dar când ai avut timp să faci mâncarea? Chiar în timpul bombardamentului? E cu putinţă?

— Da! Tocmai când stârpitura de japonez bătea asupra Utiosului. Mi-era frică să nu-mi umple borşul de schije.

— Eşti un brav! Ţine, băiatule, drept răsplată de la mine! Şi Alexeev îi întinse lui Zaiaţ o hârtie verde, de trei ruble.

— Slujesc voios! Mulţumesc frumos! răspunse repede ostaşul.

După ce şefii plecară în sfârşit, Jukovski îşi scoase chipiul şi se închină.

— Slavă domnului, a trecut cu bine primejdia cea mai mare! rosti el cu bucurie. Şi acum, domnilor, haideţi la masă; poate or fi şi ordonanţele noastre eroi ca Zaiaţ.

A doua zi, Zvonariov fu chemat la telefon de la Comandamentul Artileriei:

— Deşi eşti un băieţoi urâcios, rău şi prost crescut, şi cu toate că nu vreau deloc să-ţi vorbesc, am hotărât totuşi să te anunţ că azi, la cinci după masă, are loc înmormântarea celor ce au pierit pe Petropavlovsk, printre care se află şi aghiotantul bunicuţului… cum îi zice?

— Dukelski, o ajută Zvonariov.

— Da, chiar el! Se pare, că a fost prieten cu Boreiko. Iar în ceea ce te priveşte pe dumneata, e lucru ştiut de toată lumea că nu eşti indiferent faţă de prea frumoasă Rivocika, acum adânc îndurerată. Ţi se oferă un foarte bun prilej s-o consolezi şi, totodată, să-i cucereşti inima iubitoare, adăugă Varia, neputând să nu-l înţepe.

— Îţi mulţumesc, vom fi desigur prezenţi la funeralii, răspunse cu răceală praporşcikul şi atârnă receptorul.

Când Boreiko şi Zvonariov sosiră la cimitir, mulţimea venită pentru procesiunea funebră începuse să se împrăştie.

Lângă cimitir se întâlniră cu Jeltova, însoţită de cele două învăţătoare şi de Stah. Praporşcikul se apropie de ele, le salută şi-l prezentă pe Boreiko. Porucikul îşi spuse numele cu glas gros şi le strânse respectuos mâinile. Cu deosebită grijă, luă în uriaşa-i palmă mânuţa prelungă, gingaşe a Oliei, care se uita curioasă la făptura lui uriaşă.

— E un munte de om! îi şopti ea Lioliei, când Boreiko se în depărtă.

— Nu ştii în ce loc l-au înmormântat pe Dukelski? îl întrebă Zvonariov pe Stah.

— În fund, lângă zid! lămuri Olia. Vă arăt eu.

Făcându-şi cu greu drum prin mulţime, trecură pe lângă mormintele comune, unde şedeau în genunchi nişte femei plânse şi nişte copii. Câţiva preoţi în odăjdii cernite, slujeau parastas pe toate glasurile, cădelniţând de zor.

— Iată, de aici încep mormintele ofiţerilor, arătă Olia şirul moviliţelor de pământ proaspăt.

În preajma unora din ele stăteau ofiţeri şi doamne în doliu. Lângă mormântul din cap se zărea silueta singuratică a unei femei îngenunchiate care, copleşită de durere, îşi lipise obrazul de pământ. Nu departe, aştepta Soimanov cu pelerină neagră şi cu bicorn de gală în mână.

— Probabil că doamna care plânge acolo e Riva! îşi zise Zvonariov. Cei doi ofiţeri o luară înainte; Olia rămase pe loc.

Boreiko depuse pe mormânt coroana pe care o aduseseră şi se închină adânc. Zvonariov îi urmă pilda. Riva îşi ridică privirea. Cu greu o recunoscu Zvonariov, atât de mult se schimbase numai în câteva zile. Avea obrajii traşi, ochii mari, duşi în fundul capului, nasul ascuţit, şi un păienjeniş de cute mărunte îi acoperea toată faţa. Recunoscându-şi prietenii, Riva zâmbi vlăguită şi încercă să se ridice, dar puterile o părăsiră. Zvonariov şi Soimanov o sprijiniră de braţ şi o duseră până la o bancă.

Cineva o stropi cu apă şi ea începu să-şi vină în fire.

— Vă simţiţi mai bine? o întrebă Olia cu compasiune. Staţi liniştită; vă conducem acasă, îndată.

— Vă mulţumesc, pot merge şi singură, totuşi vă rog să veniţi cu mine! V-am dat destulă bătaie de cap.

— Nu mai vorbiţi aşa! Aţi suferit cumplit zilele acestea şi e firesc să fiţi atât de slăbită.

— De la 31 n-am mai dat pe acasă; am stat tot timpul lângă Jorjik. A murit noaptea trecută.

— S-a chinuit mult înainte de a muri? întrebă Soimanov.

— Numai o dată şi-a revenit; încolo, a stat tot timpul în nesimţire! Andriuşa zăcea în acelaşi salon cu el – delira şi se zvârcolea tot timpul. Azi dimineaţă şi-a recăpătat cunoştinţa şi a plâns, când a aflat despre moartea lui Makarov, povestea Riva.

Boreiko şi Soimanov o conduceau, sprijinind-o de braţ. Olia şi Zvonariov mergeau înainte. Lângă gard, Jeltova, Leolia şi Stah li se alăturară. Femeile îi ofereau care mai de care Rivei ajutorul lor:

— Nu puteţi fi lăsată singură acasă în asemenea stare, declară ferm Olia. Rămân eu cu dumneavoastră!

— Stai, Olia: poate că mademoiselle Riva doreşte să fie singură, să n-o stingherești!

— O, nu, ca să vă spun drept, acum mi-e frică de singurătate. Acasă totul îmi va aminti prea viu de pierderea mea.

— Atunci, hai la noi, la şcoală, propuse Olia.

— N-am să pot merge aşa departe. Cel mai bun lucru ar fi dacă dumneavoastră aţi vrea să rămâneţi la mine, măcar în noaptea asta! o rugă Riva.

Grupul mergea încet, pas cu pas, pe străzile oraşului.

— Am ajuns, spuse Riva oprindu-se lângă scara căsuţei sale.

Bătu în uşă. Se ivi Kuinsan, ciufulită. Foarte bucuroasă, chinezoaica i se aruncă de gât.

— La mine aşteptat mult, la mine ascultat mult! Nimeni nu venit, la mine frică! bâiguia ea.

Intrară cu toţii în sufragerie. Era dereticat, curat. Riva intră cu femeile în dormitor, iar bărbaţii rămaseră în salonaş. Kuinsan dădu fuga să pregătească ceaiul pentru musafiri.

— S-a prăpădit Jorj al nostru, aşa, fără nici un rost! spuse Boreiko, oftând.

— Mai grav ca orice e că a pierit Makarov, răspunse Soimanov. Aţi văzut cum ne ascundeam ieri de japonezi, după coline, în loc să angajăm lupta?

— Am simţit-o chiar pe pielea noastră. Ne-am bătut singuri cu o escadră întreagă! adăugă Zvonariov.

— Prin ordinul de zi pe flotă, guvernatorul general a interzis orice fel de ieşiri ale escadrei în larg, până nu vor fi reparate navele Retvizan, Ţesarevici şi Pallada. În treacăt fie zis, multe s-au schimbat zilele acestea la noi.

— Dar, de fapt, de ce s-a scufundat Petropavlovsk? întrebă Boreiko.

— Concluziile comisiei, care a anchetat cauzele scufundării cuirasatului, spun că el s-a izbit de un buchet de mine dintr-un baraj instalat în secret de japonezi. Şocul a provocat explozia minelor din magazia cuirasatului. Chiar în ajun se îmbarcaseră pe Petropavlovsk câteva zeci de mine de baraj, care au reacţionat la explozie şi au sărit în aer. Nava a fost despicată pe dinăuntru şi s-a scufundat într-o clipă, explică Soimanov.

— Riva s-a mai liniştit şi a adormit, spuse Maria Petrovna intrând în salon. Olia rămâne aici, iar noi să ne vedem de drum. S-a şi întunecat.

Îşi luară rămas-bun de la Olia, de la Kuinsan, şi porniră cu toţii spre ieşire.

— Abia a dispărut Makarov şi tot ce a început el să realizeze se şi năruie, spuse tristă Jeltova. Azi dimineaţă mi s-a comunicat de la comandamentul militar al portului că se suspendă conferinţele pentru matrozi şi muncitori, iar muncitorii mi-au spus că au fost somaţi să evacueze dormitoarele, şi că se intenţionează scoaterea lor din subzistenţă!

— Atunci fără îndoială, lucrările de reparare a navelor vor fi zădărnicite, spuse Zvonariov.

— Asta nu face decât să dea apă la moară amiralilor noştri. Cu cât vom sta mai mult în port, cu atât vor avea mai multă linişte, interveni în discuţie Soimanov. Pe mare, doamne fereşte, poţi să te duci la fund; pe când în port, dacă se întâmpla ceva, te ajută cei de pe uscat.

— Te ascult şi nu mă dumiresc deloc: cine-s mai bucuroşi de pieirea lui Makarov? Japonezii ori amiralii şi generalii noştri? întrebă Boreiko. Înseamnă că le stătea tuturora în gât. Stessel jubilează; marele duce, fireşte, e încântat şi el; amiralii au oftat uşuraţi; ofiţerii petrec şi chefuiesc pe uscat – parcă-i lăsata secului şi mai multe nu!

— În schimb, matrozii şi muncitorii au intrat în postul mare, spuse Leolia.

— Şi noi, artileriştii, odată cu ei! adăugă Zvonariov. Acum, poftim de te bate singur cu japonezii.

— Cine vine în locul lui Makarov? întrebă Boreiko.

— Ori Rojestvenski, ori Skrâdlov. Amândoi nu fac nici cât degetul cel mic al lui Makarov! N-am pierdut numai un amiral: Stepan Osipovici a fost sufletul flotei, şi, din acest punct de vedere nimeni nu-l poate înlocui.

— Şi pentru armată a fost sufletul apărării. Când îl vedeam, ştiam că, în afară de Stessel, există şi Makarov, şi eram liniştiţi, spuse Boreiko cu înflăcărare.

— Toţi oamenii cinstiţi din Rusia îl vor regreta, spuse suspinând Maria Petrovna.

Când ajunseră la şcoală, paznicul chinez îi întinse Jeltovei o hârtie. Maria Petrovna o citi la lumina unui chibrit şi spuse tulburată:

— Din ordinul lui Stessel, cu începere de mâine, şcoala pentru adulţi şi cursurile serale vor fi suspendate. Clădirea e rechiziţionată pentru spital.

— Şi noi ce ne facem? întrebă Leolia.

— Zău că nu ştiu, răspunse Maria Petrovna, descumpănită.

— Intraţi ca surori de caritate la spital şi aţi rezolvat problema! o linişti Stah.

— Dar nu avem pregătirea necesară pentru aşa ceva, trebuie să învăţăm întâi, spuse agitată Leolia.

— Înscrieţi-vă mâine la cursurile de surori, şi chiar la Varia Belaia, le sfătui Boreiko cu glas gros.

— Sfatul nu e rău. Încuviinţă Maria Petrovna.

Boreiko îşi bătea capul zile întregi cu gospodăria companiei de pe Elektriceski Utios. Ostaşii trebăluiau cu mare plăcere, amintindu-şi de viaţa lor din satele de baştină. Seara se adunau lingă dormitoare, discutând despre întâmplările acelei zile, împărtăşindu-şi nădejdile de viitor.

Într-o seară, Boreiko se apropie de ei. Soldaţii săriră în picioare şi luară poziţia de drepţi.

— Staţi jos; daţi-mi şi mie un scăunel. Avem ceva mai mult de vorbit împreună, spuse porucikul.

Soldaţii se aşezară în jurul lui, pe jos.

— Uitaţi-vă ce este: ne aflăm pe malul mării, dar peştele nici măcar nu-l vedem. E întocmai ca şi cum am şedea în pădure şi n-am avea lemne. Bărci avem! Va să zică e vorba numai de mreje. Ei, o să facem rost. Care dintre voi ştie din civilie să pescuiască? îi întrebă Boreiko.

— Eu, înălţimea voastră! răspunse matrozul semnalizator Denisenko.

— Şi eu! Şi eu! mai răspunseră câteva glasuri.

— Iacă, avem şi pescari. Staroste peste echipa de pescari îl punem pe Denisenko. E marinar, deci om obişnuit cu ale mării. Şi acum altceva. Trebuie să curăţăm câteva petice de pământ din jurul Utiosului, unde o să se poată ca să facem grădini de zarzavat; să punem ceapă, usturoi şi alte legume. La toamnă, o să culegem roadele. Care dintre voi sunt grădinari?

— Iarţev, Snitkov, Glubin, începură să înşire soldaţii.

— Tu, povestitorule, ai să fii staroste la grădina de zarzavat, îi spuse porucikul lui Iarţev. Şi acum Belonogov, dă tonul la Ermak ordonă el, ridicându-se.

Profitând de liniştea de pe mare, Zvonariov se învoi şi plecă în oraş cu gândul să treacă pe la Riva. Acolo îl găsi pe Andriuşa Akinfiev.

— Salut pe viteazul artilerist! îl întâmpină acesta pe praporşcik.

— Îmi pare bine că te văd pe picioare. Ia spune, Rivocika, Andriuşa ţi-a şi cucerit inima? întrebă Zvonariov.

— Să nu-mi faci băiatul să roşească, răspunse Riva, zâmbind. Nu-i arde lui de cuceriri. Abia se ţine sufletul de el.

— Ba nu-i adevărat! Sunt complet sănătos şi zilele acestea ies din spital! protestă Andriuşa.

După ce stătu puţin la taifas cu ei, Zvonariov plecă spre Comandamentul Artileriei. Trecând prin preajma Etajerei zări un grup de ofiţeri de marină şi de tiraliori, care discutau cu aprindere.

— Suntem prea slabi faţă de japonezi ca să putem ieşi în larg, explicau marinarii tiraliorilor, dar aceştia nici nu voiau să audă.

Lângă Comandamentul Artileriei, praporşcikul se întâlni cu furierul Sevastianov.

— Aţi auzit veştile, înălţimea voastră? Japonezii au început să debarce la Bitzâvo. În câteva zile Arthurul va fi izolat de Rusia şi de Manciuria. Guvernatorul general a plecat urgent la Mukden, lăsându-şi aici tot avutul. Nici nu şi-a luat rămas bun de la generalul Stessel, comunică furierul.

— Bine, dar flota de ce n-a împiedicat debarcarea trupelor? E pur şi simplu scandalos, se indignă Zvonariov, când înţelese în sfârşit despre ce discutau cu atâta aprindere ofiţerii.

— Escadra noastră a slăbit de tot după moartea amiralului Makarov şi se teme să iasă în larg. Acum stârpitura de japonez o să pună repede mâna pe Arthur. Dinspre uscat, fortăreaţa nu e deloc întărită; trupe avem puţine, cu proviziile stăm prost, se văita Sevastianov.

— Nu-i nimic; au să ne ajute cei din Manciuria, îl îmbărbătă Zvonariov deşi nu credea nici el ceea ce spune.

— Blohin a fost pe aici, s-a rugat să fie mutat pe Utios. Vamenzon îl chinuie rău. Am şi făcut, în numele dumneavoastră, un scurt raport către domnul general, cu

rugămintea de a-l muta acolo. Semnaţi-l, facem un bine omului, îl scăpăm de chinuri.

Zvonariov iscăli hârtia şi se grăbi să discute veştile cu cei de la Utios.

— Să trăiţi! Gata şi la ordinele dumneavoastră! rosti Blohin, hârâit, apropiindu-se de Zvonariov care stătea de vorbă cu Boreiko, în curtea cazărmilor de pe Elektriceski Utios.

— Noroc, Bloha71! îl salută Boreiko şi-l bătu pe umăr.

— Să trăiţi! Aoleu! se văită ostaşul.

— Ce e? Ai vreo bubă? întrebă porucikul.

— Nu! Dar mi-a tăbăcit pielea Zon, la despărţire.

— Care Zon?

— Căpitanul Vamenzon.

— Vamenzon? Dar pentru ce te-a bătut în halul ăsta?

— Zicea că să-mi frângă cerbicia. Se tot jura că mă pune el cu botul pe labe. Dar n-a ieşit după vorbă lui, cu toate că m-am ales cu pielea crâmpoţită.

— Ia să vedem, cum te-a garnisit.

— Mi-e ruşine de ochii oamenilor, înălţimea voastră!

— Mă, că ruşinos te-ai făcut! Hai la Melnikov, te dezbraci acolo.

Zvonariov îl privi atent pe Blohin. Slăbise şi mai mult; ochii i se duseseră în fundul capului. Deşi cu două capete mai scund decât Boreiko, era tot atât de spătos ca şi porucikul, ceea ce îl făcea să pară aproape pătrat. Braţele lui lungi se terminau cu nişte mâini uriaşe în care se ghicea o mare putere.

Se dezbrăcă. Toată spinarea îi era plină de zgârieturi stacojii şi de vânătăi.

— Rău ai ajuns, măi Bloha. Frumos te-a mai pirogravat Zon. O să cam trebuie să te scutesc de muncă pe vreo trei, patru zile.

— Înălţimea voastră, dacă mi-aţi da un păhărel de spirt, s-ar duce răutatea ca luată de vânt! se rugă Blohin.

— Ai să faci tărăboi dacă nu eşti obişnuit. Dă-i niţel, Melnikov.

— Mulţumesc frumos! rosti bucuros Blohin.

— Hai la pescari! îi propuse Boreiko lui Zvonariov.

Profitând de absenţa escadrei japoneze, întreaga companie ieşise la muncile gospodăreşti. Toate peticuţele de pământ de pe coastele colinei Zolotaia, cât de cât potrivite pentru culturi, fuseseră curăţate de pietre, săpate, şi acum erau însămânţate cu tot felul de legume. Vreo sută de soldaţi, sub conducerea lui Iarţev, puneau de zor seminţe. Îmbrăcaţi ca de vară, cu bluze albe şi şepci la fel, soldaţii munceau cu tragere de inimă.

— Când am atins pământul cald, m-a trecut un fior, zău! La ţară, taman acu' se bagă plugul de lemn în ţarină! E tocmai vremea de arat şi de boronit maica glie, vorbi cu încântare Bulkin, frământând în mâini un bulgăre de pământ sărac, argilos, din Arthur.

— Acasă, îi ţinea isonul Koşeliov, aram şi grăpam de două ori dacă era nevoie: pământul se făcea ca puful. Se lăfăia bobul în el, ca pruncul în leagăn!

— Ehei, de-ar creşte harbujii ăştia! De mult n-am mai mâncat! oftă Volovoi. La noi, la bostană nici nu vezi pământul de harbuji. Şi toţi îs mari şi dolofani, cam de un pud fiecare, ca bombele noastre!

— Las' că vine japonezul, scormoneşte el cu ghiulelele toate grădinile şi bostănăriile noastre, îşi arătă Guldin temerea.

— Tu, drege-ţi mai bine tunul, ca să-i dai dintr-o dată pe toţi japonezii la fund! îl sfătui careva.

— Nu-i lasă Ursul să vină! Japonezul se teme de el mai rău că de dracu. Togov, amiralul japonez a şi făgăduit o răsplată ăluia care i-o face seama Ursului nostru.

— Să-i facă seama! Nu mai spune! Poate doar să dai cu un obuz întreg într-însul!

— Şi acela, cred, ar sări îndărăt.

— Bună ziua, bostănari! răcni, imitând glasul lui Boreiko, Zaiaţ care se apropiase de ei pe furiş.

Ostaşii săriră în picioare şi voiră să răspundă la salut, dar zărindu-l pe Zaiaţ începură să-l ocărască de mama focului.

— V-aţi speriat, hai? strigă Zaiaţ râzând de tulburarea soldaţilor. Daţi zor, daţi zor, flăcăi. Dumnezeu iubeşte pe cei ce muncesc. La iarnă o să avem şi zarzavat şi varză.

— Să punem şi hrişcă, că tare îi ducem doru!

— Aici nu rodeşte hrişcă – e prea cald pentru ea. În locul ei creşte ciumiza.

— Păi, ciumiza e mâncare chinezească. Nu-i de noi, ca şi orezul: îţi umpli burta, da nu te saturi deloc.

— Orezul e mâncare boierească. Boierii îl mănâncă şi-l laudă mult!

— D-aia-l laudă, că nu trudesc pentru el!

— Iar chinezul îşi rupe toată ziulica şalele, şi afară de orez, altă mâncare n-are.

Soldaţii trebăluiau de zor. Pe mal, Denisenko alerga de colo-colo, mai mult ca toţi. Năvodul cumpărat fusese întărit, i se alungiseră aripile, i se înlocuiseră trainele, şi acum erau gata să înceapă pescuitul. Plecară pe mare cu două bărci şi, după ce întinseră năvodul lung de aproape o sută de stânjeni, îl târâră spre mal. Când bărcile traseră pe nisip soldaţii se apucară să scoată aripile năvodului din apă. În plasă sclipeau peştişori argintii. Începură să-i scoată iute şi să-i arunce în butoaiele de pe mal, pregătite anume.

— Să nu scoatem v-un rechin, să ne pomenim că ne înşfacă de picioare, spuse cu teamă Belonogov.

— Rechinul nu e câine, nu poate să alerge pe uscat! îl linişti Denisenko. Ne-ar fi rupt de mult tot năvodul.

— La naiba cu rechinul vostru. Să nu pescuim cumva vreo mină! rosti Boreiko. Cu ea îţi găseşti beleaua, mai rău decât cu orice rechin! Fiţi cu ochii în patru, băieţi, uitaţi-vă bine să nu aducă năvodul ceva de fier, îi preveni el pe ostaşi.

Năvodul se lăsa tot mai greu şi fu, în sfârşit, tras pe mal, doldora de cei mai feluriţi peşti.

— Care e mai mare, aduceţi-l încoace; îl curăţăm şi-l punem la sărat. Cei ameţiţi şi slabi – la ciorbă cu ei, iar plevuşcă şi tot felul de lighioane de mare – înapoi în apă, ca să nu se strice şi să se împută, porunci Nazarenko.

Denisenko alese un peşte dintre cei mai frumoşi şi-l zvârli departe în mare.

— Ce, ai căpiat? de ce arunci bunătate de peşte? se răsti Nazarenko la el.

— E jertfă pentru împăratul mărilor, ca să ne ajute să prindem şi de acu' înainte cât mai mult peşte, răspunse matrozul.

— Cică Hristos se trăgea şi el din pescari, aşa că trebuie să ne dea o mână de ajutor, îşi dădu cu părerea Lebiodkin.

— Tacă-ţi gura, Lebiodkin; am să te spun comandantului că vorbeşti aşa.

— Păi, Denis Petrovici, aşa zice la evanghelie!

Pescuiră în totul peste o sută de puduri. Opriră vreo două zeci de puduri pentru prânz şi hotărâră să pună restul la sărat. Blohin, care muncise cândva la cherhanalele de pe Caspică, avu prilejul să-şi dovedească priceperea. Aşează un şir de mese, puse soldaţii lângă ele şi le arătă cum să cureţe peştele şi cum să-l pună la sărat.

— Văd că eşti purice de mare, râse Boreiko, privindu-l, şi eu care te credeam de uscat.

— Păi, înălţimea voastră, am tot ţopăit şi pe pământ şi pe apă!

Spre prânz, Belîi sosi pe neaşteptate la Utios împreună cu generalul Smirnov, noul comandant al fortăreţei. Soldaţii se aliniară în grabă lângă cazarmă. Generalul se apropie de ei cocoşeşte, cu pas săltăreţ, luă poziţia de drepţi în faţa frontului şi se prezentă:

— Comandantul fortăreţei Port-Arthur, generalul locotenent Smirnov!

O parte din soldaţi, luând din greşeală vorbele lui drept salut, răcniră: „Să tră…”, dar nefiind susţinuţi de ceilalţi, tăcură îndată ruşinaţi. Generalul îi aruncă cu ciudă lui Belîi:

— Nu sunt muştruluiţi ca lumea şi nu pricep vorba rusească!

Încruntându-se, mângâindu-şi mustăţile cărunte, răsucite în sus, şi cioculeţul rar, trecu tăcut prin faţa frontului.

— Ce e asta? Ce companie aveţi aici, de soldaţi ori de pescari? se răsti el la Tukovski, observând urme de solzi pe unii soldaţi.

De emoţie, căpitanul îşi pierduse darul vorbirii; doar clipea ca speriat.

— Azi e zi de post; soldaţii au curăţat peşte pentru prânz, răspunse Boreiko, în locul lui.

— Da' ce, dumneata eşti avocatul comandantului de companie? îl întrebă Smirnov.

— Însărcinat de afaceri, excelenţă, i-o reteză Boreiko.

— Porucikul Boreiko e ajutorul comandantului companiei şi, întrucât căpitanul Jukovski se bâlbâie de emoţie, porucikul va răspunde în locul lui, lămuri Belîi.

Smirnov se uită, cu părere de rău la Jukovski, cu nedumerire la Belîi, şi porni mai departe, fără să mai spună ceva. În spatele lui, Belîi îl ameninţa cu degetul pe Boreiko care abia îşi stăpânea râsul. În clipa aceea, însă, atenţia generalului fu atrasă de brichetele de cărbuni făcute stive.

— Dar ce este aici: baterie, ori depozit de cărbuni? întrebă el întorcându-se spre Belîi.

Boreiko îi explică proveniența cărbunilor, arătând că şi bateriile învecinate se aprovizionau tot de la ei.

— Să fie luaţi de aici toţi cărbunii! ordonă comandantul.

După aceea, îi stârniră nemulţumirea grădinile de zarzavat de lângă Utios.

— Soldatul trebuie să fie soldat, nu zarzavagiu! declară generalul.

— Iar prostul trebuie să rămână prost, nu comandant de fortăreaţă! mormăi Boreiko, către Zvonariov.

Zărind scuturile tunurilor bateriei, comandantul îşi ieşi de-a binelea din sărite:

— Prin aceasta, contribuiţi la scăderea spiritului combativ al soldaţilor!

— Dar le apărăm trupurile, obiectă Belîi.

— Trupul poate fi neputincios, dar sufletul să fie treaz! stăruia generalul.

— Aşa ceva se potriveşte călugărilor, dar în ceea ce-i priveşte pe soldaţi, un suflet sănătos trebuie să sălăşluiască într-un trup sănătos, cum zice proverbul străvechi, replică Boreiko.

— Porucikule, ai o limbă prea lungă pentru gradul dumitale!

— Am înţeles! răspunse smerit Boreiko, răpus de logica generalului.

După ce inspectă bateria, Smirnov intră la uzina electrică.

— Cine-i mai mare aici? întrebă el.

Zvonariov ieşi înainte.

— De ce e murdărie şi duhoare? întrebă generalul.

— Geamurile s-au prăfuit şi miroase a cel mai obişnuit ulei de maşini. Acesta e mirosul normal al maşinilor cu aburi.

— Am absolvit două academii, a Marelui Stat-Major şi a Artileriei, dar n-am auzit niciodată că în uzinele electrice miroase a ulei. Să se facă curăţenie, să se aerisească, şi să nu mai văd aşa ceva altădată! ordonă generalul.

La caldarină îi atrase atenţia manometru!

— Ce presiune aveţi?

— O sută douăzeci de funţi pe ţolul pătrat.

— De ce aşa puţin? Măriţi-o până la o sută şaizeci de funţi!

— S-ar putea să nu reziste cazanul.

— Trebuie să reziste, dacă ordon eu! ripostă generalul şi părăsi uzina.

— Cine-o fi şi caraghiosul ăsta? îl întrebă pe Zvonariov Lebiodkin, ştergându-şi mâinile cu cârpe.

— E noul comandant! A absolvit două academii.

— A, chiar se cunoaşte că s-a întrecut cu măsura la învăţătură!

Când generalii plecară în sfârşit, iar Jukovski îşi redobândi darul vorbirii, se repezi la Boreiko, copleşindu-l de reproşuri:

— Boris Dmitrievici! De ce întăriţi un om mărginit? Acum Smirnov n-are să-mi ierte inspecţia de azi, cât om trăi. Trebuie să cărăm imediat cărbunii, să demontăm scuturile tunurilor, să încetăm pescuitul şi să desfiinţăm grădinile de zarzavat!

— Şi totodată, să vă internăm la spitalul de boli nervoase! întregi Boreiko. Lăsaţi-l pe Smirnov să facă pe caraghiosul cât o vrea, iar noi să ne vedem de treabă.

— Boris Dmitrievici, mă omori! se văită căpitanul. Să ştii c-o să-mi ia comanda companiei!

Cu toate acestea, după vizita generalului, viaţa îşi urmă cursul din totdeauna la Utios. Doar Jukovski se uita câteodată, cercetător, cu teamă, la drumul pe care se aştepta să-şi vadă cruntul „duşman intern, cu revere roşii la manta”.

Pescuitul aducea companiei o hrană bună, proaspătă şi făcea posibilă strângerea de rezerve pentru iarnă. Grădinile înverzeau, spre bucuria tuturor. Boreiko îşi inspecta zilnic gospodăria şi striga vesel la soldaţi.

Într-una din acele zile, Blohin, fiind învoit, se întoarse din oraş beat turtă şi începu să facă scandal. Sări la feldwebel, înjurându-l, şi în cele din urmă, dădu peste Boreiko.

— Unde te-ai îmbătat în aşa hal? La dormitor, marş! îi ordonă ofiţerul.

— Ce spui mă! Stai că-ţi arăt eu…! Soldatul se repezi la porucik, dar fu doborât pe loc cu un pumn straşnic.

Ostaşii aflaţi prin apropiere alergară grăbiţi, îl legară burduf cu frânghii şi-l închiseră în magazia de pulbere, atunci goală, până avea să se trezească.

— Să nu vorbiţi nimănui despre întâmplarea asta, ordonă porucikul.

Dându-şi seama că voia să treacă cu vederea cele petrecute, artileriştii îl asigurară că nu vor sufla o vorbă.

A doua zi dimineaţa, Boreiko îl chemă pe Blohin.

— Noroc, Bloha! îl întâmpină el pe soldat.

— Să trăiţi! hârâi ostaşul, pământiu după beţie.

— Îţi vâjâie tare căpăţâna?

— Vâjâie de plesneşte, înălţimea voastră.

— Ei, du-te de te trezeşte şi apoi o să văd eu ce pedeapsă îţi dau, neam de nătâng! rosti Boreiko, fără mânie.

Cu aceasta se încheie totul. Soldaţii se mirau de un asemenea deznodământ şi-şi dădeau cu presupusul în fel şi chip.

— Ursul are un simţ foarte ascuţit: ghiceşte care-i prieten şi care-i duşman. Acum, Bloha, trebuie să-i mulţumească porucikului, câte zile o avea pentru că l-a scăpat de temniţă, dacă nu chiar de împuşcare.

Escadra japoneză îşi făcea apariţia aproape în fiecare zi în faţa Arthurului. Defila paralel cu coasta, în afara razei de acţiune a bateriilor, zvârlea mai multe obuze spre fortăreaţă şi pierea în zare. De fiecare dată, Boreiko calcula

după telemetru traseul manevrei navelor inamice şi-l înscria pe hartă. Zvonariov privea intrigat curbele, trase cu îngrijire, ce şerpuiau în fiece zi pe harta mare din odaia porucikului.

— Ce farmece faci, aici, Borea? îl întrebă el odată.

— Stabilesc gradul de prostie al amiralului Togo, răspunse porucikul, făcând ca Zvonariov să fie şi mai intrigat.

În cele din urmă, într-o seară, îl chemă pe Zvonariov în cameră, împunse cu degetul harta pe care figurau liniile aproape convergente ale mişcărilor escadrei duşmane şi mormăi:

— Află că Togo e prost ca noaptea, şi c-o să-l plesnim zdravăn peste bot pentru prostia lui.

— Ei, dac-am putea să ajungem la el, observă cu regret Zvonariov.

— O să ajungem! Dacă nu pe sus, pe jos. O să aşezăm în calea japonezilor nişte buchete de mine: poate că vreun cuirasat de-al lor o să sară pe ele, ca şi Petropavlovsk al nostru.

— Planul tău, Borea, e destul de ingenios; în privinţa minelor, trebuie să ne înţelegem cu marinarii. După moartea lui Makarov, nu ştiu, zău, cu ce amiral ai putea sta de vorbă!

— Ne lipsim de amirali; vorbim cu comandanţii torpiloarelor, ori ai puitoarelor de mine, şi punem la cale o poznă de toată frumuseţea. Las' c-au să-l ţină ei minte pe porucikul Boreiko.

Peste o jumătate de ceas, cei doi prieteni, învoiţi de Jukovski, se aflau în oraş. Mai întâi, se duseră pe Baian care era legat de cheu şi vorbiră cu Pavlik Soimanov despre planul lor.

— Borenka, ai fi bun de comandant al escadrei în locul lui Willy72 rosti Soimanov, entuziasmat, şi-l îmbrăţişă. Numai că nu vă adresaţi celor de pe torpiloare, ci puitorilor de mine. Cu torpilorul nu poţi să cari prea multe mine, pe când un puitor ia câteva sute la un drum, îi sfătui locotenentul.

— Comandanţii puitoarelor de mine sunt ofiţeri superiori, şi eu nu cunosc pe nimeni din această înaltă societate, spuse Boreiko cu îndoială. Şi apoi, pentru aceasta e nevoie de o minte mai proaspătă, fără rugină.

Soimanov se oferi să meargă îndată cu el la căpitanul de rangul II Ivanov de pe puitorul de mine Amur.

Acolo îi recomandă lui Ivanov pe prietenii săi şi-i arătă scopul vizitei lor. Căpitanul, înalt, uscăţiv, cu părul castaniu, pe jumătate argintat de ani, cu chipul fin, inteligent, îl ascultă în tăcere: apoi, schiţă un zâmbet şiret şi scoase din dulap o hartă făcută sul. Când o întinse, tustrei prietenii o priviră cu uimire nespusă: de-a lungul coastei erau trasate exact aceleaşi linii ca cele de pe harta lui Boreiko.

— Asta-i o copie după harta mea! De unde-o aveţi? întrebă porucikul.

— De nicăieri; am făcut-o eu însumi, observând de pe colina Zolotaia mişcările escadrei japoneze, răspunse Ivanov.

— Se pare că am avut amândoi aceeaşi idee, se dumiri Boreiko.

— Întocmai, confirmă Ivanov dând din cap.

Pe urmă confruntară cele două hărţi, determinând anumite precizări şi rectificări.

— Ei, şi ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă Boreiko.

— Exact ceea ce aţi avut de gând şi dumneavoastră: fără să afle japonezii, să aşezăm mine pe traseul obişnuit al escadrei lor. Lucrul acesta nu-i greu de făcut. Dificultatea principală constă în faptul că minele ar trebui aşezate mai departe de 3 mile de coastă, adică în afara apelor teritoriale ruseşti, în zona internaţională, neutră, explică Ivanov.

— Dar japonezii bombardează din această zonă Arthurul, fără să le pese de nici un fel de legi internaţionale. De ce nu ne-am aşeza şi noi minele în aceeaşi zonă? întrebă Zvonariov nedumerit.

— Bombardarea Arthurului nu pune în primejdie nici un vas neutru, pe când minele pot arunca în aer foarte uşor

orice navă de comerţ engleză sau americană. Aceasta poate servi drept pretext pentru o intervenţie militară a Angliei sau a Americii, urmă Ivanov.

— Dar ele şi aşa îi ajută în totul pe japonezi, aşa că noi, de fapt, ne aflăm în război cu un triumvirat compus din Anglia, America şi Japonia. Ce să mai umblăm atâta cu mânuşi? obiectă Boreiko.

— Amiralul Vitgheft care a preluat comanda escadrei după plecarea guvernatorului general, se teme mai rău ca de orice, de complicaţii internaţionale. În privinţa aceasta nu e uşor să-l faci să-şi schimbe atitudinea, spuse sceptic Ivanov.

— Poate că ar trebui să ne adresăm lui Belîi, să-l rugăm să vorbească cu Vitgheft, propuse Zvonariov.

— Nu prea cred că ar folosi la ceva. S-ar putea ca acest amestec în treburile lui marinăreşti să-l indispună pe Vitgheft, îşi dădu cu părerea Ivanov.

— Ei, încercarea moarte n-are! O să-l rugăm pe Vasili Feodorovici să vorbească cu Willi al dumneavoastră. Poate că astfel o să mai capete curaj în privinţa problemelor internaţionale. Dacă stăruim, sunt sigur că planul nostru va fi încununat de succes! spuse Boreiko şi, luându-şi rămas bun, scutură cu hotărâre mâna lui Ivanov.

La început, Belîi nu voi să intervină în această chestiune:

— E treaba marinarilor. N-are rost să ne amestecăm noi, artileriştii, se împotrivi el.

Pe neaşteptate însă, Boreiko şi Zvonariov dobândiră un sprijin călduros din partea lui Tahatelov:

— Straşnică idee! Voi depune toate stăruinţele ca să-l înduplec pe general să vorbească cu Vitgheft. Mă duc eu însumi cu el, făgădui colonelul.

A doua zi, el şi Belîi şedeau în careul spaţios al amiralului. Nimeriseră la Vitgheft tocmai spre prânz, şi gazda nu voi să audă de nici un fel de chestiuni de serviciu, până ce dragii lui oaspeţi nu aveau să ia masa cu el. Fură nevoiţi să-i facă pe plac.

Ca un adevărat gurmand, Vitgheft mânca şi bea tacticos, savurând cu poftă bucăţele şi udându-le cu vinuri selecte, din care avea anume o întreagă colecţie.

Conversaţia lunecă asupra a tot felul de subiecte, cu excepţia chestiunii pentru care veniseră la amiral cei doi artilerişti.

Când ceremoniosul ospăţ se încheie în sfârşit, iar Vitgheft şi musafirii lui trecură în cabina alăturată, unde îi aşteptau cafeaua şi lichiorurile, Belîi începu să expună scopul vizitei sale.

— Nu pot tăgădui că ideea aşezării unui baraj de mine în drumul escadrei japoneze este extrem de ispititoare, dar şi destul de riscantă, sub multe raporturi. Închipuiţi-vă că nu sare în aer o navă de război japoneză, ci vreun prăpădit de negustoraş american, ori englez. Conflict pe plan internaţional, care ar putea duce la o declaraţie de război împotriva noastră! argumentă amiralul cu aprindere.

— Japonezii ne împânzesc în fiece noapte rada exterioară cu zeci de mine. Curentul marin le poate împinge oricând spre larg, în afara zonei de 3 mile. Ar fi pur şi simplu cu neputinţă să se facă dovada că a fost o mină de tipul nostru. Prin urmare, nu e cazul să ne temem de nici un fel de complicaţii internaţionale, contraargumentă Belîi.

— De regulă, japonezii încrucişează la 11-12 mile de coastă. E greu de admis că o mină aşezată aproape de ţărm să poată ajunge până acolo. Şi nici să semeni minele fără să afle japonezii nu-i uşor, şi nu vor întârzia, bineînţeles, să trâmbiţeze în toată lumea că ruşii minează ape neutre, punând prin aceasta în primejdie comerţul şi navigaţia internaţională, stăruia amiralul.

— Desigur, totul trebuie chibzuit cât se poate de bine. Dar riscul nu-i chiar atât de mare, dacă vom reuşi să ascundem operaţia de ochii japonezilor; în schimb, putem obţine rezultate apreciabile şi, ceea ce-i mai important, fără pierderi pentru flota noastră, insistă Belîi.

— De ce să ne gândim la englezi şi americani? Măcar de ar fi zvârliţi în aer de vreo mină! Pasărea pe limba ei piere! Şi aşa se războiesc în prezent împotriva noastră cu braţele japonezilor, aprovizionând Japonia cu arme, muniţii, alimente, cu tot ce sunt în stare să-i procure! În armată şi marina japoneză sunt instructori englezi şi americani. De ce să nu le scufundăm vapoarele, din moment ce acestea transportă contrabandă de război? Excelenţă, scufundaţi fără frică toate vasele engleze şi americane. Poporul rus nu poate să vă fie decât recunoscător, pleda cu aprindere Tahatelov, căutând să-l convingă pe amiral.

— Nu se poate să le scufundăm vasele, aşa fără nici un discernământ! Trebuie, mai întâi, să fie cercetate, să se constate existenţa contrabandei de război; numai după aceea pot fi scufundate. Echipajele, suntem întotdeauna datori să le salvăm. Asemenea chestiuni complicate nu pot fi rezolvate atât de simplist obiectă Vitgheft.

— Bine, dar se pot pune mine la limita apelor teritoriale, la 3 mile de coastă, şi curentul poate să le ia şi să le ducă şi mai de parte, în larg. Nu-i aşa, excelenţă? stăruia Tahatelov.

— Pot fi făcute multe, dar nu va fi corect din partea noastră!

— Adică, noi să vorbim de corectitudine faţă de japonezi, după ce ei ne-au atacat fără declaraţie de război? Englezii şi americanii sunt tot atât de potlogari şi de ticăloşi ca şi stârpiturile de japonezi! replică colonelul, clocotind de indignare.

— Să ne gândim mult şi bine înainte de a lua o asemenea hotărâre, răspunse Vitgheft, şovăind.

— Trebuie neapărat să vă gândiţi, excelenţă. Şi sunt sigur că, până la urmă, veţi fi de acord cu noi, spuse Belîi, luându-şi rămas bun.

De îndată ce musafirii plecară, amiralul ordonă să fie chemat la el Ivanov şi-i ascultă din nou toate argumentele în problema punerii minelor.

— Cred că trebuie să convocăm amiralii şi căpitanii de rangul I, pentru discutarea operaţiunii în ansamblu, hotărî Vitgheft.

Văzând că soluţia se amână iar la sfântu-aşteaptă, Ivanov se decise să ia taurul de coarne.

— Excelenţă, am să pun barajul în limitele apelor teritoriale şi exact la limită. Daţi-mi numai trei-patru torpiloare, pentru protecţie. Pe ceaţă nu vor fi observate cu uşurinţă.

Vitgheft ezita mereu. Văzând acest lucru, Ivanov făgădui, pe cuvântul său de onoare, că nu va ieşi din limitele apelor teritoriale, hotărând totodată în sine, să acţioneze pe riscul lui, fără să mai ceară dezlegarea lui Vitgheft.

„Pun eu minele acolo unde trebuie, şi pe urmă n-are decât să mă degradeze, să mă fac matroz de rând!” se gândea Ivanov întorcându-se spre nava lui.

Căzu de acord cu comandanţii torpiloarelor, urmând ca acestea să fie gata de plecare îndată ce se va lăsa ceaţa; luă la bord un lot normal de mine de baraj şi-şi pregăti nava pentru misiune.

Boreiko şi Zvonariov coborau în fiecare zi la marinari şi-i raportau lui Belîi care era situaţia. Generalul, la rândul lui, întreba prin telefon de „preţioasa sănătate” a lui Vitgheft. Amiralul pricepea foarte bine ce anume îl interesa pe Belîi, dar răspundea mereu că toate sunt „în puterea domnului”, că „dacă o să ne ajute sfântul Nicolae” minele vor fi aşezate, dar neapărat în limitele zonei teritoriale a fortăreţei.

Trecură mai multe zile. Nerăbdarea marinarilor, ca şi a celor din trupele terestre, creştea cu fiece clipă. Tinerii clocoteau de indignare, fiind porniţi să-i facă lui Vitgheft un tărăboi formidabil. Ivanov se stăpânea din răsputeri şi-i potolea pe toţi, deşi era şi el agitat, poate chiar mai mult decât alţii.

În sfârşit sosi dimineaţa zilei de 2 mai. Vremea era liniştită, fără vânt; încă din timpul nopţii, pe mare se aşternuse ceaţa. Spre zori, ea se subţie, rămânând totuşi

destul de deasă ca să camufleze ieşirea în larg a navei puitoare de mine Amur şi a torpiloarelor. Înainte de pornire, Vitgheft îi reaminti încă odată lui Ivanov că trebuie să pună neapărat minele în zona apelor teritoriale. Comandantul îşi afirmă încă o dată neclintita hotărâre de a executa întocmai înţeleptele directive ale superiorului său. Totuşi, Vitgheft nu era liniştit. De îndată ce Amur şi torpiloarele ieşiră în larg, amiralul îşi dădu seama că pe o asemenea ceaţă, fără să vezi coasta, era greu să te orientezi cu precizie pe mare.

„Au să pună minele unde nu trebuie, şi n-ai pe cine să tragi la răspundere; că, de, n-au cum să se orienteze!” îşi spuse îngrijorat amiralul şi ordonă unui torpilor să pornească după navele plecate şi să le întoarcă în port. Cu greu izbutiră cei din jurul lui să-l înduplece să contramandeze ordinul.

Între timp, puitorul de mine Amur şi torpiloarele care îl escortau ajunseră cu bine în zona care urma să fie minată. Ivanov nu avu nici o urmă de şovăială: depăşi limitele apelor teritoriale şi intră în zona neutră. Slaba vizibilitate datorită ceţii, ca şi neputinţa de a-şi determina cu exactitate punctul pe mare, erau o excelentă justificare pentru o asemenea acţiune. Ceaţa, care se ridicase puţin deasupra mării, făcu posibilă aşezarea minelor, exact în limita drumului obişnuit al escadrei japoneze. Minele erau puse în linie, pe un rând, una după alta. În total, fură aşezate cincizeci de bucăţi, dispuse pe o întindere de un kilometru, perpendicular pe direcţia navelor japoneze.

În timp ce nava puitoare de mine le aşeza, torpiloarele de siguranţă supravegheau marea. Japonezii nu se iveau; orizontul era pustiu, fără nici un fum în depărtare. După ce fu instalat barajul de mine, Ivanov porni cu toată viteza înapoi spre Arthur, urmat de torpiloare.

Vitgheft nu mai putu de bucurie când zări navele întorcându-se. El le exprimă mulţumirile sale şi aprobă învoirea echipaje lor pe uscat.

Şeful de stat-major al lui Vitgheft, contra-amiralul Matusevici, obiectă împotriva acestor învoiri, amintindu-i că, în caz de succes al operaţiunii, trebuia să se gândească la organizarea urmăririi navelor inamice avariate de mine.

— Eu socotesc un succes chiar faptul că navele noastre s-au întors cu bine. Cât despre urmărirea inamicului, nici gând de aşa ceva, din moment ce suntem atât de slabi, îi răspunse Vitgheft, dând speriat din mâini.

Ziua de 2 mai era o duminică şi, cu toată starea de război, nu se lucra. Multă lume aflase că nava Amur pusese mine în larg, şi acum, mii de oameni aşteptau cu nerăbdare apariţia escadrei japoneze. Povârnişurile dinspre mare ale colinelor Zolotaia, Tigrovâi Hvost şi Perepelinaia, erau pline de oameni, care urmăreau tot ce se petrecea pe mare, cu binocluri, cu ocheane, sau chiar cu ochiul liber.

Trecu de amiază. Ceaţa se destrămase de tot, iar vizibilitatea deveni excelentă. La orizont se ivi escadra amiralului Togo, înaintând în linie de şir.

Şase cuirasate japoneze, în frunte cu nava-amiral Mikassa mergeau unul după altul. Nava Mikassa era urmată de trei crucişătoare blindate.

Jukovski, Boreiko şi Zvonariov, urmăreau de pe parapetul bateriei înaintarea escadrei japoneze. Deodată, o explozie detună sub unul dintre cuirasate, care se aplecă mult într-un bord.

— Ura! Ura! A dat peste o mină pusă de ai noştri! se bucură Boreiko.

Navele japoneze se repeziră în ajutorul cuirasatului avariat, dar atunci explodă încă un cuirasat, învăluindu-se în abur şi dispărând sub apă.

— Întocmai ca Petropavlovsk! observă Zvonariov.

Navele japoneze se înghesuiră la locul catastrofei.

— La piese! comandă Boreiko. Deschidem focul asupra lor, acum cât sunt îngrămădite!

Se constată, însă, că distanţa până la japonezi era de aproximativ 15 verste, aşa că ei nu puteau fi loviţi de pe

Utios. Boreiko dădu fuga la telefon şi ceru postul de semnalizare. Îl chemă pe ofiţerul de serviciu şi-i comunică situaţia de pe mare.

— O vedem cum nu se poate mai bine şi noi!

— Atunci de ce nu deschideţi focul de pe cuirasate?

— Amiralul crede că nu e bine: japonezii pot reacţiona la tirul nostru, bombardând Arthurul!

— Amiralul vostru e un laş şi un trădător! răcni în receptor porucikul.

Ofiţerul de serviciu de la postul de semnalizare se grăbi să întrerupă legătura.

Boreiko îi telefonă lui Belîi şi-l rugă să vorbească cu Vitgheft.

— Nu e Makarov, nu poţi să te înţelegi cu el! Am să încerc îndată să-i telefonez lui Stessel; poate că izbuteşte el să-i convingă pe marinari, răspunse Belîi.

Dar comandantul escadrei, amiralul Vitgheft, se încăpăţână şi nici nu voi să audă de aşa ceva.

Turbând de furie, Stessel, însoţit de Nikitin, sosi în goană pe Zolotaia şi-l luă cu asalt pe Vitgheft, care venise şi el acolo:

— Dacă dumneavoastră, excelenţă, nu deschideţi imediat focul asupra japonezilor, voi ordona bateriilor de coastă să deschidă ele focul asupra escadrei dumneavoastră! îi strigă Stessel.

— Avem şi noi tunuri! se oţărî Vitgheft.

— Cu care vă temeţi să trageţi asupra japonezilor!

— Pur şi simplu nu socot necesar s-o fac!

Nikitin şi Belîi se grăbiră să-l liniştească pe Stessel iar Grigorovici îi demonstră lui Vitgheft necesitatea unei ieşiri împotriva japonezilor.

— Generalul Stessel cere excelenţei voastre un răspuns concret: ce intenţionaţi să întreprindeţi acum împotriva japonezilor? îl întrebă pe amiral Nikitin, apropiindu-se de el.

— Să se trimită crucişătorul Novik şi torpiloarele, pentru a-i ataca pe japonezi! răspunse Grigorovici, în locul lui Vitgheft. Semnalizator! Ridică semnalul: Crucişătorul Novik şi torpiloarele să iasă imediat în larg şi să-i atace pe japonezi! ordonă el.

Dar torpiloarele şi crucişătorul Novik care aveau jumătate din efectiv învoit, nu fură în stare să ridice presiunea decât după două ore; şi când, în sfârşit, ieşiră în larg, japonezii dispăruseră de mult în zare.

În seara aceleiaşi zile, Boreiko şi Zvonariov se duseră în oraş. Străzile erau pavoazate în cinstea neaşteptatului succes naval. Pe Etajeră şi pe străzi forfotea o mulţime de lume: marinarii erau prezenţi într-un număr deosebit de mare. Se simţeau eroii zilei: pentru întâia oară izbutiseră să provoace japonezilor pierderi grave în nave mari de linie. Prestigiul marinarilor crescuse subit: toată lumea îi felicita.

— Acum, când flota japoneză a fost atât de slăbită, sperăm că şi escadra noastră, în sfârşit, va ieşi în larg şi va da stârpiturilor de japonezi o lovitură decisivă, îşi exprimau nădejdile cei din forţele terestre.

— Dacă ar trăi Makarov, escadra ar ieşi în larg la cea dintâi maree înaltă pentru a-l urmări pe Togo, chiar până în Japonia. Dar nimeni nu ştie ce are de gând să facă Vitgheft. Mai probabil ca orice e că vom lâncezi ca şi până acum în port, răspundeau ofiţerii de marină.

— În cazul acesta, ar trebui ca Vitgheft al vostru să fie spânzurat cât mai repede de catargul navei amiral! îşi exprimă părerea Boreiko.

— Şi tu să fii numit comandant al escadrei! spuse cu un zâmbet Soimanov, apropiindu-se.

— Nu pe mine, ci pe Essen; el n-o să lase escadra să se culce pe o ureche. E un vrednic cirac al lui Makarov!

— Nu numai de Vitgheft e vorba. În afară de el, şi alţi amirali şi comandanţi de nave de rangul I se declară împotriva ieşirii în larg. Tocmai aceştia întreţin în Vitgheft înclinarea lui înnăscută spre pasivitate, se necăji Soimanov.

— Stăm prost de tot dacă n-aveţi în flotă nici un adevărat comandant, oftă Boreiko.

— Dar şi Stessel al vostru e frate bun cu Willi al nostru, i-o întoarseră marinarii.

— În schimb, noi avem pe Kondratenko şi pe Belîi. Amândoi respectă cu sfinţenie perceptele lui Makarov, pe uscat, obiectă hotărât Zvonariov.

Cei doi prieteni porniră înapoi spre Utios.

Cij, restabilit, se întorsese la baterie. Făcu o mişcare spre a schimba un salut prietenos cu Zvonariov, dar praporşcikul se mărgini să-l salute reglementar. Cât despre Boreiko, acesta nici nu se uită la ştabs-căpitan; doar mormăi pentru sine: „Ni s-a întors comoara!”

Soldaţii îl întâmpinară pe ştabs-căpitan, încruntaţi, tăcuţi. Cij nu întârzie să-şi verse pe ei ciuda care-l rodea: îl bătu crunt pe Belonogov care nu-l salutase aşa cum trebuia; îi trânti un pumn în obraz lui Zaiaţ care îi nimeri întâmplător în cale, şi-l puse pe Blohin să stea cu arma pe umăr, pentru că avea ţinuta neîngrijită.

Numai Nazarenko şi Pahomov îl salutară bucuroşi pe Cij. Feldwebelul se plânse îndelung stabs-căpitanului de purtarea lui Boreiko, prea îngăduitor cu soldaţii, şi a lui Jukovski prea moale.

— Numai în înălţimea voastră ne punem nădejdea! încheie Nazarenko, linguşitor.

— Lasă că-i strâng eu în chingi şi pe soldaţi şi pe ofiţeri! se fudulea Cij. Destule măgării a făcut aici Boreiko, sub aripa ocrotitoare a lui Jukovski!

Seara, îl vizită pe Jukovski şi începu să ofteze şi să-l căineze:

— Eşti de nerecunoscut, Nikolai Vasilievici. În timpul lipsei mele, te-ai istovit de tot! Nu e bine; trebuie să te mai odihneşti, altfel n-ai să poţi suporta greutăţile războiului. Ai doar familie, copii. La ei trebuie să te gândeşti! perora ştabs-căpitanul.

Jukovski, resimţind deosebit de dureros întreruperea legăturilor cu Rusia care îi răpise orice posibilitate de a comunica cu familia lui, se plânse:

— Mi s-au tocit nervii cu desăvârşire; m-au distrus japonezii, iar şefii noştri şi mai mult! Aştept veşnic să mă săpunească, ba pentru una ba pentru alta, se plânse el.

— Da, cu nişte ofiţeri ca ai noştri nu ajungi departe! Şi nu e de mirare că te alegi cu admonestări din partea şefilor. Boreiko se poartă în aşa fel, de parcă el ar fi comandantul companiei şi nu dumneata. Praporul face curte fetei generalului, şi de aceea ia peste picior pe toţi. Soldaţii s-au sălbăticit de tot – parcă-s nişte fiare din pădure şi nu ostaşi. În companie e o debandadă totală! Ai face mai bine să te internezi pentru o lună în spital, să te odihneşti. O să am eu grijă de companie! îl îndemnă Cij.

— Ai dreptate, Alexandr Alexandrovici, într-adevăr, trebuie să mă îngrijesc temeinic, încuviinţă Jukovski.

Aflând despre dorinţa comandantului de a se interna în spital Boreiko nu încercă să-l facă să se răzgândească.

— Bine, duceţi-vă! Odihniţi-vă, iar noi o să ne batem şi pentru dumneavoastră! spuse el înţelegător.

A doua zi, Jukovski trecu pe la Comandamentul Artileriei şi obţinu aprobarea de a se interna în spital. Totuşi, contrar aşteptărilor lui Cij, nu el fu numit la comanda provizorie a bateriei, ci ştabs-căpitanul Gudima care se afla la dispoziţia lui Belîi. Alexei Andreevici Gudima, un bărbat sănătos, calm şi echilibrat, veni împreună cu Jukovski la Utios, inspectă bateria, luând cunoştinţă de complicata ei gospodărie, răspunse prietenos la salutul lui Boreiko, vorbi amical cu Zvonariov şi, pe un ton politicos, dar oficial, cu Cij. Schimbă şi câteva glume cu soldaţii, dar pe Zaiaţ îl pedepsi să stea patru ore cu arma pe umăr pentru că-i găsi bucătăria murdară.

Potrivit obiceiului său din totdeauna, Boreiko încercă să protesteze, dar Gudima îl bătu prietenos pe spate şi nici nu voi să-l asculte.

— Dumneata Boris Dmitrievici, ia comanda operativă a bateriei, îi propuse el lui Boreiko, şi eu voi supraveghea doar ordinea!

Astfel, aproape totul îşi reluă cursul de mai înainte; şi soldaţi şi ofiţeri simţiră dintr-o dată că au un comandant, căruia trebuiau să i se supună. Până şi Boreiko, cu toată divizarea atribuţiunilor, începu să-l roage tot mai des să decidă într-o chestiune sau alta, sau să-şi spună părerea.

Însărcinat cu inventarierea materialelor de captură, pomenind de toţi dracii, blestemându-l pe Gudima, Cij cântarea toată ziua cărbunii, măsura parâmele, ferţele de tendă, număra plăcile de tablă, întocmea zilnic rapoarte pentru comandant.

Când plecă într-o noapte, fără învoire, la Arthur, se alese cu trei zile de arest la domiciliu.

Gudima inspecta bateria dis-de-dimineaţă, rămânea câtva timp în cancelarie apoi se întorcea acasă. Acolo, deschidea un caiet gros, cu încuietoare, şi-şi aşternea amintirile cu un scris mărunt. Pe lângă acestea, Gudima se ocupa şi de Şurka Nazarenko. Îşi răsucea voiniceşte mustăţile, făcându-le ineluşe şi o examina cu atenţie. Curând găsi prilejul să-i împrumute cărţi de citit, şi prin simplitatea lui binevoitoare câştigă simpatia fetei, care nu prea se pricepea în ale vieţii.

În ziua de 7 mai, Zvonariov fu chemat la Comandamentul Artileriei, unde i se făcu cunoscut că, împreună cu o secţie de pe Elektriceski Utios, fusese detaşat la compania 13-a de specialităţi, aflată în dispozitiv pe poziţiile defensive de la Kindjou.

— Te trimit acolo, pe dumneata, Serghei Vladimirovici, îi spuse Belîi, fiindcă compania are nevoie de un inginer, pentru a pune la punct proiectorul şi iluminatul electric. O să mai ai şi câteva instalaţii de făcut la baterii. Vei fi în subordinea comandantului companiei, ştabs-căpitanul Vâsokih. Înainte de a pleca, să treci pe la generalul Kondratenko; vrea să te vadă. Îţi urez succes! încheie generalul strângându-i mâna prietenos.

Pe stradă, Zvonariov o întâlni pe Varia Belaia care pesemne îl aştepta.

— Placi astăzi la Kindjou? îl întrebă ea. Acolo se va da o mare bătălie şi, îndeobşte, e foarte periculos. Să fii prudent, să nu te expui fără rost.

— Doar ştii că sunt un fricos notoriu! răspunse cu un zâmbet Zvonariov.

— Eşti fricos numai cu mine, deşi nu sunt deloc de temut, răspunse Varia cu mâhnire. De japonezi nu ţi-e deloc frică, o ştiu!

— Sunt un păcătos, mă tem de amazoane mai rău că de orice pe lume!

— Nu sunt de loc amazoană, dar nici domnişoară crescută în puf. Ia feşe, vată şi ce mai trebuie, să le ai la îndemâna la o nevoie. Principalul: păzeşte-te!

— Nu am de gând nici să mor, nici să fiu rănit.

— Asta nu depinde câtuşi de puţin de dumneata. Deocamdată, să ne vedem cu bine!

— Unde? întrebă Zvonariov.

— Poate că pe lumea cealaltă.

— Aş prefera un loc ceva mai apropiat.

— Voi căuta să-ţi îndeplinesc dorinţa, răspunse fata şi plecă în fugă, sprintenă.

După ce se prezentă la Kondratenko şi primi de la el instrucţiuni amănunţite, în drum spre baterie Zvonariov trecu pe la Riva. Acolo îl găsi pe Andriuşa, care se tolănise ca la el acasă pe canapeaua din salon. Riva, grijulie, îi fierbea un leac întăritor.

Aflând că praporşcikul pleacă la Kindjou, se neliniştiră amândoi.

— Acolo, frate, te poţi curăţa într-o clipită, îl sperie Andriuşa. Nu termini cu una cu două ca la escadră, care trage cât trage şi pleacă. Acolo, când se pornesc, trag o zi întreagă, pe nerăsuflate.

— Acolo trebuie să se petreacă multe grozăvii. Eu şi Andriuşa vom fi foarte neliniştiţi pentru dumneata. Când te

întorci, treci negreşit pe la noi, îl secundă Riva.

— Mâine mă prezint pe Otvajnâi. Poate că vom fi trimişi şi noi să vă sprijinim de pe mare, adăugă Akinfiev.

Praporşcikul îşi luă rămas bun de la prieteni şi se duse la baterie. A doua zi de dimineaţă plecă la Kindjou împreună cu secţia întâia din compania sa.

P A R T E A A D O U A.

Capitolul I.

Amiralul Makarov a pierit o dată cu cuirasatul Petropavlovsk în ziua de 31 martie 1904. Amiralul Togo a fost informat la Tokio, telegrafic, imediat, la 1 aprilie, şi chiar a doua zi, la 2 aprilie, Marele Cartier-General japonez a dat ordin ca forţele armatei a II-a japoneze de sub comanda generalului Oku să înceapă operaţiuni pentru debarcarea trupelor în Liaodun. Aşa a fost apreciată la Tokio pieirea comandantului flotei ruseşti. Japonezii, şi englezii care stăteau în spatele lor, şi-au dat seama limpede că flota rusească, decapitată prin pierderea comandantului său, nu va fi în stare să împiedice operaţiunea plănuită. Spiritul combativ, pe care răposatul amiral îl întreţinea cu atâta stăruinţă în flotă, cedă locul unei complete decăderi. În loc să angajeze operaţii ofensive, escadra, pe deplin aptă de luptă, se ascunsese într-un port închis, pe care nu îndrăznea să-l părăsească. Demoralizată, ea s-a arătat neputincioasă să împiedice deplasarea din Coreea în Kvantung a unei întregi armate inamice, cu un efectiv de 36 batalioane de infanterie, 17 escadroane de cavalerie şi 216 guri de foc, în total, peste 50.000 oameni, adusă cu 83 vase de transport.

La Port-Arthur, în cursul zilei de 21 aprilie s-a aflat despre apariţia flotei japoneze care proteja debarcarea primelor elemente ale capului de pod, în baia Entoa, lângă Bidzivo. Speriat de moarte, guvernatorul Alexeev, fără să-şi fi luat rămas bun de la cineva, a părăsit în grabă Arthurul, numind în postul de comandant al escadrei pe şeful statului său major naval, amiralul Vitgheft.

În zona în care începuseră operaţiile de debarcare se afla întreaga divizie a IV-a a generalului Fok, dar acesta s-a mărginit doar la rolul de observator şi n-a întreprins nimic pentru a opune rezistenţă. În Arthur, la amiralul Vitgheft se ţineau conferinţe după conferinţe, având ca obiect elaborarea unui plan de contra-acţiuni navale împotriva japonezilor. Contaminaţi de tendinţele defetiste ale lui Vitgheft, comandanţii de nave şi amiralii subalterni se pronunţau într-un glas contra operaţiunilor active de orice fel. După opinia marinarilor, numai forţele terestre puteau stăvili debarcarea, pe când cei din statul-major al lui Stessel erau de părere, că rolul principal în combaterea forţelor de debarcare inamice îi revenea flotei, unităţile terestre având doar menirea de a lichida elementele capului de pod inamic.

Nici ordinul categoric al lui Alexeev, de a se trimite cuirasatul Peresvet cu cinci crucişătoare şi zece torpiloare pentru a zădărnici operaţiile de debarcare n-a fost executat de Vitgheft, acesta invocând diferite pretexte cu totul nefondate. Ca urmare, în ziua de 21 aprilie, japonezii au început să debarce.

Vremea nu-i favoriza. O furtună violentă care a izbucnit a doua zi, însoţită de ploaie şi vijelie, a stânjenit timp de aproape o săptămână debarcarea trupelor. În schimb, aceeaşi situaţie hidro-meteorologică ar fi uşurat mult activitatea torpiloarelor ruseşti: profitând de timpul ploios, ele s-ar fi putut apropia cu uşurinţă, fără a fi văzute, de navele inamice, la distanţă eficace pentru atacuri cu torpilele.

Această întârziere în debarcarea trupelor mai făcea cu putinţă concentrarea în zona capului de pod japonez nu numai a întregii divizii a lui Fok, ci şi a forţelor din Arthur şi chiar din Manciuria. Dar nici marinarii, nici cei din comandamentele de la uscat n-au făcut nimic pentru a împiedica operaţiunile japonezilor. Stessel i-a îngăduit lui Fok să procedeze „după cum va socoti de cuviinţă, fără să

se angajeze, însă, într-o bătălie de proporţii mai mari”, iar Vitgheft, pur şi simplu, n-a trimis în larg nici o navă. Timp de patru zile, eşalonul japonez debarcat, de tăria unui batalion cu patru tunuri de câmp, a fost complet izolat de escadră şi lipsit de orice sprijin din partea ei. Divizia lui Fok ar fi putut să-l nimicească cu uşurinţă, dar generalul n-a întreprins nimic în vederea acestui scop.

Întreaga comportare a lui Vitgheft, ca şi a lui Fok şi a lui Stessel, reprezentau o vădită trădare.

Abia după 7 zile, când grosul trupelor japoneze se şi afla pe uscat, Fok a împins spre capul de pod astfel mult lărgit două companii şi două secţii dintr-o baterie. Acest mic detaşament, atacat de forţele mult superioare ale inamicului, a fost dat peste cap şi s-a retras spre Kindjou.

După ce a întrerupt la 29 aprilie legătura de cale ferată dintre Port-Arthur şi Manciuria, generalul Oku a înaintat în direcţia sud, spre Kindjou, unde exista un sistem de fortificaţii ruseşti care acopereau dinspre nord peninsula Liaotung; în jurul datei de 10 mai, unităţile înaintate ale japonezilor şi-au făcut apariţia în această regiune.

De la Port-Arthur până la Kindjou, cu trenul, erau numai vreo 70 verste; totuşi această distanţă necesita o zi întreagă de drum. Locomotivele, neputincioase, învechite, târau anevoie garnituri de câte douăzeci de vagoane.

Zvonariov plecă cu trupa lui din Arthur în dimineaţa zilei de 7 mai şi ajunse abia seara la destinaţie.

În gară se îmbulzeau o mulţime de soldaţi.

Lângă o clădire scundă de cărămidă se întindeau magazii lungi de lemn, cu materiale de aprovizionare ale intendenţei şi cu muniţii.

La o verstă şi jumătate de gară, se înălţa un şir de sopci întretăiate de tranşee şi de obstacole de sârmă ghimpată. La dreapta, ocolind liniile, trecea un drum larg spre oraşul chinezesc Kindjou, împrejmuit cu un zid înalt de cărămidă. În fund, dincolo de linia ferată, se zărea golful Kerr, lung şi puţin adânc.

Flămânziţi în cursul zilei, ostaşii se repeziră la cantina amenajată într-o magazie.

Blohin, Belonogov şi Zaiaţ se strecurară cu marmita la fereastra prin care se distribuia ciorba şi pâinea.

— Câţi oameni, la ordinar? întrebă bucătarul soios.

— Cincizeci! răspunse Blohin.

— Unde e situaţia de efectiv şi biletul de subzistenţă? întrebă tiraliorul artelnic, scoţând capul pe ferestruică.

— E la praporşcik. Iată hârtia de la comandantul vostru.

— Aici scrie patruzeci, nu cincizeci.

— Hai, dă-le pentru cincizeci, se vede că-s flămânzi oamenii, interveni artelnicul, deodată îngăduitor.

După o jumătate de oră, cu foamea înşelată de zeama lungă şi ronţăind din mers pâine uscată, artileriştii porniră din nou la drum.

— Alături de ce mâncăm noi pe Utios, ciorba lor chiar că e de lepădat, mormăia Blohin pe undeva în coada frontului. De n-aş fi tras o duşcă, nici nu mi-ar fi trecut prin gâtlej.

— Da, cred c-o să ne amintim mereu cu jind de peştele nostru, oftă Koşeliov.

— Staţi, dar Zaiaţ ce rost are aici? se miră Lebiodkin. Nu cumva l-a făcut ochitor?!

— Aici sunt peste patru sute de oameni, iar artelnic, unul singur. Aşa că, de-aia a ordonat generalu' să mă trimită pe mine şi pe Belonogov ca ajutor, lămuri Zaiaţ, mândru de sine.

— Ia uite, ce fudul s-a făcut! Chiar generalu' dă ordin pentru el! bodogănea Blohin. Pentru mine, numai o dată a dat ordin, da' ca să-mi ardă o mamă de bătaie.

Noaptea pogorî iute, ca la miazăzi. Terasamentul liniei ferate albicea în întuneric; greierii târâiau prin iarbă; broaştele orăcăiau undeva, în vreo baltă. Un fluier de locomotivă se auzi, strident, şi, repetat de ecou, se stinse treptat printre sopci. Harabale chinezeşti, trase de vaci, se târau agale pe drum, scârţiind cumplit, cu roţile uscate, neunse.

— Mai avem mult de mers, înălţimea voastră? întrebă Koşeliov.

— Îndată ce ocolim dealul, dăm la dreapta de şuşea. Urcăm coasta şi nimerim taman pe poziţii, răspunse Rodionov care mergea înainte, alături de Zvonariov.

— Dar până la japonez, o fi departe? întrebă Lebiodkin.

— Ajungi cu tunul, răspunse Bulkin.

— Japonezii se apropie de Kindjou, dinspre dealul Samson, lămuri Zvonariov. Peste două-trei zile, probabil că vor fi aici.

— Va să zică, atâta viaţă de trăit mai avem: doar trei zile! gândi cu glas tare Blohin.

— Prea devreme vrei să dai ortu' popii! Care nimereşte în tine, „purice”?

— Şi dacă-l nimereşte, tot sare îndărăt, rânji Blohin. Pe mine poţi să mă omori doar cu tunul de marină; cel de câmp n-are ce-mi face, că-s blindat, iac-aşa!

— Prea te lauzi, diavole! Mai bine, vezi să nu-ţi scoată japonezii maţele.

— Aş, de unde! N-au cum să ajungă la ele. Că tare am prins osânză din crăpelniţa lui Zon.

— Ce, tot nu poţi să uiţi papara pe care ai mâncat-o de la Zon al tău? întrebă Rodionov.

Într-un sfert de ceas secţia ajunse la o mică tabără făcută în dosul poziţiilor, pe povârnişul de sud al sopcilor.

Zvonariov se duse să se prezinte la comandantul companiei, ştabs-căpitanul Vâsokih, iar soldaţii se opriră lângă corturi, aşteptând ordine. Fură numaidecât înconjuraţi de cei mai vechi prin partea locului:

— De unde veniţi? Ce companie sunteţi? Cine e comandantul vostru? Câţi sunteţi? îi copleşeau aceştia de întrebări.

— De pe Elektriceski Utios! Patruzeci de oameni şi un prapor! răspunse Blohin, în numele tuturor.

— Va să zică, aţi şi mirosit praful de puşcă?

— Păi, se vede treaba că n-am avut parte destulă de el, am venit şi încoace.

Soldaţii se împrăştiară prin corturi, întrebând de viaţa de pe poziţii.

— Până acum am avut un trai liniştit. Aşezam tunuri şi căram obuze. Cu mâncarea, e adevărat, stăm prost. Numai când facem rost de un porc de la chinezi, îmbucăm şi noi ca lumea. Şi cu apa o ducem prost. Am săpat puţuri, dar apa din ele e amară. Multă nu bei, oricât ţi-ar fi sete; povesteau ostaşii noilor veniţi.

Pe când aceştia se familiarizau cu noile locuri, Zvonariov şedea la Vâsokih în cort.

Ştabs-căpitanul îi făcu o primire cordială şi-i oferi un ceai. După ce ascultă raportul amănunţit al praporşcikului, îl puse la curent cu dispozitivul defensiv de la Kindjou, cu amplasamentele bateriilor şi cu presupunerile sale în privinţa luptelor în perspectivă.

— Îţi voi încredinţa flancul stâng. Acolo sunt şase baterii alcătuite din tunuri uşoare şi chinezeşti vechi. Eu comand bateriile de la centru. Acolo sunt aşezate toate piesele grele; comanda flancului drept o va avea porucikul Sadakov, iar a bateriei de la Igvestkovaia, dincolo de linia ferată, porucikul Solomonov. Mâine o să afli toate amănuntele. Pe soldaţii cu care ai venit ţi-i repartizez tot dumitale, afară de artelnic şi de bucătar, pe care îi opresc aici. Ai un subofiţer destoinic? întrebă Vâsokih.

— Am. Un ostaş foarte bun şi un subofiţer de toată încrederea.

— Minunat! Trebuie să numesc un comandant mai de nădejde la bateria de la poarta de nord a oraşului. Acolo sunt numai patru tunuri chinezeşti vechi, cu câte cincizeci de obuze de piesă şi nu face să numesc un ofiţer. Misiunea bateriei: să tragă direct asupra drumurilor de acces spre oraş; pe urmă, să abandoneze piesele şi să se retragă încoace.

— Mai am ordin să iau legătură cu inginerul Şevtov.

— Îl întâlneşti mâine, dis-de-dimineaţă, pe poziţii. O să te pună să te ocupi de proiectoarele noastre care nu

funcţionează ca lumea.
— Îmi daţi voie să mă duc să văd cum s-au aranjat oamenii mei? întrebă Zvonariov.
— Mergem împreună; totodată, ai să vezi şi poziţiile. Seara le inspectez întotdeauna, văd ou ochii mei dacă totul e în ordine la baterii.
Ieşiră din cort. Totul în jur era învăluit în bezna molcomă a nopţii. Numai de vale, în spatele poziţiei principale, se zăreau luminile cazărmii regimentului de tiraliori şi ferestrele popotei, de unde se auzeau accentele unui marş marţial.
— Muzica aceea tună dis-de-dimineaţă şi nu încetează până noaptea târziu, lămuri Vâsokih.
— Asta înseamnă că e un regiment vesel iar ofiţerii sunt voioşi, observă ironic Zvonariov. De când vă aflaţi aici?
— De la 1 mai! Lucrările de fortificare a poziţiilor au început de la izbucnirea războiului, dar s-au făcut anapoda; când au debarcat japonezii la Bidzivo, am început să dăm în zor. Ne-au format la iuţeală compania, şi cu acest prilej, comandanţii de companii s-au grăbit să ne paseze pe cei mai proşti soldaţi şi gradaţi.
Zăboviră mai mult lângă tabăra artileriştilor, alcătuită din vreo 17 corturi.
— Rodionov! strigă Zvonariov.
— Ordin, înălţimea voastră! răcni Rodionov răsărind din întuneric.
Zvonariov îi comunică lui Rodionov noua sa numire:
— Ei, ce zici? Te descurci, nu ţi-e frică?
— Da' de ce să nu mă descurc? Mai mare grozăvie ca la noi, pe Utios, n-are să fie! răspunse liniştit subofiţerul.
Praporşcikul îl lăsă pe Rodionov să plece şi-l urmă mai departe pe Vâsokih. De-a lungul tuturor bateriilor trecea un şanţ de comunicaţie. Alături, pe stâlpi, fuseseră întinse sârme de telefon. În întuneric se conturau parapetele scunde, negre, ale bateriilor; pe alocuri, santinelele somau pe cei doi ofiţeri şi le cereau parola.

După ce inspectară bateria, se întoarseră în tabără.

Abia se crăpă de ziuă şi Vâsokih îşi deşteptă compania. Soldaţii se spălară la iuţeală, îşi strânseră corturile şi alergară la cantină, unde îi aştepta ceaiul făcut în cazan. Zaiaţ şi Belonogov trebăluiau de zor pe lângă şase cazane mari, în care pregăteau prânzul pentru toată compania.

— Băieţi, ascultaţi aici la mine! strigă Rodionov către soldaţi. Am nevoie de cinci oameni pentru poziţia înaintată. Care vrea să vie?

Se găsiră mai mulţi voluntari decât trebuia.

— Ei, atunci, îmi aleg eu, după gust: Kupin, Blohin, Iarţev, Bulkin şi Gaidai, îi numi subofiţerul.

— Nu pot să merg şi eu cu voi? sări Zaiaţ.

— Tu ai ordin să vezi aici de-ale gurii! Ai grijă să le dai alor noştri de pe Utios mâncare ca lumea în lipsa mea! îl dăscălea Rodionov. În locul meu, rămâne Lebiodkin mai mare peste voi cei din secţia noastră; să ascultaţi de el, ca de tatăl vostru.

Se apropie Zvonariov.

— Atenţiune, drepţi! comandă Rodionov.

Praporşcikul salută secţia.

— Staţi jos, ordonă el şi se aşează la masă, lângă Rodionov. Cine merge cu tine? întrebă el.

Subofiţerul înşiră numele voluntarilor.

— Bine! Când terminaţi, veniţi la mine în cort să mă luaţi; mergem împreună.

De la nord-vest spre sud-est, barând istmul îngust dintre cele două golfuri, se întindea un şir de sopci scunde, înşiruite de la coasta băii Kindjou până la golful Huenez. Spre nord, se înălţau la 60 de stânjeni deasupra nivelului mării, descrescând spre sud. Tocmai în mijlocul lor, la vreo 2 verste în faţa poziţiilor, se ridica orăşelul Kindjou, împrejmuit cu un zid de piatră înalt de 3 stânjeni. Tot acolo se afla un sătuc chinezesc, ca o suburbie a oraşului Kindjou. De cealaltă parte a văii Kindjou, se ridicau imediat culmile cu coaste repezi ale dealului Samson care acopereau la

nord toată zarea. Toate dispăreau sub culturi dese de gaolian, de ciumiză şi de porumb, mai înalte ca un stat de om. În acele desişuri, se puteau mişca în voie, neobservate, regimente întregi. Doar pe creastă se zăreau locuri stâncoase, pleşuve.

Tranşeele încingeau toate sopcile. Jos, chiar la poala înălţimilor, trecea prima linie de tranşee, apărată din faţă printr-o fâşie largă de obstacole din sârmă ghimpată. Pe la mijlocul coastei se afla cea de-a doua linie de tranşee; garduri de sârmă ghimpată, încingeau de asemenea peste tot poziţiile.

În sfârşit, sus de tot, se aflau nouă lunete73 întorcându-şi feţele în toate cele patru părţi. În acest fel, numai bateriile aşezate între lunete şi în spatele lor erau cu frontul spre nord şi nord-est, de unde se aşteptau atacurile principale ale inamicului. Un asemenea mod de organizare a poziţiilor le transformă într-o capcană pentru apărătorii lor dacă japonezii ar fi izbutit să răzbească în spate, căci atunci toate unităţile s-ar fi văzut silite să se retragă spre o trecătoare îngustă, de vreo douăzeci stânjeni, lăsată între obstacolele de sârmă ghimpată de la capătul flancului drept. Aceasta îngreuna de asemenea evacuarea răniţilor în cursul luptei şi făcea imposibilă retragerea tunurilor, în cazul unei replieri.

— Pentru ce fel de luptă au fost proiectate aceste poziţii? Defensivă sau ofensivă? îl întrebă praporşcikul pe Vâsokih.

— Ofensivă? Nici pomeneală! De pe poziţiile astea, nici n-ai cum să debuşezi la atac.

— Pe scurt: aceste poziţii ne condamnă dinainte la pasivitate!

— Chiar misiunea asta o şi avem: să apărăm dinspre nord peninsula Kvantung! Încercăm să-i oprim pe japonezi aci, şi dacă reuşim, rezistăm până ne sosesc ajutoare din Manciuria; în caz contrar, ne retragem spre Port-Arthur.

După ceai, Zvonariov porni cu soldaţii spre Kindjou.

Privite din apropiere, zidurile oraşului nu erau câtuşi de puţin atât de impunătoare şi de solide cum păreau de la distanţă. În multe locuri aveau crăpături, se năruiau; porţile lor erau de lemn. Ulicioare înguste, întortocheate şi nespus de murdare, dughene mici chinezeşti, o liotă de copii, scormonind gunoaiele pe străzi, o duhoare înecăcioasă de ulei de susan ars, de usturoi şi de hoit – acestea erau „trăsăturile dominante” ale orăşelului Kindjou.

În centrul lui se aflau mai multe clădiri cu etaj, în stil pe jumătate european, dar cu acoperişuri de ţiglă în stil chinezesc, cu colţurile întoarse în sus. Tot acolo se afla şi un mic templu, cu o jalnică imitaţie de parc în jur. Pe o mică porţiune mai largă a străzii, servind ca piaţă, se îngrămădeau harabale chinezeşti cu tot felul de alimente. Tot acolo se înălţa un stâlp pentru înştiinţări, lângă care crainicul bătea într-o tobă şi apoi aducea la cunoştinţa tuturor ultimele dispoziţii ale lui dao-tai, guvernatorul chinez local, şi ale autorităţilor ruseşti. Lărmuind şi vânzolindu-se, mulţimea din piaţă ba se îmbulzea în el, înghesuindu-l chiar lângă stâlpul de înştiinţări, ba se retrăgea spre marginile maidanului, şi atunci crainicul o chema stăruitor, cu bătăi de tobă.

Izbutind, cu chiu, cu vai, să răzbească prin oraş, Zvonariov zăbovi puţin la poarta de nord, pe care o găsi închisă. Acolo era ceva mai puţină lume. La umbra oaselor, adăpostiţi de soarele dogorâtor, şedeau câţiva tiraliori, goi până la brâu şi fără şepci. Pe zidul de lut erau atârnate câteva bluze şi şepci murdare de noroi. Unul dintre soldaţi îşi muia cu grijă într-o baltă puturoasă bluză albă, curată.

— Ce faci acolo? îl întrebă Rodionov, mirat.

— Îmi murdăresc şi eu bluza în noroi, ca să nu se vadă de departe, răspunse ostaşul. Ni s-a ordonat la toţi să ni le murdărim, ca să fie cam la fel cu cele japoneze.

— Dar ce, japonezii n-au echipament alb? se miră şi Zvonariov.

— Da de unde! Când se culcă pe iarbă, ori se târăsc prin gaolian, nici n-ai cum să-i vezi! Au uniformă verde-cenuşie, taman la culoarea ierbii. Doar atunci când se mişcă îi mai poţi zări. Şi şapca lor e tot aşa. Nu ca la noi, totul alb de se vede la o verstă.

Artileriştii întrebară de locul în care se afla bateria, întredeschiseră anevoie poarta grea, se strecurară unul câte unul prin crăpătura îngustă şi ajunseră prin şanţul de comunicaţie la baterie.

Mai mulţi ostaşi le ieşiră în întâmpinare.

— Care e mai mare aici? întrebă praporşcikul.

— Eu sunt, înălţimea voastră, canonierul ochitor Egorov Vasili din compania a treia, răspunse unul, făcând un pas înainte.

— Predai comanda subofiţerului Rodionov; rămâi ajutor la el! Vă supără rău japonezul?

— Ziua mai merge, înălţimea voastră, da' noaptea nu te lasă să închizi ochii, se târăşte până la baterie şi trebuie să fii cu ochii în patru să nu-ţi strice tunul.

— Şi tiraliorii ce păzesc?

— Păi, n-ai cum să-l vezi: el se târăşte pe pământ, ca năpârca, se vâră în groapă, ori în şanţ, şi nu-l desluşeşti, da' el ne zăreşte de la o verstă, după bluze.

— Tăvăleşte-te şi tu într-o băltoacă, cum fac pifanii. Atunci, nici pe tine n-o să te vadă, îl sfătui Blohin.

— Da' ce, sunt porc să mă tăvălesc în mocirlă? se burzului omul.

— Acu, toţi pifanii noştri s-au prefăcut în porci. Le-au dat ordin ăi mari: când dai de o băltoacă, ţuşti ca porcul într-însa, dă-l afară, pe el, vâră-te tu în locul lui, şi grohăie, ca să nu te crează japonezul om! lămuri Blohin, în râsul tuturor.

Bateria se compunea din patru tunuri chinezeşti vechi, de 3,5 ţoli cu o bătaie maximă de 4 verste. Tunurile trăgeau obuze percutante şi mitralii. Bateria nu dispunea de şrapnele. Bine adăpostite, în tranşee adânci, cu măşti de lemn deasupra pieselor, tunurile, privite din depărtare, nu

se vedeau aproape de loc. Tot acolo, alături, erau amenajate adăposturi întărite pentru servanţii tunurilor şi beciuri adânci pentru muniţii. În spatele bateriei, ceva mai departe se afla o vatră de cărămidă pe care se gătea mâncarea.

În timp ce ostaşii priveau curioşi acele locuri noi pentru ei, Zvonariov şi Rodionov se înţeleseră cum să se facă legătura între baterie şi poziţia principală. După ce examină totul, praporşcikul, însoţit de Rodionov şi de Egorov plecă în oraş să se prezinte comandantului garnizoanei. În timp ce mergeau prin şanţul de comunicaţie, undeva în gaolian răpăiră câteva focuri de puşcă. Plesnind uşor, gloanţele izbeau parapetul şanţului şi zvârleau în sus norişori de colb.

— Ia uite! Japonezul pândeşte şanţul! observă Rodionov. Tot trage când şi când!

— Stă zi şi noapte cu ochii la baterie şi la oraş, răspunse Egorov.

Comandantul garnizoanei din Kindjou şi al companiei de specialităţi din regimentul 5, porucikul Gorbov, locuia într-o fanză chinezească nearătoasă lângă poarta de nord.

Porucikul, în halat chinezesc, şedea pe un pat de lut, căruia i se zice kan, cu o sobiţă dedesubt şi acoperit de covoare, ţinea ghitara în mâini şi sorbea votcă din pahar, cântându-şi romanţe de inimă albastră. Două chinezoaice, încă tinerele, stăteau sfioase într-un ungher cu ochii la capitan rus.

— Vă salut, nobile cavaler, rosti porucikul, sculându-se în întâmpinarea lui Zvonariov. Cu ce prilej aţi păşit pragul acestei sărmane colibe?

Praporşcikul îi explică rostul misiunii sale şi i-l prezentă pe Rodionov.

— Deci ai să fii comandantul artileriei mele? i se adresă Gorbov subofiţerului. Fiindcă acum ne-am cunoscut, hai trage şi tu o duşcă de votcă, dar pe urmă, să nu luaţi în gură nimic spirtos, doamne-fereşte, nici tu, nici soldaţii tăi! Iar ţie, Egorov, îţi fac cinste, pentru meritele tale de până acum. Să-l vedeţi, cum striveşte stârpiturile de japonezi, ca

pe nişte purici! Chiar şi noaptea: după flăcările puştilor – bum! şi ei amuţesc pe loc!

După aceea, Gorbov îi lăsă pe cei doi să plece şi-l invită pe Zvonariov să prânzească cu el.

— Mai tragem o duşcă, mai luăm o gustăricâ. Nici nu ştii când a trecut ziua. Noaptea trebuie să stai de pază pe zid, ca să nu se strecoare japonezii în oraş. Să-i vezi ce bestii viclene sunt: se strecoară şi printr-o găurică!

Zvonariov încercă să refuze, dar porucikul îl tot îmbia să bea şi să mănânce o bucată de castravete de mare.

Ieşind de la porucik, Zvonariov se întâlni pe neaşteptate cu Butusov. Locotenent-colonelul avea bluză, chipiu şi pantaloni kaki, iar ca încălţăminte, moletiere kaki şi ghete uşoare. Praporşcikul îl privi mirat.

— Te uiţi la ţinuta mea nereglementară? Să umbli prin părţile acestea, şi încă vara, cu cizme, e cald şi greu; ghetele sunt mai comode, mai uşoare, lămuri grănicerul.

— Dar cum de aţi nimerit culoarea aceasta de protecţie, care se confunda atât de bine cu terenul? Cu asemenea ţinută nu sunteţi vizibil nici la zece paşi, spuse Zvonariov.

— Am făcut rost de vopsea de la prietenii mei chinezi; asemenea vopsea putea fi cumpărată ieftin de tot în Japonia, în orice cantitate. Încă de acum un an, mi-am îmbrăcat toţi grănicerii în kaki. Serviciul ne obligă adeseori să-i urmărim pe contrabandişti şi pe hunhuzi. Şi la noi, dacă eşti îmbrăcat în alb şi negru, nu ajungi departe. Eşti împuşcat repede. E adevărat, că Stessel ar fi vrut să mi se dea un ordin observator pentru schimbarea ţinutei, aşa, de capul meu, dar noi grănicerii nu suntem subordonaţi Ministerului de Război. Comandantul nostru e ministrul de finanţe. Iar lui Vitte nu-i place când îşi vâră cineva nasul în departamentul său. Aşa că, Stessel a rămas mofluz. Acum, soldaţii mei îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ţinuta lor, iar infanteria şi artileria se perpelesc în ale lor şi-şi blestemă şefii. Ce e bun în Rusia şi în Siberia, nu prea merge în China, explică Butusov.

— Aşadar, toţi ostaşii puteau fi îmbrăcaţi în kaki, în loc să fie puşi să se tăvălească prin noroaie, aşa cum se face astăzi!

— Nu numai că puteau, ci ar fi trebuit să fie. Dar parcă poţi să te înţelegi cu deştepţii din comandamentele noastre? Sunt mai îndărătnici decât catârii. Iar soldaţii vor plăti în război, cu sânge, prostia şi îndărătnicia lor, vorbea locotenent-colonelul cu înflăcărare.

— Cred că, de pildă, Kondratenko ar sprijini o asemenea iniţiativă, obiectă Zvonariov.

— Se pare că nici el n-a apreciat încă marile avantaje ale ţinutei noi pentru soldaţi. E un om cumsecade, dar nu se ia de piept cu şefii, decât în cazuri extreme. De cele mai multe ori speră că va izbuti să-i înduplece, să-i convingă, în loc să ia taurul de coarne. Ştabii noştri nu înţeleg de altceva. Sunt greu de urnit când e vorba de inovaţii, şi, în ale milităriei, acestea sunt astăzi destule, iar noi am rămas mult în urma străinătăţii. După ce ai să stai o vreme aici, ai să te convingi şi dumneata că am dreptate.

Discuţia cu Butusov rămase ca o piatră pe inima lui Zvonariov. Adevărul celor spuse de locotenent-colonel părea limpede pentru el; era însă uimit întrebându-se: cum era cu putinţă ca unii comandanţi inteligenţi şi cu vederi înaintate, ca Belîi, Kondratenko şi alţii să se împace atât de uşor cu aberaţiile strigătoare la cer din sistemul de organizare a armatei ruseşti. Era greu de presupus că nu le sezisau. Mai curând, se părea că nu le acordau importanţa cuvenită, că le socoteau lucruri neînsemnate.

„Când mă întorc în Arthur, îi povestesc neapărat totul lui Boreiko. El va şti să-i influenţeze pe ştabi, hotărî praporşcikul… Mă mai întorc, ori rămân aici pentru totdeauna?” îi trecu o clipă prin cap, dar se grăbi să alunge acel gând, ca pe o muscă supărătoare.

Era aproape de amiază, când Zvonariov se întoarse înapoi pe poziţie. În cortul lui Vâsokih găsi un tânăr, cu obrajii

îmbujoraţi; era căpitanul Şevţov, constructorul şef al sistemului defensiv de la Kindjou.

— Să vă recomand, Alexei Vladimirovici! Dumnealui este inginerul mutat la noi, artilerist şi meşter în toate, rosti Vâsokih, prezentându-l pe Zvonariov.

— Îmi pare foarte bine! Am multă nevoie de dumneata, mai întâi, ca să ne pui la punct proiectoarele şi toate celelalte instalaţii electrice, spuse Şevţov cu însufleţire.

— Sunt cu totul la dispoziţia dumitale! Pot să mă apuc îndată de treabă.

— Acum, să luăm masa. După aceea, mergem pe poziţii şi hotărâm totul la faţa locului.

— Înălţimea voastră, vine domnul general, raportă ordonanţa lui Vâsokih.

— A, iar îl aduce dracul pe nătărăul acesta de Fok! rosti cu ciudă inginerul Şevţov.

Ofiţerii ieşiră din cort. Vâsokih şi Zvonariov se repeziră în vale, spre şopronul cantinei, unde soldaţii se şi aliniaseră pentru a primi hrană.

— La rând drepţi! comandă Vâsokih, de îndată ce-l zări pe Fok însoţit de aghiotant.

Zvonariov se grăbi să-şi ocupe locul în faţa secţiei. Călare pe un cal înalt, ciolănos, dând îngrozitor din coate şi şerpuindu-şi tot trupul la fiece salt, Fok era cum nu se poate mai caraghios. Faţa lui uscăţivă, cu barbişon cărunt, cu un zâmbet plin de dispreţ în ochii subţiaţi, era roşie-stacojie.

Ajuns în dreptul frontului, generalul îşi struni calul şi răcni:

— Bună ziua… mama voastră!

Uluit, Zvonariov rămase cu gura căscată. Soldaţii se zăpăciră şi răspunseră învălmăşit.

— Nu ştiţi să răspundeţi, mârlanilor! se năpusti Fok asupra lor.

— Permiteţi să raportez, excelenţă! Soldaţii n-au înţeles, dacă îi salutaţi, ori îi înjuraţi! interveni Vâsokih.

— A, aţi uitat graiul rusesc, ticăloşilor! Bună ziua,… mama mamelor voastre!

Şi, întorcându-şi calul, generalul se îndepărtă de cantină în trap mărunt.

— Pe loc repaus! comandă căpitanul. Continuaţi cu împărţirea hranei!

— La mare cinste am ajuns! rosteau soldaţii mânioşi cu glas tare.

— Cică gheneralul ăsta Fokov, e din neam de nemţi, observă Blohin.

— Ei, şi?

— Se pare, că după glagoria lor gheneră̆licească, cu rusul nu se poate vorbi altfel decât în ocări.

Vâsokih şi Zvonariov se duseră să ia masa la popota ofiţerilor din regimentul 5, aflat în imediată apropiere, chiar în spatele poziţiilor. Într-o încăpere mare erau două rânduri de mese lungi, la care se şi aşezaseră vreo 40 de ofiţeri. La o măsuţă pusă în capul celorlalte, sub un uriaş portret al ţarului, şedea comandantul regimentului, colonelul Tretiakov. Înalt, arătos, de vreo cincizeci de ani, cu un belşug de fire cărunte în barba lată şi în păr, făcea o impresie plăcută, prin felul lui blajin de a fi şi prin privirea blândă a ochilor albaştri. Lângă el, se aflau doi ofiţeri superiori. Căpitanii şi ceilalţi ofiţeri mai mici în grad luau loc la mesele lungi. Tot aici erau şi doi preoţi. Zvonariov recunoscu într-unul din ei pe ieromonahul Elpidifor din Arthur. Masa era în toi.

În clipa când artileriştii intrară şi se îndreptară spre Tretiakov, pentru a-l saluta, salut adresat totodată întregii asistenţe, colonelul ridică brusc mâna şi ofiţerii începură să cânte cu însufleţire:

Tunari, băutura nu-i bună, Când voi ne lipsiţi – mohorât
E cântul ce-alene răsună;
Nici vinul nu curge pe gât!

În curte, sub ferestre, fanfara tună onorul, acoperind cântecul ofiţerilor cu vuietul ei. Într-un ropot de aplauze,

Tretiakov păşi în întâmpinarea celor doi artilerişti şi le întinse două cupe mari cu vin pe o tavă de argint. Zvonariov şi Vâsokih le goliră pe nerăsuflate şi, ca oaspeţi de onoare, luară loc la masa comandantului.

Tretiakov îi întrebă în ce stadiu se află amplasarea tunurilor şi aprovizionarea cu muniţii.

— Trebuie să dăm zor cu amenajarea poziţiilor. Agenţii ne informează că japonezii concentrează toate forţele la Kindjou. Încă o zi, două, şi vom avea de înfruntat forţe inamice copleşitoare. Dumneavoastră, domnilor artilerişti, să nu uitaţi acest lucru, îi preveni colonelul.

— Aveţi date despre numărul tunurilor, de care ar putea să dispună japonezii în această bătălie ce ne aşteaptă? întrebă Vâsokih.

— Date precise n-am, dar, după cât se pare, vor fi cel puţin două sute de guri de foc. Bineînţeles, numai piese de câmp, de calibru 4 ţoli cel mult.

— Faţă de cele şaizeci şi cinci de tunuri ale noastre. E adevărat, că ale noastre au în medie calibrul de 6 ţoli. Fiind piese de o mai mare putere, pot să ne ajute foarte mult în trageri de contrabaterie.

— Să nu uitaţi tactica japonezilor. Ei îşi amplasează bateriile adăpostite şi distanţate între ele. În lupta de la Sanşilipu, o secţie din bateria noastră care era descoperită, a fost scoasă din acţiune în zece minute şi a pierdut trei piese din patru, plus jumătate din servanţi, rosti Tretiakov, făcându-i atenţi.

— Ei, atunci o să ne fie greu! La noi, tunurile stau cu totul descoperite şi, literalmente, roată lângă roată, rosti Zvonariov.

— Ridicaţi parapetele mai sus; adânciţi amplasamentele piese lor; protejaţi, în sfârşit, tunurile, deasupra, cu acoperişuri de bârne, sau măcar camuflaţi-le cât mai bine cu rogojini, spuse Tretiakov.

— Toate acestea trebuiau făcute din timp, de inginerii care au construit fortificaţiile. Şi apoi, ridicând mai sus

parapetele înseamnă să reducem câmpul de vedere spre inamic, care şi aşa se află în vale faţă de noi, obiectă Vâsokih.

— Ar trebui ca tunurile să fie scoase cu totul din întărituri şi amplasate într-o văgăună, în spatele poziţiilor infanteriei, undeva în regiunea cazărmilor, propuse Zvonariov.

— Pentru aceasta, nu dispunem de timp şi nici n-avem goniometre pentru tir indirect, dar, mai ales, soldaţii şi ochitorii nu ştiu să execute asemenea trageri, răspunse Vâsokih.

— Atunci, în lupta pe care o vom da, nu putem să ne aşteptam decât la o înfrângere, rosti trist Zvonariov.

— Ei, nu trebuie să fim prăpăstioşi! Moralul, tinere, câştigă trei sferturi din victorie, rosti colonelul, sentenţios.

Văzând că masa se prelungeşte, Zvonariov ceru voie să se retragă. Tretiakov nu-l lăsă pe Vâsokih să plece:

— Dumneata eşti comandantul artileriei mele, şi mai avem multe de discutat, preciză el.

Ajungând în cort, Zvonariov îi trimise îndată lui Vâsokih, printr-un agent de legătură, un bilet, cerându-i să vină „într-o chestiune urgentă”.

Koşeliov intră grăbit în cort şi, foarte tulburat, începu să povestească, spunând că se dăduse ordin să se mineze toate întăriturile, că pionierii au şi început să aşeze minele.

— Ce ne facem, înălţimea voastră? Japonezul izbeşte într-o mină, ori facem noi vreo greşeală şi – gata, sări în aer! Nu, la asta nu ne învoim în ruptul capului! îi raportă el praporşcikului.

— Ce nerozie! Cine a dat ordin să se facă aşa ceva?

— A ordonat comandantul batalionului de pionieri, locotenent-colonelul Jerebţov, dar dumnealui are ordin de la generalul Stevselev!

— E o neînţelegere la mijloc. Îl întreb imediat pe căpitanul Vâsokih, despre ce e vorba.

Praporşcikul îl găsi pe Vâsokih în cortul lui culcat pe patul de campanie, cu o compresă rece la cap.

— Abia am scăpat. Ca încheiere, m-au tratat cu o amestecată care m-a făcut praf, se plânse Vâsokih.

Zvonariov îi spuse că pionierii pregăteau minarea poziţiilor, şi-l întrebă ce părere are.

— Părerea mea e că ori Jerebţov, ori Stessel, ori chiar amândoi au căpiat din pricina căldurii. Dacă vor fi minate întăriturile, atunci îmi iau oamenii de pe poziţii şi plec unde-oi vedea cu ochii. Îndată ce mă mai dezmeticesc, viu şi eu acolo; deocamdată, du-te te rog, cu Sadâkov.

— Porucikul e ameţit de opiu şi nu se simte bine, raportă ordonanţa căpitanului.

— Ei, asta mai lipsea! Solomonov bea fără întrerupere iar ăsta s-a apucat să fumeze opiu! Asta nu mai e companie, e balamuc curat!

Zvonariov plecă singur. Lângă întăriturile de la flancul stâng, aflate în grija praporşcikului, artileriştii se înjurau cu pionierii care săpau în parapet gropi pentru aşezarea minelor.

— Cine v-a dat ordin să aşezaţi minele? îi întrebă Zvonariov.

— Comandantul companiei.

— Unde-i acum?

— Nu pot să ştiu; a plecat undeva.

— Încetaţi lucrul! ordonă Zvonariov.

— Înălţimea voastră, noi am primit un ordin şi trebuie să-l executăm, obiectă un subofiţer pionier.

— Înălţimea voastră, daţi-ne voie să-i luăm în pumni, îl rugă Koşeliov, să-i vedeţi cum se cară!

— Las' că-i rugăm mai întâi cu binişorul, glumi cu un zâmbet praporşcikul, ca să înlăture primejdia unei răfuieli cu pionierii. Dacă n-or să asculte… ei, atunci o să le tragem şi câţiva pumni după ceafă!

— Înălţimea voastră, se rugă pionierul, ia puneţi-vă şi dumneavoastră în pielea noastră! Ni s-a ordonat să săpăm gropi pentru mine, şi noi săpăm. Pe zăpuşeala asta nici

nouă nu ne arde de muncă: da' ce să facem, ordinul se execută.

— Opriţi lucrările; mă duc să vorbesc cu comandantul meu, dispuse Zvonariov şi o luă înapoi, spre Vâsokih.

Acesta se dezmeticise între timp. Se duseră amândoi la Tretiakov care fusese pus comandant peste toate poziţiile. În drum, îl întâlniră pe Şevţov şi-i spuseră păsul lor.

— Jerebţov locuieşte cu mine, şi am stăruit pe lângă el în toate chipurile să oprească lucrările de minare, dar nu vrea să audă de nimic, de vreme ce aşa au dispus Stessel şi Fok. Să mergem la Tretiakov, spuse Şevţov.

Colonelul, cam buimac după masa copioasă, îi primi îndată şi, aflând despre ce era vorba, se revoltă:

— Stessel e un tâmpit, Fok un nemernic, iar Jerebţov, şi tâmpit şi nemernic laolaltă! declară el tăios. Chemaţi-l numaidecât la mine! Să te afli în poziţii minate, în timpul luptei, înseamnă să şezi pe un butoi de pulbere şi să zvârli în el mucuri de ţigară.

Când se ivi, în sfârşit, Jerebţov, Tretiakov îi ordonă să înceteze imediat toate lucrările de minare a poziţiilor.

— Vă rog să-mi daţi un ordin în scris în acest sens, răspunse pionierul; ca să raportez lui Stessel şi lui Fok.

— Nu dau nici un ordin scris, iar dumneavoastră, vă ordon să plecaţi imediat de pe poziţii, cu toţi pionierii dumneavoastră. Nu faceţi decât să mă încurcaţi! se răsti colonelul. Până seara, să nu vă mai văd pe aici!

Jerebţov, care nu se aştepta la o asemenea întorsătură a lucrurilor, se nelinişti.

— Domnule colonel, vă putem fi de folos şi în alte privinţe. Reparăm drumurile, amenajăm tranşeele, îmbunătăţim poziţiile artileriei, propuse el.

— A, asta e altceva. Şi eu am să salut o asemenea activitate, dar încetaţi cu minarea bateriilor.

— Totuşi, va trebui să raportez că aceste lucrări nu sunt executate.

— N-am nimic împotrivă. Îi înştiinţez chiar eu pe Fok şi pe Stessel sau, cel mai bun lucru, pe Kondratenko. El se pricepe bine la asemenea lucruri ca inginer militar şi ca fost pionier, încuviinţă Tretiakov. Aşadar, ocupaţi-vă de îmbunătăţirea poziţiilor artileriei. Mascaţi-le cât se poate de bine, adaptaţi-le la teren.

Soldaţii izbucniră într-o larmă de bucurie când aflară că minarea poziţiilor fusese oprită. Zvonariov porni de-a lungul bateriilor din sectorul său. Aşezate cu frontul spre nord-est, nord şi nord-vest, bateriile de la aripa stângă puteau fi flancate lesne cu foc dinspre apele golfului Kindjou, care în timpul mareei înalte veneau aproape până la poziţiile din vale, unde se aflau tranşeele tiraliorilor. În afară de aceasta, ţărmul de nord al golfului domina simţitor poziţiile, mai ales tranşeele infanteriei, care, de altfel, aproape că n-aveau nici măcar parapete de protecţie. În plus, erau descoperite şi expuse bombardamentelor, aproape pe toată întinderea lor dinspre mare. În acest chip, unităţile care le ocupau erau dinainte condamnate să sufere pierderi grave, dacă nu chiar să fie nimicite cu totul.

Armamentul de artilerie al bateriilor era compus din douăzeci şi patru de tunuri chinezeşti vechi şi din piese de câmp uşoare de tip perimat. Bătaia maximă a tuturor tunurilor nu trecea de patru verste şi jumătate. Ca muniţii nu existau decât 120-150 de obuze de fiecare tun, adică abia strictul necesar pentru două ore de luptă. În majoritatea lor, acestea erau obuze umplute cu pulbere neagră cu fum, deci, cu un foarte slab efect distrugător; exista un număr de şrapnele, bune pentru lovirea inamicului la cel mult patru verste şi, în sfârşit, destul de multe proiectile-mitralii foarte vechi, care se spărgeau chiar în ţeavă şi, prin urmare, puteau periclita siguranţa tiraliorilor din tranşeele aflate în faţa bateriei.

Cu un asemenea armament de artilerie era greu să se nădăjduiască într-o serioasă apărare a poziţiilor.

Chiar dacă ele puteau să reziste câtva timp împotriva atacurilor de pe uscat, erau cu totul neputincioase faţă de tirul pieselor de asediu şi navale.

Cu chiu, cu vai, toate treburile de pe baterii fură rânduite oarecum abia la căderea nopţii, şi Zvonariov se putu ocupa de proiectoare.

Lebiodkin şi ajutorul lui izbutiseră în cursul zilei să verifice amănunţit tot materialul. Proiectoarele se aflau într-o stare de plâns, fiind date pe mâinile unor oameni foarte puţin pricepuţi în materie.

— Cam peste un ceas dăm drumul la lumină, îl liniştea Lebiodkin pe praporşcikul care îşi făcea inimă rea. Cercetăm golful, oraşul şi dealurile din faţa noastră. Pe uscat, e drept, se vede mult mai prost la lumina proiectoarelor, decât pe mare. Poţi zări numai grupuri întregi de japonezi, dar oameni răzleţi, ori pilcuri mici n-o să vezi niciodată, susţinea el.

Capitolul II

În aceeaşi zi pe la 10 seara, fu transmis prin telefon ordinul de a se bombarda satul chinezesc Cealizon din apropiere, unde fusese semnalată o concentrare de cercetaşi japonezi.

— La tunuri! comandă Rodionov.

Artileriştii se repeziră la piesele lor. Felinarele începură să licărească în poziţie. Oamenii cărau din depozitele de muniţii proiectile şi încărcături de pulbere. Ochitorii se agitau lângă înălţătoare şi nivele.

— Care e punctul de ochire, Sofron Timofeici? întrebă Kupin.

— Asupra satului cu pagoda de pe deal.

— Păi, nu se vede nimic în întuneric, nici satul, nici pagoda!

— Ocheşte în direcţia buturugii din faţă, indică Bulkin.

— Înălţător 180, obuz brizant!

— Tunul întâi, gata!

— Tunul doi, gata!

— Salvă!

— Păi, pe uscat nu se trage în salve, ci pe piese, îşi dădu cu părerea Blohin.

— Bine! Pe tunuri, din dreapta. Foc!

Tunul bubui şi sări în recul. Cineva gemu.

— M-a lovit, al naibii! bombăni Gaidai.

— Să stai mai puţin cu gura căscată şi n-o să te lovească! se răsti Rodionov.

Raza unui proiector fulgeră de sus şi se stinse.

— Se căzneşte Lebiodkin! De ne-ar face puţină lumină poate că am vedea ceva! zise Bulkin.

Fasciculul proiectorului făcu un salt şi lumină gaolianul din faţa satului.

— Ocheşte punctul unde luminează reflectorul! ordonă Rodionov.

După ce mai trase câteva lovituri, bateria tăcu. Prin telefon fură transmise mulţumiri din partea tiraliorilor.

— Auzi că am plesnit pe japonezi drept peste bot! transmise zâmbind Gaidai, care după ce fusese lovit de tun şedea la telefon. Cică au sărit care încotro!

Într-un adăpost, se puse pentru praporşcik un pat de campanie, o masă şi un scăunel.

La Arthur, Zvonariov n-avusese ordonanţă. Rodionov îi recomandase un soldăţel din secţia lui, Grunin, un om liniştit, domol şi foarte puţin arătos. Bălai, cu ochi albaştri şi cu glas subţirel, Semion, aşa era numele de botez al lui Grunin, se apucase cu râvnă să-şi îndeplinească îndatoririle. Patul fusese făcut, podeaua măturată; pe masă se afla o cană mare cu apă; totul era în rânduială.

— Eu, înălţimea voastră, sunt în adăpostul de alături; dacă aveţi nevoie de ceva mă strigaţi, spuse, plecând, soldatul, cu un zâmbet pe faţa lui rotundă.

Lui Zvonariov nu-i era somn. Ieşi din adăpost. Osteniţi de munca zilei, soldaţii adormiseră repede; doar santinelele, biruindu-şi somnul, căscau zgomotos şi scuipau amărăciunea rămasă în gură după mahorcă. Proiectoarele

ba se aprindeau, pipăind cu razele lor bezna din faţa bateriei, ba se stingeau. De la popota regimentului 5 se auzeau sunetele muzicii; cicadele târâiau în iarbă; la stânga se ghicea în bezna nopţii bazinul golfului Kindjou; cerul era luminat de licăririle vii ale stelelor. Undeva în faţă pocneau focuri răzleţe de puşcă. În vale, mai jos de poziţie, se conturau vag zidurile negre ale oraşului. Tranşeele din faţa bateriei erau goale şi japonezii, în cazul unui atac, ar fi putut să le ocupe cu uşurinţă, iar după ele să captureze şi bateriile. În primele zile, o asemenea imprudenţă îl nelinişti pe Zvonariov, dar nimeni nu-i lua în seamă temerile, aşa că şi el se obişnui curând cu acea stare de lucruri.

Praporşcikul se opri lângă un adăpost întărit ocupat de soldaţi. Atenţia îi fu atrasă de o discuţie cu glas tare. Doi inşi se aflau pesemne într-o dispută.

— Cum să ne războim cu japonezul? vorbea cu aprindere unul. El are de toate, iar noi luptăm cu mâinile goale!

— Nu-i adevărat! Avem şi noi tunuri şi puşti; dar, mai ales, noi avem ostaşul rus. Nici o ţară, nici o împărăţie n-are ostaşi ca Rasseia74. Şi n-o să ne biruie niciodată japonezu', se împotrivi celălalt.

— Soldatul rus nu e prost! urmă glasul cel dintâi. Dar ofiţerii, şi mai cu seamă gheneralii, sunt unul mai ageamiu ca altu'. Unu' porunceşte una, altu' alta şi mai vine al treilea şi doar îi suduie de mumă pe toţi, cu vină şi fără. Cu atâta te alegi de la ei! Şi de ce se întâmplă una ca asta? Ia cugetă odată şi tu cu glagoria ta; pentru noi, adică pentru mine şi tine, pământul ăsta chinezesc este ca şi cum nici n-ar fi pe lume, pe când gheneralului, când s-o isprăvi războiul o să-i dea o bucată bună – câte o mie de desiatine o să le dea la fiecare, ba poate, chiar mai mult… Va să zică, gheneralu' are pentru ce să facă război. Iar nouă, ţăranilor, nu ni se cuvine nimic, afară de trei arşini de pământ cu o cruce de lemn deasupra. Şi dacă te întorci acasă întreg, rămâi tot cu ce ai avut, dacă nu cumva ţi se ia cea din urmă vită şi nu ţi se scoate izba la mezat, pentru dări şi pentru datorii către

moşier. Şi atunci, te întreb eu: ce rost are pentru ostaş să facă război?

— Se poate oare, ca ostaşii să nu se aleagă chiar cu nimic? se amestecă încă un glas.

— Ce să-ţi dea ţie, trebuie să ia de la chinez, iar ei, ai văzut şi tu, sunt aici sumedenie. Şi aşa stau înghesuiţi, unde să mai fie loc şi de tine? Şi apoi, pentru ce să-l alungi pe chinez de pe pământul lui? Trăieşte şi el tot cam la fel cu ţăranii de la noi: îşi rupe şalele şi nu are parte de noroc. Nu, nu aici trebuie să caute ostaşul pământ, ci la el acasă, la vecinul moşier. La noi în sat trei sute de ţărani au cinci sute de desiatine de pământ, iar moşierul, numai el, cinci mii. Unul are până peste cap şi altul de loc! Decât să umbli teleleu peste mări şi ţări ca să iei ogorul chinezului, mai uşor e să-l iei de lângă tine, de la moşier, urmă primul soldat.

— Vezi să n-o păţeşti pentru asemenea vorbe! îl struni careva.

— O să ajungă şi aşa la asta ostaşul, cu mintea lui. Dacă nu acum, mai târziu. Pământul moşieresc trebuie să-l împartă ţăranii între ei, şi nu să cucerească cu sângele lor pământ pentru ghenerali şi colonei. Asta e, frăţioare! încheie primul soldat.

— Ei, e vremea de culcare, că mâine ne scoală cu noaptea-n cap, şi asta numai dacă ne lasă japonezii să dormim liniştiţi, răspunse altul. Vorbele încetară.

„Se trezeşte conştiinţa poporului; nu trece fără rost războiul acesta pentru el”, gândi Zvonariov.

În zorii zilei de 12 mai, japonezii dezlănţuiră tirul de artilerie asupra Kindjou-ului. Zvonariov fu trezit din somn de ostaşi chiar la cele dintâi bubuituri ale tunurilor. Îşi puse mantaua pe umeri şi ieşi din adăpost. În adumbrirea dinaintea zorilor, jos, lângă oraş, licăreau flăcările canonadei. Deasupra zidurilor negre ale oraşului fulgerau mai în fiece clipă exploziile şrapnelelor. Treziţi din somn de bubuituri, soldaţii se urcaseră pe parapet şi urmăreau cu îngrijorare cele ce se petreceau.

Tranşeele din faţă erau şi acuma goale.

— Unde-s tiraliorii noştri? întrebă praporşcikul.

— Uitaţi-vă, colea, lângă adăpostul cela mic, spuse subofiţerul, arătându-i nişte mogâldeţe abia vizibile. Au binoclu şi au făcut legătura cu cercetaşii din faţă.

— Stârpitura de japonez se năpusteşte spre oraş, da' spre noi i-e fricǎ să vină! zise unul dintre soldaţi.

— Nu dă el cu una cu două peste noi: avem şi sârmă berechet şi tunuri. Mai întâi pune mâna pe oraş, şi p-ormă se repede-n noi.

De pe poziţia centrală se rostogoli detunătura unui tun greu de 6 ţoli şi fumul exploziei ţâşni în sus peste zidul oraşului. Îndată urmă altă bubuitură; curând toate bateriile de la centru deschiseră focul asupra obiectivului nevăzut de la flancul stâng.

Zvonariov cercetă prin binoclu povârnişurile din faţă, dar acolo, printre lanurile de gaolian, nu se vedea nici o mişcare. La stânga, pe mare, până departe, nu se zărea de asemenea nimic. Deodată, se auzi şuierul ascuţit al unui obuz în zbor; tunetul exploziei îi asurzi o clipă.

— De unde bate? se mirau soldaţii, uitându-se împrejur, dar rămânând pe parapet.

— De unde vrei să fie? De dincolo de oraş. S-a ascuns acolo şi trage de la adăpost.

Curând veni încă un obuz şi căzu în faţa bateriei. Schijele săgetară, vâjâind deasupra parapetului.

După vuietul artileriei navale, de 12 ţoli, cu care soldaţii se obişnuiseră în bateriile de coastă de la Arthur, exploziile proiectilelor uşoare ale tunurilor de câmp nu prea îi impresionau. Abia după ce văzură primii răniţi, soldaţii începură să se ferească de obuze, pitindu-se prin adăposturi. Japonezii mai zvârliră vreo zece proiectile asupra bateriei lui Zvonariov şi-şi deplasară tirul asupra tranşeelor goale din faţă.

Ziua se înstăpânea încet în drepturile ei. Nori plumburii pluteau în goană, jos; ceaţa se târa dinspre mare,

învălurând văgăunile. Canonada dinspre Kindjou se înteţea, tunurile mugeau fără încetare.

Salvele puştilor şi răpăitul mitralierelor care se auzeau când şi când, dovedeau de asemenea că bătălia creştea în intensitate. Bateriile de la centru, care amuţiseră un timp, deschiseră din nou un tir rar, zvârlindu-şi proiectilele undeva, departe, în spatele japonezilor.

Zvonariov, nervos, ordonă telefoniştilor să restabilească cât mai repede legătura întreruptă.

În cele din urmă, telefonul începu să funcţioneze. Zvonariov îl ceru pe Vâsokih.

— Ce se petrece la Kindjou? întrebă el.

— Japonezii l-au şi atacat de două ori, răspunse căpitanul, dar au fost respinşi cu pierderi mari; bateria noastră a tras în plin, cu mitralii, şi a făcut prăpăd printre ei; tiraliorii sunt încântaţi de acţiunea ei. Şi voi ce aţi făcut?

Zvonariov îi relată tot ce se petrecea în sectorul lui.

— Trimite oamenii la bucătărie după ceai, dispuse Vâsokih. Vino şi dumneata.

Seara, după apusul soarelui, Zvonariov se duse la proiectoare. Unul se afla instalat în flancul stâng, la vreo sută de paşi în dosul bateriilor, pe o mică înălţime, ceea ce dădea posibilitatea să se lumineze un spaţiu întins, mai cu seamă spre stânga, unde poziţia era deosebit de vulnerabilă.

În sectorul central, la lumina unui proiector, un detaşament de matrozi de pe cuirasatul „Sevastopol” punea în bătaie un tun Canet sub comanda unui locotenent tinerel.

— Ce v-a făcut să veniţi aşa târziu? întrebă praporşcikul.

— Stessel l-a tot îndemnat pe Vitgheft să trimită nave pentru protejarea poziţiei la flancuri, iar amiralul a hotărât să trimită doar două tunuri. Unul, precum vezi, l-am adus, iar celălalt va sosi mâine.

După ce se uită o clipă la matrozii care îşi vedeau de treabă, iuţi şi sprinteni, Zvonariov o luă înainte.

Se înnoptase de-a binelea, când se întoarse la bateria lui.

— Să trăiţi, înălţimea voastră! rosti o făptură albă, răsărind din întuneric înaintea lui.

După voce, praporşcikul îl recunoscu pe felcerul companiei.

— Tu eşti, Melnikov? Noroc! răspunse el bucuros. Ce vânt te aduce de la Arthur?

— M-a trimis domnul porucik. Du-te pe poziţii, zice, şi vezi ca toţi să rămână, dacă nu teferi, măcar vii! Dacă moare un singur rănit, îţi rup capul şi ţi-l lipesc în alt loc! povesti vesel Melnikov.

Soldaţii care se apropiaseră izbucniră în râs.

— E în stare Ursu'! Dumnealui, când te înşfacă, vezi stele verzi!

— Ia uite, şi-a adus aminte Ursulache de noi! răsăreau glasuri din mulţime.

— Scrisori ai adus?

— Nu, să trăiţi! V-au trimis doar o sticlă de votcă, pansamente şi pe Şurka, raportă felcerul.

— Unde e Şurka?

— Suntem aci! două făpturi femeieşti în alb se desprinseră din întuneric.

— Bună seara! le salută Zvonariov, neştiind cine erau.

— Bună seara, primi răspunsul şi recunoscu vocea Variei Belaia.

— Dumneata cum ai ajuns aci? o întrebă Zvonariov.

— Am venit împreună cu Şurka.

— Ţi-au dat voie părinţii?

— Ba ei nici nu bănuiesc! Le-am spus că mă duc să fac o zi şi o noapte de gardă la spital, dar m-am repezit până aici.

— O să te trimitem chiar mâine înapoi, la Arthur.

— Vezi să nu! i-o reteză Varia. Atâta timp cât poziţiile vor fi aici, rămân şi eu.

— Bine! Vom vedea noi! Şi unde te adăposteşti peste noapte?

— Pe când dumneata te plimbai, noi te-am evacuat din adăpost şi am instalat acolo postul de prim ajutor. Poţi să vii

să-l admiri. Iar pe dumneata te-am mutat, cu toată împotrivirea lui Semeon al dumitale, la bateria de alături, în magazia de muniţii, răspunse Varia şi-l duse să-i vadă opera.

În adăpost se şi instalase lumina electrică. Pe masa acoperită cu o faţă curată se aflau o mulţime de borcane, feşe, tifon, vată şi alte materiale de pansament. Instrumentele chirurgicale sclipeau în farfurioarele emailate; pe podeaua acoperită cu rogojini erau rânduite brancarde şi saltele de paie curate.

— E bine? întrebă Varia. Am aranjat totul în două ceasuri.

— E foarte bine! Dar dumneata unde ai să te adăposteşti la noapte?

— Alături, în magazia de obuze.

— Şi obuzele, unde le-aţi mutat?

— În magazia de pulbere, răspunse Varia, şovăitoare.

— Dar cine a dispus astfel, în lipsa mea?

— Vâsokih. El ne-a condus până aci.

— Bine, dar de ce nu v-a oprit la el?

— Cei de pe Utios ne-au trimis la dumneavoastră, preciză Şurka.

Zvonariov nu mai avu ce spune.

Noua sa locuinţă era mică de tot. În ea aveau loc doar patul şi un scaun. Două lumânări lipite pe ieşiturile pereţilor luminau slab decorul sărăcăcios al adăpostului.

— Vă e foame? întrebă el.

— De lup! Semeon al dumitale a făcut rost, de la un soldat, de o găină şi ne-a promis că ne va ospăta cu supă şi cu carne fiartă, răspunse Varia. Deocamdată, o să ne potolim foamea cu pâine şi cu salam. Şurka, ia adu încoace proviziile noastre!

Curând, mâncau tustrei pâine cu salam.

— Ce mai e nou la Arthur? întrebă Zvonariov.

— Aceleaşi lucruri! Artileria de coastă trage, iar marinarii se plimbă. Rivocika a dumitale se plimbă cu un miciman

tinerel, probabil noua ei achiziţie! Varia strâmbă dispreţuitor din năsuc.

— Dar dumneata, cu cine te plimbi?

— Din păcate, cu nimeni, în afară de Tahatelov! E atât de nostim! Gâfâie mereu de căldură, chiar atunci când tuturor le e frig. Olia s-a oferit s-o înveţe citirea şi aritmetica pe Rivocika dumitale, îşi depăna Varia noutăţile. Iar Leolia e mereu îngrijorată din cauza lui Stah. Nu l-ai întâlnit pe aici?

— Nu l-am întâlnit şi n-am auzit nimic de el. Regimentul lui nu se află aici. Dar la noi, pe Elektriceski Utios, ce e nou? o întrebă Zvonariov pe Şurka.

— Domnul Boreiko gospodăreşte zi şi noapte. Domnul ştabs-căpitan numără nădragii vechi. Şurka pufni zgomotos în râs. Vai, ce caraghios e, cum îşi vârâ nasul în batistă, ca să nu-l supere mirosul de ostaş! Înjură, dar numai de unul singur, că n-are curaj să-l audă lumea.

— Dar Gudima?

— Îi face o curte nebună, iar furierul ei, mai-mai că plesneşte de gelos ce e, răspunse Varia, în locul prietenei sale.

Şurka se ruşină şi-şi acoperi obrazul cu şorţul alb.

— Vă rog să nu râdeţi! o rugă ea pe Varia.

— A, va să zică şi Şura are acum un drăguţ! Nu mă aşteptam, zău! Bravo, Şura! L-ai legat la gard pe căpitan! glumi Zvonariov.

— Ba dumnealui nici nu vrea să se uite la mine, se dezvinovăţi Şurka, încurcată. Aşa mă bârfeşte Varia, da' ea însăşi nu vorbeşte toată ziua decât despre dumneavoastră! Tot ea m-a îndemnat să venim încoace! urmă fata, trădându-şi prietena.

— Taci din gură, nu mai scorni tot felul de prostii! se răsti Varia la ea. Dumneata o să-ţi închipui acum că eşti cine ştie ce comoară. Pur şi simplu, mi-am pus în gând să văd Kindjoul…

— Şi, totodată, să vă vadă şi pe dumneavoastră!

Varia îi dădu un brânci. Şurka murea de râs. Patul de campanie trosni, şi amândouă erau cât pe ce să cadă cu el cu tot.

Semeon sosi cu găina şi cu supa, punând capăt hârjoanei.

După cină, fetele se duseră la ele în adăpost. Noaptea era foarte întunecoasă. Dinspre răsărit venea furtună. Fulgere îndepărtate săgetau aproape necontenit în zare. Soldaţii se şi duseseră în adăposturi, la culcare; doar sentinelele singuratice se mai zăreau prin baterii.

Zvonariov privi de jur împrejur peste parapetul bateriei. Vreo cinci, şase focuri care pâlpâiau în vale dovedeau prezenţa oamenilor în tranşeele infanteriei. Restul pierea în bezna de nepătruns; numai fasciculul unui proiector se târa pe pământ, asemenea unui tentacul alb. În lumina lui se iveau pe neaşteptate un copac, ba un pâlc de arbuşti, ba o fanză chinezească.

Zvonariov inspectă poziţiile şi îi spuse ordonanţei să-l trezească la cel dintâi semn de alarmă.

Aţipind, auzi totuşi mugetul surd al tunetului şi răpăitul ploii, ceea ce nu-l împiedică să se cufunde imediat într-un somn adânc.

Rodionov, împreună cu servanţii de la secţia a doua, ale cărei tunuri erau amplasate în dreptul porţii de nord, se instalase într-o spaţioasă fanză chinezească, alături de poziţia secţiei.

Seara, după cina bună, udată cam tot atât de bine cu băutură, ostaşii se apucară să joace cărţi, dar comandantul secţiei îi goni la culcare:

— Să nu se repeadă iar japonezii în zori la asalt! spuse el. Noaptea e întunecoasă, vine furtună; te pomeneşti că se adună pe nevăzute chiar la poartă şi se reped în noi. Să fim cu ochii-n patru. În zori pot să ne vină musafiri nepoftiţi! Tu, Egorov, să stai cu secţia întâia lângă poartă. Încarcă-ţi la noapte tunurile şi puneţi câte două sentinele la fiecare piesă. Dacă observă ceva, să tragă numaidecât, fără să mai aştepte ordin, iar noi sărim îndată.

Împreună cu Egorov şi cu Blohin, care stătea acum mereu pe lângă el, Rodionov ieşi afară să se încredinţeze dacă secţia întâia era gata dă luptă.

Pe la miezul nopţii se culcă toată lumea. Curând, se dezlănţui ploaia, transformându-se treptat într-un adevărat potop vijelios. Uliţele prost pietruite ale oraşului chinezesc se preschimbară repede în bălţi şi în şuvoaie care se rostogoliră năvalnic spre partea mai joasă de lângă poarta de sud.

Blohin şi celălalt ostaş se adăpostiră la poartă şi, când scăpărau fulgerele, priveau iscoditor prin ambrazurile tunurilor în bezna nopţii vânzolită de furtună.

— Să ştii că stârpitura de japonez s-a vârât în adăpost şi i-e frică să scoată nasul afară! îşi dădu cu părerea Gaidai.

— Dacă nu e neghiob, apoi taman acu e vremea bună să atace, se îndoi Blohin.

În clipa aceea, două rachete, una după alta, ţâşniră de pe poziţii, spărgându-se la o mare înălţime. Rachetele luminară un scurt răstimp împrejurimile şi se stinseră imediat, sâsâind. Totuşi, Blohin izbuti să zărească lanţurile trăgătorilor japonezi care înaintau spre oraş.

— Foc! răcni el din răsputeri şi se repezi la piesă.

Tunul bubui şi sări zgomotos îndărăt.

Flacăra exploziei licări în întuneric. Şrapnelul izbi, vuind, în japonezi. Piesa a doua detună şi ea. Treziţi de bubuituri, Egorov şi soldaţii din secţia întâia se repeziră şi deschiseră un foc dezordonat asupra japonezilor.

— Stai! Unde tragi fără rost? strigă Rodionov, răsărind din întuneric.

— Vin lanţuri de trăgători asupra noastră, se grăbi să-l lămurească Blohin.

— Când ai să le vezi, atunci dă în ele! ordonă subofiţerul.

La lumina altor rachete, toată lumea văzu, de astă dată limpede, numeroase lanţuri de trăgători japonezi învăluind din trei părţi oraşul.

— Înălţător douăzeci, derivă zero, foc de mitralii! comandă Rodionov. Blohin, verifică ochirea!

Mai multe fulgere scăpărară în şir, unul după altul, ceea ce făcu posibilă ochirea.

— Tunul întâi, gata! raportă Kupin.

— Tunul doi, gata! strigă Bulkin.

— Foc!

Două fulgere săgetară din nou bezna; mitraliile se împrăştiară vâjiind ascuţit.

Urlete sălbatice se auziră dinspre japonezi.

— Să ştii că l-am atins drept la partea moale! zise bucuros Blohin. Dă-i zor, Sofron, nu zăbovi!

Banzai! se auzi deodată, undeva la dreapta, aproape de tot.

— Întoarce tunul într-acolo! răcni Blohin şi se opinti numaidecât el însuşi la roată.

— Unde e blestematu'? întrebă Rodionov, privind încordat prin ambrazuri în întunecimea nopţii.

— Banza-a-i! răsunară strigăte japoneze, aproape de tot.

Kupin îndreptă tunul în direcţia strigătelor şi trase fără comandă.

Japonezii amuţiră numaidecât.

— S-au înecat cu mitralia, diavolii! strigă bucuros Gaidai. Ia să le mai dăm o dată, Sofron Timofeevici, s-o guste bine!

— Hai, nu trăncăni! Ştiu şi eu ce-i de făcut! se răsti subofiţerul. Ochitori, ascultaţi la mine: când îl auziţi pe japonez că strigă banzai, ochiţi pe loc, în direcţia de unde vine glasul şi – foc asupra lui!

— Fugiţi, băieţi, stârpitura pune o mină sub poartă! strigă deodată un tiralior sosit în goană. Acuşi sare în aer!

Rodionov se uită prin crenelul stâng, şi la scăpărarea unui fulger, văzu jos, lângă poartă, mai multe mogâldeţe care moşmondeau ceva. Era cu neputinţă să tragă în ele cu tunurile şi artileriştii n-aveau nici puşti, nici revolvere.

— Scoateţi închizătoarele şi înălţătoarele; retrageţi-vă pe poziţia din spate! comandă Rodionov.

Servanţii se repeziră să execute ordinul. În întuneric, se ciocneau mereu între ei şi se împiedicau unul pe altul.

— Fără spaimă; lucrează cu pricepere, îi îmbărbăta Blohin, alergând de la un tun la altul.

— Mai bine du-te de ascultă ce e la poartă! îi ordonă Rodionov.

— Mi-e teamă, se fâstâci o clipă Blohin. Ei, fie ce-o fi! flutură din mână şi sări, glonţ, pe poartă afară.

— Scapără chibrituri, dau pesemne foc la fitil, raportă el după o clipă, întorcându-se.

— Fugiţi! comandă Rodionov. Soldaţii se topiră îndată în beznă.

— N-aţi uitat nimic? Rodionov pipăi tunurile, şi negăsind nici înălţătoarele, nici închizătoarele, se repezi în urma soldaţilor.

În clipa când ajunse la secţia dinapoi, la poartă ţâşni o flacără uriaşă şi cele două canate de lemn, ferecate, se făcură ţăndări. Strigând banzai! japonezii năvăliră prin spărtură, dar o salvă de mitralii îi culcă îndată la pământ. Aceasta îngădui tiraliorilor care ocupau poziţii pe zidurile de lângă poartă să se dea jos şi să li se alăture artileriştilor.

Japonezii mai făcură o încercare de a răzbi prin poartă, dar, primiţi cu focuri de armă, se retraseră, se culcară la pământ şi deschiseră un foc de voie intens asupra secţiei lui Rodionov.

Tiraliorii începură să se retragă treptat spre poarta de sud.

— Tunari, scoateţi închizătoarele şi retrageţi-vă! Japonezii ne înconjoară! strigă un porucik de infanterie apropiindu-se.

În clipa aceea, i se raportă că japonezii târăsc spre poartă un tun.

Auzind aceasta, tiraliorii îşi grăbiră retragerea.

— Servanţi! Strângeţi-vă catrafusele şi haideţi după infanterie! ordonă Rodionov. Zvârliţi închizătoarele în puţ;

înălţătoarele luaţi-le cu voi. Să le predăm pe poziţii comandantului!

— Timofeici, dă-mi voie să mai zăbovesc oleacă aici, se rugă Blohin. Am chef să joc gorodki75 cu japonezu': să vedem, care dă cel dintâi peste cap tunul din poartă!

— Vezi să nu-ţi zboare căpăţâna de pe umeri! răspunse subofiţerul.

— Asta n-o să se întâmple! răspunse soldatul cu convingere. Care mai vrea să se joace cu japonezu'? îi întrebă el pe ostaşi.

Se oferi numai Gaidai.

— Ei, o dată moare omul! rosti acesta, dând din cap.

Împreună cu servanţii, Rodionov se retrăgea, alergând prin salturi de la un adăpost la altul. În negura cenuşie a zorilor, cei doi soldaţi rămaşi la piesă văzură cum japonezii puneau în bătaie un tun în faţa porţii.

Cu obrazul lipit de înălţător, Blohin ochea cu îngrijire. Gaidai mânuia pârghia sapei.

— Gata! Închide! comandă Blohin. Şi acum, dă-te la o parte! adăugă el, după ce închizătorul fu zăvorât.

Se vedea bine cum ocheau grăbiţi şi tunarii japonezi. Dinţii lui Gaidai clănţăneau de spaimă.

— Mai iute, Blohin! îl zori el.

— O clipă! Să pun mai bine înălţătorul! răspunse Blohin privind cu încordare cătarea. Şi acum – blagosloveşte, doamne! Rupe-le-aş mutra! şi trase de cordiţă.

Tunul sări îndărăt, împroşcându-i pe cei doi ostaşi cu noroi şi cu apă.

Când se destramă fumul, Blohin, ferindu-şi cu palma ochii, ca de soare, privi încordat spre poartă. Acolo totul era pustiu.

— I-am rupt mutra dintr-o singură lovitură! Ei, acum, putem să spălăm putina. Scoate înălţătorul!

În clipa următoare, folosindu-se de zăpăceala japonezilor, se repeziră cât îi ţineau picioarele pe uliţă, spre poarta de

miazăzi şi curând fură în afară de primejdie, ascunzându-se după dărâmături.

Îi ajunseră din urmă pe ai lor la poarta de nord a oraşului.

— Am dat stârpitura peste cap! îi raportă scurt Blohin lui Rodionov, care îi aştepta pe amândoi la poartă, ţinându-se cu mâna de şold. Te-a atins? întrebă el.

— M-au zgâriat oleacă. Pe Egorov l-au omorât, când fugeam încoace. Mai sunt doi răniţi; i-au şi dus!

— Eu şi Gaidai te ducem pe braţe şi până la Arthur!

— Las' că, încet, încet, ajung şi singur!

Rodionov se strâmbă de durere şi porni încet înainte.

Un lanţ de trăgători alergă în ajutorul trupelor ce se retrăgeau din oraş şi-i alungă curând pe japonezii care înaintau de zor.

Odată cu răsăritul soarelui, artileria japoneză începu bombardamentul asupra poziţiilor ruseşti.

— Japonezii! strigă deodată ochitorul de la piesa întâia a bateriei 14, arătând cu degetul.

Coloana inamică se ivi de după o creastă din apropiere şi, coborând la vale de pe culmea pleşuvă, se ascunse iute în gaolian şi în porumb.

— Du-te, de-l scoală pe praporşcik! strigă Greaznov. Spune-i că dă năvală japonezu'!

După o clipă, Zvonariov se şi uita prin binoclu, căutând coloane.

— Servanţi, la piese! Asupra obiectivului numărul trei! Deschideţi focul după elementele bateriei a zecea! ordonă el.

Soldaţii se împrăştiară repede la posturi.

— Pe tunuri; cele cu soţ, obuz; cele fără soţ, şrapnel; foc!

Patru bubuituri vuiră în aerul răcoros al dimineţii; obuzele se îndepărtară vâjâind.

— A unsprezecea, gata!

— Foc!

Încă opt lovituri, una după alta, detunară ca pentru a recâştiga timpul pierdut.

Zvonariov duse binoclul la ochi. Proiectilele erau plasate bine. Şrapnelele se spărgeau jos şi loveau ţinta în plin. Japonezii fugeau din gaolian în toate părţile, ca gândacii speriaţi, de după cuptor.

— Şrapnel! Baterie, foc! ordonă praporşcikul.

Mai mulţi soldaţi, făcând un lanţ de legătură între el şi poziţii, îi repetau cu glas tare comenzile.

Toată întinderea de gaolian se învălui în rotocoale de fum, albe ca vata, lăsate de exploziile şrapnelelor. Inamicul începu să se retragă, grăbit, prin salturi, înapoi, peste creastă.

Mărind înălţătorul, Zvonariov îi urmărea cu focuri. Deodată, un obuz japonez sosi în zbor de undeva din depărtare şi o trombă de fum negru ţâşni în spatele bateriei a zecea.

— Priviţi toţi de unde trage bateria japoneză! ordonă Zvonariov, scrutând fără rezultat culmile dealurilor. Acestea erau pretutindeni pustii.

— Bine s-a pitit stârpitura, nu se vede nimic! răspundeau cu ciudă soldaţii, cercetând şi ei terenul ocupat de inamic.

După primul obuz, căzu încă unul; pe urmă, câteva zeci de proiectile se prăvăliră deodată peste baterie. Totul dispăru în nori de fum şi de praf. Obuzele cădeau şi în faţa bateriei, şi în spatele ei; cele mai multe nimereau însă chiar în parapet şi în piesele amplasate în dosul lui.

Zvonariov se repezi într-acolo. De departe, văzu cum tunul întâi, proiectat de explozie, sări în sus şi se prăbuşi pe o roată. Tunul trei avea şi el o roată sfărâmată. Mai mulţi soldaţi zăceau pe pământ; ceilalţi, părăsindu-şi piesele, se ascunseseră în adăposturi.

— Brancarda! ordonă praporşcikul.

Curând fu scos din acţiune încă un tun. În toată bateria nu mai rămăsese decât o singură piesă în stare de funcţiune.

După ce isprăviră cu bateria a zecea, japonezii îşi aruncară valul de foc peste cele de alături, a unsprezecea şi a treisprezecea.

— Înălţimea voastră, japonezul e ca un fel de vrăjitor cu căciulă fermecată: nu-l vezi, da' el te plesneşte drept în bot! spuse Greaznov, apropiindu-se de Zvonariov.

— Poate că la dreapta se vede ceva. Praporşcikul se întoarse spre bateriile de la centru, dar şi acestea arătau ca nişte vulcani de fum, printre care scăpărau mereu fulgerele exploziilor.

— Acum, nici acolo nu prea poţi vedea ceva, răspunse ostaşul.

Obiective pentru tir nu se vedeau şi Zvonariov cercetă teatrul de luptă.

La stânga, în golful Kindjou, se profilau în zare siluetele navelor japoneze. Lângă mal stăteau la ancoră vreo cincizeci de djonci chinezeşti. Drept în faţă, în lanurile de gaolian şi de porumb, totul era pustiu, dar dincolo de creastă bubuiau fără încetare numeroase baterii.

Oraşul Kindjou era cuprins de foc. Fusese incendiat în acelaşi timp de artileria rusească şi de cea japoneză. Lângă poarta de sud, se schimbau focuri cu intensitate. Linia lanţului de trăgători se zărea foarte bine pe fondul verde-cenuşiu al terenului, din cauza bluzelor albe ale soldaţilor ruşi. Japonezii, cu uniforma lor kaki, abia se zăreau chiar şi atunci când erau în mişcare. Spre dreapta, la poalele dealului Samson, apele golfului Huenez sclipeau viu în bătaia soarelui.

Jos, în faţa poziţiei, printre ruinele sătucului chinezesc Sidai, se zăreau de asemenea bluzele albe ale soldaţilor.

Între timp, soarele se înălţase destul de sus, luând cu el ceaţa dimineţii din vale şi dogorind pământul. Lui Zvonariov îi era sete şi foame; se duse la bateria 14, unde se afla postul de prim-ajutor. Fu nevoit să ocolească mult prin spate bateriile 11 şi 13, asupra cărora japonezii îşi continuau tirul intens.

La bateria 14 fuseseră săpate adăposturi încăpătoare ocupate acum în parte de postul de prim-ajutor.

Deocamdată, nu erau răniţi decât cinci oameni de la bateria 10, dintre care doi aveau răni grave. Melnikov îndeplinea funcţia de medic-chirurg, examina răniţii, sonda rănile, rostea cu un aer doct termeni latini stâlciţi şi dădea surorilor indicaţii în privinţa pansamentelor. Varia şedea lângă doi ostaşi grav răniţi, cu picioarele complet zdrobite. Se impunea amputarea lor urgentă, dar Melnikov n-avea curaj s-o facă singur. Cu o expresie severă, Varia îi cerea energic să evacueze imediat răniţii la postul de prim-ajutor al regimentului 5, situat la o verstă şi jumătate, în spatele flancului drept.

— Bine, dar cine poate să-i ducă acolo, sub un foc atât de puternic? obiectă felcerul. Îi omoară pe drum.

— Dacă se face un ocol prin spatele poziţiilor aproape că nu mai e nici o primejdie.

— Dar nimeni n-o să vrea să-i ducă atât de departe.

— Cine va primi ordin îi va duce. Şi am să merg eu, ca să nu fugă în drum brancardierii.

— Cum doriţi, domnişoară, dar eu sunt contra, se împotrivea Melnikov.

Zărindu-l pe Zvonariov, Varia se grăbi să-i explice neînţelegerea dintre ea şi felcer. Praporşcikul ordonă evacuarea imediată a răniţilor, dar, spre mirarea lui, aceştia se opuseră:

— Înălţimea-voastră, lăsaţi-ne să murim în linişte aici, îl rugau ei.

— Mai aveţi mult până la moarte, stăruia Varia. Trebuie însă să vi se facă o operaţie urgentă, aici imposibilă, aşa că dacă rămâneţi, chiar că o să vă pierdeţi viaţa.

— Măcar să nu ne chinuiţi înainte de moarte, se rugau mereu ostaşii.

— Merg şi eu cu voi; dacă se întâmplă ceva, vă ajutăm, îi linişti fata.

În sfârşit, fură luaţi şi duşi. Varia, tot atât de aspră şi de hotărâta, porni alături de brancarde.

— Pe drum, fii cu ochii în patru; nu mai veni înapoi, că o scoatem la capăt şi fără dumneata! o povăţui Zvonariov la plecare.

— Dar şi dumneata, în lipsa mea, să nu faci pe viteazul, răspunse Varia.

Între timp, japonezii încetaseră tirul asupra bateriilor 11 şi 13 şi gurile lor de foc amuţiseră vremelnic. Şase tunuri, din zece, ale ambelor baterii fuseseră scoase din funcţiune. E drept, unele din ele puteau fi reparate, dar pentru aceasta era nevoie să se aştepte până la căderea nopţii.

În timpul acesta, navete japoneze deschiseră focul de pe mare, dinspre golful Kindjou. Chiar după primul obuz căzut, se văzu limpede că trăgeau piesele de calibru mare. Chipurile soldaţilor care cunoşteau bine efectul focului artileriei navale asupra bateriilor din Arthur, se lungiră îndată.

— Te pomeneşti că ne cinsteşte amiralul lor, Togov, în carne şi oase! Acu e vai de steaua noastră! Noi avem nişte jucărele de tunuri, iar el o să ne pălească de pe cuirasate cu alea de doisprezece! rosti Greaznov, speriat.

— Păi, cuirasate sunt astea, frăţioare? Ce dracu, nu vezi? Ia, acolo nişte canoniere şi torpiloare. Noi, de pe Utios, trimiteam la fund şi câte zece d-astea într-o noapte! se amestecă în vorbă Blohin, care sosise cu secţia la faţa locului. Să trăiţi, înălţimea voastră! îl salută el pe Zvonariov.

— Unde e Rodionov?

— La prim-ajutor; l-a atins oleacă la şold.

— E grav? Te pomeneşti că nu poate să vină singur?!

— A făgăduit şi asta înseamnă că vine.

— Ei, hai, povesteşte tot ce a fost pe la voi.

Blohin istorisi pe scurt întâmplările, fără să pomenească nimic despre jocul său „de-a gorodki” cu japonezii, dar ostaşii îi întregiră pe loc istorisirea. Zvonariov privea cu mirare făptura lui Blohin, foarte departe de a avea o înfăţişare vitejească. Şapca i se pleoştea pe cap, ca o clătită, iar mantaua, fără gaică, îi atârna pe trup ca un halat.

— Păi, după cum te văd, tu şi cu Gaidai sunteţi adevăraţi eroi! De ce faci pe modestul şi nu povesteşti nimic despre tine? îl dojeni el pe Blohin.

— Dar, înălţimea voastră, nici n-am ce povesti. Numai că ne-am luat la harţă cu stârpitura de japonez: hai să vedem, care-l lasă mai iute fără căpăţână pe celălalt, noi pe el, ori el pe noi. Ei, şi noi, adică i-am făcut-o mai iute. Asta-i toată povestea.

— Frumoasă harţă, n-am ce zice!

— Eu aşa cred, că tot războiul stă într-o harţă ca asta, răspunse Blohin, începând pe neaşteptate să filosofeze.

— Blohin şi Gaidai, duceţi-vă la Grunin al meu; să vă cinstească cu câte un pahar de vodcă, din provizia pe care am primit-o aseară de la porucikul Boreiko.

— Mulţumim frumos, înălţimea voastră! zise Blohin, cu glasul lui răguşit.

— Eu, înălţimea voastră, nu obişnuiesc, răspunse Gaidai.

— Tacă-ţi gura, gugumane, c-o beau eu în locul tău; o să-mi fie mai vesel să mă războiesc! îi şopti Blohin; ambii ostaşi făcură o întoarcere reglementară şi plecară.

Zvonariov îi trimise la bateria a zecea pe toţi cei sosiţi.

— Încercaţi să puneţi acolo în rânduială tot ce se poate, dar să nu vă arătaţi cu toţii odată, că trage numaidecât japonezul asupra voastră, îi povăţui praporşcikul.

În clipa aceea, mai multe explozii năprasnice zguduiră bateria 15, ceea ce denotă că japonezii aveau de gând s-o nimicească. Soldaţii se ascundeau grăbiţi în adăposturi ori o luau la goană.

— Unde vă duceţi? îi oprea Zvonariov. Îndată deschid şi eu focul cu bateria noastră asupra navelor japoneze.

— Nu poţi nicicum să-i ţii piept stârpiturii, răspunseră soldaţii: năruie şi face praf totul.

— Păi, fă-l şi tu praf, căpăţâna ta de nătărău! se amestecă Blohin, care răsări acolo ca din pământ. Haideţi după mine: vă arăt îndată cum trebuie să-l sperii pe drăguţu' de japonez.

După cinci minute, toate cele opt tunuri ale bateriei 15, cu înălţătorul ridicat la limită, fulgerau asupra navelor japoneze. Deşi piesele uşoare ale bateriei nu puteau pricinui japonezilor pierderi serioase, totuşi, de îndată ce obuzele începură să cadă lângă nave, acestea se grăbiră să se îndepărteze în larg.

— Nu-ţi fie frică, frate, răcnea Blohin, alergând printre tunuri: ocheşte-l pe amiralul Togov drept în noadă: nu-i place asta de fel – îndată o ia la sănătoasa!

Îmbărbătaţi de succes, soldaţii dădeau zor. Un obuz lovi joncile chinezeşti, de lângă mal, provocând un incendiu puternic. Velele chinezeşti, împletite din papură, ardeau ca paiele uscate, scoţând o fumăraie groasă. Şi fiindcă joncile stăteau una lângă alta, focul se propaga repede şi, în curând, ardeau toate, pălălaie. Ca să scape, chinezii săreau de pe jonci drept în apă şi o luau înot spre mal. Fumul incendiului luă navelor japoneze posibilitatea de a trage direct asupra poziţiilor ruseşti.

— A, nu i-a plăcut stârpiturii! strigau veseli soldaţii.

— A şi început să strănute amiralul Togov! declară sentenţios şi categoric Blohin. Nu-i place fumul!

Curând, tot orizontul dinspre mare fu învăluit într-o perdea de fum; escadra japoneză încetă tirul asupra poziţiilor ruseşti, dar, în schimb, o ploaie de şrapnele şi de obuze uşoare sosi în zbor dinspre nord; după proiectilele grele navale, acestea numai păreau, însă, atât de înspăimântătoare.

Pitiţi în adăpost, soldaţii aşteptau sfârşitul bombardamentului.

— Vine Rodionov, vesti Kupin, care stătea la intrare. Şi cu o marmazelă; parcă ar fi o soră.

Soldaţii se uitau din pragul adăpostului la cei care se apropiau.

Zvonariov îi zări şi el, de la bateria 13, pe Rodionov şi pe Varia Belaia.

— Încăpăţânată fetişcană! Tot s-a întors, gândi el cu ciudă.

— Ia, Şura, atâta timp cât e linişte, strângeţi-vă catrafusele şi plecaţi amândouă la postul de prim-ajutor regimentar.

— Şi cu răniţii noştri, cum rămâne? obiectă fata. Mai avem trei.

— Să meargă cu voi, răspunse praporşcikul.

— Japonezul înaintează dinspre oraş! strigă pe neaşteptate Gaidai, vestea alarmantă.

Zvonariov duse binoclul la ochi şi văzu, pentru întâia oară în ziua aceea, lanţuri dese de trăgători japonezi ivindu-se în goană de după zidul Kindjoului şi adunându-se în vale, lângă satul Sidai.

Zvonariov scoase la piese soldaţii din toate bateriile, dar de îndată ce acestea traseră câteva obuze, japonezii le răspunseră prin tăvălugul de foc al artileriei lor terestre şi navale. Bateriile se pomeniră sub focul încrucişat al obuzelor care veneau în zbor şi din stânga, şi din dreapta, împroşcând toată întinderea poziţiei.

Varia şi Rodionov abia izbutiră să se ascundă în adăpostul bateriei 13. Zvonariov, care tocmai urmărea un obuz, fu zvârlit de explozie de pe parapet şi rămase câteva clipe surd şi orb.

Cu un ţipăt, Varia sări spre el:

— Ce ai? Eşti rănit? întrebă ea, aplecată asupra praporşcikului întins pe pământ.

Chipul ei exprima o spaimă cumplită; cu lacrimi în ochi, fără să-şi dea seama, începu să-l mângâie pe obraz.

Melnikov şi mai mulţi soldaţi veniră repede după ea cu o brancardă.

— N-am nimic, rosti Zvonariov cu un efort, şi ajutat de soldaţi, se sculă în picioare.

— Du-te în adăpost şi să nu îndrăzneşti să mai ieşi de acolo, porunci Varia.

— Mai bine duceţi-vă cu toţii la postul de prim-ajutor, răspunse praporşcikul. Îmi vin îndată în fire şi singur! Uitaţi-vă ce de răniţi sunt iar în baterii!

Când tirul pierdu oarecum din intensitate, Zvonariov se duse să vadă ce se petrece la Blohin şi la Greaznov. Pe cel dintâi îl găsi la piesa a patra: îşi scotea din pământ ochitorul, pe jumătate îngropat de viu.

— Mai încet, fraţilor, mai încet! se ruga rănitul: mi se pare că mi-au vătămat rău picioarele!

Cu o dibăcie vrednică de admirat, Blohin îl luă în braţe şi-l întinse pe brancardă.

— Unde-i Gaidai? întrebă Zvonariov.

— Alături, în adăpost; a fost rănit la cap, răspunse Blohin.

În semiîntunericul din adăpost, praporşcikul nu desluşi numaidecât făptura lui Gaidai, care şedea jos, pe pământ, ţinându-se cu amândouă mâinile de cap şi gemând încet. O şuviţă de sânge i se strecură prin batista murdară, apăsată pe tâmpla stângă, şi se prelingea în jos, pe obraz.

Zvonariov scoase o faşă şi voi să-l panseze, dar Gaidai îi dădu mâna la o parte, luă pansamentul şi începu să-şi înfăşoare capul cu grijă.

Zvonariov se gândi cu părere de rău că nu-l adusese şi pe Melnikov cu pansamente.

— Te doare rău? îl întrebă pe Gaidai.

— Cumplit! Îmi vuieşte capul ca un clopot la foc! Aici îmi rămân ciolanele! Simt asta cu toate măruntaiele, rosti jalnic Gaidai. N-o să mai văd scumpa mea Ucraina!

— Ei, ce tot boceşti degeaba! Dimineaţa ai fost erou şi acum te apuci, prea devreme, să-ţi cânţi prohodul! îl mustră Zvonariov. Te-a atins puţintel şi te-ai muiat numaidecât. Pe Rodionov l-a rănit şi mai rău, dar tot s-a întors în front!

Gaidai tăcu. Se ţinea mereu cu mâinile de cap.

Încetul cu încetul tirul japonezilor slăbi în tot sectorul.

Încordarea bătăliei descreştea văzând cu ochii.

De la toate bateriile, şiruri de răniţi uşor se îndreptau spre zona interioară; cei grav răniţi erau duşi pe tărgi; o parte din soldaţi cărau cadavrele la bateria 15 unde se hotărî să se facă un mormânt comun pentru artilerişti, într-o groapă rămasă în locul unei magazii de pulbere.

Mai mulţi oameni fură trimişi la bucătărie, după mâncare. Bateriile se goliră îndată de oameni.

Zvonariov cercetă starea tuturor bateriilor şi găsi numai unsprezece tunuri bune, dintre care cinci chinezeşti, de tip vechi, fără proiectile. Pentru tunurile de câmp nu mai erau decât vreo sută de proiectile. La atât se reducea toată artileria la flancul stâng al poziţiilor.

— Japonezul a făcut praf toate bateriile din centru; peste tot au rămas foarte puţine tunuri, iar obuze deloc. Numai la flancul drept mai trage bateria Izvestkovaia, dar şi acolo, rar de tot! Nici zece lovituri de la noi, la o sută ale japonezilor! povestiră soldaţii care aduseseră mâncarea.

Pe poziţie se aşternu o linişte adâncă. Zvonariov se gândi să profite de această împrejurare şi să se ducă la Vâsokih, ca să se informeze asupra situaţiei generale şi să ia noi ordine. Lăsându-l pe Rodionov în locul lui, plecă la bateriile din centru. Primul lucru pe care-l văzu acolo fu tunul de marină Canet, avariat. Nici nu apucaseră să-l pună în bătaie. Un obuz îi lovise afetul şi-l deformase complet. În toate bateriile rămăseseră întregi doar câte o piesă-două. Parapetele fuseseră dărâmate; adăposturile şi magaziile de pulbere se năruiseră; poziţia suferise distrugeri grave.

Vâsokih se afla în adăpostul bateriei 6. Era pansat şi gemea tot timpul încetişor. Zărindu-l pe Zvonariov se bucură foarte mult.

— Slavă domnului că măcar dumneata eşti teafăr! Când am văzut ce prăpăd fac acolo japonezii, nici nu mai speram să te văd printre cei vii. Ce v-a mai rămas bun de luptă?

Praporşcikul îi raportă totul, amănunţit.

— Situaţia nu e mai bună nici la mine, deşi, fireşte, pierderile sunt mai mici. Asupra noastră n-au tras navele, ci doar bateriile de câmp; în schimb obuzele plouau. Cred că trăgeau aproape o sută de tunuri. Dar şi noi am expediat destui japonezi pe lumea cealaltă, povestea Vâsokih. Te rog să te duci până la bateria 12, ştii, ultima întăritură alături de bateria 3, şi să-i raportezi lui Tretiakov situaţia noastră.

Zvonariov plecă numaidecât la postul de comandă al regimentului.

După ce-i ascultă raportul, colonelul izbucni în cele mai crunte înjurături la adresa lui Fok şi a lui Stessel care, după părerea lui, erau de vină pentru dezastrul din ziua aceea.

— Ca pionier, sunt la curent cu specialitatea mea şi ştiu că, în prezent, artileria trebuie să se amplaseze, pe cât se poate, adăpostită sau cel puţin camuflată. Ei au ordonat ca toate bateriile să ia poziţie ca pe vremea lui tata Noe: pe culme, la vedere, căci, după părerea lor, e ruşinos pentru artilerie „să se ascundă” de inamic! Şi iată rezultatul! Japonezilor nu le-a fost ruşine „să se ascundă” şi ne-au zdrobit în câteva ceasuri. Fără artilerie nu pot apăra poziţia, iar voi aţi rămas aproape fără guri de foc şi fără muniţii. Prin urmare, nu-mi puteţi fi de ajutor! Te rog, fă-mi un serviciu: du-te numaidecât cu raportul meu la generalul Nadein, comandantul grupului de avangardă. Ordon îndată să ţi se aducă un cal.

Când Zvonariov încăleca, Tretiakov îi repetă din nou argumentele sale cu privire la perspectivele apărării poziţiilor de la Kindjou:

— Faţă de lipsa de muniţii, am nevoie de cel mai energic ajutor din partea bateriilor de câmp, care trebuie să fie amplasate aci, şi nu la cinci verste depărtare, pe culmile Tafanşin. Mai de parte: am nevoie de o rezervă, cu efectiv de cel puţin două batalioane, pentru a contracara eventuala străpungere a poziţiei noastre de către japonezi. Acum n-am drept rezervă decât plotonul de muzicanţi şi secţia de gardă la drapel. Pe generalul Nadein îl găseşti lângă gara Tafanşin, la cota 32. De altfel cota se vede de-aici, cu ochiul liber: uite, vezi grupul acela de oameni, colo sus, pe sopcă? Acolo se află generalul.

Zvonariov fu nevoit să călărească pe un teren descoperit sub tirul destul de intens al japonezilor.

Ajuns anevoie la destinaţie, praporşcikul sări jos din şa şi întrebă:

— Unde-l pot găsi pe generalul Nadein?

— Uite colea, şade pe scaun! îi arătă un ostaş.

La vreo doisprezece paşi de ei, pe culmea unei sopci, acoperită cu o iarbă verde, deasă, şedea pe un scaun pliant un bătrân spătos, ca un Moş-Crăciun costumat în uniformă de general.

Generalul moţăia, încălzindu-se în razele blânde ale soarelui. Chipiul alb, cu viziera uriaşă, i se legăna în ritm cu capul. Vestonul lung, până la genunchi, părea o învelitoare largă pe trupul lui uscăţiv. Pe genunchi i se odihnea un binoclu uriaş, din alte vremuri, arătând mai curând ca două ocheane cuplate.

— Am onoarea să prezint excelenţei voastre raportul colonelului Tretiakov! raportă praporşcikul.

— Ai? Şe e? tresări generalul. De la Tretiakov? Ei, şe scrie? Şiteşte dumneata, că nu văd fără ochelari! fonfăi Nadein. Dejaba faşe panică! Japonezii şe şi retrag pe tot frontul, mormăi generalul, nemulţumit, după ce Zvonariov îi citi raportul lui Tretiakov. Am şi trimiş o telegramă la Port-Arthur, în legătură cu asta. Şcrie chiar el că japonejii nu mai trag, şi totodată, şere artilerie şi rejerve. Nu-i dau nimic. Să şe deşcurşe cum o şti, şi generalul se cufundă iar în aţipeala lui plăcută. Nedumerit, praporşcikul se frământa, neştiind ce să facă.

— La Şevastopol se-ntâmpla să fie şi mai rău, da' tot nu şe şerea ajutor, vorbi iar generalul, pe neaşteptate, ţinând ochii pe jumătate închişi. Pe baştionul patru, rămâneau câte jeşe-douăjeşi, de oameni, şi tot îi reşpingeau şi pe franţuji, şi pe engleji şi pe italieni.

Urmă o nouă pauză.

— Jeneralul Fok n-a dat voie să şe dea rejerva. Mâine o să fie nevoie de ea… şi cu aceste cuvinte, generalul tăcu, aromind mai departe.

Zvonariov se îndepărtă puţin şi începu să privească teatrul de luptă de la flancul drept. Pe fondul limpede al golfului Huenez se zărea desluşit silueta canonierei ruseşti Bobr

care revărsa fulgere spre flancul stâng japonez şi în spate. Trombe înalte de fum provocate de exploziile proiectilelor mari navale ţâşneau în sus, lângă satul ocupat de inamic. Curând, satul fu cuprins de foc. Japonezii fugeau de acolo în panică, făcându-se nevăzuţi din colo de sat. Praporşcikul comunică generalului ceea ce observase.

— Ei, ce-am şpuş şi eu, că japonejii bat în retragere. Curând, au să fugă pe toată linia, răspunse generalul, nepăsător, fără să ridice capul.

În clipa aceea, spre dreapta se ivi o baterie de câmp care îşi ocupă poziţia de tragere. Zvonariov privea cu admiraţie, cum îşi păstra, în galop larg, alinierea reglementară şi intervalele dintre piese. În fruntea ei, pe un cal corbiu, galopa comandantul însoţit de un trompet, pe un armăsar alb, conform tradiţiei artileriştilor. De îndată ce bateria ajunse în goană pe culme, sabia comandantului fulgeră în aer; bateria execută în plin galop o întoarcere, ante-trenurile fură desprinse şi atelajele plecară în spatele poziţiilor. În clipa următoare, tunul întâi şi trase o lovitură; celelalte şapte bubuiră pe întrecute în urma lui.

— Toată bateria! se auzi comanda.

— Nu-i aşa că au o înfăţişare voinişească? rosti Nadein care se trezise din toropeală. Îmi plaşe să priveşc cum traje artileria, îmi jburdă inima.

Bateria abia avu însă timp să tragă câteva salve, că fu deodată copleşită de zeci de obuze japoneze. Tirul ei slăbi repede; fu înecată în perdeaua de fum şi praf, prin care se vedeau oameni, prăbuşindu-se la pământ, chesoane de muniţii răsturnate, tunuri scoase din funcţiune şi date peste cap.

Nu trecură nici cinci minute şi servanţii începură să târască repede la vale cele două-trei piese rămase întregi. Încă puţin şi pe poziţia bateriei nu se mai vedea nimeni, cu excepţia bluzelor albe ale morţilor şi răniţilor reliefate pe fondul verde al ierbii. Bateria nu mai exista.

Zvonariov era zguduit.

— Dumnejeu să-i odihnească în paşe! Aji n-au avut noroc! fonfăi generalul, şi descoperindu-se îşi făcu larg semnul crucii.

— Ce ordonaţi să-i raportez colonelului Tretiakov? îndrăzni, în sfârşit, praporşcikul să-l întrebe.

— A, dumneata aştepţi încă? zise generalul. Colo, de vale, în tufişul aşela se află căpitanul Romanovşki. Cheamă-l la mine, vreau să mă sfătuiesc cu el.

Zvonariov se duse spre locul indicat unde găsi, tolănit pe o burcă, un tânăr căpitan de stat-major.

— Generalul Nadein vă roagă să veniţi până la el, i se adresă Zvonariov.

— Cine? Nadein? Ce-o mai vrea babalâcul? întrebă în silă căpitanul, ridicându-se alene în picioare.

Nadein îi împărtăşi rugămintea lui Tretiakov.

— Excelenţă, după mine, acestea sunt cereri foarte întemeiate. Dacă japonezii vor bate în retragere, atunci aceste batalioane şi artileria vor putea fi împinse înainte pentru urmărire; dacă ei vor trece din nou la atac, atunci ele îl vor ajuta pe Tretiakov să respingă atacul, rosti cu aplomb căpitanul.

— Şi Fok, şe are să spună pe urmă?

— Nu prea cred să se ivească curând pe aici, zâmbi căpitanul.

— Adevărat; nişi lui Fok, nişi lui Şteşşel nu le plaşe focul, încă în şaptejşapte, când ei îmi erau şubalterni în companie, de îndată şe şe dejlănşuia tirul, şe grăbeau amândoi să pleşe la trenul rejimentar, povesti înviorat generalul. Şi decoraşiile le-au căpătat amândoi în locul altora. Fok nişi n-a foşt la Şipka, dar are o cruşe pentru ea. Şteşşel a stat la patrujeşi de verşte de Şiandjin, când s-a dat atacul, da' ş-a învârtit de o cruşe pentru cuşerirea lui, şi totul numai prin proptele. Trăieşte bine şine are şfinşi la Ierusalim, oftă generalul.

Romanovski scrise la iuţeală în carnetul de campanie răspunsul pentru Tretiakov şi-l întinse lui Nadein ca să-l

iscălească.

Zvonariov era gata să pornească înapoi când se ivi pe neaşteptate Fok şi numeroasa lui suită.

— Cum merg lucrurile, Mitrofan Alexandrovici? îl întrebă el pe Nadein care se ridică de pe scaun, în întâmpinarea lui.

— Japonejii şe retrag, iar Tretiakov şere ajutor! răspunse generalul arătându-l pe Zvonariov.

— Spune-i colonelului Tretiakov, că este un rahat, nu comandant de regiment! îi strigă lui Zvonariov Fok, aprinzându-se îndată de ciudă. Nimic mai mult, poţi să pleci!

Praporşcikul n-avea altceva de făcut decât să se execute; se îndreptă spre ordonanţele care se tolăneau pe iarbă, lângă caii lor.

După un sfert de ceas îi transmise lui Tretiakov răspunsul lui Fok.

— Ce or avea în cap? Japonezii nu numai că nu se retrag, ci, dimpotrivă, fac concentrări masive în dreptul flancului nostru stâng, lângă satul Sidai şi în faţa centrului, dincolo de Kindjou! Mi-am trimis la flancul stâng ultima rezervă. Nu mi-au mai rămas decât agenţii de legătură de la postul de comandă, se indignă colonelul. Mai târziu, tot pe mine au să arunce vina dacă japonezii vor răzbi şi vor ocupa poziţia!

Praporşcikul plecă spre bateriile lui.

Curând, canonada reîncepu pe toată linia. De astă dată, japonezii îşi aruncară toată puterea de foc asupra tranşeelor infanteriei. Aceste tranşee n-aveau parapete de beton şi erau protejate doar de întărituri de lemn uşoare care nu puteau apăra decât împotriva gloanţelor de armă şi de şrapnel, nu şi de obuze.

Tranşeele se umpleau de răniţi şi de morţi. Curând, oamenii începură să arunce afară, îndărătul tranşeelor, cadavrele care le stânjeneau mişcările. Dar bluzele albe ale morţilor formară o linie albă desluşită, uşurând şi mai mult japonezilor reglarea, tirului.

Pe mare se iviră din nou navele japoneze care se îndepărtaseră şi ele începură să bombardeze din flanc tranşeele tiraliorilor. Exploziile violente ale obuzelor navale măturau dintr-o dată porţiuni de câţiva stânjeni de tranşee şi de obstacole de sârmă. Situaţia infanteriei deveni critică. Adânc tulburat, Zvonariov urmărea peripeţiile dramei ce se desfăşura înaintea lui, neavând posibilitatea de a-i ajuta pe tiraliori cu ceva.

— Înălţimea voastră, japonezul dă năvală peste tranşeele noastre! strigă Kupin, arătând cu degetul lanţurile de trăgători inamici care se apropiau în goană dinspre satul Sidai.

— Ochire directă, şrapnel! comandă praporşcikul. Mai mulţi nouraşi de explozii se iviră deasupra liniilor inamice.

Japonezii se opriră îndată şi se trântiră jos, făcându-se una cu pământul. Zvonariov se miră odată mai mult văzând cât de perfect se confunda cu terenul uniforma lor protectoare.

Curând, focul nimicitor al artileriei îi sili pe tiraliori să evacueze avanposturile şi să se retragă pe linia a doua. Bateriile erau asaltate de răniţi care căutau refugiu în adăposturile de beton.

Cei de la postul de prim ajutor nu mai pridideau, şi toţi artileriştii care nu erau ocupaţi la piese se transformară în sanitari, pansându-i la iuţeală pe răniţi.

Poziţiile artileriei se umpleau din ce în ce mai mult de tiraliori care părăseau treptat, treptat tranşeele complet distruse.

— Înălţimea voastră, îl întrebă pe Zvonariov un subofiţer de tiraliori, cine-i mai mare la dumneavoastră?

— Pentru artilerie, eu. Dar unde vă sunt ofiţerii?

— Unii-s morţi, alţii au luat-o la sănătoasa, răspunse liniştit subofiţerul. Nu ştim: să ne retragem mai departe, şi dacă da, atunci încotro?

— Să încercăm să rezistăm aici, atâta timp cât mai sunt proiectile; poate că ne vin întăriri din rezervă.

— Nu se prea văd, înălţimea voastră; poate că au şi trimis rezerva în alte sectoare. Înălţimea voastră, cât mai trag tunurile, îmi opresc şi eu oamenii aici, răspunse gradatul şi plecă repede la ostaşii lui.

Între timp, după încercări repetate, japonezii izbutiră să ocupe tranşeele din linia întâia şi începură să se răspândească repede prin ele în ambele părţi, învăluind poziţiile ruseşti pe la spate şi prin flancuri. Concomitent, artileria inamică îşi revărsă iar focul asupra bateriilor ruseşti.

Zvonariov se uită de după parapet şi văzu cum japonezii, după ce ocupaseră tranşeele dinainte, omorau cu baionetele răniţii ruşi. Vedea cum unii din aceştia încercau să fugă de bestiile japoneze, dar se prăbuşeau pe loc, străpunşi de baionete şi de gloanţe. Clocotind de revoltă, praporşcikul se repezi la tunuri:

— Kupin, trăsneşte-i cu mitralii! îi strigă Zvonariov ochitorului care stătea pe aproape; în aceeaşi clipă însă un obuz explodă în apropiere; praporşcikul nu mai văzu decât bucăţi de carne însângerată şi o cizmă care zbură în sus şi căzu pe parapet. Lângă piese nu mai erau artilerişti.

— Ajutaţi-mă să trag cu tunul! îi strigă Zvonariov pe câţiva tiraliori, care se apărau încă prin focuri de după parapetele bateriilor.

Lăsându-şi puştile, aceştia se repeziră numaidecât să-l ajute. Praporşcikul încărcă la iuţeală tunul cu mitralii, ochi cu aproximaţie spre japonezii, care umpluseră tot şanţul de comunicaţie, şi trase.

Ostaşii se repeziră la parapet, cu o aprigă curiozitate. Mitraliile izbiră vâjiind în mulţimea de japonezi, îi ciuruiră, îi dădură grămadă; doar câţiva oameni rămaşi teferi, cuprinşi de groază, săriră afară din tranşee şi o luară la goană înapoi.

După ce bateriile mai traseră vreo două-trei focuri, amuţiră, isprăvind toate muniţiile.

— Retragerea! ordonă Zvonariov tiraliorilor şi se repezi spre postul de prim-ajutor.

Deodată, dădu cu ochii de Varia. Palidă, tremurând ca varga, ea îi arătă din ochi locul în care cu câteva clipe mai înainte se afla postul de prim-ajutor. Mai multe obuze, cazând peste el în acelaşi timp, distruseseră eu desăvârşire adăpostul şi-l îngropaseră pe toţi răniţii sub dărâmăturile lui.

— Dar Şurka, unde e? o întrebă cu glas întretăiat praporşcikul.

În clipa aceea, mormanul de pământ rămas în urma exploziei, se mişcă, şi capul fetei se ivi la suprafaţă. Cu un ţipăt, Şurka sări în picioare şi o rupse la fugă.

— Trebuie să plecăm, înălţimea voastră! Ne-a încercuit japonezul ăsta afurisit! strigă Blohin, apropiindu-se în goană de ei, şi tustrei se repeziră după Şurka. Stai! zise deodată soldatul oprindu-se. Mi-am uitat în adăpost sacul de merinde! Mă întorc îndată! şi alergă înapoi la baterie.

— Unde te duci, nătărăule? îi strigă Zvonariov, privind speriat după el.

Dar Blohin se mistui în adăpost, ca să reapară în clipa următoare, cu sacul de merinde după umeri. Japonezii se şi aflau în baterie. Unul din ei se repezi la Blohin cu baioneta întinsă, dar acesta aruncă cu capul înainte lovindu-l drept în picioare şi-l dădu peste cap. În clipa următoare, Blohin, sărind în sus, îi smulse arma, îl împunse cu baioneta şi o luă la goană după Zvonariov, fluturându-şi trofeul.

Lângă bateriile din centrul dispozitivului, le ieşiră înainte Lebiodkin, Belonogov şi Zaiaţ, cu armele în mâini.

— Fugiţi! le strigă din fugă Zvonariov, făcându-le semn cu mâna.

— Înălţimea voastră, ne-a trimis Sofron Timofeevici să vedem ce faceţi; dumnealui e jos, lângă bucătărie, cu ai noştri, răspunse Lebiodkin. Se repeziră cu toţii mai departe.

Lângă bucătărie, era oarecare linişte; obuzele aproape că nu ajungeau până acolo. Toţi cei de pe Utios se strânseseră în jurul lui Rodionov. Tot acolo, aşezată pe pământ, Şurka plângea cu hohote.

— Ei, haideţi mai departe, spuse Rodionov, de îndată ce Zvonariov şi ceilalţi soldaţi li se alăturară.

— Lasă-i, Sofron Timofeevici, să răsufle un pic, spuse Iarţev.

— N-avem timp de odihnă; trebuie s-o întindem, că altfel cădem în ghearele japonezului!

Undeva, în urmă, răpăiră focuri dese de puşcă. Soldaţii o luară la goană mai departe. Belonogov şi Iarţev o duceau anevoie de braţ pe Şurka; fata plângea mereu.

Tiraliorii alergau din toate părţile spre trecătoarea îngustă dintre tranşee şi obstacolele de sârmă ghimpată, trăgând din mers în japonezii care îi urmăreau.

Era aproape cu neputinţă ca un număr atât de mare de oameni să se strecoare deodată prin trecătoare; artileria japoneză le veni însă în ajutor. Urmărind lanţurile de trăgători ruşi, ea îşi revărsă focul asupra propriilor soldaţi. Ferindu-se de obuze, japonezii se dădură înapoi şi se opriră. Aceasta le dădu ruşilor posibilitatea de a ieşi din acea capcană fatală de tranşee şi obstacole de sârmă. Mai aveau însă de străbătut vreo verstă în teren descoperit, până la un debleu de cale ferată în care se puteau adăposti de focul inamicului.

Spre bucuria lor, zăriră lanţuri de trăgători în bluze albe care le veneau în ajutor. Toţi răsuflară uşuraţi. Obuzele japoneze rămăseseră în urmă; în faţă, era ajutorul. Gâfâind istoviţi oamenii o luară la pas.

— Ia numără, Timofeici, ce efectiv avem, ordonă Zvonariov.

— Prezenţi 26 din 40; lipsesc 14. Morţi 5, răniţi 3, restul dispăruţi! raportă subofiţerul.

Începură să-i înşire pe cei lipsă. Printre dispăruţi erau Melnikov, Koşeliov şi Grunin, ordonanţa lui Zvonariov. Nimeni nu ştia de soarta lor.

— Nu-i nimic, înălţimea voastră, se mai adună! îl linişti Lebiodkin.

Se întunecase de-a binelea. Dinspre poziţii nu se mai auzea decât un schimb de focuri rare. Spre linia ferată veneau mereu tiraliori din regimentul 5. Curând, se strânseră vreo sută de oameni.

— Înălţimea voastră, luaţi comanda peste noi, spuse un ostaş, apropiindu-se de Zvonariov. Ofiţeri n-avem şi ne e frică să nu nimerim drept la japonez.

— Bine! Adunaţi-vă. Mergeţi cu noi la gara Tafanşin; probabil că acolo o să întâlnim şi ofiţeri de-ai voştri, ordonă Zvonariov.

— Tunari, drepţi! comandă Rodionov.

Porniră cu toţii mai departe.

— Înălţimea voastră, eu, Zaiaţ şi Belonogov, mergem înainte, că patrulă de recunoaştere, se oferi Lebiodkin.

— Luaţi-mă şi pe mine cu voi, îl rugă Blohin, vânturându-şi arma japoneză.

Zvonariov încuviinţă şi-i lăsă să plece.

JURNALUL UNUI OFIŢER DIN STATUL-MAJOR AL GENERALULUI OKU

„În timpul bătăliei de la Kindjou, comandantul armatei a II-a, generalul Oku, se afla pe dealul Samson, de unde urmărea prin binoclu mersul luptei.

Toţi oamenii din statul său major, şi aşa puţin numeros, fuseseră trimişi de el cu diferite ordine către trupele în ofensivă. Lângă general nu rămăseseră decât maiorul Iamaoki, doi agenţi de legătură şi un telefonist. Pe măsură ce se desfăşura bătălia, comandantul devenea tot mai nervos. Până la amiază, ofensiva asupra poziţiilor ruseşti nu fusese încununată de succes, cu toată superioritatea forţelor, aproape înzecită, şi acţiunea celor peste 200 tunuri de câmp, în afară de artileria navală.

Generalul vedea limpede prin binoclu că artileria ruşilor fusese de mult aproape complet redusă la tăcere, că tranşeele inamice suferiseră distrugeri mari, şi totuşi,

infanteria maiestăţii sale mikadoului nu numai că nu putuse ajunge până la inamic, ba chiar se retrăsese într-o oarecare măsură şi începuse să-şi sape adăposturi, ferindu-se de focul infanteriştilor ruşi.

Un agent de legătură a sosit în grabă şi a înmânat generalului un plic.

— De la cine? a întrebat Oku.

— De la comandantul artileriei de câmp a armatei, raportă curierul.

Generalul a rupt repede plicul şi, punându-şi ochelarii pe nas, a început să citească. Pe faţa lui s-a întipărit îndată o expresie gravă, concentrată:

— Generalul Nira raportează, că bateriile nu mai au muniţii decât rezerva de criză şi roagă să i se reîmprospăteze unităţile de foc cât mai urgent posibil, rosti Oku către maiorul care se apropiase de el.

— Mă tem, excelenţă că nu vom putea satisface această cerere înainte de a se însera, a răspuns ofiţerul, căci marea continuă să fie agitată, ceea ce îngreunează foarte mult descărcarea muniţiilor.

— Infanteria noastră suferă pierderi mari: mai ales divizia I-a, la centru, şi a III-a la flancul stâng. E necesar să se ia imediat cele mai hotărâte măsuri pentru a se înfrânge rezistenţa inamicului.

— Atunci va trebui să fie luat din rezervă regimentul 3 de infanterie şi aruncat la atac.

— În ce punct? Până în prezent, în poziţiile ruseşti nu există nici o breşă.

— Flancul stâng al ruşilor este mult împins înainte şi, pe deasupra, se află sub focul navelor noastre. Excelenţă, acolo se află cheia tactică a întregii poziţii! În consecinţă, tot acolo trebuie aruncat regimentul 3 din rezervă.

— Fără un puternic sprijin de artilerie, nici el nu ar prea putea să facă mare lucru, iar rezervele noastre de muniţii sunt foarte reduse. În cazul unui eşec al regimentului şi al unui contraatac, am putea să ne pomenim într-o situaţie

foarte critică, căci artileria n-are proiecţiile, iar regimentele sunt descompletate prin pierderi grele.

— Cât e viu Iamato-Dasaki76 al nostru, n-avem de ce ne teme. Marea noastră străbună Amaterasu-Amikami77 îşi va sprijini întotdeauna fiii credincioşi!

— Ruşii au un bun proverb: „Ajută-te singur şi Dumnezeu te va ajuta”. De aceea, fără să părăsim nădejdea în sprijinul zeiţei Soarelui-Răsare, trebuie să ne gândim şi la aprovizionarea cu proiectile, măcar de la trenurile divizionare ale diviziei a V-a, aflate în gara Pulundian. Vă încredinţez această misiune, Iamaoki-san!

— Executarea dispoziţiei excelenţei voastre cere timp.

— Deplasarea rezervelor în linia de foc cere de asemenea timp. Vă dau două ore pentru îndeplinirea misiunii. Iar eu, între timp, voi deplasa regimentul 3 spre punctul de pornire la atac şi-l voi duce eu însumi pe drumul gloriei!

Maiorul a salutat şi s-a îndreptat repede spre calul său.

Rămas singur, Oku a căzut pe gânduri. Era informat că acum corpul I de armată siberian al ruşilor înainta dinspre nord asupra lui. Trebuia să zdrobească cu orice preţ, până la sosirea lui, trupele de la Arthur, ca să împingă apoi cu toate forţele în direcţia nord. De aceea, spre a se asigura pe deplin succesul, nici mai mult nici mai puţin decât trei divizii întregi au fost aruncate în acea zi împotriva unui singur regiment rusesc care deţinea poziţiile de la Kindjou. Totuşi, ruşii au opus o rezistenţă neobişnuită, mai întâi, la ocuparea oraşului Kindjou, care alcătuia un fel de redută înaintată a întregii poziţii, iar mai apoi, pe toată linia frontului.

„Un regiment contra nouă! şaizeci de tunuri contra două sute patruzeci! Şi, totuşi, după şapte ore de luptă, soarta bătăliei n-a fost încă hotărâtă, gândea generalul posomorât, iar în spatele lui, dincolo de dealurile Tafanşin, se mai afla o întreagă divizie rusească, proaspătă, care încă nu intrase în luptă. Da, avea de ce să fie îngrijorat!”

Încruntat, generalul păşea încolo şi încoace la postul său de observaţie. Pe urmă, a strigat unuia din agenţii de legătură să alerge la regimentul 3, în satul Şimintzî, transmiţând ordinul de a se pregăti pentru atac.

După ce a plecat soldatul, Oku a dus binoclul la ochi, dar l-a lăsat numaidecât în jos. A văzut iarăşi (pentru a câta oară în cursul acelei zile?) atacul repetat al infanteriei japoneze eşuând chiar lângă tranşeele ruşilor.

A sosit un nou curier; de astă dată, venea de la şeful serviciului sanitar al armatei, aducând raportul acestuia, în care se arăta că de la începutul bătăliei, prin posturile de prim-ajutor trecuseră aproximativ o sută de ofiţeri răniţi şi peste trei mii de soldaţi. Comandantul s-a încruntat.

„Dacă adăugăm morţii, pierderile noastre se ridică aproape la o sută cincizeci de ofiţeri şi cel puţin patru mii grade inferioare; cu alte cuvinte, circa un sfert din tot efectivul de ofiţeri, plus un regiment şi jumătate de soldaţi. Ruşii n-au avut pe poziţii atâţia oameni, nici chiar la începutul bătăliei, gândea generalul cu amărăciune. Încă un ultim efort; dacă nu va reuşi, va trebui să înceteze lupta şi să aştepte debarcarea de noi întăriri, apărându-se în acelaşi timp şi la sud şi la nord de o eventuală trecere la ofensivă a armatelor ruseşti.”

Iamaoki a venit şi a raportat că transportul muniţiilor de artilerie a şi început.

— Comunicaţi imediat generalului Nira să deschidă foc violent asupra inamicului şi să tragă până la ultimul obuz! a ordonat Oku.

Curând artileria japoneză a început iar să bubuie intens pe tot frontul, iar infanteria s-a repezit din nou la atac, dar a fost şi de astă dată respinsă.

— Să se împingă imediat înainte toate rezervele disponibile! Sunt convins că domnii ofiţeri se vor arăta adevăraţi samurai şi, împreună cu soldaţii, se vor acoperi de glorie eternă! îi dicta Oku maiorului noul său ordin.

Artileria susţinea un tir intens.

— La regimente, cartuşele sunt pe sfârşite; bateriile nu mai dispun decât de vreo cinci-şase proiectile de piesă! s-a comunicat peste o jumătate de ceas vestea alarmantă de la divizie.

— Să se tragă până la ultimul cartuş; după aceea, atacaţi la baionetă, şi să ne ajute marea Amaterasu! strigă din răsputeri Oku la telefon comandanţilor săi de divizii.

Se însera. Părea că izbânda scăpa definitiv din mâinile japonezilor; dar iată, că de la flancul drept a fost transmisă vestea îmbucurătoare: regimentele diviziei a IV-a au pătruns în tranşeele ruseşti.

— Banzai! a strigat generalul bucuros, uitând chiar de prestanţa lui, şi a început să privească cu încordare prin binoclu.

Zărea cum mogâldeţele verzi-cenuşii se revărsau potop în poziţia cucerită. În faţa lui, liniile albe ale tiraliorilor ruşi se deplasau repede înapoi. Curând, toată poziţia era împânzită de steagurile tării Soarelui-Răsare. Izbânda devenise neîndoielnică.

— Nu ordonaţi să se dea dispoziţii pentru urmărirea inamicului? l-a întrebat Iamaoki.

— Încă nu mi-am pierdut minţile! Nici un pas dincolo de poziţie! La noapte să se facă pregătiri pentru respingerea unui contraatac inamic; să se înceapă chiar acum amenajarea poziţiei pentru apărare, în eventualitatea luptei de mâine, a ordonat generalul. Iar acum, să se împingă până la Kindjou trenurile divizionare şi două regimente din divizia a cincea!

Din toate părţile soseau ştiri îmbucurătoare în privinţa prizonierilor şi a trofeelor capturate; Oku a fost însă deosebit de bucuros când informatorii au trimis veşti că unităţile ruseşti de peste dealurile Tafanşin se retrăgeau. Armata de la Arthur încetase să-l ameninţe dinspre sud.

— Şi acum, Iamaoki-san, scrie ordinul. Toate unităţile armatei, cu excepţia a două regimente şi trei baterii din divizia a III-a, să se pregătească pentru ca dimineaţa să se

deplaseze în direcţia nord. Unităţile rămase la Kindjou vor menţine contactul cu inamicul, fără însă să angajeze lupta, dicta comandantul, maiorului.

Când, spre miezul nopţii, a fost primită comunicarea care anunţa că ruşii abandonaseră Dalni, Oku a strigat, pentru a doua oară în aceeaşi zi banzai, în cinstea mikado-ului.

— Hotărât, Iamaoki-san, azi generalii ruşi, zăpăciţi şi doborâţi de spaimă, au binemeritat mai mult ca mine recunoştinţa cerescului nostru Tenno, a rostit el, adresându-se ofiţerului său.

Şi acesta a plecat fruntea, drept încuviinţare.

Capitolul III

Când japonezii dezlănţuiseră ofensiva generală asupra poziţiilor ruseşti, generalul Fok care avea îndatorirea de a conduce apărarea Kindjou-ului se afla pe culmile Tafanşin-ului. El urmărea mersul bătăliei de acolo, de la o distanţă de aproape 6 verste. Generalul era nervos şi se simţea stăpânit de o toropeală neplăcută. Nadein şedea lângă el şi tot molfăia posomorât cu gura lui ştirbă:

— E timpul să şe trimită în ajutorul lui Tretiakov rejimentele 13 şi 14, cu brigada lui Irman, că altfel, va fi prea târjiu, şi va trebui să şe părăsească pojişia.

În apropiere, aşteptau dispoziţiile generalului un grup de ofiţeri din statul major şi comandanţii tuturor regimentelor diviziei.

— Tretiakov e un laş şi un ticălos, din moment ce nu poate face faţă singur japonezilor, ocupând o asemenea poziţie şi având peste cincizeci de piese grele de cetate, îi aruncă cu ciudă Fok lui Nadein, care bombănea într-una. Pe asemenea poziţii, m-aş strecura ca un lup, i-aş gâtui pe toţi japonezii, ca pe nişte pui de găină.

— Tranşeele şi amplasamentele bateriilor sunt diştruşe, artileria a amucit, nu-ş proiectile, rejimentul şi-a pierdut jumătate din efectiv! stăruia bătrânul Nadein.

— Dezertori, fugari, nu soldaţi! Priviţi câţi rătăcesc în dosul frontului fără arme.

— Sunt artilerişti, n-au nici arme, nici projectile ca să tragă.

— Să fie înarmaţi cu puştile răniţilor şi ale morţilor, şi trimişi în tranşee!

— Nu prea cred să fie cu putinşă, în asemenea împrejurări.

În clipa aceea sosi călare comandantul brigăzii 4 artilerie din corpul Est-Siberian de tiraliori, colonelul Irman, un bărbat uscăţiv, însoţit de Ali-Aga Şihlinski, un căpitan înalt şi zvelt ca un adolescent, arătând tânăr pentru gradul lui.

— Excelenţă, raportă Irman generalului Fok, ducându-şi mâna la vizieră: japonezii au învăluit aproape complet flancul stâng al poziţiei; la flancul drept, trupele noastre se retrag de asemenea, sub presiunea forţelor superioare ale inamicului. Situaţia regimentului 5 e foarte critică. Permiteţi să împing bateriile pe poziţia regimentului şi să opresc inamicul prin focuri de mitralie: aceasta va înlesni replierea regimentului 5.

— Vă interzic în mod categoric să împingeţi înainte măcar o singură piesă, răspunse tăios Fok. Dimpotrivă, să retrageţi numaidecât bateria a treia înapoi către Nangalin. Se află prea mult înainte şi riscă să cadă uşor în mâinile japonezilor.

— Bateria noastră nu e ameninţată de primejdie, fiindcă are în faţă golful Huenez, pe care japonezii nu-l vor putea trece prea uşor, interveni Şihlinski. În caz de necesitate, bateria se poate retrage în voie spre Talienvan-Dalni…

— Vă rog să executaţi ordinul fără discuţii! le reteză Fok celor doi ofiţeri.

Stăpânindu-şi indignarea, Irman şi Şihlinski salutară şi se grăbiră să plece.

— Dumneavoastră faceţi cum credeţi Vladimir Alexandrovici, îi spuse Şihlinski lui Irman. Eu însă nu-mi retrag bateria atâta timp cât regimentul 5 va avea nevoie de sprijinul nostru. Chiar în cazul retragerii lui, voi continua tirul până la sfârşit, fără să ţin cont de directivele lui Fok.

— În cazul retragerii regimentului 5, Fok va fugi cel dintâi îndărăt arătându-şi dosul, fără să mai ştie de dumneata şi de toţi ceilalţi. Aşadar, n-am nici o obiecţiune faţă de intenţiile dumitale; mai mult decât atâta: sunt de acord pe deplin. Artileria trebuie să ajute infanteria, până la cel din urmă obuz.

Cu aceste cuvinte, cei doi ofiţeri se despărţiră.

— Regimentul 5 dă înapoi, îi raportă lui Fok colonelul Dmitrievski, şeful statului său major.

— Nu, nu dă înapoi regimentul, ci unii laşi şi nemernici care trebuie opriţi numaidecât, şi jumătate din ei împuşcaţi pe loc! se răsti la el Fok mânios.

Curând însă retragerea regimentului 5 deveni evidentă, cu toate vociferările lui Fok şi ocările lui la adresa subalternilor.

Generalul se zăpăci. Dădu din mână, făcând semn tuturor ofiţerilor să se apropie:

— După cât se pare, rosti el, bâlbâindu-se de emoţie, japonezii au concentrat împotriva noastră forţe considerabile; mulţumită lor au izbutit să ocupe o poziţie atât de puternică. După zdrobirea regimentului 5 nu mai există obstacole în calea lor şi e evident că peste un ceas, cel mult un ceas şi jumătate, vor ajunge aici. Ar fi o nebunie din partea mea să înfrunt forţele copleşitoare ale inamicului, pe poziţii neîntărite; aşadar, nu ne rămâne decât un lucru: să ne retragem cât mai repede la Arthur la adăpostul fortificaţiilor.

— Eu nu sunt de acord cu dumneavoastră… începu Nadein, dar Fok făcu doar un gest de ciudă, ca ferindu-se de o muscă plictisitoare:

— Rog pe domnii comandanţi de regimente să pună îndată trenurile regimentare în dispozitiv de marş şi să le trimită direct la Arthur, iar la o oră după ele, să pună în marş şi regimentele; regimentul 14, fiind cel mai aproape de poziţii, va rămâne în ariergardă. Regimentele 13 şi 15, în ordinea numerelor, o vor lua spre Nangalin, iar de acolo, peste

trecătoarea Şiinţzî, prin Drumul-mandarinilor, spre Arthur. Artileria se va intercala între regimente. Vă rog să treceţi imediat la executarea ordinelor, astfel ca peste un ceas totul să se şi afle în mişcare!

— Ordonaţi să scriu ordinul către unităţi? întrebă colonelul Dmitrievski.

— Ce ordin! Măcar de-am izbuti să scăpăm teferi de aici, până se întunecă! răspunse Fok, cu venin. De hârţogărie ne arde acum?! urmă el şi ordonă să i se aducă imediat calul.

— Excelenţă, eu când să mă retrag? întrebă sosind în goană la general comandantul regimentului 14, obezul şi stângaciul colonel Saviţki.

— Să nu angajaţi lupta! Puteţi să ieşiţi din dispozitiv pe la orele 9-10 seara; regimentul va înnopta la Nangalin!

— Până acolo sunt aproape douăzeci de verste; drumul e prost, iar marşul se va executa noaptea. Dacă pornesc de aici pe la zece seara, ajung la Nangalin abia spre dimineaţă; mai rămâne timp de dormit?

— Nu e cine ştie ce nenorocire dacă tiraliorii dumneavoastră nu vor dormi o noapte. Principalul este să evitaţi atacurile inamicului, să rupeţi contactul cu el şi să ajungeţi cât mai repede la Arthur.

— Am înţeles! răspunse pripit Saviţki.

— E timpul să pornim, se adresă Fok ofiţerilor statului său major. Trebuie să răzbim până la Nangalin şi să dirijăm de acolo retragerea generală a regimentelor diviziei.

— Ordonaţi să comunic la Dalni despre retragere? îi aminti Dmitrievski. Acolo sunt adunate bunuri de milioane şi milioane de ruble care, bineînţeles, nu pot fi evacuate într-un termen scurt, aşa că vor trebui distruse ca să nu cadă în mâinile japonezilor.

— Mai târziu, mai târziu! Lăsaţi-mă să scap de toată învălmăşeala asta! Generalul o luă în trap larg înainte. Tot statul său major îl urmă în trap mărunt.

Comandanţii de regimente se repeziră în galop la unităţile lor. În regimente începu zarva. Comandanţii de batalioane

inspectau personal companiile şi transmiteau ordinul de plecare, scurtând termenul, pentru o mai mare siguranţă, cu un sfert de oră; comandanţii de companii mai tăiau din el încă un sfert, iar feldwebelii puneau trupa în mişcare, pur şi simplu, ordonând alarma. Ca urmare, convoaiele de trăsuri ale tuturor regimentelor porniră puhoi pe toate drumurile ce duceau spre Nangalin, nu după o oră, ci peste treizeci de minute. Imediat în urma trenurilor începură să pornească şi regimentele.

Regimentul 14 tiraliori, lăsat în ariergardă, nu zăbovi nici el prea mult. Comandantul lui, colonelul Saviţki, despre care nu se putea spune că este un exemplu de curaj, asculta nervos împuşcăturile răzleţe ce se auzeau încă dinspre poziţiile de la Kindjou. Curând, îl chemă la el pe porucikul Endjeevski, comandantul detaşamentului de cercetare, şi-i dădu ordin să înainteze şi, pe cât era cu putinţă, „să ţină în loc armata japoneză, formată din câteva divizii, care urmărea regimentul 5 în retragere”.

— Iată o problemă destul de complicată: cu trei sute de oameni, fără artilerie, să ţii în loc o armată întreagă! răspunse porucikul, nu fără ironie.

— Să rezistaţi cât mai mult. Şi ţineţi minte: jertfindu-vă, veţi salva de la dezastru divizia noastră! rosti colonelul, patetic.

— Voi face tot posibilul, domnule colonel. Să nu mă vorbiţi de rău, dacă nu mă mai întorc! răspunse Endjeevski, imitând tonul lui Saviţki şi stăpânindu-şi zâmbetul la vederea tulburării comandantului său. În ceea ce privea intenţiile japonezilor, porucikul avea cu totul altă părere. Nu credea că armata rusă era ameninţată de vreo primejdie serioasă. După grelele pierderi suferite la asaltul poziţiilor de la Kindjou, japonezii erau acum ocupaţi cu regruparea lor şi se gândeau prea puţin să-i urmărească pe ruşi.

După ce-l lăsă pe porucik să se descurce cum o şti, colonelul Saviţki socoti că misiunea sa de comandant al

ariergărzii încetase şi ordonă regimentului să pornească imediat în direcţia Nangalin.

Spre miezul nopţii, când regimentele, obosite de retragerea pripită, treceau pe lângă halta Pereliotnâi, la şapte verste de Nangalin, cineva, derutat de întuneric, luă pe cercetaşii călări ai regimentului 15 tiraliori drept cavalerie japoneză şi deschise focul asupra lor. Speriaţi de împuşcături, cei de la convoaiele de căruţe o luară la goană spre Nangalin, şi-l depăşiră fără să se oprească acolo. Acest lucru provocă panică în gară, unde se îngrămădiseră ambulanţele şi o mulţime de răniţi.

Generalul Fok fu contaminat de starea de spirit generală; ordonă să i se pună imediat la dispoziţie un tren „special şi extraordinar" care să-l ducă la Arthur. Dar unica locomotivă din gară nu prea funcţiona; atunci, generalul se grăbi să încalece şi se repezi în urma vitezelor lui convoaie de căruţe.

Trecu cam mult timp până când comandanţii, zăpăciţi, se gândiră să dea semnalul de „încetare a focului", repetat de toţi trompeţii şi gorniştii. Auzind semnalul, încet-încet, soldaţii, se liniştiră. Împuşcăturile conteniră; regimentele îşi continuară drumul.

În aceeaşi seară, la Dalni, cel mai utilat port din regiunea Kvantung, la guvernatorul oraşului, inginerul militar de rezervă Vasili Vasilievici Saharov, venise în vizită prietenul şi asociatul lui în numeroase întreprinderi comerciale, Nikolai Ivanovici Tifontai, un chinez botezat.

Cei doi amici şedeau la o măsuţă cu încrustaţii de sidef şi beau şampanie.

— M-aţi tras pe sfoară, Nikolai Ivanovici! îi spunea Saharov interlocutorului său. Mi-aţi cumpărat toate casele şi întreprinderile pe un pumn de pesmeţi. Profitaţi de situaţia dificilă în care ne aflăm şi mă jumuliţi.

Chinezul îşi îngustă cu şiretenie ochii piezişi, îşi potrivi sacoul european, cu care nu era obişnuit, şi răspunse cu un zâmbet politicos:

— Vasili Vasilievici, nu s-a născut omul în stare să vă păcălească pe dumneavoastră. Se poate?! Dumneavoastră aţi construit un oraş şi un port în valoare de sute de milioane şi aţi făcut din această afacere o avere de zece milioane! Vi s-a dus vestea în tot Extremul Orient. Asemenea venituri, şi nici o revizie de la senat, măcar cât de cât! Cu drept cuvânt sunteţi socotit la noi, în Kvantung, un adevărat vrăjitor.

— Dar, Nikolai Ivanovici, nici faima numelui dumneavoastră nu e mai prejos; sunteţi cunoscut în toate bursele, de la Tokio până la Singapore!

— Mă măguliţi, Vasili Vasilievici. Sunt doar un modest negustor chinez, fără nici un renume.

— Nu vă subapreciaţi, Nikolai Ivanovici! Cine-i proprietar peste jumătate din Arthur? Dumneavoastră! La fiece pas te ciocneşti de Tifontai: băile Tifontai; moara Tifontai; distileria de băuturi Tifontai; teatrul, la fel, fără să mai pomenim de toate tavernele şi speluncile pentru fumătorii de opiu. Începând de astăzi, aici, la Dalni, vă aparţin de asemenea vreo cincizeci de clădiri din piatră, uzina electrică, vreo jumătate din totalul antrepozitelor şi toate casele de toleranţă. Asta nu se cheamă avere? Nu, zău, Nikolai Ivanovici, azi m-aţi tras pe sfoară straşnic, cumpărându-mi avutul pe un preţ de nimic.

— Eu zic că v-am făcut pur şi simplu un serviciu prietenesc. Mâine, poimâine japonezii vor ocupa Dalni; în cazul acesta, toată averea dumneavoastră ar fi rechiziţionată, ca proprietate a unui cetăţean şi ofiţer rus.

— Dar şi dumneavoastră sunteţi cetăţean rus.

— Dar nu-s ofiţer, ci un om paşnic, gata să plătesc oricui impozite oricât de mari, numai să nu fiu nevoit să particip la război.

— Bine, dar de când a început războiul noi amândoi am câştigat cu aprovizionarea armatei bani grei, milioane.

— Şi o să mai câştigăm dacă o să fim oameni cu scaun la cap.

— Poate dumneavoastră; eu, nu; pentru mine, s-a isprăvit cu Dalni. Azi, cu ajutorul japonezilor mi-am transferat telegrafic toţi banii la o bancă din Şanghai. E adevărat, că a trebuit să plătesc un comision mare, în schimb, banii mei sunt bani. Ce-i al lor e al lor: în materie de afaceri, japonezii văd departe. Îşi dau seama că le pot fi de folos, şi chiar de mult folos, la Arthur, acum şi după război.

— Vasili Vasilievici, vă propun o afacere. Precum ştiţi, eu rămân aici. Arthurul va fi probabil asediat. N-aţi vrea să vă luaţi asupra dumneavoastră supravegherea întreprinderilor mele din Arthur?

— Cât oferiţi pentru aceasta?

— Doi la sută din profitul net.

— Fără zece la sută, nu pot consimţi.

— Pe Dumnezeul dumneavoastră al ruşilor şi pe toţi idolii chinezilor, că nu pot da mai mult de trei la sută.

— Şapte!

— Numai pentru dumneavoastră: patru!

— Ultimul meu cuvânt: cinci!

— Hai să zicem patru şi jumătate, dar cu o condiţie: să fiu ţinut permanent la curent cu toate afacerile din Arthur.

— Dar dacă va fi blocat?

— Nu există blocadă care să nu poată fi forţată cu bani.

— La rândul dumneavoastră, mă veţi informa despre toate afacerile mele din China, Coreea şi Japonia.

— La Arthur, va trebui să ungeţi pe unul, pe altul, pe unii în mod sistematic, pe alţii, de la caz la caz. Pe scurt, după bunul obicei rusesc.

— Vă ascult, amice, şi Saharov îşi scoase carnetul de însemnări.

— Tautz, şeful poliţiei din Arthur, o sută de ruble lunar, nici o copeică mai mult. Dacă va încerca să mai stoarcă ceva, strecuraţi discret o vorbă la urechea Verei Alexeevna Stessel (bineînţeles, împreună cu cadoul corespunzător) şi ea îl va pune repede la locul lui pe acel potlogar. Pentru ea, personal cele mai reverenţioase atenţii: obiecte de aur şi

argint vechi, autentic chinezesc, bijuterii şi alte podoabe femeieşti, dar bani în nici un caz; valoarea fiecărui cadou, după importanţa serviciului dorit. Nimic, faţă de general, se înţelege de la sine: face gură ca un prost şi strică totul. Comisarul consiliului orăşenesc din Arthur, colonelul Verşinin, e un tâmpit şi ca atare, om cinstit. Îi poţi intra pe sub piele oferindu-i, pe preţuri de nimic, diferite lucruri de care are nevoie: un cupon de postav pentru o manta, lenjerie, batiste, parfumuri; în treacăt fie zis, îi place mult să se parfumeze.

— Într-un cuvânt, „pui de ogar”78 în loc de bani, pricepu Saharov.

— Puteţi să-i oferiţi şi un pui de ogar, dacă va fi nevoie. Urmează intendentul fortăreţei, căpitanul Dostohvalov. Retribuţie în variabilă – trei sute de ruble pe lună. Inginerul fortăreţei, colonelul Grigorenko: cât veţi crede de cuviinţă, în cazul când va fi necesar, însă cel mult o mie. Jandarmii din fortăreaţă: rotmistrului Mikeladze, un imbecil binecunoscut, îi ajung şi cincizeci de ruble pe lună; în schimb, porucikului Poznanski, deosebit de periculos şi de lacom, să nu-i daţi mai puţin de o sută. Acum, marinarii. Întâi şi întâi, amiralul Grigorovici. Acestuia nu-i trebuie parale: el are pâinea şi cuţitul în toată gospodăria bazei navale de la Arthur; în schimb e vanitos. În struna asta să-i cântaţi. În sfârşit, la Comandamentul militar al portului, trebuie să daţi în stânga şi-n dreapta, însă numai mărunţiş – cel mult câte douăzeci şi cinci de om. Se pare că ăştia-s toţi rechinii Arthurului, şi mari şi mici.

— Dar inspectorul sanitar al fortăreţei şi controlorul financiar? aminti Saharov.

— Cu bucata, pentru fiecare proces-verbal şi act de recepţie; sumele vor depinde de importanţa afacerii.

— Legătura cu dumneavoastră?

— Prin oameni de încredere; vor trece pe la dumneavoastră deghizaţi ca cerşetori, ori ca vânzători ambulanţi chinezi.

— Servicii speciale?
— Ce înţelegeţi prin aceasta? întrebă chinezul oarecum stânjenit.
— Secrete militare, preciză tăios Saharov.
— Nu mă interesează, răspunse Tifontai, prefăcut.
— Nu cumva tocmai în acest scop aveţi şi un paşaport de rezervă, ca cetăţean japonez?
— Numai pentru motive de siguranţă personală, având în vedere iminenta sosire a japonezilor. Dar de unde ştiţi?
— Păi, se poate ca un maestru în escrocherii ca dumneavoastră să nu aibă o dublă sau triplă cetăţenie? Nu vă supăraţi, Nikolai Ivanovici; în locul dumneavoastră, aş proceda şi eu la fel.
— E plăcut să auzi o vorbă inteligentă. Dacă nu m-aş fi îngrijit de acest lucru, am fi putut noi să ştim despre dezastrul de la Kindjou la orele 2 după amiază, atunci când imbecilul acela de Nadein comunica la Arthur că a învins?
— Mă conving tot mai mult că serviciul de informaţii japonez este la un nivel excepţional.
— Dumneavoastră, Vasili Vasilievici, trebuie să ţineţi cont de aceasta, mai ales, în Arthur; vom şti imediat fiecare pas făcut de dumneavoastră, şi-l vom aprecia după cum se cuvine.
— Să vă înţeleg vorbele ca o ameninţare?
— Vai de mine! Ce vorbiţi! E doar un avertisment prietenesc… Obrazul lui Tifontai se destinse într-un zâmbet larg.
Intră servitorul chinez şi-i aduse lui Saharov o telegramă pe o tavă de argint.
— De la Stessel. Fok a şi ajuns la Nangalin. Repede, în zbor, a făcut douăzeci de verste şi mai bine, câte sunt de la Kindjou până acolo! îi comunică Saharov interlocutorului său. Ia să vedem ce mai scrie. „Cel mai târziu, până la orele 2 noaptea, toţi cetăţenii ruşi vor fi evacuaţi din Dalni în Arthur. Locomotivele vor fi trimise de îndată la Nangalin şi oamenii se vor retrage pe jos. Totodată veţi face cunoscut

comandantului regimentului 16, colonelul Razdolski, că trebuie să procedeze imediat la distrugerea instalaţiilor portuare, a uzinei electrice, a atelierelor căilor ferate, a depozitelor de alimente şi muniţii. Regimentul 16 va porni la orele 6 dimineaţa spre satul Talingou”.

— Vasili Vasilievici, sper că nu vă veţi grăbi prea mult să-i faceţi cunoscut lui Razdolski conţinutul acestei telegrame!

— Până la comandamentul lui sunt şase verste. Adică, o oră pentru un călăreţ, pe întuneric. Acum e aproape douăsprezece… Deci, Razdolski nu va putea primi această comunicare înainte de ora unu noaptea. Va porni peste un ceas cu regimentul în stare de alarmă, şi va sosi aci după încă un ceas şi jumătate, adică, nu înainte de trei şi jumătate. Astfel, vom avea la dispoziţie o oră şi jumătate pentru lucrările de distrugeri, calculă Saharov.

— Aceasta înseamnă că telegrama trebuie expediată de aici prin curier, cel puţin peste un ceas şi jumătate-două; atunci el nu va mai avea timp pentru executarea minărilor.

— Dar ar putea să trimită înainte secţia de cercetaşi călări, şi ea ar sosi în cel mult două ore.

— Ce efectiv are?

— 40-50 de oameni.

— Trebuie reţinuţi prin orice mijloace. Există pionieri în Dalni?

— Cel mult, cinci, cu ştabs-căpitanul Zedghenidze.

— Numai el n-ar face cine ştie ce, dar, cu ajutorul cercetaşilor, ar putea să arunce în aer şi jumătate din oraş. N-ar fi posibil să-l cumpărăm pe Zedghenidze? Nu ne sperie nici o sumă. Îi dăm cât vrea!

— Mă tem că nu; e un cirac al lui Kondratenko, de la care ia pildă în toate. Acesta ştie foarte bine să-şi aleagă oamenii. În afară de el, există şi locotenentul Suhomlin, un beţiv înveterat.

— Perfect! Pe cercetaşii călări îi dirijăm la Suhomlin, fără să-i comunicăm lui Zedghenidze ceva. Până la sosirea cercetaşilor, îl îmbătăm turtă pe locotenent. Chiar eu o să

am grijă de asta, hotărî prompt Tifontai. Expediaţi telegrama la unu şi jumătate. Cercetaşii vor fi aici la trei şi jumătate, iar regimentul după cinci; deci o să pornească mai departe, fără pierdere de vreme.

— Bine, Nikolai Ivanovici, totul va fi făcut după cum ne-am înţeles. Sper că ne mai vedem înainte de plecarea mea, nu? încheie Saharov.

— Am să vin pe la orele două când va trebui să plecaţi la Arthur împreună cu populaţia civilă încredinţată dumneavoastră. Chinezul plecă.

Saharov îl chemă la telefon pe şeful poliţiei, îi făcu cunoscut că Dalni trebuie evacuat urgent şi-i ordonă să adune până la orele două pe toţi ruşii lângă reşedinţa lui, urmând să plece pe jos la Arthur.

Tifontai se întoarse la orele două fix.

— Au fost făcuţi inofensivi amândoi, vesti el. Suhomlin e beat, iar Zedghenidze doarme somnul drepţilor.

— A fost ucis? întrebă Saharov speriat.

— Da' de unde! Pur şi simplu, o mică doză de soporific. Fără ajutorul medicului, nu-l vor putea trezi până dimineaţa, răspunse vesel chinezul. I-aţi trimis lui Razdolski comunicarea?

— Acum vreo zece minute.

— Perfect! Deci, cercetaşii nu vor fi aici, înainte de ora patru, iar regimentul, probabil, se va grăbi să continue drumul fără să se mai oprească la Dalni.

— Alte directive mai aveţi, Nikolai Ivanovici?

— Da, încă ceva: în Arthur, să luaţi contact cu aghiotantul personal al lui Stessel, prinţul Gantimurov, un nobil scăpătat provenit din Gardă; a sosit recent de la Kuropatkin şi i-a plăcut mult Verei Alexeevna; pe urmă, cu comandantul regimentului 27, colonelul Reis. Puneţi la bătaie toate mijloacele de influenţă, pentru ca acesta să fie numit şef al statului-major al lui Stessel, în locul lui Roznatovski, care a avut, alaltăieri, o apoplexie. În eventualitatea unor împrejurări extraordinare ne vor fi de mare folos.

— În ce împrejurări anume?

— Ei, hai să zicem: încetarea luptei. Ei pot, bineînţeles, din consideraţiuni pur altruiste, să-l influenţeze pe Stessel prin soţia lui, în sensul că prelungirea rezistenţei n-ar fi de dorit. Desigur, aceasta e doar un exemplu. Veţi vedea personal, la faţa locului, cine şi în ce privinţă vă pot fi utili.

— Nu mai e nevoie de alte explicaţii, spuse cu înţeles Saharov.

— V-aţi şi făcut bagajele?

— În afară de haine şi de rufele mele personale, de azi înainte, tot ce se află în această casă vă aparţine dumneavoastră, Nikolai Ivanovici.

— În amintirea prieteniei noastre, Vasili Vasilievici vă rog să luaţi de aici tot ce vă place şi v-ar putea fi de folos la Arthur.

Saharov mulţumi şi porunci câtorva boys79 chinezi să-i ducă la trăsură mai multe covoare şi tablouri.

— Vă mulţumesc pentru tot, Nikolai Ivanovici; permiteţi-mi să-mi iau rămas bun de la dumneavoastră, rosti Saharov emoţionat. Nu mă aşteptam să mă tulbure atât plecarea din Dalni. Ori cum ar fi, l-am făurit cu mâinile mele.

— Vă înţeleg pe deplin tulburarea, Vasili Vasilievici. Vă asigur, că nici sub noua putere numele dumneavoastră nu va fi dat uitării. Aveţi escortă?

— Da, cinci grăniceri.

— Vă mai dau două călăuze.

— Pentru ce? Cunosc foarte bine drumul spre Arthur.

— În schimb, nu vă cunosc oamenii mei şi riscaţi să fiţi atacaţi de ei; călăuzele au să vă asigure împotriva oricărei primejdii.

Saharov îi mulţumi lui Tifontai şi ieşi afară, în întuneric, unde se şi adunase un mare număr de ruşi. În oraş nu existau căruţe; de aceea, locuitorii, încărcaţi cu ce putuseră lua fiecare, erau gata de drum. Până la Arthur, aveau de mers 40 de verste. Printre ei, se aflau numeroase femei şi copii. Erau toţi oameni necăjiţi, slujbaşi şi muncitori, şi

acum se vedeau siliţi să-şi părăsească avutul strâns printr-o trudă grea de ani şi ani, şi rămaşi săraci lipiţi pământului, să fugă la Arthur.

Ivirea lui Saharov fu întâmpinată cu o adevărată explozie de proteste şi tânguieli; oamenii îi cereau să le dea căruţe măcar pentru femei şi copii.

— Rechiziţionaţi caii şi trăsurile negustorilor şi ale proprietarilor chinezi, strigau glasuri din mulţime.

— N-am dreptul să confisc averea cetăţenilor unei ţări neutre, răspunse Saharov.

— Dar nici noi nu putem să ne cărăm lucrurile în braţe, cale de patruzeci de verste.

— Lăsaţi-le aici, aşa cum îmi las şi eu toate casele, cu tot mobilierul. N-ai ce-i face, aşa e războiul! răspunse cu durere în glas guvernatorul oraşului.

— Daţi măcar trăsura dumneavoastră, pentru copiii mici.

— Nu pot, cu toată părerea de rău. La orele opt, generalul Stessel mă aşteaptă la Arthur.

— Ticălosule! se auzeau din mulţime glasuri pline de mânie. Prefăcându-se că nu aude ocările, Saharov se urcă în trăsură şi-i porunci vizitiului să pornească.

De îndată ce refugiaţii ruşi se îndepărtară de casa lui Saharov, unul dintre servitorii chinezi intră în salon, unde se afla Tifontai. La apariţia lui, Tifontai se ridică respectuos.

— Cum merg lucrurile, mister Tifontai? întrebă servitorul amestecând japoneza cu engleza.

— Excelenţă, am executat întocmai misiunea pe care mi-aţi încredinţat-o.

— Cât i s-a plătit lui Saharov?

— Circa douăsprezece milioane.

— Valoarea reală a averii lui?

— Zece milioane.

— Deci, pasivul nostru net este de două milioane, rezumă generalul. Ce figurează la activ?

— Dalni, complet neatins.

— La ce sumă îi apreciezi valoarea?

— La cel puţin două sute de milioane.

— Tranzacţia nu e lipsită de profit pentru noi, rosti japonezul. Mister Tifontai, voi informa pe maiestatea sa imperială despre rodnica dumitale activitate.

— Excelenţă, vă mulţumesc nespus pentru o atât de înaltă preţuire a muncii mele, răspunse Tifontai, înclinându-se, plin de recunoştinţă. Vă rog respectuos să fiţi interpretul sentimentelor mele de nemărginit devotament faţă de adoratul nostru Tenno, cel mai puternic suveran al lumii.

— Rămân sub această înfăţişare până pleacă toţi ruşii, iar după aceea mă voi instala aici. Să dai dispoziţie oamenilor dumitale să păzească toate bunurile de preţ din oraş. Drept răsplată, au voie să jefuiască şi să incendieze unele case ruseşti şi toate cocioabele chinezeşti de la periferie, ordonă generalul.

— Ordinul va fi executat întocmai, excelenţă, răspunse Tifontai, cu o plecăciune respectuoasă şi dădu să iasă din cameră.

În vestibul se auzi soneria apăsată autoritar, cu mână de stăpân.

— Cine ar putea veni peste noi la o oră atât de târzie? întrebă Tanaka încruntat. Ia vezi, mister Tifontai.

Japonezul şedea ca şi până atunci într-un fotoliu moale şi-şi privea vârfurile pantofilor. În coridor răsunară paşi grăbiţi, uşa se deschise larg şi în pragul ei se iviră Tomlinson şi Smith. Amândoi erau cu paltoanele pe ei, cu galoşi şi cu pălăriile pe cap, de parcă ar fi intrat într-o magazie, ori la o bodegă de mâna a treia, nu în confortabila locuinţă a unui om de vază, atât de bine cunoscut. După ei păşea mărunt Tifontai, cu spinarea îndoită. Tanaka sări în sus, ca împins de un arc. Într-o clipă, fu în picioare. Îşi salută neaşteptaţii musafiri cu cel mai mieros zâmbet, revărsat pe chipul său, pe care nu mai rămânea nici urmă de asprime şi de încruntare.

— Cărui prilej fericit îi datorez plăcuta dumneavoastră vizită? Îndrăznesc să vă asigur, pe cuvântul meu de

samurai, că nimic nu ne-ar fi bucurat atât că vizita domniilor voastre! se întrecea japonezul în dovezi de politeţe servilă.

Fără a spune o vorbă, Tomlinson şi Smith, îi întinseră nepăsători mâna, în semn de salut, şi se tolăniră în fotoliile moi, aşa cum erau, în palton şi cu pălăria pe cap.

— Unde-i mister Saharov? întrebă americanul.

— A plecat la Arthur, acum o jumătate de oră din ordinul lui Stessel, raportă Tanaka.

— Mister Tanaka, va trebui să te duci după el. Iar dumneata, mister Tifontai, ai să pleci chiar astăzi spre Liaoiang, la statul-major al lui Alexeev, porunci Smith.

— Mister Smith, îndrăznesc să vă aduc la cunoştinţă, că am primit ordin să rămân la Dalni, până la sosirea armatei imperiale nipone… începu Tanaka.

— Puţin îmi pasă de ordinele voastre! Afacerile noastre comune cer prezenţa dumitale la Arthur. Saharov, agentul nostru de acolo nu este un om absolut sigur, şi dumneata vei avea îndatorirea să-i supraveghezi mişcările, fără să te dai în lături nici chiar de la lichidarea lui, dacă ne va trăda. Nu accept nici un fel de obiecţii. Nu trebuie să uiţi că în spatele meu stau băncile americane. Fără împrumuturi, Japonia nu poate continua războiul, iar fără America, ea nu va căpăta banii. Ţara voastră se află în mâinile noastre, şi de aceea, directivele mele sunt pentru dumneata cel puţin tot atât de obligatorii ca şi ordinele mareşalului Oyama, declară categoric americanul.

— Iar dumneata, mister Tifontai, spuse Tomlinson, întorcându-se spre chinez, te vei duce la statul-major al armatei din Manciuria. Ai să organizezi convoaiele de animale de samar pentru ruşi. Ei au o mare nevoie de aşa ceva. Aceasta îţi va da putinţa să vizitezi diferite comandamente, servicii, şi aşa mai departe. Agentul nostru militar de la statul major al lui Alexeev îţi va da indicaţiuni asupra informaţiilor de care vom avea nevoie. El va dirija activitatea dumitale. Guvernul britanic al maiestăţii sale îşi

va asuma grija pazei averii dumitale din China, Japonia şi Arthur. Trebuie să pleci cel mai târziu mâine. Mister Tanaka îţi va procura un permis de trecere prin teritoriul ocupat de armata japoneză. Mai departe ai să pătrunzi cu mijloacele dumitale la ruşi, îl instrui. Tomlinson.

— Sir, ordinele dumneavoastră, sunt sacre pentru mine, răspunse Tifontai, ducându-şi mâna la inimă.

— Îndrăznesc să vă întreb: dumneavoastră veţi rămâne aici, în Dalni? întrebă Tanaka, făcând cea mai adâncă plecăciune.

— Până la sosirea armatei voastre. După aceea vom pleca la Tokio, răspunse Smith.

— Dă ordin să ni se pregătească baia şi o cină bună. Suntem istoviţi – ne-a obosit groaznic drumul prost cu trăsura de la Arthur până aici, porunci Tomlinson.

— I-ai dat instrucţiuni lui Saharov în privinţa celor ce trebuie să facă în Arthur, mister Tifontai? întrebă Smith.

— Am executat întocmai directivele primite de la dumneavoastră, sir, răspunse chinezul făcând o plecăciune respectuoasă.

— Atunci, mister Tomlinson, totul este în ordine. Ne putem odihni, hotărî americanul.

Tanaka şi Tifontai se grăbiră să salute şi să iasă.

Pe la orele nouă seara, detaşamentul improvizat al lui Zvonariov ajunse la gara Tafanşin care era cuprinsă de flăcări.

Belonogov îl întâmpină lângă gară.

— Înălţimea voastră, aici au fost părăsite tot felul de avuţii, duium! raportă el. Blohin a găsit un vagon întreg cu obuze şi cu cartuşe de armă.

— Ia te uită! se miră Rodionov. Noi n-avem obuze pe poziţii, şi aici, poftim, un vagon plin e lăsat plocon japonezilor!

— Cu obuzele nu mai avem ce face! Cartuşele însă trebuie împărţite ostaşilor, hotărî Zvonariov şi ordonă să fie trimişi mai mulţi oameni ca să ridice cartuşele.

— Cum, iar intrăm în foc? începură să se vânzolească tiraliorii.

— Da' ce, nu ne-am bătut destul astăzi? Trebuie să ne mai şi odihnim.

Zvonariov îi linişti, explicându-le că muniţia trebuia împărţită oamenilor ca să nu cadă în mâinile japonezilor. Ostaşii îl ascultară cu luare aminte şi izbucniră într-un vuiet de încuviinţări.

— Să trăiţi, înălţimea voastră! Koşeliov, Melnikov şi Grunin răsăriră deodată înaintea praporşcikului.

— Unde aţi fost, diavolilor? strigă Zvonariov. Noi ne gândeam să slujim un parastas pentru voi.

— Ei, asta înseamnă c-o să avem parte de viaţă lungă! răspunse vesel Koşeliov.

Auzind glasul lui Melnikov, Varia şi Şurka se apropiară repede.

— Cum ai scăpat? Nu eşti nici rănit? E cu putinţă? întrebau ele, copleşindu-l de întrebări.

— Dumnezeu m-o fi scăpat! Taman în clipa când ieşisem din adăpost să-mi fac nevoile, atunci au căzut obuzele! M-am gândit că cei dinăuntru au fost omorâţi. Japonezii dădeau năvală din toate părţile; ei, şi atunci am luat-o la goană, până aici. În drum m-am întâlnit cu Koşeliov şi cu Grunin. Blohin ne-a văzut în gară şi ne-a trimis încoace, îşi povesti pe scurt Melnikov păţaniile.

— Rămâi la mine ca şef al serviciului sanitar, spuse cu un zâmbet Zvonariov. Ai două surori ca ajutoare; poate că mai găseşti sanitari printre ostaşi.

— Înălţimea voastră, am în josul gării trei furgoane sanitare, pline cu medicamente, spuse Melnikov.

— De unde aţi făcut rost de ele? întrebă Varia mirată.

— Le-au lăsat tiraliorii care s-au retras.

Felcerul se duse după furgoane împreună cu cele două fete.

Peste câteva clipe se ivi Lebiodkin şi spuse că Zaiaţ găsise în depozite mai multe lăzi de conserve şi maldăre de efecte

militare.

Zvonariov se îndreptă repede spre depozite.

Acolo se strânsese o mulţime de lume. Nici limbile de foc care răbufneau dinăuntru, nici vuietul grinzilor ce se prăbuşeau, nici ploaia de tăciuni care cădea de sus nu-i puteau opri pe îndrăzneţii care scoteau din magazie tot felul de lucruri.

Ca o cloşcă ocrotitoare, Zaiaţ lua în primire toate bunurile scoase.

— Ce ai strâns aici? îl întrebă Zvonariov.

— Efecte şi încălţăminte pentru vreo sută de oameni; vreo cinci sute de cutii de conserve; hamuri, şleauri, chingi, şi ceva albituri.

— Şi ce facem noi cu atâta calabalâc?

— Conservele le împărţim la oameni; rufele şi hainele la fel, iar hamurile le punem în furgoanele sanitare; o să ne trebuie pe Utios, în gospodărie.

— Blagorodnicia voastră, să trimitem patrule de pază, propuse Rodionov. Ferească Dumnezeu, parcă-l vezi pe pocitul de japonez ori pe hunhuzi că vin în goană spre foc şi ne bagă în sperieţi.

— Vrei să-i trimitem pe tiraliori?

— Nu sunt de nădejde: a intrat frica-n ei. Vorba ceea: fricosul se sperie şi de umbra lui! Azi, au cam păţit-o pe poziţii. Trebuie să trimitem oameni de-ai noştri. Să plece în patrulare Koşeliov, împreună cu alţi cinci oameni, că el numai de ştabs-căpitan are frică, de când cu întâmplarea aia, de i-a strănutat în nas!

— Nu mi-e frică mai mult ca ţie, Timofeici! răspunse din întuneric ochitorul şi începu să-şi aleagă oamenii pentru patrulă.

— Ce-o fi făcând acum pe Utios, Ursu nostru, fără noi? se întrebă Blohin care şedea alături de Rodionov şi de Lebiodkin. Pesemne că se plictiseşte şi-şi îneacă urâtul în votcă!

— De-ar fi fost azi pe poziţii, cu noi, n-ar fi plecat de acolo pentru nimic în lume! Ar fi pierit, şi pe noi ne-ar fi prăpădit, pe toţi! răspunse Lebiodkin, îngândurat.

— Bine că praporşcikul nostru nu e dintr-ăia milităroşi! zâmbi Rodionov.

— Ba, la o adică, nu face pe grozavul, şi ne ascultă părerea, sări Blohin în apărarea lui Zvonariov. Şi bine face: laolaltă şi în înţelegere cu oamenii, poţi să pricepi şi să pui orice treabă la cale. Acu, de-am avea măcar noroc să ne strecurăm tiptil spre Arthur! încheie el oftând.

— Trebuie să găsim regimentele şi să mergem împreună, adăugă Rodionov.

După o jumătate de ceas, gornistul sună pornirea în marş şi detaşamentul începu să se adune. Hotărârâ că Zaiaţ să meargă înainte, cu bucătăria de campanie pe care o găsise undeva în drum, trasă de două perechi de vaci; după el, să vină furgoanele sanitare, şi în urmă, tiraliorii şi artileriştii. Pentru o mai bună supraveghere a tiraliorilor, pe care nimeni nu-i cunoştea, Zvonariov îi puse sub comanda lui Blohin şi a altor patru artilerişti.

Cu puşca japoneză în mâini, Blohin îşi încolona grăbit oastea în formaţie de marş, strigând la tiraliori. Se simţea mândru şi totodată stânjenit de misiunea lui: pentru întâia oară în viaţă, poruncea unor oameni.

— Aveţi parte de un comandant viteaz! glumeau artileriştii. Ehei, unu e Bloha!

— Lebiodkin! strigă Zvonariov. Să arunci în aer vagonul cu obuze, ori să-i dai foc. Fă cum ştii.

— Am înţeles! O să iau doi oameni cu mine. Mă descurc eu îndată! şi o luă înapoi, spre gară.

Nu trecură nici cinci minute, şi o flacără uriaşă ţâşni în bezna nopţii; o bubuitură năprasnică zgudui văzduhul şi ecoul ei se repercută îndelung printre sopcile adormite.

— Am aruncat totul în aer, înălţimea voastră, raportă Lebiodkin, odată întors din misiune.

— Deocamdată rămâi cu oamenii tăi în ariergardă, ca să faci acoperirea împotriva japonezilor, iar eu mă duc înainte, ca să nu ne rătăcim pe întuneric, spuse Zvonariov.

Detaşamentul lăsase vreo şase verste între el şi Tafanşin, când deodată, pe neaşteptate, focuri răzleţe de armă trosniră undeva în faţă, transformându-se repede într-un schimb violent de împuşcături. Zvonariov îşi opri detaşamentul.

— Ce-i cu împuşcăturile acestea? Nu pot pricepe ce se întâmplă! spuse praporşcikul nedumerit.

— Ne-a învăluit japonezul! răspunse careva.

— Da' ce, ţi s-a vârât printre picioare când tu te holbai la stele cu gura căscată, cap de prost?! răspunse Blohin. El a rămas pe poziţie, iar în urma noastră vin regimentele de tiraliori şi cercetaşii.

— Decât să tot căutăm pe ghicite, înălţimea voastră, ia să trimitem înainte o patrulă, îşi dădu cu părerea Rodionov.

— Blohin, ia-ţi nişte tiraliori şi du-te înainte! Cum faci o jumătate de verstă raportezi printr-un om; după o verstă trimiţi altul; pe urmă, te întorci. Noi o să aşteptăm aici deocamdată, ordonă Zvonariov.

Blohin îşi alese vreo douăzeci de infanterişti şi dispăru cu ei în întuneric.

După vreo jumătate de oră, trimisul lui raportă că în faţă era linişte peste tot – nici picior de duşman.

Trimisul următor spuse că patrula întâlnise nişte soldaţi din regimentul 14 rămaşi în urmă, care ziceau că regimentele aflate în marş fuseseră atacate de cavaleria japoneză pe care însă o respinseseră.

— Numai regimentul 14 era înainte? întrebă Zvonariov.

— Ba toată divizia, înălţimea voastră! Aseară regimentul a fost pus în stare de alarmă şi a pornit spre Arthur în marş forţat! raportă tiraliorul.

Curând se întoarse şi Blohin.

— Se pare că tiraliorii noştri au fugit mâncând pământul, îşi începu el raportul. Pe drum zac tot felul de căruţe rupte

şi stricate – nici nu dovedeşti să le numeri pe toate, iar oameni, ioc!

Se auzi tropot de copite apropiindu-se repede. Ascultând cu luare aminte, soldaţii ridicară îndată armele, gata să tragă.

— Stai! Cine-i? strigă Rodionov.

— Oameni buni. Suntem trimişi de porucikul Endjeevski! se auzi răspunsul. Doi călăreţi, ţinând de dârlogi un al treilea cal, se apropiară de detaşament.

— Unde e domnul praporşcik? întrebă unul din ei.

Zvonariov răspunse.

— Domnul porucik v-a trimis calul! Vă roagă să veniţi la dumnealui.

— Unde-s japonezii? întrebară mai mulţi ostaşi, într-un glas.

— Petrec pe poziţiile noastre, au aprins focuri, joacă de bucurie! răspunse cercetaşul.

— Dar cum a ajuns în spatele nostru cavaleria lor?

— Ce cavalerie! Degeaba s-a stârnit spaimă.

Zvonariov lăsă comanda lui Rodionov şi încălecă, plecând spre porucik.

Curând ajunseră la un pâlc de copaci rămuroşi, sub care ardea un foc. Stah şedea lângă el, pe o burcă, cu cuşma drept căpătâi. Tot acolo, cu faţa spre flăcări, se odihneau mai mulţi tiraliori. Un ceainic mare dădea în clocot deasupra focului, pe oare soldaţii îl întreţineau cu crengi uscate. Tiraliorii lui Blohin se aşezaseră ceva mai la o parte, aşteptând sosirea întregului detaşament.

Curând sosi şi acesta.

În ziua următoare, detaşamentul de cercetaşi al lui Endjeevski şi detaşamentul lui Zvonariov rămaseră pe dealurile Tafanşin, până la ora nouă dimineaţa. Japonezii nu păreau că ar avea intenţia să înainteze. Totuşi era riscant să mai stea acolo, căci trupele în retragere ale diviziei lui Fok depăşiseră cu vrea 10 verste Nangalin, aşa că ariergarda se afla în urma diviziei la peste treizeci de verste.

Când detaşamentul fu gata de plecare, Zvonariov şi Endjeevski se gândiră să mai vadă odată Kindjou. Ajunşi călări în dreptul unei sopci se uitară cu binoclurile la poziţiile pe care le părăsiseră.

Mai multe companii de japonezi le puneau de zor în ordine: refăceau tranşeele, strângeau tunurile capturate. În depărtare, din colo de oraşul Kindjou, se vedeau coloane mari de japonezi îndreptându-se spre nord.

— Cum, pleacă japonezii din Kindjou? exclamă! Zvonariov necrezându-şi ochilor.

— Să-l ia dracu pe Fok, cu laşitatea lui cu tot. Dacă regimentele ar fi rămas pe loc, japonezii n-ar fi îndrăznit să-şi îndepărteze trupele! Acum, îşi trimit în toată liniştea regimentele spre nord, împotriva armatei din Manciuria! spuse Stah, înţelegând ce se întâmpla. Am să expediez numaidecât la Fok un agent călare, cu ştirea aceasta, ca să se întoarcă cu regimentele!

— Numai că nu prea e de aşteptat ca Fok să-ţi dea crezare. S-a speriat atât de cumplit, încât probabil că a şi ajuns la Port-Arthur şi acum a băgat spaima în toţi.

— Aştept aici până la amiază, hotărî Stah, pe urmă îmi iau oamenii şi vin după voi. Pe dumneata am să te rog, în orice caz, să ocupi creasta următoare pe dealuri, lângă Nangalin. E o poziţie excelentă. Ah, de-aş avea măcar o secţie de tunuri, n-aş mai pleca de-aici.

Zvonariov îşi luă rămas bun de la Endjeevski, şi se grăbi să-şi ajungă din urmă detaşamentul.

Curând, dădură peste un tun părăsit, cu antetren cu tot; chesonul de muniţii zăcea răsturnat într-un şanţ. Rupând rândurile, tunarii se repeziră la el, şi după o clipă, tunul şi chesonul se aflau în mijlocul drumului.

— Ce facem! cum îl luăm cu noi? se întrebau ostaşii.

Blohin cercetă piesa pe toate părţile, deschise închizătorul, se uită în ţeavă şi rosti cu aer de cunoscător:

— Da' prost l-au curăţat! Pentru una ca asta, la noi, pe Utios, Ursu le-ar fi tras una peste bot! Cum să-l ducem? Să

înhămăm la el caii de la furgoane.

— Şi dacă l-am lăsa aici? şovăiau ostaşii. De la bucătărie, ştii că ai un folos, dar tunul acu, la ce ne mai trebuie? Tot n-ai în cine să tragi cu el!

— Cum n-ai în cine? se aprinse Blohin. Păi, chiar într-un guguman ca tine, ca să nu mai îndruge la prostii! Tunul îi trebuie totdeauna artileristului! Şi p-ormă, face o grămadă de parale, nu cât un cărucior, ori o bucătărie!

Zvonariov le curmă în sfârşit sfada. Întrucât în afară de Rodionov nu aveau alţi răniţi, hotărî să abandoneze două furgoane sanitare şi să pună la tun numai doi cai.

După o bucată de drum, dădură peste alt tun, dar cum nu mai aveau mult până la Nangalin, hotărâră să-l pună, mai întâi pe primul în poziţie pe culmile Nangalin, şi după aceea să-l ducă acolo şi pe al doilea.

Zvonariov se îndepărtă călare ca să-şi aleagă poziţia pentru bateria lui improvizată. Urcându-se pe sopca cea mai apropiată zări în faţa lui o câmpie, mărginită la nord de culmile Tafanşin. Privind cu binoclul, zări printre altele şi secţia de cercetaşi, în marş dinspre Tafanşin.

După ce-şi aşează piesele în baterie şi-şi răspândi tiraliorii, praporşcikul lăsă comanda lui Rodionov şi plecă în recunoaştere spre gara Nangalin. În gară găsi numeroşi ostaşi umblând de colo-colo fără rost, un întreg spital de campanie cu vreo sută de răniţi, medic, infirmieri, şi vreo douăzeci de vagoane goale pe linii. O locomotivă deraiată pufăia încetişor lângă castelul de apă, ca un samovar ce se stinge. Pe lângă ea forfoteau câţiva ostaşi bătându-şi pesemne capul, cum s-o pună la loc, pe linie. Un bătrân cu un picior de lemn, cu o tunică veche ostăşească, cu crucea Sfântul Gheorghe pe piept şi cu o şapcă eu panglică roşie şontâcăia vesel în jurul locomotivei.

— Cu toţii, odată! strigă el ostaşilor, hei-rup, apăsaţi zdravăn, vârtos!

Zărindu-l pe Zvonariov călare, ostaşii îi făcură loc respectuoşi. Praporşcikul sări din şa, dădu ocol locomotivei

şi apoi se sui în cabina ei. O privire fugitivă îi fu de ajuns, spre a-şi da seama că locomotiva putea fi folosită.

Aruncă în focar câteva lopeţi de cărbuni, mai pompă apă în cazan şi dădu să coboare.

— Cine eşti? îl întrebă pe bătrân.

— Sunt paznic la castelul de apă. Mă numesc Petrov, Semion al lui Kapiton. Am fost mecanic, până când mi-am pierdut piciorul, rupt într-o deraiere, răspunse bătrânul.

— Adu vinciuri, o pereche de şine de schimb şi mai multe răngi, ordonă Zvonariov.

Peste puţin, o muncă înfrigurată se încinse în jurul locomotivei. Lăsându-l acolo pe mecanicul infirm să îndrumeze ostaşii, praporşcikul se duse să vadă gara. Aproape că n-avusese de suferit, cu excepţia telegrafului, a telefonului, a geamurilor sparte şi a felinarelor doborâte. Dădu cu ochii de Blohin care se apropie însoţit de Lebiodkin şi Koşeliov.

— Voi ce căutaţi pe aici?

— Ne-a trimis după dumneavoastră Sofron Timofeici. A primit scrisoarea asta de la domnul porucik, raportă Lebiodkin, întinzând praporşcikului un plic.

Din biletul scris de Endjeevski, Zvonariov află că fără a fi presat de inamic, acesta se retrăgea spre culmile Nangalin, deoarece primise informaţii că japonezii debarcaseră la Talienvan, în spatele poziţiilor de la Tafanşin. Totodată, el îl sfătuia să nu rămână pe poziţiile de la Nangalin.

— Sofron Timofeici a şi citit hârtia. Aduce îndată un tun, apoi şi pe celălalt, raportă Lebiodkin.

— Numai să ridicăm locomotivă pe linie. Încărcăm totul în vagoane şi plecăm numaidecât, spuse Zvonariov.

— Înălţimea voastră, cu braţele ridicăm locomotiva şi o punem la loc, îl asigură Blohin.

Însoţit de cei trei ostaşi, Zvonariov o luă pe liniile din gară ca să cerceteze vagoanele. Erau în perfectă stare: nu mai rămânea decât să se formeze cu ele o garnitură.

Lângă două vagoane plumbuite păşea de colo-colo un ostaş din regimentul 5, făcând de gardă.

— Ce e în vagoane? întrebă Zvonariov.

— Avutul bisericii, înălţimea voastră, răspunse soldatul.

Deodată, dintr-un vagon se auziră glasuri înăbuşite.

— Da' ce, înăuntru sunt oameni arestaţi? întrebă Blohin.

— Nu e treaba ta! se răsti ostaşul. Ţi-am spus: e avutul bisericii, asta-i!

— Rupeţi plumburile de la ambele vagoane! ordonă Zvonariov, bănuind ceva suspect.

Blohin încercă să deschidă uşa unui vagon, dar sentinela îl dădu la o parte cu patul puştii.

— N-ai voie să te atingi, strigă ostaşul mânios.

— Dezarmaţi-l! ordonă Zvonariov.

Lebiodkin şi Blohin săriră la tiralior şi-i smulseră arma, iar Blohin îl milui pe deasupra cu un pumn în ceafă.

— Staţi că vă spun eu părintelui! îi ameninţă soldatul, luând-o la sănătoasa.

Dând la o parte uşa vagonului, Blohin încremeni. În vagon se înghesuiau vreo patruzeci-cincizeci de chinezoaice tinerele. Zărind soldaţii, ele scoaseră ţipete de spaimă şi se îngrămădiră cât mai departe, în unghere.

— Halal avut bisericesc! rosti Lebiodkin. Hai, daţi-vă jos din vagon! le strigă el fetelor.

Dar chinezoaicele, speriate, începură să ţipe şi mai tare.

— Le e frică să nu ne batem joc de ele, se dumiri Blohin şi sări jos din vagon. Haideţi, ieşiţi singure dacă sunteţi aşa sperioase. Spunând aceste cuvinte, se îndepărtă de vagon.

Fetele aruncau mereu priviri speriate, fără a cuteza să iasă afară.

— Pâni… rosti deodată una din ele şi întinse mâna cu sfială.

— Să ştiţi că… le e foame! pricepu Blohin şi scoase din sacul de merinde un codru de pâine.

Vreo zece mâini se întinseră spre el.

— Tare flămânde-s, măiculiţă-doamne! rosti Lebiodkin cu milă, şi atât el cât şi Koşeliov vârâră mâna în sacul de merinde.

În clipa aceea, dinspre spitalul de campanie se ivi, apropiindu-se în goană, cu pletele fluturând în vânt un popă voinic, din regimentul 5. Tiraliorul care fusese de gardă alerga în urma lui.

— Cum aţi îndrăznit, ticăloşilor, să-mi deschideţi vagonul?! se răsti popa la tunari.

— Eu le-am dat ordin, răspunse Zvonariov.

— Şi dumneata, cu ce drept ai făcut aşa ceva? se întoarse popa spre el.

— N-am îndeplinit o mică formalitate: nu ţi-am cerut voie, răspunse praporşcikul, batjocoritor.

— Bine, bine, să ştii, că… bine, bine, îţi arăt eu! se dezlănţui popă. Să închizi vagonul, imediat.

— Hai, părinte, pleacă de aici dacă nu ţi s-a urât cu binele; altfel, te arestez pe loc şi te înaintez sub escortă la Arthur.

— Asta s-o crezi tu! Eşti încă un tinerel cu caş la gură… şi nu mă arestezi tu pe mine! strigă popa şi se repezi la Zvonariov ca un taur furios, dar soldaţii nu-l lăsară să se apropie de praporşcik.

— Ordonaţi să-l legăm, propuse Lebiodkin. A turbat de-a binelea.

Apariţia neaşteptată a Variei Belaia puse capăt acestei scene.

— Părinte Vasili, ce-i cu dumneata? îl întrebă ea pe preot, mirată.

— Duc nişte posluşnice80 la mânăstirea din Arthur care se înfiinţează acum pentru chinezoaice, iar ei le dau afară din vagon şi vor să le batjocorească! se plânse popă.

— A, da; cunoaştem şi noi mânăstirea aia, cu felinarul roşu; nu degeaba îi zice lumea „schitul arhiereilor”! întregi Blohin.

— Dar poate că ele nu vor să meargă cu dumneata, spuse Varia, apropiindu-se de vagon.

— Nimeni nu le duce eu sila, ele şi-au arătat dorinţa să intre la mânăstire, răspunse popă.

— Mă îndoiesc, răspunse Zvonariov.

Zărind o fată lângă vagon, chinezoaicele se mai liniştiră.

— Pâni… cerură ele din nou.

— Le dau numaidecât de mâncare la spitalul de campanie. Haideţi cu mine, le chemă Varia, făcându-le semn cu mâna.

Încă sfioase, chinezoaicele începură să se dea jos din vagon una după alta, aruncând preotului priviri speriate.

— Varvara Vasilievna, după ce le daţi să mănânce, îndemnaţi-le să se întoarcă înapoi, în vagon, o rugă popă.

— Numai dacă vor să meargă la Arthur.

— Dar asta e curată neobrăzare! se burzului pe neaşteptate popa, din nou agresiv. N-aveţi dreptul!

Varia făcu apel la Zvonariov, şi-i ceru ajutor:

— Te rog, Serghei Vladimirovici, potoleşte-l pe părintele Vasili, că şi-a pierdut cu desăvârşire echilibrul sufletesc.

— N-ai fi dispus, părinte să-ţi vezi de treabă şi să te potoleşti cât timp îţi vorbesc frumos? îl întrebă praporşcikul. Dacă o să te porţi tot aşa nu te iau cu noi la Arthur, unde plecăm peste o oră, îl ameninţă el.

— Plec pe jos.

— În drum o să te sfâşie chinezii, pentru toate silniciile şi jafurile dumitale.

Popa se crispă înciudat. Îşi dădu seama că pierduse partida, oftă şi o luă încet spre spital.

— O să vă judece Dumnezeu! Rău faceţi că supăraţi o faţă bisericească, rosti el la despărţire, cu o prefăcută smerenie.

Ostaşii, care urmăriseră de la distanţă toată discuţia, se apropiară.

— Dar în celălalt vagon ce este? întrebă Zvonariov.

— Vedem noi îndată. Blohin rupse plumbul şi se strecură în vagon. Nişte idoli chinezeşti şi nişte lăzi grele… or fi cu aur? Şi iconiţe-s, mi se pare.

Cercetând toate vagoanele, soldaţii descoperiră în ele felurite lucruri de bronz ori de aur.

— Plumbuiţi vagoanele la loc, ordonă Zvonariov, după ce le cercetase pe toate. Puneţi pază la ele. În Arthur o să predăm la Administraţia financiară toate obiectele de preţ! Ei, cavalere, cum merge treaba? urmă el, apropiindu-se de bătrânul invalid care trebăluia pe lângă locomotivă.

— Mai trebuie să se ridice încă o pereche de roţi ale tenderului şi gata, poţi să te duci şi în Rasseia, cu locomotiva asta.

Soldaţii puseră vinciul sub tender.

Pe când oamenii trudeau la ridicarea locomotivei, Zvonariov hotărî să se ocupe cu formarea garniturii, lucru pentru care trebuia ca vagoanele să fie împinse de oameni pe linia principală, unde urmau să fie cuplate.

— Koşeliov, Blohin! strigă praporşcikul. Adunaţi tiraliorii şi începeţi să aduceţi vagoanele pentru garnitură.

— Haideţi, fraţilor, veniţi încoace! strigă Blohin, fluturându-şi şapca.

Soldaţii începură să se adune din toate părţile, aşteptându-se la vreo nouă „minune bisericească”.

— Împingeţi toate vagoanele pe linia principală! ordonă Blohin.

Peste puţin, gara răsună de huruitul vagoanelor puse în mişcare şi de zingănitul tampoanelor.

— Sper, domnule praporşcik, că n-o să uiţi spitalul nostru? întrebă medicul, apropiindu-se de Zvonariov.

— Iată, aveţi la rând şapte vagoane închise şi o platformă, răspunse praporşcikul. Vă puteţi instala în ele.

În cele din urmă, locomotiva fu ridicată pe şine, Kapitonâci se sui în cabină şi, scoţând şuierături triumfale, făcu cu ea manevră pe linii, apropiindu-se de garnitură.

În clipa aceea, Endjeevski sosi în gară, iar după el se ivi şi „bateria de vaci”, adică tunurile, poreclite astfel de tiraliori, fiindcă erau trase de vaci.

— Cum, sunteţi gata de plecare? se miră porucikul.

— Nu vă aşteptăm decât pe voi.

— Voiam să mă menţin până seara pe dealuri, şi pe urmă, să plecăm împreună, cu trenul.

— Trebuie să pornim la drum repede, înainte de a se însera, cât se mai vede linia. Te pomeneşti că a şi fost stricată de ai noştri, în retragere.

— Bine; peste un ceas, am să fiu aici. Aruncăm în aer tot ce se poate, din gară, şi plecăm cu voi.

— Ai comunicat la Arthur că japonezii se îndreaptă spre nord?

— Am trimis un curier cu un raport la Kondratenko şi la Stessel, dar, deocamdată, n-am primit nici un răspuns!

— Ce facem cu chinezoaicele? întrebă Varia, apropiindu-se de ei.

— Care chinezoaice? întrebă mirat Stah.

— Părintele Vasili, confesorul regimentului 5, ducea la Arthur o mulţime de chinezoaice. I s-a năzărit să organizeze acolo o mânăstire de maici… răspunse Varia.

— Şi a uitat s-o invite pe Varia, să le fie stareţă, o întrerupse Zvonariov. Ea s-a supărat şi i-a luat chinezoaicele!

— Nu, serios: ce să fac cu ele? Doar n-o să le duc la Arthur!

— Dă-le drumul, să plece unde vor!

— Nu! se împotrivi Endjeevski. Nu e bine: soldaţii noştri ar putea să se poarte urât cu ele. Ar trebui să fie duse până la cel mai apropiat sat chinezesc, îşi dădu el cu părerea.

— Ai dreptate, Serghei Vladimirovici, dă-mi vreo cinci-şase soldaţi mai de încredere, hotărî Varia. Mergem noi cu ele, eu şi cu Şurka.

— Blohin, Iarţev, Belonogov! ordonă praporşcikul. Însoţiţi până în sat „avutul bisericesc”.

— Ce fel de avut? Nu cumva ăl cu plete? Păi, îl petrecem, tare bucuroşi, nu numai până în sat, ba chiar până la poarta iadului! răspunse Blohin.

— Nu; trebuie să însoţiţi chinezoaicele, ca să nu păţească ceva în drum de la tiraliori.

— Am înţeles! Ne luăm armele într-o clipă şi venim la spital, răspunse Koşeliov, pentru toţi.

Zărind soldaţii înarmaţi, fetele se repeziră, ţipând, înapoi, în cortul spitalului.

— Tare fricoase sunt! se burzului Blohin. Păi, venim să vă apărăm, nu să vă facem vreun rău! le strigă el din urmă, de parcă ele ar fi putut pricepe ce li se spune.

După multă bătaie de cap, Varia izbuti să le înduplece să pornească la drum sub paza soldaţilor, însoţite de ea şi de Şurka.

Până la satul cel mai apropiat nu erau nici două verste, şi în mai puţin de un ceas cele două surori şi soldaţii se întoarseră.

— Ce ne-am mai sărutat la despărţire! povestea Varia, înduioşată.

— Ne-am aruncat şi noi privirile în satul acela chinezesc. Mă întreb: din ce-or trăi oamenii? se mira Blohin. Sărăcie lucie, mai dihai ca la noi. Se înghesuie câte douăzeci de oameni într-o casă. Iar pământ, toţi la un loc, au cel mult o jumătate de deseatină. Sădesc grâne, bob cu bob, de parcă ar fi zarzavat. Doar cu ciumiza îşi mai ţin zilele. Cât despre dări, îi jupoaie, tot cam ca la noi. Eram de faţă, când un slujbaş storcea cu reteveiul de la ţărani datoria rămasă. Ca şi la noi! Toţi îi jumulesc: şi bonzii, şi moşierii, ba chiar şi slujbaşii noştri ruşi. După felul lor de trai, sunt fraţi de-ai noştri, doar că-s şi mai săraci. Rabdă bieţii de ei toate batjocurile, şi n-au cum să doboare năpârcile. De-am putea să-i ajutăm câtuşi de puţin.

— Hei, nu vorbi de funie în casa spânzuratului! îl struni Rodionov. Deocamdată, nici năpârcile noastre nu le-am dat jos, şi tu vrei să te iei de ale străine.

— Le dăm jos pe ale străine şi învăţăm cum să ne scuturăm de-ale noastre, o ţinea morţiş Blohin.

— La asta, o să ne gândim după război; acum, să ajungem cât mai degrabă la Arthur, până nu ne prinde japonezu' din urmă, răspunse Rodionov.

De îndată ce se termină îmbarcarea răniţilor, bucătăriei şi tunurilor, Zvonariov scoase trenul din gară şi îl opri ca să-i aştepte pe cercetaşi.

— Înălţimea voastră, îngăduiţi să distrugem gară! propuse Blohin. Pentru ce să-i lăsăm japonezului atâtea lucruri de folos?

— Dă-i drumul, dar cât mai iute! Pornim îndată ce vin cercetaşii.

Vreo sută de soldaţi se împrăştiară prin toate clădirile gării.

Peste puţin, magaziile goale şi alte clădiri începură să ardă una după alta.

Când Endjeevski sosi la gară cu cercetaşii lui, aceasta era o mare de flăcări. Nu mai rămânea decât să fie aruncat în aer castelul de apă, ceea ce fu făcut pe loc.

— Gata? întrebă Zvonariov, când îl văzu pe Stah apropiindu-se de tren.

— Tot! răspunse porucikul. Acum, vin ultimii tiraliori. Pe japonezi nu i-am văzut de loc toată ziua; regimentele noastre s-ar putea întoarce fără frică înapoi, chiar pe Tafanşin.

— Din păcate, generalilor noştri tocmai că le e frică, răspunse Zvonariov.

După câteva clipe, trenul se urni din loc. Zvonariov şedea în cabina locomotivei, alături de Kapitonâci; Endjeevski se afla în vagonul din urmă cu o echipă de distrugători. După trecerea fiecărui pod, trenul se oprea, cercetaşii aruncau podul în aer, şi trenul pornea mai departe. La jumătatea drumului spre Icendzî, trenul întâlni patrulele înaintate ale regimentului 14, cărora nu le venea deloc să creadă că-i au în faţa ochilor chiar pe cercetaşii lor.

— Gândeam c-aţi pierit toţi demult, îi spuse lui Endjeevski comandantul unei patrule. Trimit îndată lui Saviţki vestea îmbucurătoare despre dumneavoastră.

— Mai degrabă o să se supere că n-a scăpat de mine. Merg până la Icendzî, înnoptez acolo, iar mâine dimineaţă mă

alătur regimentului, răspunse Stah.

La Icendzî artileriştii debarcară tunurile şi chesoanele găsite pe drum. Tot acolo coborâră şi cercetaşii din regimentul 14. Trenul îşi continuă drumul.

Spre miezul nopţii, trenul ajunse, în sfârşit, la Arthur. Gara era foarte slab luminată. Soldaţii din compania de căi ferate care deserveau gara se apropiară cu felinarele în mâini.

— Mi se pare că am ajuns, spuse Blohin, uitându-se afară. Hei, Timofeici, trebuie să ne dăm jos, se întoarse el spre Rodionov care moţăia într-un ungher.

— Ia, Filea, vezi tu de oameni că mie nu mi-e tocmai bine, răspunse subofiţerul.

— Tunari, mici şi mari, tiraliori – puişori, daţi-vă jos! zbieră Blohin, sărind din vagon. Descărcaţi calabalâcul, iute!

Soldaţii, somnoroşi, începură să coboare alene din vagoane.

Varia se duse cu medicul spitalului în gară, să facă rost de căruţe pentru transportul răniţilor.

Zaiaţ, Belonogov, Melnikov, ajutaţi de toţi ceilalţi de pe Utios, debarcau captura: bucătăriile de campanie, patru vaci, trei cai şi un furgon sanitar.

Când totul fu descărcat, artileriştii şi tiraliorii se încolonară pe piaţa din faţa gării.

— Numără oamenii, ordonă Zvonariov.

— Patruzeci şi doi de artilerişti şi o sută treizeci de tiraliori, raportă Rodionov.

— Direcţia la dreap-ta! Înainte, marş! comandă praporşcikul.

Bucuroşi că se întorseseră iar în Arthur, soldaţii porniră îndată în pas larg, voinicesc.

— Cântăreţii, înainte! Belonogov, dă tonul! ordonă Zvonariov.

Cântăreţul schimbă încet câteva vorbe cu soldaţii, pe urmă intonă cu avânt o improvizaţie-surpriză:

Culmi ale Arthurului, M-am întors la voi
Şi-am lăsat Kindjoul, Mormânt de eroi…

Tulburând liniştea Arthurului cufundat în somn, secondară cu toţii, în fluierăturile voiniceşti ale lui Blohin. Drept răspuns, câinii începură să latre, în tot oraşul, neliniştiţi, iar o patrulă călare sări speriată din calea detaşamentului.

— Ce unitate sunteţi? întrebară din întuneric călăreţii, apropiindu-se.

— Excelenţă, compania de specialităţi din artileria de cetate Kvantung şi tiraliorii din regimentul cinci se întorc de la Kindjou, răspunse Zvonariov care îl recunoscuse pe Kondratenko după glas.

— Priviţi, excelenţă, ce alură bravă au. Cine ar spune, că aceşti ostaşi, nu mai departe decât ieri, au suferit o înfrângere grea? exclamă şeful statului-major, locotenent-colonelul Naumenko.

— Evgheni Nikolaevici, doar am spus şi eu mereu că înfrângerea de la Kindjou n-au suferit-o regimentele noastre, ci generalii şi comandamentele. Aspectul acestor tiraliori şi artileriştii îmi confirmă pe deplin afirmaţia, răspunse generalul.

După ce depăşi cheiul şi docurile, detaşamentul mixt al lui Zvonariov se împărţi: tiraliorii o luară la stânga, spre cazarma regimentului lor, unde aveau să rămână peste noapte; artileriştii, cu excepţia celor de pe Utios se îndreptară spre tabăra artileriei, iar cei de pe Utios, rămaşi singuri, porniră mai departe.

Zvonariov îşi duse secţia pe după colina Zolotaia. Soldaţii abia mergeau: oboseala din ultimele zile se resimţea.

— Ei, ce-aţi făcut? Nu vă pare bine că ne-am întors? îi întrebă praporşcikul pe ostaşii mai apropiaţi.

— Ba încă cum, răspunse Koşeliov, ni se urâse fără Utiosul nostru.

— Să ştii că cei de aici ne aşteaptă, ne aşteaptă cu dor. Savişna varsă lacrimi pentru Şurka… adăugă Belonogov.

— Iar pentru noi… Ursu! îl întrerupse Blohin care se apropiase din spate.

— Asta-i adevărat: o umbla zi şi noapte prin baterie şi s-o tot uita, să ne vadă venind, mai cu seamă pe Bloha, întregi Bulkin.

Îndată ce ocoliră colina Zolotaia şi zăriră proiectorul de pe Utios brăzdând întunericul, ostaşii se înviorară numaidecât:

— Luminează, luminează Utiosul nostru drag. Zi şi noapte, păzesc mereu marea, spuse bucuros Iarţev.

— Alinierea! Ajustaţi-vă ţinuta din mers! strigă Rodionov către soldaţi. Păşiţi voinicеşte, să nu se creadă despre noi că am fugit de la Kindjou. Belonogov, ia dă tonul!

— Zii cântecu lu Ursulache: ca să ştie îndată că noii venim, propuse Blohin.

Zvonariov se întoarse mirat spre el:

— Ce cântec?

— Ăl de-i place domnului porucik.

Belonogov îşi drese glasul şi începu cu multă simţire:

Hei, fârtaţi artilerişti, Nu mai staţi acasă trişti, Că la crâşmă-i beciul plin Şi cu vodcă şi cu vin…

Ceilalţi îl sprijiniră: mai întâi, molcom, apoi tot mai tare, destrămând tăcerea nopţii liniştite de vară.

Pe măsură ce se apropiau de Utios, ostaşii grăbeau şi ritmul cântecului şi cadenţa marşului.

În dreptul cazărmilor, Zvonariov comandă:

— Secţie, stai!

Cu mişcări deosebit de precise, soldaţii se opriră şi lăsară arma la picior.

— Pentru onor, spre stânga! comandă mai departe praporşcikul.

În aceeaşi clipă, uşa pavilionului ofiţerilor se deschise larg, iar pe scară se ivi făptura înaltă a lui Boreiko, numai în cămaşă, cu pantaloni şi cu papuci, fără ciorapi. Sări de pe trepte şi răcni asurzitor:

— Noroc, vulturilor! Vă mulţumesc pentru slujba vitejească!

Secţia dădu neîntârziat răspunsul, făcând geamurile de la ferestre să zăngănească cumplit.

Boreiko îl strânse în braţe pe Zvonariov, apoi pe Rodionov, şi după ei, pe toţi ostaşii la rând.

— Nu mă aşteptam să vă mai văd printre cei vii! strigă porucikul, tulburat. La unsprezece noaptea am telefonat la Comandamentul Artileriei şi am întrebat de voi. Mi s-a răspuns: „Slujiţi un parastas pentru odihna sufletelor ostaşilor răposaţi”. Dar voi, vorba ceea: vorbeşti de lup, şi el e la uşă! Iacătă-vă înapoi vii şi nevătămaţi!

— Nu toţi, înălţimea voastră, zise Rodionov.

— Care-s lipsă?

— Kupin, Liukov, Gnedin, Jarikov, morţi, înşiră subofiţerul; Pavlov, Kopeiko, Zâh, dispăruţi.

Boreiko oftă adânc.

— Ei, atunci, fraţilor, să-i pomenim cu o vorbă bună. Descoperiţi! Belonogov, începe!

— Veşnica pomeni-ree… intonară solemn soldaţii jalnicul prohod.

Li se alăturară şi artileriştii rămaşi pe Utios care ieşiseră repede din cazarmă, alcătuind cu toţii un cor de două sute cincizeci de voci.

Lângă locuinţa feldwebelului, Savişna, ştergându-şi lacrimile, îşi săruta fiica:

— Fetiţa mea dragă, copiliţa mea! Nu mă aşteptam să te mai văd pe lumea asta, bocea ea.

— Vai, măicuţo! Doar m-am întors. De ce mai plângi acu?

— Plâng de bucurie, fetiţo, că te văd. Şi plâng după acei care au pierit în război, răspunse bătrâna nevastă a feldwebelului.

— Acoperiţi! comandă Boreiko, când cântarea se sfârşi. Şi acum, ia povestiţi-mi, care dintre voi e cel mai mare viteaz?

— Gheneralu-feldmareşal Blohin! strigară soldaţii şi începură să povestească care mai de care isprăvile lui.

— Vasăzică, nu e un punice de rând, ci unul viteaz. Ivan! Adu-ncoace un sfert de vadră şi un pahar: să tragem câte o duşcă pentru Blohin. Şi alţi viteji de la noi, care mai sunt?

— Rodionov, Zaiaţ, Melnikov, înşirau soldaţii.

— Sofron Timofeevici, tu şi ceilalţi o să fiţi propuşi pentru decorare cu Sfântul Gheorghe! rosti cu multă căldură Boreiko. Dar ce-s căruţele alea? urmă el, străduindu-se să vadă prin întuneric.

— E prada noastră de război: un furgon sanitar, o bucătărie de campanie, trei cai, patru vaci, nişte hamuri, raportă Rodionov. Le-au adunat Zaiaţ, Melnikov şi Lebiodkin.

— Bravo, băieţi! Ei, v-a fost dor de Ursul vostru? întrebă Boreiko, în râsul tuturor.

— De bună seamă că da! Că şi noi suntem pui de urşi, răspunse Blohin.

— Aha, atunci o să-i zic: secţia întâia de urşi, râse şi Boreiko.

Ordonanţa aduse vodca, paharul şi o farfurie cu felii de pâine.

— Veniţi de vă împărtăşiţi! Sofron Timofeevici, pofteşte cel dintâi, rosti Boreiko, cinstindu-l pe feuerwerker cu un pahar de votcă.

Rodionov trase o duşcă pe nerăsuflate, icni şi-şi alină gâtlejul cu o bucăţică de pâine.

— Auzi, Sofron, îndată o să simţi uşurare la rană, strigă Blohin. Vodca îţi înviorează sângele şi-ţi ogoieşte trupul.

— Tu te dai în vânt după ea şi teafăr, zâmbi Rodionov.

— Ei, apropie-te, Bloha. Cum ţi-i numele ăl mic?

— Popa m-a botezat Filipp.

— Iar după tată?

— Ivanovici, înălţimea voastră.

— Se împărtăşeşte robul lui Dumnezeu Filipp al lui Ivan cu cea mai curată vodcă rusească şi cu pâine de secară, glumi Boreiko, întinzându-i paharul.

Blohin îl goli pe nerăsuflate şi-i privi cu alean fundul gol.

— Ce, e puţin? întrebă Boreiko.

— Ar mai trebui oleacă, de, că tare mi s-a mai uscat gâtlejul.

— Parcă văd că-ţi ia minţile şi sari la bătaie.

— Jur ca în faţa Celui-de-sus: de aici – ţuşti, drept la pat şi m-am şi culcat.

— Bine, fie; hai, mai bea unul pentru toate faptele tale de vitejie, zise Boreiko şi-i umplu din nou paharul.

După ce-şi cinsti toţi ostaşii, Boreiko îşi aduse aminte de Şurka Nazarenko.

— Dar unde-i Şurka? să vină încoace! strigă el.

— A intrat în casă. O strigăm acuşi! şi un ostaş se repezi la locuinţa feldwebelului.

— Cum s-a purtat la Kindjou? întrebă porucikul.

— E o fată vitează, răspunse Melnikov, în numele tuturor.

— Nu seamănă cu tat-su! adăugă Rodionov.

— M-aţi căutat? întrebă Şurka, ivindu-se.

— Uite, vreau să te cinstesc cu holercă, pentru vitejia ta, răspunse Boreiko, umplându-i paharul.

— Dar n-am băut vodcă de când sunt pe lume! se sperie fata.

— Ei, atunci o beau eu, în sănătatea ta. Să ai parte de un bărbat de treabă. Hai, umezeşte-ţi şi tu buzele! Porucikul îi

întinse Şurkăi paharul.
Fata abia ce atinse paharul cu buzele.
— Ptiu, că tare-i rea! zise ea şi scuipă.
În clipa aceea, Gudima, trezit din somn de gălăgie, ieşi afară.
— Drepţi! comandă Boreiko, zărindu-l.
După ce-şi salută ostaşii şi-i felicită cu prilejul întoarcerii lor, Gudima îşi aduse aminte de ceva:
— Unde-i Zvonariov?
Toată lumea se întoarse, căutându-l prin întuneric pe praporşcikul care se făcuse nevăzut.
— Hei, Serghei Vladimirovici! răcni Boreiko.
— S-a dus la dumnealui, să se spele, lămuri Lebiodkin. Ordonaţi să-l chem?
— Nu, lasă-l să se pună în rânduială. Spunând aceste cuvinte, Gudima se duse cu Boreiko să vadă prăzile aduse.
Melnikov dădea jos din furgon hamuri, butoiaşe de zinc cu cartuşe şi cu medicamente, clopotul gării, o baie zincată şi o grămadă de efecte. Bucătăria lui Zaiaţ era plină şi ea de felurite lucruri necesare vieţii de ostaş.
Ivirea fiecărui obiect stârnea o larmă de aprobare din partea soldaţilor, ce se îmbulzeau în jur.
— Aşadar, nu degeaba a fost la Kindjou secţia întâia; s-au pricopsit acolo ai noştri cu ceva catrafuse, spuneau unii privitori cu pizmă.
— Unii cu catrafuse, alţii cu cruci de lemn, răspunse Iarţev.
— Ei, la război fără asta nu se poate, zise Lepiohin.
Gudima dădu ordin să se închidă lucrurile în magazie până dimineaţa; pe urmă, intră în locuinţa lui.
— La cazarmă, fuga, marş! ordonă Nazarenko. Mai aveţi timp şi mâine să vedeţi totul.
Ostaşii intrau anevoie în cazarmă. Plantonul Jiganov răguşi, ţipând şi ocărind, până se culcă toată lumea.
Între timp, Zvonariov se spălă, îşi puse alte haine şi se duse la Gudima cu raportul. Îl găsi pe Boreiko acolo.

— Înainte de toate, trebuie să guşti ceva, după oboseala drumului, îl îmbie Gudima.

— Şi tustrei să bem, adăugă Boreiko, pentru el şi pentru Varia Belaia.

— Lasă fleacurile astea, Boris Dmitrievici! se supără Zvonariov.

— Acum înţeleg de ce nu ne mai da pace când te aflai la Kindjou: de cinci ori pe zi ne întreba dacă avem ceva ştiri de acolo! se dumiri Gudima.

— Parcă numai vouă vă bătea capul?! Alerga buimacă prin tot Arthurul, sperând să afle veşti despre Zvonariov. Alerga şi la Stessel, şi la Kondratenko, ba s-a dus şi la marinari. Nu s-a liniştit decât atunci când a fugit împreună cu Şurka, fără ştirea părinţilor. Ehei, ce alarmă s-a stârnit: a dispărut fata generalului! Se credea că au răpit-o hunhuzii. S-a şi format un detaşament, ca s-o caute, dar curând a sosit de la Vâsokih o telegramă, în care se spunea că se află la Kindjou; s-a liniştit toată lumea, dar azi a intrat din nou în panică: se zicea că a dispărut fără urmă, împreună cu dumneata. Belîi s-a şi dus la ataşatul militar german de la statul-major al lui Stessel şi l-a rugat să ceară relaţii prin ambasadorul Germaniei din Japonia, să afle dacă Varia nu a căzut cumva prizonieră, povestea Boreiko.

— Da, e o fată plină de înflăcărare; parc-o vezi că-şi formează un detaşament de partizani, în spatele japonezilor, şi cade în ghearele hunhuzilor.

— Ultima noutate! îi dădea zor Boreiko. Juniţki a căzut irevocabil în dizgraţia Katiei Belaia şi a fost scos din funcţia de aghiotant. Acum e în surghiun: construieşte o redută lângă luneta Kumirnei, la vreo şapte verste de Oraşul Nou.

— Şi cine-i noul aghiotant?

— Deocamdată, nimeni. Şi nu este decât un singur candidat: tu.

— Nu vreau să fiu aghiotant pentru nimica-n lume.

— Ei, din moment ce-i faci curte fetei generalului, nu mai ai voie să refuzi, glumi Gudima.

— Dar nu-i fac curte eu, ci ea mie! exclamă Zvonariov desperat, în râsul celor doi.

— Frumoasă mărturisire! Să ştii că te spun neapărat Variei! râdea Boreiko.

La cină, praporşcikul relată amănunţit tot ceea ce se petrecuse la Kindjou; cei trei ofiţeri se despărţiră târziu după miezul nopţii.

A doua zi dimineaţa, toţi ofiţerii companiei, inclusiv Cij care îl salută cu răceală pe Zvonariov, se adunară în cancelarie. Rodionov era şi el de faţă. Gudima dădu citire raportului său, prin care detaşamentul lui Zvonariov era propus pentru decorare. Praporşcikul fu uimit de exactitatea cu care fuseseră reproduse amănuntele relatate de el în timpul nopţii.

După-amiază, Zvonariov se duse cu raportul la Comandamentul Artileriei. Fu primit acolo ca un înviat din morţi. Belîi îi strânse îndelung mâna, mulţumindu-i şi pentru activitatea de la Kindjou şi pentru grija pe care o avusese pentru fata lui.

— Să-i cununăm, excelenţă, glumi Tahatelov, va fi o pereche foarte potrivită.

— Acum n-avem vreme de nunţi; de altfel şi Varia e încă prea tânără, ca să se gândească la măritiş, se împotrivi Belîi. Serghei Vladimirovici, în privinţa activităţii dumitale din timpul bătăliei, am un raport din partea lui Vâsokih şi o comunicare de la Tretiakov. Ar fi foarte bine ca şi porucikul Endjeevski să înainteze un raport asupra activităţii dumitale în timpul retragerii. Aceasta mi-ar da posibilitatea să te propun pentru o distincţie înaltă.

— Sunt extrem de recunoscător excelenţei voastre pentru grijă ce mi-o arătaţi, răspunse Zvonariov, dar cred că sunt mulţi alţii mai îndreptăţiţi ca mine la această recompensă.

— Modestia e o podoabă pentru un tânăr; fără îndoială, însă, că dumneata eşti vrednic de răsplată şi sper că generalul Stessel îmi va aproba propunerea pentru decorarea dumitale.

Praporşcikului nu-i rămânea decât să-i mulţumească.

— Acum, să trecem la treburi. Vreau să te iau de pe Elektriceski Utios la comandamentul brigăzii. E adevărat că nici aici n-ai să rămâi mult. Nikolai Andreevici Gobiato şi dumneata va trebui să fiţi detaşaţi provizoriu la dispoziţia generalului Kondratenko, care e însărcinat cu conducerea generală a lucrărilor de fortificare a dispozitivului de apărare terestră.

— Pe scurt, drăguţule, eşti în plină ascensiune! rosti Tahatelov şi-l bătu pe umăr.

— Eu, personal, aş prefera să rămân la Utios, răspunse Zvonariov.

— Pentru moment, acolo nu sunt treburi pentru dumneata; acum centrul de greutate al apărării se mută pe frontul terestru. Unitatea dumitale va avea sarcina de a amplasa bateriile B81 şi Zaliternaia82 tot în sectorul fortului 2, lămuri generalul. Dacă Kondratenko îţi va încredinţa supravegherea lucrărilor din acest sector, atunci dorinţa dumitale va fi împlinită şi nu te vei despărţi de cei de pe Utios. Ei, şi acum, domnilor, vă rog să poftiţi să luăm masa împreună, la mine, îi invită generalul.

Varia întâmpină oaspeţii în rochie albă, elegantă, şi-i conduse ceremonios în salon.

— Azi, Varia parc-ar fi o domnişoară de onoare de la curte, observă Tahatelov zâmbind.

— Vai, ce-am păţit aseară când m-am întors acasă, suspină fata. Mama a plâns şi m-a certat; tata, deşi n-a plâns, m-a certat şi el; chiar şi Katia şuiera de furie că o şerpoaică; şi acum încă mă tem să deschid gura.

— Smerenia dumitale nu va fi de lungă durată, observă Zvonariov cu scepticism.

— Mai ales dacă mă va mai tachina un biet fricos ca dumneata! Să-l fi văzut cum fugea din faţa japonezilor! îi sfârâiau călcâiele.

— Dacă nu mă-nşel, fugeai şi dumneata cu mine.

— Păi, eu sunt femeie, nu-s ofiţer, am voie să mă şi sperii.

Peste câteva zile, Zvonariov fu repartizat la statul-major al lui Kondratenko, de la care primi însărcinarea de a conduce lucrările de fortificare a amplasamentului unei baterii din sectorul de est al frontului terestru. Trebuia să supravegheze lucrările de geniu şi să aşeze în poziţie piesele de artilerie.

Cei de pe Utios fură repartizaţi la bateriile „B” şi „Zaliternaia”, amplasate în intervalul dintre forturile 1 şi 2, primind sarcina de a executa lucrările de fortificaţii.

După ce ieşi din spital, Jukovski fu numit comandant al bateriei „B”; Boreiko deveni secundul său pentru bateriile terestre, iar pe Utios, care rămăsese mai departe baza companiei, fură lăsaţi Gudima şi Cij.

Capitolul IV.

Fortificarea frontului terestru al Arthurului începuse abia după dezlănţuirea ostilităţilor. Mii de soldaţi, marinari şi muncitori chinezi trudeau zi şi noapte, clădind forturi, amplasamente de baterii, redute83 şi tranşee. Deşi colinele care înconjurau din toate părţile Arthurul înlesneau crearea unei serii întregi de puncte de sprijin excelente pentru scopuri defensive, ele îngreunau în acelaşi timp posibilitatea de a se constitui un front de apărare unic şi continuu, fiind răzleţite la întâmplare şi despărţite unele de altele prin văi prăpăstioase. În afară de aceasta, relieful colinelor, coastele lor abrupte, râpoase, creau la poalele lor numeroase unghiuri moarte, inaccesibile efectului tirului artileriei ori focului armelor portative ale apărătorilor. Pentru lichidarea acestui mare neajuns, reprezentat de unghiurile moarte, se impunea amenajarea de numeroase întărituri de dimensiuni reduse şi de canoniere84 înarmate cu tunuri de câmp uşoare.

Din aceasta a rezultat un foarte complicat dispozitiv alcătuit din numeroase şi felurite fortificaţii şi puncte de sprijin ce trebuiau oarecum legate între ele. În vederea acestui scop, a fost folosit vechiul zid, sau val chinezesc, ridicat de inginerii germani încă înainte de războiul chino-

japonez. Acest zid era înalt de aproape un stânjen, lat de doi-trei stânjeni şi avea banchete85 pentru trăgători, late de aproximativ un arşin; zidul era perfect adaptat la teren, deoarece fusese de mult năpădit de aceeaşi iarbă care creştea din belşug pe toată întinderea din faţa lui. El începea pe malul mării şi trecea cam la o verstă, două în spatele celor două porturi, ajungând drept la bateriile însemnate prin litere şi la linia a doua de apărare, până la valea râului Lunhe, acoperind Arthurul dinspre nord-est. Toate forturile şi fortificaţiile din faţa valului erau legate de el prin şanţuri de comunicaţie şi prin drumuri pietruite, acolo unde fusese cu putinţă să fie adăpostite de focul şi vederea inamicului.

Forturile şi poziţiile mai solide erau construite din beton, gros de aproape un arşin şi jumătate, şi acoperite cu un strat de pământ amestecat cu pietre, gros de doi stânjeni. Totuşi, majoritatea tunurilor din forturi şi amplasamente rămâneau complet descoperite, nefiind camuflate câtuşi de puţin. Ştiind din experienţa bătăliei de la Kindjou ce pericol reprezenta acest lucru pentru baterii, Zvonariov protesta din răsputeri împotriva amplasării descoperite a gurilor de foc şi el îi prezentă direct lui Kondratenko avizul său în această privinţă. Generalul îl ascultă cu luare aminte şi, după ce se sfătui cu Belîi, hotărî să convoace o conferinţă specială pentru discutarea acestei chestiuni.

Kondratenko sosi la consfătuire, însoţit de primul său ajutor genist, locotenent-colonelul Serghei Alexandrovici Raşevski.

Înalt, uscăţiv, privind ager cu ochii lui inteligenţi, Raşevski făcea o impresie frumoasă prin spontaneitatea sa, prin atenţia şi răbdarea cu care asculta părerea celui cu care stă de vorbă, indiferent dacă acesta era general ori soldat. Foarte instruit, energic, el era specialistul cel mai calificat din Arthur, în materie de geniu. Superiorii nu prea îl agreau, pentru modul deschis cu care îşi exprima părerile şi

pentru aprecierile asupra stării de lucruri din Arthur, adeseori nu tocmai măgulitoare pentru ei.

Însufleţit de idei progresiste, Raşevski îşi dădea foarte bine seama că orânduirea înapoiată a Rusiei era cauza principală a insucceselor ei militare şi se pronunţa în repetate rânduri în acest sens. Încă înainte de izbucnirea războiului, comandamentul jandarmeriei îl pusese în secret sub supraveghere; totuşi, activitatea lui foarte rodnică în crearea dispozitivului defensiv al fortăreţei şi faptul că făcea parte din anturajul apropiat al lui Kondratenko, care ţinea foarte mult la el, îl scuteau de neplăceri inevitabile din partea jandarmilor.

Raportor era Tahatelov care, deşi nu fusese la Kindjou, trecea drept un cunoscător al bătăliei ce se dăduse acolo. El socotea că distrugerea rapidă a bateriilor angajate în acea bătălie era o simplă întâmplare şi, în general, nu o considera un fenomen caracteristic pentru războiul modern.

Zvonariov hotărî să ridice obiecţiuni, invocând exemplul bateriilor de câmp, care după bătălia de la Kindjou trăseseră de pe poziţii adăpostite, indirect, reperând obiectivul cu ajutorul goniometrului.

Părerea lui fu împărtăşită de Boreiko, Gobiato şi, lucru care îl miră foarte mult, susţinută de marinarii care aminteau experienţa reuşită a tirului indirect, executat peste Liaoteşan.

Opiniile se divizară: unii îl combăteau cu înverşunare pe Zvonariov, alţii i se raliau tot atât de energic. Se ajunse la o soluţie de compromis: se hotărî ca bateriile descoperite să fie lăsate în aceeaşi stare, iar cele noi să se construiască, în măsura posibilităţilor, adăpostite, sau cel puţin camuflate.

— Nu sunt de acord! strigă Tahatelov. În cursul luptei toţi vor dori să stea în poziţiile adăpostite şi vor fugi din cele descoperite. Şi nu e bine. Toate gurile de foc trebuie să stea descoperite!

— Eu n-o să-mi las soldaţii măcelăriţi! răcnea Boreiko. Am să-mi transform poziţia descoperită într-una adăpostită!

— Însă fără cheltuieli din partea statului şi cât se poate de repede, încuviinţă Kondratenko.

— Nu, aşa nu merge, obiectau geniştii: lucrările de transformare vor deteriora toate amplasamentele gata construite de noi şi nu va mai fi timp să se facă altele în locul lor.

— Păcat că japonezii ne-au bătut în luna mai şi nu în ianuarie, îi ironiză Boreiko. Atunci am fi avut timp să construim toate bateriile adăpostite.

Părea că disputa luase sfârşit, când deodată geniştii ridicară altă obiecţie.

— Habar n-avem cum trebuie să arate o baterie adăpostită. Trebuie să elaborăm un proiect şi să-l înaintăm spre aprobare la statul-major al regiunii şi la Petersburg, propuse căpitanul-inginer Lilie.

— Cum să arate? „Semplu”, cum zic ostaşii, preciză Boreiko. În ce priveşte aprobarea, cel mai nimerit ar fi ca proiectele să fie înaintate la Tokio: cei de acolo vă vor da aprobarea îndată şi chiar pentru cel mai economic, cel mai practic tip de amplasament, fără urmă de beton şi chiar fără bonete86.

Gradele superioare se indignară de ieşirea lui Boreiko, pe când tinerii reacţionară prin aplauze zgomotoase. Cu aceasta, consfătuirea luă sfârşit. Se socoteau biruitoare şi o parte şi cealaltă.

Trecuse de miezul nopţii, când începură să se pregătească cu toţi de plecare. Pe neaşteptate, Raşevski se apropie de Zvonariov. Şi înainte era prietenos cu praporşcikul; după această consfătuire îi strânse mâna cu o deosebită căldură şi-i spuse:

— Se poate spune că dumneata, prin comunicarea de astăzi, ai deschis o nouă pagină în istoria fortificaţiilor permanente. De azi înainte, toate poziţiile de artilerie vor fi amplasate în spatele liniei de apărare, iar fortul se va

menţine doar ca o poziţie de infanterie, având numai artilerie cu tragere scurtă contra asalturilor, aşezate în caponierele din şanţ şi la gâtul redutei. Dumneata eşti acum un Totleben87 al Arthurului.

— Greşiţi, îi răspunse praporşcikul. Roman Isidorovici Kondratenko este la noi şi Totleben şi Nahimov şi Kornilov. El e sufletul apărării noastre. Sunt uimit de energia sa, de puterea minţii lui sănătoase.

— Mergi cu mine, Serghei Alexandrovici? întrebă Kondratenko, apropiindu-se.

— Întotdeauna şi pretutindeni, oriunde-mi îngăduiţi, excelenţă, merg cu dumneavoastră, răspunse Raşevski.

— Prietene, ştiu şi preţuiesc acest lucru, spuse Kondratenko şi-i strânse mâna. Ţi-ai dat seama astăzi că rolul de inovator în materie de fortificaţii nu i-a revenit unui inginer militar, ci unui artilerist, care, de fapt, nici nu este militar de carieră, praporşcikul Zvonariov. Aceasta are o adâncă semnificaţie; adeseori, noi nu izbutim să vedem noul, apărut în faţa noastră, răsărit din experienţa războiului. Ei, Serghei Vladimirovici, eşti vrednic de laudă şi de cinste, deşi, deocamdată, nu văd până la capăt toate consecinţele ce decurg din sugestia dumitale, îi spuse generalul praporşcikului.

— Oricare dintre cei care au luat parte la bătălia de la Kindjou ar putea împărtăşi celorlalţi câte ceva din experienţa lui, răspunse cu modestie Zvonariov.

A doua zi dimineaţa, Zvonariov îşi inspecta călare sectorul de fortificaţii al frontului terestru. Lângă bateria Zaliternaia, întâlni un grup de ostaşi de pe Utios, în frunte cu Boreiko.

— Ţine minte: dacă fac semn cu chipiul de jos în sus, ia-o mai la vale; dacă îl mişc la dreapta sau la stânga, te duci şi tu în aceeaşi parte; dacă nu fac nici un semn, stai şi baţi parii în pământ, le explica porucikul soldaţilor. Ai înţeles, Timofeici? îl întrebă el pe Rodionov.

— Am înţeles, să trăiţi! răspunse subofiţerul.

— Atunci, să mergem, Blohin, încheie Boreiko şi porni înainte, împreună cu soldatul.

— Încotro, Boris? întrebă Zvonariov, apropiindu-se călare.

— Uite: vreau să cercetez toate înălţimile şi să găsesc pentru baterie o poziţie care să nu se vadă de nicăieri. Domnii ingineri ai noştri s-au căţărat exact pe buricul pământului şi le-a trăsnit prin cap să aşeze acolo tunurile. Fără îndoială, japonezii le vor face praf numaidecât. Am hotărât să părăsesc acea poziţie şi să caut alta, mai adăpostită, în dosul culmii, nu pe creasta ei.

— Ai aprobarea lui Kondratenko sau a lui Belîi?

— Ce-mi trebuie? Fac amplasamentul şi-apoi n-au decât să mă ocărască.

Când Zvonariov ajunse la bateria B, aflată în apropiere, îl găsi acolo pe Jukovski, noul ei comandant. Cu o grijă gospodărească, atât de caracteristică lui, căpitanul inspecta fortificaţia cu Lepiohin a cărui secţie deservea poziţia. Întăriturile fuseseră construite înainte de izbucnirea războiului, şi acum i se aduseseră doar uşoare îmbunătăţiri: parapetele de pământ fuseseră înălţate; şanţurile şi tranşeele trăgătorilor, adâncite; se instalaseră bonete contra gloanţelor de şrapnel; în cazărmi şi magazii fusese instalată lumină electrică; se făcuseră paturi din lemn şi, în sfârşit, fusese amenajată bucătăria.

— Ai făcut foarte bine că ai venit să ne vezi, îl întâmpină căpitanul pe Zvonariov. Am câteva chestiuni de vorbit cu dumneata. Ca să adăpostim mai bine oamenii, trebuie să adâncim toată poziţia, şi pentru aceasta e necesar să demontăm platformele pieselor, să le montăm la loc după adâncirea poziţiei şi să amplasăm pe ele tunurile, lucru care ne va cere cel puţin două săptămâni.

— Vă dăm muncitori chinezi şi faceţi toată lucrarea în două zile.

— Nu, mă lipsesc; mai bine ne trudim singuri – ne descurcăm noi! Ce face Boreiko? Încă n-am trecut pe la el astăzi.

— După sfatul meu, îşi mută bateria jos, peste creastă.
— Şi cine v-a dat aprobarea?
— Voi căuta să-l înduplec pe Kondratenko.
— Vă trec tot felul de năzdrăvănii prin minte, şi dumitale şi lui Boreiko, vă ţineţi numai de născociri tot timpul, mereu puneţi la cale câte ceva; paşte murgule iarbă pe care ai mai păscut-o: e şi mai uşor, şi nu ai atâta bătaie de cap.
— Asta ne omoară la Arthur: unii se tot uită îndărăt, la Sevastopol, când erau tunuri cu ţevi lise şi cu ghiulele înroşite în foc, dar în secolul nostru, cu tunuri ghintuite şi cu tir rapid, pilda aceea nu mai stă în picioare.
Luându-şi rămas bun de la Jukovski, Zvonariov se îndreptă spre statul-major al lui Kondratenko, situat în Oraşul-Nou. Negăsindu-l acolo pe general, praporşcikul se îndreptă spre Comandamentul Artileriei, unde spera să-l întâlnească pe Kondratenko, care, de obicei, se abătea în orele de serviciu pe la Belîi.
Pe când trecea călare pe lângă căsuţa Rivei, nu putu rezista ispitei: descălecă şi bătu la uşă. Îi deschise Kuinsan, somnoroasă.
— Domnişoara e acasă? o întrebă el pe chinezoaică.
— Dormit cu Andriuşa, răspunse fata, căscând.
Zvonariov îşi continuă drumul pe străzile oraşului, întunecat, posomorât, salutând mecanic ofiţerii şi soldaţii întâlniţi în drum. Lângă Etajeră auzi că-l striga Varia de pe trotuar.
— Să trăiţi, întunecimea voastră; ce vă face să arătaţi ca un sinucigaş, ori ca un condamnat la spânzurătoare?
— Totul e în ordine, cu excepţia stomacului meu. Se pare că am mâncat peste măsură, răspunse posac Zvonariov, descălecând şi păşind alături de Varia.
— Oleum ricini şi totul va fi în regulă. Dar asta-i o poveste pentru copiii mici; nu vrei să-mi spui de ce eşti supărat?
— Zău că nu sunt.
Varia dădu cu neîncredere din cap şi, ca să-l distreze, fu veselă şi-i vorbi despre succesele repurtate de el la ultima

consfătuire.

— Până şi tata, chiar şi el e de acord cu dumneata, pe când altădată nici nu voia să audă de baterii adăpostite. Pe Tahatelov să nu-l iei în seamă: bombăneşte, până-i trece, şi pe urmă are să te laude.

La Belîi, la dejun, Varia aminti, ca în treacăt, că luptătorii de pe Utios încă nu primiseră decoraţii.

— Vorbeşti de vitejii care au rămas pe poziţii până la sfârşitul bătăliei, întrebă Kondratenko, şi pe care i-am întâlnit atunci, noaptea?

— Chiar de ei.

— Vasili Feodorovici, eşti de felicitat că ai asemenea soldaţi şi ofiţeri. Şoimi, nu alta! Chiar azi o să-i vorbesc lui Stessel despre ei, făgădui Kondratenko. Pentru mâine a fost programată o şedinţă pe cuirasatul „Sevastopol”, în chestiunea cooperării cu flota. Te rog să fii prezent şi dumneata, adăugă el întorcându-se spre Zvonariov.

— Vine şi Nikitin? întrebă Belîi.

— Doar e „general-adjutant” al lui Stessel; fără el, nimic nu se face.

— Ei, dacă vine şi el, este inevitabil un scandal cu marinarii. La 13 mai, în timpul bătăliei de la Kindjou, îl tot bătea la cap pe Stessel să-i scoată pe marinari în larg, trăgând în ei cu bateriile de coastă. Abia a putut să fie astâmpărat.

— Ei, într-o măsură oarecare, avea şi el dreptate: doar s-a stabilit că comandanţii canonierelor Gremeaşci şi Otvajnâi şi-au demontat în mod intenţionat maşinile, ca să nu se ducă în ajutorul lui Bobr.

— Vitgheft are cunoştinţă despre acest lucru?

— Sigur că are; voia să acopere totul şi să se rezume la o admonestare, însă cineva i-a povestit lui Nikitin ce s-a întâmplat. Fără să stea mult pe gânduri, Nikitin i-a arestat în stradă pe amândoi aceşti ofiţeri şi i-a raportat lui Stessel. Stessel i-a trimis în faţa curţii marţiale, acuzându-i de

trădare. Vitgheft a protestat. Conflictul nu s-a tranşat nici până azi. Probabil că vor continua schimbul de vorbe tari.

— Deci, va fi o şedinţă bătăioasă, nu?!

— Mă tem că da, şi chiar peste măsură.

Kondratenko îşi luă rămas bun şi plecă împreună cu Zvonariov spre a inspecta lucrările de fortificaţii. În drum spre baterie, le ieşi înainte căpitanul-inginer Lilie, supărat foc.

— Excelenţă! se plânse el lui Kondratenko, cu glasul tremurător de emoţie. Adineauri am fost insultat grosolan în bateria Zaliternaia.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Mai întâi, porucikul, comandant al bateriei, nu-i cunosc numele, a mutat în mod arbitrar poziţia în spatele liniei fixate; în al doilea rând, la observaţia mea, faţă de modul inadmisibil în care a procedat, m-a insultat grosolan şi m-a ameninţat că mă arestează. Nu pot să lucrez în asemenea condiţii! protestă Lilie, vânăt de indignare.

— Serghei Vladimirovici, nu cumva o fi prietenul dumitale?

— Chiar el; uneori, la mânie, e cam repezit.

— Căpitane, cercetăm îndată totul, la faţa locului. În ceea ce te priveşte, corpolent cum eşti, nu faci bine că te enervezi atât, răspunse împăciuitor Kondratenko şi porni după Zvonariov care o luase înainte.

Boreiko îl întâmpină pe general, comandând un „la rând, drepţi!” formidabil. După ce-l salută pe el şi pe soldaţi, Kondratenko întrebă:

— Cu ce te ocupi aici, domnule porucik?

— Trasez poziţia bateriei Zaliternaia, excelenţă.

— Ce ai de gând să faci pe această poziţie?

— Să execut trageri, excelenţă.

— Şi cum ai să tragi asupra unui obiect invizibil?

— Aşa cum au făcut-o japonezii la Kindjou, excelenţă, întocmai cum au tras şi ei asupra noastră.

— Bine, dar ei au avut, în acest scop, dispozitive speciale, pe care noi nu le avem!

— Nu suntem mai proşti ca ei, excelenţă; o să ne facem şi noi.

— În plus, nu avem practica tirului asupra obiectivelor adăpostite.

— Până ajung japonezii la Arthur, o să găsim destule prilejuri ca să facem practică, iar pe urmă, o continuăm pe ei.

— Văd că dumneata ai răspunsuri gata la orice întrebare, domnule porucik. Ce s-a întâmplat între dumneata şi căpitanul Lilie?

— Excelenţă, vă rog să admira betonul acesta, ca să nu-i zic altfel, făcut de un inginer militar, însă fără îndoială nu din armata rusă, ci din cea japoneză! şi Boreiko se îndreptă spre terenul poziţiei anterioare a bateriei.

Îl urmară cu toţii. Ajuns la una din cazematele de beton, porucikul izbi cu pumnul în boltă, şi apucându-se cu mâna de marginea ei, rupse o mare bucată de beton, pe care o întinse generalului.

— N-are aproape de loc ciment, e numai argilă şi nisip. În aceste cazemate aşa-zise „de beton” urma să se adăpostească oamenii, să se păstreze muniţiile şi pulberea! Ce este asta: neglijenţă ori trădare? Ce este el: un analfabet în materie de construcţii, ori un trădător şi un agent al japonezilor? Păi, numai pentru această lucrare ar trebui împuşcat pe loc! încheie Boreiko cu aprindere.

— Asta o putem face oricând, răspunse Kondratenko. Căpitane, cum explici dumneata acest lucru? i se adresă el lui Lilie.

— Aceasta se datoreşte unei neglijenţe întâmplătoare din partea supraveghetorului de lucrări, pe care am să-l trag la răspundere, răspunse căpitanul. La rândul meu, excelenţă, rog să fiu scutit de insultele acestui ofiţer, care nu e în toate minţile.

— Nu sunt în toate minţile? răcni Boreiko. Dar asta ce e, tot neglijenţă întâmplătoare? şi se repezi la cazemata de

alături, ca să desprindă o bucăţică din zidul ei. Şi asta? repetă el, alergând mai departe.

— E evident că toate construcţiile bateriei au unul şi acelaşi defect… începu Kondratenko.

— La bateria B, aceeaşi poveste; pe luneta Kuropatkin tot aşa; în bateria Zaredutnaia, la fel…

— Dar în fortul 2? întrebă generalul.

— Acolo, nu. Acolo a lucrat Raşevski, un ofiţer cinstit, şi nu Lilie, o trânti porucikul.

— Mai mult calm, domnule porucik! Aici, eu sunt comandant, eu am să cercetez şi am să iau măsuri în consecinţă, îl struni generalul pe Boreiko. Să trecem prin toate lucrările de fortificaţii semnalate de porucik şi să verificăm starea betonului.

Boreiko îi conducea prin fortificaţii şi tăcut, împungea cu de getul în betonul necorespunzător. Zvonariov rupea cu uşurinţă bucăţi din locurile indicate şi le împacheta în câte o hârtie, scriind pe fiecare provenienţa probei. Acuzaţiile lui Boreiko erau confirmate pe de-a-ntregul.

— Deocamdată îl voi înlătura de la executarea lucrărilor, pe care ţi le vei asuma provizoriu dumneata, Serghei Vladimirovici, ordonă Kondratenko.

— Mă pricep foarte puţin în materie de construcţie… încercă praporşcikul să schiţeze o obiecţiune.

— Vei fi ajutat, domnule praporşcik, îi curmă vorba generalul.

— Protestez împotriva dispoziţiei excelenţei voastre! rosti întunecat Lilie. Încă nu s-a stabilit din ce cauză a fost executată lucrarea de beton în condiţii nu îndeajuns de satisfăcătoare şi, totuşi, mă văd acuzat şi înlocuit din funcţie.

— Căpitane, protestul dumitale reprezintă cea mai grosolană încălcare a disciplinei militare, pentru care eşti pedepsit cu arest pe loc. Binevoieşte şi-ţi predă armele praporşcikului Zvonariov care te va conduce numaidecât la arestul comenduirii. Cât priveşte conduita porucikului

Boreiko, nefiind în subordinea mea, voi comunica comandantului artileriei Kvantung, pentru a lua măsurile de rigoare, hotărî generalul şi plecă din baterie.

Zvonariov luă sabia lui Lilie şi-l duse la comenduire. Rămas în baterie, Boreiko îşi răcori sufletul aprins, împroşcând o rafală de înjurături la adresa tuturor superiorilor şi îndeosebi a lui Stessel.

În seara aceleiaşi zile, Zvonariov şedea în locuinţa sa din Tabăra artileriei. Cineva bătu tare în uşă. Ordonanţa fiind plecată, praporşcikul se duse el însuşi să deschidă. Spre marea lui mirare dădu cu ochii de Varia Belaia.

— Eşti acasă? întrebă fata.

— Sunt.

— Lasă totul şi urmează-mă, domnule praporşcik! porunci Varia. Punându-şi pe cap chipiul lui Zvonariov fata ieşi din casă.

Se însera. Soarele asfinţea în dosul Liaoteşanului. O seară răcoroasă lua locul zilei fierbinţi de vară. Dinspre mare venea o adiere proaspătă îmbibată cu miresme de alge. Fanfara cânta cu antren de Etajeră; toate aleile erau pline de lumea ieşită la promenadă.

În timp ce Varia şi Zvonariov se apropiau de Etajeră, se ivi un grup de ofiţeri călări, în frunte cu Stessel. Zărindu-l pe general, ofiţerii şi soldaţii ce se plimbau se grăbiră să facă front. Zvonariov luă poziţie de drepţi lângă Varia, cu mâinile la vipuşcă. Observându-l, Stessel îşi struni brusc calul şi strigă răstit:

— Praporşcikule, unde ţi-e chipiul?

— E la mine, răspunse Varia în locul lui Zvonariov, ducându-şi poznaşă la cozoroc mâna dreaptă cu degetele răschirate.

— Rostul femeii e să nască copii, să facă mâncare, să cârpească rufe şi nu să poarte uniformă militară! Chipiul ofiţerului trebuie să stea pe capul lui şi nicidecum pe capul persoanelor de sex feminin!

— Dar nici pe o căpăţână de varză, care, unora, le ţine loc de cap! răspunse Varia cu glas subţirel, dar răsunător.

În mulţime se auzi un hohot de râs.

— Gura! răcni sălbatic generalul, uitându-se chiondorâş spre mulţime, şi se grăbi să-şi vadă de drum, în hohotele de râs ale tuturor celor de faţă.

— Varia, de ce ai făcut tot scandalul ăsta? întrebă Zvonariov cu dojană.

— Mitocanilor trebuie să li se dea lecţii! Las' că-i povestesc eu totul Verei Alexeevna, îi spun eu cum m-a făcut de ruşine faţă de tot Arthurul, pe mine, ruda lui.

— Bine, dar şi dumneata ai asemuit capul lui cu o căpăţână de varză…

— Ei, cine l-a pus să se simtă vizat? Am să spun că vorbele mele se refereau la… hai să zicem, la dumneata.

— Îţi sunt foarte recunoscător pentru o asemenea explicaţie.

— Ei, sau, să zicem, la Vodiaga. Ştie toată lumea că e un tâmpit fără leac. Hai să mergem! şi amândoi se amestecară în mulţimea care se plimba pe bulevard.

Pe Etajeră fură strigaţi de Jeltova şi de Olia Selenina, care şedeau pe o bancă şi fuseseră martore la păţania cu Stessel.

— Faţă de Stessel eşti o copilă şi măcar pentru acest motiv trebuie să fii politicoasă cu el, ţinând seama îndeosebi că observaţia lui se referea mai mult la domnul Zvonariov decât la tine. Nu cred că părinţii tăi au să fie mulţumiţi de această ieşire! o dojeni Maria Petrovna pe fată.

— Ba ai făcut bine, şi Stessel a primit ce-a meritat: să nu fie mojic! o sprijini Olia pe Varia.

— De un singur lucru mă tem: ieşirea mea să nu aibă urmări neplăcute pentru Serghei Vladimirovici, spuse îngrijorată Varia. Ca să fie lăsat în pace, sunt gata chiar să-i cer scuze lui Stessel, deşi n-o merită câtuşi de puţin.

— Hai să nu mai vorbim de Stessel, încheie Zvonariov. Dumnezeu e mare; să sperăm că Stessel n-o să mă bage la

arest.
— Dă-l naibii, Varvara! spuse şi Selenina. Atâta îl taie capul!
— Olia, nu fii grosolană! Grosolănia nu şade bine nimănui, o struni Jeltova. Ca institutoare trebuie să fii o pildă de bună-cuviinţă.
— Stessel e în stare să mă pârască tatei şi mamei, zise Varia îngândurată. Şi atunci am păţit-o! Ca să nu se întâmple aşa ceva am să mă plâng eu mai întâi de el, ori părinţilor, ori chiar Verei Alexeevna. Să ştie şi ea ce mojic bărbăţel are!
— Foarte bine! Atacul e cea mai bună metodă de apărare. Chiar aşa să faci! o aprobă Olia.
Se înnoptă repede, ca pe meleagurile de la miazăzi. O adiere răcoroasă venea dinspre port. Oraşul nu era luminat, aşa că cei care se plimbau erau tot mai puţini. Jeltova şi Olia se grăbiră şi ele să plece spre casă.
— Poate că e nevoie de noi la spital, lămuri Maria Petrovna. De obicei, spre seară, răniţii se simt mai rău.
Varia şi Zvonariov le însoţiră o bucată de drum şi apoi o luară spre Tabăra-artileriei.
— Vrei să te duc la ascunzişul meu de pe Zolotaia? îi propuse Varia. Îmi place să stau acolo şi să visez.
— Dumneata şi visarea! Nu prea se potriveşte.
— Dar nu-s de loc un bas-bleu88, cum îţi închipui.
— Mai rău. Eşti o amazoană din preriile arthuriene.
— Cu alte cuvinte, vrei să spui că sunt o sălbatică?
— Nici prin gând nu mi-a trecut aşa ceva, se apără praporşcikul.
— Nu tăgădui! tot n-o să te cred. Prefer să fiu o sălbatică, să spun ce cred, să fac ce vreau, decât să mă prefac şi să spun neadevăruri, de dragul aşa-zisei bune-cuviinţe.
— Trebuie o măsură în toate. Uneori eşti cam tăioasă, mai ales pentru o fată. Puţin autocontrol nu ţi-ar strica.
— Nu pot suferi oamenii acri-dulcegi, ca…
— Mine?

— N-am spus asta, dar uneori eşti prea insipid.
— Poate Boreiko e genul dumitale?
— El e grosolan şi neîndemânatic, ca un urs.
— Eu, insipid; el, grosolan. Atunci ce vrei?
— Greu înţelegi, dacă nu cumva eşti pur şi simplu mărginit! Cu ceva mai mult piper, mi-ai place, spuse Varia cu cochetărie.
— Mă voi strădui să scutur repede tot piperul din mine, să nu rămână nici urmă! replică Zvonariov.
— Te poftesc să nu mă tot tachinezi ca pe o fetiţă! A, iată şi potecuţa mea. Fata se abătu din drum, dând un ocol pe la poalele colinei Zolotaia, pe o cărăruie îngustă, care abia se desluşea prin întuneric. Fii atent să nu te împiedici: e urcuş, poţi să te loveşti rău, îl povăţui Varia, dar în aceeaşi clipă se împiedică ea însăşi.
Praporşcikul abia avu timp s-o prindă de mijloc.
— Hai îndărăt, cât timp nu ţi-ai turtit nasul, propuse Zvonariov, continuând s-o sprijine de braţ. Dar ea înainta în tăcere mai departe. Dar după câţiva paşi, iată că se poticneşte şi, praporşcikul! Se agăţă de Varia, fata se clătină, dar se ţinu bine pe picioare şi, cu o mână puternică, îşi ajută cavalerul să se ridice.
— Te rog să nu-mi cazi la picioare! Nu e nevoie de atâta tandreţe. Ca să vezi! În loc să găsesc în dumnealui un sprijin, tot eu trebuie să-l ajut, râse fata de el.
— Unde m-ai adus, fiinţă răutăcioasă! exclamă Zvonariov, scuturându-se.
— Iată-ne ajunşi la ascunzişul meu preferat, răspunse Varia. Făcând câţiva paşi într-o parte, se opri în dreptul unui lăstăriş des.
Dând crengile în lături, se strecură ca o şopârlă spre un mic luminiş înconjurat de stânci. Praporşcikul abia izbuti s-o urmeze, zgâriat de spini şi de crengile tufelor.
— Aici îmi place să mă odihnesc ziua. Locul acesta este adăpostit din trei părţi de arbuşti şi de stânci. Numai spre mare se deschide o trecere îngustă. Ziua, e minunat!

Dinspre mare suflă o adiere răcoroasă; tufele se adăpostesc de soare şi nu te vede nimeni, de nicăieri. Noaptea, ce-i drept, ţi-e cam frică să stai singur. Dacă te atacă cineva… ori strigi, ori nu strigi, tot ăia e: nu te aude, nu te vede nimeni, nu-ţi dă nimeni o mână de ajutor.

— Dar cine poate să te atace?

— Ei, de pildă… dumneata!

— Păi mie mi-e frică de dumneata mai rău că dumitale de mine!

— N-ai absolut nici un motiv să-ţi fie frică! Priveşte ce frumos licăresc pe cer steluţele în toate culorile curcubeului! Varia se lăsă pe spate şi ridică braţele spre cer.

O stea căzătoare săgetă ca o scânteie, lăsând în urma ei o dâră slabă de lumină…

— I-am şoptit, i-am şoptit dorinţa mea tainică! strigă fata, bătând din palme.

— Ce dorinţă?

— Cine ştie multe, moare! îi răspunse Varia şăgalnic. Ia povesteşte-mi, cu ce te ocupi acum?

— Construim amplasamente şi forturi.

— Dar posturi de prim-ajutor?

— Deocamdată, nu s-a discutat nimic despre aşa ceva.

— Păcat. M-am plimbat de mai multe ori de-a lungul liniei de forturi şi m-am gândit la treaba asta. În fortificaţiile propriu-zise, nu s-au rezervat încăperi pentru operaţii. Va fi cam greu că medicii să lucreze sub foc. Posturile de prim-ajutor vor trebui mutate mai departe, în spatele liniilor. Am şi ales un loc lângă bateria Zaliternaia, în dosul ei, într-o văgăună adâncă. Vrei să-l vezi? După aceea o să discutăm împreună planul amenajării postului de prim-ajutor, propuse Varia.

— Sunt gata oricând să te ajut şi cu sfatul şi cu fapta. Dar cu organizarea posturilor de prim-ajutor din zona interioară se ocupă comandamentul fortăreţei, şi acolo trebuie să te adresezi în această chestiune. O să mă

informez mâine precis cine anume are în grijă treburile astea, făgădui praporşcikul.

— O să amenajăm un post de prim-ajutor, dotat cu tot ce trebuie: apă curgătoare, lumină, căldură, apă fiartă pentru ceai şi, bineînţeles, o încăpere pentru operaţii, proiecta Varia.

— Ei, atunci ar fi un spital în lege şi nu un post de prim-ajutor, unde se dau doar primele îngrijiri, se fac pansamente sumare, după care răniţii sunt expediaţi mai departe, în zona interioară.

— În orice caz, răniţii au nevoie de apă, de căldură, de pansament şi de hrană, stărui Varia. Şi eu, am să fiu acolo soră. Nimănui nici n-o să-i treacă prin cap că eu am iniţiat totul, că eu am hotărât cum trebuie amenajat postul de prim-ajutor. Ţi-e frică de moarte? întrebă ea pe neaşteptate.

— De soartă nu scapă nimeni!

— E adevărat; totuşi, aş vrea să scap cu viaţă, să rămân la Arthur, să văd ce sfârşit vă avea războiul şi ce va urma după el.

— Probabil e că se va termina urât pentru noi. Vor învinge japonezii şi la noi va izbucni revoluţia! Poporul e prea nemulţumit de starea actuală a lucrurilor.

— Maria Petrovna şi Olia spun acelaşi lucru! Tata crede că poate nu va izbucni revoluţia dacă se va da pământ la ţărani.

— Nimeni n-o să-l dea gratuit ţăranilor, şi ei n-au bani!

— Ţarul le va plăti moşierilor pământul.

— Naivă eşti! Păi ţarul e primul moşier din ţara noastră! Atunci, lui cine-i va plăti pentru pământ?

— Statul.

— Dar statul o să se ruineze dacă va plăti tuturor moşierilor. Statul stoarce de la ţăran banii de care are nevoie. Deci, la drept vorbind, tot ţăranul va plăti moşierilor pentru pământ. Dar el n-are de unde. Şi aşa se prăpădeşte de foame.

— Dumneata eşti socialist? Se zice că socialiştii sunt pentru popor, dar vor să-i extermine pe toţi împăraţii şi pe toţi bogătaşii.

— Deşi nu sunt socialist, ştiu totuşi că ei n-au de gând să extermine pe nimeni, ci socotesc doar că se poate trăi foarte bine fără împăraţi şi fără bogătaşi.

— Ei susţin egalitatea în drepturi a femeilor? Să putem fi şi noi doctori, ingineri, la fel cu bărbaţii?

— Fireşte! Ei susţin deplina egalitate în drepturi a bărbaţilor şi femeilor.

— Atunci sunt pentru socialişti! Visul meu e să ajung dacă nu medic, cel puţin felceriţă şi să lucrez ca moaşă în Kuban, într-o staniţă.

— Prepară-te şi înscrie-te la Institutul de medicină pentru femei din Petersburg. Sunt gata să te ajut. Se zice că am aptitudini de pedagog. Când eram student, am meditat tot felul de ne-isprăviţi.

— Îţi mulţumesc că ai o părere atât de măgulitoare despre mine! râse zgomotos Varia. Deşi sunt leneşă şi ignorantă, totuşi nu cred că mă număr printre neisprăviţi.

— Nu m-am exprimat cum trebuie! Dumneata ai anumite obiective concrete şi-ţi însuşeşti uşor şi fără complicaţii ceea ce-ţi place, iar ceea ce nu te interesează, anevoie. Am avut de a face cu asemenea elevi.

— Dar cu eleve de vârsta mea?

— Evitam asemenea persoane. În astfel de cazuri, de obicei, totul se reduce doar la cochetărie şi atunci e cu neputinţă să lucrezi serios.

— N-am de gând să cochetez şi o să mă gândesc la propunerea dumitale. Mama o să spună, probabil, că nu se cade ca o fată să se închidă în cameră cu un tânăr, deşi, mai de grabă, dumneata ai fi fată, şi nu eu! Acum, hai să mergem acasă, e aproape miezul nopţii. Varia se ridică şi o luă încet înainte. Cine ar putea crede că toată seara nu ne-am sărutat nici măcar o dată?

— Dar nu e de loc timpul pierdut! spuse praporşcikul, dând s-o îmbrăţişeze.

— Nu e cazul! Mi-a plăcut foarte mult că ai fost la locul dumitale. Înseamnă că eşti un tânăr serios. Altul ar fi vrut negreşit să mă îmbrăţişeze, dar dumitale, nici prin gând nu ţi-a trecut aşa ceva.

— Nu poţi şti ce mi-a trecut prin gând!

— Gândul ţi-era la Rivocika dumitale, care te-a lăsat cu buza umflată. Mi-e milă de dumneata, dragul meu! O dragoste neîmpărtăşită e întotdeauna apăsătoare. Caută s-o uiţi. O să te ajut pe cât îmi va sta în putinţă, cu toate că de iubire nu scapi cu una cu două! îl compătimi Varia.

Luându-şi rămas bun, ea îl mângâie pe obraz, ca o soră. Mişcat de acea dezmierdare, Zvonariov vru să-i sărute mâna, dar ea fugi uşoară că o păsărică, râzând încetişor.

Rămas singur, Zvonariov o luă tăcut spre locuinţa lui. Era întuneric beznă. Dinspre oraş se auzea hămăitul somnoros al câinilor; cicadele târâiau în iarbă. În tăcerea nopţii răsunau zgomotos paşii unor trecători şi tropot de cai. Praporşcikul se gândi la Varia şi la Riva, comparându-le pentru întâia oară. Riva era visătoare, duioasă, plină de feminitate; Varia, voluntară, veşnic activă, tăioasă la vorbă. Amândouă erau drăguţe, fiecare în felul ei. În timp ce-l biruia somnul, se străduí zadarnic să hotărască care anume din ele era mai atrăgătoare.

Varia se zvârcoli şi ea în pat multă vreme, amintindu-şi de cele vorbite cu Zvonariov. Simţea instinctiv că ziua care trecuse o apropiase de el, că într-o măsură oarecare îi câştigase mai mult simpatia, dar nu iubirea. Cu toate acestea îşi dădea seama foarte bine că imaginea Rivei stăruia încă vie în inima lui şi că, poate, doar timpul îi va şterge din suflet acea pornire.

Şi totuşi, va fi al meu! mormăi cu încăpăţânare fata, silindu-se să adoarmă.

În dimineaţa zilei următoare, Zvonariov sosi la Cheul-amiralilor împreună cu Kondratenko, la ora fixată pentru

şedinţă. La debarcader îi aştepta o şalupă de la nava Sevastopol. Stessel, însoţit de Belîi şi de Nikitin, se plimba pe cheu cu paşi mari. Cei trei generali erau urmaţi de aghiotanţii lor: rotmistrul Vodiaga, porucikul Azarov şi căpitanul Pospelov. Lângă şalupă, şeful statului-major al lui Stessel, colonelul Reis, scria în picioare ceva. Lângă el se foia fostul guvernator al oraşului Dalni, Saharov, redevenit căpitan-inginer. Kondratenko, urmat de Zvonariov, se grăbi să se apropie de Stessel.

— Excelenţă, vă rog să-mi scuzaţi întârzierea, rosti Kondratenko.

— Aţi sosit la timp, Roman Isidorovici, e abia opt fără un sfert. În schimb, se pare că generalul Smirnov întârzie.

— De obicei, e punctual, spuse Kondratenko apărându-l pe Smirnov.

Într-adevăr, în clipa aceea apăru o trăsură cu care sosiră Smirnov şi şeful statului său major, colonelul Hvostov.

— Ei, acum, e prezentă toată lumea: putem să mergem pe Sevastopol.

Eleganta şalupă a amiralului se umplea repede de ofiţeri.

— Excelenţă, îmi permiteţi să merg şi eu cu dumneavoastră? îl rugă Saharov pe Stessel.

Şi căpitanul sări repede în şalupă.

— Mola! Afară prova! comandă sublocotenentul Ellis, ofiţerul de legătură al amiralului Vitgheft, trimis anume în întâmpinarea lui Stessel.

Şalupa făcu un rondou, se îndepărtă de cheu şi porni spre Sevastopol, care se afla la ancoră în bazinul de vest la poalele colinei Tigrovaia. În drum, trecură pe lângă torpiloarele de la gura bazinului. Stessel şi Nikitin le priveau cu un aer critic. Pe unele nave se vedeau rufele matrozilor, întinse la mandar. Matrozii se plimbau pe covertă fără a da şalupei nici o atenţie; unii din ei pescuiau în linişte, aruncând undiţele de-a dreptul de pe punte.

— Asta nu e o escadră, ci un aşezământ de caritate, se indignă Stessel. Parc-ar fi o spălătorie, ori o cherhana. Daţi

onorul! răcni el la matrozii care priveau nepăsători de pe torpiloare, şi-i ameninţă cu pumnul. Opriţi la acest torpilor! îi ordonă el lui Ellis. Ce, nu vedeţi, secăturilor, că se apropie un general? răcni el la matrozi. Cine e mai mare peste voi?

Un botsman spătos se apropie de copastie şi luă poziţie de drepţi în faţa generalului.

Stessel sări pe punte şi-l izbi din răsputeri în obraz.

— Numele tău, ticălosule? Numele torpilorului? urlă el.

— Botsmanul Sizov; torpilorul Grozovoi, şopti anevoie matrozul cu buzele strivite.

Atras de zgomot, un locotenent ieşi repede din cabină.

— Dar ce e aici, locotenente: o tavernă plutitoare ori o navă de război, se răsti la el Stessel. Eşti arestat! Marş în şalupă! Am să te duc direct la Vitgheft al vostru, ca să-şi admire ofiţerii!

Uluit, locotenentul rămăsese pironit locului.

— Pas alergător, lua-te-ar dracu! se răsti Stessel.

— Excelenţă, nu sunt obişnuit… începu locotenentul.

— Nu e obişnuit… repetă în bătaie de joc Stessel; nici eu nu sunt obişnuit, locotenente, să văd că ordinele mele nu se execută de loc. Să-i spui asta amiralului dumitale, nu mie.

— Foarte bine. Ar trebui ca derbedeii ăştia să fie beşteliţi cât mai des; poate s-ar face şi ei oameni cumsecade, îi ţinea hangul Nikitin lui Stessel.

— Excelenţă, vă face rău atâta enervare, interveni Kondratenko. Păstraţi-vă calmul pentru consfătuirea dificilă care ne aşteaptă.

— Ticăloşii ăştia sunt în stare să scoată din fire şi un înger, bodogăni Stessel; totuşi, continuă pe un ton mai domol.

Belîi doar făcea „hm!” „hm!” şi-şi netezea mustăţile falnice: nu aprobă comportarea lui Stessel, dar nici nu se amestecă în cele ce se petreceau. Când şalupa ajunse, în sfârşit, la Sevastopol, oftară toţi uşuraţi, bucuroşi că se terminase acel drum penibil. La scara mare din tribord aşteptau doi matrozi gata să prindă barbeta şi să ajute la acostare. Stessel se urcă pe puntea cuirasatului unde fu

întâmpinat de comandantul escadrei, amiralul Vitgheft. Pe puntea superioară se afla aliniată o gardă de onoare. La apariţia lui Stessel, muzica intonă un marş, matrozii prezentară armele pentru onor, iar generalul, în bubuitul salvelor de artilerie, trecu garda în revistă. Oricât ar fi vrut să se lege de ceva, să se răstească la cineva, totul era într-o ordine ireproşabilă. Matrozii, unul şi unul, înalţi, vânjoşi, cu ţinuta impecabilă, priveau vultureşte.

— Şi cu asemenea voinici staţi în această băltoacă? îl întrebă Stessel pe Vitgheft, arătând spre matrozi. Păi, numai o dată să-i privească pe japonezi şi stârpiturile ar fugi mâncând pământul, până la ei acasă, la Nagasaki. Vă felicit, şoimilor, pentru ţinuta voastră falnică!

După ce garda rupse rândurile, Stessel se apropie de ofiţerii aliniaţi pe punte, la centru. Vitgheft îi prezentă pe rând generalului. După aceea se duseră cu toţii în careul amiralului, unde trebuia să se ţină consfătuirea.

Zvonariov, care mergea în ultimele rânduri ale suitei lui Stessel, observă cu mirare că ofiţerul care comanda garda de onoare era Andriuşa Akinfiev; mai mirat fu însă când îi zări epoleţii de locotenent şi pe piept, nou-nouţă, crucea Sfântul Gheorghe. Zvonariov nu ştia când putuse Andriuşa să capete acele recompense, şi pentru ce anume.

„A, iată de ce îi primeşte curtea Riva, se gândi praporşcikul: e şi locotenent, şi decorat, şi amorezat lulea de ea; are toate atuurile”.

După ce coborî pe puntea principală, se apropie de Andriuşa şi se grăbi să-l felicite.

— Dar când le-ai căpătat toate astea?

— Chiar azi dimineaţă. Amiralul a venit personal la mine în cabină şi mi-a adus decoraţia. De s-ar sfârşi cât mai repede conferinţa voastră, ca să pot pleca în oraş, să sărbătoresc evenimentul. Ce-o să se mai minuneze Riva!

— Încă nu ştie?

— Nici nu bănuieşte. Dar tu, cu cine ai venit?

— Cu Kondratenko.

— Ca aghiotant, al lui?

— Nu, joc rolul unui genist cu diferite misiuni.

— Când termini, vino să mă iei; mergem împreună la uscat. Seara Riva o să fie acasă. Te aşteptăm la noi. Ia-l şi pe Boreiko. Vin: Soimanov, Vasia Vitgheft şi Ellis, spuse Andriuşa.

Zvonariov îi mulţumi, făgădui că vine şi se duse repede la conferinţă.

În spaţiosul careu al amiralului, capitonat în stejar afumat, fusese adusă o masă lungă, acoperită cu postav roşu. La mijlocul ei se aflau, faţă în faţă, două fotolii mari, după ele altele mai mici, iar la cele două capete ale mesei erau puse scaune simple. Vitgheft se aşează cu marinarii de o parte a mesei, iar în faţa lor luă loc Stessel şi suita lui.

Vitgheft vorbi cel dintâi.

— Excelenţe, domnilor ofiţeri, începu el, permiteţi-mi să salut în numele flotei pe oaspeţii noştri dragi, pe generalul Stessel şi pe colaboratorii domniei sale. Să sperăm că azi vom rezolva toate chestiunile ce ne interesează şi vom aplana toate diferendele existente.

Nikitin se ridică deodată şi, dregându-şi glasul cu ciudă, spuse:

— Atitudinea amiralului Vitgheft e ciudată. În primul rând, nu suntem oaspeţi: am venit pur şi simplu în interes de serviciu şi nu pentru tăifăsuială. În al doilea rând, atunci când cei aflaţi în serviciul forţelor armate se adună în chestiuni de serviciu, şedinţa se deschide de cel mai mare în grad sau în funcţiune, dintre cei de faţă; în cazul nostru, acesta e generalul Stessel şi nu amiralul Vitgheft. În consecinţă, sunt de părere că domnul comandant al regiunii fortificate Kvantung trebuie să conducă consfătuirea de azi, încheie generalul.

Stessel şi Reis dădură din cap cu aer aprobator. Învăpăiat la faţă, Vitgheft sări în picioare, trăgându-şi nervos vestonul.

— Credeam… părerea mea era că politeţea, domnilor, mă obligă să vă salut; dar nu obiectez… adică îl rog… pe generalul Stessel… să conducă el… răspunse amiralul, încurcându-se în vorbă.

Stessel dădu din cap cu condescendenţă şi se ridică.

— Sunt întru totul de acord cu optima generalului Nikitin şi mă mir… ca să mă exprim mai delicat… că amiralul Vitgheft n-a dat dovadă de mai mult tact. Azi n-am venit câtuşi de puţin pe Sevastopol, după cum bine a zis Vladimir Nikolaevici, ca oaspete. Vizitele sunt un prilej de distracţie, de plăcere. Şi ce plăcere îmi poate face mie, un ostaş bătrân, privelişte a unei escadre care, deşi perfect capabilă de luptă, stă inactivă, în timp ce războiul bântuie cu înverşunare? Pe deasupra, dezordinea neobişnuită care domneşte pe navele de război, dezordine de care m-am convins cu ochii mei astăzi, pe torpilorul Groznîi, nu poate face plăcere decât duşmanilor noştri. Am sosit în interes de serviciu şi, înainte de toate, ca să capăt de la marinari un răspuns limpede: ce are de gând escadra să facă de acum încolo? Va ţine aceeaşi strictă „neutralitate” în războiul în curs, ca până acum, ori nu? Stessel se opri şi, cu un aer triumfător, îşi roti privirea asupra adunării.

Nikitin îi aprobă zgomotos vorbele; marinarii, aprinşi de indignare, şedeau cu capetele plecate. Kondratenko şi Belîi îi făceau lui Stessel semne discrete, încercând să-l tempereze.

Vitgheft sări iar din fotoliu.

— Nu pot lua cuvintele excelenţei voastre decât ca o glumă regretabilă, jignitoare pentru noi, marinarii, începu el. Iar răspunsul la întrebarea pe care aţi pus-o e foarte simplu: escadra a cărei comandă mi-a fost încredinţată îşi va face până la capăt datoria faţă de ţar şi patrie.

— Şi va sta mai departe în port, ascunzându-se de japonezi? întrebă Nikitin.

— Superioritatea de forţe, mai mult decât dublă, a escadrei japoneze ne răpeşte posibilitatea de a angaja o

bătălie deschisă cu ea. Deci obiectivul nostru trebuie să fie nimicirea ei pe etape, iar această posibilitate e departe de a ni se oferi adesea.

— Şi, de aceea, aveţi de gând să aşteptaţi mult şi bine, nu? întregi Stessel.

— Excelenţa voastră ştie că escadra a cedat frontului terestru circa o sută de guri de foc, contribuind prin aceasta la întărirea apărării fortăreţei, observă comandantul militar al portului, amiralul Grigorovici.

— Ar fi mai bine că marinarii să se îngrijească de nimicirea escadrei japoneze, bodogăni Nikitin.

— Facem tot ce ne stă în putere ca să-i provocăm inamicului cât mai multe pierderi, începu iar Vitgheft.

— Ei, de aceea staţi în această băltoacă de la Arthur şi preferaţi să navigaţi pe uscat, într-o mare de şampanie, decât pe Marea Galbenă! îl ironiză Nikitin.

— De îndată ce navele avariate vor fi reparate şi vor reintra în serviciu, cu ajutorul lui Dumnezeu şi al sfântului Nicolae, „ocrotitorul marinarilor”, ne vom încerca norocul angajând lupta cu japonezii.

— Se pare că deocamdată sfântul Nicolae îi ajută mai mult pe drăguţii de japonezi decât pe voi, obiectă Reis.

— Domnilor, destul cu vorbăria, curmă Stessel sfada. Deocamdată, escadra nu numai că nu şi-a îndeplinit datoria faţă de ţar şi patrie, ci s-a purtat faţă de armată într-un mod care aduce vădit a trădare. În ziua de 13 mai, comandanţii navelor Otvajnâi şi Gremeaşci, Lebedev şi Ţwingman, au ordonat să se demonteze maşinile şi n-au ieşit în mare. Consider aceasta drept o trădare evidentă. Ambii criminali au fost arestaţi din ordinul meu şi vor fi judecaţi cu toată rigoarea legilor marţiale, în ciuda tuturor protestelor amiralului Vitgheft. Îi voii spânzura pe amândoi, în manejul cazacilor! spumega Stessel. Pe toţi cei ce le vor lua apărarea, îi voi considera şi pe ei trădători, cu toate urmările ce vor decurge din aceasta. Am să fac eu ca flota

să servească Rusiei şi ţarului rus, nu mikadoului japonez! strigă el, vânturându-şi pumnii.

— Asta întrece orice măsură! Consider cu neputinţă să mai rămân de faţă! declară Vitgheft cu totul uluit.

— Propun să se facă o pauză, rosti calm Kondratenko.

Îl susţinură cu toţii şi se ridicară zgomotos. Kondratenko şi Belîi îl rugară pe Stessel să adopte în continuare o atitudine mai ponderată.

— Nu trebuie să uiţi, Anatoli Mihailovici, că cele dezbătute în consfătuirea de azi vor fi cunoscute şi de guvernatorul general, îl avertiză Belîi. Iar el, o ştiţi şi dumneavoastră, ţine la marinari ca la ochii din cap.

— Amiralul Vitgheft nu face altceva decât să execute cu stricteţe directivele guvernatorului: să menajeze, din răsputeri, escadra, îi ţinu isonul Kondratenko.

— Şi dumneavoastră, Viktor Alexandrovici, cum priviţi lucrurile? i se adresă Stessel lui Reis.

— După mine, excelenţă, marinarii trebuie să răspundă mai întâi la întrebările puse de dumneavoastră şi numai după aceea se va vedea ce mai rămâne de discutat în continuare.

— Vă rog să vă ocupaţi locurile: conferinţa continuă, rosti Stessel, cu glas stentoric de comandant. Cine doreşte să ia cuvântul? întrebă el, după ce se aşezară cu toţii.

Se ridică amiralul Grigorovici. Netezindu-şi mustăţile lungi, de „ştabs-căpitan”, amiralul începu, pe un ton calm şi măsurat, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Comandantul regiunii fortificate Kvantung, generalul Stessel, deţine autoritatea cea mai înaltă din Arthur şi ca grad, şi ca funcţiune, fiind ca atare cel dintâi răspunzător faţă de ţar şi de Rusia pentru tot ce se petrece la Arthur. De aceea sunt pe deplin de înţeles şi nervozitatea să mai accentuată, şi tonul oarecum aspru, pe care l-a adoptat în şedinţa noastră, cu prilejul discuţiei asupra sorţii viitoare a Arthurului. Zilele acestea vor reintra în serviciu navele Ţesarevici şi Retvizan; Pallada a părăsit docurile acum o

săptămână. Faţă de această situaţie, cu toată superioritatea evidentă a forţelor inamice, mai ales în torpiloare, e cu putinţă, totuşi, să ne încercăm norocul în luptă.

— După toate socotelile dumneavoastră, când va fi în stare escadra să iasă în larg? întrebă Stessel.

— În jurul datei de 1 iunie; până atunci vor fi terminate toate reparaţiile navelor şi, în plus, escadra va îmbarca toate proviziile necesare.

După Grigorovici, vorbi al doilea amiral al escadrei, prinţul Uhtomski.

— Nici nu poate fi vorba de o ieşire a escadrei în larg. Acolo o aşteaptă pieirea inevitabilă, fie sărind pe minele japoneze, împrăştiate fără număr în rada exterioară, fie în luptă cu forţele superioare ale inamicului. De aceea, singura soluţie înţeleaptă este de a staţiona la Arthur, în aşteptarea deblocării lui de către armata manciuriană ori a sosirii escadrei a doua, trimisă din Rusia în ajutorul nostru. Urmând exemplul Sevastopolului, noi, marinarii, trebuie să ne legăm destinul de soarta fortăreţei. Să demontăm artileria la uscat şi o dată cu tunurile, să debarcăm şi echipajele navelor, alcătuind astfel o rezervă mobilă a fortăreţei şi întărind mult apărarea Arthurului. Mai departe, ce-o vrea Dumnezeu şi sfântul Nicolae.

— Ce intenţionează a face cu flota, luminăţia voastră, în caz că Arthurul va fi asediat, iar escadra va fi expusă primejdiei de a fi scufundată în rada interioară a Arthurului? întrebă Reis.

— Să rămân aici, până la ultima posibilitate…

—… iar apoi, să vă scufundaţi în această băltoacă, întrerupse Stessel.

—… şi să înviaţi sub pavilionul japonez, întregi Nikitin.

— Noi, marinarii, suntem încredinţaţi că Arthurul nu va capitula niciodată. Prin urmare, chiar admiţându-se posibilitatea scufundării navelor în rada interioară, ele vor învia după război sub pavilionul rusesc, şi nu sub cel

japonez, îi replică Vitgheft lui Nikitin. De aceea, după mine, propunerea prinţului este cea mai înţeleaptă.

— Tot timpul cât va dura asediul, flota ne va sta atârnată de gât ca o piatră! spuse clocotind Nikitin. Mai bine să dispară din Arthur unde vrea şi cât mai repede, iar proviziile să le lase pe loc, pentru nevoile garnizoanei.

— În afară de provizii, marinarii mai trebuie să ne dea guri de foc şi muniţii pentru ele, adăugă Belîi.

— Atunci noi cu ce ieşim în larg, unde ne aşteaptă lupta cu japonezii? întrebă Vitgheft.

— Eu personal, cred că în situaţia actuală părerea prinţului Uhtomski pentru staţionarea flotei la Port-Arthur este cea mai judicioasă, răspunse Belîi.

— Chestiunea e limpede, rezumă Stessel. Marinarii nu vor să iasă în larg, iar noi, cei de la uscat, considerăm că ei trebuie să părăsească cât mai repede Arthurul şi să-şi execute misiunea lor directă: a încerca să domine marea ori a pieri.

În continuare, toţi generalii, cu excepţia lui Belîi, se pronunţară pentru ieşirea escadrei în larg, iar marinarii, în afară de Grigorovici, Essen şi Viren, comandantul crucişătorului Baian, pentru staţionarea ei în Arthur.

Stessel zâmbi dispreţuitor.

— Din opiniile exprimate de domnii marinari, rezultă limpede că ei uită care e datoria lor directă, aceea de a ajuta nu numai Arthurul, ci şi armata din Manciuria. Fără stăpânirea mării, victoria pe frontul terestru va fi foarte greu de obţinut. Şi, dimpotrivă, în cazul când am realiza dominaţia pe mare sau am restabili echilibrul de forţe, o victorie rapidă pe uscat ar fi asigurată. De aceea, eu, în numele armatei, cer din nou, în mod categoric, ieşirea escadrei în larg, pentru distrugerea flotei japoneze. Refuzul executării acestei misiuni îl vom considera drept sperjur şi trădare de patrie! ameninţă generalul, bătând cu pumnul în masă.

— Uitaţi că flota nu e în subordinea dumneavoastră, îi strigă drept răspuns Vitgheft, cu glas subţirel, piţigăiat, şi că n-aveţi dreptul să-i daţi nici un fel de ordin!

— Dacă escadra nu va ieşi în larg, voi interzice accesul marinarilor în zona regiunii fortificate. Voi pune pe ţărm lanţuri de trăgători şi voi împrejmui portul cu sârmă ghimpată. Atunci să vă văd! strigă Stessel.

La un semn al lui Reis, Stessel anunţă din nou o pauză, se ridică de la masă şi începu să-l dojenească aprins pe Belîi.

— Vasili Feodorovici, dumneata ai fi bun să serveşti la marină. Totdeauna ţii parte marinarilor, îl mustră el pe comandantul artileriei.

— Sunt răspunzător pentru artileria fortăreţei şi nu pot să apăr Arthurul fără tunuri şi fără obuze, replică Belîi şi se apropie de marinari.

În mijlocul unui cerc de tineri ofiţeri de marină, Nikitin îi acuză pe amirali de laşitate:

— Dacă ar fi după mine, bombănea el, i-aş alunga pe toţi amiralii voştri, pe toţi căpitanii de rangul întâi, şi v-aş pune să comandaţi cuirasatele pe voi locotenenţii şi micimanii. Aşa-i că v-aţi descurca mai bine decât amiralii?

— Ne-am descurca, excelenţă. I-am da peste bot japonezului repede! răspunseră în cor micimanii şi locotenenţii.

— Unde aş putea să-mi ud oleacă gâtlejul, că tare mi s-a uscat de atâta vorbărie.

— Apă gazoasă doriţi, excelenţă?

— Nu sunt cucoană gravidă, nici domnişoară de pension! se oţărî generalul.

— Coniac, rom, whisky? înşirau marinarii.

— În fine, aţi nimerit-o! Daţi-mi orice, numai să fie cât mai tare.

După un sfert de ceas, bravul general bea bruderschaft cu toţi micimanii şi locotenenţii. Nu mai intră la consfătuire; în schimb, se instală temeinic la careul ofiţerilor, după care, fu dus într-o cabină ofiţerească, unde adormi buştean.

După a doua pauză, dezbaterile luară, în sfârşit, o alură mai paşnică. Marinarii se declarară de acord că escadra trebuia să încerce, totuşi, să iasă în larg, căutând să ajungă la Vladivostok fără a angaja lupta. Deşi Viren şi Essen demonstrau stăruitor absurditatea acestui proiect, obiectând că aproape toată flota japoneză încrucişa în zona Arthurului, majoritatea celor de faţă nu se declară de acord cu ei. În al doilea rând, se înţeleseră că fortăreaţa să restituie flotei o parte din tunurile de calibru mijlociu; se stabili şi data ieşirii în larg: în jurul zilei de 5 iunie. Cu aceasta, conferinţa luă sfârşit. Stessel refuză invitaţia lui Vitgheft de a lua dejunul împreună şi plecă însoţit de Reis, Vodiaga şi Saharov, iar Smirnov, Kondratenko şi Belîi rămaseră la amiral.

După plecarea lui Stessel, atmosfera se însenină numaidecât. Încordarea dispăru, se înviorară cu toţii şi începură să converseze cu vioiciune.

Prânzul fu lung şi stropit din belşug cu băutură. Comesenii, înclinaţi fără rezerve spre pace şi bună învoire, se sărutară de mai multe ori şi se asigurară de afecţiunea lor reciprocă.

Întors acasă, Stessel se apucă să îndruge soţiei sale o poveste înflorită despre succesele pe care le repurtase asupra marinarilor, dar de astă dată, contrar obiceiului, Vera Alexeevna, care îi împărtăşea antipatia faţă de marinari, îl ascultă cu destulă nepăsare. Această atitudine îl făcu să se pună în gardă: după atâţia ani de viaţă conjugală, ştia bine că după o primire rece îl aştepta un perdaf straşnic. Nici de astă dată nu greşi în presupunerile sale. Îndată după masă, când se retrase în cabinetul lui, Vera Alexeevna intră la el. Presimţind o discuţie dezagreabilă, generalul se răsuci nervos pe canapea.

— Ascultă, Anatole, ce s-a petrecut aseară pe Etajeră între tine şi Varia Belaia? întrebă Vera Alexeevna, fără ocol.

— Pe când treceam aproape de Etajeră şi-a pus pe cap chipiul praporşcikului aceluia, care o însoţeşte întotdeauna,

şi m-a salutat, în timp ce el stătea alături, ca o nătăfleaţă. I-am pus în vedere, că o asemenea atitudine faţă de chipiul unui ofiţer este inadmisibilă. Asta a fost tot.

— Dar de ce i s-a plâns maică-si cu lacrimi în ochi spunând că ai ofensat-o în public?

— Cred că nu i-am spus nimic deosebit; doar i-am amintit care-i menirea sexului feminin.

— Şi zici că asta-i nimic deosebit? Să-i spui unei fete cuminţi, în public, că menirea ei e să facă copii! Anatole, ai uitat, că Etajera nu e cazarmă, că Varia nu e soldat şi că glumele cazone pe care le faci cu ea sunt cu totul deplasate! Fără îndoială că Maria Fominişna s-a supărat pe tine după această întâmplare. Va trebui să-i ceri scuze, şi să-i faci Variei un cadou.

— De ce să-i cer scuze, din moment ce nu i-am spus nimic jignitor? Nici nu mă gândesc.

— Dacă tu nu-ţi dai seama de gafa grosolană pe care ai făcut-o, eu îmi dau seama foarte bine. Nici nu e nevoie să te gândeşti sau să nu te gândeşti. Dacă-ţi spun eu să faci ceva, înseamnă că aşa trebuie să faci. Ai să te duci la Belîi, şi ai să ceri scuze pentru gafa ta Măriei Fominişna; dacă n-o faci tu, mă duc eu să i le prezint în locul tău! îl ameninţă generăleasa.

— Bine, fie! O să mă duc, hai să zicem, mâine. La Belîi se servesc la cafea nişte clătite delicioase – te lingi pe degete, nu alta. Şi apoi, tot trebuie să aflu la ce tocmeală a ajuns Belîi cu „cufundarii”, încuviinţă concesiv generalul.

— Altceva: până acum, n-ai aprobat decorarea artileriştilor care au luat parte la bătălia de la Kindjou.

— Nici n-o aprob! Ca să ştie altădată că nu dau recompense pentru pierderea tunurilor.

— Pe aceeaşi listă figurează însă şi Varia Belaia. Ea, în orice caz, nu poartă nici o vină pentru abandonarea tunurilor.

— Nu se cade să fie decorată numai ea, şi ceilalţi nu.

— Vorbeşti prăpăstii: Varia care e, înainte de toate, fata unui general, s-a dus acolo ca voluntară şi puţin i-a lipsit să fie ucisă, iar tu o pui la rând cu toţi ceilalţi.

— A mai fost cu ea încă o fetişcană, tot atât de zănatică. Atunci, ar trebui să fie decorată şi aceea.

— De ce să nu fie, din moment ce o merită?

— După mine, muierile nu sunt în stare de fapte eroice, afară doar de cazul când aduc pe lume trei ori patru copii deodată.

— Muierile! Ce mojic eşti! Dar, tu, „eroule”, ia să-mi spui, pentru ce şi cum ai pus mâna pe „Sfântul Gheorghe” şi în plus gradul de general?

— Am avut noroc.

— Ştii foarte bine că dacă nu eram eu nu exista nici norocul acesta. Hai, mai bine aprobă fără vorbă decorările. Am şi dat ordin furierilor să-mi aducă lista respectivă cu propuneri şi am şters de pe ea rezoluţia prin care ai respins-o.

— Dar pe ea sunt propuşi vreo sută de oameni.

— N-am reţinut decât lista pe care figurează Varia Belaia; şi pe ea sunt numai zece oameni de pe Utios. De când a început războiul, cei de pe Utios n-au primit nici o decoraţie!

— Fie, pentru ei treacă meargă! şi generalul iscăli alene hârtia pe care i-o întinse soţia.

— Am primit azi o scrisoare de la Lilie. Se află la arest, sărmanul. L-a băgat acolo Kondratenko, pentru nu ştiu ce fleac.

— Ei, dacă l-a băgat Kondratenko, atunci să ştii că e ceva la mijloc: acest Lilie al tău e un potlogar şi jumătate.

— Eu cred că i se poate da drumul: a stat o zi închis şi ajunge pentru el.

— Puţin, cam puţin. Cât i-a dat Kondratenko?

— Două săptămâni. Am scris lui Roman Isidorovici, în numele tău, o scrisoare, prin care îl rog să-i dea drumul, dacă se poate, şi să-l însărcineze cu construirea unui

adăpost pentru noi, în care scop am să-l supraveghez chiar eu.

— Mult te mai pricepi tu la asta!

— O să-l rog pe Saharov să mă ajute: doar el a construit totul în Dalni.

— Şi cu acest prilej, a furat jumătate din bani.

— Hoţul nedovedit, e om cinstit”! Toţi inginerii fură. Hai, semnează scrisoarea către Kondratenko. În ea tu nu insişti să-l elibereze pe Lilie, ci doar îl rogi s-o facă, dacă va fi cu putinţă, înţelegi?

Generalul dădu din mână în semn că se dă bătut, mormăi ceva şi mâzgăli pe hârtie un fel de cârlig.

— Altceva? întrebă el.

— Îmi mai trebuie şi aici semnătura ta; generăleasa arătă cu degetul altă hârtie.

— Despre ce e vorba?

— Aprobarea amânării plăţii impozitelor asupra averii lui Tifontai, până la sfârşitul războiului.

— Asta n-am căderea s-o fac. Să se adreseze guvernatorului oraşului; e de resortul lui.

— El l-a refuzat; de aceea, apelează la tine.

— Şi acest Tifontai unde o fi acum? N-a fugit încă la japonezi?

— Ce vorbeşti, Anatole? A izbutit să se refugieze din Dalni şi se află la statul-major al guvernatorului general. I-a dat lui Saharov o procură pentru administrarea tuturor afacerilor lui din Arthur.

Stessel iscăli hârtia.

— Acum poţi să dormi liniştit. Generăleasa îl sărută cu afecţiune pe frunte.

Stessel căscă cu poftă şi se întoarse pe partea cealaltă. Vera Alexeevna ieşi, închizând încet uşa în urma ei.

Saharov o aştepta în sufragerie.

— S-a făcut, Vasili Vasilievici, îi spuse generăleasa, întinzându-i hârtia.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, Vera Alexeevna, răspunse căpitanul înclinându-se şi sărutându-i mâna.

— Am şi eu o mică rugăminte. Îmi trebuie nişte cercei de aur, frumoşi, cu briliante dacă se poate, dacă nu, fie şi cu rubine, dar nu prea scumpi, la vreo cincizeci de ruble, spuse Vera Alexeevna.

— Voi face tot posibilul ca să vă servesc. Mai am câteva vechi cunoştinţe printre giuvaergiii chinezi. Ei se pricep bine la asemenea lucruri şi bineînţeles că nu mă vor refuza, o asigură căpitanul. De îndată ce găsesc ceva potrivit, vi-i aduc.

— Am să-ţi fiu foarte recunoscătoare. Cerceii vreau să-i fac cadou de nuntă fetei lui Belîi, se explică generăleasa, luându-şi rămas bun de la Saharov.

Un ceas mai târziu, în vila lui din Oraşul-Nou, mică, dar foarte confortabilă, Saharov scria cu cerneală simpatică un mesaj cifrat către Tifontai. În el îl informa amănunţit despre terminarea reparării navelor avariate, despre perspectiva ieşirii din port a escadrei, cu intenţia de a răzbi spre Vladivostok; despre neînţelegerile dintre armată şi flotă, despre mersul lucrărilor de fortificare a frontului terestru. În încheiere, îi aducea la cunoştinţă scutirea de impozite a tuturor întreprinderilor sale din Arthur, până la sfârşitul războiului, şi-l rugă să-i trimită cerceii de care avea nevoie generăleasa. „Preţul la aprecierea dumneavoastră, îşi încheia Saharov scrisoarea. Valoarea scutirii este de circa 50.000 ruble. Cred că preţul cerceilor ar putea să fie între 3-5 mii. Cerceii interesează îndeaproape pe Iunona din Arthur.”

După ce termină scrisoarea, Saharov verifică încă odată cifrul, făcu din hârtie un sul subţirel şi bătu din palme. Introduse un bătrân cerşetor chinez. Saharov îi spuse ordonanţei să iasă şi se uită cu uimire la chinezul care se îndreptă îndată din şale şi-l privi ironic.

— Se pare, că mister Saharov nu se aştepta să mă vadă aici, şi sub o asemenea înfăţişare! întrebă chinezul.

— Riscaţi foarte mult, excelenţă, apărând în Arthur.

— Războiul este în totul un risc. Iar noi, militarii, suntem deprinşi cu riscul. Salutări din partea lui Tifontai care a plecat la Kuropatkin, şi de la Smith şi Tomlinson, răspunse japonezul.

— Unde sunt acum?

— La statul-major al mareşalului Oyama. Scrisorile le veţi adresa însă tot pe numele lui Tifontai… Am să vin la dumneavoastră din când în când după cum veţi socoti de cuviinţă. Bineînţeles, nimeni nu trebuie să ştie că sunt aici.

Saharov îl asculta respectuos, dând din cap, în semn de deplină încuviinţare. Japonezul luă scrisoarea, o citi, şi înclinându-se umil în faţa căpitanului, părăsi camera.

Rămas singur, Saharov izbucni într-un şuvoi de înjurături, luându-i la rând pe Tomlinson, Smith şi Tanaka.

„Mă strâng de gât, nu mă lasă deloc. N-am nici o putere împotriva lor. Să-i trădez, nu-mi convine, şi de altfel e foarte primejdios. Şi eu şi familia mea putem pieri de mâna unor ucigaşi plătiţi”, gândea furios căpitanul, păşind de colo până colo prin cabinet.

În aceeaşi seară, la Riva se adunase o societate nu tocmai numeroasă, însă veselă. Se sărbătoreau în acelaşi timp două evenimente: căsătoria lui Andrei cu Riva şi recompensele primite de el pentru fapte de arme.

Înainte de a se însera, veniseră Jeltova cu Olia Selenina şi Leolia Lobina cu Stah Endjeevski. Aduseseră în dar Rivei un mare serviciu de masă din porţelan chinezesc. Natura însăşi a acestui dar arăta că priveau legătura dintre Riva şi Andriuşa ca o adevărată căsnicie nouă.

— E de-a dreptul jenant să primesc de la dumneavoastră un asemenea cadou, protestă Riva, stânjenită.

— Ia-l, ţi-l dăruim din toată inima, răspunse Jeltova, sărutând-o. O să vă fie de mult folos în viaţa zilnică de familie.

Marinarii îi oferiră Rivei flori, iar lui Andriuşa un stilet cu montură aurită. Boreiko şi Zvonariov, sosiţi cu întârziere,

cărară anevoie în odaie un clondir uriaş, de aproape un stânjen, plin cu votcă. Era o sticlă în toată legea, cu eticheta firmei Piotr Smirnov şi cu indicarea capacităţii: zece vedre de rachiu din secară de 40 de grade. Sticla era sigilată de stat şi ceara albă acoperea bine dopul gros. Spre deosebire de sticlele obişnuite, în partea de jos a clondirului se afla un mic robinet, prin care curgea vodca.

— Andriuşa, eu şi Serioja îţi urăm din inimă tot atâta fericire câtă votcă este în această sticlă, iar viaţa să-ţi fie întotdeauna înconjurată de iubire şi plină de noroc, ca această sticlă plină cu vodcă! rosti Boreiko, cu efuziune.

— Unde aţi găsit asemenea suvenir? întrebă Riva.

— A rămas ca amintire în urma şederii marilor duci Kirill şi Boris în Arthur. Sticla a fost făcută la comanda lor specială, dar catastrofa din martie i-a împiedicat s-o folosească. Aflând întâmplător despre existenţa ei, am luat hotărârea să v-o oferim, ca un semn al iubirii noastre.

— Sper că n-aveţi de gând s-o goliţi într-o singură repriză? întrebă Riva, nu fără nelinişte.

— N-avea grijă, o s-o mulgem multă, multă vreme.

Pentru ca masa să nu fie strivită de sticla uriaşă, ea fu aşezată pe un postament special de stejar. Boreiko se aşează lângă ea, ca staroste şi începu să toarne vodcă în pahare. Spre uimirea tuturor, tocmai el se mulţumi doar cu trei păhărele.

— Am hotărât să mă dezbăr de vodcă, îi explică el Rivei care îl privea mirată.

— Mi se pare că ai de gând să te însori, ghici Olia.

— N-ar fi rău, dar cine să mă ia?

— Căutăm noi, poate că o să găsim pe cineva, răspunse Riva, cu un aer enigmatic.

În loc de răspuns, Boreiko îşi drese zgomotos glasul şi se grăbi să schimbe vorba.

— Am auzit că micadoul l-a decorat pe Vitgheft al vostru cu ordinul Soarelui-Răsare, cu prilejul strălucitei operaţiuni de debarcare a armatei lui Oku, îi spuse el lui Akinfiev.

— În locul lui aş mai decora pe mulţi alţii, în afară de amiral, interveni Ellis în discuţie: înainte de toate, pe Uhtomski, pe Reizenstein şi pe Şensnovici; azi, la consfătuire, îl susţineau în cor pe amiral.

— Nici Stessel şi Fok ai noştri, n-au fost mai breji. Au lăsat trupele lui Oku să debarce ca la ele acasă. Le-au dat pe gratis japonezilor Kindjoul; le-au făcut plocon Dalni; acum, se prefac că au de gând să apere Arthurul, urmă Boreiko. În ceea ce priveşte fortificaţiile, cazematele şi adăposturile sunt făcute mai mult din lut, decât din beton; tunurile sunt amplasate pe poziţii descoperite; într-un cuvânt se face tot posibilul pentru a se grăbi căderea Arthurului.

— Alături de Stessel, trebuie pus şi Saviţki al nostru, şi comandantul regimentului 15, Greaznov, şi Gaidurin, şi încă mulţi alţii, vorbi Endjeevski care, până atunci stătuse tăcut. După Kindjou, au hotărât cu toţii, mai întâi, să fugă de-a dreptul la Arthur, şi numai la stăruinţa lui Kondratenko s-au oprit în trecătoarea Iupilaza. Niciunul dintre ei n-a dat crezare rapoartelor mele, în care spuneam că japonezii se îndreaptă spre nord, iar mie „pentru executarea neconştiincioasă a ordinului referitor la acoperirea retragerii, în urma bătăliei de la Kindjou”, mi s-a dat o mustrare severă prin ordin de zi.

— Aş fi curioasă să ştiu, întrebă Jeltova, dacă în armata manciuriană lucrurile stau tot ca la noi, ori mai bine?

— Aici e Stessel şi gaşca lui; acolo, Alexeev cu gaşca lui; alţi oameni dar aceleaşi năravuri. Deci aceleaşi lucruri: la noi, Kindjou, la ei Tiurencen, aceeaşi înfrângere şi retragere în debandadă, răspunse Endjeevski.

— Acolo există măcar unitate de comandament, pe când la noi, în Arthur: Stessel e unu, Smirnov doi, Vitgheft, trei… observă Zvonariov care şedea tăcut de o parte.

— Iar Grigorovici, patru, deoarece el nu e subordonat lui Vitgheft, lămuri Soimanov, şi, precum se ştie, „copilul cu mai multe moaşe rămâne cu buricul netăiat”.

— Cu o asemenea stare de lucruri, e greu să câştigi războiul, rosti mohorâtă Maria Petrovna.

— Problema cardinală a războiului, stăpânirea mării, deocamdată, n-am soluţionat-o în favoarea noastră, rosti Stah. E drept că nici japonezii nu se pot socoti stăpâni deplini pe Marea Galbenă; inactivitatea flotei noastre a oferit însă, de fapt, japonezilor ocazia de a lua iniţiativa în lupta pentru stăpânirea mării.

— Da, Vitgheft al nostru n-a mişcat nici din deget, ca să împiedice debarcarea japonezilor la Bidzivo; pe urmă, n-a ajutat armata în lupta pentru poziţiile de la Kindjou, şi acum priveşte cu tot calmul, cum japonezii îşi amenajează o bază navală de operaţii la Dalni. Cu voia sau fără voia lui, el ne trădează interesele în acest război.

— Noi, tineretul, nu putem fi judecaţi la fel cu Vitgheft şi cu căpitanii de rangul I şi II! perora Soimanov. Înainte de toate, ei nu cunosc tehnica modernă, deoarece ei s-au format ca ofiţeri la şcoala vechii marine cu vele. Navele noastre, prin construcţia lor, nu sunt cu nimic mai prejos decât cele japoneze, în special, acelea construite în străinătate. Dar cadrele de comandă sunt slab pregătite şi nu ştiu să le folosească aşa cum trebuie. Din şcoala navală ieşim slab pregătiţi pentru a servi în marina modernă. Suntem nevoiţi să mai facem cursuri de artilerie, de mine, de navigaţie, ca să putem deveni specialişti într-una din aceste ramuri. Pregătirea matrozilor pe specialităţi e şi mai deficientă. O scoatem la capăt mai mult cu agerimea minţii ruseşti. În general, şi noi, şi matrozii nu suntem îndeajuns de instruiţi pentru a ne putea însuşi pe deplin tehnica navală modernă.

— Pe scurt: în 1870, Franţa a fost înfrântă de institutorul german, iar acum cel japonez ne învinge pe noi, rezumă Jeltova.

— Nu poate exista decât o singură concluzie: e necesară o cât mai grabnică schimbare a formei de guvernământ, rosti cu vioiciune Olia Selenina.

— Suntem cu toţii fii credincioşi ai Patriei noastre; ne declarăm gata să facem orice pentru binele ei.
— Depinde de modul în care e conceput acest bine, observă Jeltova.
— După noi, binele este tot ce poate ajuta la victoria noastră asupra japonezilor, răspunse Boreiko.
— Cu această definiţie suntem toţi de acord, consimţi Olia Selenina.
— Ei, felicitările noastre, încheie Boreiko. Chiar mâine, o să răsucim gâtul lui Stessel, lui Vitgheft şi celorlalţi din clică. Fără îndoială, asemenea lucru ar fi foarte folositor pentru victoria noastră.
— Uneori şi înfrângerile sunt de folos, observă Olia. Dezastrul de la Sevastopol a determinat reforme politice în Rusia.
— Totuşi, aceasta nu i-a împiedicat pe nihilişti să-l asasineze pe Alexandru al II-lea, aşa zis „eliberatorul”, obiectă Soimanov.
— Mai mult schingiuitor decât eliberator, sublinie Olia.
— Constat că musculiţa asta pişcă destul de tare! rosti Boreiko, uitându-se la Olia, de la înălţimea lui de un stânjen.
— În schimb, dumneata pari un urs destul de îmblânzit.
— Nu eşti departe de adevăr, Olia, interveni Riva. E un urs dintre cei mai blânzi, deşi ar vrea să pară fioros şi supărăcios.
— Hei, Andriuşa, Serioja, Pavlik, apăraţi-mă. Vor morţiş să mă canonizeze de viu şi eu nu ţiu nicidecum să fiu considerat o mână de moaşte! exclamă Boreiko, cu o groază hazlie.
— Aşadar, totuşi escadra iese în larg zilele acestea, vesti Zvonariov.
— Ei, slavă domnului! răspunseră într-un glas Boreiko, Endjeevski şi Soimanov. Şi, când anume?
— La 9 iunie, în zori, precizează Ellis.
Kuinsan care servea la masă îi aruncă o privire şi întoarse repede capul. Andriuşa îi observă mişcarea şi se încruntă.

— Adu-mi un ceai, îi spuse el fetei, şi nu mai sta aici, dacă n-ai treabă.

Chinezoaica se grăbi să plece.

— Iese toată escadra sau numai o parte? întrebă Boreiko.

— Ies toate cuirasatele, crucişătoarele şi cele două grupe de torpiloare. Dacă întâlnim numai o parte din escadra japoneză, încercăm s-o zdrobim, răspunse Ellis.

— Dar dacă va fi toată?

— Atunci nu angajăm lupta şi ne întoarcem la Arthur.

— Nu prea sunteţi viteji! La Sinope, Nahimov n-a întrebat câţi turci are în faţa lui – i-a atacat şi i-a nimicit. Voi vă faceţi socoteli: „or fi mulţi japonezi, or fi puţini? Ce-i de făcut dacă e aşa? Dar altminteri?” rosti ironic Stah.

— Acolo era alt raport de forţe… începu Ellis.

— A fost mai ales… un spirit războinic şi în fruntea flotei nu era un zăpăcit ca Vitgheft, ci un adevărat amiral, îl întrerupse Stah.

— Ei, în sănătatea lui Andriuşa, eroul nostru! Să aveţi, tu şi cu Riva, parte de un trai, ca în rai! ură Boreiko însurăţeilor şi ciocni paharul cu ei. „Amar! Amar!” Se aude?

Toată lumea secondă, râzând, acest toast tradiţional. Riva şi Andriuşa se sărutară ceremonios.

— Şi cine urmează după noi? întrebă Riva.

— Stah şi Leolia.

— Iar după ei?

— Varia şi Serioja.

— Şi apoi? stărui Riva.

— Olia şi Borea! strigară într-un glas toţi mesenii.

— Cum? răcni Boreiko şi ţipă Olia.

— Asta-i o noutate! Olia noastră e o adevărată vestală. A făcut legământ de castitate! rosti Maria Petrovna, zâmbind.

— Să mă mărit cu un asemenea urs? Trebuie să fii nu ştiu cum că să-ţi închipui aşa ceva! protestă Selenina.

— N-ai dreptate, Olia! Ursul acesta e foarte bun, o asigură Riva pe institutoare.

— Atâta numai că e un beţiv şi jumătate, se recomandă Boreiko.

— Nu-i nimic; Olia o să te strunească repede. Deşi e mică, are o voinţă grozavă. Cât ai clipi ai şi uitat de vodcă, o susţinu Jeltova pe Riva.

— N-aş avea nici o obiecţiune.

— Atunci, ce mai aşteptaţi? întrebă Akinfiev, în râsetele tuturor.

Astfel, râzând şi glumind prieteneşte, musafirii petrecură îndelung în plăcuta căsuţă a Akinfievilor.

Zvonariov se miră foarte mult când primi notă telefonică, semnată de Jukovski şi adresată lui, prin care era invitat să fie prezent pe Elektriceski Utios, la orele 2, după amiază. Nota avea o menţiune grăitoare: „Mare ţinută, cu arme”.

Când sosi călare la baterie, compania era adunată. La flancul drept stătea fanfara. Ofiţerii se aflau la locurile lor, în fruntea secţiilor; la flancul stâng, stătea Blohin, înarmat cu puşca japoneză, iar alături felcerul Melnikov, Şura Nazarenko şi Varia Belaia.

Răspunzând repede la salutul lui Zvonariov, Jukovski îi ordonă să-şi ocupe locul la secţia a 4-a şi îngrijorat, arătă cu degetul spre grupul de călăreţi ce se apropia. Zvonariov îşi ocupă locul în front şi privi spre călăreţi. Patru generali deodată – Stessel, Smirnov, Belîi şi Nikitin, se apropiau de baterie, urmaţi de vreo douăzeci de călăreţi – suita şi escorta lor.

De îndată ce excelenţele lor descălecară, Jukovski dădu comanda, muzica începu să cânte, iar soldaţii prezentară armele pentru onor.

Generalii salutară compania unul după altul, începând cu Stessel. Apoi acesta din urmă se opri în dreptul frontului, cam la mijloc, şi începu să strige cu glas tare numele soldaţilor decoraţi.

După ce îi felicită pe cei decoraţi şi le mulţumi pentru slujbă, Stessel îşi îndreptă atenţia asupra lui Blohin.

— De unde ai arma asta? întrebă el.

— Am luat-o în lupta de la Kindjou, excelenţă.
— Ai o mutră de dezmăţat, de tâlhar. Ai fost judecat vreodată?
— Se află şi acum în categoria celor mutaţi disciplinar, raportă Jukovski.
— Degeaba l-aţi propus pentru cruce; trebuia mai întâi să-i ridicaţi pedeapsa. Şi ce ispravă ai făcut tu la Kindjou?
— Am capturat această armă japoneză, excelenţă.
— Mai bine capturai un japonez viu.
— L-am omorât cu baioneta, excelenţă, şi i-am luat arma.
— Şi ce alte fapte ai mai săvârşit?
— În timpul atacului asupra oraşului Kindjou, a distrus, prin ochire directă, un tun japonez, raportă Jukovski.
— Şi de ce taci, nătărăule? se mânie Stessel. E erou, dar are mutră de puşcăriaş. Supravegheaţi-i purtarea; să nu fie pe urmă nevoie să-i luăm înapoi crucea… Ia uite! Un ovrei! se miră generalul, dând cu ochii de Zaiaţ. Dar tu, ce isprăvi eroice ai fost în stare să faci?
— Sub vijelia de foc a artileriei a adus prânzul pe poziţie; fiind lipsă de servanţi, a acţionat ca ochitor la o piesă şi până la sfârşitul bătăliei a respins atacurile japonezilor”, citi după lista celor decoraţi aghiotantul personal al lui Stessel, prinţul Gantimurov.
— E primul ovrei din Arthur căruia îi dau o cruce şi sper, că ultimul! bodogăni Stessel.
Varia Belaia şi Şurka Nazarenko fură strigate cele din urmă. Când veni rândul Şurkăi Nazarenko, Stessel îi văzu medalia, o întrebă de la cine o primise, şi aflând că medalia îi fusese conferită de Makarov, făcu o strâmbătură.
— N-avea dreptul să te decoreze, deoarece ai lucrat la o unitate de coastă, şi nu la una de marină; ei, fie! şi generalul, mărinimos, îi prinse pe piept încă o medalie.
— Iar ţie, zvăpăiata, îi spuse Stessel Variei Belaia, nici n-ar trebui să-ţi dau medalia, pentru îndrăzneala ta, dar…
— Nici un „dar”, generale! Păstraţi-vă medalia în amintirea grosolăniei dumneavoastră de atunci. N-am

nevoie de ea! i-o trânti Varia şi, lăsându-l pe Stessel uluit, alergă de vale spre iapa ei, sări în şa şi se îndepărtă în goană.

— Varvara! Întoarce-te! strigă tatăl ei, dar fata doar ce flutură din mână.

— Ei, Vasili Feodorovici, va trebui s-o recompensezi cu nişte nuiele, în loc de medalie: şi-a luat rău nasul la purtare! spuse Stessel întorcându-se supărat spre Belîi. Pentru noii cavaleri ai Sfântului Gheorghe, ura! încheie el.

Ieşirea Variei strică toată ceremonia decorării. După ce primi defilarea marţială a companiei, Stessel refuză gustarea oferită şi plecă precipitat împreună cu suita. Soldaţii se întoarseră la cazarmă, vorbind despre incident.

După prânz, Zvonariov se grăbi să plece în oraş; voia s-o întâlnească pe Varia şi să stea de vorbă cu ea despre cele petrecute. O găsi citind.

— O carte foarte interesantă! Şi de ce mă rog, la institut nu ni se dădea să citim asemenea lucruri? îl întâmpină ea pe Zvonariov cu o întrebare.

— Ce roman e?

— Roman! E un manual de fiziologie pentru şcolile de felceri. Ei, ce-a făcut Stessel după ce am plecat? Îmi închipui că a turbat de mânie! Mi-e frică să dau ochii cu tata. Închipuie-ţi: tâmpitul de Gantimurov mi-a telefonat că mâine îmi aduce personal nenorocita aia de medalie. I-am spus c-am s-o arunc în mare. Păcat! suspină Varia. Ce frumos e – o soră cu medalia Sfântul Gheorghe!

— Ha-ha-ha! râse Zvonariov. Păi, atunci, de ce ai refuzat-o?

— Din principiu! Să nu-şi închipuie cineva că pot fi jignită fără să ripostez.

În vestibul soneria zbârnâi şi îndată după aceea se auzi vocea lui Belîi întrebând de Varia.

— E cu Zvonariov, răspunse Maria Fominişna.

— Această domnişoară i-a făcut azi, lui Stessel, pe Elektriceski Utios un afront scandalos: a refuzat medalia.

— Cum vine asta? Doar ea însăşi a fost la Stessel, ca s-o solicite!

— Ba nu e deloc adevărat: protestă Varia, repezindu-se glonţ în vestibul. Am solicitat-o pentru Zvon… adică, pentru soldaţi, nu pentru mine. Iar lui Stessel nu-i dau voie să mă facă zvăpăiată, de faţă cu toată lumea, ca pe un copil mic, şi să spună că n-am meritat medalia! urmă ea pripit, dar deodată izbucni în suspine şi începu să plângă amarnic.

— Ei, după una ca asta, poftim: să mai ai a face cu femeile! se aprinse Belîi şi intră în cabinetul său, trântind cu ciudă uşa în urma lui.

Rămas singur, Zvonariov începu să răsfoiască nişte reviste vechi de pe masă. După ce Varia şi mama ei ieşiră din vestibul, voi să plece discret.

— Pleci, praporşcikule? îi strigă pe neaşteptate, din cabinet, generalul.

— Da. Am onoarea să vă salut!

— La revedere. Şi ţine minte sfatul meu: nu te însura niciodată cu o fetişcană zvăpăiată, oare nu ştie nici ea ce vrea, adăugă Belîi, strângându-i mâna.

Capitolul V.

În dimineaţa zilei de 7 iunie, când Zvonariov sosi călare la comandament, Kondratenko îi întinse un exemplar proaspăt, încă mirosind a cerneală de tipar, al ziarului local „Novâi Krai”.

— În sfârşit, drăguţii noştri marinari şi-au făcut vânt, au cutezat să iasă în larg, rosti generalul, arătând una dintre ştirile publicate în ziar: „ORDINUL Nr. 177

Port-Arthur

7 iunie 1904

Lucrările de reparaţii ale unor nave, avariate de perfidul inamic încă înainte de a declara război, fiind terminate, escadra, din ordinul guvernatorului general, iese acum în larg ca să ajute forţele militare terestre la apărarea Arthurului. Cu ajutorul lui Dumnezeu şi al sfântului Nicolae făcătorul de minuni, şi ocrotitorul marinarilor, ne vom

strădui să ne îndeplinim datoria de onoare şi jurământul depus maiestăţii sale şi să zdrobim inamicul, slăbit prin pierderea unei părţi din navele lui, care s-au scufundat lovind minele noastre. Mica navă canonieră, Bobr, a dat la 13 mai (în cursul bătăliei de la Kindjou) o pildă de ceea ce se poate îndeplini chiar în cele mai grele împrejurări. Să ne ajute Dumnezeu!

Contraamiral Vitgheft”

— Bine, dar toate navele se află încă în port, se miră praporşcikul. Şi apoi, ce sistem ciudat să publici în ziare ordine de operaţiuni!

— Gazetarii sunt oameni isteţi; ştiu să se strecoare peste tot şi să adulmece totul, spuse generalul cu un zâmbet. Totuşi, va trebui să i se pună în vedere redactorului şef, că o asemenea desconsiderare a secretului operaţiunilor este inadmisibilă.

— Cine conduce ziarul?

— Colonelul Artemiev. Doar e o gazetă oficială, militară, răspunse Kondratenko.

— Ca ofiţer, trebuie să înţeleagă foarte bine că asemenea în formaţii nu pot fi publicate, stărui Zvonariov, şi mai mirat.

— În plus, ziarul trece prin două birouri de cenzură: al statului-major naval şi al comandamentului lui Stessel. Totuşi, precum vezi…

— Excelenţă, raportă în clipa aceea un furier: a venit un curier de la redacţie; roagă să i se dea înapoi gazeta. Zice că s-a făcut o greşeală în ea.

— Ce aiureală! Ia cheamă-l încoace, ordonă Kondratenko.

Peste o clipă, în cabinet intră un tânăr care salută politicos:

— M-aţi chemat, excelenţă?

— Da, explică-mi, te rog, de ce strângeţi numerele de ziar expediate?

S-a tipărit din greşeală că escadra iese azi în larg, şi ea nu iese. D-aia s-a dat ordin să strângem gazeta, lămuri trimisul redacţiei.

— Din lac, în puţ! Deci nu vreţi să vă induceţi în eroare cititorii şi, o dată cu ei, pe japonezi, care vă primesc foarte regulat ziarul, zâmbi generalul. Uite, am să scriu câteva cuvinte redactorului. Să-i dai acest bilet şi să nu mai spui nimănui că escadra nu iese; e un secret militar.

— Păi, ştie tot Arthurul, se dezvinovăţi tânărul.

— Cu atât mai rău; nici nu mai trebuia să strângi numerele. Las' să creadă toată lumea că escadra iese în larg, să zicem, de seară, lămuri generalul. Ei, Serghei Vladimirovici, hai să vedem forturile.

Lângă fortul 3, Kondratenko şi Zvonariov fură ajunşi din urmă de Stessel însoţit de Nikitin, Vodiaga şi Gantimurov.

— Să ştiţi că „cufundarii" noştri s-au hotărât într-adevăr să iasă din port, spuse cu un zâmbet Stessel, strângând mâna lui Kondratenko. Bine i-am mai beştelit atunci, în şedinţă…

— Să nu le dai crezare, Anatoli Mihailovici, se îndoi Nikitin. Scot fum, în port, şi se potolesc. Pentru mai mult, n-au curajul.

Kondratenko povesti despre întâmplarea cu ziarul.

— Ticăloşii, trădătorii! se mânie Stessel. Chiar azi, am să mă ocup de cazul acesta.

Privit de la distanţă, fortul în construcţie parcă era un furnicar. Într-un spaţiu restrâns se înghesuiau soldaţi de-a valma cu sute de chinezi. Nu se zăreau ofiţeri. La ivirea generalilor, careva dintre soldaţi comandă „drepţi". Stessel se ridică în scări şi salută cu glas tare. Şi soldaţii, şi chinezii îi răspunseră cu toţii deodată.

— Unde sunt domnii ofiţeri? întrebă Stessel.

— Încă n-au sosit, răspunse cineva din mulţime.

— Notaţi-le numele, ordonă Stessel, întorcându-se spre aghiotanţii săi. Toţi ofiţerii întârziaţi vor fi pedepsiţi cu câte zece zile de arest la comenduire.

Generalii descălecară şi începură să inspecteze lucrările.

Fortul, care trebuia să bareze accesul în valea râului Lunhe, era aproape gata. Avea forma unui pentagon, cu o prelungire în partea dinapoi, unde se află intrarea şi era

înconjurat cu un şanţ lat de 6 stânjeni şi adânc de 3. În colţurile şanţului se aflau caponiere de beton, unite printr-o galerie subterană cu cazarma din spatele lor, unde urma să se adăpostească garnizoana fortului. Valurile erau înalte de 2 stânjeni şi jumătate şi groase de 12. În partea de sus, erau protejate cu saci plini cu pământ, printre care erau lăsate crenele pentru trăgători; nu se vedeau însă nici un fel de bonete.

În interiorul fortului era amplasată o baterie compusă din patru tunuri de 6 ţoli. Piesele, cu totul neadăpostite, erau apărate sumar doar din faţă printr-un parapet scund din saci. În traversele de beton dintre piese fuseseră făcute adăposturi pentru proiectile, pulbere şi pentru servanţi. La stânga se zărea o turelă blindată, ase mânătoare celor de la nave, pentru postul de comandă al bateriei; tot acolo, sub parapetul drept al fortului, fusese construită din beton masiv o cazarmă pentru două secţii de artilerişti. Cazărmile n-aveau însă nici lumină electrică, nici ventilaţie, nici closete şi nici bucătărie. Se presupunea că muniţiile aveau să se păstreze tot acolo, în cazarmă, deoarece nu existau magazii speciale pentru ele.

Zvonariov îi arătă lui Kondratenko toate aceste lipsuri.

— Fleacuri! răspunse Stessel care-l auzi. E fort, nu palat; o să meargă şi fără ventilaţie; fără lumină, au să doarmă mai mult şi au să prindă puteri. Nevoile pot să şi le facă chiar în şanţ; cred că nu-l vor umple cât va ţine asediul. Hrana va trebui adusă din zona interioară. Consider că fortul este gata, hotărî generalul.

— Mai trebuie cam o săptămână de zile ca să fie pus în ordine, obiectă Kondratenko.

— Vă dau trei zile. Am să viu eu însumi să fac recepţia fortului. Chiar mâine îi ordon lui Belîi să înceapă amplasarea tunurilor. Spunând aceste cuvinte, generalul se îndreptă spre calul său.

În clipa aceea, se ivi căpitanul Şevţov.

— Unde mi-ai fost până acum? se răsti Stessel la el.

— La lucrarea numărul 3, excelenţă.

— Erai dator să vii îndată ce am descălecat. Douăzeci de zile arest! zbieră Stessel.

— Eu i-am dat sarcina să termine urgent lucrările la fortificaţia numărul 3. De două zile şi două nopţi se află acolo, interveni Kondratenko.

— Şi totuşi, căpitanul trebuie să respecte cu stricteţe disciplina militară în raporturile cu superiorii, răspunse Stessel, ceva mai calm. Când va fi complet gata fortificaţia numărul 3?

— Lucrările de beton şi terasamentele au fost terminate, dar săpăturile n-au ajuns încă la adâncimea necesară; ne împiedică solul stâncos, pe care este aşezată toată fortificaţia, raportă căpitanul. În zece zile vom termina toate lucrările.

— Luaţi la fortificaţie toţi muncitorii care devin disponibili aici, ca să isprăviţi într-o săptămână, ordonă Stessel. Ei, Roman Isidorovici, am plecat la comandament.

După ce Stessel se îndepărtă, Kondratenko îl bătu pe umăr cu blândeţe pe Şevţov:

— Alexei Vladimirovici, nu pune la inimă ieşirea lui Stessel. Ştii bine că este arţăgos, dar îi trece iute. Nu eşti nici primul, nici ultimul.

— Aşa e, excelenţă, dar toate au o limită. La război, nervii cedează uneori, şi atunci, drept răspuns la insulte, poate să fie şi el insultat, răspunse Şevţov, aprins.

— Sunt ferm convins că nervii dumitale nu vor ceda, şi că îţi vei păstra calmul şi stăpânirea de sine din totdeauna.

— Mă voi strădui, excelenţă! Şi acum, voiam să vă rog să mi-l daţi pentru astăzi pe praporşcikul Zvonariov: vreau să mă sfătuiesc cu el în privinţa adăpostirii pieselor.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, voi lua şi eu parte la această consfătuire, propuse amabil generalul.

— Vom fi foarte onoraţi… răspunse Şevţov.

— Atunci, să mergem, mai întâi la fortul 3, iar de acolo, la fortificaţia dumitale, hotărî Kondratenko. Porniră tustrei.

Seara târziu, obosit şi flămând, Zvonariov îşi luă rămas bun de la Kondratenko şi de la Şevţov şi trecu pe la bateria Zaliternaia. Acolo se lucra intens, la lumina unui proiector. În preajma bateriei fusese aprins un foc, lângă bucătăria de campanie unde trebăluiau Zaiaţ şi Belonogov. După ce le dădu bună seara şi-şi lăsă calul în grija lor, praporşcikul întrebă:

— Unde-i porucikul?

— În baterie. Nu doarme nici ziua nici noaptea şi nici pe alţii nu-i lasă, se plânseră soldaţii.

Ajuns la locul lucrărilor, Zvonariov auzi numaidecât glasul tunător al lui Boreiko:

— Bateţi cu maiul, diavolilor, aşa iese mai tare betonul! Aici să mai torni doi verşoci. Unde te bagi, căpăţână de nătâng? Ia mai la dreapta! se auzeau strigăte din baterie.

— Noroc, Serioja! De ce n-ai mai dat pe la noi? Tot pe lângă Varia stai? Las' c-o să te plictiseşti tu, când ai să te vezi cusut pe viaţă de fusta ei.

— Hai, Borea, găseşte un subiect mai nou şi mai interesant! se supără praporşcikul.

— Bine, fie. Uite ce e, prietene: băieţii mei au născocit o drăcovenie; numai că nu ştiu dacă se poate face, ori ba. Hoholii noştri, Denisenko şi Gaidai, au propus să se bage în beton, ca să fie mai trainic, nişte traverse de fier şi nişte şine. Dar eu stau la îndoială: să nu le mănânce rugină în betonul ud. Denisenko, ia vino-ncoace! strigă el unui marinar care trecea pe lângă el. Ia spune-i şi praporşcikului în ce chip vrei să legi şinele între ele.

— Să le găurim talpa şi să le unim prin buloane. Lebiodkin a şi montat o serie. Iese ca un coş de fier împletit, explică matrozul. Şina n-are cum să ruginească: e tare groasă, n-o s-o mănânce rugina aşa repede.

— O să cer părerea inginerilor; să văd ce spun şi ei, răspunse praporşcikul, precaut.

Jukovski se apropie de ei.

— Boris Dmitrievici al nostru iar vrea să le facă după capul lui! Eu cred că şinele acestea doar vor slăbi betonul. El nu va mai fi dintr-o bucată, ci străbătut peste tot de fier: se va desface în bucăţi la prima lovitură. Dumneata, Serghei Vladimirovici, ce părere ai? îl întrebă căpitanul pe Zvonariov.

— Cred că ideea nu e rea; totuşi, o să-i întreb pe ingineri. N-ar fi rău să vă reconstruiţi şi dumneavoastră bateria la fel.

— Vai, ce vorbeşti! Şi aşa, după indicaţiile dumitale, ne-am refăcut aproape toată bateria. Acum, iar s-o transformăm? Dumnezeu e milostiv; rezistăm noi şi cu aceste baterii cât ţine asediul. Numai să ajungă japonezii până aci. Acolo, în sferele înalte, nu se aude nimic despre armata din Manciuria? Ce face Kuropatkin? Ne scapă curând de japonezi? întrebă Jukovski.

— În privinţa lui Kuropatkin, nu se aude nimic deocamdată.

Zvonariov se interesă cum merg lucrările pentru iluminat, aerisire şi celelalte instalaţii.

— O să le facem pe toate. În bateriile noastre n-o să fie mai rău decât pe Elektriceski Utios. Aducem chiar şi apă. Am găsit un izvoraş, l-am curăţat şi l-am captat într-o ţeavă: apa vine curată şi bună. Ziua e dogoare, soarele arde nemilos, iar noi avem întotdeauna la îndemână apă rece şi munca e mai veselă, se lăuda Boreiko. Dacă toate bateriile ar fi ca Zaliternaia a mea, japonezul n-ar lua niciodată Arthurul: o construiesc împreună cu soldaţii, ne sfătuim în toate, iar ei fac tot ce se poate şi ce nu se poate, pentru ca lucrul să iasă cât mai trainic şi mai bine.

Zvonariov făgădui să îndeplinească toate însărcinările primite, încălecă şi plecă spre tabăra artileriei.

Când se întoarse în sfârşit acasă, găsi acolo prânzul trimis de la Belîi şi pe Gobiato.

— Maria Fominişna se oferă să ne dea masa la amândoi, dumitale şi mie, îi explică Gobiato. Mai exact – bineînţeles,

dumitale, iar mie numai din politeţe.
— De aceea, refuz categoric.
— Îmi pare rău, dar m-am şi declarat de acord şi pentru mine, şi pentru dumneata, ba chiar am avansat o sută de ruble, zâmbi Gobiato care rânduise dinainte totul cu Varia.
Zvonariov oftă înciudat, dar nu mai avu ce face.
A doua zi, când Zvonariov trecea călare prin faţa căsuţei Rivei, aceasta îl strigă din fereastră:
— Serioja, întoarce măcar capul spre mine, că altfel mă supăr pe dumneata. Te-ai făcut mândru peste măsură. Te cred – mâine-poimâine, ajungi ginere de general! râdea ea.
— Rivocika, ai măcar dumneata milă de mine, o imploră Zvonariov, oprindu-se lângă fereastră. Şi aşa nu-mi mai dă pace nimeni!
— Hai, descalecă, lasă-ţi calul în curte şi vino înăuntru, îl pofti Riva.
Praporşcikul intră în curte, descălecă, slăbi chingile şi, după ce-şi legă calul cu o curea, de magazie, intră în cameră, cu cravaşa în mână, plin de praf, mirosind a sudoare de cal şi călcând legănat ca un cavalerist.
— Te cheamă Andriuşa, spuse Riva, de după uşa dormitorului.
Zvonariov intră în dormitor. Akinfiev stătea tolănit pe pat.
— Ce leneveşti aşa, ziua-n amiaza mare? se miră Zvonariov.
— Prind puteri, înainte de plecarea în misiune.
— Ce misiune?
— Mâine, în zori, ne luăm tălpăşiţa, în sfârşit, din Arthur.
— Nu ne trageţi iar pe sfoară?
— Nu, acum, fără păcăleală. Am fi ieşit în larg chiar astăzi, dar Zaţarennâi, comandantul Pobedei, s-a îmbolnăvit de friguri galbene. În locul lui, a fost numit Sarnavski de pe Pallada, iar pe Pallada, Ivanov, de pe Amur. În timp ce noii comandanţi îşi luau navele în primire, mareea înaltă s-a terminat şi acum trebuie să aşteptăm până mâine dimineaţă, lămuri Andriuşa.

— Bine, dar ce treabă e asta? se miră Zvonariov. Să numeşti noi comandanţi tocmai înainte de ieşirea escadrei în bătălie? Nu era mai simplu să-l înlocuiască pe comandantul care s-a îmbolnăvit, cu secundul lui?

— Ce vorbeşti? Asta, nu se putea în nici un caz. Atunci, căpitanul de rangul II Ruhlov ar fi ajuns comandant pe un cuirasat, iar un căpitan de rangul I, ca Sarnavski, numai pe un crucişător. Asta ar fi fost un mare afront pentru el, obiectă cu toată seriozitatea Akinfiev.

— La război nu trebuie să ţii seamă de supărări personale. Secundul cunoaşte echipajul şi la rândul lui e cunoscut de oameni, aşa că ar fi normal să i se încredinţeze lui comanda în luptă, când se îmbolnăveşte comandantul.

— Gândeşti ca un pifan. La noi, marinarii, e altă rânduială.

— Foarte rău. Mâine se îmbolnăveşte un alt comandant de friguri, ori, pur şi simplu, de diareea fricoşilor, şi iar începe rotaţia tuturor comandanţilor din escadră.

— La noi, nu se poate altfel, încercă să mai obiecteze Andriuşa, dar îşi dădu şi el seamă de netemeinicia obiecţiunilor sale şi tăcu.

— Aveţi de gând să vă întoarceţi la Arthur, ori încercaţi să răzbiţi până la Vladivostok, sau să intraţi în vreun port neutru?

— Asta o s-o hotărască Vilea al nostru, iar el hotărăşte după bătătura de la piciorul drept sau stâng: care l-o durea mai rău. Eu cred că nici Dumnezeu nu ştie ce-o să-i treacă lui prin cap.

— Tare aş vrea să ştiu cui i-a venit ideea să-l numească comandant al escadrei?

— Guvernatorului general. Noi îl aşteptam să sosească la Arthur pe noul comandant al flotei, amiralul Skrâdlov, dar acesta s-a împotmolit înainte de a porni la drum. Tocmai când să se suie în tren, un matroz din Nicolaev a visat o icoană a maicii-domnului „făcătoare de minuni”, care, cică, va salva Arthurul. L-au vestit despre asta pe Pobedonosţev, la Piter. Acesta, a hotărât îndată, că, atâta timp, cât această

icoană nu va fi zugrăvită, sfinţită şi dată lui Skrâdlov, el nu poate să plece la drum. Ei şi acum, acea icoană este zugrăvită după spusele matrozului care a visat-o, sau mi se pare că e gata şi au dus-o să o sfinţească la moaştele nu ştiu cărui sfânt, sau sfinte. Şi în timpul ăsta Skrâdlov, aşteaptă şi huzureşte la Piter.

— Poate că şi Vitgheft vede ceva în vis, şi iar nu mai vrea să iasă în larg, zâmbi Zvonariov. De unde ştii istoria cu icoana?

— Au adus chinezii cu joncile lor, mai multe numere din ziarul „Chifu-Press”, şi acolo se istoriseşte toată povestea. E atât de absurd, încât nu pare adevărat.

— Dacă e absurd, atunci, poţi să fii liniştit: e adevărat. Orice s-ar spune, dar asemenea întâmplări aiuristice se petrec adesea la noi.

Zvonariov îşi luă rămas bun şi-şi văzu de drum.

Era timpul de plecare şi pentru Andriuşa. La debarcader îl aştepta o barcă de pe Sevastopol. După ce o îmbrăţişară fierbinte pe Riva ieşiră împreună din casă. Poticnindu-se prin întuneric, sprijinindu-se unul de altul, ajunseră în sfârşit la debarcader. Acolo se plimba pe cheu, aşteptându-i, însuşi Nikolai Ottonovici Essen, comandantul Sevastopolului.

— Am onoarea să vă salut. Vă rog să-mi scuzaţi întârzierea, rosti Akinfiev, apropiindu-se de el.

— Chiar acum am sosit şi eu cu barca, Andrei Mihailovici, îl linişti Essen. Respectele mele, doamnă! o salută el pe Riva.

— Nikolai Ottovici, credeţi că escadra se va întoarce la Arthur? întrebă Riva.

— Cine poate şti planurile celor mari? Nu s-a făcut plinul de cărbuni la nici o navă. E evident că nu ne ducem la Vladivostok. Deci, ori răzbim spre un port neutru, ori ne întoarcem, răspunse Essen.

Barca se desprinse de la cheu şi pieri în întuneric.

Stessel spumega de furie. Umblând cu paşi mari prin cabinet, scutura depeşa primită cu câteva clipe mai înainte,

prin care era rechemat din Arthur la armata din Manciuria.

— Victor Alexandrovici, ai descifrat bine totul? îl întrebă el, pentru a nu se ştie a câta oară, pe Reis, care stătea lângă el.

— Nu poate fi nici o eroare la mijloc, excelenţă, răspunse colonelul imperturbabil. Spre deosebire de Stessel, el era, ca întotdeauna, rezervat şi calm. Pe obrazul său rumen, proaspăt ras, nu se citea nici o urmă de tulburare. Ochii lui, de un albastru cenuşiu, priveau pătrunzători, reci, spre furiosul general.

„În urma retragerii trupelor din sectorul încredinţat dumneavoastră pe poziţiile înaintate ale fortăreţei, sunteţi invitat ca îndată după primirea telegramei să predaţi generalului Smirnov comanda trupelor şi să plecaţi din Arthur cu cel dintâi mijloc posibil, utilizând în acest scop, la nevoie, unul din crucişătoarele rapide ale escadrei. General-aghiotant Kuropatkin”, reciti cu glas tare Stessel depeşa buclucaşă. Toate acestea sunt uneltiri ale lui Smirnov şi ale marinarilor. Nu visează decât să-mi facă vânt din Arthur! Dar şi-au greşit socotelile! Stessel nu se lasă cu una cu două! Mă răfuiesc eu cu ei! Cine, în afară de dumneata şi de mine, cunoaşte conţinutul acestei telegrame?

— Nimeni, excelenţă! Am descifrat-o eu însumi.

— Dar aici se menţionează că a fost expediată, în copie, lui Vitgheft şi lui Smirnov.

— Ambele copii au ajuns tot la comandamentul nostru.

— Sper că nu le-ai trimis la destinaţie?

— Am socotit că nu pot face aşa ceva înainte de a primi indicaţii de la dumneavoastră personal.

— Excelent! Deocamdată, reţine-le, iar eu voi chibzui ce am de făcut. Te rog să te prezinţi peste o oră la mine după noi ordine, şi Stessel îşi lăsă şeful de stat-major să plece.

Îndată după plecarea lui Reis, Stessel se duse la soţia lui cu telegrama în mână. Văzându-l întunecat, posomorât, Vera Alexeevna îşi dădu seama că se întâmplase ceva foarte

grav şi se grăbi să intre cu el în dormitor, unde se ţineau întotdeauna consfătuirile lor secrete.

— Ce s-a întâmplat? Se retrage Fok? Te-au pus în subordinea marinarilor? A murit Kuropatkin? Au izbucnit tulburări în Rusia? se nelinişti Vera Alexeevna, copleşindu-şi soţul cu întrebările.

Generalul îi întinse depeşa fără o vorbă. Generăleasa îşi puse ochelarii şi o citi de două ori, o dată încet, apoi cu glas tare.

— Cine mai ştie despre ea la Arthur în afară de tine?

— Numai Reis.

O clipă, Vera Alexeevna se încruntă, rămânând pe gânduri; faţa i se însenină însă numaidecât.

— Bine, Anatole, dar de ce ai primi-o? întrebă ea, pe un ton vesel chiar.

— Cum adică de ce am primi-o? rosti nedumerit generalul.

— Dar telegrama se putea pierde. Putea s-o arunce peste bord chinezul, când s-a văzut urmărit de japonezi; în fine, se putea ca el, pur şi simplu, să piară pe drum şi să nu aducă această telegramă, explică generăleasa.

— Nu înţeleg nimic. Chinezul a ajuns cu bine la Arthur şi a predat poşta la destinaţie. El se va întoarce la Cifu, şi-i va prezenta lui Tiedemann recipisa noastră pentru primirea poştei.

— Prea v-aţi grăbit să-i daţi recipisa.

— Poate că Reis încă n-a terminat cu el.

— Să se afle acest lucru, şi apoi, chinezul să nu se mai întoarcă, la Cifu.

— Asta nu stă în puterile mele. Şi apoi, ce rost are?

— Ce greu de cap eşti, Anatole; dacă se întoarce la Cifu, îi comunică lui Tiedemann că telegrama ţi-a fost înmânată, şi acelaşi lucru va fi raportat lui Kuropatkin. Pe când, dacă chinezul nu se mai întoarce la Cifu, Tiedemann va socoti că a pierit pe drum…

—… şi va trimite altul.

— Ei, până atunci, e destul timp ca să mai născocim ceva.

— Va să zică, după tine, chinezul trebuie arestat? se dumirea încet Stessel.

— Nu e cazul să fii prea delicat cu el. Un om arestat poate să scape într-o zi din închisoare şi să se apuce să povestească ce-a păţit…

— Aşadar, crezi că…

— Nu numai că cred, dar sunt absolut convinsă că la Arthur nu există un om mai obtuz ca tine! îşi ieşi din sărite Vera Alexeevna. Chestia cu chinezul am s-o aranjez chiar eu. Tu să-i spui lui Reis să distrugă numaidecât toate copiile telegramei şi să uite că a primit-o vreodată. Ai înţeles?

— Deci, eşti de părere, că ea trebuie ascunsă?

— Slavă domnului, în fine, ai înţeles!

— Dar dacă mă dă de gol Reis?

— El nu e prost ca tine şi-şi dă seama foarte bine că atâta timp cât eşti tu la Arthur, poate fi şi el sigur de postul liniştit de şef de stat-major, pe când dacă preia comanda Smirnov, trebuie să se întoarcă imediat la regimentul lui.

Încet, încet, Stessel înţelesese planul soţiei sale: telegrama să fie ascunsă; să-i ordone lui Reis să păstreze tăcerea; gura chinezului să fie închisă şi apoi să aştepte ceea ce avea să urmeze.

— E primejdios ceea ce vrei să faci, spuse el, întorcându-se spre soţia lui.

— În primul rând, dacă totul va fi bine chibzuit şi prevăzut, nu există nici o primejdie; şi pe urmă, nu e război fără primejdie. Cheamă-l azi la Arthur pe Fok şi organizează o consfătuire cu el şi cu Reis; am să viu şi eu, dispuse Vera Alexeevna.

— Deşi nu prea înţeleg de ce trebuie să fac lucrul acesta, fie şi aşa, dacă vrei tu, încuviinţă resemnat Stessel, îndreptându-se spre uşă.

— Să-i ordoni lui Poznanski să-l aresteze pe chinez, pe motiv că ar fi pierdut nişte hârtii secrete, şi să-l acuzi că le-a predat japonezilor.

— Dar pentru o asemenea faptă va trebui spânzurat! exclamă mirat generalul.

— Un chinez mai mult ori mai puţin nu contează, dar noi o să scăpăm de un martor nedorit.

— Păi, n-aveai decât să-mi spui de la început, că chinezul trebuie spânzurat.

— O-of, Anatole, când o să fii mai deştept şi tu? suspină generăleasa cu tristeţe.

Generalul se îndreptă cu paşi hotărâţi spre cabinetul lui.

În aceeaşi seară, chinezul fu arestat şi, conform sentinţei curţii marţiale, spânzurat ca spion în solda japonezilor.

Reis îl asigură pe general de discreţia lui, şi Stessel se mai linişti. Comunicarea primită de la marinari, prin care era informat că escadra avea să iasă în larg a doua zi, îi readuse pe deplin echilibrul sufletesc. Iar Vera Alexeevna îşi trecu în pomelnic pe „robul lui Dumnezeu, al cărui nume, doamne, numai tu îl ştii”.

Era întuneric beznă, când navele escadrei, una câte una începură să iasă în rada exterioară. Mai întâi, ieşiră în formaţie dragoarele de mine; după ele porniră crucişătorul Novik şi torpiloarele; ceva mai târziu, se urniră crucişătoarele Diana şi Askold, apoi cuirasatele Sevastopol, Poltava, Ţesarevici, Peresvet, Pobeda şi Retvizan. În ariergardă rămăseseră crucişătoarele Baian şi Pallada. Ieşirea navelor dură mai mult de patru ore şi luă sfârşit pe la opt dimineaţa. Escadra se îndreptă spre larg. În tribordul escadrei, navigând în drum paralel la înălţimea cuirasatului din capul formaţiei grosului escadrei erau dispuse în linie de şir două crucişătoare puitoare de mine şi o flotilă de şapte torpiloare.

Vizibilitatea se menţinea excelentă; marea era perfect calmă. Japonezii se zăreau la orizont, neavând curaj să se apropie de escadră.

Alături de Essen, pe puntea de comandă a cuirasatului Sevastopol locotenentul Akinfiev observă prin binoclu situaţia de pe mare.

Pe la şase seara, aproape de asfinţit, flota japoneză începu să se apropie, părând că vrea să taie calea escadrei ruseşti. Pe toate navele se sună alarma, fură arborate pavilioanele de război şi, îndată ce navele semnalizară că sunt gata de luptă, porniră în întâmpinarea inamicului.

Cu viteza lui redusă, cuirasatul Sevastopol abia se ţinea după Peresvet care naviga în prova lui. Essen se enerva, ocăra şi cerea mecanicilor să sporească numărul turaţiilor.

— Ăsta nu e cuirasat – e un galoş vechi, bombănea el. Andrei Mihailovici, te rog să fii atent la semnalele navei-amiral, se întoarse el spre Akinfiev.

— Am înţeles: să fiu atent la semnalele navei-amiral! repetă ordinul locotenentul, luând poziţia de drepţi. Îngăduiţi să stau în gabia de la prova, că de aici semnalele nu se prea văd din pricina fumului.

Essen îi dădu voie şi Akinfiev, urmat de un semnalizator, se grăbi să se urce în gabie. Acolo dădură de locotenentul Dikov din artilerie, cu telemetristul lui.

Andriuşa se uită împrejur. Soarele ce scăpăta spre asfinţit lumina viu suprafaţa întinsă, neţărmurită, a mării uşor agitate. Siluetele navelor în linie de şir se profilau pe fondul limpede al cerului. Fumul ce ieşea din numeroase coşuri se aşternea pe suprafaţa mării în tribord acoperind tot orizontul. În babord, la distanţă de vreo 70 cabluri, pe drumuri paralele cu escadra rusă, naviga escadra japoneză, compusă din cincisprezece unităţi. În frunte, se zăreau crucişătoarele Iakumo, Asarm, Kasaghi, Citose, Takaciho şi Niitaka, urmate de grosul escadrei: cuirasatele Mikaza, pe care flutura pavilionul amiralului Togo, Asahi, Fudji, Şikişima şi crucişătoarele cuirasate Nissin şi Kasuga; în ariergardă, erau şase crucişătoare uşoare. Departe, la orizont, se zăreau nedesluşit vreo douăzeci de torpiloare. În acelaşi timp, din tribord, navigând în drum contrar, se iviră patru crucişătoare cuirasate vechi cu cuirasatul de pază a coastei, Cin-Ien, în cap şi o flotilă de vreo zece torpiloare.

Era limpede că Togo avusese timp să-şi adune lângă Arthur toate forţele.

— Halal ieşire în larg prin surprindere, se indignă Andriuşa. Ne-am tot moşmondit trei zile şi încă o jumătate de zi cu ieşirea din port; în timpul acesta, japonezii şi-au putut aduce toate forţele de lângă Vladivostok.

— Da, sunt aproape şaizeci de unităţi contra douăzeci ale noastre, răspunse Dikov. E drept, noi avem şase cuirasate contra patru ale lor, dar la asta se reduce toată superioritatea noastră. Ce distanţă ai? întrebă el prin megafon pe telemetristul din pasarela comenzii.

— Şaizeci şi două de cabluri.

— Şi la noi? îl întrebă pe telemetristul lui.

— Cincizeci şi nouă de cabluri.

— Ce naiba? Care din ele e bună? exclamă nedumerit ofiţerul cu artileria.

— Lucrul acesta trebuia lămurit la Arthur, înainte de a ieşi în larg, şi nu acum! se revoltă Akinfiev. Ne aşteaptă lupta şi nu ştim nici măcar care din cele două telemetre e defect şi care nu.

— Domnule Akinfiev, te rog, fără observaţii! se aprinse Dikov.

— Înălţimea-voastră, raportă semnalizatorul, Ţesarevici se întoarce.

Akinfiev se uită la nava din capul escadrei ruse. Cuirasatul Ţesarevici execută o întoarcere de 180 grade şi o luă înapoi, urmat de Retvizan, Pobeda şi de toate celelalte nave. Trecând pe lângă Sevastopol, Ţesarevici ridică semnalul: „Urmaţi-mă, la Arthur”.

Akinfiev scuipă cu ciudă şi coborî repede spre a raporta lui Essen. Comandantul izbucni în înjurături la adresa lui Vitgheft.

— Chiar mâine mă duc la Stessel şi-l rog să-mi dea măcar o companie într-un regiment de tiraliori! strigă el furios. Acum e pur şi simplu o ruşine să fii marinar! Să ne retragem fără nici o lovitură de tun, fără cea mai mică

încercare de a angaja lupta! Nu, asta e mai presus de răbdarea mea!

Cu toată indignarea lui, Essen fu nevoit să se supună şi să se întoarcă spre Arthur, împreună cu escadra.

Se întuneca repede. Navele mari inamice, după ce siliseră, fără nici un foc, escadra rusească să se întoarcă din drum, începură să rămână în urmă, şi peste puţin, se făcură nevăzute în întunericul nopţii. În locul lor, se iviră din toate părţile torpiloarele japoneze, cu vădite intenţii agresive.

Pe Ţesarevici se ridică semnalul: „încadraţi grosul, pe linii paralele. Crucişătoarele la tribord; torpiloarele la babord!” Askold, Baian, Poltava şi Diana măriră viteza şi acoperiră cuirasatele dinspre tribord, iar Novik, urmat de torpiloare, trecu spre babord, pregătindu-se să apere grosul escadrei contra atacurilor cu torpile.

De pe Ţesarevici începură să se emită semnale de noapte, cu felinare.

„Pregătiţi-vă pentru respingerea atacului cu torpile”, îi raportă semnalizatorul lui Essen.

— La posturile de luptă! ordonă comandantul.

Matrozii se repeziră la posturi. Akinfiev alergă la turela pupa tribord, unde era postul lui, în caz de atac. Acolo, la lumina slabă a becurilor electrice, doi comendori şi mai mulţi tunari trebăluiau la tunuri, uitându-se mereu în bezna nopţii. Ambele piese erau gata de tragere; în elevatoare se vedeau proiectilele pregătite pentru salva următoare.

— Fraţilor, noaptea asta japonezul n-o să ne lase-n pace, spuse Akinfiev matrozilor. Va trebui să staţi la tunuri, aşa că aveţi grijă să vă aduceţi de mâncare.

— Am înţeles, înălţimea voastră! Hrana ridică moralul matrozului, răspunse un subofiţer tunar. Başkin şi Griţenko, ia daţi fuga la bucătărie, la artelnic, după mâncare.

Fasciculul unui proiector despică întunericul undeva spre prova; în aceeaşi clipă pe mare se rostogoli bubuitul unui tun; fu urmat de altul, de încă unul, şi deodată începu să tune toată escadra.

Akinfiev ieşi din turelă. Suprafaţa mării era măturată de numeroasele fascicule de lumină ale proiectoarelor. Spre prova babord se contura vag, întunecat, Liaoteşanul. De pe coastă, în întâmpinarea escadrei, se întindeau tentaculele de lumină ale proiectoarelor fortăreţei. Crucişătoarele navigau din nou în linie de şir, ca flancgardă a formaţiei de cuirasate; doar Baian, gonind cu viteză maximă, se grăbea să treacă în capul escadrei, în timp ce crucişătorul Novik şi torpiloarele se rânduiau în ariergardă.

— Admiri tabloul bătăliei navale? îl întrebă pe Akinfiev un ofiţer. E frumos, nu-i aşa?

— Merită mai multă indignare decât admiraţie! răspunse Andriuşa cu ciudă.

— Încă nu se ştie ce va urma. Poate că înnoptăm lângă Arthur şi mâine dimineaţa pornim direct spre Vladivostok.

— Atunci, de ce s-a mai făcut promenada de astăzi?

— Ca să se mai desmorţească şi comandanţii şi echipajele. Ne-am mucegăit cu toţii în băltoaca de la Arthur. Şi, pe deasupra, între timp, torpiloarele japoneze ard cărbunii, consumă apa şi-i lansează torpilele, aşa că vor trebui să plece la baze, să se aprovizioneze. Aşadar, vom putea angaja lupta în timpul zilei, cu japonezii, care n-au cine ştie ce superioritate în nave cuirasate, iar în cursul nopţii vom străbate strâmtoarea coreeană şi, în sfârşit, în Marea Japoneză vom fi întâmpinaţi de crucişătoarele de la Vladivostok.

— Dar ne ajung cărbunii până la Vladivostok?

— Dacă va fi nevoie, mai încărcăm mâine dimineaţă.

— Bineînţeles, toate acestea sunt perfect posibile, foarte raţionale şi realizabile, dar cu o singură condiţie: ca escadra să nu se afle sub comanda lui Vitgheft.

— Torpiloare inamice în babord, la travers! strigă unul dintre comendorii din turelă, şi în aceeaşi clipă, ambele tunuri traseră o salvă.

— Cine a ordonat să se tragă? Cu ce înălţător? Akinfiev se repezi la comendori, dar, neprimind răspuns, alergă pe

puntea de comandă. Pe cuirasat vuiră mai multe detunături învălmăşite.

— Încetaţi focul! Nu trageţi fără comandă! răcni Essen prin megafon.

Ofiţerii se repeziră la matrozi, şi în primul rând la subofiţeri.

— Ce păzeşti aici, lepră? zbieră Dikov din turela vecină la şeful de piesă. Îţi smulg galoanele.

La rândul lor, subofiţerii şi şefii de piese îi înjurau mânioşi, cu glas înăbuşit, pe matrozi, făgăduindu-le scatoalce şi ghionţi. Disciplina tulburată începu să se restabilească.

Între timp, escadra, apărându-se de torpiloare, care o presau de aproape, ajunse în dreptul Arthurului şi se opri pe două linii de şir paralele cu coasta; capul escadrei era dincolo de Elektriceski Utios iar coada lângă Belîi Volk. Crucişătoarele rămaseră ceva mai în larg decât linia cuirasatelor.

Puternicele proiectoare ale fortăreţei, instalate pe colina Krestovaia şi lângă Belîi Volk, luminau în afara flancurilor escadrei, alcătuind din fasciculele lor un baraj de lumină atât de intens, încât nici un torpilor japonez nu se putea strecura neobservat prin el. De fiecare dată când se repezeau în grupuri la atac asupra escadrei ruseşti, torpiloarele erau imediat observate şi nimereau sub focul concentrat al bateriilor de coastă şi al navelor escadrei. De teama pierderilor, ele îşi lansau de la mare distanţă torpilele şi se îndepărtau în grabă spre larg. Nici o torpilă lansată nu-şi ajungea ţinta, dar mai multe torpiloare fură scoase din luptă.

Astfel, prin efortul comun al artileriei de coastă şi al flotei, fură respinse fără excepţie toate atacurile inamice.

Belîi rămase toată noaptea la postul de semnalizare al marinarilor, conducând de acolo tirul bateriilor de coastă. De astă dată, până şi Stessel, care urmărea lupta de pe colina Zolotaia, nu putu să nu recunoască utilitatea cooperării între coastă şi flotă.

Chiar aproape de punctul unde urma să ancoreze, cuirasatul Sevastopol se afla în pericol de a-l aborda pe Peresvet care naviga în prova lui; ca să evite abordajul, Sevastopol puse cârma la babord şi ieşi din formaţie. În acest moment sub el explodă o mină. Cuirasatul se cutremură şi luă brusc bandă la babord. O trombă uriaşă de apă se abătu peste punte.

În clipa exploziei, Andriuşa Akinfiev se afla în turelă. Aceasta se umplu numaidecât de un fum negru, greu înecăcios. Din elevatorul de muniţie ţâşniră flăcări şi fum. Locotenentul căzu în nesimţire. Matrozii îi săriră în ajutor. Cuirasatul se apleca tot mai tare spre babord şi matrozii se grăbiră să iasă din turelă.

Între timp, pe punte se desfăşurau cu energie, sub comanda lui Essen, operaţiile de salvare a navei. Se constată că avariile nu erau prea grave. Matrozii lăsară bărcile la apă, aşezară repede paietul de tendă şi cuirasatul porni cu toată viteza spre ţărm, în baia Belîi Volk.

Comandantul secund raportă că nava avea o spărtură mai jos de centura cuirasată, între coastele 23-30, şi că în afară de aceasta, fusese necesar să se inunde magazia de pulbere şi primul buncăr, precum şi coridoarele de acces respective, în urma unui început de incendiu provocat de explozie.

— Pereţii etanşi rezistă la presiunea apei? se informă Essen.

— Sunt presaţi puternic dar, deocamdată, rezistă.

— Totuşi, trimiteţi imediat oameni să-i întărească.

— În urma exploziei, locotenentul Akinfiev a fost otrăvit de gaze, raportă un matroz; l-au dus în cabină.

— Să se trimită imediat medici la el! ordonă neliniştit Essen. Dar cum s-a întâmplat? Se pare că, în afară de el, n-a mai suferit nimeni nimic.

— Mai sunt doi matrozi; acum varsă la copastie; au înghiţit şi ei gaze, dar, pe cât se vede, or să-şi vină curând în fire, adăugă matrozul. Locotenentul Akinfiev este încă slăbit după rănirea de pe Straşnâi, d-aia a şi căzut în nesimţire.

Essen ordonă să se inunde încă trei compartimente în tribord, pentru redresarea navei, şi să se supravegheze starea compartimentului de lângă magazia de pulbere.

Curând, lanţul ancorei zornăi şi cuirasatul se opri trepidând uşor.

În timp ce cuirasatul Sevastopol îşi vedea de repararea spărturii, celelalte nave ale escadrei se străduiau să respingă atacurilor torpiloarelor japoneze.

Aproape de orele 4 dimineaţa, când cerul începu să se lumineze spre răsărit, japonezii se grăbiră să se îndepărteze în larg. Încetul cu încetul, fasciculele de lumină ale proiectoarelor păliră şi se topiră în lumina zorilor. De pe toate navele se semnaliza intens, raportându-se amiralului pierderile şi avariile fiecăreia. Peste puţin, mai multe vapoare din port, cu puternice mijloace de salvare, se apropiară de Sevastopol. Sosi şi inginerul-şef al portului, Kuteinikov, cu o brigadă de muncitori. Scafandrii cercetară imediat spărtura care avea suprafaţa de aproape patru sajene pătrate.

— Aţi scăpat ieftin, Nikolai Ottonovici, îi spuse Kuteinikov lui Essen. În întuneric, nu este de loc uşor să se aşeze un paiet de tendă pentru o asemenea spărtură. Ba încă, aţi mai ambarcat în babord cam o mie de tone de apă, aşa că puteaţi foarte uşor să faceţi un salto mortale.

— Am evitat aceasta, inundând compartimentele simetrice din bordul opus. Pe când se poate conta că va fi complet reparată nava? îl întrebă Essen pe inginer.

— Cel puţin peste o lună dacă nu mai mult, deoarece nu veţi încăpea pe doc, iar lucrările se vor face cu ajutorul chesonului, ceea ce va cere mai mult timp.

— Pentru Vitgheft şi toată compania lui, va fi un pretext binevenit ca să mai stea cu braţele încrucişate în Arthur, rosti Essen, posomorât.

Spre şapte dimineaţa, cuirasatul Sevastopol fu tras la remorcă în port, unde rămase legat de cheu.

Akinfiev ajunse anevoie până la casa Rivei şi acolo căzu imediat la pat. Medicii constatară că avea pneumonie şi declarară că starea lui era gravă.

În dimineaţa zilei de 10 iunie, Zvonariov văzu cu mirare că escadra ieşise aproape în întregime în rada exterioară; doar două, trei nave mai rămăseseră în port, însă şi acestea înaintau spre ieşire. El încălecă şi se duse în trap întins spre fortificaţia numită Bolşoe Orlinoe Gnezdo89, situată în linia a doua de apărare terestră, între forturile 2 şi 3 şi socotită printre nodurile defensive de bază. Colina aceasta stâncoasă, ce se ridica răzleaţă drept spre cer, era dominată de o puternică redută şi de o baterie cu tragere lungă „Canet” de 6 ţoli. Această poziţie era atât de tare prin însuşi relieful ei natural, încât lucrările de apărare se reduceau la amenajarea unor cazemate, săpate în stâncă, pentru garnizoană, pentru magazia de pulbere, şi la ridicarea de valuri pentru trăgători.

De pe stâncă se deschidea o largă perspectivă, atât spre uscat, cât şi spre mare; de aceea, Orlinoe Gnezdo avea o importanţă deosebită, ca post înaintat de observare al artileriei. Ţinând seama de aceasta, Kondratenko îi acorda foarte multă atenţie şi îl inspecta adeseori. În ziua aceea urma ca Zvonariov să se întâlnească acolo cu generalul. Ajuns la fortificaţie, praporşcikul descălecă şi începu să urce pe potecuţa îngustă, pieptişă.

Găsi pe Orlinoe Gnezdo o mulţime de oameni: în afară de muncitorii din totdeauna, soldaţi şi chinezii, care lucrau la fortificaţii, se adunaseră numeroşi ofiţeri, funcţionari de la diferite instituţii din oraş, lucrători din port, care urmăreau cu atenţie manevrele escadrei şi căutau să-i ghicească planurile.

— Marinarii noştri sunt sărbătoriţii zilei, rosti Kondratenko, dând mâna cu Zvonariov. Tot Arthurul a alergat să privească escadra. Până şi Stessel s-a dus călare pe colina Zolotaia, împreună cu Belîi şi Nikitin.

— Ca să spun drept, nu credeam că marinarii au să mai iasă vreodată din Arthur, mărturisi Zvonariov.

— Şi acum, te bucuri că te-ai înşelat? Să dea Dumnezeu să nu întâlnească toată escadra lui Togo, ci numai o parte din ea. Fireşte, ai noştri nu pot să se măsoare cu toată flota japoneză întrunită, dar luptând pe rând, cu fracţiuni din ea, poate că o vor birui.

— Mai mulţi ingineri şi ofiţeri se apropiară de ei şi discuţia deveni generală.

— Amiralii noştri sunt prea fricoşi ca să angajeze lupta. Fiţi siguri că de îndată ce vor zări escadra lui Togo vor schimba cu ea câteva focuri de tun şi se vor întoarce repede acasă! Fac prinsoare că aşa va fi! spuse agitat Raşevski.

— Serghei Alexandrovici, nu eşti drept, se împotrivi Kondratenko. Copleşitoarea superioritate pe mare a japonezilor îl face pe Vitgheft să fie prudent şi să nu rişte fără rost; iată de ce nu iese în larg.

Trecu de amiază când escadra, în cele din urmă, porni, însoţită de toate urările. Kondratenko se duse cu Zvonariov pe colina Zolotaia să stea de vorbă cu Stessel.

— În sfârşit, i-am făcut pe cufundari să iasă în larg! îi strigă bucuros Stessel lui Kondratenko. Din zori aştept să-i văd plecând în sfârşit.

De îndată ce escadra pieri în zare, Stessel porni înapoi spre casă, luându-l şi pe Kondratenko cu el.

Zvonariov, obosit, se duse la el şi se culcă.

Se trezi seara târziu şi se apropie de fereastra deschisă.

De afară adia răcoarea nopţii îmbinată cu un iz de alge putrede. Tot Arthurul era cufundat în întuneric; doar luna nouă lumină slab străzile. Din port se auzeau loviturile unor ciocane mari şi răsuflarea grea a maşinilor cu aburi.

— Serghei Vladimirovici, hai! îl strigă din stradă Varia. De vreo jumătate de ceas aştept să te trezeşti. Am trecut de două ori. Ordonanţa dumitale nu ştia să spună decât „se hodineşte”! Şi la noapte ce ai să faci?

— Mă plimb, răspunse Zvonariov.

— Vreau să-ţi arăt o revistă străină, în care e fotografiat Utiosul şi Boreiko. Închide fereastra şi aprinde lumina, spuse fata autoritară.

Zvonariov se execută.

Varia intră, ţinând în mâini un teanc de ziare şi reviste ilustrate străine. Printre ele erau: „The North China Daily News”, „The Shanghai Press”, „The Japan Times” şi mai multe reviste americane.

Varia deschise una dintre ele şi arătă un clişeu cu panorama Utiosului. Alături, într-un cadru oval, portretul lui Boreiko râzând.

— The Electrical Rock and her commandor, captain Boreiko”, citi Varia. Ia uite cum îl ridică în slăvi pe Ursul vostru – l-au avansat dintr-o dată căpitan şi l-au făcut comandant al Utiosului. Iar aici, uite, eşti şi dumneata, şi Varia îi arătă un grup de ingineri, în frunte cu Kondratenko, printre care Zvonariov se văzu şi pe el.

— Păi, abia acum o săptămână ne-a fotografiat căpitanul Hopmann, ataşatul militar şi naval german! se miră praporşcikul.

— Sunt şi alte fotografii, mai noi, zâmbi Varia, cu aer oarecum şiret.

Frunzărind revistele, dădură cu ochii de Stessel, fotografiat în clipa când împărţea decoraţiile celor de la Elektriceski Utios.

— Dar cine a făcut fotografia? se mira Zvonariov. N-am văzut nici un fotograf.

— Nesuferitul ăla de Gantimurov! Umblă prin Arthur, fotografiază tot ce vrea şi pe cine vrea, şi pe urmă vinde fotografiile la reviste străine, pe preţuri frumuşele, spuse mohorât Gobiato care intrase între timp în odaie. Parcă nu mişună pe aici destui spioni japonezi: mai era nevoie şi de concursul aghiotanţilor lui Stessel!

— Dacă nu cumva chiar Stessel se află în solda lor, adăugă Zvonariov.

Pe neaşteptate, liniştea serii paşnice fu tulburată de bubuituri surde, îndepărtate.

— Vine furtună, observă Varia. Prea a fost mare zăpuşeală azi.

Gobiato se apropie de barometru şi ciocăni în geamul lui.

— Nu prea pare să fie furtună; mai curând cred că e tir de artilerie.

— În bezna asta nu vezi nimic şi poţi să iei navele proprii drept inamice. Nu, desigur e o furtună îndepărtată, insistă Varia.

— Hai afară, propuse Zvonariov. Trebuie să se vadă fulgerele.

Coborâră tustrei pe stradă şi o luară către cheu. Spre sud-est luminau necontenit ori fulgere, ori licăririle unei canonade.

— Ei, vedeţi că am dreptate? spuse Varia, arătându-le.

În aceeaşi clipă însă patru lovituri de tun, bubuind distinct una după alta, le risipiră toate îndoielile.

— Escadra se întoarce luptând la Arthur, înţelese Gobiato. Trebuie să-i comunic numaidecât lui Vasili Feodorovici. O luară cu toţii spre locuinţa lui Belîi. Generalul tocmai încăleca.

— Tată, merg şi eu, îl rugă Varia.

— Bine, dar vino iute, consimţi Belîi. Haideţi pe Zolotaia, domnilor, îi invită grăbit generalul şi, fără să mai aştepte, îşi porni calul în trap.

— Serghei Vladimirovici, hai pe jos, că-i răcoare, propuse Gobiato.

Începură să urce poteca pe povârnişul abrupt al colinei Zolotaia. Escadra încă nu se vedea, dar luminile proiectoarelor ei se şi zăreau limpede la orizont. Pe măsură ce se apropia, canonada părea că se înteţeşte. Era evident că, apărându-se de torpiloarele japoneze, escadra căuta să se refugieze sub protecţia bateriilor de coastă.

Belîi dădea dispoziţii necesare cu glas gros, uşor răguşit:

— Trag numai Belîi Volk, bateria Strelkovaia şi Utiosul, cu înălţătorul maxim, ca să nu nimerească în navele noastre.

Soldaţii telefonişti şi matrozii semnalizatori se grăbiră să transmită acest ordin bateriilor.

Peste puţin, bateria de pe Elektriceski Utios deschise focul; după ea bubui Strelkovaia şi, ceva mai surd, îndepărtata baterie 22. Toată coasta clocotea ca vie, trăgând ba salve, ba lovituri de tun răzleţe. Între timp, escadra ancoră lângă coastă.

De la izbucnirea războiului, Arthurul încă nu auzise o canonadă atât de violentă. Bubuiturile tunurilor de pe nave şi din baterii se contopeau într-un vuiet continuu. Navele ancorate în radă păreau nişte făclii uriaşe. Bateriile terestre se proiectau ca nişte fâşii de foc pe fondul negru al coastei.

Peste puţin, sosi şi Stessel pe colina Zolotaia. Abia descălecat, izbucni în înjurături teribile la adresa lui Vitgheft şi a marinarilor:

— Dacă în zori n-au să plece înapoi, în larg, ordon bateriilor de coastă să-i scufunde pe toţi ticăloşii ăştia, răcnea el.

— Încă nu ştim în ce stare se află escadra şi ce pierderi a avut, încercă Belîi să-l aducă la realitate. Poate că a avut mult de suferit în luptă şi a fost silită să se întoarcă.

— Cereţi amiralului datele asupra pierderilor şi raportaţi-mi-le, dispuse Stessel.

Peste puţin, i se raportă că escadra n-avusese pierderi, că numai cuirasatul Sevastopol fusese avariat, lovind întâmplător o mină. La auzul acestora generalul izbucni într-un nou torent de înjurături turbate la adresa flotei.

— Laşi, trădători şi ticăloşi! În zori am să-i trimit lui Vitgheft un ultimatum: ori iese imediat în larg, ori deschid de pe coastă focul asupra lor! Toate bateriile să fie gata de tragere! ordonă generalul.

Totuşi, către dimineaţă toată escadra se adună în rada interioară şi navele începură din nou să scoată paşnic fum

în rada Port-Arthur.

În drum spre casă, Stessel şi Nikitin trecură pe lângă lacul Presnoe. Râzând să se prăpădească, nişte copii ruşi şi chinezi zvârleau de pe mal pietre în apă. Pe suprafaţa lacului pluteau pete multicolore şi băieţii se căzneau să le nimerească cu pietre. Nikitin privea într-acolo atent, mirat, dar nu se putea dumiri de loc ce puteau să fie acele lucruri mişcătoare, galbene, roşii, albastre. În cele din urmă, chemă un băiat.

— Ce faceţi voi aici? întrebă aspru generalul.

— Umflăm nişte broaşte.

— Adică, cum le umflaţi? exclamă Nikitin tot mai nedumerit.

— Prindem o broască, vârâm în ea un pai şi o umflăm. Pe urmă o zvârlim în apă; ea vrea să se dea la fund, dar n-o lasă aerul. Aruncăm cu pietre în ele şi, ca să le vedem mai bine, le vopsim în tot felul de culori, explica cu un aer preocupat băiatul.

Generalul începu să râdă zgomotos.

— Straşnic ar fi, Anatoli Mihailovici, să-i umfli tot aşa pe „cufundarii” noştri şi, apoi, să-i goneşti pe mare! Poate că atunci Vitgheft ar îndrăzni să angajeze lupta cu japonezii!

Şi amândoi generalii îşi văzură de drum, râzând în hohote.

În seara zilei de 11 iunie, Fok şi şeful statului-major al regiunii, colonelul Reis, sosiseră de pe poziţiile înaintate şi se prezentaseră la Stessel. Cei trei amici şedeau în cabinetul generalului, unde se afla şi Vera Alexeevna, cu nelipsitul ei lucru de mână.

Stessel arătă telegrama lui Kuropatkin prin care i se comunica revocarea sa de la comanda forţelor din Arthur şi relată ce măsuri luase. După ce îl ascultă, Fok se plimbă tăcut câteva clipe prin cameră şi apoi rosti cu glasul său neplăcut, scârţiitor:

— Fireşte că nu se reduce totul la o singură telegramă. Tiedemann o să te bombardeze până va izbuti să capete confirmarea primirii. Bineînţeles, nu trebuie să te grăbeşti

să răspunzi. Cu cât va trece mai mult timp, cu atât mai greu ai să poţi pleca de aici; japonezii se vor apropia pe uscat, iar marea o vor împânzi cu minele lor. Totuşi, trebuie să se pregătească un răspuns, şi în caz că telegrama va fi repetată să fie expediat numaidecât. Răspunsul îl voi formula chiar astăzi, împreună cu Viktor Alexandrovici.

— Trebuie să se chibzuiască bine fiecare frază, fiecare cuvânt, observă Vera Alexeevna.

— Bineînţeles că vom discuta totul cu atenţie, în consiliul nostru, pe jumătate de familie, ca să zic aşa, răspunse Fok. Orice s-ar spune despre alţii, dar sfatul dumneavoastră, mult stimată Vera Alexeevna, este întotdeauna util.

Fok şi Reis îşi luară rămas bun.

De îndată ce se îndepărtară, în faţa casei se opri o trăsură şi din ea coborî Essen, în ţinută de gală, cu decoraţii, mănuşi albe, spadină şi bicorn.

— Sunt foarte bucuros că vă văd, Nikolai Ottonovici, îl salută prietenos generalul, care preţuia mult faima de erou a lui Essen.

— La rândul meu, mă grăbesc să asigur pe excelenţa voastră de sentimentele celui mai profund respect, răspunse marinarul înclinându-se. Am venit într-o chestiune personală şi totodată nu tocmai obişnuită.

— Nikolai Ottonovici, sunt întotdeauna gata să vă dau tot concursul posibil, răspunse generalul, tot scuturând mâna lui Essen. Vă rog să luaţi loc.

Cei doi interlocutori se aşezară faţă în faţă în fotoliile moi.

— Excelenţa voastră, bineînţeles, ştie că escadra, după o scurtă ieşire în mare, s-a întors la Arthur. Amiralul Vitgheft nu a dat dovadă de suficientă bărbăţie şi hotărâre pentru a angaja lupta cu japonezii, începu Essen. Toate acestea m-au determinat să părăsesc flota şi să trec în armata care înfruntă inamicul în luptă şi nu fuge de el. Am venit să vă rog, excelenţă, să mă primiţi în trupele de uscat, într-un regiment de tiraliori, fie şi la comanda unei companii.

Stessel se sculă brusc şi-i strânse mâna cu căldură.

— Nikolai Ottonovici, sunteţi un om foarte nobil. Vă împărtăşesc pe deplin indignarea faţă de acţiunile amiralului Vitgheft; sunt emoţionat şi zguduit de elanul dumneavoastră cinstit şi înălţător. Dacă toţi comandanţii din marină ar avea aceeaşi atitudine, flota noastră ar fi dominat de mult marea. Voi fi fericit să vă văd printre subalternii mei. De îndată ce veţi preda comanda cuirasatului, veţi fi încadrat pentru început ca ajutor de comandant al unui regiment, ca să puteţi dobândi o oarecare experienţă la comandă, iar după aceea, veţi obţine cea dintâi comandă de regiment vacantă.

— Excelenţă, nu-mi permit să scontez o înaintare atât de rapidă: doar sunt marinar.

— Vitejia şi ingeniozitatea prin care v-aţi câştigat respectul tuturor sunt cea mai bună chezăşie a succesului activităţii dumneavoastră de comandant, nu importă în ce armă.

— Sunt mişcat până în adâncul sufletului de o asemenea atitudine a excelenţei voastre faţă de mine, răspunse emoţionat Essen şi salută, voind să se retragă. În clipa aceea însă apăru Vera Alexeevna.

— Am auzit totul, Nikolai Ottonovici, rosti ea, dând bună ziua lui Essen. Vă admir şi eu nobila conduită. Poftiţi în sufragerie, la o ceaşcă de ceai.

Peste o oră, când Fok şi Reis veniră la Stessel, găsiră la el pe bravul marinar care istorisea cu amărăciune toate peripeţiile din ultimele douăzeci şi patru de ore.

După plecarea lui Essen, trecură cu toţii în cabinet. Fok scoase dintr-un buzunar o hârtie împăturită.

— Am schiţat textul telegramei de răspuns, destinată lui Kuropatkin. „Excelenţa voastră Alexei Nikolaevici…”

— Să se adauge: „mult stimate”, întrerupse Vera Alexeevna.

— De acord, răspunse Fok şi intercală cu creionul cuvintele respective.

— Excelenţa-voastră, mult stimate Alexei Nikolaevici, am primit ieri dispoziţia numărul…„ se va adăuga… „Această

dispoziţie m-a surprins foarte mult şi-mi permit de a vă expune tot ce este legat, după adânca mea convingere, de o executare imediată a ei. Toate trupele mă cunosc bine…”

— Aici, să se adauge: „mă iubesc şi au încredere în mine”, interveni iar Vera Alexeevna.

— E o observaţie justă, fu de acord Reis.

— „… toate trupele mă cunosc bine, mă iubesc şi au încredere în mine, urmă Fok. Plecarea mea va da naştere la o depresiune generală…”

— Asta, depinde: Smirnov, Vitgheft et compania, vor fi chiar foarte bucuroşi! aruncă Stessel.

— În schimb, toţi oamenii cinstiţi vor fi indispuşi, replică Vera Alexeevna.

— „… va da naştere la o depresiune generală, în prezent foarte primejdioasă, fiindcă ar duce la scăderea moralului. Am solicitat în repetate rânduri domnului guvernator general aprobarea de a prelua comanda unui corp de armată; am solicitat acest lucru şi în ziua ultimei sale plecări…”

— A plecat atât de repede, încât nici n-am avut când să-l văd, obiectă Stessel.

— Aceasta n-are importanţă, răspunse Fok şi citi mai departe: „… dar excelenţa sa m-a refuzat în mod categoric. Atunci, în împrejurări relativ liniştite, puteam pleca; în prezent însă, într-o perioadă atât de acută a blocadei, nu sunt în măsură să fac acest lucru…”

— E bine, aprobă generăleasa.

— Generalii Fok, Kondratenko, Belîi, Nikitin, Nadein colaborează cu mine uniţi, din toată inima…”

— După mine, pe Nadein puteţi să-l scoateţi, iar în locul lui, să-l treceţi pe Viktor Alexandrovici, obiectă Vera Alexeevna, arătând cu o mişcare din cap spre Reis.

— I-am pus numai pe generali, lămuri Fok. Altfel ar trebui să-i înşirăm pe toţi comandanţii de regimente.

— Atunci, adăugaţi din nou: „şi-mi acordă încrederea lor”, insistă Vera Alexeevna.

— Generalii Fok, Kondratenko, Belîi, Nikitin colaborează cu mine uniţi, din toată inima, şi-mi acordă încrederea lor.” Fok o privi pe Vera Alexeevna care dădu din cap aprobator.

„Bineînţeles, situaţia mea de aici este mult mai dificilă decât pe un câmp de luptă. Repet: am solicitat aprobarea de a pleca, atunci când aceasta era cu putinţă fără să aducă prejudicii serviciului. Acum însă, raportez: plecarea mea de aici va da naştere la mari prejudicii. Dacă, totuşi, plecarea mea din Arthur vă fi considerată absolut necesară, voi socoti de datoria mea să iau toate măsurile pentru îndeplinirea dispoziţiei dumneavoastră, deşi, în prezent, comunicaţiile între Arthur şi lumea exterioară devin din ce în ce mai dificile, în urma supravegherii tot mai severe, exercitate de japonezi asupra tuturor vaselor ce pleacă de la noi. Dumnezeu să vă aibă în pază, spre gloria ţarului şi a patriei”, termină Fok.

— Sfârşitul trebuie refăcut, obiectă Vera Alexeevna: „Dumnezeu să vă aibă în pază, spre gloria adoratului nostru suveran şi a mult iubitei noastre patrii”.

Fok făcu pe loc modificările propuse.

— Excelenţă, şi acum, cu permisiunea dumneavoastră, voi cifra totul, pentru ca în orice clipă, când va fi necesar, telegrama să poată fi expediată la Cifu, se oferi Reis.

— Bine, domnilor. Contez pe discreţia dumneavoastră, preciză Stessel.

— Se înţelege de la sine, se grăbiră să-l asigure Fok şi Reis.

De la Stessel, Essen se duse pe nava Ţesarevici, la Vitgheft. Amiralul îl primi cu amabilitatea sa din totdeauna.

— N-aveţi noroc, Nikolai Ottonovici, îl compătimi el. Ieri, din toată escadra, numai nava dumneavoastră a avut de suferit.

— În schimb, excelenţa voastră are mult noroc, ripostă Essen, pe acelaşi ton. Noaptea, fără a utiliza dragoarele de mine, aţi ancorat în rada exterioară şi numai nava mea a

avut de suferit, în timp ce putea să se întâmple mult mai rău.

— Împărăteasa cerurilor şi sfântul Nicolae ne-au păzit celelalte nave, rosti Vitgheft, mişcat, şi se uită la icoana sfântului Nicolae „făcătorul de minuni şi ocrotitorul marinarilor”, atârnată în cabină.

— Sfinţii cu sfinţii, dar trebuie să gândim şi noi asupra hotărârilor pe care la luăm. Iată, eu nu mă pot dumiri nici acum de ce aţi fugit la Arthur din faţa escadrei japoneze? întrebă Essen cu mânie.

— Nu puteam risca să angajăm lupta, faţă de superioritatea aproape triplă a forţelor inamicului, explică amiralul.

— Excelenţă, voiam să vă întreb: aveţi de gând să mai staţi mult în Arthur?

— În orice caz, până la repararea Sevastopolului nu ies în larg.

— Mă tem că nici după repararea lui nu veţi ieşi.

— Dacă ar fi după mine, n-aş ieşi de loc. La Arthur flota se află în oarecare siguranţă.

— Am venit la dumneavoastră să vă spun că nu vă aprob de loc modul de conduită şi consider comportarea de ieri a escadrei, ruşinoasă, trânti pe nerăsuflate Essen.

— E o îndrăzneală din partea dumneavoastră! replică aprins amiralul.

— Iar retragerea la Arthur, fără nici o lovitură de tun, este, după mine, o trădare din partea dumneavoastră.

— Căpitan Essen, voi fi nevoit să vă îndepărtez din escadră, rosti Vitgheft învăpăiat.

— Iată raportul meu referitor la acest lucru. Essen întinse amiralului o hârtie.

Acesta o luă cu mâinile tremurătoare de emoţie şi începu s-o citească.

— Nu socot cu putinţă să-mi continui serviciul în flotă… rog să fiu scos din cadre… am intenţia de a cere transferarea în armata…” Nu sunteţi perfect sănătos,

Nikolai Ottonovici! Dumneavoastră şi armata de uscat! Cel mai bun comandant din escadră, ajuns comandant al unei companii de infanterie. Dar nici Stessel nu vă va primi, doar ştiţi cât îi urăşte pe marinari, bolborosea Vitgheft, buimac.

— Am fost la el: generalul m-a primit cu braţele deschise şi mi-a promis că-mi va da mai întâi un post de ajutor al comandantului unui regiment, şi pe urmă, comanda unui regiment.

— Aţi fost la Stessel? întrebă Vitgheft, holbând ochii uluit. I-aţi cerut transferarea în armata terestră?

— Da, excelenţă! Cel puţin, armata nu fuge cum îi vede pe japonezi şi angajează hotărâtă lupta cu ei! rosti răspicat Essen.

Amiralul se muie dintr-o dată.

— Ce mi-aţi făcut, Nikolai Ottonovici! se tângui Vitgheft. Dumnezeu să vă judece, dar eu n-am meritat la bătrâneţe ruşinea ce aţi aruncat-o pe capul meu. Dumneavoastră, cel mai bun comandant din escadră, dumneavoastră, marinar până în măduva oaselor, plecaţi din flotă: după dumneavoastră au să plece şi ceilalţi ofiţeri; dacă nu cei bătrâni, tineretul în orice caz va începe fuga generală de la nave spre bucuria lui Stessel şi a lui Togo, urmă amiralul, năuc. Nikolai Ottonovici, dragul meu, faceţi-mi un bine mie, unui om bătrân, retrageţi-vă raportul şi comunicaţi-i lui Stessel că v-aţi răzgândit! îl imploră Vitgheft.

— Îmi garantează excelenţa voastră că escadra, de îndată ce va fi posibil, va ieşi în larg? întrebă fără ocol Essen.

— Ei, cum pot eu să vă garantez acest lucru? Japonezii ne vor scufunda până la unul şi ei vor rămâne neatinşi! strigă scos din fire Vitgheft. Dacă mi se va ordona, mă voi duce, dar nu la victorie, ci la moarte! Nikolai Ottonovici, retrageţi-vă raportul, iar eu, de îndată ce Sevastopol va fi reparat, voi căuta să vă trimit la prima ocazie în misiune.

Întinzând mâna în silă, Essen îşi luă înapoi raportul.

— Şi comunicaţi-i lui Stessel că, deocamdată, v-aţi răzgândit, că speraţi să vă mai bateţi pe mare cu japonezii,

îl rugă la despărţire amiralul.

După plecarea lui Essen, Vitgheft continuă să ofteze greu şi să-şi răvăşească părul cărunt, tuns perie. Peste puţin intră Matusevici, şeful său de stat-major. Avansat de curând amiral, epicurian, amator de viaţă veselă şi îmbelşugată, se caracteriza printr-o neobosită bună dispoziţie.

Matusevici observă îndată că amiralul era indispus.

— La ce vă gândiţi, Wilhelm Karlovici, de ce sunteţi trist?

— Essen m-a scos adineauri din sărite. Mi-a prezentat un raport pentru transferarea lui din flotă! Vrea să treacă din marină în armată! Abia am izbutit să-l înduplec să mai aştepte, până va fi reparat Sevastopol.

— Asta e tot? Face să vă supăraţi pentru asemenea fleacuri? N-aveţi nici o grijă; fierbe până se răcoreşte. Azi, a fost la Stessel, să-i solicite mutarea în armată.

— Şi Stessel?

— L-a primit cu braţele deschise şi a început să-i înjure şi mai vârtos pe marinari, în general, şi, în special, pe dumneavoastră!

— Bineînţeles, n-a scăpat ocazia. Iar o să înceapă să ne pârască la Kuropatkin şi la guvernator.

— Nu-l luaţi în seamă, Wilhelm Karlovici: o ocară nu-i povară. Ţineţi minte cuvintele romanţei: „De-mi zâmbeşte, de mă ceartă, mi-e tot una, mi-e tot una!” intonă Matusevici, cu glas catifelat de bariton. De-aţi fi auzit cum a cântat-o aseară prinţesa Lievan… fermecător!

— Nikolai Alexeevici, mi se pare că vi s-au aprins călcâiele după ea! spuse Vitgheft, schiţând un zâmbet.

„Iubirea nici o vârstă n-are
Dar tinereţea, dând puteri
Cu-avânt e binefăcătoare
Ca ploaia caldei primăveri…” recită Matusevici, răsucindu-şi voiniceşte mustăţile.

— Mă uit la dumneata, Nikolai Alexeevici şi te invidiez: câtă vioiciune, câtă voie bună ai, şi nu-ţi pierzi niciodată curajul.

— Nici pe dumneavoastră, Wilhelm Karlovici, nu vă sfătuiesc s-o faceţi.

— Cu ce mă amărăşti astăzi? întrebă Vitgheft, împungând cu degetul în mapa cu hârtii pe care i-o pusese pe birou Matusevici.

— Mi-am fixat o regulă, o dată pentru totdeauna: să nu mă las amărât de nici un fel de hârţoage, şi nici pe dumneavoastră să nu vă amărăsc, că nu merită. Azi am o singură hârtiuţă interesantă: de la guvernator. Iat-o! Matusevici trase din mapă o telegramă scurtă şi i-o întinse.

— Faţă de anumite informaţii care ne parvin, cu privire la scăderea moralului generalului Stessel, de nepermis la un comandant militar, vă rog să-mi împărtăşiţi opinia dumneavoastră sinceră şi anume, dacă socotiţi că mai corespunde funcţiei pe care o îndeplineşte. Alexeev.”

— Asta-i bună! Ce o să răspundem noi la asemenea telegramă? întrebă Vitgheft, gânditor.

— După mine, răspunsul e clar: Stessel e o mare lepră; cu cât mai repede va fi îndepărtat din Arthur, cu atât mai bine.

— Nu, nu-i cu putinţă, asta ar fi o grosolănie.

— Nici nu zic să scriem chiar aşa, dar…

— Dacă află Stessel, ne mănâncă de vii.

— Dumnezeu e milostiv, n-o să ne lase.

— O să mă gândesc în ce fel să răspund, zise Vitgheft şi împinse hârtia la o parte.

În clipa aceea, intră ordonanţa şi raportă că masa e gata. Cei doi amirali se grăbiră să întrerupă discuţia şi se duseră să prânzească.

— Wilhelm Karlovici, gustaţi vinul acesta de Tokay! Aprinde sângele, nu altceva. Şi ce buchet are! Duceţi-l la nas, E nectar, nu e vin! Ieri, mi l-a căutat în mod special vânzătorul-şef de la Ciurin, spuse Matusevici, schimbând conversaţia. Adulmecându-i savoarea, goli paharul cu nesaţ. Vitgheft îi urmă exemplul, degustându-l cu mici înghiţituri. Un zâmbet extatic i se revărsă pe chip.

— Da, Nikolai Alexeevici, aveţi dreptate! Un vin rar! Şi ambii amirali îşi umplură paharele din nou.

După masă, intrară în cabinele lor, să bea în singurătate câte o ceşcuţă de cafea neagră cu lichior, ca, pe urmă, să tragă un pui de somn de vreo jumătate de oră în fotoliul moale.

Se întunecase de-a binelea, când Vitgheft se trezi din somn. Întinzându-se cu plăcere, îşi destinse mădularele amorţite şi se uită la hubloul întunecat. Se ridică din fotoliu şi se uită la ceas. Era aproape nouă seara.

„Mult am mai dormit astăzi”, gândi amiralul şi sună.

— Pofteşte-l pe amiralul Matusevici la mine, îi spuse el matrozului care intră pe uşă.

— Am înţeles! răspunse matrozul şi ieşi grăbit.

Matusevici se prezentă cu o propunere de răspuns către guvernatorul general la întrebarea cu privire la Stessel.

— Putem să-i facem o bucurie lui Stessel, dându-i, la cererea guvernatorului, caracterizarea meritată! chicotea răutăcios Matusevici.

Vitgheft citi textul cu atenţie, de mai multe ori, şi căzu pe gânduri.

— La drept vorbind, Stessel e un comandant slab şi un om câinos! spuse în cele din urmă amiralul, îngândurat. Mă tem însă că acum resentimentul ofensei personale e prea viu în mine. Nu, chestiunea asta o las pe mâine! Atunci, o să văd mai limpede.

— Trebuie să răspundem imediat! În noaptea aceasta Leitenant Burakov pleacă la Yinkou, reaminti Matusevici.

— Nikolai Alexeevici, l-ai caracterizat prea pătimaş. Trebuie un ton mai delicat, mai obiectiv; să nu se creadă că am o răfuială personală cu Stessel, vorbea frământându-se Vitgheft. Mai bine să răspundem astfel: „Cu conştiinţa împăcată, consider că Stessel n-are convingerea fermă că va fi în măsură, cu mijloacele de care dispune, să apere Arthurul. Îşi schimbă repede opiniile şi dispoziţiile, sub influenţa împrejurărilor şi a persoanelor din preajma lui.

Nu se bucură de autoritate decât în virtutea vechimii în grad. În ce priveşte apărarea Arthurului, îşi pune toată nădejdea în flotă; nu este apt să deţină comanda fortăreţei. Vitgheft.”

Capitolul VI.

Într-o dimineaţă caldă, însorită, Kondratenko sosi împreună cu Raşevski şi cu Zvonariov la bateria Zaliternaia. Când dădu cu ochii de general, Boreiko comandă tunător: „La rând, drepţi!” şi raportă situaţia lucrării pe care o execută. Cercetând modul în care se turna betonul armat cu şine, Kondratenko fu încântat.

— E foarte ingenios. Ar trebui să se execute asupra acestei construcţii trageri de probă cu mortiere de 6 ţoli. Dacă bolta va rezista înseamnă că totul e în regulă. Îl rog pe Vasili Feodorovici să se ocupe de acest lucru.

— E cu totul de prisos, excelenţă, preciză Raşevski. O asemenea construcţie este o dată şi jumătate mai solidă decât betonul obişnuit.

— De unde aţi făcut rost de şine? se informă Kondratenko.

— Le-am găsit printre liniile moarte ale gării. Pe acolo zac multe linii, vechi şi ruginite, răspunse Boreiko.

— Domnule porucik, ai avut o idee admirabilă, îl felicită generalul.

— Nu eu, excelenţă, ostaşii mei.

Kondratenko îl privi cu luare-aminte.

— Domnule porucik, e foarte lăudabilă înclinarea aceasta a dumitale de a asculta sfaturile şi sugestiile ostaşilor, şi generalul îi strânse mâna cu căldură. Din păcate, nu toţi ofiţerii îşi dau seama cât de util e să dai toată atenţia cuvenită părerilor pe care le exprimă oamenii noştri. Răposatul amiral Makarov îmi împărtăşea punctul acesta de vedere, lucru pe care l-am socotit foarte măgulitor pentru mine! Care-i numele dumitale patronimic?

— Boris Dmitrievici.

— Îţi mulţumesc, Boris Dmitrievici! Nu mă îndoiesc că sub comanda dumitale, bateria va acţiona într-un mod

exemplar! Ei, şi acum, la revedere.

Urcând povârnişul pe culmea căruia fusese construită bateria, Kondratenko privi prin binoclu fortificaţiile din faţă; zidul chinezesc, bateria B, luneta Kuropatkin şi, mai departe, fortul 2. Pe toate fortificaţiile mişunau oameni; de-a lungul drumurilor ce duceau la ele urcau încet căruţe cu materiale de construcţie; lângă bateriile de la Bolşoe Orlinoe Gnezdo se zărea un şirag lung de bluze albe marinăreşti; matrozii târau după ei, pe o platformă uriaşă, nişte tunuri, demontate de la nave. În depărtare, ca un lanţ întunecat, se zăreau culmile Zelionâie, iar în spate, printre sopcile Skalisti Cocaj, se ghicea oglinda netedă, azurie, a băii Arthurului.

— Al naibii relief, greu de fortificat! se necăjea Kondratenko. Poftim de flanchează toate spaţiile moarte existente! Pentru aceasta ar fi necesar cel puţin o mie de guri de foc, iar noi n-avem nici măcar cinci sute! Ne-ar trebui tunuri de câmp contra asalturilor, cu atelaje, ca să le putem deplasa uşor după nevoi. Serghei Vladimirovici, notează, îi spuse generalul lui Zvonariov. Va trebui să discutăm această chestiune când ne vom întâlni cu Belîi.

După aceea se duseră cu toţii la bateria B. Spre deosebire de Zaliternaia, fortificaţia de aici, permanentă, era în întregime din beton. Cucerit de exemplul lui Boreiko, Jukovski dăduse jos stratul de pământ acoperind betonul, aşezase deasupra o reţea de şine şi turnase alt beton peste ea, ceea ce întărise mult bolţile. Toate tunurile fuseseră camuflate cu bonete solide, ceea ce făcea bateria destul de puţin vizibilă din faţă.

În afară de Jukovski, în baterie se afla căpitanul inginer Şevţov.

— Excelenţă, îmi tot bat capul şi mă întreb cum să camuflăm bateriile şi fortificaţiile. Valurile de pământ proaspăt le trădează foarte mult, aşa că mă gândesc, cu titlu de încercare, să le stropesc, după ce vor fi bătătorite, cu humă lichidă, exact la culoarea terenului din jur. Pe

urmă: forturile şi bateriile noastre trebuie să comunice între ele prin fir subteran, nu aerian. Marinarii au cablu de aramă pentru mine galvanice. Mă gândesc să-l utilizez în acest scop.

— Gândeşte-te, Alexei Vladimirovici, gândeşte! îl încuraja Kondratenko. Dacă toată garnizoana fortăreţei, de la ostaş până la general, s-ar gândi cum s-o întărească tot mai mult, fără îndoială că ar face-o cu neputinţă de cucerit: un cap dă rezultate bune, două, şi mai bune, iar o mie, excelente!

Kondratenko inspectă bateria şi rămase foarte satisfăcut de cele văzute, ceea ce-l determină să exprime căpitanului mulţumirile sale pentru munca depusă. Emoţionat de cuvintele generalului, Jukovski îl rugă să treacă mai des pe la el.

— Nikolai Vasilievici, la dumneavoastră totul merge bine şi fără mine, aşa că n-am de ce să vin prea des pe aici. Mai avem multe locuri slabe, unde prezenţa mea e absolut necesară, spuse zâmbind generalul la despărţire şi sări în şea.

— Tare simpatic om, şopti Jukovski la urechea lui Zvonariov. Nici nu-ţi vine să crezi că e general!

Puţin timp după aceea, Kondratenko şi însoţitorii lui zăriră nişte călăreţi care goneau din răsputeri spre ei. Înaintea lor, mult aplecat pe oblânc, galopa Belîi. Cu sabia în mână, reteza lăstărişul din goana calului. După el, rămasă cam mult în urmă, alerga Varia, vânturând şi ea cu un aer războinic sabia căzăcească. Belîi se opri din goană lângă Kondratenko, roşu, plin de vioiciune şi de ardoare tinerească.

— Uneori e plăcut să te mai desmorţeşti şi să-ţi rechemi anii tinereţii, spuse el vesel, netezindu-şi mustăţile lungi, zbârlite. Hei, Varvara, orice ai spune, oricum ai galopa, tot fată rămâi, nu poţi să întreci un cazac bătrân ca mine, spuse el întorcându-se spre fiica sa, care tocmai i se alăturase.

— Hai să schimbăm caii, tată, şi ai să vezi cum te las în urmă că pe un mototol! răspunse sfidătoare Varia, aranjându-şi părul. Vai, de ce m-am născut fată! exclamă ea oftând amarnic şi dădu ziua bună celor de faţă.

— Şi ce ai face dacă ai fi bărbat? o întrebă praporşcikul.

— Întâi şi întâi, m-aş însura cu dumneata, glumi Varia.

Râseră toţi zgomotos.

— Aşa-ţi trebuie, Serghei Vladimirovici! Altă dată să nu tachinezi fata, să-ţi servească drept învăţătură.

— Of, învăţătura asta mi se serveşte de cinci luni încoace, dar, deocamdată, fără folos!

— Cine-i de vină, dacă pricepi atât de greu?

— Ce să fac, se vede că aşa am venit pe lume! Ce-ai făcut la examen?

— L-am luat cu distincţie, am căpătat certificat de felceriţă, aşa că poţi să mă feliciţi!

— Ei, acum o să ţi se suie de-a binelea la cap şi o să te închipui cel dintâi astru medical din Arthur.

— Roman Isidorovici, spuse fata întorcându-se spre Kondratenko: am ales un loc pentru postul de prim-ajutor la poalele colinei Bolşaia, aici aproape, în râpă. Vreţi să-l vedeţi?

— Nu cumva ai hotărât în mod serios să-ţi asumi conducerea serviciului medical al fortăreţei? o întrebă generalul. Ia să vedem, ce loc ai ales?

— Aici, în vale! răspunse Varia şi porni la trap înainte, urmărită de toată lumea. După vreo jumătate de verstă, se opri.

— Aici! arătă ea cu mâna spre o stâncă abruptă, aproape complet verticală.

— Nu e rău; locul e bine adăpostit într-un spaţiu mort şi e accesibil, îşi dădu cu părerea Kondratenko, uitându-se în jur. Deci, totul e în ordine. Serghei Vladimirovici, fă un deviz şi un proiect; pe urmă, du-te la Kostenko şi aranjează tot ce trebuie.

— Am înţeles, excelenţă, răspunse Zvonariov.

De bucurie. Varia bătu din palme.

A doua zi, Zvonariov şi Varia se duseră la preşedintele Curţii Marţiale a fortăreţei Port-Arthur, generalul Kostenko. Locuia într-o vilă, dincolo de promontoriul Ploski. Ordonanţa cam şovăia – nu prea avea curaj să anunţe generalului sosirea vizitatorilor.

— Excelenţa sa e bolnav şi se aprinde rău când vine la dumnealui careva fără treabă, spuse cu îndoială ostaşul.

Nerăbdătoare, Varia nu mai aşteptă să fie poftită înăuntru, ci năvăli în cameră după soldat şi-i făcu o reverenţă adâncă generalului, uimit de această irupţie neaşteptată.

— Bună ziua, tată naşule! M-a trimis mama să te întreb de sănătate, turuia fata, întinzându-i lui Kostenko, care o privea cu ochii mari, un borcan cu o doctorie. Ia infuzia asta, e foarte bună la răceală.

— A, să trăieşti, să trăieşti, libelulo! M-ai asurzit de tot cu zbârnâiala ta. Îi mulţumesc Măriei Fominişna că-mi poartă de grijă, se învioră generalul, mişcat de acea dovadă de atenţie. Cine a intrat după tine? Fii bun şi aşteaptă până termin de vorbit cu mademoiselle Belaia, îl rugă el pe Zvonariov.

— E aghiotantul lui Kondratenko. Venim amândoi în aceeaşi chestiune, lămuri Varia.

— Nu cumva ăţi fi vrând să vă cunun? Bucuros, dar acum nu pot, sunt bolnav.

— Vai, tată naşule, mă faci să roşesc! se fâstâci Varia. Nu e încă timpul să mă gândesc la măritiş.

— Lasă, libelulo, nu te sfii! Te-ai făcut fată mare, în toată legea. Parcă văd că taică-tău şi maică-ta o să se pomenească că te-ai şi măritat cu un voinic ca acesta, urmă Kostenko.

— Dumneata eşti preşedintele comisiei sanitare militare care are în grija ei alegerea locurilor pentru posturile de prim-ajutor şi organizarea lor, trecu Varia la treburi serioase.

— Asta ţine de medicul-şef al fortăreţei, doctorul Subbotin, se eschivă generalul.

— Conform ordinului, excelenţa voastră sunteţi preşedintele comisiunii, îi reaminti respectuos Zvonariov.

— Dar sunt bolnav, răcit, şi nu ies nicăieri, exclamă Kostenko.

— Păi, afară e mai cald şi mai frumos decât aici! obiectă Varia şi deschise larg fereastra. Hai să mergem la noi şi, în drum, o să-ţi arătăm locul pe care l-am ales pentru postul de prim-ajutor.

Oftând şi gemând, generalul se ridică şi-şi strigă ordonanţa.

— Adu-mi mantaua şi galoşii, ordonă el.

— Afară e o căldură grozavă, drumul e uscat, aşa că-ţi ajunge pelerina de praf, stărui Varia.

— Ţie, zburdalnico, nu ţi-e frig, alături de tinerii cavaleri, suspină Kostenko, dar eu tremur mereu.

Cu o mişcare energică, Varia dădu la o parte ordonanţa care adusese mantaua, luă din cuier pelerina de pânză şi o puse pe umerii generalului. Zvonariov îi dădu chipiul, iar Kostenko se închină de trei ori şi o luă spre ieşire.

— Minunat, minunat, rosti generalul, îngustându-şi ochii la soare. Ce bine că m-ai scos la lumina zilei. Începusem să prind mucegai.

— Uite, noi am schiţat aici un plan de construcţie şi am întocmit devizul. Ne trebuie semnătura dumitale, şi Varia întinse generalului planul şi devizul.

— Am să le examinez acasă.

— Ne trebuie mai repede, căci fără aprobarea dumitale, nu încep lucrările.

— Kondratenko a văzut proiectul?

— L-a văzut şi l-a aprobat.

— Să pună şi el o semnătură undeva într-un colţ. Pentru mine ar fi suficient.

— Da' ce, nu crezi că Kondratenko a aprobat proiectul? îl luă de scurt Varia.

— Vorbele-s vorbe. Noi, juriştii, ştim câte parale fac, replică Kostenko cu hotărâre.

Ajungând la faţa locului, generalul coborî vioi din trăsură şi se luă după Varia.

— O să săpaţi în piatră? Cât timp crezi că va necesita această lucrare? întrebă Kostenko, uitându-se cam neîncrezător la stânca.

— Cel mult o lună. În schimb, nu încape îndoială că va fi o construcţie solidă iar răniţii se vor afla aici în deplină siguranţă, lămuri Zvonariov.

După examinarea stâncii, se duseră cu toţii la Belîi, unde prânziră. La masă, generalul se înveseli şi se dezmorţi pe deplin.

— Maria Fominişna, ai o comoară de fată. A moştenit de la dumneata darul tămăduirii. Îi trebuie un mire la fel cu ea, frumos şi zâmbitor, să le fie drag să se uite unul la altul! spuse generalul, cu totul înduioşat după prânzul delicios, încheiat cu lichioruri dulci de casă.

Curând după aceea sosi şi Kondratenko. Varia îl puse să semneze pe loc proiectul şi devizul, după care Kostenko scrise şi el caligrafic: „Se aprobă”.

— Ei, acum totul e în regulă, se pot începe lucrările! îi spuse Varia lui Zvonariov. Am să fiu acolo mâine, la patru. Să fii şi dumneata, la aceeaşi oră, adăugă ea, autoritară.

— Am înţeles, domnule „felcer”, răspunse praporşcikul, luând poziţia de drepţi.

A doua zi după amiază, când dogoarea mai slăbise, Zvonariov se duse călare la bateria Zaliternaia. Acolo fu întâmpinat de Boreiko, în cămaşă, cu picioarele goale în opinci de sfoară şi cu un fel de turban în jurul capului. Soldaţii aveau cam aceeaşi ţinută. Nu departe de ei, matrozii, sub conducerea lui Soimanov, amplasau un tun naval.

— Ce vânt te aduce, Serioja? îl întrebă Boreiko pe praporşcik.

— Sunt însărcinat cu construirea unui post de prim-ajutor în spatele bateriei Zaliternaia. Am nevoie de lucrători. Cred că ne vor ajuta şi marinarii, îi spuse praporşcikul lui Soimanov.

— Desigur, e o cauză comună: o să luptăm împreună, încuviinţă locotenentul.

Peste puţin, cei trei ofiţeri şi vreo duzină de soldaţi şi de matrozi stăteau lângă locul ales pentru adăpost.

— Parc-ar fi poarta Iadului. De aici, o să fie foarte uşor sufletelor să se care în ghearele dracului, spuse Boreiko, rotindu-şi privirile în toate părţile.

— Aici nu va nimeri nici un obuz, e ferit din toate părţile. La baterie se ajunge prin nişte râpe adânci, spuse Zvonariov pledând pentru locul ales.

P A R T E A A T R E I A.

Capitolul I.

În ziua de 17 iulie 1904, după un şir de eşecuri suferite pe colinele Zelionâe şi Volcie, diviziile a IV-a şi a VII-a est-siberiene de tiraliori se retrăseseră la Arthur. Începuse asediul fortăreţei. Japonezii au început cu energie operaţiile de împresurare. O săptămână mai târziu aduseseră tunuri de mare calibru, iar la 25 iulie, într-o duminică, în timpul unei procesiuni religioase, au bombardat pentru întâia oară oraşul şi escadra ce se afla în rada interioară.

Era o zi fierbinte de vară. Puţinii locuitori rămaşi în oraşul asediat cu familiile lor – mici slujbaşi, muncitori din port, ofiţeri şi ostaşi în repaus, se strângeau în faţa bisericii Otreadnaia.

Înainte de a începe slujba sosi şi Stessel împreună cu soţia lui. Se făcea o slujbă mare şi în acest scop se adunaseră vreo douăzeci de preoţi de la toate bisericile din Arthur, şi confesori din unităţile de uscat şi navale. În odăjdii de sărbătoare, cusute cu fir de aur şi argint, slujeau cu osârdie, cerând Celui-de-sus ajutor şi izbăvire de năpasta pe care o aducea cu sine asediul.

Fumul uşor de tămâie se înălţa încet, în rotocoale albăstrii, deasupra mulţimii. Corul unic, ce întrunea pe toţi coriştii bisericeşti din localitate, dădea răspunsurile în ropotul catifelat al cântărilor. După ce revărsară nori de fum de tămâie unul asupra altuia şi asupra mulţimii de credincioşi, preoţii porniră în procesiune pe uliţele murdare, înecate în praf, spre cheul Oraşului-Vechi, unde ridicară crucile sus, binecuvântând de departe navele ancorate în rada interioară. Pe urmă, străbătând strada Puşkin şi altele la rând, procesiunea ajunse până în Oraşul-Nou chinezesc, pe câmpul Circului.

Deodată, bubuitura unui tun zgudui surd văzduhul în depărtare, înteţindu-se vertiginos, şuierul ascuţit al proiectilului fu urmat de o detunătură asurzitoare. Deasupra mulţimii ţâşni spre cer o trombă uriaşă de fum negru. Ţipând înspăimântaţi, oamenii se repeziră care încotro, pierzându-şi în fugă pălăriile, umbrelele şi încălţămintea. Cei care căzuseră jos erau călcaţi în picioare.

Stessel, soţia lui şi cei care-i însoţeau fură şi ei daţi peste cap de mulţime. Generalului îi zbură chipiul şi se alese cu câteva ghionturi zdravene. Generăleasa fu îmbrâncită cât colo; pălăriuţa îi sări într-o parte şi se rostogoli până într-o groapă.

Stessel, care nu-şi mai vedea nevasta, crezu că i-o luase înainte şi se repezi laolaltă cu mulţimea, sub zidurile ocrotitoare ale celor mai apropiate clădiri. Îşi veni în fire doar când se văzu într-un subsol.

Tot câmpul era acoperit de haine, umbrele, pălăriuţe şi printre ele luceau stins, la soare, odăjdii şi prapure. Peste toate aceste rămăşiţe răspândite pretutindeni zăceau vreo două duzini de oameni – răniţi, pe jumătate striviţi în picioare, sau numai înspăimântaţi. Unii încercau să se scoale; alţii înlemniseră acolo, socotindu-se încă în primejdie.

După primele clipe de panică, apărură şi unităţile de soldaţi, veniţi să ridice oamenii de jos şi să strângă lucrurile

aruncate.

Stessel ieşi din adăpost, grăbit să-şi caute soţia. Peste puţin, Vera Alexeevna se ivi sprijinită respectuos de doi tiraliori; plângea de ruşine şi de ciudă şi era mai mult furioasă decât speriată.

Zărind-o, generalul păli mai rău decât la explozia proiectilelor japoneze.

— Eşti dator să-i recompensezi pentru eroismul lor, spuse generăleasa cu glas şuierător de mânie, arătându-i soldaţii. S-au dovedit mai curajoşi decât mulţi dintre ofiţeri.

Generalul roşi, pricepând aluzia soţiei sale.

— Da, da. Vă mulţumesc, fraţilor, se grăbi el să le spună soldaţilor. Pentru fapta pe care aţi săvârşit-o, vă decorez pe amândoi cu crucea Sfântul-Gheorghe şi vă răsplătesc cu câte 25 de ruble.

— Să trăiţi! strigară cei doi ostaşi, miraţi, fiindcă nu prea înţelegeau ce mare ispravă făcuseră. Mulţumim prea supuşi!

Cele două excelenţe luară loc în trăsura sosită la ţanc.

Între timp, japonezii îşi deplasaseră focul, concentrându-l asupra cheurilor şi portului. Bombardarea oraşului şi a radei interioare ţinu toată ziua, ba slăbind, ba înteţindu-se. Deşi nu provocă distrugeri prea mari, efectul ei moral asupra tuturor fu uluitor. Era evident pentru toată lumea că fortificaţiile Arthur-ului erau cu totul necorespunzătoare pentru apărarea oraşului şi a flotei. De acum încolo Arthur-ul era permanent ameninţat de bombardamente, în orice clipă, atât ziua cât şi noaptea.

Mai ales erau alarmaţi marinarii. Lovind cuirasatul Ţesarevici, două proiectile îi distruseseră postul de T. F. F., rănindu-l uşor pe amiralul Vitgheft. În port fuseseră avariate casa amiralului Grigorovici şi spitalul marinei.

În aceeaşi seară, la comandamentul lui Stessel fu convocată o consfătuire extraordinară a comandanţilor navali şi tereştri, pentru a discuta asupra apărării fortăreţei. Stessel cerea marinarilor să se deschidă imediat

focul asupra bateriei japoneze care pricinuise atâtea rele, trăgând împotriva ei cu toate tunurile grele de pe nave.

— Dar nu se vede de nicăieri, obiectă generalul Belîi.

— Reglaţi tragerea după licăririle tirului inamic, sau după bubuituri – pe scurt: faceţi ce poftiţi, dar mâine să nu mai existe! ordonă Stessel.

— Se vor lua toate măsurile necesare.

— Nu-i de ajuns. Trebuie distrusă cu orice preţ! Doar astăzi, într-o singură zi, au avut de suferit de pe urma obuzelor vreo douăzeci de oameni paşnici; în plus, au fost striviţi în picioare, de mulţime, alţi cincisprezece, printre care trei femei şi doi copii. De vânătăi şi cucuie, nu mai vorbesc. Nici eu şi nici soţia mea n-am fost cruţaţi.

— La bordul navelor şi în port au fost ucişi trei oameni şi răniţi zece, printre care eu şi flag-ofiţerul meu, adăugă Vitgheft, arătându-şi mâna pansată.

— Excelenţă, dumneavoastră sunteţi de vină. Dacă escadra ar fi plecat de la Arthur la 10 iunie, nu s-ar mai fi întâmplat asemenea lucruri. Sper că acum; vă daţi seama de ce am insistat atât ca flota să plece cât mai grabnic din Arthur? O dată cu începerea asediului, Arthur-ul devine o capcană pentru flotă, rosti Stessel aprins.

Grigorovici, care era şi el de faţă, oftă amarnic. Explozia unui obuz îi distrusese în ziua aceea o admirabilă colecţie de porţelanuri chinezeşti şi japoneze, pe care o strânsese stăruitor, ani de-a rândul.

— N-ar fi cazul să executăm o incursiune cu forţe puternice în direcţia acelei baterii, care ne face atâta sânge rău, şi s-o distrugem? propuse Smirnov, comandantul fortăreţei.

— Trupele noastre încă nu sunt pe deplin reorganizate în urma retragerii de pe colinele Volcie, obiectă Kondratenko. Astfel că, de fapt, n-avem cu ce să executăm incursiunea.

— Să se trimită marinari – măcar câteva companii de debarcare, îşi dădu cu părerea Stessel.

— Matrozii n-au făcut instrucţie de infanterie, nu ştiu să se răspândească în trăgători şi nici să atace la baionetă, obiectă Vitgheft. Nu prea cred să fie buni la aşa ceva.

— Nu e mare filosofie – tragere de inimă să fie, mormăi Stessel.

— În afară de aceasta, zilele următoare escadra va încerca să răzbească spre Vladivostok, şi acum, e nevoie de matrozi pe nave. Doar n-o să-i înlocuieşti cu tiraliori, adăugă amiralul, usturător.

— Desigur, trimiterea matrozilor în incursiune ne va pune navele într-o situaţie dificilă, îl susţinu Grigorovici pe Vitgheft.

— Cei mai indicaţi pentru incursiune sunt grănicerii, aceşti plastuni90 ai Arthur-ului, interveni Kondratenko. Ei se pricep cum să se furişeze până la inamic.

— Atunci vom trimite în această misiune două companii de grăniceri şi o companie de infanterie marină din Kvantung, hotărî Stessel. Cu conducerea generală a operaţiunii îl însărcinez pe generalul Kondratenko.

La bordul cuirasatului Ţesarevici tocmai fusese adusă de un luntraş chinez, de la Cifu, o telegramă trimisă de guvernatorul general. „Nu sunt de acord cu concluzia conferinţei amiralilor şi generalilor, după care ieşirea escadrei din Arthur ar fi imposibilă. Conform dispoziţiei Maiestăţii Sale, ordon ca escadra să plece la Vladivostok, evitându-se angajarea luptei cu inamicul. Reamintesc tuturor comandanţilor comportarea eroică a crucişătorului Variag şi-i fac atenţi că, dacă escadra nu va ieşi în larg, eventuala cădere a fortăreţei va duce la pieirea neîndoielnică a flotei. Toată răspunderea pentru această pătare a pavilionului Sfântul Andrei şi pentru onoarea flotei noastre dragi va reveni, în întregime, amiralilor şi generalilor. Prezenta telegramă va fi adusă la cunoştinţă tuturor, sub luare de semnătură. Amiral Alexeev.” După ce citi textul până la sfârşit, Vitgheft, uitând că e luteran, îşi făcu larg semnul crucii, ca ortodocşii.

— Ei, acum, Wilhelm Karlovici, nu mai avem ce discuta şi dezbate, rosti mulţumit Matusevici. Trebuie să răzbim. Mâine dimineaţă adunăm toţi comandanţii şi-i punem la curent cu dispoziţia primită.

— Procedaţi în consecinţă, Nikolai Alexandrovici. Sunt de acord cu orice. De răzbit – slabă speranţă, dar, cel puţin, vom muri cu cinste, de vreme ce ni se cere acest lucru, rosti abătut comandantul escadrei şi, după ce-l lăsă pe şeful statului său major să plece, începu să scrie o lungă scrisoare familiei, în care, în vorbe mişcătoare, îşi lua adio pentru totdeauna „dat fiind pieirea inevitabilă care ne aşteaptă în luptele pe care le vom da curând”.

Luându-şi rămas bun de la Stessel, Kondratenko, însoţit de colonelul Naumenko, şeful statului său major, şi de Zvonariov, porni repede călare spre Oraşul-Nou, unde se aflau cartiruiţi grănicerii. Generalul chibzuia adânc asupra incursiunii, care urma să fie executată, şi cântarea în gând, la iuţeală, feluritele posibilităţi de organizare a acesteia, precum şi modul în care putea fi reperată bateria ce primejduia fortăreaţa. Naumenko şi Zvonariov îl urmau în tăcere.

— Sunt sigur că colonelul Butusov va şti să descopere bateria aceea blestemată şi, poate, chiar s-o nimicească, rosti gânditor Naumenko.

— Retragerea precipitată a lui Fok de pe colinele Volcie a pus fortăreaţa într-o situaţie critică. Noroc că japonezii n-au năvălit în Arthur, pe urmele trupelor în retragere. Rău am fi păţit-o cu harababura de aici, răspunse Kondratenko.

— Nu degeaba s-a hotărât în sfârşit Stessel să-l înlăture pe Fok de la comandă, adăugă Naumenko.

— Nu l-a înlăturat. L-a numit comandant al rezervelor generale, în subordinea lui. În consecinţă, Smirnov, deşi comandant al fortăreţei, n-are dreptul să dispună de rezerve fără ştirea comandantului regiunii Kvantung, obiectă Kondratenko.

— Păi, regiunea a căzut acum în mâinile japonezilor. N-a mai rămas decât fortăreaţa, sub ordinele lui Smirnov, comandantul ei. De fapt, Stessel nu mai are nici un rost. Domnia lui a luat sfârşit o dată cu ocuparea regiunii de către japonezi.

— Totuşi, Stessel taie şi spânzură, nu Smirnov. Greu poţi pricepe ceva. Va trebui să clarifice lucrurile cei din Piter, ori comandamentul din Manciuria, continuă cu ciudă Kondratenko.

Cu toată ora înaintată (era aproape miezul nopţii), Butusov nu se culcase încă. Îşi primi oaspeţii prietenos ca totdeauna, poftindu-i la masă. Kondratenko îi explică la iuţeală scopul vizitei sale la un ceas atât de târziu. După ce identifică zona în care urma să fie executată incursiunea, Butusov spuse:

— N-avem timp să cercetăm totul, ca lumea, până în zori. La cinci se luminează de ziuă; putem porni peste o jumătate de oră. Pentru recunoaştere rămân doar patru ore. Trebuie să ne grăbim, şi el ieşi, ca să dea ordinele necesare.

Detaşamentul porni peste o jumătate de ceas. Înainte de a pleca, Kondratenko vorbi soldaţilor, ca totdeauna. Uniformele verzui ale grănicerilor nu se vedeau de loc în întunericul nopţii. Papucii moi, de paie, chinezeşti, le înăbuşeau paşii; armele, bine strânse în curele, nu zăngăneau, nu făceau nici un zgomot. Căciulile tradiţionale, grănicereşti erau înlocuite cu şepci de un verde cenuşiu.

— Spre ziuă are să se lase ceaţa, zise Butusov, trăgând aer în piept. De pe mare vine o adiere umedă şi stelele sclipesc viu. Excelenţă, am să iau cu mine trei chinezi. Sunt de prin satele ocupate acum de japonezi. Cât e încă întuneric ne servesc de călăuze, iar la nevoie, rămân şi ziua în spatele poziţiilor japoneze, ca să caute bateria.

— Eşti sigur că sunt oameni de încredere? întrebă generalul.

— Unuia japonezii i-au batjocorit nevasta şi au ucis-o; altuia i-au înjunghiat tatăl, iar celuilalt i-au ars casa. Au de

ce să se răzbune pe japonezi. De altfel îi cunosc mai de mult şi am toată încrederea în ei.

— Ei, dacă-i aşa, totul este în ordine, consimţi Kondratenko. Chinezii ne pot fi de mare folos.

Butusov dădu câteva ordine scurte şi detaşamentul porni fără zgomot. Oamenii fuseseră uşuraţi de echipamentul de campanie: nu aveau nici mantale, nici saci de merinde; în schimb, luaseră cu ei cazmale de pionieri şi cartuşe de piroxilină.

Era o noapte caldă, liniştită, fără lună. O ceaţă uşoară învăluia văile şi râpele. Liniştea ora tulburată doar de hămăitul câinilor şi de urletul şacalilor; în iarba care adia miresmele nopţii, greierii ţârâiau fără încetare; gaolianul foşnea abia auzit. Nici o împuşcătură, de nicăieri; doar palele de lumină ale proiectoarelor fortăreţei, veghind mereu, lunecau peste sopcile şi văile din jur, ba stingându-se, ba aprinzându-se viu.

Detaşamentul lui Butusov ajunse repede la linia avanposturilor şi se opri acolo. Locotenent-colonelul adună într-o mică fanză de lângă drum pe comandanţii de companii şi de plotoane, indicându-le încă o dată, pe hartă, zona incursiunii şi direcţia de mişcare a fiecărui ploton. Apoi îi chemă pe chinezii pe care îi luase drept călăuze. Ei trebuiau să-i conducă pe grăniceri în spatele frontului japonez, unde se presupunea că se află amplasamentul bateriei ce ameninţa fortăreaţa.

Cinci plotoane se puseră în marş pe direcţiile indicate, iar trei rămaseră în rezervă. După vreo sută de paşi, soldaţii se mistuiră în bezna nopţii.

Trecu o jumătate de oră chinuitoare. Liniştea nu era tulburată de nimic; doar pe alocuri urletul unui şacal ba înceta, ba izbucnea cu o nouă putere. Culcaţi în şanţul şoselei, soldaţii trăgeau cu urechea încordaţi, schimbând când şi când câte o şoaptă.

Peste puţin, sosi un agent de legătură de la plotonul din centrul dispozitivului de recunoaştere, raportând că

plotonul trecuse cu bine pârâul şi, după ce suprimase santinelele japoneze, înainta mai departe, în spatele inamicului.

Mulţumit, Butusov murmură ceva, se întinse cu tot trupul lui scund dar vânjos, şi ordonă cu jumătate de glas plotoanelor aflate în rezervă să se ridice.

Curând ostaşii, răspândiţi prin gaolian, începură să înainteze fără zgomot. Însoţit de mai mulţi soldaţi, Butusov mergea pe drum. Deodată, spre stânga, izbucniră nişte împuşcături învălmăşite, dar ele încetară tot atât de brusc precum se dezlănţuiseră. Tăcerea ce le urmă păru deosebit de adâncă. În faţă, o pasăre speriată scoase un scâncet; un şoarece de câmp trecu în goană prin gaolian; un arici alergă peste drum, fâsâind.

Broaştele, care amuţiseră la auzul împuşcăturilor, îşi reluară concertul. Butusov se orienta după hartă, la lumina lanternei electrice. Până la zona desemnată ca obiect al incursiunii era cam un kilometru. Agenţii de legătură soseau unul după altul cu rapoarte. Grănicerii depăşiseră primul şir de coline şi acum căutau bateria sortită distrugerii. Călăuzele pătrunseseră adânc în dispozitivul japonezilor şi se informaseră printre chinezi asupra poziţiilor artileriei japoneze.

Butusov ordonă ostaşilor să aprindă focuri cât mai mari şi să stea lângă ele.

— Noaptea, în uniforme verzi, o să fiţi luaţi oricând drept japonezi, le explică locotenent-colonelul. Vor crede că sunteţi de-ai lor şi nu vor bănui ce primejdie îi paşte.

Vorba îi fu curmată de o explozie violentă ce se auzi undeva în faţă. Urmară mai multe alte explozii şi un viu schimb de împuşcături. Aproape de tot, izbucniră strigăte frenetice de banzai! Butusov porni în pas alergător cu plotoanele din rezervă, în direcţia în care se auzeau împuşcăturile. În locul liniştii de până atunci, în întuneric vuiau acum bubuiturile exploziilor, trosnetele gaolianului

strivit, tropotul paşilor, strigătele oamenilor şi fluierele de chemare ale comandanţilor.

— Înfige baioneta în japonez, nu-l lăsa să strige! ordonă Butusov.

Noaptea era zguduită de bubuitul năprasnic al tunurilor, de exploziile obuzelor şi ale grenadelor. Jerbele de flăcări ale şrapnelelor fulgerau orbitor în văzduh. Lupta se înteţea repede.

De sus, de pe creasta dealului, Butusov se silea să observe ce se petrece în vale, dar ceaţa şi întunericul împiedicau vederea. Ici, colo, scăpărările împuşcăturilor sclipeau scurt prin beznă; la dreapta răpăi o rafală de mitralieră. Pe neaşteptate, un sat chinezesc, incendiat, începu să ardă pălălaie. Lumina roşiatică, tremurătoare a focului scoase din întuneric mai multe ogrăzi şi o parte din uliţa satului, pe care mişunau siluete de oameni. În dreapta, o rachetă ţâşni spre cer, lăsând o dâră scânteietoare, se sparse, se fărâmiţă într-o cascadă de steluţe sclipitoare care, coborând încet, revărsau asupra pământului o lumină albă, orbitoare.

Butusov fluieră. I se răspunse imediat din diferite părţi; înaintea lui răsăriră siluetele întunecate ale unor soldaţi.

— Plotonul 3 a aruncat în aer un tun şi a demontat la alte trei tunuri închizătoarele şi înălţătoarele, raportă unul dintre ostaşi, punând jos înălţătoarele, dovadă palpabilă.

— Unde-i acum plotonul?

— Ne strânge rău japonezul; plotonul se retrage şi o să fie îndată aci.

— Plotonul întâi a capturat două mitraliere cu benzi dar bateria n-a găsit-o, raportă un alt soldat.

— Plotonul 2 a aruncat în aer două tunuri şi a ucis servanţii. Japonezii au fost luaţi pe nepregătite; pe mulţi i-am răpus cu baionetele, raportă al treilea agent de legătură.

Celelalte două plotoane dăduseră peste bivuacul unui regiment de infanterie inamic şi stârniseră o mare panică;

în cele din urmă însă abia izbutiseră să se degajeze de japonezii care contraatacau din toate părţile.

— Transmiteţi la toate plotoanele să se retragă peste pârâu şi apoi mai departe. Eu voi rămâne aici cu plotoanele din rezervă pentru acoperirea retragerii. Duceţi cât mai repede răniţii înapoi, ordonă Butusov.

Răspândindu-se de-a lungul crestei, plotoanele din rezervă îi primiră pe japonezi cu salve trase în rafale. Deşi pe întuneric era greu să se obţină o precizie în executarea tirului, totuşi japonezii nu cutezară să înainteze şi începură să sape tranşee de apărare. O ceaţă deasă începu să se ridice din văi, târându-se în sus pe povârnişuri; sub protecţia ei, grănicerii îşi luară toţi răniţii şi ajunseră cu bine în linia avanposturilor ruseşti.

În zori, Butusov prezentă lui Kondratenko raportul asupra rezultatelor operaţiunii de recunoaştere din timpul nopţii.

— Şi chinezii dumitale? întrebă generalul.

— Au rămas până la noapte în spatele poziţiilor japoneze, ca să observe pe lumină locul de unde trag bateriile lor, răspunse Butusov.

Examinând înălţătoarele capturate de grăniceri, Zvonariov declară că numai unul era de la un tun naval, celelalte aparţinând unor piese uşoare, de munte.

— Deci, tot n-am izbutit să distrugem bateria asta blestemată! spuse Kondratenko oftând.

Parcă pentru a-i răspunde, asupra portului şi a radei începură să cadă obuze trase de tunuri cu tragere lungă.

Kondratenko ordonă praporşcikului să se ducă la Belîi şi să-i raporteze rezultatele incursiunii. Oraşul se trezea din somn. Prăvăliile începeau să se deschidă; chinezi grăbiţi împingeau cărucioare uşoare cu pâine, zarzavat şi alte alimente. Gospodinele se duceau la piaţă cu coşniţa; muncitorii se îndreptau spre atelierele portului. Niciunul nu lua în seamă bombardamentul. Deasupra portului se înălţau în aer, mai în fiece clipă, jerbe înalte de apă, stârnite de căderea obuzelor.

Pe neaşteptate, nu departe de Etajeră, Zvonariov o întâlni pe Varia Belaia. Arăta foarte obosită, dar era, ca totdeauna, plină de energie.

— Nu mi se dă voie să trec spre casă fiindcă se trage asupra portului, se plânse ea.

— Ia calul meu şi ocoleşte colina Zolotaia, o sfătui praporşcikul. Am dormit bine şi m-am odihnit. Mă duc pe jos la Comandamentul Artileriei.

Varia încalecă şi porni în goană, iar Zvonariov se îndreptă spre Comandamentul Artileriei înaintând cu prudenţă. Un proiectil incendiase în port cisternele cu ulei mineral; un fum negru, gros, învăluia colina Zolotaia şi portul. Păşea anevoie prin volbura întunecată, deasă, a fumului, prin care razele soarelui nu puteau pătrunde. Când ajunse la Belîi acasă, praporşcikul era negru ca un harap.

— Du-te la baie, îi zise generalul, când dădu cu ochii de el.

După ce se spălă şi-şi puse ţinuta în ordine, praporşcikul se duse cu raportul la Comandamentul Artileriei unde îi găsi pe Tahatelov şi pe Gobiato.

— Să fixăm un premiu pentru descoperirea acelei baterii blestemate, propuse Tahatelov. O sută de ruble pentru ofiţeri, douăzeci şi cinci, pentru soldaţi. Să înfiinţăm posturi permanente de observare pe Bolşoe Orlânoe Gnezda, pe colinele Perepelinaia şi Vâsokaia. De acolo de sus se vede departe jur-împrejur.

— Trebuie să luăm din nou legătura cu marinarii. Ei au cel mai mare interes ca această baterie să fie distrusă, adăugă Gobiato.

— Trebuie să fie atraşi în această acţiune localnicii chinezi care cunosc perfect înălţimile din împrejurimi şi pot fi de mare ajutor la descoperirea bateriilor, sugeră Zvonariov.

— Serghei Vladimirovici, te rog să iei contact în această chestiune cu Piotr Nikolaevici Butusov, dispuse Belîi. El are numeroşi cunoscuţi şi prieteni printre chinezi.

Cu această hotărâre, discuţia luă sfârşit.

A doua zi, pe nava amiral Ţesarevici urma să aibă loc o conferinţă a amiralilor şi a comandanţilor tereştri. Generalul Belîi se pregăti la iuţeală de plecare şi-l luă pe Zvonariov cu el.

Japonezii îşi deplasaseră tirul, dirijându-l asupra navelor ancorate în rada interioară. Peste navele Retvizan, Pobeda şi Ţesarevici cădea o ploaie de obuze. Trecu vreo jumătate de ceas, până când şalupa cuirasatului Ţesarevici putu să acosteze la cheul Taberei Artileriei. Tocmai în clipa plecării ei de la bord, un obuz lovise puntea cuirasatului, explodând şi ciuruind şalupa. În plus, îi fuseseră avariate cablurile de comandă ale cârmei şi coşul. De aceea, înainte de a porni spre cheu, şalupa avusese nevoie de reparaţii.

Artileriştii ajunseră, în sfârşit, abia spre amiază la conferinţa marinarilor. Spre deosebire de consfătuirile anterioare, de data aceasta Vitgheft se mărgini să dea instrucţiuni concrete cu privire la ieşirea escadrei, să indice dispozitivul ei de marş, ordinea de trecere a formaţiei de dragoare de mine şi apoi citi încă o dată ordinul superior eu privire la misiunea escadrei. Plecarea era fixată pentru dimineaţa zilei de 28 iulie.

— Domnilor, vă rog să nu uitaţi nici o clipă că trebuie să executăm un ordin al maiestăţii sale; în consecinţă nu avem ce discuta. Eu voi comanda personal escadra, acţionând în funcţie de situaţie. Escadra nu va aştepta navele avariate în luptă. În această situaţie fiecare comandant va proceda după cum va crede de cuviinţă, în spiritul ordinului general: marş în formaţie către Vladivostok, încheie amiralul.

— Să ne ajute Dumnezeu să trecem cu bine zona minată de la Arthur. Mai departe o să ştim noi cum s-o scoatem la capăt cu japonezii, îi răspunse şeful de stat-major al escadrei, Matusevici. Minele sunt marea primejdie pentru noi!

— Refugiul în porturi neutre ne va fi permis? întrebă pe neaşteptate Liven.

— O asemenea faptă va fi privită ca o dezertare de pe câmpul de luptă, răspunse Vitgheft.

— Nu sunt de acord cu acest lucru, obiectă comandantul grupului de crucişătoare, amiralul Reizenstein. Navele avariate nu mai pot fi reparate la Arthur, fiindcă portul este expus tirului de pe frontul terestru. Prin urmare, navele care nu sunt în stare să răzbească spre Vladivostok trebuie să încerce să ajungă într-un port neutru, ori chiar să iasă înaintea escadrei din Marea Baltică.

— Dar aceasta nici n-a plecat încă din Kronstadt! spuse Vitgheft zâmbind. Nu prea văd cum ar putea să reziste Arthur-ul până la sosirea ei aici. Numai această consideraţie ne face să ieşim în larg, expunându-ne unei înfrângeri certe. Poate că vom scufunda câteva nave ale lui Togo şi, măcar astfel, vom ajuta escadra a doua, a noastră.

— Dacă trebuie să răzbim spre Vladivostok, să ne luăm gândul de la porturile neutre, căci altfel s-ar putea să nu mai ajungă niciunul dintre noi la destinaţie, declară comandantul cuirasatului Sevastopol, căpitanul de rangul I, Essen.

— Wilhelm Karlovici, s-ar putea să se îmbarce şi familiile unor ofiţeri din Arthur? întrebă pe neaşteptate comandantul secund al escadrei, contraamiralul prinţ Uhtomski.

— Cred că s-ar putea permite prezenţa femeilor pe nava-spital Mongolia, oare va însoţi escadra, îl susţinu Matusevici. De altfel, ieri şi azi, numeroase familii din oraş şi, mai ales din port, s-au şi îmbarcat pe această navă.

— Nu cumva să se îmbarce pe Mongolia atâţia pasageri, încât să nu mai fie loc pentru răniţi, obiectă Vitgheft.

— Propun ca această chestiune să fie rezolvată de medicul-şef al navei-spital, răspunse Matusevici.

Cu aceasta, conferinţa marinarilor luă sfârşit.

— Vasili Feodorovici, i se adresă, în sfârşit, Vitgheft lui Belîi – care stătea de vorbă eu locotenentul Ketlinski, ofiţer cu artileria din statul-major al escadrei – trebuie să ne sfătuim cum să scoatem din luptă acea afurisită baterie de 120 milimetri, care trage de câteva zile asupra noastră.

— Şi eu doream să vorbesc cu dumneavoastră în această chestiune. Tocmai stabileam eu ofiţerul dumneavoastră cu artileria cum să se ţină legătura între nave şi posturile noastre de observaţie. Mâine vom încerca să nimicim bateria prin tir indirect de pe cuirasate.

Ambii comandanţi se angajară într-o convorbire însufleţită. Zvonariov stătea respectuos de o parte, aşteptând ordine.

— Ce văd, tinere? Nu mai eşti pe Elektriceski Utios? Ai devenit aghiotant? îl întrebă Essen, apropiindu-se de el.

— În timpul din urmă am condus lucrările de construcţie a fortificaţiilor de pe frontul terestru, dar mi s-a promis că zilele acestea voi putea să mă întorc pe Utios, răspunse Zvonariov. Nădăjduiţi că escadra va putea să forţeze blocada, Nikolai Ottonovici?

— În raniţa oricărui soldat se află bastonul de mareşal91. Ca să spun însă adevărul, mi-e frică mai puţin de japonezi decât de amiralul nostru. Mă tem că atunci când îi va zări pe japonezi, iar o să se sperie şi-o să se întoarcă la Arthur, aşa cum a făcut-o la 10 iunie. De altfel, cei mai mulţi dintre comandanţii noştri sunt împotriva ieşirii în larg. Prin urmare, vor fi mereu cu gândul îndărăt, la Arthur, şi la cea dintâi ocazie, vor face calea întoarsă.

— În cazul acesta, comandanţii şovăielnici trebuie înlocuiţi.

— N-ai cum să-i înlocuieşti pe toţi. Nenorocirea este că şi amiralul e deprimat şi complet neîncrezător în forţele sale.

Artileriştii se apropiară ca să-şi ia rămas bun.

— Să ne vedem cu bine la Vladivostok, rosti Belîi, strângând mâinile marinarilor. Vă urez succes deplin, domnilor.

— Iar eu vă urez dumneavoastră să rezistaţi vitejeşte la asediu şi să scăpaţi cât mai repede de blocadă, răspunse Vitgheft, în numele tuturor.

Se sărutară. Mişcat, generalul luă loc în şalupă.

Între timp, bombardamentul încetase. Ieşind din cabinele slab luminate ale cuirasatului, cei doi artilerişti fură întâmpinaţi prietenos de ziua senină, însorită. Şalupa îi duse repede la debarcader.

A doua zi, bombardamentul începu din nou cu o vigoare reînnoită. Dis-de-dimineaţă, o ploaie de obuze se abătu asupra radei de vest, unde erau ancorate toate cuirasatele. Un obuz nimeri în bordajul navei Retvizan şi îi pricinui o spărtură sub linia de plutire, aproape de o jumătate de stânjen pătrat. Cuirasatul ambarcă prin spărtură circa cinci

sute de tone de apă şi îşi mări pescajul cu un picior. Un alt obuz îl răni uşor la mâna pe comandantul cuirasatului, Şensnovici, şi pe încă douăzeci de matrozi. Toate acestea, petrecute în văzul întregii escadre în neputinţă de a reacţiona, produseră asupra tuturor o impresie deprimantă.

Zadarnic îşi revărsau focul cele şase cuirasate, trăgând indirect asupra zonei amplasamentului probabil al bateriilor japoneze şi zguduind din temelii căsuţele şubrede din Oraşul-Vechi şi Oraşul-Nou. Bombardamentul continua. Era absolut evident că escadra nu mai putea rămâne la Port-Arthur.

De îndată ce japonezii încetară tragerea, numeroase bărci şi şalupe porniră de la toate debarcaderele spre nave. În unele din ele şedeau grave soţiile locotenenţilor, ale căpitanilor, precum şi demimondenele din Arthur.

Nava-spital Mongolia fu asaltată toată ziua de zeci de şalupe şi de bărci cu numeroase pasagere care-şi ofereau serviciile ca surori de caritate şi infirmiere. Deşi toate posturile fuseseră de mult ocupate, unele solicitante, mai norocoase şi cu proptele printre excelenţe, trebuiră primite la bord. Întrucât era cu neputinţă să se asigure cazarea tuturora în spaţiul de locuit al echipajului şi al personalului medical, li se destină unul dintre saloanele rezervate pentru răniţi.

— Încă înainte de a ieşi din Arthur, nu vom mai avea loc pentru răniţi, se revoltă medicul-şef al spitalului, Petrov.

Vestea că escadra va pleca a doua zi dimineaţa făcu încă în cursul zilei ocolul oraşului. Toată lumea se ducea grăbită spre cheuri, ca să admire pentru ultima oară navele din radă. Ofiţerii de marină care rămâneau în Arthur priveau siluetele întunecate ale navelor: cei tineri, cu invidie, cei vârstnici, cu tristeţe.

— Cine ştie care dintre ele va mai naviga mâine, la ora asta, spuse oftând un căpitan mai în vârstă.

— Fără îndoială că nu toate, îi răspunse interlocutorul său.

— Nu cred că au să îndrăznească „cufundarii” noştri să angajeze lupta cu japonezii, mormăi gros obezul căpitan de tiraliori. Când au să dea cu ochii de Togo, au s-o ia care încotro.

— Să fiu în locul lui Stessel, i-aş avertiza că nu mai au voie să vină îndărăt, la Arthur, îi ţinea isonul rotofeiul căpitan Saviţki.

— Fără flotă, n-o să păstrăm Arthur-ul prea multă vreme, rosti gânditor comandantul unei baterii de câmp, locotenent-colonelul Petrov.

Vorbe asemănătoare erau schimbate pe străzi, prin restaurante, în baterii. Marinarii preferau să tacă, spre a nu-i întărâta pe ofiţerii de uscat indignaţi de pasivitatea totală a flotei.

În seara aceea, ofiţerii de marină îşi cinsteau la cazinoul marinei tovarăşii gata de plecare. Şampania curgea gârlă; se rosteau toasturi fierbinţi şi jurăminte înflăcărate de a muri mai bine, decât a se păta onoarea pavilionului Sfântul-Andrei.

În ajunul plecării escadrei, Zvonariov, împreună cu Boreiko şi cu învăţătoarele de la şcoala Puşkin, hotărâră să facă Rivei o vizită de adio. Se întunecase când ajunseră în Oraşul-Nou. Riva îşi făcea ultimele pregătiri. Toate lucrurile de preţ fuseseră împachetate. Mobilierul locuinţei rămânea, însă, în întregime pe loc. În uniformă de soră de caritate, Riva îi întâmpină bucuroasă pe musafiri.

— Îmi pare atât de bine că plec din Arthur! În ultimele zile, mai multe obuze au explodat foarte aproape de locuinţa noastră. Mi-e frică numai ca Mongolia să nu treacă prin apele minate şi să se scufunde.

— Să sperăm că totul va sfârşi cu bine, răspunse Olia. În schimb, noi vom avea de trăit aici zilele grele ale asediului.

— Ce faci cu locuinţa? întrebă Boreiko.

— O las în grija chinezoaicei. Serioja, nu vrei să te stabileşti provizoriu aici? Doar vii deseori prin părţile acestea. Kuinsan o să-ţi pregătească masa, o să-ţi spele

rufele – într-un cuvânt, o să facă tot ce trebuie pentru un holtei inveterat ca dumneata! spuse Riva cu un zâmbet ghiduş.

— Las' că la Tabăra Artileriei are cine să aibă grijă de el! răspunse Boreiko privindu-şi şiret amicul.

Zvonariov roşi dar nu-l contrazise.

Ceaiul fu servit. Conversaţia nu se înfiripa de loc; toţi erau emoţionaţi de apropiata despărţire şi preferau să tacă.

— E timpul să plecăm, spuse Akinfiev ridicându-se. Te conduc până la Mongolia.

— Înainte de a porni la drum, hai să şedem o clipă şi să ne reculegem, spuse Liolea.

Se aşezară toţi şi rămaseră o clipă tăcuţi; pe urmă, îşi luară rămas bun. Fetele se sărutau, bărbaţii îşi strângeau mâinile, după care se îndreptară cu toţii spre cheu, unde aştepta barca de pe Sevastopol.

Era o noapte liniştită, caldă, înstelată. De pe mare sufla o adiere răcoroasă. Dinspre forturi se auzea un slab schimb de focuri, întrerupt de bubuituri răzleţe de tun.

— Înainte! comandă locotenentul şi barca dispăru repede în întuneric.

Noaptea era pe sfârşite. Oglinda neclintită a apei portului, masele întunecate ale navelor, peninsula Tigrovâi, colina Zolotaia – totul era cufundat într-o tăcere adâncă. Deodată licări ceva pe Ţesarevici. Luminiţe jucăuşe licăriră pe catarge şi, în aceeaşi clipă, alte luminiţe se iviră pe toate celelalte nave. Se aprindeau, se stingeau, iar se aprindeau. Îndată după aceea, coloşii întunecaţi, tăcuţi – cuirasate şi crucişătoare – se treziră la viaţă. Deasupra tăcutei rade a Port-Arthur-ului răsunară sifliile stridente ale botsmanilor, larma glasurilor şi comenzi rostite cu glas tunător. Pe punţi tropăiau nenumărate picioare; înfloriră luminile hublourilor. Peste puţin, de pe nave se înălţară glasurile matrozilor, cântând în cor rugăciunea de dimineaţă. Fanfara de pe Ţesarevici intonă imnul. Celelalte nave îi urmară exemplul. Un batalion de infanterie marină din Kvantung, cu fanfară,

aliniat pe Cheul Amiralilor, acompania tunător echipajele escadrei. Mulţimea, care se adunase între timp pe ţărm, se descoperi.

— Pentru glorioasa noastră flotă: uraa! strigă cineva din mulţime şi strigătul de izbândă rusesc se rostogoli peste cheu, se revărsă deasupra portului, unde fu reluat de muncitorii care alergaseră afară din ateliere şi de matrozii din trupă de marină. Trecu cam un sfert de oră până când uralele se potoliră în sfârşit.

— Să le ajute Dumnezeu să ajungă la Vladivostok! se auzeau urări, ici şi colo, prin mulţime.

Treptat, cerul se lumină spre răsărit. Fascicolele de lumină ale proiectoarelor fortăreţei păleau şi se stingeau una după alta. Veni o dimineaţă liniştită, senină; un vânt răcoros bătea de la nord-est, dinspre coline.

Pe catargul postului de semnalizare de pe colina Zolotaia, la ieşirea în rada exterioară, se înălţară câteva pavilioane. Două şalupe se îndreptară numaidecât spre estacadele care barau intrarea în port şi începură să le tragă la o parte. Crucişătorul uşor Novik porni în urma lor.

După el trecu încet formaţia de nave dragoare de mine: patru dragoare mari pentru dragaj de adâncime şi două mai mici. Scoţând fum de zor, ele se încolonară două câte două şi, lăsând la apă trainele dragelor, porniră de-a lungul coastei spre sud, către baia Belîi Volk, unde se opriră. După ele, începură să iasă în rada exterioară, fără nici o ordine prestabilită, crucişătoarele, canonierele şi torpiloarele. Exact la orele şase dimineaţa se ivi, de după colţul Cheului Amiralilor, masivă, eleganta siluetă a cuirasatului-amiral Ţesarevici. Pavilionul amiralului flutura uşor la mărul catargului din prova. După vreo cinci minute, străbătuse şenalul dragat, printre barajele de mine, şi ancorase în rada exterioară, scăldată în lumina orbitoare a soarelui care răsărise.

Marea netedă, verzui-albastră la orizont, era încă învăluită de pâcla dimineţii. În depărtare se conturau vag siluetele

navelor de patrulare japoneze. Ele încercară să se apropie de Arthur ca să observe mai bine manevrele escadrei ruseşti dar crucişătorul Novik, lăsând în pupa rotocoale negre de fum din toate coşurile, se repezi îndată vijelios înainte, despicând cu etrava un val alb, uriaş. Luându-se la întrecere cu el, un grup de torpiloare se avântă de asemenea spre inamic. Răsunară mai multe detunături surde. Câteva jerbe de apă ţâşniră la orizont şi japonezii se grăbiră să dispară în depărtare. După ce-şi îndeplini misiunea, Novik se întoarse spre escadră împreună cu torpiloarele. Ieşirea acesteia era întârziată de cuirasatul Retvizan, la care se termina în grabă repararea spărturii suferite în ajun.

Nerăbdătorul comandant al cuirasatului Sevastopol, Essen, se şi îndreptă spre ieşirea din port, dar fu imediat oprit printr-un semnal dat de comandantul flotei.

Retvizan se urni din loc dar acum întârzia Peresvet. Neînţelegând cauza întârzierii, Essen îl întrebă prin semnale pe Boisman, comandantul cuirasatului, ce se întâmplase şi, aflând că întârzierea era pricinuită de contra-amiralul Uhtomski, îl sfătui să se descotorosească de el.

— Atunci, Vasili Arsenievici, poţi să ai dintr-o dată un spor de viteză de două, trei noduri, îi recomandă el lui Boisman.

— Nu mă lasă să răsuflu şobolanii din statul-major, se plânse Boisman, drept răspuns. Mai bine să fii comandant de torpilor, decât să navighezi cu un şef ca Uhtomski!

Totuşi, intervenţia lui Essen dădu roade: Peresvet se angajă în canalul de ieşire din radă. În urma lui porni şi cuirasatul Sevastopol.

Escadra se concentră în rada exterioară abia la orele opt şi jumătate, adică la trei ceasuri şi jumătate după ieşirea crucişătorului Novik.

— E o escadră de nave de război, care vrea să forţeze blocada, dar se târăşte ca o broască ţestoasă! se indignă Essen. Păi, în atâta vreme se putea naviga de la Vladivostok la Arthur!

— Totuşi, amiralul Togo e şi el în întârziere, observă Akinfiev care sta la dispoziţia comandantului.

— Ne aşteaptă în larg, cât mai departe de bateriile de coastă, răspunse comandantul secund, căpitanul de rangul II Bahmetiev.

Erau orele nouă dimineaţa. Soarele începea să dogorească simţitor. Pâcla stăruia pe mare şi prin ea se întrezăreau din nou navele japoneze. Escadra se afla încă la ancoră în rada exterioară, eşalonată în linie de şir de-a lungul coastei, de la colina Zolotaia până la Liaoteşan.

— Ar fi vremea de plecare, observă Akinfiev, nerăbdător. Se pare că s-a adunat toată escadra.

De pe Ţesarevici se transmiteau semnale.

— Flota este înştiinţată că maiestatea sa împăratul i-a ordonat să pornească spre Vladivostok, îi raportă lui Essen ofiţerul de cart care descifră semnalul.

Peste puţin, navele începură să ridice ancora şi porniră în direcţia sud-vest, după formaţia de dragoare de mine. Escadra era urmată de nava-spital Mongolia, un vapor de pasageri cu un deplasament de circa cinci mii de tone, amenajat anume pentru a lua la bord şi a spitaliza răniţii. Destul de rapidă, Mongolia putea naviga cu o viteză de aproape 17 noduri, nefiind din acest punct de vedere inferioară crucişătoarelor Diana şi Pallada. Vopsită în alb, cu cruci roşii mari pe bordaje şi pe pavilioane, ea era vizibilă de departe şi se deosebea în mod izbitor de navele de război cenuşii ale escadrei.

Comandantul ei, căpitanul Ohotski, era un marinar cu experienţă, cunoscând bine apele Extremului Orient. Pe lângă marinari, pe Mongolia se mai aflau cinci medici şi treizeci de oameni din personalul medical al Crucii-Roşii. Cu o zi înainte de plecare, se mai îmbarcaseră vreo douăzeci de femei şi copii din familiile ofiţerilor de marină. În consecinţă, la bord se afla acum destulă lume, ceea ce reducea la o sută cincizeci numărul de paturi disponibile.

Reţinută pentru recepţia medicamentelor, Mongolia nu ieşise o dată cu escadra şi o ajunsese din mers în rada exterioară.

În rândurile personalului sanitar al navei-spital se afla şi Riva Blum. Terminase de curând un curs rapid pentru surori de caritate şi încă nu era deprinsă cu acea muncă. Cu un zâmbet sfios cerea sfaturi altor surori.

Când vaporul ajunse în larg, toţi pasagerii navei-spital urcară pe punte. Riva se îndreptă şi ea într-acolo, ca toată lumea.

— Vrei să admiri escadra de pe puntea de comandă? De acolo se vede mai bine, îi propuse Feighelson, farmacistul spitalului.

— Crezi c-o să ne lase acolo? se îndoi ea.

— Ei asta-i! Nu există loc pe pământ unde să n-aibă voie Feighelson! Căpitanul Ohotski mi-e prieten.

Când Riva apăru pe puntea de comandă, Ohotski o salută galant, înclinându-se, şi-i oferi binoclul său.

Pe fondul azuriu al cerului se zărea limpede toată escadra eşalonată într-o lungă linie de şir. În cap navigau, în formaţie de dragaj, cele trei perechi de dragoare de mine, urmate de Novik; după el, fumegând gros, înaintau cuirasatele Ţesarevici, Retvizan, Pobeda, Peresvet, Sevastopol şi Poltava. La o distanţă nu prea mare, venea grupul de crucişătoare: Askold, Pallada, Diana. Torpiloarele acopereau escadra din flancuri, navigând de ambele borduri ale navei-amiral, pe drumuri paralele. Formaţia era încheiată de patru canoniere: Bobr, Ghileak, Otvajnâi, Gremeaşci. Mongolia naviga în coada liniei de şir a torpiloarelor din tribordul escadrei.

— Păcat că lipseşte Baian al nostru! se necăjea Ohotski. El singur făcea mai mult ca „Daşa” şi „Palaşa” la un loc, adăugă el, arătând cu binoclul spre Diana şi Pallada. Mică e viteza escadrei, numai şase noduri. Aşa nu ajungem la Vladivostok nici într-o săptămână.

— Fumuri în pupa babord! raportă matrozul de cart.

— Uite-l şi pe Togo! Vine cu toată escadra. Unul, doi, trei… începu Ohotski să numere fumurile navelor ce se apropiau, dar curând nu mai putu să ţină socoteala.

— Alte fumuri în prova-babord! arătă din nou semnalizatorul. Şi în tribord, la traversul nostru, altele.

— Nu cumva japonezii au de gând să încercuie escadra? se nelinişti Ohotski. Conform ordinului, noi trebuie să navigăm paralel cu a patra navă din cap, în bordul opus inamicului, în afara bătăii maxime a artileriei. Acum însă, inamicul a apărut din toate părţile. Mă întreb, unde e locul nostru?

În clipa aceea, de pe Ţesarevici se ridică un nou semnal: „Viteză, zece noduri, păstraţi distanţele”.

Escadra începu să mărească treptat viteza. Nu trecu însă nici un sfert de ceas şi Ţesarevici ieşi brusc din formaţie şi stopă maşinile. La vergă se înălţă semnalul: „Sunt în imposibilitate de manevră”.

— O avarie! N-au putut să-l repare ca lumea înainte de plecare! mormăi cu ciudă comandantul.

Toată escadra micşoră viteza. Nava-spital se opri.

Privirile îngrijorate ale tuturor erau îndreptate spre nava-amiral. Profitând de oprirea escadrei ruse, japonezii se apropiau repede.

În urma unui ordin transmis prin semnale de pe Ţesarevici, dragoarele de mine se înapoiară la bază, escortate de canoniere şi de flotila a doua de torpiloare. Peste puţin, Ţesarevici porni şi îşi mări viteza, urmat de celeilalte nave.

Toate navele scoteau de zor fum; un nor negru, continuu, plutea deasupra escadrei, şi soarele răzbea cu greu prin el. La orizont, se ivea tot mai desluşit escadra japoneză, apropiindu-se din toate părţile.

— Vom avea o zi grea, spuse Ohotski. Va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte. Japonezii sunt de două, sau de trei ori mai puternici ca noi.

Ajungându-l din urmă pe Otvajnâi, Ohotski îl întrebă prin megafon pe Loşcinski unde să aleagă postul92 navei-spital.

— Hai înapoi la Arthur! propuse Loşcinski, drept răspuns.

Puntea de comandă a micii canoniere se vedea mai jos, lângă bordajul înalt al navei Mongolia. Loşcinski, cu faţa ca bronzul roşiatic, îşi scoase chipiul, îşi şterse capul chel, asudat, şi zâmbi blajin, ca de obicei.

Ohotski căzu pe gânduri şi nu răspunse îndată. Timp de câteva minute, Mongolia şi Otvajnâi merseră paralel, navigând cu viteză redusă spre Arthur.

— De pe Ţesarevici se transmite: „Mongolia va urma formaţia de torpiloare”, raportă semnalizatorul.

— A, iată şi răspunsul la şovăielile mele! se bucură comandantul. Rămâneţi cu bine la Arthur, excelenţă! strigă el spre Otvajnâi.

— Vă urez noroc! răspunse de departe Loşcinski.

Distanţa dintre cele două nave sporea.

Mongolia se grăbi să-şi ocupe postul în coada liniei de şir a torpiloarelor, conform ordinului navei-amiral.

Acum, putea fi văzută toată escadra. În cap naviga cuirasatul Ţesarevici, transmiţând necontenit felurite semnale, repetate imediat pe celelalte nave. Din babord se apropiau navele japoneze cu intenţia vădită de a tăia calea escadrei ruseşti.

— Mikaza, Asahi, Fudji, Şikişima, înşiră semnalizatorul.

— De unde le cunoşti? îl întrebă Ohotski.

— Am fost semnalizator-şef pe cuirasatul Petropavlovsk, la amiralul Makarov. Acolo ne puneau mereu să recunoaştem navele japoneze. Ne arătau, una câte una, siluete tăiate din carton şi ne întrebau dacă este vreun vas de-al nostru, ori japonez, explică semnalizatorul.

În clipa aceea, se auzi gongul, anunţând masa.

— În careul ofiţerilor sunt ocupate toate locurile, ba unii nici n-au unde să se aşeze, vesti ofiţerul secund, urcându-se pe punte. Războiul e război; iar mâncarea, mâncare!

Escadra rusă naviga în linie de şir spre sud-est, cu o viteză de 13 noduri. În cap se aflau cele două cuirasate recent construite în străinătate: Ţesarevici şi Retvizan care, prin

calităţile lor de luptă, nu erau mai prejos de nici o navă japoneză. Navele Pobeda şi Peresvet, care le urmau, se apropiau mai curând de tipul crucişătoarelor cuirasate, decât de al cuirasatelor, având o artilerie relativ slabă, de 10 ţoli, şi o cuirasă discontinuă. Dar, pentru crucişătoare, viteza lor era prea mică. În sfârşit, cele două cuirasate din coadă: Sevastopol şi Poltava erau nave învechite, cu viteză mică, şi care doar stânjeneau escadra. Această diversitate de tipuri se făcu îndată simţită. Fără Sevastopol şi Poltava, viteza de marş a navelor ruseşti nu se prea deosebea de a celor japoneze, ridicându-se la 16-17 noduri. Cu cele două cuirasate din coada formaţiei era greu de menţinut chiar şi viteza de 13 noduri pe oră.

Încă înainte de părăsirea Arthur-ului, se sugerase să se răzbească prin blocadă numai cu cele patru cuirasate rapide, urmând ca Sevastopolul şi Poltava să fie dirijate, împreună cu canonierele, spre Dalni, pentru a efectua acolo o manevră de diversiune care ar fi dus la împărţirea escadrei japoneze şi ar fi uşurat celorlalte nave din grupul principal executarea misiunii. Vitgheft nu fusese, însă, de acord cu aceasta. Acum era evident cât de mult frânau cele două cuirasate cu viteză mică înaintarea escadrei, eşalonată pe aproape 20 de cabluri distanţă, divizată în două grupări, dintre care una în cap cu cele patru cuirasate moderne şi după ele cealaltă, rămânând mult în urmă, cu Sevastopol şi Poltava.

Cele patru crucişătoare rapide, care navigau în pupa lor, erau silite să-şi reducă viteza şi, din când în când, chiar să stopeze pentru a nu intra în coliziune cu cuirasatele din coadă. Torpiloarele navigau separat, în linie de şir, mai departe de grosul formaţiei.

Principalele forţe japoneze erau alcătuite din patru cuirasate moderne şi două crucişătoare cuirasate de ultimul tip. Toate navele erau mai mult sau mai puţin omogene că tip, cu o viteză de marş de 17 noduri. În afară de aceasta, fuseseră aduse spre locul bătăliei toate celelalte grupări de

luptă ale flotei, rămânând, însă, în afara bătăii artileriei principale şi urmărind doar manevrele tactice ce se executau.

Apropiindu-se la distanţa de 80 de cabluri de escadra rusă, japonezii deschiseră focul cu artileria principală. Un timp cele două escadre navigau aproape paralel, susţinând un tir slab. Când depărtarea dintre ele mai scăzu, nava-amiral japoneză îşi reglă tragerea asupra cuirasatului Ţesarevici, transmiţând prin semnale distanţa de tragere şi celorlalte nave. Navele japoneze deschiseră foc direct asupra celor ruseşti. Se dezlănţui o canonadă năprasnică. Şi japonezii şi ruşii sporiseră la maximum puterea focului.

De îndată ce bubuitul canonadei deveni mai intens, pasagerii de pe vaporul Mongolia îşi lăsară dejunul şi se repeziră agitaţi pe punte. În zadar se străduise Ohotski să-i reţină sub punte. Matrozii care le stăvileau drumul fură daţi la o parte. Toată lumea începu să urmărească cu îngrijorare desfăşurarea luptei. Riva îşi făcu din nou loc pe puntea de comandă. Înainte de toate, se uită spre Sevastopol.

Cuirasatul era în întregime învăluit în fum, trăgea cu tribordul. Mai în fiece clipă, limbi de flăcări fulgerau prin fum. Nava părea pustie. Pe punţi nu se zărea nici un om. Doar pe vergile catargului se succedau repede felurite semnale.

În capul formaţiei, cuirasatul Ţesarevici naviga înconjurat de exploziile obuzelor. Jerbe negre, uriaşe, ţâşneau necontenit pe punţile lui, arătând locurile exploziilor. Prin binoclu se vedea un început de incendiu la pupa. Limbile de foc se ridicau vijelios în sus.

— Doamne, ce groaznic! Arde Ţesarevici! strigă Riva, arătând spre nava-amiral.

— Ai noştri pătimesc cumplit! Uitaţi-vă, a izbucnit un incendiu şi pe Peresvet. Un catarg al lui Retvizan a fost rupt în două, strigă Ohotski, speriat. La japonezi, nu se prea văd urme de distrugeri. Chiar pe nava din cap se zăresc doar

nişte fumuleţe şi nu poţi şti dacă sunt de incendii ori sunt stârnite de exploziile obuzelor trase de noi.

Comandantul privea cu îngrijorare spre escadra inamică, ce se apropia tot mai mult.

— Obuzele cad tot mai aproape de noi, spuse el, privind speriat jerbele de apă ce ţâşneau împrejur.

Între timp, la semnalul transmis de pe nava-amiral, torpiloarele care mergeau înainte se îndepărtară şi mai mult de linia de şir a cuirasatelor. Mongolia rămase în urma escadrei. Navele japoneze executară o întoarcere neaşteptată, toate deodată, şi ajunseră la coada escadrei ruse, rămânând în afara bătăii maxime a tunurilor de pe cuirasate, apoi îşi concentrară focul asupra crucişătoarelor din coadă. În jurul lor marea clocotea de explozii. Crucişătoarele răspundeau printr-un tir violent, învăluindu-se în nori groşi de fum negru. Vuietul neîntrerupt al canonadei şi al exploziilor, jerbele uriaşe de apă proiectată spre cer, înfăţişau un tablou ameţitor al puterii de distrugere nestăvilite. În clipa aceea Riva rămăsese cu ochii la crucişătoare, uitând restul lumii.

Deodată, pe cel din capul formaţiei, pe Askold, se înălţă un şirag de pavilioane multicolore, şi cele patru nave care îl urmau, făcând o întoarcere bruscă, ieşiră cu toată viteza de sub lovituri.

Scoţând fum gros din cele cinci coşuri ale sale, Askold gonea înainte, urmat de Novik, de Pallada şi de Diana.

— Bravo lor, cu câtă dibăcie au scăpat! strigă cu admiraţie Ohotski.

Riva oftă uşurată şi-şi îndreptă binoclul spre cuirasate. Acestea încetaseră focul. Incendiul de pe Ţesarevici era aproape stins. Nici pe Peresvet nu se vedea foc. Oamenii începeau să apară pe toate navele. Matrozii forfoteau pe punţi, reparând la iuţeală avariile pricinuite de canonadă; la niciunul dintre cuirasate nu se zăreau însă distrugeri serioase.

— Slavă domnului: deocamdată, navele noastre n-au suferit prea mult, observă Riva.

— Noi nu le vedem bordurile întoarse spre japonezi, răspunse comandantul. Acolo, avariile trebuie să fie mai serioase. Dar lucrul cel mai important este că am răzbit prin escadra inamică. Ea a rămas în urmă! se bucură Ohotski.

— Se poate lua din nou după noi, şi atunci ne ajunge din urmă.

— Nu este chiar atât de uşor. Nici noi n-o să stăm pe loc, obiectă Ohotski. Uite, vezi cum şi-a mărit Ţesarevici viteza? Bătrâneii noştri, Sevastopol şi Poltava, se ţin anevoie după el.

Continuând să navigheze în aceeaşi direcţie, japonezii rămăseseră totuşi mult în urmă. Se putea spera că, o dată cu sosirea nopţii, escadra rusă va izbuti să se facă nevăzută, îndepărtându-se spre nord. De pe toate navele se transmiteau intens semnale. Privindu-le prin binoclu, semnalizatorul lămurea celor din jur înţelesul lor:

— Pe Retvizan, nu sunt morţi; zece răniţi; distrugeri neînsemnate; pe Pobeda, trei morţi, douăzeci de răniţi; distrugeri nu sunt; pe Peresvet, nici morţi, nici răniţi, nici distrugeri.

— Straşnic! exclamă Ohotski bucuros.

— Sevastopol: nici pierderi, nici distrugeri. Poltava: o spărtură mare la pupa – a ambarcat vreo trei sute de tone de apă. Cincisprezece morţi, douăzeci de răniţi.

— Ciudat! Părea că pe Poltava totul e bine!

— Askold are coşul din faţă doborât şi două spărturi. Morţi: un ofiţer şi zece matrozi; răniţi: opt matrozi. Pe Pallada şi pe Diana totul este bine, anunţă semnalizatorul.

— Răniţii vor fi aduşi acum la noi? întrebă Petrov, medicul-şef al spitalului, ivindu-se pe punte.

— Nu prea cred! Aceasta ar necesita mult timp, iar noi trebuie să ne îndepărtăm cât mai repede de japonezi. Uite, iar s-au luat după noi. Acum începe adevărata hăituială,

răspunse căpitanul, arătând cu binoclul. Dacă se scufundă vreo navă, trebuie să alergăm la locul catastrofei şi să salvăm oamenii.

— Să dea Dumnezeu să nu se întâmple aşa ceva! rosti Riva din toată inima şi se uită încă o dată prin binoclu spre Sevastopol, care naviga liniştit, împreună cu celelalte nave. Zâmbi bucuroasă la gândul că Andriuşa al ei era viu şi nevătămat.

Peste puţin, pe nave se sună încetarea alarmei de luptă, iar de pe Ţesarevici se transmise semnalul: „Echipajele să-şi ia ceaiul."

— Ei, acum să mergem şi noi să ne isprăvim micul dejun, întrerupt de luptă, spuse Ohotski.

Pe punte se vorbea cu însufleţire, se râdea, se făceau glume după primejdia din care scăpase, toată lumea avea moralul ridicat.

— Pare-se că azi am avut noroc, spuse zâmbind medicul-şef. Am răzbit prin escadra japoneză, acum drumul spre Vladivostok ne e deschis.

— Nu e încă momentul să ne bucurăm, răspunse căpitanul, răcorindu-i entuziasmul. Togo ne mai poate ajunge, căci dispune de o mare superioritate în viteză.

— Până ne ajunge el din urmă, escadra noastră va izbuti să-şi repare avariile şi să-şi refacă puterile.

Pasagerele îşi împărtăşeau impresiile. Fiecare vorbea de câte o navă care o interesa, pe ea fiindu-i ori soţul, ori fratele, ori iubitul.

— Căpitane dragă, află numele ofiţerilor morţi şi răniţi, îi rugau ele pe Ohotski.

— Nu e chiar atât de uşor, doamnă. Doar nu ştim ce pierderi sunt pe vase.

— Dar semnalizatorul vi le-a transmis şi noi am auzit că sunt morţi numai pe Askold.

Ca să scape de insistenţele lor sâcâitoare, comandantul le făgădui că se va informa, întrebând prin semnale nava în chestiune.

În careul ofiţerilor zăngăneau cuţitele, în larma surdă a conversaţiilor. Riva se îngrijea ca pasagerii bolnavi să fie bine serviţi.

— Soră Blum! o strigă medicul-şef şi, ducând-o la o parte, îi spuse în şoaptă: Un crucişător japonez vine spre noi. Probabil că vrea să captureze Mongolia. Dumneata rămâi aici, ai grijă să nu se facă panică.

Riva îl privi speriată şi păli. Medicul-şef îşi dădu seama că ea nu poate face faţă însărcinării.

— Hai, ieşi pe punte, spuse el. Acolo ai să te simţi mai bine.

Împiedicându-se şi tremurând toată de emoţie, Riva se urcă pe punte. Acolo se şi adunase aproape tot personalul medical: doctorii, studenţii în medicină şi surorile speriate. Comandantul şi secunzii nu erau de faţă. Toată lumea, viu emoţionată, privea cu îngrijorare crucişătorul japonez care se apropia repede. I se şi desluşeau pavilioanele de pe catarg cu soarele-răsare, sub care se iveau mereu la vergi felurite combinaţii de pavilioane mici. Pe puntea Mongoliei semnalizatorul, în haine civile, descifra împreună cu tinerelul ofiţer de cart înţelesul semnalelor japoneze.

— Stopaţi şi coborâţi scara, transmiteau ei de pe punte ordinele japonezilor.

— Ce o să se întâmple cu noi? îl întrebau toţi cu emoţie pe Petrov.

— Ne aflăm sub protecţia Crucii-Roşii, prin urmare, nu ni se poate întâmpla nimic, îi liniştea medicul-şef.

— Dar dacă ne duc în Japonia? întrebă Riva.

— Ce poţi face. Vom protesta; după aceea, ne vom supune forţei şi ne vom duce acolo unde ni se va spune.

— Bine, dar cu ce drept? Noi vrem să rămânem cu ruşii, iar japonezii, dacă vor, să-şi facă şi ei o navă-spital, care să le însoţească escadra.

În toiul acestor discuţii de pe punte, crucişătorul ajunse în dreptul Mongoliei şi se opri la o distanţă de o jumătate de cablu. Fără să vrea, toţi îl priveau cu admiraţie. Zvelt, curat, turnat parcă dintr-o bucată de oţel cenuşiu, părea mai

curând un iaht elegant decât o navă de război. Totuşi, ţevile tunurilor de pe puntea lui, îndreptate spre ruşi, dovedeau că are intenţii ostile.

Matrozii japonezi se îmbulziseră şi ei la copastia crucişătorului, privind cu luare-aminte nava-spital, care cutezase să însoţească escadra în luptă şi pe care nu avuseseră încă prilej s-o vadă. De la crucişător porni o barcă în care se aflau mai mulţi ofiţeri şi matrozi înarmaţi. Ofiţerul de cart ordonă botsmanului să adune echipajul şi se apropie de scară, pentru a-i întâmpina pe japonezi.

— Există poate printre dumneavoastră cineva care vorbeşte bine englezeşte? întrebă el, întorcându-se spre personalul medical.

— Olga Alexandrovna, i se adresă Petrov uneia dintre surori: dumneata îţi vei asuma rolul de interpretă.

De îndată ce barca acostă la scară, doi ofiţeri de marină japonezi se urcară sprinteni pe punte, însoţiţi de mai mulţi matrozi înarmaţi, cu baionetele plate puse la arme.

Cei doi ofiţeri se apropiară de grupul de medici şi, luând poziţia de drepţi, salutară; pe urmă, unul dintre ei, mai mare în grad, rosti într-o rusească curată:

— Am urcat la bordul navei dumneavoastră ca să ne convingem că pe ea nu transportaţi trupe, sau materiale de război. Dacă nu vom descoperi nimic, veţi fi imediat liberi să vă continuaţi drumul, în caz că vom găsi vreo contrabandă de război, vaporul va fi capturat.

— Domnule ofiţer, îmi permit să vă asigur că pe Mongolia nu există nimic, în afară de materialele Crucii-Roşii, răspunse Petrov.

— Rămâne de văzut, spuse japonezul şi dădu un ordin matrozilor săi.

Al doilea ofiţer japonez se îndreptă spre punte, ca să controleze scriptele de bord, iar matrozii coborâră jos.

— Dumnealui e Jean, frizerul guvernatorului general! exclamă Riva care îl recunoscuse pe japonez. Monsieur Jean, dumneata eşti, sau mă înşel? întrebă ea.

— În prezent, nu sunt frizerul Jean, ci căpitan-locotenentul Kabaiasi din flota imperială japoneză, răspunse acesta cu răceală.

— A, acum te recunosc şi eu! Şi eu! Şi eu! răsunară deodată mai multe glasuri.

Cu un zâmbet arogant, japonezul salută, înclinându-se, pe fostele lui cliente. Pe urmă, se apropie de matrozii şi infirmierii înşiruiţi pe punte şi procedă la verificarea lor, după tabelul nominal.

Înspăimântat de moarte, Ohotski se ascunsese pe undeva, sub punte. Numai unul dintre secunzii lui veni la Kabaiasi. Petrov coborî împreună cu personalul medical în salon, unde găsi pasagerii cuprinşi de panică. Femeile plângeau văicărindu-se în gura mare, copiii le urmau exemplul; din toată această învălmăşeală se ridicau numai implorări: „… apăraţi-ne, nu vrem să mergem în Japonia…” Medicul-şef şi surorile se grăbiră să comunice cele declarate de japonezi.

— Dar dacă găsesc ceva? întrebă cu îngrijorare una dintre pasagere.

— N-au ce să găsească: n-avem nimic în afară de ceea ce aparţine Crucii-Roşii.

— Ghennadi Nikolaevici, uiţi că, în primul rând, pot să ne strecoare chiar ei vreun obiect interzis şi, în al doilea rând, să declare că prezenţa pasagerilor pe nava noastră este ilegală, spuse repede Feighelson, care era vădit emoţionat.

— Convenţia de la Haga nu interzice organizaţiilor Crucii-Roşii să ia sub ocrotirea lor femei şi copii, obiectă Petrov.

Peste puţin, Kabaiasi coborî în salon şi ceru tabelul pasagerilor. Trebui să fie alcătuit la iuţeală.

Trecu încă vreun sfert de oră de aşteptare apăsătoare. Oamenii lui Kabaiasi începură să apară, raportându-i rezultatele cercetării.

Căpitanul îi ascultă cu un aer imperturbabil şi dădu câteva dispoziţii scurte.

Cu o netăinuită îngrijorare, toţi ruşii aflaţi acolo urmăreau convorbirea lor, silindu-se să ghicească după expresia

feţelor vorbitorilor, ce anume discutau. Deodată, farmacistul năvăli tulburat în salonul ofiţerilor.

— Să fie cu iertare! strigă el către Petrov. Ei consideră că salpetrul e contrabandă de război. Or, salpetrul figurează în inventarul farmaceutic şi n-avem decât o cantitate foarte mică.

În urma lui Feighelson intrară doi japonezi. Unul ţinea în mâini borcanul cu pricina.

După cercetare, Kabaiasi declară că salpetrul va fi confiscat, iar Mongolia, lăsată să-şi vadă de drum, dacă acest lucru va fi autorizat de amiralul Togo.

Toată lumea răsuflă uşurată.

— Noi respectăm cu stricteţe normele convenţiilor de la Geneva şi Haga, şi dumneavoastră aţi fost acum martori oculari asupra acestei proceduri, le spuse Kabaiasi ruşilor, înainte de a părăsi vaporul.

Barca japoneză părăsise vasul-spital. Ohotski, care ieşise din ascunziş, ordonă să se pornească înainte cu toată viteza. Între timp, escadra rusă se îndepărtase destul de mult, aşa că vaporul fu nevoit să mărească viteza pentru a o ajunge din urmă.

Erau aproximativ orele 4 după amiază. Soarele se apropia simţitor de asfinţit. Marea se menţinea tot calmă, iar orizontul limpede. La tribord, dinspre apus, japonezii se apropiau încet de escadra rusă, care naviga în plină viteză în direcţia capului Şantung. Pe navele de la Arthur nu se vedeau urme de distrugeri; ele navigau la distanţe şi intervale diferite. Crucişătoarele în linie de şir, în drum paralel, la babord, la un interval de zece cabluri de cuirasate. În babordul crucişătoarelor se întindea linia de şir a torpiloarelor. Mongolia îşi ocupă postul în pupa acestora.

După vizita japonezilor, moralul crescuse simţitor. Adunaţi sus, pe punte, toţi cei de pe vas îşi împărtăşeau impresiile cu privire la emoţiile prin care trecuseră cu câteva clipe mai înainte. Ţesarevici întreba prin semnale dacă pe

Mongolia era totul în ordine; comandantul răspunse afirmativ. Era vădit că cei de pe nava-amiral fuseseră îngrijoraţi de soarta navei-spital.

De îndată ce nava din capul escadrei japoneze ajunse în drum paralel cu cuirasatul Poltava, pe acesta bubui un tun de 12 ţoli. Celelalte nave urmară pilda cuirasatului. Răspunsul japonezilor nu întârzie şi peste puţin, lupta se încinse pe toată linia. Trecând în zbor dincolo de navele escadrei ruse, obuzele japoneze începură să cadă în preajma Mongoliei. Atunci Ohotski se grăbi să se îndepărteze.

De pe punte se vedeau limpede amândouă escadrele angajate în bătălie: ruşii, mai aproape, la vreo douăzeci de cabluri; japonezii, la vreo 60-70. Ambele escadre se învăluiră în fumul stârnit de tir şi de explozii, dar obuzele japoneze se spărgeau, ridicând trombe uriaşe de fum negru, gros, pe când cele ruseşti stârneau doar un fum verde slab, greu de observat. De aceea, părea că cuirasatele ruseşti aveau de suferit mult mai mult decât cele japoneze. Mai des lovite erau navele-amiral Ţesarevici şi Peresvet care, din când în când, dispăreau cu totul în valurile de fum negru.

— Ia uite cum îi trăsnesc pe ai noştri! rosti Ohotski, tulburat. Iar japonezii, parcă ar fi vrăjiţi: n-au primit nici o lovitură!

— Ia uită-te mai atent, Izmail Dmitrievici: ai să vezi că nu scapă nici ei. Vezi fumuleţele alea verzi? Sunt exploziile obuzelor noastre, lămuri ofiţerul de cart.

Toate binoclurile şi ocheanele disponibile acţionau de zor. Cu răsuflarea oprită, toată lumea urmărea tragedia ce se desfăşura înaintea ochilor ei.

Multe femei izbucneau în plâns, mai ales atunci când obuzele nimereau în navele pe care se aflau cei dragi.

— Nu mai pot, nu mai pot să privesc! ţipă deodată isteric o pasageră, zărind o volbură uriaşă de fum învăluind Pobeda. Sigur că acolo n-a mai rămas nimeni în viaţă!

Totuşi, chiar în clipa următoare, cuirasatul apăru din nou, limpede, iar pe el nu se observau nici un fel de distrugeri.

Doamnele prea neliniştite erau duse aproape cu sila jos.

Riva continua să urmărească cu curaj ceea ce se petrecea pe Sevastopol… Iată că la bordul lui ţâşni un vârtej de flăcări şi de fum; în aceeaşi clipă, un incendiu izbucni la prova. Tânăra femeie închise ochii îngrozită.

După Sevastopol, izbucni şi pe Poltava un incendiu. Limbi de flăcări ţâşneau prin fum. Prin binoclu se zăreau, ca nişte puncte albe, oamenii care alergau pe punte.

Aproape în acelaşi timp Peresvet rămase fără arboreţi la ambele catarge. De pe Retvizan fu smulsă o jumătate din coşul de la mijloc.

Pe măsură ce distanţa între cele două escadre se micşora, urmele distrugerilor de pe navele japoneze apăreau mai vizibile. Tirul lor slăbea văzând cu ochii.

— Ai noştri se bat ca nişte bravi! spunea admirativ Ohotski. Nu se ştie încă a cui va fi biruinţa!

Iată cum au descris ziarele japoneze această bătălie: „Fiind informat că escadra rusească plănuia să iasă în larg, amiralul Togo s-a grăbit să concentreze pe căile de acces spre Arthur toate navele de război aflate în acel sector, în total optsprezece nave de luptă, printre care 4 cuirasate, 6 crucişătoare cuirasate şi 8 uşoare. În afară de aceasta, a fost adusă şi flotila de torpiloare, cu un efectiv de 50 torpiloare.

La luptă n-a luat parte însă decât primul grup de nave cuirasate, compus din patru cuirasate şi două crucişătoare cuirasate de cel mai nou tip, sub ordinele personale ale amiralului Togo. Spre amiază, amiralul a observat escadra rusească, navigând în drum sud-est, la o distanţă de 10 mile şi, profitând de superioritatea în viteză de care dispunea, s-a grăbit să-i iasă înainte.

În cursul celui dintâi angajament, navele nipone au fost lovite de mai multe obuze de mare calibru, care au provocat distrugeri însemnate. Amiralul Togo a rupt temporar lupta

pentru repararea avariilor. Escadra rusă aproape că şi pierise din vedere, când japonezii au fost, în sfârşit, în stare să pornească din nou în urmărirea ei.

A doua fază a luptei s-a desfăşurat de la o depărtare de 51 cabluri, pe linii convergente.

Bătălia a fost de o înverşunare neobişnuită. Cu toată superioritatea numerică a japonezilor în artilerie de calibru mare şi, mai ales, mijlociu, ruşii au luptat cu îndârjire, pricinuindu-ne distrugeri foarte importante.”

Amiralul Togo se afla în cabina de comandă a navei-amiral Mikaza din capul escadrei. El urmărea cu încordare prin binoclu mersul bătăliei, dând din când în când ordine scurte. O expresie de încordată concentrare stăruia pe faţa lui palidă, lunguiaţă, de un tip aproape european, cu barbişonul, pe jumătate cărunt, tuns scurt. În aparenţă, îşi păstra calmul desăvârşit, fără să-şi trădeze îngrijorarea, mereu în creştere, în privinţa deznodământului bătăliei.

Până atunci, ruşii nu dăduseră încă niciodată atâtea dovezi de tenacitate şi îndârjire. Cuirasatul Mikaza era în întregime învăluit în fumul exploziilor şi incendiilor care izbucneau la bord. În unele clipe acest fum aproape că împiedica vizibilitatea teatrului bătăliei. Vuietul canonadei se contopea cu exploziile obuzelor ruseşti care loveau în Mikaza.

Aproape toate piesele care compun suprastructura navei fuseseră distruse sau smulse de la locurile lor; pe puntea pustiită de explozii zăceau cadavre neridicate. Unul dintre tunurile turelei din prova fusese avariat; celălalt funcţiona anevoie. Turela de la pupa, cu piese de 12 ţoli, fusese de asemenea scoasă din acţiune; jumătate din piesele de calibru mijlociu din babord nu mai funcţionau. Nu mai erau destui servanţi pentru tunuri.

Comandantul cuirasatului, comandorul Hirota, fusese de mult scos din luptă; aproape tot personalul din statul-major al amiralului se afla la postul de prim-ajutor. Acum, comanda cuirasatului o preluase al treilea locotenent-

comandor în ordinea vechimii. Sosi raportul medicului-şef care menţiona că fuseseră scoşi din luptă zece ofiţeri şi circa două sute matrozi.

Amiralul ieşi pe punte şi privi spre navele care veneau în linie după Mikaza. Tânărul mus-gornist care stătea alături de el se grăbi să îndrepte luneta într-acolo. În urma amiralului ieşiră din cabină ofiţerii din statul său major şi doi semnalizatori. În clipa aceea un obuz rusesc lovi un coş. Schijele împroşcară cabina blindată, de comandă, şi puntea. Crispându-se, amiralul ordonă ca luneta să fie mutată la babord. Ordinul fu executat imediat. Aplecat asupra ocularului, Togo începu să privească navele care-l urmau.

Asahi ardea. Prin fumul incendiului, se vedeau catargul mare, retezat de la jumătate, şi părţi din suprastructură, grav avariate Cu toate acestea cuirasatul continua să susţină un foc intens. Asahi era urmat de Fudji. Importanţa distrugerilor de pe el putea fi apreciată după tirul său lent. Pe crucişătorul din coadă Iacumo se zăreau încă limbi de foc. În clipa aceea, cuirasatul Şikişima, al patrulea după nava din cap, ieşi brusc din formaţie, spre babord, şi, pentru o clipă, putu fi văzut limpede. Ambele punţi din prova erau distruse. Din turela de la pupa, doar un singur tun de 12 ţoli mai ieşea din ambrazură; coşurile fuseseră grav avariate. Peste puţin, Şikişima reintră în formaţie şi dispăru în pupa navelor dinaintea sa.

Amiralul îşi ridică ochii de la ochean şi privi spre escadra rusă. Scăpătând spre asfinţit, soarele o lumină din plin. Cu toate avariile şi incendiile, ea îşi continua drumul, fără să-şi reducă intensitatea tirului.

Togo porni îngândurat, revenind spre cabina de comandă. Suflul unei explozii năprasnice, izbucnite în apropiere, îl izbi violent în spate. Auzi înapoia sa un ţipăt slab. Se uită îndărăt: pe punte se zvârcolea în chinurile morţii tânărul gornist, fără să lase din mâini goarna spartă; luneta zăcea alături, sfărâmată. Unul dintre ofiţerii din statul său major

pierise; celălalt, stăpânindu-şi durerea, îşi strângea cu mâna coasta rănită.

— Unde-i locotenentul Konoe? îl întrebă amiralul.

— A căzut ca un samurai, întru gloria adoratului nostru Tenno, răspunse, făcând o sforţare, ofiţerul, cu buzele albe de durere.

— Duceţi-vă numaidecât să vă panseze, îi ordonă Togo, văzând că-i curge sângele.

— Daţi-mi voie. Ofiţerul ridică mâna şi amiralul observă că o bucăţică de carne însângerată se lipise de steaua Soarelui-Răsare ce-i împodobea pieptul.

Togo o dădu jos cu dezgust, privindu-şi cu părere de rău vestonul său alb ca zăpada, acum pătat.

Intrând în comanda cuirasată, chemă printr-o mişcare din cap pe căpitanul de rangul II Izida, locţiitorul şefului de stat-major, care fusese rănit. Ofiţerul se apropie imediat şi luă respectuos poziţia de drepţi, aşteptând ordine. Amiralul rămase o clipă tăcut. Un roi de gânduri îi trecu vijelios prin cap. Situaţia critică a escadrei japoneze era evidentă. Se punea problema ieşirii din luptă; o asemenea acţiune ar fi însemnat însă eşecul planului de bază operativ, care prevedea stăvilirea joncţiunii escadrei din Arthur cu cea din Vladivostok. Pe de altă parte, continuarea luptei ameninţa să provoace grupului de cuirasate atâtea avarii, încât acesta risca să fie scos din acţiune pentru multă vreme, lăsând ruşilor superioritatea pe mare, fie şi temporară. E adevărat că lângă insula Ţuşima se afla şi escadră de crucişătoare cuirasate a amiralului Kamimura, iar în arhipelagul de lângă coasta Coreii mai aşteptau vreo treizeci de torpiloare. În schimb însă, şi crucişătoarele din Vladivostok puteau veni în ajutorul ruşilor.

În cele din urmă birui prudenţa.

— Să se ridice semnalul „Atenţiune”! se adresă amiralul lui Izida.

— Executat! raportă după o clipă ofiţerul.

— Escadra să se retragă spre Sasebo, rosti răspicat Togo.

Izida îl privi, uimit, speriat.

— Cum, excelenţa voastră consideră că ruşii au câştigat bătălia? întrebă el cu sfială.

— Da.

Ofiţerul deschise larg ochii negri, puţin piezişi, şi apoi, privind în direcţia escadrei inamice, strigă deodată bucuros:

— Nava-amiral a ruşilor e scoasă din acţiune!

— Ia uitaţi-vă la Ţesarevici! strigă deodată o pasageră.

Cuirasatul executase o întoarcere neaşteptată la babord şi se înclinase atât de mult, încât toată lumea avea impresia că în clipa următoare se va răsturna.

Un ţipăt de spaimă străbătu puntea şi comanda. Toţi aveau impresia că Ţesarevici se va scufunda imediat şi uitară pentru câteva clipe de ei, de Mongolia, de tot şi de toate. Ţesarevici se echilibră însă într-un chip tot atât de surprinzător, continuând, însă, să întoarcă mereu spre babord, parcă ar fi fost gata să abordeze Sevastopolul sau Peresvetul. Făcându-i loc, ambele cuirasate întoarseră prova spre inamic.

Cuirasatul Retvizan, care naviga după Ţesarevici, urmă, în primele clipe, nava-amiral; apoi schimbă brusc direcţia şi se repezi asupra japonezilor. Numai Pobeda şi Poltava menţineau drumul iniţial. Escadra îşi pierduse ordinea formaţiei. Acum tot focul japonezilor se concentrase asupra cuirasatului Retvizan, dar loviturile lor erau prea lungi, din cauza apropierii lui rapide. Trăgând continuu cu toată artileria de la bord, cuirasatul se năpusti asupra navei Mikaza, care însă nu-l înfruntă, ci bătu repede în retragere. Celelalte nave din escadra rusească nu-l urmară însă pe Retvizan. Aflându-se mai aproape de japonezi decât de forţele proprii, sub focul nimicitor al întregii escadre inamice, cuirasatul Retvizan fu nevoit să facă repede cale întoarsă.

Mai trecură câteva clipe. Cuirasatele ruse răspundeau mereu, prin foc, inamicului, dar toate se deplasau fără rost

şi, în sfârşit, în plină neorânduială, ele începură, unul după altul, să se îndrepte spre Arthur.

Pe Ţesarevici, care gira mereu în jurul lui, se ridică un semnal din mai multe pavilioane.

— Amiralul predă comanda”, descifră semnalizatorul.

— Asta înseamnă că Vitgheft ori a murit, ori e grav rănit, spuse Ohotski, clănţănind din dinţi, emoţionat.

— Când a pierit Makarov, toată lumea spunea: nava ca nava, numai pe amiral să nu-l pierdem; acum însă se poate zice: amiralul ca amiralul, numai nava să rămână întreagă, îl consolă medicul-şef Petrov.

Urmând nava-comandant, Askold şi celelalte crucişătoare se apropiau de cuirasate, dar acestea continuau să evolueze dezordonat, întrecându-se unele pe altele şi trăgând în toate direcţiile, aşa că două, trei obuze căzură lingă Mongolia.

— Cârma dreapta! comandă Ohotski, şi vaporul începu să se întoarcă cu pupa spre escadră. Timp de câteva clipe, de pe punte nu se zări nimic din pricina fumului care ieşea din coş.

— Sunt bătuţi, se retrag, mama lor! strigă deodată Ohotski, cuprins subit de o înflăcărare războinică.

— Ne-a părăsit maică precista! rosti timonierul, scoţându-şi bereta şi făcându-şi cu evlavie semnul crucii. Ei, mulţi matrozi, sărmanii, s-au înălţat astăzi în împărăţia cerurilor.

— Tacă-ţi gura, nătărăule! i-o reteză ofiţerul de cart. Şi aşa mi-e lehamite de ce văd! Mai vii şi tu acum cu prostiile tale!

Cuirasatele continuau însă să se retragă în debandadă, ca o turmă, spre Arthur. Japonezii nu le urmăreau, mulţumindu-se doar să tragă asupra lor de la distanţă. În clipa aceea, crucişătoarele se apropiară de cuirasatul Retvizan care gonea înaintea tuturor. Pe Askold se ridică un semnal. Revărsând un fum gros din toate coşurile, crucişătorul se repezi cu toată viteza spre grupul de nave japoneze ce se zărea în depărtare. Novik îl urmă. Ambele nave dispărură repede pe marea care începea să se

întunece spre răsărit. O canonadă puternică se auzi câtva timp în depărtare; apoi liniştea se înstăpâni nemărginită.

Uriaş, roşu, soarele în asfinţit scăpăta sub zare. Cele din urmă raze ale lui însângerau marea ce se tălăzuia necurmat. Pe fondul ei se profilau limpede siluetele navelor ruseşti. Afundându-şi adânc provă în apă, cu coşul dinainte retezat, cuirasatul Retvizan îşi continua mereu marşul, urmat de Poltava, cu pupa cufundată în valuri. Ceva mai departe, continuând să ardă, venea cuirasatul Ţesarevici, cu toată suprastructura făcută praf, şi Sevastopol, cu un tun de 12 ţoli de la turela prova răsturnat şi cu coşul din prova doborât. Puţin mai încolo, se zăreau cuirasatul Peresvet, cu vârfurile catargelor retezate şi cu suprastructura de la pupa sfărâmată, şi Pobeda, cu cele două coşuri din prova turtite şi cu o spărtură în babord, deasupra liniei de plutire. Numai pe Diana şi pe Pallada nu se zărea nici o urmă de distrugeri.

Riva privea cu deznădejde spre navele mutilate, crunt încercate.

— Se pare că escadra noastră se întoarce definitiv la Arthur, rosti Ohotski, posomorât.

— Ce vorbeşti! S-ar putea ca îndată ce se întunecă să ne continuăm drumul, răspunse Petrov care se urcase pe puntea de comandă.

— Dacă avariile nu sunt prea grave, n-are rost ca escadra să se întoarcă la Arthur; iar dacă sunt grave, nu poţi să le repari nici acolo, mai ales sub bombardamentul de pe uscat.

— Navele au să se aprovizioneze cu cărbuni, apă, alimente, şi după reparaţia avariilor vor pleca din nou în larg.

— La Arthur nu există provizii. Fortăreaţa are să le ia şi ceea ce au. Marinarii vor fi trecuţi pur şi simplu la infanterie şi tunurile, predate forturilor, bombăni posomorât Ohotski.

— Nu se ştie câte nave vor putea să se mai întoarcă. Torpiloarele japoneze dau năvală din toate părţile, îi ţinu

isonul ofiţerul de cart. Să n-o păţim şi noi în încăierare… Şirul acesta de nave parcă ar fi o procesiune funebră.

— De ce procesiune funebră? întrebă Riva. Crezi că sunt mulţi morţi pe escadră? O podidiră lacrimile; nervii ei încordaţi cedară.

— Să mergem jos! îi spuse comandantul, susţinând-o de braţ.

Riva aruncă cea din urmă privire spre soarele ce dispărea sub orizont. Asfinţitul era purpuriu. Parcă şi marea luase culoarea sângelui.

Deşi fără lună, noaptea nu era prea întunecoasă: pe cer se vedeau lunecând nori uşori, aproape străvezii. Prin perdeaua lor netedă stelele îşi strecurau lumina blândă, difuză. Dinspre sud se rostogoleau neliniştit valuri mărunte; Mongolia tanga şi rula sensibil.

În salon, vesela zăngănea uşor. Unii începură să simtă o uşoară ameţeală şi se grăbiră să se culce.

Nava-spital îşi urmă drumul, paralel cu al cuirasatelor, menţinându-se la câteva cabluri de ele.

O dată cu căderea nopţii fură aprinse toate luminile de drum şi de poziţie – cea din prova şi cele din borduri. La prova şi la pupa fură instalate mai multe felinare puternice. Toate hublourile necamuflate erau luminate puternic.

Prin aceste măsuri, Ohotski voia să-şi ferească vaporul de atacurile torpiloarelor japoneze care, profitând de întuneric, se repeziseră la atac asupra navelor ruseşti în retragere. Dar, întrucât naviga în acelaşi drum, paralel cu escadra, indica astfel inamicului poziţia acesteia; de aceea, cei de pe Peresvet îi ordonară, printr-un semnal, ori să ia alt drum şi să se îndepărteze, ori să stingă luminile şi să se pună sub protecţia escadrei. Comandantul Mongoliei preferă să se afle cât mai departe de locul bătăliei şi să ajungă în afara bătăii maxime a artileriei. Mări viteza şi începu să depăşească escadra rusă care se deplasa încet.

Observând acest lucru, pasagerii veniră şi îl implorară să nu se îndepărteze de cuirasate:

— Dacă rămânem singuri, japonezii ne capturează cu siguranţă şi ne duc cu ei. Nici măcar n-are să ştie nimeni ce s-a întâmplat cu noi.

Ohotski începu să şovăie. În clipa aceea însă, o flotilă de torpiloare japoneze se repezi ca un pâlc de umbre uşoare spre escadra rusă; cuirasatele ripostară aproape simultan, trăgând cu toate lunurile, şi mai multe obuze căzură în mare, nu departe de Mongolia.

— Cârma dreapta! strigă comandantul, speriat, şi Mongolia începu să se îndepărteze cu toată viteza de escadră.

Riva se urcă pe punte. Adierea uşoară a brizei nocturne răcorea plăcut obrazul. Stelele sclipeau sus pe cer. Valurile legănau domol vaporul în plină viteză, împroşcând din când în când puntea cu stropi mărunţi, săraţi. Bărcile de salvare, ridicate la gruie, scârţâiau încetişor în ritmul tangajului. Printr-un tambuchiu deschis se auzea zgomotul cadenţat al maşinilor.

Pe punte nu era nimeni. Riva se duse la pupa, se rezemă cu coatele de copastie şi privi cu încordare în direcţia escadrei ruseşti. Bubuiturile ba se potoleau, ba se dezlănţuiau cu turbare. Pe nici o navă nu se zăreau lumini de proiectoare. Cuirasatele se ascundeau în întuneric, ferindu-se de atacurile cu mine.

„Cât de mult s-a întins escadra noastră!” îşi zise Riva în gând.

În clipa aceea, foarte aproape, în prova Mongoliei răsări pe neaşteptate silueta unei nave mari de război. Nava-spital abia putu să evite coliziunea. Imediat după aceea, luminat de Mongolia, un crucişător uşor, japonez, trecu pe lângă bordajul ei; prin portavoce se strigă ceva în englezeşte, dar la sfârşit răsună o înjurătură rusească.

Riva privea ca fascinată vasul oţeliu, cu tunuri lungi, subţiri, lucind slab prin întuneric, din care, poate, în ziua aceea, zburase moartea ca să-i răpună prietenii şi

cunoscuţii de pe navele ruseşti. Gândul că şi Andriuşa al ei putea să fie printre morţi o cutremură.

— Încotro mergem? îl întrebă ea pe Feighelson care se apropiase de ea.

— Mă tem că de-a dreptul în iad! O dată am nimerit în bătaia tunurilor; acum, era cât p-aci să ne spargă bordajul; mai avem în perspectivă barajele de mine de la Arthur.

— Aşadar, ne întoarcem? Atunci, de ce nu mergem paralel cu direcţia escadrei?

— Pentru ca torpiloarele japoneze să nu ne ia, doamne-fereşte, drept o navă de război şi să ne scufunde.

— Şi când ajungem la Arthur?

— Comandantul nostru se pare că nu se încumetă să treacă noaptea prin barajele de mine, aşa că nu vom ajunge înainte de zorii zilei.

— Numai de-ar sosi cu bine acolo şi escadra noastră. Dacă se scufundă vreo navă n-o să fim acolo ca să salvăm răniţii şi pe cei în pericol de a se îneca.

— Acum trebuie să ne gândim la salvarea noastră, nu a altora.

— Dacă-i aşa, atunci ce rost a avut ca Mongolia să iasă în larg?

— Asta o ştiu cei mari; în ceea ce mă priveşte, întotdeauna am preferat să am sub picioare pământul.

Petrov se ivi dintr-un tambuchiu, scrută prin binoclu orizontul, mormăi posomorât: „Unde naiba ne ducem?” şi se urcă la comandă. După ce schimbă câteva cuvinte cu comandantul despre menirea Mongoliei ca navă-spital a Crucii-Roşii, Petrov ordonă să se adune pe coverta superioară tot personalul medical şi matrozii, cărora le adresă următoarele cuvinte:

— Prieteni! Mongolia noastră e o navă-spital a Crucii-Roşii şi ne putem îndrepta în voie spre orice port neutru, sau chiar spre Vladivostok, iar de acolo să ne întoarcem în Rusia. Japonezii nu ne vor opri, dar asta ar însemna să dezertăm din Arthur-ul asediat, unde, după cum ştiţi, e

mare lipsă de medici, surori, infirmieri şi medicamente. Aparatura Roentgen de la bordul Mongoliei e tot ce poate fi mai perfecţionat în această privinţă. La Arthur există doar o instalaţie slăbuţă, la Spitalul Marinei. Aşadar, după părerea voastră, încotro să ne îndreptăm: spre Arthur ori spre vreun port neutru?

Cei aproape două sute de oameni îl ascultaseră într-o tăcere încordată. Siluetele lor întunecate se conturau slab pe fondul cerului nocturn.

— Îmi daţi voie? se auzi glasul emoţionat al uneia dintre surori. O fată liniştită, măruntă, modestă, care trecea de obicei neobservată, prinse deodată curaj. După mine, răspunsul nu poate să fie decât unul singur: înapoi, la Arthur! Dacă acolo e nevoie de noi – acolo trebuie să mergem. Fireşte, putem pieri uşor în fortăreaţa asediată; dar tocmai de aceea suntem noi rusoaice, nepoate ale surorilor de caritate de la Sevastopol, ca să împărtăşim cu ostaşii noştri toate greutăţile şi primejdiile războiului.

— Are dreptate! înapoi, la Arthur, la ai noştri! o sprijini zgomotos mulţimea.

— Am trăit împreună la Arthur şi o să murim tot împreună! rosti cu glas tare un matroz din echipajul vaporului. Dacă o să fie nevoie, mergem în linia întâia, tragem cu tunurile, punem mâna pe puşti.

— Care e părerea dumneavoastră, domnilor? se adresă Petrov medicilor.

— Patria ne-a trimis la Arthur; acolo trebuie să rămânem până la terminarea războiului. Refugierea într-un port neutru e dezertare, răspunse în numele tuturor Mirotvorţev, medicul secund, înalt şi uscăţiv, care sosise la Arthur după începerea ostilităţilor.

— Nevasta mea o să rămână văduvă înainte de vreme, spuse în şoaptă farmacistul, însă n-avu curajul să vorbească cu glas tare.

— Vă mulţumesc, prieteni, pentru hotărârea luată. Adevăraţii ruşi, adevăraţii fii iubitori ai ţării lor, nici nu

puteau vorbi altfel. Daţi-mi voie să consider închis consiliul nostru improvizat de război, rosti cu emoţie Petrov. Căpitane Ohotski, vă rog să luaţi direcţia Arthur, adăugă el întorcându-se spre comandantul Mongoliei.

— Îmi declin toată răspunderea în eventualitatea că vom fi scufundaţi de o mină sau de un obuz, răspunse de pe puntea de comandă Ohotski, tulburat.

— Întrucât facem parte din personalul Crucii-Roşii, suntem datori să ne riscăm viaţa pentru salvarea altora, răspunse Petrov.

În pofida tuturor temerilor, spre zorii zilei Mongolia ajunse cu bine la Arthur. În primele ore ale dimineţii, se dezlănţui o ploaie torenţială. La orizont, prin negura premergătoare zorilor, se contura masivul sumbru al Liaoteşan-ului. Încetinind viteza, deşi se lumina de ziuă, Mongolia ancoră prudent, departe de ţărm, în dreptul intrării în radă. Tot acolo se opriseră cuirasatul Sevastopol, Pallada şi torpilorul Boiki93. La tribord, lângă baia Tahe, se zărea cuirasatul Retvizan.

Pasagerele, care nu închiseseră ochii aproape toată noaptea, se repeziră pe punte. Cel dintâi lucru pe care îl văzură fu o spărtură deasupra liniei de plutire la prova cuirasatului Sevastopol, astupată la iuţeală cu scânduri. O altă spărtură mare se căsca la pupa. Bordajul era plin de cercuri roşii, cu numeroase raze în toate direcţiile – urme ale loviturilor lăsate de obuzele japoneze. Ambele catarge fuseseră rupte, iar coşul din prova doborât. Suprastructura, neagră de fum, arsese, tunurile aveau ţevile deteriorate. Toate acestea îi dădeau cuirasatului o înfăţişare jalnică.

Pe navă, ca un furnicar răscolit, forfoteau matrozii, făcând rânduială. Pe puntea superioară de la prova, Essen, cu şapca dată pe ceafă, dădea prin megafon felurite ordine, iar lângă el, sprijinit cu coatele de copastie, Akinfiev privea palid, obosit.

Riva duse palmele pâlnie la gură, îl strigă şi-şi flutură batista. Locotenentul o vesti prin megafon că e teafăr şi

nevătămat.

— Ce pierderi aţi avut? se auziră dintr-o dată mai multe voci.

— Morţi nu sunt. Răniţi – doi ofiţeri şi cincizeci de matrozi.

Peste puţin, dinspre sud se iviră Peresvet, Pobeda şi Poltava, apropiindu-se în linie de şir împreună cu două torpiloare. Din când în când, se apărau cu focuri de navele japoneze, ce se întrezăreau la orizont. Astfel, aproape toată escadra se adunase la Arthur; lipseau cuirasatul Ţesarevici, Askold, crucişătoarele Diana, Novik şi cinci torpiloare.

Dragoarele trimise din Arthur începură să cureţe rada de mine, pentru trecerea navelor. De pe toate navele se aduceau răniţi pe Mongolia.

Nava-spital care nu avusese nici o activitate în timpul bătăliei se umplea repede. Tot personalul medical alergă la posturi. Mongolia se îndreptă spre intrarea portului în urma celorlalte nave.

Amiralul Vitgheft nu închisese ochii o clipă în noaptea premergătoare plecării escadrei. De cu seară, avusese tot felul de consfătuiri cu comandanţii navelor, dând cele din urmă dispoziţii escadrei şi navelor care rămâneau în Arthur. Într-o dispoziţie sumbră, Vitgheft spunea mereu că în lupta care o aştepta, escadra era sortită înfrângerii. În zadar se străduia să-l îmbărbăteze amiralul Matusevici, şeful statului său major, care spre deosebire de comandantul flotei, credea cu tărie în izbândă.

— De ce, Wilhelm Karlovici, sunteţi atât de trist? Dumnezeu e milostiv, iar Togo nu-i atât de înspăimântător cum se spune! Desigur, nu vom scăpa fără pierderi, căci nu putem evita lupta. Totuşi, unele nave vor izbuti să răzbească spre Vladivostok, stăruia el.

În loc de orice răspuns, Vitgheft dădu din mână abătut:

— Orice ai spune, Nikolai Alexandrovici, dar, după mine, acţiunea de mâine e curată aventură, sortită dinainte eşecului. Poate că răposatul Stepan Osipovici Makarov ar fi fost în stare să execute o asemenea misiune, dar eu nu sunt

comandant de flotă şi nu-i voi putea face faţă, obiecta el, cu glas domol, stins.

Comandanţii navelor, care soseau pe Ţesarevici pentru cele din urmă ordine, primeau dispoziţii amănunţite asupra misiunii lor; apoi, Vitgheft îi întreba confidenţial dacă speră în victorie. Aproape toţi comandanţii răspundeau stereotip:

— Cum va fi voia domnului… Dacă ne va ajuta Sfântul Nicolae, îl vom birui pe japonez; de nu, vom şti să murim cu cinste.

Despărţindu-se, Vitgheft îi săruta pe toţi la rând şi-i binecuvânta urându-le să se poarte vitejeşte. Starea sufletească a comandanţilor în subordine varia de la om la om. Prinţul Uhtomski declara pe faţă că nu vedea în ieşirea escadrei o încercare de a străpunge blocada, ci doar o nouă ciocnire cu japonezii.

În schimb, Reizenstein, comandantul flotilei grupului de crucişătoare, recent avansat contraamiral, rosti scurt:

— Aici nu mă mai întorc cu crucişătoarele. Nu ştiu dacă voi ajunge la Vladivostok, în fundul mării, ori în vreun port neutru, dar sunt perfect convins că n-am să mai văd bălţile de la Arthur, numite, printr-o confuzie, Bazinul de vest şi Bazinul de est.

Vitgheft îi elogia călduros bărbăţia şi-l autorizã să acţioneze în clipe dificile din proprie iniţiativă, împreună cu grupul, în limitele capacităţii de luptă a unităţii lui tactice.

Spre miezul nopţii, după ce îngădui ofiţerilor din statul-major să se retragă spre a se odihni, amiralul îşi chemă fiul, care se afla pe crucişătorul Peresvet.

Tânărul ofiţer, plin de înflăcărare războinică, veni la tatăl său. Nu se îndoia nici o clipă de victorie, ba visa chiar că vor bombarda insulele japoneze, dar starea sufletească a amiralului izbuti să-l descumpănească.

— Tată, cum vei conduce mâine escadra în luptă, din moment ce nu crezi în victorie? spuse el mirat.

— Numai câţiva oameni din escadră cred în victorie; ceilalţi nu fac altceva decât să execute ordinul ţarului,

răspunse tatăl lui cu un aer obosit.

Bătrânul amiral îşi privea cu duioşie fiul, al cărui chip i-o aducea atât de bine aminte pe răposata lui soţie; aceiaşi ochi căprui, aceleaşi buze roşii de copil, acelaşi oval feminin, delicat, al obrazului.

Amiralul îşi aminti de anii îndelungaţi pe care îi trăise alături de soţia lui şi, pe neaşteptate, aduse vorba de acele clipe. Îi povesti pe îndelete fiului cum o ceruse în căsătorie pe soţia sa; cum venise pe lume el, Vasea; aminti scene din copilăria lui. Pe urmă, trecu la poveţe: era testamentul său, la care se gândise de mult, în toate amănuntele.

— Tată, dar de ce vorbeşti în felul acesta, ca şi când ai fi sigur că o să mori curând! încercă tânărul miciman să-l întrerupă.

— Te-am chemat atât de târziu tocmai pentru a-mi lua adio de la tine. Totul este în mâinile domnului; presimt însă că am să pier în lupta de mâine.

Tot vorbind astfel, noaptea trecu pe neobservate. Vitgheft îşi binecuvântă fiul cu o iconiţă ocrotitoare şi-l privi îndelung din urmă până când barca lui dispăru în ceaţa premergătoare zorilor…

Îndată ce navele începură să se angajeze în radă, amiralul se urcă pe puntea de comandă şi n-o mai părăsi. Privea oarecum absent escadra care ieşea încet în rada exterioară, lăsând ca şeful statului său major să dea toate ordinele cuvenite.

Matusevici, care dormise foarte bine, se înviorase, şi acum alerga de colo-colo dând ordine, presându-şi subalternii, zorind pe comandanţii întârziaţi şi fredonând vesel melodia lui favorită din „Frumoasa Elena”. Încetul cu încetul, tot statul-major se obişnui să i se adreseze lui pentru dispoziţii, lui Vitgheft rămânându-i doar să dea din cap în semn că aprobă ordinele date de Matusevici.

Când escadra porni după dragoarele de mine, Vitgheft se lăsă în fotoliul moale, adus pe punte anume pentru el, şi, tăcut, începu să privească prin binoclu orizontul; scruta

zarea şi urmărea escadra, care se înşiruise în urma navei-amiral, oprindu-şi îndelung ochii asupra cuirasatului Peresvet, al patrulea din cap, cu speranţa că îşi va distinge fiul.

Observând grupul de cuirasate japoneze, ce apăruse la orizont, amiralul lăsă dragoarele de mine să se întoarcă la Arthur şi ordonă crucişătorului Novik, care naviga în capul formaţiei, să-şi reia postul. Când cuirasatul Ţesarevici ieşi din linia de şir, în urma defectării maşinilor, Vitgheft se scutură de apatia lui şi începu să-l admonesteze în termeni violenţi pe comandantul cuirasatului, căpitanul de rangul I Ivanov. Uimit de tonul neobişnuit al amiralului, comandantul încearcă să se dezvinovăţească, dar Vitgheft îi ordonă să tacă şi să ia măsuri pentru repararea imediată a maşinilor.

Ofiţerii din statul-major priveau cu mirare spre amiralul lor, de obicei blajin şi calm. Matusevici încetă chiar să fredoneze şi spuse aprobator:

— Deşi nu face să vă supăraţi pentru nişte fleacuri, tot e mai bine aşa, decât să staţi posomorât şi îngândurat. O să vedeţi, Wilhelm Karlovici, astăzi îi batem pe japonezi, îl îmbărbăta el pe comandantul escadrei.

— Ptiu, ptiu! Să nu-ţi fie de deochi, Nikolai Alexandrovici! răspunse amiralul, scuipând superstiţios peste umăr.

Dispoziţia amiralului nu putea să nu se răsfrângă asupra oamenilor din statul său major, iar prin ei, asupra tuturor ofiţerilor de la bordul cuirasatului. Până şi cei tineri, cu toată firea lor fluşturatică, se posomorâră, privind întunecaţi grupul de cuirasate al amiralului Togo, care se apropia spre a bara drumul escadrei ruseşti. Navele japoneze, foarte vizibile, veneau ca la paradă. Menţinând distanţele şi navigând în siajul navei amiral, cu ţevile de oţel ale tunurilor lucind stins în soare, japonezii se apropiau repede.

Comandantul turelei din prova, cu tunuri de 12 ţoli, micimanul Spolatbog, aşezat în cupola de deasupra ei, privea prin ambrazură spre japonezii ce se apropiau şi se

miră de ce amiralul nu dădea mai repede ordinul de deschidere a focului. Cei doi comandori trebăluiau pe lângă tunurile lor, verificând funcţionarea mecanismelor.

— Vezi, Garkuşa, să nu te faci astăzi de râs, spuse comandorul de la piesa numărul unu, tovarăşului său. Cercetează dacă funcţionează bine elevatorul de muniţii, să nu se înţepenească taman când ţi-e lumea mai dragă.

— N-avea grijă, Fedea; totul e în deplină rânduială, numai javra de japonez să nu ne fărâme ceva.

— Alexei Vasilievici! îi strigă lui Spolatbog locotenentul Neniukov, ofiţerul cu artileria de la bordul cuirasatului, apropiindu-se de turelă. Ţine minte: nu deschizi focul decât atunci când inamicul se vede bine, şi nu zvârli proiectilele în vânt.

— Am înţeles, am înţeles. Ce mai face Willi? Tot cu mutră de înmormântare?

— S-a mai înviorat, ba chiar l-a muştruluit pe Ivanov, dar, în treacăt fie vorba, se gândeşte mai mult cum să evite lupta, decât în ce chip s-o câştige.

— Dar şeful de stat-major?

— Fredonează o şansonetă, povesteşte anecdote pornografice şi se simte pe puntea navei-amiral ca la cazinoul marinei. Dacă n-ar fi el, totul ar arăta întocmai ca la o înmormântare. Dar Garkuşa şi Kotin ai tăi, sunt vulturi?

— Vulturi, înălţimea voastră. Gata să-i tragem una la mir lui Togo! răspunse Garkuşa.

În clipa aceea sună alarma de luptă. Turela se umplu de matrozi. Macaralele ascensorului zăngăniră; ţevile tunurilor începură să se mişte încet. Spolatbog coborî şi verifică el însuşi funcţionarea pieselor.

— Nu vă pripiţi; vedeţi-vă de treabă fără să vă încurcaţi unul pe altul; aveţi grijă să fie totul în ordine, îi sfătui el.

Bubuitul greu al unui tun de mare calibru se rostogoli peste valuri; îndată după aceea o jerbă de apă ţâşni în prova tribord.

— A început… doamne-ajută… Matrozii deveniră dintr-odată gravi.

Spolatbog se urcă la postul lui.

După cea dintâi bubuitură urmară altele. Lupta începuse.

— Servanţii de la calibrele mici şi cei fără treabă, jos! ordonă Vitgheft. Deschideţi focul asupra navei inamice din cap!

Semnalizatorii se repeziră să aleagă pavilioanele necesare compunerii semnalului. Matusevici privea atent spre japonezi.

— Patru cuirasate şi două crucişătoare cuirasate, rosti el. În total, douăzeci şi şapte de piese mari şi circa cincizeci de şase ţoli, contra douăzeci şi trei de piese mari şi treizeci mijlocii, ale noastre. Superioritatea lor nu e chiar aşa de mare.

Drept răspuns, Vitgheft oftă din adânc:

— Dumneavoastră, Nikolai Alexandrovici, vedeţi mereu totul într-o lumină trandafirie.

— În schimb dumneavoastră, Wilhelm Karlovici, prea vedeţi totul în negru.

Un obuz japonez explodă lângă prova navei şi împroşcă o grindină de schije spre cei de pe punte. Doi semnalizatori fură răniţi. Apărură sanitarii cu tărgi. Vitgheft şedea tot în fotoliul său, cu acelaşi aer nepăsător, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. În schimb, Matusevici începu să se agite.

— Wilhelm Karlovici, ar fi bine să intraţi în cabina de comandă. Aici, doamne-fereşte, poate să vă ucidă şi un fleac de schijă, spuse el.

— În cabină nici n-ai unde să te mişti. Nu găsesc indicat să intru în cabină numai eu, iar cu toţii nu avem loc.

— Atunci, urcaţi-vă măcar pe puntea de sus, la pasarelă: acolo sar mai puţine schije, stărui şeful de stat-major.

— Parcă nu e totuna unde mori? răspunse lugubru comandantul escadrei şi, întorcându-se, începu să scruteze inamicul.

Matusevici înălţă din umeri şi înjură în surdină.

Ambele escadre continuau să tragă focuri rare de la mare distanţă. Japonezii barară drumul escadrei ruseşti şi începură să se apropie de ea. Canonada se înteţi deodată. Cuirasatul Ţesarevici tuna cu tot tribordul. Concomitent, fu lovit de mai multe obuze de mare calibru care, unul după altul, îi făcură câteva spărturi şi-i sfărâmară suprastructura de la centru. Schijele răpăiau ca o grindină în cuirasa turelei de la prova.

Prinzând un moment potrivit, Spolatbog trase o salvă asupra cuirasatului Mikaza din capul formaţiei japoneze.

De îndată ce piesele reveniră din recul, iar culasele fură deschise pentru reîncărcare, turela se umplu de gaze înecăcioase de pulbere, care ţâşniră din ţeavă. Servanţii începură imediat să tuşească şi să strănute; mulţi simţeau că-i dor ochii.

— Nu mai putem să ochim, înălţimea voastră, i se plânse Garkuşa micimanului.

— Deschideţi uşa laterală pentru aerisire! dispuse Spolatbog.

Curând, aerul din turelă se primeni şi matrozii putură să intre din nou în ea. După o nouă salvă, se petrecu însă acelaşi lucru. Tirul rapid deveni cu neputinţă. Matrozii se plângeau că-i doare capul şi deserveau anevoie piesele.

Micimanul ieşi din turelă şi raportă acest lucru ofiţerului cu artileria care stătea în faţa cabinei de comandă. În urma lui Spolatbog, acelaşi lucru fu raportat de comandanţii altor posturi de luptă. Se ivise un obstacol neaşteptat, serios. Vântul care bătea dinspre japonezi împiedica tirul ruşilor.

— Să vină oamenii din schimbul doi, de la piesele de calibru mic. Să se schimbe tunarii după fiecare lovitură; să iasă din turele şi să se adăpostească înapoia lor! ordonă comandantul cuirasatului.

Tirul reîncepu. La fiecare explozie a obuzelor inamice, matrozii care stăteau neadăpostiţi căutau să se ascundă, să se ferească de schije. Cei mai mulţi izbuteau s-o facă; unii

erau însă loviţi. Se auzeau mereu strigăte: „Targa!”; şi această forfotă a marinarilor stârnea o mare neorânduială.

Vitgheft contempla tăcut tabloul bătăliei.

Japonezii care, la început, trăseseră intens asupra cuirasatului Ţesarevici, îşi deplasară tirul asupra navelor din coadă. Când crucişătoarele, printr-o manevră executată cu dibăcie, ieşiră din zona bombardată, toţi cei de pe punte izbucniră în aplauze. Până şi Vitgheft începu să zâmbească şi ordonă să se transmită crucişătoarelor felicitările sale.

Între timp, japonezii, navigând în acelaşi drum, aproape că dispăruseră dincolo de orizont. Doar coşurile şi catargele se mai zăreau deasupra mării. Bătălia se sfârşise. Escadra rusă, sporind viteza la aproape 15 noduri, înainta în două linii de şir paralele spre strâmtoarea Coreii. Pe nave sună încetarea focului şi echipajele fură lăsate să-şi bea ceaiul.

Pe puntea amiralului se adună tot statul-major, în frunte cu comandantul cuirasatului şi cu ofiţerii superiori specialişti. Începu o vie discuţie asupra situaţiei ce se crease. Navele fură întrebate ce avarii aveau. Se constată că acestea nu erau grave.

— Se pare că japonezii au avarii mari, căci s-au degajat de noi şi acum, probabil, fac reparaţii, îi asigura pe toţi Matusevici. Am observat cu ochii mei mai multe lovituri în Mikaza şi în Nissin. Pe acesta din urmă a izbucnit şi un incendiu.

Ofiţerii din statul său major, Ellis şi Kuvşinnikov, confirmară existenţa unor însemnate spărturi, vizibile aproape la toate navele japoneze.

— În timp ce Togo îşi linge rănile, vom avea timp să ne îndepărtăm cât mai mult, iar când se va întuneca, vom putea să dispărem, îl susţinu pe şeful statului-major ofiţerul cu navigaţia din statul-major al escadrei, locotenentul Azariev.

— În cursul nopţii, am putea să scăpăm de japonezi, executând manevre de diversiune, spuse Vitgheft înviorat pe neaşteptate.

Era vădit că şi el începuse să spere într-o ieşire favorabilă. Escadra continua să meargă în ordine perfectă, păstrându-şi, după cea dintâi ciocnire, toată capacitatea de luptă.

— Să bem pentru succesul nostru, propuse Matusevici şi dădu ordin să se servească dejunul pe punte, pentru el şi pentru comandantul escadrei, lăsându-i pe ceilalţi ofiţeri să coboare la careu.

Comandantul secund al cuirasatului, căpitanul de rangul II Şumov, îi raportă lui Vitgheft că un obuz distrusese cabinele amiralului.

— Să le ia naiba! Noi să scăpăm cu bine de aici, răspunse amiralul. Să vină ordonanţa mea, ceru el.

Când veni matrozul, Vitgheft îi spuse să se ducă să vadă dacă mai există portretul răposatei sale soţii pe măsuţa de scris şi, dacă e întreg, să i-l aducă.

Fu servit dejunul. Matusevici savura felurile cu poftă, ca întotdeauna.

Dejunul ales era şi pe placul lui Vitgheft. Acesta lua din feluritele gustări, vădit înviorat.

— Ce-ar fi să cerem şi o sticlă de Mumm94? propuse după dejun şeful de stat-major.

— Nu; bem şampanie când ajungem la Vladivostok, se împotrivi amiralul.

Trecuse de amiază; soarele începu să scapete spre asfinţit. Vremea se menţinea frumoasă. După dejun, Vitgheft se tolăni în fotoliu şi, mângâiat de razele soarelui, aţipi.

Matusevici coborî de pe puntea de comandă şi, împreună cu comandantul cuirasatului, începu inspecţia echipajului. La vederea superiorilor matrozii luau voiniceşte poziţia de drepţi şi răspundeau voios la toate întrebările puse de amiral.

— Ei, câţi japonezi ai dat gata astăzi? îl întrebă Matusevici pe Garkuşa care stătea lângă turelă.

— Trei ofiţeri şi vreo două duzini de matrozi, răspunse comandorul, fără să clipească. Pe deasupra n-am văzut prea

bine prin ocular ce ispravă am făcut cu încă un obuz. Poate l-oi fi nimerit cumva pe amiralul lor.

— Bravo ţie: minţi fără să roşeşti! Bravo ţie! Dar flăcăul ăsta ce tot face aici? întrebă amiralul întorcându-se spre Kotin, care se freca de zor la ochi.

— Excelenţă, s-a burzuluit aprig pe mine japonezul când i-am trântit unul de doisprezece şi, de ciudă, mi-a umplut ochii de nisip, răspunse matrozul zâmbind.

Pe punte, la suprastructurile de la centru, oamenii trebăluiau punând în ordine ce se mai putea pune. Lângă turela de 6 ţoli de la pupa tribord, câţiva matrozi, bucurându-se de răgaz, jucau rişca. Zărindu-şi superiorii, săriră în picioare.

— Daţi-i înainte, le spuse îngăduitor amiralul, dar vedeţi că în jocul cu japonezul să ne cadă pajura, nu capul.

— Excelenţă, şi de-o cădea capul, îl dăscălim noi pe amiralul Togov şi-l întoarcem cu pajura-n sus, răspunse unul dintre jucători.

— Bravo, băieţi! îi lăudă Matusevici.

Apoi coborî să viziteze matrozii răniţi. Infirmeria bordului fusese distrusă de un obuz, aşa că răniţii erau spitalizaţi provizoriu la careul subofiţerilor. Mulţi dintre ei nu-şi pierduseră cunoştinţa şi, zărindu-l pe amiral, îi puseră întrebări asupra mersului luptei.

— Va să zică i-am cam ardeiat şi noi pe japonezi, de-aia au rămas aşa de iute în urmă! spuneau bucuroşi matrozii. Să ştii că acum o să fie mai cu ochi-n patru.

— Vesel om e amiralul, spuse unul dintre răniţi: se zice că şi atunci când îţi cârpeşte una peste bot îţi spune o snoavă!

— El ar fi bun în locul lui Vitgheft. Ăla şade în jilţ ca o bufniţă de când am plecat din Arthur, spuse cu năduf un marinar, semnalizator la statul-major al escadrei.

— Da. Comandantul nostru e bun de stareţ la o mânăstire, nu de amiral. Tot oftează şi se închină. Când te uiţi la el, te apucă şi pe tine jalea.

— Adineauri a adus ordonanţa poza neveste-si şi el a sărutat-o faţă cu toată lumea, ca pe o iconiţă, şi pe urmă a băgat-o în buzunar.

— Din babord, ne ajung japonezii din urmă! dădu de veste felcerul, venind de pe punte.

— Înseamnă că ne încăierăm iar, observă posomorât semnalizatorul.

Pe la orele patru şi ceva, escadra lui Togo, navigând în drum paralel cu escadra rusă, la distanţa de 50-60 cabluri, începu s-o ajungă treptat din urmă. Cu fiece clipă ce trecea, devenea evident că era iminentă o nouă luptă.

Pe puntea de comandă, cei doi amirali, împreună cu comandantul cuirasatului Ţesarevici şi cu specialiştii din statul-major, examinau felurite posibilităţi de manevră a escadrei, pentru a-l pune pe inamic într-o situaţie dezavantajoasă.

Schimbul de focuri care se dezlănţui întrerupse consfătuirea. Escadra rusă continua să navigheze în aceeaşi direcţie, tot în linie de şir, sporind viteza la aproape 15 noduri.

Japonezii începură tirul printr-o serie de lovituri prea lungi, trase asupra cuirasatelor Ţesarevici şi Peresvet. Încetul cu încetul, îşi reglară însă tirul şi începură să tragă în plin asupra escadrei ruse. Aceasta riposta cu îndârjire, aşa că bătălia se desfăşura cu sorţi egali de izbândă pentru ambele părţi.

După ora 5, loviturile pe care le primea cuirasatul Ţesarevici deveniră copleşitoare. Aerul era literalmente împânzit de schije ce şuierau în toate părţile. Vitgheft stătea mereu, cu încăpăţânare, pe puntea descoperită de jos, la prova. Întrucât amiralul se afla acolo, tot statul-major şedea lângă el. Aproape toţi ofiţerii erau palizi, având acea expresie de concentrare ce se observă la oamenii expuşi primejdiei morţii.

Până şi Matusevici încetase să fredoneze şi, stând pe pasarela din tribord a punţii de comandă, observă cu

atenţie tot ce se petrecea în escadra japoneză. Micimanul de stat-major Ellis îşi făcea pe furiş semnul crucii, la fiecare bubuitură. Lui Azariev îi tremurau mâinile de emoţie. Ambii semnalizatori săreau speriaţi la o parte când exploziile detunau în apropiere. Numai Vitgheft şedea liniştit, cu braţele sprijinite pe speteaza fotoliului. Din când în când privea prin binoclu cuirasatele care veneau după nava-amiral. Norii de fum care învăluiau toată escadra nu-i îngăduiau însă să vadă ceva desluşit. Nu zărea decât valuri de fum negru, prin care se iveau ici, colo coşuri şi catarge.

Amiralul se întoarse spre pasarela din babord a punţii de comandă şi începu să urmărească încordat ceea ce se petrecea pe Peresvet. Cuirasatul părea încins cu o centură de flăcări verzui care ţâşneau din tunuri.

— Luptă vitejeşte, spuse cu jumătate de glas Ellis, apropiindu-se de amiral.

— Azi, escadra noastră trage mai socotit decât japonezii. Hotărât, aceştia sunt nervoşi, căci prăpădesc degeaba o mulţime de obuze, observă locotenentul Azariev care se afla tot acolo.

— Peste un ceas începe să se întunece; dacă rezistăm până atunci, înseamnă că am câştigat bătălia, rosti Vitgheft.

— Bineînţeles că vom rezista! Priviţi: Mikaza arde; trage din ce în ce mai rar; pe Asama e incendiu; Iakumo a ieşit, deocamdată, cu totul din luptă. Se pare că amiralul Togo nu e de loc în apele lui, răspunse Ellis.

Deodată, un proiectil de 12 ţoli, lovind în mijlocul catargului din prova, explodă deasupra punţii. După bubuitura năprasnică totul fu învăluit într-un fum gros.

Explozia fu atât de cumplită. Încât până şi matrozii care stăteau pe puntea superioară, lângă turela prova, fură daţi peste cap. Comandantul navei, care se afla în clipa aceea în faţa cabinei de comandă, fu zvârlit de suflu cât colo şi căzu în nesimţire. În interiorul cabinei telemetrul din babord fu smuls de pe postament şi toţi cei aflaţi înăuntru asurziră. Gornistului Zubov, care stătea lângă intrare, îi plesni

timpanul de la urechea dreaptă. Crezând că l-a lovit careva dintre ofiţeri, scoase un strigăt de durere şi spuse repede:

— Iertaţi-mă, înălţimea voastră; iacă, m-am dat la o parte.

Îndată ce trecură primele clipe de spaimă, toţi cei ce se aflau în cabina de comandă se repeziră afară. Acolo zăriră un tablou zguduitor: Toată puntea era stropită de sânge. Pe ea, ofiţeri şi matrozi zăceau claie peste grămadă, dar Vitgheft nu se afla printre ei. Matusevici, zvârlit aproape de cabină, icnea sub greutatea altora. Încerca să se ridice, dar, vlăguit de răni, cădea din nou. Când fu scos de sub ceilalţi întrebă, înainte de toate, unde se afla Vitgheft şi căzu în nesimţire. Fu dus la cabinetul medical. Nu departe alţi câţiva oameni dădeau încă semne de viaţă.

— Unde-i amiralul? întrebă, uitându-se speriat împrejur comandantul cuirasatului Ţesarevici, Ivanov, care îşi venise în fire.

— Uite-l colo, spuse răguşit un matroz, arătând cu spaimă un ciot de carne însângerată, cu un epolet de amiral pe el, care zăcea departe pe punte.

Se repeziră să cerceteze cadavrele şi găsiră între ele un picior rupt din şold. După monograma de pe resturile lenjeriei, stabiliră că era al lui Vitgheft. Tot acolo zăceau cadavrele decapitate ale lui Ellis şi Azariev.

Trupurile celor morţi fură duse jos şi puntea spălată cu apă.

Amintindu-şi cum îşi pierduse capul toată escadra cu prilejul morţii amiralului Makarov, pe Petropavlovsk, când comanda fusese preluată tot de amiralul Uhtomski, comandantul cuirasatului Ţesarevici luă hotărârea de a continua drumul fără să anunţe moartea amiralului.

Între timp japonezii, depăşind uşor escadra rusă, începură să manevreze pentru învăluire, cu intenţia de a o împinge spre nord. Pentru a dejuca planul inamicului, Ivanov ordonă să se pună cârma cu două carturi spre stânga.

În clipa aceea, un obuz de 12 ţoli căzu pe puntea superioară la prova şi împroşcă cu o ploaie de schije cabina

de comandă. O parte din acestea nimeriră în ambrazura cabinei, mare cam de 12 ţoli, rănindu-i pe toţi cei ce se aflau în dreptul ei şi distrugând toate aparatele. Ivanov se alese cu un braţ frânt şi, de durere, căzu în nesimţire. Cârma pusă la stânga se blocă în această poziţie şi, ca urmare, cuirasatul, nefiind dirijat de nimeni, se întorcea la babord, începând să gireze în jurul lui.

Niciunul dintre cei aflaţi în apropiere de cabina de comandă nu-şi dădea seama ce se întâmplase înăuntru; toţi credeau că, pentru anumite motive, escadra schimbase direcţia de drum. Dar când înclinarea cuirasatului ajunse la limita critică, matrozii, speriaţi, începură să iasă din tambuchiuri pe punte şi se repeziră spre copastie. Evident că ceva de pe navă nu era în ordine. Ofiţerii năvăliră în cabina de comandă, unde dădură cu ochii de comandantul cuirasatului; acesta căzuse jos în nesimţire. Alături de el, cu pieptul spintecat, horcăia în chinurile morţii ofiţerul cu navigaţia, de la bordul cuirasatului, locotenentul Nikşici. Lângă acesta zăceau, de-a valma, matrozi şi ofiţeri. Fură strigaţi oamenii cu tărgi; locotenentul Pilkin se repezi la timonă, încercând să readucă nava la drum, dar timona nu mai funcţiona. Atunci locotenentul hotărî să schimbe guvernarea navei la comanda centrală de navigaţie şi, în acelaşi timp, trimise după comandantul secund, care urma să preia comanda cuirasatului.

Căpitanul de rangul II Şumov se afla la turelele din prova. Tocmai aflase vestea pieirii lui Vitgheft. Hotărâse să urce sus, la comandă, pentru a vedea care e situaţia, dar în clipa aceea cuirasatul se înclină mult la tribord. Dându-şi seama că ceva nu era în regulă se grăbi să iasă pe punte, unde îl întâlni pe comandantul cuirasatului care se ducea să fie pansat.

— Ce s-a întâmplat, Nikolai Mihailovici? întrebă Şumov cu îngrijorare. Unde este amiralul Matusevici?

— Amiralul a fost grav rănit şi e la el în cabină. Preluaţi comanda cuirasatului şi anunţaţi prin semnale către toate

navele că amiralul transmite comanda escadrei ofiţerului celui mai vechi în grad dintre comandanţii de unităţi tactice.

— Am înţeles! Ordinul va fi executat! Şumov se şi repezi sus la comandă.

După câteva clipe, comandantul secund, ajutat de locotenentul Pilkin şi de subofiţerul timonier Losev, care se întorsese de la pansat, schimbară guvernarea navei la comanda centrală de navigaţie. Totodată se ridică semnalul prin care comanda escadrei era transmisă amiralului Uhtomski. Din pricina fumului stârnit de incendiul de pe Ţesarevici, nu toate navele recepţionaseră însă complet acest semnal şi continuau să urmărească manevrele navei-amiral. Una după alta, începeau şi ele să întoarcă de 180 de grade.

În timpul acesta, cuirasatul Ţesarevici, nemaifiind total stăpân pe manevră, iar coşurile fiindu-i grav avariate, începu să rămână în urmă. Neîndrăznind să urmărească grosul escadrei ruseşti, japonezii se grăbiră să atace cuirasatul avariat. Asupra lui îşi concentrară tirul cuirasatele şi două grupe de crucişătoare. Întunericul, care se lăsase între timp pe mare, împiedica însă observarea efectelor tragerii şi cuirasatul Ţesarevici nu avu prea mult de suferit.

Piesele lui de calibru mare şi mijlociu rămăseseră în funcţiune. Mai multe obuze bine ochite, trase de cuirasat, incendiară un crucişător inamic după care celelalte se grăbiră să se retragă din bătaia tunurilor ruseşti. Peste puţin, din cauza unor avarii serioase, cuirasatele japoneze rămaseră şi ele în urmă.

Ceaţa care se lăsă peste puţin ascunse cuirasatul de vederea inamicului. Ţesarevici rămase singur. La nord-est, în direcţia escadrei care se retrăgea, se auzeau lovituri dese trase de tunurile uşoare. Era clar că torpiloarele japoneze o urmăreau îndeaproape.

Câtva timp, cuirasatul mai navigă în întuneric la întâmplare; toate compasurile de la bord fuseseră deteriorate. Folosind acel răgaz de linişte, Şumov îi adună pe punte pe ofiţerii specialişti, care fuseseră cu toţii răniţi, şi se sfătui cu ei asupra măsurilor pe care trebuia să le ia. La lumina unei lanterne de mână, fu identificată pe hartă poziţia navei: se aflau la aproape 100 mile spre sud-est de Arthur.

Cel dintâi care îşi spuse cuvântul fu locotenentul Ketlinski, ofiţer cu artileria în statul-major.

— Părerea mea e că faţă de avariile existente nu putem ajunge la Vladivostok, aşa că trebuie să ne întoarcem la Arthur.

— În situaţia în care ne aflăm am ajunge la Arthur mai greu chiar decât la Vladivostok, căci pe toate căile de acces spre bază ne pândesc zeci de torpiloare japoneze, de care nu vom putea nici să fugim, nici să scăpăm prin luptă, obiectă locotenentul Pilkin, ofiţerul torpilor-şef al navei.

— Nu ne rămâne decât să ne strecurăm către vreun port neutru, să facem reparaţiile pasibile, iar de acolo, să pornim spre Vladivostok, hotărî Şumov.

— Dar aceasta ar însemna dezertare! Acolo vom fi desigur dezarmaţi imediat, obiectă emoţionat ofiţerul cu artileria, locotenentul Neniukov, a cărui faţă aproape dispărea sub pansamente. Onoarea „pavilionului sfântului Andrei” nu ne permite să luăm o asemenea hotărâre ruşinoasă.

— Şi ce propui dumneata? întrebă Şumov.

— Să pornim imediat spre a ne alătura restului escadrei.

— Aşa ceva e cu neputinţă, interveni şeful mecanic Korzun, care se urcase pe punte. Maşina din babord are axul elicei strâmbat de un proiectil; la compartimentul căldări-prova, toate căldările au fost scoase din funcţiune; coşurile sunt sfărâmate. Ventilatoarele nu mai au tiraj; aceasta provoacă un mare consum de cărbuni. Nu putem abţine mai mult de 30 turaţii pe minut, adică o viteză de circa 6-7 noduri, cerând cea mai încordată muncă din partea fochiştilor. Aşa

stând lucrurile, nu suntem în stare nici să ajungem din urmă escadra, nici să pornim spre Vladivostok. Avem doar o cale: să ne îndreptăm spre un port neutru. Ar fi bine dacă am izbuti să ajungem măcar acolo.

— Ei Alexei Vladimirovici, dumitale îţi place întotdeauna să prezinţi totul în negru, obiectă Neniukov.

— Faptele vorbesc singure, Dmitri Vasilievici.

Încet, încet, se adunară pe punte şi alţi ofiţeri de la bordul cuirasatului. Se iscă o discuţie aprinsă. Tinerii erau de partea lui Neniukov şi insistau să pornească înapoi spre Arthur, dacă nu se putea merge la Vladivostok. Ofiţerii mai maturi găseau că era înţelept să se retragă într-un port neutru.

— Să ne ducem la Ţindao, propuse locotenentul Şcetinin, gesticulând cu mâna pansată. După regulile în vigoare ale neutralităţii, orice navă care aparţine unei puteri beligerante are voie să-şi facă reparaţii în port, să se aprovizioneze cu cărbuni şi alimente, după care să-şi continue drumul.

Această propunere avu darul să-i împace pe toţi. Hotărâră să se deplaseze, în măsura posibilităţilor, spre Ţindao, situat în sudul peninsulei Şantung. Până acolo, mai erau circa 120 mile.

— Scopul nostru principal este acum să nu fim observaţi de torpiloarele japoneze. Deci, înainte de orice, cuirasatul trebuie să fie cât mai bine camuflat. Dacă vom fi reperaţi de inamic, să nu se aprindă proiectoarele de luptă, să se tragă numai în caz de extremă nevoie, ocolindu-se locurile minate prin schimbări succesive de drum, dădu dispoziţii Şumov.

Tipicar şi necomunicativ, nu se bucura nici de simpatia echipajului şi nici a ofiţerilor. Dar în ziua aceea, în cele mai grele clipe ale luptei, dăduse dovezi de atâta sânge rece şi de bărbăţie, încât îşi câştigase îndată prestigiu în ochii subalternilor.

— Am înţeles! Am înţeles! răspunseră ofiţerii, bucuroşi, şi se întoarseră la posturile lor.

În timp ce tunarii rămăseseră de veghe în ambele borduri, scrutând cu încordare bezna din jurul navei, ceilalţi matrozi se ocupau cu repararea tuturor avariilor care puteau fi remediate pe întuneric. Se înlăturau sfărâmăturile îngrămădite pe punţi, în locul scărilor rupte se înjghebau la iuţeală altele, de lemn; echipa de avarii astupa în grabă numeroasele spărturi din coca navei, care, din fericire, se aflau mai toate deasupra liniei de plutire, şi golea compartimentele inundate.

La infirmerie, cei doi medici abia pridideau să panseze răniţii. Mai mult de jumătate dintre matrozi se întorseseră la posturi; numai vreo cincisprezece oameni rămaseră prin cabinele ofiţerilor şi în salonul amiralului. Hotărârea de a porni spre Ţindao fu aprobată unanim.

— Credeam că şeful ştie doar să te ocărască şi să te pedepsească să stai în poziţia de drepţi cu arma pe umăr! Uite că face mai multe parale căpăţâna lui de comandant, perora subofiţerul semnalizator Mokin, rănit la ambele picioare.

— Da, pentru ziua de azi mulţi au să-l vorbească de bine, întări medicul-şef Şplet, pansându-l pe furierul Kutov. Ei, acum putem fi siguri că toţi răniţii noştri vor scăpa cu viaţa şi chiar Gavrilov, cu piciorul netăiat, adăugă el dând din cap spre timonierul cu piciorul zdrobit, care gemea.

— Dacă are să fie aşa, înălţimea voastră, am să aprind o lumânare la icoana sfântului Nicolae pentru sănătatea secundului, vorbi anevoie acesta. Decât să rămân fără picior, mai bine să mor. Ce-o să mă fac acasă? Am nevastă şi trei copii. Numai în mine le e nădejdea.

— Nu te mai necăji. Îndată ce sosim în port, pe tine te trimitem cel dintâi la uscat. Îţi punem osul la loc, în ghips. Peste vreo lună şi jumătate – o să şi joci! îl îmbărbătă zâmbind medicul secund.

— Feodor Lukici, îi spuse acestuia Şplet, rămâi aici; eu mă duc să-l văd pe Matusevici, şi ieşi pe coridor.

Amiralul îşi venise în fire şi suporta cu tărie suferinţa. Citea nişte schiţe de Maupassant; când şi când începea să râdă zgomotos, dar îndată se strâmba de durere din pricina rănilor grave pe care le avea la abdomen şi la picioare.

— Ce se aude, iubite Esculap? se adresă el amical şi oarecum familiar medicului care intrase pe uşă.

— Profităm de liniştea şi întunericul de pe mare şi navigăm spre Ţindao.

— Deci, Şumov a luat cârma în mână cu hotărâre?

— Ofiţerii nu găsesc destule vorbe de laudă pentru el. Până şi matrozii îl vorbesc de bine.

— Ia te uită! Când mă gândesc că mai deunăzi, eu şi răposatul Wilhelm Karlovici, ne gândeam să-l înlocuim pentru lipsă de autoritate. Şi Nikolai Mihailovici? se interesă el de comandantul cuirasatului.

— Are un fleac de rană. Altul, în locul lui, nu şi-ar fi părăsit postul.

— Altă surpriză. Era socotit un comandant energic şi s-a dovedit că-i o curcă plouată.

— Dumneavoastră cum vă simţiţi, Nikolai Alexandrovici?

— Mă cam doare; încolo, nimic deosebit. Temperatura, în jurul lui 38°. Răposatul amiral e vinovat de toate. Spune şi dumneata: ce naiba a căutat pe punte şi ne-a ţinut acolo, lângă el? Putea să stea în cabina de comandă, ori pe puntea de sus, ori chiar în gabie. Acum am fi cu toţii, dacă nu teferi, măcar în viaţă. Nici eu n-aş zăcea aici ca un nătărău. Cât timp va trebui să stau în pat?

— Vreo lună de zile.

Amiralul îşi răcori sufletul printr-o vorbă tare marinărească şi rugă să i se aducă vin de Marsala.

— Să bem pentru odihna sufletului lui Wilhelm Karlovici. A fost un om admirabil! Blând, bun, milos, viteaz fără reproş, numai că nu prea avea tărie sufletească. Ei, Dumnezeu să-l odihnească. Să-i spui lui Şumov că-i mulţumesc şi că aprob hotărârea pe care a luat-o. Iar pe Ivanov sfătuieşte-l

prieteneşte, în numele meu, să se restabilească cât mai repede, spuse el, lăsându-l pe medic să plece.

După ce acesta ieşi, Matusevici îşi umplu paharul cu Marsala, îl privi în lumină şi începu să-l soarbă cu mici înghiţituri, plescăind de plăcere.

Comandantul cuirasatului şedea, pe jumătate culcat, la el în cabină, cu braţul rănit pus pe o pernă. Avea puţină febră; îşi trecea mereu palma mâinii sănătoase peste fruntea fierbinte.

„Cangrenează, îmi vor tăia braţul”, se gândea el cu nelinişte, atent la durere.

La soarta cuirasatului nu se mai gândea din clipa în care predase comanda.

„Şumov n-are decât să se descurce cum o şti. Şi pe urmă, nu prea cred să mai dea cineva peste noi acum, pe întuneric”, se liniştea el.

Sosirea medicului îl abătu de la aceste gânduri.

— Amiralul va recomandă să reluaţi comanda cuirasatului, spuse medicul, după ce-l examină.

— Dar mă simt foarte rău.

— O să vă simţiţi mai bine afară la aer curat. Puneţi-vă braţul în bandaj; o să staţi liniştit în fotoliu. Chem îndată doi matrozi. Au să vă sprijine de subsuori.

Ajuns pe punte, căpitanul se lăsă numaidecât în fotoliu, îşi puse pe o pernă braţul rănit, duse la nas o sticluţă de amoniac şi numai după aceea îl chemă pe Şumov.

— Amiralul mi-a ordonat să preiau comanda, dar mă simt foarte rău. Te rog deci să ai grijă dimineaţa mai departe. Ce drum avem?

— Am ordonat să ne orientăm după Steaua-polară, s-o avem mereu în pupa; deci, se poate socoti că navigăm spre sud.

— Foarte bine. Când ne apropiem de peninsula Şantung, mergem de-a lungul coastei până ajungem la Ţindao. Unde se află rămăşiţele amiralului şi ale celor din statul său major?

— Au fost depuse în cabina lui şi acoperite cu „pavilionul sfântului Andrei”.

— Le facem funeraliile mâine, dacă va fi linişte. Dacă se întâmplă ceva, să mă treziţi. Am să aţipesc puţin. Comandantul îl lăsă pe Şumov să plece şi se aşeză în fotoliu cât mai comod.

Noaptea se scurgea în linişte. Încetul eu încetul, încordarea nervoasă din cursul zilei descreştea. Ici, colo se auzeau sforăind matrozii adormiţi la posturile lor. Era evident că japonezii pierduseră cu desăvârşire urma cuirasatului. Un văl de ceaţă se lăsase la suprafaţa mării perdeluind tot orizontul. Unul dintre compasurile de drum fusese reparat de bine, de rău şi nava se îndrepta spre sud cu viteză redusă. Echipajul, împărţit pe borduri de serviciu trebuia să doarmă lângă tunuri.

În zori apăru spre sud lumina farului de la Şantung. Pătruns de răcoarea zorilor, Ivanov se trezi şi, văzând farul, ordonă drum est. Curând, se zări şi litoralul peninsulei Şantung; nava se îndreptă de-a lungul coastei, spre sud.

Se sună deşteptarea. Matrozii, oare adormiseră pe unde nimerise fiecare, se repeziră la spălătoare, grăbiţi să se învioreze cu apă rece, trasă din mare. Pe urmă, luară o gustare la repezeală şi, în frunte cu botsmanii, se apucară să facă ordine pe navă.

Totodată, o comisie alcătuită din comandantul secund şi din ofiţerii superiori începu să cerceteze avariile pe care le suferise nava în cursul luptei.

Se constată că cuirasatul avea cincisprezece spărturi mari deasupra şi dedesubtul liniei de plutire. Catargul din prova fusese lovit la mijloc şi jumătatea de deasupra părea că se va prăbuşi la fiece smucitură. Toate încercările de a-l întări cu ajutorul şarturilor se dovediră zadarnice. Coşurile fuseseră ciuruite; cel din pupa era despicat de sus până jos; toate proiectoarele, măturate de pe punte; bărcile lovite, inutilizabile.

Din cauza spărturilor de sub linia de plutire, două compartimente de la tribord erau inundate. Compartimentul cârmei fusese distrus şi cârma, avariată. În interior, fuseseră devastate cabina amiralului, infirmeria şi multe alte compartimente.

— Rău ne-au mai atins, îşi rezumă impresiile Şumov, după ce examinară totul. Cu asemenea avarii, nici gând să ajungem la Vladivostok.

— Da. Avem nevoie de cel puţin o lună pentru reparaţii, observă Pilkin.

— Se pare că va trebui să dezarmăm nava şi să ieşim din horă, rosti îngândurat Neniukov. Ţesareviciul nostru şi-a încheiat cariera.

Vorbele lui se răspândiră numaidecât pe toată nava.

— Dacă ajungem în port înseamnă că am ancorat acolo până la sfârşitul războiului! turuia Garkuşa. Ce o să mai beau pentru odihna sufletului răposatului amiral!

— Aşteaptă; încă nu se ştie ce-o să se întâmple. Dacă răsare deodată japonezul ca din pământ? Atunci, nu mai scăpăm de împărăţia peştilor, îl domoli Kotin.

Pe la amiază, echipajul fu aliniat pe puntea principală, în faţa şirului de morţi întinşi pe jos. Cei căzuţi în luptă fuseseră înfăşuraţi în pânza de tendă cusută ca un sac; li se legaseră greutăţi de picioare şi astfel aceşti marinari erau gata de plecare în ultima lor călătorie. La flancul drept zăcea de o parte piciorul lui Vitgheft, acoperit cu pavilionul său de amiral; alături de el se aflau trupurile celor patru ofiţeri şi opt matrozi, sub „pavilionul sfântului Andrei”. Preotul navei, părintele Rafail, încă palid în urma încercărilor prin care trecuse în ajun, cu capul tremurând, slujea prohodirea cu glas întretăiat. Soarele amiezii de vară dogorea capetele goale; marea scânteia orbitor sub bolta albastră a cerului adânc, nemărginit. Toate acestea nu prea erau în armonie cu cuirasatul devastat, cu cadavrele înşiruite pe punte şi care începuseră să răspândească iz de descompunere.

— Domnului să ne rugă-ăm! glăsui preotul şi îngenunche pe puntea sfârtecată de obuze, mistuită de incendii. Matrozii îi urmară pildă.

— Ve-e-şnica po-me-ni-re-e, ve-e-şnica po-me-ni-re-e…” repeta corul navei trista cântare.

— Din ţărână ai fost făcut şi-n ţărână pogorî-vei, căci ţărână eşti, murmură preotul, presărând cadavrele cu pământ dintr-o căldare.

Parastasul se sfârşi.

— Acope-riţi! comandă ofiţerul de gardă. Drepţi! Pentru onor prezentaţi arm'!

Matrozii luară armele pentru onor; săbiile ofiţerilor scânteiară în bătaia soarelui. Pavilioanele de pe catarge şi de la pupa fură coborâte în bernă. Fanfara intonă „Slăvit e domnul”. Comandantul cuirasatului, secundul şi ofiţerii din statul-major al escadrei, rămaşi în viaţă, ridicară scândura cu piciorul amiralului. Tunurile de trei ţoli bubuiră, dând onorul. Pentru ultima oară, ceea ce rămânea din amiralul Vitgheft trecu solemn în accentele funebre ale fanfarei, prin faţa frontului matrozilor. Plescăind uşor, apa primi rămăşiţele nenorocosului amiral.

Urmară ceilalţi morţi. Când cel din urmă lunecă de pe scândura în apă, Ivanov comandă: La picior, arm'! Apoi, ieşind înaintea frontului, mulţumi matrozilor pentru comportarea lor în slujba patriei.

— Ne îndreptăm spre un port neutru; acolo vom face reparaţiile necesare şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom încerca să ajungem la Vladivostok, îşi încheie el cuvântarea.

După aceea, se comandă ruperea rândurilor, iar comandantul cuirasatului se duse la Matusevici spre a prezenta raportul. Amiralul nu mai era voios ca în ajun. Durerile neîntrerupte puseseră pecetea suferinţei pe faţa lui, acum palidă. Era vădit nervos. După ce ascultă raportul, Matusevici aprobă hotărârea de a duce cuirasatul la Ţindao.

— Nikolai Mihailovici, te-ai născut cu căiţa pe cap, glumi amiralul. Mare noroc trebuie să ai ca să reuşeşti să rupi

lupta cu cuirasatul ciuruit de obuze şi, totodată, să eviţi întâlnirea cu numeroasele nave japoneze.

— În afară de noroc, mai trebuie să ai şi pricepere, observă ofensat Ivanov.

— Ei, în cazul de faţă, numai cu priceperea n-ai fi făcut mare ispravă. Norocul acesta e explicabil numai prin zăpăceala totală de care au dat dovadă japonezii după luptă. E o neglijenţă de neiertat din partea japonezilor să nu dea lovitura de graţie unei nave care abia mai putea să se deplaseze.

— Sper că excelenţa voastră n-are nici o pretenţie faţă de amiralul Togo?

— O, bineînţeles că n-am, Nikolai Mihailovici. De îndată ce veţi termina reparaţiile: cu Dumnezeu înainte – plecaţi la Vladivostok! Poate că un singur cuirasat va izbuti să ajungă acolo unde toată escadra n-a ajuns.

— Am înţeles, excelenţă! Deocamdată abia mă ţin pe picioare; de îndată însă ce mă voi restabili, îmi voi încerca iar norocul!

În seara aceleiaşi zile, cuirasatul Ţesarevici ajunse la Ţindao, unde, peste câteva zile, fu dezarmat şi internat până la sfârşitul războiului.

— Şase noduri! Şi asta se cheamă o escadră care are misiunea de a forţa blocada inamică! se indigna comandantul flotilei de crucişătoare, amiralul Reizenstein, scrutând prin binoclu, de pe puntea crucişătorului Askold, navele japoneze ce se întrezăreau la orizont.

— Viteza cu care înaintăm depinde de aceea a navelor dragoare din prova noastră. La o viteză mai mare, dragele se ridică la suprafaţă şi nu-şi mai îndeplinesc sarcina, răspunse comandantul navei, căpitanul de rangul I Boris Nikolaevici Grammatcikov, care stătea lângă el.

— Dacă mergem tot atât de încet şi de acum înainte, fără îndoială că nu vom răzbi.

Deodată tânărul miciman Medvedev, care îndeplinea funcţiunea de ofiţer adjutant al amiralului, arătă aproape

de cuirasat o mină în derivă.

— Să vină oamenii din gardă să distrugă mina! ordonă Grammatcikov.

Peste puţin, vreo douăzeci de matrozi înşiraţi de-a lungul copastiei traseră în mină mai multe salve şi aceasta se scufundă.

— Halal dragori de mine, mama lor! înjură Reizenstein. Au dragat aproape toată săptămâna şi tot n-a curăţat cumsecade rada. Ce-aş mai săpuni eu pe foca aia de Loşcinski, pentru felul acesta de a-şi face datoria! Raportaţi prin semnale navei-comandant: „Mine în derivă la babord”.

— Am înţeles! răspunse micimanul şi ordonă semnalizatorilor să aleagă pavilioanele necesare semnalizării.

Spre deosebire de amiral, Grammatcikov privea imperturbabil cele ce se petreceau. Ofiţer instruit, cu studii, Grammatcikov îşi alesese cu atenţie subalternii. Bătaia fusese desfiinţată pe crucişător; până şi Botsmanul Kulik se ferea să-şi pună în acţiune pumnii grei şi nu îndrăznea să înjure decât cu jumătate de glas. Grammatcikov se trăgea dintr-o familie de artişti şi se pregătea şi el să devină muzician. Mama lui, vioristă cu reputaţie pe vremea ei, fusese bună prietenă cu Makarov, în tinereţe. Cele povestite de acesta despre mare şi marinari treziseră în tânăr dragostea pentru marină. Şi astfel tânărul, care promitea mult ca pianist, schimbase sala de concerte cu puntea navei şi pianul „Becker”, pe tunul cu tir rapid. Totuşi pasiunea pentru muzică rămăsese pentru totdeauna vie în sufletul lui. Cam grosolan, cu apucături cazone, Reizenstein nu putea fi pe placul lui Grammatcikov. La rândul lui, amiralul nu prea îl avea la inimă pe Grammatcikov, socotindu-l pe jumătate civil, cu o doză de spirit liber cugetător. Reizenstein, călcându-şi pe inimă, îşi arborase pavilionul pe Askold. Şi acum, trebuia să pornească la luptă împreună cu Grammatcikov.

Navigând cu viteză redusă în pupa cuirasatelor, Askold era mai în fiece clipă silit să stopeze maşinile, ca să nu intre în coliziune cu Poltava care naviga în prova lui. Cu acest prilej, Grammatcikov doar ce se crispa enervat, dar amiralul izbucnea în înjurături crunte.

— Echipajul are timp să ia masa, îi raportă Medvedev amiralului noul semnal transmis de pe Ţesarevici.

— Anunţaţi împărţirea băuturii, comandă ofiţerul de cart, micimanul Jitkov.

Şuieratul strident al siflelor botsmanilor şi ale comandanţilor de divizioane răsunară pe toată nava.

Pe puntea de comandă fu adusă proba de mâncare. Bucătarul, în alb de sus până jos, strălucitor de curăţenie, în poziţie de drepţi, ţinea o tavă pe care se aflau două străchini cu ciorbă şi cu pilaf de orez fiert, o solniţă şi câteva felii de pâine neagră. Reizenstein gustă cel dintâi din mâncare. Luă o lingură, mestecă ciorba care avea deasupra o pojghiţă chihlimbarie de grăsime, suflă în lingură, o duse cu băgare de seamă la buze şi abia după aceea se hotărî să înghită. Apoi, gustă din pilaf, mâncă o felie de pâine şi se strâmbă nemulţumit.

— Ciorba e excelentă, dar pilaful e numai cocoloaşe. Orezul trebuie fiert în aburi, cu cât mai puţină apă. În treacăt fie zis, pilaful de orez este cu totul altceva decât păsatul nostru de hrişcă. Nu-i aşa? îl întrebă el pe bucătarul care stătea smirna.

— Da, excelenţă! Nu prea dă puteri omului, răspunse voios matrozul.

La babord se iviră navele japoneze. Toţi duseră binoclurile la ochi, străduindu-se să vadă cât mai bine inamicul ce se apropia. Matrozii îşi terminau repede prânzul şi se împrăştiau în toate părţile spre a se odihni înaintea luptei care-i aştepta. Cei mai mulţi se urcară pe punte, urmărind atenţi şi îngrijoraţi manevrele inamicului care se apropia tot mai mult. Locotenentul Kitkin, ajutorul ofiţerului cu

artileria, veni la ei şi începu să înşire tipurile de nave ce se zăreau.

— La stânga, Iakumo; seamănă cu Diana noastră; Kasaghi, Citose. De astea nu ne e frică: sunt crucişătoare uşoare. La stânga, sunt nişte nave învechite: cuirasatul Cin-Ien, crucişătoarele Haşidate, Maţuşima, Iţukuşima – nici astea nu sunt periculoase. În schimb, colo, în faţă, vor să ne bareze drumul forţele principale: Mikaza, Asahi, Fudji, Şikişima. În pupa lor sunt crucişătoarele cuirasate: Nissin şi Kassuga. Ca putere de foc, sunt chiar puţin superioare grupului nostru de cuirasate.

— Mulţi îs, înălţimea voastră. Ne înconjoară escadra din toate părţile, spuse un matroz cu îngrijorare.

— Da, o să fie o luptă aprigă. Azi, comendorii trebuie să ochească cu deosebită grijă! Şi, mai cu seamă, să nu vă lăsaţi biruiţi de frică; dacă aveţi curaj, o s-o păţească rău japonezul!

— Ne-om da toată silinţa, înălţimea voastră! răspunseră în cor matrozii.

Se sună alarma de luptă. Matrozii se repeziră la posturi. Puntea rămase pustie. Amiralul şi comandantul navei intrară în cabina de comandă.

Distanţa până la inamic era prea mare şi japonezii nu deschideau focul. Când ei schimbară de drum, rupând lupta cu grupul de cuirasate şi atacară crucişătoarele, tunurile de 6 ţoli din tribordul lui Askold, fără să mai aştepte comanda, deschiseră un foc infernal. Ofiţerul cu artileria, baronul locotenent Maidel, cu toată violenţa bombardamentului inamic, stătea neadăpostit pe punte şi comanda direct tragerea tuturor turelelor şi tunurilor.

— Hristian Ghenrihovici, nu brava fără rost! îi strigă de la comandă Grammatcikov.

— De aici văd mai bine inamicul şi observ căderea loviturilor noastre, răspunse Maidel.

În clipa aceea un obuz de calibru mare lovi la bază coşul din prova şi-l reteză. Coşul se prăbuşi spre babord, sfărâmă

copastia, măturã totul pe punte şi rămase atârnat de şarturile lui. Rotocoale groase de fum învăluirã îndatã puntea superioarã. Locotenentul Rkliţki fu străpuns mortal din spate de schije; Maidel, dat peste cap; doi matrozi, ucişi; alţi câţiva, grav răniţi. Toţi cei din cabina de comandă simţirã un şoc uşor, provocat de suflu. Reizenstein se alese cu şapca îndesatã până peste urechi. Speriat, articulă ceva nedesluşit, se descoperi şi-şi pipăi capul cu grijă, ca să vadă dacă mai este întreg.

Îndatã după explozie, Grammatcikov ieşi pe punte şi ordonă matrozilor să arunce peste bord coşul prăbuşit.

Deodatã, crucişătorul se cutremurã tot; un nor gros de fum cenuşiu-verzui învălui pupa. Era evident cã şi acolo lovise un obuz de calibru mare. Se sunã alarma de incendiu. Comandantul secund, căpitanul de rangul II Taşe, botsmanul şi câţiva matrozi se repeziră spre pupa.

Zeci de obuze ridicau jerbe de apă în jurul cuirasatului.

— Ridicaţi semnalul: „Măriţi viteza”, ordonă Reizenstein, privind prin binoclu spre Pallada şi Diana care mergeau în linie de şir.

Grammatcikov ordonă să se pună cârma spre dreapta şi Askold porni în plinã vitezã spre babordul formaţiei de cuirasate.

Crucişătoarele îl urmarã; câteva clipe după aceea, ele ieşiserã de sub focul inamicului şi acum navigau paralel cu grupul de cuirasate.

În timpul acestei întreruperi survenite în desfăşurarea luptei, crucişătoarele se apropiarã de cuirasate şi acestea începurã să semnalizeze cu pavilioanele, cerându-le date asupra pierderilor şi avariilor.

Pretutindeni, totul era în ordine, deoarece crucişătoarele ieşiserã tocmai la timp din zona bătutã. Reizenstein şi Medvedev se apucarã să redacteze un raport pentru Ţesarevici, asupra desfăşurării bătăliei.

Grammatcikov inspectă crucişătorul şi coborî în cabinã, la rănitul Rkliţki. Tânărul era în agonie. Căscând spasmodic

gura, trăgea cu lăcomie aerul pe care nu-l mai puteau primi plămânii săi plini de sânge. Încerca să spună ceva, dar din pricina sângelui ce-i clocotea în gâtlej nu se înţelegea nimic. Ochii lui, holbaţi într-o expresie sălbatică, nu mai vedeau. Peste puţin nu mai mişcă. Comandantul îi atinse uşor fruntea cu buzele şi ordonă să fie învelit cu „pavilionul sfântului Andrei”. După aceea, îi vizită pe matrozii răniţi. Amândoi se aflau într-o stare mulţumitoare.

— S-ar părea, înălţimea voastră, că escadra a răzbit prin blocada japoneză, nu? întrebă electricianul-telegrafist.

— Să sperăm că da.

— Ei, atunci, peste o zi, două, vedem Vladivostokul.

— Ai răbdare. Încă n-a trecut ziua; când o să se întunece o să se vadă ce perspective avem.

Profitând de acalmia care urmase luptei, matrozii se culcaseră lângă piese. Unii dormitau, alţii vorbeau de una, de alta. Pe puntea de la prova, la umbra scuturilor tunurilor, Kitkin citea cu glas tare nişte povestiri de Cehov.

— Ai fi tu al şaptelea, dar tot dobitoc rămâi! isprăvi el „Condica de reclamaţii”95 în râsetele tuturor.

Capacele cuirasate fură trase la o parte de pe tambuchiurile intrărilor la maşini. Roşii de căldură, mânjiţi peste tot de ulei şi de funingine, fochiştii şi mecanicii urcau pe punte, trăgând în piept aerul proaspăt. O dată cu ei urcă şi ofiţerul mecanic Stepanov, un tânăr cu obrajii rumeni, cu dinţii albi. Vestonul şi pantalonii lui, îmbrăcaţi de-a dreptul pe piele, erau plini de pete de ulei; în părul lui des şi creţ, se încurcase un şomoiog de câlţi.

— Parc-ai fi un hornar, măi, Şurka! îi strigă de pe punte Medvedev.

— Mai rău: un duh al iadului! răspunse mecanicul, râzând şi descheindu-şi vestonul. Era cât p-aci să mă fac friptură! Când a zburat coşul – focarele n-au mai avut tiraj şi fumul a năvălit peste fochişti. A trebuit să sting numaidecât focarul de la prova şi pentru asta m-am repezit singur acolo. Vai, ce-aş mai înota acum în mare!

— În schimb văd, cei de acolo, sunteţi cu toţii teferi şi nevătămaţi, pe când aici, uite, a fost ucis Alioşa Rklţki şi doi matrozi răniţi.

— Păcat de el, sărmanul. Deci nu şi-a luat revanşa la şah. Îmi făgăduia mereu să mă facă mat de două ori la rând, dar n-a mai avut când.

Peste puţin, cuirasatele angajară un schimb de focuri cu japonezii. Cele mai multe dintre loviturile japonezilor erau lungi, căzând în mare aproape de crucişătoare. Reizenstein se grăbi să-şi retragă navele cât mai departe de grosul forţelor.

Matrozii urmăreau mersul bătăliei cu răsuflarea tăiată.

Crucişătoarele japoneze ce se zăreau spre nord-vest şi sud-est urmăreau şi ele de la distanţă duelul de artilerie.

— Greu e pentru ai noştri! S-a pus pe ei, diavolul, mutra-strâmbă! N-au s-o scoată la capăt cu el… spuneau amărâţi matrozii.

— Ia nu vă mai văicăriţi atâta! La război nu se poate fără pierderi, îi îmbărbăta Kitkin. Proptit zdravăn pe picioarele lungi, date larg în lături, privea prin binoclu crucişătoarele japoneze. Pe Asahi a izbucnit un incendiu, vesti el. Mikaza are coşul de la centru avariat. Să ştii că Retvizan le-o trage; Şensnovici s-a aprins, a uitat de cuminţenia lui de totdeauna.

— Locotenente, vezi-ţi de treburile dumitale, îl admonestă de pe comandă Reizenstein.

— Am înţeles; să-mi văd de treburile mele! răspunse ofiţerul ironic, luând poziţia de drepţi.

Pe măsură ce distanţa scădea, superioritatea artileriei japoneze creştea, căci navele ruseşti nu dispuneau de multe piese de calibru mijlociu: de 6, de 3 ţoli şi de 120 milimetri. Deşi acestea nu prezentau un pericol prea mare pentru cuirasate, puteau totuşi să distrugă părţi din suprastructură şi să provoace incendii. Acest lucru îi făcea pe matrozi să se gândească cu teamă la rezultatul luptei. Tot mai des oftau şi ocărau cu ciudă.

Reizenstein păşea nervos de colo-colo pe punte, înjurând, fără să ştie nici el pe cine. Grav şi calm, Grammatcikov rostea la fiecare explozie a unui obuz de pe vreo navă rusă: „Aşa!” şi, cu buzele strânse, îşi îndrepta binoclul asupra altei nave.

Cuirasatul Ţesarevici ieşi curând din luptă. Retvizan se repezi asupra japonezilor; celelalte cuirasate se învălmăşiră. Reizenstein începu să zbiere ca din gură de şarpe.

— Ridicaţi semnalul: „Crucişătoarele, după mine!” Căpitan de rangul I Grammatcikov, întoarceţi de 180 de grade, cu viteză maximă, perpendicular pe direcţia grupului de cuirasate. Altfel, japonezii ne vor copleşi curând cu foc intens, concentric!

— Am înţeles! Banda stânga! Înainte, la limită! ordonă comandantul. Hristian Ghenrihovici, fii gata să deschizi foc cu ambele borduri asupra crucişătoarelor japoneze.

— Cum, ai de gând să răzbeşti printre ele? întrebă mirat amiralul.

— Chiar dacă escadra nu ne va urma în încercarea de a străpunge încercuirea, cel puţin vom face ca crucişătoarele grele japoneze să se ia după noi, şi prin aceasta vom uşura situaţia cuirasatelor noastre.

— Amiralul predă comanda, raportă în clipa aceea Medvedev. Cu binoclurile la ochi, Reizenstein şi Grammatcikov priveau semnalul ridicat la verga catargului cuirasatului Ţesarevici.

— Prin urmare, a preluat comanda Uhtomski; dar ambele catarge de pe Peresvet au vârfurile retezate: nu se văd la vergi nici pavilioane, spuse Reizenstein.

— E posibil ca şi Uhtomski să-şi fi pierdut capacitatea de luptă, presupuse Grammatcikov.

— În cazul acesta, preiau eu comanda, în ordinea vechimii, hotărî Reizenstein. Ridicaţi semnalul: „Escadra mă urmează!” îi ordonă el lui Medvedev.

Mai multe pavilioane se ridicară repede la vergă pe catargul crucişătorului. Semnalizatorii căutau să vadă care dintre nave va repeta semnalul. Crucişătoarele, unul după altul, ridicară îndată semnalele de răspuns; în schimb, niciunul dintre cuirasate nu repetă semnalele lui Askold şi, fără a le da atenţie, continuau să se îndrepte toate, ca o turmă, înspre nord-vest.

Reizenstein ordonă să se reducă viteza şi să se apropie de cuirasate, ridicând iarăşi acelaşi semnal. Nici o navă nu confirmă recepţia semnalului nici de data aceasta. Atunci amiralul ordonă crucişătorului Askold să treacă în capul grupului de cuirasate şi încercă din nou să antreneze după sine escadra, dar tot fără succes.

— Să executăm străpungerea numai cu crucişătoarele, propuse Grammatcikov. Cuirasatele lui Togo par să se retragă spre nord; n-au mai rămas la post decât Cin-Ien cu Şimami şi crucişătoarele uşoare. Să sperăm că escadra noastră le va putea face faţă măcar lor.

Reizenstein se uită împrejur. Imediat după Askold, fumegând gros din cele trei coşuri ale sale, venea crucişătorul Novik, urmat cam anevoie de Pallada şi de Diana. Ceva mai la o parte, navigau răzleţite cuirasatele. Crucişătoarele japoneze se apropiau din toate direcţiile, iar mai departe de ele se zăreau zeci de torpiloare. Se întuneca repede. Flăcările tunurilor, nu prea vizibile în timpul zilei, păreau să indice acum un tir mult mai violent. După ce scrută orizontul, amiralul voi să se consulte cu comandantul crucişătorului Askold în privinţa direcţiei de străpungere. Dar Grammatcikov se şi îndreptase drept spre sud, printre două grupuri de crucişătoare uşoare inamice şi, mărind la maximum viteza, se repezise înalte. Numai crucişătorul Novik îl urmă. Pallada şi Diana rămaseră curând mult în urmă, apoi se întoarseră spre cuirasate.

Observând cele două crucişătoare ruseşti în plină viteză, japonezii îşi concentrară tot focul asupra lor. Din babord, grăbindu-se să le bareze drumul, venea în goană

crucişătorul cuirasat Iakumo, armat cu tunuri de 8 ţoli; din tribord, se apropiau patru crucişătoare uşoare.

— Cu presiune maximă, înainte! comandă la maşini Grammatcikov. Concentraţi focul asupra lui Iakumo! îi ordonă el lui Maidel.

— Am înţeles! răspunse locotenentul, şi cele opt piese de 6 ţoli, de la prova şi de la pupa, deschiseră un foc viu asupra obiectivului indicat.

— Patruzeci, treizeci şi cinci, treizeci! se anunţa de la telemetru distanţele în cabluri până la ţintă.

Maidel înregistra aceste numere pe cadranul electric, de unde ele erau transmise bateriilor. O întoarcere de manivelă şi crucişătorul fu zguduit de salva trasă cu tot bordul. Distanţa până la Iakumo se micşora repede, iar eficacitatea tirului creştea.

La fiecare explozie a proiectilelor inamice, Reizenstein se crispa şi căuta să se retragă cât mai repede în fundul cabinei de comandă. Grammatcikov nu-şi lua ochii de la ambrazura comenzii, urmărind efectul tirului propriu.

— Konstantin Gheorghievici, micşoraţi înălţătorul cu două gradaţii, i se adresă el ofiţerului ajutor cu artileria, locotenentul Jitkov, şi veţi nimeri în plin.

Distanţa până la Iakumo continua să scadă rapid. Prin binoclu se vedeau bine avariile provocate la bordul lui, de tirul crucişătorului Askold. Ţevile ambelor tunuri din turela de 8 ţoli de la prova erau cabrate neputincios în sus. Pe puntea din prova izbucnise un incendiu; se zăreau siluete de oameni, sărind afară din cabina de comandă, fugind de flăcări şi de fum. Coşurile lui Iakumo fuseseră avariate grav; la pupa luaseră foc părţile de sus ale suprastructurii sfărâmate. Japonezii alergau în debandadă pe punte, măturaţi de obuzele ruseşti.

Crucişătorul Askold gonea şi el în plină viteză, cutremurându-se de tirul propriu şi de exploziile obuzelor inamice; artileria susţinea intens focul. Tirul japonezilor deveni din ce în ce mai dezordonat şi mai puţin eficace. În

cele din urmă, crucişătorul cuirasat Iakumo, cu un deplasament de 9000 tone, nu mai rezistă la încercare; începu să bată repede în retragere din faţa lui Askold – un crucişător uşor având doar puntea cuirasată şi cu un deplasament sub 6000 tone. Un „ura” năvalnic răsună pe crucişătorul rusesc.

După această răfuială cu Iakumo, Grammatcikov se năpusti asupra crucişătoarelor uşoare Akiţuşima, Takosago şi Suma. Acestea o rupseră la fugă care încotro. Suma nu se grăbise şi nimeri sub o salvă de obuze, care o transformară într-o pălălaie de foc, ceea ce o făcu să se ascundă repede după alte nave. Drumul era liber. În clipa aceea, însă, patru torpiloare se iviră în goană de după crucişătoare, repezindu-se asupra lui Askold.

— Banda dreapta! Sporiţi turaţiile la elice! comandă Grammatcikov la maşini şi se repezi spre torpiloare.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă Reizenstein.

— Să trec peste ele, răspunse scurt comandantul crucişătorului Askold.

Distanţa până la torpiloare nu era mai mare de 20 cabluri şi acum descreştea văzând cu ochii. Japonezii nu-şi dădură îndată seama de primejdia ce-i ameninţa şi când o înţeleseră, se şi pomeniră aproape de Askold. În plină viteză, crucişătorul se repezi vijelios şi abordă unul dintre torpiloare. O izbitură năprasnică, aburi, fum în jurul bordajelor, ţipete de oameni aruncaţi în apă, şi totul se sfârşi…

Un obuz nimeri al doilea torpilor, retezându-i prova; nava se scufundă din goană. O clipă, palele elicelor, încă învârtindu-se, scânteiară în aer. Torpilorul pieri în adâncuri. Cele două torpiloare rămase încercară să scape cu fugă, dar crucişătorul Novik, care venea după Askold, le împroşcă cu un foc viu, întâi pe unul, apoi şi pe celălalt, avariindu-le grav.

Askold se îndrepta spre sud în plină viteză. Crucişătoarele japoneze, în număr de 8, care, în sfârşit, se dezmeticiseră,

se năpustiră după el, dar prada le scăpase. Askold se făcuse nevăzut, în întunericul care se lăsase.

La bordul crucişătorului rusesc începu cercetarea avariilor suferite în luptă. Fură descoperite două spărturi mari în bordajul din babord, sub linia de plutire, şi mai multe, deasupra liniei de plutire; din pricina vitezei, apa năvălea în interiorul navei prin toate spărturile. Coşurile fuseseră grav avariate şi abia asigurau un tiraj suficient, iar viteza scăzuse la 15-17 noduri. Lucrând intens, refulatoarele de fum stârneau făclii la coşuri. Spre a nu fi descoperit, Askold îşi micşoră viteza la 12 noduri. Se constată că proviziile de cărbuni ajungeau până la Vladivostok dacă nava naviga cu viteză redusă.

— Totuşi tirajul s-a înrăutăţit mult şi consumul de cărbuni e în creştere! în plus, am ambarcat cel puţin 200 tone de apă şi avem spărturi grave, se agita Reizenstein. Crucişătorul nu poate ajunge la Vladivostok într-o asemenea stare.

— În cursul nopţii vom face reparaţiile necesare, iar în zori vom căuta să ne îndepărtăm cât mai mult în larg, ca să ocolim Japonia şi să răzbim prin strâmtoarea Sungari ori prin Laperouse, obiectă Grammatcikov. Avem multe şanse să ajungem acolo înaintea crucişătoarelor cuirasate ale amiralului Togo, iar de cele uşoare vom scăpa cu uşurinţă. Părerea sa fu sprijinită şi de alţi ofiţeri.

Văzând că nu va izbuti să-şi impună punctul de vedere în disputa cu Grammatcikov şi cu ceilalţi ofiţeri, Reizenstein luă un aer oficial şi ordonă marţial:

— Faţă de gravitatea avariilor suferite în cursul luptei, consider că este imposibil să ajungem la Vladivostok fără reparaţii temeinice, care nu pot fi executate decât într-un port neutru. Căpitan de rangul întâi Grammatcikov, binevoiţi a vă îndrepta către Şanhai.

— Dar, excelenţă, Ţindao e mai aproape. Pe la amiază vom fi acolo, iar mâine seară vom pleca, după ce vom completa

rezervele de cărbuni şi de apă şi vom face reparaţiile necesare, obiectă comandantul crucişătorului Askold.

— La Ţindao poate să se repete incidentul de la Cemulpo. Japonezii vor bloca portul şi ne vor cere să ieşim. Ordon drum Şanhai! i-o retează scurt Reizenstein, curmând discuţia.

— Am înţeles! răspunse Grammatcikov, luând poziţia de drepţi şi, împreună cu ofiţerul cu navigaţia, locotenentul Iakimov, începu să studieze pe hartă drumul spre Şanhai.

Indispus de dispută, Reizenstein coborî în cabina lui.

— De ce s-o crampona amiralul de Şanhai? îşi exprimă mirarea unul dintre ofiţeri.

— E simplu ca bună ziua. Încă din timpul războiului din China şi-a cumpărat acolo o vilă, unde-i locuieşte aleasa inimii, dacă nu chiar soţia lui, lămuri Kitkin, care urcase la comandă. Şi, precum se ştie: Iubirea nici o vârstă n-are96, iar amiralii, uneori, chiar mai mult decât micimanii, o dovedesc cu prisosinţă.

— Aşadar, mergem la Şanhai, unde vom încerca să facem reparaţiile necesare şi pe urmă să ne strecurăm, care cum om putea, spre Vladivostok.

Însoţit de torpilorul Grozovoi, crucişătorul Askold a sosit în dimineaţa zilei de 31 iulie la Şanhai, fără nici un fel de întâmplări deosebite. Au fost începute imediat lucrările de reparaţii. S-a constatat că Grozovoi putea părăsi portul peste o săptămână. Askold avea nevoie de cel puţin două săptămâni, pentru a fi în măsură să iasă în larg. Atunci au intervenit Statele Unite ale Americii. Ştiind că flota japoneză trebuia să-şi trimită o parte din nave pentru blocarea navelor ruseşti de la Şanhai, ceea ce avea să provoace dispersarea flotei japoneze, destul de slăbită şi aşa în urma bătăliei navale, America a cerut Chinei să reducă la o săptămână termenul de staţionare a navelor ruseşti la Şanhai. Totodată, Japonia a avertizat guvernul Chinei că flota niponă va ataca navele Askold şi Grozovoi chiar în port la Şanhai, dacă acestea nu vor ieşi în larg la

expirarea termenului fixat. Cu toate protestele Rusiei, la Peking, chinezii, sub presiunea Americii şi a Japoniei, l-au somat pe Reizenstein să părăsească portul Şanhai în termen de şapte zile, ori să dezarmeze navele.

Reizenstein nu era câtuşi de puţin dornic de luptă, aşa că n-a întârziat să profite de ultimatumul chinez, spre a dezarma navele de sub ordinele sale. La 7 august, crucişătorul şi torpilorul erau complet dezarmate şi au rămas la Şanhai până la sfârşitul războiului.

Crucişătorul Diana cu un deplasament de aproape 7000 tone, cu trei punţi şi cu bordajele înalte, având o mulţime de elemente de suprastructură, fusese lansat în 1899, şi era de un tip învechit, deoarece construcţia lui se tărăgănase cinci ani şi mai bine. Avea armament redus şi viteză relativ mică; avea slabe calităţi manevriere şi adeseori lua foc. Toate acestea îi determinau pe marinarii din escadră să privească cu dispreţ pe cele două „zeiţe de producţie naţională” – poreclă dată Dianei şi Palladei la Arthur. Cât despre echipaje, acestea îşi numeau crucişătoarele pur şi simplu „Daşa” şi „Palaşa”.

În ziua când escadra a plecat din Port-Arthur, comanda Dianei o deţinea căpitanul de rangul II, prinţul Liven, care făcea parte din nobilimea baltică. Prinţul arăta cel mai profund dispreţ faţă de ruşi şi de tot ce era rusesc. Până şi cu ofiţerii vorbea rareori şi numai printre dinţi. Cât priveşte conversaţiile lui cu matrozii, ele se limitau la cele mai deochiate înjurături, căci, după părerea luminăţiei sale, matrozii nu pricepeau câtuşi de puţin altfel de vocabular.

Comandant secund pe Diana era căpitanul de rangul II Semionov. Bondoc, cu picioarele scurte şi cu capul rotund, Semionov se învârtea toată ziua, ca o minge, pe tot crucişătorul. Tipicar, veşnic fără astâmpăr, acesta era în stare să-i înnebunească cu şicanele sale nu numai pe matrozi, ci şi pe ofiţeri.

Cei doi comandanţi instauraseră pe Diana un regim aparte, fapt pentru care matrozii din toată escadra vorbeau

despre crucişător ca despre o navă pe care îndurau munca silnică.

Liven îşi alegea subalternii numai dintre ofiţerii cu reputaţie bine stabilită de oameni severi, necruţători.

Astfel, chiar în ajunul plecării escadrei din Port-Arthur, pe Diana fusese mutat locotenentul Kolceak de pe torpilorul scufundat Leitenant Burakov, ofiţer vestit în toată escadra pentru cruzimea cu care îi trata pe matrozi.

În noaptea premergătoare plecării, Diana fusese de gardă în rada exterioară, la gura canalului. După ce lăsase toată escadra să treacă, ea îşi ocupase postul în flotilă de crucişătoare, în coada formaţiei.

În timpul primei lupte, Diana nu avusese nici o pierdere. Atunci însă când amiralul Togo se năpustise asupra crucişătoarelor din coadă şi obuzele începuseră să plouă în jurul acestora, nervii slabi ai serenisimului comandant al Dianei nu rezistaseră, aşa încât, fără să mai aştepte vreun ordin de la comandantul grupului său, execută o întoarcere în bordul opus înaintării inamicului şi scăpase repede din zona bombardată.

Echipajul fu trimis să ia masa pe schimburi, iar ofiţerii, cu excepţia celor din serviciul de cart şi de gardă, coborâseră în careu.

— Fac cinste cu două sticle de Mumm, pentru succesele noastre de azi! declară Semionov care prezida masa.

— Vladimir Ivanovici, să nu vorbeşti într-un ceas rău, îl opri un ofiţer, superstiţios; doar ziua n-a trecut încă.

— Seara vom bea pentru succesele ce vor urma, preciză Kolceak.

Ordonanţele serviră şampania. Vinul ameţi capetele şi ridică moralul. Ofiţerii începură să debiteze lăudăroşenii, amintind peripeţiile luptei ce avusese loc.

— Prinţul nostru a cârmit-o fără ordin şi a spălat putina când a simţit că miroase a ars, observă Kolceak.

— În schimb dumneata, Alexandr Vasilievici, ai deschis un foc straşnic, de s-a cutremurat şi cerul! De la început l-ai

băgat în sperieţi pe Togo, replică Semionov.

Sus, sună alarma de luptă. Se repeziră toţi la posturi. Escadra japoneză îi ajunsese din urmă şi angajase lupta din nou. Crucişătoarele nu luau parte la bătălie, ci doar priveau desfăşurarea ei.

Tăcut ca întotdeauna, cu un zâmbet dispreţuitor pe faţa lui îngrijită, aristocratică, Liven urmărea de pe puntea de comandă evoluţia luptei. Semionov care urcă în treacăt pe punte încercă să înfiripe o conversaţie.

— Ce lucru absurd e şi războiul ăsta! Am fost bun prieten cu comandorul Nomoto, comandantul Mikazei, nava-amiral a lui Togo. Am băut de atâtea ori împreună şampanie prin localurile din Nagasaki, şi acum ne gândim cum să ne ucidem cât mai repede unul pe celălalt, spuse el, adresându-se superiorului său.

Liven rămase însă tăcut şi comandantul secund nu avu altceva de făcut decât să plece repede de pe punte.

De îndată ce crucişătorul Askold se năpusti înainte ca să străpungă blocada, Diana încercă să-l urmeze, dar, executând manevra cu întârziere, voi să treacă prin formaţia de cuirasate, fiind la un pas de a se aborda cu Peresvet.

Japonezii deschiseră un foc viu asupra navelor ruseşti, care se mişcau în neorânduială. Un proiectil căzu în tribord pe puntea superioară a crucişătorului, sfărâmă gruia de la dispozitivul Temperley97, reteză ventilatoarele şi strâmbă unul dintre coşuri. Totodată, provocă explozia mai multor obuze aflate pe puntea tunurilor, omorând sau rănind vreo douăzeci de oameni, printre care se afla şi micimanul Kondratiev, comandantul bateriei. Incendiul ce izbucni începu să se propage repede, ameninţând să ajungă la magaziile de muniţii.

Semionov se repezi împreună cu echipa de pompieri să stingă focul; în clipa aceea, însă, explodară iar mai multe obuze. Înspăimântaţi, matrozii se risipiră în goană. Cine ştie ce urmări ar fi avut această derută, dacă un nou obuz,

lovind nava la linia de plutire, n-ar fi făcut o mare spărtură în bordaj. Apa năvăli prin spărtură stingând repede focul. Matrozii se repeziră în compartimentul inundat, unde apa ajunsese până la genunchi, ca să astupe spărtura. Când abia izbutiseră să aşeze paietul, un alt proiectil de mare calibru pătrunse în compartimentul de sub infirmerie. Acesta fu inundat repede şi apa, presând de jos în sus, ridică podeaua infirmeriei. Plăcile pardoselii săreau cât colo, trosnind. Prin crăpăturile din podea începeau să ţâşnească şuviţe de apă.

Între timp, Diana se îndepărtase de escadră. În prova ei se zăreau limpede crucişătoarele Askold şi Novik, ripostând energic la tirul inamicului.

Liven căzu pe gânduri. Nu-i surâdea de loc perspectiva de a fi supus la o încercare atât de grea ca aceea prin care treceau cele două crucişătoare din cap, aşa că ordonă răstit:

— Banda stânga!

Diana întoarse brusc la stânga şi porni imediat după crucişătorul Pallada care naviga în pupa escadrei.

— Nu mai putem să-l ajungem pe amiral, explică Liven, parcă dezvinovăţindu-se, lui Kolceak care stătea lângă el.

— Astfel călcăm ordinul amiralului, obiectă locotenentul.

— Nu întotdeauna este posibil să execuţi ordinele superiorilor. Totuşi, am să mă sfătuiesc cu comandantul secund. Să vină încoace! ordonă Liven unuia dintre timonierii-alergători.

După câteva clipe, Semionov apăru pe punte gâfâind. Când află despre ce e vorba, ca şi Ulisse cel isteţ, propuse o soluţie de compromis:

— Acum, să mergem după escadră şi după ce se înnoptează să ne despărţim de ea şi s-o luăm spre Vladivostok.

Motive puteau fi găsite.

Se înnoptă. Escadra rusă înainta prin întuneric spre Arthur, pe două linii de şir: la tribord, Peresvet, Pobeda,

Poltava, Pallada şi Diana; la babord, mai spre prova, Retvizan, urmat de Sevastopol, iar în coadă Ţesarevici.

Pe neaşteptate, umbrele unor nave uşoare se iviră în întuneric, din tribord, apropiindu-se repede de crucişător. Pe ele scânteiară licăririle roşiatice de la tuburile lans-torpile. Torpiloarele făcură o întoarcere „toţi odată” de 80 de grade şi pieriră în beznă. În noaptea aceea marea era deosebit de fosforescentă, aşa că înaintarea torpilelor pe sub apă putea fi observată cu uşurinţă. Iată că, nu departe de Diana, apărură două puncte luminoase, licărind uşor şi apropiindu-se de crucişător.

— Banda stânga! comandă nervos Liven.

Diana se întoarse încet cu pupa spre torpilele care se apropiau tot mai mult.

Trei sute de perechi de ochi urmăreau cu încordare punctele alburii care creşteau repede pe măsură ce se apropiau. Toţi se gândeau la unul şi acelaşi lucru: „O să fie lovit crucişătorul de vreo torpilă ori trece pe alături?” Punctele sinistre erau tot mai aproape, tot mai aproape. Încă o clipă şi vor lovi nava. Atunci o jerbă uriaşă de flăcări va ţâşni în sus, deasupra ei, va răsuna explozia, o puzderie de sfărâmături va zbura în toate părţile, zeci de tone de apă se vor prăbuşi peste punte. Torpilele nimeriră însă în curentul refulat de elice care le respinse, le împiedică înaintarea. Ele începură să-şi încetinească mersul ameninţător; pe urmă, deviindu-şi drumul, dispărură cu totul. Primejdia trecuse. Un oftat de uşurare scăpă din sute de piepturi.

Acum marşul împreună cu escadra devenea periculos, deoarece aceasta era atacată de numeroase torpiloare inamice. Dându-şi seama de primejdie, Liven întoarse spre stânga şi porni vijelios în direcţia sud, căutând să iasă cât mai repede din zona primejdioasă.

Totuşi, în drum nu izbuti să evite un atac. Se sună alarma pentru respingerea atacului cu torpile. Matrozii se repeziră

la tunurile de calibru mic. Flăcări verzi-aurii începură să fulgere; piesele de 3 ţoli detunau sec, violent.

— Luminăţia voastră, pentru Dumnezeu, încetaţi focul! strigă disperat Semionov de pe punte. Prin aceasta, nu facem decât să atragem inamicul asupra noastră!

Gurile de foc amuţiră. În pupa Dianei se ivi un torpilor. Naviga exact în siajul crucişătorului. La început, îl socotiră japonez şi-l supravegheară cu atenţie. Dar el nu arăta nici un fel de intenţii ostile. Atunci, riscând oarecum, i se ceru semnalul de recunoaştere. După o clipă, pe el licăriră luminiţe de răspuns.

— E Grozovoi! raportă semnalizatorul.

Torpilorului i se ordonă să se apropie de crucişător.

— În ce direcţie aveţi de gând să navigaţi? îl întrebă Liven pe locotenentul Brovţân, comandantul torpilorului.

— Nu-mi ajung cărbunii până la Vladivostok; în consecinţă, am de gând să fac o escală la Ţindao, să-mi completez proviziile de apă şi de cărbuni, şi după aceea să plec mai departe.

— Ferească Dumnezeu să vă duceţi la Ţindao, vorbi pe neaşteptate Semionov, de undeva din întuneric. Japonezii probabil că pândesc în preajma lui. Trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult. Dacă se poate, să ajungem chiar în Rusia.

— Nu prea cred că o să fim lăudaţi pentru aceasta, răspunse Brovţân, cu glas plăcut de bariton. În orice caz, voi merge în aceeaşi direcţie ca şi dumneavoastră.

— În cazul acesta, vă rog să mă urmaţi, ordonă Liven.

— Am înţeles! răspunse Brovţân. Torpilorul se îndepărtă.

Pe mare se aşternu ceaţa şi crucişătorul fu învăluit de ea, pierzându-i-se urma cu desăvârşire. Se hotărî ca echipajul să doarmă cu schimbul, pe borduri de luptă. Căscând, Liven lăsă comanda lui Semionov şi se duse să se odihnească.

În cabina de comandă, la lumina slabă a becului de la habitacul compasului, Semionov scria în carnetul său de însemnări, descriindu-şi cu accente eroice comportarea în

lupta din ziua aceea. Faţa lui rotundă, plină, era aspră şi încruntată. Îşi ducea mereu mâna la frunte, căutând să-şi amintească feluritele episoade ale zilei.

— Ce o fi scriind acolo balonul ăsta cu două picioare? îl întrebă în şoaptă semnalizatorul-şef pe timonierul-alergător care se odihnea aproape de cabina de comandă.

— Pesemne că-i scrie pe cei care s-au făcut azi vinovaţi cu ceva. Tocmai a fost la el botsmanul şi i-a dat raportul. Te pomeneşti că a pârât pe careva.

— De-ar da Dumnezeu să ajung teafăr acasă, să-mi mai văd o dată nevasta şi copiii…

— Prinţul şi balonul ăsta caută să se strecoare pe unde-i mai multă linişte.

— Balonul s-ar vârî însă şi-n gaură de şarpe, dacă ar mirosi că acolo e rost de înaintare ori decoraţie!

Cei doi matrozi tăcură.

Liniştea se înstăpâni pe crucişător. Doar semnalizatorii de cart, cei mai ageri, vegheau pe punte, împreună cu timonierii şi cu comandantul secund. Valuri destul de mari începură să se stârnească dinspre sud, dând crucişătorului o derivă cu aproape şapte grade. Acum, Diana nu mai întâlnea în drum decât jonci chinezeşti. Zona de operaţii rămăsese în urmă.

Trecuse de miezul nopţii când Kolceak, cam cu chef, se urcă pe punte şi, poticnindu-se în întuneric mai la fiece pas, îşi căută un loc unde să doarmă. Rătăcind de colo-colo ajunse pe puntea de la pupa, unde, pe o ferţă de tendă, erau întinse cadavrele matrozilor căzuţi în luptă, ori morţi în urma rănilor. Nu erau multe, aşa că găsi loc destul alături de ele. Locotenentul împături de câteva ori capătul liber al tenzii şi, culcându-se foarte calm alături de morţi, adormi numaidecât.

În cursul nopţii, brancardierii mai aduseră un cadavru. Socotindu-l şi pe Kolceak mort, se gândiră că nu se cădea ca un ofiţer să fie pus alături de matrozi: deşi mort, tot comandant rămânea! Apucându-l de umeri şi de picioare,

brancardierii îl târâră fără multă ceremonie la o parte. În clipa aceea, însă, „mortul” se smuci din mâinile lor şi începu să-i înjure de mama focului.

Brancardierii săriră cât colo.

— Ba e viu! strigă înspăimântat unul dintre ei, şi în clipa următoare, încasând o scatoalcă zdravănă, se convinse pe deplin de acest lucru.

Celălalt brancardier scăpă cu fuga.

După ce se dumeri asupra celor întâmplate, Kolceak îl ajută pe brancardier să aşeze cadavrul adus, îi puse mâinile pe piept şi apoi, adulmecând în aer, spuse:

— N-a început încă să miroase!

— Nu, abia acu' un sfert de ceas şi-a dat duhul! explică brancardierul.

— Ia, împătureşte tenda, frăţioare, să fie mai moale la dormit! ordonă locotenentul; după aceea, dând voie matrozului să plece îşi continuă somnul întrerupt pe neaşteptate.

Îndată ce se lumină de ziuă, după ce fură cercetate amănunţit toate avariile, pe punte se ţinu un consiliu de război pentru a se stabili măsurile ce se impuneau şi drumul care trebuia urmat. Semionov perora mai mult ca toţi, stăruind să se îndrepte spre unul din porturile franceze.

— Francezii ne sunt prieteni şi aliaţi. La ei o să găsim adăpost şi ajutor. Pe urmă, ne vom încerca norocul, căutând să ajungem la Vladivostok, sau poate că ni se vor încredinţa misiuni de interceptare pe căile de acces spre Japonia. N-ar fi rău de loc, argumentă el.

— Dar cel mai apropiat port francez e Saigonul şi e la dracu-n praznic – n-au să ne ajungă cărbunii până acolo, obiectă mecanicul-şef Kunst.

— Oprim cel dintâi vas comercial care ne iese în cale şi-i luăm cărbunii. Îi lăsăm doar cât îi trebuie ca să ajungă până la cel mai apropiat port. Mai târziu, guvernul o să plătească totul, perora comandantul secund.

Liven se declară îndată de aceeaşi părere. Saigonul era cu totul izolat de zona ostilităţilor. Ar fi fost greu de presupus că o escadră japoneză să apară şi acolo.

— Ordon drum către Saigon! rosti prinţul pe un ton de comandă.

— Am înţeles: drum Saigon! răspunse prompt Semionov, în poziţie de drepţi.

Diana sosi la Saigon după două săptămâni. Străbătuse până acolo o distanţă de două ori mai mare decât până la Vladivostok. La Saigon fu dezarmată.

Prin caracteristicile sale, crucişătorul uşor, rapid (circa 26 noduri) Novik, cu punte cuirasată, cu artilerie slabă, dar cu un mare număr de tuburi lans-torpile, reprezenta un tip intermediar între torpilor şi crucişător. Cu cele 3000 tone deplasament, era prea mare pentru a fi clasat ca torpilor; în acelaşi timp n-avea o artilerie suficient de puternică pentru a putea fi socotit crucişător.

Crucişătoarele japoneze de acelaşi tip aveau o viteză cu mult mai redusă; în schimb, ele dispuneau de tunuri de calibru mare.

Navă de toată frumuseţea, cu linii armonioase, cu trei punţi suprapuse şi cu prova înaltă, crucişătorul Novik era mândria întregii marine ruseşti. Fusese mult timp sub comanda căpitanului de rangul II Nikolai Ottonovici Essen, marinar cutezător, neînfricat. Acesta ştiuse să-şi alcătuiască un echipaj pe măsura lui. Botsmanul-şef al crucişătorului, Kaşcenko, iscodea pe la toate navele căutând matrozi cât mai zurbagii, pe care, după aceea, Essen îi obţinea de la comandanţii lor. Atât el, cât şi toţi ofiţerii se purtau cum nu se poate mai bine cu echipajul navei. Pe Novik nu se obişnuia să se dea pedepse; serviciul era însă foarte sever, iar ieşirile dese în larg şi ciocnirile cu inamicul îi disciplinau repede pe matrozi.

În luna mai Essen fusese înlocuit cu căpitanul de rangul II Maximilian Feodorovici Şulţ. Rece, pedant, acesta nu ştiuse să-şi apropie echipajul a cărui comandă o preluase, deşi era

un om instruit. Mai mulţi ofiţeri ieşiseră la raport, cerând să fie mutaţi pe alte nave.

Vestea ieşirii în larg a escadrei, spre a răzbi spre Vladivostok, reînviase pentru un timp la bord vechiul spirit de pe vremea lui Essen. Echipajul executa iar cu cea mai mare viteză ordinele primite, mecanicii izbuteau să revizuiască într-o singură noapte maşinile. Kaşcenko, un bărbat vânjos, cu faţa ciupită de vărsat, era pretutindeni pe crucişător, înjurând pe înfundate în stânga şi-n dreapta.

La această însufleţire contribuia mult ofiţerul secund, locotenentul Porembski, care căuta să-l imite în toate privinţele pe fostul său comandant. Ceilalţi ofiţeri se străduiau şi ei să urmeze pilda lui Porembski, iar matrozii pricepeau bine acest lucru şi-l preţuiau.

În ziua plecării escadrei din Port-Arthur crucişătorul Novik ieşise cel dintâi în rada exterioară. Până la angajarea primei faze a luptei, mersese ca navă-ghid, conducând escadra. Pe urmă, se alăturase crucişătoarelor, plasându-se imediat după Askold.

Dat fiind că inamicul se afla în afara bătăii tunurilor de pe crucişătoare, Novik nu lua parte la luptă. Matrozii erau liniştiţi, gravi. Comandantul „nu-şi dădea arama pe faţă”, iar Porembski şi alţi ofiţeri umblau de colo-colo pe crucişător, făcând glume şi ţinându-se de şotii. Botsmanul Kaşcenko ieşise pe punte şi privind spre japonezi, fluiera înciudat.

— Dacă ar fi după mine, aş trimite crucişătoarele să-i facă praf pe prichindeii ăia din babord, spuse el, arătând spre grupul crucişătoarelor uşoare japoneze. De-ar fi Nikolai Ottonovici cu noi, s-ar şi repezi la ei.

— Ehei! Bine ar fi fost să fie cu noi acum? Cu el, am ajunge într-un suflet, în zbor, la Vladivostok. N-ar apuca japonezul să ne vadă.

— Ei, târâş-grăpiş, poate om ajunge acolo şi cu comandantul nostru.

În clipa aceea, japonezii începură să tragă asupra crucişătoarelor din coadă. Mai multe obuze căzură aproape, împroşcând puntea cu apă.

— Ia uite ce grijă are de mine mutră-strâmbă, nu cumva să-mi fie prea cald! zâmbi ochitorul tunului de pe dunetă, Niurin, scuturându-se.

Îndată ce căzu primul obuz, Şulţ comandă:

— Banda dreaptă!

Novik ieşi din bătaia tunurilor şi-şi luă postul în linia de şir a crucişătoarelor, al doilea din cap.

Cele trei ore care urmară se scurseră într-o linişte deplină, căci crucişătoarele nu luară parte nici la al doilea angajament.

— Vitgheft e un laş; se teme să se apropie de japonezi. În locul lui, m-aş apropia la cincisprezece-douăzeci de cabluri şi aş trage intens, cu toate piesele. Cine dă înapoi cel dintâi, e învins! făcea pe grozavul Şulţ, urmărind mersul luptei.

— Din fericire pentru noi, amiralul e de altă părere, observă ironic comandantul secţiei de torpile, locotenentul Ster.

— De ce din fericire?

— Japonezii dispun de o mare superioritate în artilerie de calibru mijlociu şi mic, cu care ne-ar putea copleşi la distanţe mici.

— Fleacuri; amiralul nu are curaj pur şi simplu! declară Şulţ îngâmfat.

Când cuirasatul Ţesarevici ieşi pe neaşteptate din formaţie şi navele se învălmăşiră, Şulţ se pierdu cu firea:

— Ce s-a întâmplat? Ce-i de făcut?

— Urmaţi-l pe amiral, îl sfătui Ster care stătea pe puntea de comandă.

Matrozii priveau şi ei nedumeriţi la ceea ce se petrecea în faţa lor.

— Vasăzică, fraţilor, fugim de japonez, rosti Kaşcenko, posomorât.

— E-eh, de-ar fi Essen cu noi… se auzi un glas.

Dar Essen nu era acolo. În locul lui se afla Şulţ care se grăbi să urmeze cuirasatele.

— Pe Askold s-a ridicat semnalul „Urmaţi-mă”, raportă semnalizatorul.

— Am înţeles! Înainte, în linie de şir, după amiral! ordonă Şulţ, fără să priceapă încă manevra pe care o execută Reizenstein. În clipă însă când Askold se năpusti cu toată viteza spre crucişătoarele uşoare japoneze, Şulţ fu cuprins de frică.

— Nu putem să ne ţinem după el! Pallada şi Diana rămân cu escadra; trebuie să le urmăm exemplul, rosti el pripit. Banda dreaptă!

— La loc comanda! interveni tăios Porembski. N-avem dreptul să rămânem în urma lui Askold, căci viteza noastră este de 26 noduri, iar a lui de 22, dacă nu şi mai puţin. Cu presiune maximă înainte! strigă el la maşini.

Şulţ voi să-l împingă la o parte pe ofiţerul secund, dar feţele întunecate ale ofiţerilor şi matrozilor îl făcură să se stăpânească.

— Konstantin Alekseevici, fă ce vrei – eu mă spăl pe mâini. Vei răspunde pentru tot ce are să se întâmple, rosti în cele din urmă Şulţ.

— Am înţeles: voi răspunde pentru tot! repetă locotenentul, dând vesel din cap. Boris Vasilievici! strigă el mecanicului, prin pâlnia porta-vocii. Înainte – trebuie să răzbim; scoate din maşini tot ce se poate!

— Am înţeles! Se execută!

Viteza crucişătorului crescu şi mai mult. Escadra rusă rămăsese de mult în urmă. Urmându-l pe Askold, crucişătorul Novik se apropia repede de inamic. Ster şi micimanul Şveikovski, care comandau artileria navei, deschiseră un foc violent asupra celor mai apropiate nave japoneze.

Crucişătorul Suma care nimerise în bătaia focurilor de pe Askold se aprinse ca un rug şi se grăbi să bată în retragere.

Aprinşi de încordarea luptei, matrozii nici nu băgau de seamă schijele care şuierau împrejur, străduindu-se să intensifice cadenţa de tragere a tunurilor. Palancurile ascensorului de muniţie scârţâiau neîncetat; peste puţin, stive întregi de tuburi trase se ridicară pe punte – oamenii n-aveau timp să le care de acolo.

Un proiectil japonez reteză saula pavilionului de la pupa. Observând acest lucru, Kaşcenko sări sprinten şi ridică la iuţeală alt pavilion.

— Să nu vadă japonezul nici o clipă nava fără pavilionul ei, spunea mai târziu botsmanul, explicându-şi fapta.

Când torpiloarele se repeziră spre Askold, crucişătorul Novik se îndreptă spre ele. Nimeni nu ordonă să se tragă asupra torpiloarelor, dar comandorii, din proprie iniţiativă, ochiră şi le scoaseră repede din luptă. În clipa aceea un proiectil greu tras de pe Iakumo lovi în babord, pe teugă, în dreptul comenzii. Zăngănind, schijele împroşcară puntea.

Şulţ fu izbit de suflu. Apucându-se cu groază de tâmple strigă:

— Mi-a smuls capul!

— Nu vă speriaţi, Maximilian Feodorovici: se ţine încă zdravăn pe umerii dumneavoastră, îl linişti Porembski, continuând să conducă crucişătorul.

Peste puţin, un obuz desprinse pavilionul de război de la mărul catargului. Pavilionul zbură în sus şi începu să coboare lin. Dându-şi seama de aceasta, matrozul de categoria a doua98 Piotr Bobrov, care se afla în apropiere de ventilatorul de la sala maşinilor, încercă să-l prindă din zbor, dar o rafală de vânt împinse pavilionul peste bord.

— Păcat; s-a dus pavilionul nostru! rosti el cu ciudă, scărpinându-şi capul tuns şi dădu fuga la botsman, după altul. Întorcându-se cu un pavilion nou, din proprie iniţiativă şi cu o iuţeală uimitoare, fără să ia în seamă tirul violent, se căţără până la crucetă, sus, şi acolo înălţă noul pavilion de război. După această faptă, Bobrov, ţinându-se cu mâna de

catargul retezat, fluturându-şi de pe crucetă bereta înspre japonezi, strigă:

— Ehei, japonezule, nu dobori tu pavilionul nostru!

La maşini, era o activitate febrilă. De la comandă se cerea mereu sporirea turaţiilor. Jdanov, mecanicul-şef al navei, roşu de căldură, alerga prin tot compartimentul, urmărind funcţionarea fără greş a maşinilor.

În urma exploziei unui obuz, se deplasă un lagăr al maşinii din tribord. Pentru repararea sa, trebuia să se oprească maşina, ceea ce ar fi încetinit mersul navei. Jdanov se frământa.

— Îngăduiţi, înălţimea voastră, îl repar eu şi din mers! propuse vânjosul şi sprintenul subofiţer Egor Krivozubov şi, fără să mai aştepte răspunsul, intră în santină şi se apucă să fixeze la loc lagărul deplasat.

Toţi priveau cu îngrijorare mişcările îndrăzneţului lor tovarăş; în cele din urmă, când acesta se ivi din nou sus, Jdanov îl lăudă cu multă căldură:

— Bravo ţie! Te-ntreci în fapte cu comendorii de sus!

Crucişătoarele japoneze rămaseră curând în urmă şi pieriră în negură. Lupta se sfârşise. Pentru a evita făcliile la coşuri, vizibile de la mare distanţă în întunericul ce se aşternea pe mare, viteza crucişătorului fu redusă la 17 noduri. Se sună încetarea alarmei de luptă şi se dădu ordin ca echipajul să ia cina pe borduri de luptă, cu schimbul, lângă tunuri.

Lui Şulţ îi veni inima la loc. Răsucindu-şi mustaţa roşcată, rară, declară.

— Nu m-am îndoit nici o clipă că Novik va izbuti să scape de japonezi!

Se lăsă o noapte ceţoasă. Marea era pustie. Comandantul luă hotărârea de a profita de acalmie şi stopă maşinile pentru reparaţii. Semnalizară, cerând amiralului aprobarea, dar nu primiră răspuns. Askold dispăru repede la orizont; rămas singur, crucişătorul Novik se legăna uşor pe unde.

În compartimentul maşinilor, se lucra de zor. În vâltoarea luptei, nimeni nu observase că tancul de apă dulce pentru alimentarea căldărilor fusese găurit de o schijă. Când fu descoperit lucrul acesta, se constată că aproape nu mai era în el apă dulce.

— Să se alimenteze căldările cu apă de mare! ordonă Jdanov.

— Aşa, până ajungem la Vladivostok, tuburile de la căldări se înfundă de tot, obiectă mecanicul-secund Freilihman.

— Ce Vladivostok! Cu un tiraj atât de slab? Consumul de cărbuni este dublu faţă de normal, iar la plecare am ambarcat cu peste o sută de tone mai puţin. Trebuie să mergem într-un port neutru după cărbuni, răspunse Jdanov.

În urma alimentării cu apă sărată, gradul de salinitate din căldări crescu simţitor; crusta de sare se depunea repede, tot mai groasă, iar vaporizarea începu să scadă. Pe deasupra, scădea şi vidul la condensoare; pompele de aer se încălzeau. Trebui să se demonteze condensoarele. În ele găsiră multă iarbă de mare, absorbită împreună cu apa. În afară de aceasta, se constată că unele tuburi aveau scăpări.

Matrozii munceau cu îndârjire, dându-şi bine seama că salvarea crucişătorului depindea de viteza lui.

Pe la miezul nopţii maşinile fiind, în sfârşit, reparate, crucişătorul îşi continuă drumul. Noaptea trecu în linişte. Dimineaţa, la orizont fu observată Diana. Peste puţin, torpilorul Grozovoi se apropie de Novik şi se informă despre intenţiile pe care le avea comandantul lui.

— Fac escală la Ţindao. Acolo iau cărbuni şi mă duc la Vladivostok. Îl sfătuiesc pe Liven să facă acelaşi lucru, răspunse Şulţ.

Spre seară zilei de 29 iulie, crucişătorul Novik sosi la Ţindao şi, după ce trase cele 21 lovituri de tun de salut, intră în port, unde se afla şi torpilorul Bezşumnâi. Şulţ se duse imediat la guvernator spre a-i cere autorizaţia pentru ambarcarea cărbunilor.

Rămas în locul comandantului, Porembski procedă îndată la repararea maşinilor şi căldărilor, interzicând chiar ofiţerilor să coboare la uscat.

Pe la nouă seara Şulţ se întoarse cu autorizaţia guvernatorului.

De îndată ce începu ambarcarea cărbunilor, Şulţ, sub pretext că trebuie să viziteze cuirasatul Ţesarevici, sosit şi el în port tocmai atunci, se grăbi să plece din nou în oraş.

— De pe Ţesarevici mă duc la hotelul „Kaiserhof” în strada Nanking. Vă rog să mă anunţaţi când ambarcarea cărbunilor se apropie de sfârşit.

— La urma urmei, ce căutaţi la „Kaiserhof”? îl întrebă Porembski fără ocol.

— Vreau să stau de vorbă acolo cu nişte marinari şi să mă informez asupra situaţiei internaţionale. În funcţie de aceasta vom hotărî dacă e cazul să pornim spre Vladivostok, explică Şulţ şi dispăru.

— O comoară de comandant! mormăi Kaşcenko, în urma lui. Altă grijă n-are decât cum s-o şteargă mai repede de pe crucişător, într-o asemenea clipă Nikolai Ottonovici nu s-ar fi dat în lături chiar să care saci de cărbuni.

— Ei, Şulţ e von, e baron sadea! spuse Niurin.

Pe Ţesarevici, Şulţ nu-i mai găsi nici pe Matusevici, nici pe Ivanov care, între timp, fuseseră transportaţi la spitalul de la uscat. Socotind mai prejos de demnitatea lui să se sfătuiască cu Sumov în privinţa planurilor sale, se grăbi să se ducă la hotel.

Era târziu după miezul nopţii când un matroz sosit de pe Novik raportă că se ambarcaseră peste 200 tone de cărbuni şi că în curând se va face plinul.

Se hotărî să se facă curăţenie generală pe crucişător ziua, în navigaţie. Crucişătorul Novik părăsi Ţindao noaptea târziu, puţin înainte de revărsatul zorilor. Luminile portului lunecau repede, rămânând în urmă; valuri puternice veneau din larg, zvârlind nava de colo-colo. La răsărit, stelele se stingeau una după alta.

Stând în fotoliu, pe punte, Şulţ îşi ciupea gânditor barbişonul roşcat. Trebuia să hotărască ruta pe care urmau să meargă pentru a ajunge la Vladivostok: să treacă de-a dreptul prin strâmtoarea Coreei, ori să ocolească Japonia. Personal, prefera a doua variantă. Adevărat, drumul care ocolea insulele era de două ori mai lung decât acela direct, prin strâmtoarea Ţuşima; cărbunii s-ar fi putut să nu ajungă până la destinaţie; în schimb, era mai uşor să se facă nevăzut pe întinderile oceanului şi să se apropie neobservat de strâmtorile de la nord. Or, prin strâmtoarea Coreii, nu putea nădăjdui să răzbească decât noaptea şi nici de asta nu era sigur.

— Am intenţia să ocolesc Japonia, îl anunţă el pe Porembski.

— Prin urmare, drumul nostru va dura cam o săptămână. E greu de presupus ca japonezii să nu fi aflat unde ne aflăm şi să nu fi trimis crucişătoare prin strâmtorile din nord.

Crucişătorul Novik naviga toată ziua în direcţia sud-est, evitând orice fum care se observa la orizont.

Matrozii trebăluiau de zor, spălând nava şi curăţind-o, reparând micile stricăciuni pricinuite de luptă din ziua precedentă, astupând spărturile, cârpind coşurile. Maşinile trebuiau mereu stopate pentru reparaţii. Totodată, crucişătorul era pregătit pentru a putea să angajeze lupta în orice clipă. Tunurile fuseseră încărcate; comendorii vegheau pe schimburi lângă ele.

Şulţ nu lua parte sub nici o formă la preocupările echipajului – şedea tot timpul pe punte şi scruta prin binoclu orizontul pustiu. Aproape că nici cu ofiţerii nu stătea de vorbă, limitându-se doar la scurte observaţii făcute pe un ton distant.

Când lucrările mai importante fură terminate, echipajul fu lăsat să se odihnească. Vremea era minunată. Căldura caracteristică zonei subtropicale era atenuată de briza mării. Încărcate de umiditate, valuri destul de mari se

rostogoleau de undeva de departe, legănând ritmic crucişătorul.

— Phii, ce plăcut e! Soarele te înfierbântă, adierea te răcoreşte, iar oceanul e fără de sfârşit! se bucurau matrozii.

Ofiţerii se odihneau şi ei în cabine. Medicul şi lunganul miciman Korring angajaseră o partidă aprigă de şah, la umbra tenzii întinse deasupra tunului de pe dunetă. Micimanul Sveikovski se distra cântând kake-walk99 la pianul din careu şi fredonând şansonete.

Porembski hotărî să tragă un pui de somn în cabina lui, sub hubloul deschis prin care intra aerul curat al mării. Până seara, crucişătorul se îndepărtă şi mai mult spre est pierzându-se cu desăvârşire în imensitatea oceanului.

Viaţa de pe navă îşi reluase cursul normal. Când se lumina de ziuă, pe puntea superioară răsunau modulaţiile sonore ale semnalului de deşteptare. Matrozii care dormeau îmbrăcaţi dădeau fuga spre spălător, ca să se învioreze cu apă de mare, dar aceasta era călduţă şi nu prea înviora. După aceea făceau curăţenie pe punte şi în diferitele compartimente ale navei. Porembski, însoţit de Kaşcenko, inspecta crucişătorul. Ceilalţi ofiţeri, care dormeau pe punte din pricina căldurii, coborau în cabinele lor spre a-şi continua somnul întrerupt, până la ridicarea pavilionului. Pe puntea de comandă nu rămâneau decât ofiţerul de cart, timonierul şi semnalizatorii. Scrutând agale prin binoclu nemărginitele întinderi pustii ale oceanului, micimanul Sveikovski dădea din când în când mici dispoziţii.

— Bine ar fi, înălţimea voastră, să navigăm aşa până la Vladivostok, spunea zâmbind semnalizatorul Grubko. Ce linişte şi pace – o adevărată binecuvântare!

La amiază, după înălţimea soarelui se determina poziţia navei. Marea era tot timpul pustie. Numai când şi când la orizont se iveau şi dispăreau fumuleţe fără să se apropie de crucişătorul rusesc.

Doar anumite ştiri îngrijorătoare venite de la maşini tulburau liniştea tuturor. Adeseori, plesnea câte o ţeavă de

la cutare sau cutare căldare. Ca urmare, se produceau pierderi de vapori, iar viteza scădea la zece noduri. La maşini se auzeau bătăi suspecte; nici condensatoarele nu erau în stare prea bună. Personalul de la maşini se spetea, muncind câte douăzeci şi patru de ore în şir la repararea feluritelor defecţiuni de funcţionare sau avarii.

În legătură cu aceasta se constată un mare supraconsum de cărbune. Jdanov raportă faptul lui Porembski. După ce-l ascultă, ofiţerul secund coborî el însuşi la maşini.

— Băieţi, le spuse el matrozilor. Trebuie să ne gândim cu toţii cum să ieşim din încurcătură. Superioritatea principală a navei noastre faţă de crucişătoarele japoneze este marea ei viteză. Dacă n-o s-o mai avem, atunci, fără doar şi poate, vom ajunge o pradă uşoară pentru japonezi.

— Înălţimea voastră, dacă am putea să stopăm maşinile, măcar pentru câteva ceasuri, am revizui condensoarele şi am strânge presetupele, propuse subofiţerul-mecanic Krivozubov.

— Explicaţi lui Şulţ situaţia. Lăsaţi-ne să rămânem toată noaptea în derivă şi atunci o să reparăm toate defecţiunile, spuse cu căldură Freilihman.

— N-o să fie de acord cu aşa ceva, răspunse Porembski îngândurat.

Totuşi, hotărî să discute cu comandantul. Şulţ însă nici nu voi să audă de stoparea maşinilor.

— Avem trei maşini. Să navigăm cu două, în timp ce una se repară, răspunse el.

Când începu să se întunece, Şulţ ordonă:

— Echipajul să cânte şi să joace!

Ofiţerul de cart, micimanul Korring transmise cu glas gros, tineresc ordinul comandantului.

— Tot echipajul pe punte! Să se cânte şi să se joace! răcni Kaşcenko.

Matrozii se mişcau însă fără însufleţire şi nu se grăbeau să execute ordinul. Vajnicul armonist al navei, electricianul

Soveliev, se aşează pe afetul tunului de la prova; în locul unui cântec de joc, începu însă altul, trist:

Cazacul plecat-a departe

Lăsându-şi sătucul, medeanul, Şi nu s-o-nturna pin la moarte

În ţară-i iubită, sărmanul…

Tonul melancolic al cântecului era pe placul matrozilor care îl acompaniară cu jumătate de glas.

— Hei, ce urlaţi ca nişte câini la lună? strigă enervat Şulţ de la comandă. Dă-i drumul unui joc! ordonă el armonistului.

Soveliev începu o rusească.

— În cerc, la joc! strigă Şulţ.

Matrozii însă şovăiau ascunzându-se unul după altul.

— Miciman Sveikovski, hai, arată-le acestor adormiţi cum se joacă o rusească! îi strigă comandantul micimanului care se afla în mijlocul matrozilor.

— Nu face parte din îndatoririle mele de serviciu! răspunse ofiţerul cu glas răsunător, ce se auzi pe toată nava.

Şulţ se învăpăie de furie şi strigă:

— O hârtie de zece, celui dintâi care va juca!

Niciunul dintre matrozi nu se lăsă ispitit şi nu păşi în mijloc ca să joace.

— Deocamdată matrozii noştri n-au ajuns comedianţi, ca să facă tumbe pentru bani, şi să râdă alţii de ei! bombăni Korring care era de cart.

— Botsman, ia joacă tu! ordonă Şulţ.

— Am înţeles: să joc! repetă Kaşcenko luând poziţia de drepţi, în tăcerea mormântală a întregului echipaj, intră în mijlocul cercului şi făcu câteva figuri ale jocului rusească.

— Încă o dată! strigă căpitanul, când Kaşcenko se opri.

Botsmanul continuă să joace, cu buzele strânse, cu chipul aspru, încruntat.

— Joacă, joacă, frăţioare, că aşa te vrea jupânu'! strigă careva din echipaj.

Matrozii începură să murmure indignaţi. Părea că peste o clipă se vor răzvrăti. Dându-şi seama de aceasta, Porembski se urcă repede pe puntea de comandă şi-i şopti cu ciudă lui Şulţ:

— Încetaţi imediat această bătaie de joc; altfel, matrozii vă vor azvârli peste bord!

Şulţ aruncă spre ofiţerul secund o privire mânioasă şi-i strigă tare lui Kaşcenko care continua să joace:

— La loc comanda!

— Am înţeles: la loc comanda! răspunse botsmanul, luând poziţia de drepţi. Apoi, ştergându-şi cu batista roşie fruntea asudată, dispăru printre matrozi.

Aprins de furie, Şulţ se trase de câteva ori de barbişon, coborî repede de la comandă şi se închise în cabina lui. Matrozii se înviorară îndată şi începură să lărmuiască:

— Dă drumul la kamarinskaia100! îi strigă Sveikovski armonistului. Bobrov, ieşi încoa! Să arătăm cum ştiu să joace cei de pe Novik!

O clipă mai târziu, toată puntea se zguduia sub tropotul zecilor de picioare vânjoase, avântate în joc. Răniţii nu se lăsau mai prejos de cei teferi. Strângându-şi la piept mâna pansată, Bobrov executa îndrăcit figurile unui joc marinăresc, în sunetele armonicii şi în şuierăturile voiniceşti ale matrozilor.

După joc, începură să cânte. Însufleţitul cântec rusesc se rostogoli deasupra întinderilor de necuprins ale oceanului.

Spre seară zilei următoare, la orizont se ivi un fum care se apropia repede. Bănuind că e o navă de război japoneză, pe Novik sună alarma şi matrozii se pregătiră de luptă.

După un sfert de oră, nava se apropie de ei. O somară să stopeze. Era vaporul comercial portughez Celtis; naviga în drum vest.

Îl controlară şi, negăsind nimic suspect, îl lăsară să-şi vadă de drum.

— Acum, trebuie să pornim cu toată viteza spre Vladivostok, ca să ne putem strecura prin strâmtori mai

înainte ca japonezii să trimită nave spre a ne intercepta, îi spuse Porembski comandantului. Pesemne că ne aşteaptă de mult în strâmtorile Laperouse şi Sungari, ba poate că ne pândesc şi la nord de Sahalin.

— Bineînţeles, nu ştim ce ne aşteaptă; e posibil însă ca ei să nu trimită nave în urmărirea noastră decât după ce vor afla ruta precisă pe care am ales-o.

Timp de o săptămână întreagă, până la 6 august, crucişătorul Novik navigă nestingherit, fără să fi întâlnit vreo navă în drumul lui.

Încet-încet, aerul se răcea, valuri de ceaţă se târau pe mare dinspre nord; se simţea apropierea răcoroasei Mări Ohotsk. Paralelul Vladivostokului fusese de mult depăşit, crucişătorul se apropia de Sahalin. Cei de la bordul lui sperau că vor putea să se strecoare neobservaţi, prin strâmtori, profitând de perdeaua de ceaţă. Doar starea proastă a căldărilor inspira îngrijorare. Din douăsprezece căldări, şapte fuseseră scoase din funcţiune; condensoarele de asemenea funcţionau tot timpul neregulat. Consumul de cărbuni era tot mai mare, stârnind temeri că nu vor putea să ajungă la Vladivostok.

— Vom face o escală la staţiunea Korsakovski, în extremitatea de sud a Sahalinului. Completăm rezervele de cărbuni, reparăm maşinile şi în timpul nopţii încercăm să străbatem prin strâmtoarea Laperouse, îl informă Şulţ pe Porembski asupra hotărârii pe care o luase.

— Eu n-aş mai trece pe la Korsakovski ci, profitând de ceaţă, aş risca traversând direct prin Marea Japoniei, obiectă Porembski.

Şulţ nu fu însă de acord cu el.

Spre revărsatul zorilor zilei de 7 august, se zări la vreo 10-12 cabluri spre nord, insula Kunashiri, din lanţul insulelor Curile, pe care exista un far şi un post de telegraf. Japonezii observară numaidecât crucişătorul rusesc.

Ster care era de cart îi propuse lui Şulţ să distrugă farul cu lovituri de tun, pentru a face imposibilă legătura prin

telegraf cu Japonia.

— Nu se poate! Bubuiturile tunurilor vor atrage asupra noastră atenţia navelor inamice care se află eventual prin apropiere, obiectă comandantul.

În consecinţă, pe când crucişătorul Novik putea fi încă zărit de pe insulă, spre Tokio zbură o telegramă, anunţând apariţia lui lângă Sahalinul de Sud.

La orele 6 dimineaţa ale aceleiaşi zile, nava ancoră lângă staţiunea Korsakovski şi trimise la ţărm o barcă după apă dulce şi cărbuni. Acolo nimeni nu se aştepta la sosirea crucişătorului, aşa că nu se pregătise nimic pentru el. La Korsakovski nu existau nici un fel de instalaţii portuare pentru ambarcarea cărbunilor. Ca să se accelereze transportul lor la ţărm, fu nevoie să se adune toată populaţia locală şi garnizoana. În lipsă de saci şi chiar de coşuri, cărbunii erau căraţi la ţărm în găleţi obişnuite, dar şi acestea erau prea puţine.

Comandantul staţiunii, locotenent-colonelul în retragere Ghiblâi, se agita, se răstea la toată lumea şi nu făcea altceva decât să stingherească încărcarea cărbunilor.

Jdanov profită de escală pentru a mai repara căldările şi maşinile.

Era o zi mohorâtă, răcoroasă. Dinspre ţărm adia o mireasmă de răşină de pin şi de fân cosit. La marginea staţiunii se zărea singura clădire de piatră, cu etaj de prin partea locului: închisoarea celor osândiţi la muncă silnică, împrejmuită cu zid înalt şi cu turnuri la colţuri; pe un dâmb se ridica o biserică de lemn.

Prin norii de praf de cărbune care învăluiau crucişătorul, nu se putea desluşi ce se petrece pe mare. Spre orele 2 după amiază, telegrafistul raportă însă că interceptase anumite transmisii între mai multe nave. Fără îndoială că se apropiau japonezii, deşi încă nu puteau fi văzuţi. Şulţ fu năpădit de spaimă.

— Încetaţi imediat ambarcarea cărbunilor! Măriţi presiunea la toate căldările în funcţiune! ordonă el.

— Maximilian Feodorovici, ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă Porembski, apropiindu-se de el.

— Voi încerca să răzbesc prin strâmtoare.

— Cerul e senin; nu vom trece neobservaţi; prin împrejurimi trebuie să fie cel puţin două nave japoneze. Maşinile noastre nu funcţionează bine. Planul dumneavoastră nu prea are şanse de reuşită.

— Şi, după părerea dumitale, ce ar trebui să facem?

— Să ne îndreptăm numaidecât spre est şi, până se înnoptează, să dispărem în ocean; pe urmă, să încercăm să ne strecurăm prin strâmtoarea Sungari. Dacă nu reuşim, să ne întoarcem, sau, în cel mai rău caz, să ne continuăm drumul spre nord, către Nikolaevsk, pe Amur.

— Eu cred că ar fi mai simplu să atacăm inamicul şi să-l nimicim, aşa cum a făcut Nahimov la Sinope, rosti Şulţ.

În zare se ivi curând un fum slab. Crucişătorul ridică ancora şi porni spre el cu viteză maximă. Se sună alarma; se făcură pregătiri pentru luptă. Porembski examina prin binoclu nava inamică.

— E un crucişător uşor, cu trei coşuri şi cu două catarge. N-o fi Bogatârul nostru de la Vladivostok? întrebă locotenentul nedumerit.

— Nu e, înălţimea voastră, raportă semnalizatorul-şef. Asta-i o navă japoneză; seamănă cu Niitaka.

— Nu ne sperie pe noi: peste o jumătate de oră se va duce la fund! declară Şulţ cu emfază.

— Are totuşi tunuri de 6 ţoli, contra pieselor noastre de 120 milimetri; în plus, are o viteză de 20 noduri, pe care noi, acum, n-o putem menţine mult timp. Ar fi mai înţelept să nu angajăm lupta, până nu suntem atacaţi.

Şulţ nu voia să audă de nimic. De îndată ce distanţa până la inamic scăzu la 40 de cabluri, Şulţ ordonă deschiderea focului. Matrozii care avuseseră adeseori prilejul de a vedea la Arthur crucişătoare de acest tip, priveau inamicul cu oarecare dispreţ. De astă dată însă n-aveau de-a face cu Niitaka, navă greu încercată în lupte, ci cu crucişătorul

Ţuşima, de acelaşi tip, însă nou-nouţ, lansat de curând. Artileria lui era în cea mai perfectă stare. Chiar primele obuze începură să cadă foarte aproape de Novik.

— Ia uite, s-a şi pornit japonezu'! şuguia Niurin, comandorul piesei de pe dunetă, ochind cu grijă.

N-avu însă timp să tragă: un obuz inamic străpunse puntea de la pupa, doborî ventilatoarele de la maşini, iar una din schije se înfipse în coapsa stângă a comandorului.

— Ce-a fost asta, fraţilor? strigă el speriat, şi căzu încet pe punte.

Ster, care se afla în apropiere, fu rănit la umăr.

— N-am noroc, la naiba! spuse el, crispându-se de durere. Să mă panseze careva.

Doi matrozi îl pansară la iuţeală şi Ster rămase la postul său.

Lupta se înteţea. Focul era tot mai violent de amândouă părţile. Numărul loviturilor primite de ambele nave era aproape egal. Dar obuzele japoneze, fiind de calibru mai mare şi, în plus, încărcate cu un exploziv foarte puternic, provocau distrugeri grave.

Deodată, crucişătorul Novik se cutremură din încheieturi. O trombă uriaşă de fum negru ţâşni în văzduh, de pe puntea superioară. Schijele zburară peste punte, ciuruind cabina de navigaţie şi avariind comanda. Doi semnalizatori şi un timonier se rostogoliră însângeraţi pe punte.

Transmisiunile de la cârmă fuseseră retezate. Comanda fu mutată în compartimentul cârmei, unde mecanismul de guvernare funcţiona încă. În timpul acesta, japonezii îşi reglaseră tirul şi, trăgând mai multe obuze bine ţintite, pricinuiră crucişătorului Novik trei spărturi sub linia de plutire, prin care năvăli apa. Tunul de pe dunetă, smuls de o explozie de pe postamentul ei, sări în aer şi strivi trei oameni din echipa de incendiu.

Matrozii alergau pe punte, prin fumul exploziilor, reparând la iuţeală avariile. Tirul nu înceta nici o clipă. Gurile de foc fulgerau necontenit, tuburile trase ale

obuzelor se rostogoleau zgomotos pe punte. Închizătoarele zăngăneau, deschizându-se şi revenind la loc; ascensoarele huruiau aducând mereu muniţie pe punte.

În cele din urmă, crucişătorul izbuti să se întoarcă spre coastă şi să se degajeze de crucişătorul japonez, care arăta şi el destul de jalnic. Catargul din prova îi fusese retezat de la jumătate; toate cele trei coşuri erau grav avariate; se înclinase simţitor într-un bord şi devia continuu de la drum, ceea ce denotă pierderea capacităţii de manevră.

Novik continuă tirul, chiar şi după ce japonezii încetaseră focul. Ofiţerii îi trăgeau cu forţa pe comandori de lângă piese.

— Înălţimea voastră, daţi-ne voie să-i mai trântim una japonezului! îi implorau aceştia. Nimerim taman în comandantul lor!

— Fie, daţi-i drumul, îngădui Ster. Dar nici un obuz mai mult! şi tunurile bubuiră iară, unul după altul.

Nava japoneză se desluşea bine pe fondul cerului senin al înserării, pe care se profilau limpede cele două catarge şi cele trei coşuri din care ieşea fum. Deodată, o flacără verzuie ţâşni în dreptul coşului din mijloc; un noruleţ de fum se ridică deasupra lui. Îndată ce fumul se împrăştie, coşul din mijloc nu se mai văzu la locul său, iar acolo unde se aflase mai înainte, se ridica acum o grămadă informă de sfărâmături.

— Ura! răcniră cu înverşunare matrozii de pe crucişător şi tragerea care se potolise o clipă izbucni iar şi cu furie.

Japonezii se grăbiră să se întoarcă cu pupa spre Novik şi începură să se îndepărteze încet.

— Cu toată viteza, înainte! comandă Şulţ, observând această manevră. Maşinile însă nu mai funcţionau normal: căldările nu mai aveau presiune, iar condensatoarele dădeau semne de supraîncălzire.

Şulţ se uită cu părere de rău spre crucişătorul japonez care se îndepărta şi se întoarse cu nava la staţiunea Korsakovski. Porembski examină fugitiv avariile:

crucişătorul avea trei spărturi sub linia de plutire, spre pupa. Compartimentul cârmei, magazia de pesmeţi şi depozitul de muniţie de la pupa erau inundate. Din pricina aceasta, pupa se afundase în apă cu trei picioare şi jumătate. Printr-o spărtură de la nivelul liniei de plutire, apa pătrunsese în cabina ofiţerului secund, se revărsase de acolo pe coridor, inundând salonul şi alte cabine ale ofiţerilor. Jumătate din căldări nu mai funcţionau.

După ce ascultă raportul lui Porembski, Şulţ declară categoric:

— În urma gravelor avarii suferite de crucişător, ordon aruncarea sa în aer.

— Cum?! exclamă mirat locotenentul. Mai avem o noapte întreagă înaintea noastră. În cursul ei putem să reparăm avariile mai grave.

— Evacuaţi echipajul la uscat; pregătiţi totul în vederea dinamitării, ordonă Şulţ.

Nimeni nu mişcă.

— Ce vorbă-i asta, fraţilor? strigă Kaşcenko. Cum, Novik să fie scufundat ca un prăpădit de brulot?

— Mai întâi, să încercăm să oprim pătrunderea apei şi să reparăm maşinile. Pe urmă, vedem noi ce ne mai rămâne de făcut, spuse Porembski, împăciuitor.

— Lumini de proiectoare la orizont, raportă semnalizatorul.

Întoarseră cu toţii privirile în direcţia indicată. Trei fâşii palide de lumină lunecară la orizont, pieriră, apărură din nou. Japonezii căutau pesemne crucişătorul rusesc prin întunericul ce se lăsase peste mare.

— Se aud comunicări prin T. F. F. Între mai multe nave, raportă telegrafistul. Sunt cel puţin două nave, dacă nu şi mai multe.

— Lăsaţi băncile pe apă! comandă Şulţ.

— Înălţimea voastră! rosti Kaşcenko, ieşind din grupul matrozilor. Fac serviciu pe crucişătorul Novik de când a fost lansat. Lăsaţi-mă să mor pe el. Nu vreau să-l părăsesc.

— Duceţi-ne la luptă! Mai bine moartea decât să-l scufundăm singuri! Jos cu comandantul! Lui Nikolai Ottonovici nici prin cap nu i-ar fi trecut una ca asta! se strigă din rândurile matrozilor.

Cei de pe puntea de comandă priveau buimac.

— Apa pătrunde mereu, deşi au fost puse în funcţiune toate pompele, raportă Tihonov. Puntea cuirasată e inundată în întregime; nava a ambarcat cel puţin trei sute de tone de apă.

Porembski ordonă să se lase la apă bărcile, câte mai rămăseseră întregi; se ceru celor de la uscat să trimită plute; începu evacuarea oamenilor şi a lucrurilor celor mai necesare. Crucişătorul se scufunda încet. La orizont nu se mai zăreau proiectoare. Curând un val de ceaţă groasă, rece, se abătu în zbor dinspre nord.

— E-eh, de ar fi venit ceaţa asta cât a fost lumină! Ne-am fi strecurat sub nasul inamicului, se necăjea Porembski.

Spre dimineaţă, crucişătorul Novik atinse fundul mării şi se canarisi la tribord. Coşurile, catargele, gruiele bărcilor şi o mare parte din puntea superioară rămaseră la suprafaţă.

Trei torpiloare, din cele opt care însoţiseră escadra, se întoarseră la Arthur; celelalte răzbiră printre navele inamice şi ajunseră în porturi neutre, unde fură dezarmate.

Astfel, dintre cele optsprezece nave plecate în ziua de 28 iulie, doar nouă izbutiră să străpungă blocada: un cuirasat, trei crucişătoare şi cinci torpiloare; celelalte se întoarseră la Arthur.

Capitolul II.

Kuinsan trebui să bată îndelung în uşa dormitorului. În sfârşit Zvonariov se trezi şi-i răspunse. El deschise larg fereastra. În cameră năvăli lumina orbitoare a zilei şi aerul primenit de ploaie din cursul nopţii. Pe caldarâmul ud sclipeau încă băltoacele de apă din care se adăpau vrăbiile zburdalnice. În urma plecării escadrei, rada rămăsese aproape pustie. În depărtare se auzeau bubuiturile surde ale unei canonade.

Zvonariov o strigă pe chinezoaică, cerându-i ligheanul cu apă pe care i-l pregătise ca să se spele. Praporşcikul pufăia, spălându-se în grabă. Zâmbind şiret cu ochişorii ei piezişi, Kuinsan turuia într-un soi de grai ruso-chinezesc:

— Eu merge mare, priveşte, aşteaptă Riva. Nu e Riva, Andruşa nu e. Eu vreau plânge. Serioja plimbă cu Varia.

Kuinsan plictisit.

— De unde ai mai scos-o şi cu Varia? sări Zvonariov.

— La mine ştie tot despre Serioja. Eu priveşte, ascultă, pricepe. Serioja Varia iubeşte, Riva nu.

— Nu pricepi nimic, dragă copilă a naturii! Hai, mai bine adu-mi gustarea de dimineaţă.

Kuinsan dispăru. Zvonariov se îmbrăcă şi intră în sufragerie, în timp ce îşi lua micul dejun, chinezoaica îi tot dădea târcoale râzând cochet şi făcându-i ocheade.

„Nu e de loc urâtă”, îşi zise în gând Zvonariov, uitându-se la gingaşa fată cu pielea galben-trandafirie. Abia atunci îi observă pieptănătura complicată, plină de feluriţi piepteni de baga, chimonoul de mătase nou-nouţ şi pantofiorii de lac din picioruşele ei.

— Ei, Kuinsan, nu cumva îţi aştepţi astăzi logodnicul, de te-ai gătit aşa? zâmbi praporşcikul.

— La mine logodnic nu este. Mine iubeşte Serioja! Kuinsan pufni în râs, îşi acoperi faţa cu mâinile şi o zbughi din odaie. Zvonariov râse vesel.

La plecare, Zvonariov îşi luă servieta plină de planuri pe care o lăsase în ajun pe sofa, în salon. Nu era bine închisă. Lucrul acesta îl miră. Controlă, să vadă dacă nu lipseşte ceva. Constatând că toate hârtiile erau la locul lor, luă servieta subsuoară şi plecă. Kuinsan îl conduse până la uşă.

La statul-major al lui Kondratenko, Zvonariov află că o parte din escadră se întorsese înapoi, la Arthur. Se îndreptă grăbit spre Tabăra Artileriei, după veşti. Când ajunse lângă casa lui Belîi, generalul tocmai încăleca.

— Escadra noastră a suferit ieri o înfrângere şi azi dimineaţă s-a întors în port. Hai pe colina Zolotaia: acolo o

să aflăm, de la marinari, toate amănuntele, îi propuse Belîi.

Lângă catargul de semnalizare al marinei întâlniră un grup de ofiţeri, în frunte cu comandantul bazei navale din Port-Arthur, amiralul Grigorovici, şi pe Viren, comandantul crucişătorului Baian, aflat pe doc.

— Vitgheft şi Matusevici sunt morţi. Ţesarevici a rămas pe locul bătăliei; soarta lui nu e cunoscută. Askold, Diana şi Novik fie că au răzbit şi s-au îndreptat spre Vladivostok, fie că sau scufundat, îl informă Grigorovici pe Belîi, înainte de a-i strânge mâna.

— Dar ceilalţi, de ce s-au întors?

— Au avarii grave. Retvizan s-a ales din nou cu o spărtură gravă; Poltava a venit cu pupa cufundată în apă; Peresvet e ciuruit de obuze; maşinile cuirasatului Sevastopol s-au defectat, iar Pobeda şi Pallada n-au îndrăznit să pornească singure spre Vladivostok.

— Bineînţeles, toate acestea sunt foarte dureroase, spuse Belîi, răsucindu-şi mustăţile falnice, dar pe mine mă consolează oarecum faptul că cele cinci cuirasate şi un crucişător pot fi de mare ajutor la apărarea fortăreţei cu tunurile lor grele. Şi echipajele navelor vor da un sprijin însemnat infanteriştilor. Sunt pierderi mari în efectivul navelor?

— Dintre comandanţi, Boisman a fost grav rănit, iar Şensnovici, uşor. Au fost ucişi zece ofiţeri şi vreo patruzeci răniţi. Sunt circa o mie cinci sute de matrozi morţi şi răniţi. Amănunte o să aflăm mai târziu.

— Andriuşa trăieşte? îl întrebă Zvonariov pe Soimanov oare stătea alături.

— Ne vom informa îndată pe Sevastopol. Iată-l: soseşte împreună cu Pallada şi cu Mongolia, răspunse locotenentul. Ia întreabă, ce pierderi au fost pe Sevastopol, dintre ofiţeri, ordonă el unui semnalizator.

— Am înţeles! răspunse matrozul şi începu să mânuiască pavilioanele de semnalizare.

Zvonariov îşi îndreptă binoclul spre Mongolia care se apropia în pupa navelor de luptă. Pasagerii se înghesuiau pe puntea ei, şi printre aceştia numeroşi copii şi femei priveau lung panorama Arthur-ului, de care le era lehamite de mult. Unii îşi ştergeau ochii cu batista. Prea puţini erau bucuroşi că se întorc în oraşul asediat şi bombardat fără încetare. Din când în când se zărea uniforma unei surori de caritate. Riva nu se vedea.

— Pe Sevastopol totul este bine, raportă semnalizatorul. Morţi nu sunt; au trei matrozi răniţi, şi aceştia, uşor.

„Vasăzică, Akinfiev e teafăr; zilele acestea va trebui să-i fac o vizită”, gândi Zvonariov.

Curând după aceea îl salută pe Belîi şi plecă spre Elektriceski Utios.

Îndată ce ocoli colina Zolotaia, praporşcikul zări încă de departe ostaşii în bluze albe de vară, trebăluind de zor pe lângă tunuri, împrejurul lor erau răspândite cricuri pentru ridicarea pieselor, colaci de parâme şi diferite palancuri. Pe povârnişurile colinei Zolotaia, alţi ostaşi pliveau grădina de zarzavat. Pe ţărmul mării, mai mulţi tunari din baterie trăgeau năvodul din apă. Departe, la orizont, se zăreau, mici, navele japoneze. Cu toată ora matinală, soarele dogorea necruţător.

Ştergându-şi eu batista fruntea udă, Zvonariov ajunse la Utios, îşi lăsă calul în paza unor ostaşi de lângă grajd şi se îndreptă spre tunuri. De departe zări în mijlocul soldaţilor făptura vânjoasa a lui Boreiko.

— Hei, Serioja! Ce vânt te aduce pe la noi? îi strigă porucikul. Ai făcut vreo poznă şi te-au alungat din înalta societate, ori te-ai săturat să fii valet la generali?

— În viaţa mea n-am fost aşa ceva şi cu atât mai puţin acum când e nevoie de ofiţeri mai mult pentru front decât pentru comandamente.

— Bine! Îţi găsim noi de lucru numaidecât. O să-mi ajuţi să transformăm bateria, aşa fel ca piesele să poată trage circular.

— Unde-i Jukovski?

— Trebuie să fie la cancelarie. Îl tot chinuie stomacul. D-aia a şi plecat de la bateria B. Belîi a hotărât să trimită toată compania înapoi pe Utios, ca să isprăvească mai iute transformarea bateriilor. Hai, daţi zor, draci împieliţaţi! strigă Boreiko încurajând pe ostaşii care, cu cămăşile leoarcă de sudoare, munceau cu râvnă.

Răspunzând la salutul ostaşilor întâlniţi în drum, Zvonariov se îndreptă spre cancelarie.

— Înălţimea voastră, v-aţi întors la noi, ori sunteţi doar musafir? îl întrebă Blohin.

Soldatul se întremase şi era ars de soare, părând mai sănătos ca oricând. Zvonariov nici nu-l recunoscuse.

— M-am întors. O să luptăm iar cot la cot. Dar tu, cu ce treburi te ocupi acum?

— Acum sunt bombardier-artificier. M-au pus să încarc din nou obuzele. Înlocuim pulberea din ele cu piroxilină şi cu melinită.

— A, va să zică, ai avansat, ai ajuns bombardier? Dar la măsea mai tragi?

— Eh, se mai întâmplă… răspunse soldatul, stânjenit.

— Îmi pare foarte bine că te văd, Serghei Vladimirovici, rosti Jukovski ridicându-se în întâmpinarea praporşcikului. Stai mai mult la noi?

— M-am mutat înapoi, pe poziţii.

— A, minunat! De vreme ce eşti din nou al nostru, am să te rog să supraveghezi transformarea bateriei. E în specialitatea dumitale de inginer. Eu stau cam prost cu sănătatea. Căpitanul îşi trecu mâna peste obrazul slab, ras neîngrijit. Ceva veşti?

— Una singură: escadra s-a întors, greu încercată. Vitgheft a fost ucis. N-am aflat alte amănunte.

— Da, am văzut-o şi noi. N-au noroc marinarii noştri. Au pierit Makarov, Vitgheft. A rămas neisprăvitul de Uhtomski. Cu hrana o ducem tot mai rău. Abia a început asediul, şi două zile pe săptămâna nu mai avem carne.

— Ei, compania noastră n-o să flămânzească.

— Da, dar dacă n-au să aibă alţii, va trebui să împărţim rezervele cu ei. Atunci flămânzim şi noi.

— Să-şi dea Stessel şi Belîi vacile şi porcii!

— Ce au ei e o nimica toată pentru întreaga garnizoană. Şi-apoi Belîi şi-a dăruit vacile şi porcii spitalului la care lucrează fiicele lui.

Când se adunară toţi ofiţerii, Jukovski le anunţă întoarcerea praporşcikului.

— Am condus uzina electrică în absenţa dumitale. Mereu se întâmplă deranjamente. Nu prea mă pricep în treaba asta – te rog să mă ajuţi, i se adresă Gudima lui Zvonariov.

— Cu multă plăcere, ba chiar propun s-o dau eu în primire, răspunse praporşcikul.

Jukovski fu de acord cu propunerea.

Afară se sună masa. Lăsând lucrul, soldaţii alergară spre spălător, şi apoi se adunară sub umbrarul unde luau masa.

Jukovski veni însoţit de ofiţeri, gustă mâncarea şi dădu comanda pentru rugăciune.

— Staţi jos! comandă el, după ce se cântă rugăciunea.

— Oamenii sunt flămânzi, spuse Boreiko apropiindu-se de Jukovski. De la orele cinci n-au luat nimic în gură, iar dimineaţa, toată mâncarea lor e apa caldă şi pâinea. Provizii avem aproape o sută de puduri de hrişcă. Dacă am da dimineaţa, măcar câte zece zolotnici de om, ne-ar ajunge pentru o jumătate de an. Între timp, Arthur-ul ori va fi despresurat, ori va cădea.

— E o propunere înţeleaptă. Am să vorbesc cu generalul.

— Doamne fereşte! O să ordone îndată să se predea toate rezervele! protestă porucikul, gesticulând.

— Ei, fie, hotărî comandantul, după o clipă de gândire. Bine! Daţi-i drumul!

— Zaiaţ, la mine, trap! răcni Boreiko. Cu începere de mâine, găteşti pentru dimineaţa terci de crupe cu ulei.

— Am înţeles! O să fie mai săţios pentru burta ostaşului.

— Mi se pare că aici oamenii nu flămânzesc deocamdată, observă Zvonariov, privind feţele bucălate, arse de soare, ale soldaţilor.

— Ostaşii sunt slabi şi flămânzi acolo unde se fură. Hei, Zaiaţ, cum stai cu ciupeala? întrebă deodată Boreiko, întorcându-se spre artelnic. Timofeici! strigă el către Rodionov, comandantul secţiei.

Subofiţerul se apropie fără grabă, cu un aer demn, şi duse mâna la cozoroc.

— Parcă s-a cam îngrăşat Zaiaţ.

— Păi, aşa e felul lor: vara prind osânză. De aia e mai gras iepurele toamna, răspunse Timofeici în glumă101. Şi-apoi acum s-au îngrăşat cu toţii, de trai bun!

— Fie! Să ştii totuşi că am să fiu cu ochii în patru pe tine, îl avertiză Boreiko pe artelnic şi-l lăsă să plece.

Ofiţerii se îndreptară spre pavilionul lor. Zvonariov rămăsese ceva mai în urmă. Trecând pe lângă căsuţa feldvebelului, o zări pe nevasta acestuia, bătrâna Savişna, spălând în albie nişte rufe. Praporşcikul o salută şi o întrebă cum o mai duce cu viaţa.

— O-of, ce viaţă mai e şi asta când ai ajuns de râsul lumii, răspunse posomorâtă bătrâna şi-şi şterse lacrimile.

Zvonariov nu înţelesese despre ce e vorba şi se îndepărtă nedumerit.

Luară masa, ca şi odinioară, în sufrageria lui Jukovski. Spre mirarea sa, praporşcikul dădu cu ochii acolo de Şura Nazarenko – aceasta parcă trona pe scaunul căpitanului, într-un chimono scump de mătase, cu piepteni de sidef în păr. La apariţia lui Zvonariov, fata se înroşi ca para focului şi îi întinse sfioasă mâna împodobită cu o brăţară.

Zvonariov se miră la vederea ei dar, din delicateţe, nu voi să ceară lămuriri, sperând că va ghici de la sine ce se petrecuse cu ea. „Ce o putuse împinge pe aşezata, pe sfioasa Şura, să facă un asemenea pas?” se întreba praporşcikul.

Luară masa într-o atmosferă destul de încordată, şi toţi răsuflară uşuraţi când se sfârşi. Zvonariov trecu pe la Boreiko.

— De mult s-a întâmplat povestea asta cu Şura? întrebă el.

— Naiba să-i ştie când au avut timp să se înhăiteze. Şurka s-a mutat la el cam de o săptămână. Pentru una ca asta, l-aş trimite pe Gudima în faţa consiliului de disciplină, răspunse porucikul, încruntat, aspru, măsurând odaia cu paşii. N-ar putea amazoana ta să stea de vorbă cu Şurka?

— Când am s-o văd îi spun. Dar tu n-ai încercat să-i vorbeşti?

— Pot să mă amestec eu ca bărbat, într-o încurcătură ca asta? Aici trebuie să intervină o femeie.

După repausul de prânz, cei doi prieteni se duseră la baterie. Soldaţii se şi înghesuiau în jurul tunurilor pe care trebuiau să le întoarcă cu ţeava spre uscat. Această operaţiune urma să fie executată numai cu răngi şi pârghii rudimentare, aşa că toată speranţa era în puterea fizică a soldaţilor. Fiecare secţie avea misiunea de a deplasa câte un tun. Soldaţii ascultaseră cu atenţie explicaţiile practice care li se dăduseră şi acum discutau cu aprindere cum să procedeze. Ajungând la baterie, ofiţerii fură întâmpinaţi de comandanţii de secţii.

— Înălţimea voastră, am pus rămăşag: să vedem care mută tunul mai întâi? spuse Rodionov.

— Şi pe ce aţi pus rămăşag? întrebă porucikul.

— Ei, pe nimic. Cei care-l pierd cară în cârcă la cazarmă pe cei care-l câştigă, răspunse Lepiohin.

— Iar eu o să cinstesc secţia învingătoare cu o vadră de votcă! să nu călărească pe nebăute, vesti Boreiko.

— Mulţumim frumos! răspunseră soldaţii, şi, salutând, alergară la piese.

— Aşadar, secţia întâia o să aibă ce bea! rosti Rodionov, absolut convins.

— Nu se ştie că pământul!

— Ia tu secţia întâia, eu pe a doua, lui Gudima să i-o lăsăm pe-a treia şi – să-i dăm drumul. Vrei? îi propuse Boreiko lui Zvonariov.

— Crezi că Jukovski o să fie de acord?

— Să stăm de vorbă cu el şi chiar deseară să începem treaba. Ai grijă ca la noapte să dai lumină la baterie.

Aflând despre propunerea lui Boreiko, Jukovski îşi exprimă dorinţa de a participa şi el la întrecere şi spuse că va conduce secţia a treia.

Vestea că şi ofiţerii urmau să ia parte la întrecere îi făcu pe toţi ostaşii să se agite:

— S-a lepădat de noi Ursu, lua-l-ar naiba! spuneau aprinşi cei din secţia întâia. S-a dat de partea bucherilor, iar nouă ne-a vârât praporul pe gât.

— Ei, acu să vă ţineţi! Vă arătăm noi împreună cu Ursu, câte parale face sfanţu! spunea vesel Lepiohin.

Secţia a treia era măgulită că-l vede chiar pe comandantul companiei alături de ea. Totuşi ostaşii nu prea erau siguri de izbândă.

— Ursu ridică tunul de unu singur, pe când comandantul nostru e bolnav rău. Şade mai mult în jilţ şi citeşte în cărţi.

Zvonariov îşi adună ostaşii, ca să discute împreună ce aveau de făcut. Ca întotdeauna, mai mult se sfătuia cu ei, decât dădea ordine. Rodionov, Koşeliov şi matrozul semnalizator Denisenko, detaşat la secţia întâia, ajutară la repartizarea sarcinilor. Praporşcikul arăta oamenilor cum puteau fi folosite mai bine mijloacele mecanice.

Peste puţin, munca era în toi.

Ocărându-i pe bărboşii din secţia a doua şi râzând de stângăcia lor, Boreiko robotea nu departe de secţia întâia. Jukovski, ca întotdeauna, conducea cu calm, pe îndelete, munca secţiei a treia. Oamenii trebăluiau pe lângă tun preocupaţi.

Lebiodkin şi echipa de la proiectoare puneau la punct iluminatul pentru noapte. Blohin nu muncea pe lângă tunuri

dar se interesa îndeaproape de mersul întrecerii, mai ales, la secţia întâia, din care făcea parte.

— Bloha, da' tu cu ce secţie ţii? îi strigă Boreiko.

— Cu aia care câştigă, înălţimea voastră! răspunse voios ostaşul. Atunci, gâtlejul o să aibă cu siguranţă parte de udătură!

— Ia te uită, pezevenghiul! Te lepezi şi de secţia ta, hai?!

— Da ce mai poate secţia de vreme ce nu sunteţi cu ea?

— Dacă-i aşa, atunci ţine cu a doua, unde sunt acum.

— Fără secţia întâia, nu ţineţi piept nici înălţimea voastră.

Boreiko zâmbi vesel.

După ce se întunecă, se dădu repaus timp de o oră.

Seara, Jukovski trimise un raport la Comandamentul Artileriei asupra mersului lucrărilor. Drept răspuns, primi dispoziţia de a termina transformarea bateriei până seara zilei următoare.

Noaptea era înstelată, fără lună. Departe, spre miazănoapte licăreau mereu fulgere, dar tunetul nu se auzea. Pe mare domnea liniştea. Fascicolele de lumină ale proiectoarelor lunecau încet de colo-colo pe suprafaţa liniştită a apei. Dinspre poziţiile terestre, bubuiau lovituri răzleţe de tun, răpăiau puşti şi mitraliere.

De îndată ce lumina începu să funcţioneze, lucrările fură reluate cu aceeaşi vigoare. La secţia întâia, treaba mergea strună. La a doua, era cea mai multă gălăgie. Fără să închidă o clipă gura, Boreiko răcnea de mama focului, asurzindu-şi oamenii cu sudălmi tot mai piperate, însă fără răutate. La auzul înjurăturilor, ostaşii pufneau în râs sau îşi făceau semnul crucii. Totuşi, secţia era codaşă în muncă. La secţia a treia, soldaţii trebăluiau fără pripeală pe lângă tun, executând dispoziţiile lui Jukovski, clare şi precise.

Nici nu băgaseră de seamă că se apropie miezul nopţii. La 12 fix, Jukovski ordonă încetarea lucrului. Oamenii porniră agale spre cazarmă. Secţiile întâia şi a doua terminaseră lucrul în acelaşi timp! A treia rămăsese puţin în urmă. Asta îi făcu pe ostaşii lui Boreiko şi ai lui Zvonariov să ia în tărbacă ghinionista secţie a lui Jiganov.

— Ei, toamna se numără bobocii, replică enigmatic Jukovski, în numele tuturor.

— Înălţimea voastră, dar noi nu numărăm bobocii, ci păhărelele cu votcă, de care o să ne învârtim! dădu cu gura Blohin.

Curând toată compania se cufundă într-un somn adânc: doar sentinelele păşeau de colo-colo prin baterie.

A doua zi, dimineaţa, Zvonariov dormi cam mult. Deschise ochii aproape de ora şase când munca era în toi.

— De ce nu m-ai deşteptat? se răsti el la ordonanţă.

— Mi-a ordonat domnul porucik să nu vă scol, răspunse soldatul, zâmbind mucalit.

Praporşcikul alergă la baterie. Ajunse tocmai la timp. Boreiko lua bârnele de la secţia întâia. Făcând cerc în jurul porucikului, soldaţii protestau zgomotos.

— Praporşcikul vostru doarme încă, iar regulamentul spune că în lipsa ofiţerului, ostaşii n-au voie să mişte tunurile din loc.

— Căraţi bârnele la loc! strigă praporşcikul, aflând despre ce e vorba.

În timp ce secţiile întâia şi a doua trebăluiau pe lângă piesele lor, Jukovski începu să ridice tunul cu afet cu tot pentru a-l monta pe platformă mobilă.

— Înălţimea voastră, într-un ceas-două, secţia a treia isprăveşte treaba, îl anunţă pe Zvonariov ochitorul Koşeliov, îngrijorat.

Praporşcikul se duse să vadă ce fac vecinii. Tunul fusese ridicat; nu mai rămânea decât să fie coborât pe platformă şi fixat pe ea cu afet cu tot. Era vădit că Jukovski îşi pusese în aplicare îndelungata experienţă şi lăsase în urmă celelalte două secţii.

— Deci, Nikolai Vasilievici, şi eu şi Boreiko am pierdut pariul, recunoscu Zvonariov, apropiindu-se de căpiţam.

— Sunt de aceeaşi părere. Peste o oră, pot să deschid focul cu piesa mea, răspunse Jukovski.

— Dar aici se procedează nereglementar, protestă Boreiko. La carte scrie că piesele nu pot fi ridicate împreună cu afetele.

— Ia te uită ce reglementar a devenit deodată Boris Dmitrievici! La război nu e cazul să fii atât de formalist, spuse cu un zâmbet căpitanul.

— Eu, formalist? se aprinse Boreiko. Aşa ceva n-am fost şi nici n-am să fiu vreodată. Dar putea să se întâmple un accident, să fie strivit careva.

— La război, nu ţii cont de primejdie şi încă de una problematică, acum vă rog să vă duceţi la Comandamentul Artileriei să raportaţi că lucrările au fost terminate, să stabiliţi legătura între Utios şi cei din bateria B şi să vă înţelegeţi cu ei asupra organizării tragerii.

— Nikolai Vasilievici, n-ar fi mai bine să vă duceţi personal?

— Nu ţin neapărat să stau de vorbă cu superiorii. Legătura o încredinţez lui Serghei Vladimirovici, iar problemele artileristice, dumitale, Boris Dmitrievici.

Când secţia a treia isprăvi lucrul, soldaţii se repeziră la Jukovski şi începură să-l salte în sus, voind să-l ducă pe braţe acasă, dar Boreiko îi dădu la o parte şi-l pofti pe căpitan să-l încalece.

— Suiţi-vă, Nikolai Vasilievici, vă duc în galop.

— Doamne fereşte, Boris Dmitrievici, ce vorbeşti!

— Ei, aşa ne-a fost tocmeala: de vreme ce am pierdut, suntem datori să ducem călare secţia a treia. Jiganov, încalecă pe Rodionov, iar ceilalţi, fiecare pe cine vrea! strigă Boreiko.

Soldaţii săriră repede unii în cârca altora. Zvonariov îl ajută pe Jukovski să încalece şi fiind ora mesei, toată cavalcada porni în trap spre sala de mese, în râsete şi chiote.

Boreiko şi Zvonariov plecară în oraş. Spre stânga se întindea marea nemărginită. Pretutindeni domneau pacea şi liniştea: la orizont se întrezăreau torpiloarele japoneze care pândeau Arthur-ul, iar în apropierea ţărmului mişcau încolo şi încoace dragoarele de mine. În schimb, Oraşul-Vechi dispărea în nori de fum şi praf, prin care pâlpâiau flăcările bombardamentul era în toi: peste tot se rostogolea un vuiet continuu. Uliţele păreau moarte; nu se zărea ţipenie de om; doar din când în când treceau în goană ricşe sau vreo birjă cu un rănit cules de pe stradă. Dar iată că, deodată, acoperind toată larma, începură să mugească tunurile de douăsprezece ţoli ale cuirasatelor din radă, trimiţându-şi obuzele departe în spatele liniilor japoneze.

La Comandamentul Artileriei, cei doi ofiţeri trebuiră să facă un raport detaliat asupra lucrării executate la baterie.

În timpul acesta, aghiotantul anunţă sosirea lui Butusov. Generalul îl primi numaidecât.

— Excelenţă, permiteţi să vă raportez că bateria care ne face atâta sânge rău a fost descoperită de chinezii mei.

Poftiţi schema dispozitivului bateriilor de asediu japoneze. Bateria pe care o căutăm este amplasată după o sopcă, în zona satului Şulinmin. Am trecut-o pe schemă, după relatările unui chinez. E de notat, că din cei trei informatori chinezi, s-a întors numai unul. Al doilea a fost prins de japonezi şi decapitat. Al treilea a căzut în timpul unui schimb de focuri. Ar trebui să se acorde deocamdată măcar un ajutor familiilor rămase fără sprijin, iar după război, şi o pensie; doar cei doi chinezi ne-au făcut servicii mari şi au murit în slujba noastră. Acest ajutor ar încuraja mult pe conaţionalii lor. Ne-ar ajuta cu şi mai multă tragere de inimă acţionând ca informatori în spatele liniilor japoneze.

— Stessel nu va accepta niciodată una ca asta. El este de părere că cea mai bună recompensă pentru chinezii care se străduiesc pentru noi este şţreangul, răspunse generalul.

— Întâi ar trebui să se verifice informaţiile primite şi dacă sunt juste, să se dea recompensă chinezilor, fu de părere Tahatelov.

— Ocupă-te dumneata de treaba asta. Ia legătura cu marinarii şi încearcă să verifici, în măsura posibilului, informaţiile date de chinez. Dacă ele se confirmă, vom face propuneri pentru recompense, iar dacă propunerile noastre nu sunt acceptate vom acorda premii în bani din fondurile noastre de rezervă, spuse generalul, adresându-i-se lui Tahatelov.

— Am înţeles. Mă voi ocupa îndată de această chestiune, răspunse colonelul.

— Cum rămâne cu familiile celor care au pierit? aminti Butusov.

— Deocamdată, va trebui să apelăm la caritatea publică pe cale particulară. Iată, din partea mea, spuse generalul, întinzându-i lui Butusov, o bancnotă de 25 ruble.

Tahatelov şi Zvonariov contribuiră şi ei. Se adunară în total vreo sută de ruble, pe care Butusov se şi oferi să le transmită familiilor celor morţi.

Deşi bateriile despre care se primiseră informaţii nu putură fi reperate, bateria care făcuse atâta rău, nu mai trase, după ce zona indicată de chinez fu supusă unui bombardament.

După ce-şi termină raportul, Zvonariov plecă de la comandament. În stradă o întâlni pe Varia. Se ducea acasă.

— De la spital vii? o întrebă praporşcikul.

— Da, ce te miră?

— Bine, dar oraşul e sub bombardament.

— Azi am transportat la Spitalul Marinei nişte marinari bolnavi. Ce mai nou pe Utios? Ce mai face Şurka Nazarenko?

Zvonariov îşi aduse aminte de cele vorbite cu Boreiko.

— E în luna de miere.

— A, deci tot s-a măritat cu furierul ei! Şi zicea mereu, că mai curând se spânzura decât să-l ia de bărbat.

— Nu s-a măritat cu furierul.

— Dar cu cine? Nu cumva, chiar cu dumneata? I-ai plăcut întotdeauna, deşi i-am spus mereu că dumneata eşti bun de bărbat, cum sunt eu bună de domnişoară de onoare la Curte.

— Poate că, într-o zi, ca eroină a apărării Port-Arthur-ului, ai să ajungi şi domnişoară de onoare la Curte.

— Ei, cine e soţul Şurkăi?

— Gudima.

— Gudima? Acum o aud pentru prima oară. Când a fost cununia, la ce biserică, cine i-a cununat? Hai, povesteşte-mi cu de-a-mănuntul. Dumneata, bineînţeles, le-ai fost cavaler de onoare!

— S-au cununat în „tufiş de răchitiş”, dar când, asta n-o ştiu cu precizie.

— Se poate să vorbeşti aşa urât? Să-ţi fie ruşine! protestă Varia, roşind.

— Din păcate, e tristul adevăr.

Varia îl privi uimită şi speriată!

— Chiar mâine am să trec pe la ea: am să-i trag o săpunealã zdravănă! O fac eu să se întoarcă acasă.

— Dar cinstea n-ai cum să i-o mai întorci!

— După mine, ce a făcut Gudima e o ticăloşie! Am să i-o spun de la obraz.

— Atunci cred că ar fi mai bine să nu vii pe la noi. Vizita dumitale nu-i va pricinui Şurei decât neplăceri.

— Eu am să fac scandal, şi nu dumneata, aşa că n-ai de ce să te îngrijorezi. Cu aceste cuvinte Varia scuturã cu energie mâna lui Zvonariov şi plecă spre casă.

Întrucât se însera, Belîi hotărî să amâne pe a doua zi dimineaţă tragerea de încercare. După ce îi telefonară lui Jukovski, informându-l despre această hotărâre, cei doi prieteni se gândiră să-şi petreacă seara la Riva, nădăjduind să afle acolo amănunte asupra recentei bătălii susţinute de escadră.

De îndată ce încetă bombardamentul, pe străzi ieşi lume multă. Magazinele se deschiseră; pe Etajeră apărură primii oameni ieşiţi la plimbare; nu mult după aceea, bulevardul forfotea. Muzica militară începu un marş tunător, şi viaţa clocotitoare reintră în drepturile ei.

Boreiko şi Zvonariov păşeau agale de-a lungul cheiului. La debarcader acostau mereu bărci venind de la navele de război. Marinarii, în ţinută albă, parfumaţi, se îndreptau spre Etajeră. De îndată ce-şi făcură apariţia acolo, tiraliorii care se plimbau pe alei, începură să-i fluiere şi să-i huiduiască.

— Bine au ajuns marinarii noştri: nici nu mai pot să scoată nasul în lume! spuse Boreiko. Sunt sigur că dacă la comanda cuirasatelor ar fi fost nişte locotenenţi, fără îndoială că măcar o parte din escadră ar fi răzbit spre Vladivostok... Ce-ai zice, să trecem pe la institutoarele de la şcoala Puşkin? propuse el pe neaşteptate.

— Trebuie să facem un ocol până acolo. Ia, spune drept, Borea, aşa-i că vrei s-o vezi pe mica Olia?

— Aş fi foarte nefericit dacă i s-ar întâmpla ceva.

— Ai de gând să te însori cu ea?
— Ei, cine ia de bărbat un beţivan ca mine… Mergem?
— Fie.
Cei doi prieteni se îndreptară pe strada Puşkin. Ici, colo, trebuiră s-o ia prin mijlocul străzii, ocolind clădirile avariate de bombardament. Şcoala n-avusese însă nimic de suferit. Doar zidul care împrejmuia grădina fusese dărâmat într-un loc iar schijele loviseră mai mulţi copaci. Mica, voioasa Olia Selemina venea în întâmpinarea lor.
— A, ce văd! Mi se pare că e domnul Urs în persoană, împreună cu prietenul său! rosti ea, salutându-şi musafirii. Poftiţi în fanză!
Cei doi ofiţeri o urmară. În casă o găsiră pe Maria Petrovna şi pe Liolia Lobina. Musafirii fură poftiţi să ia loc.
— Suntem în trecere; ne ducem la Riva. Haideţi şi dumneavoastră cu noi, le propuse Boreiko.
Cele două fete o priviră întrebător pe Jeltova.
— Duceţi-vă voi; eu rămân acasă! le învoi Maria Petrovna.
Se repeziră amândouă, o îmbrăţişară şi dispărură îndată că să se îmbrace.
— Au căzut multe obuze azi în partea aceasta? întrebă Zvonariov.
— Destule. Ne-am adăpostit în pivniţă; totuşi a fost înspăimântător.
— Da de ce nu vi se face un adăpost că lumea?
— Cine se uită la noi? Nici nu contăm. În schimb, nu departe de aici, la Stessel, se construieşte pentru vite un adăpost uriaş.
Cele două institutoare se întoarseră în cameră urmate de Stah. Acesta şchiopăta încă bine şi se sprijinea în baston.
— Salut, tunarilor! le strigă el celor doi vizitatori. Cum merge cu războiul?
— Păi, stăm în rezervă, pe Utios, aşteptăm şi noi aşa să se facă mai cald. Dar tu, cum o mai duci?
— Rănile mi s-au vindecat aproape complet! Saviţki, comandantul meu de regiment, de prea mult dor, a şi trimis

o comisie, ca să mă examineze, să vadă în ce stare mă aflu. Înţelepţii Esculapi au constatat, că sunt aproape restabilit.

— Auziţi: medicul-şef al regimentului a spus că Stah n-o să poată dansa pe poziţii, dar de mers o să meargă cum poate – aşa, cătinel, cătinel! adăugă Lobina, indignată.

— Mai ales la atac! adăugă Zvonariov cu un zâmbet ironic.

Îşi luară rămas bun de la Jeltova şi plecară cu toţii. Endjeevski şi Liolia mergeau înainte, urmaţi de Zvonariov şi de Olia, iar Boreiko călca greoi în urma lor.

Apropiindu-se de căsuţa Rivei, auziră încă de departe un cântec prin ferestrele deschise.

— Se pare că argonauţii noştri s-au întors cu bine, aşa că vom afla toate amănuntele navale, spuse Liolia.

Anii tinereţi-s
Păsări călătoare, Fericirea-i doară
Val care dispare.
Se auzea din casă.
Vremea cea de aur
Fost-a şi-a trecut
Şi cu trupu-o dată
Vlaga-a dispărut.
Secondară în cor noii sosiţi.
Riva apăru la fereastră:

— Andriuşa, ne vin musafiri, rosti ea, întorcându-se spre interiorul camerei.

Cântecul din casă încetă, dar continuă afară, tot atât de avântat.

Rătăcesc prin lume
Fără vre-o plăcere
Mă despart de-amaruri
Şi dau de durere! 102

Timbrul amplu, de soprană, al Olei şi vocea catifelată, scăzută, de bas, a lui Boreiko răsunau distinct printre celelalte.

Gazdele, care ieşiseră în pragul casei ca să-şi primească musafirii, izbucniră în aplauze.

— Ei, sunteţi teferi şi nevătămaţi? Atunci, totul e în ordine, rosti porucikul.

Fetele se sărutau, bărbaţii îşi strângeau mâinile.

— Hai, povesteşte-mi iute tot ce ţi s-a-ntâmplat, o îndemnă Olia pe Riva, după ce intrară cu toţii în casă şi luară loc.

— O, de-aţi şti prin ce clipe am trecut în cursul luptei! La fiecare explozie de pe Sevastopol îmi venea să leşin de groază pentru Adriuşa. Nu, n-aş mai vrea să văd aşa ceva! îşi încheie Riva istorisirea. Când am dat cu ochii de Arthur m-am bucurat de parcă aş fi văzut Odesa mea dragă!

— De fapt, de ce s-a întors escadra? întrebă Stah.

— Pentru mai multe motive, răspunse Akinfiev. Uhtomski e vinovat de tot ce s-a întâmplat. În loc să adune escadra îndată ce s-a întunecat şi să încerce din nou să răzbească spre Vladivostok, s-a repezit primul înapoi, spre Arthur, iar ceilalţi s-au luat după el.

— Dar Essen de ce n-a încercat să se strecoare cu Sevastopol? întrebă Zvonariov.

— Ni s-a oprit maşina din tribord, aşa că am pierdut mult din viteză. Nu puteam merge mai departe. Cu toate strigătele lui Essen, nu mai era nimic de făcut.

— Dar Retvizan, Poltava şi celelalte?

— Retvizan avea chiar de la plecare o spărtură la prova, iar când s-a năpustit asupra japonezilor, a fost lovit încă o dată tot în prova, şi a ambarcat prin spărtură atâta apă, încât a început să se scufunde din mers. Fireşte că Şensnovici s-a grăbit să ajungă la Arthur. Poltava avea o spărtură la pupa iar cârma abia mai funcţiona.

— Dar Peresvet în ce stare se afla? De ce a ordonat Uhtomski să se întoarcă în port? întrebă Stah, continuându-şi interogatoriul.

— Gurile rele zic că Peresvet era sub comanda lui Boisman, acesta, sub comanda lui Uhtomski, şi prinţul însuşi sub ordinele unui trio feminin: nevastă-sa, Korţeva şi Nepenina. Un proverb japonez zice că nava cu mai mulţi comandanţi rămâne căruţă pe drum. Aşa s-a întâmplat şi cu

Peresvet. În cursul luptei cuirasatul n-a suferit avarii grave, aşa cum n-au suferit nici Pobeda şi nici Pallada. Toate aceste nave puteau să-şi continue foarte bine drumul spre Vladivostok.

— Atunci ce s-a întâmplat, s-au speriat? întrebă Olia.

— Cherchez la femme, Olga Semionovna. Probabil, că şi pe Pobeda, şi pe Pallada se aflau doamne care tot leşinau de frică. În loc să comande navele, Zaţarenâi şi Samavski trebuiau să trezească doamnele din leşin, spuse Akinfiev, zâmbind.

— Tot răul vine întotdeauna de la femei, observă Boreiko, sentenţios. Serioja, să-ţi intre bine în cap acest lucru. Fereşte-te de amazoana ta!

Femeile protestară cu aprindere.

— Fără noi, voi bărbaţii, nu sunteţi buni de nimic, spuse Riva. Ia uitaţi-vă la Stah: a ajuns om după ce s-a însurat. Înainte umbla murdar şi neîngrijit, nu mânca de loc, sau mânca pe apucate. Acum şi-a orânduit şi el viaţa în toate privinţele.

Discuţia luă o turnură glumeaţă. Aprinseră lumina, închiseră ferestrele şi se aşezară la masă.

— Şi acum, ce aveţi de gând să faceţi, marinari rataţi ce sunteţi? întrebă Boreiko.

— Essen speră că i se va lua comanda lui Uhtomski. Atunci poate că escadra îşi va încerca din nou norocul.

— Până una alta, veţi fi trecuţi la infanteria de marină, ori la artileria de fortificaţii, preciză Boreiko.

— Andriuşa a şi fost numit comandant de baterie pe Liaoteşan, spuse Riva.

— Provizoriu.

— Până te întremezi. Acum, Liaoteşan-ul este cel mai liniştit loc din Arthur. Obuzele bateriilor terestre nu ajung acolo, iar de pe mare nu se trage asupra lui. E linişte, aer curat, într-un cuvânt un adevărat sanatoriu, spuse Liolia.

— Riva, te duci şi tu cu el? întrebă Olia.

— N-o să-mi dea voie.

— Va să zică, deocamdată, o să cam rămâi văduvioară?! întrebă Boreiko, clipind mucalit.

— Nu cumva să-i dai târcoale: n-o să se uite la dumneata, îl struni cu energie Olia. Toată lumea izbucni în râs.

— Se pare, că simpaticul nostru Urs a fost prins bine în laţ, rosti Riva, zâmbind duios.

— Nu cred că pot interesa vreo femeie, declară porucikul oftând şi trăgând cu ochiul la Olea.

— Femeile, ca femeile, dar se pare că pe un ţânţăruş îl interesezi foarte mult! precizã Stah râzând.

— Mă temi de ţânţari ca de foc! Nici n-ai prins de veste când te-a înţepat.

— Dacă te porţi cum trebuie, n-o să te înţepe nimeni, puse lucrurile la punct Liolia. Ei, e timpul să mergem acasă. Bărbăţelul meu, după cum văd, e obosit rău, adăugă ea mângâindu-l pe Stah pe cap.

Musafirii îşi luară rămas bun. Kuinsan care se învârtise tot timpul prin sufragerie le trimise din urmă o bezea.

— Pentru cine? o întrebă Riva.

— Serioja! Chinezoaica chicoti şi se făcu nevăzută.

— Bravo, Serghei Vladimirovici! Ca să vedeţi: n-a stat degeaba aici, în lipsa noastră! râse Akinfiev.

Zvonariov, fâstâcit, încercă să lămurească lucrurile, dar nu-l ascultă nimeni.

— Ei, dacă află Varia, s-a zis cu tine, îl ameninţă şugubăţ Boreiko, făcându-l pe praporşcik să intre în pământ de ruşine.

Cei doi artilerişti le conduseră pe institutoare până la şcoală, apoi se îndreptară spre Utios.

Îndată ce Andriuşa şi Riva se duseră la culcare, Kuinsan ieşi din casă şi o luă la fugă spre marginea oraşului, unde intră într-o fanză mică, pe jumătate năruită. Înăuntru îl găsi pe bătrânul chinez şi îi relată pe scurt amănuntele cu privire la starea în care se aflau navele ruseşti după bătălia din 28 iulie, amănunte pe care le aflase trăgând cu urechea în sufragerie; şi nu uită să pomenească despre intenţia

marinarilor de a ieşi din nou în larg. După ce ascultă totul, chinezul îi oferi o crizantemă şi încercă s-o îmbrăţişeze, dar Kuinsan îl evită chicotind şi o luă la fugă.

A doua zi de dimineaţă, Zvonariov se duse la amiralul Grigorovici, pentru a cere cablul telefonic. Amiralul îi ascultă rugămintea şi scrise îndată o dispoziţie prin care ordona să se elibereze materialul cerut.

Praporşcikul salută şi se întoarse pe Utios. Când se apropie de scara casei în care locuia, auzi glasul Varei răsunând prin fereastra deschisă a camerei lui Gudima:

— Vino-ţi în fire! Întoarce-te acasă! o muştruluia Varia pe Şura Nazarenko.

Zvonariov nu auzi clar răspunsul.

Un sfert de ceas după aceea, praporşcikul ieşi din camera lui, şi intră în sufragerie. Şura plângea în hohote, cu capul plecat pe umărul Varei, iar Gudima fierbea de indignare:

— Mademoiselle, lucrul acesta nu vă priveşte câtuşi de puţin pe dumneavoastră. Vă rog, o dată pentru totdeauna, să nu vă amestecaţi în treburile altora.

— Şura este colega mea, şi socot, că dumneata te-ai purtat josnic cu ea! răspunse Varia.

— Eşti o domnişoară prost crescută! Chiar azi, îi voi scrie tatălui dumitale şi-l voi ruga să-ţi interzică să mai apari pe Utios! o ameninţă ofiţerul, furios.

— Hai în odaie, Alexandr Alexeievici, îl rugă Şura pe iubitul ei, trăgându-l după ea.

Varia, ieşi pe uşă triumfătoare.

— Ei, vezi că ştiu nu numai să mă apăr pe mine, dar şi pe prietenii mei! se lăudă ea faţă de Zvonariov.

— Nu cred că procedeul dumitale va fi aprobat de cei de-acasă.

— A, ştiu c-o să capăt 0 săpunea lă, răspunse fata, scuturând sfidătoare din cap, dar nu va fi pentru întâia oară.

Primind plângerea lui Gudima, Belii îi interzise fiicei sale să mai pună piciorul prin vreo baterie. Apoi îi scrise câteva

rânduri lui Gudima în care cerea scuze pentru ieşirea fetei faţă de el, dar totodată observa cu severitate că atitudinea lui faţă de Şura Nazarenko era reprobabilă.

A doua zi, la Utios apărură musafiri nepoftiţi: doctorul Subbotin, inspectorul spitalelor fortăreţei, însoţit de mai mulţi medici şi ofiţeri de administraţie. Jukovski îi întrebă care era scopul vizitei lor.

— Aici se va amenaja un spital pentru soldaţii debili şi intraţi în convalescenţă, după rănire, răspunse Subbotin.

— Aveţi aprobarea Comandamentului Artileriei?

— Căpitane, uiţi că gradul meu e asimilat cu acela de general, obiectă Subbotin, arătându-şi epoleţii.

— General de dizenterie, mormăi Boreiko, apropiindu-se.

— Pe lângă aceasta, suntem informaţi că dumneavoastră aveţi rezerve alimentare care nu figurează în evidenţa serviciului de subzistenţă, adăugă un funcţionar de la intendenţă. Am ordin să inspectez depozitele şi pivniţele.

— Fără dispoziţia directă a generalului Belîi, nu puteţi inspecta nimic, izbucni îndată Boreiko.

Ciorovăiala fu curmată de primirea unui ordin, conform căruia bateria trebuia să deschidă imediat focul asupra unor obiective terestre.

— La tunuri! Obiectiv numărul treisprezece! răcni Boreiko.

Soldaţii şi ofiţerii se repeziră la posturi. Subbotin şi însoţitorii lui hotărâră să aştepte până la încetarea tragerii, dar bubuitul primei salve îi şi făcu să bată în retragere.

După încetarea focului Boreiko îi chemă pe artelnic şi pe magazioner şi le spuse că cei de la intendenţă voiau să pună mâna pe alimente.

— N-au nici un drept! se amestecă Blohin, ivindu-se lângă ei. O să le pitim atât de bine că n-au să le găsească cât or trăi. Le îngropăm şi turnăm ciment peste ele.

În timp ce Boreiko punea lucrurile la cale împreună cu soldaţii, Jukovski începuse tratative diplomatice cu Comandamentul Artileriei. Belîi îi dădu dezlegare să acţioneze după cum va crede de cuviinţă:

— Eu nu ştiu, n-am văzut nimic! încheie, lăsând să se înţeleagă, că-i dă mână liberă.

După ce convorbirea luă sfârşit, Boreiko raportă căpitanului:

— Acum n-au decât să poftească. Să caute până n-or mai putea, spuse el.

A doua zi, Subbotin se ivi din nou pe Utios. Pentru a-şi întări autoritatea, îl invitase şi pe inspectorul şef al spitalelor militare din regiunea Kvantung, generalul Ţerpiţki. Deşi teritoriul Kvantung-ului se reducea acum la incinta fortăreţei, Ţerpiţki continua să deţină acea funcţie, care nu mai avea nici un rost. La un moment dat, Stessel îl numise comandantul brigăzii a II-a din divizia lui Kondratenko. Dar chiar în cea dintâi ciocnire în luptele pentru trecători, generalul se arătase „cu nervii foarte slăbiţi”, astfel încât fusese mutat imediat înapoi, în vechiul lui post.

Bondoc, îndesat, stacojiu, cu ochelari în ramă de aur, făcea impresia unui gurmand şi amator de anecdote scabroase. Alături de el, păşea ţeapăn Subbotin, înalt, uscăţiv, cu părul alb aproape în întregime, cu o expresie permanent dispreţuitoare. Medicii şi funcţionarii de la aprovizionare păşeau în urma superiorilor.

Era o zi caldă, însorită. Ţerpiţki îşi ştergea cu batista obrazul asudat şi chelia în dezvoltare.

— Aş putea să beau un pahar cu apă? îl întrebă el pe Jukovski.

— Permiteţi-mi să vă ofer un pahar de cvas, făcut de noi din pâine.

Generalul bău. Rece, adus din beci, aromat şi spumos, cvasul îl încântă pe Ţerpiţki.

— Căpitane, judecând după acest cvas, soldaţii dumneavoastră sunt bine hrăniţi! i se adresă el lui Jukovski.

— Nici nu e de mirare, de vreme ce se cheltuieşte pentru hrana lor cu mult peste alocaţia regulamentară, se amestecă un funcţionar de la intendenţă.

— Dovezi, nu vorbe goale! interveni Boreiko.

— O s-o dovedesc! răspunse aprins intendantul.

Însoţit de Boreiko acesta se îndreptă spre pivniţă, iar Ţerpiţki, împreună cu medicii se duse la cazarmă. După ce cercetă totul din ochi, generalul manifestă un interes deosebit pentru bucătărie unde ceru să guste din mâncare. Ciorba de peşte proaspăt şi pilaful fraged fiert în abur, îl încântară. Zâmbind prietenos, generalul gustă din bucate cu poftă. Apoi se întoarse în cazarmă unde recomandă medicilor să examineze totul în amănunt, şi să stabilească dacă era potrivită pentru amenajarea spitalului, după care plecă împreună cu Subbotin.

În timpul acesta, Boreiko şi intendantul făceau în pivniţă un inventar minuţios al alimentelor. Constatând că aproape nu erau surplusuri intendantul rămăsese pe gânduri tot mai bănuitor:

— Le-aţi ascuns! îi spuse el în sfârşit de la obraz porucikului.

— Tot ce găsiţi al dumneavoastră să fie, răspunse acesta.

Funcţionarul ieşi din pivniţă, se uită împrejur şi o luă direct spre locul în care fuseseră îngropaţi cartofii. Groapa fusese camuflată cu atâta grijă, încât era cu neputinţă să fie descoperită chiar stând lângă ea. Era limpede, că intendantul aflase secretul de la cineva.

— Săpaţi, vă rog, în locul acesta, poate om da de vreo comoară! rosti el batjocoritor, jubilând dinainte.

Arborând un aer nepăsător, Boreiko ordonă lui Blohin şi altor trei soldaţi să sape în locul indicat.

Soldaţii puseră mâna pe cazmale. După ce aruncară la o parte stratul de pământ de deasupra, dădură de piatră şi se străduiră zadarnic s-o spargă cu târnăcoapele şi cu cazmalele.

— Stâncă şi iar stâncă. Sper că eşti satisfăcut, nu? îl întrebă Boreiko pe funcţionar.

— Nu prea! răspunse acesta şi încercă să sape el însuşi fără nici un rezultat. Se îndepărtă, oftând înciudat.

— Să ştiţi că vreo lepădătură a arătat locul gropii! Bloha, află, care-i ticălosul şi raportează-mi, ordonă Boreiko mânios, plecând spre cazarmă.

— Aşadar, nu-i rău că am făcut ieri rost de ciment de la marinari. Nu d-a surda spuneau că se întăreşte îndată, că peste un ceas nu-l mai spargi nici cu ranga. Ei astupă cu ţiment, pe vase, spărturile mici, spuse ochitorul Koşeliov.

— Bine, dar noi cum mai scoatem cartofii? întrebă Boreiko.

— N-aveţi grijă, înălţimea voastră. Credeţi că nu mai putem să-i scoatem? Hm! Aruncăm ţimentul în aer şi gata, îl linişti Blohin.

În timp ce intendantul cotrobăia zadarnic după rezervele dosite, medicii discutau despre posibilitatea transformării cazărmii în spital.

— Lucrările de amenajare putem să le facem chiar noi. Avem un inginer: numai să ne arătaţi, ce-i de făcut şi în ce fel, lămuri Jukovski.

— Ce personal medical aveţi?

— Avem felcerul companiei şi o soră voluntară, răspunse Jukovski.

— Vă mai trimitem o soră. E de ajuns! spuseră „esculapii”. Ei, putem să plecăm. Dar dumneata, domnule căutător de comori, ce faci? Nu mergi cu noi? îl întrebară ei pe intendant.

— Trebuie să mai viu o dată! Se pare că totul a fost scos din baterie şi ascuns undeva, răspunse funcţionarul, posomorât.

— Poţi să vii şi de o sută de ori, n-ai să găseşti nimic! îl asigură Boreiko zâmbind ironic.

După ce generalul şi medicii plecară, Jukovski îl chemă pe Nazarenko şi-l întrebă fără ocol, dacă nu cumva chiar el dăduse în vileag existenţa surplusului de provizii pe Utios.

— Să-mi fac rău cu mâna mea, înălţimea voastră, protestă feldvebelul. Nu mănânc şi eu tot de la cazan?

— Atunci află vinovatul şi raportează-mi, ordonă căpitanul.

Trecu o zi, încă una, dar nu se descoperi nimic.

Boreiko îi beştelea pe soldaţi, ordonându-le să descopere neapărat pe denunţător.

În cele din urmă, Rodionov raportă că totul fusese dat în vileag celor de la intendenţă de furierul Pahomov.

— Are de gând să se reangajeze la jandarmi după ce o să fie lăsat la vatră, aşa că face practică, lămuri subofiţerul.

— Am să mă răfuiesc cu el chiar azi, rosti porucikul.

— Nu vă murdăriţi mâinile cu el, înălţimea voastră. Las-că-l pedepsim tot noi, pe tăcute, fără gălăgie, de-o să ţină minte toată viaţa!

— Băgaţi de seamă – nu cumva să-l omorâţi! îi avertiză Boreiko. Ar începe tot felul de anchete, de judecăţi, am avea neplăceri şi comandantul companiei şi eu.

În aceeaşi noapte ostaşii se aşezară la pândă şi în clipa când furierul ieşi din cancelarie îi puseră sacul în cap şi-l bătură măr. Boreiko, care se culcase, auzi ţipete înăbuşite şi gâfâituri, dar nu se amestecă. Dimineaţa Pahomov, lăsat în nesimţire, cu mai multe coaste rupte, fu dus la spital, unde zăcu timp de o lună şi mai bine dar nu îndrăzni să spună nici pâs.

Într-o bună zi, pe Utios îşi făcu apariţia Riva. Coborî din brec, şi dădu jos cele două geamantane şi rămase pe loc, uitându-se dezorientată împrejur.

— Cu ce prilej pe la noi, doamnă? o întrebă Jukovski de la fereastră.

— Unde l-aş putea găsi pe porucikul Boreiko ori pe Zvonariov? Sunt numită soră la dumneavoastră.

— A, poftiţi, soră dragă, rosti prietenos căpitanul, ieşind în capul scării. Permiteţi să vă iau geamantanele. Conducând-o pe Riva în locuinţa lui, urmă: Trimit îndată să-i cheme pe porucik şi pe praporşcik. Scuzaţi-mă… nu vă cunosc numele.

— Blum.

— Căpitan Nikolai Vasilievici Jukovski.

— Îmi pare foarte bine de cunoştinţă. Îşi strânseră mâinile.

— Hei, Rivocika, ce vânt te-a adus pe la noi? întrebă Boreiko, intrând în cameră.

— Am fost numită pe Utios, la spitalul de debili, dar deocamdată sunt cam dezorientată.

— O să-l detaşăm imediat pe lângă dumneavoastră pe Serghei Vladimirovici: o să vă arate şi o să vă explice totul, spuse Jukovski, zâmbind.

— Ei, chiar dacă n-o să-l detaşaţi, o să amareze chiar el lângă Rivocika – ca la geamandură! dădu asigurări Boreiko.

— Nu-l vorbi de rău pe Serioja; e băiat cuminte şi niciodată nu-şi va permite vreun gest deplasat.

Curând apăru şi Zvonariov bucuros.

— Hei, frăţioare, trebuie să te muţi la mine, îl întâmpină Boreiko. În camera ta o să se instaleze Rivocika.

Apariţia Rivei stârni o înviorare în viaţa bateriei de pe Utios. Invocând felurite pretexte, Zvonariov o consulta toată ziua. Boreiko făcea glume pe seama lui Akinfiev, prezicându-i anumite excrescenţe cornoase în frunte.

Jukovski îşi petrecea seri de-a rândul lângă ea, povestindu-i despre familia lui. Gudima îşi răsucea de zor mustăţile. Până şi Cij încercă să facă pe cavalerul galant, dar n-avu succes. Şura, care la început era sfioasă în prezenţa Rivei, se împrieteni repede cu ea. Chiar şi soldaţii bateriei făceau presupuneri asupra celui care avea să cucerească favorurile Rivei.

— Cu praporşcikul nu se poate pune nimeni: să-l vezi ce-i mai dă târcoale, prorocea Lebiodkin.

— Ba nu, băieţi! se împotrivea Blohin. Uite care-i socoteala: comandantul e însurat; Gudima o are pe Şurka; praporul, pe Varka; numai Ursu nostru a rămas de unu singur. A lui are să fie, ţineţi minte vorba mea, o ţinea el morţiş.

Spre marea ciudă a lui Blohin porucikul avea însă tot timpul faţă de Riva o atitudine de ironie amicală.

În seara zilei în care sosise Riva, Boreiko adună soldaţii şi-i puse să cânte în cor. Sunetele armonioase ale glasurilor

bărbăteşti, puternice, pluteau în văzduhul neclintit al înserării.

Vocea tunătoare, de bas, a porucikului domina. Stelele sclipeau viu pe cer ca în emisfera sudică. Licuricii săgetau, ca nişte punctuleţe de lumină; dinspre ţărm se auzea vuietul necurmat al mării; tentaculele palide ale proiectoarelor lunecau pe suprafaţa întunecoasă a apei. Şi deasupra tuturor acestora se rostogolea avântatul cântec rusesc…

De peste dealuri se auzeau bubuituri surde, îndepărtate. Riva şedea ca vrăjită lângă Jukovski.

— Daţi adesea asemenea concerte minunate? întrebă ea.

— Aproape în fiecare zi. Boris Dmitrievici e mare meşter în treaba asta.

Viaţa celor de pe Utios îşi urma cursul în linişte; doar mugetul surd al canonadei ce se auzea în depărtare şi cele ce se povesteau despre bombardamentele la care era supus oraşul, aminteau că e război.

Japonezii ajunseseră în preajma fortăreţei în ziua de 17 iulie. După ce s-au întărit pe poziţii, la 27 iulie au pornit la atac, izbutind să cucerească fortificaţiile înaintate din sectorul de est, aflate pe crestele dealurilor Daguşan şi Siaoguşan. În cursul zilelor de 1 şi 2 august au ocupat, pe frontul de vest, colinele Triohgolovaia şi Peredovaia. Astfel, până la 3 august, în sectorul de est au ajuns în dreptul liniei principale de apărare, şi au înaintat în direcţia punctelor de sprijin întărite de pe frontul de vest: colinele Vâsokaia, Ploskaia, Divizionnaia, şi spre reduta Vodoprovodnâi. Toate acestea făceau cu putinţă asaltul general asupra fortăreţei.

În dimineaţa zilei de 3 august, căzuse o ploaie destul de puternică împrospătând aerul, răcorindu-l. Pe tot frontul domnea o linişte desăvârşită. Artileria tăcea: doar din când în când răpăiau împuşcături răzleţe. Şi ruşii şi japonezii îşi întăreau grabnic poziţiile.

Pe la zece dimineaţa un grup de călăreţi japonezi cu un mare steag alb apăru din direcţia colinelor Volcie şi se

îndreptă spre poziţiile înaintate ale fortăreţei. Ei explicară unui ofiţer rus, care îi întâmpină călare că maiorul Iamaoki, din Marele Stat-Major japonez, doreşte să predea generalului Stessel o scrisoare din partea comandantului său.

— Vă rog, domnule locotenent, să comunicaţi imediat acest lucru generalului dumneavoastră, rosti maiorul, zâmbind amabil.

— Voi transmite imediat prin telefon cererea dumneavoastră comandantului fortăreţei. Deocamdată, fiţi amabili şi aşteptaţi aici. Voi dispune să vi se servească ceai şi cafele.

Japonezii se înclinară adânc. Curând se mai apropiară câţiva ofiţeri şi tiraliori: duşmanii de până atunci începură să vorbească prietenoşi. Într-un cort ridicat la iuţeală fu servită o gustare.

— Sunt nevoit să le dau o veste tristă vitejilor apărători ai Arthur-ului: crucişătorul rus Riurik a fost scufundat la 1 august într-o bătălie navală angajată în strâmtoarea Coreei. Ca şi în bătălia de la Şantung, escadra rusă a dat dovadă de un deosebit eroism, ceea ce l-a determinat pe amiralul Togo să aducă faptul acesta la cunoştinţa împăratului nostru, spuse Iamaoki în ruseşte.

— Unde se află navele noastre care nu s-au întors la Arthur? întrebară ruşii.

Maiorul relată amănunţit ce se întâmplase cu fiecare navă.

— Dumneavoastră ce pierderi aţi avut în aceste bătălii navale?

— N-am avut pierderi, răspunse japonezul.

Nu-l crezu nimeni.

Peste puţin sosi şeful statului-major al lui Stessel, colonelul Reis. La apariţia lui, toţi ofiţerii săriră în picioare. Iamaoki se prezentă colonelului şi-i înmână câteva plicuri. După aceea, ruşii şi japonezii băură câte un pahar de vin şi se întoarseră în liniile lor. Peste un sfert de ceas, schimbul de focuri reîncepu.

Stessel deschise unul din plicuri şi cercetă hârtiile. Acestea erau scrise în limba engleză, aşa că generalul putu să înţeleagă doar semnăturile:

— Generalul baron Noghi şi amiralul Togo. Sunt curios ce pot să-mi scrie maimuţoii aceştia?

— Le traduc numaidecât, excelenţă, răspunse prompt Reis. Mai este un plic pentru marinari şi o scrisoare scurtă destinată soţiei dumneavoastră.

Vestea scrisorii parlamentarului japonez străbătu ca fulgerul prin Arthur. La comandament sosiră unul după altul: Fok, Kondratenko, Smirnov, Belîi şi amiralii – prinţul Uhtomski şi Grigorovici.

— Se nimereşte foarte bine! exclamă Stessel la vederea lor. Nu mai e nevoie să vă convoc. De îndată ce se face traducerea, ţinem un consiliu de război.

În clipa aceea, Vera Alexeevna, adânc jignită pentru faptul că soţul ei nu trecuse pe la ea ca să se sfătuiască înainte de consiliu, trimise pe cineva să-l cheme:

— Ce-i cu tine, Anatole? De ce te grăbeşti să pui în discuţie propunerile japonezilor? Înainte de orice, trebuie să le discutăm amândoi, căci altfel, s-ar putea ca smintitul acela de Smirnov şi marinarii lui să ne joace vreo festă.

Discuţia lor fu întreruptă de sosirea lui Reis. Colonelul sărută respectuos mâna generălesei.

— Îmi permit să vă predau traducerea scrisorii baronului Noghi.

— Ce-ar putea să-mi comunice mie? se miră Vera Alexeevna. Despături hârtia şi citi: „Milady, Profit de ocazie spre a vă asigura de sentimentele celui mai profund respect şi-mi iau îndrăzneala de a vă oferi, aici anexat, un cec în valoare de zece mii dolari asupra băncii „Chosen Spacy Bank”. Binevoiţi a folosi suma menţionată pentru opere de caritate, la aprecierea dumneavoastră.

Cu cea mai desăvârşită stimă al dumneavoastră prea supus servitor Baron Noghi”

— Cum aş putea încasa suma aceasta în Arthur-ul asediat? întrebă ea, cercetând cecul.

— Asediul nu poate dura la infinit. De altfel japonezii cer capitularea fortăreţei înaintea asaltului general.

— Ciuciu! Asta o să vadă ei, nu Port-Arthur! strigă Stessel, fierbând de mânie. Citiţi mesajul.

Reis se execută: „Domniei Sale Domnului Comandant suprem al Armatei ruse din Port-Arthur.

Avem onoarea a vă supune la cunoştinţă cele ce urmează:

Apărarea strălucită a Port-Arthur-ului şi-a atras admiraţia lumii întregi. Cu toate acestea, fiind blocat de pe uscat şi dinspre mare de forţe superioare, fără şanse de a fi despresurat, Arthur-ul nu poate să reziste la infinit, cu toată destoinicia comandanţilor şi cu toată vitejia soldaţilor ruşi. Trupele noastre sunt gata de asalt, şi când acesta se va dezlănţui, soarta fortăreţei va fi pecetluită. În consecinţă, pentru a evita vărsarea inutilă de sânge şi din motive umanitare vă propunem iniţierea de tratative în vederea capitulării. În cazul când veţi fi de acord, binevoiţi a ne face cunoscut acest lucru până mâine, 17 august, anul treizeci şi şapte Meidji103, orele 10.

Cu toată stima, General baron Noghi, comandantul armatei de asediu, Amiral Togo Heihatsiro, comandantul flotei de blocadă din faţa Port-Arthur-ului.”

— Ce neobrăzare! Să ceară capitularea fortăreţei pentru zece mii de dolari! izbucni generăleasa revoltată.

— Ciuciu! Pun să mi se deseneze un ciuciu şi li-l trimit, declară Stessel categoric. Altceva, ce mai scrie?

— Se propune să evacuăm din fortăreaţă, până mâine la orele două, femeile, copiii, străinii şi preoţii.

— Femeile sunt necesare în spitale: preoţii, la fel: copiii nu pot fi lăsaţi să plece fără mame, iar străinii pot să ne dea în vileag anumite secrete militare. Deci şi această propunere este inacceptabilă, hotărî Vera Alexeevna în locul soţului ei.

— În schimb, am scăpa de un număr de guri de prisos, sugeră Stessel.

— Aş! parcă a mai rămas multă lume aici: femei, vreo trei sute, copii, vreo cincizeci; preoţi, vreo douăzeci… plus vreo două duzini de străini. Ai face mai bine să-l expediezi din Arthur pe Smirnov cu şleahta lui de subalterni şi pe amirali.

— Dumneata ce părere ai, Viktor Alexandrovici? se adresă Stessel şefului său de stat-major.

— Ca întotdeauna, mă plec în faţa înţelepciunii mult stimatei Vera Alexeevna şi mă asociez la părerea domniei sale, răspunse colonelul, înclinându-se curtenitor.

Cu aceasta, consiliul de familie luă sfârşit.

Peste un sfert de ceas Stessel citea tare în consiliul de război hârtiile primite de la japonezi, trecând prudent sub tăcere scrisoarea către soţia lui.

— Drept răspuns o să le trimit japonezilor un ciuciu desenat după mâna mea! îşi încheie el relatarea.

— Cum? Ce anume? întrebară mai multe glasuri mirate.

— Ciuciu! şi generalul întinse pumnul cu degetul mare apărând obscen printre arătător şi mijlociu.

— Glumiţi? îl întrebă Uhtomski.

— Dacă luminăţia voastră sunteţi obişnuit să faceţi glume acolo, pe cuirasate, în schimb eu, aici la comandament, nu permit nimănui aşa ceva.

— În cazul acesta, în calitatea mea de prim comandant al flotei din Arthur, nu sunt de acord cu un asemenea răspuns.

— Vă recomand să vă păstraţi obiecţiunile pentru uz personal: altminteri, nimic nu mă va împiedica să vă expediez la japonezi.

— Consider răspunsul propus de comandantul regiunii nedemn de un general rus, rosti Smirnov.

— Cum, dumneavoastră socotiţi că trebuie să încep tratativele pentru capitulare? Vă previn că oricine va îndrăzni să scoată numai o vorbă despre aceasta, va fi imediat spânzurat, indiferent de grad şi de rangul său, strigă generalul izbind cu pumnul în masă.

— Nu prea se pare că japonezii vor înţelege cum trebuie gestul excelenţei voastre, obiectă Kondratenko. Acesta

înseamnă la ei cu totul altceva.

— Ce anume?

— La ei doar femeile de moravuri uşoare fac un asemenea semn atunci când vor să atragă bărbaţi.

Cei de faţă se siliră să-şi ascundă zâmbetele.

— În acest caz, vom explica şi semnificaţia lui la ruşi, insistă Stessel, cam fâstâcit.

— Nu vor pricepe ce vrem să spunem şi o să râdă de noi, replică Fok. Ar fi preferabil să răspundem scurt: „Onoarea şi demnitatea Rusiei nu permit nici măcar gândul capitulării fortăreţei, atât timp cât nu sunt epuizate toate posibilităţile de apărare.”

— Să se suprime sfârşitul frazei, îşi exprimă părerea Kondratenko. Sub forma aceasta, răspunsul nostru le-ar da japonezilor speranţa că Arthur-ul ar putea totuşi să capituleze mai târziu.

Stessel se declară de acord, astfel că fu adoptat textul răspunsului cu amendamentul propus de Kondratenko.

— Acum, problema a doua: e cazul să se evacueze din fortăreaţă femeile şi copiii? întrebă comandantul regiunii fortificate.

Părerile erau împărţite. Unii se declarau pentru evacuarea femeilor, alţii, împotrivă.

— Şi eu sunt contra, spuse Stessel şi repetă argumentele soţiei lui.

Pe neaşteptate, fu susţinut de Smirnov.

— Despărţirea de familiile lor va zdruncina moralul apărătorilor fortăreţei.

Fok făcu un gest grăitor cu degetul la frunte, dar nu-i contrazise.

A doua propunere a japonezilor fu de asemenea respinsă.

— Colonelul Reis va redacta răspunsul şi, după ce-l va traduce în limba engleză, îl vom expedia mâine japonezilor printr-un curier, declară Stessel, ridicând şedinţa consiliului.

În seara aceleaşi zile, Reis, Fok şi Saharov se adunară în budoarul Verei Alexeevna pentru a discuta ce aveau de făcut cu cecul primit.

— E o sumă prea mică, pentru a fi acceptată. Slavă-domnului, graţie strădaniilor şefului politic, stăm bine cu banii.

— În schimb, primesc în fiecare zi reclamaţii prin care e învinuit de abuzuri, comunică Reis.

— Şi ce faceţi cu ele? întrebă Fok.

— I le trimit tot lui pentru cercetări. După aceea, reclamaţiile nu se mai repetă.

— E un procedeu inteligent, încuviinţă generăleasa.

— După aprecierea dumneavoastră, ce sumă ar fi suficientă pentru acoperirea nevoilor societăţii de binefacere? se informă Saharov.

— Exact de o mie de ori mai mare, răspunse Fok, în locul Verei Alexeevna.

— Mă tem că o asemenea sumă nu se va găsi la japonezi.

— Ei, atunci vom face cumva faţă nevoilor cu mijloace proprii, rosti generăleasa.

— Dispuneţi să răspund în acest sens? întrebă Reis.

— Da, desigur. Şi restituiţi-le cecul, porunci Vera Alexeevna.

Musafirii îşi luară rămas bun.

A doua zi, la ora fixată de japonezi, le fu înmânat răspunsul la toate propunerile.

Stelele păleau. Spre răsărit cerul se lumina tot mai mult şi peste puţin, soarele se ivi de după orizont.

Un tun bubui surd undeva în depărtare şi văzduhul străveziu, neclintit, fu sfâşiat de zborul şuierător al obuzului. O volbură de fum negru ţâşni undeva la marginea oraşului. Cel dintâi proiectil fu urmat de al doilea, de al treilea. Oraşul încă dormea. Vuietul canonadei îi trezea din somn pe locuitori. Speriaţi, aceştia alergau afară, pe străzi, şi priveau neliniştiţi împrejur. Câteva căruţe o luară la

goană, huruind asurzitor şi alarmând toată lumea în drumul lor.

Femeile se închinau şi duceau grăbite copiii în subsoluri, în pivniţe.

Îndată ce bubui primul tun, pe poziţii totul se puse în mişcare: tunarii forfoteau în baterii, îndreptând tunurile în direcţia ordonată; trupele de intervenţie de la forturi se pregăteau repede pentru a înfrunta asaltul. Numărul santinelelor de la întăriturile de pământ fu sporit. Rezervele fură aduse mai aproape de linia de rezistenţă. Arthur-ul se pregătea să întâmpine inamicul.

Bombardamentul se înteţea, cu fiecare clipă. Lovind parapetele forturilor şi ale bateriilor, obuzele zvârleau în sus trombe de nisip şi de pământ.

Peste puţin, bombardamentul se transformă într-un vuiet continuu. Se dezlănţuise cel dintâi asalt al fortăreţei.

Şiruri de brancarde începură să ia drumul zonei interioare.

Stessel dormea dus când Reis sosi la el cu raportul. Fu întâmpinat de Vera Alexeevna care, aflând despre ce era vorba, se duse să-şi trezească soţul.

— Japonezii au dezlănţuit atacul! spuse ea, după ce-l zgâlţâi îndelung, abia izbuti să-l deştepte din somnul adânc în care era cufundat.

— Au năvălit în oraş? A început măcelul? bolborosi generalul, sufocat de spaimă. Să se trimită numaidecât la comandament o sotnie de cazaci, cu mitraliere şi tunuri! strigă el, zăpăcit, scăldat în sudoare rece.

— Pentru Dumnezeu, Anatole, linişteşte-te! Încă n-a năvălit nimeni. A început doar bombardamentul pe toată linia. Reis crede că asaltul e iminent. Smirnov, Gorbatovski şi Kondratenko au plecat în sectoarele ameninţate, îl lămuri Vera Alexeevna.

Îmbrăcându-se în pripă, neputând nimeri mânecile de emoţie, generalul, deodată tras la obraz şi îmbătrânit, ieşi

să stea de vorbă cu şeful său de stat-major. După ce ascultă raportul, Stessel ceru să i se aducă un cal de şa.

— Mă duc la fortul 2; de acolo, se observă bine tot frontul bombardat, spuse el tare.

— Nu te las să pleci, declară generăleasa cu hotărâre. Ce să cauţi tu în linia întâia. Alege-ţi un punct neprimejduit în zona interioară, de unde poţi să vezi bine totul, şi rămâi acolo.

— Fortul 1 aproape că nu e bombardat; din el se vede fortul 2 şi, parţial, spaţiul dintre el şi fortul 3, sugeră Reis.

— Acolo sunt adăposturi bune? întrebă Vera Alexeevna.

— Da. Sunt adăposturi cu bolţi de beton, groase aproape de un arşin şi jumătate, răspunse colonelul.

— Ei bine, du-te, spuse generăleasa cu un oftat. Dar, Viktor Alexandrovici, să nu-l leşi pe Anatole să-şi rişte viaţa: e atât de imprudent.

— Voi face tot posibilul ca să păzesc pe excelenţa sa.

După micul dejun, Stessel şi Reis se duseră la fortul 1, ocolind pe departe sectoarele aflate sub bombardament. Din cauza fumului şi a prafului nu vedeau aproape nimic; în schimb acolo era linişte iar ospitalierul comandant al fortului le servi fără întârziere ceai cu coniac. În acel sector îşi petrecu Stessel vremea până seara, în deplină siguranţă. E drept că, din când în când, conversaţia paşnică era întreruptă de sosirea unor rapoarte alarmante, dar generalul le expedia îndată la Smirnov, sau la Kondratenko, cu rezoluţia: „Vă recomand să procedaţi după aprecierea dumneavoastră, potrivit cu împrejurările.” La asta se mărginea rolul lui în conducerea bătăliei ce se dezlănţuise.

Îndată ce bubui primul tun, generalul Kondratenko se grăbi să plece pe poziţii. În drum îşi dădu seama că sectorul cel mai violent bombardat era intervalul dintre forturile 2 şi 3, precum şi cota numită Bolşoe Orlinoe Gnezdo, din spatele lor. Din acel punct avea câmp excelent de vedere peste tot, spre fronturile de nord şi de est ale fortăreţei.

Generalul se îndreptă într-acolo. Peste puţin, fu ajuns din urmă de Belîi.

— Încotro, Roman Isidorovici? întrebă acesta.

— Spre Bolşoe Orlinoe.

— Deci, avem acelaşi drum. Am hotărât să-mi instalez acolo postul de observaţie.

Ajunşi într-o văgăună adâncă, imediat în spatele cotei Orlinoe Gnezdo, cei doi generali descălecară şi începură să urce povârnişul. În drum, se întâlniră cu un matroz rănit.

— De unde vii, viteazule? îl întrebă prietenos Kondratenko.

— De sus, de pe Gnezdo, răspunse matrozul, arătând cu mâna îndărăt.

— Ce se petrece acolo?

— Trage aprig japonezu', nici nu te lasă să-ţi tragi răsuflarea. Pe comandantul nostru, sublocotenentul Wilhelms, l-a omorât pe loc; ne-a stricat şi un tun, aşa că acum, acolo, mai trage doar unul singur. Mă pansez şi vin îndărăt, adăugă el, arătându-şi braţul; sus au mai rămas prea puţini de-ai noştri.

— Bravo; du-te cu Dumnezeu!

— Slujesc voios, excelenţă! Păziţi-vă de ceasul rău, să nu vă lovească.

— Minunaţi oameni sunt marinarii ăştia; curajoşi, inteligenţi, cu iniţiativă, spuse Kondratenko, admirativ. Iată ce înseamnă şcoala. Uneori, un electrician ori un artificier bagă în cofă chiar şi un ofiţer de la noi, de la tiraliori.

Urcau anevoie pe potecuţa ce ducea spre cota Gnezdo. La jumătatea drumului cei doi generali se opriră să mai răsufle. În faţa lor, se desfăşura panorama întinsă a sectorului bombardat: la dreapta, învăluit într-un nor de praf, abia se întrezărea fortul 2. Drept în faţă, la vreo două verste, se vedeau cele două redute vechi, chinezeşti, 1 şi 2, apărate de câte două rânduri de sârmă ghimpată. Prin binoclu, se observau parapetele pe jumătate dărâmate şi soldaţii adăpostiţi în şanţul din spate. La stânga, se distingea limpede fortul 3.

— Bateriile noastre răspund cu un foc la zece japoneze, rosti Kondratenko îngrijorat.

— Ba chiar multe din ele au fost reduse la tăcere, răspunse Belîi. Experienţa de la Kindjou n-a fost folosită pe deplin de noi. Tunurile se văd ca în palmă. Bateriile care au piesele mascate, ca Zaliternaia, Zaredutnaia şi Volciia-Mortirnaia susţin şi acum un foc intens. Trebuie să fie camuflate şi celelalte baterii chiar în noaptea asta.

Generalii porniră mai departe. Apariţia lor îl miră nespus pe căpitanul Kremniov, comandantul fortului:

— Excelenţă, de ce aţi venit încoace? întrebă el cu îngrijorare. Aici riscaţi să fiţi răniţi.

— Suntem obişnuiţi să împărtăşim truda şi primejdia cu subalternii noştri, răspunse Kondratenko. Ce se petrece la voi?

— Stăm liniştiţi, aşteptăm să se potolească tragerea, ca să reparăm stricăciunile şi să evacuăm pe cei grav răniţi.

Kondratenko inspectă fortul. Afară, pe parapete, se aflau numai santinelele; restul trupei intrase în cazemate. Aruncând o privire prin adăposturi, generalul dădea cu glas tare ziua bună ostaşilor şi glumea cu ei. Deodată, undeva aproape explodă un obuz; totul fu învăluit într-o perdea groasă de fum.

Doi soldaţi răsăriră din adăpostul cel mai apropiat, apucară de mânecă pe comandantul lor de divizie şi, fără multă ceremonie, îl îmbrânciră înăuntru, în adăpost.

— Se poate, Roman Isidorovici? îl dojeni unul din tiraliori.

În adăpostul neîncăpător, Kondratenko se aşează pe o mantă făcută colac şi intră în vorbă cu tiraliorii.

— Cum vă descurcaţi cu mâncarea? întrebă el.

— Bucătăriile vin seara, când se întunecă, dar cu apa stăm prost; zăpuşeală, ni-i sete, apa e puţină şi se cloceşte repede, se plângeau ostaşii.

— Dar de japonez, nu vi-i frică?

— Câtuşi de puţin. De-am mai avea vreo două mitraliere n-ar pune el mâna pe Gnezdo cât ar trăi, răspunseră cu

hotărâre tiraliorii.

Generalul îşi făcea la iuţeală însemnări în carnet.

Profitând de un răstimp de acalmie, el îşi văzu de drum, iar soldaţii se apucară să dreagă parapetele năruite şi să desfunde tranşeele. Matrozii trebăluiau pe lângă tunurile avariate. Belîi stătea lângă ei şi-i îndruma.

Kondratenko se apropie de el, şi cei doi generali plecară împreună spre linia a doua.

— Acum, încotro, Roman Isidorovici? întrebă Belîi, sărind în şa.

— Hai să-l căutăm pe Smirnov; se află undeva pe creasta Skalistâi. Poate-o fi şi Stessel pe acolo.

— Nu prea cred. Pe ei nu-i găseşti niciodată împreună.

— Adevărat. Ciudată situaţie e la noi, în Arthur. De fapt, aici sunt doi comandanţi şi în plus încă un comandant al flotei şi tustrei se războiesc între ei. Pofteşte de te descurcă cu cele trei excelenţe, rosti Kondratenko, îngândurat.

— Eu am hotărât de mult să ascult ordinele tuturor şi să acţionez cum mă taie capul, sau de acord cu dumneavoastră, spuse Belîi.

— Ce părere aveţi: în ce sector vor ataca?

— Punctul nostru nevralgic la Arthur este flancul stâng. Dacă japonezii vor ataca dinspre golful Golubinaia spre Liaoteşan, Arthur-ul va fi făcut mat din două mişcări. Se pare însă că ei au intenţia să asalteze cu toate forţele frontul, de-a dreptul spre oraş, străpungând liniile noastre între forturile 2 şi 3. Acolo intervalul este apărat numai de două întărituri vechi, de campanie – redutele 1 şi 2.

Cei doi generali ajunseră pe creasta vecină denumită Skalistâi Kreaj104. În dosul ei, fuseseră dispuse în stare de alarmă rezervele şi bateriile artileriei de câmp.

Zărindu-i pe generali, comandantul divizionului 7 de artilerie din divizia de tiraliori, colonelul Mehmandarov, un bărbat spătos, cu barba lată, neagră, se apropie de ei:

— Excelenţă, stăm aici din zori fără să ştim de ce şi pentru ce. Apă nu-i. Dogoarea, praful, sunt înăbuşitoare; tăunii nu

dau pace cailor, raportă colonelul.
— Cine v-a fixat sectorul acesta?
— Generalul Smirnov ne-a trimis aici în dispozitiv de alarmă, răspunse colonelul, cu un pronunţat accent caucazian.
— N-aveţi idee, unde o fi generalul Smirnov?
— E mai încolo, pe creastă. Şade după o stâncă şi, scrie, tot scrie, şi nu ia nimic în seamă, răspunse Mehmandarov cu ciudă.
— Am să-i vorbesc îndată, făgădui Kondratenko.
După o jumătate de ceas de căutare, Belîi şi Kondratenko îl găsiră pe Smirnov, împreună cu şeful său de stat-major, colonelul Hvostov, un bărbat trupeş, înalt. Generalul îi dicta un ordin interminabil.
— A, ce bine îmi pare că vă văd! îi întâmpină el bucuros. Am elaborat zece ipoteze posibile ale asaltului fortăreţei, precum şi măsurile ce se impun pentru respingerea lui. Iată, ascultaţi: Smirnov scoase un teanc de file scrise şi începu să citească:
— Ipoteza numărul I. Sunt asaltate forturile 1 şi 3. Trupele regimentului 25 de tiraliori vor ocupa…” Urma cea mai amănunţită enumerare a subunităţilor, până la plutoane, cu indicarea direcţiei de marş pentru fiecare şi a timpului precizat la minut. Acum, Vasili Feodorovici, vine rândul artileriei! Smirnov începu să enumere bateriile care urmau să acţioneze, precizând direcţia tirului, felul proiectilelor, înălţătorul…
— Acum, ipoteza numărul 2! continuă generalul pasionat de creaţia sa.
Belîi pufăia enervat.
Kondratenko îşi ciupea nerăbdător barbişonul, uitându-se ba la Belîi, ba la Hvostov. Lectura ţinu cel puţin un ceas.
— Ei, ce ziceţi, Roman Isidorovici? Credeţi că am omis ceva? întrebă Smirnov.
— Nu cred că e posibil să se prevadă totul, excelenţă. Şi apoi, ordinele dumneavoastră de operaţii trebuiesc

confirmate de acord cu generalul Stessel.

— S-ar putea ca să nu fie de acord cu ele… răspunse Smirnov trist.

„Bine ar face”, gândi fără voia lui Kondratenko.

Smirnov continuă:

— Le va respinge… Nu fiindcă ar fi proaste, ci pentru că vin din partea mea. Roman Isidorovici, n-aţi putea să-i spuneţi aceste propuneri ca fiind ale dumneavoastră?

— Stessel şi-ar da îndată seama, că nu sunt elaborate de mine, spuse Kondratenko adăugând în sine: „căci eu n-aş fi scris niciodată cu asemenea galimatias…”

Cei trei generali rămaseră o clipă tăcuţi.

— Excelenţă, majoritatea bateriilor au fost grav lovite şi nu-i vor putea sprijini pe tiraliori, în timpul asaltului, spuse Belîi. E necesar să se ceară ajutor de la flotă.

— Nu-i indicat să se facă apel la marinari peste capul lui Stessel. Când ar auzi aşa ceva, fără îndoială că s-ar supăra.

— Iau asupra mea acest lucru, îl sprijini Kondratenko pe Belîi.

Mehmandarov sosi călare şi ceru din nou permisiunea de a retrage bateriile pentru a adăpa caii.

— Doi căi au şi fost răpuşi de arşiţă, adăugă el.

— Nu, nu. Prin aceasta îmi zădărniciţi ipoteza numărul 3, pentru respingerea atacului japonez. Aşteptaţi până spre seară, ordonă Smirnov.

— Până atunci n-o să mai am căi la atelaje.

— Deocamdată n-avem nevoie de artilerie de câmp. Nu se observă nicăieri pregătiri pentru atac. Cred că divizionul ar putea fi lăsat să plece, obiectă Kondratenko.

— Vă rog, fără obiecţiuni când dau eu un ordin! se răsti Smirnov.

— Am înţeles! răspunse Roman Isidorovici, luând poziţia de drepţi. Vasili Feodorovici, să mergem mai departe!

— Generalul Belîi va rămâne cu mine.

Belîi n-avea altceva de făcut decât să se supună. Kondratenko se îndepărtă fără să salute.

— Lăsaţi o baterie pe loc, dar celelalte două retrageţi-le mai în spate şi adăpaţi caii, îi ordonă el lui Mehmandarov.

— Să trăiţi, Roman Isidorovici! mulţumi colonelul cu însufleţire. Cu încăpăţânatul ăsta, nu poţi să te înţelegi. Comandantul divizionului plecă vesel, în galop.

Seara se adunară la Stessel pentru un consiliu de război Kondratenko, Belîi, Fok, Reis şi amiralul Uhtomski. Smirnov lipsea, dar îl trimisese pe Hvostov ca să-l reprezinte. După ce ascultă rapoartele subalternilor, Stessel îi invită să se pronunţe în privinţa măsurilor menite să întărească puterea defensivă a fortăreţei.

— Comandantul fortăreţei supune o serie de consideraţiuni în această chestiune, raportă Reis şi întinse notele dictate de Smirnov.

Stessel începu să le citească cu glas tare. Unii dintre cei de faţă râdeau pe înfundate.

— Galimatias, divagaţii, fleacuri, exclamă Stessel, aruncând notele pe masă. Colonele Hvostov, vă invit să-l sfătuiţi pe generalul Smirnov să se abţină pe viitor de la asemenea literatură, altfel am să-l trimit la balamuc, să stea acolo până la sfârşitul asediului.

— De mult trebuia făcut acest lucru! observă prompt generalul Nikitin. Încă nu ştii, Anatoli Mihailovici, că din vina lui azi, la divizionul şapte, au pierit mai mulţi cai, răpuşi de arşiţă şi de lipsă de apă.

— Voi institui o comisie pentru cercetarea acestui caz, sub preşedinţia dumitale. Vă invit să luaţi în cursul nopţii, toate măsurile pentru a se reface fortificaţiile avariate în urma bombardamentului, ordonă Stessel.

Pe Elektriceski Utios, viaţa îşi urma cursul ei din totdeauna. Toată lumea începu să trebăluiască dis-de-dimineaţă. Bateria deschise de mai multe ori focul asupra unor obiective terestre. Înainte de masă, oamenii se duseră să se scalde. Pe mare, până la orizont, domnea o linişte desăvârşită; doar vuietul necurmat ce se auzea de peste colina Zolotaia arăta că bombardamentul continuă. După

amiază, deasupra oraşului se ridică un nor uriaş de fum negru. Boreiko ordonă telefoniştilor să întrebe ce se întâmplase. Aceştia aflară că fuseseră incendiate depozitele de ulei din port şi că focul se propagase asupra clădirilor vecine, fiind cuprins de flăcări aproape tot portul.

— Grozav arde, înălţimea voastră. Ticălosul de japonez a început să bată şi mai de zor când a văzut focul, ca să nu-l putem stinge, raportă telefonistul şef Iurkin, vorbind iute şi apăsând pe „o” ca cei de prin părţile Volgăi.

— Dar pe front, ce se petrece?

— Cică japonezu' se găteşte să dea năvală. Gheneralu' nostru a stat toată ziua pe poziţii.

În timpul mesei, porucikul propuse să se ducă în oraş, ca să se informeze asupra situaţiei.

Jukovski fu de acord şi-l învoi să plece în recunoaştere împreună cu Zvonariov.

Soldaţii erau şi ei îngrijoraţi de ceea ce se întâmpla.

— Să nu răzbească japonezu' în oraş. Atunci ne-ar lua ca din oală.

— Ia te uită la ei, ce fricoşi sunt. Păi ce, o să vă lăsaţi să vă ia aşa, cu una cu două?! Aici, pe Utios, suntem trei sute de voinici, şi pe deasupra trei muieri şi cinci tunuri, îi luă la rost Blohin. Trebuie o divizie întreagă ca să ne răpună.

— Prea te lauzi, Bloha! Să nu fie într-un ceas rău, îl struni Boreiko zâmbind.

— Dacă ni s-ar da câte un pahar de vodcă pe zi, n-ar mai lua japonezu' Arthur-ul, cât ar trăi, i-o întoarse soldatul, şugubăţ.

— Nu bate şaua, că nu-ţi dau! Mergi cu mine în oraş?

— Bucuros; îmi pun îndată bluza curată, spuse Blohin şi se depărtă în goană.

Peste puţin mergeau tustrei pe drum, ocolind colina Zolotaia. Boreiko păşea în frunte; Zvonariov şi Blohin îl urmau grăbiţi. Ajuns pe creastă, porucikul se opri o clipă, ca să se uite împrejur.

Oraşul era învăluit într-un fum negru, gros. Ici, colo, fulgerau explozii. Prin văzduh zburau şuierând obuze trase fără întrerupere în toate direcţiile. Din bateria de pe colina Zolotaia, ţâşneau ca dintr-un crater de vulcan, la intervale egale de timp, snopi uriaşi de flăcări, şi aerul era sfâşiat de vâjiitul obuzelor de douăzeci de puduri. La stânga, se zărea prin fum radă şi cuirasatele, viu luminate de soare. Bombardamentul ajunsese la cea mai mare intensitate.

— Maică precistă, ia uite ce prăpăd! rosti Blohin. Nici la Kindjova n-am văzut aşa ceva.

— E neatinsă! strigă deodată Boreiko şi arătă cu mâna undeva înainte.

— Cine? întrebă Zvonariov.

— Şcoala Puşkin, se înţelege!

Praporşcikul pricepu îndată că prietenul lui pusese la cale toată misiunea aceea de recunoaştere ca s-o vadă pe mica institutoare cu ochii albaştri; spuse zâmbind:

— Borea, faci pe şiretul copilăreşte! Ai născocit câte-n lună şi-n stele, şi când colo, vrei să ştii dacă aleasa inimii tale n-a păţit ceva.

— Ia mai tacă-ţi gura; n-am timp de taclale, bombăni porucikul, drept răspuns şi-şi văzu de drum.

Străzile erau pustii. Locuitorii se ascundeau prin subsoluri şi pivniţe. Numai ştrengarii îşi scoteau capul pe porţi, la fiecare obuz care cădea pe aproape. Blohin mergea înjurând pe înfundate.

O explozie bubui undeva înainte, nu prea departe, şi totul se învălui în pulbere de moloz. Într-o casă dărâmata un câine scoase un urlet ascuţit.

— Păcat de câine; să ştii că l-a lovit. Ptiu, grele zile a ajuns să trăiască Arthur-ul! mormăi soldatul.

Aşteptară până când se risipi praful şi nu se mai auzi şuieratul schijelor. Porniră mai departe. Trotuarul şi caldarâmul dispăreau sub mormane de pietre şi de moloz. O casă de cărămidă cu etaj era despicată de la acoperiş până la temelie. Se vedea interiorul camerelor: o canapea

acoperită cu un covor, un pat nestrâns, în bucătărie apa ţâşnea în voie dintr-un robinet care rămăsese deschis. Un papagal zăcea în colivie cu picioruşele în sus; o pisică alerga speriată prin pod. Oameni nu se vedeau nicăieri.

— Au plecat la timp, observă Blohin.

Boreiko grăbea mereu pasul. În sfârşit ajunse în faţa clădirii cu etaj a şcolii Puşkin. Era întreagă. E drept, în preajma ei se vedeau pâlnii de obuze, iar multe ferestre rămăseseră fără geamuri. Cei doi ofiţeri se auziră strigaţi din subsol. Zvonariov se aplecă şi dădu cu ochii de numeroşi oameni pansaţi, care se înghesuiau într-o odăiţă.

— Aici sunt răniţi, spuse el. Probabil că şi surorile se află cu ei.

Găsiră după colţ uşa care ducea în subsol. Îndoindu-se aproape de tot, Boreiko coborî pe scară. Maria Petrovna le ieşi înainte.

— Aţi fost răniţi? Veniţi la pansament? întrebă ea, nelinişţită.

— Deocamdată suntem teferi cu toţii; am venit să vedem ce faceţi, răspunse porucikul.

— Ce să facem, aşteptăm în fiece clipă să vină moartea! Din zori stăm aici, înghesuiţi, în aer închis. Când se vor termina toate acestea?

— Să sperăm că o dată cu venirea nopţii vom avea un răgaz. Ar trebui să vi se facă un adăpost.

Cei doi ofiţeri cercetară casa de jur împrejur.

— Eu rămân aici să chibzuiesc ce e de făcut, iar pe tine te rog să afli care e situaţia pe poziţii. La întoarcere, vino şi mă ia, îi propuse Boreiko prietenului său.

— Bine, s-a făcut! Hai să mergem, Blohin, se declară de acord Zvonariov.

Pe măsură ce se îndepărtau de port, obuzele cădeau tot mai rare. Ajunşi în Cartierul-Nou chinezesc, ce se ridica dincolo de zidul oraşului, cei doi drumeţi răsuflară în voie. Pe străzi se îmbulzeau o mulţime de oameni, privind bombardamentul de departe.

— Cum de aţi scăpat teferi, cum de n-aţi fost loviţi, întrebau ei, privindu-i cu mirare pe Zvonariov şi pe Blohin.

— Suntem vrăjiţi; pe noi nu ne ating nici schijele, nici gloanţele; numai cu sabia poţi să ne dai gata, glumea soldatul.

Străbătură oraşul şi curând zăriră linia fortificaţiilor mai apropiate. La o cotitură a drumului se zărea cota Zaliternaia, iar ceva mai încolo se contura slab bateria B. Deasupra ei jucau fumuleţele şrapnelelor, amestecate cu jerbele negre stârnite de exploziile proiectilelor de calibru mic. Ricşe şi ambulanţe cu răniţi, căruţe cu materiale de construcţie, furgoane cu muniţii şi cu subsistenţe se îndreptau spre zona interioară, într-o volbură de praf.

Blohin întrebă ce se petrece pe poziţii.

— De două zile ne pisează mutră-strâmbă! Nu ne lasă să aducem nici măcar bucătăriile, se plângeau soldaţii.

— N-a început atacul?

— Deocamdată nu; poate că la noapte o să se năpustească. N-avea grijă: ştie şi el că nu poţi să ţii piept multă vreme în tranşeele surpate.

Deodată o trombă uriaşă de flăcări şi de fum negru, ca un con întors cu vârful în jos, ţâşni deasupra bateriei Zaliternaia şi crescând repede, învălui Zaliternaia şi totul dimprejur. Apoi, fumul se ridică încet de la pământ ca un nor negru. Abia atunci vui surd explozia şi se zăriră oameni fugind în toate părţile.

— Zaliternaia a sărit în aer! strigă Zvonariov îngrozit, şi ambii artilerişti o luară la goană spre baterie.

Când ajunseră în dreptul postului de prim-ajutor, amenajat în spatele colinei Zaliternaia, se şi aduceau răniţi şi morţi din baterie. Printre cei dintâi fu adus comandantul ei, ştabscăpitanul Vâsokih. Suferise arsuri groaznice. Tot trupul lui era o băşică iar chipul desfigurat, de nerecunoscut. Gemea slab; curând însă amuţi.

Soldaţi uşor răniţi se apropiau în grupuri sau unul câte unul. Peste puţin, fură aduşi încă doi ofiţeri din bateria B,

podporucicul Sadâkov şi porucikul Solomonov, vechi cunoştinţe ale lui Zvonariov, din bătălia de la Kindjou. Cel dintâi fusese lovit la cap de o schijă şi acum zăcea în nesimţire. Solomonov era rănit la ambele picioare, dar se stăpânea, nu gemea şi doar paloarea obrazului şi sudoarea rece de pe frunte îi trădau suferinţele crunte. Zărindu-l pe Zvonariov, Solomonov îl rugă să-i dea vodcă. Praporşcikul ridică mâinile neputincios.

— Te rog foarte mult, fă-mi rost chiar şi de spirt denaturat. Altfel, mor curând, îl imploră ofiţerul.

Zvonariov se uită împrejur, neştiind ce să facă.

— Serghei Vladimirovici, domnişoara dumneavoastră e aci! spuse deodată Blohin.

— Care domnişoară? întrebă Zvonariov nedumerit.

— Păi, Varka; adică, zic şi eu, fata generalului Belîi. Uite-o colea, în colţ, stă plecată asupra unei tărgi. Poate-o face dumneaei rost de oleacă de spirt pentru înălţimea sa.

Praporşcikul o strigă pe Varia.

— Cum ai ajuns aici? întrebă ea, apropiindu-se de Zvonariov. Halatul ei alb era plin de sânge; chiar şi basmaua albă era pătată. Părul ciufulit îi ieşise de sub basma.

Praporşcikul o întrebă dacă nu are ceva de băut pentru Solomonov.

— Aduc numaidecât, spuse Varia şi se făcu nevăzută.

Blohin alergă la ofiţerul rănit, ducându-i vestea îmbucurătoare.

În urma lui veni şi fata cu un pahar de vin.

— Bea-l, o să te întărească! Unde eşti rănit? Varia începu să-i scoată repede pansamentele. A, rănile nu sunt grave; acum e important numai să nu se infecteze.

În clipa aceea, Belîi sosi călare la post şi, zărindu-l pe Zvonariov, îl strigă.

— La bateriile B şi Zaliternaia n-a rămas nici un ofiţer. Du-te imediat acolo. Organizează tragerea – mai întâi la Zaliternaia; pe urmă, ocupă-te şi de bateria B. Am să chem de pe Utios compania dumitale. Până la sosirea ei, va trebui

să te descurci singur, dispuse generalul. Nu cumva eşti din compania a şaptea? întrebă el întorcându-se spre Blohin.

— Da, excelenţă, dintr-a şaptea.

— Ştii să călăreşti?

— În copilărie am păscut cai.

— Ai să duci pe Utios un ordin al meu.

Peste o clipă, şuierând tâlhăreşte, Blohin porni în goana goanelor.

— Treci pe la şcoală! mai avu timp să-i strige praporşcikul. Soldatul dădu din cap şi pieri din vedere.

Zvonariov îşi luă rămas bun de la Varia.

— Bagă de seamă: în baterii e primejdie mare. Azi au fost omorâţi patru ofiţeri de artilerie, trei – răniţi, iar din soldaţi au rămas mai puţin de jumătate. Te rog să nu faci pe viteazul, rosti Varia cu îngrijorare în glas. Îmi promiţi?

— Doar sunt un fricos, după cum toată lumea ştie! spuse cu un zâmbet praporşcikul, drept răspuns.

— Dacă ţi se întâmplă ceva, dă-mi de veste şi sosesc îndată, în zbor, făgădui Varia.

— Treci pe la Zaliternaia, să te odihneşti. Eu, probabil că am să fiu ocupat până dimineaţa cu repararea diferitelor stricăciuni.

Varia îşi apropie faţa de Zvonariov. O clipă i se păru că ea voia să-l sărute şi o privi mirat. Fata se ruşină şi se trase repede îndărăt.

— Poate că voi accepta invitaţia dumitale, spuse ea de la distanţă.

În bateria Zaliternaia era un adevărat dezastru. La flancul drept al bateriei, se căsca o groapă uriaşă, rămasă în locul magaziei de pulbere care sărise în aer. Totul împrejur era acoperit de pământ, de spărturi de beton, de scânduri pârjolite. Printre ruine zăceau vreo zece cadavre oribil mutilate. Mirosea greu a fum şi a carne arsă. Din cele patru piese, numai tunul naval Armstrong rămăsese intact. Mai mulţi tunari rătăceau de colo-colo prin baterie. Zvonariov îi chemă.

— Sunt trimis comandant la voi, le spuse el. Ce s-a întâmplat aici, în timpul bombardamentului de ieri şi de astăzi?

— Eri, japonezu' a bătut tot pe-alături, că nu vedea bateria. Azi, dis-de-dimineaţă, a înălţat în văzduh un cartoboş, a reperat bateria şi a început să tragă drept asupra ei. Pe urmă a nimerit în pulberărie. Pe unii i-a făcut bucăţi, pe alţii i-a zvârlit la cincizeci de stânjeni în jur.

Praporşcikul le ordonă să care cadavrele în dosul bateriei şi să refacă parapetul; pe urmă plecă spre bateria B.

Ocolind colina Zaliternaia şi tranşeele tiraliorilor de pe coasta ei, Zvonariov începu să urce pe drumul ce ducea spre bateria B. Aceasta era protejată din două părţi de aşa-numitul zid chinezesc – un val de pământ ridicat de ingineri germani, încă pe când chinezii erau stăpâni în Arthur. Vălul era înalt de un stânjen şi jumătate şi gros de aproape două şi jumătate. Năpădit de o iarbă deasă, el se contopea perfect cu terenul din jur, aşa că era foarte util pentru apărarea intervalelor dintre forturi şi întărituri.

Bateria B se afla încă sub bombardament. Tunurile ei tăceau. Tunarii ascunşi prin adăposturi scoteau când şi când capul afară.

Însoţit de un artificier, praporşcikul inspectă bateria. Numai trei tunuri erau întregi. Parapetele de pământ fuseseră rase de obuze, şi stratul de beton dezgolit.

Zvonariov examina atent toate stricăciunile cu un ochi profesional. Soldaţii îl priveau miraţi cum se târa în genunchi, cercetând pâlniile făcute de obuze, măsurându-le adâncimea şi diametrul.

— Ei, băieţi, aţi stat destul prin cazemate. Haideţi să dregem platformele şi parapetele! ordonă Zvonariov.

Peste puţin, toţi ostaşii teferi şi uşor răniţi astupau gropile şi reparau platformele tunarilor.

Zvonariov se duse la postul de comandă – o mică turelă blindată, cu o ambrazură în faţă, ca şi pe Zaliternaia. Prin ambrazură se zăreau două linii de tranşee pentru tiraliori,

cu obstacole de sârmă. Jos, în depărtare, forfoteau siluetele întunecate, abia vizibile ale japonezilor. Se însera. Soarele asfinţea în zare spre crestele albăstrii ale colinelor Volcie. Prin văi pogorâseră umbrele amurgului. Bombardamentul scădea în intensitate. O adiere răcoroasă plutea prin aer. În spatele bateriei se auzi huruitul bucătăriilor care soseau. Se aşternea o noapte neliniştită, plină de necunoscut.

Când Zvonariov se întoarse la baterie, din întuneric se ivi silueta masivă a lui Boreiko.

— Ce se petrece aici la voi? se informă el.

Zvonariov îl informă amănunţit.

— E întuneric beznă; trebuie să lucrăm la lumina felinarelor. Proiectorul nu funcţionează, îşi încheie el raportul.

Un ostaş se amestecă în discuţie.

— Ieri ni s-a adus la baterie un tun ciudat: scurt, de aramă, seamănă cu o broască. Cică ar fi pentru luminat, în loc de rachete. Dar nimeni nu ştie cum să-l folosească.

— Unde e? întrebă Boreiko.

Dintr-o cazemată de la margine, fu scos un tunuleţ de aramă cu afet de lemn.

— E mortier de o jumătate de pud, cu ţeavă lisă; se încarcă pe la gură cu brandskughele – proiectile incendiare, preciză Boreiko. Aveţi proiectile pentru el?

— Avem! Tare-s ciudate: două funduri de fier unite printr-o vergea, iar între ele ceva cenuşiu care ustură pe limbă.

— Acum cincizeci de ani cu proiectile dintr-astea, la Sevastopol se trăgea asupra navelor de lemn şi a forturilor pentru a le incendia.

— Nu s-ar putea să-l încercăm chiar acum? propuse Zvonariov.

— De acord, dar ceva mai departe de baterie ca să nu atragem focul japonezilor.

Mortierul fu dus pe braţe dincolo de zidul chinezesc. I se introduse pe la gură o încărcătură de pulbere, un dop de hârtie, şi peste el un brandskughel în formă de butoiaş. În

orificiul de aprindere fu vârât tubul aprinzător, de lemn, prin care se dădu foc încărcăturii cu ajutorul unui băţ lung, prevăzut la un capăt cu un fitil aprins.

Micul mortier trase, bubuind asurzitor şi se răsturnă cu afetul în sus. Şuierând, brandskughelul ţâşni spre cer, ca un glob de foc, luminând destul de bine terenul. Descriind o traiectorie curbă, căzu ca o ghiulea aprinsă în poziţiile japonezilor. De acolo izbucniră ţipete de spaimă, urmate de o rafală de împuşcături. Tunarii strigau încântaţi:

— Aha, nu i-a plăcut japonezului mizilicul nostru! Duhneşte a carne friptă! înălţimea voastră, nu s-ar putea să le mai trimitem un plocon?

Dar porucikul nu le dădu voie să mai tragă şi-i trimise pe toţi înapoi la baterie.

Peste puţin se auzi din spatele bateriei un cântec avântat, însoţit de şuierături voiniceşti:

Ostăşelule, fârtate, Unde vi-s nevestele?

Tunurile încărcate, Ele ni-s nevestele!

— A, ai noştri tropăie aşa, spuse Boreiko, recunoscând şuierăturile voiniceşti ale lui Blohin.

Nu se înşela. Pe poziţii se iviră curând Jukovski şi Gudima, urmaţi de toată compania.

— Eu şi Alexei Andreevici rămânem aci, iar dumneata şi Serghei Vladimirovici vă rog să vă duceţi cu secţia întâia la Zaliternaia, ordonă căpitanul, după ce ascultă raportul lui Boreiko.

— Am înţeles! Secţia întâia, adunarea! Drepţi! Direcţia, bateria noastră, înainte, marş! comandă Boreiko.

La Zaliternaia, era mai multă linişte, decât la bateria B. Gloanţele nu ajungeau până acolo, iar obuzele cădeau mai rar. De-a lungul frontului bateriei începură să pâlpâie curând focuri la care se încălzeau soldaţii. O dată cu sosirea celor de pe Utios, totul se însufleţi. Tunarii robotiră până în zori, punând în ordine tunurile şi adăposturile. Ajutat de Lebiodkin, Smekalov şi Iurkin, Zvonariov puse la punct proiectorul defect, repară instalaţia electrică, conducta de

apă şi montă deasupra tunurilor bonete de camuflaj. Puţin înainte de a se lumina de ziuă, apăru Varia, istovită.

— Serioja, vezi că ai musafiri! strigă Boreiko, zărind-o.

— Cad din picioare de oboseală, se plânse Varia. Vâsokih a murit acum o jumătate de oră. Sadâkov zace în nesimţire; Solomonov are fracturi complicate la ambele picioare.

— Păcat de Vâsokih, rosti Boreiko, oftând. Ei, frumoasă amazoană, hai, du-te şi te culcă în adăpostul nostru, urmă el blajin. Scumpul dumitale Seriojenka o să te binecuvânteze şi o să te pupe înainte de a adormi.

— Ursule, fie-ţi milă de mine: sunt atât de obosită, încât nici măcar nu te pot răsplăti cu o palmă pentru obrăznicia dumitale.

Zvonariov o conduse în adăpostul lui.

Oamenii trebăluiră toată noaptea. Când cerul începu să se lumineze spre răsărit, somnul îi doborî pe toţi. Adormiră fiecare pe unde nimeri, pe câte o manta întinsă sau de-a dreptul pe pământ.

— Deşteptarea! Japonezii atacă! răcni asurzitor Boreiko. La tunuri, încărcaţi cu mitralii!

În baterie începu îndată forfotă. Frecându-se la ochi soldaţii alergau la posturile lor.

Închizătoarele tunurilor ţăcăneau; ţevile se roteau. Servanţii aduceau în grabă din depozite mitralii şi săculeţe cu pulbere.

— Gata! raportau şefii de piese, unul după altul.

— Atenţie la creastă; când se iveşte mutră-strâmbă trăsneşte-l la mir! Serioja, rămâi în baterie; eu stau la postul de comandă, ordonă porucikul.

Zvonariov se uită împrejur. Soarele abia răsărise; văgăunile erau încă întunecate de adumbrirea zorilor. Undeva peste culme răpăiau viu împuşcături întrerupte de bubuiturile învălmăşite ale tunurilor. Departe răsuna vuietul prelung al unor strigăte, şi nu se putea desluşi, dacă era ura, sau banzai. Când primele clipe de tulburare trecură, soldaţii începură să privească cu încordare în jur,

căutând inamicul. În faţă, la dreapta, la stânga nu se zărea nicăieri nici o mişcare.

— Înălţimea voastră, îngăduiţi să plece înainte câţiva oameni, să-l pândească pe japonez! propuse Blohin.

Praporşcikul trimise mai mulţi oameni spre stânga poziţiilor; pe urmă, ieşi în drumul care ducea spre bateria B. Prin fumul şi praful care învăluia bateria fulgerau mereu tunurile. Pe drumurile de acces dinspre inamic se zăreau lanţurile dese ale trăgătorilor japonezi, măturate de mitralii. În spatele bateriei, se îmbulzeau tiraliorii care îşi părăsiseră tranşeele. Se vedea desluşit cum ofiţerul lor îi aşeza în linie pentru contraatac.

— Pe bateria B s-a înălţat un steag japonez! strigă Blohin.

Pe parapet, în mijlocul bateriei, fâlfâia o pânză albă cu discul roşu la mijloc.

— Înălţimea voastră! strigă telefonistul Iurkin, apropiindu-se în goană de praporşcik, domnul porucik a dat ordin să alergaţi în ajutorul lor.

Înainte ca Zvonariov să-şi dea seama ce avea de făcut, Blohin şi alţi vreo douăzeci de soldaţi se şi repeziră cu armele în cumpănire spre bateria atacată. O companie de tiraliori din rezervă îi ajunse din urmă. Japonezii bătură în retragere numaidecât. Înainte de toate, praporşcikul îl văzu pe Gudima rănit la picior. Se pansase la iuţeală, ajutat de ordonanţa lui. Jukovski se agita pe lângă piese, străduindu-se să regleze tragerea. Pierderi nu erau.

— Am scăpat ieftin! spuse Gudima, stăpânindu-şi durerea. Am tras cu mitralii până în ultima clipă şi când să punem mâna pe arme ne-am amintit că rămăseseră în cazemate; trebuie să mulţumim tiraliorilor că ne-au sărit în ajutor.

— Fricoşilor, ne-aţi făcut Utios-ul de ruşine! ocara Blohin. La Kindjova, noi am ţinut piept până la capăt; ne-am retras doar atunci, când nu mai rămăsese nimeni pe poziţie.

— Îţi dădea mâna să stai molcom pe Zaliternaia, în vreme ce noi ne-am trezit încercuiţi. Ce vrei, n-aveam chef să ne alegem cu burta despicată, se dezvinovăţi Lepiohin.

Jukovski îi ordonă lui Zvonariov să deschidă foc asupra flancului japonezilor cu tunurile de câmp de la aripa stângă. Acele piese erau deservite de tunarii din secţia a 3-a. Ochitorii, Gnedin şi Voblâi, deşi acţionau atent şi cu precizie, se mişcau cam încet, ceea ce le atrăgea adeseori ocările lui Boreiko. Zvonariov îi găsi scotocind prin buzunarele unor japonezi morţi.

— Înălţimea voastră, poftiţi! rosti Gnedin, întinzându-i lui Zvonariov o hartă japoneză.

Pe hartă erau trecute detailat toate bateriile din fortăreaţa Port-Arthur, indicându-se calibrele tunurilor şi amplasamentele proiectoarelor şi ale depozitelor de pulbere. Praporşcikul privea harta uimit, văzând cât de bine informaţi erau japonezii.

După amiază, inamicul se năpusti din nou la asalt. Cuceri repede redutele înaintate 1 şi 2, şi luneta Kuropatkin. Jukovski alergă la Zvonariov:

— Serghei Vladimirovici, stăm prost; inamicul ne poate cădea oricând în spate. În caz de retragere, rămâi cu secţia de acoperire, ordonă el.

— Şi ce facem cu Zaliternaia?

— Acolo o să se descurce Boreiko singur. Noi o s-o ajutăm mai mult cu foc din flanc asupra atacatorilor.

Între timp japonezii depăşiseră pe alocuri zidul chinezesc şi începuseră să urce pe colina Zaliternaia şi spre Maloe Orlinoe Gnezdo, la o jumătate de verstă spre răsărit. Zvonariov întoarse tunurile spre ei şi deschise focul cu şrapnele. Gnedin şi Voblâi ocheau fără grabă şi după fiecare foc puneau mâna streaşină la ochi, urmărind cu atenţie exploziile proiectilelor.

— Înălţimea voastră, ar trebui să mărim înălţătorul cu o diviziune şi să reducem timpul de ardere al focosului, îl sfătuiră ei pe Zvonariov.

— Bine, fie, dar n-o mai tărăgănaţi atâta; fiecare clipă e scumpă! Ochiţi mai iute! Foc!

Nici Gnedin, nici Voblâi nu puteau însă să se grăbească. În cele din urmă, praporşcikul îşi pierdu răbdarea:

— Cară-te la naiba, eşti bun să vânezi purici, nu să respingi un asalt! strigă el lui Gnedin, şi dându-l la o parte, începu îndată să tragă de două ori mai repede, dar incomparabil mai puţin precis decât tunarul.

— Înălţimea voastră, zvârliţi proiectilele în vânt, îşi dădu cu părere Gnedin, jignit.

Zvonariov îl dădu la o parte şi pe Voblâi:

— Treci la manivela de direcţie. O să ochească Jiganov. Dă-i drumul Jiganov, cât poţi mai repede! îi ordonă el subofiţerului.

Tunurile bubuiau pe întrecute. Servanţii abia aveau timp să le aşeze la loc în baterile. Loviţi pe neaşteptate din flanc şi de la spate, japonezii se rostogoliră îndărăt. Observând acest lucru, bateriile vecine îi luară sub focuri încrucişate. Lăsând în urmă mormane de cadavre, gloata de japonezi se repezi val vârtej înapoi, dar în clipa aceea artileria lor îi întâmpină cu foc, căutând să-i oprească. Totul era însă zadarnic. Soldaţii japonezi fugeau mâncând pământul. Steagurile Soarelui-Răsare, dispăreau unul după altul, de pe fortificaţiile ruseşti. Tragerea slăbi în intensitate.

— Încetarea! Repuneţi tunurile în baterie! comandă praporşcikul. Iar pe voi, domnilor ochitori, o să vă trimit pe Zaliternaia, la porucik: să vă înveţe el cum să vă mişcaţi! se răsti el la Gnedin şi la Voblâi.

Aceştia îl priveau cu mirare, ştiindu-l de obicei calm şi cumpănit.

— Serghei Vladimirovici, ai salvat situaţia! Dacă ai fi deschis focul un minut-două mai târziu, japonezii ar fi ocupat linia a doua de apărare, şi drumul spre oraş le-ar fi fost deschis, spuse Jukovski, apropiindu-se de el.

Fok se plimba nervos prin cabinetul său. Saharov, stătea în faţa lui într-o atitudine respectuoasă.

— Înţelege-mă o dată! se agita generalul. Nu pot să reţin rezervele la infinit. Smirnov şi Kondratenko nu mă slăbesc

din zori. Din toată divizia mea nu mi-au mai rămas decât trei batalioane. Cu multă greutate am reuşit să-l conving pe Stessel să le păstreze ca gardă personală pentru el şi pentru comandamentul său.

— Excelenţă, vă asigur: încă o jumătate de oră, o oră, şi japonezii vor răzbi spre oraş. Totul e să nu mai daţi nici un soldat din rezervă, stăruia aprins Saharov.

— S-ar putea că marinarii să strice totul. Nu se tem nici de dracu! îi bat de-i sting pe maimuţoii ăia afurisiţi.

— Am luat măsuri pentru ca ei să nu se afle unde ar trebui.

— Măsuri! Au alergat din proprie iniţiativă spre sectorul atacat, iar acum sunt în drum spre Zaliternaia şi Orlinoe Gnezdo, în loc să se îndrepte către frontul 1, unde au fost trimişi.

— N-o să ajungă la timp! Bateria B a fost redusă la tăcere; redutele şi fortul 2 sunt în mâna japonezilor…

— Informează-te la telefonişti asupra situaţiei, îi ordonă Fok, dând din cap.

Saharov ieşi.

— Succes deplin! Zidul chinezesc, ocupat! Zaliternaia, încercuită. Orlinoe Gnezdo, asaltat, raportă Saharov, întorcându-se. Stessel şi-a pierdut capul de tot şi vine încoace. Kondratenko, nu se ştie pe unde se află. Smirnov, la fel.

— Kondratenko se află la Bolşoe Orlinoe Gnezdo şi conduce operaţiile de acolo. La naiba cu Smirnov! N-are nici o importanţă. E egal cu zero. Voi stărui pe lângă Stessel să nu mai dea oameni din rezervă.

Intră Stessel, posomorât, deprimat, rotindu-şi de jur împrejur privirile rătăcite.

— Alexandr Viktorovici, ce-i de făcut? Japonezii pot năvăli în oraş din clipă în clipă, şi să facă un masacru ca atunci când au cucerit Arthur-ul, în războiul cu China.

— Înainte de toate să se aducă aici, la comandament, toate rezervele rămase şi sotnia de cazaci, ca să avem cu ce să facem faţă în cazul unei străpungeri. În felul acesta ne vom

apăra în primele clipe. Pe urmă vor putea fi angajate tratative.

— Kondratenko cere însă întăriri; el e sigur că va putea respinge asaltul, dacă i se vor trimite măcar două batalioane. Tu ce rezerve mai ai?

— Trei batalioane.

— Trimite două pe poziţii, iar unul să rămână aici la dispoziţia noastră.

— Ba nu mai dau nici un soldat!

— De ce?

— Nu vreau să crăp înainte de vreme şi nu te sfătuiesc nici pe tine! Suntem oameni bătrâni, n-o să ne putem apăra singuri. De ai tăi nici nu mai vorbesc. Un batalion poate fi strivit în doi timpi şi trei mişcări – atunci, închipuieşte-ţi şi tu ce ar urma!

— E adevărat; totuşi ar fi mai bine să nu-i lăsăm pe japonezi să pătrundă în oraş.

— Asta nu stă în puterile noastre!

— Kondratenko speră…

— Nu ştiu cum de mai asculţi ce spune Kondratenko…

— Smirnov garantează succesul!

— Aiureli de nebun!

În clipa aceea, se auzi o bătaie în uşă; intră un călăreţ plin de praf, trimis cu un plic de Kondratenko. Stessel desfăcu plicul cu mâini tremurătoare. „Tirul bateriei B, a măturat literalmente coloanele de atacatori; printr-un strălucit contraatac al marinarilor, inamicul a fost zvârlit peste tot, dincolo de linia forturilor, pe poziţiile de plecare. Rog a mi se pune la dispoziţie două batalioane, pentru exploatarea succesului obţinut. Consider oraşul în siguranţă. Kondratenko”, citi generalul. Slavă ţie, doamne, rosti el cu evlavie, făcându-şi semnul crucii. Să se trimită rezervele cerute!

— Această relatare trebuie verificată, Kondratenko se înflăcărează uşor; el îşi ia adeseori dorinţele drept realităţi, obiectă Fok cu răceală. Să nu ne grăbim!

— O notă telefonică de la generalul Belîi, raportă aghiotantul, prinţul Gantimurov, intrând în cameră.

— Toate atacurile au fost respinse: urmăresc inamicul în retragere cu focul tuturor bateriilor. Sunt la Orlinoe Gnezdo. Arthur-ul este în afară de orice primejdie. Belîi”, citi Stessel. Să se trimită rezervele! Să se exprime prin ordin de zi mulţumiri marinarilor şi tunarilor, ordonă el deodată mai liniştit. Mă duc la mine, la comandament.

— Am înţeles! răspunse Fok mohorât. Ai să vezi pe dracu ghem dacă vei trimite batalioanele înainte de a se înnopta! mormăi el în urma lui Stessel.

— Am feştelit-o! şopti Saharov, posomorât. Dracu să-i ia de artilerişti! La bateria B se află Jukovski, cel de pe Elektriceski Utios. A ştiut Belîi, pe cine a trimis acolo!

— Te rog să nu uiţi că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să reţin rezervele, îi aminti Fok.

— Cuvântul meu e cuvânt, excelenţă. Cu atât mai mult cu cât situaţia de astăzi se poate repeta, şi nu numai o dată. Permiteţi-mi să mă retrag.

În aceeaşi seară, îndată ce se întunecă, cerul se învălui în nori groşi de furtună. Cei trei generali: Smirnov, Kondratenko şi Belîi, urmaţi de agenţii lor de legătură, mergeau călări pe drumul strategic care trecea de-a lungul liniei de fortificaţii.

— Roman Isidorovici, deşi dumneavoastră nu consideraţi judicioasă elaborarea diferitelor ipoteze operative pentru eventualitatea asaltării fortăreţei, totuşi, atacurile de astăzi au reprodus aproape întocmai ipoteza mea numărul optsprezece. Atâta numai că, contraatacul a fost executat frontal şi nu din flanc, cum figurează la mine, îi spuse Smirnov lui Kondratenko.

— E imposibil să prevezi totul, excelenţă! Deşi nu cunosc ipoteza despre care vorbiţi, totuşi am găsit destul de uşor soluţia – singura corespunzătoare în condiţiile respective – şi contraatacul a fost încununat de succes.

— Cine ştie cum s-ar fi soldat totul, dacă nu v-ar fi sprijinit bateriile lui Vasili Feodorovici.

— Am fost ferm convins că tunarii şi marina nu vor întârzia să vină în ajutorul infanteriei şi, precum vedeţi, nu m-am înşelat.

— Mi-e teamă numai că s-a consumat o cantitate prea mare de muniţii. Dumneavoastră, Vasili Feodorovici, ar trebui să faceţi economie, să trageţi numai la sigur şi să nu vă dispersaţi focul bateriilor asupra mai multor obiective deodată.

— Voi executa întocmai dispoziţiile excelenţei voastre, răspunse Belîi.

Zorile se revărsară suri şi reci. După ploaia torenţială care se dezlănţuise în cursul nopţii, o ceaţă deasă înecase toate văgăunile, în valuri lăptoase, de nepătruns cu ochiul. Împuşcături răzleţe trosneau surd şi se stingeau de îndată în văzduhul neclintit.

Zvonariov se urcă pe parapetul bateriei B şi privi prin binoclu în zare. Departe, se vedeau albăstrii colinele Volcie; la dreapta, se profila estompat Daguşan-ul, la stânga Bolşoe Orlinoe Gnezdo, iar în vale, totul era ascuns în norii ce se tălăzuiau încet. Până şi tranşeele, situate cam la o sută de stânjeni în faţa, erau parcă învăluite în negură. Tiraliorii umblau de-a lungul tranşeelor lor fără să se mai ferească. Pe alocuri, ardeau încă focuri aprinse de cu noapte. Peste tot domnea liniştea.

Praporşcikul sări jos de pe parapet şi, după ce îi raportă lui Jukovski situaţia de pe poziţii, obţinu de la el permisiunea de a se duce la Zaliternaia unde îşi lăsase lucrurile. Pe drum, alături de el, păşeau agale echipe de pionieri, care se întorceau de la munca de noapte de pe poziţiile înaintate. Din direcţia opusă, se apropiau bucătării întârziate şi furgoane de aprovizionare.

Zvonariov ajunsese aproape de Zaliternaia, când mai multe explozii bubuiră surd undeva în spatele lui, urmate de împuşcături dese. Circulaţia de pe drum deveni îndată

mai animată. Praporşcikul iuţi şi el pasul. Schimbul de focuri devenea tot mai intens. Peste puţin totul se contopi într-un vuiet. În mijlocul larmei răsunară deodată mai multe bubuituri de tun, învălmăşite.

Ajuns la Zaliternaia, praporşcikul se repezi la postul de observaţie. De pe deal se zăreau licăririle focurilor de arme, fulgerând prin văgăunile pe jumătate cufundate încă în întuneric. Şirul de împuşcături se apropia cu iuţeală de Zidul chinezesc care abia se contura în adumbrirea zorilor. Curând, din ceaţă începură să se ivească tiraliori şi matrozi răzleţi; pe urmă, apărură pâlcuri, pâlcuri şi, în sfârşit, lanţuri întregi de trăgători ruşi care se retrăgeau în grabă. Era evident că începuse un nou asalt. Praporşcikul dădu buzna val-vârtej în baterie – cât pe ce să-l dea peste cap pe Boreiko.

— Ce este? întrebă porucikul.

— Atacul! Japonezul se şi urcă spre Zaliternaia; deschideţi focul, repede!

— La tunuri! Foc de mitralii! strigă Boreiko. Du-te la flancul drept, eu rămân la cel stâng, ordonă el.

Încă buimăciţi de somn, pe jumătate dezbrăcaţi, desculţi, tunarii forfoteau pe lângă piese.

— Ochiţi drept în creastă; ardeţi în pocitanii, fără comandă dar cu luare aminte. Aţi auzit, draci împieliţaţi? răcnea porucikul, stând pe una din traversele fortificaţiei.

Comandant de secţie la piesele de la flancul stâng era Rodionov. Blohin se agita tot acolo, fără o treabă anume. Câteva clipe după ce tunurile fură încărcate, se ivi primul lanţ de trăgători japonezi. Tunurile bubuiră, unul după altul, întâmpinând inamicul, maturând totul din calea lor. Imediat se ivi însă un nou şir, apoi altul şi altul. Tirul se învălmăşi.

— Înălţimea voastră, japonezu' ne învăluie prin stânga! strigă deodată Rodionov.

— La arme! răcni Boreiko. Trageţi numai cu piesele din dreapta!

Tunarii săriră să-şi ia puştile, pregătindu-se să contraatace la baionetă lanţurile inamice care-i încercuiau.

— Nu vă pripiţi, ochiţi cu grijă, striga Boreiko, fără să-şi piardă calmul. Foc de flanc!

Dar şi fără comandă soldaţii făceau tot ce le stătea în putere. De atâta încordare, se înroşiseră; cămăşile erau leoarcă de sudoare pe ei. Îşi roteau privirile împrejur şi întorceau la iuţeală tunurile în direcţia inamicului.

Învăluind bateria, japonezii ajunseră în spatele ei şi, strigând banzai atacară la baionetă. Vânturându-şi sabia şi urlând sălbatic, Boreiko se năpusti cel dintâi asupra lor. Se încleştă lupta corp la corp. În primele clipe tunarii izbutiră să împingă inamicul îndărăt; îndată însă băturâ în retragere, copleşiţi de forţe superioare. Tunurile nu mai trăgeau. Toată lumea pusese mâna pe arme. Făptura uriaşă a lui Boreiko domina încăierarea. Lovea în dreapta şi în stânga; cot la cot cu el, Rodionov, Koşeliov şi Lebiodkin, îi urmau pildă. Deodată, izbind o baionetă japoneză, sabia porucikului se făcu bucăţi. Boreiko sări îndărăt, se aplecă, apucă de jos o manelă groasă de stejar cu armături de fier, lungă de un stânjen şi, învârtind-o pe deasupra capului, se repezi din nou asupra japonezilor. Primul lor şir fu literalmente măturat; ceilalţi, îngroziţi, se dădură îndărăt. Înarmaţi cu ştergătoare de tun, Rodionov şi Lebiodkin îşi urmau comandantul. Cu acele arme înspăimântătoare zdrobeau capete, frângeau braţe, doborau. Rândurile atacanţilor japonezi se clătinară, apoi deodată o rupseră la fugă. Tunarii se repeziră după ei. Tiraliorii le sărită în ajutor şi inamicul fu cu desăvârşire respins.

Abia izbutiră să înlăture această primejdie şi japonezii începură altă manevră de învăluire pe la flancul drept. Zvonariov şi mai mulţi soldaţi începură să tragă cu puştile asupra atacanţilor, dar fără efect. Japonezii se apropiau repede, şi peste puţin se dezlănţui din nou lupta la baionetă. Deodată praporşcikul zări secţiile a doua şi a treia repezindu-se din bateria B în ajutorul Zaliternaiei, prin

spatele inamicului. În fruntea lor, vânturându-şi în vânt sabia, alerga Jukovski. Îşi pierduse chipiul, dar nu mai ştia de nimic. Soldaţii îşi întrecură repede comandantul şi căzură din spate asupra atacatorilor. Blohin, urmat de un pâlc de soldaţi, se repezi după ei. Japonezii se învălmăşiră şi o luară la goană.

— La tunuri! strigă Boreiko. Ochind el însuşi la un tun, trase cu mitralii asupra inamicului în retragere; celelalte tunuri deschiseră îndată şi ele focul, zdrobind inamicul cu desăvârşire.

Zvârliţi înapoi, la Zidul chinezesc, japonezii fură atacaţi acolo din flancuri de tiraliorii şi marinarii sosiţi în grabă şi care le tăiară retragerea. Începu hăcuirea necruţătoare a celor încercuiţi. Pe o verstă pătrată, mai multe mii de ruşi în bluze albe şi de japonezi în vestoane verzi, luptau corp la corp, perechi-perechi ori în grupuri. Nici artileria japoneză, nici cea rusească nu îndrăzneau să tragă asupra acelui vălmăşag, în care luptătorii se măcelăreau unii pe alţii. De la ruşi soseau mereu rezerve şi curând culoarea verde fu cu totul înecată în cea albă. Artileria japoneză dezlănţui un uragan de foc asupra câmpului de luptă, omorându-şi proprii răniţi o dată cu cei duşmani. Ruşii se grăbiră să se adăpostească în dosul Zidului chinezesc.

La auzul primelor bubuituri de tun, Varia alergă spre Zaliternaia, cu pansamente şi cu iod. După ce străbătu în goană cam jumătate din drum, dădu pe neaşteptate de un soldat japonez care se uita dezorientat împrejur. Vederea fetei care alerga îl zăpăci şi mai mult. Nu se putu hotărî îndată s-o străpungă cu baioneta sau nu. Profitând de această clipă, Varia îi aruncă drept în faţă borcanul cu iod. Japonezul scoase un urlet, silindu-se să şteargă de pe faţă lichidul usturător ce-i ardea ochii, iar fata dispăru după o cotitură a drumului. La baterie nu mai găsi japonezi şi se apucă numaidecât să panseze numeroşii răniţi.

Cu manela însângerată în mâini, cu vestonul sfâşiat, fără chipiu, legat la cap, Boreiko în picioare pe parapet îşi

cercetă bateria. Totul era neatins şi dacă n-ar fi fost cele zece-douăzeci de cadavre ale japonezilor şi numeroşii răniţi, n-ar fi spus nimeni că doar cu câteva clipe mai înainte, acolo se petrecuse un episod sângeros al războiului. Zărind-o pe Varia, exclamă cu năduf:

— Iar a adus-o aghiuţă pe capul nostru!

Soldaţii se îmbulziră numaidecât în jurul fetei, aşteptând să le vină rândul la pansat.

— Drepţi! strigă deodată Boreiko.

Încremenind unde se aflau, soldaţii întoarseră privirile spre porucik.

— Vă mulţumesc pentru purtarea voastră vitejească şi vă cinstesc pe toţi cu câte un pahar de votcă.

— Slujim voios, mulţumim frumos! răcniră tunarii.

— Timofeici, ia vezi care dintr-ai noştri îs morţi ori răniţi!

— Morţi, slavă domnului, nu sânt, dar răniţi, berechet, răspunse Rodionov, care avea şi el capul şi mâna stângă pansate.

— Sunt douăzeci, printre care cinci răniţi greu, raportă el câteva clipe mai târziu.

— Adică, au rămas teferi numai cincisprezece. Cam puţini. Va trebui să cerem întăriri. Unde-i praporşcikul?

— A plecat la bateria B. Şi acolo sunt răniţi, îl vesti Blohin, strâmbându-se de durerea ce-i săgeta umărul străpuns de un glonţ.

— Dar cum de au şi ei răniţi?

— Păi, chiar domnul căpitan a alergat cu secţiile a doua şi a treia, în ajutorul nostru.

— Dar el e teafăr? întrebă neliniştit Boreiko.

— Da, să trăiţi. Uitaţi-vă, vine spre noi.

Boreiko comandă cu glas asurzitor: „drepţi!” Apoi sări de pe parapet, înaintă spre comandantul companiei şi-i dădu raportul.

— Lasă ceremoniile dragul meu! îl opri Jukovski. Ce pierderi ai?

Porucikul raportă.

— Şi dumneavoastră? întrebă el la rândul său.
— Trei răniţi şi un mort.
— Păcat de cel care a murit, sărmanul...
După aceea, căpitanul mulţumi soldaţilor pentru purtarea lor vitejească şi se apropie de Varia:
— Dumneata eşti îngerul nostru păzitor! De îndată ce începe lupta te şi iveşti la baterie. Ţi-l trimit îndată pe Melnikov să-ţi dea ajutor.
— Mi-e frică să nu mă gonească Boreiko... se uită cam chiorâş la mine...
—... cu toate că are şi el nevoie de ajutorul dumitale.
— Să-l aştepte pe Melnikov. Eu o să mă ocup de cei grav răniţi. Şofran Timofeici, vino-ncoace! îi strigă ea prietenos lui Rodionov.
— Mi-a repezit baioneta în faţă; am apucat-o cu mâna şi m-am tăiat la degete. N-am putut să-mi feresc bine capul. Dacă n-ar fi fost Zaiaţ, m-ar fi străpuns, povesti subofiţerul.
— Dar ce a făcut Zaiaţ? întrebă Jukovski.
— Când să înfigă japonezul baionetă-n mine, Zaiaţ a sărit în spatele lui şi l-a muşcat de ureche. Japonezul nu s-a aşteptat la una ca asta şi a căzut jos. Atunci i-au făcut de petrecanie. Zace colea, în dosul bateriei. Zaiaţ i-a scos bocancii, să-i aibă amintire; ia uitaţi-vă cum se făleşte cu ei!
Varia întoarse capul. Înconjurat de soldaţi, artelnicul, cu mâinile în buzunare, se plimba fudul prin baterie, încălţat cu bocanci japonezi şi cu moletiere.
— Ca să ştiţi cu cine aveţi de-a face! O să mă întorc eu la Svenţianâi, şi au să crape toţi de ciudă, când or să mă vadă cu ei! se lăuda el în glumă.
După Rodionov, Varia îl îngriji pe Blohin. În timp ce-i curăţa rana adâncă de la umăr el se strâmba de durere dar răbda. Când însă îi vâri în ea un tampon îmbibat cu iod, izbucni în înjurături crâncene, dar îşi dădu imediat seama de necuviinţa lui:
— Nu asculta, surioară; înjur şi eu ca să-mi uşurez inima, se dezvinovăţi el repede.

— Mai rabdă puţin. Acum termin, îl îndemnă Varia, introducându-i sonda adânc în rană. Îţi pun plasturele şi gata!

Pansarea răniţilor se apropia de sfârşit, când Belîi şi Kondratenko sosiră călări la baterie. Boreiko se grăbi să dispară, dându-şi seama că ţinuta lui pitorească nu era de loc reglementară. Ca întotdeauna la vederea superiorilor, Jukovski se zăpăci. Comandă drepţi cu un glas piţigăiat şi dădu raportul bâlbâindu-se. Ambii generali îi strânseră mâna cu căldură şi-i mulţumiră pentru modul strălucit în care fusese respins atacul.

— Am auzit că aţi tăiat cu mâna dumneavoastră doi japonezi, observă Belîi.

— De unde aţi aflat, excelenţă?

— Zvonariov ne-a povestit totul la bateria B.

Căpitanul făcu un gest de ciudă:

— Am văzut că Zaliternaia se află în situaţie grea şi m-am grăbit să-i vin în ajutor. Atâta tot. În schimb, Boreiko a luptat vitejeşte împreună cu tunarii lui. Mai mult de jumătate din oameni sunt răniţi, şi el de asemeni.

— Nikolai Vasilievici, lasă modestia! Cunoaştem cu toţii vitejia şi comportarea dumitale neînfricată în luptă.

Aruncând o privire în jur, Belîi îşi văzu fiica pansând răniţii.

— A, aici eşti? o luă el la rost. Am căutat-o prin tot Arthur-ul! Ne-am dus la spital: nu-i; la postul de prim-ajutor: nu-i. Şi dumneaei umbla prin baterii… Nu ţi-e ruşine de oameni să apari aşa murdară, ciufulită şi cu pantofii scâlciaţi? Du-te numaidecât acasă şi curăţă-te!

— Ieri şi azi, Varia a muncit cu abnegaţie, sub bombardamente, îi luă apărarea Jukovski.

— Foarte rău. La spitale e lipsă mare de surori. Aici ar scoate-o la capăt şi sanitarii singuri…

— Ce nu face dragostea! aruncă în treacăt Boreiko, apropiindu-se.

Varia îl săgeta cu o privire nimicitoare.

— Prostii, fleacuri, mormăi mânios Belîi.

Adânc jignită, fata îşi luă rămas bun în mod ostentativ numai de la soldaţi. Totuşi, nu se putu stăpâni să nu treacă pe la adăpostul ofiţerilor unde era telefonul. Acolo îl chemă pe Zvonariov şi i se plânse de nedreptatea ce i se făcuse.

— Boreiko mă alungă şi tata e supărat pe mine. Totuşi mâine am să vin iar la postul de prim-ajutor. Bagă de seamă: paza bună trece primejdia rea! Fata agăţă receptorul la loc şi oftă adânc. După aceea, trecu mândră prin faţa lui Boreiko şi dispăru la cotitură drumului.

Cei doi generali inspectară bateria şi apoi, făgăduind că vor trimite întăriri alcătuite din unităţi de marină plecară spre comandamentul lui Stessel.

Când Kondratenko şi Belii sosiră la comandament, Stessel tocmai se pregătea să plece acasă.

— Poftiţi la mine, la masă. O să discutăm acolo toate chestiunile care vă interesează, îi invită el îndatoritor.

În sufragerie fură întâmpinaţi de Vera Alexeevna. Ea le răspunse amabilă la salut, porunci să se mai pună două tacâmuri şi-şi expedie la bucătărie pupilele.

În vreme ce generalii îşi făceau toaleta pentru a se aşeza la masă, sosi şi Nikitin. Arăta încă slăbit după dizenteria de care suferise.

— Vladimir Nikolaevici! Ce bine îmi pare că te văd, exclamă Vera Alexeevna grăbindu-se să iasă în întâmpinarea lui.

— Primul meu drum, la dumneavoastră l-am făcut, Vera Alexeevna, măicuţă dragă! Dacă nu eraţi dumneavoastră eram demult în pământ. Îngăduiţi-mi să vă sărut mânuţa, binefăcătoarea mea!

— Dumneavoastră, Vladimir Nikolaevici, vă este îngăduit orice. Doar sunteţi cavalerul meu fără teamă şi prihană!

— Şi aşa voi fi până la mormânt! o asigură generalul cu înfocare.

Luară loc cu toţii. În timp ce generăleasa servea supa, bărbaţii acordară atenţia cuvenită votcii şi gustărilor.

Nikitin îi întrecu pe toţi. Votca pierea în gâtlejul lui, păhărel după păhărel. Obrazul i se făcea tot mai stacojiu, iar gândurile i se succedau cu o uşurinţă şi o repeziciune neobişnuită.

— Anatoli Mihailovici, ai auzit noua ispravă a lui Smirnov – Archimedele nostru din Arthur? îl întrebă el pe Stessel.

— A mai făcut vreo boacănă?

— S-a gândit ce s-a gândit şi, deodată, a inventat un nou procedeu de tragere, pe bază de calcule de matematici superioare şi de alte bazaconii. Această descoperire l-a tulburat până într-atâta încât, uitând totul pe lume, a ieşit val-vârtej pe uşă, doar cu ce avea pe el, şi s-a repezit glonţ la Vasili Feodorovici. Puţin a lipsit să-şi piardă nădragii pe drum! povestea Nikitin hohotind.

— Vladimir Nikolaevici, ia dă-mi carafa! îl somă Vera Alexeevna.

— Încă un păhărel, ultimul! o imploră generalul. Dar stăpâna casei sechestră votca.

Stessel râdea să se prăpădească, ascultând pălăvrăgeala prietenului său şi urmărindu-l cum se războia cu Vera Alexeevna.

— Ehei, aici n-ai de-a face cu mine! Nu-ţi merge!

Kondratenko şi Belîi zâmbeau şi ei pe sub mustaţă.

— Şi Fokuşka al nostru s-a distins grozav, îi dădea zor Nikitin. Tu ai dat ordin să se trimită toate rezervele pe poziţii. Trebuia, de, să se ducă şi el cu ele, dar nu prea îl trăgea inima fiindcă, he, he, japonezul trăgea, nu glumă. Şi atunci, a oprit rezervele pe loc, până mâine, zicând că e sărbătoare.

— Ce sărbătoare? întrebă generăleasa.

— Sfânta Fricǎ, Vera Alexeevna, maică dragă! răspunse prompt Nikitin.

De astă dată, glumă lui nu mai stârni râsul celor de faţă.

— Anatoli Mihailovici, ţin şi eu să vă raportez că ordinul dumneavoastră pentru trimiterea rezervelor pe poziţii n-a fost executat de generalul Fok. Azi, din pricina aceasta era

cât pe ce să fie străpunsă linia a doua de apărare, spuse Kondratenko.

— O asemenea conduită din partea lui Fok e cu totul inadmisibilă! observă indignată Vera Alexeevna. Anatole, se pare că nu mai are nici o consideraţie pentru tine; trebuie să i se bage bine în cap că fiecare cuvânt al tău este lege pentru toţi cei din Arthur, fără excepţie.

— Roman Isidorovici, să-mi prezinţi un raport. Am să mă ocup personal de acest caz, dispuse Stessel.

— Totul e foarte limpede. Din moment ce Fok nu execută ordinele tale, trebuie să i se ia comanda, interveni din nou Vera Alexeevna.

— Da, cred că aşa voi face! Chiar mâine îl voi trece la dispoziţia mea, hotărî Stessel.

— Care e totuşi situaţia pe poziţii? îl întrebă Vera Alexeevna pe Kondratenko.

— Toate atacurile au fost respinse. S-au distins îndeosebi tunarii: la Zaliternaia au luptat cu ştergătoarele tunurilor iar la bateria B au contraatacat la baionetă. În schimb avem pierderi însemnate: din optzeci de oameni, şapte sunt morţi şi douăzeci şi trei răniţi.

— Îngrozitor! Şi cine comandă aceste baterii?

— Cei de pe Elektriceski Utios: Jukovski, Boreiko, Zvonariov.

— Monsieur Zvonariov s-a distins şi el? îl întrebă generăleasa pe Belîi.

— Despre acest lucru ar fi mai bine s-o întrebaţi pe Varia, o sfătui Kondratenko zâmbind. Zi şi noapte e în preajma bateriei praporşcikului.

— Nu mai ascultă de nimeni. Am s-o închid în casă, să-i ajute maică-si la gospodărie, izbucni Belîi cu ciudă.

— Sare pe fereastră, zboară pe horn şi tot se duce la drăguţul ei: e dată naibii fata asta! îl zădări Stessel.

Masa se sfârşi. Musafirii îşi luară rămas bun.

În aceeaşi seară Stessel îl invită pe Fok la el şi, pe un ton amical, îi propuse ca un timp să se mai odihnească.

— Ce, te-au sfătuit Smirnov şi Kondratenko să-mi iei comanda? întrebă Fok, fără ocol.

— Boala de care suferi mă obligă să am grijă de tine; şi apoi, vei fi consilierul meu.

Fok ceru un răgaz pentru a reflecta şi-l rugă să amâne pentru ziua următoare punerea în executare a ordinului, lucru cu care Stessel se declară de acord. Ajuns acasă, Fok îl chemă numaidecât pe Saharov şi-l puse la curent cu dispoziţia pe care o primise.

— Minunat! exclamă bucuros căpitanul. Acum, nu veţi mai avea nici o răspundere directă; în acelaşi timp, influenţa dumneavoastră asupra lui Stessel va creşte.

— Asta, cam aşa ar fi. Totuşi, prestigiul meu va avea de suferit, căci, de fapt, sunt înlăturat de la comandă.

— Spre paguba lor. De azi înainte, veţi fi un observator imparţial. Nimeni nu vă va împiedica să faceţi aprecieri critice asupra evenimentelor în curs. Aceste aprecieri vor putea fi trimise, în scris, pentru documentare, tuturor ofiţerilor superiori, inclusiv comandanţii de regimente.

— Nu cumva vrei să mă faci la bătrâneţe zmângălitor de hârtie!

— Excelenţa voastră subapreciaţi puterea cuvântului scris; cu ajutorul său se poate obţine mult.

— Cam ce, de pildă?

— Infiltrarea în mase, la momentul oportun, a anumitor idei: surparea prestigiului anumitor persoane.

— Încep să te înţeleg.

— De asta nu m-am îndoit niciodată! Anumite comunicări prin care să se dea în vileag o greşeală sau alta, reală ori imaginară, ale lui Smirnov, Kondratenko sau ale altor persoane indezirabile excelenţei voastre, pot avea urmări foarte grave. Ele pot fi distribuite prin poşta obişnuită, pentru ca şi furierii să poată lua cunoştinţă de cuprinsul lor iar, prin ei, şi masa largă a soldaţilor.

— Eşti de părere, că astfel poate fi influenţat moralul garnizoanei?

— Fireşte! Furierii sunt colportori de intrigi şi panicarzi înnăscuţi. Ei transmit întotdeauna cele mai absurde zvonuri care, tocmai prin aceasta, le par soldaţilor cele mai demne de crezare.

— Tifontai se pricepe de minune să-şi aleagă prietenii şi colaboratorii! Coţca… oameni şmecheri ca dumneata – să tot cauţi. Ai să ajungi departe, Vasili Vasilievici!

— Cu ajutorul excelenţei voastre! răspunse Saharov, înclinându-se adânc.

Cei doi prieteni se despărţiră. A doua zi, fu comunicat ordinul prin care Fok era eliberat din funcţia de comandant al rezervelor generale ale fortăreţei şi trecut la dispoziţia lui Stessel.

Atacurile au încetat în preajma zilei de 11 august. În mâinile japonezilor, rămăseseră, complet distruse, doar redutele 1 şi 2, situate în intervalul dintre forturile 2 şi 3. Asalturile îi costaseră însă pe japonezi peste cincisprezece mii de oameni. Pierderile ruşilor se cifrau numai la trei mii de oameni. Victoria repurtată ridicase mult moralul garnizoanei. Până şi Stessel crezuse de cuviinţă să adreseze trupelor următorul ordin de zi: „Glorie vouă, viteji apărători ai Arthur-ului, voi care, cu pieptul vostru aţi salvat bastionul rusesc din Răsăritul Îndepărtat! Timp de o săptămână, fără a fi schimbaţi, fără a vă odihni, aţi rezistat năvalei hoardelor duşmane, de mai multe ori superioare vouă ca număr. Sub conducerea vitejilor voştri comandanţi, generalii Fok, Kondratenko, Nikitin şi Belîi, aţi dovedit de ce este în stare soldatul rus în luptă. Toate ordinele mele au fost executate prompt şi cu exactitate, lucru de care m-am putut convinge personal, aflându-mă necontenit în liniile înaintate!

Prezentul ordin se va citi în toate companiile, sotniile, bateriile şi detaşamentele.”

— Stessel în liniile înaintate! Or să aibă de ce să râdă soldaţii la apelul de seară! exclamă Boreiko, hohotind după ce citi acea operă.

Capitolul III.

După asalt, pe poziţii se statornici o perioadă de acalmie. Doar arareori câte o lovitură de tun răzleaţă zguduia văzduhul încins, dogoritor, al zilelor de vară din Arthur. Ceasuri întregi, soldaţii şedeau tolăniţi la umbra adăposturilor şi a bonetelor de la tunuri, odihnindu-se desfătaţi. În bateriile B şi Zaliternaia viaţa îşi urma cursul obişnuit. Fiecare secţie stătea câte şase zile pe poziţii, după care trecea pe Utios în repaos. Ofiţerii intrau în schimb o dată cu soldaţii.

Infirmeria pentru debili, înfiinţată pe Utios, era aproape pustie. Riva şi Şura făceau faţă uşor îndatoririlor. Sprijinindu-se în baston, Gudima umbla încetişor prin curte, făcând ordine printre tunari şi convalescenţi.

Într-o dimineaţă, socotind că Zvonariov trebuia să fie pe Utios, Varia sosi acolo călare. Ajunsă la baterie, îşi lăsă iapa, ca de obicei, lângă bucătărie şi se îndreptă spre pavilionul ofiţerilor. Acolo se apropie de uşa camerei lui Zvonariov şi bătu. Îi răspunse o voce de femeie, rugând-o să aştepte o clipă. Varia era numai urechi, glasul i se părea cunoscut. În afară de aceasta, însuşi faptul că la ora aceea în camera lui Zvonariov se afla o femeie, o îndemna la anumite deducţii, stârnindu-i gelozia. Tropăia nerăbdătoare; în sfârşit uşa se deschise şi se pomeni faţă-n faţă cu Riva: o privi mirată, surprinsă, şi încremeni. Riva o privea fix nu mai puţin mirată, neînţelegând ce căuta Varia pe Utios, la o oră atât de matinală.

— Intră, te rog, o invită Riva, recăpătându-şi cea dintâi cumpătul.

Fata intră şi aruncă o privire prin odaie. În cuierul de lângă uşă, printre nişte vestoane ofiţereşti, erau atârnate şi câteva rochii; dedesubtul lor se afla o pereche de cizme înalte, cu pinteni, alături de doi pantofiori de lac femeieşti. Pe masă se aflau două manşete scrobite şi o cămaşă bărbătească, ce urma să fie cârpita. Zvonariov însă lipsea…

— El unde e? întrebă Varia, cu glas sugrumat, învăpăiată.

— Serioja? E pe Zaliternaia.

Auzind-o că-i spune lui Zvonariov pe nume, Varia îşi pierdu cu totul echilibrul sufletesc.

— Ce cauţi aici? întrebă ea răstit.

— Aici locuiesc, răspunse Riva, fără să priceapă pricina supărării vizitatoarei.

— L-ai… l-ai ademenit… fiinţă mârşava, vrei să-l nenoroceşti, dar… dar n-are să-ţi meargă! strigă Varia, tremurând toată de furie şi, dând uşa de perete, ieşi afară.

— Dă-mi voie, e o neînţelegere! strigă Riva, alergând după ea, dar Varia, fără să mai audă ceva, sfâşiată de durere, distrusă, sări drept în şaua Kubancăi, o şfichiui violent cu biciuşca şi se îndepărtă în goană. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraz: basmaua îi lunecase într-o parte, descoperindu-i părul ciufulit. Ardea de nerăbdare să-l vadă pe Zvonariov şi să afle ce raporturi avea cu Riva. Amorul ei propriu primise o lovitură dureroasă.

„Cum a putut omul acesta josnic să mă înşele atâta timp, susţinând că între ei nu este nimic? îl voi sili să-şi mărturisească în public această legătură, şi o rup pentru totdeauna cu el!” treceau fulgerător gândurile unul după altul, prin capul fetei. „Şi eu, care aveam încredere în el şi-i purtam de grijă…”

Pe urmă, cu o logică pur feminină, începu să caute o justificare pentru Zvonariov.

„Vina nu e a lui, cât a acelei fiinţe ticăloase. Probabil că a dat buzna peste el, i-a dat ghes neobrăzata, iar el… papă-lapte, mototolul, nu i-a putut rezista şi a uitat de mine! îşi zise Varia şi, la acest gând, izbucni într-un hohot de plâns. Poate că în general, nici nu se gândeşte la mine, ajunse ea la cea mai tristă concluzie cu putinţă, dar o respinse repede. Ba nu! se gândeşte şi se va gândi! Nu-l voi ceda nimănui…”

Cugetând astfel, ajunse vijelios în oraş. Pe strada Puşkin o strigă cineva:

— Varia, ce s-a-ntâmplat? Unde alergi în halul acesta? Dacă ai şti cum arăţi?! Nu ţi-e ruşine să ieşi pe stradă aşa

ciufulită?

Fata întoarse capul şi dădu cu ochii de Vera Alexeevna.

— N-are nici-o importanţă… răspunse ea, printre lacrimi.

— Descalecă şi hai la noi să te aranjezi puţin! porunci generăleasa.

Varia se supuse.

În timp ce fata îşi punea toaleta în ordine, Vera Alexeevna o tot descosea, curioasă să afle ce anume o supărase atâta. La început fata căuta să evite răspunsul; până la urmă însă destăinui totul şi izbucni din nou în hohote deznădăjduite de plâns, aşa că trebui să i se dea un pahar de apă.

— Ţi-ai şi găsit pentru cine să suferi – pentru un Zvonariov oarecare! Păi, el nu preţuieşte nici cât o unghie de-a ta! Sunt destui tineri, mult mai bine decât nesuferitul acesta de praporşcik! o îmbărbăta generăleasa.

— Nu e deloc nesuferit…

— Dar ce ai găsit la el? În cadrele armatei se află doar din întâmplare; probabil că e fiul vreunui popă, o fi sărac lipit pământului. După ce că e prost crescut, se pare că pe deasupra mai e şi un desfrânat!

— Nu-i adevărat! Numai ea e vinovată.

— De fapt, cum a ajuns fiinţa aceea abjectă la Utios? Ce caută acolo? E ceva suspect la mijloc!

— S-a ţinut după el…

— Crezi că numai atât? întrebă Vera Alexeevna, bănuitoare.

— Eu ştiu?

— Lasă că mă ocup eu de ea, chiar astăzi. O scoatem de acolo şi o trimitem pe Liaoteşan, ori la baia Golubinaia. Păpuşelul tău n-o să prea aibă când s-o viziteze acolo.

Varia se mai lumină la faţă.

— Ei, fetiţo! Dacă ai şti de când a pus ochii pe tine Gantimurov al nostru. Tu ce să vezi!

— Un ţângău caraghios!

— Nu-i adevărat! E un tânăr bine, dintr-o veche familie de prinţi. Toate uşile-i sunt deschise în înalta societate. E

drept, avere n-are; în schimb ai tu; eşti o fată cu zestre. Ai putea să devii prinţesă, ba poţi chiar să ajungi şi la Curte.

— E scârbos, puhav, respingător, răspunse Varia cu dezgust.

— Lasă că vorbesc eu cu mama ta despre asta. Îţi bagă ea minţile în cap. Deocamdată du-te acasă. E ruşinos să te vadă lumea aşa plânsă.

Varia îşi privi în oglindă faţa umflată de lacrimi, ochii roşii, îşi luă rămas bun şi plecă.

Îndată ce ieşi, Vera Alexeevna porunci să fie chemat la ea porucikul de jandarmi Poznanski.

— Omagiile mele, excelenţă! rosti porucikul, stând smirnă înaintea generălesei.

Aceasta îi întinse binevoitoare mâna, pe care porucikul depuse respectuos o sărutare.

— Ia loc, te rog. Te-am chemat ca să mă ajuţi într-o chestiune.

— Sunt cu totul la dispoziţia dvs., răspunse jandarmul, înclinându-se.

Generăleasa îi atrase atenţia asupra prezenţei Rivei la Utios.

— Ovreica aceasta mi se pare suspectă. Ce caută ea la Utios, şi de ce s-a încurcat tocmai cu Zvonariov care a lucrat atâta timp pe lângă Kondratenko şi cunoaşte amănunţit dispozitivul tuturor fortificaţiilor din Arthur şi starea lor?

— Dispuneţi să cercetez cazul?

— Nu numai să cercetezi, ci să şi faci această fiinţă inofensivă! porunci generăleasa cu o grimasă dispreţuitoare.

— Am înţeles! Ordinul va fi executat imediat! Îmi permiteţi să mă retrag? Poznanski sări în picioare şi ieşi repede pe uşă. Ducându-se la comandamentul lui Stessel, intră în cabinetul şefului de stat-major, colonelul Reis, şi-l rugă să-i dea un ordin scris pentru efectuarea de percheziţii la domiciliul Rivei, în Oraşul-Nou, şi la Zvonariov, pe

Elektriceski Utios, ca şi pentru arestarea lor, în caz că vor fi descoperite materiale suspecte.

— La praporşcikul Zvonariov? întrebă mirat Reis. Bine, dar ştii şi dumneata că este protejatul lui Kondratenko şi mâine poimâine ginerele lui Belîi? Fără o dispoziţie din partea comandantului regiunii nu pot să-ţi dau un asemenea ordin, obiectă Reis.

— E dispoziţia Verei Alexeevna.

Colonelul îl privi cercetător.

— Bine! Să ştii că voi verifica afirmaţia dumitale.

Un sfert de oră mai târziu, jandarmul ieşi cu hârtiuţa necesară în buzunar. Întorcându-se spre biroul lui, schiţă în gând planul de acţiune. N-avea chef să se ducă la Elektriceski Utios, temându-se să nu se ciocnească cu ofiţerii de artilerie care nu-i puteau suferi pe jandarmi. Şi apoi acasă la Riva putea să aibă şi un profit de pe urma descinderii. De aceea, odată ajuns la serviciul jandarmeriei, propuse rotmistrului, prinţul Mikeladze, superiorul său, să se ducă el pe Utios. Rotmistrul, care nu prea excela în ceea ce priveşte inteligenţa, acceptă. Curând, ambii jandarmi porniră la drum.

La Utios, Mikeladze trecu mai întâi pe la Gudima, îi arătă ordinul de perchiziţie şi intră împreună cu el în camera lui Zvonariov. Apariţia jandarmilor o înspăimântă cumplit pe Riva. Ea se pierdu cu firea, izbucni în hohote de plâns şi spuse întretăiat că nu e vinovată de nimic.

Rotmistrul socoti toate aceste manifestări drept o confirmare indirectă a bănuielilor şi începu zelos perchiziţia. În cameră fură găsite: un plan vechi al Arthur-ului şi mai multe schiţe de amplasamente pentru baterii, însoţite de o notă explicativă. Înşfăcându-le pe toate, jandarmii o declarară pe Riva arestată şi o luară cu ei.

— Ia te uită, şi-au vârât nasul şi aici, ticăloşii! ocări Lebiodkin, care împreună cu alţi ostaşi urmărea de departe cele ce se petreceau.

— Păcat că lipseşte porucikul nostru. El n-ar fi lăsat-o fără apărare. Ar fi alungat îndată leprele astea de aici, îi ţinură hangul soldaţii.

— Mă duc numaidecât la Zaliternaia, cu masa, spuse Zaiaţ. O să-i spun praporşcikului totul.

— Hai, du-te în goana goanelor ca să le-o iei înainte!

— Păi, azi cazanul e pe jumătate gol, ajungem cât ai clipi. Belonogov, înhamă caii, porunci Zaiaţ ajutorului său.

După ce o depuse pe arestată la comenduirea pieţei Mikeladze plecă la Zaliternaia, după Zvonariov. Praporşcikul nu se afla acolo. Fiind prevenit de Zaiaţ, se dusese la bateria B să se sfătuiască cu Jukovski. Zărindu-l pe jandarm, Boreiko se şi burzului:

— Chiar dacă praporşcikul s-ar afla aci, tot n-aş admite să fie arestat. Deocamdată, te rog să-mi scuteşti bateria de prezenţa dumitale, i-o retează el rotmistrului care-l privea uluit.

— Dumneata uiţi că am venit cu un ordin emis de comandamentul regiunii.

— N-aţi venit la mine, iar persoana pe care o căutaţi nu se află aici. Prin urmare, prezenţa dumneavoastră la Zaliternaia este absolut de prisos. Hei, să vină trăsura şefului jandarmeriei! ordonă porucikul.

— Cel puţin, spuneţi-mi unde se află acum praporşcikul Zvonariov.

— Habar n-am.

Mikeladze se îndreptă încruntat spre trăsură.

— Înălţimea voastră, praporşcikul Zvonariov vă pofteşte la telefon! raportă ordonanţa lui Boreiko, sosind în goană.

— Idiotule! scrâşni porucikul, dar era prea târziu. Jandarmul se întoarse repede:

— A, perfect. O să-l rog să vină încoace, rosti el.

În locul praporşcikului însă, rotmistrul trebui să vorbească cu Jukovski.

— Întrucât n-am primit de la superiorii mei nici un fel de dispoziţii cu privire la praporşcikul Zvonariov, nu cred că ar

fi cu putinţă să vă satisfac cererea, răspunse căpitanul. Va trebui să-mi prezentaţi personal ordinul de arestare.

— Dar nu pot să fac aşa ceva prin telefon!

— Nu vă rămâne decât să veniţi încoace, la bateria B.

Pe front era linişte, şi asta îi dădu jandarmului curaj. Călcându-şi pe inimă, porni spre Jukovski.

— Nikolai Vasilievici, alungaţi-l pe ticălosul ăsta. Să nu-l daţi pe Serioja fără aprobarea lui Belîi, îşi instrui imediat la telefon Boreiko comandantul.

Văzând semnătura lui Reis, Jukovski şovăi şi-i propuse lui Zvonariov să hotărască el ce era de făcut.

— Din moment ce există un ordin, trebuie să mă supun, spuse Zvonariov oftând.

— Am să raportez imediat la Comandamentul Artileriei. Desigur, se va lămuri totul numaidecât, răspunse Jukovski, bucuros.

Zvonariov salută, luându-şi rămas bun. Soldaţii se întrebau nedumeriţi, pentru ce fusese arestat praporşcikul.

— A fost pârât că-i cânta în strună japonezului, lămuriră telefoniştii, ca întotdeauna bine informaţi.

— Aiurea! D-aia a omorât şi a schilodit alaltăieri cel puţin un batalion, când a tras cu tunul el şi cu Jiganov.

— Pe semne că a făcut-o de ochii lumii!

— N-o să-i mulţumească pentru asta japonezu'? chiar dacă a făcut-o de ochii lumii!

— Cu bine, fraţilor! Noroc să dea Dumnezeu! le strigă Zvonariov.

— Să trăiţi! Să vă întoarceţi cât mai repede, răspunseră tunarii în cor.

Pe când Mikeladze opera la Utios şi în bateria B, nici Poznanski nu-şi pierdea timpul. Ajuns la căsuţa Rivei din Oraşul-Nou, şi dând dovadă de spirit de iniţiativă, o încercui cu toţi oamenii lui; pe urmă, ocoli intrarea principală şi începu să bată la uşa din dos care dădea în curte. Toate ferestrele erau închise; înăuntru nu se auzea nici o mişcare. Căsuţa părea pustie. Porucikul căzu pe gânduri. Dacă ar fi

fost numai locuinţa Rivei, ar fi forţat uşile şi ar fi făcut perchiziţia fără nici o jenă. Ştia însă foarte bine că acea casă era închiriată de locotenentul Akinfiev. Violarea domiciliului unui ofiţer de marină ar fi dus la neplăceri grave cu ştabii de la comanda flotei. Acest lucru nu i-ar fi făgăduit lui Poznanski nimic bun.

— Ia bateţi încă o dată, mai tare, pentru ultima oară; dacă nu răspunde nimeni va trebui să aşteptăm până vine cineva ca să putem intra, ordonă el.

Jandarmii începură să bată energic la toate ferestrele şi uşile. Zelul lor făcu ca mai multe geamuri să sară în ţăndări din cercevele.

— Mai încet, idioţilor! se răsti la ei porucikul.

— Înălţimea voastră, e cineva înăuntru, se aude cum umblă! raportă cu bucurie unul dintre subofiţeri.

— Deschide uşa, vulpe chinezească! zbieră Poznanski, zărind-o pe Kuinsan la o fereastră.

Chinezoaica se grăbi să îndeplinească porunca.

— Da ce, eşti surdă, proastă cu botul strâmb? se răsti jandarmul la ea.

— Noi dormi, nu aude nimic, bolborosi chinezoaică, speriată, făcând plecăciuni adânci.

Jandarmii intrară în casă, începură să caute prin toate ungherele şi, peste puţin, scoaseră dintr-o odăiţă pe un chinez bătrân.

— E tata mea bătrână, lămuri Kuinsan, apropiindu-se iute de el.

Chinezul părea grozav de speriat şi făcea plecăciuni după plecăciuni.

— Eşti spion, ticălosule! strigă Poznanski, zgâlţâindu-l de coadă.

— Noi chines cinstiţi, spuse bătrânul, aplecându-se cu un geamăt pe spate.

— Ce cauţi aici, boşorogule? mormăi Poznanski.

— Muncare, muncare, puţin-puţin.

— Noi cifan105 dat la el, interveni Kuinsan.

— Frumoasă puicuţă, o preţălui jandarmul luând-o de bărbie. Un maimuţoi ca ăsta şi aşa fiică! Silin, nu e pe aici vreo cămăruţă unde aş putea s-o interoghez între patru ochi pe păpuşa asta galbenă? îl întrebă el pe plotonierul său.

— E dormitorul, înălţimea voastră, are un pat moale ca puful, răspunse Silin, zâmbind cu înţeles.

— Aveţi grijă de hodorog – să nu spele puţină, ordonă porucikul.

— Avem, înălţimea voastră, fiţi liniştit, îl asigură Silin.

Chinezul şedea pe un scăunel, complet nepăsător faţă de tot ce se petrecea împrejur.

— Ei, hodea, hodea! 106 îl căină unul dintre jandarmii rămaşi în bucătărie… Acu te-ai ars, kantami107 te aşteaptă, şi el se lovi grăitor cu muchia palmei peste grumaz.

— Noi chines cinstiţi!

— Dar de ce n-ai deschis atâta timp uşa?

— Tare bătut, tare frică fost.

Subofiţerul îşi aprinse ţigara şi apoi începu să deschidă uşile odăilor, privind înăuntru; în bucătărie un ostaş cerceta cratiţele, alegându-şi una după gust. Deodată, chinezul sări de pe scaun şi o zbughi pe uşă afară.

— Stai, unde fugi?

Cei doi jandarmi se repeziră după el.

Bătrânul ar fi izbutit să scape dar, spre nenorocul lui, în curte dădu peste unul din subofiţerii postaţi acolo. La strigătele acestuia sosiră în goană şi ceilalţi jandarmi precum şi Poznanski care n-avusese timp s-o „interogheze” pe Kuinsan.

— Leagă-l zdravăn pe ticălos – ordonă Silin. Bătrân, bătrân dar e mai vânjos ca un tânăr.

După ce-l bătură măr, îl legară bine şi-l închiseră în magazie, punând o santinelă de pază. Poznanski nu se mai îndoia că cel prins era spion şi, bucuros de succes, făcu perchiziţia la iuţeală. Nu descoperi nimic suspect.

Peste o jumătate de oră, bătrânul şi Kuinsan fură duşi sub escortă la comenduire, iar Poznanski plecă grăbit să dea raportul lui Mikeladze. După aceea se prezentară amândoi la comandamentul lui Stessel. După ce luă cunoştinţă de caz, generalul ordonă să se înainteze tot materialul generalului Kostenko, preşedintele curţii-marţiale a fortăreţei.

După ce se întoarse acasă, ca să-şi uite gândurile negre, Varia se apucă cu râvnă de gospodărie, ajutând-o pe maică-sa.

Gândul la Riva n-o părăsea deloc. Îşi bătea capul, întrebându-se cum ar putea s-o despartă de Zvonariov. N-avea încredere în ajutorul Verei Alexeevna.

— Am să-l caut pe locotenentul acela de marină care o întreţine şi am să-i spun totul, hotărî ea în cele din urmă.

Nu ştia însă nici cum îl chemă, nici unde se afla atunci. Îi veni deodată o idee: să încerce să-i afle numele de la Sevastianov, furierul şef de la Comandamentul Artileriei care era la curent cu tot ce se petrecea în Arthur.

— Piotr Evdokimovici, nu cumva cunoşti numele marinarului care o întreţine pe femeia aceea… Pe Riva? îl întrebă ea.

— Vreţi să-i comunicaţi că a fost arestată?

— Arestată?

— Cum, nu ştiţi nimic, domnişoară? A fost arestată şi ea şi praporşcikul Zvonariov.

— Zvonariov, arestat? exclamă Varia, pălind.

— Din ordinul colonelului Reis. E învinuit, mi se pare, de spionaj.

— Dumnezeule! Dar cui i-a putut trece prin cap o idee atât de stupidă?

— Nu ştiu. Au fost duşi la comenduire, îi judecă deseară.

Varei i se tăiară picioarele; se lăsă pe scaun aproape leşinată.

— Nu vă simţiţi bine, domnişoară? Vă aduc îndată apă, se agită Sevastianov. Nu vă faceţi sânge rău. Pe dumnealui,

probabil, o să-l achite domnul general Kostenko.

Biruindu-şi slăbiciunea de o clipă, Varia o luă la fugă spre casă.

— Tăticule, Serio… Serghei Vladimirovici a fost arestat! strigă ea, dând buzna în cabinetul tatălui ei.

— Da, ştiu. E o neînţelegere la mijloc, răspunse Belîi, calm.

— Îl judecă azi, urmă Varia, deznădăjduită.

— Cu atât mai bine. Kostenko îi cunoaşte activitatea şi, desigur, că va lămuri repede lucrurile.

Varia rămase nemişcată câteva clipe, neştiind ce hotărâre să ia.

— Tată, n-o să-l spânzure?

— Pentru ce? Poate doar pentru că ţi-a sucit ţie capul? Păi, pentru asta ar trebui mai întâi, să fii tu bătută bine, ca să-ţi mai iasă gărgăunii din cap.

— Nu mi-a sucit capul, tată! protestă faţă, ruşinată, şi se grăbi să dispară.

„La Kostenko, cât mai repede!” îşi şopti ea, ieşind din casă.

Kostenko locuia tot în aşa numitul cartier al vilelor, aşezate într-o vale, între crestele colinelor Zolotaia şi Krestovaia.

Generalul se odihnea după masă.

— A dat ordin să nu fie trezit până seara, îi spuse Varei ordonanţa lui.

— Ştie că azi are la curtea marţială o şedinţă într-un proces, de spionaj?

— Acum, mai în fiecare zi, judecă pe câte cineva; mai ales, chinezi, că ei sunt toţi spioni japonezi, răspunse soldatul nepăsător.

Varia rămase câteva clipe pe gânduri, apoi intră cu hotărâre în casă, şi bătu încetişor la uşa cabinetului, dar nu primi nici un răspuns. Atunci, deschise cu băgare de seamă uşa şi rosti cu jumătate de glas numele generalului.

— Cine-i acolo? întrebă Kostenko, somnoros, nerecunoscându-i vocea.

— Eu sunt, răspunse fata şi intră.

— A, tu eşti, zvăpăiato? Intră, intră. Ce vânt te aduce la mine?

— El n-are nici un amestec; numai ea e…! se agita Varia.

Kostenko se frecă la ochi şi o privi ţintă, mirat. Înecându-se, vorbind întretăiat, Varia spuse destul de confuz pentru ce venise.

— Mihail Nikolaevici, trebuie neapărat să-l puneţi în libertate, încheie ea.

— A, va să zică, este vorba de alesul inimii tale? Bine, dar în tevatura asta mai este implicată o persoană. La început, credeam că, pur şi simplu, este vorba de un chinez şi o chinezoaică – atunci, se procedează la iuţeală: în ştreang, şi cu asta basta. Toţi mironosiţii ăştia cu coadă sunt în slujba japonezului, glumi generalul, dar, aici se pare că e o tărăşenie întreagă… Ba-i chiar cu cântec! adăugă el făcând mucalit cu ochiul.

— Pe cuvântul meu de onoare, că el n-are nici o vină! stărui fata, ducându-şi mâinile la piept.

— Ar fi foarte simplu dacă am rezolva cazurile penale, pe baza unor asemenea declaraţii! răspunse Kostenko râzând zgomotos. Ei, fie, hai să mai văd o dată materialul pe care l-am primit, îşi puse ochelarii şi se apucă să citească rapoartele jandarmilor.

— Ar fi interesant de ştiut ce anume a declanşat cercetările. Văd aici numai ordinul şefului de stat-major al lui Stessel, pentru arestare. Dar de ce s-o fi dat un asemenea ordin? Nu e olar, mormăia generalul. Ei, fleacuri! Hm! Uite şi ceva mai grav. Aşa, aşa! Probe concrete nu sunt. Numai prezumţii. Va trebui să fie verificate, se pronunţă Kostenko, rezumând cele citite. Personal, nu cred că tânărul acela, cum îi zice? Zvonnikov…

— Zvonariov, îl corectă Varia.

— Ei, tot aia-i! Nu cred să aibă vreun amestec! E o simplă coincidenţă.

— Îl citaţi pe tata ca martor, nu?

— Pentru ce să-l mai deranjez pe Vasili Feodorovici?

— Doar e un ofiţer de al lui; poate să dea referinţe în ceea ce-l priveşte; şi Kondratenko, la fel.

— Desigur, tribunalul va lua în consideraţie depoziţiile unor asemenea persoane onorabile.

— Atunci, am să vin eu însămi cu tata la judecată. Am voie să asist şi eu?

— Nu. Procesul se va judeca în şedinţă secretă.

— Numai să arunc o privire; să ştiu ce se întâmplă…

— O să vedem.

Varia îşi luă rămas bun şi plecă sprintenă, iar Kostenko, gemând şi oftând, începu să se pregătească pentru a se duce la şedinţă.

După multe insistenţe, Varia izbuti să-l înduplece pe tatăl ei să participe la judecată. Pe Kondratenko însă nu izbuti să-l găsească.

Era aproape orele şase seara. Încet, încet, dogoarea zilei scădea. De pe mare venea o adiere răcoroasă. Oamenii începeau să iasă la plimbare. Japonezii tăceau. Pe Etajeră cânta fanfara. De pe nave veneau grupuri de marinari. Coropcari chinezi îşi expuneau marfa la intrarea scuarului.

Varia şi tatăl ei părăsiră cheul, îndreptându-se spre cazinoul garnizoanei, unde, îşi ţinea în mod obişnuit şedinţele curtea marţială. În drum, fură ajunşi din urmă de porucikul Azarov, un bărbat corpolent între două vârste, ofiţer adjutant la comandamentul artileriei de fortificaţii, rezervist mobilizat, numit procuror la curtea marţială regională din Port-Arthur.

— Unde te duci aşa grăbit, Ivan Ivanovici? îl întrebă generalul.

— Azi trebuie să susţin acuzarea în şedinţa curţii.

— A, va să zică dumneata ai să-l acuzi pe Zvonariov! se năpusti Varia asupra lui ca un erete asupra prăzii.

— Cunoscându-ţi sentimentele de simpatie pentru el, mă voi mărgini să cer să fie împuşcat, în loc de a fi spânzurat.

— Cum? Împuşcat? repetă fata, fără să-şi dea seama că Azarov glumea, şi izbucni într-un hohot de plâns. Nu e

vinovat de nimic… adăugă ea, printre suspine.
— Să nu te văd bocind pe stradă! o dojeni supărat Belîi. Altfel ne întoarcem acasă! Bine a zis poetul: E rol ingrat, de-a dreptul mizerabil, să ai o fată mare…108
— Nu te necăji. Varia, totul se va termina cu bine, o linişti Azarov pe fată. Acuzaţiile împotriva lui Serghei Vladimirovici al nostru sunt foarte şubrede.
— Cine va susţine apărarea?
— Căpitanul Veniaminov, comandantul bateriei Sapiornaia.
— Piotr Erofeici? întrebă Varia.
— Chiar el.
— Unde pot să-l văd?
— Nu cred c-ai să-l poţi prinde înainte de şedinţă. E ocupat cu pregătirea pledoariei.
— O să-l ajut.
— Las' că se descurcă el şi fără tine! O să stai lângă mine, o struni tatăl ei.
Cazinoul garnizoanei era instalat într-o clădire fără etaj, de cărămidă, nearătoasă, ca o cazarmă. Nici înăuntru nu era mai acătări.
Una din încăperi servea drept sală de şedinţe. Deliberările completului de judecată aveau loc într-o cămăruţă alăturată. În dosul casei se afla o grădiniţă de flori, cu mai multe cărări. Belîi şi fata lui se duseră într-acolo. Imediat începură să se apropie de ei artileriştii. Cel dintâi sosi Tahatelov gâfâind ca de obicei.
Se ivi şi Veniaminov. Varia păşi repede spre el.
— Dumneata îl aperi, Piotr Erofeici, nu? N-are nici un amestec…
— Vorbeşti de monsieur Zvonariov?
— Da!
— Sper să obţin achitarea lui de orice penalitate. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi…
— Nu mă interesează decât Serghei Vladimirovici.
Căpitanul zâmbi, voi să spună ceva, dar fu chemat de Kostenko.

Varia ieşi în stradă. În depărtare se ivi grupul de acuzaţi venind spre cazinou. Zvonariov mergea înainte, sprijinind-o pe Riva care păşea palidă, abia ţinându-se pe picioare. Varei nu-i veni să creadă că aceasta era femeia atrăgătoare pe care o văzuse în dimineaţa aceleiaşi zile. Praporşcikul părea şi el dezorientat, speriat. Zărind-o pe Varia, îi zâmbi uşor.

— Totul va fi bine, Serghei Vladimirovici! îi strigă Varia, tare, ca să-i dea curaj.

Ostaşii din escortă, nişte artilerişti de pe Utios, nici nu luau seama la ofiţer, ocupaţi numai cu supravegherea celor doi chinezi.

— Hai, întinde pasul, strigau mereu soldaţii către aceştia. Nu puteţi să spălaţi putina!

Şedinţa Curţii Marţiale începu curând. În camera neîncăpătoare se aduse o masă acoperită cu postav roşu, pe care se afla „oglinda legii”109.

Acuzaţii, înconjuraţi de escortă fură duşi lângă fereastră într-o boxă scundă; martorii: Mikeladze, Poznanski şi jandarmii care efectuaseră descinderea se aşezară pe scaune. Ceva mai încolo şedea Belîi împreună cu alţi câţiva ofiţeri de artilerie. Varia se strecură în odaie şi se piti în firida ferestrei, după perdea.

Grefierul începu să strige de pe o listă acuzaţii şi martorii prezenţi. Apoi, pe uşa din fund apăru Kostenko însoţit de cei doi membri ai completului – căpitanii de artilerie Straşnikov şi Vamenzon. Varia se strâmbă: ambii ofiţeri aveau faima de chiţibuşari, de tipicari fără pereche. Începu procedura depunerii jurământului martorilor.

Soarele în asfinţit privi prin geam şi-şi revărsă razele strălucitoare spre bătrânul chinez. Acesta îngustă pleoapele şi se trase în umbră. Deodată Varei i se păru că îl mai văzuse cândva, dar nu-şi putea aduce aminte unde şi cum.

Începu judecata. Mikeladze şi Poznanski relatară faptele amănunţit.

— De unde a obţinut colonelul Reis informaţii relativ la existenţa unei organizaţii de spionaj? întrebă Veniaminov.

— Din surse secrete care nu pot fi divulgate, răspunse Poznanski, fără să stea pe gânduri.

Soarele îi lumina mereu pe acuzaţi, şi bătrânul chinez se agita tot mai vizibil, trăgându-se în umbră. Din când în când, Kostenko se uita spre el.

Membrii completului de judecată schimbau păreri cu glas scăzut.

— Drăguţă e păpuşica asta, îi şopti Straşnikov lui Kostenko la ureche, arătând din cap spre Kuinsan. N-o să ne îndurăm s-o spânzurăm!

— Păcătos bătrân! Bagă de seamă, o să afle nevasta dumitale şi o păţeşti!

— Şi ovreicuţa e drăguţă, numai că-i speriată rău, adăugă Vamenzon, şi et evreu botezat şi provenit din cantonişti110.

Atenţia lui Kostenko era tot mai mult atrasă de eforturile pe care le făcea bătrânul chinez ca să se ferească de lumina soarelui. Generalul pufăia enervat. Varia nu-şi lua ochii de la Zvonariov.

Începu interogatoriul acuzaţilor. Cu glasul tremurând uşor, praporşcikul dădu explicaţii amănunţite la toate întrebările. Pe urmă veni rândul Rivei. Ea începu să vorbească confuz, spunând că nu ştie nimic, că n-are nici o vină.

— Bătrânul venea des pe la dumneavoastră? o întrebă Azarov, arătând spre chinez.

— Nu prea; când venea, mi-era milă de el, îi dădeam să mănânce, atâta tot. Nu pot să spun nimic rău despre el.

— Cine vă vizita mai des?

— Ofiţerii de marină de pe diferite nave.

— Nu cumva discutau chestiuni de serviciu? Despre situaţia escadrei, despre ordinele superiorilor?

— Vorbeau despre treburile lor. Eu nu mă pricep la aşa ceva.

— Dar dintre ofiţerii de la uscat, cine vă vizita?

— Porucikul Boreiko, praporşcikul Zvonariov… cam atât.

— Zvonariov a dormit vreodată la dumneata? întrebă fără ocol Vamenzon, uitându-se cu coada ochiului la Belîi.

Varia, Riva şi praporşcikul se aprinseră în obraz toţi trei, în aceeaşi clipă.

— Niciodată.

— E adevărat? îl întrebă Kostenko pe Zvonariov.

— E adevărat. Pe cuvântul meu de onoare, răspunse praporşcikul cu glas ferm, roşind şi mai mult.

La toate întrebările ce-i fură puse, Kuinsan răspunse monosilabic.

— Eu nu ştim.

În sfârşit, veni rândul bătrânului chinez. Acesta se ridică, făcând de zor plecăciuni şi bâiguind ceva nedesluşit. Kostenko se tot silea să-şi aducă aminte unde-l mai văzuse. Privirea lui sfredelitoare nu scăpă atenţiei chinezului, care pe cât putu se întoarse într-o parte.

Deodată pe chipul generalului se întipări expresia unei nespuse uimiri. Chiar se ridică puţin de pe scaun şi, privind ţintă spre bătrân, îngăimă:

— Exce… excelenţă, e cu neputinţă! Să fiţi dumneavoastră?

Chinezul se prefăcu că nu înţelege.

— El e! L-am recunoscut şi eu! strigă Varia sărind din firidă.

Chinezul fu alt om într-o clipă. Îndreptându-se de spate, cu cel mai amabil zâmbet, îi salută politicos pe Kostenko şi pe Varia.

— Nu neg, eu sunt, răspunse el în cea mai curată rusească.

Se stârni rumoare. Belîi sări în picioare şi strigă:

— Generalul Tanaka!

— Am onoarea să vă salut, excelenţă, rosti japonezul.

Ostaşii din escortă rămaseră cu gura căscată, urmărind cele ce se petreceau. Uitându-şi necazurile proprii, Riva şi Zvonariov îşi priveau uimiţi vecinul de pe banca acuzaţilor. Numai Kuinsan şedea cu acelaşi aer nepăsător, privindu-şi vârfurile picioarelor.

— Aduceţi un fotoliu pentru domnul general! porunci Kostenko, recăpătându-şi cel dintâi stăpânirea de sine.

Doi plutonieri de jandarmi se repeziră zeloşi să execute ordinul. Închinându-se, Tanaka se aşează în fotoliu plin de demnitate.

— În persoana acuzatului Ho-Djan-Şi a fost identificat de mine şi de generalul Belîi baronul Tanaka, general-maior în armata imperială japoneză, fost ataşat militar la Vladivostok. Rog să se consemneze acest lucru în procesul-verbal, rosti solemn Kostenko după ce rumoarea din sală se mai potoli. Excelenţă, confirmaţi acest lucru? i se adresă el japonezului.

— Pe deplin, excelenţă!

Ambii generali se înclinară ceremonioşi unul în faţa altuia.

— În cazul acesta, tribunalul îşi continuă şedinţa.

— Sunteţi dispus, excelenţă, să declaraţi în faţa curţii de când vă aflaţi în Arthur? întrebă Azarov.

— De la începutul ostilităţilor.

— Îmi permiteţi: cu ce v-aţi ocupat în tot acest timp?

— Cu executarea misiunilor date, pe care mi le-a încredinţat maiestatea sa imperială mikado-ul Japoniei.

— Şi în ce au constat acele misiuni?

— În sprijinirea armatei imperiale japoneze, pe măsura puterilor mele.

— Sub ce formă s-a concretizat acest sprijin?

— Spre marele meu regret, nu pot să răspund la această întrebare.

— În cazul acesta, recunoaşteţi că sunteţi vinovat de faptele care vi se impută?

— Bineînţeles că nu! Ca soldat sunt dator să execut fără şovăială toate ordinele cerescului meu împărat.

Cu aceasta interogatoriul luă sfârşit. După rechizitorul lui Azarov şi pledoaria lui Veniaminov, curtea se retrase pentru deliberare. Ofiţerii prezenţi în sală se îngrămădiră în jurul acuzaţilor. Belîi îl salută politicos pe Tanaka.

— Ce mare a crescut fiica dumneavoastră, Vasili Feodorovici, o adevărată domnişoară, rosti japonezul înclinându-se spre Varia, care îi răspunse de departe la salut. Gândul ei fu numaidecât din nou la Zvonariov. Se strecură până la el şi-l informă în şoaptă despre tratativele pe care le dusese cu Kostenko şi cu Azarov.

Deliberarea curţii nu ţinu mult. Kostenko propuse completului ca Zvonariov să fie achitat, din lipsă de probe ale acuzării, iar ceilalţi, condamnaţi la moarte prin spânzurătoare.

— Totuşi, Zvonariov ar trebui ţinut un timp la comenduire ca să se înveţe minte: e liber cugetător şi nu crede în Dumnezeu, încercă să obiecteze Vamenzon.

— Să nu se uite că este ca şi rudă cu Belîi. Generalul s-a prezentat la proces din proprie iniţiativă ca să depună în favoarea lui, îl făcu atent Kostenko.

— Din respect pentru opinia excelenţei voastre, precum şi faţă de comandantul meu, nu voi face obiecţiuni împotriva achitării praporşcikului, încheie grăbit Vamenzon, declarându-se de acord cu ceilalţi.

Aceasta fu hotărârea definitivă.

— Drepţi, intră curtea! anunţă ofiţerul de serviciu.

Kostenko îşi făcu apariţia, urmat de membrii completului. Un freamăt de emoţie străbătu prin încăpere.

— În virtutea rescriptului maiestăţii sale imperiale, începu preşedintele să citească sentinţa: „Curtea Marţială din Port-Arthur… îl declară pe praporşcikul Zvonariov nevinovat, şi-l achită de orice penalitate urmând a fi pus imediat în libertate.”

Un oftat de uşurare scăpă din pieptul Varei. Era cât pe ce să sară în sus de bucurie. Continuarea sentinţei, n-o mai interesă.

— Prin spânzurătoare… prin spânzurătoare… prin spânzurătoare”, termină generalul.

Riva scoase un ţipăt şi leşină. Zvonariov abia apucă s-o sprijine. Urmă o clipă de zăpăceală.

Kuinsan şi Tanaka îşi păstrau stăpânirea de sine.

— Împotriva sentinţei se poate face recurs la generalul Stessel, domnia-sa având dreptul de a confirma, explică Kostenko celor condamnaţi. Declar şedinţa curţii închisă.

— Serghei Vladimirovici, te felicit pentru achitare, rosti Belîi cu căldură.

— Şi eu, adăugă Varia, apropiindu-se repede. Mi se pare însă că nu prea îţi pare bine.

— Riva trebuie salvată cu orice preţ! spuse praporşcikul, drept răspuns.

— Las' c-o să aibă ea şi fără dumneata destui salvatori, ripostă Varia.

— Excelenţă, sper că nu ne veţi reproşa un asemenea gen, oarecum original, de ospitalitate, rosti Kostenko, apropiindu-se de japonez.

— Nicidecum, excelenţă! Nepoftitul n-are jilţ, aşa zice un proverb al dumneavoastră. Eu fac parte tocmai din această categorie.

— Aveţi cumva vreo dorinţă? Voi face pentru excelenţa voastră, cu cea mai mare bucurie, tot ce-mi va sta în putinţă.

— Sunt mişcat de amabilitatea excelenţei voastre! Singurul lucru pe care îndrăznesc să-l solicit este permisiunea de a face baie şi de a-mi schimba îmbrăcămintea. Poate că mi s-ar găsi alte haine, fie chiar şi de calitate inferioară. Altfel, mă tem că voi intra ca o sperietoare în împărăţia umbrelor, cu zdrenţele acestea.

— Voi da imediat dispoziţii pentru a vi se satisface ambele dorinţe.

Tanaka se înclină mulţumindu-i.

— Scoateţi-i afară pe acuzaţi, în afară de excelenţa sa, ordonă Kostenko.

Riva, care îşi venise în fire, şi Kuinsan fură duse afară sub escortă.

— Am să-l găsesc numaidecât pe Andriuşa şi-i spun totul, apucă Zvonariov să-i şoptească Rivei.

Varia privea de departe cu ciudă această scenă.

— N-avea grijă: Piotr Erofeici va şti s-o apere pe… prietena dumitale, mai bine ca oricare dintre numeroşii ei amici. Rămâi cu bine, ingratule, rosti Varia şi se îndreptă spre ieşire.

— Ah da! Am şi uitat să-ţi mulţumesc pentru osteneală.

— Poţi să-ţi păstrezi mulţumirile pentru alţii.

Într-o cameră de lângă sala de şedinţe, Kostenko, Vamenzon şi Straşnikov îl aşteptau pe Tanaka să iasă de la baie, unde îl spăla 0 ordonanţă.

— L-am cunoscut pe Tanaka acum vreo zece ani, la Vladivostok, încă de pe când era maior. Sociabil, manierat, cu mult tact, i se deschideau toate uşile, mai ales ale militarilor şi marinarilor. Era considerat drept un rusofil înfocat. Era primit de mai multe ori la Piter şi la Moscova. Cu puţin timp înainte de izbucnirea războiului l-au rechemat în Japonia. Înainte de plecare a fost sărbătorit la cazinou: i s-a oferit drept amintire un album cu fotografii. Şi deodată – poftim, o asemenea surpriză! Kostenko îşi dădu braţele larg în lături cu uimire.

— La judecată a avut o atitudine ireproşabilă, observă Vamenzon.

Apariţia japonezului, curat, spălat, bărbierit, îmbrăcat cu un costum bun de stofă, le întrerupse convorbirea:

— Să vă fie de bine, excelenţă, îl întâmpină Kostenko.

— Nici nu ştiu, excelenţă, cum să vă mulţumesc pentru atâta amabilitate. Luni întregi, am fost nevoit să trăiesc ca un animal, aşa că acum făcând baie am simţit o adevărată desfătare, ca în paradis.

— Îmi permiteţi să vă invit a lua cina în modesta noastră societate?

— Voi socoti drept o mare cinste pentru mine acest lucru.

Straşnikov se duse să dea dispoziţiile de rigoare. Peste puţin fură puse pe masă patru tacâmuri; se iviră gustări, dopurile sticlelor săriră pocnind, conversaţia deveni

animată. Doar santinela cu armă, postată lângă uşă, strica acel tablou paşnic.

După cină Kostenko personal îl duse cu trăsura pe japonez la comenduire; urmaţi de o escortă de jandarmi călări, era greu, de înţeles, dacă aceştia îl păzeau pe arestat, ori serveau drept gardă de onoare.

Comandantul gărzii, ştabs-căpitanul Cij care, între timp, aflase despre cazul generalului japonez, îl întâmpină pe condamnat cu mult respect şi-i rezervă cea mai bună încăpere dintre cele destinate ofiţerilor. După ce-l predă pe Tanaka, Kostenko se duse la Stessel, spre a-i da raportul.

— Aşadar, e adevărat, că arestatul este un general japonez? îl întâmpină Vera Alexeevna.

— Întrutotul! Am venit pentru a raporta personal tot ce s-a întâmplat.

— Poftim în cabinet! soţul meu e acolo cu Reis.

Kostenko relată amănunţit cum decursese şedinţa tribunalului.

— Excelenţă, permiteţi-mi să vă prezint sentinţa pentru confirmare, încheie el.

Stessel muie peniţa în călimară pentru a-şi pune apostila, când pe neaşteptate Vera Alexeevna interveni:

— Orice ai zice, Anatole, dar Tanaka nu poate fi împuşcat şi, cu atât mai puţin, spânzurat.

— De ce?

— Vai, greu înţelegi! Deşi japonez, totuşi e general. Unde vom ajunge? Soldaţii să execute un general! E o subminare directă a autorităţii! Nici nu trebuie măcar să le treacă prin gând că pot să ridice mâna împotriva unui general. Azi îl vor împuşca pe Tanaka, şi mâine Dumnezeu ştie ce le-ar mai putea trece prin cap!

— Doar nu pot pune ofiţeri să-l împuşte!

— Nici nu trebuie.

— Şi atunci, după părerea ta, ce e de făcut? Doar nu pot să-l graţiez ori să-l expediez înapoi la japonezi?

— Viktor Alexandrovici, Mihail Nikolaevici, dumneavoastră mă înţelegeţi? se adresă ea lui Reis şi lui Kostenko.

— Pe deplin! răspunseră amândoi într-un glas.

— Perfect. Ţie, Anatole, o să-ţi explic eu totul mai pe urmă.

— Bine, dar ce să fac acum? întrebă Stessel, descumpănit.

— Scrie: „Sentinţa se confirmă. În ceea ce-l priveşte pe generalul Tanaka, pedeapsa cu moartea prin spânzurătoare se înlocuieşte cu împuşcarea”, dictă Vera Alexeevna.

În clipa aceea, în vestibul răsună soneria şi în uşa cabinetului se ivi figura sfioasă a unui preot uscăţiv.

— Pace vouă! Îngăduiţi să intru? rosti el timid.

— A, părintele Piotr! îl recunoscu Vera Alexeevna. Poftim!

Preotul intră. Întorcându-se spre icoana din colţ, îşi făcu semnul crucii, apoi făcu o plecăciune adâncă în semn de salut către toţi cei de faţă.

— Ce nevoie te aduce, părinte? întrebă Stessel.

— Vin de la arestul comenduirii. Am vrut să-i grijesc pentru călătoria din urmă pe osândiţi. Cei doi păgâni m-au respins, dar a treia, ovreica, nu numai că m-a rugat să-i dezleg de păcate sufletul rătăcit, dar şi-a mărturisit dorinţa de a trece la ortodoxie înainte de a muri. Auzindu-i dorinţa, am hotărât să intervin pe lângă dumneavoastră ca să i se amâne executarea.

— A, cunoaştem noi pe ovreicele astea! Când le-a ajuns cuţitul la os, sunt în stare să treacă la orice credinţă numai să scape! zvârli generăleasa cu ciudă.

— Nu cer îmblânzirea soartei acestei samaritence, ci doar amânarea execuţiei cu o zi, două, ca să aibă timp să afle canoanele bisericii pravoslavnice.

— Noi, completul, am cam sărit peste cal condamnând-o la moarte. Fiind încă minoră, nu poate fi pedepsită cu moartea. Prin urmare, cred că cererea sfinţiei sale poate fi satisfăcută, observă Kostenko.

— E ovreica aceea brunetă şi drăguţă oare locuieşte în Oraşul-Nou? întrebă Stessel.

— Excelenţă, aveţi o memorie prodigioasă, remarcă Reis.

— Mai ales când e vorba de tinerele, completă Vera Alexeevna cu ciudă.

Urmă o clipă de tăcere. Părintele Piotr se uita ba la Stessel, ba la nevasta acestuia, aşteptând hotărârea lor.

— Două-trei zile îţi ajung, părinte? întrebă Reis.

— Da.

— Cred că execuţia poate fi amânată. Putem s-o spânzurăm oricând, se pronunţă generăleasa.

— Ce rezoluţie să scriu? întrebă Stessel.

— În ceea ce o priveşte pe condamnata Blum, se amână executarea sentinţei până ce va primi sfântul botez, spre a putea să se înfăţişeze înaintea tronului Celui-de-sus, luminată de harul credinţei celei adevărate", dictă Kostenko.

— Ei, asta e totul? întrebă Stessel şi iscăli larg.

— Anatole, aş dori să-l văd pe acest Tanaka.

— Se cade oare?

— Prezidez societatea de binefacere din Port-Arthur şi fac parte din Societatea Crucii-Roşii. Datoria noastră este să avem grijă şi de prizonieri.

— Dar Tanaka e pur şi simplu un spion.

— Un general nu poate fi spion! El a venit la Arthur ca să facă o recunoaştere militară. S-ar fi putut să fii trimis şi tu, la fel, în Japonia.

— Asta ar mai trebui! Din fericire la noi, lucrurile nu merg până acolo.

— Deci, eu mă duc, iar tu fă cum vrei. Sunt de părere că şi tu trebuie să te duci să-l vezi.

— Aceasta va arăta ca o vizită din partea mea.

— Cred, excelenţă, că dumneavoastră puteţi vizita arestul, având ca pretext inspecţia gărzii şi cercetarea modului cum sunt trataţi deţinuţii, sfătui Reis.

— Dumneavoastră ce părere aveţi, Mihail Nikolaevici? îl întrebă Stessel pe Kostenko.

— Din punct de vedere juridic aveţi tot dreptul să-l vizitaţi pe Tanaka.

— Ei, dacă-i aşa, să mergem! Hei, care eşti acolo? Să mi se pregătească trăsura! strigă generalul, ordonanţelor.

Peste o jumătate de oră trăsura se opri în faţa comenduirii. Comandantul gărzii, Cij, dădu raportul şi-i conduse pe vizitatori în localul arestului.

— Generalul Tanaka se află aici, îi informă el pe soţii Stessel, oprindu-i în faţa unei celule.

Fu deschisă uşa. Vera Alexeevna intră cea dintâi. Tanaka sări în picioare şi-i sărută respectuos mâna pe care aceasta i-o întinse.

— Am venit ca reprezentantă a Crucii-Roşii, să aflu, dacă nu pot cumva să vă uşurez ultimele ceasuri, rosti generăleasa, cu glas cântător.

— Doamnă, sunt adânc mişcat de amabilitatea dumneavoastră. Singura mea dorinţă ar fi să fumez o ţigară bună de foi şi să beau o cupă de şampanie în sănătatea dumneavoastră, răspunse japonezul galant, înclinându-se de mai multe ori.

— Dorinţa dumneavoastră poate fi îndeplinită cu uşurinţă. Sper că n-ai nimic de obiectat? întrebă ea întorcându-se spre Stessel. Soţul meu, adăugă ea, prezentându-i-l lui Tanaka.

— Regret nespus că sunt nevoit să vă cunosc în asemenea împrejurări. Fără îndoială, însă că dumneavoastră, ca soldat, ştiţi prea bine că războiul îşi are legile lui, rosti Stessel de parcă s-ar fi scuzat. Pe lângă aceasta, aş dori să vă cunosc părerea ca militar asupra apărării Arthur-ului.

— Tot timpul am fost uimit de energia cu care, sub înţeleapta dumneavoastră conducere, fortăreaţa Port-Arthur a fost refăcută la drept vorbind de la pământ. Vom fi nevoiţi să facem mari sacrificii pentru a o cuceri.

Chipul lui Stessel se lumină de un zâmbet amabil:

— Sunt foarte măgulit de o asemenea apreciere a modestei mele activităţi. Aveţi vreo nemulţumire?

— Bineînţeles că nu. Îmi exprim adânca mea recunoştinţă pentru modul în care am fost tratat la judecată şi după

aceea, răspunse japonezul cu o uşoară nuanţă ironică.

În sfârşit generalul şi soţia lui plecară.

Acasă îi aştepta Reis, cu ordinul pentru executarea sentinţei, gata redactat, şi Saharov, care discuta aprins cu colonelul.

Căpitanul se oferi amabil să-i predea lui Tanaka ţigările de foi şi vinul, făgăduite de Vera Alexeevna, la care generăleasa mai adăugă nişte bomboane.

— Aşadar, Viktor Alexandrovici, vei avea grijă ca totul să fie în ordine? îl întrebă generăleasa pe colonel, ca în treacăt.

— Totul se va executa întocmai, excelenţă, răspunse Reis, inclinând respectuos capul.

Ajuns la comenduire, Saharov îi înmâna japonezului cele aduse. Tanaka îl invită şi pe el şi pe Cij, să-i ţină companie. Profitând că ştabs-căpitanul ieşise pentru o clipă, Saharov îi dădu lui Tanaka un pacheţel şi schimbă cu el câteva fraze scurte.

— Vă rog, domnule căpitan, să daţi aceste bomboane micii mele tovarăşe de nenorocire, Kuinsan. Să mai aibă o plăcere, înainte de a muri, îl rugă Tanaka.

— Dorinţa dumneavoastră va fi executată imediat, spuse căpitanul şi ieşi pe uşă.

Tanaka se grăbi să desfacă pachetul şi-şi vârî conţinutul lui în buzunare.

Saharov ieşi înaintea lui Cij în coridorul spre care dădeau uşile celulelor şi-i spuse ceva la ureche.

— Ţi se oferă astfel un prilej, poate unic în viaţa dumitale, de a te îmbogăţi repede şi cu uşurinţă, încheie el aproape în şoaptă.

Mai schimbară câteva vorbe la iuţeală, cu glas şi mai scăzut, apoi în mâinile lui Cij trecu un teanc de bancnote şi ambii ofiţeri se întoarseră la Tanaka.

În lipsa lor japonezul umpluse paharele. Privind vinul în lumină, îi invită să ciocnească cu el.

— Ce ar fi să jucăm o partidă de stos? propuse Cij.

— Din păcate nu dispun de fonduri, răspunse japonezul.

— Vă rog să primiţi un mic împrumut de la mine propuse Saharov întinzându-i un teanc de bilete de bancă.

— Dar cum am să vă restitui banii în caz că voi pierde?

— Când ne-om vedea pe lumea cealaltă.

Râseră cu toţii înveseliţi.

— Faceţi jocul vă rog, anunţă Cij. Tăiaţi, excelenţă.

Întinseră tustrei mâinile spre cărţi.

În ziua aceea la comenduire era de gardă secţia a treia din compania de pe Utios. Subofiţerul Jiganov, care era de rond, ca ajutor al comandantului gărzii, şedea la măsuţă şi-l asculta pe bombardierul Iarţev. Apăsând pe „o”, cu glas tărăgănat, ritmic, acesta spunea povestea lui Bova Crăişorul şi a Vasilisei cea frumoasă.

— Mare meşter la palavre eşti, băsmuitorule, spuse alene subofiţerul, se vede că limba ta n-are oase.

— Ţi, că straşnică ziulică a mai fost azi! Ba ni l-au adus pe praporşcikul nostru, ba pe şpioni. Să ştii că ăştia trebuiesc păziţi cu străşnicie că, doamne fereşte de ceasul rău, se fac nevăzuţi – şi atunci ne mănâncă magaoaia, grăi agale caporalul de schimb.

— De ce să se facă nevăzuţi? Fetele se încurcă în fuste, iar stârpitura de japonez trage la măsea cu ştabs-căpitanul, obiectă Jiganov. Ai să vezi c-o să-l ducă înapoi la ai lui cu onor, în caretă, aşa cum l-au adus încoace: „Poftiţi, luaţi-vă în primire iscilenţa voastră japoneză, că noi avem ghenerali berechet”, şuguia mereu Jiganov.

— Ehei, dacă ar fi fost ostaş, de rând, în loc să-l pună în jilţ la judecată i-ar fi cârpit una peste bot şi nu l-ar fi adus cu droşca până aci, observă Iarţev.

— Las-că l-am blagoslovit noi cu patul armei peste grumaz, când îl duceam la judecată. Tot am găsit prilej, iaca, să dau într-un gheneral, batâr că nu-i de-ai noştri, se amestecă în vorbă Grunin, un ostaş pistruiat şi tăcut.

— Şi nu ţi s-au uscat mâinile?

— Da' de unde! au prins şi mai multă poftă…

— Ei, atunci nu ştiai ce-i cu el. Fii pe pace: acum, îţi arde el una peste bot şi n-o să-i zică nimeni nici dă-te mai încolo.

— Gheneralu, frate, e tot gheneral, iar ostaşul de rând tot ostaş de rând rămâne, încheie Jiganov, oftând.

— Mai e puţin până la schimb; trebuie să trezesc oamenii, spuse Bulkin ridicându-se în picioare.

Schimbul plecă curând la posturi.

— Îmi permiteţi să ies o clipă până afară? îi ceru voie Tanaka lui Cij.

— Numaidecât, excelenţă; chem îndată un ostaş de la corpul de gardă. Hei, Grunin, ia-ţi arma şi condu-l pe arestat până la privată, ordonă Cij.

Japonezul porni pe coridor urmat de soldat. Cij şi Saharov rămaseră singuri în cameră, continuând să joace cărţi.

— Hai să-i mai tragem o partidă, propuse Saharov.

— Daţi-luaţi, daţi-luaţi, rosti Cij, punând cărţile în dreapta şi în stânga. Daţi! Stimate Vasili Vasilievici, îmi permiteţi să vă cer banii.

Căpitanul îi întinse o bancnotă de cinci ruble.

Trecură vreo zece minute.

— E timpul! rosti Cij.

— Mai stăm vreo cinci minute.

— Timpul costă bani, spune un proverb american.

Saharov îi întinse mai multe bancnote.

Ştabs-căpitanul mai aşteptă puţin, şi apoi se ridică.

— Grunin! De ce n-a ieşit arestatul până acum? îl întrebă el pe soldat.

— Îşi face încă nevoile.

— Ia bate tare în uşă. E timpul să iasă.

Soldatul începu să dea cu pumnul în uşă, dar nu primi nici un răspuns.

— Spargeţi uşa! zbieră Cij, ca scos din minţi. Trimiteţi doi oameni să cerceteze clădirea pe dinafară!

Ostaşii din corpul de gardă se alarmară. Bulkin şi mai mulţi alţi soldaţi ieşiră repede afară. Latrina era goală, iar gratiile de la fereastra ei, tăiate.

— Te dau în judecată, ticălosule! răcni ştabs-căpitanul, năpustindu-se cu pumnii asupra lui Grunin.

— Iertaţi-mă, înălţimea voastră, îngâna soldatul, abia mai mişcându-şi buzele strivite de lovituri.

— Marş la arest! Unde-i caporalul de schimb? Da' tu, ce-ai păzit? La judecată şi cu tine! Vă învăţ eu cum se face serviciu pentru maiestatea sa imperială, tuna Cij.

— Trebuie să se raporteze imediat la comandamentul lui Stessel că japonezul a evadat, aminti Saharov. Mă duc eu acolo.

— Îţi sunt foarte recunoscător. Deocamdată, eu am să organizez urmărirea evadatului prin împrejurimi…

Căpitanul ajunse agale la comandament, îl trezi din somn pe Reis şi-i raportă cele întâmplate.

Colonelul ordonă să fie chemaţi numaidecât Mikeladze, Poznanski şi şeful poliţiei Tautz. Când aceştia se prezentară, şeful de stat-major le ceru să ia imediat cele mai energice măsuri pentru prinderea evadatului.

— Nu prea cred să se mai poată face ceva: noaptea e întunecoasă, şi a trecut destul de mult timp; s-a putut ascunde foarte uşor la chinezi; totuşi, trebuie căutat, încheie Reis întunecat.

— Am să-l găsesc măcar că s-ar ascunde şi în fundul mării, pe onoarea mea de jandarm! rosti Mikeladze cu înflăcărare.

— De dumneata, prinţule, o să avem nevoie mâine dimineaţă! răspunse Reis. Şeful poliţiei şi ajutorul dumitale se vor descurca şi singuri.

Tautz şi Poznanski se priviră unul pe altul cu înţeles.

Tanaka nu putu fi găsit. Dimineaţa, Reis raportă totul lui Stessel.

— În afară de asta, chinezoaica condamnată la spânzurătoare a fost găsită moartă la ea în celulă. În urma autopsiei, s-a constatat că a murit otrăvită.

— Cu atât mai bine! Nu mai avem bătaie de cap şi cu ea. Comandantul gărzii, caporalul de schimb şi santinela, care

l-au scăpat ca nişte gură-cască pe Tanaka, să fie daţi imediat în judecată, ordonă generalul.

Judecata avu loc în aceeaşi zi. Cij fu condamnat la trei luni de arest după terminarea războiului, Jiganov, la degradare, iar Grunin, că vinovat principal, la moarte prin împuşcare. De astă dată Stessel confirmă sentinţa fără s-o mai citească. Grunin fu executat în aceeaşi noapte.

Când vestea celor întâmplate ajunse la bateria Zaliternaia, Boreiko, fără să se sinchisească de soldaţii dimprejur, izbucni într-un torent de înjurături crâncene la adresa lui Stessel şi a tuturor generalilor îndeobşte.

— Ticăloşii! Ei i-au dat japonezului drumul, iar lui Grunin i-au făcut seama fără să aibă vreo vină! strigă indignat porucikul.

După câteva zile evadarea lui Tanaka începu să fie dată uitării. La cererea marinarilor, cazul Rivei fu deferit judecăţii lor. Zvonariov se întoarse la Zaliternaia, iar Varia, fericită, găsea în fiece zi un pretext ca să-şi facă apariţia acolo. Japonezii reîncepură bombardarea forturilor şi a oraşului. Viaţa fortăreţei era din nou plină de episoadele războiului. Kondratenko luă o serie de măsuri pentru îmbunătăţirea apărării. Îndeosebi, se hotărî amenajarea unor amplasamente suplimentare de artilerie. În fortăreaţă nu mai erau însă tunuri, aşa că trebui să fie cerute de la marinari.

Belîi şi Kondratenko se duseră să discute această chestiune cu amiralul Uhtomski şi cu Viren, ajutorul său. Discuţia începu printr-un schimb de informaţii asupra situaţiei în care se aflau fortăreaţa şi flota.

— În câteva zile, escadra va termina repararea tuturor avariilor, şi atunci, va fi iar aptă de luptă, vesti Uhtomski.

— Prin urmare, veţi încerca din nou să ieşiţi din Arthur, spuse Belîi dezamăgit.

— Ba nu, Vasili Feodorovici, n-avem de gând să facem acest lucru. Atât eu, cât şi Robert Nikolaevici Viren suntem amândoi împotriva ieşirii escadrei. Dacă data trecută am

scăpat relativ uşor, acum am fi ameninţaţi cu scufundarea inevitabilă a tuturor navelor, datorită superiorităţii copleşitoare a forţelor japoneze.

— Se pare însă că Togo este ocupat în prezent cu repararea navelor lui. După cât se aude s-ar fi ales şi el cu mai multe nave scoase din acţiune, aşa că nu se ştie în ce măsură e mai puternic, decât dumneavoastră, obiectă Kondratenko.

— Chiar dacă ar avea de două ori mai multe nave avariate decât noi, şi tot e mai puternic. De aceea, nici nu ne mai gândim să plecăm din Arthur. Aşteptăm să sosească Rojestvenski – atunci fireşte că escadra îi va ieşi înainte. Tocmai în vederea acestei împrejurări ţinem toate navele gata pentru luptă.

— Despre plecarea escadrei a II-a din Kronstadt nu se aude nimic. Prin urmare sosirea ei la Arthur nu e de aşteptat, în cel mai bun caz, decât peste vreo două luni şi jumătate, trei, adică prin noiembrie. În acest timp, se pot întâmpla multe.

— Sper că n-aveţi de gând să predaţi fortăreaţa până atunci!

— În treacăt fie zis, nimeni nu va preda Arthur-ul, făcând abstracţie de cazul că el va fi luat cu asalt.

— Bineînţeles că noi o să vă ajutăm cu foc de artilerie şi detaşamente de infanterie marină.

— Flota poate să ne dea un ajutor şi mai preţios, în materie de guri de foc şi de proiectile, interveni Belîi, care până atunci tăcuse. Avem nevoie de vreo 30 de piese de calibru mic şi mijlociu, cu proviziile reglementare de proiectile. Cei doi amirali care nu se aşteptaseră pesemne la o asemenea cerere se arătară cam încurcaţi.

— Nu poate fi demontat nici un tun de pe nave, fără a se prejudicia capacitatea lor combativă, bâigui Viren.

— Dezarmaţi navele mici: Zabiaka, Gaidamak, vasul de transport Angara, torpiloarele staţionate în port, devenite

inapte pentru serviciu în urma avariilor suferite, propuse Kondratenko.

— Roman Isidorovici, sunteţi uimitor de bine informat despre tot ce avem şi unde se află, observă mirat Uhtomski.

— Mă preocupă tot ce poate spori apărarea fortăreţei. Să-mi fie cu iertare: deunăzi, într-o seară, m-am abătut pe la dumneavoastră prin port şi m-am informat în toate privinţele, răspunse generalul, zâmbind pe sub mustaţă.

După un scurt schimb de cuvinte marinarii cedară.

— Acum, să stăm de vorbă asupra utilizării artileriei navale de mare calibru pentru nevoile apărării terestre, propuse Belîi. Deocamdată navele irosesc obuzele în mare măsură, fără nici un rost.

—… ele trag la cererea dumneavoastră, ripostă Viren.

— Foarte adevărat; dar în situaţia tactică din zilele trecute nu era posibil să se pună totul la punct. E necesar ca fiecare navă să-şi instaleze la uscat un post de observaţie propriu, cu care să aibă legătură telefonică. În plus, am să indic pentru toţi sectoarele de tragere. Atunci, la apariţia obiectivului se va şti îndată care navă trebuie să deschidă focul.

— Ofiţerii cu artileria de pe toate cuirasatele şi crucişătoarele vor fi trimişi la dumneavoastră chiar mâine îl asigură Uhtomski.

Cu aceasta partea oficială a întrevederii luă sfârşit. Vizitatorii şi gazdele trecură în careu. Peste puţin intră comandantul cuirasatului Retvizan, Şensnovici, care era încă pansat după rănirea pe care o suferise la 28 iulie. Venise însoţit de Essen, comandantul navei Sevastopol. Şensnovici ceru permisiunea de a da citire planului de acţiune a flotei pentru viitor.

— Chestiunea aceasta este rezolvată: rămânem la Arthur atâta timp cât va rezista fortăreaţa, şi numai la caz de extremă nevoie om încerca să răzbim eventual spre vreun port neutru, se grăbi Viren să protesteze.

— Eu cred că ar trebui să străpungem blocada, navă cu navă, individual, şi mă gândesc în primul rând la cuirasatul Baian, care are o viteză de 20 noduri. Dacă ar ieşi pe înnoptate din Arthur, în zori ar fi la 100-120 mile de Arthur, adică aproape de Ţindao.

— Până la toamnă nu mai e mult. Atunci nopţile sunt lungi, întunecoase şi cu ceaţă deasă. În asemenea împrejurări va fi imposibil să se menţină pe mare o blocadă perfectă, se asocie Essen la propunerea lui Şensnovici. Am să-mi încerc şi eu atunci norocul cu cuirasatul meu care are viteză mică.

— Uitaţi de minele cu care japonezii împânzesc în fiecare noapte rada exterioară, obiectă Uhtomski. Înainte de a forţa blocada ar trebui să răzbim printr-o adevărată mare de mine, adăugă el.

— Ei, minele pot fi dragate.

— Asta ar putea atrage atenţia japonezilor şi ei s-ar pune imediat în gardă.

Cei doi generali îşi luară rămas bun de la marinari şi se duseră la Stessel, să-i raporteze cum decursese consfătuirea.

La el îl găsiră pe locotenent-colonelul Verşinin, comisarul oraşului. Înalt, cu barba lată, parc-ar fi fost un negustor de la Nijni. Asemănarea aceasta era scoasă şi mai mult în evidenţă de accentul cu care vorbea, de felul în care apăsa pe „o”, ca cei de pe Volga. Colonelul era foarte emoţionat.

— Întrucât dumneata eşti ofiţer de artilerie şi fiindcă în prezent ducem o mare lipsă de artilerişti, va trebui să-ţi predai lucrările civile şi să iei în primire o baterie, după cum va hotărî generalul Belîi, îi spunea Stessel aprins.

— Sunt numit comisar prin înalt ordin şi fără o dispoziţie de la Petersburg nu-mi părăsesc postul, se împotrivea locotenent-colonelul.

— Vei fi tradus în faţa curţii marţiale, pentru neexecutare de ordin într-o fortăreaţă asediată. Marş afară! termină Stessel, de astă dată răstit.

Verşinin se întoarse, prea puţin reglementar, şi ieşi.

— S-a îngrăşat de bine ce-i merge. Nu vrea să mai ştie de disciplină, îşi vărsă năduful Stessel către Kondratenko şi Belîi, care intraseră în cabinet.

— Ca ofiţer de artilerie, Verşinin nu mai e bun de nimic – a rămas în urmă, a uitat şi ce ştia cândva. Scutiţi-mă de el! interveni Belîi.

— Ei, atunci am să-l pun să strângă morţii; măcar acolo să fie de folos, hotărî Stessel.

Verşinin intrase în cabinetul lui Reis. Cu glasul tremurând de emoţie, îl imploră pe şeful de stat-major să-l scape de serviciul operativ.

— Ajutaţi-mă, Viktor Alexandrovici, nu mă lăsaţi. Am să vă fiu recunoscător.

Colonelul rămase o clipă pe gânduri.

— Mă tem că generalul o să se încăpăţâneze acum. Aşa că n-o să ai ce-i face. Dacă nu te supui, tună şi fulgeră. Poate că ai face bine să te duci la Vera Alexeevna. Când vrea, numai ea e în stare să-l strunească.

— Generăleasa nu prea mă are la inimă. Am refuzat aplicarea unei taxe pentru fondul societăţii de binefacere. Îmi cerea ceva ilegal… ei, şi s-a supărat pe mine.

— Oferă-i din partea dumitale, personal, o miişoară, două, pentru operele de binefacere. Poate c-o împaci.

Verşinin îl salută şi, vrând nevrând, se duse la Vera Alexeevna. Generăleasa îi făcu o primire foarte rece: deşi îi primi darul, nu-i făgădui sprijinul ei:

— Nu mă amestec în chestiunile de serviciu ale soţului meu. Dacă se va ivi prilejul, îl voi întreba ce-i cu dumneata.

Neputând obţine mai mult, comisarul, îngrijorat, plecă acasă.

În aceeaşi noapte Verşinin fu numit la comanda unei unităţi de jandarmi, care, ajutaţi de chinezi, aveau sarcina de a ridica cadavrele de pe străzi. Îl apucă o greaţă cumplită. Nu putea să suporte duhoarea de hoit.

Dimineaţa se întoarse acasă mai mult mort decât viu şi, ocărându-l de mama focului pe Stessel, se apucă să

colecteze bani pentru o nouă donaţie destinată atotputernicei generălese.

La masă, Vera Alexeevna trăgea cu urechea la discuţiile bărbaţilor.

— Aşadar, marinarii consimt să ne dea tot concursul? întrebă Stessel după ce-i ascultă pe Belîi şi pe Kondratenko.

— Pe deplin. Au fost foarte îndatoritori, recunoscu Belîi.

— De unde şi până unde? Au simţit, probabil, că la Arthur începe să miroase a pârleală şi că fără noi s-a isprăvit cu ei. Pe mare – Togo; pe uscat – Noghi; iar ei, între două focuri – s-au dus pe copcă!

— Pe poziţii e o duhoare insuportabilă. Nu ştiu ce să mai fac, E cald şi mormanele de cadavre emană miasme îngrozitoare, observă Kondratenko.

— Subbotin recomandă ca oamenii să-şi introducă în nări tampoane de cârpe muiate în terebentină. Am şi dat ordin în consecinţă.

— Nu ştiu dacă aşa ceva e suportabil, se îndoi Belîi.

— Da' ce, îi întreabă cineva pe răcani?

Oaspeţii îşi luară rămas bun de la gazde.

Chiar a doua zi la bateria Zaliternaia, Melnikov, felcerul companiei, împărţi tampoane de cârpe la soldaţi.

— Vârâţi-le în nas, ca să nu vă măi pută hoiturile gălbejiţilor, explică el.

Blohin îşi vârî cârpe în nas şi trase aer pe nări. Îndată însă începu să strănute cumplit.

— Nu face doi bani! Te gâdilă, da' duhoarea tot se simte!

— Dacă ai să-i înmoi în terebentină, nu mai simţi nimic.

Ostaşul ascultă sfatul, dar îşi smulse numaidecât tamponul din nas:

— Care a scornit-o şi pe asta? se oţărî el. Te ustură de vezi stele verzi – cum o să-l ţii în nas?!

— Aşa a dat orden gheneralu' Stesselev!

— Să-şi vâre el sub coadă cârpe cu terepentină, că poate s-o face mai deştept! îşi dădu cu părerea Blohin, în râsetele tuturor.

Trecură câteva zile. În fortăreaţă se reparau în grabă stricăciunile şi se ridica un şir de întărituri pe linia a doua de apărare – creasta Skalistâi – şi între cele două coline denumite Orlinoe Gnezdo. Stessel inspectă cu teamă sectoarele neprimejduite şi-i felicită pe soldaţi pentru vitejia de care dăduseră dovadă în lupte. La comandamente se ticluiau rapoarte sforăitoare şi se alcătuiau liste peste liste de cei propuşi pentru decorare. Zeci de ambuscaţi, care râvneau cutare sau cutare decoraţie, îi dădeau târcoale Verei Alexeevna.

Generăleasa le primea ofrandele cu bunăvoinţă şi, potrivit cu valoarea acestora, obţinea de la soţul ei cutare sau cutare distincţie pentru solicitator.

Într-una din zilele acelea, la Arthur sosi de la Cifu o goeletă chineză, cu care veni locotenentul de cazaci Hristoforov, deghizat în chinez, cu un mesaj din partea lui Korupatkin. Din portul militar, unde goeleta fusese pilotată de torpilorul de gardă, locotenentul se duse direct la comandamentul lui Stessel şi fu primit de Reis, deoarece Stessel lipsea.

— Ce veşti ne aduci? întrebă colonelul.

— Veşti bune! Maiestatea sa a dispus ca fiecare lună de serviciu executat de militarii din garnizoana Arthur să fie considerată, cu începere de la 1 mai, egală cu un an. Pe deasupra, cu ocazia naţterii moţtenitorului tronului, l-a numit pe generalul Stessel aghiotant imperial, iar pe colonelul Semionov, aghiotant ŕ la suite. Apoi a conferit generalului Stessel, pentru bătălia de la Kindjou, ordinul Sfântul-Gheorghe clasa a III-a; generalului Fok, pentru aceeaşi bătălie, o sabie de aur cu briliante; iar lui Nadein, ordinul Sfântul-Gheorghe, clasa a IV-a.

Veştile se răspândiră repede pretutindeni în Arthur. Toţi cei către nu erau de serviciu se grăbiră să se înfiinţeze la comandament. Doi curieri călări fură trimişi numaidecât după Stessel.

De îndată ce hârtiile primite fură descifrate, Reis se duse în primul rând la Vera Alexeevna şi-i comunică textul telegramelor. Generăleasa era radioasă:

— Anatole – general-aghiotant, curtean! N-aş fi crezut niciodată!

— Regretabil, Vera Alexeevna, maică dragă, exclamă Nikitin, intrând neanunţat, ca un prieten al casei ce era. Eu am prezis întotdeauna că soţul şi stăpânul dumneavoastră va ajunge nu numai general-aghiotant, dar chiar feld-mareşal! Ţineţi minte vorba mea! Deocamdată, maică dragă, îngăduiţi să vă sărut mânuţa de soţie de general-aghiotant, urmă Nikitin, înclinându-se; şi primiţi felicitările mele călduroase cu prilejul acestei bunăvoinţe din partea maiestăţii sale.

Vera Alexeevna îi mulţumi.

— Atâta numai, că lucrurile sunt cam jenante în ceea ce priveşte Kindjo-ul. Doar ştie toată lumea din Arthur că Anatole n-a fost acolo şi că pe deasupra la Kindjou am pierdut şaptezeci de tunuri. E mai bine ca ordinul de zi să sune astfel: „… pentru luptele duse pe poziţiile înaintate”. În fond, lucrurile nu se schimbă. Fok şi Nadein nu vor face obiecţiuni şi nimeni nu va îndrăzni să zică ceva, îi spuse ea lui Reis. Ce părere ai, Viktor Alexandrovici?

— Împărtăşesc întru totul părerea excelenţei voastre.

În seara aceea, la Stessel acasă, fu sărbătorit noul general-aghiotant şi cavaler al ordinului Sfântul-Gheorghe. Oaspeţii soseau pe rând. Dineul plin de voioşie se prelungi până târziu după miezul nopţii.

Totuşi, vestea decorărilor nu fu întâmpinată pretutindeni aşa cum o primiseră cei din anturajul lui Stessel. Aflând că fusese şi el decorat, generalul Nadein se miră:

— Pentru şe mi-au dat cruşea? fonfăia el nedumerit.

— N-am meritat-o. E o greşeală la mijloc. Şineva nu a raportat ţarului situaţia ecjactă. Trebuie lămurit totul.

Îşi părăsi în grabă adăpostul din spatele masivului Skalistâi, unde se stabilise de la începerea asediului, ceru

să i se aducă numaidecât calul şi porni spre Stessel.

Apariţia bătrânului fu primită cu entuziasm. Toată lumea îi cunoştea firea îndărătnică, iar vizita pe care o făcea acum lui Stessel era privită ca o manifestare a stimei şi devotamentului său faţă de noul, prin graţia ţarului, general-aghiotant. Vera Alexeevna îl conduse personal la masă şi stărui să ia loc lângă ea. Nadein, cu politeţa din alte vremuri, fonfăia cu gura lui ştirbă complimente în stil înflorat la adresa stăpânei casei.

— Mitrofan Alexandrovici, dar şi dumneavoastră sunteţi de felicitat ca distins cu un înalt ordin, prin graţia suveranului, îi spuse generăleasa.

— Cu mine ş-a făcut o greşeală, numele meu a nimerit pesemne din întâmplare în ordin.

— Cum aşa, din întâmplare? Soţul meu v-a propus pentru decorare şi aţi fost decorat.

— N-am făcut nici o faptă vrednică de o aşemenea răsplată. Să şe şcrie ţarului că ş-a făcut o greşeală.

— Nu cumva sunteţi de părere că şi recompensele date lui Anatole sunt nemeritate? întrebă supărată generăleasa.

— Despre soţul dumneavoastră nu pot şpune nimic, căci nu ştiu pentru şe a fost decorat.

După aceea, Nadein îl luă pe Stessel la o parte şi-i expuse îndoielile lui. Generalului îi trebui mult timp până să înţeleagă ce vrea.

— Vi s-a dat o decoraţie – ei, bucuraţi-vă şi nu importunaţi fără rost persoana sacră a suveranului! îi recomandă el lui Nadein.

Bătrânul nu se potolea însă deloc.

— Faceţi cum vreţi. Nu sunt de acord cu intenţiile dumneavoastră, dar nu pot să vă interzic să scrieţi, dacă doriţi acest lucru, rosti Stessel, enervat.

Nadein se grăbi să-l salute şi se întoarse pe poziţii.

În seara aceleiaşi zile, cu pană de gâscă – fiindcă ignora peniţele de oţel – scria îngrijit pe hârtie groasă de pergament: „Prea luminate Monarh şi împărat Suveran,

Prea milostive Ţar…” expunându-şi toate îndoielile în legătură cu decorarea lui.

Când raportul lui Nadein îi fu înmânat lui Stessel, acesta îl zvârli cu ciudă lui Reis.

— Ascunde-l şi comunică-i nerodului bătrân că scrisoarea a fost expediată cu primul curier, la Cifu…

Zvonariov fu cel care aduse veştile la bateria Zaliternaia. Intrând în adăpostul lui Boreiko, strigă:

— A venit corespondenţa: pe Stessel…

— L-au trimis la toţi dracii? se bucură porucikul.

— L-au numit general-aghiotant şi i-au dat crucea Sfântul-Gheorghe clasa a III-a.

— Asta-i pesemne la rugămintea mikadoului japonez – că l-a făcut scăpat pe Tanaka.

— L-au decorat şi pe Fok…

— Pentru pierderea poziţiilor de la Kindjou?

Soldaţii erau indignaţi, uimiţi.

— N-am auzit ca gheneralul Stesselev să fi făcut vreo faptă de vitejie! spunea Blohin. Iacă, Belîi al nostru ar merita mai mult: zi şi noapte îl vezi umblând călare prin baterii.

Ştirea despre echivalarea unei luni de serviciu la Arthur cu un an întreg, stârni mult mai multă vâlvă.

— Va să zică, atunci când s-o isprăvi războiul ne ducem cu toţii acasă, spunea Belonogov, visător.

— N-o să se sfârşească aşa curând războiul ăsta! se îndoi Blohin. Ehei, dacă ar învârti treburile nişte ostaşi de-ai noştri, ne-am înţelege într-o clipă cu japonezii!

— Cu cine, cu gheneralii lor?

— La naiba! Tot cu ostaşii. De bună seamă că şi ei duc dorul muierilor lor.

— Uşor ţi se pare ţie totul, Filea! Ia, du-te până la bateriile B şi du-i căpitanului situaţia asupra consumului de obuze, ordonă Rodionov, comandantul secţiei.

A doua zi se comunică unităţilor că va avea loc o paradă pe una din pieţele ferite de bombardamentele japoneze. Cerul era senin. Marea scânteia în razele soarelui. Japonezii erau

liniştiţi. Arthur-ul se însufleţi; pe străzi forfoteau trecători, prăvăliile făceau vânzare bună. Trupele fură aliniate în careu, în piaţă, nu departe de casa lui Stessel. În mijloc fusese pus un tetrapod acoperit cu brocart argintiu şi în jurul acestuia se adunase tot clerul din Port-Arthur, în odăjdii strălucitoare. Stând în faţă, înconjurat de o suită numeroasă, Stessel tot şoptea destul de tare preoţilor, zorindu-i să termine mai repede. În cele din urmă protodiaconul cântă ultima urare „… întru mulţi ani pentru acea cetate ocrotită de Dumnezeu şi pentru cei ce sălăşluiau într-însa”… şi tedeum-ul luă sfârşit. Stessel păşi în mijlocul careului şi dădu citire, cu glas de stentor, telegramelor ţarului, felicitând garnizoana cu prilejul distincţiilor acordate de maiestatea sa. După aceea, Fok se desprinse din suită şi începu o cuvântare în cinstea lui Stessel:

— Generalul-aghiotant este o persoană apropiată maiestăţii sale. El reprezintă în Arthur persoana sacră a împăratului. Generalul Stessel, comandantul nostru, este gloria şi mândria noastră. Sub conducerea lui nu ne paşte pieirea. În cinstea eroului Arthur-ului: ura!

Fanfara intonă un marş tunător. Fok şi Stessel se sărutară solemn.

După paradă Essen prezentă şi el generalului-aghiotant felicitări. Ca de obicei, Stessel îl întâmpină cum nu se poate mai curtenitor şi mai amabil.

— Excelenţă, îmi permit să vă rog ceva, declară marinarul.

— Sunt gata, anticipat, să vă satisfac dorinţa, Nikolai Ottonovici.

— Vă sunt extrem de recunoscător pentru toată bunăvoinţa pe care o arătaţi modestei mele persoane. Aş dori să vă solicit graţierea doamnei Blum, condamnată într-un proces de pretins spionaj, împreună cu generalul Tanaka.

— Cum, n-a fost încă spânzurată?

— Nu! Începând de ieri, ea este creştină ortodoxă. Ieri cazul ei a fost judecat de tribunalul militar al marinei, sub preşedinţia mea, şi am hotărât să intervenim pe lângă dumneavoastră pentru graţierea ei.

— Ei, Dumnezeu e milostiv cu ea. O graţiez, lua-o-ar naiba, dar să nu mai aud de ea, aprobă cu mărinimie Stessel.

Essen se grăbi să-i mulţumească şi se retrase. Akinfiev îl aştepta ceva mai departe, negăsindu-şi locul de parcă ar fi stat pe ace.

În aceeaşi zi, spre mirarea ei, Varia dădu cu ochii pe Etajeră de Riva, care se plimba braţ la braţ cu Akinfiev. Rivala ei era din nou liberă. Se duse să-i ceară lămuriri Jeltovei.

— Mâine se cunună cu locotenentul, îi explică Maria Petrovna.

Varia sări în sus de bucurie şi o săruta năvalnic pe Jeltova.

— Ce bine-mi pare! A fost pusă în libertate şi…

—… şi nu-ţi mai ameninţă fericirea cu Zvonariov, termină în locul ei Jeltova.

Fata o sărută încă o dată cu căldură.

Biserica garnizoanei strălucea de lumini.

Essen, împreună cu un grup de ofiţeri de pe nava aflată sub comanda lui, îl înconjurau pe Andriuşa Akinfiev, care aştepta îmbujorat de emoţie. Lângă altar, Boreiko discuta cu preotul, cu diaconul şi dascălii asupra amănuntelor slujbei. Lângă el era Zvonariov, cu mănuşi albe şi cu un buchet de flori în mână.

— Cam întârzie mireasa, mormăi porucikul, nemulţumit.

În cele din urmă, Riva îşi făcu apariţia, însoţită de cele două institutoare şi de Jeltova.

— Staţi alături. Mirele, la dreapta, mireasa la stângă; ţineţi-vă de mâini, porunci Boreiko. Serioja – panglica, să le legăm mâinile ca să nu fugă de la cununie! glumi el.

— Apropiaţi-vă mirilor, glăsui preotul. Tânăra pereche păşi spre altar.

Slujba începu. Praporşcikul şi Boreiko ţineau pe rând cununile deasupra Rivei şi a lui Akinfiev. Când cununia era pe sfârşite, Varia Belaia intră în biserică cu un buchet de trandafiri. Se strecură anevoie în faţă şi se uită cu luare-aminte împrejur; chemând în şoaptă un matroz, îl rugă să dea buchetul miresei după cununie. Puse matrozului în mână o hârtie de o rublă, îşi lăsă peste frunte vălul de soră şi ieşi grăbită din biserică. În uşă, se întoarse, se uită la mire şi la mireasă şi, fericită, fugi în pridvor.

— Nevasta să se teamă de bărbat! glăsui diaconul.

— Dar nu prea, prea! îi tună la ureche Boreiko Rivei, ţinând isonul.

Slujba se sfârşi. Toţi cei de faţă se înghesuiră să felicite tânăra pereche. Se apropie şi matrozul cu buchetul.

— M-a rugat să vi-l dau o domnişoară soră, spuse el.

— Care soră? întrebă mirată Riva.

— Nu ştiu. O fată subţirică, gingaşă, cată repede cu ochii în toate părţile. Iacătă, a scăpat jos aiasta. Matrozul întinse o batistuţă cu tiv de dantelă.

De la biserică, tânăra pereche şi invitaţii plecară spre căsuţa Rivei din Oraşul-Nou.

Essen şi Jeltova, naşii, dăruiră tinerilor însurăţei, drept binecuvântare, o icoană. Olia şi Liolia îi împroşcară cu boabe de orez, iar Boreiko, vădindu-şi toată puterea plămânilor, răcni tradiţionalul: Amar! Amar! Cam ruşinaţi, Andriuşa şi Riva se sărutară în aplauzele musafirilor.

— Ei, şi acum: Amar! – pentru cavalerii şi domnişoarele de onoare! răspunse Andriuşa.

— Amar! Amar! îl susţinură ceilalţi în cor.

Zvonariov atinse delicat cu buzele obrăjorul Liolei Lobina, dar Boreiko o sui pe scaun pe gingaşa Olia şi o sărută din inimă, cu atâta înflăcărare, încât fu răsplătit pe loc cu o palmă răsunătoare.

— Ursul acesta nu sărută – muşcă! strigă fata mânioasă. Mă temeam c-o să mă înghită de vie. Să nu te mai atingi de mine, auzi, neîndemânaticule!

— Dar am făcut-o, ca să zic aşa, din dragoste, se dezvinovăţi porucikul şi fu din nou răsplătit cu o palmă dar de astă dată cu una uşoară de tot.

— Vorbeşti prostii! Cine să creadă că o asemenea matahală e în stare de simţăminte duioase, omeneşti? Eu, în orice caz, nu!

— Pildele rele sunt molipsitoare; ei, acum cine vine la rând? întrebă Essen.

— Serioja Zvonariov cu amazoana lui, răspunse Boreiko.

— A, să nu uit: am primit de la o soră necunoscută un splendid buchet de flori, anunţă Riva. Nu şi-a spus numele, dar la plecare a pierdut batista asta. Cine ar putea să fie?

Liolia Lobina şi Jeltova se apropiară şi cercetară batista.

— Ea Varei Belaia o recunoscu Liolia. Miroase a farmacie – aşa că a ei e. Numai ei nu-i plac parfumurile şi preferă să miroase a fenol sau a grajd.

— E o fată de ispravă! Am spus întotdeauna că are un suflet minunat! spuse Olia cu căldură.

— Sunt foarte, foarte mişcată de atenţia ei şi te rog, Serioja, să-i mulţumeşti călduros din partea mea, spuse Riva.

— Mă tem că n-am s-o văd curând, Rivocika.

— Mai întâi că nu mai sunt Riva, ci Nadejda Sergheevna Akinfieva, iar pentru prieteni, simplu – Nadia; şi apoi, ai s-o vezi chiar astăzi. Probabil că tot ea o să te găsească şi o să te descoasă cu de-amănuntul în privinţa cununiei. Pentru ea, toate acestea prezintă un mare interes. Doar se ştie că noi, femeile, suntem foarte curioase când e vorba de o poveste de dragoste.

Oaspeţii îi însoţiră pe tinerii însurăţei, care plecau la Liaoteşan, până la debarcader, unde erau aşteptaţi de o şalupă, pavoazată cu pavilioane, trimisă de pe Sevastopol. Strigară pentru ultima oară Amar! şi ciocniră cu tânăra pereche ultimele pahare de vin. După aceea, şalupa se desprinse de cheu şi se îndepărtă pe oglinda netedă a radei care începea să se întunece. Invitaţii se împrăştiară.

Lângă casa lui Stessel, Zvonariov se întâlni pe neaşteptate cu Varia, Părea că fata îl aştepta.

— Nadejda Sergheevna Akinfieva m-a rugat să-ţi transmit mulţumirile ei pentru flori.

— Nu cunosc o persoană cu acest nume!

— Tăgăduieşti că azi ai fost la biserică, la cununia ei?

— Pesemne că ai visat!

—… şi că ţi-ai pierdut acolo batista?

— Acolo? Vai, cât am căutat-o! se dădu de gol Varia.

— Aşadar tot dumneata ai fost! exclamă triumfător Zvonariov.

— Ei şi? Ce dacă am fost?

— Fapta asta a dumitale m-a mişcat. Nu mă aşteptam deloc ca o amazoană fioroasă să fie capabilă de un asemenea gest faţă de o femeie „pierdută”, după cum spui dumneata.

— Ei, ce a fost a fost. Acum, din moment ce s-a însurat cineva cu ea, înseamnă că s-a cuminţit şi a devenit o adevărată doamnă, răspunse Varia, cu toată seriozitatea.

— Varia, eşti fermecătoare în naivitatea dumitale!

— Iar dumneata eşti… pur şi simplu greu de cap – nu pricepi nimic! Ei, povesteşte-mi amănunţit cum a fost! încheie ea, luându-l de braţ.

Praporşcikul trebui s-o conducă până acasă, povestindu-i colorat cum decursese cununia.

— Şi acum, Varia, e rândul dumitale. Gantimurov nu visează altceva decât să te vadă soţia lui.

— N-am să mă mărit niciodată cu o târâtoare ca el.

— Dar cu o netârâtoare?

— Am să mă mai gândesc; în orice caz, va trebui să fie mult mai deştept şi mai ager la minte decât dumneata! Spunând aceste cuvinte, Varia o luă la fugă, fluturând mâna în semn de salut.

Zvonariov zâmbi şi-şi văzu de drum. Pentru întâia oară se gândi la ea ca la eventuala lui soţie. Şi cu tot efortul său de a alunga acel gând, fără voia lui îi revenea mereu în minte.

Capitolul IV.

În urma asalturilor din august, japonezii se apropiaseră, pe frontul de est al apărării, la 200-250 de paşi de fortul 2, de bateria B şi de luneta Kuropatkin. Prin aceasta, fortificaţiile frontului de nord, învecinat, adică redutele Kumirnenski şi Vodoprovodnâi, rămase acum mult înainte, erau expuse focului din flanc şi, parţial, chiar din spate: garnizoana redutelor era asigurată de companiile regimentului 26 Est-siberian tiraliori, al colonelului Semionov, al cărui post de comandă era situat în imediata lor apropiere, în satul Palidjuan.

Abia restabilit, şchiopătând, sprijinindu-se în baston, Endjeevski se duse la Semionov.

— De ce ai ieşit din spital în halul acesta? îl întrebă colonelul. Eşti invalid de-a binelea.

— Am fost şters din controalele spitalului, după ce am fost reexaminat de către comisia regimentului 14 care m-a declarat apt pentru serviciul de front.

— Ei, atunci du-te la regimentul 14, la Saviţki. Să se spele pe cap cu dumneata!

— Permiteţi să-mi iau din nou în primire detaşamentul de cercetare.

— Vrei cumva să te poarte pe braţe în recunoaştere?

— N-o să rămân în urma soldaţilor, măcar de-ar fi să mă târăsc în patru labe.

— Bine, fie! La drept vorbind, îmi eşti foarte necesar în prezent. În lipsa dumitale detaşamentul de cercetare s-a întors cu susul în jos; habar n-am ce se petrece la un pas de mine. Ei, toate cele bune! încheie Semionov strângându-i cu căldură mâna. E cel mai bun ofiţer din regiment, spuse el aghiotantului după ce Stah ieşi. Atâta numai că e veşnic la cuţite cu superiorii!

Aflând că Endjeevski se întorsese, tiraliorii din detaşamentul de cercetare lăsară baltă toate treburile şi alergară să-l vadă.

— Evstahi Kazimirovici! Ce bine ne pare că vă vedem! Fără dumneavoastră ne-am prostit de tot!

Stah întrebă ce se petrecuse în lipsa lui. Printre altele află că porucikul Mineat, care îi ţinuse locul, schimbase aproape pe toţi gradaţii de la comanda plotoanelor.

Endjeevski trebui să-i pună din nou pe toţi în posturile pe care le deţinuseră în trecut.

Făcu de asemenea din nou repartizarea ostaşilor pe plotoane, pentru ca cercetaşii vechi şi cu cea mai mare experienţă să se afle în număr egal, în fiecare din ele. Simpli soldaţi, uneori chiar dintre cei pedepsiţi, care erau însă cercetaşi îndrăzneţi şi cu experienţă, fură puşi comandanţi de plotoane, pe când gradaţii delăsători trecură în front ca soldaţi de rând.

Seara, la popotă, Semionov îl preveni pe Stah:

— În ceea ce priveşte numirile gradelor inferioare în comenzi, dumitale îţi revine întreaga răspundere.

— N-ar strica să se facă asemenea numiri în tot Arthur-ul, replică Endjeevski.

Semionov îl privi cu coada ochiului, zâmbind şiret: apoi potrivindu-şi eghileţii nou-nouţi de aghiotant ŕ la suite întrebă:

— Pe mine m-ai pune comandantul trenului divizionar şi dumneata ai lua comanda diviziei, nu?

— O, nu! Înainte de toate, i-aş trimite pe Stessel, pe Fok, pe Nikitin şi pe Reis, cât mai departe, hai să zicem la Liaoteşan, sub supraveghere severă. Pe Roman Isidorovici l-aş numi în fruntea apărării, iar pe dumneavoastră şi pe Tretiakov, ajutori ai lui.

— Dar pe Smirnov?

— Pe el l-aş pune să predea aritmetica la şcoala Puşkin.

Semionov râse zgomotos:

— Ce să zic, bun post i-ai mai găsit!

Şi se grăbi să schimbe subiectul:

— Am auzit că bătălia hotărâtoare între ai noştri şi japonezi are să se dea la Liaoian. Se zice că avem mulţi

sorţi de izbândă, spuse el.

— Dacă japonezii stau cuminţi la Arthur, înseamnă că au fost călcaţi pe coadă în Manciuria; dacă pornesc aici la atac, atunci să ştiţi că am fost bătuţi la Liaoian, îşi dădu cu părerea Stah.

Tiraliorii aleseră ca adăpost pentru Stah un beci mare, încăpător, sub o pagodă năruită. După ce dărâmaseră pagoda, japonezii nu mai trăgeau asupra ei. Tiraliorii degajară intrarea, măturară beciul, aduseră fân proaspăt, înmiresmat, şi atât cât fu cu putinţă făcură ca adăpostul să aibă o înfăţişare cât mai plăcută. După ce soldaţii plecară în recunoaştere, Endjeevski, istovit de treburile acelei zile, se trânti cu plăcere în fân şi aţipi. Din proprie iniţiativă doi cercetaşi se culcară la intrare pentru a veghea asupra comandantului lor. Era o noapte umedă; ceaţa tălăzuia încet dinspre mare, umplând văgăunile şi râpele. Pe poziţii era linişte.

— Ei, acum o să meargă treaba… spuse încet un tiralior. Porucikul nostru e om drept, pătrunde până în fundul sufletului ostaşului cu care are de a face!

— Da, Stah al nostru îşi apără oamenii.

— Trebuie păzit şi de gloanţele japoneze şi de ăi mari.

După miezul nopţii, cercetaşii plecaţi în recunoaştere începură să se întoarcă. Voiră să-l trezească numaidecât pe Endjeevski, dar ostaşii de pază nu-i lăsară.

— O să-i raportaţi toţi odată, când o să vă adunaţi. Dacă ar fi după voi, nu i-aţi da pace omului toată noaptea.

Tiraliorii nu se împotriviră câtuşi de puţin şi se culcară îndată.

Dimineaţa, ascultând raportul soldaţilor, Endjeevski se miră de faptul că veniseră cu toţi în acelaşi timp: nimeni nu-i spuse însă care era pricina. Informaţiile aduse de cercetaşi indicau destul de limpede concentrarea unor forţe inamice destul de importante pe frontul de vest şi pregătiri pentru o nouă ofensivă, lucru evident prin faptul că se

amplasase un număr de baterii noi de asediu, în sectorul respectiv.

Stah îi raportă lui Semionov informaţiile obţinute prin recunoaşterea efectuată.

— Se pare că ai noştri au cedat Liaoian-ul, rosti colonelul gânditor, privind amplasamentele şi tranşeele recent amenajate, trecute pe hartă. Am să trimit îndată un raport lui Roman Isidorovici, printr-un curier călare.

Porucikul alese în acest scop un cercetaş de-al lui, căruia îi spuse să treacă şi pe la şcoala Puşkin, cu un bileţel, la care alătură şi un buchet de flori de câmp, pentru Liolia. Văzând acest lucru, cercetaşii culeseră la iuţeală un mănunchi uriaş. Unul dintre cercetaşi, un polonez grădinar de meserie, asortă cu mult gust florile şi le oferi lui Stah:

— Pentru Elena Feodorovna, spuse el.

Endjeevski fu foarte mişcat.

„Sunt unii care au neobrăzarea să le spună cu dispreţ acestor oameni lepădături”, gândi Endjeevski şi-i mulţumi ostaşului cu căldură.

Kondratenko apăru la Palidjuan pe la amiază şi se duse de-a dreptul la Endjeevski. După ce ascultă încă o dată raportul asupra rezultatelor recunoaşterii, generalul ceru să fie condus într-un loc unde să aibă câmp de vedere cât mai întins. Stah îl chemă pe Denisov.

— Există un asemenea loc, excelenţă, dar se află la o verstă, în faţa tranşeelor noastre. Ziua nu se poate ajunge acolo decât târâş.

Fără să stea pe gânduri, Kondratenko îşi puse o bluză de soldat, luă de la careva o şapcă nu prea curată şi, cu binoclul în mână, porni după feldvebel. Împiedicat de răni, Stah nu-i putuse însoţi şi-i urmărea cu privirea. Auzind unde se dusese Kondratenko, Semionov se năpusti asupra porucikului.

— De ce n-ai stăruit pe lângă Roman Isidorovici să nu se ducă la postul de observaţie? Unde s-a mai văzut ca un general să se târască o verstă întreagă pe brânci, ca un

ostaş de rând? se frământa colonelul, aprins, urmărind prin binoclu cele două siluete cenuşii care se îndepărtau târâş de tranşeele ruseşti.

Endjeevski făcu tot ce-i stătea în puteri ca să-l liniştească pe colonel. Totuşi amândoi avură parte de un ceas nespus de zbuciumat până când, în sfârşit, Kondratenko se întoarse. Asudat, prăfuit, acesta era agitat dar mulţumit de expediţia lui.

— Am văzut tot, am cercetat tot! Datele furnizate de recunoaştere s-au confirmat în întregime. Am şi reperat în sector mai multe baterii noi. Fără îndoială că se pregăteşte un asalt, dar nu atât asupra frontului de vest, cât împotriva voastră, îl avertiză el pe Semionov.

După ce mai dădu câteva ordine pentru întărirea poziţiilor defensive în sectorul de nord, generalul plecă. Semionov, împreună cu Stah şi cu aghiotantul se apucară să întocmească amănunţit planul de apărare pentru sectorul regimentului.

Mai trecură câteva zile.

În noaptea spre 3 septembrie fu semnalată debuşarea prin surprindere de la Şuşuin a unor forţe japoneze cam de tăria unei companii, spre tranşeele înaintate ale redutei Kumirnenski, situate chiar în preajma satului. Endjeevski luă hotărârea de a ataca din flanc acea companie şi de a o izola de poziţiile japoneze. În acest scop, îşi adună detaşamentul de cercetaşi. Ca să nu-l deranjeze pe Semionov care dormea, se înţelese cu comandantul companiei de gardă şi ei porniră împreună spre inamic.

— Fără zgomot! Nu trageţi, căsăpiţi-i cu baioneta şi pocniţi-i cu patul puştii, îşi povăţuia Endjeevski tiraliorii.

La semnalul convenit – un ţipăt de bufniţă – ruşii se năpustiră la atac cu baionetele. Se stârni o încăierare scurtă şi sângeroasă. Ruşii nu izbutiră să termine lupta pe muteşte: izbucni un strigăt de durere; trosni un foc de puşcă; rachetele de mână ale japonezilor fulgerară, despicând văzduhul. Noaptea se umplu de vuietul luptei. Trebuiră să-l trezească pe Semionov care angajă încă două companii din rezervă. Bateriile fortăreţei începură să bubuie. În sfârşit, tirul încetă abia spre revărsatul zorilor.

Printre prizonieri se aflau şi doi ofiţeri japonezi. La ei fu găsit un ordin de zi dat pe armata din Manciuria, anunţând zdrobirea totală a ruşilor la Liaoian şi un ordin al lui Noghi, vestind o nouă ofensivă asupra Arthur-ului, „… pentru a spăla cât mai curând cu putinţă de pe drapelele Soarelui-Răsare pata asediului prelungit…”, scria înflorat comandantul armatei de asediu japoneze.

Nedormit şi prost dispus, Semionov dicta aghiotantului raportul asupra celor petrecute. Căuta să ascundă faptul că ofiţerii lui acţionaseră de capul lor, fapt care se soldase cu

încăierarea nocturnă şi cu pierderi serioase, dar scotea în evidenţă rezultatele pozitive ale recunoaşterii.

— De ce nu m-aţi trezit cu un ceas mai devreme? Atunci totul ar fi fost în ordine. Japonezii au înaintat, noi ne-am apărat… pe când acum – poftim, prezintă dovezi, bodogănea colonelul. Stessel n-o să scape prilejul ăsta.

— Nici Dumnezeu nu ne-o lăsa, nici Stessel nu ne-o-nghiţi! răspunse Stah în glumă, deşi îşi dădea seama că-şi pusese comandantul în încurcătură.

Spre seară sosi pe neaşteptate Fok, declarând că fusese trimis pentru anchetarea „incidentului din timpul nopţii”. Rămase până seara târziu, supunând pe ofiţeri şi pe mulţi soldaţi la un interogatoriu în toată regula. Simţind că e ceva suspect la mijloc, Semionov îl anunţă pe Kondratenko asupra vizitei lui Fok. Generalul sosi fără întârziere la postul de comandă al regimentului 26.

— Alexandr Viktorovici, sunt bucuros că vă văd bine, sănătos, rosti el strângând mâna lui Fok. Cu ce treburi aţi poftit pe la noi?

— Am fost trimis de comandantul regiunii, pentru a verifica anumite informaţii sosite la statul-major, cu privire la dezordinea inadmisibilă din regimentul 26!

— N-am nici o cunoştinţă despre o aşa-zisă dezordine. Dimpotrivă, consider că regimentul 26 este cel mai bun, cel mai de nădejde din divizia mea.

— Regret, dar îmi fac datoria să vă previn că lucrurile nu stau chiar aşa. Mai multă dezordine ca în regimentul colonelului-aghiotant ŕ la suite, Semionov, e cu neputinţă de închipuit! Are în subordine ofiţeri nihilişti, revoluţionari, care angajează în luptă, de capul lor, aproape întreg regimentul, fără ştirea comandantului, provoacă pierderi inutile, şi toate acestea, numai pentru glorie personală.

— Excelenţă, vă rog mai concret: cine e vinovat şi de ce anume?

— Semionov a lăsat regimentul vraişte; Endjeevski a întreprins cu de la sine putere acţiuni care au dus la

pierderi fără rost, iar dumneavoastră nu supravegheaţi îndeajuns regimentele diviziei pe care o aveţi în subordine.

— Mi-aduceţi la cunoştinţă aceste fapte din ordinul lui Stessel?

— Nu; sunt concluziile pe care le-am tras din cercetarea stării de lucruri din regimentul 26.

— Concluziile dumneavoastră nu mă interesează! Întrucât eu sunt comandantul sistemului de apărare terestră, eu voi raporta asupra acestui lucru comandantului regiunii. Să se aducă domnului general calul! ordonă Kondratenko cu glas tare.

— Şi dacă n-o să plec? întrebă Fok, privind ostil printre gene.

Kondratenko începu să păşească nervos de colo, colo, chibzuind în grabă.

„Să trec la o acţiune radicală cu ajutorul regimentelor mele şi al marinarilor… să-i arestez pe Fok şi pe Stessel şi să-i trimit în faţa curţii marţiale să-mi asum conducerea apărării, înlăturându-l pe Smirnov?” Se perindau fulgerător gândurile prin mintea lui. „Dar regimentele din divizia a IV-a: 13, 14, 15 – îl vor urma pe Fok; se poate dezlănţui o luptă fratricidă şi, din clipă în clipă, ne putem aştepta la un nou atac. Nu, nu acum. Altădată într-un moment mai potrivit!” încheie în gând Kondratenko, oftând uşurat. Nu era omul măsurilor hotărâtoare şi radicale, aşa că se agăţă cu multă bucurie de acel pretext salvator al perspectivei unui nou atac.

— Alexandr Viktorovici, sper că nu veţi insista! răspunse Kondratenko, de astă dată ceva mai conciliant.

— Fie; dar am să mă duc direct la Stessel, îl ameninţă Fok.

— Atunci avem acelaşi drum, observă Kondratenko, cu o uşoară nuanţă de ironie.

— Ba nu, scutiţi-mă! Nu am avut niciodată şi nu voi avea nici de acum înainte, cât voi trăi, acelaşi drum cu dumneavoastră! rosti Fok cu o aprindere neobişnuită la el.

Cei doi generali se salutară şi se despărţiră.

Aflând de cele petrecute, Stessel îşi ieşi din sărite. După ce-i luase recent lui Fok comanda, se afla acum în faţa unei dileme: să-l destituie pe Kondratenko şi să-l înlocuiască cu Fok? Vera Alexeevna îi curmă frământarea:

— Fără Kondratenko, Arthur-ul ar mai rezista cel mult două săptămâni. Nu ştim precis ce anume se petrece la Kuropatkin aşa că numirea la comandă a lui Fok ar fi încă prematură.

Totuşi, Stessel crezu de datoria lui să dea următorul ordin de zi trupelor regiunii fortificate Kvantung: „În noaptea de 2 spre 3 septembrie, anul curent, porucikul Endjeevski, din regimentul Est-Siberian 26, tiraliori, fără să raporteze comandantului de regiment, a antrenat după el, fără aprobare, detaşamentul de cercetare şi compania de gardă a sectorului, trecând la executarea unor acţiuni „vitejeşti” fără un obiectiv precis, dovedind astfel în primul rând că există ofiţeri care nu se dau înlături de a expune fără rost pieirii zeci de vieţi omeneşti şi de a avea apoi pretenţia să fie recunoscuţi ca viteji, eroi etc. Pe deasupra, în regimentul Est-Siberian 26 tiraliori se constată o lipsă totală de disciplină. Faţă de toate acestea, ordon ca porucikul Endjeevski să fie înlăturat de la comandă şi mutat la o unitate auxiliară. Nu va fi în nici un caz propus pentru vreo distincţiune.

Se dă un sever ordin observator comandantului regimentului Est-Siberian 26 tiraliori, aghiotantul ŕ la suite, colonelul Semionov, pentru lipsa de disciplină din regimentul său şi se pun cele de mai sus în vedere comandantului diviziei Est-Siberiene VII tiraliori, generalul Kondratenko.

General-aghiotant Stessel”

— Ei, acum, japonezii pot dormi în linişte. S-a isprăvit cu incursiunile, rosti Kondratenko, rezumându-şi impresiile în urmat citirii ordinului.

A doua zi, Stah fu numit administrator al spitalului de la şcoala Puşkin. Institutoarele, şi mai cu seamă Liolea,

rămaseră foarte mulţumite de o asemenea întorsătură a lucrurilor.

Zvonariov şi Boreiko roboteau de zor la bateria Zaliternaia, străduindu-se s-o camufleze cât mai bine. În afară de aceasta, praporşcikul se ocupa cu întărirea adăposturilor şi depozitelor de pulbere, prevăzându-le cu bolţi suplimentare, construite din şine de cale ferată şi din beton. Încetul cu încetul, zăpuşeala verii scădea; uneori cădeau ploi calde. Copacii pârjoliţi de arşiţă se îmbrăcau din nou în frunziş proaspăt. Pe poziţii domnea o acalmie aproape deplină. Când şi când, japonezii deschideau focul asupra forturilor şi bateriilor, deplasându-l apoi în adâncime, asupra oraşului şi portului. Între timp însă, cei din Arthur se obişnuiseră cu bombardamentele, deprinzându-se să părăsească la iuţeală sectoarele aflate sub foc.

— Azi bat mereu în sectorul şcolii Puşkin, se frământa Boreiko, cercetând oraşul prin binoclu.

— Acum acţionează Stah acolo. Împreună cu tiraliorii uşor răniţi, s-a apucat să amenajeze clădirea pentru orice eventualitate, îl linişti Zvonariov.

— Nu ştii ce să mai zici – a fost o şansă pentru el, ori ba, rosti Boreiko, gânditor. E drept că de acum încolo n-o să mai vadă nici o decoraţie, în schimb însă, stă în spatele frontului, lângă nevastă.

— Dar tu ai vreo perspectivă cu Olia, ori ba?

— Ce să spun? S-ar părea că am oarecare şanse, dar mai puţine decât le ai tu cu Varia.

— Varia e cel puţin originală: te mai cravaşează ea câteodată, dar pe urmă te sărută cu foc.

În baterie apăru un curier, ducând de căpăstru un cal cu şa ofiţerească.

— Un ordin pentru domnul praporşcik Zvonariov, raportă soldatul întinzând un plic.

Zvonariov se grăbi să-l desfacă şi citi:

— În urma rănirii comandantului bateriei Sapiornaia căpitanul Veniaminov, veţi lua urgent comanda acestei baterii. Raportaţi de executare. General Belîi”

— Ia te uită! Unde o mai fi şi Sapiornaia asta? exclamă praporşcikul.

— E la vreo trei verste de Oraşul-Nou; lângă fortul 4. Amplasamentele de acolo au fost făcute încă din timp de pace; sunt construite din beton. Bateria are tunuri de coastă de 6 ţoli. Terenul, descoperit, e destul de expus tirului. Pe scurt, în caz că va fi atacat frontul de vest, n-ai să te plictiseşti acolo.

— Nu s-ar putea să iau cu mine câţiva ostaşi de-ai noştri? M-aş simţi mai bine.

— N-ai pe cine! Jumătate din ei sunt răniţi. Poate c-o să-ţi trimit pe cineva mai târziu, făgădui Boreiko.

Luându-şi rămas bun de la porucik şi de la ostaşi, Zvonariov încălecă şi porni la drum. Trebui să meargă încet, căci Oraşul-Vechi era bombardat de japonezi. Ajungând în Oraşul-Nou îl auzi pe Andriuşa strigându-l de la fereastră. Aflând unde fusese detaşat, locotenentul îi propuse să locuiască la el.

— Aici o să fii foarte aproape de baterie.

După ce se informă de la Akinfiev asupra situaţiei, praporşcikul îşi văzu de drum şi peste o jumătate de ceas ajunse la bateria Sapiornaia. Matrozii şi soldaţii care o deserveau, reparau alene parapetele şi traversele, pe jumătate năruite.

La ivirea praporşcikului, soldaţii şi matrozii luară poziţia de drepţi. El le dădu ziua bună şi-i vesti că fusese numit comandantul bateriei.

— Nu ni s-a comunicat nimic, observă morocănos un subofiţer de marină.

— Ei, iată că vă comunic eu! Şi acum, la tunuri, fuga marş! Mişcarea mai vie! ordonă Zvonariov.

Bateria avea avarii destul de serioase de pe urma bombardamentelor zilnice; până şi construcţiile de beton

fuseseră pe jumătate dărâmate. Nu mai erau în funcţiune decât două tunuri de fortificaţii şi unul naval.

Cercetându-le, Zvonariov hotărî să camufleze piesele, sau să asigure măcar protejarea servanţilor cu ajutorul unor scuturi. Cazematele de beton trebuiau şi ele întărite. Seara, adună servanţi, tunari şi matrozi, şi le împărtăşi pe larg ceea ce avea de gând să facă. Tunarii se arătară cam sceptici faţă de posibilitatea realizării unor asemenea amenajări; în schimb, matrozii înţeleseră numaidecât despre ce era vorba.

— Adunăm de prin port table groase de oţel şi le sudăm la tunuri, sau cerem să ni se dea scuturile de pe navele vechi: Vsadnik, Zabiaka şi altele, care tot nu mai sunt bune de nimic – îşi dădură ei cu părerea. Înălţimea voastră, ar trebui să vorbiţi cu căpitanul de rangul doi Klüpfel; dumnealui are în subordine toată artileria navală, care a fost debarcată de pe nave.

Praporşcikul hotărî să se ocupe chiar a doua zi de acea chestiune.

Postul de observaţie al comandantului fusese şi el amenajat într-un mod cu totul rudimentar. În timpul tragerilor, observatorul era silit să se ridice până la mijloc deasupra parapetului pentru a urmări prin binoclu căderea proiectilelor proprii. Zvonariov ordonă să se facă deasupra postului un acoperiş din traverse de fier şi saci cu pământ.

Dimineaţa, îndată ce răsări soarele, Belîi sosi în inspecţie. Sări sprinten din şa şi, netezindu-şi din mers mustaţa stufoasă, se apropie repede de baterie.

— Înălţimea voastră, a sosit gheneralul nostru, spuse un tunar, trezindu-l din somn pe Zvonariov care încă dormea.

— Când ai sosit aici? fu cea dintâi întrebare pusă de Belîi praporşcikului. Unde şi ce mănânci?

— Ieri am mâncat de la cazan.

După ce ascultă planurile praporşcikului în privinţa amenajării bateriei, generalul răspunse scurt:

— Totul e perfect; japonezii se pregătesc însă pentru un nou asalt, aşa că reperează toate obiectivele. Acum nu ne arde de amenajări. Vedem noi pe urmă ce e de făcut.

După aceasta generalul plecă.

Ziua trecu în linişte. Zvonariov trase mai multe lovituri de tun, ca să repereze obiectivele bateriei.

În clipa aceea se pomeni cu Blohin lângă el.

— Înălţimea voastră! Mă prezint gata la ordinele dumneavoastră! răcni ostaşul.

Luat pe neaşteptate, praporşcikul tresări:

— Te-a trimis porucikul Boreiko?

— Chiar dumnealui! Du-te de vezi, zice, să nu-l necăjească acolo, la Sapiornaia, careva pe înălţimea sa! răspunse Blohin, zâmbind cu căldură.

— Numai tu ai venit?

— Nu! Au venit cu mine şi Iarţev băsmuitoru' şi Iurkin telefonistu'.

Bucuros de sosirea oamenilor săi, praporşcikul le spuse cum avea de gând să amenajeze tunurile şi bateria.

Curând începură să cadă obuze din mai multe părţi deodată, ceea ce arăta că bateria era încadrată sistematic.

— Acu, nichipercea cu mutra strâmbă o să tragă până seara! bombăneau soldaţii cu ciudă.

Bateriile japoneze, bine adăpostite, amplasate după cutele terenului, nu puteau fi deloc reperate. În schimb Sapiornaia, cu parapetele ei proaspăt refăcute, se contura limpede, chiar pe culmea sopcii.

Obuzele japoneze făcură curând parapetele una cu pământul; un tun fu avariat şi o cazemată de pulbere, goală, năruită. Mai multe proiectile nimeriră şi în adăpostul comandantului, despicându-i înfiorător bolta. Praporşcikul hotărî să-şi retragă oamenii în spatele bateriei, cam la o jumătate de verstă depărtare, unde îi adăposti într-o viroagă făcută de ape. După aceea redactă un raport pe care îl trimise la statul-major al lui Irman, care avea comanda sectorului.

Rămaseră acolo ceasuri întregi, apăsătoare, în bătaia soarelui. În cursul zilei, Kondratenko veni pentru o clipă, indică o poziţie nouă pentru amplasarea bateriei, apoi plecă.

Praporşcikul adună matrozii şi tunarii, le comunică ordinul pentru mutarea tunurilor şi repartiză lucrările care trebuiau executate.

Îndată ce se întunecă, începură cu toţii să muncească de zor. Curând sosiră şi pionierii, urmaţi nu mult după aceea de încă o unitate de marină. Împreună cu ei veni şi un căpitan-inginer, pe care Zvonariov îl cunoştea de la Kindjou.

— Ne-a fost dat să ne revedem, spuse el, strângând mâna lui Zvonariov. Am să iau asupra mea lucrările de fortificaţie, iar dumneata vezi-ţi de tunuri, propuse el.

Zvonariov se declară de acord.

Blohin, care făcea pe instructorul în lucrările de amenajare a poziţiilor, se răstea la cei care roboteau, împroşcând cu acest prilej rafale de înjurături atât de meşteşugite, încât îi făceau şi pe cei mai încercaţi matrozi să se strice de râs.

— Măi, leatule, ai navigat cumva cu fraţii de pe Novik, ori ăi fi neam cu Kaşcenko, botsmanul lor? îl iscodeau ei.

— N-am navigat decât pe maica Volga – ca toporu', la fund. Acolo am auzit tot soiul de snoave de la edecari, dar am mai născocit câte ceva şi de la mine.

— La voi, la Zaliternaia, toţi sunt şugubeţi, ca tine?

— Mai toţi. Într-o zi, gălbejitu' şi-a vârât nasu' şi la noi, la Zaliternaia, dar când ne-a văzut proţăpiţi cu răngi şi cu ştergătoare a spălat putina cât ai zice peşte.

— Păi, numai când îţi vede omu mutra de haidamac, şi a sfeclit-o! îl înţepă matrozul Lugovoi; în aceeaşi clipă însă, se trezi cu o scatoalcă după ceafă.

— Hopa, las-o mai moale! Ce, vrei să-mi faci vreo avarie?! cârti el, ferindu-se cu mâna.

Era o noapte senină, cu lună. Puteau să lucreze fără felinare. Când şi când japonezii deschideau focul asupra

bateriei, ceea ce îngreuna oarecum lucrările. Din lipsă de macarale, toate greutăţile erau cărate cu braţele. După vechea datină rusească, marinarii începură să cânte Dubinuşka; cu prilejul acesta însă, se cântă o variantă din Arthur:

Japonezul şiret, ca să-i fie cu spor, Născoceşte pe loc o maşină;
Iară bietul matroz din Arthur, îi dă de zor, Se speteşte-ntărit de-o Dubină…

Cântau toţi în cor, viersurile presărate cu vădite aluzii ironice, dar Zvonariov se făcea că nu le pricepe.

— Înălţimea voastră, vă vine domnişoara, vesti Iarţev, zâmbind ghiduş.

Dându-şi seama că e vorba de Varia Belaia, praporşcikul roşi.

— Tata mi-a poruncit să-ţi aduc de mâncare, să nu mori de foame, spuse fata, întinzându-i sufertaşul greu.

Luase drept „poruncă” câteva vorbe, pe care le spusese, în treacăt, la masă tatăl ei: „Praporul tău flămânzeşte de două zile la Sapiornaia”. Deşi Varia protestase: „Ba nu-i al meu de loc şi nu strică să flămânzească puţin ca să nu mai fie aşa de papă-lapte” – după ce dăduse serviciul în primire la spital sorei care o schimbă, în loc să se odihnească alergase la bucătărie şi după aceea la baterie.

Zvonariov luă sufertaşul şi amândoi se îndepărtară. De hămesit ce era, praporşcikul dădu gata într-o clipă ciorba, pârjoalele şi crema. Varia oftă, parându-i rău că nu adusese mai mult.

— Mai stai mult aici? întrebă ea.

— Până se întoarce Veniaminov. A fost internat la Spitalul Nr. 10.

— E rănit uşor, mai mult de o săptămână nu stă acolo. N-am putea să găsim un colţişor în Oraşul-Nou, unde să-ţi fac de mâncare? De acasă până aici e prea departe.

— De ce să te osteneşti?

— Dar dacă mori de foame? Aş avea remuşcări cumplite. La institut, părintele ne dăscălea: „Hrăneşte asinul flămând!”

— O comparaţie nu tocmai măgulitoare pentru mine…

— Voiam să zic: boul flămând, deşi dumneata semeni mai curând… cu un iepure. Nu, serios: unde am putea să găsim o bucătărie?

— La Riva, alias Nadia Akinfieva. E foarte aproape.

— Crezi că o să primească? Să mă lase numai la bucătărie!

— Pun eu o vorbă bună pentru dumneata! o tachină Zvonariov.

— A, dacă-i aşa, n-ai decât să te descurci singur! se burzului Varia şi sări în picioare.

— Milostiveşte-te de cei flămânzi! se rugă praporşcikul. Hai să mergem şi la soţii Akinfiev şi la Veniaminov, mâine pe la amiază, dacă va fi linişte, propuse el.

Supărată foc, fata dădu din cap, în semn că e de acord şi se îndreptă spre Kubanka ei, care o aştepta nerăbdătoare.

Oboseala după o noapte de muncă neîntreruptă impuse curând după miezul nopţii încetarea lucrului, pentru a se evita eventualele accidente, căci atunci când se ridicau tunurile şi afetele grele acestea scăpau uneori jos şi puteau prinde pe careva sub ele.

Japonezii stăteau inactivi, mărginindu-se doar la focuri rare de armă. Dimineaţa, convins că ziua va trece în linişte, Zvonariov dădu soldaţilor toate instrucţiunile necesare şi plecă spre Oraşul-Nou.

Spitalul Nr. 10, în care fusese internat Veniaminov, era instalat în clădirea neterminată a unui hotel din oraş. Praporşcikul intră în vestibulul mare, luminos, urcă pe scara de marmoră la etajul I şi găsi repede rezerva în care se afla comandantul bateriei Sapiornaia. Veniaminov juca de zor cărţi cu vecinii săi de cameră.

— Îmi pare foarte bine că te văd, Serghei Vladimirovici. Ce vânt te-aduce în lăcaşul acesta al tristeţii şi al suferinţei? îl întâmpină el pe Zvonariov.

Praporşcikul îi lămuri motivul vizitei sale.

— Păcat, păcat! Am rezistat o lună şi jumătate pe vechea poziţie. E adevărat că ziua nu era mare activitate în baterie; deschideam rareori focul, numai în cazuri de extremă nevoie. Voi căuta să mă întorc cât mai curând pe poziţii.

În rezervă, intră o soră, blondă, înaltă şi zveltă. Ea se apropie zâmbind de căpitan:

— Să mergem; azi te pansez pentru ultima oară.

— Lolocika, în ziua în care are să se întoarcă pe poziţii, moare de dorul dumitale.

Sora deschise uşa, zâmbind. Veniaminov o urmă, şchiopătând de zor. Se auzi iar o bătaie în uşă.

— Alţi musafiri. Intră! strigă un ofiţer de infanterie între două vârste.

Îşi făcu apariţia Varia.

— Unde-i Veniaminov? întrebă ea, fără să dea ziua bună.

— Respectele mele, fermecătoare necunoscută! o întâmpină ofiţerul în vârstă, cum nu se poate mai curtenitor.

— Vă rog să-mi iertaţi lipsa de bună cuviinţă. Sunt foarte grăbită, răspunse Varia făcând o reverenţă. Hai în sala de pansament, îi spuse ea praporşcikului, după ce află unde se dusese căpitanul.

Străbătură tot coridorul.

— Aşteaptă-mă aici; să văd ce e înăuntru.

Fata deschise uşa şi intră.

Nu trecu mult şi se ivi din nou, urmată de căpitan.

— Pot să-ţi fac imediat formele de ieşire din spital: eşti perfect sănătos, şi totodată aş expedia-o de-aici pe „sora” – între ghilimele! Asemenea persoane nu fac decât să-i încurce pe cei din jurul lor.

— Cine te-a supărat aşa? întrebă Zvonariov.

— Lolocika noastră! Varia este o puritană, nu tolerează nici cea mai mică abatere de la morală, răspunse Veniaminov.

— Dar aici există medici care au căderea de a aprecia dacă cutare sau cutare persoană corespunde menirii pe care o

are… începu praporşcikul.

—… şi care sunt gata să facă şi ei ocheade unor asemenea „surori” ripostă Varia, înfruntându-l prompt.

— Hai la medicul şef; vreau să-mi ridic actele şi banii, propuse căpitanul. Mă întorc la Sapiornaia.

Ieşiră tustrei în curte, unde se afla cancelaria spitalului. Pe coridor, se întâlniră din nou cu Lola.

— Piotr Erofeici, am auzit că pleci de la noi şi că eu sunt cauza indirectă a acestei hotărâri. E adevărat? întrebă ea aruncând spre Varia o privire fugitivă.

— Nu pot să vă învinovăţesc de nimic, fiinţă fermecătoare, deşi mă despart cu durere de dumneavoastră, răspunse căpitanul cavalereşte, dar observând privirea ucigătoare a Varei, se grăbi să-şi ia rămas bun de la Lola.

O jumătate de oră după aceea ieşiră tustrei pe cheu. Lolocika îşi flutura din balcon batista, salutându-l pe căpitan, care se îndepărta.

— Să nu cumva să întorci capul! îi porunci Varia lui Zvonariov, cu glas şuierător, răutăcios, când acesta dădu să răspundă la salut. Nu ţi se adresează nicidecum dumitale!

Merseră un timp împreună şi apoi Veniaminov se îndreptă spre locuinţa lui.

— Hai la Akinfiev, propuse Zvonariov.

— Dar dacă este şi ea acolo? observă fata, cu aversiune.

— Doar ai spus chiar dumneata că s-a cuminţit.

— Desigur, aşa e; totuşi… îngăimă Varia. Nu ştiu, nu pot s-o privesc ca pe o femeie onorabilă, mărturisi ea.

— Când ai s-o cunoşti mai bine, ai să-ţi schimbi repede părerea despre ea, adăugă Zvonariov.

Varia se apropie, parcă împotriva voinţei ei, de căsuţa soţilor Akinfiev. Nu erau acasă.

Varia intră în casă şi începu numaidecât să cerceteze cu atenţie interiorul; pe chipul ei stăruia o expresie de curiozitate copilărească, îmbinată cu o nuanţă de repulsie.

— Murdărie şi dezordine; totul trebuie spălat şi curăţat! dispuse ea, după cercetarea bucătăriei.

Matrozul, ordonanţa lui Akinfiev, se uită cu mirare la noua stăpână căzută din senin, dar nu îndrăzni să zică nimic.

Varia aruncă o privire în bufet şi se aprinse de-a binelea, descoperind şi acolo un talmeş-balmeş de nedescris. Fără s-o mai intereseze altceva pe lume, se apucă de îndată să facă rânduială. Ordonanţa abia dovedea să arunce afară gunoiul şi apă murdară.

— Te aştept cu masa, diseară la şase! Deocamdată poţi să pleci! îi porunci ea lui Zvonariov.

Praporşcikul se execută.

Veniaminov şchiopăta de colo-colo prin baterie. Înconjurat de soldaţi, căpitanul îi întreba despre toate cele petrecute în lipsa lui.

Bombardamentul intens care se dezlănţui deodată pe poziţii, îi îndreptă atenţia într-acolo. Ambii ofiţeri se duseră la postul de observaţie.

Soarele amiezii lumina viu sopcile din faţă. Se vedea cu ochiul liber, cum bateriile de asediu îşi concentraseră tirul asupra redutelor Kumirnenski şi Vodoprovodnâi. În sectorul acela se observa gruparea unor rezerve japoneze. Pâlcuri răzleţe şi lanţuri de trăgători înaintau în salturi.

— Miroase a un nou atac, îşi dădu cu părerea Veniaminov. De aici, am putea să deschidem foarte bine focul asupra rezervelor inamice, dar din nenorocire, bateria nu poate acţiona.

— Hai la Zubciataia; poate că măcar de acolo se va deschide focul, propuse Zvonariov.

— Comandantul e un oarecare Straşnikov, mutat recent de la Tigrovka, un fricos de n-are pereche. Moare dar n-ar îndrăzni să deschidă focul, fără ordin de la Comandamentul Artileriei.

Zvonariov obţinu ordinul necesar şi alergă spre colina Zubciataia, dincolo de o vâlcea puţin adâncă, la câteva zeci de stânjeni de Strelkovaia. Spre deosebire de aceasta din urmă, bateria de pe Zubciataia era amplasată în semicerc,

cu tunurile orientate spre toate fronturile şi în afară de asta era foarte bine camuflată.

În spatele bateriei, la adăpostul coastei povârnite, se zăreau corturile şi bordeiele rezervelor infanteriei. Tot acolo se instalase şi Straşnikov. Şedea la intrarea adăpostului său şi se încălzea la soare. Deşi era vară, căpitanul era îmbrăcat cu mantaua şi-şi înfăşurase fularul în jurul gâtului. Îl pofti amabil pe Zvonariov la un pahar de ceai. În adăpost, ziua-n-amiaza mare ardea o lampă cu petrol. În fund era un pat lat, dublu, cu un morman de perne; pe masa făcută din scânduri nevopsite, clocotea samovarul.

„Ăsta s-a instalat ca la el acasă”, gândi Zvonariov şi, deodată, spre mirarea lui dădu cu ochii de o femeie blondă, cu forme pline, destul de tânără şi cu o expresie energică.

— Niusik, începu căpitanul, îţi prezint pe praporşcikul Zvonariov despre care ai auzit.

— Am auzit, cum să nu! E de pe Elektriceski Utios. Viitorul ginere al lui Belîi, turui doamna Straşnikova, privindu-şi cercetător fără jenă musafirul. N-are gust prost Varia: tânăr, sănătos, rumen că mărul, sfios, adăugă căpităneasa.

Într-adevăr, praporşcikul roşise, dar mai mult de ciudă, decât de sfială.

— Cu ce prilej aţi poftit pe la noi? întrebă nevasta căpitanului, curioasă.

— L-a adus un ordin pentru deschiderea focului, îi răspunse soţul.

— Asta ne mai lipsea! Nu le ajunge dezastrul de ieri, de la Sapiornaia! Acum vor ca şi noi să avem aceiaşi soartă! Nu deschidem focul pentru nimic în lume!

— Şi eu ce să raportez la Comandamentul Artileriei? întrebă Zvonariov.

— Raportaţi că aţi transmis ordinul. Restul nu vă priveşte. Straşnikova se întoarse cu ciudă spre soţul ei: Nu-i aşa, Mişa?

— Aşa-i; cred că e cea mai bună soluţie, Niusik. Dă-ne câte un ceai cu rom; ne-a mai rămas câte ceva dinainte de război.

În timp ce praporşcikul îşi bea ceaiul, căpităneasa se ocupa de treburile companiei.

— Feldwebelul ăsta nu-i bun de nimic, se plânse ea soţului său. Se uită ca un lup la mine şi mă bombăneşte când îi vorbesc. Să-l pui la punct. Şi apoi, să le spui soldaţilor să nu mai îndrăznească să înjure în prezenţa mea.

Zvonariov mulţumi pentru ceai şi se ridică.

— Totuşi, îmi daţi voie să vizitez bateria? îi rugă el.

— Fie, dar cu o condiţie: să nu atrageţi atenţia japonezilor, încep să ne bombardeze, iar eu sunt o biată femeie, nu pot suporta bubuiturile, răspunse căpităneasa, în locul soţului ei. Am să vă conduc chiar eu.

Escortat de Straşnikova, praporşcikul trecu de-a lungul frontului gurilor de foc. Era de ajuns să se uite peste parapet că imediat îl trăgea de mânecă, fără jenă:

— Nu scoateţi capul! Hai la postul de observaţie, de-acolo se pot vedea poziţiile japoneze, fără să fim observaţi.

Soldaţii pe care-i întâlneau în drum luau poziţia de drepţi, dând onorul. Straşnikova le răspundea cu bunăvoinţă la salut.

— Să trăiţi cucoană! răcneau tunarii, holbându-se crunt, reglementar la madame Straşnikova.

La postul de comandă, Straşnikova arătă cu destulă pricepere praporşcikului bateriile inamice reperate, obiectivele de zi şi de noapte.

— Anna Pavlovna, se pare că la nevoie îl puteţi înlocui foarte bine pe soţul dumneavoastră, observă Zvonariov.

— Ce spuneţi? Habar n-am cum se trage. Gospodăria bateriei e altceva… Acolo, un ochi priceput de femeie se descurcă în toate mai repede şi mai bine decât un bărbat.

— Îmi permiteţi să trag măcar câteva lovituri? De aici, rezervele japoneze se văd foarte bine. Le putem pricinui pierderi mari chiar de la prima lovitură.

— Zău, nu ştiu ce să vă spun! Ei, fie… dacă vă face plăcere. Dar nu prea multe…

Cele patru tunuri bubuiră unul după altul.

Loviturile se plasară perfect. Prin binoclu se vedeau rezervele împrăştiindu-se în fugă.

— Ura! strigă Zvonariov. Încă două-trei salve şi fug cu toţii!

— Gata! Puţin şi bine! hotărî căpităneasa.

Întors la Sapiornaia, îi povesti râzând lui Veniaminov ce văzuse.

— Ce femeie! Bărbat şi bună pace! Da, da, şi-au schimbat rolurile. Nevasta comandă compania, iar bărbăţelul şade la vatră. Pe scurt – asta-i una din numeroasele anecdote din Arthur, încheie căpitanul.

Curând după aceea, Kondratenko sosi pe neaşteptate la Sapiornaia.

— În ce direcţie trag japonezii? întrebă el.

— Se pare că execută tragerea de pregătire pentru asaltul redutelor Kumirnenski şi Vodoprovodnâi, raportă praporşcikul.

— Foarte posibil! Te-ai înzdrăvenit, căpitane? Atunci am să ţi-l răpesc pe Serghei Vladimirovici. Nu mi-a mai rămas nici un aghiotant.

După zece minute, Zvonariov, în şa, abia se putea ţine în trap larg după general.

Postul de comandă al lui Semionov era instalat lângă calea ferată, în linia doua de apărare.

— Ei, cum merge? întrebă Kondratenko, strângând mâna colonelului.

— Toate adăposturile au fost distruse de focul artileriei. În plus, japonezii au adus un tun de munte, şi bat în plin reduta. L-am rugat pe domnul general Belîi să concentreze tirul tuturor bateriilor asupra frontului de atac.

— Locotenentul de pe Baian este aici?

— Este. A instalat câte două aruncătoare de mine în fiecare redută, dar bombardamentul e atât de intens, încât,

deocamdată e cu neputinţă să intre în acţiune.

— Vrei să vezi un nou tip de armă de artilerie: un fel de tub lans-torpile care aruncă mine asupra tranşeelor inamice? îl întrebă Kondratenko pe Zvonariov.

— Cu multă plăcere.

— Ei, atunci, hai la reduta Vodoprovodnâi.

— Acolo e foarte periculos, Roman Isidorovici. De ce să vă expuneţi? Pot să-i dau praporşcikului un însoţitor dacă vrea neapărat să vadă aruncătoarele.

— Şi eu vreau să văd ce efect tactic au.

Generalul se îndreptă spre poziţii.

Trecând de satul Palidjuan, unde erau concentrate rezervele şi posturile de prim-ajutor, se strecurară printr-un şanţ de comunicaţie spre redută.

Între timp, tirul aproape încetase. Asta le îngădui să ajungă în linişte unde doreau. E drept, cu acest prilej fură împroşcaţi de două-trei ori cu ţărână, iar o piatră zvârlită în aer, de gloanţe, îl zgârie pe Zvonariov la obraz.

— Asta e prima rană de la începutul războiului, spuse el, ştergându-şi sângele.

— Sperăm să fie şi ultima, răspunse generalul.

La reduta Vodoprovodnâi, tiraliorii reparau în grabă stricăciunile pricinuite de bombardament. La apariţia lui Kondratenko, luau repede poziţia de drepţi şi-l salutau. Generalul le răspundea din mers, privindu-i în ochi, ca întotdeauna.

— Ce pierderi aveţi? S-a organizat evacuarea răniţilor? Oamenii au hrana asigurată? Aveţi cartuşe destule? Ce vă lipseşte? îl copleşea el cu întrebări pe comandantul redutei.

Ofiţerul începu să-i prezinte un raport nesfârşit. Generalul se crispă, apoi apucă de umăr pe un ostaş care aşeza cu grijă pe parapet saci cu pământ.

— Ai mâncat de-ajuns? Cartuşe ai? Ce-ţi lipseşte?

— Am mâncat de dimineaţă; tot atunci ni s-au dat şi cartuşe, răspunse soldatul, ştergându-şi sudoarea de pe frunte; deodată, dându-şi seama cu cine stătea de vorbă,

luă poziţia de drepţi. Iertaţi-mă excelenţă! Îmi dăduse năduşeala în ochi de atâta trudă – nu v-am cunoscut îndată. De-ar trage cât mai mult artileria, că el tot dă în noi, iar tunurile noastre tac de te apucă năbădăile!

— Ei, bravo ţie! Tu vezi-ţi de treabă mai departe, iar de sprijinul artileriei mă îngrijesc eu.

— Să trăiţi!

— Ei, ce ziceţi, îi faceţi de petrecanie japonezului? îl întrebă Kondratenko pe un alt ostaş.

— Cum să nu-i facem, dacă trebuie, răspunse zâmbind ostaşul. Mai cu seamă, excelenţă, dacă o să fiţi şi dumneavoastră cu noi.

Generalul îl bătu prietenos pe umăr şi păşi mai departe. Într-un ieşind al redutei, se afla un aruncător de mine cu suport de lemn. În clipa când se apropie Kondratenko cu însoţitorii lui, se făcea încărcarea aruncătorului.

Observându-l pe general, locotenentul de marină, înalt, cu chipul vioi, voios, luă poziţia şi comandă: „drepţi”! Kondratenko îl rugă să-şi vadă de treabă. Mina, în formă de ţigară de foi, lungă cam de un stânjen, ieşea cu un capăt din ţeava aparatului de lansare.

Locotenentul îl rugă pe general să se îndepărteze.

— În cazul unei lansări greşite, mina poate exploda înainte de timp. De aceea, trebuie să fim prudenţi, explică el.

Kondratenko se îndepărtă cu câţiva paşi şi se rezemă de parapet. Distanţa până la japonezi era de circa o sută de paşi.

— Foc! comandă locotenentul.

Detunând uşor, proiectilul învăluit într-un nouraş de fum semănând cu un peşte gigantic, se înălţă în văzduh, descrise o traiectorie curbă şi căzu în liniile japoneze. Câteva clipe după aceea ţâşni o jerbă uriaşă de fum şi de praf, laolaltă cu pietre, bârne, bucăţi de trupuri omeneşti, cazmale, târnăcoape… Japonezii rămaşi teferi fugeau îngroziţi înapoi.

Tiraliorii se repeziră fără comandă după ei. Se încinse o luptă corp la corp. Puţin după aceea, tranşeele inamice erau ocupate. Entuziasmat, Kondratenko sări pe parapet şi-şi urmă soldaţii. Zărindu-şi generalul, ostaşii izbucniră într-un „ura” tunător.

— Vă mulţumesc pentru avântul vostru vitejesc! strigă Kondratenko, cât putu de tare.

În clipa aceea artileria japoneză reîncepu tirul cu o putere înnoită.

— Excelenţă, întoarceţi-vă, spuse un ostaş bărbos. Ferească Dumnezeu de ceasul rău. Să nu vă lovească. Facem noi aici singuri ce trebuie.

— Ei, dacă mă alungaţi, n-am încotro, trebuie să plec, consimţi generalul cu un zâmbet, mişcat de această dovadă de grijă pentru el.

Se întoarse în redută, ordonă comandantului ei să se ducă în tranşeele reocupate, apoi se îndreptă spre aruncătorul de mine.

— Ce cadenţă are? îl întrebă el pe locotenent.

— Cel mult o lansare la cincisprezece minute.

— Păcat! Dacă s-ar lansa măcar o mină la cinci minute, s-ar putea înlocui tunurile cu aruncătoare de mine. Nu s-ar putea să se intensifice cadenţa de tragere?

— E cam primejdios: o schijă cât de mică, sau chiar un glonţ de armă e de ajuns ca să scoată aruncătorul din acţiune.

— Serghei Vladimirovici, studiază construcţia aparatului şi instalează câteva şi pe Vâsokaia. Domnul locotenent îţi va da tot concursul.

— Am înţeles! Am să-i dau ca ajutor pe Butorin, subofiţerul meu de la secţia de mine. El îi va arăta cum se instalează aparatul. Nu e cine ştie ce filosofie, încheie marinarul.

Generalul şi praporşcikul o luară îndărăt. În drum, trecură şi pe la reduta Kumirnenski. Acolo distrugerile erau mai mari. Şanţul se surpase pe jumătate, parapetul se năruise. Peste tot zăceau cadavre şi gemeau răniţi.

— E posibil ca inamicul să debuşeze la atac din clipă în clipă, îi raportă generalului comandantul redutei, porucikul Dunin-Slepeţ.

În clipa aceea, strigând banzai, japonezii se năpustiră într-adevăr asupra redutei. Din tranşeele inamice răsăriră pionerii, cu scări de bambus şi grenade de mână, urmaţi de coloanele de asalt, cu baionetele puse la arme. Tirul de artilerie încetă îndată; fumul începu să se împrăştie. Zvonariov luă de jos o puşcă şi se pregăti să se apere pe el şi pe Kondratenko.

— Companie, foc de salvă! Foc! strigă porucikul, sărind pe parapet şi fluturând sabia.

Armele răspunseră în aceeaşi clipă, cu o rafală asurzitoare; încă o dată, şi încă o dată… Singura mitralieră în stare de funcţiune clănţăni şi ea. Trei japonezi ajunseră aproape de Kondratenko; unul dintre ei aruncă o grenadă de mână. Generalul se aplecă iute, adăpostindu-se după dărâmăturile parapetului. O clipă, explozia îl asurzi, îl orbi; îndată însă, se îndreptă iar de spate.

— Nu v-a atins? îl întrebă Zvonariov, repezindu-se spre el.

— Nu, dar pe dumneata? îl întrebă la rându-i Kondratenko.

Un ostaş se zvârcolea jos, lângă el, în chinurile morţii; altul gemea greu, ţinându-se de coasta dreaptă.

— Excelenţă, inamicul s-a retras pe poziţiile de plecare fără să primească contraatacul la baionetă! raportă Dunin.

— Cu asemenea voinici nu ne temem de nici un duşman! Dar, pe cât se poate, cruţaţi-i. Ei sunt reazimul şi mândria Arthuru-lui, răspunse generalul. Mă duc la Belîi să-l rog să concentreze focul tuturor bateriilor pentru apărarea sectorului vostru.

După bubuiturile, larma şi încordarea nervoasă a luptei care abia se potolise, la Palidjuan părea că domneşte o linişte desăvârşită; doar gloanţe răzleţe zburau pe undeva pe sus, şuierând melodios.

— Am trecut prin câteva clipe de mare tensiune! spuse praporşcikul, oftând uşurat.

— Ne aşteaptă altele şi mai şi. Trebuie să ajung repede la Belîi.

— Permiteţi să mă întorc la Sapiornaia? întrebă praporşcikul.

— Du-te; informează-l pe Veniaminov asupra misiunii pe care ţi-am dat-o; înţelege-te cu Irman în privinţa aruncătoarelor de mine, ordonă generalul.

— Nu credeam să te mai văd viu! îi strigă Veniaminov praporşcikului. Am privit prin luneta de baterie tot ce s-a întâmplat, ce vijelios au asaltat japonezii redutele.

Aflând ce misiune primise Zvonariov, căpitanul oftă contrariat.

— Să fi stat aici măcar până diseară. Ostaşii dumitale, Blohin şi tovarăşii lui erau cât pe ce să se încaiere cu ai mei la lucrările de refacere. Pentru ei, dumneata şi Boreiko sunteţi autorităţile supreme în materie. S-au luat la colţ şi cu mine, iar Blohin i-a strigat obraznic locotenentului că el habar n-are cum se construiesc amplasamentele şi, bineînţeles, a fost scărmănat bine pentru asemenea vorbe.

— Lăsaţi-i să vină cu mine. O să-mi fie de mare folos.

— N-ai ce face aci, se plânse Blohin, apropiindu-se de praporşcik: răcanii ăştia nu te ascultă, oricum i-ai lua, iar ofiţerul lor nu se gândeşte decât să-ţi tragă pumni, adăugă el, arătându-şi ochiul învineţit.

Zvonariov îi vorbi despre misiunea pe care o primise.

— Serghei Vladimirovici, pe dumneavoastră vă urmăm bucuroşi oriunde! strigă însufleţit ostaşul.

Seara, sosi matrozul-ordonanţă trimis de Varia cu un bilet: „Te aştept la masă. V.”

— A poruncit coniţa, adică domnişoara, să veniţi negreşit, numaidecât, raportă el pripit.

Praporşcikul se înţelese cu Veniaminov şi plecă în oraş pentru un ceas.

— Eşti rănit? îl întrebă Varia, văzându-i urmele de sânge pe obraz.

— Nu, m-a sărutat o japoneză frumoasă, numită şimoza!

— Trebuie să-ţi dau cu iod, ca să nu se infecteze, spuse fata cu competenţă.

Casa strălucea de curăţenie. Duşumelele erau frecate; perdelele spălate, obiectele de aramă, lustruite; pretutindeni în odăi era rânduiala, nu se zărea un firişor de praf nicăieri.

— Ai cam avut de furcă, observă praporşcikul, aruncând o privire prin camere.

— Parcă n-a fost locuinţă de oameni! Rivocika dumitale e o leneşă de n-are pereche! sporovăia Varia. Eu şi Afanasi am întors totul cu susul în jos. Ce nostim e! În loc de podea, zice punte; în loc de „s-o speli”, zice „s-o bricueşti”; în loc de „să cureţi ceva”, zice „să furbisezi”. Se tot necăjea că podeaua n-are şănţuleţe pentru scurgerea apei. Acum suntem buni prieteni. Nu e încântat de Rivocika dumitale; după părerea lui, nu este o persoană descurcăreaţă. Mă socotea şi pe mine „domnişoară ofiţerească” şi nu voia să creadă că sunt fată de general când a văzut că ştiu să frec pe jos şi să spăl rufe.

— Şi pe mine, drept cine mă lua? o întrerupse Zvonariov.

— Drept drăguţul meu…

— Şi dumneata, bineînţeles, eşti nespus de măgulită, nu?

— Măgulită?! Păi, numai să mişc un deget, şi văd colonei la picioarele mele, dacă nu şi generali!

— În genul lui Kostenko, nu?

Varia izbucni în râs.

— Of! Mor de râs! Tata-naşu!

Se aşezară amândoi cuminţi la masă; Afanasi aducea bucatele, Varia servea supa, iar Zvonariov înfuleca de zor. Se auzi o bătaie în uşă. Varia sări de la masă şi se repezi să deschidă.

— E Kondratenko! strigă ea după o clipă, ivindu-se în goană, întreabă de dumneata!

Praporşcikul se grăbi să iasă.

— Iartă-mă că te deranjez! se scuză acesta. Voiam să-ţi indic locul pentru instalarea aruncătoarelor de mine. Am trecut pe la Sapiornaia, şi mi s-a spus că te pot găsi aici.

— Roman Isidorovici, poate că, printre atâtea treburi, luaţi masa cu noi? îl invită Varia.

— A, nu refuz; mi-e o foame de lup; pe deasupra, e de sperat că ai şi pregătit un prânz delicios. Nu degeaba eşti fata Mariei Fominişna, marea artistă în materie culinară.

Generalul preţui pe deplin toate bucatele, făcând-o pe Varia să se bucure mult.

— Serghei Vladimirovici, nu ştiam că ai în Oraşul-Nou o locuinţă atât de drăguţă, observă el.

Varia se roşi ca para focului.

— Dar nu este a lui; e a unui ofiţer de marină, care stă pe Liaoteşan, lămuri fata cam confuz, dându-şi seama de situaţia ei echivocă.

— N-ai grijă, nu suflu o vorbă Mariei Fominişna. În afară de aceasta, cunoaştem cu toţii cuminţenia lui Serghei Vladimirovici, spuse cu un zâmbet generalul şi se ridică.

— Încotro vă duceţi? întrebă Varia.

— În Oraşul-Vechi. Trebuie să-l întâlnesc pe Vasili Feodorovici.

— Pot să vă însoţesc până acasă? propuse fata.

— Şi Serghei Vladimirovici rămâne aici? întrebă Kondratenko.

— A mâncat; nu mai are ce căuta aici. Să se ducă pe poziţii, rosti fata autoritară.

— Azi nu prea e linişte acolo.

— Fii cu băgare de seamă, Serghei Vladimirovici, îl sfătui Varia, cu un ton ceva mai blând.

— Am înţeles excelenţă! răspunse în glumă Zvonariov, luând poziţia de drepţi.

La Sapiornaia, praporşcikul îi găsi pe matrozi în frunte cu Butorin. Aşteptându-l. Împreună cu tunarii de pe Utios, se duse pe colina Vâsokaia, unde trebuia să instaleze două

aruncătoare de mine. Colina reprezenta cheia tactică a întregului front de vest, dominând toate fortificaţiile din acest sector. De pe culmea ei se deschidea o vastă perspectivă asupra Oraşului-Vechi şi Oraşului-Nou, asupra portului şi escadrei; ocupând acea înălţime japonezii ar fi dobândit un admirabil post de observaţie pentru artileria lor de asediu. Aceasta ar fi expus toate navele ruseşti, precum şi zonele interioare ale fortăreţei, la primejdia de a fi bombardate oricând. Conducerea apărării şi asediatorii apreciau şi unii şi alţii la justa ei valoare importanţa colinei Vâsokaia, fiind gata s-o dispute până la limita posibilităţilor.

Înainte de război, pe Vâsokaia nu se făcuse nici o lucrare defensivă; doar după izbucnirea ostilităţilor se amenajaseră două linii de tranşee de infanterie, prevăzute cu obstacole de sârmă ghimpată, şi cu tunuri de fortificaţii de 6 ţoli, neadăpostite. În timpul ofensivei din august, însă, aceste tunuri, copleşite de focul inamic nu putuseră să acţioneze. De aceea, Kondratenko luase acum hotărârea de a întări apărarea colinei, afectându-i cele două aruncătoare de mine.

Ajungând la comandamentul lui Irman, Zvonariov rugă să i se indice precis punctele în care va trebui să amplaseze aruncătoarele.

— De acum înainte te ocupi de mine, în loc de artilerie? întrebă Irman, ironic.

— Execut ordinul personal al generalului Kondratenko.

— Praporşcik Gaev, condu-l sus, pe culme. Să se înţeleagă cu căpitanul Stempkovski în privinţa aruncătoarelor de mine, dispuse Irman.

Drumul care ducea spre vârful colinei era abrupt şi prost amenajat. Zvonariov şi însoţitorii lui dădeau mereu în întuneric prin hârtoape şi peste dâmburi.

— Sunt aproape două luni, de când s-au amenajat poziţiile de aici şi uite, genieştii n-au găsit încă timp să niveleze drumurile, se revoltă Gaev.

Comandantul sectorului se afla într-un adăpost solid făcut din bârne groase de zece verşoci. Înainte de toate, acesta îi invită să ia o gustare şi să bea un pahar cu el. Zvonariov refuză categoric băutura şi spuse stăruitor că vrea să înceapă imediat lucrările. Neavând chef să se despartă de clondir, Stempkovski trimise pe poziţii cu praporşcikul pe tinerelul podporucik Iakovlev. Gaev, curios, merse şi el.

Creasta colinei era formată din două sopci, cu o mică depresiune între ele.

Coasta dinspre inamic era atât de abruptă, încât oferea posibilitatea de a lansa mine la o mare distanţă. Hotărârâră să instaleze chiar acolo unul din aruncătoare.

— Frontal, poziţia e greu accesibilă, lămuri Iakovlev; în schimb, poate fi învăluită cu uşurinţă prin flancuri, căci are unghiuri moarte întinse. Ca să îmbunătăţim apărarea, am îngropat acolo fugase automate.

În tranşeele de pe şopca din dreapta, se afla o companie de infanterie marină. Printre matrozi se găsiră câţiva care se pricepeau la mine; aceştia se oferiră să dea o mână de ajutor.

Curând, se anunţă sosirea căruţelor cu aruncătoarele de mine. Începuseră să urce la deal. Abia peste vreun sfert de oră ajunseră, în sfârşit, pe culme. Tunarii examinau cu interes aruncătoarele. Blohin încercă chiar să ridice ţeava unuia dintre ele.

— Nişte puşcoace de copii, înălţimea voastră! le categorisi el cu dispreţ. Cu un tunuleţ d-astea n-ai să tragi departe!

În schimb, minele îi stârniră admiraţia.

— Cum, e plină cu piroxilină? întrebă el, neîncrezător, lovind cu palma o mină lungă de aproape un stânjen.

— Pe trei sferturi. În coadă are nisip pentru cumpănire, lămuri Butorin.

Iarţev şi Iurkin se apucară să întindă firul telefonic de la adăpostul comandantului până la amplasamentul aruncătorului de mine. Spre miezul nopţii, Stempkovski sosi

la locul lucrărilor împreună cu un locotenent de marină care şchiopăta, sprijinindu-se în baston.

— Reduta Vodoprovodnâi a căzut; Kumirnenski abia mai dă semne de viaţă, dar şi ea este învăluită din ambele flancuri, vesti el.

— Dar aruncătoarele de mine? întrebă Zvonariov.

— Două, distruse de artilerie; unul, aruncat în aer chiar de ai noştri, iar unul a căzut în mâinile japonezilor.

— Acum au să tragă cu el asupra noastră, spuse oftând Stempkovski.

— E greu să tragă de jos în sus cu aruncătoarele de mine, mai ales la un unghi de înclinaţie ca aici, îl linişti locotenentul.

— Mâine au să tabere pe noi şi pe Dlinnaia. O s-o păţim urât de tot! oftă căpitanul. Daţi-i zor, băieţi. Până-n zori să fie gata totul! le strigă el soldaţilor şi matrozilor.

Nu era însă nevoie să zorească pe nimeni. Toţi îşi dădeau foarte bine seama că lucrările trebuiau isprăvite în cursul nopţii, căci ziua orice mişcare pe creastă atrăgea imediat focul artileriei asupra ei. Lăsându-l pe Butorin să supravegheze lucrarea, ofiţerii coborâră în tranşee. Stempkovski îşi exprima părerea în privinţa apărării colinei:

— Părţile noastre slabe sunt flancurile, mai ales cel stâng. În partea aceea, japonezii pot să ajungă foarte aproape de noi. Aruncătorul de mine trebuie amplasat acolo, în adăpostul ofiţerilor. E foarte solid, are boltă de beton. Ţeava aparatului poate fi scoasă prin fereastra lui.

Cercetând adăpostul, locotenentul ajunse la concluzia că, într-adevăr, aruncătorul de mine putea fi amplasat foarte bine acolo.

— De aici, din adăpost, se poate trage cu el şi ziua, îşi dădu el cu părerea.

Când piesele aparatului fură aduse în adăpost, Zvonariov constată cu mirare că Blohin dădea îndrumări soldaţilor şi matrozilor.

— Ai ajuns instructor la aruncătoarele de mine? îl întrebă praporşcikul.

— Înălţimea voastră, domnul porucik Boreiko ne-a învăţat pe Utios, să facem de toate: să tragem cu tunul, să prindem peşte, să îngrijim grădinile de zarzavat, să construim amplasamente. Când ai o treabă, gândeşte, chibzuieşte bine şi treaba s-a făcut! răspunse ostaşul.

Aparatul ocupă jumătate din încăpere. Trebui să se scoată afară masa, lăsându-se pe loc numai paturile de campanie ale ofiţerilor.

Spre răsărit, zarea începu să se lumineze. Bombardamentul ce se auzea dinspre reduta Kumirnenski, potolit pentru câtva timp, se dezlănţui cu reînnoită putere. Răpăitul mitralierelor, pocnetele puştilor, mugetul tunurilor, se contopiră într-un vuiet neîntrerupt.

— Japonezii au dezlănţuit atacul decisiv, spuse locotenentul. Se pare că până se ridică soarele sus vor ocupa reduta. După ea, vine rândul nostru.

Drept răspuns, Stempkovski înjură crunt.

Mijea de ziuă. Profitând de acest fapt, locotenentul şi Zvonariov cercetară toată colina, coborâră în avanposturi şi determinară locul cel mai probabil de concentrare a forţelor japoneze.

— Pe-alocuri, panta e atât de repede, încât s-ar putea să se dea drumul la vale unor ghiulele sferice vechi chinezeşti, prevăzute cu focoase cu întârziere, spuse praporşcikul.

— Ideea nu e rea! Şi să rostogolim la vale nu ghiulele, ci mine electrice percutante de ale noastre, de la marină. O să se ducă de-a dura până jos, dar dacă scurtăm arcul percutorului, putem să le facem să explodeze numai la un şoc puternic, de pildă în cădere. Chiar azi am să mă ocup de treaba asta.

Butorin raportă că aruncătorul de mine fusese amplasat. Ofiţerii inspectară lucrarea şi găsiră totul în ordine.

— Ei, acum ne putem odihni. Eu mă duc cu matrozii la noi, pe Baian. Dumneata ce faci? întrebă locotenentul.

— Rămân aici până deseară; pe urmă o să mai vedem ce-i de făcut.

Zvonariov găsi nu departe un mic adăpost neterminat şi-l alese drept loc de odihnă.

Era o mică scobitură în stâncă, în care abia încăpea un om adult. După ce o curăţă la repezeală de pământ şi de gunoaie, praporşcikul îşi făcu rost de un braţ de paie, îşi improviză un aşternut rudimentar şi se culcă.

Bombardamentul asupra colinei Vâsokaia începu pe la amiază.

Deschiseră focul deodată câteva zeci de tunuri de asediu. Cruţându-şi oamenii, Stempkovski lăsă în tranşee doar santinelele necesare pentru supravegherea inamicului, iar restul trupei o retrase în văgăuni, în spatele liniilor. Japonezii procedau metodic, pe îndelete, la distrugerea sârmelor ghimpate din faţa tranşeelor, a adăposturilor şi şanţurilor de legătură.

Trezit din somn de canonadă, Zvonariov se uită afară, şi cel dintâi lucru de care dădu cu ochii fu Blohin, care şedea călare pe Butorin. Mai mulţi matrozi şi tunari se ţineau după ei, râzând în hohote, fără să ia seama la bombardament.

— Vă mănâncă pielea, nărozilor! le strigau ostaşii din adăposturile mai apropiate.

— N-are voie stârpitura gălbejită să m-atingă până nu mă cară Butorin unde trebuie, răspunse Blohin mucalit. La o adică: cu ce-s eu mai prejos ca gheneralu Stesselev? E drept, am o mârţoagă mai răpciugoasă ca roaiba lui; dar alminterea, eu mi-s un irou! Drepţi! Onoru' la gheneral! comandă el, încheind ca de obicei cu o înjurătură înflorată.

Soldaţii şi matrozii se hârjoneau, prăpădindu-se de râs. Ajuns în dreptul praporşcikului, Blohin sări jos şi luă poziţia de drepţi:

— Sunt gata şi la ordinele dumneavoastră. Ce porunciţi să fac?

— Lărgiţi repede scobitura asta, să ne adăpostim în ea cât ţine bombardamentul, ordonă praporşcikul.

— Am înţeles! Ostaşii se apucară de lucru.

După amiază, două canoniere japoneze îşi alăturară tirul la acela al bateriilor de asediu; se apropiară de ţărmul băii Malaia Golubinaia, deschizând şi ele focul asupra colinei Vâsokaia. Lovind tranşeele, proiectilele lor de opt şi de nouă ţoli surpau deodată porţiuni întregi, distrugeau obstacolele de sârmă ghimpată, făcând cu neputinţă şederea oamenilor pe creastă.

Sub protecţia acestui tir, infanteria japoneză, în grupuri mici, făcea salturi pe căile de acces spre creastă până la unghiurile moarte, concentrându-se treptat acolo în vederea atacului.

Zvonariov se îndepărtă, şi ajuns pe una din crestele colinei Vâsokaia începu să urmărească ceea ce se petrecea.

— Dacă am avea acu nişte mortiere, i-am scoate la iuţeală pe japonezi din ascunzişuri, spuneau soldaţii de lângă el, oftând.

— Din păcate mortiere sunt doar pe coastă, şi alea-s de calibru mare – de nouă şi de unsprezece ţoli: nu pot fi urcate până aici, răspunse praporşcikul.

— Ei, atunci să se aşeze măcar aruncătoare de mine.

— Da, dar aruncătorul îşi zvârle proiectilul cel mult la o sută de paşi, iar de aici până la japonezi e cam o verstă şi jumătate. Spre seară au să ajungă sub creastă – atunci o să tragem cu mine.

— Atunci o să fie prea târziu; parcă văd că o s-o luăm la goană până la Oraşul-Nou, dacă nu chiar până la Liaoteşan, bombănea Stempkovski, mohorât.

— Japonezii au debuşat la atac! spuse Zvonariov tulburat şi alergă sus pe creastă.

Pe povârnişul dinspre oraş, de la miază-zi, rezervele inamice înaintau în lanţuri dese de trăgători. În clipa aceea artileria japoneză îşi deplasă tirul asupra spatelui liniilor ruseşti. Ca să scape cu viaţă ruşii se împrăştiară.

Zvonariov se îndreptă în fugă spre adăpostul în care fusese amplasat aruncătorul de mine. Butorin şi Blohin alergară după el. Ajunşi acolo se repeziră la fereastră ca să vadă ce se petrecea de-vale. Lanţurile trăgătorilor japonezi cuceriseră cu uşurinţă linia întâia de tranşee şi acum se ocupa cu amenajarea ei. Ici şi colo încercările unor grupuri răzleţe de a se urca ceva mai sus erau respinse de focul ruşilor de pe creastă.

— Înălţimea voastră, zvârlim mina? întrebă Butorin.

— Mai întâi să luăm legătura cu comandantul. Caută-l pe Stempkovski şi întreabă-l, dacă e cazul să tragem cu aruncătorul, ordonă praporşcikul. Iurkin, supraveghează flancul stâng; vezi dacă nu îl învăluie japonezii. Tu, Blohin, ai grijă de cel drept; tu, Iarţev, observă drept în faţă!

Profitând de faptul că povârnişul nu era accidentat, japonezii, strecurându-se prin râpe şi prin surpăturile făcute de ape, începură să se apropie treptat de creastă.

Blohin nu mai avu răbdare; îşi duse la ochi arma japoneză capturată şi începu să tragă. Mai multe siluete mici întunecate se întinseră la pământ una după alta şi nu mai mişcară, dar celelalte continuau să înainteze.

— La stânga a şi ajuns în spatele nostru, raportă Iarţev.

Zvonariov se întoarse. Ieşind dintr-o viroagă, japonezii, răzleţi şi în grupuri, alergau spre vale cu armele în cumpănire. La dreapta răsări încă un val de trăgători, făcând o manevră de învăluire.

Creasta era acum încercuită aproape din toate părţile. În clipa aceea, undeva în flanc, răsări ca din pământ o companie de marinari ruşi. În fruntea lor alerga un ofiţer, fluturându-şi sabia care sclipea în soare. Matrozii îl urmau cu armele în cumpănire. Zărind marinarii, japonezii se zăpăciră şi îndată după aceea fură zvârliţi înapoi şi puşi pe fugă. După ce isprăviră cu ei, marinarii se repeziră spre dreapta. Acolo însă, japonezii înspăimântaţi de cele petrecute sub ochii lor, o luară la goană, pierzându-şi în drum armele şi echipamentul.

— Aşa mai zic şi eu! strigă Blohin admirativ. Matrozii se bat ca la noi pe Utios!

— Ne taie sârmele ghimpate! strigă deodată Iarţev.

În timp ce praporşcikul urmărea cele ce se petreceau în spatele poziţiilor, un grup inamic, cam de tăria unei companii, se furişase frontal spre tranşee, se strecurase printre sârme şi acum ataca la baionetă. Zvonariov trase fulgerător pârghia de declanşare a aruncătorului. Mina căzu drept în mijlocul atacatorilor, zvârlindu-i în toate părţile.

Tiraliorii şi matrozii se năpustiră înainte. Năvălind în tranşeele din vale se încăierară cu japonezii corp la corp şi-i zvârliră pe toţi înapoi, spre poalele colinei. Atacul fusese respins. Abia atunci se întoarse şi Butorin, ţinându-şi mâna rănită cu cea teafără.

— Straşnic le-aţi trântit mina în nas! Au spălat putina cât ai clipi! observă el cu admiraţie şi raportă: Domnul căpitan a dat ordin să faceţi cum credeţi.

Ofiţerul de marină care comandase compania adusă din rezervă se apropie de adăpost. Spre mirarea lui, praporşcikul văzu că era Akinfiev. Andriuşa îşi lăsase barbă. Sănătos, voinic, arăta acum mai matur.

— Ce vânt te aduce pe coclaurii ăştia? îl întrebă Zvonariov.

— Văzând că Vâsokaia e în primejdie, azi dimineaţă ne-au trecut de pe Liaoteşan în Oraşul-Nou, iar de acolo, ne-au trimis încoace. Tu ce mai faci? Cei doi prieteni stătură îndelung de vorbă despre toate cele.

— Nadia s-a mutat înapoi în oraş. A fost foarte mirată de ordinea pe care a găsit-o acasă. Afanasi a explicat destul de încâlcit că a făcut curăţenie o domnişoară. Am ghicit că e vorba de Varia, mai ales când ne-a spus ce autoritară era.

— Astăzi cred că se întâlnesc, spuse Zvonariov îngrijorat.

— Foarte bine. Soţia mea va fi încântată s-o cunoască.

— Varia nu-şi prea ţine gura şi uneori, chiar fără să vrea, poate să jignească prin felul ei de a vorbi fără ocol.

— Are Nadia destul tact ca s-o tempereze.

Ieşiră din adăpost. Se însera: Soarele se cufunda repede în mare, dincolo de baia Golubinaia. Îndată ce amurgi, bombardamentul încetă cu desăvârşire.

— Hai să iei masa cu noi, îşi invită Andriuşa prietenul.

O jumătate de ceas, după aceea se apropiau de căsuţa lui Akinfiev. Nadia şi Varia puneau paşnic masa în sufragerie. Varia îi explica cu de-amănuntul cum se aşează faţa de masă, cum se aranjează vesela, cum se fac şerveţelele sul. Gazda o asculta cu un zâmbet îngăduitor.

— Iată şi băieţii noştri, vesti ea, zărindu-i pe fereastră pe cei doi ofiţeri care se apropiau. Varia făcu o grimasă dar nu zise nimic.

Zvonariov intră împreună cu Akinfiev şi-l prezentă Varei.

— Nu-ţi şade bine cu barbă, îi spuse fata acestuia. Te îmbătrâneşte, şi dumneata eşti încă tânăr-tinerel, cam de-o vârstă cu Serioja… adică, cu Serghei Vladimirovici, se grăbi fata să se corecteze.

Locotenentul o privi descumpănit.

— Mai bine povesteşte cum ai nimerit aci, interveni Zvonariov.

— Cum a nimerit aici mademoiselle Belaia? îl întrerupse Akinfieva. Cam pe la cinci, când pe Vâsokaia au început să tragă intens, am ieşit repede afară, să văd ce se petrece acolo. Când m-am întors în casă, am găsit o musafiră. Şi, fiindcă ne cunoaştem de mult, ne-am apucat să gătim.

— Masa e gata, luaţi loc, declară Varia, uzurpând rolul de gazdă. V-aţi spălat pe mâini? Ia să te văd! se întoarse ea spre praporşcik. Toţi bărbaţii sunt atât de neglijenţi, încât trebuie să-i supraveghezi ca pe nişte copii.

Conversaţia se însufleţi. Ofiţerii povesteau despre atacurile respinse. Nadia scotea exclamaţii de spaimă. Varia asculta tăcută.

— Şi cum, imediat după masă, vă întoarceţi iar în acel iad? întrebă Akinfieva.

— Suntem obişnuiţi cu asemenea încercări. Cel puţin Serghei Vladimirovici. La Kindjou, şi chiar în timpul

ofensivei din august, pe Zaliternaia, au dus-o uneori cam greu, dar, în cele din urmă, totul s-a sfârşit cu bine, spuse Varia.

— Ei, dumneata, o eroină notorie a Arthur-ului, eşti gata de luptă oricând, glumi Akinfiev. Nadia n-a fost niciodată pe poziţii în liniile înaintate şi, la 28 iulie, era cât pe ce să moară de spaimă la douăzeci de mile de locul luptei.

— Nu-i adevărat! Ne aflam foarte aproape de escadră. Dar şi de departe te apuca groază să priveşti bătălia în curs de desfăşurare.

— Probabil că pe Vâsokaia există un post de prim-ajutor. Ce ar fi să ne ducem, provizoriu, ca surori acolo? propuse Varia.

— Vai, nu! Mi-aş ieşi din minţi de spaimă. Bubuituri, împuşcături, răniţi, iar undeva, în faţă, în cel mai periculos loc, Andriuşa şi Serioja. N-am atâta curaj ca dumneata, se împotrivi Nadia.

— Pe noi, probabil că o să ne retragă spre dimineaţă în zona interioară, căci toate atacurile au fost respinse şi nu cred să se repete curând. Serioja îşi va da aruncătoarele de mine în primire şi va fi liber şi el, spuse Akinfiev.

După ce prânziră, cei doi ofiţeri se pregătiră de plecare. Nadia scoase un morman de lucruri călduroase şi se apucă să-şi încotoşmăneze soţul. Varia se preocupă de „problema alimentării”. Îl încărcă pe Zvonariov cu fel de fel de tartine, cu un termos, cu sufertaşe; până la urmă acesta protestă.

— Nu vrei? Bine, n-ai decât să nu le iei – ne rămâne nouă mai mult! La noapte o să le duci dorul!

La despărţire Nadia îşi sărută soţul îndelung. Varia şi Zvonariov se mulţumiră să-şi strângă mâna voinicește.

După plecarea celor doi ofiţeri, Nadia îi propuse Varei să doarmă la ea. Fata spuse însă că trebuie să se ducă acasă.

Se despărţiră ca două prietene bune.

Prima jumătate a nopţii trecu în linişte. Sub ocrotirea întunericului, câteva sute de oameni munceau la refacerea tranşeelor, a adăposturilor, a obstacolelor de sârmă

ghimpată. Zvonariov şi locotenentul de marină instalară alte aruncătoare şi găsiră posibilitatea de lansare a minelor sferice, prin rostogolire.

După miezul nopţii cerul se acoperi de nori şi curând începu să cearnă o ploaie măruntă, rece, ca de toamnă. Profitând de aceasta, japonezii atacară fără a executa vreo tragere de pregătire, fără un foc de armă, fără strigăte. Luaţi prin surprindere, apărându-se numai cu târnăcoapele şi cu cazmalele, ruşii nu putură rezista şi, părăsind în neorânduială tranşeele înaintate, se opriră abia sus pe creastă. Întunericul adânc făcea cu neputinţă intrarea în acţiune a artileriei.

Abia în zorii zilei se putu lămuri situaţia. Artileria de asediu începu iar să mugească, pregătind un nou atac asupra colinei Vâsokaia.

Printr-un asalt executat cu hotărâre, japonezii puseră stăpânire pe colina Dlinnaia, învecinată, şi de-acolo se apucară să bată din flanc poziţiile de pe Vâsokaia. Lovite frontal de o ploaie de obuze şi de mitralierele care trăgeau din flanc şi din spate, companiile ruseşti erau măcinate repede.

Chiar la începutul bombardamentului, ultimul aruncător de mine fu scos din acţiune de o schijă, şi Zvonariov se întoarse cu soldaţii lui la comandamentul lui Irman. De acolo se observa că în palmă tot câmpul de luptă. La stânga, într-un unghi mort, se concentrau noi rezerve inamice. Cutele terenului le fereau de focul artileriei din forturi. Lucrul acesta îl îngrijora nespus pe Irman.

— Asupra rezervelor se poate deschide focul cu artileria de câmp, din stânga, dinspre baia Golubinaia, propuse Zvonariov.

— Pentru asta ar fi nevoie să împingem tunurile mult înaintea liniei noastre de avanposturi, ceea ce e primejdios. Îndată ce-au să le observe japonezii, le distrug repede. Totuşi, încearcă, încuviinţă colonelul.

— Am înţeles! răspunse praporşcikul, luând poziţia de drepţi.

— Îţi urez succes! Ia o secţie de tunuri cu tragere repede. Strecoară-te cu ele în spatele inamicului şi deschide focul asupra întăririlor lui, concentrate la poalele colinei Vâsokaia.

Zvonariov propuse tunarilor de pe Utios să-l însoţească şi-i întrebă dacă sunt de acord.

— Cu dumneavoastră merg şi la dracu-n praznic! răspunse Blohin, cel dintâi, iar Iarţev şi Iurkin îi urmară pilda.

La dispoziţia lui Zvonariov fură puse două tunuri din bateria a 2-a a brigăzii a 4-a de artilerie, şi mai mulţi servanţi tunari. Praporşcikul hotărî să-şi deplaseze piesele numai cu câte doi cai, ca să nu fie prea vizibile. Tunurile fură camuflate cu braţe de fin, ceea ce le făcu să semene cu nişte căruţe de furaje obişnuite. Ca să facă mai puţin zgomot, roţile lor fură înfăşurate în paie.

Făcând un ocol, Zvonariov îşi duse tunurile departe ajungând în preajma băii Golubinaia. Acolo, poziţiile ruseşti erau despărţite de cele japoneze printr-o vale aproape netedă, largă de vreo 4 verste. Pe fundul ei, prin lanurile de gaolian care începuse să se usuce, şerpuia un drumeag îngust. În partea aceea japonezii şi ruşii coseau gaolian pentru foc şi fân pentru cai. Printr-o înţelegere tacită, cele două părţi beligerante nu trăgeau asupra acestor echipe de furajori. Iată de ce tunurile, luate drept căruţe, nu atraseră atenţia japonezilor.

Curând secţia depăşi avanposturile ruseşti, ajungând între cele două armate inamice. Zvonariov şi Blohin mergeau înaintea tunurilor, la vreo sută de paşi, cercetând cu atenţie terenul. Piesele veneau după ei, huruind uşor. Mica coloană era încheiată de un grup de cinci oameni.

Deodată, deschiseră focul asupra lor chiar nişte pichete ruseşti, camuflate.

— Hei, sunteţi chiori? Nu vedeţi în cine trageţi? strigară tunarii.

Zeloşii tiraliori se grăbiră să înceteze focul. În cele din urmă, secţia ajunse pe o mică şa de deal, de unde se vedea ca în palmă tot spatele dispozitivului japonez de la Vâsokaia. Aproximativ două regimente se concentraseră într-o depresiune de la mijlocul coastei, pregătindu-se de asalt. Se vedea bine cum soldaţii şi ofiţerii japonezi, culcaţi pe pământ, sau stând în capul oaselor, îşi stimulau cu băutură vitejia de samurai. Alte întăriri soseau mereu din spate. Cercetaşii se târau spre creastă.

— Decuplaţi, iute! comandă Zvonariov.

Tunurile fură desprinse cu grijă de antetrenuri şi trase cu braţele din gaolianul înalt. Distanţa până la obiectiv era de circa o verstă şi jumătate. Blohin şi Iarţev trecură ochitori, lăsându-l pe Iurkin la antetrenuri, pentru ca la nevoie acesta să le aducă cât mai repede la tunuri. Fără a bănui ceva, japonezii îşi isprăveau ultimele pregătiri pentru atac. Deodată sună strident, prelung o goarnă. Soldaţii săriră în picioare şi porniră în masă compactă spre creastă. Praporşcikul, care stătea nu departe de piese, după un copăcel, comandă repede:

— Înălţător, patruzeci, goniometru 300% pe piese, foc!

Bubuiturile celor două tunuri cutremurară văzduhul una după alta; obuzele căzură vâjiind în gloata atacatorilor. Câteva zeci de japonezi rămaseră pe loc morţi sau răniţi; ceilalţi o rupseră la fugă care încotro.

— Foc viu! comandă din nou Zvonariov. Dar soldaţii, chiar fără ordin, trimiteau un proiectil după altul, răpunând duşmanii înnebuniţi de groază, luaţi prin surprindere. Japonezii se repeziră din ascunziş ca o turmă învălmăşită, nimerind îndată sub focul concentrat al bateriilor fortăreţei. O mulţime de cadavre descoperiră curând coastele colinei Vâsokaia.

Răcnind de bucurie, Blohin şi Iarţev trăgeau lovitură după lovitură. Asurzit de vuiet, Zvonariov observa prin binoclu ceea ce se petrecea înainte.

Izbind în soldaţi cu latul sabiei, ofiţerii japonezi se sileau să restabilească ordinea, dar nimeni nu le dădea ascultare. În clipa aceea, un val de soldaţi şi de matrozi ruşi se năpusti vijelios de pe culme asupra lor. Resturile trupelor japoneze o rupseră la fugă în debandadă. Colina Vâsokaia se afla din nou în mâinile ruşilor.

— Nu mai avem obuze, raportă Blohin.

— Cuplaţi! comandă Zvonariov.

Conductorii, care aşteptau aproape, pe drumeag, numai la cinci paşi de piese, aduseră numaidecât antetrenurile la tunuri, şi în clipa următoare ambele atelaje goneau pe drumeag. În cele din urmă, dezmeticindu-se, artileriştii japonezi deschiseră focul asupra secţiei ce se îndepărta. Mai multe obuze trase după ea explodară foarte aproape, împroşcând o ploaie de plumbi. Aproape de liniile ruseşti fu omorât un cal de la piesa din faţă. Deshămându-l repede, secţia îşi continuă drumul, de astă dată ceva mai încet. Profitând de lucrul acesta, patrulele din avanposturile japoneze, crezând că pot că captureze tunul dinapoi, se repeziră după el.

— Înălţimea voastră, îngăduiţi să-i speriem oleacă, se rugă. Blohin.

— Dă-i drumul! încuviinţă praporşcikul, făcând un gest aprobator cu mâna.

Tunarii desprinseră tunul de antetren, făcându-se că vor să tragă. Japonezii o luară la goană îndărăt. După cinci minute ruşii se aflau în afară de orice primejdie.

Când Zvonariov se prezentă la Irman pentru a da raportul, colonelul nu găsi altceva mai bun de făcut decât să-l mustre pentru pierderea calului, fără nici un folos, după părerea lui.

Zvonariov tocmai voia să plece cu ostaşii lui la bateria Sapiornaia, când se întâlni cu locotenentul de marină specialist în mine care îl rugă insistent să mai rămână.

— Trebuie să amenajăm poziţia pentru aruncătoarele de mine. Până atunci, Irman n-o să-ţi dea drumul, îl asigură

locotenentul. Zvonariov consimţi să mai rămână. Împreună cu tunarii lui, coborî într-un adăpost – un fel de groapă sub cerul liber.

— Azi, l-am ardeiat bine pe japonez; n-o să-i uite uşor pe cei de pe Utios! zise Blohin.

— Am să vă propun pe toţi pentru decorare, răspunse Zvonariov.

— Dac-om căpăta decoraţii pentru orice fleac, curând n-o să mai avem unde să le atârnăm! răspunse Blohin.

— N-ar fi bine să-i tragem un pui de somn, atâta vreme cât e linişte? propuse Iurkin.

Curând, aţipiră şi el şi Blohin.

Iarţev scoase din buzunar o cărţulie ferfeniţită, soioasă, şi mişcând din buze, începu să umble cu degetul de-a lungul rândurilor de slove. O expresie de nemărginită încântare se citea pe faţa lui fălcoasă, arsă de soare. De plăcere, uneori închidea ochii, spunând în şoaptă pe de rost pasajele cele mai frumoase.

— Ce citeşti acolo? întrebă praporşcikul, intrigat.

Iarţev se fâstâci.

— O istorioară, răspunse el, fără chef de vorbă.

Cărticica era „Ruslan şi Liudmila”, într-o ediţie populară, ieftină.

— E un basm minunat! Tu ştii cine a fost Puşkin?

— A fost un mare stihuitor. Basmele lui îs ca nişte viersuri – singure te îndeamnă să le cânţi.

— Şi cum ai ajuns să-l citeşti pe Puşkin?

— Am rămas fără părinţi de mic copil. M-a învăţat buchile un preot. Într-o zi mi-a căzut în mână o carte de domnul Puşkin, şi de atunci, parcă mi s-a luminat cugetul, umblu mereu cu stihurile lui în minte.

— N-o zace şi în tine un poet? Faci poezii?

— Da' de unde! Vreau să învăţ pe de rost „Ruslan” şi „Poltava”, dar de născocit nu pot să născocesc nimica, nu iese bine, răspunse Iarţev şi oftă amărât.

— Pentru vitejia de care ai dat dovadă astăzi, o să te răsplătesc cu o carte de Puşkin. Crucea Sfântul-Gheorghe vine de la sine.

— Înălţimea voastră, Serghei Vladimirovici, n-o să vă uit cât oi trăi! răspunse ostaşul cu chipul luminat de un zâmbet, şi se ridică în picioare, tulburat. O să vă slujesc şi eu cu orice-aţi dori. De cruce, însă, zău că n-am nevoie.

Se întunecase când apăru şi Akinfiev. Era obosit, palid.

— Hai să cinezi cu noi, îl invită el.

Zvonariov primi bucuros.

Nadia îi aştepta cu masa gata.

— Serioja a făcut minuni azi! se grăbi Akinfiev să-i spună soţiei sale, şi-i povesti despre contraatac.

— Va să zică, o să ţi se dea crucea Sfântul-Gheorghe. Ce-o să se bucure Varia! I-a zăpăcit pe toţi, povestind despre faptele dumitale de vitejie.

— Ei, Varia ar trebui să-şi pună epoleţi. Spuneţi: nu cumva aveţi ceva cărţi de Puşkin? întrebă Zvonariov, schimbând vorba.

— Ce vrei să faci cu ele? îi scrii Varei bilete de dragoste în versuri? întrebă mirată Akinfieva.

Ridicându-se de la masă ieşi şi se întoarse curând cu două volume de Puşkin.

— Opere alese”, spuse ea, întinzându-i-le praporşcikului. Cadou de la mine şi de la Andriuşa, pentru dumneata şi pentru Varia.

Zvonariov îi mulţumi.

Conversaţia lor fu întreruptă de sosirea lui Blohin.

— Vă pofteşte domnul locotenent, raportă el. Vrea să pună în bătaie aruncătoarele de mine.

Praporşcikul se ridică. Blohin se uita cu jind spre masă.

— Ţi-e foame? îl întrebă Nadia, observându-i privirile.

— Nu! Adineauri am cinat, dar nu ştiu ce am de mi s-a uscat gâtlejul. Drept dovadă tuşi încet, de mai multe ori.

— Ce, nu vi s-a dat porţia? întrebă mirat Akinfiev.

— Ba da, ni s-a dat! Pesemne că m-o fi tras corentul pe când veneam încoace. Parcă am jerăgai pe gât! stărui ostaşul, cu aer serios.

Nadia râse şi-i umplu un pahar de votcă!

— Asta o să-ţi facă mai bine ca orice, îl asigură ea, zâmbind.

Zvonariov îşi luă rămas bun de la gazde, şi se îndreptă spre Vâsokaia. Se întunecase. Colina se mistuia în negura nopţii. Pe drumul care ducea spre ea se scurgeau şiruri de căruţe cu materiale de construcţie, bucătării, ambulanţe sanitare. Dintr-acolo veneau răniţi; brancardierii cărau morţii. Peste puţin, se ivi un şir lung de soldaţi. Se ţineau de centironul sau de umărul celui din faţă şi mergeau poticnindu-se ca orbii, împiedicându-se mereu unii pe alţii.

— Ce-o mai fi şi asta? se miră Zvonariov.

— Ăştia-s orbeţi, bolnavi de orbul găinilor, lămuri Blohin. Nu văd nimic, ca găinile, din amurg şi până-n zori. Noaptea, sunt duşi în spatele frontului.

Curând apăru un alt şir asemănător, urmat de un soldat care mergea cu braţele întinse înainte. Acesta dădu drept peste Zvonariov.

— Ajutaţi-mă, fraţilor, să ajung la un loc cu lumină! se rugă el.

— Şi pe mine! Şi pe mine! răsunară ici, colo glasuri în întuneric.

— Hai, Blohin, dă-le o mână de ajutor, ordonă Zvonariov.

— Hei, care eşti orbete, ia fă-te-ncoace, neamule! O să vă duc pe toţi de vale! răcni Blohin.

Siluete negre se apropiau poticnindu-se, câte una, câte două, câte trei, răsărind din toate părţile.

— Hei, răcanilor! Ţineţi-vă bine unul de altul. Nu daţi în gropi, ţineţi-vă după mine! Înainte, marş! comandă tunarul, şi lungul şir de oameni luă drumul spre spatele liniilor.

— Citi bolnavi d-ăştia sunt la voi în companie? întrebă praporşcikul pe un ostaş.

— Jumătate. Noaptea rămân în toată compania doar şaizeci, şaptezeci de oameni.

Zvonariov îl găsi pe locotenent şi-l invită sus, pe creastă.

— Mergem îndată. Hai mai întâi să-ţi arăt minele noastre sferice. Să vezi ce drăguţe sunt! Le-am adus aici lângă adăpost.

Ieşiră afară; praporşcikul văzu mai multe sfere de oţel, şi mari şi mici.

— Cele mai mari au douăsprezece puduri; cele mijlocii, opt, iar cele mici şase, explică marinarul. Datorită formei sferice, se rostogolesc uşor la vale, se izbesc în plină viteză de obstacole şi sar în aer.

— Straşnică drăcovenie! îşi dădu cu părerea Blohin, răsărind din întuneric. Un mizilic pe cinste pentru gălbejiţi!

Ofiţerii abia făcură câţiva paşi, şi deodată, pe neaşteptate în jurul lor izbucniră strigăte: banzai! banzai! urmate de împuşcături învălmăşite, covârşite când şi când de detunăturile grenadelor. Prin întuneric se conturau siluete răzleţe de ostaşi fugind înapoi.

— Stai! Ce s-a întâmplat? strigă Stempkovski, răsărind din adăpost şi apucându-l de guler.

— Au dat năvală japonezii, înălţimea-voastră! Îs câtă frunză şi iarbă… S-au furişat prin întuneric şi s-au repezit cu spăngile-n noi. În tranşeea de jos, i-au căsăpit pe toţi.

— Să vină compania de rezervă! ordonă căpitanul. Domnilor ofiţeri, vă rog să urcaţi pe creastă şi să-mi ajutaţi să fac rânduială acolo.

Cei doi ofiţeri alergară spre culme. Blohin îl urma pe Zvonariov ca o umbră.

— Puneţi-vă schinduf la noadă, fârtaţilor, că o să fugiţi mai repede! le strigă el ostaşilor care se retrăgeau.

Aceştia îi răspundeau cu sudalme. Blohin vâri două degete în gură, şuieră tâlhăreşte şi răcni:

— Înapoi, flăcăi! Nu vă mai arătaţi dosul la japonezi. Ura! şi se repezi în sus la deal.

Soldaţii începeau să se oprească unul după altul. Cel puţin o sută o luară la goană înapoi după Blohin. La rândul lui, Zvonariov striga şi el, îndemnându-i pe tiraliori să se întoarcă, dar epoleţii lui de ofiţer nu se vedeau în întuneric, aşa că nu-l luă nimeni în seamă, în cele din urmă, se repezi şi el după Blohin împreună cu un grup de ostaşi. Izbutiră să reocupe prin contraatac numai povârnişul drept al colinei. Pe cel stâng japonezii se cramponaseră la teren, respingând toate atacurile ruşilor. Soarta colinei Vâsokaia atârna iar de un fir de păr.

Zvonariov îl găsi pe locotenent într-un adăpost de pe povârnişul drept. Acesta fusese uşor rănit la mână şi acum se pansa repede la lumina unei gazorniţe.

— Iar au stat cu gura căscată, ticăloşii! Cel puţin două regimente de japonezi au ocupat dealul. Acum, poftim, mai zvârle-i înapoi! Trebuie să se acţioneze imediat, altfel până dimineaţa, vor face atâtea tranşee, încât n-o să-i mai poţi scoate din ele.

— Înălţimea voastră, spuse Butorin, ivindu-se în prag. Japonezii s-au vârât în adăpostul de beton, au pus în bătaie o mitralieră şi nu ne lasă deloc să înaintăm. Până nu dărâmam adăpostul, nu-i zvârlim afară.

— Dar cum s-o facem?

— Să ne târâm mai aproape şi să-i împroşcăm cu cartuşe explozive, propuse matrozul.

— Mai întâi să vedem unde sunt ai noştri şi unde-s japonezii, că altfel cădem drept în labele lor. Pe cine să trimitem în recunoaştere?

— Ne ducem noi, răspunse Blohin de după uşă. Merge Iurkin cu mine, iar băsmuitorul rămâne cu domnul praporşcik.

— Da' de unde aţi răsărit? exclamă mirat Zvonariov.

— Ne ţinem după înălţimea voastră, ca umbra. Încotro o luaţi dumneavoastră, într-acolo ne repezim şi noi, răspunse Iarţev. Când l-am auzit pe Blohin cum a şuierat, am şi alergat spre el, şi după el v-am găsit şi pe dumneavoastră.

— Sunt flăcăi de nădejde? întrebă locotenentul, arătând din cap spre cei trei tunari.

— Nici vorbă.

— Perfect! Voi plecaţi spre dreapta, iar tu, Butorin, ia pe cineva şi du-te spre stânga. Cercetaţi drumul spre adăpost, dar cu băgare de seamă. Aţi înţeles?

— Da! răspunseră cercetaşii.

Soldaţii şi matrozul ieşiră.

— Serghei Vladimirovici, deocamdată priveşte cum sunt făcute cartuşele explozive, urmă marinarul. Trebuie să aruncăm cât mai multe asupra adăpostului. Dumneata ai să ataci de la dreapta, iar eu de la stânga, încheie el, repartizând rolurile.

Cartuşele explozive erau nişte blocuri, şase funturi de piroxilină, cu un capăt de fitil Bickford pus că amorsa. Ele trebuiau aprinse de la un fitil cu ardere lentă şi apoi aruncate.

— Culcat, nu poţi să arunci asemenea greutate decât până la douăzeci de paşi, se îndoi Zvonariov. Or, este foarte dificil să ajungi târâş la o distanţă atât de mică fără să fii observat.

— Da, e o acţiune primejdioasă. Vrei cumva să renunţi?

Praporşcikul privi chipul grav, cu o uşoară umbră de ironie, al marinarului.

— Dacă ar fi aşa, domnule locotenent, demult v-aş fi înştiinţat.

— De ce eşti atât de oficial? Toţi suntem oameni, fiinţe vii, şi ţinem la pielea noastră! Ca să fiu sincer, în ceea ce mă priveşte mi-e frică, dar merg! Cred, că şi dumneata simţi acelaşi lucru.

— Pentru ce accepţi riscul? Pentru decoraţii, din bravadă, ori îţi plac senzaţiile tari?

— Niciuna din toate. Îmi dau seama că asta-i datoria mea faţă de patrie, răspunse locotenentul, gânditor. Ca şi dumneata, de altfel, adăugă el după o clipă.

— Patria e o noţiune abstractă dar măreaţă. Adeseori, nu-ţi dai seama, dar în ultimă instanţă faci totul tocmai pentru

ea, încuviinţă Zvonariov.

Blohin se întoarse şi raportă cum puteau ajunge mai uşor la adăpost. Curând sosi şi Butorin. După ce se înţeleseră în totul asupra modului în care urmau să acţioneze cele două grupe, Zvonariov şi locotenentul porniră spre obiectiv. Depăşiră repede tranşeele ocupate de tiraliori şi se despărţiră. Zvonariov şi Blohin o luară târâş spre stânga, adăpostindu-se în fiece groapă, în fiece pâlnie de obuz.

Noaptea deveni ceva mai luminoasă. Din când în când secera lunii în ultimul pătrar se strecura printre norii scămoşaţi. Gloanţele şuierau deasupra capului. Japonezii nu se zăreau; doar pocniturile seci, scurte ale focurilor trase de ei le indicau dispozitivul. Deodată, fascicolul unui proiector lunecă pe povârniş. Zvonariov şi Blohin se lipiră într-o clipă de pământ. Cadavrele dimprejur, neridicate, îi ascundeau cum nu se putea mai bine şi fascicolul de lumină lunecă încet înainte. Cei doi porniră mai departe, oprindu-se la orice foşnet.

Uneori, praporşcikul avea impresia că-i sare inima din piept. Se oprea, ca să-şi tragă răsuflarea şi să se liniştească. De câteva ori voi să se întoarcă, să lase baltă acţiunea plănuită, dar alături de el auzea respiraţia adâncă, înăbuşită a lui Blohin care, târându-se cu dibăcie printre obstacole, înainta necontenit, şi Zvonariov se ruşina pentru lipsa lui de curaj.

— Nu mai avem mult, îi şopti Blohin, şi o coti uşor spre dreapta.

Deodată, drept în faţa lor răsări silueta întunecată a unei santinele japoneze. Încremeniră amândoi pe loc. Santinela privea însă undeva în sus şi nu-i observase. După câteva clipe, japonezul măcăi ca o raţă şi o luă spre tranşeele lui. Praporşcikul şi soldatul răsuflară uşuraţi.

Adăpostul se afla aproape de tot. Coama lui se contura clar pe fondul cerului. Se auzeau limpede glasurile japonezilor. Cei doi îşi aleseră o pâlnie mai mare şi se lăsară în ea, strângându-se unul în celălalt.

— Începeţi, Serghei Vladimirovici, şopti Blohin. Scoţând dintr-o cutie de tinichea fitilul aprins, îl atinse de amorsele cartuşelor care, una după alta, se aprinseră pârâind slab. Sărind în picioare, Zvonariov şi Blohin zvârliră cu toată puterea cartuşele în direcţia japonezilor şi, în aceeaşi clipă, se lipiră de pământ. Se auzi o bubuitură asurzitoare, urmată de o ploaie de bulgări de pământ, de scânduri şi de pietre. După aceea, alte două explozii detunară spre dreapta şi, parcă răspunzându-le, o flacără orbitoare ţâşni chiar în adăpost, urmată de o bubuitură năprasnică. După câteva clipe, Zvonariov ridică cu băgare de seamă capul. Adăpostul se surpase la mijloc şi din interiorul său ţâşnea un foc viu. Scoţând urlete de groază, calcând unii peste alţii, japonezii ieşiră val-vârtej din tranşee, fără arme, fără echipament, şi dispărură după creasta colinei.

— Omoară-i, atinge-i, mama lor! răcni Blohin şi sărind în sus se repezi după ei.

— Stai, unde alergi? strigă Zvonariov.

Luându-şi avânt cu putere, ostaşul aruncă încă un cartuş în urma japonezilor sporindu-le panica. Toate tranşeele ruseşti rămaseră goale. Zvonariov se ridică şi se apropie de adăpostul aruncat în aer. La lumina focului, îi zări pe locotenent şi pe Butorin.

— Serghei Vladimirovici, totul a ieşit cum nu se poate mai bine! îl întâmpină locotenentul, plin de bucurie. Acum trebuie să le dăm lovitura de graţie. Aduceţi încoace plocoanele noastre! strigă el către matrozi.

Aceştia se iviră din întuneric, dând de-a dura trei mine sferice, pe care le urcară în braţe pe parapet şi începură să le împingă încetişor la vale.

— Fiţi atenţi, îi preveni locotenentul, sărind şi el pe parapet.

Zvonariov îl urmă. Mina se rostogolea anevoie pe pământul răscolit; trebuia împinsă mereu când dintr-o parte când din alta. Ascunşi în tranşeea din vale, japonezii deschiseră focul asupra ruşilor.

„Dacă un glonţ loveşte mina, praful se alege de toţi!” îşi zise Zvonariov, oprindu-se prudent pe loc.

— Puneţi umărul, auzi el glasul răguşit al lui Blohin şi respiraţia grea a oamenilor care se opinteau. A luat-o din loc! Culcat!

Praporşcikul abia avu timp să se întindă la pământ, când o bubuitură năprasnică vui la poalele colinei.

Matrozii se iviră sus, la creastă şi se repeziră la vale, cu baionetele întinse înainte: în zece minute, tot povârnişul până la poale, fu curăţat de inamic.

Colina Vâsokaia se afla din nou în mâinile ruşilor.

Zvonariov şi locotenentul o luară înapoi.

Ocolind cadavrele şi răniţii care gemeau, ajunseră la adăpostul din care fuseseră scoşi japonezii. Îi izbi în obraz un iz de fum, amestecat cu o duhoare respingătoare de carne arsă.

— Mare noroc am avut: al doilea cartuş a nimerit drept înăuntru şi a aruncat în aer grenadele depozitate acolo. Asta i-a speriat pe japonezi atât de mult, lămuri locotenentul.

Peste puţin, îl întâlniră pe Stempkovski. Căpitanul înjura, posomorât.

— Acum câteva clipe un ticălos a tras în mine din spate şi mi-a găurit chipiul. De-aş şti care este canalia, l-aş omorî în bătăi.

„Era de aşteptat”, îşi zise Zvonariov, dar nu îndrăzni să-şi rostească gândul în auzul tuturor.

La comandamentul lui Irman, ofiţerii dădură de Kondratenko. Generalul le mulţumi pentru executarea cu succes a grelei lor misiuni.

— În ceea ce priveşte ostaşii, am şi cerut şi am obţinut pentru ei de la Stessel crucea Sfântul-Gheorghe. Câţi oameni aveţi cu totul?

— Trei matrozi şi trei tunari, raportă marinarul.

— Te rog să le înmânezi într-o atmosferă solemnă, spuse Kondratenko, întinzându-i decoraţiile. Voi face de asemenea

propuneri pentru dumneavoastră; acum, puteţi să vă duceţi să vă odihniţi: o meritaţi cu prisosinţă.

Cei doi ofiţeri salutară. Se lumina de ziuă. Dinspre mare sufla un vânt umed, rece. Şiruri de răniţi şi de soldaţi învoiţi pentru odihnă coborau de pe Vâsokaia în spatele poziţiilor. Printre ei, Zvonariov îi văzu şi pe tunarii lui de pe Utios. Îi chemă şi le dădu decoraţiile.

— O să vă sărbătorim la Zaliternaia, le spuse el.

— Face vreo două sticle, preţălui Blohin, cântărind crucea Sfântul-Gheorghe în palmă.

— Nu ţi-e ruşine să vorbeşti aşa? îl dojeni praporşcikul, încruntându-se.

— Păi, mai am una, înălţimea voastră, spuse ostaşul zâmbind. Dacă le-aş păstra pe toate, curând n-o să mai am unde să mi le atârn.

— Iar ţie, Iarţev, îţi dăruiesc, pe deasupra, cărţile pe care ţi le-am făgăduit, adăugă praporşcikul întinzându-i cele două volume de Puşkin.

— Vă mulţumesc frumos, Serghei Vladimirovici! răspunse băsmuitorul cu multă căldură.

Capitolul V

Tunarii se duseră să se odihnească la bateria Sapiornaia. În timpul lipsei lor, lucrările de construcţie înaintaseră mult. Pe lângă platformele pentru tunuri, fuseseră amenajate adăposturi bune, încăpătoare pentru ostaşi şi pentru Veniaminov. Matrozii şi tunarii forfoteau pe lângă piesele lor. Amplasarea tunurilor de fortificaţii era aproape pe sfârşite, fiind mai simplă ca tehnică, în vreme ce marinarii abia se apucau să-şi regleze afetele.

— Bună dimineaţa, pehlivanilor! dădu bineţe Blohin oamenilor care munceau de zor.

— Noroc, haidamacule! răspunse Lugovoi. Ce, tot nu ţi-au făcut seama gălbejiţii? Tare n-ar strica: am rămâne cu o pramatie mai puţin pe lume!

Zvonariov intră în adăpostul lui Veniaminov. Întinzându-se cu poftă după somn, căpitanul îl invită pe praporşcik să

rămână la el:

— Japonezii nu ne deranjează; iar în ce mă priveşte, n-am gând să deschid focul, aşa că nu-mi zoresc oamenii. O să tot fie timp să ne războim. Poţi să dormi până diseară, liniştit şi fără grijă. Eu o să mă reped până la Zubciataia: sunt invitat de Anna Pavlovna să mănânc plăcinte, cu prilejul aniversării unui sfert de veac de ocnă, pardon, de viaţă conjugală.

— Când credeţi c-o să terminaţi amplasamentele?

— Cam peste două zile, cu ajutorul dumitale. Ei, odihneşte-le!

Praporşcikul n-avu totuşi parte de somn pe săturate. Pe la amiază, Varia sosi călare la baterie, ducând de dârlogi un alt cal înşeuat. Aducea de la Comandamentul Artileriei un ordin, prin care se dispunea ca artileriştii de pe Utios să se întoarcă la Zaliternaia. După ce citi ordinul, Veniaminov protestă:

— N-o să izbutesc să pun la punct singur amplasamentele; aşa că nu-l las pe Serghei Vladimirovici să plece.

— Misiunea mea atâtica-i, Piotr Erofeici: să vă predau plicul; încolo, faceţi ce vreţi, răspunse fata.

— Ştiu eu foarte bine ce se ascunde îndărătul acestui ordin, ripostă căpitanul cu un zâmbet şiret. Sunt gata să ţi-l învoiesc zilnic pe monsieur Zvonariov.

— N-am nici în clin, nici în mânecă cu dumnealui! Ce nevoie am eu de praporşcikul dumitale? replică Varia sfidătoare. Nu este genul meu! Nu-mi plac curcile plouate!

Pe când ei se înţepau astfel, Zvonariov se trezi din somn şi ieşi din adăpost.

— Îmbracă-te şi hai cu mine: ţi-am adus calul, porunci Varia.

— Am înţeles, aprigă doamnă amazoană! răspunse praporşcikul, luând poziţia de drepţi.

— Nu-l las; poţi să faci ce vrei, dar nu-l las! se împotrivi Veniaminov. Şi-apoi, află că eşti invitat la Straşnikova, stărui el.

După îndelungi tratative hotărâră că înainte de toate să treacă tustrei pe la bateria Zubciataia, urmând ca de acolo, Zvonariov să se ducă la Comandamentul Artileriei.

— Blohin, Iarţev, Iurkin! strigă praporşcikul. Haideţi la Zaliternaia, destul aţi stat în ospeţie.

Ostaşii fură gata de plecare într-o clipă.

— Ne daţi voie să trecem şi pe la Utios? se rugară ei.

— Să nu vă înfundaţi cumva prin vreo crâşmă.

— Nici gând! O să tragem şi noi, aşa, în treacăt, doar un strop, p-o măsea! răspunse Blohin, mieros.

— Îţi arăt eu strop! îl ameninţă praporşcikul.

Ostaşii salutară şi porniră la drum.

Lăsându-şi caii la Sapiornaia, Varia, Zvonariov şi Veniaminov, se duseră pe jos la Zubciataia.

Bateria era pavoazată cu steaguri. Într-o parte se întindeau câteva şiruri de mese acoperite cu blide şi gamele. Ostaşii, în mare ţinută, aşteptau aliniaţi lângă adăpost. Preotul în odăjdii aurii se plimba pe lângă tetrapod. Perechea de sărbătoriţi îşi primi musafirii prieteneşte. Straşnikova o întâmpină pe Varia linguşitoare, numai zâmbet.

— Ce drăguţ din partea părinţilor dumitale că şi-au adus aminte de sărbătoarea noastră de familie şi te-au trimis încoace, rosti ea alintat, sărutând-o.

Varia rămase cu gura căscată de mirare. Nu-i trecuse prin cap că vizita ei putea să capete un aspect atât de solemn. Dându-şi seama de aceasta, se grăbi s-o felicite pe căpităneasă, făcându-i cele mai bune urări.

În pofida zăpuşelii, Straşnikov era în uniformă de paradă, cu toate decoraţiile. Veniaminov şi Zvonariov fură nevoiţi să-şi ceară scuze pentru ţinuta lor de toate zilele.

După o scurtă slujbă religioasă, se cântă „Mulţi ani trăiască” pentru sărbătoriţii zilei, după care se îndreptară cu toţii spre mesele puse pentru soldaţi. Fiecare ostaş căpătă câte o porţie de votcă, o pereche de castraveţi muraţi şi o bucată de carne sărată. Căpităneasa îi cinsti

personal cu băutură pe feldvebel şi pe subofiţeri. Era vădit că prezenţa superiorilor îi stânjenea pe soldaţi şi ei mâncau fără prea multă poftă.

La invitaţia căpitanului, Zvonariov făcu un efort şi îngurgită o zeamă tulbure, straşnic ardeiată, o aşa zisă ciorbă de varză cu carne pe jumătate alterată.

— Aşa-i că mâncarea e foarte gustoasă? îl întrebă Anna Pavlovna.

Din politeţe, praporşcikul se declară de acord. În schimb Varia, în naivitatea ei, observă:

— La spital, hrana e mult mai bună.

— Acolo sunt oameni bolnavi.

Veniaminov se grăbi să schimbe vorba, alegând un subiect ceva mai puţin delicat.

— Anna Pavlovna este o gospodină admirabilă, o să vă convingeţi despre aceasta îndată ce veţi gusta din plăcinte.

Căpităneasa nu întârzie să-şi poftească musafirii în adăpost, unde îi aştepta masa pregătită anume pentru ei.

— E strâmtoare dar să nu fie cu supărare. Vă rog, aşezaţi-vă fiecare unde puteţi, îi pofti Straşnikov.

Masa fu aleasă, gustoasă, udată din belşug cu tot felul de licheururi şi rachiuri de casă.

— Am hotărât să dăm iama în toate proviziile. Nu se ştie câte zile mai avem. Un obuz rătăcit – şi s-a terminat cu noi! suspină căpităneasa.

— Ce vorbeşti, Niusik! Mare-i mila lui Dumnezeu; poate c-om scăpa teferi, se grăbi soţul s-o îmbărbăteze.

— Adăpostul dumneavoastră e atât de solid, încât nu poate fi distrus dintr-o singură lovitură, obiectă Zvonariov.

— Toată compania a muncit la el timp de aproape două săptămâni! lămuri căpitanul cu plăcere.

Apăru corul de soldaţi. Aceştia intonară în cinstea comandantului lor un fel de cantată solemnă şi melancolică. Urmară diferite cântări bisericeşti. Înduioşat, Straşnicov le ţinea isonul cu glas tare.

Ospăţul fu încheiat cu şampanie, în strigătele musafirilor: Amar! „Tânăra pereche”, cu stagiul de un sfert de secol de viaţă conjugală, se sărută solemn, vărsând lacrimi.

— Câte zile fripte şi-au făcut reciproc, în atâţia ani! îi şopti Zvonariov Varei.

— Mai puţine decât dumneata mie în ultimul timp, cu bravada dumitale inutilă, replică ea.

Oaspeţii porniră înapoi spre Sapiornaia.

— Tare aş vrea să ştiu, cât i-a costat pe Straşnikovi festivitatea de astăzi! Să dai de mâncare la o companie întreagă nu-i un fleac, observă Zvonariov.

— Sfânta naivitate! răspunse Veniaminov. Te asigur că nu i-a costat nimic. Soldaţii şi-au căpătat mâncarea şi băutura din raţiile alocate la ordinar, iar noi am fost trataţi, probabil, din fondul de rezervă care există la fiecare companie.

— Prin urmare noi am mâncat astăzi pe seama soldaţilor, care şi aşa sunt hrăniţi cum nu se poate mai prost? întrebă Varia.

— Mademoiselle, felul în care pui dumneata problema este prea categoric, răspunse căpitanul, evitând un răspuns direct.

— Dacă aş fi ştiut, nu m-aşi fi dus pentru nimic în lume la Zubciataia! Mi s-ar fi oprit îmbucătura în gât!

Ajunşi la Sapiornaia, Varia şi Zvonariov îşi luară rămas bun de la Veniaminov şi săriră în şa. Când trecură prin faţa casei soţilor Akinfiev, Nadia îi strigă de la fereastră. După ce le strânse mâinile, îl dojeni pe praporşcik:

— Dragă Serioja, pentru ce îţi rişti mereu viaţa? Merge odată, de două ori, dar într-o zi, o să se sfârşească prost pentru dumneata. Varia, ar trebui ca măcar dumneata să nu-i dai voie să se vâre în primejdii, fără rost.

— Dar ce poznă a mai făcut? întrebă fata sever.

Nadia îi povesti cu de-amănuntul isprăvile lui Zvonariov din ultimele zile.

— În viaţa mea n-am să cred că acest biet om fricos poate fi în stare de asemenea fapte, se îndoi Varia cu prefăcătorie. Toate acestea sunt exagerări.

Akinfieva stărui, asigurând-o cu căldură că-i spusese adevărul adevărat.

— Bine, dacă-i aşa, am să-i trag o săpuneală, făgădui fata, despărţindu-se de soţia locotenentului.

— Hm! De când eşti „dragă Serioja” pentru ea? întrebă Varia înciudată, după ce se îndepărtară de casa Akinfievilor. De unde şi până unde atâta intimitate?

— Eu şi Nadiuşa suntem prieteni vechi de când am venit la Arthur.

Varia se încruntă şi oftă.

Apoi o luă înainte la galop ca să-şi ascundă tulburarea. Praporşcikul o lăsă să se îndepărteze.

După ce îi raportă lui Belîi tot ceea ce se petrecuse, Zvonariov se duse la Zaliternaia. Acolo, îl găsi pe Boreiko ocupat cu amenajarea mitralierei tip Arthur, un dispozitiv care dădea posibilitatea de a se trage simultan cu zece puşti. De faţă se afla şi iniţiatorul acelei invenţii – un căpitan de tiraliori.

— Şmetillo, se prezentă el, cu accent moale, de polonez.

— Ignati Bronislavovici a avut ideea de a utiliza armele chinezilor de tip vechi Mannlicher, cuplându-le în aşa fel, încât un singur om să poată trage cu zece deodată, explică Boreiko.

— Nu pot s-o scot la capăt, şi m-am gândit să mă adresez prietenilor artilerişti. Dumneavoastră sunteţi oameni învăţaţi, nu ca noi.

— Serioja al nostru e inginer mecanic şi-o să se descurce la iuţeală.

Zvonariov cercetă dispozitivul imaginat de Şmetillo. Era un cadru obişnuit de lemn, servind ca suport pentru zece arme dispuse paralel. Cu ajutorul unei tije de metal care atingea toate trăgacele, era posibil să se execute salve cu toate puştile deodată. Fiecare puşcă trebuia să fie însă

încărcată separat. Deci, problema era următoarea: cum să se realizeze funcţionarea simultană a tuturor închizătoarelor?

Tustrei inventatorii îşi bătură capul până seara, în cele din urmă izbutind să sincronizeze şi operaţia de încărcare. Şmetillo era încântat:

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc! M-aţi scăpat de o mare belea. N-am oameni de ajuns pentru apărarea sectorului. Acum un om o să facă cât zece. O să avem mai puţine pierderi, focul va fi mai puternic, iar oamenii o să se bucure de mai multă odihnă.

Căpitanul îi invită pe cei doi artilerişti la el în tranşee, ca să probeze mitralierele tip Arthur şi plecă.

— Hei, ia spune ce mai faci, Borea? întrebă Zvonariov, după ce Şmetillo se îndepărtă.

— Mor de plictiseală, prietene. Sunt zile când nu tragem nici măcar un foc. Acum mă ocup cu gospodăria. Fac la poalele dealului o bucătărie, pentru noi şi pentru bateria B, iar lângă ea, un beci pentru alimente, şi o baie, ca să nu fim nevoiţi să alergăm după toate la Utios.

— Aşadar ne mutăm definitiv aici! Cel puţin, locuinţele noastre de pe Utios ne rămân?

— Desigur, Utios-ul rămâne baza noastră principală, şi locuinţele noastre, la fel. De: ai auzit noutatea? Căpitanul Andreev a fost numit la comanda bateriei de pe Utios, iar Jukovski a rămas la bateriile B şi Zaliternaia.

— Aşa? Pe Andreev îl cunosc vag. Am auzit că a fost grav rănit şi a suferit o contuzie în timpul luptelor din august.

— Îi tremură şi acum capul şi mâinile.

— Halal comandant!

— Dintr-ai noştri au rămas pe Utios oameni dintr-o singură secţie şi ăia buni doar de serviciul auxiliar. Cu ei o să se înţeleagă bine Andreev.

Curând după aceea porucikul se schimbă, se bărbieri, se parfumă cu apă de Colonie şi plecă în oraş.

— Fii bun şi rămâi tu la baterie. Eu mă duc pe la economat, poate oi face rost de ceva, îl rugă el pe praporşcik.

Rămas singur, Zvonariov inspectă poziţia şi cercetă lucrările despre care vorbise Boreiko.

— Blohin, Iarţev şi Iurkin au venit? îl întrebă el pe Rodionov.

— Nu, încă n-au sosit.

— Să ştii că s-au îmbătat pe undeva, pe drum. O să-i înhaţe vreo patrulă, şi o să avem neplăceri cu ei, spuse Zvonariov, nemulţumit.

— Nu-s ei ageamii: ori se bat şi scapă, ori o întind din capul locului, îl linişti subofiţerul.

În timpul acesta, Boreiko păşea agale prin oraş, salutând cunoscuţii. N-o luase însă de loc spre economat, ci se pomeni curând în dreptul şcolii Puşkin. Acolo, simţi deodată nevoia de a-şi drege glasul, şi-l drese de câteva ori, tuşind gros ca un protodiacon. Răspunzând parcă la nişte semnale, o fereastră de la parterul şcolii se deschise numaidecât şi în cadrul ei îşi făcu apariţia Olia Selenina cu ghitara în mâini.

Observând-o, porucikul o salută respectuos, scoţându-şi chipiul. Institutoarea îi răspunse, fluturând mâna.

— Încotro, Boris Dmitrievici? strigă ea.

Ofiţerul se apropie repede de fereastră, dădu bună seara şi răspunse la întrebare.

— Ia ascultă, îţi place?

Ieşi, poznaşo, ieşi din casă, Ieşi, că vreau să te iubesc, începu Olia, cu o voce limpede, amplă.

Boreiko îi ţinu isonul cu glas scăzut!

Te-oi iubi, şi te-oi uita…

Fata făcu o pauză scurtă şi, aplecându-se spre Boreiko, încheie cu multă expresie:

Toţi flăcăii sunt poznaşi!

— Nu-i aşa, Boris Dmitrievici? gânguri ea cu un zâmbet ghiduş.

— Ei, nu-i chiar aşa, răspunse porucikul, cam încurcat.

— Acum e rândul dumitale să-mi cânţi ceva.

Boreiko îşi drese glasul şi, privind cu duioşie spre institutoarea care şedea pe prichiciul ferestrei, începu cu sentiment:

Tu, iubito, m-ai uitat, M-ai uitat, m-ai înşelat.

Amărât şi singurel, Pace nu mai am de fel.

Olia îl acompania la ghitară.

Pe urmă, parcă dându-şi seamă deodată, sări jos pe podea:

— Vai, dar de ce te ţin eu afară, la fereastră? Poftim în grădină. Tot ai întârziat – la economat se închide devreme.

Porucikul intră pe portiţă. Polkam, dulăul lăţos sări lătrând în întâmpinarea lui.

— Hai spre aleea din spate! propuse Olia, ieşind cu ghitara în mâini. Îl conduse în fundul grădinii şi acolo se aşezară sub salcâmi pe o bancă lată. Polkam se culcă la picioarele lor. Îngânară amândoi un cântec şi apoi vorbiră încet, îndelung, numai ei ştiind ce anume.

În oraşul adormit se auzea doar hămăitul prelung al câinilor. Când şi când trecea huruind un furgon militar sau o birjă. Spre forturi izbucneau din când în când împuşcături răzleţe; în radă băteau clopotele de la nave o dată la fiecare jumătate de oră. Ceaţa se târa plutind dinspre mare. Trecuse de miezul nopţii când în sfârşit Boreiko şi Olia se ridicară, îndreptându-se spre portiţa grădinii. Plictisit de atâta şedere, câinele se întinse alene şi se luă după ei.

Luându-şi rămas bun, porucikul se aplecă şi sărută cu delicateţe mâna fetei. Ea suspină fără o pricină anume, apoi ridicându-se în vârful picioarelor, îl sărută repede pe buze. În clipa următoare fata dispăru pe scară râzând încetişor.

Porucikul rămase o clipă încremenit, privi după ea, şi adânc îngândurat se îndepărtă.

La o răscruce zări un pâlc de oameni mergând repede pe caldarâm şi schimbând între ei fraze scurte, mânioase. Porucikul se uită mai atent şi observă doi ostaşi escortaţi de nişte poliţişti. Şi-ar fi văzut de drum, dar se auzi strigat pe neaşteptate:

— Înălţimea voastră, scăpaţi-ne!

Boreiko se trezi îndată din visare. Uitându-se cu luare-aminte îi recunoscu pe Blohin şi pe Iurkin.

— Ce-i cu voi? întrebă el, coborând pe caldarâm.

— Înălţimea voastră, i-am ridicat de la cârciuma lui Tifontai; făceau scandal, raportă un poliţist, mai marele celorlalţi.

— Daţi-le drumul! Am să-i pedepsesc eu.

— Nu putem, că au făcut-o lată de tot: mie mi-au rupt doi dinţi, iar flăcăul ăsta s-a ales cu o vânătaie la ochi.

— Minţi, sticletele dracului: voi aţi tăbărât mai întâi cu pumnii! Noi, doar ne-am apărat, protestă Blohin, scuipând sânge din buza spintecată.

— Haideţi cu mine! ordonă Boreiko, fără să-i bage în seamă pe poliţişti.

— Nu se poate! Să nu le daţi drumul, băieţi! strigă mai marele poliţiştilor.

Calmul porucikului zbură ca luat de vânt:

— Ce face? nu le daţi drumul? răcni el şi-l plesni pe poliţist cu toată puterea.

Deşi foarte voinic, acesta nu rezistă la lovitură şi se prăbuşi la pământ.

— Atingeţi-i! zbieră şi Blohin, dând peste cap pe al doilea poliţist, pentru ca apoi să izbească cu piciorul în pântec pe al treilea, care se lăsă pe vine gemând.

— Haideţi! comandă Boreiko, şi ambii tunari se luară după el.

— La ziuă să ieşiţi amândoi afară, cu tot echipamentul de campanie în spate, pentru ca altă dată să nu vă mai faceţi de râs în tot Arthur-ul! mormăi Boreiko. I-aţi lăsat pe sticleţi să pună mâna pe voi!

— Înălţimea voastră, dar au tăbărât pe noi vreo zece! Doi i-am zvârlit afară pe fereastră; pe unul, l-am cotonogit, iar ceilalţi ne-au înhăţat şi ne-au târât cu ei, se dezvinovăţi Iurkin.

— Fiecare din voi trebuie să ţină piept la zece poliţişti, iar voi doi – v-aţi lăsat bătuţi de şase! O să vă fac de ruşine înaintea companiei întregi, ca să fie drept pildă pentru alţii.

Ostaşii oftau, simţindu-se vinovaţi.

Dimineaţa, Zvonariov, care după nopţile de nesomn de la Vâsokaia se trezise cam târziu, îl văzu cu mirare pe Boreiko bând un pahar de ceai în loc de votcă, cum obişnuia.

— Ce-i abstinenţa asta la tine, Borea? Nu cumva n-ai mai găsit votcă la economat?

— Cu titlu de experienţă, încerc să-mi clătesc maţele cu iarbă chinezească. Ce zici, oi putea să mă las cu totul de băutură? îl întrebă el pe praporşcik, uluindu-l cu desăvârşire.

Zvonariov îşi privi consternat prietenul, dar văzându-i expresia gravă, concentrată, îşi dădu seama că acesta nu glumea.

— Sigur că poţi! Nu deodată, ci treptat. Te dezobişnuieşti de votcă, aşa cum se lasă fumătorii de tutun.

În loc de răspuns, porucikul oftă din rărunchi şi-i povesti cele întâmplate noaptea cu Blohin şi cu Iurkin.

— Acum stau, îngeraşii, cu tot echipamentul în spate, de batjocură tuturor, încheie el.

— Ştiam eu c-au să se îmbete, spuse Zvonariov eu ciudă. Las' c-am să le trag şi eu un perdaf.

Ieşind din adăpost zări un grup de ostaşi în jurul lui Blohin şi al lui Iurkin. Cei adunaţi îi copleşeau de înţepături usturătoare. Iurkin asculta totul tăcut, nepăsător; Blohin, însă, se învârtea de colo-colo, înjurând crunt, şi cu mare meşteşug. Părea că îl frământa adânc ruşinea pe care o îndura: să fie scos sub arme pentru că nu ţinuse piept cu destulă hotărâre sticleţilor! Aşa ceva, nu păţise de când era pe lume.

— Ursul e un căpcăun cu scaun la cap: el nu pedepseşte fără socoteală. De vreme ce ai făcut-o de oaie, acu stai cu arma-n spate, se beştelea el. Sunt vinovat, am feştelit-o, n-am ştiut să scap din mina gabărilor – acu mi s-a înfundat.

— Înălţimea voastră, daţi-mi voie să plec! se rugă el, când se apropie Zvonariov. Nu mai pot să-i ascult cum îşi bat joc de mine!

— Aşa aţi ştiut voi să vă purtaţi? se năpusti praporşcikul asupra celor doi vinovaţi. Nu numai că nu vă iert de pedeapsă, dar o să-l rog pe porucik să vă mai dea câte două ceasuri ca să nu vă mai ţineţi altă dată de blestemăţii.

Curând veni şi Boreiko.

— Halal viteji, n-am ce zice! Aţi făcut Utios-ul de ruşine în tot Arthur-ul. Râde lumea de voi, aşa vă trebuie! Să ştie toată compania: dacă ridică poliţia pe careva, să nu se aştepte la iertare de la mine. Hai, prăpădiţilor, căraţi-vă la toţi dracii! încheie el, dând drumul celor pedepsiţi.

Zvonariov voi să se împotrivească, dar văzând mutra spăşită a lui Blohin începu să râdă, dădu din mâna şi-l lăsă în plata domnului.

Cei doi ofiţeri prânzeau la ei în adăpost, când pe neaşteptate ordonanţa raportă:

— A sosit la baterie un domn gheneral necunoscut.

— Care naiba o mai fi? mormăi porucikul, nemulţumit, şi ieşi afară urmat de praporşcik.

Nikitin trecea prin baterie, salutând din mers ostaşii.

— Bună dimineaţa, tunari!

Miraţi, cei de pe Utios răspundeau învălmăşit.

După ce primi raportul lui Boreiko, Nikitin întrebă dacă Stessel trecuse pe la Zaliternaia.

— De când a fost construită Zaliternaia, excelenţa-sa n-a fost văzut pe-aici!

— Avea de gând să vă viziteze astăzi.

— Suntem foarte măguliţi de atâta onoare.

Generalul trecu de-a lungul frontului bateriei, punând tot felul de întrebări.

— Toată viaţa mea am făcut serviciu într-un regiment de mortiere şi habar n-am cum sunt tunurile de fortificaţii şi cum trag, mărturisi el.

— Şi în prezent, excelenţă, ce comandă aveţi? se interesă Boreiko.

— Sunt preşedintele comisiunii care supraveghează oamenii, ca să nu doarmă pe poziţii în timpul nopţii! răspunse generalul, grav.

Porucikul zâmbi abia perceptibil:

— E o funcţie plină de răspundere.

— Da, dacă vrei, încuviinţă Nikitin încruntat, simţind nuanţa ironică.

După inspectarea poziţiei, Boreiko îl invită la dejun, iar lui Zvonariov îi ordonă să facă rânduială în baterie şi să-l înştiinţeze când va apărea Stessel.

Soldaţii se apucară de zor să facă curăţenie. Nikitin le stârnise şi lor interesul. Începură să întrebe cine e, ce comandă are, pentru ce venise la baterie. Praporşcikul le povesti cu de-amănuntul tot ce ştia.

— Care va să zică e un fel de căpetenie peste paznicii de noapte din Arthur, îşi dădu cu părerea Blohin. Dar unde-i cârâitoarea lui?

— Ce cârâitoare? Vorbeşti de pârâitoare?

— Ei da, de pârâitoare.

— Fă una şi dăruieşte-i-o, îl sfătui Zvonariov, râzând.

— O facem într-o clipă din fiare vechi, dar tare mi-e teamă c-o să-mi pârâie pe urmă capul, şugui ostaşul.

Profitând de acalmia de pe front, Stessel hotărâse să inspecteze bateriile din linia a doua. Acolo nu-l pândea nici o primejdie şi, totodată, putea să expedieze cu cugetul împăcat un raport asupra inspecţiei poziţiilor înaintate.

Abia isprăviră tunarii cu curăţenia, că se şi ivi pe drum trăsura cunoscută în tot Arthur-ul, trasă de doi suri rotaţi.

Praporşcikul intră repede în adăpost. Acolo, Nikitin şi Boreiko se ospătau şi se cinsteau de zor. Nefiind obişnuit cu porţiile homerice ale porucikului, generalul abia îşi mai mişca limba în gură.

— Vine Stessel, vesti Zvonariov.

— Permiteţi să ies în întâmpinarea excelenţei sale? îşi ceru voie porucikul de la Nikitin.

— Desigur, desigur. Doar e ahtiat după onoruri. Odată-l vezi că se umflă în pene, ca un curcan; crede că astfel o să fie luat din greşeală drept mare deştept, îngăimă anevoie generalul.

Ofiţerii ieşiră, lăsându-şi oaspetele în compania unui regiment de clondire începute şi de pahare goale.

Stessel coborî din trăsură şi ordonă alinierea trupei în spatele pieselor. După ce ordinul lui fu executat, îi felicită pe ostaşi cu glas tare pentru respingerea asaltului şi le mulţumi pentru modul cum îşi îndeplineau slujba. Trecând prin faţa frontului, îi făcu lui Boreiko o observaţie pentru ţinuta neglijentă a oamenilor şi-l indignă îndeosebi înfăţişarea lui Blohin care cu şapca pleoştită pe cap ca o clătită, cu centironul căzut pe şolduri, îl privea cu un zâmbet nespus de tâmp.

— Ce-i cu dobitocul ăsta? strigă Stessel. Capul sus, suge burta! comandă generalul şi-şi repezi pumnul în pântecul soldatului.

Rezultatul fu cu totul neaşteptat. Aplecându-se înainte, soldatul sughiţă zgomotos. Stessel rămase câteva clipe mut de uimire:

— Idiotul ăsta să stea sub arme şaisprezece ore, ca să se poarte cuviincios în prezenţa unui general! ordonă el, regăsindu-şi în cele din urmă darul vorbirii. Ăştia nu-s soldaţi, ci nişte papuaşi!

Cine ştie cât ar mai fi trăsnit şi bufnit, dacă n-ar fi dat cu ochii de Nikitin, care se apropia de el. Cu un zâmbet extatic pe faţa stacojie de beţivan, clătinându-se şi împleticindu-se pe picioare, Nikitin făcea de departe bezele amicului său. Stessel se încruntă.

— Te-ai şi afumat! îl dojeni el nemulţumit.

— E adevărat, Tolea, doar un pic! Hai, nu te supăra, lasă-mă să te pup! şi Nikitin îl îmbrăţişă afectuos.

— Gata, Vladimir Nikolaevici. Se pare că trebuie să te odihneşti puţin. Hai cu mine.

— Nu te îmbufna aşa, Tolea! Doar, în tinereţele tale n-ai fost nici tu uşă de biserică! Ţii minte ce ne-am mai abţiguit la cazinou înainte de a treia Plevnă111? Tu umblai în patru labe pe sub masă, lătrai şi muşcai cucoanele de picioare! Ehei, ce mai fecior de lele ai fost şi tu la vremea ta!

— Hai să mergem! îi curmă vorba Stessel, apucându-l cu hotărâre de braţ.

— Stai, de ce mă tragi? Dă-mi voie măcar să-mi iau rămas bun de la noul meu prieten. Mi-e drag ca un fiu! Bagă de seamă: ăsta e cel mai bun artilerist din Arthur! Spunând aceste cuvinte, Nikitin îl îmbrăţişă pe Boreiko.

— Trăsura! strigă Stessel către vizitiu, dând nerăbdător din mână, dar Nikitin se încăpăţână.

— Hai cu mine într-un locşor simpatic, îl ispiti el, zâmbind şăgalnic. Ce mai fetişcane sunt acolo, te lingi pe buze!

Furios, Stessel tăcea, târându-l spre trăsură.

— Ho, stai niţel! strigă Nikitin, scăpând din mâinile lui. N-avea frică – n-o să-i spun nimic gogoriţei tale! Doar ştie toată lumea că te ţine sub papuc, ba te mai şi trăsneşte cu el! Nikitin izbucni într-un râs zgomotos. Scos de-a binelea din fire, Stessel îşi îmbrânci amicul în trăsură şi porunci vizitiului să pornească.

— La rând, drepţi! răcni Boreiko, dând onorul superiorilor care se îndepărtau. O asemenea reprezentaţie, îi spuse el lui Zvonariov, face şi două sferturi de sutar. Rupeţi rândurile, marş!

Ostaşii o luară la fugă care încotro. Blohin făcu o tumbă şi, spre marea veselie a tuturor, repetă figura pe care i-o făcuse lui Stessel.

— Ehei, ce-o să păţească Nikitin pentru dandanaua de astăzi! zise Zvonariov.

— Ăstuia, măcar la beţie începe să-i funcţioneze mintea ca lumea, pe când a lui Stessel s-a înţepenit definitiv şi iremediabil.

Viaţa celor de la Zaliternaia îşi urma cursul ei din totdeauna. Zvonariov ba punea la punct mitraliere tip Arthur, ba născocea un dispozitiv pentru a electriza obstacolele de sârmă ghimpată, ba imagina un balon captiv, cu care Boreiko urma să se ridice la o înălţime de trei sute de picioare, pentru a descoperi amplasamentele bateriilor de asediu. De la Zaliternaia ploua cu memorii, care odată ajunse la Comandamentul Artileriei erau cusute cu îngrijire la dosar.

Porucikul se ducea la „economat” în fiecare seară şi se întorcea noaptea târziu. Zvonariov se întâlnea mereu cu Varia care îi aducea masa. Fata intra tot mai mult în viaţa praporşcikului: avea grijă de hrană, de rufăria lui, supraveghea rânduiala din adăpost, lua la rost ordonanţa dacă nu-şi vedea de treabă. Între cei doi tineri se statorniciseră legături sănătoase, prieteneşti: Varia se ferea să fie autoritară, iar Zvonariov n-o mai tachina.

Soldaţii se obişnuiseră şi ei cu Varia şi-i ziceau între ei „surioara noastră” şi „domnişoara praporşcikului”. Numai Blohin îi spunea Varka, dar ori de câte ori o întâlnea se purta şi el cuviincios.

Seara, profitând de lipsa ofiţerilor plecaţi din baterie, ostaşii se adunau pe lângă focuri şi-l ascultau pe Iarţev. Cu o neobişnuită însufleţire, cu avânt, acesta le citea grav „Poltava” sau „Ruslan şi Liudmila”, stârnind manifestări furtunoase de admiraţie din partea ascultătorilor. Versul cizelat al operelor lui Puşkin îi vrăjea pe toţi, prin sonoritatea şi frumuseţea lui. Culcaţi pe pământ, cu faţa la foc, ostaşii îşi exprimau simţămintele, scoţând exclamaţii de încântare. Până şi Blohin, care la început nu apreciase „Ruslan şi Liudmila”, acum, întorcându-se pe o rână şi scărpinându-se alene, întâmpina prin interjecţii admirative pasajele ce-i plăceau în mod deosebit.

— Basmul acesta se cere cântat, spuse Belonogov, visător. Ce frumos ar fi să-l cântăm în cor.

— Stai să vezi, mai încolo e şi mai frumos, îi răspundea Iarţev, zâmbind în extaz şi începea „Poltava”, căreia îi urma „Călăreţul de aramă”. „Evgheni Oneghin” avea mai puţin succes.

— Aici e vorba de boieri, n-are ce să ne placă, spunea Blohin căscând: mai bine, băsmuitorule, zi-i despre popa Balda112.

Într-o zi, trecând pe lângă Iarţev, Boreiko fu curios să afle ce anume citea acesta.

— Şi le place? întrebă el.

— Ascultă cu gura căscată, înălţimea voastră.

— Hm! făcu porucikul… De poetul Nekrasov ai auzit?

— Am auzit eu ceva, dar n-am avut prilej să citesc pe-ndelete ce-a scris.

Boreiko găsi un volum din operele lui Nekrasov, şi într-o seară se aşează la focul ostaşilor şi le citi câteva fragmente pe alese. După ce termină, soldaţii rămaseră o vreme tăcuţi.

— Ei, nu v-a plăcut? întrebă Boreiko.

— Cum să nu! răspunse Blohin. Bine, dar e voie să se scrie despre aşa ceva? întrebă el cu neîncredere.

— Crezi că este tipărit clandestin? zâmbi Boreiko, şi arătându-i coperta interioară îi spuse: Citeşte, dacă ştii carte – „Autorizat de cenzură”.

— Tare ciudat că e voie să se scrie astfel despre boieri, răspunse soldatul, cu aceeaşi îndoială.

Începând din seara aceea, Nekrasov deveni poetul lor preferat. Lectura o făcea chiar Rodionov, comandantul secţiei. Cu glas gros de bas, citea fără grabă „Orina, muma soldatului”, „Cui i-e bine în Rusia” şi alte poeme. Blohin se aşeza lângă el, şi privindu-l ţintă repeta când şi când unele versuri. Numai Iarţev, ca şi până atunci, îl prefera pe Puşkin şi, aşezat la o parte, recita încetişor pe de rost, plin de înduioşare, capitole întregi din „Evgheni Oneghin”.

Uneori începeau să vorbească cu toţii zgomotos. Cele două subiecte preferate erau: când se va termina războiul şi ce va urma după el.

— Fără răzmeriţă, frăţiilor, n-o scoatem la capăt, declară o dată Blohin. Când om ajunge acasă împărţim între noi pământul moşieresc, dar întâi şi întâi omorâm tot ce e gheneral şi ofiţer.

— Cum, şi pe Ursu o să-l omori? îl întrebă Rodionov ironic.

— De ce? O să fie căpetenie la noi.

— Dar e ofiţer!

— Are suflet de ostaş, e cu inima alături de noi.

— Şi trage zdravăn la măsea ca şi tine, spuse zâmbind Rodionov.

— Ei, nu e vorba de asta, se împotrivi ostaşul. E om cu scaun la cap.

— Dar cu Serguncik al nostru, ce faci?

Blohin rămase o clipă pe gânduri.

— Îl dăm pe mâna Varkăi, să se drăgostească cu ea.

— Păi, o s-o ia în curând chiar şi fără voia ta.

— Ea o să-l ia pe el, iar el o să-i dădăcească copiii, răspunse Blohin, fără să stea pe gânduri, în râsetele tuturor.

— Dar cu Kondratenko cum rămâne? întrebă Koşeliov.

— Asta o s-o hotărască Ursu, el ştie ce şi cum.

Îi luară la rând pe toţi ofiţerii pe care îi cunoşteau şi ajunseră la concluzia că trebuia „să le sucească gâtul” celor mai mulţi.

— Naiba să-i ia, n-au decât să trăiască şi ei; numai să se isprăvească cât mai repede războiul, să ne vedem acasă, teferi, încheie Rodionov. E timpul să mergem la culcare. Care sunteţi de planton la noapte?

În adăpost, Rodionov îl întrebă pe felcer:

— Ai auzit de boala aia nouă care s-a ivit la Arthur? Zice că-ţi cad dinţii şi putrezeşti de viu. O fi scorbut, ai?

— Scorbut. Am auzit la postul de prim-ajutor că au fost câteva cazuri în regimentul 14. La noi n-are de ce să fie, fiindcă boala vine de la mâncarea proastă. Deocamdată hrana noastră e bună.

— Totuşi, trebuiesc lămuriţi oamenii. Mâine, înainte de masă, vorbeşte-le despre boala asta, şi totodată vezi dacă nu e cineva picnit. Cică ar fi o boală molipsitoare.

Într-o zi liniştită, Zvonariov se duse la bateria B, unde nu mai fusese de mult. Cazematele ei solide, de beton, ofereau un adăpost destul de bun împotriva bombardamentelor, aşa că ostaşii se aflau acolo într-o oarecare siguranţă. Aşezaţi jos, după parapet, îşi reparau încălţămintea, se bărbiereau, se tundeau, sorbeau ceai din gamele. Era o privelişte dintre cele mai paşnice. Doar gloanţele care şuierau undeva pe sus şi trâmbele mici de praf ce ţâşneau din când în când pe parapet aminteau că e război. Praporşcikul se îndreptă spre cazemata în care se adăpostea Jukovski. Căpitanul, bolnav rău, slăbit, pământiu, cu ochii căzuţi în fundul capului, abia se mai ţinea pe picioare.

— Mă omoară stomacul. Am înaintat Comandantului Artileriei un raport de boală. Vreau să mă duc pe Utios măcar pentru o săptămână-două; poate mă mai întremez. Cu treburile de aici rămâne Gudima, mai ales că s-a gospodărit de-a binelea cu Şura.

La rândul său, Zvonariov îi relată căpitanului amănuntele inspecţiei lui Stessel şi nu uită să pomenească de incursiunile nocturne în oraş ale lui Boreiko.

— Unde nu dă Dumnezeu! Poate că se însoară şi se cuminţeşte, se lasă de băutură! Ce înzestrat e omul acesta, şi se prăpădeşte cu mâna lui, se ucide cu votcă! spuse căpitanul oftând. Hai la Gudima.

Ştabs-căpitanul îşi scria însemnările zilnice. Şura, care împletea la un lucru de mână, se sculă, sfioasă, în întâmpinarea musafirilor.

— Fă-ne un ceai, îi porunci scurt Gudima, după ce-şi salută vizitatorii. Nikolai Vasilievici, chiar acum s-a comunicat prin telefon că vi se aprobă cererea de a pleca la Utios.

— Ei, atunci am să te rog să întocmeşti cât mai repede procesul-verbal de predare-primire. Hai să ne ocupăm amândoi de treaba asta.

Jukovski şi Gudima ieşiră. Zvonariov rămase între patru ochi cu Şura care trăbăluia la maşina cu gaz.

— Eşti de mult aci? o întrebă praporşcikul.

— Am venit împreună cu Alexei Andreevici.

— Nu ţi-e frică?

— La Utios era şi mai rău. Pe deasupra, acolo, tăticu şi mămica nu mă slăbeau o clipă: „Întoarce-te acasă, întoarce-te acasă!" se plânse Şura.

Îndată ce Gudima termină ce avea de făcut, Zvonariov plecă împreună cu el în tranşeele infanteriei. Praporşcikul voia să vadă cum funcţionează mitralierele tip Arthur ale lui Şmetillo. Cei doi ofiţeri ajunseră pe poziţiile infanteriei. Adăposturile, solid construite din grinzi, şi bonetele îi apărau bine pe soldaţi contra gloanţelor de armă, contra şrapnelelor şi obuzelor de calibru mic. Aceste fortificaţii de câmp nu ofereau însă protecţie împotriva proiectilelor artileriei de asediu. Cei mai mulţi dintre tiraliori dormitau prin adăposturi. Doar ici şi colo vegheau câteva santinele cu ochii aţintiţi spre tranşeele japonezilor.

— Soldaţii mei se tot trudesc să facă un fel de periscop, pentru a observa pe ascuns inamicul, dar nu izbutesc, le spuse celor doi artilerişti, în loc de salut, Şmetillo, care ieşise în întâmpinarea lor. Poate îmi daţi şi de data asta o mână de ajutor!

— Uite, inginerul nostru o să vă dea tot concursul, răspunse Gudima, arătând spre Zvonariov.

Căpitanul mulţumi şi-i pofti la un ceai.

— Unde-i Haritina? întrebă el, uitându-se împrejur. Să pună ceaiul la încălzit!

— A plecat în spatele poziţiei, răspunse ordonanţa.

— Aveţi şi o muiere pe aici, onorate domn? întrebă cu un zâmbet Gudima, răsucindu-şi mustaţa.

— E văduva unui ostaş; a venit la regiment, ca voluntară. E îmbrăcată ostăşeşte – figurează în matricolele tiraliorilor. Nu face fasoane şi e foarte curajoasă. A luat parte la câteva

atacuri la baionetă; a omorât un japonez sub ochii mei. Când o apucă năbădăile şi mie mi-e frică de ea!

— Aş vrea foarte mult s-o cunosc, hotărî Gudima.

După ce tăifăsuiră vreo jumătate de oră, cei doi artilerişti plecară înapoi. La baterie o găsiră pe Şura stând de vorbă cu un tiralior. De statură mijlocie, durduliu, fără mustăţi, cu chipul prelung, cu linii rotunjite, acesta atrase imediat atenţia ofiţerilor.

— O femeie travestită, preciză Gudima. Cum te cheamă? întrebă el.

— Sunt soldatul Korotkevici Hariton, din compania a şaptea a regimentului Est-Siberian 27 tiraliori, răspunse ostaşul, cu un alto de femeie.

— Nu prea am mai auzit bărbaţi cu asemenea glas. De altfel te trădează toată înfăţişarea! Dacă s-ar spăla şi s-ar îmbrăca mai ca lumea, ar fi o muieruşcă drăguţă, o aprecie ştabs-căpitanul, întorcându-se către Zvonariov.

Haritina, căci ea era, roşi ca para focului şi-i aruncă ofiţerului o privire mânioasă.

— Ia uite la ea, ce mutrişoară face! Şi ce vânt te aduce la noi?

— Am venit la sora Nazarenko, înălţimea voastră, pentru o boală.

— Aha, d-ale femeieşti? Că altfel, felceri de companie sunt şi la voi, o tot iscodea Gudima.

Fâstâcita, Haritina îngăimă ceva nedesluşit.

— Lăsaţi-o în pace, Alexei Andreevici, îi luă apărarea Zvonariov.

Când cei doi ofiţeri se îndepărtară, Haritina, arătând din cap spre ştabs-căpitan, întrebă posomorâtă:

— Cine-i secătura asta?

Şura roşi.

— Cel care a stat de vorbă cu tine, e Gudima, iar celălalt, Zvonariov.

— A, va să zică, e chiar al tău? Nu m-aş încurca în viaţa mea cu unul ca ăsta. De celălalt, n-am ce zice, pare

cumsecade, la locul lui. Are şi el vreo drăguţă?
— Nu, n-are pe nimeni. E drept, ţine la el fata generalului nostru, Varia. Poate că ai întâlnit-o. Umblă mereu călare.
— A, una zvăpăiată? O ştiu. Nici nu arată ca o domnişoară.
Haritina scuipă soldăţeşte printre dinţi şi oftă:
— Ai face mai bine să te duci la tinerelul ăla: e băiat frumos şi de treabă – n-o să te bată, n-o să te certe.
— Spune, Haritina, dar ostaşii nu-ţi fac neajunsuri? întrebă Şura, grăbindu-se să schimbe vorba.
— Au încercat, dar i-am repezit. În schimb ofiţerii nu-mi dau pace. Tocmai d-aia stau pe lângă căpitan: li-e frică de el şi nu se leagă de mine.
— Şi cum ai nimerit la Arthur?
— Când aveam şase ani am rămas orfană şi m-am apucat să muncesc pe la oameni. Când mi-a sosit vremea, m-am măritat cu un ospătar de la bufetul gării. Am trăit în înţelegere, atâta numai că nu ne-a dat Dumnezeu copilaşi. Am luat de suflet un pui de chinez orfan. A început războiul. Pe omul meu l-au luat la Arthur, şi eu am rămas singură cu copilaşul. Neagră mi-era inima. Într-o bună zi m-am hotărât să plec după bărbat. M-am tuns, m-am îmbrăcat în haine de muncitor la calea ferată şi aşa, am ajuns la Arthur. Comandantul regimentului, să-l ţină Dumnezeu, mi-a dat voie să muncesc la spitalul regimentului. Acolo am stat până în august, când al meu a fost rănit, iar după trei zile a murit. Am plâns cât am plâns la mormântul lui, şi-apoi m-am hotărât să mă răfuiesc cu japonezii, să-l răzbun.
Sosirea lui Zvonariov le curmă convorbirea.
— Te rog, Haritina, du desenul acesta căpitanului dumitale, o rugă el.
Haritina făcu hârtia sul cu grijă, salută ostăşeşte şi plecă.
— Ei, Şura, acum ţi-ai găsit şi dumneata o tovarăşă aici. Ai întrebat-o cum a ajuns soldat?
Şura îi povesti praporşcikului cele aflate.
— N-avea ce să caute la regiment, locul ei era la spital. Acolo e nevoie de femei. Pe front se descurcă bărbaţii şi

fără ea. De altfel cred că nici dumneata n-ai ce căuta aici. Ar trebui să stai pe Utios, la ai dumitale; încetul cu încetul, s-ar îndrepta toate.

Şura suspină deodată şi începu să plângă nestăvilit.

— Măcar dumneavoastră să nu mă dojeniţi!

— Nici prin gând nu mi-a trecut să te dojenesc, se dezvinovăţi Zvonariov, stânjenit. Ţi-am spus părerea mea, fiindcă a venit vorba.

— Iar te smiorcăi? se răsti Gudima, ivindu-se ca din pământ. Hai, du-te în adăpost şi aranjează-te. Nu pot suferi mutre ude de lacrimi şi de muci!

„Nu e dulce traiul fetei, sărmana de ea”, se gândi praporşcikul şi plecă spre Zaliternaia.

Boreiko îl aştepta cu masa pusă. După ce Zvonariov îi povesti ceea ce văzuse, porucikul îl înjură de mama focului pe Gudima, îşi exprimă mila pentru Şura şi spuse c-ar vrea s-o cunoască pe Haritina.

— Trebuie să fie o muieruşcă nostimă. Încă n-am avut prilej să cunosc aşa ceva. Cică e mai cu vino-ncoa decât multe dintre cucoanele şi domnişoarele noastre.

— Ca, de pildă, Olia Selenina?

Boreiko se încruntă şi pufni cu ciudă.

— Fiecare e bună, în felul ei, mormăi el împăciuitor, după o clipă de tăcere. Măi, Serioja, ascuţită limbă ai de la o vreme. Asta-i numai şi numai influenţa prea simpaticei tale amazoane. Ea se pricepe de minune să spună tot felul de lucruri neplăcute şi, pe deasupra, le spune cu un aer inocent, bodogănea el.

O bătaie în uşă le întrerupse discuţia.

— Intră! strigă Boreiko, crezând că era vreun soldat.

În prag se ivi însă un individ ciudat, bărbierit, îmbrăcat în uniformă de ofiţer, fără epoleţi, cu o brasardă albă la mâneca stângă, pe care ieşeau în evidenţă două litere „C. M.” – corespondent militar.

— Nojin, din nobilime, se recomandă el, salutând.

— Boreiko, din popime, răspunse porucikul, ridicându-se în întâmpinarea vizitatorului.

O expresie de zăpăceală şi de nedumerire se ivi pe chipul lui Nojin:

— Nu vă înţeleg…

— Dumneavoastră aţi binevoit să-mi aduceţi la cunoştinţă că faceţi parte din nobilimea rusească. În consecinţă, am crezut de datoria mea să vă fac cunoscut că eu mă trag din colivari, explică Boreiko fără să clipească. Serioja, în ceea ce te priveşte pe tine, zău că nu ştiu care ţi-e obârşia.

— Intelectuală, dacă există o asemenea stare, spuse Zvonariov zâmbind.

— Îmi pare bine, rosti, strângându-i mâna, Nojin, care încă nu se dezmeticise bine.

— Luaţi loc, vă rog. Ivan, un pahar! strigă Boreiko ordonanţei. Cu ce pot să vă fiu de folos?

— Sunt corespondent de război la gazeta „Novâi Krai” din Arthur…

— Zisă „Bârfitoarea Arthur-ului”, mormăi porucikul.

— Nu sunt de acord cu un asemenea mod de a ne aprecia activitatea.

— Dumneavoastră zugrăviţi nişte isprăvi imaginare ale generalilor, nişte bazaconii, dar treceţi sub tăcere eroii adevăraţi, soldaţii şi matrozii. Cine v-ar crede, şi-ar închipui că Arthur-ul rezistă numai mulţumită lui Stessel, Nikitin, Fok şi celorlalţi ticăloşi. Vă concentraţi atenţia asupra celor spuse, gândite ori negândite de Vera Alexeevna, asupra prânzurilor din casa generalului Smirnov, sau asupra frecvenţei întâlnirilor dintre mademoiselle Belaia şi Zvonariov! bombăni Boreiko.

— Boris, slăbeşte-mă! se aprinse praporşcikul.

Nojin îi privea pe amândoi plin de nedumerire.

— Pe mademoiselle Belaia n-am onoarea s-o cunosc şi, în treacăt fie zis, după câte ştiu, despre ea nu s-a scris nici un rând!

— În schimb, probabil, o cunoaşteţi pe mademoiselle Selenina. Mi se pare că staţi alături de şcoala „Puşkin”.

— A, pe institutoarea aceea, mică şi cruntă, care mă torturează necontenit cu muzica şi cu cântecele ei? Vai, o cunosc, şi chiar prea bine!

Zvonariov triumfa, aruncându-i lui Boreiko priviri maliţioase.

— Olga Semionovna are ureche excelentă şi o voce destul de frumoasă, observă Boreiko.

— Trebuie adăugat: după părerea şi gustul tău, îi sugeră Zvonariov.

— Fireşte, uneori e plăcut s-o asculţi, dar după o zi întreagă de canonadă simţi atâta nevoie de linişte şi odihnă…

— Beţi? îl întrerupse Boreiko pe Nojin, turnând votcă în pahare.

— Beau, dar numai cu păhăruţul.

— Fiecare schit cu pravila lui! La Zaliternaia, n-au existat păhăruţe de când lumea, aşa că, vă rog! Porucikul întinse corespondentului paharul. În sănătatea dumneavoastră!

Nojin nu avea de făcut altceva decât să-l golească, după care Boreiko i-l umplu din nou, fără zăbavă.

— Nu pot, zău, nu mai pot! îl asigură corespondentul.

— Am băut în sănătatea dumneavoastră şi sper că dumneavoastră, măcar din politeţe, îmi veţi răspunde la fel.

Musafirul fu nevoit să golească şi al doilea pahar. Ameţi numaidecât.

— Îmi daţi voie să vizitez bateria? La aer proaspăt o să mă simt mai bine.

— Da, poftiţi! Ieşiră amândoi din adăpost.

Soarele dogorea încă. Din pricina căldurii, Nojin se simţi şi mai rău şi se grăbi să se îndepărteze. Peste puţin, se întoarse, îşi puse ţinuta în ordine şi, cerându-şi scuze, se oferi să fotografieze bateria cu soldaţii şi ofiţerii.

— Nu permit, îl avertiză încruntat Boreiko.

— Fotografia nu va fi publicată în ziar.

— Dacă veţi lua fotografii, voi cere condamnarea şi executarea dumneavoastră! În Arthur sunt şi aşa destui spioni, declară porucikul. Dacă doriţi, mergem în tranşeele tiraliorilor. De acolo puteţi fotografia poziţiile japoneze. Cred că ei le cunosc mai bine ca noi şi n-or să se prea intereseze de ele.

— După cum vă exprimaţi dumneavoastră, s-ar putea crede că „Novâi Krai” apare pentru statul-major al lui Noghi şi nu pentru locuitorii şi garnizoana Arthur-ului asediat.

— În orice caz, pentru Noghi gazeta e mult mai interesantă decât pentru localnici şi pentru garnizoană.

— Punctul dumneavoastră de vedere coincide cu părerile generalului Stessel în această privinţă.

— Mă îndoiesc! Arthur-ul are nevoie de un ziar, însă de unul bine pus la punct cu informaţii din afară şi care să nu atingă câtuşi de puţin chestiunile militare, dat fiind că acestea sunt secrete.

— Dar noi scriem despre cele petrecute cu două-trei zile în urmă…

—… înlesnind prin aceasta activitatea serviciului de spionaj japonez.

— În plus, există cenzura specială de război a armatei şi a marinei.

— Dar acolo sunt nişte nătărăi, ori nişte trădători care vă dau voie să publicaţi date privitoare la situaţia trupelor noastre, o ţinu morţiş Boreiko. Hai mai bine la tiraliori. Acolo, vei avea prilej să-i admiri de aproape pe gălbejiţii noştri prieteni care, de aproape opt luni, ne învaţă minte şi, îndeosebi, ne învaţă arta războiului.

— Nu e prea primejdios?

— Cred că simţământul de frică e necunoscut unui reprezentant al vitezei nobilimi ruse?

— Desigur, dar…

Boreiko nu-şi conduse musafirul prin şanţurile de legătură, ci de-a dreptul prin teren deschis, adăpostindu-se

doar după cutele lui. Peste puţin, japonezii îi observară şi deschiseră focul asupra lor. Gloanţele începură să ţiuie prin aer. Nojin se ghemuia, îşi trăgea capul între umeri şi se apleca înspăimântat la fiecare glonţ oare trecea mai pe aproape.

— Se pare că aveţi multe cunoştinţe printre japonezi, de vreme ce sunteţi nevoit să faceţi atâtea plecăciuni!

— Ştiţi, aici drumul nu e neted, mi-e frică să nu mă împiedic şi mă uit cu atenţie la picioare.

— Aşa n-o să vedeţi nimic. Hai pe creasta aceea din faţă. De acolo se vede bine toată linia poziţiilor japoneze.

Deodată însă, însoţitorul lui se poticni şi se lăsă la pământ.

— Oh, ce mă doare! Mi-am scrântit piciorul. Am făcut o entorsă. Ajutaţi-mă să ajung la tranşee.

Porucikul îl înhăţă de subsuori şi-l târî la iuţeală, până la cel mai apropiat adăpost. Apoi ordonă să fie chemat Şmetillo.

— Ignati Bronislavovici, aveţi… un vizitator! Domnul Nojin, nobil de viţă veche şi corespondent de război al ziarului „Novâi Krai”, îl prezentă solemn Boreiko. Doreşte neapărat să-i fotografieze pe japonezii care asediază Arthur-ul.

Şmetillo făcu o grimasă şi-l salută destul de rece pe corespondentul care gemea mereu.

— Să mergem în avanposturi; de acolo sunt vreo cincizeci de paşi până la inamic. Mai în fiece clipă se iveşte câte unul deasupra parapetului.

— Vă mulţumesc; voi vedea şi de aici tot ce mă interesează, îngăimă Nojin.

— E greu să fotografiaţi de aici, e prea departe, pe când de acolo, japonezii sunt aproape de tot, stărui Şmetillo.

Oftând desperat şi şchiopătând cumplit, nenorocosul corespondent se târî după ofiţeri.

— De aici începe şanţul care duce la avanposturi. O ia imediat la stânga, mai încolo, se poate înainta numai târâş, îl lămuri Şmetillo.

— Nu cred să pot ajunge până acolo, cu piciorul meu bolnav, îngăimă Nojin cu nehotărâre.

— Haritina, condu pe înălţimea sa până la postul secret, ordonă căpitanul.

— Am înţeles, înălţimea voastră! Poftiţi după mine, îl invită ea pe Nojin.

— Zău, mi-e greu…

— A, va să zică, dumneata eşti faimoasa Haritina? Boreiko o luă pe tânăra femeie de bărbie şi-i ridică uşor capul. Ochii ţi-s curaţi, limpezi, se cunoaşte că eşti o fată de treabă. Ştii să cânţi?

În prima clipă Haritina se ruşină, făcu o mişcare spre a se feri; pe urmă, văzând chipul prietenos al porucikului, răspunse cu zâmbet:

— Când eram fată, treceam drept cea mai bună cântăreaţă din sat.

— Minunat! Vino într-o seară la noi, la Zaliternaia – avem numai bărbaţi şi nici o voce de femeie. Să nu-ţi fie frică, o linişti el, observând expresia de neîncredere din ochii ei: la noi, toţi sunt oameni cumsecade.

— Numai să mă lase domnul căpitan…

— O să te lase, fii sigură. Ei, şi acum, condu pe înălţimea sa.

Călcându-şi pe inimă, Nojin se târî înainte. Se însera; soarele îşi trimitea razele pieziş spre tranşeele ruseşti, iar cele japoneze abia se întrezăreau printr-o boare aurie de colb.

— Să tragem o salvă în onoarea oaspetelui nostru? propuse Boreiko. Fără să mai aştepte răspunsul, puse mâna pe tija mitralierei fixate zdravăn cu ajutorul unor pari bătuţi în pământ, şi trase o salvă asurzitoare. Porucikul râse satisfăcut.

— Straşnic. Mi-a sărit şi mie inima.

În aceeaşi clipă, japonezii, alarmaţi, se iviră la crenelele parapetului.

— Fotografiază! răcni Boreiko, cu mâinile pâlnie la gură şi, lipindu-şi obrazul de patul armei de la margine, trase toată seria de cartuşe din încărcătoare, unul după altul.

Drept răspuns, răpăiră focuri răzleţe, apoi salve dominate de detunăturile grenadelor.

— Ei, a pornit tămbălăul! Acum n-o să se astâmpere până se întunecă, observă Şmetillo.

— Să n-o atingă pe Haritina, se nelinişti Boreiko.

— E trecută prin greu, ştie cum să se ferească, doar pe zmângălici s-ar putea să-l atingă.

— Să-i fie învăţătură de minte, pentru viitor!

În clipa aceea, Nojin, plin de noroi, fără chipiu şi cu vestonul rupt, se ivi în tranşee, aruncă o privire tâmpă împrejur şi o luă în goană de-a lungul şanţului.

— Fereşte-ţi piciorul, că, doamne-fereşte, ţi se poate frânge! îi strigau din urmă Şmetillo şi Boreiko. Dar corespondentul fugea iepureşte spre bateria B.

— Ei, acum nu se mai opreşte până la redacţia lui, spuse zâmbind, căpitanul. Apăru şi Haritina, plină şi ea de noroi, râzând, cu chipiul lui Nojin în mână:

— Of, ce s-a mai speriat, când au început să tragă: căzuse cu nasu-n pământ şi se ruga de mine: Haritinuşka, scapă-mă, o să pun munţi de aur la picioarele tale„. I-am spus: „Târâţi-vă îndărăt, iute; poate că nu vă nimereşte”. Dânsul a rupt-o la fugă! Ce să fac acu cu chipiul dumnealui?

— O dată ce gazetarul l-a lepădat în fugă, înseamnă că e prada ta de război. Îi pui cocarda ta şi-l porţi, hotărî Şmetillo.

— Dar dacă se întoarce?

— Nu se mai întoarce, o încredinţă Boreiko. Aşadar, Haritina, vii pe la noi? La baterie, să întrebi: „Unde e Ursu?”

— Am înţeles. Am să întreb de porucikul Medvedev113 răspunse Haritina care nu-l înţelesese, ceea ce îl înveseli nespus.

Saharov se plimba prin cabinet. Covoarele moi îi absorbeau zgomotul paşilor; doar pintenii îi clincheteau stins, la fiece mişcare. Căpitanul era foarte bine dispus. Izbutise de curând să escrocheze Comandamentul Marinei cu aproape cincizeci de mii de ruble, vânzând căpităniei portului nişte cablu de cupru, furat tot de la ea. Iată cum stăteau lucrurile. Unul din oamenii lui, în slujbă la căpitănia portului, făcea în fiecare zi cereri de cablu pentru diferitele nave ale escadrei. Când tot stocul se epuizase, cablul fusese ridicat şi dus pe îndelete, pasămite pe poziţii, dar în realitate la depozitul lui Tifontai. După ce această operaţiune fusese terminată, Saharov se dusese imediat la amiralul Grigorovici, oferindu-i spre vânzare cablul găsit, aşa-zis întâmplător, în depozit, din care adusese şi o mostră.

— Vasili Vasilievici, eşti un adevărat salvator! se bucurase amiralul. Pur şi simplu, mă scapi dintr-o mare încurcătură. Cam cât ceri pe el?

Căpitanul rostise o cifră care îl uluise şi pe amiral, om destul de versat.

— N-ai frică de Dumnezeu! îl imploră el. Îţi dau jumătate. Nici o copeică mai mult. Dacă n-o să se poată altfel să ştii că ţi-l rechiziţionez.

— Aşa ceva nu va fi avantajos nici pentru unul nici pentru altul, excelenţă. Vă ofer zece la sută din valoare, şi cu asta basta.

— Căpitane, mă crezi un copil?

— Nicidecum, vă cred amiral!

— Totuşi îmi oferi un procent ca de ofiţer inferior!

Peste puţin, ajungând la învoială, cablul fu adus înapoi în port, pe aceeaşi poartă, cu aceleaşi căruţe, şi depozitat în acelaşi loc.

Căpitanul îşi amintea acum cu o vădită satisfacţie de toate acestea. Sosirea unui slujbaş chinez cu hârtii îl răpi de la gândurile lui plăcute. Printre plicurile sosite, se afla şi unul mic, azuriu, cu un scris mărunt, feminin, mirosind a parfum. Căpitanul îl puse de o parte. Expedie chinezul, scoase

scrisorica de dragoste din plic, o încălzi la flacăra unui chibrit, citi frazele răzleţe, ivite printre rânduri, o arse şi-i spulberă cenuşa.

Saharov răsfoi calendarul din perete, socoti ceva în gând şi porunci să vină trăsura. Peste o jumătate de oră se afla din nou la Grigorovici. De astă dată, însă, aghiotantul amiralului îl opri în antecameră, şoptindu-i misterios.

— La excelenţa sa se află doi corespondenţi străini, sosiţi chiar acum la Arthur.

— Ce corespondenţi? De unde? întrebă mirat căpitanul.

— Azi, în zori, o şalupă de la nava Poltava, care făcea de gardă în şenal, a observat o barcă sub pavilion francez, care se îndrepta spre Arthur. A adus-o în port. În ea se aflau cei doi corespondenţi. Acum, excelenţa sa stă de vorbă cu ei.

— Ce noutăţi ne-au adus?

— Proaste: Liaoian-ul a căzut; Kuropatkin se retrage spre Mukden; escadra Mării Baltice se află încă la Kronstadt; japonezii debarcă de zor la Dalni şi la Cemulpo, răspunse locotenentul, dând înciudat din mină.

— Poate că-s minciuni gogonate?

— Din păcate, nu! Au adus ziare şi reviste americane şi englezeşti. În ele sunt reproduse o serie de fotografii ale unor trofee capturate de japonezi în Liaoian.

— Dar cum e posibil aşa ceva?

— Iată că este. Şi asta fiindcă pregătirea noastră de război e ca şi inexistentă. Cât a fost pace am învăţat mai mult să mărşăluim decât să tragem.

— Aşadar speranţa unei despresurări apropiate a Arthur-ului se amână pentru cine ştie când, oftă Saharov.

— Bineînţeles, dacă va mai fi despresurat vreodată. Tot ce v-am spus e strict secret; garnizoana nu trebuie să afle nimic, se grăbi marinarul să-l prevină.

Curând, Grigorovici rămase singur. Căpitanul intră în cabinetul lui.

— Ai auzit noutăţile, Vasili Vasilievici?

— Le-am auzit, când m-am întors acasă. Am venit aici să aflu de la dumneavoastră dacă sunt adevărate.

— Prin urmare, ai aflat de Liaoian din sursele dumitale particulare?

— Mi-au spus nişte chinezi care s-au strecurat încoace de la Cifu şi mi-au adus scrisori şi ziare.

— Şi care e concluzia dumitale pe baza tuturor acestor ştiri?

— Că voi fi silit să vă rog să-mi achitaţi până mâine valoarea cablului vândut căpităniei portului în numerar, şi, pe cât pasibil în aur.

— Fie; vei primi în aur trei sferturi din suma totală, consimţi amiralul.

Căpitanul mulţumi înclinând capul.

Înainte de a pleca, Saharov intră în camera unde erau interogaţi ziarişti sosiţi. Unul din ei, înalt, roşcat, cu părul creţ, cu dinţii din faţă îmbrăcaţi în aur, prezentă legitimaţia de corespondent al ziarului „Chicago Daily News”. Numele lui era Jack Emerson; celălalt, brunet, scund, grăsun, vioi, cu mustăcioară răsucită ţanţoş ca două săgeţi, cu cioc, era Jacques Lembregé, corespondentul ziarului „Le Matin”. N-aveau autorizaţie din partea statului-major al armatei din Manciuria, pentru vizitarea Arthur-ului. După spusele lor, întreprinseseră acea călătorie pe risc propriu.

Saharov îi salută şi luă loc, trăgând cu urechea la cele ce se discutau. Locotenentul Makalinski, însărcinat cu luarea interogatoriului, îi trata amabil cu ceai cu rom şi cu biscuiţi. Ambii străini răspundeau la întrebări pe un ton condescendent. Curând după aceea locotenentul părăsi încăperea.

— Dumneata eşti monsieur Saharov care ne-a fost recomandat? întrebă Lembregé în franţuzeşte.

— Chiar dumnealui, confirmă Emerson, zâmbind şiret.

— Domnul Eidelson? întrebă în ruseşte căpitanul, mirat. Abia astăzi am fost informat despre apropiata sosire a

dumitale, şi m-am grăbit să vin în port. Dar de ce ţi-ai schimbat numele în Emerson?

— Cine ştie ce se poate întâmpla! Trebuie să vizităm cu deamănuntul oraşul, portul, bateriile şi pe Stessel, personal, ori pe şeful său de stat-major. Aşteptăm să ne ajuţi în această direcţie.

— Voi face tot ce pot. Dar dacă te recunoaşte Stessel?

— Nu prea cred. Nu-l mai ţine el minte, pe bietul „ovreiaş" din Arthur, căruia a binevoit să-i răspundă la salut cu o înjurătură murdară.

— Mă duc să stau de vorbă cu Grigorovici, spuse Saharov ieşind.

Îl convinse repede pe amiral să-i expedieze pe corespondenţi la comandamentul lui Stessel.

— Bine; să se descurce cu ei cum or şti! spuse amiralul, dând din mâna în semn de aprobare.

Cinci minute mai târziu, cei doi „străini" plecară cu trăsura lui Saharov la comandamentul generalului-aghiotant.

Vera Alexeevna era viu interesată de sosirea în Arthur-ul asediat, a unor „străini de vază", pe deasupra şi reprezentanţi ai unora dintre cele mai mari ziare din străinătate. Lucrul acesta îi era deosebit de plăcut şi prin faptul că acum se producea pentru întâia oară în rolul de soţie a vestitului general-aghiotant al împăratului Rusiei. Un asemenea rol era măgulitor pentru amorul ei propriu, ceea ce o făcu să se pregătească cu deosebită grijă pentru întâmpinarea interesanţilor oaspeţi.

Generalul lipsea. Plecase dis-de-dimineaţă să inspecteze forturile şi bateriile. În aşteptarea întoarcerii sale, Vera Alexeevna se gândi să-i primească fără ceremonii, într-un cadru intim. Cazacul, ordonanţa de serviciu în vestibul, primi ordin să-i conducă imediat înăuntru. Generăleasa îl rugă pe prinţul Gantimurov să servească drept interpret, gândindu-se că titlul lui de nobleţe va face o vie impresie

asupra corespondenţilor, creându-i totodată şi ei o aureolă deosebită.

Vera Alexeevna îşi făcu apariţia în salon într-o toaletă elegantă, care, în ciuda vârstei, o arăta mai tânără şi mai atrăgătoare. Saharov prezentă ceremonios gazdei pe cei doi „străini”. Galant ca un adevărat francez, Lembregé o copleşi de complimente pe „eroina Port-Arthur-ului, pe care o admiră tot universul”. Emerson îi ţinea isonul. Generăleasa, măgulită, îşi întrebă musafirii care erau ultimele noutăţi.

Se înfiripă o conversaţie curtenitoare, amicală, cu care prilej Vera Alexeevna descrise în amănunt activitatea Societăţii de binefacere din Arthur, a cărei preşedintă era. Totodată, arătă situaţia din spitalele Arthur-ului şi indică numărul total al ofiţerilor şi soldaţilor bolnavi şi răniţi; datele acestea fură imediat consemnate în carnetele corespondenţilor. Pentru mai multă preciziune, fu adusă de la statul-major şi pusă la dispoziţia vizitatorilor o copie a situaţiei exacte din toate spitalele. Pe urmă, fireşte, conversaţia trecu asupra epidemiilor din garnizoană şi asupra cauzelor acestora. Suspinând cu amărăciune, generăleasa peroră despre scorbutul, tifosul şi dizenteria care bântuiau în Arthur.

— Desigur, cauza comună a tuturor acestor nenorociri e foametea. Soldaţii sunt de mult hrăniţi cu carne de cal şi nu văd în ochi legume proaspete. În plus, de când a căzut reduta Vodoprovodnâi, suntem nevoiţi să folosim apa neigienică a puţurilor de prin curţi.

Corespondenţii abia dovedeau să noteze toate datele acestea. Cea mai amănunţită documentare în privinţa stării oraşului şi a fortăreţei fu terminată tocmai în clipa când apăru şi Stessel.

Înalt, lat în umeri, cu veston cenuşiu şi pantaloni la fel, cu cizme înalte, cu eghileţi de general-aghiotant şi cu crucea Sfântul-Gheorghe la gât, avea o înfăţişare foarte

impunătoare. Cei doi „străini” săriră în picioare şi fură onoraţi cu o puternică strângere de mână.

— Cu ce prilej vă datorăm această vizită? Ce vă aduce la Arthur? Sper că veţi fi discreţi, nu veţi da dovezi de o curiozitate excesivă! îi preveni generalul prin interpret. Ce-i cu secăturile acestea, şi ce caută aici? îl întrebă el în ruseşte pe Saharov.

Căpitanul se grăbi să-i dea explicaţii.

— Anatole, trebuie să fim cât de cât amabili cu ei, îl avertiză generăleasa. Toată lumea va citi ceea ce vor scrie despre noi. Am să-i invit la masă. Îi ospătăm, le dăm să bea, şi ei au să ne vorbească de bine!

— N-am nimic împotrivă. Invită-i. Cheamă şi pe generalii noştri – Fok, Nikitin, Belîi, Kondratenko.

La masă, amfitrionii şi musafirii schimbară toasturi şi urări, mâncară binişor, băură la fel. Emerson şi Lembregé notară cu grijă meniul şi-l întrebară în treacăt pe Stessel cam cât poate să mai reziste fortăreaţa.

— Până la despresurarea Arthur-ului de către armata din Manciuria – vreo lună, două, răspunse generalul.

Cei doi „străini” îl încunoştinţară cu prudenţă asupra înfrângerii de la Liaoian.

— Fleacuri! Baliverne! Nu Kuropatkin, ci prăpădiţii de japonezi se retrag în goană spre Arthur. Toţi chinezii declară într-un glas acest lucru, la interogatorii, stărui Stessel.

Corespondenţii tăcură diplomatic. Fok care urmărea cu atenţie conversaţia, ceru permisiunea de a sta de vorbă cu ei în seara aceea mai detailat.

— Cât rămâneţi aici? întrebă fără ocol Nikitin, care se şi cherchelise.

— Cât are să ne îngăduie excelenţa sa, amabilul nostru amfitrion.

— Păi, în ceea ce mă priveşte puteţi să rămâneţi şi până la sfârşitul asediului! Dar vă previn: toate corespondenţele dumneavoastră vor trece prin cenzura statului meu major.

— Se înţelege de la sine, domnule general, consimţi Emerson.

După dejun, trecură în salon. Pentru eternizarea momentului istoric, se fotografiară cu toţii în grup, de mai multe ori. Mai întâi, fotografiară „străinii”, pe urmă, Gantimurov, Reis şi alţii de la statul-major al generalului-aghiotant.

Mulţumind pentru ospitalitate, cei doi corespondenţi cerură permisiunea de a vizita poziţiile şi oraşul pentru a se convinge cu ochii lor de situaţia în care se afla Arthur-ul. Stessel le dădu cu dragă inimă permisiunea cerută şi-i ordonă lui Saharov şi lui Gantimurov să-i însoţească.

— Dacă vreţi să vedeţi cea mai bună baterie a noastră, duceţi-vă la Zaliternaia, îi sfătui Nikitin care încă nu uitase ospitalitatea lui Boreiko.

Escortaţi de un detaşament de cazaci, cei doi „străini” plecară cu două trăsuri să viziteze oraşul şi fortăreaţa.

Boreiko şi Zvonariov se odihneau în adăpostul lor, când ordonanţa le anunţă sosirea vizitatorilor. Bodogănind, porucikul se îmbrăcă şi ieşi.

Apariţia lui Saharov şi a lui Gantimurov, împreună cu cei doi civili, îl miră. Căpitanul îi explică, cine erau şi pentru ce veniseră la baterie. Văzând că Emerson şi Lembregé se pregăteau să fotografieze poziţiile, Boreiko se repezi la ei şi le smulse aparatele, fără multă ceremonie.

— Nu vă dau voie să fotografiaţi! declară el cu hotărâre.

— Generalul Stessel i-a autorizat personal să fotografieze, interveni Gantimurov.

— Bine, n-au decât să-l fotografieze pe dumnealui. Aici, eu sunt stăpân şi nu admit să se facă nici o fotografie.

Cei doi „străini” începură să vocifereze, cerând să li se dea înapoi aparatele. Saharov le ceru scuze, jenat.

— Hai, mai bine luaţi-o din loc, binişor, îi sfătui Boreiko. Vorba aceea: musafirul nepoftit n-are jilţ, mai ales în timp de război. Dar de unde or fi apărut? Parc-aş cunoaşte mutra

roşcatului ăsta, continuă el, apropiindu-se de Emerson şi privindu-l atent.

Corespondentul păli şi se trase repede îndărăt.

— Ia te uită, păi ăsta-i Iancăl Eidelson, cămătarul nostru din Arthur. Sigur, el e, în carne şi oase! Trebuie arestat pe loc – e spion!

— Greşeşti! Mister Emerson n-a fost niciodată în Arthur, şi nu înţelege nici o vorbă ruseşte, obiectă Saharov.

— Ce tot vorbiţi! Ia uitaţi-vă: are o cicatrice în partea stângă a capului? Acum doi ani i-am cârpit una peste ureche şi atât de bine că mi-au dat amendă pentru vătămare, stărui porucikul, apropiindu-se de Emerson.

Gesticulând de mama focului, corespondentul protesta, continuând să se dea îndărăt.

— Domnul corespondent spune că, într-adevăr, în Arthur a locuit o rudă a sa care seamănă cu el, aşa că îl confunzi, interveni Gantimurov.

— Ia, Iancăl, arată-ne căpăţână! porunci Boreiko, întinzând mâinile.

— Lasă-l în pace pe domnul Emerson, căuta Saharov să-l strunească pe porucik. Chiar dacă afirmaţia dumitale ar corespunde adevărului, ea trebuie înainte de toate, verificată la statul-major. Să mergem înapoi, domnilor, propuse însoţitorilor săi.

Fără a se lăsa rugaţi de două ori, aceştia se urcară repede în trăsură.

— Am să trimit imediat lui Stessel un raport despre toate acestea, strigă Boreiko după ei.

— Nu e nici o nenorocire, îl linişti în englezeşte Saharov pe Emerson. Raportul poate fi ascuns. Totuşi, ai fost foarte imprudent! Înainte de a veni aici, trebuia să te deghizezi. Acum – uite ce surpriză ai avut!

Întors la comandament, Saharov îi povesti lui Reis cele întâmplate şi-l întrebă ce-i de făcut.

— Boreiko e un alcoolic notoriu, cine ştie ce i s-a năzărit la beţie. Lăsaţi-o încurcată şi vedeţi-vă de treburi, îi sfătui

colonelul.

După aceea, oaspeţii „străini” fură conduşi la bateria de pe colina Zolotaia, unde comandantul ei, căpitanul Zeiţ, spre deosebire de Boreiko, îi primi foarte curtenitor şi le dădu voie cu dragă inimă să ia fotografii, pozând şi el în prim plan; în plus le mai arătă şi celelalte fortificaţii care se puteau vedea de acolo, şi le dădu informaţii cu privire la cooperarea cu flota şi la capacitatea ei de manevră în larg. Într-un cuvânt, îşi fermeca oaspeţii. După vizitarea colinei Zolotaia, aceştia mai dădură o raită prin oraş, abătându-se în treacăt pe la Verşinin, comisarul oraşului, care le vorbi despre suferinţele îndurate de civilii neevacuaţi. Corespondenţii îl eternizară şi pe el pe o placă fotografică.

Boreiko intenţionase în primul moment să se prezinte personal la comandamentul lui Stessel; după aceea, însă, se răzgândise.

— N-au să mă primească, şi, chiar dacă m-ar primi, n-au să-mi dea crezare. Am o faimă cu totul de neinvidiat. Nici Stessel, probabil, încă n-a uitat ultima lui vizită la Zaliternaia, şi nu prea cred să se bucure dacă m-ar vedea. Serioja, unde ţi-e amazoana?

— Ce ai cu ea?

— Aş ruga-o să se ducă la nevasta lui Stessel şi să-i povestească totul. Fără îndoială că ea ar stărui să fie imediat arestaţi. Dar ia stai – Serioja, ce-ar fi să te duci tu? Generăleasa te cunoaşte, te-a şi invitat o dată; profită de împrejurare, îl îndemnă Boreiko.

— Ar fi mai bine să mă duc împreună cu Varia… chibzuia Zvonariov.

— O vizită conjugală, ca să zicem aşa, zâmbi porucikul.

— Nu-i vorba de asta. Ea intră acolo ca la ea acasă, iar eu nu.

— Înălţimea voastră, scrieţi raportul, şi-l duc eu generălesei Stesseleva, se oferi Blohin.

— Păi, n-o să te lase să treci nici pragul casei. Generăleasa ar da în boală copiilor numai când ţi-ar vedea mutra.

— Atunci trimiteţi-l pe băsmuitor. E chipos şi vorbeşte frumos.

— Nu, el e prea molâu. Nu-i bun de aşa ceva. Ce zici, Serioja, te duci tu?

Praporşcikul acceptă, deşi nu-i făcea plăcere.

Vera Alexeevna îl primi amabilă şi chiar îl onoră cu o sărutare pe frunte, după ce el îi sărută mâna. Ascultă cu interes senzaţionala relatare, şi spuse:

— Mi se părea şi mie tot timpul că acea persoană mi-e cunoscută, dar nu-mi puteam da seama de unde anume. Acum, îmi amintesc. Am vrut să cumpăr de la el un pandantif de aur pe care i-am oferit cinci ruble. El mi-a cerut douăzeci şi n-a vrut de loc să lase din preţ. M-a enervat grozav atunci. Mă duc să-l trezesc pe Anatole.

Generalul, care îşi făcuse suma de somn după dejunul copios, intră curând în salon.

— Am să ordon să fie spânzuraţi chiar azi amândoi ticăloşii! Pe urmă, Kostenko are să facă formele de rigoare, antedatate, hotărî Stessel pe loc. Chiar şi pe Nojin al nostru, şi pe el… Am dat ordin să i se ridice autorizaţia de a vizita poziţiile şi dacă aud că i-a mai călcat piciorul pe-acolo, îl spânzur fără întârziere.

— Demult trebuia să faci acest lucru. El divulgă tot timpul secretele militare şi nici măcar nu scrie în ziar despre tine, ci despre Smirnov. S-ar putea crede că nu eşti tu comandant suprem la Arthur, ci Smirnov, îi ţinu hangul Vera Alexeevna.

— Totuşi, nu trebuie să se uite că sunt supuşi străini, observă timid Zvonariov.

— Da, am scăpat cu totul din vedere acest lucru, încuviinţă numaidecât generăleasa. Din păcate, nu sunt chinezi: cu aceştia te poţi purta şi fără mănuşi.

Hotărârâ să ceară şi părerea lui Reis. Colonelul sosi fără întârziere şi propuse că musafirii nepoftiţi să fie expediaţi fără zgomot pe aceeaşi cale pe care veniseră la Arthur.

— Îi voi transmite imediat lui Grigorovici rugămintea de a-i expedia în larg. Să se ducă unde vor, rosti Reis salutând.

— Ei, monsieur Zvonariov, cum merge cu Varia? Pe când nunta?

— Chestiunea aceasta încă nu s-a pus.

— Nu fi chiar atât de discret, tinere, zâmbi generăleasa. Până şi vrăbiile de pe acoperişuri ciripesc despre dumneata şi despre Varia.

În sfârşit, Zvonariov se ridică şi-şi ceru permisiunea de a se retrage.

— Îţi mulţumesc în numele comandamentului pentru vigilenţa de care ai dat dovadă, rosti Stessel, strângându-i mâna ceremonios.

Când cei doi corespondenţi se întoarseră la comandament, Reis le făcu cunoscut că Stessel era indispus şi nu-i putea primi. Ambii musafiri fură conduşi într-o cameră izolată şi lăsaţi acolo sub paza unui cazac pus, pasă-mi-te, pentru a-i servi. Cei doi „străini” rugară să i se transmită lui Stessel mulţumirile lor respectuoase şi se apucară să-şi revizuiască însemnările, punându-le în ordine. Preferară să treacă sub tăcere incidentul cu Boreiko. Nu mult după aceea, în cameră îşi făcu apariţia Fok. El îi rugă în nemţeşte să-i relateze ultimele noutăţi din străinătate. Emerson îi răspunse în aceeaşi limbă. Treptat, conversaţia luă un aspect de intimitate.

— Suntem bine informaţi asupra rolului excelenţei voastre în apărarea Arthur-ului, rosti Emerson, accentuând pe cuvântul rol.

— Spre regretul meu, în prezent n-am un rol activ, iar influenţa mea, aici, este infimă.

— Dacă Kondratenko este numit sufletul apărării, atunci excelenţa voastră, fără îndoială, sunteţi creierul ei.

— Atunci, Stessel ce mai reprezintă?

— Pumnii, care, precum se ştie, sunt întotdeauna dirijaţi de cap.

— Nu eşti lipsit de umor, Herr Emerson.

— Întrucât am reuşit să stabilim legătura directă cu dumneavoastră sunt de părere că toţi intermediarii devin inutili, urmă Emerson, acum ca om de afaceri.

— Îl vizezi pe Saharov?

— Să zicem că pe el.

— Dar el ştie foarte multe, şi în această eventualitate, fără îndoială că s-ar simţi ofensat şi ar fi în stare să ne facă mult rău.

— Saharov poate fi lichidat oricând. Doar Arthur-ul este un oraş asediat; câte nu se întâmplă, să zicem în timpul unui bombardament!

— Voi reflecta asupra acestei chestiuni.

— Acum, aş dori să discutăm în amănunt problema legăturilor dumneavoastră, rosti Emerson, cu jumătate de glas, şi amândoi continuară conciliabulul în şoaptă.

— Eşti foarte imprudent, Herr Emerson. Ce ai zice dacă te-aş preda celor în drept?

— Excelenţa voastră nu va comite o asemenea stupiditate, măcar de teama divulgării unor documente scrise chiar de mâna dumneavoastră şi predate nouă de căpitanul Saharov.

— Va să zică acest nemernic a ştiut totuşi să-şi asigure retragerea?

— Căpitanul e un om precaut şi clarvăzător.

— Dar nu mai clarvăzător decât noi doi.

— Sunt în totul de acord cu aceasta.

Fok se ridică, mulţumi pentru agreabila conversaţie şi plecă.

Era târziu de tot când Nojin bătu la fereastră. Cazacul de pază nu voi să-l lase înăuntru până nu-şi prezentă cartea de vizită.

— Suntem foarte bucuroşi să ne vedem confratele din Arthur, îl salută Lembregé, plictisit de vizita îndelungată a lui Fok, cu care prilej conversaţia se întreţinuse în limba germană pe care el o înţelegea prea puţin.

Rotindu-şi cu teamă privirea în toate părţile, Nojin vorbi despre firea tiranică a lui Stessel, despre laşitatea şi prostia

lui, despre nepriceperea totală de a conduce apărarea, povesti despre alişverişurile cam necurate ale Verei Alexeevna, ridicându-l totodată în slăvi pe Smirnov, adevăratul inspirator şi suflet al apărării. Cei doi străini îl ascultau cu cel mai mare interes, făgăduindu-i că aveau să facă tot ce trebuia pentru dezumflarea gloriei lui Stessel. Nojin plecă înaripat de speranţa că, în sfârşit, va izbuti să-şi încheie vechile socoteli cu generalul-aghiotant şi cu soţia lui.

A doua zi Gantimurov anunţă politicos pe domnii corespondenţi că sunt aşteptaţi în port de barcă lor, care urma a fi remorcată în larg. După aceea prinţul le ceru să-i predea toate carnetele de note şi plăcile fotografice pe care le aveau asupra lor. „Străinii" protestară, dar, în cele din urmă, se supuseră acestei cereri, după ce rupseră din carnete toate filele care aveau mai multă importanţă şi-şi păstrară clişeele mai interesante. Totodată, strecurară în mâna prinţului mai multe bancnote mari americane şi-i comunicară cele discutate cu Nojin.

De pe colina Zolotaia se zări cum, departe în larg, un torpilor japonez se apropie de barca cu cei doi corespondenţi, şi-i luă la bord.

— Ce prostie, să mă iau după Reis şi să dau drumul celor doi zmângălituri, rosti Stessel, înjurând de mama focului, când află despre aceasta. Nojin însă n-o să-mi scape cu una cu două. Viktor Alexandrovici, comunică lui Mikeladze şi lui Tautz să-l pună sub cea mai strictă supraveghere şi ridică-i carnetul de corespondent.

Ziua de 17 septembrie era mohorâtă, ploioasă, dar caldă. Pe front, dăinuia acalmia, întreruptă când şi când de bubuitura unui tun. În oraş, era de asemenea linişte. Dimineaţa, oamenii umblau pâlcuri-pâlcuri pe străzile animate ale oraşului. În bisericile care nu suferiseră încă nimic de pe urma bombardamentelor clopotele băteau de zor. Se făceau pregătiri pentru te-deum, cu prilejul zilei onomastice a Verei Alexeevna.

La biserica Otreadnaia, catedrala Arthur-ului, veneau numeroşi credincioşi: militari în mare ţinută, cu decoraţii şi cu lente, civili în frac, ofiţeri de marină cu bicornuri, puţinele doamne care rămăseseră în oraş, cu toalete de mătase şi de catifea, soldaţi cu efecte noi.

Spre ceasurile 9 sosi echipajul generalului-aghiotant, din care coborî excelenţa sa sărbătorita zilei şi soţul ei în uniformă de curte. Ea pluti maiestuos prin biserica ticsită spre covoraşul de catifea aşternut în faţa uşilor împărăteşti. În drum, apleca binevoitoare capul în dreapta şi în stânga, iar Stessel strângea din mers mâinile generalilor şi coloneilor, pe ceilalţi onorându-i doar cu câte o înclinare a capului.

Se oficie te-deumul şi liturghia pentru sănătatea binefăcătoarei acelui oraş, boiarina Vera, se cântă „întru mulţi ani”, apoi Vera Alexeevna primi felicitări de la cei prezenţi şi ieşi în pridvor, unde era aliniată trupa fără arme din diferite regimente, iar ofiţerii ţineau în mâini, în loc de săbii şi spadine, buchete bogate de flori. Însoţită de suita strălucitoare a generalilor şi coloneilor, Vera Alexeevna trecu prin faţa frontului. Soldaţii o ovaţionau, strigând din răsputeri „ura”, iar ofiţerii îi ofereau buchetele, sărutându-i mâna curtenitor.

Generăleasa acordă o atenţie deosebită companiei a 9-a de artilerie de fortificaţii, comandată de Vamenzon. Vera Alexeevna se adresă soldaţilor îndemnându-i să lupte vitejeşte, sub conducerea destoinicului lor comandant.

Apoi, Gantimurov dădu citire unui ordin prin care erau decoraţi câţiva artilerişti, şi generăleasa prinse decoraţiile cu mâna ei pe pieptul noilor eroi improvizaţi: feldvebelul, magazionerul, furierii şi un ostaş. Cu aceasta, solemnitatea luă sfârşit şi excelenţele plecară spre reşedinţa lor.

Peste puţin, în faţa casei lui Stessel începu să se oprească echipaj după echipaj. Printre cele dintâi fu acela al lui Belîi. Varia, în uniformă de soră de caritate, şedea modestă pe bancheta din faţă, uitându-se în lături şi ascultând distrată

poveţele maică-si, care o dăscălea în privinţa conduitei în societate.

— Fii politicoasă cu toată lumea; nu chicoti cu tinerii, nu râde prea tare, nu te strâmba… Nu uita că după purtarea ta, ne judecă lumea, o dăscălea Maria Fominişna.

— Mamă, ştiu toate acestea, dar ce vrei să fac dacă îmi vine să plesnesc de râs, când văd mutrele îngâmfate şi tâmpite ale musafirilor şi gazdelor? îmi vine să râd cu hohote, să fac o poznă…

— Varvara, ascultă ce-ţi spune maică-ta şi să nu-ţi treacă prin cap vreo prostie! interveni Belîi. Am să fiu chiar eu cu ochii pe tine.

Fata tăcu, oftând.

În salon se şi adunase destulă lume. Vera Alexeevna trona pe canapea, înconjurată de doamne şi de invitaţii de vază. Zărindu-l pe Belîi cu familia, ea se grăbi să păşească în întâmpinarea lor şi se sărută cu toţi, ca rude ce erau. Varia făcu o reverenţă adâncă, şi-i prezentă respectuoasele ei felicitări, după care se retrase deoparte. Gantimurov se apropie îndată de ea şi o copleşi de complimente. Fata îl ascultă cu o uşoară grimasă de plictiseală, şi-l rugă:

— Găseşte-mi un scaun şi adu-mi un ceai. Mi-e sete.

Prinţul dispăru şi se întoarse după câteva clipe cu un jilţ, urmat de o ordonanţă cu tava în mâini. Varia mulţumi şi începu să-şi bea ceaiul, ascultând distrată flecăreala cavalerului ei.

— Cum merge munca la spital? Vă văd adeseori cum vă duceţi călare într-acolo. Sunteţi o adevărată Palas-Atena a Arthur-ului; nu vă lipseşte decât coiful şi suliţa.

Varia îi răspunse printr-un zâmbet de complezenţă şi-şi zise în gând: „Iar tu eşti un caraghios, şi-ţi lipseşte doar tichia de măscărici şi zurgălăii”.

Cu prilejul onomasticei autoritarei sale doamne şi stăpâne, generalul-aghiotant, bine dispus, în vervă, râdea zgomotos, zguduindu-şi tot trupul monumental. Alături de el, Kondratenko, scund, pirpiriu zâmbind modest, părea un

omuleţ nearătos, neînsemnat. Fok, ca întotdeauna, îşi zâmbea şiret în barbişonul cărunt şi din când în când plasa câte o înţepătură la adresa cuiva.

Înconjurat de mai mulţi parteneri, Nikitin se instalase temeinic în camera de alături, lângă o măsuţă cu băuturi.

Varia începuse să se gândească cum să dispară din salon. În clipa aceea, în uşă se ivi Nadein: într-un mundir de paradă, din alte vremuri, larg şi lung, ca un sac, cu decoraţii şi cu barete pe piept, ţinea solemn în mâini un triptic poleit. Ajuns în faţa sărbătoritei, îl desfăcu şi fonfăi cu glasul lui de bătrân:

— Îngăduie-mi maică, să vă ofer icoana ocrotitoarelor dumneavoastră şereşti – Vera, Nadejda, Liubov şi maica lor Şofia. Am păstrat-o toată viaţa, ca pe un odor şacru de familie. De aji înainte vă aparcine dumneavoastră ocrotitoarea noastră a tuturor, înaintea lui Anatoli Mihailovişi.

Mişcată, Vera Alexeevna luă icoana şi o atinse cu buzele; pe urmă se sărută cu bătrânul general şi-l opri lângă ea.

— Unde vă e crucea Sfântul-Gheorghe, pe care v-a conferit-o recent maiestatea sa? îl întrebă Stessel, apropiindu-se.

— Nu îndrăjnesc să mi-o pun, până nu voi avea o confirmare de la tătucul ţar.

— Mă tem că va trebui să aşteptaţi mult şi bine.

— Fără aceasta, nu-mi voi pune o decoraşie atât de înaltă şi de care nu mă şocot vrednic.

Nadein mai stătu câteva clipe, apoi salută şi plecă.

— A dat de-a binelea în mintea copiilor, ramolitul! îl bombăni Stessel din urmă.

Curând sosi şi Kostenko. Păşind mărunţel cu picioarele lui betejite, ţepene, cu fularul gros la gât, arăta nespus de comic. Mulţi dintre cei prezenţi zâmbeau ironic. Varia observă acest lucru şi se simţi jignită pentru naşul ei. De îndată ce generalul se salută cu toată lumea, Varia se repezi spre el:

— Năşicule, stai cu mine, şi-l conduse spre jilţul ei.

— Binişor, zvăpăiato, binişor, să nu mă dai peste cap, o struni Kostenko. N-o trage pe-aici pe undeva? Nu cumva să răcesc. Afară e toamnă!

— N-ai grijă: nu trage de nicăieri, e cald şi bine. Prinţule, mai fă rost de un scaun, i se adresă ea lui Gantimurov.

— Ţie întotdeauna ţi-e cald când eşti lângă cavaleri, dar pe mine nu mă mai încălzeşte sângele, se plânse generalul, zgribulindu-se ca sub o adiere de frig.

— Gantimurov nu-mi inspiră decât o răceală şi o plictiseală de moarte. Are ceva lipicios, alunecos, respingător – mi-e silă de el.

— Şi mie! Îl văd până în măduva oaselor cu ochiul meu de judecător încercat: e un şnapan, şi va sfârşi pe banca acuzaţilor. Nu poţi să ai încredere în el cu toate că-i prinţ. Praporul tău cu obrajii rumeni pare un tânăr mult mai cumşecade! Unde-i acum?

— E la Zaliternaia. Varia se îmbujoră. Năşicule, ai auzit cum s-a distins la Vâsokaia?

— Am citit despre el, în ordin. Bravo lui! Acum, ia crucea cu siguranţă.

— Întotdeauna am spus că e foarte curajos şi totuşi modest până la timiditate. Nu-i aşa?

— Dacă este atât de curajos de ce nu-ţi cere mâna odată?

— Faţă de mine e un fricos şi jumătate.

— Aici ai zis-o bine! Tu eşti în stare să bagi pe oricine în sperieţi!

Convorbirea lor fu întreruptă de bubuitura unei explozii. Musafirii se repeziră, alarmaţi, la ferestre.

— Până acum, n-au căzut obuze atât de aproape! spuse tulburat Stessel.

— E rezultatul vizitei corespondenţilor străini, remarcă Vera Alexeevna.

— Nu-mi rămâne decât să regret o dată mai mult că nu le-am pus de gât cravata de cânepă, după cum intenţionasem la început, mormăi generalul.

O explozie şi mai puternică zgudui casa din temelii.

Cei mai mulţi dintre oaspeţi se grăbiră să iasă afară. O trombă de fum negru, gros, care nu apucase să se spulbere, arăta locul în care căzuse proiectilul – cam la o jumătate de verstă.

— Probabil că iar au început să tragă din larg cu obuze de 12 ţoli. Bateriile de asediu nu pot să aibă tunuri cu calibru atât de mare, îşi dădu cu părerea Belîi.

Un vâjâit strident, vesti sosirea dinspre forturi a unui nou plocon japonez. Era evident că nu se trăgea de pe mare ci de pe uscat. De astă dată, obuzul nu explodă.

— Să se găsească imediat proiectilul şi să se vadă ce calibru are, ordonă repede Belîi.

Ivindu-se şi el pe scară, Stessel trimise mai mulţi cazaci să caute obuzul.

Dezlănţuirea bombardamentului îi făcu pe oaspeţi să se împrăştie repede. Amiralii bătură cei dintâi în retragere, urmaţi apoi şi de alţii.

— Domnilor! Domnilor! strigă sărbătorita. Vă rog să luaţi notă că masa nu se contramandează nicidecum, ci doar se amână către seară. Vă aştept pe toţi, neapărat!

Aşteptând să fie găsit proiectilul, Belîi, Kondratenko, Irman şi Mehmandarov rămaseră la Stessel. Maria Fominişna, Varia şi Vera Alexeevna se retraseră în iatacul acesteia. Acolo, generăleasa le arătă cadourile pe care le primise de ziua ei: un colier de briliante, dăruit de Saharov, din partea firmei Tifontai; o broşă cu rubine, de la populaţia civilă a Arthur-ului, şi o serie de bijuterii de valoare mai mică, de la diferite persoane sau organizaţii din oraş. Varia proba cu interes inele, broşe, pandantive.

— Pentru nunta ta am şi pregătit de mult nişte cercei cu rubine, spuse generăleasa arătându-i Varei.

Fata nu se arătă prea entuziasmată.

— Azi ai cochetat tot timpul cu prinţul. Nu-i aşa că e foarte simpatic? O partidă admirabilă pentru tine.

Drept răspuns, Varia oftă adânc. Vera Alexeevna interpretă acest lucru în favoarea protejatului ei:

— Gândeşte-te numai: ai să fii prinţesă şi poate chiar doamnă de onoare la curte. O să fii primită la recepţiile şi balurile curţii…

— Nici nu ştiu să dansez. Şi-apoi am de gând să trăiesc la moşie, nu la Petersburg.

— Vorbeşti aşa fiindcă eşti tânără şi sub influenţa institutoarelor de la şcoala Puşkin, bine cunoscute prin liberalismul, prin purtarea lor deşănţată. E regretabil, Maria Fominişna, că o laşi să se ducă pe acolo.

— Nu sunt de loc deşănţate, dimpotrivă, sunt chiar foarte modeste, le luă apărarea Varia.

— Totuşi una din ele se dă drept soţie de ofiţer, deşi s-a cununat cu el doar în tufiş de răchitiş.

— Liolia s-a căsătorit civil cu Stah.

— Ei, asemenea soţii se găsesc berechet prin toate speluncile.

— Nu-i adevărat! Liolia este o femeie cinstită, iar Olia nu s-a căsătorit încă! protestă fata.

— După felul în care vorbeşti cu cei mai în vârstă ca tine, se poate vedea ce mediu frecventezi. Ia du-te de te plimbă pe afară, cât am să stau de vorbă cu mama ta.

Învăpăiată de indignare, Varia se repezi glonţ spre uşă şi dădu peste Gantimurov, care pesemne că o aştepta.

— Încotro, mademoiselle, aşa grăbită? întrebă el, luându-se după fată.

— Vreau să văd în ce direcţie trag japonezii.

— Şi nu vă e frică de bombardament?

— În fiecare zi cad obuze lângă spitalul nostru.

În curte un cazac tocmai raporta în ce loc fusese descoperit proiectilul.

— A intrat tare adânc în pământ. A făcut o bortă ma-are că poţi să-ţi vâri şi capul într-însa. Poliţaii au adus nişte chinezi cu cazmale, ca să-l dezgroape.

În clipa aceea, Reis aduse comunicarea că la fortul 2, un obuz de calibru mare străpunsese stratul de pământ, cele două bolţi de beton ale cazematei şi, explodând în interior, ucisese şi rănise aproape o sută de soldaţi şi doi ofiţeri.

— Vasili Feodorovici, să mergem imediat într-acolo, propuse Kondratenko. Probabil, c-o să găsim schije după care vom putea stabili calibrul.

Belîi se declară de acord.

— Tată, luaţi-mă şi pe mine până la spital, îl rugă Varia. E timpul să mă duc; sunt de gardă.

— Bine, hai! Dar nu mergi mai departe. Ne-am înţeles? răspunse Belîi.

Câteva clipe după aceea, cei doi generali, aşa cum se găseau – în mare ţinută, se îndreptau cu trăsura spre fortul 2. În drum, zăriră fumul mai multor explozii, tot atât de năprasnice ca şi cele precedente, la bateriile Zaliternaia şi B, şi hotărâră să treacă, mai întâi, pe acolo. Ajungând în dreptul spitalului, Varia sări jos din trăsură şi, aşteptând până când aceasta dispăru la o cotitură, se îndreptă pe jos, tot spre Zaliternaia. Îngrijorată, voia să afle cât mai curând, dacă acolo era totul în ordine.

La Zaliternaia, Boreiko le arătă celor doi generali două pâlnii adânci de un stânjen.

— Ce calibru crezi că au obuzele? întrebă Kondratenko.

— Unsprezece ţoli precis. Iată, binevoiţi şi priviţi fundul.

— Nu se poate! exclamară generalii într-un glas.

— Cum au putut japonezii să aducă la Arthur tunuri atât de mari? se miră Belîi.

— Păi, au pus mâna pe Dalni, întreg şi nevătămat, iar trupele noastre în retragere au lăsat aproape intactă linia ferată. Pe scurt, s-a făcut tot posibilul spre a se înlesni transportul pieselor mari la Arthur, observă Boreiko, ironic.

Se aşternu tăcerea. Kondratenko se încruntase şi-şi ciupea nervos barbişonul, ca un medic care pe neaşteptate constată că pacientul său suferă de o boală incurabilă.

Pentru el devenise deodată evident că acum zilele Arthur-ului erau numărate. Stăpânindu-şi tulburarea, spuse calm:

— Ar fi interesant de ştiut ce efect au asupra fortificaţiilor noastre de beton.

— Cred că puţine ar fi în stare să reziste la o asemenea încercare, răspunse Boreiko.

Discuţia lor fu întreruptă de o explozie violentă în spatele colinei.

— Nu cumva bate asupra bateriei B? se nelinişti Boreiko. Hei, alergaţi careva şi vedeţi! strigă el către ostaşi. Blohin o şi luase la picior.

— A căzut drept în poziţii, peste cazemata din dreapta, şi acu scoate fum! răcni el de departe.

Se repeziră toţi spre bateria B. Cei doi generali şi Zvonariov rămaseră în urmă.

— Serghei Vladimirovici, calculează repede ce strat de beton şi de pământ pot străbate asemenea proiectile, îl rugă Kondratenko.

— Trebuie să ştiu greutatea proiectilului şi viteza de cădere.

— Greutatea, douăzeci de puduri, iar viteza, circa o mie de picioare pe secundă, răspunse Belîi.

Zvonariov salută şi coborî în adăpost. Calculele sumare arătau că la explozia unui asemenea proiectil nu putea să reziste decât un strat de beton gros de doi arşini, acoperit cu o pătură de pământ şi de piatră groasă de un stânjen. Niciuna din fortificaţiile de pe frontul terestru nu erau protejate astfel. Praporşcikul îşi dădu seama că în faţa proiectilelor de 11 ţoli, Port-Arthur-ul rămânea complet dezarmat. Îşi luă hârtia cu calculul şi dădu fuga după generali. Aceştia ajunseseră la bateria B. Mai mulţi ostaşi însoţiţi de Şura Nazarenko duceau nişte brancarde spre spatele bateriei.

— Ce pierderi aveţi? o întrebă Belîi, când brancardele ajunseră în dreptul lor.

— Nici un mort. Aceştia au fost prinşi sub dărâmăturile cazematei, răspunse ea, arătând din cap înspre tărgi.

— Trimiteţi-i la Spitalul Unit, la Varia, ori la şcoala Puşkin. Acolo vor fi bine îngrijiţi.

Se constată că stricăciunile de la bateria B nu erau prea grave: un obuz lovise bolta cazematei, dar şinele care armau betonul rezistaseră.

Soldaţii se strânseseră în jurul generalilor şi ascultau cu atenţie ce vorbeau.

— Ei, se pare că Arthur-ul nu mai are mult de trăit, spuse Jiganov oftând. Nimic nu poate ţine piept la asemenea tunuri.

— Toate sunt în puterea domnului, răspunse Lepiohin. Ar trebui să se facă o slujbă, ca să ne mântuiască de năpasta asta nouă.

— Poţi să stai de dimineaţă până seara înaintea icoanelor şi să tot baţi la mătănii că tot nu foloseşte la nimic, se amestecă Blohin.

— Care va să zică, după tine, Dumnezeul japonez e mai tare ca al nostru? se supără Lepiohin.

— Gheneralii şi enginerii lor sunt mai cu scaun la cap decât ai noştri, asta-i buba! răspunse Blohin, şi uitându-se îndărăt, spre comandanţi, se grăbi să-şi astupe gura cu palma.

— La noapte să se repare spărtura cu saci de pământ, îi ordonă Belîi lui Gudima.

De la bateria B, cei doi generali se duseră la fortul 2, iar Boreiko, Zvonariov şi ostaşii, se întoarseră la Zaliternaia.

— Ei, care sunt rezultatele calculelor dumitale? îl întreba Kondratenko pe praporşcik cu jumătate de glas, înainte de a se despărţi.

Praporşcikul îi întinse hârtia cu cifre. Generalul o privi în tăcere şi o vârî în buzunar.

— Să verific şi eu calculele. Deocamdată, te rog să nu spui nimănui rezultatul, îl preveni el.

Varia ajunsese şi ea între timp la Zaliternaia. Zărind-o pe Şura lângă tărgi, îi spuse imediat să lase răniţi într-un adăpost, apoi ceru prin telefon la spital ricşe pentru transportarea lor.

Boreiko şi Zvonariov le găsiră pe amândouă pansând răniţii.

— A, vrăjitoare mică, ai şi sosit în zbor, călare pe mătură? întrebă Boreiko, cu spaimă prefăcută.

— Lasă-mă în pace! îl repezi fata.

După ce expedie răniţii, Varia intră în adăpostul ofiţerilor, la Zvonariov.

— Cu ce prilej ne-au vizitat la mare ţinută tatăl dumitale şi Kondratenko? întrebă praporşcikul.

— Azi e onomastica Verei Alexeevna. Au venit de-a dreptul de la Stessel.

— A, asta era! Onomastica ţarinei neîncoronate din Port-Arthur! D-aia au bătut dis-de-dimineaţă clopotele la toate bisericile! observă Boreiko, izbucnind în râs.

— Vera Alexeevna este cea dintâi doamnă din Arthur, preciză Varia: de aceea se poartă astfel toată lumea faţă de ea.

— Iar dumneata eşti cea dintâi amazoană. Să sperăm că de ziua dumitale cazacii vor organiza pe garnizoană demonstraţii hipice şi de luptă cu spada iar eu, să vezi, o să-mi pun ostaşii să călărească toată ziua unii în cârca altora, tot în onoarea dumitale.

— Ia spune, Ursule, de ce-ţi sunt antipatică? îl întrebă pe neaşteptate Varia.

— Dar, la drept vorbind, de ce să-mi fii simpatică?

— Oricum, vă sunt de folos la baterie, ca soră şi, în plus, ca felcer!

— Ca felcer, pe lângă Melnikov al nostru, nu faci două parale!

— Nu-i adevărat, el a şi uitat tot ce ştia, pe când eu am luat examenele cu media cea mai mare la toate materiile.

— Te cred: fată de general! Şi pe deasupra rudă chiar cu Stessel! Dacă n-ai fi deschis gura la examen, şi tot ţi-ar fi dat media cea mai mare. Păi, acum, dac-ai vrea, „esculapii” noştri ţi-ar oferi şi patalamaua de doctor, numai ca să intre pe sub pielea superiorilor şi să capete vreo cruciuliţă sau altă decoraţie.

— Nu-i drept ceea ce spui. Ţi-e necaz că n-ai căpătat nici o decoraţie de când a început războiul!

— Decoraţiile nu-s de nasul nostru! Un lucru însă nu-l pot pricepe: ce păcate o trebui să ispăşească Serioja de vrea Dumnezeu să-l pedepsească, miluindu-l cu o soţie ca dumneata!

Varia era la capătul răbdării: tremurând de indignare, se năpusti asupra porucikului:

— Eşti un om grosolan, nesuferit şi lipsit de tact! Dar aşteaptă: te aranjez eu la Olia Selenina. O să-ţi dea ea o lecţie de bună-cuviinţă de-ai să mă pomeneşti!

Boreiko începu să râdă cu poftă, dar îndată se întunecă şi ieşi pe uşă.

— Vai, ce arţăgoşi sunteţi amândoi, şi dumneavoastră şi porucikul! îi spuse Şura. Gata-gata să vă luaţi la bătaie.

— Ascultă şi învaţă cum să te porţi cu bărbaţii. Să nu le dai nas pentru nimic în lume. Serghei Vladimirovici, mă conduci o bucată de drum, nu?

— Ţi-e frică de Ursul, hai?

— Cu el mă răfuiesc eu şi fără dumneata.

Soarele începuse să scapete dincolo de Perepelinaia. Între poziţii răpăiau schimburi de focuri destul de vii. Pe Orlinoe Gnezdo, bubuiau tunurile. Adunându-şi ostaşii roată în jurul lui, Boreiko stătea de vorbă cu ei despre felurite lucruri. Zărind-o pe Varia, o salută cu o politeţe exagerată.

— Mademoiselle, sper că „la revedere” pe curând.

Drept răspuns fata se încruntă şi-l ameninţă cu pumnul.

Întorşi după inspectarea poziţiilor la comandamentul lui Stessel, Belîi şi Kondratenko îi raportară acestuia amănunţit toate cele constatate.

— Prin urmare, nu-i nici o nenorocire! rosti pe neaşteptate generalul-aghiotant, rezumându-şi concluziile.

— Suntem fără apărare în faţa unor asemenea proiectile mari; asta-i destulă nenorocire, observă Kondratenko contrariat.

— Vasili Feodorovici mi-a spus de multe ori că tunurile de calibru mare au o viaţă foarte scurtă. Trag o sută de lovituri, şi s-a isprăvit cu ele. Ei, aşa or să păţească japonezii: au să tragă o sută-două de obuze şi gata.

— Tunurile noastre de 11 ţoli de pe Zolotaia Gora au şi tras câteva sute de proiectile fiecare, şi trag mai departe, obiectă Belîi.

— Dar cum trag? Multe din obuze cad în oraş şi pe poziţiile noastre. Ei, dacă şi japonezii s-or apuca să tragă la fel, cu atât mai rău pentru ei! Şi acum, poftiţi la masă, să bem în sănătatea sărbătoritei! Până şi japonezii au tras cu tunurile lor noi în onoarea ei!

Târziu după miezul nopţii, întors acasă, Kondratenko dezbrăcă uniforma de gală şi scoţând hârtiuţa cu calculele lui Zvonariov, le verifică cu toată atenţia. Toate se dovediră juste. Generalul se ridică de la birou şi începu să se plimbe îngândurat prin cameră. Veştile cu privire la înfrângerea de la Liaoian şi la retragerea lui Kuropatkin spre Mukden, primite deunăzi, îl cufundaseră în gânduri sumbre. Speranţa unei despresurări apropiate a fortăreţei devenea tot mai iluzorie, cu fiecare zi ce trecea. Escadra Mării Baltice nu plecase încă din Kronstadt şi, prin urmare, nu putea sosi la Arthur înainte de luna ianuarie. Apariţia mortierelor grele de asediu prevestea căderea fortăreţei în cursul următoarelor două-trei luni şi avea să atragă inevitabil după ea scufundarea întregii escadre. Nici chiar sosirea la timp a escadrei lui Rojestvenski nu mai putea să salveze Arthur-ul. Deznodământul tragic al războiului i se părea lui Roman Isidorovici de neînlăturat. Ruşinea arzătoare pe care o simţea pentru Patria dezonorată făcea loc în sufletul lui acceselor de furie împotriva guvernanţilor

incapabili care aduseseră ţara într-un asemenea impas ruşinos.

Prin mintea lui se perinda fără voie propria-i viaţă. Fiu al unui veteran caucazian care căpătase gradul de praporşcik după o jumătate de veac de slujbă, Kondratenko îşi făcuse studiile cu mijloace proprii, mai mult decât modeste. Începuse să muncească de timpuriu. În copilărie vindea pe pieţele din Tiflis flori artificiale şi alte mărunţişuri, făcute de sora lui şi de maică-sa care era lenjereasă. Începând din clasa a treia, micul Roman dădea meditaţii colegilor mai avuţi, nu numai pentru a-şi câştiga existenţa proprie, dar şi pentru a-i ajuta pe ai săi. În sfârşit, norocul a început să-i surâdă: a izbutit să intre în şcoala de ingineri de geniu şi după aceea la Academie, pe care a absolvit-o în mod strălucit. Tânărul inginer s-a întors în Caucaz, pe meleagurile lui natale, pentru a lucra la construirea fortăreţei Mihailovskaia, aşa i se spunea pe atunci cetăţii din Batum. Acolo, s-a ciocnit prima dată de venalitatea şi hoţia inginerilor şi antreprenorilor de lucrări. A încercat să lupte împotriva lor. A ajuns foarte repede la un conflict: a răspuns cu o palmă la o ofertă de mituire. A urmat un lung proces, în care a figurat ca inculpat. Drept urmare, Roman Isidorovici a hotărât să abandoneze definitiv cariera de inginer.

Ca să nu părăsească şi arta militară, ce-i era dragă şi familiară, a intrat la Academia Marelui Stat-Major, pe care a absolvit-o de asemenea cu distincţie. După aceea a intrat în serviciul activ, şi aceasta i-a dezvăluit racilele armatei ruseşti, cu totul nepregătite pentru război, în care instrucţia de luptă era înlocuită cu muştruluiala şi cu parăzi. Ignoranţa, lipsa de cultură şi corupţia, în care excelau unii dintre ofiţeri, făceau cu neputinţă însuşirea tehnicii moderne a războiului. După mai multe luări de atitudine pe această temă, Kondratenko şi-a câştigat o faimă statornică de ofiţer „turbulent şi incomod”. Cei vizaţi

s-au grăbit să se descotorosească de el, expediindu-l în Extremul Orient.

A ajuns acolo când trupele ţariste se întorceau din campania de intervenţie armată în China. Apreciind just, cu mintea lui limpede, moralul ostaşilor, a ajuns la concluzia că acea acţiune militară n-a făcut decât să le scadă capacitatea de luptă şi să-i degradeze, obişnuindu-i cu jafurile şi cu izbânzile uşoare asupra unui adversar aproape dezarmat.

La Arthur, a fost întâmpinat cu ostilitate. Fok îi invidia făţiş cariera. Stessel îl privea de sus pe „prea învăţatul general”. Roman Isidorovici ştia însă prea bine că pe lângă generali mai există şi poporul rus din care ieşise şi el şi soldaţii îmbrăcaţi în mantale cenuşii, neputând uita niciodată legătura de sânge cu acesta. De atâtea ori avusese prilejul de a vedea cum uneltirile şi trădarea făţişă a generalilor erau dejucate de patriotismul neclintit care-i însufleţea pe soldaţi.

Perspectivele sumbre de viitor ale Arthur-ului se perindau una după alta, prin mintea lui. Îşi dădea seama limpede, că continuarea apărării fortăreţei va face inutil încă multe victime în rândurile garnizoanei şi, mai ales, printre ostaşi. Numai sfârşitul războiului, cât mai rapid cu putinţă, putea să-i salveze de pieirea fără rost şi să scape ţara de dezonoare. Era însă greu de nădăjduit că guvernanţii de la Petersburg îşi vor apleca urechea la glasul bunului simţ şi vor grăbi încheierea păcii.

„Rămâne doar ultimul mijloc, acela de a se face apel direct la ţar, peste capul guvernatorului general, ale miniştrilor şi camarilei de la curte, conchise Kondratenko. Ca general-aghiotant, având dreptul de a se adresa direct suveranului, Stessel poate şi e dator să facă acest lucru. Dar trebuie să se insiste pe lângă el, să fie convins de necesitatea unui asemenea pas.”

După lungi şovăieli, Kondratenko hotărî să-şi aştearnă argumentele pe hârtie, ca să rămână în istorie o urmă a

încercării sale de a-şi salva Patria de ruşinea inevitabilă care o ameninţa şi pe soldaţi, de pieirea inutilă.

Roman Isidorovici se aşează la birou şi începu să scrie repede: „Excelenţă, mult stimate Anatoli Mihailovici, În prezent, atâta timp, cât Port-Arthur-ul rezistă, insuccesele noastre de pe alte fronturi încă nu pot fi considerate prea dezonorante. În împrejurarea, însă, că prăbuşirea Arthur-ului şi scufundarea flotei care staţionează aici se vor adăuga la cedarea Liaoian-ului şi la celelalte eşecuri, atunci, la drept vorbind, războiul trebuie considerat pierdut în mod iremediabil. Atunci înfrângerea va lua proporţii umilitoare pentru demnitatea noastră.

Cred că este imposibil să se spere că Port-Arthur-ul va putea fi despresurat la timp de armata noastră, mereu în retragere spre nord, sau de flota care se află încă la Kronstadt. Deci, singura ieşire onorabilă din acest impas ar fi încheierea imediată a păcii, înainte de căderea Port-Arthur-ului, ceea ce s-ar putea face, fără îndoială, (înainte de capitularea Arthur-ului) în condiţiuni neumilitoare pentru orgoliul nostru naţional (drum liber pentru garnizoană, cu arme şi drapele, spre armata din Manciuria, şi pentru flotă, spre Vladivostok; compensaţii băneşti pentru cedarea Arthur-ului etc.).

Este foarte probabil că suveranului i se raportează incorect situaţia de pe teatrele de război, denaturându-se realitatea. O relatare reală nealterată, a evenimentelor militare, poate înlătura grava catastrofă care ameninţă Patria noastră.

În consecinţă, n-ar fi oare posibil ca domnia-voastră, în calitate de reprezentant suprem al puterii de stat aici şi ca persoană investită cu încrederea ţarului, să găsiţi de cuviinţă a raporta printr-o telegramă cifrată, adresată direct maiestăţii sale, situaţia reală, existentă aici, în Extremul Orient.

Vă scriu aceste rânduri, îndemnat de adânca mea convingere asupra necesităţii unui asemenea pas, pentru

binele Patriei mele, precum şi faţă de atitudinea cordială a domniei-voastre în raporturile cu mine.

Al Excelenţei-voastre prea supus servitor R. Kondratenko”

După ce reciti scrisoarea, Roman Isidorovici trezi ordonanţa şi-i spuse s-o ducă lui Stessel de dimineaţă, cât mai devreme.

În ferestre se iveau zorile ceţoase, cenuşii. Cu simţul datoriei îndeplinite cinstit, Kondratenko se dezbrăcă şi se culcă.

Stessel se sculă, ca de obicei, la orele 7 dimineaţa. Când îi fu adusă scrisoarea lui Kondratenko, se pregătea să iasă călare la promenada sa obişnuită pe ţărmul mării.

Mirat, Generalul desfăcu plicul şi citi la iuţeală cele scrise. Pe chip i se zugrăvi o expresie de nedumerire, de şovăială. Ca în toate cazurile dificile ale vieţii sale, se duse repede la soţia lui, ca să-i ceară sfatul.

După obositoarea sărbătorire a onomasticei sale, generăleasa încă zăbovea în pat. Apariţia soţului său o irită.

Stessel îi citi scrisoarea lui Kondratenko.

— Ce părere ai? Cum trebuie să reacţionez?

— Înainte de toate, trebuie să păstrezi neapărat scrisoarea. Cândva, ar putea să-ţi fie de un mare folos. Bineînţeles, nu e posibil să-i scrii ţarului. Ar însemna că Alexeev şi Kuropatkin îl induc în eroare, iar tu îi demaşti, îşi dădu cu părerea generăleasa.

— Dat fiind moralul scăzut al lui Kondratenko, cred că ar trebui înlocuit cu Fok în postul de comandant al apărării terestre din Arthur, spuse generalul-aghiotant, nu tocmai sigur pe sine.

— Asta să ţi-o scoţi din cap! Fok ar preda Arthur-ul în două zile, iar răspunderea ai purta-o tu, nu el. Vorbeşte cu Kondratenko deseară şi explică-i de ce nu se poate proceda după sugestia lui. Nu sufla un cuvânt celorlalţi, nici chiar lui Reis! îl preveni Vera Alexeevna, acum pe deplin trează.

Neobţinând asentimentul lui Stessel, Kondratenko nu mai insistă asupra propunerilor sale şi continuă, cu energie

sporită, lucrările de îmbunătăţire a fortificaţiilor.

P A R T E A A P A T R A.

Capitolul I.

În urma îmbolnăvirii lui Jukovski, Zvonariov trecu de la Zaliternaia la bateria B.

Într-o noapte fu trezit din somn de explozia unui obuz greu. Vâjâitul şi şuieratul altui proiectil îl făcură să sară din patul de campanie şi să se repeadă la peretele din fund al cazematei. De astă dată însă obuzul nu explodă. Zvonariov ajunse pe bâjbâite la ieşire şi întredeschise uşa. Adierea răcoroasă a nopţii îl izbi în obraz. Din baterie se auzeau ca un vuiet surd glasurile alarmate ale ostaşilor.

— Nu dormi, Serghei Vladimirovici? strigă cineva din întuneric. După voce, praporşcikul îl recunoscu pe Gudima.

— Păi, aici se trezesc şi morţii, nu numai viii. Ce a fost?

— O salvă nocturnă a mortierelor de asediu de 11 ţoli. Au căzut două proiectile în spatele bateriei.

Alte bubuituri de tun mugiră surd dinspre japonezi, şi, aproape imediat, fură urmate de vuietul obuzelor ce se apropiau.

— Adăpostiţi! strigă Zvonariov soldaţilor şi sări înapoi, în cazemată.

Cutremurată de explozie, pardoseala de beton se zgudui sub picioare; din tavan căzdeau bucăţi de tencuială. O schijă, ori o piatră zvârlită de explozie izbi violent în uşă. După câteva clipe de aşteptare, praporşcikul se uită afară. Nu se vedea în ce loc căzuseră proiectilele, dar soldaţii alergau spre intervalul dintre tunurile 3 şi 4. Zvonariov se grăbi să-i urmeze. Desluşi anevoie prin întuneric un morman de sfărâmături de beton.

— S-a năruit magazia de pulbere, raportă subofiţerul de secţie Lepiohin.

— Noroc că pulberea n-a sărit în aer.

— Ia, aduceţi lumină, ordonă Gudima, răsărind din întuneric. A fost lovit careva?

— Nu, să trăiţi. După primele obuze, toate plantoanele şi santinelele s-au adăpostit în cazematele de beton şi au scăpat tefere.

Fură aduse mai multe felinare. La lumina lor slabă, se văzu că numai marginea parapetului şi o mică parte din magazia de pulbere fuseseră dărâmate de explozie. Capete de şine îndoite ieşeau în toate direcţiile.

— Ce putere au obuzele acestea! se miră Gudima, cercetând distrugerile.

— Grozavă: proiectilul are douăzeci de puduri. Încărcătură explozivă – cinci puduri de şimoză – melinita japoneză. Aici, au nimerit două obuze dintr-astea, deodată, explică Zvonariov.

— Vine! răcni ca un smintit careva, şi ostaşii o luară la goană spre adăposturi. Rămaseră pe loc doar Gudima, Zvonariov şi Lepiohin.

— Fugi! strigă praporşcikul împingându-l pe Lepiohin.

Subofiţerul clătină din cap, îşi pieptănă cu degetele bărbuţa rară şi răspunse calm:

— E milostiv Dumnezeu, înălţimea voastră, nu scapă omul de soarta lui: şi rămase locului.

Tustrei ascultau, încordaţi, vâjiitul ce creştea. Zvonariov îşi simţi fruntea scăldată de o sudoare rece. Îl săgeta un singur gând, o singură dorinţă ascuţită: să plece de acolo, să se adăpostească, atâta timp cât nu era prea târziu. Dar în loc să facă aşa ceva căscă cu gura până la urechi şi întrebă şovăielnic cât e ceasul.

— Mă uit numaidecât, mormăi surd Gudima; în clipa aceea proiectilul trecu şuierând pe deasupra lor şi căzu departe, în spatele bateriei.

— Slavă ţie, doamne! rosti Lepiohin, scoţându-şi şapca şi făcându-şi de câteva ori semnul crucii. De ar fi pus înălţătorul oleacă mai scurt, ar fi nimerit drept în noi.

— Trei fără un sfert, spuse Gudima care, în sfârşit, desluşi arătătoarele ceasului. Până se luminează de ziuă nu e cazul să ne apucăm de nimic; hai la culcare.

După ce mai traseră câteva obuze, japonezii se astâmpărară.

— Da, Serghei Vladimirovici, nu mai eşti la Zaliternaia, unde n-a căzut nici un obuz, din august, îi spuse ştabs-căpitanul lui Zvonariov. Aici, rareori se întâmplă ca o noapte să treacă în linişte.

Viaţa de la bateria B era, într-adevăr, mult mai agitată decât la Zaliternaia: se făcea simţită poziţia ei, aflată în prima linie de apărare. Bateria deschidea focul de mai multe ori pe zi, şi adeseori servea de obiectiv pentru inamic. Gloanţele de puşcă ţiuiau aproape necontenit pe deasupra capului, fiindcă până la avanposturile japoneze nu erau nici o mie de paşi.

Zvonariov se ocupa de zor cu refacerea cazematelor năruite şi a traversei. Lucrările nu se puteau executa decât pe apucate, deoarece ziua japonezii supravegheau atent tot ce se petrecea în baterie. Treaba mergea încet. Ostaşii din secţiile a 2-a şi a 3-a munceau agale, în silă.

— Nu e nici o grabă, înălţimea voastră, se dezvinovăţea Lepiohin. Să mai stăm, să se astâmpere japonezul, că ne dărâmă totul cu obuzele lui…

Cu fiecare zi ce trecea, japonezii trăgeau tot mai intens. Neştiind ce să mai facă pentru a grăbi lucrările, Zvonariov îl chemă pe Boreiko la telefon şi-i ceru sfatul.

— Ia cheamă-i la aparat pe Lepiohin şi pe Jiganov, să le spun eu o vorbă! îl povăţui porucikul.

Cei doi comandanţi de secţie sosiră la telefon, cam fâstâciţi. Boreiko le vorbi scurt şi răspicat. Ambii subofiţeri se dezvinovăţeau destul de confuz; până la urmă, făgăduiră însă, că totul va fi executat în cursul aceleiaşi zile.

— Cu ce i-ai amenințat de-au intrat în viteză? îl întrebă după aceea praporşcikul.

— Le-am spus că viu deseară la baterie şi le rup gâtul dacă nu găsesc treaba gata. Dar Gudima ce păzeşte acolo? Doar el e mai mare peste voi!

— E ocupat cu Şurka, cu periscopurile şi cu însemnările lui zilnice.

Nici nu apuca bine să se întunece, că soldaţii şi începură să robotească de zor. Lepiohin îşi îndemna bărboşii cu râvnă.

— Da ce-i dârdora asta pe voi? întrebă Zvonariov.

— Păi, domnu' porucik a făgăduit c-o să le smulgă la toţi bărbile, fir cu fir, răspunse vesel comandantul de secţie.

La secţia a 3-a, munca era de asemenea în toi.

— Zicea: „Azi, mă reped neapărat până acolo şi dacă nu găsesc gata totul, scot sufletul din voi!” Răcnea la telefon întocmai ca un urs, povestea comandantul de secţie Jiganov.

— E în stare! Dacă nu-i faci pe plac, chiar că-ţi rupe gâtul, iar de-i faci, te cinsteşte cu votcă! Tare-i plăcut să lucrezi cu unu ca dânsul, vorbeau ostaşii între ei.

Bucuros că treaba mergea strună, praporşcikul se întoarse în cazemată. Peste puţin, Gudima veni după el: era nemulţumit de faptul că Zvonariov nu-i ceruse ajutor lui, ci porucikului.

— Serghei Vladimirovici, nu-mi plac certurile şi nu vreau să stric bunele relaţii cu d-ta; totuşi, nu trebuie să uiţi că eu sunt comandantul bateriei, spuse Gudima şi se ridică.

Zvonariov nu-i răspunse nimic şi plecă spre tranşeele tiraliorilor, la căpitanul Şmetillo. Căpitanul dormea în adăpost. Haritina trebăluia la intrare, ştergând vasele.

Praporşcikul dădu bună seara şi o luă de-a lungul tranşeelor. Aproape toţi ostaşii dormeau în adăposturi – doar câteva santinele supravegheau poziţiile inamicului, cu ajutorul periscopurilor făcute chiar de ei. Până la japonezi nu erau mai mult de o sută de paşi. La stânga, pe-alocuri, aceştia ajunseseră aproape de sârmă ghimpată din dreptul zidului chinezesc; la dreapta, profitând de existenţa unei râpe, tindeau să învăluie din flanc bateria B.

— Nu doarme stârpitura, nu mănâncă, scurmă mereu, ca o cârtiţă, îi spuse o santinelă praporşcikului. N-avem un tunuleţ să aruncăm până la el măcar o bombiţă. Am

încercat să facem treaba asta cu puştile: prindem un băţ de lemn la bombiţă, îl băgăm în ţeavă şi tragem. Se întâmplă să zboare – la cincizeci de paşi, ba şi mai mult, dar unele se sparg pe loc. Au şi fost răniţi doi flăcăi.

— O să instalăm două aruncătoare de mine ca să tragem cu ele asupra japonezilor. Nu cumva eşti din secţia porucikului Endjeevski? întrebă Zvonariov.

— Din ea. V-am văzut şi eu pe dumneavoastră în timpul luptelor de la trecători. Îngăduiţi-mi să vă întreb: cum aţi ghicit că sunt de acolo?

— Am văzut că îţi place să născoceşti felurite lucruri.

— Evstahi Kazimirovici ne-a învăţat întotdeauna să cugetăm la ceea ce facem, iar domnu' căpitan Şmetillo se bucură şi dumnealui când îi vede pe ostaşi că scornesc una, alta, şi chiar îi răsplăteşte.

— Cum?

— După împrejurare. Unuia îi dă conserve; altuia, ceai şi zahăr, ori nişte cizme noi, ori o manta.

Praporşcikul îl rugă să-i arate ce locuri ar fi potrivite pentru aşezarea aruncătoarelor de mine. Ostaşul îl conduse bucuros prin tranşee. Zvonariov descoperi câteva adăposturi deosebit de potrivite pentru oameni şi pentru mine. Aruncătoarele puteau fi amplasate foarte bine tot acolo.

— Dacă am fi cunoscut măsura platformei aruncătorului am fi putut s-o pregătim şi noi, spuse ostaşul.

Zvonariov dădu indicaţii şi trasă amplasamentele împreună cu el. Întorcându-se la adăpostul lui Şmetillo, praporşcikul îl găsi îmbrăcat. Haritina trebăluia, aşezând masa.

— Poftim, să bem un ceai cu rom, îl invită căpitanul.

Zvonariov îi spuse că alesese locul pentru instalarea aruncătoarelor de mine.

— Îndată ce se întunecă, am să cercetez obstacolele de sârmă, să văd cum aş putea da mai bine drumul prin ele curentului electric.

— E primejdios. De la sârme şi până la japonezi sunt doar patruzeci de paşi. Numai pe ploaie şi pe ceaţă poţi să te târăşti de-a lungul lor şi să le cercetezi.

— Mă duc eu cu înălţimea sa, propuse Haritina. Acu' o săptămână când am cules răniţii noştri am cutreierat aproape tot sectorul.

— Are dreptate! Poate să-ţi fie de mare folos: se târăşte ca un şarpe. Unde o fi învăţat aşa ceva, nu ştiu!

— Am vânat veveriţe în Siberia. Când aude foşnete ori trosnete, veveriţa a şi zbughit-o. La vânătoare am învăţat să trag şi să mă furişez.

În timp ce ofiţerii îşi beau ceaiul, discutând amănuntele acţiunii, Haritina se apucă să spele rufe lângă adăpost. Deodată explodă un proiectil în apropiere şi o împroşcă cu pământ.

— E nu ştiu a câta zi, de când mă tot apuc să spăl şi nu mă lasă! se plânse Haritina, intrând în adăpost.

— Vezi din ce loc se trage, să-i rugăm pe artilerişti să le distrugă bateria.

— Trag din dreapta, de după dealul cu două culmi, unde-i copacul cela. D-acolo.

Zvonariov şi Şmetillo ieşiră afară. Căpitanul arătă prin crenelul cel mai apropiat locul în care presupunea că e amplasată bateria inamică.

— E obiectivul nostru numărul 5, recunoscu praporşcikul reperul – chiar azi o să ne ocupăm de el.

Când plecă, Zvonariov îi propuse Haritinei să spele rufe în baia de la Zaliternaia.

— Cu acest prilej te speli şi dumneata.

— Dar cum să stau acolo la un loc cu bărbaţii? obiectă Haritina roşind.

— Dă-i afară; iar dacă nu ţi-e la îndemână singură, ia-o şi pe Şura Nazarenko. O să vă fie mai plăcut în două.

Când Zvonariov ajunse la bateria B, Şura îi comunică că Gudima fusese chemat la Comandamentul Artileriei, lăsând comanda praporşcikului.

Trecuse de amiază când Zvonariov îl zări pe Boreiko, apropiindu-se fără graba însoţit de Blohin. Porucikul scutură mâna praporşcikului, o mângâie prietenos pe Şura pe cap şi trecu de-a lungul frontului gurilor de foc. Zărindu-l, unii dintre soldaţi se ridicau agale, alţii şedeau jos mai departe. Boreiko se încruntă:

— Ce, v-aţi îmbuibat că nu mai puteţi să vă sculaţi de jos? întrebă el mânios. Drepţi!

Ostaşii săriră în picioare şi luară poziţia.

— Staţi jos! Drepţi! Staţi jos! comandă porucikul, până când ostaşii năduşiră de tot. Aşa mai zic şi eu, draci împieliţaţi! Precum văd v-aţi îngrăşat aici, în lipsa mea! încheie el de data aceasta blajin.

La secţia a 3-a, atenţia lui fu atrasă de chipurile posomorâte, mahmure ale soldaţilor.

— Jiganov! îl strigă el pe comandantul secţiei, de ce-s aşa de pricăjiţi oamenii tăi? E proastă hrana, ori v-au năpădit

păduchii?
— Niciuna, nici alta, înălţimea voastră! Doar mâncam cu toţii la acelaşi cazan – n-avem de ce ne plânge. La baie am fost săptămâna trecută – ne-am scăldat, ne-am spălat şi primenelile.
— Înălţimea-voastră, le era dor să vă vadă, îşi dădu cu părerea Blohin.
— Bine. Îi înveselesc eu îndată, Jiganov, ai armonica la tine?
— Da, să trăiţi.
— Ad-o-ncoace!
După o clipă, subofiţerul se aşează pe un bloc de beton spart şi-şi umflă talianca.
— Zii Boiarâşnea! ordonă Boreiko.
Şuierând voiniceşte, Blohin începu să joace pe vine. Soldaţii se şi strânseseră roată, dar niciunul nu trecea în mijloc.
— Hei, Lupioha, băiete! ia arată-le, cum joacă kerjacii114 îl îndemnă porucikul pe subofiţer.
— Nu mă pricep, înălţimea voastră, şi nici nu vreau să joc după cântecul diavolului, încercă ostaşul să scape.
— Păi, şi aşa râde el, zi şi noapte de voi, tontălăilor! Parc-ai fi venit pe lume cu evanghelia în mână.
Ostaşii izbucniră în hohote de râs! Lepiohin se uită cu ciudă la ei şi, văzându-i că nu-l căinează, dădu cu şapca de pământ şi o porni după Blohin.
— Bravo, Lepiohin! Nici nu bănuiam ce meşter eşti! îl îmboldea Boreiko.
Dând cu ochii de Şura, care alergase să privească şi ea, porucikul îi strigă:
— Ia joacă cu el, şi o împinse pe tânăra fâstâcită în mijlocul cercului.
Năduşit şi aprins, Lepiohin tropăia aprig cu tocurile. Ciuda de pe chipul lui făcea loc încet-încet unui zâmbet semeţ. Când Şura, cu batista ridicată sus, trecu plutind ca o păuniţă pe dinaintea lui, ostaşul scoase un chiot voinicesc şi

începu să joace vijelios, săltând pe vine, făcându-i pe toţi să rămână cu gura căscată de uimire.

— Ia uite la el, diavolul! îl admira Boreiko, şi, deodată, se avântă şi el în joc.

Ostaşii îi urmară pilda unul după altul.

— Faceţi loc, lăsaţi inima rusului să joace slobodă! răcni Blohin, împingând ostaşii înapoi.

După ce dădu roată o dată sau de două ori, Boreiko ieşi din cerc şi, ştergându-şi fruntea de năduşeală, îi făcu semn din cap lui Zvonariov să vină după el.

— Ce obiective prezintă aici mai mult interes? îl întrebă apoi cu jumătate de glas.

— Numărul 5. Şmetillo m-a rugat să deschidem foc asupra lui, dar nu se poate fără aprobarea superiorilor.

— La naiba! răspunse porucikul, despicând aerul cu mâna. La tunuri! comandă el cu glas tare. Asupra obiectivului numărul 5, cu obuz exploziv! Mişcarea vie, diavolilor!

Soldaţii se repeziră la posturi. Boreiko se căţărase pe parapet, şi răschirând picioarele privea de jur împrejur. Uriaşa lui făptură se profila limpede pe fondul cerului.

— Să nu vă atingă, înălţimea voastră. Căpcăunul nu e departe de aici, spuse Lepiohin, apropiindu-se de el.

— Fug şi gloanţele de mine. Hei, piesa 3, mai multă viaţă! Filea, ia bagă-i în viteză! îi strigă el lui Blohin, care stătea jos, lângă parapet, aşteptând la ordine.

— Gata! raportau comandanţii de piese, unul după altul, ridicând mâna sus.

În aşteptarea bubuiturilor, servanţii se lipiseră de parapet. Boreiko roti o privire asupra bateriei şi repezi mâna în sus.

— Numărul unu! Numărul doi! Foc! răcni Lepiohin. Două limbi de flăcări ţâşniră din gurile tunurilor.

— Numărul trei! Numărul patru! Foc! ţinu isonul Jiganov.

Tunurile reculară pe cadrul înclinat al afetelor şi reveniră încet la loc. Boreiko observa prin binoclu exploziile.

Japonezii nu întârziară să riposteze. Bubuiturile vuiră în depărtare şi o clipă după aceea câteva obuze vâjiind

strident căzură peste baterie.

— Deriva stânga, doi; înălţător, plus o diviziune! Baterie, foc de salvă! corectă tragerea porucikul. Nu te pripi, nu te uita la plocoanele japonezului, fă totul cu cap! ordonă el urmărind mişcările servanţilor la piese.

După ce schimbă cu inamicul mai multe salve, Boreiko comandă încetarea focului.

— În spatele tunurilor, adunarea! ordonă el, sărind jos de pe parapet.

După ce ostaşii se aliniară, trecu prin faţa frontului, privind cu luare-aminte chipurile îmbujorate de activitatea intensă.

— În repaos, rupeţi rândurile! Fuga! Marş!

Hârjonindu-se, artileriştii se împrăştiară prin adăposturi.

— Şura! strigă Boreiko spre fata care stătea lângă adăpostul ei. N-ai cumva o fustă de prisos?

— Da ce faceţi cu ea? întrebă mirată Şura.

— S-o dau plocon praporşcik-ului!

Şura pufni în râs, acoperindu-şi obrazul cu şorţul. Zvonariov roşi, dar nu zise nimic şi intră repede în adăpost.

— Ascultă, Serioja, nu eşti băiat rău: nici fricos, nici nătăfleţ, dar un comandant, iartă-mă, trebuie să fie spirt nu balegă! Ai nişte oameni minunaţi, de aur, şi tu te vaieţi că nu-s buni de nimic. Învaţă cum să-i iei şi o să-ţi facă treaba ca nişte diavoli!

Pe urmă îl strigă pe Blohin.

— Filea, hai pe la căşile noastre.

— Straşnic om! rosti Lepiohin, arătând din cap spre Boreiko care se îndepărta. În mâna lui sfârâi, nu alta. Şi morţii îi scoală din morminte. Ptiu, ce de păcate am făcut azi. Doamne, iartă-mă!

— Nu-i nimic; le ispăşeşti prin post şi rugăciuni, îl îmbărbătă Zvonariov.

A doua zi în bateria B apăru o echipă de marinari de pe crucişătorul Baian aducând două aruncătoare de mine. Aparatele fură instalate în cursul nopţii pe locurile stabilite

şi se hotărî să fie încercate imediat. Zvonariov şi Gudima fură invitaţi să asiste; Boreiko sosise şi el de la Zaliternaia împreună cu Blohin. Soldaţii urmăreau cu interes pregătirile.

— Înălţimea voastră, propuse Denisov, apropiindu-se de Gudima, ce-ar fi să năvălim peste japonez îndată ce a fost băgat în sperieţi? Dăm o raită prin tranşeele lui, iscodim ici, colo prin spatele poziţiei – poate ne-om alege cu ceva.

— Ştii bine că incursiunile sunt strict interzise de cei mari.

— N-o să afle nimica, înălţimea voastră. O să spunem că ne-a atacat gălbejitu' întâi.

Căpitanul rămase îndelung pe gânduri.

— Bine, fie, încuviinţă el în cele din urmă. Ia-ţi cercetaşii, armele, grenadele şi pregăteşte-te pentru atac. Dar cu o condiţie: să nu înaintaţi mai departe de linia întâia!

Denisov se făcu nevăzut. Căpitanul ordonă să se încarce toate mitralierele improvizate şi să se urmărească acţiunea cercetaşilor, pentru ca, la nevoie, să poată fi ajutaţi din timp. Boreiko şi Zvonariov rămăseseră lângă un aruncător de mine. Blohin se învârtea de colo-colo, explicând tiraliorilor cum erau construite aruncătoarele şi cum funcţionau.

Observând un punct în care japonezii forfoteau mai mult, lansară tocmai acolo o mină. Efectul ei fu uluitor. Explozia nărui parapetul japonezilor pe o mare porţiune; bârne, sfărâmături, cazmale zburară în aer. Vreo sută de oameni, o rupseră la fugă, zbierând ca din gură de şarpe prin spatele poziţiilor. Denisov se repezi după ei cu detaşamentul de cercetaşi. Liniile întâia şi a doua a tranşeelor inamice fură ocupate într-o clipă de tiraliori. Fără să mai aştepte comanda, ostaşii rămaşi pe poziţie se năpustiră după cercetaşi.

— Încotro? Hei, înapoi! strigă Şmetillo, încercând să-i oprească, dar soldaţii nu mai ascultau nimic şi făcând cu mâna un gest de resemnare, căpitanul se luă după ei.

— Trebuie să fim gata să respingem un eventual contraatac, observă Gudima. Mă duc la baterie.

— Eu şi Serioja o să facem o vizită japonezilor, răspunse Boreiko, sărind pe parapet. Praporşcikul îl urmă.

Incursiunea fu deosebit de reuşită. Cercetaşii răzbiră adânc în dispozitivul inamic ajungând aproape până la poziţiile artileriei. Boreiko şi Zvonariov trecură peste şase linii de tranşee, una după alta, Oprindu-se într-o râpă adâncă din spatele acestora, unde îl găsiră pe Şmetillo. Haritina se ivi zâmbitoare dintr-o tranşee; pe pieptul ei atârnau două binocluri şi la centiron o sabie.

— Le-am strâns pe rudă, pe sămânţa – prinde bine la casa omului! Poftim, luaţi înălţimea-voastră, că n-aveţi aşa ceva, spuse ea oferindu-i lui Zvonariov sabia.

— Cât datorez?

— Dar din dar se face raiul, vorba ceea.

Din stânga şi din dreapta, împuşcăturile se înteţiră deodată. Japonezii contraatacau. Cercetaşii se retrăgeau de peste tot, trăgând din mers.

— Vin buluc, înălţimea voastră! raportă Denisov. Cel puţin un batalion. Au şi două mitraliere.

Şmetillo se uită împrejur. Se însera. Dinspre nord-est se tălăzuiau trâmbe de ceaţă. Se întuneca cu fiece clipă tot mai mult, iar focurile armelor licăreau tot mai viu. Soldaţii se scurgeau înapoi în pâlcuri, întorcându-se mereu la auzul împuşcăturilor.

— E timpul s-o luăm şi noi din loc, zise Boreiko.

— Întindeţi-o; le tragem noi singuri japonezilor peste bot.

O ploaie rece, ca de toamnă, începu să târâie la nesfârşit, neîngăduind japonezilor să recucerească până dimineaţa tranşeele pierdute. Înainte de a se lumina de ziuă toţi cercetaşii lui Şmetillo se întoarseră cu bine înapoi, după ce avuseseră grijă să distrugă toate adăposturile şi să năruie tranşeele. Aruncătoarele de mine îşi câştigaseră faima temeinică a unei arme cumplite, căreia japonezii nu erau în stare să-i facă faţă.

Veni o toamnă ploioasă. Soldaţii, care dormeau aproape întotdeauna în aer liber, începură să intre în adăposturi. Aglomerarea atâtor oameni pe un spaţiu mic dădu imediat naştere la tot felul de boli. Acum, ostaşii nu se mai puteau gândi la odihnă, la Elektriceski Utios. Numărul lor abia ajungea pentru deservirea bateriilor. Cei de pe Utios se statorniciseră la bateriile B şi Zaliternaia şi se pregăteau pentru iarnă. Pământul desfundat de ploi îngreuna operaţiunile. Totul se reducea acum doar la dueluri de artilerie şi schimburi de focuri de infanterie; în plus, Şmetillo îşi punea din când în când în acţiune aruncătoarele de mine, distrugând întăriturile japoneze.

Japonezii săpau mereu la tranşee chiar şi în zilele ploioase. Într-o noapte, Zvonariov fu trezit din somn de plantonul bateriei:

— Înălţimea voastră, dă năvală pocitania de japonez! raportă el tulburat. A spus domnul ştabs-căpitan să vă trezesc.

Praporşcikul îmbrăcă în grabă mantaua, îşi vârî naganul în buzunar şi ieşi din cazemată. Era o noapte întunecoasă. Cernea o ploaie măruntă. Dinspre tranşeele infanteriei se auzeau împuşcături şi strigăte. Răzbind prin reţeaua deasă a ploii, fascicolele de lumină ale proiectoarelor japoneze se opriră asupra tranşeelor ruseşti, arătând parcă unităţilor direcţia de atac.

— Serghei Vladimirovici, du-te la flancul drept şi lansează câteva rachete şi proiectile iluminante, ordonă Gudima. Pentru orice eventualitate, dau ordin să se încarce tunurile cu mitralii. Dacă japonezii răzbesc încoace, îi primesc precum se cuvine!

Praporşcikul se îndreptă spre locul indicat.

— Toate cele trei tripede, în bătaie! ordonă el celor de la aruncătoarele de rachete. Nivela cincizeci de grade!

Luminând cu felinarele, ostaşii scoaseră din adăpost suporturile portative, introduseră câte o rachetă în fiecare şi aprinseră fitilurile.

Umezită de ploaie fultuiala se aprindea anevoie; în cele din urmă, flăcăruia se ridică încetişor în sus pe fitil, şi rachetele ţâşniră spre cer, şuierând şi zvârlind snopuri de scântei. Împroşcând în văzduh o puzderie de steluţe fosforescente, ele revărsară o lumină vie asupra terenului din faţă.

Praporşcikul zări la vreo trei sute de stânjeni o coloană de asalt care învăluia bateria dinspre dreapta. Japonezii alergau grămadă cu baionetele sclipind, spre intervalul dintre bateria B şi fortul numărul 1, învecinat cu ea.

— Aduceţi mortierele! ordonă Zvonariov. Obuze iluminante, cu încărcătură mare!

Ostaşii se repeziră spre tunuleţele de aramă. Bubuind asurzitor, dându-se peste cap la plecarea loviturilor, mortierele îşi zvârliră globurile de foc, care căzură în rândurile atacatorilor. La lumina vie a proiectilelor se vedea cum coloanele îşi încetiniră numaidecât goană, se învălmăşiră, apoi se opriră în loc. În acelaşi timp, din spatele bateriei Zaliternaia răbufniră bubuituri sacadate de tun; obuzele zburau vâjiind către japonezi. Trăgea Boreiko: dându-şi seama de primejdia care ameninţa bateria B, se grăbise să-i sară în ajutor. O mitralieră începu să clănţăne în tranşeele infanteriştilor. Până la urmă atacul fu respins.

Încet, încet schimbul de focuri se potoli.

— Încetarea! La cazemate! se auzi de departe comanda lui Gudima.

Zvonariov ordonă să se care înapoi aruncătoarele de rachete şi mortierele.

— Serghei Vladimirovici, vino o clipă la mine, strigă ştabs-căpitanul.

În cazemata comandantului, Zvonariov o găsi pe Şura, încă palidă de emoţie. Scuturându-şi mantaua udă de ploaie Gudima îi făcu semn praporşcikului să ia loc la masă.

— Şura, e gata ceaiul? o întrebă el pe fată.

— Numaidecât.

— Serghei Vladimirovici, ia spune, cu ce l-ai entuziasmat atât pe Şmetillo?

Zvonariov povesti pe scurt cele petrecute.

— De aceea zic tiraliorii de dumneata şi de Boreiko că i-aţi salvat de la o pieire sigură!

Sună telefonul. Gudima ridică receptorul.

— Să trăieşti, Borea! Toate bune. N-avem nici răniţi, nici morţi. Mulţumim pentru ajutor; raportez totul amănunţit la Comandamentul Artileriei. Dacă n-ai fi fost tu, acum japonezii ar fi instalaţi în bateria noastră. Zvonariov? Viu şi nevătămat. Ţi-l dau.

— Noroc! răsună în receptor la urechea praporşcikului vocea lui Boreiko. Constat că Varvara ta e o mare maestră în arta culinară. Pentru a doua oară îţi mănânc prânzul şi mă ling pe degete. Te aşteaptă aici un bileţel. Ţi-l citesc. Ascultă: „Sir, poimâine trebuie să vă prezentaţi urgent la detaşamentul lui Romanovski, în interes de serviciu. Pe la amiază, caii vor fi înşeuaţi. Merg cu domnia voastră. S-a făcut? V.”

— Nu ştii cumva, Borea, pentru ce sunt trimis acolo?

— Pentru că Brunhilda115 ta, care nu te-a văzut de atâta amar de vreme, să aibă posibilitatea de a petrece cu tine ziua ta onomastică. Ea a ticluit această misiune. Mi-a spus-o între patru ochi. Ei, la revedere!

Dimineaţa, Zvonariov se duse în tranşeele tiraliorilor ca să afle mai amănunţit ce se petrecuse în timpul nopţii. Observă încă de departe distrugerile mari făcute în obstacolele de sârmă ghimpată. Bonetele de deasupra tranşeelor fuseseră de asemenea deteriorate în multe puncte, parapetele rase, tranşeele pe jumătate astupate.

— Feriţi-vă, înălţimea voastră, că gălbejitu' e mânios foc: astă noapte a mâncat bătaie! îl avertiză un ostaş pe Zvonariov.

— Căpitanul e teafăr?

— Slavă domnului, deocamdată da. Azi noapte se vâra unde era mai aprigă încăierarea: moartea făcea prăpăd împrejur, iar dumnealui, parcă era vrăjit, nu-l atingea nimic. Numai i-au zvârlit şapca din cap şi i-au rupt un epolet.

— Dar Haritina?

— Vitează muiere! Un pas nu rămânea în urma comandantului. A spintecat cu baioneta doi japonezi; era cât p-aci s-o căsăpească, dar au scăpat-o ostaşii.

Apăru şi Haritina.

— Să trăiţi, înălţimea voastră! Straşnic ne-aţi ajutat ieri, cu rachetele şi cu bombele dumneavoastră aprinse! S-a văzut îndată totul ca ziua, şi am plesnit bine în pociţi, cu mitralierele şi cu puştile.

— Boreiko v-a sprijinit de nădejde, el a deschis focul, de la Zaliternaia.

— Aşa, va să zică! Bateria Ursului nu s-a făcut de ruşine nici de data asta, spuse zâmbind Haritina. Acolo, toţi ostaşii-s unu şi unu, la fel cu comandantul lor, zdraveni şi chipeşi, nu ca pirpiriii noştri de pifani.

— De ce nu te muţi la artilerie?

— Fără domnu' căpitan, nu plec, şi dumnealui e din pihotă.

— Unde-i căpitanul acum?

— E în adăpost, îl doare inima pentru ostaşii căzuţi. Pe Ignati Bronislavici întotdeauna îl doare inima pentru ostaşii lui, parc-ar fi neam cu ei.

Praporşcikul îl găsi pe Şmetillo stând la masă, posomorât şi îngândurat. Îl felicită pentru respingerea atacului din noaptea aceea.

— Dar cu ce preţ! răspunse căpitanul zâmbind amar. Am pierdut atâţia oameni minunaţi, unul mai de ispravă ca altul.

— Războiul cere jertfe, încercă Zvonariov să-l consoleze.

— Totuşi, trebuie să căutăm să fie cât mai puţine.

După ce află care era situaţia, praporşcikul se întoarse la baterie.

— Ai o notă telefonică, îi spuse Gudima, întinzându-i o hârtiuţă.

Comandantul Artileriei ordona praporşcikului să fie prezent în ziua următoare la Comandament, pentru a primi dispoziţii, în vederea executării unei recunoaşteri de poziţii,

pentru artilerie, şi de posturi de observaţie, în sectorul de apărare ocupat de detaşamentul căpitanului Romanovski.

Tunul de semnalizare de pe colina Zolotaia bubui exact în clipa când Zvonariov intră la Comandamentul Artileriei. Totodată la navele staţionate în radă răsunară clopotele, bătând amiaza. Zvonariov întrebă pe aghiotant dacă Belîi se afla la Comandament şi, primind un răspuns afirmativ, bătu la uşa cabinetului acestuia. Uşa fu deschisă de colonelul Tahatelov care discuta aprins cu generalul.

— Sunt gata şi la ordinele excelenţei voastre raportă praporşcikul generalului Belîi.

— Ia întrebaţi-l, Vasili Feodorovici: praporşcikul este din bateria B, şi probabil că a fost martor şi participant la lupta de azi noapte, rosti Tahatelov, în loc de salut.

— A fost necesar să deschidă focul bateria Zaliternaia, cu prilejul atacului de azi noapte al japonezilor? îl întrebă generalul pe Zvonariov.

— Ea a salvat situaţia. Asta-i părerea lui Gudima, ca şi a căpitanului Şmetillo, comandantul tiraliorilor.

— Raportul lui Gudima l-am primit. Pe al lui Şmetillo nu l-am văzut.

— Doar v-am spus, excelenţă, că trebuie să i se exprime mulţumiri prin ordin de zi, şi nu admonestări! exclamă colonelul, triumfător.

— Totuşi a încălcat grosolan toate ordinele cu privire la deschiderea focului. Are dreptate Stolnikov când se plânge că e nedisciplinat.

— Despre ce fel de disciplină mai poate fi vorba, când japonezii sunt gata să pună mâna pe baterie! Boreiko e un viteaz între viteji! Dumneavoastră, Vasili Feodorovici, faceţi ce vreţi, dar eu, în ceea ce mă priveşte am să-i spun bogdaproste şi iar bogdaproste! rosti Tahatelov, cu un puternic accent caucazian.

— Las' că te ştiu eu cât îl simpatizezi pe Boreiko – întotdeauna sari în apărarea lui.

— O spun fără ocol: ţin la el ca la fiul meu! Chit că s-o ţine de beţii şi de scandaluri, totuşi este cel mai bun ofiţer de artilerie al nostru.

— E un excelent artilerist, nu zic ba, dar nu are câtuşi de puţin simţul disciplinei: nu ştii niciodată la ce te poţi aştepta de la el.

— La război trebuie să ţii cont numai de situaţia reală şi să acţionezi în conformitate cu ea. N-o poţi încorseta în nici un fel de directive. Să-i mulţumim, nu să-l mustrăm, stăruia cu încăpăţânare Tahatelov.

— N-am să-i mulţumesc; o să mă mărginesc a-i aduce aminte că trebuie să economisim muniţia. Stolnikov a înaintat un raport de boală. În locul lui am să-l numesc la comanda bateriei pe Jukovski care s-a restabilit. El şi Boreiko sunt prieteni vechi. Pe Boreiko, pur şi simplu mi-e frică să-l mut de acolo. La Zaliternaia s-a obişnuit cu mediul şi şade liniştit, pe când în altă parte s-ar apuca numaidecât să întoarcă totul pe dos: curat belea cu omul ăsta!

— Excelenţă, ce ordine aveţi să-mi daţi? întrebă respectuos Zvonariov.

— Adresează-te Varei, iubitule. Ea a şi primit toate instrucţiunile pentru dumneata, răspunse Tahatelov în locul generalului, bătându-l prietenos pe umăr.

— Poftiţi, să luaţi dejunul la mine. Tocmai a bătut ora prânzului la nava-amiral. O să le lămurim acolo pe toate, încheie Belîi.

La masă, îşi aduseră aminte că în ziua aceea era sfântul Serghei, şi prin urmare onomastica lui Zvonariov. Varia bătu veselă din palme.

— A, am şi uitat că azi se sărbătoreşte patronul companiilor a doua şi a unsprezecea. Trebuie să trec pe acolo să le felicit, spuse generalul; deocamdată, să bem în sănătatea sărbătoritului de faţă şi să-i urăm noroc şi fericire.

— Împreună cu Varia, întregi Tahatelov, râzând zgomotos.

Zvonariov se îmbujoră şi-şi privi ceasul.

— Trebuie să mă grăbesc, spuse el. Acum, se întunecă devreme.

Belîi îi explică pe scurt misiunea: trebuia să aleagă amplasamente pentru câteva baterii şi posturi de observaţie între baia Golubinaia şi satul Iahudzui, în preajma fortificaţiei nr. 5, de pe frontul de vest.

— Sectorul e ocupat de gruparea căpitanului Romanovski; postul lui de comandă e în satul Iudziantun-Sud. Predai plicul acesta căpitanului, încheie Belîi.

— De ce mergi cu mine? întrebă praporşcikul, pornind la drum împreună cu Varia.

— Cu dumneata? Nu ţi se pare că ar fi cam prea multă cinste? Mă duc din ordinul medicului şef al spitalului nostru să predau medicamente şi pansamente celor din gruparea de pe poziţiile de vest.

Ziua era destul de caldă; cerul se boltea senin. Profitând de timpul frumos, japonezii începură să bombardeze intens rada interioară şi portul. Mai multe proiectile căzură lângă Tabăra Artileriei.

— Va trebui să ocolim lacul Presnoie, ca să evităm zona bombardată, hotărî Varia.

Ieşiră din Oraşul-Vechi şi intrară în Oraşul-Nou. Acolo era linişte. Profitând de ziua caldă, însorită, pe chei se plimbau o mulţime de oameni, în majoritate răniţi. Printre alţii, Varia şi Zvonariov îl zăriră pe Veniaminov, la braţ cu Lolocika. Praporşcikul voi să-i strige, dar Varia îi plesni calul cu nagaica.

— Nu cumva să-i saluţi! rosti ameninţător fata, cu glas şuierător.

Nu acceptă nici să se abată pe la soţii Akinfiev:

— La înapoiere, poţi să ţi-o admiri cât vrei pe neasemuita Nadenka, frumoasa care ţi-a tras un chiul straşnic, măritându-se cu prietenul dumitale! îl înţepă Varia.

Trecură prin faţa spitalului marinei şi o luară pe drumul care ducea spre baia Golubinaia. Acolo era linişte. Pe drum

se târau agale harabale chinezeşti, scârţiind cu roţile lor uriaşe şi hurducăiau câteva furgoane militare.

Dinspre mare adia o briză răcoroasă cu iz de sare. Caii mergeau în trap larg fornăind bucuroşi. Kubanka sprintenă şi plină de graţie, îşi repezea elegant picioarele subţiri, pintenoage. Don, mai mare şi mai greoi, o urma icnind din rărunchi.

Peste puţin, Varia şi Zvonariov ajunseră aproape de satul Iudziantun. Lângă casele de la margine, la o masă lungă pusă de-a curmezişul drumului, şedeau vreo douăzeci de ofiţeri. Ordonanţele trebăluiau într-un şanţ din apropiere, destupând sticlele. Ceva mai la o parte, un cor alcătuit din ostaşi îi zicea de zor un cântec voinicesc.

La apariţia celor doi călăreţi, un colonel care şedea în capul mesei, şi în care Zvonariov îl recunoscu pe Irman, ridică mâna. Ofiţerii săriră în picioare, cu paharele în mâini, iar corul intonă un cântec vesel.

Zvonariov dădu să-şi strunească fugarul, dar Varia, şfichiuindu-şi Kubanka, se repezi în galop, drept asupra ofiţerilor care se dădură la o parte din faţa ei, zbură, ca o pasăre, peste masa încărcată, şi o luă la goană înainte. Don sări şi el peste acea barieră originală. Zvonariov era cât pe ce să cadă din şa. În urma lor izbucniră aplauze.

Ajungând-o din urmă pe Varia, abia dincolo de sat, praporşcikul o întrebă cu ciudă.

— Cum ţi-a putut trece prin cap să sări peste masă? Era cât p-aci să cad jos şi să schilodesc calul!

— Sucit om eşti, zău! Dacă n-am fi scăpat cu fugă, ne-ar fi îmbătat.

— Dar n-aş fi băut nimic.

— Irman ţi-ar fi ordonat, ca superior, să bei. Şi, apoi, e tare necuviincios să refuzi! Ce fel de ofiţer ai fi? M-aş ruşina să călăresc în societatea dumitale! Dar acum, chiar fără voie, ai câştigat aplauze.

— Nu mi-au fost destinate mie, ci dumitale.

— Între noi fie vorba, onoarea saltului peste obstacol îi revine mai mult lui Don, decât unui nefericit călăreţ ca dumneata, care stai în şa ca un câine căţărat pe gard. Ei, iată şi Iudziantun-ul. La dreapta, lângă fanza aceea mare, se vede un steag roşu116, iar lângă el, nişte cai înşeuaţi. Probabil, că acolo e postul de comandă al lui Romanovski. Mai departe, pe pagodă e steagul Crucii-Roşii. Mă duc într-acolo. După ce termini, vino să mă iei.

— Bine.

Varia oftă.

— Tare aş vrea să merg şi eu până la mare, dar mi-e teamă că se supără Romanovski…

— N-o să zică nimic. Vorbesc eu cu el.

— Am să stau liniştită şi am să tac. Într-un cuvânt, am să fiu fată cuminte. Aşa să-i spui. Şi Varia îşi porni iapa în galop.

— Ia loc, te rog, domnule Zvonariov, îl invită Romanovski pe praporşcik, oferindu-i un scaun.

Zvonariov se aşează. În timp ce Romanovski citea hârtiile, praporşcikul aruncă o privire împrejur. Fanza în care locuia căpitanul era curată şi încăpătoare; în ferestrele cu cercevele dăltuite meşteşugit sticleau geamuri, în loc de hârtie colorată, cum se obişnuia la chinezi. Pe perete, în faţa ferestrelor, atârna planul topografic al Arthur-ului, cu poziţiile fortificate, şi două scheme mari ale dispozitivului defensiv de la Sevastopol. Pe masă era un teanc de cărţi. În fundul odăii se afla un pat de campanie.

— Vrei deci să dai o raită împreună cu mine, prin dispozitivul grupării mele? întrebă căpitanul după ce citi ordinul.

— Da. Bineînţeles, dacă nu vă stingheresc.

— Nicidecum. Vremea e minunată. O plimbare călare e binevenită.

Căpitanul chemă ordonanţa şi-i porunci să pună şeaua pe cal.

— Mai întâi, o luăm spre ţărmul mării; pe urmă, trecem de-a lungul frontului în direcţia Arthur-ului, lămuri căpitanul. Am trasat pe hartă eventualele amplasamente şi posturi de observaţie. O iau cu mine. Ne va accelera şi înlesni sarcina.

— A venit cu mine şi mademoiselle Belaia, fata generalului nostru. Ar vrea să meargă cu noi spre mare, spuse praporşcikul cu sfială.

— E drăguţă? întrebă căpitanul zâmbind.

— În orice caz este originală.

— Călăreşte binişor?

— Mai mult decât atât.

— Voi fi bucuros s-o cunosc.

Ajunşi la pagoda în care era cartiruit detaşamentul Crucii-Roşii, trimiseră după Varia. Aflând despre sosirea comandantului grupării, medicul ieşi pe scară.

— Suntem demni de felicitat: în fine, dispunem de medicamentele şi pansamentele necesare, vesti el plin de bucurie. Sora Belaia a avut amabilitatea de a ni le aduce.

— Mademoiselle, îngăduiţi-mi să vă mulţumesc şi să vă asigur că va fi o plăcere pentru mine de a face o plimbare împreună, rosti căpitanul, strângând mâna fetei.

Cinci minute după aceea se îndreptau tustrei spre baia Golubinaia, Varia călărind între cei doi ofiţeri.

— Aveţi o alură excelentă, mademoiselle, observă Romanovski, scrutând cu un ochi critic ţinuta Varei. Ţineţi strâns dârlogii şi calul vă ascultă. Dacă vi s-ar da un paloş şi o suliţă, aţi fi întruchiparea vie a unei războinice.

— Sunt doar o modestă cazacă, răspunse fata măgulită de laudă.

Peste puţin, în faţa ochilor se desfăşură baia Golubinaia. La câteva zeci de stânjeni de mal, ieşea parţial din apă epava torpilorului Vnuşitelnâi, aruncat în aer de echipaj, în ziua de 11 februarie, la apropierea japonezilor. Pe fondul azuriu al apei se desluşeau numai coşurile de fum

strâmbate de explozie, catargele frânte şi tunuri singuratice pe punte.

— E un mementum al laşităţii drăguţilor noştri de marinari. În loc să înfrunte inamicul, au preferat să eşueze la mal şi să-şi arunce nava în aer, observă Romanovski, cu un aer superior.

Cei trei călăreţi ajunseră pe ţărm la nord de Iudziantun şi se îndreptară spre un mic promontoriu stâncos ce înainta cu o jumătate de verstă în mare, cunoscut sub numele de colina Promejutocinaia. Pe promontoriu se zăreau tranşee de infanterie, iar ceva mai departe, camuflate dinspre mare, un tun cu tir rapid şi mai multe fanze. Pe una din ele, cea mai apropiată, flutura un steguleţ. Romanovski îşi îndreptă calul într-acolo. Cei doi ofiţeri descălecară, intrară în casă, iar Varia se duse să-şi viziteze chinezii cunoscuţi. La apariţia comandantului grupării, mai mulţi ofiţeri se ridicară în picioare de la masă.

Unul dintre cei de faţă, ştabs-căpitanul Soloviov, dădu raportul lui Romanovski.

— Vă rog, domnilor, să vă duceţi la unităţile dumneavoastră. Voi inspecta tot sectorul, le spuse Romanovski.

Ofiţerii, cu excepţia lui Soloviov, se grăbiră să iasă din fanză.

— Acum, tustrei, pardon – tuspatru: am uitat de mademoiselle Belaia, ne vom îndrepta spre satul Şaniatou. Vom vizita colina la nord de el. Acolo sunt tranşeele companiei mixte a ştabs-căpitanului Soloviov.

— Va trebui să aşteptăm puţin, până mi se aduce calul, spuse Soloviov. Până atunci, să mergem în tranşeele mai apropiate.

La câteva sute de paşi, pe ţărm, se afla un dâmb stâncos, înalt de 30-40 stânjeni; pe culmea lui, fusese săpată o tranşee în semicerc, orientată cu frontul spre nord şi vest. De acolo se deschidea o perspectivă largă asupra băii şi

largului mării, precum şi asupra colinelor de pe litoral, ocupate de japonezi.

Răspunzând din mers la salutul soldaţilor, Romanovski trecu de-a lungul tranşeei şi se urcă pe parapet. Zvonariov şi Soloviov îl urmară. Zvonariov se uită împrejur. Stânca pe care se aflau, intrând în mare, despărţea baia Golubinaia în două: o parte mai mică, la nord, al cărei ţărm fusese ocupat de japonezi, cealaltă, mai mare, la sud, deţinută de ruşi. La japonezi se observa mişcare. Pe mare pluteau numeroase bărci cu vele şi cu rame. Pescarii forfoteau pe mal, scoţând năvoadele, ajutaţi de pâlcuri de soldaţi japonezi. Ceva mai aproape de ruşi, câţiva japonezi coseau gaolianul ofilit: tot acolo, lângă ei, păşteau nişte cai.

— O privelişte cu totul paşnică, observă Zvonariov.

— Da, aici se trage arareori. Noi economisim muniţia, iar japonezii n-au asupra cui să tragă: totul e pustiu şi gol. În sectorul acesta avem atât de puţină trupă, încât nu ne încumetăm să provocăm inamicul.

Veni un soldat şi raportă că se puseseră şeile pe cai.

— Dar unde-i mademoiselle Belaia? întrebă Romanovski uitându-se împrejur. N-aţi văzut-o pe sora de caritate care a venit cu noi? îi întrebă el pe tiraliori.

— Dumneaei se află în fanza tunarilor, şi domnul podporucik e tot acolo.

Zvonariov şi Romanovski o găsiră pe Varia în toiul unei intervenţii chirurgicale. Spălase cu grijă un abces şi acum îl deschidea cu dibăcie. Soldatul operat ţipa de durere, dar Varia nu-i dădea nici o atenţie.

— Domnule podporucik, aici, la dumneavoastră, e o murdărie extraordinară. Toţi soldaţii sunt plini de păduchi. În asemenea condiţii neigienice nu e de mirare că se îmbolnăvesc, îl mustra Varia cu jumătate de glas pe tânărul ofiţer.

Romanovski privea tăcut scena. Observându-l, podporucikul bâigui, drept răspuns, ceva nelămurit.

— Scoateţi afară chiar astăzi toate saltelele. Aerisiţi, curăţaţi şi spoiţi fanza. La dumneavoastră caii sunt perfect îngrijiţi, dar oamenii duc o viaţă de porci! zise fata. Pe care vă mai doare ceva? îi întrebă ea pe soldaţi.

— Surioară, mă ustură rău tot trupul, răspunse unul.

— Scoate cămaşa.

În timp ce soldatul se dezbrăca, Varia se întoarse şi zărindu-l pe căpitan, se încruntă.

— Mademoiselle, bineînţeles, vă sunt foarte recunoscător pentru osteneală, dar, mai întâi, trebuia să-mi cereţi autorizaţie pentru aceasta, observă Romanovski.

— Eu am rugat-o pe soră să examineze oamenii. Felcerul nostru s-a îmbolnăvit, şi am rămas fără asistenţă medicală, sări podporucikul în apărarea Varei.

— În cazul acesta, nu-mi rămâne decât să-mi cer scuze de la mademoiselle Belaia, iar dumitale să-ţi pun în vedere că surorile voluntare nu posedă nici măcar cunoştinţele unui felcer de companie.

— Am dat examen de felcer, lucrez la spital şi fără îndoială că ştiu mai mult decât „esculapii” dumitale de la companii! replică Varia cu ciudă.

— Altă gafă! exclamă Romanovski râzând forţat. Încă o dată vă cer scuze. Sunteţi o adevărată comoară: călăriţi ca Brunhielde, îngrijiţi bolnavii nu mai rău decât însuşi Esculap şi sunteţi nu mai puţin războinică decât Palas-Atena!

Străbătură drumul până la Şaniatou fără incidente. Romanovski vorbea de una şi de alta cu Soloviov, iar Zvonariov şi Varia mergeau în urma lor.

— Ce antipatic, încrezutul acesta: „Sunt comandant de grupare; luaţi aminte, ordinele mele se execută, nu se discută”; turuia Varia, maimuţărindu-l pe Romanovski. Tata e general, şi tot nu vorbeşte astfel cu subalternii. Hai să rămânem în urmă, ori s-o luăm pe alt drum.

— Nu cred că pot face aşa ceva. Doar am fost pus la dispoziţia lui.

Varia oftă şi tăcu.

Dealul Soloviov numit astfel după numele comandantului companiei care-l apăra, era fortificat temeinic, având două rânduri de obstacole de sârmă ghimpată şi adăposturi trainice pentru tiraliori. Flancurile erau apărate de două mitraliere, iar ceva mai în spate, lângă sat, era pus în bătaie un tun cu tir rapid. De pe poziţia aceasta se deschidea o perspectivă largă, de la baia Golubinaia spre vest, până la colina Vâsokaia spre est, adică, pe o întindere de aproape 8 verste. Se zărea foarte bine spatele liniilor japoneze din sectorul Vâsokaia. Zvonariov observă cu mirare că japonezii izbutiseră să se urce aproape până la jumătatea povârnişului.

— Nu-şi pierd timpul degeaba, spuse el, arătând tranşeele inamicului.

— În schimb, noi ne-am culcat pe urechea aia. Dacă am avea aici măcar două tunuri vechi, de 6 ţoli, japonezii n-ar putea pentru nimic în lume nu numai să cucerească Vâsokaia, dar nici măcar să se apropie de ea. Te rog să raportezi toate acestea superiorilor dumitale, răspunse căpitanul.

Trecând pe lângă un grup de tiraliori, căpitanul le ordonă pe neaşteptate câtorva să se dezbrace. Oamenii stăteau despuiaţi, zgribuliţi în vântul răcoros. După ce îi cercetă cu privirea, Romanovski le atinse în silă cămăşile murdare şi uzate, în care mişunau păduchii.

— În unele privinţe, mademoiselle Belaia are dreptate. Păduchii şi murdăria pot avea asupra duratei apărării fortăreţei mai mare influenţă decât toate bateriile de asediu luate la un loc. Prin urmare, combaterea lor este nu mai puţin importantă decât lupta împotriva tunurilor şi spionilor japonezi. Bagă-ţi bine asta în cap, domnule ştabs-căpitan!

Dârdâind de frig, soldaţii se grăbiră să se îmbrace, înjurându-i pe comandanţi cu jumătate de glas.

Se însera când cei doi ofiţeri se întoarseră în sat ca s-o ia pe Varia. Zărindu-l pe Zvonariov, fata scutură cu importanţă

un săculeţ destul de voluminos:
— Am făcut rost de nişte usturoi care este preţuit acum în Arthur la greutatea lui în aur. Aici am vreo zece funturi. S-a străduit să mi-l procure Ho Lu-in, fostul nostru grădinar şi tatăl lui Vanea, finul meu, explică ea. Mi-a făgăduit că mâine ne aduce acasă un peşte mare, pe care încă nici nu l-a prins.
— Pescuitul este strict interzis printr-un ordin special al lui Stessel, reaminti Zvonariov.
— Bine, dar toată lumea vrea să mănânce, şi ostaşii şi ofiţerii. De aceea, autorităţile privesc printre degete cum se încalcă această dispoziţie. Chinezii ştiu cum să prindă peştele prin părţile acestea şi în ce locuri se găseşte din abundenţă. Dacă n-ar fi fost prietenii noştri chinezii, de mult am flămânzi.
— Prin urmare datorită chinezilor n-am murit încă de foame nici eu? spuse praporşcikul.
— Desigur. Te îndopai cu carne de cal şi cu ciumiză, iar acum, mulţumită lor, mănânci ca lumea, îi explică Varia. Ai isprăvit treburile?
— Da, doamnă amazoană! răspunse praporşcikul, salutând-o cu o mână la cozoroc.
— Ei, atunci hai acasă.
— Îmi permiteţi să-mi consider misiunea îndeplinită? îl întrebă praporşcikul pe Romanovski.
— Da, pe deplin.
Luând-o spre Iudziantun, Zvonariov şi Varia îşi lăsară caii la trap, trecură prin sat şi ajunseră repede la marginea Oraşului-Nou. Soarele apunea. Colina Vâsokaia şi înălţimile din jurul ei se conturau limpede spre vest. Pretutindeni domnea o linişte desăvârşita; probabil că pe poziţii se executa schimbul de seară al unităţilor. Deodată, deasupra bateriei de pe colina Zolotaia ţâşni o flacără uriaşă, însoţită de un nor de scântei; urmă încă una şi încă una. Imediat se auziră şi bubuiturile grele ale tunurilor, repercutate de ecou.

— Zeiţ face pe gelosul. Mă întreb când doarme? În fiecare noapte mă trezeşte canonada lui, spuse Varia.

Se auziră strigaţi de cineva de pe trotuar. Zvonariov îl recunoscu pe Saharov.

— Încotro? îi întrebă căpitanul strângându-le mâna. Mi-am permis să vă opresc fiindcă nu v-am văzut de un car de vreme.

— Am luat cunoştinţă de dispozitivul trupelor de la flancul stâng, declară Varia, plină de importanţă. Serghei Vladimirovici s-a interesat de poziţiile artileriei, iar eu, de organizarea asistenţei medicale.

— Pe care a găsit-o în completă neorânduială, drept care i-a dat lui Romanovski o admonestare, întregi Zvonariov.

— Dacă nu sunteţi prea obosiţi, vă rog să poftiţi pe la mine, stau la un pas de-aici. De când a început asediul îmi sărbătoresc mutarea pentru a treia oară. Pe aici deocamdată nu cad obuze. Mademoiselle Varia va avea prilejul să admire nişte kimonouri splendide japoneze şi bibelouri de artă.

— Putem intra pentru zece minute, hotărî Varia sărind jos din şa.

Ordonanţele luară caii în primire.

Micul apartament al lui Saharov, compus, din trei camere, gemea de covoare – aşternute pe jos, puse pe pereţi, pe sofa, servind de portiere la uşi. Pretutindeni erau tot felul de bibelouri, înfăţişând dragoni, peşti şi alte animale mitice. Într-un ungher sub icoană, trona un mare Buda aurit, cu nelipsitul nufăr în mâini.

Căpitanul îşi conduse vizitatorii în dormitor şi dădu în lături uşa unei mari garderobe. În ea erau atârnate câteva zeci de kimonouri în toate culorile şi mărimile, din cele mai felurite ţesături: grele, de brocart, cu broderii în fir de aur şi argint, reprezentând dragoni; altele, diafane, din mătase fină ca pânza de păianjen: altele groase, vătuite, cu gulere de blană, cusute de sus până jos cu chilimuri colorate. Dragoni, şerpi, nuferi, crizanteme, stârci, vişine, toate

acestea se îmbinau armonios în izvoade măiestrite. Varia privea acea colecţie originală cu o curiozitate pur feminină.

— De unde le aveţi?

— Mi-au rămas de la Nikolai Ivanovici Tifontai. Grija mea a fost doar să le feresc de deteriorare. Îngăduiţi-mi Mademoiselle să vă ofer unul, la alegerea dumneavoastră.

— Se poate, Vasili Vasilievici? Nu se cuvine să accept un asemenea cadou, refuză fata.

— Pe mine nu m-au costat nimic şi, ca să fiu sincer, nici nu ştiu ce să fac cu ele. Dumneavoastră, poate să vă servească la ceva. De aceea îmi permiteţi să vă ofer acest mic cadou, în semn de simpatie personală şi de respect faţă de părinţii dumneavoastră, care sunt întotdeauna atât de amabili cu mine. Îmi faceţi o mare plăcere, stărui Saharov.

Ispita învinse până la urmă. Varia alese un mic kimonou transparent care, strâns, încăpea în pumn. Ardea de dorinţa să-l încerce numaidecât. Cei doi bărbaţi trecură în camera de alături.

— Care e situaţia la Romanovski? întrebă căpitanul. Sectorul acesta mă interesează mult fiindcă nu mai am legături cu lumea din afară decât prin baia Golubinaia. Aş putea să văd harta dumitale?

Praporşcikul îi întinse amabil portcartul său. Saharov îşi trecu repede pe hartă linia avanposturilor şi fortificaţiilor existente. Apoi, întrebă ce planuri de apărare existau pentru viitor şi ce măsuri erau luate pentru întărirea acelui sector. Zvonariov îi relată amănunţit tot ce ştia în această privinţă. Căpitanul îi mulţumi.

— Permite-mi să-ţi ofer în semn de recunoştinţă această mică bijuterie, spuse el întinzându-i lui Zvonariov o broşă, înfăţişând un fluture lucrat în filigram cu deosebită artă.

— Vă mulţumesc, dar, zău, nu ştiu ce să fac cu ea.

— S-o oferi domnişoarei Belaia; cred c-o să-i placă. Nu te jena, tinere. Toţi am fost cândva juni şi am făcut curte fetelor! îl încurajă căpitanul bătându-l prietenos pe umăr.

Zvonariov nu avu altceva de făcut decât să accepte cadoul.

— Nu-i aşa că-mi stă foarte bine? întrebă Varia ivindu-se sprintenă din camera de alături, în chimonoul ei vişiniu-închis, brodat cu fir de aur şi argint.

— Numai o clipă – vă aduc îndată un pieptene şi un evantai.

Saharov ieşi.

Fără să spună ceva, Zvonariov întinse fetei cadoul căpitanului.

— Vai, ce drăguţ e! Ţi l-a dat Vasili Vasilievici? întrebă fata cu admiraţie.

— Nu, mi l-a trimis împăratul Chinei. Hm! Cu faţa dumitale prelungă şi cu năsucul cam măricel, nu prea semeni cu fiicele ţării Soarelui-Răsare.

— Te cred, sunt mult mai frumoasă ca ele!

— Vai, câtă înfumurare: ele-s nişte figurine în timp ce dumneata eşti, pur şi simplu, o amazoană din Kuban.

— Hai, slăbeşte-mă o dată şi taci din gură! se răsti fata.

După ce alese dintre evantaiele şi pieptenii aduşi de Saharov pe cele mai potrivite la kimonoul ei, fata ceru o oglindă şi se apucă să-şi aranjeze părul.

— Ce spuneţi. Seamăn cu o gheişă? îl întrebă ea pe căpitan.

— Desigur, dar sunteţi mult mai frumoasă, decât maimuţele acelea.

— Ei, vezi? exclamă Varia întorcându-se triumfătoare spre Zvonariov.

— De la o vreme, prinţul Gantimurov vorbeşte mult de dumneavoastră, urmă Saharov, insinuant.

— Nu-l pot suferi! E ca o moluscă!

— În schimb, el e nebun după dumneavoastră.

— Mă tem că dacă se va hotărî să-şi mărturisească sentimentele, va înnebuni de-a binelea. Ei, e timpul să plecăm. Vă mulţumesc foarte mult pentru cadou, Vasili Vasilievici.

Saharov îşi duse mâna la frunte.

— Nu cumva aveţi vreun medicament contra migrenei?

— Vă pot face rost de un antinevralgic. Vi-l aduc chiar mâine. Nu arătaţi prea bine. Ia daţi-mi mâna, rosti Varia cu ton de medic. Pulsul regulat, temperatura, cam ridicată. Scoateţi limba. Am început să mă pricep puţin în medicină. Hm, încărcată – trebuie să vă vadă imediat un medic. Acum, din pricina lipsei de apă curată s-au înmulţit cazurile de febră tifoidă.

— Pentru Dumnezeu, nu mă speriaţi! Cândva mi-a prezis o ghicitoare că voi muri de o boală gravă.

— Vă vizitez mâine dimineaţa, în drum spre spital, îi promise din nou Varia la despărţire. Acum, direcţia acasă! îi porunci ea lui Zvonariov după ce încălecară amândoi.

Luna se învăluise în nori; ceaţa se tălăzuia dinspre mare, înecând Arthur-ul. Poticnindu-se la fiece pas, caii înaintau încet pe străzile oraşului, răscolite de bombardament. Când cei doi călăreţi trecură pe docuri şi o luară spre Tabăra-Artileriei, la urechile lor ajunse un scâncet slab care venea din şanţul de lângă drum. Varia îşi opri calul.

— Cine-i? întrebă ea tare, scrutând întunericul. Serghei Vladimirovici, ia scapără un chibrit.

Scâncetele încetară, şi începură îndată din nou. Fără să aştepte ca Zvonariov să facă lumină, Varia sări jos din şea. În cele din urmă, praporşcikul izbuti să aprindă chibritul. În lumina lui slabă, Varia zări un băieţel de vreo zece-doisprezece ani, îmbrăcat sărăcăcios, care îşi ştergea cu pumnii obrazul plâns.

— Azi, ne-au dărâmat casa şi l-au omorât pe tata, răspunse el printre lacrimi la întrebările Varei. Mămica a murit încă în aprilie.

— Hai cu mine. O să-ţi dau mâncare şi adăpost. Cum te cheamă?

— Vasea Zuev… Unde vreţi să mă duceţi?

— La Tabăra-Artileriei. Nu mai plânge. Hai, să mergem, porunci Varia.

Băiatul se supuse.

Peste puţin ajunseră acasă.

— Aici stă un gheneral cu mustăţi mari, spuse Vasea.

— Da. E tatăl meu.

Băiatul dădu din cap neîncrezător.

Lăsând caii grăjdarilor, Zvonariov şi Varia se îndreptară spre casă. Pe neaşteptate Vasea se încăpăţână şi nu voi să mai meargă.

— Mi-e frică! Gheneralii sunt mânioşi.

— Hai, nu te încăpăţâna, al meu nu e de loc mânios – îl îndemnă Varia.

Vasea stătea la îndoială, neştiind ce să facă.

— Hai, vino, nu mai face mofturi, se enervă Varia şi luă băiatul de mână.

— Ia uite, mamă, ce nepoţel ţi-am adus! strigă ea veselă din vestibul.

— Ce ţi-a mai trecut prin cap? întrebă Maria Fominişna, ieşind în vestibul. Unde ai găsit flăcăiaşul ăsta?

Varia îi povesti întâmplarea.

— Se vede că n-a mâncat ca lumea: e slab şi aproape gol. Dă-i să mănânce. Eu o să-i caut ceva de îmbrăcat. Vezi să nu furi ceva, că te dau afară, îl ameninţă Belaia.

Vasea se învăpăie şi îngăimă ceva înăbuşit.

— Nu-l necăji, mamă: e un băiat bun, cinstit, dar sărac. Nu-i aşa, Vasea? Varia îl mângâie pe cap. Înainte de toate, trebuie să-l spăl… şi ea se grăbi să-l ducă la baie.

Zvonariov se spălă şi el şi intră în cabinetul generalului, spre a raporta ceea ce făcuse. Belîi îl ascultă cu atenţie.

— Te rog să trasezi pe harta mea linia pe care o are dispozitivul grupării lui Romanovski. În ceea ce priveşte argumentele lui cu privire la importanţa sectorului pe care-l ocupă, le cunoaştem bine.

Peste puţin, Maria Fominişna îi pofti la cină. Praporşcikul, care flămânzise toată ziua, onoră după cuviinţă tot ce se servea. Varia se ivi abia spre sfârşitul mesei.

— L-am spălat pe Vasea, din cap până-n picioare, cu săpun verde, i-am tuns laţele, i-am dat să mănânce pe săturate şi l-

am culcat, sporovăia ea. I-am spus să-mi zică tanti Varia. O să-l folosesc pentru alergătură, şi aici, şi la spital.

— Mai întâi, vezi ce fel de copil e, răspunse Maria Fominişna, temperând-o.

— De ce nu te lauzi cu darul primit de la Saharov? o întrebă Zvonariov.

— A, da! am şi uitat! îşi aminti Varia şi ieşi în fugă din odaie.

Curând se ivi din nou, în chimonou şi cu broşa la piept.

— Nu-i aşa măicuţă, că e foarte drăguţ? E subţire ca pânza de păianjen, şi-mi stă foarte bine! Fluturele, parcă ar fi viu.

— Ce i-o fi venit lui Saharov să-ţi dea asemenea cadouri? întrebă Maria Fominişna, nedumerită.

— Zice că nu ştie ce să facă cu chimonourile. Broşa mi-a dăruit-o Serghei Vladimirovici, şi el o are tot de la Saharov.

— Saharov e isteţ şi foarte şiret. Nu face niciodată nimic pe degeaba. Fără îndoială că are nevoie de voi. Probabil că în curând o să vă roage ceva, îi preveni Belîi.

— O să-i trimit o scrisoare de mulţumire, spuse Maria Fominişna.

Praporşcikul voi să-şi ia rămas bun.

— Unde pleci? Cum, te duci la baterie, noaptea, pe jos? se agită Varia. Mamă, de ce n-ar putea Serghei Vladimirovici să doarmă la noi, hai să zicem, în cabinetul lui tata?

— Adevărat! Rămâi, tinere; mâine dimineaţa mergem împreună la Kondratenko, şi hotărâm definitiv ce să facem în sectorul grupării lui Romanovski, decise generalul.

— Perfect, exclamă Varia şi bătu din palme.

— Dumneata şi cu Varia sunteţi foarte buni prieteni, zâmbi Maria Fominişna.

— Îmi poartă de grijă cu multă atenţie. Îi sunt adânc recunoscător pentru aceasta şi-i preţuiesc mult prietenia, răspunse Zvonariov, roşind fără să vrea, sub privirea pătrunzătoare a Măriei Fominişna.

După o jumătate de oră, praporşcikul dormea în aşternutul curat, pe canapeaua moale de piele.

Înainte de a se culca, Maria Fominişna intră în odaia fiicelor sale. Katia se şi vârâse sub plapomă, iar Varia, trăgând nerăbdătoare de şuviţele lungi de păr, se pieptăna pentru noapte.

— Ah, cu câtă plăcere mi-aş tăia coadele astea nesuferite! Îmi dau numai bătaie de cap, spunea ea, enervată.

— Părul e podoaba fetei, răspunse Maria Fominişna. Piaptănă-te mai încet, nu te grăbi.

— N-am ce face cu asemenea podoabă!

— Tu n-ai, dar lumea, viitorul tău soţ, are.

— Nu mă mărit!

Katia izbucni în hohote de râs.

— A, d-aia nu-ţi mai iei ochii de la Zvonariov şi eşti gata să te duci cu el călare până la capătul lumii!

— Ascultă Varia, spuse Maria Fominişna gravă: azi a fost la mine Vera Alexeevna ca peţitoare din partea prinţului Gantimurov.

— Bine, mamă, doar ai spus chiar tu că mai e până să mă gândesc la măritiş.

— E adevărat! Se pare însă că oamenii socotesc că eşti bună de măritat şi-ţi trimit peţitori.

— Sper că a plecat cum a venit?

— I-am făgăduit c-am să-ţi vorbesc. Acum, voi, tinerii, hotărâţi totul, de capul vostru; nu cereţi părerea celor mai vârstnici, spuse Maria Fominişna, oftând.

— Dar tu cum l-ai luat pe tata? Se pare, că nici tu n-ai cerut voie bunicului şi bunicii? replică Varia.

— Nu eşti tu în măsură să-ţi judeci părinţii, fetişcană neobrăzată! se burzului mama Varei. Nu e vorba de noi, ci de tine.

— Mamă, să ne înţelegem: expediază pe toţi pretendenţii. Eu, măicuţo, mi-am şi făcut alegerea, şi n-am de gând să mi-o schimb!

Maria Fominişna privi mirată chipul fiicei sale deodată grav.

— Dar dacă nu te alege el? întrebă ea.

— O să mă aleagă! Aş vrea să-l văd că n-o să mă aleagă! Să îndrăznească! rosti Varia cu încăpăţânare.

— Pe mine n-are decât să mă bucure, e un tânăr de treabă. Ei, somn uşor, fetelor, încheie Maria Fominişna, ieşind.

Zvonariov se trezi şi se îmbrăcă la iuţeală. Află însă că generalul plecase la Comandament.

— De ce nu m-a trezit nimeni? o întrebă el pe Varia care îl întimpină în uşa sufrageriei.

— Mai întâi, oamenii bine crescuţi dau bună dimineaţa: una la mână. Al doilea: tata a spus să nu fii trezit din somn, ca să te mai odihneşti după oboseala de pe poziţii. În al treilea rând: stai jos şi bea-ţi ceaiul! porunci fata.

În sufragerie se mai aflau Maria Fominişna, Katia şi Vasea. Acesta, tuns chilug, radia de fericire, admirându-şi cămaşa şi pantalonii noi. Faţa lui rotundă, pistruiată, cu nasul cârn şi cu ochii vioi, era plină de încântare.

Când praporşcikul îşi ocupă locul la masă, băiatul îi zâmbi prietenos, ca unei cunoştinţe vechi.

— Dumneavoastră nu sunteţi un ofiţer de-adevărat, spuse el pe neaşteptate.

— De ce?

— Aveţi pe piept o pasăre, Vasea arătă vulturul de aur, insigna absolvenţilor Institutului Tehnologic: înseamnă că nu sunteţi ofiţer, ci inginer.

După ceai, Zvonariov plecă cu Varia şi cu Vasea spre Oraşul-Nou.

— Hai cu mine până la spital; în drum, o să trecem pe la Saharov, porunci Varia.

Ziua era mohorâtă, răcoroasă; japonezii nu trăgeau asupra oraşului. De pe poziţii se auzeau, stins, focuri de arme şi bubuituri de tunuri. La debarcaderul artileriştilor, se legăna pe valuri o barcă singuratică, vopsită viu în galben, albastru şi roşu, pe etravă, în ambele borduri, se holbau doi ochi de peşte, iar de-a lungul bordajului şerpuia un dragon galben-trandafiriu, şi acesta cu ochii holbaţi înfricoşător. Barcagiul chinez se încălzea la soare.

— Hei, hodea, scoală, să mergem! strigă Vasea, alergând spre el.

Chinezul sări în picioare.

Varia şi Vasea se aşezară pe bancul din prova bărcii iar Zvonariov în spatele lor. Chinezul împinse barca de lângă mal şi, mânuind vâslă cu dibăcie, o făcu să plutească repede pe apă. Vasea nu-şi mai lua de la el ochii, plin de admiraţie.

— Vai, ce bine e! Am vrut şi eu să învăţ iula-iula117 dar n-am putut deloc, spuse el. Aseară, eram gata să mă duc la regimentul 25. Acolo, slujeşte ca ostaş, tuşa Haritina: mi-ar fi găsit ea şi mie un locşor, dar aţi venit dumneavoastră.

— O cunoaştem pe Haritina. Uite, nenea e pe poziţii împreună cu ea. O să-i povestească totul despre tine.

— Merg şi eu cu dumnealui.

— Nu te las să te duci acolo.

Vasea rămase îngândurat. La drept vorbind, ar fi vrut mult să se ducă pe poziţii, unde era „război de-adevărat”, dar nu voia s-o supere pe „tanti Varia”.

La ivirea lor, Saharov se ridică cu greu de pe canapea.

— V-am adus medicamentul; dar arătaţi bolnav de-a binelea; trebuie să vă internaţi imediat în spital, hotărî pe loc Varia. Vreţi să aranjez chiar acum?

— Am auzit că la spitalul Crucii-Roşii e mai bine decât la dumneavoastră, la Spitalul Unit, ca îngrijire, alimentaţie, şi chiar că personal medical…

— Sunt, pur şi simplu, mai bogaţi decât noi, au de toate. Pot să mă reped şi până acolo.

— Nu îndrăznesc să vă cer această osteneală. A propos: cred că sunteţi de felicitat. Gantimurov a trecut adineauri pe la mine şi mi-a spus că Vera Alexeevna a avut inspiraţia să vă peţească personal.

Zvonariov privi mirat spre Varia.

— A fost aseară la noi şi a vorbit cu mama. L-am refuzat categoric. Gantimurov îmi inspiră repulsie.

— Între noi fie vorba, vă împărtăşesc antipatia faţă de el. Pe deasupra, mai există şi alte considerente, pentru care,

nu pot decât să vă salut hotărârea.
— Care anume, dacă nu sunt indiscretă?
— Nu pot să vi le mărturisesc.
— Ei, dacă-i aşa, scuzaţi-mă. Şi acum, ne ducem şi vă aranjăm internarea în Spitalul împărăteasa Maria al Crucii-Roşii.
— Îmi permit să uzez de amabilitatea dumneavoastră pentru a trimite tatălui dumneavoastră un bileţel, într-o chestiune de serviciu. Saharov se aşează la masă. Asta-i tot, adăugă el, după câteva clipe, întinzând Varei un pliculeţ. Serghei Vladimirovici, nu vrei să rămâi cu mine, cât lipseşte domnişoara? propuse el.
— Cu cea mai mare plăcere, acceptă praporşcikul.
Varia plecă împreună cu Vasea.
— Nu cunosc natura raporturilor care există între dumneata şi mademoiselle Belaia, dar, fără îndoială, că sunteţi foarte buni prieteni.
— Atât şi nimic mai mult.
— Perfect. Voiam să te previn că Gantimurov are sifilis ereditar. A încercat şi o să mai încerce să-i ceară mâna. Ca buni prieteni ai datoria s-o previi despre acest lucru.
— Ar fi cam lipsit de tact din partea mea. E preferabil să-i aduc acest lucru la cunoştinţă chiar generalului.
— I-am scris şi eu, dar pentru orice eventualitate, te pun şi pe dumneata la curent. Prinţul jinduieşte dota domnişoarei Belaia.
— Cum, e atât de bogată?
— Are ceva avere. Iar prinţul, în treacăt fie vorba, e un om incorect. Ţi-aş povesti eu multe, dar, din păcate, eşti un musafir foarte rar. Sper că n-ai să mă uiţi când voi fi la spital?
— Voi căută să vă vizitez oricând îmi va fi posibil. Varia, bineînţeles, o să vă viziteze zilnic.
Se auzi o bătaie în uşă şi intră Fok. Saharov se crispă, parcă l-ar fi durut ceva.

— Mă doare capul grozav, excelenţă. Vă rog să mă scuzaţi că nu v-am ieşit în întâmpinare.

— Stai jos, Vasili Vasilievici, stai jos. Dumneata ai nevoie de un calm absolut, îl linişti Fok.

— Cred c-am să mă internez în spitalul Crucii-Roşii…

— Ai să faci foarte bine! În ultimul timp, cu ajutorul dumitale, am cunoscut destul de bine modul în care trebuiesc conduse întreprinderile Tifontai şi, dacă va fi cazul, voi putea să te înlocuiesc provizoriu, supraveghinduţi personalul chinezesc. În ceea ce priveşte coţcarii şi potlogarii, am ochi ager. Nu degeaba mi-am făcut stagiul în jandarmerie!

— Vă voi fi recunoscător. Îmi veţi face un serviciu de nepreţuit.

— Totul pe lumea asta se plăteşte cu aur: şi viaţa, şi onoarea, şi conştiinţa: totul e de vânzare, dragă Vasili Vasilievici! Întrebarea e doar aceasta: ce preţ are cutare sau cutare lucru.

Varia se întoarse, întrerupându-le convorbirea.

— Peste o oră puteţi să vă prezentaţi la spitalul „împărăteasa Maria”. Deocamdată, veţi sta într-o cameră cu două paturi; pe urmă, veţi fi mutat într-o rezervă cu un singur pat. Am să trec pe la dumneavoastră în fiecare zi, iar la nevoie, voi face şi de gardă.

— Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc, dragă domnişoară. Vă rămân îndatorat pentru toată viaţa.

Varia şi Zvonariov plecară.

Rămas între patru ochi cu Saharov, Fok schimbă tonul numaidecât:

— Întrucât te internezi în spital, trebuie să mă pui la curent cu toate legăturile.

— Cu alte cuvinte, vreţi să-mi faceţi vânt, sub acest pretext binevenit, nu? întrebă Saharov cu un zâmbet veninos. Vă previn că dacă-mi compromiteţi situaţia în Arthur, am să dezvălui în presa internaţională rolul dumneavoastră.

— Dragă Vasili Vasilievici, cum ai putut să rosteşti asemenea cuvinte! Poate că sunt un ticălos, dar nătărău nu, în nici un caz. Nu, prietene dragă, hotărât, eşti bolnav, eşti grav bolnav! Internează-te, fă-te bine cât mai curând. O să mai colaborăm noi amândoi mult şi prieteneşte, spre binele amândurora, încheie Fok cuprinzându-l pe după umeri.

Căpitanul îl privea pe sub sprâncene, cu neîncredere, căutând să-şi dea seama unde sfârşea comedia şi unde începeau sentimentele de adevărată prietenie.

— Aş dori să vă cred, excelenţă, bombăni el surd, în cele din urmă.

— E un prost, drăguţule, acela care crede în cineva sau în ceva. N-au decât să creadă băbuţele bisericoase. Noi, oamenii realişti, trebuie să ştim, nu să credem, răspunse Fok, apăsând pe cuvântul ştim. Ei, şi acum, fă-ţi pregătirile de plecare, adăugă el, de astădată, pe un ton aferat.

Ţinându-se cu mâna de cap, Saharov se apropie de un dulap secret şi luă din el un teanc de hârtii:

— Aici, veţi găsi tot ce vă interesează în privinţa legăturilor mele.

Fok le aruncă o privire nepăsătoare, le împături şi le vârî în buzunarul de la piept al vestonului. Faţa lui era netulburată, de nepătruns.

— Am reuşit s-o conving pe Vera Alexeevna s-o peţească pentru derbedeul acela de Gantimurov pe fiica lui Belîi. Să sperăm că acum poliţele lui îşi vor recăpăta valoarea. Adineaori o priveam pe fetişcana ceia, şi, zău, îmi părea rău că va fi soţia unui ticălos ca prinţul.

„Nu va fi!” îşi zise în sine Saharov şi porunci ordonanţei să-i aducă trăsura.

În seara aceleaşi zile, Fok, cu ochelarii pe nas, şedea la biroul său şi cu o tipicărie pur nemţească, studia registrele contabile ale întreprinderilor Tifontai. Ordonanţa intră şi anunţă sosirea lui Gantimurov.

— Am suferit un eşec la mademoiselle Belaia. Vera Alexeevna tocmai mi-a făcut cunoscut că mi s-a refuzat

categoric cererea, spuse prinţul, fără să salute.

— Cine ţi-o sta în cale? Nu cumva praporul acela îmbujorat?

— Nu, ticălosul de Saharov. El a destăinuit soţilor Belîi, că am sifilis ereditar.

— Ştii sigur acest lucru?

— M-a mai ameninţat o dată că va dezvălui totul lui Belîi.

Prinţul se sculă şi începu să se plimbe nervos prin cameră.

— L-aşi sugruma cu mâinile mele pe nemernicul acesta!

— De ce? Pentru că a salvat o fată cinstită de o boală care nu iartă? Ce tablou demn de ochii zeilor!

— Am să-l omor; nu-mi scapă el!

— În ceea ce mă priveşte n-am ce obiecta. Chiar te previn: dacă nu-l scoţi din circuit, cum ai să ştii, pe Saharov, te trimit în faţa curţii marţiale pentru înaltă trădare, declară Fok sever. Nu te mai reţin, porucik prinţ Gantimurov, încheie el, zâmbind ironic şi rece ca de obicei.

Palid, prinţul luă poziţia de drepţi, zornăindu-şi pintenii şi părăsi cabinetul fără să salute.

Capitolul II.

Odată cu întoarcerea lui Jukovski la bateria B, Zvonariov, după o absenţă de aproape două săptămâni, se întoarse la Zaliternaia, ceea ce îl bucură nespus pe Boreiko.

— Ţi-am dus dorul, prietene, spuse el, tunător. Aici, am chibzuit multe împreună cu ostaşii. O să ne apucăm să săpăm nişte galerii sub tranşeele japoneze şi să le aruncăm în aer. Ei au ajuns aproape de fort; trebuie să facem lucrări de contra-minare.

— Du-te la statul-major al lui Kondratenko şi expune-i planul de acţiune. El preţuieşte mult şi încurajează orice iniţiativă, mai ales a ofiţerilor inferiori şi a soldaţilor.

Porucikul clătină din cap, a împotrivire:

— Eu ştiu să înjur şefii, dar nu mă pricep să stau de vorbă cu ei. Fă tu treaba asta, Serioja. Doar eşti de-ai casei, la toate comandamentele, la toţi generalii şi la fiicele lor. Da, ca să nu uit: ce mai face fecioară-ta războinică?

— Acum are un băieţaş. A cules din drum un copil orfan, şi, ca să zic aşa, l-a înfiat.

— Pe el l-a înfiat, pe tine te-a adoptat, aşa ca o să iasă din război cu o familie întreagă! glumi porucikul.

Intră furierul Pahomov cu un teanc de hârtii, întrerupându-le conversaţia.

— Noroc, Pafnutiici! Cum vă merg furtişagurile, ţie şi ştabs-căpitanului, pe Utios? îl luă în primire Boreiko.

— Să trăiţi! nu ne ţinem de furtişaguri.

— Vorbă mare dar fără crezare! Ei spune: ce vânt te-aduce?

— Vă aduc o veste proastă: a venit ordin să se predea toate prisosurile de alimente la intendenţă.

— Noi n-avem prisosuri.

— Domnul ştabs-căpitan a raportat că aveţi.

— N-au decât să ia de la el, dacă are; la companie, nu-s.

— Mâine vin la Utios nişte intendenţi, ca să ia totul în primire.

— Ivan! Să vină Rodionov şi Zaiaţ, îi strigă Boreiko ordonanţei.

Rodionov şi Zaiaţ se înfiinţară de îndată.

— Ordin, înălţimea voastră! rostiră cei doi ostaşi, stând smirnă.

— Timofeici, alege numaidecât zece oameni cu arme şi cu cartuşe de război. Mergeţi cu mine la Utios, anunţă porucikul.

— Ascultă, Boris, ce-ţi mai trece prin cap? se nelinişti Zvonariov.

— Mă duc să salvez rezervele noastre. Dacă nu mi se dau cu binişorul, le iau cu forţa.

— Ce, ai înnebunit? Cel puţin telefonează-i lui Jukovski, vorbeşte cu el.

— Acum nu mai e el stăpân pe Utios, iar cum oi descurca-o cu Andreev, o s-o văd la faţa locului.

Curând, toată echipa mărşăluia în urma porucikului.

Îndată ce se întunecă, sosiră la baterie trei căruţe cu provizii, escortate de tunari înarmaţi.

— Descărcaţi la iuţeală, şi duceţi-vă îndărăt, până nu sosesc cei de la intendenţă! strigă Rodionov. Domnul porucik vă aşteaptă acolo.

Praporşcikul îl întrebă ce se petrecuse la Utios.

— Una caldă, una rece, înălţimea voastră! Porucikul ne-a dat ordin să deschidem beciul şi să încărcăm alimentele în căruţe. Ştabs-căpitanul s-a repezit afară: a ţipat la ostaşi, i-a ameninţat că or să fie daţi în judecată şi împuşcaţi, dar porucikul, doar dădea din mână: slăbeşte-mă, odată. Apoi a venit noul comandant, unul bărbos. A început şi el să răcnească. Dar poţi să te pui cu porucikul nostru? Betegii, când au văzut că vrem să le luăm merindele, au tăbărât pe noi, cu bastoane şi cu cârje – cât pe ce să ne dea peste cap. În vreme ce ei făceau gălăgie, noi am încărcat căruţele.

Peste puţin se ivi şi Boreiko.

— Cunoşti drumul spre bateria A? îl întrebă el pe Zvonariov. Într-acolo sunt nişte adăposturi neisprăvite. Acolo trebuie să depozităm provizoriu alimentele, numai pentru noaptea asta căci s-ar putea să vină după noi şi să ni le ridice. Du-te tu cu ele, Serioja. Eu rămân aici să-i întâmpin pe musafiri.

O clipă după aceea Zvonariov porni cu căruţele încărcate spre locul indicat de Boreiko.

Praporşcikul nici nu ajunse acolo, când deodată, pe poziţii se dezlănţui un schimb de focuri destul de viu. Bateriile fortăreţei, la început mute, deschiseră şi ele focul curând, una după alta. Peste puţin, canonada vuia pe tot frontul de est. Bateria B şi Zaliternaia erau luminate şi ele de tir. Neliniştiţi, tunarii se grăbeau să descarce căruţele.

Praporşcikul lăsă lângă depozit un post de paza format din trei oameni şi porni repede înapoi, spre Zaliternaia. Îl găsi pe Boreiko în adăpost. Acesta îi întinse un proces verbal pentru a-l semna. În el scria că în apropiere de Zaliternaia,

fuseseră distruse de proiectile trei căruţe cu alimente şi omorât un cal.

— Într-adevăr, a fost fărâmată o căruţă şi omorât un cal lângă postul de prim-ajutor. Acum, cărăm totul încoace şi se cheamă că am făcut o treabă bună, spuse Boreiko, vesel. O să semneze şi Nikolai Vasilievici, iar Cij şi intendanţii au să rămână mofluzi.

Dimineaţa, Belîi şi Kondratenko sosiră la baterie. Boreiko îi raportă lui Belîi totul, deschis. Generalul râse şi iscăli pe loc actul care-i fu prezentat.

— Totuşi, va trebui să împărţiţi cu cei de la intendenţă alimentele rămase pe Utios, îl avertiză el. Oricum, aţi izbutit să puneţi mâna pe o bună parte din ele.

Porucikului nu-i mai rămânea decât să se declare de acord cu această propunere.

În timp ce Belîi stătea de vorbă cu Boreiko, Kondratenko îl chemă de o parte pe Zvonariov:

— Serghei Vladimirovici, am din nou anumite planuri, în legătură cu dumneata. Acum, începe o nouă etapă a luptei pentru Arthur, războiul subteran, cu galerii de minare. Ce zici, ai vrea să-ţi dai concursul?

— Bucuros, dar în privinţa asta, sunt cu totul profan!

— Nu face nimic, ai să înveţi. Am de gând să te trimit, mai întâi, la dispoziţia lui Serghei Alexandrovici Raşevski, ca ajutor al lui. El comandă întreg sectorul de apărare, de la bateria B până la fortul 3. Activitatea se va concentra la forturile 2 şi 3. Bineînţeles, e primejdios, dar şi interesant.

Aflând despre cele plănuite în privinţa lui Zvonariov, Belîi protestă:

— Am nevoie de el la Comandament. Nu mai dispun decât de doi ingineri: de el şi de Gobiato. Pe acela, mi l-au luat marinarii, pentru o lucrare secretă, iar pe el, vreţi să mi-l luaţi voi acum…

— Vasili Feodorovici, mă oblig să vi-l dau înapoi, îndată ce va fi nevoie, teafăr şi nevătămat, stărui Kondratenko.

— Obligaţia aceasta nu v-o puteţi lua câtuşi de puţin, de vreme ce-l trimiteţi în sectorul cel mai periculos.

— Bun e Dumnezeu, să sperăm că nu se va întâmpla nimic. Vei prelua noua dumitale funcţiune mâine sau poimâine, îl preveni Kondratenko pe Zvonariov.

Boreiko fu şi el foarte nemulţumit de noua misiune încredinţată prietenului său:

— Treci prin baterie ca o scânteie în zbor şi iar dispari! bodogănea el. Nu poţi deloc să rămâi locului, ca orice om care se respectă.

Aflând despre misiunea lui Zvonariov, Blohin se înfiinţă neîntârziat în adăpostul ofiţerilor.

— Ei, ce-ţi doreşte inima? îl întrebă Boreiko.

— Înălţimea voastră, daţi-mi voie să mă duc cu domnul praporşcik, să-l arunc în aer pe gălbejit, de sub pământ.

— Şi eu cu cine rămân?

— Da' parcă aveţi puţini oameni!

— O fi, dar n-am decât un purec…

— Puteţi face rost şi de altu' – câţi sar în jur!

— Ei, când găsesc altul, îţi dau drumul.

Ostaşul ieşi oftând.

Nu mult după aceea, sosi Rodionov şi-şi exprimă aceeaşi dorinţă:

— Înălţimea voastră, ca miner, sunt obişnuit cu săpăturile sub pământ.

— Dar aici ce-ţi lipseşte?

— Mor de plictiseală! Rareori azvârle bateria câteva obuze, şi apoi iar tace, timp de o săptămână.

— Nici eu nu zburd de bucurie. Pesemne însă c-o să ne înveselească curând prăpăditul de japonez când o să se repeadă la asalt. Iar dacă ţi s-a urât fără treabă, ocupă-te de Haritina, e muiere nurlie!

— Înălţimea voastră, am nevastă. Şi apoi, în privinţa Haritinei, are băsmuitorul nostru socotelile lui.

— Nu, Timofeici, nu te las să pleci nicăieri, tu eşti mâna mea dreaptă la baterie.

Curând se ivi şi Iurkin.

— Ei, comedie! Ce naiba, tu habar n-ai de minări! se răsti Boreiko la el.

— Păi, minele sunt aruncate în aer cu ajutorul firelor electrice, iar eu, ca telefonist, ştiu să întind firele şi să le leg de baterie, răspunse dezgheţat ostaşul.

— Naiba să te ia! Poţi să te duci, dacă te ia praporşcikul.

Pe înserate, Iarţev bătu încetişor la uşă şi-l rugă sfios pe Zvonariov să-l ia cu el la lucrările de minare.

— Da' cu Haritina, cum rămâne? întrebă Boreiko.

Ostaşul se înroşi ca focul.

— Nici nu mă bagă în seamă. Îndrugă şi leţii la bârfeli, din pizmă, dar eu, vorba ceea, n-am cu ea nici în clin, nici în mânecă.

— O întreb eu pe Haritina dacă-i adevărat ce spui!

— Pe cinstea mea că n-am nimic cu ea; numai să nu-i spuneţi cine ştie ce, că se supără pe mine.

— Şi ce te-ai speriat? Vrei să te baţi sub pământ, cu japonezii, şi ţi-e frică de o muiere? Ei, bine, n-am să vă las până nu vă văd cununaţi! hotărî porucikul.

— E voie? se auzi afară o voce de femeie.

Boreiko sări ca ars, se încheie repede la veston, aruncă o privire împrejur ca să vadă dacă e totul în ordine.

— Cine-i? întrebă Zvonariov.

— Ele… răspunse Boreiko, scurt, fără a preciza cine anume şi se repezi la uşă. Poftiţi, intraţi!

În prag se ivi Olia Selenina, urmată de Liolia, de Varia şi de Stah. Vasea încheia procesiunea, cu nişte sufertaşe în mâini.

— Nu v-aţi aşteptat la o asemenea invazie, aşa-i? întrebă Olia, dând mâna cu Boreiko al cărui chip se lumină îndată. Ne-am gândit să vă facem o vizită, cu toată societatea.

— Ne pare foarte bine; poftiţi…

— Varia ne-a îndemnat să facem o plimbare până aici…

— Nu-i adevărat! Stah voia să vadă tranşeele bateriei B, iar noi am hotărât să-l însoţim până la Zaliternaia, protestă Varia.

—… unde mai pui că aici se află Serioja Zvonariov, o înţepă prompt Boreiko. Dar ce-i cu băieţaşul ăsta? urmă el, observându-l pe Vasea.

— E fiul Varei, răspunse Olia.

— Nu mai spune! Habar n-aveam că amazoanele scot pe nepusă masă la iveală copii atât de mari.

— Ia nu face pe ageamiul! îl repezi Varia, încruntându-se.

— Cum te cheamă, eroule? întrebă porucikul.

— Vasea.

— A, va să zică, tu eşti ăl de a fost găsit nu demult în drum? Eşti slăbuţ, firav! Trebuie să mănânci zdravăn!

Punând pe masă sufertaşele, băiatul se ascunse în spatele Varei, privind cu teamă spre uriaşul porucik.

— Haideţi afară. Aici nu încăpem cu toţii, propuse Liolia.

— Cunoşti bine tranşeele infanteriei din faţa bateriei B? îl întrebă Stah pe Zvonariov. Sunt numit comandant al acestui sector de apărare, în locul lui Şmetillo.

— Şi el unde e mutat?

— Deocamdată e trecut la odihnă, în rezervă. Va fi numit mai târziu, după nevoie. Te duci adesea în tranşeele tiraliorilor?

Zvonariov îl puse la curent cu situaţia bateriei şi-i spuse ce misiune i se dăduse.

Boreiko îşi conduse musafirii prin baterie. Varia dădea ziua bună ostaşilor cunoscuţi.

— Văd că eşti ca acasă aici, se miră Olia.

— Dumneaei a fost cu noi la Kindjou şi în timpul atacurilor din august, lămuri Dodionov. Pansa răniţii.

— Şi ne miluia cu votcă, adăugă Blohin. De mult nu i-am mai simţit gustul!

— Cum porucikul nu te cinsteşte deloc?

— Păi, dacă s-a lăsat şi dumnealui! oftă ostaşul amărât. Eh, din când în când, îi mai trage dumnealui câte un păhărel.

— A, va să zică, tot mai bea? îl iscodi institutoarea.

— Da' ce, un păhărel e băutură? Ehei, dac-aţi şti ce-i trăgea altădată!

— S-a zis cu Ursul îi şopti Varia lui Zvonariov. Să vezi ce-o păţeşte cu Olia! El o asigură tot timpul că s-a lăsat de băutură…

Vasea dădea târcoale tunurilor şi nu se mai sătura privindu-le.

Chiar se căţără pe un afet, dar fu dat jos îndată, şi atunci se strecură într-un adăpost.

— Ce cauţi acolo, zvăpăiatule? îl luă la rost Blohin. Te pomeneşti că mai şi şterpeleşti ceva!

Jignit, băiatul se întoarse lângă Varia.

Dinspre bucătărie se iviră Şura şi Haritina, amândouă cu nişte legăturele în mâini.

— Bună ziua, Şura! îşi salută Varia colega.

Un pic ruşinată, fata dădu legăturica Haritinei şi se apropie de grupul vizitatorilor.

— Vaseotka Zuev! strigă Haritina dând cu ochii de băiat. Ce-i cu tine aici? Taică-tu te-o căuta prin tot oraşul!

— Tata nu mai este… l-au omorât, răspunse Vasea şi suspină adânc, gata să izbucnească în plâns.

— Ce vorbeşti! Dar când s-a petrecut asta? îl întrebă Haritina.

Ştergându-şi lacrimile cu pumnii, Vasea îi povesti ce se întâmplase.

— Orfănelule, copil sărman! îl compătimi tânăra femeie, mângâindu-l pe cap. Cine o să aibă acu grijă de tine?

Uitând că e ostaş, Haritina îl căina pe băiat, tânguindu-se femeieşte. Varia se apropie de ea:

— L-am luat la mine şi, deocamdată, i-am găsit un locşor la Spitalul Unit, îi spuse ea.

— Purtaţi-vă frumos cu orfanul surioară! o rugă Haritina. Sunteţi tânără; la mânie s-ar putea să-l loviţi, şi gândiţi-vă că bietul copil n-are nici tată, nici mamă. Ce ar fi să mi-l daţi mie, domnişoară?

— Dar dumneata stai în tranşee, în linia întâia, n-are ce căuta acolo un copil.

— Ar putea să rămână aici, la Zaliternaia, iar eu aş veni cât mai des să-l văd.

— N-o să îngăduie porucikul Boreiko, şi, pe deasupra, la spital e mai puţin primejdios.

— Acolo miroase urât a bolnavi, protestă pe neaşteptate Vasea. Când stai mai mult printre ei, ţi se taie pofta de mâncare!

— Las' că te obişnuieşti.

Stând deoparte, cele două învăţătoare, Boreiko şi Stah le ascultau vorbele.

— Auzi, Haritina, schimbă-ţi nădragii cu fusta, o sfătui Boreiko. Te cunun la iuţeală cu unul din voinicii mei, şi atunci – stai la bucătărie împreună cu băieţaşul. Aşa totul ar fi în ordine.

— Nu-l dau nimănui pe Vasea, protestă Varia.

— Dar el nu-i un lucru ca să-l dai, ori să nu-l dai, interveni Olia. Ia spune, drăguţule, unde-ţi place mai mult?

Vasea privi obrazul duios al Haritinei, cel sever al Varei, se uită la învăţătoare, la Boreiko şi la Zvonariov şi dădu neputincios din mâini, neştiind ce să răspundă.

— Ei, dacă nu-ţi place la mine du-te la Haritina, hotărî Varia în locul lui.

Vasea o privi speriat. Nu uitase încă ce făcuse Varia pentru el, iar pentru viitor, punctul principal de atracţie era echipa de biciclişti, în care fata îi promisese că-l va înscrie. Pe de altă parte, Haritina, cu blândeţea ei, îi era mai plăcută, mai aproape de suflet. Copilul se apropie de Varia, tăcut, trist:

— Atât timp cât tuşa Haritina e ostaş, vreau să stau la matale, rosti el, aproape în şoaptă. Dar să merg cu cicleta.

— Aha, puiule, prichindelule, dar eşti şiret ca un om în toată firea! râse Boreiko.

— Trebuie să mă duc la Şmetillo. N-ai vrea să mergi cu mine? îl rugă Stah pe Zvonariov.

— Cu plăcere; poate că merge şi Haritina cu noi.

— Numai o clipă, înălţimea voastră, să iau rufele, răspunse ostăşeşte Haritina.

— Vă aşteptăm aici, îi spuse Liolea lui Stah. Dar să nu stai mult.

Cei doi ofiţeri şi Haritina ieşiră.

Soarele scăpăta în dosul sopcilor; ceaţa înserării umplea văile. Pe poziţii izbucneau împuşcături răzleţe, alternând cu rafale scurte de mitralieră.

Peste puţin se întâlniră cu Denisov, fostul feldvebel al detaşamentului de cercetaşi. Zărindu-l pe Stah, acesta luă poziţia de drepţi şi strigă răsunător: „să trăiţi!”. Bucuria feldvebelului nu mai avu margini când află că Stah fusese numit la comanda sectorului.

— Înălţimea voastră, Evstahi Kazimirovici, daţi-mi voie să chem îndată pe toţi băieţii noştri! strigă Denisov luând-o la goană.

O clipă după aceea, vreo douăzeci de tiraliori, bucuroşi, emoţionaţi, veneau fuga în întâmpinarea porucikului, umplând toată tranşeea.

— Bună ziua, voinici! le strigă el.

Drept răspuns, soldaţii răcniră „să trăiţi!” atât de tunător, încât japonezii speriaţi traseră mai multe salve de puşcă.

— Auzi, Evstahi Kazimirovici, te salută şi japonezii cu prilejul sosirii pe poziţii, spuse Zvonariov, zâmbind.

— Zilele acestea, o să stăm de vorbă mai îndeaproape cu ei, răspunse Stah, şi începu să pună soldaţilor felurite întrebări cu privire la poziţie, la hrană, la pierderi.

Şmetillo se ivi, apropiindu-se încet de soldaţi.

— Ce-i gălăgia asta, de ce faceţi atâţia larmă? strigă el de departe.

— Totul e în ordine, Ignati Bronislavovici. Stau de vorbă cu vitejii dumneavoastră, răspunse Endjeevski, salutându-l pe căpitan. Mâine vă schimb împreună cu cercetaşii mei.

— În sfârşit, suntem retraşi din linia întâia! De o lună şi mai bine ne mănâncă păduchii aici! Vă pare bine că mergem la odihnă? îi întrebă Şmetillo pe soldaţi.

Aceştia se foiau pe loc în tăcere.

— Cum, nu vă pare bine? se miră căpitanul.

— Înălţimea voastră, daţi-ne voie să rămânem cu domnul porucik Endjeevski, spuse Denisov în numele tuturor.

— Cum adică, să rămâneţi? Să vă mutaţi cu toţii în detaşamentul de cercetare?

— Cei care au fost şi mai înainte la domnul porucik, şi încă vreo zece oameni. Am fost împreună cu Evstahi Kazimirovici încă dinainte de război. Am fost şi la Kindjova, şi la trecători. Ca să zicem aşa, ne-am obişnuit cu dumnealui.

— Chestia asta trebuie discutată cu comandantul regimentului. Cum, patruzeci de tiraliori de-ai mei, cei mai buni, să plece deodată la cercetaşi? Asta nu-i glumă. Şi chiar mă mâhneşte. Cred că n-aţi dus-o rău la mine.

— N-am dus-o rău, înălţimea voastră; aţi avut grijă de noi, răspunseră tiraliorii.

— Atunci?

— Am fost cu domnul porucik înainte să vă cunoaştem pe dumneavoastră şi dumnealui ne ştie pe toţi, spuseră ostaşii cam încâlcit.

— Cum doriţi! răspunse Şmetillo, dând din mâini încă jignit. I-ai vrăjit cu totul Evstahi Kazimirovici.

— Înălţimea voastră, mă luaţi şi pe mine? întrebă abia auzit, Haritina, care îşi croise drum până la Stah.

— Ce ziceţi băieţi, e ca ai noştri? îi întreba Endjeevski pe ostaşi.

— Este! E o muiere aprigă, îi rămâne şi pe unii ostaşi, răspunseră ei.

— Poţi să vii, hotărî Endjeevski.

— Dar cu Zaliternaia cum rămâne? întrebă Zvonariov.

— Am să viu şi pe acolo în ospeţie, făgădui Haritina, zâmbind.

— Să ştii că ţi-am ales un logodnic, urmă Zvonariov. Dar de Vasea ai uitat?

Haritina oftă adânc şi rămase pe gânduri. Îi era greu să se despartă de tiraliorii cu care se obişnuise; nu voia să

renunţe la viaţa de cercetaş care o atrăgea prin primejdiile ei, dar, totodată, îi era dor de copilul pe care îl îndrăgise.

— Am să mă gândesc până mâine, hotărî ea în cele din urmă.

— Bine. Asta înseamnă că i-ai îndrăgit într-adevăr pe artilerişti spuse zâmbind Stah.

— Mi-e milă de băieţaşul orfan, răspunse Haritina şi plecă.

Endjeevski şi Zvonariov intrară o clipă în adăpost, la Şmetillo, şi după aceea plecară înapoi spre baterie unde ajunseră tocmai când se făcea apelul de seară. La lumina unui felinar, Rodionov striga după o listă numele soldaţilor aliniaţi în spatele tunurilor. Boreiko frunzărea nişte hârtii ceva mai încolo lângă un foc. Musafirii beau ceai la o măsuţă aşezată lângă adăpost. Vasea aţipise, cu capul pe genunchii Varei.

După ce făcu apelul, Rodionov se prezentă la Boreiko şi dădu raportul:

— La apelul de seară, bateria n-are nici o lipsă. În timpul zilei, nu s-a întâmplat nimic. Ordonaţi să se cânte rugăciunea?

— Aşteaptă. O să citesc un ordin al comandantului apărării terestre, generalul Kondratenko. Boreiko se apropie de ostaşi. Adu-ncoace felinarul.

Zvonariov şi Endjeevski îi urmară, vrând să audă despre ce e vorba. Curioasă, Varia puse capul băiatului pe genunchii Liolei şi veni după ei.

Porucikul îşi drese glasul şi începu cu glas tunător, de protodiacon: „ORDINUL Nr. 35

PE FORŢELE TERESTRE DE APĂRARE ALE FORTĂREŢEI PORT-ARTHUR

25 septembrie 1904.

Rog pe toţi domnii ofiţeri să explice ostaşilor că apărarea dârză a fortăreţei, mergând până la sacrificiul vieţii, este necesară nu numai ca o îndatorire impusă prin jurământul depus, ci şi prin deosebita importanţă pe care Port-Arthur-ul o are pentru Rusia ca port necesar în Extremul Orient. În

afară de aceasta, apărarea îndârjită până la ultima picătură de sânge, fără gând de retragere, este impusă şi de faptul că japonezii au obiceiul să ucidă pe prizonieri, fără îndoială că vor face un masacru general, în caz de izbândă. Dată fiind deosebita însemnătate a Port-Arthur-ului, nu numai împăratul, dar şi toată marea noastră Patrie urmăreşte cu încordare desfăşurarea luptei de apărare şi întreaga lume o priveşte cu interes. Aşadar, să nu ne precupeţim eforturile şi viaţa, să îndreptăţim încrederea ţarului, a Rusiei, maica noastră, ţinând sus, cu vrednicie, gloria armelor ruseşti în Extremul Orient.

Acest ordin va fi citit în toate companiile, bateriile, sotniile şi secţiile.

Semnat în original de Comandantul Apărării Terestre a Port-Arthur-ului, general maior Kondratenko”

— Aţi înţeles cu toţii? întrebă Boreiko, după ce isprăvi de citit.

— Da. Am înţeles: să apărăm, adică, Port-Arthur-ul, ca pe însăşi Rusia! răspunseră ostaşii în cor.

— Pentru rugăciune, descoperiţi! Începe, Belonogov, ordonă Boreiko.

Varia şi Zvonariov cinară în baterie. După ce isprăviră, fata îşi puse coatele pe masă şi-l privi fix pe praporşcik.

— Aşadar, pentru ce ai cerut să fii mutat la lucrările de minare? Doreşti să ai faimă de erou?

— Da de unde! Încă de la Kindjou ai constatat, cu ochii dumitale, că sunt fricos că un iepure şi, desigur, că ai şi comunicat fără întârziere această constatare tuturor prietenilor şi cunoştinţelor dumitale.

— De ce mă întărâţi mereu?! Când n-o să ai ce mânca, o să-ţi aduci aminte de mine, replică Varia, ridicându-se de la masă. Râzând încetişor. Zvonariov o urmă.

Cele două institutoare, cu mâinile petrecute pe după umeri, Şura Nazarenko şi Vasea ascultau corul improvizat, sub conducerea lui Boreiko, care dădea de zor din mâini.

— Foarte frumos! lăudă Stah corul când acesta termină rugăciunea. Greu de spus, cine-i mai la înălţime, corul, ori dirijorul.

— Olga Semionovna, dumitale cum ţi-a plăcut? întrebă porucikul.

— Nu-i rău. Dar nici copiii noştri, la şcoală, nu cântă mai slab, răspunse fata cu o prefăcută nepăsare.

— Înălţimea voastră, domnul căpitan de la infanterie vă roagă să deschideţi focul asupra obiectivului numărul 6! vesti telefonistul de serviciu, răsărind deodată în faţa lui Boreiko.

— La tunuri! răcni porucikul.

Tunarii se repeziră spre piese.

— Baterie, foc de salvă! comandă Boreiko.

— Secţia întâia, gata!

— A doua, gata!

— Foc!

Patru trombe de flăcări luminară pentru o clipă ostaşii lipiţi de parapet, pe cele două institutoare, care şedeau deoparte, asurzite de bubuituri, şi pe Vasea, care, îngrozit, o rupsese la fugă. Tunurile reveniră numaidecât la loc şi porucikul repetă îndată comanda; bubui încă o salvă, urmată de altele două.

— Infanteriştii vă mulţumesc şi vă roagă să încetaţi focul, raportă telefonistul.

— Încetarea! Ştergeţi piesele; apoi cântam mai departe.

Soldaţii se apucară să şteargă repede tunurile.

Institutoarele îşi luară rămas bun.

— Vă mulţumim, dragi ostaşi, pentru cântecele voastre minunate, se adresă Olia tunarilor. Demult n-am mai trăit clipe atât de frumoase.

— Mai poftiţi pe la nod, domnişoară, răspunse Rodionov în numele tuturor.

— Venim neapărat; la revedere! făgădui Olea.

Zvonariov încă nu se trezise bine din somn, când locotenent-colonelul inginer Serghei Alexandrovici Raşevski

intră în adăpost, zgribulindu-se înfrigurat de răcoarea dimineţii.

— Serghei Vladimirovici, scuză-mă că te deranjez la o oră atât de matinală, rosti el, graseind uşor şi mângâindu-şi barba neagră, deasă. Te rog, nu te scula. Am intrat pentru o clipă ca să ne înţelegem când şi unde ne întâlnim.

— Oricând şi oriunde, domnule locotenent-colonel, răspunse Zvonariov.

— Să ne înţelegem de la început: pentru dumneata sunt Serghei Alexandrovici. Dumneata eşti rezervist şi nu ţiu să mi te adresezi cu titulatura oficială. Ieri, Roman Isidorovici mi-a făcut o mare bucurie, anunţându-mi mutarea dumitale la mine. Deşi nu ne-am întâlnit prea des până acum totuşi mi-ai făcut întotdeauna o impresie favorabilă, ca om şi ca inginer.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru o asemenea apreciere, măgulitoare pentru mine. Mă voi strădui s-o îndreptăţesc pe cât îmi va sta în puteri.

— Nu mă îndoiesc de aceasta. Acum, să trecem la treburi. Te rog să fii la orele unsprezece la statul-major al frontului de apărare de est, lângă masivul Skalistâi. Acolo, vom discuta planul lucrărilor subterane împreună cu generalul Nadein şi cu comandanţii forturilor. Şi acum, la revedere. Îţi cer încă odată scuze pentru deranj. Aplecându-se uşor în uşă, Raşevski ieşi din adăpost.

Peste puţin, Boreiko intră cu paşi greoi – fusese de serviciu noaptea, la postul de observaţie al comandantului. Rebegit de frig, se grăbi să se încălzească.

— Iva-an! îşi strigă el ordonanţa.

După intonaţia vocii lui, ordonanţa îşi dădu seama că porucikul avea nevoie de votcă. Umplu până la refuz paharul, tăie o felie zdravănă de pâine neagră şi se înfiinţă la ordin. Boreiko adulmecă votca şi întoarse nasul:

— Ia-o de aici şi să n-o mai văd niciodată!

Ivan îl privi uluit.

— Se poate, Boris Dmitrievici? protestă el. Toată noaptea aţi tremurat afară, şi acum să nu luaţi în gură măcar un strop? Păi, aşa răciţi uşor…

— Piei, satană! răcni deodată porucikul.

Ordonanţa se făcu nevăzută ca şi când nici n-ar fi fost. Culcat în pat, Zvonariov râdea în hohote.

— Bine a mai pus Olecika şeaua pe tine! Adevărat: pârdalnică-i dragostea!

— Încetează, Serghei! Şi aşa mi-e lehamite de viaţă!

— Hai, Borea, bea pentru ultima oară! Eu nu sunt Bloha – n-o să-i destăinui nimic schingiuitoarei tale!

— A, va să zică el a pus-o la curent? Ivan, să vină Blohin, trap! Îi rup gâtul! strigă porucikul.

Blohin se ivi.

— Ce ispravă mi-ai făcut? Tocmai tu ţi-ai găsit să mă vinzi? Tu i-ai spus institutoarei toată tărăşenia aia despre mine? se năpusti Boreiko asupra soldatului.

— Păi, Boris Dmitrievici de unde puteam să ştiu că sunteţi în vorbă cu dumneaei?

— O să-ţi arăt eu ţie cu cine sunt în vorbă! izbucni ofiţerul.

— Hai, Borea, că beau şi eu cu tine! Ivan, ia adu nişte rachiu! se amestecă Zvonariov.

— Ivan, marş afară! Dacă vii cu votcă, să ştii că-ţi fac de petrecanie! răcni Boreiko.

— Blohin, du-te şi adu tu!

— Acuşica, Serghei Vladimirovici!

— Stai, Bloha, lua-te-ar dracu! zbieră porucikul, dar ostaşul nu mai era în adăpost.

O clipă după aceea intră încetişor, uitându-se cu fereală spre porucik. Pufnind de ciudă, acesta se îneca, bând mânios ceai fierbinte şi muşcând din pâinea neagră.

— Ptiu, ce damf plăcut are votculiţa asta! Nu vrei s-o miroşi Borea?

Drept răspuns, Boreiko mârâi surd, fioros.

— Hai să bem noi, Blohin, în sănătatea micii institutoare! închină Zvonariov.

— Pentru dumneaei bei oricând! rânji ostaşul.

Zvonariov doar atinse paharul cu buzele şi-l dădu lui Blohin.

— Mulţumesc frumos! răcni acesta şi după ce dădu votca pe gât, puse paharul pe masă, lângă Boreiko.

Turbat de furie, porucikul îl mătură de pe masă.

— Marş afară, Bloha. Ai să putrezeşti sub arme!

Soldatul dispăru îndată pe uşă.

— Bine, Borea, Olecika e o fată drăguţă, dar pentru ce să spargi paharele? îl tot înţepa Zvonariov.

— Iva-an! Adu votcă! strigă deodată porucikul.

— Aşa da, Borea. E mai bine aşa.

Boreiko dădu pe gât trei pahare, unul după altul, se culcă şi adormi pe loc.

Era o zi cenuşie, ceţoasă. Nori grei pluteau jos deasupra sopcilor. Când şi când, începea să târâie o ploaie măruntă şi rece. De pe poziţii se auzeau surd împuşcături răzleţe. Zvonariov se strâmbă. Perspectiva de a merge pe o asemenea vreme cale de trei verste, până la statul-major al lui Nadein nu era prea plăcută.

În baterie nu se vedeau decât santinelele cu pelerine de ploaie aruncate pe umeri. Şuviţe de fum se înălţau deasupra adăposturilor trupei. Belonogov spărgea lemne jos, lângă bucătărie. Cei doi cai ai artelnicului, ou picioarele împiedecate, păşeau încet de colo-colo, păscând iarba sărăcăcioasă a Arthur-ului.

Din stânga, dinspre bateria de pe Maloe Orlinoe Gnezdo, se auziră deodată, una după alta, patru bubuituri scurte de tun. Bateria Zaredutnaia deschise şi ea focul curând. O mitralieră începu să răpăie; schimbul de împuşcături se înteţi.

— Rodionov! strigă Zvonariov.

Făptura vânjoasă a subofiţerului se ivi dintr-un adăpost lateral, din dreapta.

— Eu mă duc la Statul-Major al frontului de Est; porucikul doarme, după serviciul de noapte. Să nu-l trezeşti fără rost,

ordonă Zvonariov şi se îndreptă spre comandamentul lui Nadein.

Acolo, îl găsi pe Raşevski, pe comandanţii fortului 2 – căpitanul Reazanov din regimentul 25, fortului 3 – ştabs-căpitanul Bulganov şi pe acel al redutei 3, porucikul Frolov. Se aştepta numai sosirea lui Kondratenko, spre a se putea începe conferinţa. În adăpostul încăpător, trainic, al lui Nadein, erau atârnate pe pereţi planurile sectorului de est al apărării şi, separat, schiţele forturilor 2 şi 3, şi al redutei 3. Pe aceasta din urmă, erau trasate şi liniile tranşeelor japoneze. Zvonariov fu mirat, văzând, cât de mult se apropiaseră acestea de forturile 2 şi 3. Era evident că desfăşurarea atacului pe etape al fortăreţei progresa cu iuţeală.

Sosirea colonelului Grigorenko, şeful inginerilor fortăreţei, îl distrase de la contemplarea planurilor şi hărţilor. Colonelul spuse că fusese trimis de Kondratenko ca să-i ţină locul.

— Domnilor, vă rog să vă aşezaţi, îi invită Nadein pe cei de faţă şi luă loc la masă.

Generalul era în mundirul său din alte vremuri, cu două rânduri paralele de nasturi de aramă; barbă albă, lungă, îi dădea înfăţişarea unui proroc din biblie.

Alături de Nadein, se aşezară Grigorenko şi Raşevski; pe urmă, şeful statului-major, Stepanov, iar după el, în ordinea gradelor, ceilalţi ofiţeri. Locul lui Zvonariov era tocmai la capătul celălalt al mesei.

— Aji, trebuie să discutăm cheştiunea contracarării înaintării japoneje, cu ajutorul galeriilor de mină, fonfăi Nadein. Serghei Alexşandrovişi, vă rog, aveşi cuvântul.

Raşevski se apropie de hartă şi, îşi expuse planul în câteva cuvinte:

— Japonezii au ajuns atât de aproape de fortul numărul doi, încât, desigur că zilele acestea vor începe săpăturile pentru minarea zidului de contraescarpă al fortului. Aceste săpături pot fi combătute numai cu ajutorul lucrărilor de

contraminare. Lucrările trebuie începute imediat. Din păcate, avem foarte puţini pioneri bine instruiţi.

— Excelenţă, îmi permiteţi? ceru cuvântul Zvonariov.

Toţi cei de faţă se întoarseră spre el. Grigorenko îşi îngustă ochii, privindu-l de sus. Ceilalţi ofiţeri se uitau la el mai mult miraţi, decât cu ostilitate. Numai Raşevski îi zâmbi prietenos, căutând să-i dea curaj.

— La noi, la Zaliternaia, sunt soldaţi care cunosc lucrările de minare. S-au oferit voluntari pentru săpături. Poate că şi în alte unităţi sunt cunoscători în asemenea lucrări. Trebuie numai să se facă apel la cei ce vor să lucreze în această direcţie.

— Au să protesteze comandanţii. Toţi au nevoie de astfel de soldaţi, căci ei, de obicei, sapă cu multă pricepere tranşee, construiesc adăposturi şi, în general, se disting prin iscusinţa şi iniţiativa lor, obiectă Bulganov.

Raşevski îl sprijini însă pe Zvonariov.

— Propunerea praporşcikului este excelentă! Sunt convins că generalul Kondratenko va fi de acord cu ea.

— Şi apoi nici nu prea avem uneltele necesare în acest scop, stărui Reazanov.

— Procur eu tot ce trebuie, se oferi Grigorenko. De un singur lucru mă tem: că voluntarii, foşti mineri, nu vor fi întotdeauna şi buni pioneri, aşa cum crede praporşcikul. De altfel, nu înţeleg de ce a fost chemat la consfătuirea noastră; e ofiţer de artilerie, şi are studii de inginer mecanic, aşa că nu prea văd cum s-ar putea pricepe şi la lucrările de minare.

— Serghei Vladimirovici şi-a dovedit priceperea la construcţiile de forturi şi de amplasamente şi este personal cunoscut de generalul Kondratenko, explică Raşevski.

— Ei, dacă este un protejat chiar al comandantului apărării terestre, eu, firește, nu voi îndrăzni să fac obiecţiuni în ceea ce priveşte înţeleptele ordine ale excelenţei sale, replică Grigorenko, ironic, îngustându-şi din

nou ochii îndreptaţi asupra lui Zvonariov, cu aceeaşi expresie dispreţuitoare.

Discutară şi alte câteva chestiuni de amănunt, după care generalul declară şedinţa închisă.

— Serghei Vladimirovici, mergem împreună cu căpitanul Reazanov la fortul 2, îl vesti Raşevski pe praporşcik. Nu-i da atenţie lui Grigorenko. Are un caracter nesuferit. Totdeauna e gata să ia peste picior ofiţerii inferiori.

Ieşind din adăpost, Zvonariov dădu cu ochii de un soldat cu un picior de lemn, cu paspoal roşu la şapcă şi cu un rând întreg de cruci şi de medalii pe piept. Era mecanicul care îl ajutase să aducă ultima garnitură de tren de la Nangalin la Arthur.

— Noroc, unchiaşule, îl salută praporşcikul.

— Să trăiţi, înălţimea voastră, răspunse grav bătrânul care, pesemne că nu-l recunoscuse.

— Nu mă mai cunoşti? Ai uitat că am venit împreună, cu locomotiva, de la Nangalin, la 14 mai?

— A, dumneavoastră sunteţi! se bucură bătrânul. Vă uitasem cu totul, şi apoi, atunci parcă arătaţi ceva mai în vârstă.

— Ce faci aici? îl întrebă praporşcikul.

— Slujesc pe lângă excelenţa sa, domnul ghinărar Mitrofan Alexandrovici Nadein, răspunse mândru bătrânul. Am luptat amândoi la Sevastopol, pe bastionul patru. Dumnealui era încă ilev feldvebel, apoi, praporşcik, iar acu, uite, a ajuns ghinărar în toată legea.

— Bine, dar dumneata, de ce rămâi în urmă cu gradele?

— Ba pare-mi-se că merg chiar îndărăt. Iaca, am avut şi eu două picioare, şi acu, am rămas cu unu singur; celălalt l-am pierdut într-o deraiere.

Curând după aceea, Raşevski, Reazanov şi Zvonariov păşeau pe drumul ce ducea spre fortul 2. Încet, încet, cerul se însenina; norii se răreau, se ridicau tot mai sus; deodată se ivi soarele. Umeziţi de ceaţă şi de ploaie copăceii de lângă drum sclipeau. Schimbul de împuşcături se înteţise.

Dinspre port, vuiau greu tunurile navale de 12 ţoli ale cuirasatelor.

— Tirul se intensifică, observă Zvonariov. Din fericire nu explodează toate proiectilele japoneze. Noi le adunăm şi le trimitem la arsenal; acolo sunt încărcate din nou şi apoi zvârlite înapoi, la japonezi, căci tunurile japoneze sunt ghintuite invers.

Trecură de masivul Skalistâi şi ajunseră în sfârşit la zidul chinezesc. Japonezii îi recunoscură numaidecât, după mantalele lor cenuşii, după nasturii şi epoleţii sclipitori. Gloanţele începură să ţiuie. Fără să vrea, praporşcikul iuţi pasul. Raşevski continua să-i explice calm lui Reazanov planul lucrărilor de minare. Nici căpitanul nu dădea vreun semn de tulburare. Ruşinat de nervozitatea lui, Zvonariov se opri, aşteptându-i.

— Serghei Vladimirovici, nu-i cazul să te opreşti. Aici oferi o ţintă admirabilă inamicului, îi spuse Raşevski. Domnilor, grăbiţi pasul; să nu sfidăm soarta.

Se adăpostiră repede tustrei după parapetul zidului chinezesc, care împreună cu sacii puşi deasupra se ridica aproape la un stânjen şi jumătate înălţime, ferind complet de vedere şi de gloanţe. De-a lungul zidului fuseseră săpate adânc în pământ adăposturi pentru trăgători, la uşiţele cărora duceau mai multe trepte întărite cu scânduri.

Luând-o de-a lungul zidului, cei trei ofiţeri ajunseră la fortul 2. Privit pe plan, acesta arăta ca un pentagon neregulat, aşezat pe un boţ de deal. Frontul lui era îndreptat spre nord-est, laturile spre est şi nord, iar partea posterioară, aşa numitele faces de gorge, sau, simplu, gorge, spre zidul chinezesc. Fortul era înconjurat din toate părţile de şanţuri adânci de aproape trei stânjeni, săpate în stâncă. Aceste şanţuri puteau fi bătute cu focuri trase dintr-o caponieră de beton, construită ad-hoc. De la ea, de-a lungul taluzului exterior al şanţului, trecea o galerie de contraescarpă care, prin poternă – un coridor subteran betonat – se unea cu partea posterioară a fortului şi cu

cazarma construită din beton, cu două încăperi suprapuse, unde se adăposteau cele două companii de tiraliori care alcătuiau garnizoana fortului.

Pentru a intra în fort, trebuia să treci peste un pod de lemn, pus peste şanţ cu vreun stânjen şi jumătate mai jos de nivelul solului, la care ducea o scăricică portativă.

— Vă rog să nu vă opriţi prea mult aici. Coborârea spre pod este expusă focurilor de mitralieră şi de puşcă din reduta 1, îşi preveni Raşevski însoţitorii.

Pe neaşteptate, ca pentru a-i confirma spusele, prin văzduh începură să ţiuie iar gloanţele. Cei trei ofiţeri se dădură repede îndărăt, aşteptând să înceteze tirul.

— Ne-au observat. Acum au să ne pândească; fără risc, n-ai cum să ajungi pe pod, spuse posomorât Raşevski.

— Hop! strigă ghiduş Zvonariov şi sări din fugă drept pe pod, fără să pună piciorul pe scară. Mai multe gloanţe ţiuiră alături de el.

— Teafăr? strigă de sus Raşevski.

— Da.

— Din păcate, nu-ţi putem urma pilda, regretă Raşevski. La vârsta noastră nu mai merg asemenea sărituri.

— Praporşcikule, du-te la cazarmă şi spune să vină încoace vreo cinci oameni cu scuturi de fier portative. Ne vom adăposti după ele şi vom trece, hotărî Reazanov.

Zvonariov străbătu podul, intră pe poarta boltită a cazărmii şi transmise celui dintâi ostaş întâlnit în cale ordinul căpitanului.

După câteva clipe, soldaţii, cu scuturi mari în mâini, ieşiră pe pod şi se postară pe scară.

Observându-le manevra, japonezii înteţiră focul. Gloanţele izbeau răsunător în fier. Raşevski şi Reazanov coborâră repede şi totul se sfârşi cu bine.

— Faceţi chiar la noapte o trecere ascunsă spre pod şi camuflaţi-o cu saci, ordonă Raşevski.

Ofiţerii se îndreptară spre caponiera dinapoi. Din ambrazurile ei ieşeau ţevile subţiri ale tunurilor navale, de

calibru mic, destinate flancării şanţului posterior.

Intrară în cazarmă. De-a lungul peretelui se întindeau paturi de lemn suprapuse. Aerul din încăpere era stătut şi îmbâcsit de fum. Subofiţerul de serviciu comandă „la rând drepţi” şi se repezi să dea raportul.

— Nu-i nevoie, îl opri locotenent-colonelul.

Străbătură cazarma şi coborâră jos, în poternă. Acolo era umezeală şi întuneric. Undeva înainte, licărea o gazorniţă, luminând slab nişte trepte care duceau în jos.

— Aici nu e greu să-ţi frângi gâtul, observă Zvonariov. Trebuie să se amenajeze o pantă uşoară, netedă, fără trepte, şi să se pună o lumină mai puternică.

— Sunt multe de făcut, Serghei Vladimirovici, dar n-avem nici materiale, nici timp, obiectă Raşevski.

— Mă ofer să fac proiectul pentru amenajarea pantei şi pentru instalarea luminii electrice în fort. Cu acest prilej, amplasăm şi un proiector, propuse Zvonariov. Cablu au să ne dea marinarii.

Străbătură galeria lungă, îngustă a contraescarpei, slab luminată doar prin ferestruicile lăsate pentru trăgători şi ajunseră în sfârşit în caponieră.

La apariţia lor, tiraliorii săriră în picioare.

Raşevski le răspunse la salut şi se îndreptă spre firidele aflate în peretele de beton, în care urma să se sape galeriile de minare în spre inamic.

— Spargem peretele şi săpăm galeria drept înainte, în direcţia japonezilor. Lucrăm cu hârleţe şi cu târnăcoape, iar în stâncă, scobim cu barosul şi cu dalta, îi explică cu de-amănuntul locotenent-colonelul lui Zvonariov.

Raşevski şi praporşcikul se pregătiră să pornească înapoi. Înainte de plecare, Zvonariov voi să cerceteze incinta interioară a fortului, împrejmuită de valuri înalte de doi stânjeni. La colţurile ei erau amenajate platforme pentru tunurile de contraasalt, în mod obişnuit ascunse în adăposturile de sub parapete. Solul stâncos al curţii fusese doar nivelat cu un strat de pământ; din spate, curtea era

dominată de o barbetă118 joasă de pământ aceasta constituind o poziţie de rezervă în interiorul fortului. Pe parapete vegheau mai multe santinele, iar tunarii şedeau la posturi, lângă tunuri.

Praporşcikul se urcă pe o platformă pentru tunurile de contraasalt şi privi cu băgare de seamă afară. Liniile tranşeelor japoneze se vedeau drept în faţa fortului, chiar lângă obstacolele de sârmă ghimpată. De la ele porneau şanţuri de comunicaţii, îndepărtându-se în zig-zag. La dreapta, dincolo de bateria B, se întindea albastrul mării; spre stânga, jos, şerpuia terasamentul liniei ferate amenajat pentru apărare. Deasupra lui, se înălţa masivul stâncos, dominat de fortul 3.

— Înălţimea-voastră, aţi face bine să vă pitiţi, îl sfătui pe Zvonariov o santinelă. Doamne fereşte de ceasul rău, să nu vă atingă blegul de japonez.

Ca pentru a-i confirma temerile, un mic proiectil sosi în zbor, sfârâind ca aripile unei vrăbii, căzu în incintă şi explodă detunând stins.

Praporşcikul se întoarse în camera lui Reazanov. Raşevski stătea de vorbă la un pahar de ceai cu căpitanul şi cu doi tineri ofiţeri.

— Serghei Vladimirovici, să vă fac cunoştinţă: viitorii dumitale tovarăşi în războiul subteran, praporşcikul Berg şi porucikul Debogori-Mokrievici.

Blond-roşcat, rumen, neamţ de origină, Berg se ridică prietenos în întâmpinarea noului venit. Porucikul îşi scutură uşor capul lăţos şi se mărgini să-i strângă mâna. Nu-i plăcu din capul locului lui Zvonariov, din pricina felului său de a se purta, a glasului său monoton, scârţâitor, şi a vorbei lui neplăcute, peltice. Se înţeleseră să înceapă săparea galeriilor de minare chiar de a doua zi.

— În cazul acesta, mâine am să mă duc în port, la marinari. Voi încerca să stau de vorbă chiar cu amiralul Grigorovici. Cu ajutorul lui Belîi şi al lui Kondratenko, sper să fac rost de o caldarină, 119 de un dinam şi de aparatajul

electric necesar, hotărî Zvonariov, ridicându-se de la masă o dată cu Raşevski.

Trecură cu bine peste pod şi se îndreptară de-a lungul zidului chinezesc, spre bateria B.

Străbătând aproape o verstă, cei doi ofiţeri ajunseră la luneta Kuropatkin unde era amplasată o baterie de mortiere de câmp, de 6 ţoli. Piesele stăteau complet descoperite, în dosul parapetelor insuficient înălţate.

— E pur şi simplu o crimă să se amplaseze astfel o baterie de mortiere! observă indignat Zvonariov. Era greu să fie deplasată cu vreo douăzeci de stânjeni mai înapoi, să se îngroape piesele adânc în pământ şi să se tragă maximum de profit din traiectoria curbă a mortierelor?

— Nu cumva ai intenţia să muţi şi această baterie, aşa cum ai făcut cu Sapiornaia? zâmbi Raşevski.

— Sunt gata s-o fac imediat, răspunse praporşcikul cu înflăcărare.

— Păcat că ai venit aşa de târziu la Arthur. Acum un an, aici nu se construise încă nimic. Atunci, talentele dumitale în materie de fortificaţii s-ar fi desfăşurat în voie, glumi Raşevski. Aproape toată fortăreaţa ar necesita, însă, transformări şi bineînţeles că acum lucrul acesta e imposibil.

Se despărţiră dincolo de luneta Kuropatkin.

A doua zi, pe o ploaie torenţială, praporşcikul străbătea Arthur-ul îndreptându-se spre Comandamentul Artileriei. Perdeaua ploii ascundea oraşul şi zona portului de vederea japonezilor, stânjenindu-le tirul. Revărsându-se de pe coastele sopcilor din jurul oraşului, puhoaiele de apă se năpustiră spre port, inundând trotuarele şi caldarâmul. Ferindu-se pe cât putea de ploaie, Zvonariov trecu pe la Spitalul Unit. Ajuns în dreptul clădirii lungi, fără etaj, intră în vestibul şi întrebă de Varia. Fu nevoit s-o aştepte destul de mult.

În sfârşit apăru. Cumplit de obosită, Varia căsca mereu.

— N-am dormit două nopţi, explică ea. Numeroşi grav răniţi de la alte spitale au fost mutaţi la noi; se fac mereu operaţii şi pansamente. Distribui îndată medicamentele şi plecăm. Aşteaptă-mă.

După un sfert de oră, ieşiră împreună din spital.

— Să trecem pe te Spitalul împărăteasa Maria, să vedem ce face Saharov, propuse Varia. O să se bucure.

Străbătură piaţa şi ajunseră la o clădire vastă, cu etaj, în stil gotic, având o mare cruce roşie pe faţada principală. Varia îl conduse pe Zvonariov într-un salon încăpător, luminos, în care se aflau patru bolnavi. Printre aceştia era Saharov. Căpitanul era vizibil tras la faţă. Obrajii lui galbeni fuseseră năpădiţi de peria deasă a bărbii încărunţite. Ochii întunecaţi, adânc căzuţi în orbite, sclipeau febril.

— Îmi pare foarte bine că vă văd, spuse cu însufleţire Saharov. Nu vă dau mâna ca să nu vă molipsiţi. Ce drăguţ din partea dumneavoastră să vizitaţi un bătrân bolnav!

— Sunteţi trecut la regim? întrebă Varia, cu un ton deodată doctoral. În tratamentul febrei tifoide esenţialul e respectarea riguroasă a regimului. Numai astfel poate fi susţinut organismul.

— Deocamdată, organismul meu e rezistent, cu excepţia inimii. Ea s-a uzat înainte de vreme.

Varia luă foaia de observaţii, examină curba temperaturii şi însemnările care indicau tratamentul administrat. Saharov îi privea iscoditor expresia feţei.

— După cât înţeleg, totul merge perfect normal; până şi tonicele pentru cord vi se prescriu în doze moderate; prin urmare, nu sunt absolut necesare, spuse fata, surprinzând privirea căpitanului.

Bolnavul se însenină:

— Mi s-a spus că am febră tifoidă într-o formă foarte uşoară; poate că o să reziste şi inima.

— Nu mă îndoiesc nici o clipă de aceasta. V-am adus puţină dulceaţă de coarnă.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru atenţie, răspunse bolnavul adânc mişcat. Ce mai e nou pe front?

Zvonariov îi relată situaţia din forturi şi ceea ce avea de gând să facă.

— Cablu electric există la marinari, în port. Nu de mult, chiar eu le-am vândut cablul pe care l-am găsit în depozitele lui Tifontai. Vă scriu îndată un bileţel pentru Grigorovici. Ca vechi prieten, e dator să-l ajute pe prietenul meu.

La despărţire, Zvonariov strânse mâna uscată, fierbinte a bolnavului, iar Varia îi făgădui că-l va vizita în fiecare zi.

— Nu ştiu cum şi în ce fel voi putea, după ce mă voi însănătoşi, să vă dovedesc amândurora recunoştinţa mea! În orice caz, vă rămân dator cu un cadou de nuntă! promise Saharov.

— Vai, ce vorbiţi! Noi nici nu ne gândim la aşa ceva, răspunse fata, şi pentru ea şi pentru praporşcik.

— Ei, dacă nu vă gândiţi acum, o să vă gândiţi în curând. Ochiul altuia vede mai bine. Te rog, draga mea Varia (îmi îngădui să-ţi spun astfel?) să treci pe la biroul lui Tifontai – aproape de aici, drept înainte, lângă moară, şi să predai bileţelul ăsta unui chinez domnul Şu. El este principalul meu om de încredere, atâta timp cât sunt imobilizat de boală, o rugă căpitanul.

— Cu multă plăcere; trec imediat pe acolo, răspunse fata.

— Medicii spun că starea lui Saharov e foarte gravă. Inima lui nu mai e bună de nimic, îi şopti ea lui Zvonariov, după ce ieşiră amândoi din salon. Interesant, ce o fi scris. Fata despături biletul.

O dezamăgire adâncă i se întipări pe obraz. Pe hârtie erau aşternute câteva rânduiri cu caractere chinezeşti.

— Ar trebui să rugăm pe cineva să ne citească, spuse ea.

— Atâta mai lipseşte! o struni Zvonariov, luând biletul şi vârându-l în buzunar.

Domnul Şu, un chinez în vârstă, purta costum european şi ochelari în ramă rotundă de baga. Nespus de politicos, le

făcu cunoscut că toate dispoziţiile lui Saharov vor fi executate de îndată.

— Dar ce anume scrie? Am vrut să descifrez şi eu aceste semne şi n-am putut! spuse Varia zâmbind.

— Domnul Saharov are anumite intenţii pe care doreşte să le ţină în secret şi de aceea a făcut uz de scrierea noastră chinezească, mai ales că anumite lucruri vă privesc direct pe dumneavoastră, răspunse chinezul.

— Ce anume? Spune, te rog! Vasili Vasilievici n-o să afle niciodată! îl rugă Varia.

— E un lucru foarte delicat aşa că n-am dreptul să vă destăinui nimic, cu toată dorinţa mea fierbinte de a vă satisface rugămintea, o refuză Şu.

Cerul se înseninase. Ca de obicei japonezii începură să tragă asupra oraşului şi portului. Obuzele cădeau la poalele colinei Zolotaia. Bateriile de pe Tigrovka şi cuirasatele ripostară, deschizând şi ele focul. Uneori, canonada era atât de intensă încât oamenii abia se mai auzeau unii pe alţii.

— Azi, nu mi-e dat să mă duc acasă, spuse Varia oftând. Bubuiturile de pe Zolotaia n-o să mă lase o clipă să dorm. Hai cu mine până la şcoala Puşkin. Acolo, o să mă odihnesc la subsol.

Se despărţiră în dreptul şcolii Puşkin. Zvonariov îi făgădui Varei să treacă pe la ea când se va întoarce la Zaliternaia şi se duse la amiralul Grigorovici.

Comandantul Bazei Navale era acasă. În numele lui Kondratenko, Zvonariov îi expuse rugămintea sa.

— Asta-i culmea! Voi, cei de la uscat, ne înjuraţi de zor pe noi, marinarii, şi de câte ori aveţi nevoie tot la noi alergaţi! N-am cablu electric. Aşa să-i spui generalului! încheie amiralul, lovind cu palma în masă.

Zvonariov îşi aduse aminte de biletul lui Saharov şi i-l întinse.

— A, cum o mai duce simpaticul Vasili Vasilievici? A avut ghinion, bietul de el. O să-i fac neapărat o vizită la spital, spuse amiralul, schimbând tonul de îndată.

Praporşcikul îi relată amănunţit tot ce ştia.

— Păcat, păcat! Un om atât de cumsecade şi, iată că poate fi răpus de febră tifoidă… Cât cablu îţi trebuie, şi din care anume? Vă ajut pentru ultima oară, şi numai pentru a satisface rugămintea lui Vasili Vasilievici.

Zvonariov îi întinse lista de materialele necesare, pe care o pregătise din timp. Fără s-o citească, Grigorovici puse pe ea rezoluţia prin care aprobă să se elibereze tot ce se cerea. Bucuros de succesul său, praporşcikul se grăbi să plece.

În zona aceea era linişte, şi Zvonariov se odihnea, după bubuiturile şi zgomotele obişnuite de pe liniile înaintate. Elektriceski Utios care, la începutul războiului, fusese cea mai activă baterie a Arthur-ului, se afla acum într-o poziţie liniştită din zona interioară, şi numai ţevile tunurilor ridicate în direcţia frontului terestru, aminteau de război.

Bateria era ticsită de soldaţi convalescenţi din toate regimentele. Se zăreau şi scurtele matrozilor de pe cuirasatul Peresvet, care deserveau tunurile.

În pavilionul ofiţerilor, Zvonariov dădu de noul comandant al Utios-ului, căpitanul Nikolai Nikolaevici Andreev. Înalt, spătos, cu barba despărţită în două, ca a lui Skobelev120 el ar fi avut un aspect prezentabil, dacă în urma unui şoc puternic pe care îl suferise nu i-ar fi tremurat necontenit capul şi mâinile. Împreună cu el se aflau comandantul matrozilor, locotenentul Liubimov, un tânăr robust, cu păr castaniu, Zorin, medicul subaltern al artileriei de fortificaţii şi sora Varei, Katia. Luau masa cu toţii. Katia făcea oficiile de gazdă.

Invitat să se aşeze şi el la masă, Zvonariov refuză mulţumind, şi se duse împreună cu Katia să-şi caute geamantanele. Abia îşi mai recunoscu fosta lui cameră. Curăţică, tapetată din nou, frumos aranjată, ea fusese transformată într-o fermecătoare odăiţă feciorelnică. Katia îi examina rufele.

— Le cârpesc îndată, rosti ea, punând mâna pe ac.

Stânjenit, Zvonariov îi mulţumi şi-i refuză serviciul.

— Fleacuri! Cred, că Varia te-a dezbărat de mult de convenţionalismul reprezentat prin codul manierelor elegante. Ea nu prea îl respecta nici înainte, dar acum, cu atât mai mult nu se sinchiseşte de nimic. Ai văzut-o de curând?

Praporşcikul îi spuse că o întâlnise în dimineaţa aceea.

— Înainte de a te cunoaşte pe dumneata, nu-i plăcea nimeni; dumneata i-ai cucerit îndată inima aspră. Acum, nu se mai interesează decât de dumneata şi de chirurgie. Nu ştiu, dacă există reciprocitate de sentimente; dacă nu, trebuie să-mi compătimesc surioara zburdalnică, dar şi foarte simpatică.

— Suntem foarte buni prieteni…

Katia îl privi cu atenţie şi zâmbi abia perceptibil.

Zvonariov asistă la o scenă ciudată care se petrecea în faţa cazărmii. Vreo douăzeci de ostaşi răniţi şi pansaţi stăteau înşiraţi sub arme. Unul se sprijinea în cârjă cu braţul drept şi ţinea arma pe umărul stâng; altul ţinea arma pe umărul drept, deoarece braţul stâng, pansat, îi era atârnat de gât; un al treilea, cu tot capul bandajat, îl apleca într-o parte, ca să nu-l atingă arma. Încă unul, la margine, ţinea arma pe umăr, eu ambele mâini pansate. Cij se plimba prin faţa celor pedepsiţi şi, înjurându-i trivial le îndrepta ţinuta, lovindu-i cu pumnii ba în pântec, ba în fălci.

— Am să fac din voi oameni! Dacă asta nu-i de ajuns o să fiţi bătuţi cu vergile şi trimişi în linia întâia, ăi care mai staţi pe picioare! feldvebel, cine mai e scris pe lista de pedepsiţi? îl întrebă pe Nazarenko care alergă spre el în trap mărunt.

Feldvebelul scoase din manşetă o hârtie şi citi mai multe nume.

— Să stea toţi zece ceasuri, iar ticăloşii ăştia, să fie bătuţi, unul da şi unul nu, ordonă Cij, îndepărtându-se.

Câţiva matrozi urmăreau posomorâţi această scenă, de la distanţă. Liubimov se apropie de Zvonariov, îl luă de braţ şi-l trase de o parte.

— Am impresia că Cij e un dement, un maniac sadic care urăşte soldaţii. Ăsta nu sfârşeşte bine. Într-o zi au să-i facă de petrecanie, dacă nu schilozii aceştia, atunci, matrozii mei.

— Nu cred că asta ar întrista pe cineva.

— E adevărat; dar ar urma procese, condamnări la împuşcare, ceea ce ar putea stârni noi răzvrătiri, cu care prilej cine ştie dacă n-am păţi-o şi noi.

Praporşcikul îi făgădui să aducă totul la cunoştinţa superiorilor de la Comandamentul Artileriei. În clipa aceea nevasta feldvebelului Nazarenko, mama Şurei, se apropie de el şi făcu o plecăciune adâncă.

— Viu la dumneavoastră, Serghei Vladimirovici, să vă spun durerea mea, zise ea.

— Bună ziua, Savişna; ce mai faci?

— Fac umbră pământului degeaba. Vreau să vă întreb de fetiţa mea; ce mai e cu ea? Trăieşte, e sănătoasă? În mintea asta a mea, o blestem, dar tot mă doare inima. Doar un singur copil am şi eu pe lume…

— Trăieşte. E bine; ieri, a fost la Zaliternaia.

— Şi nu-şi bagă minţile în cap, nu-l părăseşte pe afurisitul ăla? I-a sucit capul, năroada de ea, a făcut-o de râs, şi apoi, o să-i dea cu piciorul. Cine o s-o mai ia aşa? Câteodată, îmi zic că mai bine aş vedea-o moartă, oftă Savişna. Totuşi, dacă o mai întâlniţi, spuneţi-i că maica sa o binecuvântează.

Luându-şi rămas bun de la Savişna, Zvonariov se îndreptă pe cheiu, spre Tabăra Artileriei. La Comandament, îl găsi pe Tahatelov. Aflând că puteau să capete cablu electric din port, Tahatelov sări în sus de bucurie.

— Mare şmecher, praporşcikul nostru! Băiatul ăsta vrăjeşte pe cine vrea, şi-i merge! Nu mă mir că a învârtit-o pe deget şi pe Varia, râdea colonelul.

— Aş, mare scofală! Să suceşti capul unei fetişcane toante! spuse Belîi. E mult mai greu să faci rost de cablu! Te rog să treci pe la noi, urmă el întorcându-se spre Zvonariov. Soţia mea dorea să te vadă, adăugă el, schimbând tonul.

Maria Fominişna îl întrebă pe praporşcik înainte de toate unde era Varia, şi de ce nu venise atâta vreme acasă. Tânărul se grăbi s-o liniştească, spunându-i ceea ce ştia despre Varia, ca şi despre sora sa, Katia.

— În privinţa Katiei, nu-mi fac nici o grijă, nu-i ea fată să se ţină de prostii; despre Varvara, însă, nimeni nu poate ghici ce-o să-i mai treacă prin cap. Cel puţin, îţi aduce mâncare?

Zvonariov îi mulţumi pentru grijă.

— O să-ţi îndulcim traiul cum putem, atâta vreme cât mai avem şi noi cu ce. Bărbatul meu te consideră unul dintre cei mai buni ofiţeri de artilerie. Dacă o vezi pe Varia, spune-i să vină mâine neapărat acasă; îmi închipui ce murdară e! Să aducă şi băieţaşul.

Zvonariov îşi luă rămas bun şi plecă. Se însera. Bombardamentul încetase, şi praporşcikul ajunse repede la statul-major al lui Kondratenko.

Acolo îi găsi pe locotenenţii-colonei Raişevski, Naumenko şi Butusov, delectându-se cu ceaiuri. Praporşcikul fu tratat îndată şi el cu un ceai, cu lămâie, pe atunci o raritate în Arthur. Zvonariov îi raportă lui Raşevski ce izbutise să obţină.

— Bine te mai pricepi să-i iei pe superiori. Grigorovici e stană de piatră – totuşi l-ai înduplecat şi pe el, îl lăudă Raşevski.

Zvonariov povesti despre efectul magic al bileţelului lui Saharov. Convivii lui râseră zgomotos.

— Corb la corb nu-şi scoate ochii. O mână spală pe alta, rostiră Naumenko şi Butusov, într-un glas, ca înţeleşi.

— Arta de a păstra bunele relaţii este cea mai valoroasă însuşire a caracterului omenesc, observă Naumenko.

— Roman Isidorovici e un model în privinţa asta. Numai el e în stare să se afle în cele mai bune raporturi chiar şi cu generalii noştri din Arthur, care se duşmănesc între ei.

— Principalul este că el şi-a câştigat simpatia Varei Alexeevna, fără să fie slugarnic faţă de ea, păstrându-şi întreaga demnitate, spuse Butusov. Pe vremuri, am fost

împreună cu Stessel în regimentul de grenadieri, Rostov. Eu eram prapor, iar el, porucik. Nici atunci nu excela ca inteligenţă, dar era un ofiţer de front foarte bun, un bun dansator, băiat de viaţă şi nu se dădea în lături nici de la un pahar de vin. În acelaşi regiment era şi tatăl Varei Alexeevna, căpitanul Ievlev. Abia la 50 de ani, luase cu greu gradul de căpitan. În schimb avea şase feţe. Una dintre ele era Vera Alexeevna.

— Şi ce a atras-o la Stessel? întrebă Naumenko.

— Doar n-avea să rămână toată viaţa piatră în casă! Era o fată inteligentă şi energică. A tatonat la iuţeală caracterul viitorului ei soţ şi a hotărât să-i facă ea o carieră. L-a tot pisat să se prezinte la examenul de admitere în Academia Marelui Stat-Major, iar el s-a prezentat de trei ori şi de trei ori a căzut cu succes. Atunci, după sfatul lui Kuropatkin, cu care era prieten din copilărie, Stessel a cerut să fie mutat în Extremul Orient. Aici, serviciul era mai uşor, şi avea mai multe posibilităţi de avansare. Ei, şi aşa Stessel a făcut carieră cu ajutorul nevestii. L-a însoţit în China (era găzduită la comandamentul lui Linevici) şi cu ajutorul ei consortul a căpătat crucea Sfântul Gheorghe şi gradul de general.

— Vă mai amintiţi când a trecut pe-aici Kuropatkin în 1903? Se întorcea din Japonia. A fost primit cu surle şi trâmbiţe, spuse Raşevski. Atunci, cu prilejul manevrelor, Fok trebuia să atace Arthur-ul, iar Stessel să-l apere. Fok a fost declarat învins, iar Stessel, pentru merite deosebite în serviciu, a fost avansat la gradul de general-locotenent. Bineînţeles, nici asta nu s-a făcut fără concursul Verei Alexeevna.

— E bine să fii sprijinit de o asemenea nevastă, spuse Naumenko zâmbind.

— Stessel este însă uneori de altă părere. A încercat, şi nu numai odată, să se scuture, dar ea l-a ţinut bine în frâu, zâmbi şi Butusov.

— Oricât de straniu ar fi, dar, fără îndoială, soarta Arthur-ului depinde de capriciul unei femei, care deşi nu e proastă, totuşi e femeie, şi ca atare nu se pricepe câtuşi de puţin în chestiuni militare, rosti Raşevski, îngândurat.

— Atât timp, cât cămara ei nu s-a golit, nu va stărui asupra capitulării. Acum adună bănet, nu glumă, vânzându-şi vitele cu preţuiri uluitoare, completă Butusov.

— Trebuie să fim gata pentru orice eventualitate. Nimeni nu ştie ce-i poate trece prin cap doamnei Stessel, adăugă Raşevski ironic.

— Singura noastră nădejde este Roman Isidorovici. La momentul oportun, el va şti să-şi spună cuvântul în faţa lui Stessel şi a nevestei acestuia, îşi dădu cu părerea Naumenko.

Ordonanţa intră şi spuse că erau chemaţi în cealaltă parte a casei, de Kondratenko.

Odihnit, generalul le strânse mâinile prietenos şi ascultă raportul lui Raşevski. După ce aprobă măsurile luate în vederea săpării galeriilor de minare şi făcu mai multe observaţii, Kondratenko trecu la subiectele din viaţa Arthur-ului.

— Azi, am stat de vorbă cu Anatoli Mihailovici. M-a asigurat, s-a jurat că în cursul lunii octombrie, Kuropatkin va trece neapărat la ofensivă, şi Arthur-ul va fi depresurat în noiembrie, cel mai târziu, la începutul lui decembrie. Escadra lui Rojestvenski a pornit în sfârşit de la Libava şi, prin urmare, va fi aici în ianuarie sau februarie. Atunci, vom avea superioritatea pe mare şi până în vara viitoare, războiul se va sfârşi, anunţă generalul.

— Prin urmare trebuie să ne aşteptăm la noi atacuri japoneze, conchise Naumenko.

— De ce? se miră Kondratenko:

— În primul rând, dacă este adevărat că Kuropatkin va trece la ofensivă, atunci va fi foarte firesc ca japonezii să depună toate eforturile pentru a cuceri Arthur-ul, spre a-şi face cât mai repede disponibilă armata de asediu; în al

doilea rând, asemenea informaţii transpiră de la comandamentul regiunii, ori de câte ori se primesc ştiri despre creşterea efectivelor armatei de asediu.

— Se prea poate să ai dreptate, Evgheni Nikolaevici, se declară de acord Raişevski. În ceea ce mă priveşte, nu cred în succesul lui Kuropatkin. După Tiurentcen, Vafangou şi Liaoian, e greu să se conteze pe o victorie rapidă. Poate că armata din Manciuria va izbuti să treacă la ofensivă spre primăvară, dar nu prea cred că Arthur-ul să reziste până atunci.

— Serghei Alexandrovici, sunteţi prea pesimist! Ofensiva lui Kuropatkin îi va sili fără doar şi poate pe japonezi să retragă de la Arthur o parte din forţe, ceea ce va face cu neputinţă reluarea atacurilor şi deci ne va permite să rezistăm până la primăvară. Tocmai în aceasta constă colaborarea între o armată de operaţii şi o fortăreaţă, stărui Kondratenko.

— Rezistăm până la primăvară, numai dacă Vera Alexeevna se ţine bine şi nu capitulează, replică Naumenko în glumă.

— În Arthur se exagerează mult în ceea ce priveşte influenţa pe care o are madame Stessel asupra soţului ei. Mai departe de conferirea decoraţiilor nu merge, protestă generalul.

— Greşiţi nespus, Roman Isidorovici; am aflat recent, chiar de la Reis, că în iulie, când aţi plecat pe poziţiile de pe colinele Zelionâie, Vera Alexeevna v-a luat apărarea înaintea soţului ei, puse lucrurile la punct Naumenko.

— Toate acestea sunt pălăvrăgeli, pe care nici nu vreau să le ascult! încheie iritat Kondratenko şi se ridică.

Ofiţerii se grăbiră să se retragă. Zvonariov se duse la şcoala Puşkin. Se întunecase de-a binelea; fascicolele de lumină ale proiectoarelor japoneze lunecau pe crestele colinelor. Pe străzi începu obişnuitul du-te vino din toate nopţile, spre forturi şi înapoi.

Varia dormise toată ziua pe săturate şi acum, cu părul despletit, se plimba prin salonaş. Într-un colţ, Maria Petrovna şedea în balansoar, dând zor la lucrul de mână; Liolia se tolănise pe canapea, iar Olia cânta încetişor la pian.

— Mi-aţi împuiat urechile cu egalitatea în drepturi a femeilor, spuse aprinsă Varia. Vorba e, de ce trebuie să aştept până mă cere el în căsătorie, şi nu pot să-i propun eu să se însoare ou mine?

— Aceasta ar însemna o lipsă de pudoare din partea ta, obiectă Maria Petrovna. Cum te-ai simţi dacă ai fi refuzată? Lumea ar spune că i-ai sărit de gât şi el te-a respins.

— Ei şi? Dacă bărbaţilor nu le e ruşine atunci când sunt refuzaţi, nici eu n-am de ce să mă ruşinez, o ţinea morţiş Varia.

— Concret, ai de gând să-i faci lui Serioja Zvonariov o declaraţie de dragoste? precizã Olia.

— În orice caz n-o să-i sar de gât, aşa cum faci tu cu Boreiko.

— Varia, ce-i tonul acesta vulgar! Pur şi simplu, mi-e drag acest copil uriaş şi nu i-o ascund. Cândva poate că ne vom căsători; e însă posibil să ne şi despărţim, răspunse mica institutoare, căzând pe gânduri.

Cineva bătu la uşa de afară, întrerupându-le conversaţia. Varia dispăru repede în odaia de alături. Intră Boreiko cu un pachet în mâini.

— Salut cinstita adunare! Am făcut rost de nişte carne de măgar, şi iacătă, v-am adus-o, spuse el punând pachetul pe masă.

— Nu faci bine. Trebuia să te hrăneşti dumneata, protestă Maria Petrovna.

— Noi, pe poziţii, când şi când tragem cu tunul şi atât, pe când dumneavoastră, aici, în spatele frontului, trudiţi din greu; de aceea, trebuie să mâncaţi mai mult, stărui porucikul. Nu cumva a fost azi Zvonariov pe aici?

— Varia, unde e Serioja al tău? strigă Liolia spre camera alăturată.

— Nu-i al meu, mai mult decât al tău, răspunse Varia intrând în salon şi împletindu-şi coada din mers. A făgăduit că deseară trece pe aici de la comandament. Dar dumneavoastră, domnule Urs, de ce aţi dispărut de la baterie?

— A rămas acolo Jukovski. Pe mine m-a învoit în oraş.

— Ce noutăţi mai sunt, Boris Dmitrievici? întrebă Maria Petrovna.

— Să am iertare, încă n-am avut când să le ticluiesc, răspunse porucikul, netulburat.

— A, iată-l şi pe Serioja; vorbeşti de lup şi lupul la uşă! spuse Liolia şi, sărind de la locul ei, se duse să-i deschidă.

Boreiko se aşează alături de Olia, lângă pian. Ea deschise un caiet de note cu romanţe şi începu una din ele, atingând clapele cu o mână.

— Cântaţi ceva în doi, îi rugă Maria Petrovna. După o zi de muncă grea la spital, e atât de plăcut să asculţi un cântec.

Praporşcikul dădu mâna cu toată lumea şi se aşează pe canapea, între Varia şi Liolia. Olia luă câteva acorduri şi începu:

Nu mă ispiti-n zadar
Nu mă ispiti…

O secundă porucikul şi glasurile lor se îmbinară într-un duo reuşit.

Zvonariov asculta cu luare aminte. Lumina lămpii de pe pian cădea pe chipul îmbujorat de fericire al Oliei. Ea îşi privea pieziş, cu coada ochiului partenerul şi-i zâmbea. Boreiko nu-şi mai lua de la fată ochii plini de încântare. Se simţea că ei cânta unul pentru altul, că nu mai văd nimic în jurul lor.

Prima romanţă fu urmată de alta. Toată asistenţa, cu excepţia Varei, îi aplaudă zgomotos.

— Ei, destul! declară în sfârşit Olia şi, lăsând capacul se ridică de la pian. Acum să ne cânte altcineva, de pildă Varia.

Varia se aşează la pian şi începu să cânte, fredonând cu jumătate glas:

Să fie-aşa precum se spune, Că nu mai am de cântec parte?

— Ce tâmpenie! exclamă ea, oprindu-se. Şi când te gândeşti că sunt destui prostănaci cărora le place! Ei, Carmen – da: e cu totul altceva! şi fata începu să cânte cu antren Habanera. Degetele ei deveniră subit sprintene şi expresive; obrajii i se aprinseră, ochii îi scânteiau.

De nu ţi-s dragă, tu mi-eşti drag

De iubirea-mi să te temi!

— Serioja, ascultă şi ia aminte! rosti prompt şi sentenţios porucikul.

— Păi, de teama asta m-am ascuns în fortul doi, numai aşa am scăpat cu viaţă…

Varia îl săgetă cu privirea şi începu deodată să cânte Varşovianka.121

Maria Petrovna se uită cu îngrijorare la fereastră şi închise mai bine obloanele.

— Ei, Serioja, e timpul s-o luăm din loc, spuse Boreiko, ridicându-se.

— Servim ceaiul îndată. Mai înainte nu vă dăm drumul, protestă Olia, sculându-se şi ieşind din odaie; Varia plecă după ea.

După ce băură ceaiul, cei doi ofiţeri începură să se îmbrace, în clipa aceea, se auziră bătăi în uşă şi un glăscior sonor de copil strigă:

— Tanti Varia e aici?

— A, e Vasea. L-au trimis de la spital, după mine, ghici Varia şi se duse să deschidă.

— Doftorul şef Protopopov vă roagă să veniţi repede. Au adus doi răniţi rău şi nu-i nici o soră la chirurgie! vesti într-un suflet băiatul gâfâind de alergătură.

— Bine bine: viu, răspunse fata, oftând. Ai mâncat ceva? Şezi şi bea un ceai.

Maria Petrovna luă băieţelul sub aripa ei ocrotitoare; îi dădu o felie uriaşă de pâine pe care pusese dulceaţă şi-i turnă ceai.

Cinci minute după aceea, Varia, Boreiko şi Zvonariov mergeau pe străzile întunecate, poticnindu-se la fiece pas. În cele din urmă, ofiţerii luară fata la braţ şi o conduseră astfel până la spital. Vasea păşea grăbit după ei.

— Ei, la revedere, pe curând! spuse fata, strângând mâinile însoţitorilor săi. Ursoiule, pentru atitudinea dumitale amabilă de astăzi, îţi iert prea numeroasele păcate din trecut!

Praporşcikul se trezi din somn. Alături, pe un pat de campanie, sforăia Reazanov, un om neîngrijit şi cam fricos. Dinspre el venea un iz respingător de trup omenesc de mult nespălat, şi de aburi de votcă. Lângă fereastră, sforăiau înfundat Debogori Mokrievici şi comandantul secund al companiei de tiraliori, Karamâşev, un ofiţer destul de mărginit. Lampa, cu fitilul mult coborât, fila pe masă. Era întuneric şi frig. Din când în când de afară se auzeau bubuituri surde de tun sau, poate explozii de grenade.

Praporşcikul, care dormise îmbrăcat, se sculă şi ridică fitilul lămpii. Simţea o febră uşoară. În decursul celor nouă luni de război, se obişnuise cu primejdiile şi aproape că nu se mai gândea la ele. Îşi aduse aminte cum, la început, când se afla pe Elektriceski Utios, ori de câte ori se ivea escadra japoneză, un simţământ de frică i se strecura în suflet, paralizându-l, învălmăşindu-i gândurile. Încet, încet se deprinsese să se stăpânească. Acum, pentru întâia oară după atâta vreme îl năpădise o frică instinctivă, nelămurită, încercă să se scuture de acest simţământ apăsător, dar nu putu.

O presimţire? se întrebă; în aceeaşi clipă, însă, mintea lui trează protestă. Sunt obosit, nu mai rezistă nervii îşi zise el, dar, în aceeaşi clipă scoase de sub pernă o hârtiuţă şi, pe neaşteptate pentru el însuşi, începu să scrie un bileţel Varei: „Dragă Varenka, nu prea mă simt în apele mele. Mă

apasă ceva pe suflet. Mi-e teamă că voi fi ucis în curând. Dacă se întâmplă aşa ceva, să nu-ţi faci inimă rea. Eşti pentru mine cel mai apropiat om din Arthur, şi de aceea mă adresez dumitale într-o clipă de slăbiciune sufletească. Să nu plângi, chiar dacă, în treacăt fie zis, şi amazoanele şi valkiriile au voie s-o facă. Al dumitale, S. Cred, că e de-ajuns o singură literă. Ce zice Brunhielde?”

După ce scrise adresa, lipi plicul, îl vârî în mapa în care îşi păstra calculele şi schiţele, şi căzu pe gânduri. Pe masă, aşteptau proiectele neisprăvite ale galeriilor de minare. Trebuia să se apuce să lucreze.

De când se afla în fort, lumea lui exterioară se îngustase îngrozitor. Fortul începuse să-i pară o insulă izolată de restul lumii, înconjurată de o stihie duşmănoasă, de japonezi. Toate preocupările, convorbirile, gândurile, acţiunile se rezumau la ceea ce făceau japonezii, ori aveau de gând să facă, şi la contramăsurile care trebuiau luate. Arthur-ul, Elektriceski Utios, chiar şi Zaliternaia, deveniseră ceva îndepărtat, imperceptibil. Îşi amintea de Boreiko, de Varia, de institutoare ca de nişte fiinţe aflate la o mie de verste de fortul 2. Grijile, frământările lor nu-l mai interesau, întrucât nu erau legate de cele ce se petreceau acolo, în acea fortificaţie înaintată, încercuită din trei părţi şi mai mult încercată, a fortăreţei asediate.

Praporşcikul trasă îngrijit cu creionul galeriile de minare existente şi extinderea lor plănuită pentru viitor. Fu răpit de la această ocupaţie de vocea răguşită a lui Debogori Mokrievici care îl întrebă cât e ceasul.

— Cinci şi douăzeci, răspunse Zvonariov, uitându-se la ceas. Acum, japonezii se schimbă; ar trebui să se ducă cineva şi să asculte ce se petrece la ei.

— Da, nu strică, răspunse porucikul de pionieri şi, întorcându-se pe cealaltă parte, începu iar să sforăie.

Zvonariov îşi puse schiţele bine, aşează hârtiile în ordine, se întinsese puţin şi apoi ieşi din cazemată. Îl învălui îndată umezeala nopţii; o luă repede spre cazarmă. Deschizând

uşa, fu izbit de aerul greu, stătut, dinăuntru. Lipsa totală de ventilaţie se făcea simţită. Mai mult de o sută de oameni dormeau pe paturi de lemn suprapuse. Plantoanele şedeau pe scaune, sau se plimbau prin interval. Zărindu-l pe Zvonariov, gradatul de serviciu pe companie se repezi să dea raportul.

— Unde dorm tunarii mei? îl întrebă Zvonariov.

— Au şi ieşit cu toţii la lucru, împreună cu doi dulgheri.

Praporşcikul străbătu cazarma şi intră în poternă. În locul treptelor de mai înainte, acum coborî spre ea pe o pantă lină. Acolo întâlni mai mulţi soldaţi. După mantalele lor mânjite de pământ, Zvonariov ghici că veneau din galeria de minare.

— A intrat schimbul? întrebă el.

— Da, să trăiţi. Tunarii s-au dus în galeria din stânga.

— Noaptea a trecut în linişte?

— Bocăneşte şi japonezu' pe undeva pe sub pământ, dar nu se poate dibui unde, răspunseră soldaţii.

Praporşcikul trecu prin galeria contraescarpei şi intră în caponieră. Acolo, cei doi dulgheri băteau cadrele armăturii; lângă peretele din fund se înălţa un morman de pământ şi de pietre. Zvonariov se aplecă şi se uită în tunelul săpat. Din adâncul lui se auzeau bocănituri de cazmale şi de răngi, glasuri înăbuşite de oameni. Munca era în toi.

— Blohin! strigă praporşcikul.

— E în galeria din stânga, raportă un dulgher.

Praporşcikul se îndreptă spre galeria următoare. În caponierele de artilerie soldaţii dormeau pe paiele aşternute pe jos. Lângă ambrazuri santinelele pufăiau din ţigări, supraveghind şanţul. La gura galeriei din stânga ardea un focşor şi fumul lui ieşea prin ambrazură. Iurkin şedea lângă foc, încălzindu-şi gamela cu ceai. Praporşcikul îi răspunse la salut şi-l întrebă unde e Blohin.

— E în galerie, sapă împreună cu Lebiodkin. Au şi făcut vreo jumătate de arşin de când au intrat în schimb. Aici, pământul e moale, se sapă uşor.

— Câţi oameni sunt înăuntru?

— Trei: Blohin, ajutorul lui şi unul pus să care pământul.

O clipă după aceea din galerie apăru un ostaş. În drum, sacul lui de pământ plesnise şi ostaşul strângea ruptura cu mâna, înjurând de mama focului. Zărindu-l pe Zvonariov, tăcu ruşinat şi vărsă pământul lângă ambrazură.

Zvonariov ordonă soldaţilor să aştepte până se întoarce el, se aplecă şi se strecură în galerie.

În jur era un întuneric de nepătruns. Trebui să înainteze pe brânci, căci galeria n-avea decât patru picioare şi jumătate în înălţime. Totuşi, se lovea mereu cu capul de armătură. Cuşma miţoasă siberiana îl apăra oarecum de izbituri. Îşi lăsase afară sabia şi pintenii. În buzunar avea o lanternă.

În depărtare licărea slab luminiţa unui felinar cu ulei, ba ivindu-se o clipă, ba pierind. Pământul i se strecura după guler, i se lipea de picioare. După ce străbătu jumătate din distanţă, îl strigă pe Blohin.

— Hei! Cine tropăie răspunse Blohin. Dumneavoastră sunteţi, Serghei Vladimirovici?

Zvonariov se lăsă pe vine şi se apucă să cerceteze armătura. Cadrele erau aşezate la o jumătate de arşin unul de altul, sau chiar mai mare. Mai departe, lipseau cu totul, deşi solid nu era tare.

— Cât aţi săpat până acum? întrebă praporşcikul.

— Patru stânjeni şi jumătate. Poate că astăzi o să ajungem la şase stânjeni, răspunse Blohin.

— De ce nu puneţi armătură?

— Nu-s gata cadrele de întărire şi nu vrem să pierdem vremea, îndată ce isprăvim le punem pe toate. Japonezul bocăneşte de zor, pe aici pe undeva. Nu mă pot dumiri unde: ori sus, ori într-o parte. Ascultaţi şi dumneavoastră. Ostaşul tăcu.

Praporşcikul ascultă bocăniturile slabe, abia perceptibile. Se auzeau de undeva din faţă dar nu-ţi puteai da seama dacă răsunau deasupra sau sub galerie.

Zvonariov ajunse la capătul galeriei. Blohin şi Lebiodkin şedeau trântiţi într-o rână alături de cazmale, târnăcoape şi mai mulţi saci de pânză.

Lebiodkin luă în mâini un bulgăraş de pământ şi-l frecă între degete.

— E sfărâmicios: argilă, aproape nisip, curge printre degete, constată el.

— De aceea, trebuie neapărat să se întărească tavanul, altfel se poate surpa, observă praporşcikul. Lebiodkin, du-te în caponieră şi zoreşte-i pe dulgheri. Eu mai stau aici, să ascult ce se petrece la japonezi.

Rămaşi singuri, Zvonariov şi Blohin ascultară încordaţi în tăcerea care-i înconjura. Din pricina ventilaţiei insuficiente, respiraţia era grea, lampa lumina slab şi, pe deasupra otrăvea aerul cu duhoarea ei de ulei ars. Deodată, de undeva din dreapta, se auzi o bubuitură destul de puternică. Din tavan începu să curgă ţărâna.

— Bate cu tunul, ori zvârlă grenade, lămuri Blohin.

— Ce zici, cât o fi de aici până sus, la suprafaţa pământului? întrebă Zvonariov.

— Cine ştie? O fi pe puţin un stânjen şi jumătate. Am mers coborând cu un sfert de arşin la unul lungime.

— Prin urmare, aţi ajuns aproape cu un stânjen sub nivelul pardoselii caponierei, şi aici ne aflăm la doi stânjeni, ori, doi şi jumătate sub pământ, socoti Zvonariov.

Alte bubuituri făcură ca pământul să curgă şi mai abundent. Un bulgăre mare lovi mică lampă, stingând-o. Totul se cufundă într-o beznă de nepătruns. Înjurând pe înfundate, Blohin vârî mâna în buzunar după chibrituri. Praporşcikul se înfioră de un presentiment.

— Ia, hai într-acolo unde s-a pus armătură, cât timp încă n-am păţit-o, spuse el, şi întorcându-se se târî pe brânci, bâjbâind prin întuneric. În aceeaşi clipă, o detunătură puternică vui deasupra capului şi tavanul de pământ se prăbuşi. Zvonariov scoase un ţipăt, silindu-se să scape, dar sub povara copleşitoare, se întinse pe fundul galeriei.

Nu putea să-şi dea seama cât timp trecuse din clipa surpării. Împrejur, era întuneric ca şi mai înainte; aceeaşi greutate apăsa de sus, dar lângă gura lui era un gol, prin care pătrundea de undeva aerul. Făcând o sforţare, izbuti să mişte puţin mâna dreaptă. O degajă treptat şi o ridică în sus, simţind şi deasupra un gol. Pe urmă, reuşi să-şi elibereze şi braţul stâng. Ridicându-se puţin, îl strigă tare pe Blohin. Fu uimit de sunetul slab al vocii sale.

Deodată zări sus, deasupra capului, o geană de lumină, şi-şi dădu seama că un obuz căzuse peste galerie, surpând-o. Lumina pătrundea prin fundul pâlniei făcută de obuz. Începu să zvârle la o parte, cu amândouă mâinile, pământul moale, jilav.

— Blohin, Blohin! strigă iar de câteva ori. Nu primi nici un răspuns. După câteva clipe, se ridică în picioare, ajungând cu capul chiar la fundul pâlniei. Alături de ea, se vedeau parii răsturnaţi ai unui obstacol de sârmă ghimpată; sârma se desluşea ca un fir negru, pe fondul plumburiu al zorilor târzii de toamnă. Undeva sus, un proiectil trecu în zbor, şuierând ascuţit, şi explodă violent.

„Dacă japonezii văd pâlnia şi sar în ea? îl săgetă un gând. Atunci, vor observa numaidecât surpătura şi vor arunca imediat în ea o bombă, sau va nimeri aici vreo grenadă zvârlită chiar de ai noştri!”

Zvonariov se grăbi să coboare.

— Blohin! strigă el din răsputeri. Răspunde!

Trase cu urechea; i se păru că aude un geamăt slab sub mormanul de pământ. Se apucă să arunce repede ţărâna înaintea sa. Peste puţin, mâna lui dădu de ceva tare.

„O cizmă!” gândi. După poziţia piciorului, socoti cu aproximaţie unde trebuia să fie capul ostaşului, continuând să scurme pământul şi mai repede. Peste o clipă dădu de şapcă. Aceasta acoperea faţa lui Blohin. Palid ca un mort, cu ochii daţi peste cap, ostaşul părea cu totul lipsit de viaţă.

— Blohin! strigă el aplecându-se spre faţa lui. Dar ostaşul rămânea nemişcat. În zadar îl scutură, îi suflă în faţă.

Pierzându-şi nădejdea, se gândi să folosească un ultim mijloc: îi vârî încet un chibrit în nas şi-l gâdilă uşor. Nasul îi fremătă, obrazul i se zbârci şi, în cele din urmă, soldatul strănută violent.

— Trăieşte! strigă praporşcikul, plin de bucurie. Ce te doare?

Ostaşul gemu încetişor, închise ochii şi răspunse cu glas abia auzit:

— Aş bea… o votculiţă…

— Mai rabdă puţin, o să ne dezgroape curând. Ia să-ţi ridic capul mai sus. Zvonariov strânse un mic morman de pământ la căpătâiul lui Blohin.

Preocupat de Blohin, uitase cu desăvârşire totul, când, deodată, auzi limpede înapoia lui zângănit de cazmale şi larmă de glasuri. Ajutorul era aproape.

— Înălţimea voastră! Hei, Blohin, unde sunteţi? ajunse până la urechile lui un strigăt prin stratul de pământ.

— Trăim, săpaţi mai iute! strigă din răsputeri praporşcikul şi se uită cu teamă spre surpătura de deasupra capului.

— Mai răbdaţi niţel, Serghei Vladimirovici; peste o jumătate de ceas ajungem la dumneavoastră! Praporşcikul recunoscu vocea lui Lebiodkin. Cazmalele începură iar să zângănească.

Peste puţin, Blohin se dezmetici de-a binelea.

— Ar trebui să săpăm şi noi spre ei, spuse el, cu glasul încă slab.

— Bine, bine, stai liniştit. O să zvârl eu pământul. Numai să nu se năruie tavanul din nou, răspunse praporşcikul şi se apucă să arunce ţărâna la o parte cu amândouă mâinile, în direcţia salvatorilor.

După vreo patruzeci de minute de trudă încordată, se zări lumina unei gazorniţe, iar după alte cincisprezece minute, Zvonariov era în caponieră. În urma lui fu scos şi Blohin, pe braţe. Debogori Mokrievici care aştepta la gura galeriei, salută apariţia praporşcikului printr-o observaţie ironică:

— E jale, când artileriştii se apucă de lucruri la care nu se pricep! Îţi dau un sfat amical: întoarce-te, chiar azi, la bateria dumitale.

— Îţi mulţumesc; n-am nevoie de sfaturile dumitale; ţine-le pentru dumneata, te rog, răspunse tăios Zvonariov şi se apropie de Blohin, care era îngrijit de soldaţi.

— Dacă aş trage o duşcă, ceru rugător ostaşul, m-aş înzdrăveni îndată.

— Nu duşcă, ticălosule, ci vergi ţi-ar trebui! Cum ai putut, secătură, să sapi fără să pui armătură? se năpusti asupra lui porucikul de pioneri.

— Acest lucru s-a făcut din ordinul meu personal, pentru că lucrările să meargă mai repede, îi luă apărarea Zvonariov. Întrucât eu răspund de executarea galeriei de minare, te rog să nu te amesteci unde nu te priveşte. Prezenţa dumitale aici o consider cu totul de prisos.

— Comportarea dumitale, deşi îşi are explicaţia în spaima prin care ai trecut, este inadmisibilă în relaţiile de serviciu dintre doi ofiţeri, aşa că voi raporta acest lucru pe cale ierarhică. Spunând aceste cuvinte, Mokrievici plecă ofensat.

— Ptiu, ce caţă! spuse oţărit Lebiodkin. Când eraţi îngropaţi acolo eu şi cu Iurkin am dat numaidecât fugă să zvârlim pământul şi am trimis un om să-l anunţe pe comandant. El a trimis încoace pe porucik. Şi dumnealui s-a apucat să ne dăscălească: aia se poate, şi aia nu. Eu, i-am spus atunci: bine, dar până ne moşmondim noi aici, oamenii pot să piară acolo înăbuşiţi. Iar el, pleosc! m-a plesnit peste flaşnetă de-am văzut stele verzi!

Zvonariov se gândi să se ducă în adăpostul ofiţerilor ca să se spele şi, totodată, să facă rost de puţină votcă pentru Blohin. Reazanov şi Karamişev jucau în doi bridge husăresc. Apariţia lui nu stârni nici mirare, nici bucurie, parcă nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit.

— Ţi-am şi expediat lucruşoarele la statul-major al frontului, credeam că s-a zis cu dumneata, spuse căpitanul, fără grabă.

— Dar de ce v-aţi grăbit aşa? Acum n-am cu ce să mă spăl.

— Ia săpunul şi prosopul meu. Uite, poftim lista lucrurilor trimise la comandament.

Zvonariov citi notiţa.

— Dar unde sunt binoclul şi gamela? se miră el.

— În locul lor s-au anexat la lucruri cinci ruble. Porucikul Karamâşev a cumpărat binoclul cu patru ruble şi cincizeci de copeici, iar gamela e la mine sub pernă.

— Dar acesta e jaf curat! Binoclul costă cel puţin două zeci şi cinci de ruble, iar gamela, trei, se indignă Zvonariov.

— Vânzarea a avut loc prin licitaţie publică, în prezenţa tuturor ofiţerilor din fort, prin urmare, cu respectarea legii.

Zvonariov nu mai găsi necesar să asculte argumentele căpitanului. Îşi luă termosul de pe pat şi desprinse binoclul din perete.

— Te rog să nu iei fără voie lucrurile altuia! sări Karamâşev. Şi apoi, ce-ţi trebuie binoclu, într-o galerie subterană?

— Îl iau ca să nu mi-l fure cineva, răspunse praporşcikul şi plecă înapoi, spre caponieră.

Acolo, Mokrievici îi bătea nespus de calm pe Lebiodkin şi pe Blohin, care stăteau drepţi în faţa lui. Porucikul îi pocnea tacticos cu pumnul în fălci, când pe unul, când pe celălalt, şi spunea cu glas scăzut:

— Acu o să ţineţi minte cât ăţi trăi cum se execută ordinul meu! Când vă ordon să muriţi – să muriţi! Că de nu, vă împuşc ca pe nişte javre râioase!

Lebiodkin nu mai vedea cu ochiul drept, umflat de lovituri, iar din buzele strivite ale lui Blohin curgea sânge; totuşi ambii ostaşi stăteau smirnă, neîndrăznind să se apere.

— Încetează imediat porcăria asta! strigă praporşcikul, repezindu-se la el. Şi pleacă de-aici, căci altfel, nu mai răspund de mine!

Rostind aceste cuvinte, apucă o puşcă rezemată de perete:

— Blohin, Lebiodkin, Iurkin! Puneţi mâna pe arme!

Porucikul de pioneri încercă să răspundă ceva, dar Zvonariov răcni la el atât de năprasnic, încât Mokrievici se grăbi să dispară.

— Înălţimea voastră, nu trebuie să vă faceţi atâta sânge rău pentru noi, îl sfătui Blohin pe Zvonariov. După părerea ălor mari, tocmai d-aia are ostaşu mutră – ca să fie stâlcită în bătaie, adăugă el, ştergându-şi sângele de pe obrazul sluţit.

— Serghei Vladimirovici, mai bine duceţi-vă şi vă odihniţi, îl îndemnă la rândul lui Lebiodkin. Cred că nici dumneavoastră n-aţi dus-o bine când v-a acoperit pământul.

— Acum nu-i momentul. Trebuie să astupăm imediat toată porţiunea prăbuşită din galerie, ca japonezii să nu poată pătrunde prin ea până aici, hotărî Zvonariov.

Fură chemaţi ostaşii, pioneri şi tiraliori, daţi în ajutorul tunarilor. Praporşcikul le explică ceea ce aveau de făcut.

— Fără voia domnului porucik, nu putem să facem nimic, se încăpăţânară pionerii: o să ne bage de vii în pământ, deşi noi credem că e bine aşa, cum ziceţi dumneavoastră.

— Bine, voi duceţi-vă în galerie, iar eu am să lucrez aici doar cu tunarii mei.

— Vă ajutăm noi, înălţimea voastră, răspunseră pe neaşteptate mai mulţi tiraliori care ascultaseră convorbirea praporşcikului cu pionerii. Porucikul nu e lege pentru noi, nu suntem sub ordinele lui.

După cinci minute munca era în toi. Porţiunea prăbuşită din galerie fu astupată cu saci umpluţi cu pământ. Totodată, fu astupat bine şi fundul pâlniei.

Cu această treabă ziua trecu pe neobservate. Se înserase. Trebuiră să aprindă lumânări. Peste puţin, fu adusă cina pentru ostaşi. Tiraliorii şi pionerii se strânseră pâlcuri pe lângă marmite. Tunarii se apropiară şi ei la noroc cu gamelele, dar fură întâmpinaţi de un refuz categoric.

— Comandantul fortului a ordonat să nu li se dea nimic. Să se care din fort, zice – cu praporşcikul lor cu tot, până n-au păţit-o, vesti Iurkin, care se întorsese cu mâinile goale.

Blohin înjură crunt şi se uită întrebător la Zvonariov.

— Mă duc chiar eu să lămuresc această chestiune. În cel mai rău caz, ne întoarcem la Zaliternaia. Acolo, desigur că o să ni se dea de mâncare.

Când Zvonariov, îi adresă lui Reazanov rugămintea de a da de mâncare ostaşilor săi, acesta se uită mirat la el.

— Cum, eşti încă aici? Te sfătuiesc să dispari cât mai repede din fort. Poftim, sunt în posesia unui raport al porucikului Debogori Mokrievici, prin care te acuză de insubordonare făţişă şi de călcare grosolană a disciplinei militare. Ar trebui să te arestez imediat şi să te înaintez la comandamentul sectorului.

— Acum nu e vorba de mine, ci de ostaşi. Vă rog să le daţi de mâncare.

— Potlogarii dumitale vor fi scoşi imediat de aici în pumni, din ordinul meu. Ei stârnesc dezordine printre tiraliori şi pioneri.

Cine ştie cum s-ar fi sfârşit această discuţie, dacă n-ar fi apărut în cazemată Raşevski.

— Serghei Vladimirovici, îmi pare bine că te văd viu şi nevătămat spuse el, strângând cu căldură mâna praporşcikului. Povesteşte-mi amănunţit ce ţi s-a întâmplat. Mărturisesc că nu mă aşteptam să te mai văd în viaţă când mi s-a arătat la comandament raportul căpitanului Reazanov şi lucrurile dumitale, trimise de el. Scrisoarea dumitale către mademoiselle Belaia a fost expediată.

„Biata Varia, o să se necăjească degeaba!” îşi zise praporşcikul, care între timp uitase cu desăvârşire de bileţelul pe care-l scrisese în noaptea aceea.

Îi poveşti cu de-amănuntul lui Raşevski toate peripeţiile zilei care trecuse până la alungarea lui din fort. Locotenent-colonelul îl asculta tăcut, ciupindu-şi barbişonul şi făcându-şi însemnări în carnetul de campanie.

— Serghei Vladimirovici, câţi bani ai avut? întrebă el pe neaşteptate.

— O sută douăzeci şi patru de ruble, plus ceva mărunţiş.

— La comandament, n-au fost predate decât douăzeci şi patru de ruble.

— Au furat din bani pe drum, ticăloşii! exclamă Reazanov, roşind.

— Căpitane, îţi recomand să cauţi neapărat banii lipsă, îl sfătui Raşevski, întorcându-se spre el. Pe urmă, citi raportul lui Mokrievici şi spuse calm:

— Bineînţeles, toată acestea sunt curate aiureli. Porucikul e mutat din ordinul meu la fortul 3, unde va pleca de îndată. Toate lucrările de aici le va prelua praporşcikul Zvonariov. Căpitane, dă imediat tunarilor să mănânce. Hai să mergem în caponieră, încheie Raşevski către Zvonariov, ridicându-se de pe scaun.

— Te rog să-mi spui părerea dumitale sinceră despre rânduiala din acte în fort, îl rugă el în drum pe Zvonariov.

— Nu există nici o rânduială! Ofiţerii şed în adăpostul lor iar ostaşii apără fortul după cum îi taie capul. Mai exact, comandantul de căpetenie şi apărătorul fortului este sfântul Nicolae „ocrotitorul Rusiei”, zâmbi praporşcikul.

— Va trebui să-l înlocuiesc pe comandant; pe Reazanov o să-l trimitem în altă parte, iar lui Karamâşev o să-i încredinţăm o misiune de recunoaştere pentru precizarea direcţiei în care înaintează galeriile japoneze.

— Mai bine încredinţaţi-mi-o mie. El nu prea va fi în stare sau, mai bine-zis, nu prea vă avea bunăvoinţa să execute cum trebuie o asemenea misiune.

— II vom obliga s-o facă. Dacă nu va aduce informaţiile necesare va pleca din nou în recunoaştere, până ne va aduce ceea ce ne trebuie.

Trecând de îndată la inspecţia lucrărilor, Raşevski aprobă toate măsurile luate de praporşcik şi mulţumi tunarilor pentru râvna cu care muncesc.

— Hm! Rău ţi-a mai avariat fizionomia prăbuşirea galeriei, remarcă locotenent-colonelul, uitându-se la Blohin.

— E isprava lui Mokrievici, el l-a făcut aşa de frumos, răspunse Zvonariov.

— Şi pe tine la fel? îl întrebă Raşevski pe Lebiodkin.

— Da, înălţimea-voastră.

— Are mâna grea porucikul. Se pare că încă n-a flămânzit de-ajuns, observă locotenent-colonelul. Am să-i raportez lui Kondratenko şi acest lucru. El are o repulsie fizică faţă de „dentişti”. N-ar fi cazul să-ţi dau dumitale şi soldaţilor o zi-două repaos? Pare-mi-se că e aproape o săptămână de când trudiţi aici!

— Nu ne dăm în lături.

— Ei, atunci, mâine, trimit pionerii să vă schimbe, dar în noaptea aceasta va trebui să mai rămâneţi.

Zvonariov îi mulţumi pentru grija pe care le-o purta. Când se întorceau din caponieră se ciocniră pe neaşteptate, în poterna întunecoasă, cu Varia.

— Ei, nu mai fugi aşa, cu sufletul la gură! Ţi s-a spus doar că este viu şi nevătămat, răsună în întuneric glasul lui Boreiko, care abia se ţinea după fată.

Varia, însă, cu riscul de a se lovi la cap, alerga val vârtej înainte şi, în sfârşit, dădu peste ofiţeri. Fără să-şi dea seama prin întuneric pe cine are înaintea ei, îl apucă pe Raşevski de mână şi cu glasul întretăiat de plâns şi de emoţie, rosti:

— Eşti viu, neatins, Seriojenka? De-ai şti prin ce am trecut astăzi! Îndată ce am primit scrisoarea ta, am dat fuga la comandament şi am cerut voie să mă lase pe poziţii, dar nu m-au lăsat şi am alergat la Zaliternaia, la Urs. Ei, a intrat şi el în acţiune şi m-a adus încoace! turuia fata, uitându-se cu încordare la Raşevski.

— Cu toate că şi numele meu e Seriojenka, nu-s eu acela pe care-l căutaţi, răspunse locotenent-colonelul, trăgându-şi încetişor mâna.

— Ah, scuzaţi… de emoţie, mi-am pierdut cu desăvârşire capul! Îmi închipuiam, credeam că n-o să-l mai văd… Pe neaşteptate Varia izbucni într-un hohot de plâns, de astădată îmbrăţişându-l pe Zvonariov.

— Liniştеşte-te, Varia dragă, doar totul a trecut cu bine, spuse praporşcikul, mângâind-o. Fata se lipi de pieptul lui.

Raşevski şi Boreiko se îndepărtară, discreţi.

— Trebuie să pleci imediat, chiar astăzi, chiar acum, din fortul acesta afurisit. Altfel, am să înnebunesc! Auzi, Serghei Vladimirovici?

— Mâine am învoire… dar poimâine trebuie să mă întorc aici.

— Ba nu, n-ai să te mai întorci; nu mai pot, ai milă de mine! O să mă duc la Kondratenko să-l rog să-ţi dea drumul; dacă mă refuză, mă arunc în genunchi la picioarele lui şi nu mă ridic până nu te lasă să pleci de-aici, îngăimă Varia, repezit şi fără şir.

— Nu te amesteca. O să mă lase să plec la Zaliternaia, îndată ce va fi gata galeria de minare.

— O să te trimită în alt infern.

— Ei, acum, pretutindeni în Arthur este la fel. Mai mult calm, Variuşa. Mâine, am să fiu la Zaliternaia; vino şi dumneata. O să stăm de vorbă mai mult, o îmbărbătă Zvonariov. Fii rezonabilă. Să mergem, cred că suntem aşteptaţi.

Trecură de cazarmă şi intrară în cazemata ofiţerilor. Înăuntru erau Boreiko, Raşevski şi Reazanov. Acesta din urmă părea tulburat, zăpăcit.

— Praporşcikul nu m-a înţeles bine; îmi permit să vă asigur că e o neînţelegere la mijloc, îngăima Reazanov. Iată şi suta de ruble a dumitale, s-a rătăcit în sertarul mesei, adăugă el, întinzând banii. Cred că acum totul este în ordine.

Zvonariov îi mulţumi cu răceală.

— Dat fiind că aici s-au aranjat lucrurile, putem să plecăm, constată Raşevski, pregătindu-se de plecare.

— Mergem şi noi cu dumneavoastră, se asocie Boreiko.

— Serghei Alexandrovici, n-ar fi cazul să se amenajeze aici un post de prim-ajutor, ca la Avrorov? întrebă Varia.

— De ce nu? Se poate. Dar cine s-o facă?

— Eu…

— Ei, atunci, nu se poate! declară categoric Raşevski.

— Dar de ce? se încăpăţână Varia. Eu, adică împreună cu Serghei Vladimirovici, am amenajat postul numărul doi la Zaliternaia, şi generalul Kondratenko ne-a lăudat.

— Aici nu e cazul. La fiecare explozie de obuz sau de grenadă ai să laşi răniţii şi ai să te repezi să-l cauţi pe Serghei Vladimirovici. Iar el, la rându-i, o să fie neliniştit din cauza dumitale.

— Dar el nici nu se gândeşte la mine! Dacă ar fi aşa, n-ar fi acceptat să vină aici să sape galeria de minare.

— Dar biletul l-ai uitat? insinuă Zvonariov.

— Ei, ce-a fost, a fost…

Zvonariov şi Reazanov îi însoţiră pe vizitatori până dincolo de pod, şi se întoarseră în cazematã. Mokrievici nu mai era acolo, Karamâşev primise misiunea de a conduce o incursiune de noapte, şi acum, la adăpostul întunericului, încerca să găsească cel mai potrivit drum pentru a ieşi din fort.

— Serghei Vladimirovici, sper că nu-mi porţi pică pentru micile diferende care au avut loc astăzi? întrebă Reazanov, care, în urma discuţiei pe care o avusese cu Raşevski, devenise deosebit de îndatoritor faţă de praporşcik.

Zvonariov mormăi ceva în doi peri şi salută. Hotărâse să nu mai petreacă noaptea în cazemata ofiţerilor, ci în caponieră, aproape de locul lucrărilor. Îşi găsise ostaşii la cină. În fiertura din marmită, pluteau câteva boabe de fasole amestecate cu cartofi fărâmaţi.

— Cu mâncarea asta nu prinde puteri omul. Apă chioară şi pe deasupra cu ciumiză chinezească! bodogănea Blohin. De ne-am întoarce odată la noi, la Zaliternaia!

— Cu asemenea mâncare, întări praporşcikul nu e de mirare că soldaţii bolesc.

— Cazemata asta o trecem pe numele nostru. Să rămână a artileriei, hotărî Blohin după ce mâncară. Hai, pifanilor, căraţi-vă de-aici şi luaţi-vă toţi păduchii cu voi! porunci el tiraliorilor dimprejur.

— Da' ce, parcă tu n-ai? se oţărî unul.

— Am, cum să nu, dar alt soi, model artilerie, 1877.

— Şi ce, nu pişcă?

— De noi nu se ating, dar pe răcani ca voi îi mănâncă de vii, şuguia mereu Blohin.

Istoviţi de truda zilei, Zvonariov şi Blohin se lungiră pe un braţ de gaolian aşternut pe jos. Praporşcikul îşi aduse aminte de Varia, de zbuciumul ei pornit din inimă, şi simţi deosebit de pătrunzător cât de adânc intrase în viaţa lui această fată bună, cât de mult se legase sufleteşte de el.

„De s-ar termina mai repede războiul. Atunci voi putea să-mi încerc norocul şi în viaţa de familie”… gândi el, oftând, şi căzu îndată într-un somn adânc. Spre miezul nopţii fu însă trezit de frig şi se duse să vadă cum mergea lucrarea. Doi pioneri şi doi tiraliori, sub conducerea lui Lebiodkin, săpau de zor, adâncind galeria, şi cărau sacii cu pământ. În fundul tunelului se auzea slab bocănitul japonezilor, care săpau şi ei o galerie.

„Trebuie să precizăm cât mai repede ce lucrări fac şi în ce direcţie”, gândi Zvonariov, intrând în caponieră. Acolo îşi împărtăşi gândurile soldaţilor.

— Serghei Vladimirovici, haideţi amândoi într-o recunoaştere, propuse Blohin, care se trezise şi el. Acum e noapte, întuneric, să dăm o raită pe la japonez. Poate om afla ceva.

Lăsând comanda lui Lebiodkin, praporşcikul se duse împreună cu Blohin la Reazanov. Căpitanul şedea la masă şi bea votcă. În faţa lui stătea Karamâşev, tulburat, cu mantaua mânjită de noroi:

— Orice ai spune, Vasili Petrovici, dar eu nu mă mai duc. Japonezii au nişte căţei foarte ageri. Latră la cel mai mic zgomot şi ne descoperă.

Zvonariov îi informă că dorea să execute el însuşi o recunoaştere în sectorul lucrărilor japoneze.

— Te felicit pentru această intenţie. De vreme ce conduci lucrările din galerie, eşti cel mai indicat să faci acest lucru. Bei un „steag rusesc”?

Zvonariov refuză; Karamâşev, însă, cu vădită încântare turnă în pahar votcă, peste ea pipermint albăstrui şi apoi abricotin roşu. Băuturile nu se amestecară, alcătuind culorile steagului rusesc, de unde venea şi denumirea acestei băuturi. Porucikul goli paharul pe nerăsuflate şi se înroşi îndată că racul.

— Ei, acum vrei să pleci din nou în recunoaştere împreună cu praporşcikul? întrebă Reazanov, zâmbind pe sub mustaţă.

— Nu; azi, m-am jucat destul de-a v-aţi ascunselea cu moartea. S-o lăsăm pe mâine. Acum o să mă odihnesc. După o clipă, porucikul sforăia de mama focului.

Reazanov bea votcă în tăcere.

— Hai să facem o plimbare prin fort, îi propuse el lui Zvonariov.

Din cazemata ofiţerilor coborâră dedesubtul ei, în magazia de pulbere, care era goală, iar de acolo, ajunseră în cazarmă de jos, în „gorjă”. Protejată de încăperea de sus, de pământ şi de un strat de pietre, acolo era adăpostul cel mai ferit din fort.

Îndată ce deschiseră uşa, fură izbiţi de un miros iute de iodoform, de fenol şi de alte medicamente, îmbinat cu izul obişnuit al soldatului, izul de sudoare şi de trup nespălat. Intrând înăuntru, cel dintâi lucru pe care-l văzură, fură mai multe cadavre întinse pe paturi.

— Scoateţi morţii afară până nu s-au împuţit! ordonă Reazanov.

Alături de morţi zăceau vreo zece răniţi. Infirmierii le dădeau apă, le pansau rănile şi, pe cât le stăteau în putinţă, căutau să-i îmbărbăteze. În aer pluteau nori groşi de fum de mahorcă, iritând ochii şi gâtul. Gazorniţele luminau cu o flăcăruie palidă.

— Deschideţi uşa şi aerisiţi adăpostul! Aţi făcut aici o fumăraie, de nu mai e chip să răsufli, strigă Reazanov.

Zvonariov observă că mulţi ostaşi erau pe jumătate dezbrăcaţi.

— Cum o să alerge afară, în caz de alarmă? întrebă el.

— Aici se adăpostesc două plotoane din rezervă. Ele nu ies imediat, aşa că oamenii au timp să se îmbrace, răspunse căpitanul.

În fundul cazărmii fusese improvizat un depozit de proiectile de calibru mic. Erau câteva sute de bucăţi, puse chiar sub păturile pe care dormeau soldaţii. Lângă ele se aflau nişte lăzi de zinc cu cartuşe.

— De ce au fost depozitate aici, în loc să fie duse în magazia de pulbere? întrebă nedumerit Zvonariov.

— Mulţam de sfat! Magazia se află alături de cazemata noastră. Acolo e de-ajuns să cadă un obuz, ca să sărim în aer, pe când aici, sunt şi mai bine adăpostite iar, în caz de explozie, se curăţă răcanii, nu noi, răspunse căpitanul, foarte calm.

După ce vizitară încăperea de jos, urcară în cazarma de sus. Acolo lucrurile arătau oarecum altfel. Ostaşii şedeau pe marginea paturilor, sau culcaţi cu armele lângă ei; aproape niciunul nu dormea. Întreaga companie putea să iasă în orice clipă înarmată. La intrare erau puse în bătaie două mitraliere, cu benzile introduse în lăcaşul lor. Servanţii moţăiau lângă ele. La apariţia celor doi ofiţeri, ostaşii săriră în picioare, luând poziţia de drepţi. Reazanov trecu încet de-a lungul paturilor, uitându-se atent la tiraliori.

Căpitanul trase cu urechea la exploziile înăbuşite, care se auziră deodată dinspre curticica interioară a fortului.

— De cu setară se tot agită ticălosul de japonez.

— Să nu pornească la asalt, se nelinişti Reazanov.

— Înălţimea-voastră, ne aude cum scurmăm pământul, şi se teme să nu-l zvârlim în aer. De frică, aruncă grenade, se amestecă în vorbă Blohin.

— Eu mă întorc în cazemată, spuse căpitanul. Pe dumneata te rog să observi de pe parapete ce se petrece la inamic.

Zvonariov se execută. Afară era întuneric beznă. Nori grei atârnau jos, deasupra fortului. Se cernea o ploaie

plictisitoare de toamnă prin care fascicolele de lumină ale proiectoarelor răzbeau anevoie.

Când i se deprinseră ochii cu întunericul, praporşcikul desluşi siluetele santinelelor, lipite de creneluri. Cu toată bezna nopţii, împuşcăturile nu conteneau o clipă.

— Păzea! strigă Blohin şi-l îmbrânci pe Zvonariov la picioarele parapetului. Aproape în aceeaşi clipă, licări o flacără orbitoare şi bubui explozia unei grenade.

Îndată după aceea, Zvonariov şi Blohin se urcară din nou pe parapet, scrutând bezna dimprejur. Dincolo de perdeaua ploii, tranşeele japoneze se conturau vag, ca o dungă abia perceptibilă. Sclipirile focurilor de armă fulgerau o clipă, când ici, când colo.

— Acum ar trebui făcută recunoaşterea, îşi dădu cu părerea Blohin.

— Te înfunzi în noroi şi te rătăceşti în întuneric, obiectă Zvonariov.

— Nicidecum! Tocmai o vreme ca asta e potrivită ca să dai o raită la japonez. Haideţi chiar spre trecerea ascunsă, propuse el; de acolo, e un pas până la mutră-strâmbă; dacă n-om vedea, poate c-om auzi ceva.

Zvonariov şovăi o clipă. Poteca era îngustă de un arşin, trecând pe lângă taluzul exterior al şanţului, de-a lungul galeriei contra-escarpei. Chiar ziua, puteai să faci un pas greşit şi să cazi în şanţ de la o înălţime de trei stânjeni. Noaptea era şi mai primejdios să treci pe marginea şanţului. Îndată ce se însera, acolo se instalau şi posturi de santinele. După o clipă de şovăială, acceptă. Traversară cu băgare de seamă curticica şi se duseră la Reazanov căruia îi împărtăşiră observaţiile şi intenţiile lor.

— Vă urez succes, deşi, sunt sigur că rezultatele vor fi contrare, le spuse căpitanul la plecare.

Fură nevoiţi să se strecoare orbeşte, târâş, până la trecerea camuflată. Îi opri glasul speriat al unei santinele:

— Stai! Cine-i?

Aflând cine sunt, unde se duc, se oferi să-i conducă până la caponieră.

Simţind ceva, japonezii începură să tragă şi să arunce grenade. Una căzu chiar la picioarele lui Zvonariov. Fitilul Bickford licărea în întuneric ca un punctuleţ roşu. Praporşcikul încremeni de groază, încă o clipă, şi încărcătura de un funt de piroxilină avea să explodeze la picioarele lui, să-l ucidă, ori să-l mutileze pentru toată viaţa. Zvonariov privea ca fascinat luminiţa, fără să se poată mişca din loc.

— Hai te cară, rosti liniştit tiraliorul, împingând cu piciorul în şanţ grenada care explodă îndată acolo.

Abia atunci înţelese de-a binelea praporşcikul prin ce primejdie trecuse.

— Îţi mulţumesc, frate! spuse el, luând mâna ostaşului.

— Ei, înălţimea voastră! Un fleac. Câte de astea aruncăm noi în şanţ, în fiecare noapte! răspunse tiraliorul domol.

Ajuns la acoperişul caponierei, Zvonariov voi să se ridice şi să se uite împrejur. În clipa aceea, însă, fascicolul de lumină al unui proiector japonez se opri în dreptul lui. Trebui să încremenească din nou într-o aşteptare chinuitoare până se va deplasa. Începu să tremure de frig.

— Hai îndărăt, îi propuse el lui Blohin.

— Să mai stăm niţel, Serghei Vladimirovici. Număr până la o sută; dacă nu mută lumina, ne târâm înapoi.

Nu apucă să numere însă nici până la cincizeci, că raza se stinse deodată şi se făcu din nou întuneric beznă. Blohin sări pe parapet şi începu să se târască înainte. Zvonariov rămase pe loc lângă două santinele, aşteptându-l. Până la japonezi, nu erau decât vreo treizeci de paşi. În liniştea nopţii, se auzeau limpede vorbele lor guturale, izbituri de cazmale, zăngănit de fier şi hămăitul subţirel, ascuţit, al câinilor de pază.

— Ptiu, lua-i-ar naiba! Isteţi mai sunt! Pe un rus, îl simt de la o sută de paşi, dar la ai lor nu latră, spuse în şoaptă unul dintre tiraliori.

Trăgând cu urechea la vorbele lor, Zvonariov se uita încordat în direcţia în care dispăruse Blohin.

— Şşşt, mai încet: să auzim ce se petrece în faţă, curmă el şopotele ostaşilor.

— Înălţimea-voastră, să nu vă ridicaţi că vă pot simţi, îl preveniră tiraliorii.

Deodată, în faţă, la japonezi, un câine lătră răsunător.

— L-a adulmecat, lepra, mormăiră ostaşii într-un glas. Ei, acu să vezi dandana!

După o clipă de tăcere, începură să răpăie focuri de puşcă, şi să zboare grenade. Praporşcikul şi tiraliorii se lipiră de parapet.

— S-a dus pe copcă, dracu împieliţat! spuse unul din tiraliori, despre Blohin.

Zvonariov mai aşteptă câteva clipe şi apoi cuteză să scoată capul de după parapet, dar fu cât pe ce să se izbească de cizmele lui Blohin, care se târa îndărăt. Uimitor de încet, fără cel mai mic zgomot, ostaşul coborî în tranşee prin trecerea camuflată.

— N-am văzut nimic, dar am tras cu urechea în ce parte se lucrează: puţin mai la dreapta de noi.

Trecu cel puţin un sfert de ceas până când, în sfârşit, japonezii se liniştiră. În timpul acesta, lângă Zvonariov căzură alte câteva grenade, dar acum fără să se tulbure, praporşcikul le zvârlea în şanţ, unde explodau.

— Trebuie să se născocească o bombiţă d-asta în aşa fel ca să plesnească la izbitură! îşi dădu cu părerea Blohin. Hai înapoi, Serghei Vladimirovici. Ambii artilerişti porniră încetişor de-a lungul parapetului.

Reazanov dormea dus, cu capul pe masă. Alături de el se afla un pahar cu votcă, început.

— Îmi daţi voie, înălţimea voastră? întrebă Blohin şi, fără să mai aştepte încuviinţarea, goli paharul. Acu' mi s-a făcut inima mai veselă, zâmbi el.

Karamâşev sforăia pe pat. Praporşcikul nu-i mai trezi pe cei doi ofiţeri şi, împreună cu Blohin, intră în caponieră.

În cazarmă nu dormea aproape nici un om. În mijloc, pe un pat, un soldat bărbos între două vârste, povestea un basm. Tiraliorii, lungiţi pe pături, sau stând pe marginea lor, împrejurul lui, ascultau cu luare-aminte şi pufăiau de zor din ţigări.

La ivirea praporşcikului, săriră cu toţii în picioare.

— De ce nu dormiţi? îi întrebă acesta.

— Îşi cam face de cap azi, gălbejitu'. Aruncă mereu la bombiţe. Să nu dea năvală peste noi, spuse un subofiţer.

— Hai să mergem, Blohin, zise Zvonariov.

— Tare-s bătuţi în cap pifanii ăştia, n-au nici un chichirez! La noi, e cu totul altceva: Când l-auzi cântând pe Belonogov – te unge pe inimă; face Zaiaţ o şotie – te strici de râs; răcneşte odată porucikul – tremură bojocii în tine! sporovăia Blohin, ţinându-se după Zvonariov.

În galeria contraescarpei, soldaţii vegheau de asemenea, lângă focurile aprinse chiar pe pardoseala de beton. Fumul plutea în rotocoale, sus spre tavan.

— Ciudat! În noaptea asta, toţi ofiţerii dorm, iar soldaţii stau şi veghează, spuse praporşcikul.

— Apără fortul, ca să nu-l ia mutră-strâmbă, aşa, pe neaşteptate.

— De asta, trebuie să aibă grijă mai întâi ofiţerii, şi apoi soldaţii.

— Ostaşul le chibzuieşte şi singur pe toate, nu aşteaptă să fie pisat. Au primit ordin: „apăraţi fortul”; şi îl apără cu toţii.

Lucrările din galeriile de minare erau în plină desfăşurare. Lebiodkin diriguia în stânga şi-n dreapta, şi tiraliori şi pioneri. Iurkin îl ajută, lămurindu-i ce trebuia făcut şi în ce chip. Ostaşii îl ascultau fără vorbă, recunoscând autoritatea tunarilor.

— Din amândouă hrubele se aude cum scurmă iapoşka. Din stânga spre dreapta, şi din dreaptă spre stânga. Se pare că sapă între ale noastre, raportă Lebiodkin. Ar trebui să mai săpăm una de-a curmezişul.

Zvonariov intră în ambele galerii, ascultă zgomotele ce se auzeau şi fu de acord cu părerea lui Lebiodkin.

— Mâine pionerii să sape o galerie transversală, ordonă el tunarilor.

Era aproape ora trei noaptea, când în sfârşit se culcă pe paie alături de Blohin, care începu să sforăie cum puse capul jos.

Dimineaţa sosi praporşcikul Berg din compania de mineri, cu mai mulţi pioneri. După ce-i dădu în primire lucrările, Zvonariov plecă împreună cu tunarii lui la Zaliternaia. Abia acolo simţi, cât de obosit era, moral şi fizic, după cele trei zile petrecute în fortul 2.

Zvonariov făcu o baie şi se culcă, dormind zdravăn. Când se trezi nu putea de loc să înţeleagă unde se afla. Nu deschise ochii; avea o senzaţie plăcută de prospeţime. Trase cu urechea la vorbele pe jumătate înăbuşite ce se auzeau în adăpost: Boreiko bombănea surd, ca un bondar, întrerupt mereu de o şoaptă întretăiată, aprinsă. Vasele zăngăneau pe masă. De afară se auzeau bubuituri surde de tun. Deodată, uşa se trânti zgomotos, şi glasul sonor al lui Vasea vesti:

— Tuşa Haritina aduce numaidecât mâncarea încălzită.

— Mai încet! îl trezeşti pe Serghei Vladimirovici, îl struni glasul Varei.

— N-are nimic dacă se trezeşte. A dormit dus toată ziua fără să se întoarcă, răspunse Boreiko.

Zvonariov deschise ochii şi căscă cu poftă.

— A venit lăptăreasa, Seriojenka! strigă Boreiko, aplecându-se spre el.

Vasea izbucni în râs şi fu blagoslovit îndată de severa lui protectoare cu o pălmuţă după ceafă.

— Bună seara, Serghei Vladimirovici, îl salută pe neaşteptate şi Liolia. Ei, Boris Dmitrievici, poftim la masă; să lăsăm porumbeii să gângurească în voie.

La masă, Varia voi neapărat să ştie tot ce se petrecuse la fortul 2.

— Nu te mai întorci acolo, declară ea, întinzând praporşcikului o hârtie.

„Sunteţi detaşat provizoriu la fortul Nr. 3 – citi Zvonariov cu mirare – unde veţi asigura buna funcţionare a proiectoarelor. Şef de stat-major, căpitan Stepanov.”

— Cum a ajuns ordinul acesta în mâinile dumitale? o întrebă el pe fată privind-o bănuitor.

— Treceam pe lângă comandament şi m-am interesat la Stepanov în privinţa dumitale. Când a aflat că viu încoace, mi-a încredinţat hârtiuţa asta…

— Cum s-ar zice: din lac, în puţ! La fortul 3, e şi mai multă vânzoleală decât la 2. Acolo sunt bombardamente aproape neîntrerupte, cu obuze de unsprezece ţoli.

— Atunci, să nu te duci, până nu stai de vorbă cu Raşevski, se nelinişti Varia.

— Suntem „grade inferioare”, ne ducem acolo unde ni se ordonă.

Se auzi o bătaie în uşă: intră Haritina, în rochie şi cu basma.

— Bună ziua, Serghei Vladimirovici, dădu ea bineţe praporşcikului. Parcă aţi mai slăbit acolo, la fort.

— Bună ziua, Haritina. Ai hotărât să devii iar „parte femeiască”?

— Încerc; cine ştie până m-o apuca iar doru de tranşee.

— Dar Şmetillo, unde-i?

— Domnul căpitan e la reduta 3. M-a chemat şi pe mine acolo, dar eu am prins rădăcini aici, la Zaliternaia.

— O fi de vină tot Iarţev, băsmuitorul…

— Vai, ce vorbiţi! protestă tânăra femeie, roşind ca para focului. Nu-i vorba de el. Mie îmi place domnul porucik. E înalt, chipeş. Şi are inima curată, senină; Ce dacă bea? Care bărbat nu bea? rosti Haritina cu convingere. Hai cu mine, puiul mamei, îl chemă ea pe Vasea. Să te pieptăn niţel, că uite ce ciufulit eşti!

Curând după ce plecară, Rodionov bătu grăbit în uşa adăpostului. Pe chipul lui, totdeauna calm şi grav, era

întipărită acum o tulburare adâncă.

— Surioară, n-aţi vrea să veniţi până la noi, în adăpost? o rugă el pe Varia. Trebuie să pansaţi un rănit.

— Serghei Vladimirovici, unde aveţi pansamentele? întrebă Varia sărind în picioare.

— Da' ce s-a întâmplat? întrebă neliniştit Zvonariov, punându-şi mantaua.

— Blohin, beţivanul dracului, l-a nenorocit pe băsmuitor, răspunse subofiţerul, mânios. Când a venit dimineaţa din fort şi a aflat că Haritina stă tot timpul cu Iarţev, a început să se lege de el. Mai adineaori, a venit de undeva beat şi a sărit la el. Ca să se apere, Iarţev i-a dat cu un scăunel în cap, dar ocnaşul ăla s-a repezit cu baioneta japoneză şi i-a spintecat ţeasta.

— Blohin să fie imediat legat şi băgat la arest.

— L-au şi legat burduf. E zdravăn al naibii, abia l-au pus jos cinci inşi. Ba chiar a trebuit să-l pocnească niţel în cap cu patul armei.

Iarţev zăcea în cazemata laterală, pe patul comun, cu capul bandajat, cu pete de sânge pe pansament. Lângă el, Haritina plângea, ştergându-şi lacrimile cu colţul basmalei:

— Egoruşka, şoimuleţul meu drag! Pentru ce a dat în tine, de ce te-a tăiat răufăcătorul? îl bocea ea.

Varia şi Melnikov scoaseră pansamentul. În stânga capului, deasupra urechii, se căsca o tăietură mare.

— Oasele craniului sunt întregi. Rana nu-i primejdioasă, e la suprafaţă, îi spuse Varia lui Zvonariov. Trebuie trimis numaidecât cu căruţa la mine, la spital. Am să-i dau un bilet. Să-l interneze jos, în salonul meu. Mâine o să-l aranjez mai ca lumea.

Sosi şi Boreiko. Zvonariov şi Rodionov îi raportară tot ce se întâmplase.

— Trebuie s-o îndepărtez pe Haritina din baterie. Cât timp n-a dat nimănui nici o preferinţă totul a mers bine, dar când l-a ales pe băsmuitor ceilalţi au căpiat nu altceva! Răcnete,

înjurături, bătăi… Ia-o la dumneata la spital, îi propuse el Varei.

— Nu ştiu dacă o să vrea, spus Varia, cu îndoială.

— În orice caz, aici n-o mai ţin. Comand bucuros o mie de bărbaţi, dar o singură muiere, nu!

— Muiere! Vai Ursoiule, ce grobian eşti! exclamă Varia.

Curând după aceea, rănitul, însoţit de Haritina, de Liolea şi de Vasea, fu transportat la spital. Boreiko ordonă ca Blohin să rămână legat până dimineaţa.

Varia şi Zvonariov plecară spre statul-major al lui Kondratenko. Se întunecase de-a binelea. Poticnindu-se mereu pe drumul abia zărit prin beznă, sprijinindu-se unul de altul, ajunseră cu bine.

— Am venit să întrebăm dacă Serghei Vladimirovici trebuie să se ducă mâine la fortul 3, al întrebă Varia pe Naumenko care le ieşi înainte.

— Ordinul se referă la praporşcikul Zvonariov, şi n-are nici o legătură cu dumneavoastră, mademoiselle, îi răspunse locotenent-colonelul în glumă. După aceea îi explică în câteva cuvinte, lui Zvonariov, misiunea pe care o avea de îndeplinit.

— Voi cere să fiu şi eu mutată în fortul 3, la postul de prim-ajutor al medicului Avrorov, declară Varia.

— Vă previn de pe acum că cererea aceasta va fi respinsă.

Praporşcikul o însoţi pe Varia până la spital.

— Cum se simte Saharov? întrebă Zvonariov, pe când treceau prin faţa spitalului Crucii-Roşii.

— Închipuie-ţi că a scăpat. Febra tifoidă a cedat, temperatura încet-încet a scăzut, şi acum merge spre însănătoşire. Hai să-l vedem.

— Nu e târziu?

— Cu mine poţi intra la orice oră.

Saharov dormita într-o rezervă. Era foarte tras la faţă. Varia îi luă încetişor pulsul. Mâna lui era umedă şi rece. Se grăbiră să iasă ca să nu-l trezească. Pe neaşteptate, în

coridor se întâlniră cu Gantimurov. Prinţul îi salută curtenitor şi le spuse că i-a adus lui Saharov lămâi.

— Doarme, să nu-l trezeşti, îl preveni fata.

— Intru doar o clipă; numai să i le las pe masă.

Gantimurov se strecură în cameră. Păşi tiptil spre bolnav, şi-l strigă încet. Saharov nu răspunse. Porucikul se uită împrejur. Privirea lui se opri la oberlichtul neînchis bine. Se apropie de fereastră, şi o deschise larg. Un val de aer umed şi rece năvăli îndată: spre bolnav. Prinţul ieşi repede, închizând cu grijă uşa după el. O expresie de triumf veninos i se ivi pe faţă. În vestibul îi ajunse din urmă pe Varia şi pe Zvonariov, îi salută din nou foarte politicos şi dispăru pe uşă.

— Blohin, oricum ai suci-o, oricum ai învârti-o tot ticălos eşti! îl mustra sever Boreiko, privindu-l mânios. Ia uită-te la mutra ta – leit sarsailă! Şi ce glas! Nu ştii să vorbeşti ca oamenii, latri. Nu scoţi două vorbe ca lumea fără să scuipi şi o sudalmă murdară. Şi mai vrei să te iei la întrecere cu băsmuitorul! Ăla are chip omenesc, grăieşte domol, blajin. Nu e de mirare că el i-a fost Haritinei pe plac, şi nu tu.

Blohin oftă din rărunchi. Faţa lui sluţită în bătaie se schimonosi groaznic:

— Înălţimea voastră, o să-i cer iertare Haritinei că l-am vătămat pe Iarţev.

— Vrei să te pocnească cu un retevei în căpăţână? Şi apoi nu e vorba de asta. Vorba e cum ai putut tu să te repezi cu baioneta la fratele tău, ostaş şi el ca şi tine? Pentru ce? Pentru o muiere!

Boreiko vorbea cu un calm neobişnuit pentru el, privindu-l mohorât pe Blohin.

— Azi l-ai tăiat pe el pentru o muiere; mâine, ai să omori pe altul, cine ştie pentru ce. În bateria noastră n-avem nevoie de asemenea pramatii. O să te trimit la lucrările de minare, în fortul 2. Acolo, nu-s muieri pe aproape – ţi-o mai veni mintea la cap. I-am întrebat pe soldaţi ce să fac cu tine.

Ei au spus cu toţii: „Să plece; poate s-o cuminţi. De un bezmetic în stare să-şi ucidă tovarăşii, n-avem nevoie”.

Blohin se făcuse stacojiu. Întrebă cu glas întretăiat i

— Cum, înălţimea voastră, chiar mă alungaţi?

— Deocamdată, da; pe urmă… om vedea ce-o mai fi.

— Înălţimea voastră, da' ce, sunt un asemenea răufăcător, că nu mai vrea nimeni să ştie de mine? Daţi-mi voie măcar să mă duc cu domnu' praporşcik…

— Despre asta, întreabă-l pe el. Dac-o vrea te ia, de nu, înseamnă că s-a săturat şi el de tine ca de mere acre. Aşa, Filea, frate. Ai păcătuit? Acu du-te de-ţi ispăşeşte păcatele. Dacă ar fi după lege, ar trebui să te dau în judecată.

— Mai pe urmă, mă primiţi înapoi? întrebă ostaşul, cu nădejde.

— Pe un om cumsecade, de ce să nu-l primesc? De secături, însă, n-am nevoie, încheie porucikul ridicându-se şi ieşind pe uşă.

Curând după aceea, Blohin plecă din baterie, cu o bocceluţă subsuoară. Ostaşii, şedeau posomorâţi, tăcuţi, căutând să nu-l privească, nici chiar atunci când încerca să le vorbească.

— Rămâneţi cu bine, fraţilor; să nu mă vorbiţi de rău dacă m-o lua moartea acolo în fort.

Nu-i răspunse nimeni nimic.

— Totuşi îmi pare rău de Bloha. Nu-i băiat rău, îi spuse pe neaşteptate Boreiko lui Rodionov.

— Bine, Boris Dmitrievici, dar trebuia să-l înveţe cineva minte odată, ca să nu mai uite cât o trăi, răspunse subofiţerul.

Capitolul III

După câteva zile, Zvonariov primi ordin să se ducă la fortul 3.

Aproape de Comandamentul fortului de Est, dădu de o companie de matrozi şi de pe nava Baian, trimişi acolo ca unitate de rezervă. Marinarii, cu scurte negre, cu cizme înalte, cu arme şi cartuşiere, păreau mai curând soldaţi din

infanteria marinei, decât matrozi. Comandantul lor era Pavlik Soimanov. După ce-şi strânseră mâinile, praporşcikul îl întrebă ce căutau acolo.

— Am fost trimişi în ajutorul fortului 3 şi a redutei 3. Spre seară o să înlocuim o parte din garnizoanele de acolo. Deocamdată, stăm pe loc fără nici o treabă, se plânse locotenentul.

La rândul său, praporşcikul îi spuse că fusese detaşat la fortul 3.

— Prin urmare, vom fi împreună! se bucură Soimanov.

Zărindu-l pe Fok, care se apropia călare, se duseră la unităţile lor.

— Bună ziua, matrozi! îi salută generalul pe marinari, adăugând ca de obicei o înjurătură.

Marinarii îi răspunseră printr-un răcnet care aducea tot a înjurătură. Fok zâmbi blajin şi le-o întoarse fără întârziere, stârnind hohotele de râs ale ostaşilor şi matrozilor, printr-o grindină de vorbuliţe cu totul nepotrivite a vedea lumina tiparului. Satisfăcut de efectul produs, Fok descălecă, chemă ofiţerii şi intră cu ei în adăpostul comandantului. La ivirea lui, Nadein şi Stepanov se ridicară în picioare.

— Generalul Stessel mi-a ordonat să cercetez amănunţit situaţia din sectorul dumneavoastră şi să-i raportez totul, îi informă Fok, strângându-le mâinile.

— Am înţeles, fonfăi Nadein. Căpitanul Stepanov o să prezinte îndată un raport detailat excelenţei voastre.

Şeful de stat-major se apropie de hartă şi începu să explice cu de-amănuntul situaţia din fiecare fort şi baterie.

— Reiese, că japonezii s-au cramponat de forturile 2 şi 3 şi de reduta 3. După părerea dumneavoastră cam cât timp vor putea rezista acestea? întrebă Fok, făcându-şi însemnări în carnet.

— Nişi nu mă gândesc să le predau vreodată, i-o reteză scurt Nadein, dar Fok nu se uită la el, aşteptând răspunsul lui Stepanov.

— Împărtăşesc pe deplin părerea excelenţei sale.

— Nu există fortăreţe care să nu capituleze; cu atât mai mult, când e vorba de nişte forturi. Trebuie ca durata probabilă a rezistenţei lor să fie stabilită dinainte şi să se ia din timp măsurile necesare pentru eventuala lor evacuare.

— Fortul va rejista atâta vreme, cât va avea apărători. Cât trăiesc eu, forturile nu vor capitula, chiar dacă mi ş-ar ordona ş-o fac! vorbi emoţionat bătrânul general, scuturându-şi barba-i lungă, albă.

— Mitrofan Alexandrovici, întotdeauna trebuie să se judece pornind de la raportul real al forţelor, şi nu de la dorinţe şi sentimente personale. Nici eu nu doresc câtuşi de puţin ca forturile să capituleze, totuşi, e necesar să se prevadă această eventualitate.

— Generalul Kondratenko are mai multă grijă de întărirea forturilor, decât de stabilirea termenului capitulării lor, replică Stepanov cu o umbră de ironie.

— Mi-e lehamite de deşteptul ăla! în Arthur s-a acreditat părerea, din păcate împărtăşită chiar de Stessel, că acest Kondratenko ştie tot, poate să facă orice şi că, în afară de el, nu mai există în fortăreaţă nici un om cu scaun la cap. După mine, el este mai curând dăunător, decât util. Să luăm, de pildă, efectivul excesiv al soldaţilor din tranşee. Pentru ce atâţia oameni? Asta duce numai la pierderi inutile de vieţi. Sângele soldaţilor e vărsat degeaba. Dacă războiul se va prelungi, iar Kuropatkin nu va ajunge într-o lună la Kindjou, Arthur-ul va trebui, fără doar şi poate, să capituleze.

— Îndeosebi, cu nişte jenerali, ca exşelenţa voastră! îl luă gura pe dinainte pe Nadein.

— Se pare că sunteţi surmenat de şederea prea îndelungată pe poziţii şi aveţi nevoie de odihnă, răspunse Fok, calm, fără să ridice glasul şi scăpărându-şi uşor ochii reci de un albastru cenuşiu.

— Atâta timp cât mai am încă puteri, voi şluji maiestăţii şale.

— Aşadar, domnilor, aş dori ca dumneavoastră să vă gândiţi cât mai temeinic la chestiunea aprecierii posibilităţilor de rezistenţă în timp a forturilor asediate şi să-i înaintaţi, în scris, generalului Stessel raportul dumneavoastră.

— Vă rog să ne prejentaţi şi dumneavoastră un ordin şcris în acest sens! replică Nadein.

— Îl veţi primi chiar astăzi.

— Ei, atunci o să ne gândim şi noi, ce-i de făcut cu el şi, totodată, cu generalii care dau aşemenea ordine, răspunse Nadein, tremurând de indignare.

— La vârsta dumneavoastră respectabilă, nu e bine să vă enervaţi atât, rosti Fok, ironic, ridicându-se de pe scaun.

Câteva clipe după aceea, călărea în trap mărunt, spre zona interioară.

Stepanov îl lămuri în două cuvinte pe Zvonariov în privinţa misiunii lui în fort, şi-l rugă să-şi prezinte, seara, raportul la comandament.

— În treacăt fie zis, cred că n-are rost să stai tot timpul în fort. Nu faci parte din garnizoana fortului, ci eşti instructor, aşa că poţi să dormi la comandament. Deocamdată, drum bun şi succes, încheie căpitanul, strângându-i mâna.

Profitând de relativa acalmie. Zvonariov şi Soimanov plecară direct spre fort. În zona acestuia, drumul strategic ducea printr-o văgăună, până aproape de fortul care se înălţa pe o sopcă stâncoasă, greu accesibilă.

Comandantul fortului, ştabs-căpitanul Bulganov, un ofiţer sprinten şi vioi, de vreo treizeci de ani, făcu vizitatorilor o primire prietenoasă şi-i conduse în fundul cazărmii, unde îşi amenajase după o perdea, un colţişor retras, împreună cu cei doi ofiţeri subalterni şi cu medicul veterinar Avrorov. Doctorul era şeful postului de prim-ajutor al fortului.

— E adevărat că nu respirăm aici un aer mai curat decât în restul cazărmii şi nici linişte nu avem; în schimb, ostaşii sunt tot timpul sub ochii noştri, iar noi, sub ai lor. Asta creează o legătură directă şi permanentă cu ei, lucru foarte

important în timp de război, explică Bulganov lui Soimanov şi Zvonariov. Poftiţi, gustaţi din modestele noastre bucate, gătite cu carne de cal, sau pare-mi-se de măgar. N-avem bucătărie separată; mâncăm la cazan, cu soldaţii…

— Şi ne văităm rău de stomac, termină Avrorov.

— E adevărat, apa o aducem din oraş, cu sacaua, şi adeseori nu e proaspătă. Din cauza ei, ne îmbolnăvim şi noi, şi ostaşii; totuşi nu izbutim deloc să îmbunătăţim aprovizionarea cu apă, continuă căpitanul.

Aflând scopul în care veniseră, le propuse să viziteze fortul, împreună cu el.

— Atâta timp cât încă nu l-au dărâmat obuzele de 11 ţoli, spuse el. Ieri ne-au trântit, leprele, zece proiectile, au astupat pe jumătate şanţul stâng, au retezat un colţ al caponierei şi au distrus parapetul gorjei. După aceea, am avut de muncit toată noaptea ca să le refacem.

Urmându-l pe Bulganov de-a lungul cazărmii, Zvonariov observă că la trecerea ofiţerilor soldaţii continuau să stea liniştiţi şi să-şi vadă de treburile lor. Unii se apropiau de comandantul lor şi-l întrebau de una sau de alta. Căpitanul se purta cu ei simplu: glumea, îi bătea pe umăr şi-şi continua drumul. Soldaţii care-l însoţeau pe Zvonariov îşi dădeau şi ei seama de acest lucru.

— Comandantul de aici nu prea e fudul; se poartă cam la fel cu porucikul nostru, nu ca la fortul 2, spuneau ei.

Ieşiră din cazarmă, prin poterna îngustă, în incinta fortului, în faţa unei baterii formată din patru tunuri de 6 ţoli, amplasată lângă parapetul din dreapta. Unul din tunuri era avariat şi zăcea trântit la pământ, iar tunarii nu erau prin preajmă.

— L-au lovit acum vreun ceas, spuse Bulganov, arătând tunul răsturnat.

— Şi asta, numai fiindcă bateria nu e camuflată, îşi dădu cu părerea Soimanov. Pe masivul Skalistâi, noi marinarii amplasăm alte câteva baterii; toate piesele sunt aşezate în contrapantă.

— Superiorii dumneavoastră, în sfârşit, s-au lămurit, observă Zvonariov.

Dintr-un adăpost lateral al bateriei apăru tânărul porucik Solomonov, pe care Zvonariov îl întâlnise cândva, pe poziţiile de la Kindjou. Fiind rănit la picior în bateria B, cu prilejul luptelor din august, se sprijinea şi acum în baston.

— Salut pe Arhimedele Arthur-ului, îi strigă el praporşcikului. Apariţia dumitale mi-a ridicat îndată moralul aflat în scădere. Vrei să intri o clipă în chilia mea?

— Alexandr Alexandrovici, acum suntem ocupaţi, dar trecem pe la dumneata când ne întoarcem, răspunse căpitanul, în locul lui Zvonariov. E un artilerist destoinic, dar îi cam place să bea, adăugă el, după ce se depărtară.

Incinta fortului era străbătută cruciş şi curmeziş de baricade alcătuite din saci cu pământ, pentru a proteja oamenii împotriva gloanţelor şi schijelor.

— Suntem expuşi din trei părţi la focuri. Parapetele nu-s destul de înalte; asta ne-a determinat să ridicăm baricadele acestea în interior, explică Bulganov.

Ofiţerii ajunseră la gura poternei de beton, care ducea în caponiera şanţului din faţă. Poterna străbătea parapetul frontal şi cobora sub şanţ. La gura ei erau amplasate tunuri de contraasalt şi mitraliere gata de tragere, astfel încât, în caz de atac, puteau fi puse la iuţeală în bătaie pe baricadele fortului. Erau deservite de matrozii de pe nava Peresvet, care se adăposteau într-o cazemată mică aflată în apropiere. Trecând de poterna slab luminată, ofiţerii intrară în caponieră.

Spre deosebire de caponiera din fortul 2, aceasta fusese amenajată pentru apărarea prin foc de armă şi mitralieră, aşa că n-avea decât ambrazuri înguste pentru trăgători. Prin acestea intra atât de puţină lumină, încât în caponieră era aproape întuneric. După ce i se mai obişnuiră ochii, Zvonariov observă înăuntru mai mulţi matrozi şi soldaţi.

Câţiva trăgeau cu urechea la peretele dinapoi al caponierei.

— Se aude ceva? îi întrebă Bulganov.

— Da. Bocăneşte, bocăneşte şi o dată stă, răspunse unul.

— Cum e solul aici? se informă praporşcikul, punând şi el urechea la perete.

— Numai stâncă, şi atât de tare că uneori nici cu ranga n-o poţi sparge, fără să mai vorbim de târnăcoape şi cazmale.

— După zgomotul care se aude, am impresia că până la japonezi sunt pe puţin 25-30 de stânjeni.

— Sapă o tranşee exact la această distanţă.

— Atunci e greu de precizat dacă sapă o tranşee, sau o galerie de minare, îşi dădu cu părerea Zvonariov. Totuşi, cred că trebuie să se facă neîntârziat lucrări de contraminare. Aici, bineînţeles, n-ar fi nevoie de armătură pentru pereţi şi pentru tavan. Aş putea să trasez îndată direcţiile galeriilor de minare, propuse el.

Căpitanul scoase planul fortului, pe care erau trasate liniile tranşeelor japoneze. Dintr-o singură privire pe hartă, era evidentă tendinţa lor de a se apropia cât mai mult de caponieră. În viitorul apropiat era de aşteptat o ciocnire subterană, în imediata apropiere a fortului.

— N-ar fi trebuit lăsaţi japonezii să ocupe avanposturile, observă Zvonariov, acum ei pot foarte uşor să ne-o ia înainte, pe sub pământ. Ca să săpăm o galerie de minare chiar lângă caponieră nu are nici un rost.

— De ce?

— Prin lucrările subterane noi trebuie să căutăm a ajunge sub poziţiile inamicului şi să-l aruncăm în aer. Aproape de zidurile caponierei explozia ar fi periculoasă în primul rând pentru noi, căci ne poate distruge caponiera, explică Zvonariov.

— La drept vorbind nu e prea târziu ca să se mai înceapă asemenea lucrări?

— Nu, nu! Timpul nu este încă pierdut; bineînţeles, nu trebuie să mai întârziem.

— Am să trimit îndată tiraliorii la lucru. Pioneri n-am.

— Am adus doi tunari care au învăţat cum se fac galeriile de minare. Au să-i îndrumeze ei pe tiraliori.

— Aş putea trimite şi matrozi. Printre ei, sunt câţiva care au lucrat în minele de cărbuni, propuse Soimanov.

— Perfect, încuviinţă căpitanul. Conducerea generală şi-o va asuma praporşcikul Zvonariov; vă dau ca ajutor pe praporul meu. Eu am să mă mut din cazarmă în încăperea de la intrarea paternei. Acolo o să fim mai aproape de fiecare punct al fortului.

— În schimb, o să fiţi prea puţin liniştit, ba chiar destul de tulburat, observă praporşcikul.

— La război nu mai contează. Vă sunt recunoscător pentru indicaţii, domnilor, spuse Bulganov, strângând mâinile vizitatorilor. Ieri a dat pe aici porucikul de pioneri Mokrievici, a bătut apa-n piuă nu ştiu câtă vreme şi s-a dus de unde a venit.

Zvonariov chemă soldaţii şi matrozii de pe Baian, cărora le explică cu de-amănuntul ce aveau de făcut şi de ce anume trebuiau să se ferească. Bulganov asculta şi el făcându-şi însemnări cu grijă.

— Atunci când n-o să fii dumneata în fort, am să-i îndrumez eu pe soldaţi, spuse el zâmbind. Atâta timp cât e linişte pe poziţii, hai să admirăm priveliştea de la poalele fortului nostru, acum în paza lui Dumnezeu.

— Să sperăm că pe lângă Dumnezeu, garnizoana participă cât de cât şi ea la această pază, completă Soimanov.

Se îndreptară cu toţii spre ieşirea caponierei, ciocnindu-se unul de altul acolo unde trecerea era strâmtă şi întunecoasă. Abia ieşiră în incinta fortului că şi auziră vâjiitul bine cunoscut al unui obuz de 11 ţoli.

— La noi vine! strigă Bulganov şi, apucându-i pe Zvonariov şi pe Soimanov de braţe, se repezi înapoi în paternă.

Abia apucară să se adăpostească. Afară ţâşniră două trombe uriaşe de fum, însoţite de o bubuitură năprasnică. O ploaie de schije şi de pietre zbură şuierând în toate părţile. Suflul violent îl izbi pe Zvonariov de perete. Soimanov căzu

jos, iar căpitanul dădu peste o mitralieră şi se lovi zdravăn la genunchi. Matrozii şi tunarii care încă nu ieşiseră din poternă fugiră înapoi, în caponieră. În cele din urmă, când ofiţerii îşi veniră în fire şi se uitară împrejur constatară că parapetul lateral din stânga se năruise aproape de la jumătate, iar sacii cu pământ ai baricadelor fuseseră împrăştiaţi peste tot în incinta fortului.

Vâjâitul unor noi obuze îi făcu pe toţi să se întoarcă în poternă şi să aştepte acolo încetarea bombardamentului. Obuzele mugeau sinistru şi explodau, distrugând totul împrejur şi cutremurând fortul din temelii.

— Doamne apără şi ne păzeşte! murmură căpitanul cu evlavie, închinându-se la fiecare explozie.

— Hm! Am impresia că aici e ceva mai serios, decât într-o bătălie navală. Acolo, distanţa până la obiectiv se schimbă necontenit, aşa că e mult mai greu să-l loveşti, pe când aici, şi bateria şi obiectivul sunt nemişcate, poţi trimite toate obuzele aproape în acelaşi punct, remarcă Soimanov.

— Se pare că mai multe baterii şi-au reglat tragerea asupra fortului 3, şi acum au luat hotărârea să-l măture de pe faţa pământului, rosti Zvonariov, privind cam cu teamă în sus, spre bolta poternei din care curgea praf de beton.

— Ţi-e frică că se prăbuşeşte? îl întrebă Soimanov. Cred că a fost calculată cu o mare rezervă de rezistenţă.

— Da, pentru proiectile de 6 ţoli, dar nu de 11, precizează praporşcikul. Acestea pot străbate cu uşurinţă orice boltă a fortului.

— Nici nu bănuiam aşa ceva. Cu alte cuvinte, realmente suntem lipsiţi de orice protecţie! exclamă Bulganov, sărind în sus speriat. Dar ce aţi gândit voi, inginerii, când aţi construit forturile? Pentru una ca asta ar trebui să fiţi trimişi toţi în Siberia sau şi mai simplu – puşi la zid!

— Asta n-ar face forturile mai solide, obiectă Soimanov, cu un aer filosofic.

— Trebuie să se ia imediat măsuri pentru întărirea boltelor de beton!

O flacără orbitoare, care ţâşni la intrarea poternei, îi făcu pe toţi să se trântească fulgerător la pământ. Explozia bubui năprasnic; de sus, începură să cadă blocuri întregi de beton. Bulganov scoase un ţipăt ascuţit şi amuţi în aceeaşi clipă. Mai multe spărturi de beton îl izbiră pe Zvonariov în cap, dar cuşma îl apără. Alături de el, Soimanov se ridică în picioare şi începu să se scuture. Careva din grupul de matrozi şi de soldaţi gemea tare.

— Căpitanul nostru o fi fost ucis, ori numai a leşinat de spaimă? întrebă locotenentul, cu o umbră de ironie, aplecându-se spre Bulganov. A, se pare că trăieşte, dar l-a apucat pântecăraia, adăugă el, mirosind cu nasul în sus.

— Am dat în dizenterie infecţioasă, se tângui comandantul fortului, ridicându-se.

Zvonariov se întoarse spre ostaşi. Prin întuneric desluşi un om întins la pământ. Praporşcikul scăpară un chibrit, se aplecă spre rănit, dar sări îndărăt îngrozit. Omul fusese izbit de o schijă mare drept în faţă şi i-o făcuse piftie.

— Amin! rosti Soimanov, scoţându-şi chipiul.

— Amin! răspunseră ca un ecou, soldaţii şi matrozii.

Căpitanul ordonă să se aducă o targă. Abia atunci observară cu toţii că intrarea poternei fusese astupată de blocurile de beton şi de pământ.

— Am rămas închişi ca într-o capcană, la dracu! exclamă Soimanov.

Zvonariov se apropie de dărâmături. Acestea se ridicau până sus la boltă. N-aveau la îndemână nici cazmale, nici târnăcoape. Trebuiau să zvârle pământul şi să dea la o parte cu mâinile blocurile de beton.

— Haideţi, să ne deschidem drum, băieţi! îi îndemnă Zvonariov pe ostaşi şi, dând exemplu, începu el însuşi să împingă blocurile la o parte.

Vreo zece braţe îi urmară îndată pilda.

Treaba mergea anevoie. Alte câteva explozii izbucnite în apropiere dărâmară boltă şi mai mult. Abia peste vreo oră şi jumătate ajunseră la lumina zilei. Căpitanul izbuti să iasă afară tocmai în clipa când dinspre cazarma aflată în spatele bateriei apăru un pâlc de tiraliori cu târnăcoape şi cu cazmale, sub comanda doctorului Avrorov.

— Unde sunt ofiţerii? De ce n-au alergat imediat în ajutorul nostru? se răsti Bulganov la medic.

— Şi gorja a fost lovită de obuze. Podporucikii Jilin şi Turski au fost răniţi. Zece soldaţi sunt morţi, iar răniţi – peste treizeci. Abia am dovedit: să-i pansez, raportă Avrorov.

— Revoltător! Dumneata ai dat primele ajutoare soldaţilor şi ai uitat de comandant! Dar porucikul Solomonov, artileristul, ce treabă a avut?

— E beat. A trebuit să-i dau puţin amoniac ca să-şi revină.

— Îl trimit în judecată! Îl pun la zid! urla ca turbat căpitanul, împingându-l la o parte pe medic.

— Vine! răcni deodată Soimanov şi o rupse la fugă spre cazarmă.

Uitând de toate, căpitanul se repezi după el. Zvonariov trase cu urechea, dar nu auzi vâjâitul caracteristic al obuzelor şi o porni agale prin incinta fortului.

— De spaimă, locotenentului i se năzare mereu că vin obuze de mortier, rânji un tunar.

— Hodoronc-tronc! Mare nătărău eşti, îl bruftului un matroz de pe Baian, apărându-şi ofiţerul. Dânsu' a strigat aşa dinadins, ca să se care căpitanu' cât mai repede.

Expresia mucalită de pe chipul lui Soimanov, care îl aştepta pe Zvonariov lângă cazarmă, confirmă această părere.

— Straşnic l-am dus pe căpitan! A fugit glonţ drept la privată! râdea cu poftă Soimanov.

— Domnule doctor, dumneavoastră veţi conduce acum lucrările pentru refacerea poternei? îl întrebă praporşcikul pe Avrorov.

— Treaba asta o fac tiraliorii şi fără mine. Eu mă duc la răniţi. Unii au răni grave. E greu de unul singur. Nimeni nu vrea să vină încoace, iar eu mă jenez să plec; m-am oferit de bună voie.

— Aţi vrea să vă trimit o soră? propuse Zvonariov, pe neaşteptate, cu gândul la Varia.

— Aş prefera doi brancardieri destoinici. Pentru asta ţi-aş fi foarte recunoscător; cât despre surori, mulţumesc, n-am nevoie! refuză Avrorov, făcând un gest dispreţuitor.

Zvonariov se simţi uşurat. Acum era sigur că Varia nu va nimeri acolo. Bombardamentul din ziua aceea îi arătase cât de primejdios era acest fort înaintat.

Profitând de clipele de acalmie, se urcă pe o barbetă şi privi peste parapet. Pe malul râului Lunhe, şerpuia rambleul căii ferate, pe alocuri surpat, ascunzând şanţurile de comunicaţii japoneze. Mai spre stânga, pe un dâmb, se conturau valurile negre de pământ ale unei redute. Între ea şi fort se căsca o vâlcea adâncă, barată de amplasamentul bateriei Kurgannaia, aşezată ceva mai în spate, dincolo de zidul chinezesc. În dreapta se zăreau ruinele unei caponiere. Şi mai departe, se distingea fortul 2. Acesta fusese mult mai bine adaptat la teren decât foitul 3.

„Bravo Raşevski, gândi Zvonariov, a folosit cu iscusinţă relieful solului în scopuri defensive”.

În spatele frontului, dominând toate forturile şi redutele se înălţa o stâncă, postul de observaţie din totdeauna al lui Kondratenko, asupra căruia japonezii trăgeau aproape fără întrerupere.

În imediata apropiere a şanţurilor, chiar pe glacisul fortului, se conturau două linii negre de tranşee japoneze. Ivirea lui Zvonariov nu întârzie să atragă atenţia japonezilor, care traseră asupra lui mai multe focuri. Praporşcikul coborî şi o luă spre cazarmă.

Soldaţii forfoteau în şanţul gorjei, ca furnicile într-un furnicar întărâtat, înlăturând dărâmăturile pricinuite de bombardament. Bulganov glumea, agitându-se în mijlocul

lor, îndemnându-i. Se liniştise; atitudinea lui blajină, prietenoasă, faţă de soldaţi i se păru lui Zvonariov de data aceasta prefăcută.

— Mişcare vie, fraţilor! Să-i jucăm festa lui mutră-strâmbă. Dimineaţa să fie totul ca de la început. El fărâmă şi noi dregem, turuia Bulganov. O să se sature repede şi o să-şi ia tălpăşiţa de la Arthur.

Praporşcikul nu-şi putea da seamă dacă soldaţii credeau ori ba vorbele lui; totuşi, ei roboteau de zor. Căpitanul îi rugă pe Zvonariov şi pe Soimanov să rămână în fort, până îi vor sosi alţi ofiţeri, în locul celor scoşi din luptă.

Zvonariov se întoarse la comandament târziu după miezul nopţii. Cu excepţia telefoniştilor de serviciu, toată lumea dormea. După ce-şi luă cina, alcătuită din carne rece de cal şi ceai fierbinte, pe care-l bău dea-dreptul din termos, praporşcikul se culcă pe patul de campanie fără să se mai dezbrace.

— Excelenţă, vă rog să-i predaţi chiar astăzi generalului Gorbatovski comanda frontului, ordonă Stessel aprins.

— Am înceleş, răspunse Nadein, cu glas tremurător de emoţie, stând în poziţie de drepţi lângă calul generalului aghiotant.

— Mitrofan Alexandrovici, trebuie să vă odihniţi ca lumea. Nici nu vă închipuiţi cum arătaţi: aţi slăbit, sunteţi tras la faţa, aveţi pungi sub ochi. Oricât v-aţi impune să fiţi tare şi curajos, vârsta îşi cere totuşi drepturile, adăugă Stessel, pe un ton mai blajin.

— Exşelenşă, o să ne tot odihnim în mormânt. Dacă, din pricina bătrânecei, nu mai sunt apt pentru comanda frontului, atunci daci-mi măcar o companie în linia întâi, poate că la comanda ei o să mai pot face faţă şervişiului, se rugă Nadein, privind cu ochii înlăcrimaţi spre Stessel, care întruchipa călare o poză de statuie ecvestră.

— Ce vorbiţi, Mitrofan Alexandrovici! Nici prin gând nu mi-a trecut aşa ceva! Staţi şi dumneavoastră o săptămână-

două în oraş, dormiţi ca lumea, faceţi baie, răspunse generalul-aghiotant, căutând să-l liniştească pe bătrân.

— Vă rog, exşelenşă, să-mi acordaci favoarea, de a mă lăsa pe pozicii cu soldacii, în orice funccie, chiar de infirmier, şau de bucătar.

— Mitrofan Alexandrovici, o ţineţi una şi bună! Soţia mea, aflând că veniţi în oraş, m-a rugat să vă transmit invitaţia noastră pentru mâine la prânz.

— Îi mulţumesc din suflet Verei Alexandrovna, ocrotitoarea noastră, pentru o atitudine atât de gracioaşă faşă de mine. Vă rog să fici pe lângă domnia şa interpretul adâncii mele recunoştince.

— Generalul Gorbatovski soseşte curând. Dumneavoastră veţi trece la dispoziţia mea, repetă Stessel nerăbdător ordinul. Toţi aghiotanţii mei sunt răspândiţi prin forturi. Vă rog să detaşaţi pentru astăzi la ordinele mele pe careva din ofiţerii comandamentului dumneavoastră.

— Am înceleş! răspunse Nadein. Feodor Vasilievici, pe şine am putea şeda, fără să ştingherim servişiul? îl întrebă el pe Stepanov.

— Pe praporşcikul Zvonariov. Tinere, pregăteşte-te repede şi treci la dispoziţia domnului general-aghiotant. Ia calul meu. S-a odihnit prea mult.

Zece minute după aceea praporşcikul călărea în suita generalului-aghiotant care străbătea încet străzile Oraşului-Vechi. Ceaţa deasă îi stingherea pe japonezi şi ei se limitau să tragă, când şi când, la întâmplare asupra oraşului şi portului.

— Urâta vreme! rosti Stessel, zgribulindu-se de frig. Bine cel puţin că au lăsat-o mai moale blegii de japonezi, ca să se mai odihnească şi locuitorii Arthur-ului după atâtea bombardamente.

Cotiră la stânga, pe strada Puşkin. Aproape toate clădirile din Oraşul-Vechi fuseseră dărâmate. Doar oficiul poştal rămăsese întreg. Pe strada Puşkin se înşiruiau ruine după ruine: magazinul şi depozitul lui Ciurin, casa de lectură,

tipografia ziarului „Novâi Krai”, şi altele. Printre ruinele tipografiei rătăcea de colo-colo, posomorât, redactorul responsabil al gazetei, colonelul Artemiev. Împreună cu colaboratorii lui, căuta pe sub dărâmături ce mai rămăsese din maşinile tipografice.

Stessel îi făcu semn din cap să se apropie şi-şi exprimă regretul pentru dezastrul care se abătuse asupra ziarului, dar conchise:

— Cred că apărarea Arthur-ului nu va avea de suferit de pe urma acestei întâmplări. O gazetă, mai cu seamă în condiţiile unei fortăreţe asediate, este un lux de prisos. Să se citească ordinele mele de zi: în ele e scris tot ce trebuie şi e îngăduit să ştie garnizoana şi locuitorii oraşului.

— Totuşi, intenţionez să scot din nou ziarul, dar în Oraşul-Nou. Tocmai sunt în căutarea unui local corespunzător.

— De acord, însă fără ca să colaboreze la el acel Nojin, acel spion ticălos în slujba japonezilor! se aprinse deodată generalul, amintindu-şi de informaţiile celor doi „corespondenţi străini”.

— Ordinele excelenţei voastre vor fi executate întocmai! îl asigură grăbit colonelul.

Ieşind din Oraşul-Vechi, şi trecând de gara în care zăceau pe linii, o mulţime de vagoane sfărâmate, generalul-aghiotant se gândi să viziteze bateriile Zubciataia şi Sapiornaia, mai ales că acolo domnea în ziua aceea o acalmie desăvârşită, şi nu exista probabilitatea vreunui pericol.

Veniaminov îl întâmpină pe general departe de poziţie şi, păşind respectuos pe lângă scara generalului, raportă din mers situaţia. Din pricina lipsei de ofiţeri de artilerie – mulţi fuseseră scoşi din luptă – preluase comanda ambelor baterii şi se instalase în adăpostul admirabil amenajat al lui Straşnikov, de pe Zubciataia.

Stessel descălecă, dădu ziua bună, cu glas tunător, soldaţilor, apoi, se încumetă chiar să se urce pe parapet, unde stătu descoperit cât era de lung, cercetând atent prin

binoclu poziţiile japoneze. După ce mulţumi lui Veniaminov şi ostaşilor pentru modul în care îşi făceau datoria, generalul o luă înapoi. În clipa aceea undeva în depărtare, se auzi bubuitura unui tun urmată de vâjiitul obuzului ce se apropia tot mai mult.

— Parcă vine încoace, rosti generalul-aghiotant, neliniştit, grăbind pasul.

Înaintea lui, ceva mai la o parte, ţâşni fulgerător, o trombă de fum, bubui explozia, şuierară schijele. Nemaiţinând socoteală de nimic, Stessel, ţinându-şi sabia, se repezise spre adăposturile salvatoare, când deodată o schijă mică îl lovi în tâmpla dreaptă. Generalul gemu şi se prăbuşi greoi la pământ. Chipiul îi zbură cât colo. Însoţitorii lui se repeziră să-l ridice. Mai multe picături de sânge îi împurpuraseră părul cărunt.

— Generalul-aghiotant e mort, sau rănit mortal! – strigă Veniaminov ca scos din minţi şi căzu în genunchi lângă Stessel care zăcea la pământ. O brancardă, repede! Să vină medicii! ordonă el, apăsând batista pe rana generalului.

Cazacii şi soldaţii care îl escortau pe general o luară la fugă ca să execute aceste dispoziţii. Zvonariov se lăsă jos alături de Veniaminov şi-l ajută să-l trezească pe Stessel din leşin. Generalul era palid şi abia mai respira; totuşi pata de sânge de pe batista aproape că nu creştea.

— Unde sunt? Ce-i cu mine? şopti, în cele din urmă, generalul, abia auzit, şi încercă să se scoale.

— Excelenţă, pentru Dumnezeu, staţi liniştit, nu vă mişcaţi, să nu vi se scurgă creierii din cap! rosti Veniaminov, cu o mină tragică.

„Numai dacă îi are”, gândi Zvonariov, fără să-şi poată stăpâni zâmbetul.

Cuvintele căpitanului şi mai ales tonul cu care fuseseră rostite, îl făcură pe Stessel să leşine din nou.

— Serghei Vladimirovici, du-te dumneata după brancardă! spuse Veniaminov, tot mai agitat.

Brancardierii, cu tărgile sub braţe, se şi apropiau în goană. Rănitul fu dus cu grijă în cel mai apropiat adăpost al trupei, şi acolo felcerul campaniei îl pansă provizoriu. Stessel îşi revenise complet şi se strâmba de durere. Veniaminov trimise valvârtej în toate părţile o companie întreagă de tiraliori şi de tunari, în căutarea unui medic. Printr-o nefericită coincidenţă, profitând de starea de acalmie de pe poziţii, toţi medicii plecaseră în zona interioară, ca să ia medicamente şi pansament. În cele din urmă, dădură de un tânăr medic de la Crucea-Roşie, Mirotvorţev. Acesta examină rana şi se grăbi să-l liniştească pe general.

— Un fleac, nu e o rană, ci o zgârietură. Peste o săptămână totul va fi în perfectă ordine.

Faţa lui Stessel, încă palidă, se înroşi ca racul.

— E evident că dumneata, doctore, nu eşti chirurg de specialitate. Pe mine mă doare groaznic toată partea dreaptă a capului şi am pulsaţii în creier. Probabil că mi-au plesnit oasele craniului, şi acum se declară o hemoragie cerebrală, rosti el cu ciudă.

— Acest lucru e cu neputinţă, excelenţă, îl încredinţă medicul, cu naivitate. Dacă ar fi aşa, starea dumneavoastră ar fi mult mai gravă. Soldaţii cu asemenea răni sunt trimişi înapoi pe poziţii.

Ultimele cuvinte îl scoaseră cu totul din sărite pe general.

— Se pare că dumneata uiţi că nu sunt soldat, ci general, de-ţi permiţi un asemenea ton. Raportează acest lucru lui Balaşov şeful personalului. Deşi nu eşti medic militar, şi dumneata datorezi respect superiorilor. Generalul ieşi din adăpost fără a saluta.

— Ordonaţi să vină trăsura? întrebă Veniaminov.

— Am să încerc să ajung călare acasă, răspunse Stessel.

Ajutat de două ordonanţe, încălecă măreţ pe iapa lui blândă şi porni la pas. Exploziile mai multor şrapnele în urma excelenţei sale îl înviorară îndată; se grăbi să-şi treacă iapa la trap, pe urmă, la galop. Curând, într-o alură

din ce în ce mai vie, toată cavalcada gonea nebuneşte pe străzile înguste ale oraşului. Căruţele şi trăsurile se dădeau repede la o parte din calea generalului pansat la cap. Ferindu-se de caii care galopau ca turbaţi, oamenii încremeneau în loc, salutând sau descoperindu-se în faţa temutului comandant. După ce alergă astfel vreo cinci verste şi mai bine, când ajunse în apropiere de casa lui, Stessel trecu la pas.

Cu toată goana vijelioasă, nota telefonică prin care se anunţa rănirea gravă a generalului ajunsese la comandament înaintea lui. Reis se repezise îndată cu ea la Vera Alexeevna. În casă se stârni o panică de nedescris. Fără a mai şti de ea, generăleasa, numai în capot şi cu capul descoperit, se repezi spre soţul ei şi, chiar în stradă, îl îmbrăţişă, izbucnind în hohote isterice de plâns.

Pupilele se aruncară în genunchi înaintea binefăcătorului lor, sărutându-i mâinile pe întrecute. Reis, Vodiaga, Gantimurov şi încă cinci-şase ofiţeri din statul-major se repeziră să-şi susţină comandantul de braţe. Liniştindu-şi nevasta nespus de agitată, generalul-aghiotant saluta binevoitor în dreapta şi-n stânga, mulţumind celor din jur pentru manifestările de simpatie.

Toţi îl întrebau care mai de care pe Zvonariov despre cele petrecute în nefasta baterie Zubciataia. Praporşcikul repetă de vreo zece ori banala istorisire a celor petrecute.

De îndată ce Stessel intră în cabinetul lui, se şi ivi Nikitin, urmat de Fok, de Ţerpiţki şi de Belîi.

După generali, sosiră coloneii şi toţi cei ce doreau să-şi exprime în felul lor simpatia pentru general. Un pluton întreg de medici, în frunte cu medicul şef Balaşov şi cu „Pirogovul122 Arthur-ului” – doctorul Guibbenet, chirurgul şef al fortăreţei, examinară şi pansară din nou rana generalului.

Mai versat în ale vieţii decât naivul Mirotvorţev, Guibbenet recomandă insistent, cu vorbe bine gândite, linişte desăvârşită, atrăgând atenţia ca rănitul să fie ferit de emoţii

şi, în general, îngrijit cu cea mai mare atenţie. Sub condiţia respectării acestor recomandări, făgăduia o restabilire rapidă şi deplină.

— Boris Victorovici, nu cumva îmi ascundeţi ceva? Pentru numele lui Dumnezeu! îl imploră Vera Alexeevna. Nu cumva rana e mortală?

— Totul e în puterea domnului. Să sperăm însă, că nu, răspunse chirurgul-şef cu diplomaţie.

— Am să vă trec în pomelnicul meu şi am să-l rog pe protoiereul Glagolev să vă pomenească la liturghie, să facă o slujbă pentru sănătatea dumneavoastră.

Guibbenet mulţumi şi-i sărută respectuos mâna.

Stessel crezu necesar să evidenţieze în mod special iniţiativa de care dăduse dovadă Zvonariov cu prilejul rănirii sale.

— Da, da, Anatole. Conduita pe care a avut-o monsieur Zvonariov merită o recompensă, încuviinţă soţia lui.

— Toate acestea vor fi consemnate într-un ordin de zi.

— Praporşcikule, ai kliukva123? întrebă generalul-aghiotant.

— Suc de kliukva? N-am, excelenţă.

Cei de faţă răspunseră la cuvintele lui Zvonariov, prin hohote de râs.

— O, doamne, ce civil eşti! oftă Vera Alexeevna. Eu sunt femeie, şi tot ştiu că kliukva este dragonul roşu al ordinului Sfânta-Ana, pentru sabie, cea dintâi distincţie de război specială pentru ofiţeri.

— Adică, ordinul Sfânta-Ana clasa a patra, cu bareta „Pentru vitejie”, completă Stessel.

— Nu am acest ordin, excelenţă!

— Atunci, conform puterilor care mi-au fost conferite de comandantul suprem, te felicit în calitatea de cavaler al acestui ordin! declară generalul, întinzând praporşcikului mâna.

— Mi se pare că nu-l prea merit, îngăimă Zvonariov încurcat.

— Nu mai face pe modestul, tinere! L-ai meritat de mult; numai că nu s-a ivit un prilej pentru decorarea dumitale. Dă-mi sabia, să-ţi prind la ea noul dragon, răspunse Vera Alexeevna, cu glas cântător.

Urmară felicitările tuturor. Praporşcikul fu, în sfârşit, lăsat să plece abia în amurg, după un dejun copios.

Lângă şcoala Puşkin, se auzi strigat de Varia:

— Bolnavul nostru a murit azi, îi spuse ea, tristă.

— Care bolnav?

— Cum care? Saharov. Mergea atât de bine, şi iată că deodată, în chip inexplicabil, a dat în pneumonie şi în două zile s-a sfârşit.

— De unde ai aflat?

— În ultimele 24 de ore am stat de gardă lângă el. S-a făcut tot ce se putea face. Medicul şef al spitalului, Piotr Andreevici Rozanov, nu l-a părăsit nici o clipă; totuşi n-a fost posibil să-l salveze. Glasul fetei tremura, Varia abia se stăpânea să nu izbucnească în plâns.

Zvonariov oftă compătimitor:

— Odihnească în împărăţia cerurilor!

— Tot timpul a delirat. Vorbea ceva despre Fok, îl ocăra pe Gantimurov, o pomenea pe Vera Alexeevna…

— Ai auzit? Stessel a fost rănit azi la bateria Zubciataia! îi servi şi Zvonariov, la rândul lui, o noutate.

— Grav? întrebă fata, fără să se prea emoţioneze.

— N-are mai nimic; a explodat un obuz şi a fost zgâriat la cap de o piatră sau o schijă. Fireşte el caută să-i facă pe toţi să creadă că e rănit grav, iar cei din jur se prefac îngrijoraţi. Curată comedie! Pentru „temerara vitejie” de care aş fi dat dovadă cu prilejul primelor ajutoare date generalului, am fost recompensat cu kliukva, se lăudă praporşcikul şi povesti amănunţit tot ce se petrecuse.

— Dacă toate acestea sunt adevărate, atunci pentru ce ai fost decorat? Şi pe urmă, nu e cuviincios să vorbeşti cu o doamnă, stând în şa; fii bun şi coboară imediat! porunci Varia, recăpătându-şi tonul de totdeauna. Zvonariov se

execută. Hai la şcoală, la institutoare. Să le povesteşti şi lor miraculoasele dumitale aventuri.

La şcoală îi găsiră pe Stah şi pe Boreiko. Zvonariov poveşti pentru a suta oară totul, foarte amănunţit, neuitând să pomenească despre neaşteptata distincţie de care avusese parte. Această din urmă veste stârni râsul tuturor.

— Ai fost pe Elektriceski Utios, la Kindjou, la bateria B, la asaltul colinei Vâsokaia, în sfârşit, în forturi – şi nu ţi s-a spus măcar o vorbă de mulţumire; iar acum ai fost decorat aşa deodată, pe nepusă masă! observă uimită Maria Petrovna.

— Ia să-ţi văd sabia, Serioja, îl rugă Boreiko.

Luă sabia, duse comic la nas dragonul roşu, îl smulse şi-l zvârli în focul din sobă.

— Ca să nu mai rămână nici o urmă din mirosul lui Stessel, lămuri el dându-i înapoi sabia. Sunt recompense de care poţi şi trebuie să fii mândru, sunt altele care te înjosesc şi nu poţi să nu te ruşinezi de ele, adăugă el.

Clopoţelul de la uşă sună întrerupându-le conversaţia.

— Varia, un chinez în haine europene întreabă de tine, vesti Olia care se dusese să deschidă uşa.

— Spune-i să poftească înăuntru, zise Maria Petrovna.

O clipă după aceea, domnul Şu intră în sufragerie şi îi salută pe toţi cei de faţă cu o adevărată politeţă asiatică.

— Aş dori să stau de vorbă între patru ochi cu mademoiselle Belaia, spuse el.

Mirată de această dorinţă, Varia trecu împreună cu el în odaia de alături.

— Prietenul nostru comun şi şeful meu, Vasili Vasilievici Saharov a purces în lumea umbrelor, începu chinezul. Înainte de moartea sa, domnul Saharov mi-a transmis, chiar prin dumneavoastră, o notiţă pe care doreaţi atât de mult s-o citiţi. Acum pot să vă satisfac curiozitatea. Vasili Vasilievici a făcut un testament în favoarea dumneavoastră. V-a lăsat tot mobilierul din apartamentul lui. Mi-a poruncit să vă spun că acesta este cadoul său de nuntă. Urmează să

introduceţi o cerere la tribunalul local, pentru punerea dumneavoastră în posesie. Am şi redactat-o. Semnaţi aici, jos. Mâine dimineaţă încep formalităţile de rigoare, încheie el, întinzându-i hârtia.

— Dar eu nu sunt dispusă să mă mărit, aşa că nu cred cu putinţă să intru în posesia bunurilor lăsate prin testament, răspunse Varia.

— Prin aceasta veţi aduce o jignire memoriei prietenului nostru comun. Permiteţi-mi să vă ofer deocamdată acest mic lingou de aur pur – pentru verighetele de logodnă. Îl veţi întrebuinţa când veţi avea nevoie.

Varia refuză categoric darul. Întorcându-se în sufragerie, spuse celor adunaţi acolo că Saharov făcuse un testament în favoarea ei şi că refuzase legatul.

Cei doi prieteni îşi luară rămas bun de la gazde şi plecară.

Praporşcikul merse împreună cu Boreiko jumătate din drum, şi apoi o luă spre statul-major. Acolo îi povesti amănunţit lui Stepanov peripeţiile acelei zile, trecând însă sub tăcere decorarea sa. Căpitanul îl ascultă cu vădit interes, după care îl conduse la noul comandant al frontului, generalul Gorbatovski.

Foarte înalt, lat în umeri, cu favorite stufoase, cărunte, vorbind răspicat şi răstit, acesta făcu praporşcikului impresia unui soldat.

Generalul îi primi prietenos şi râse, ascultându-i istorisirea.

Întors de la Stessel, Fok se lasă într-un fotoliu moale şi se apucă să citească ziarul german „Ostasiatische Zeitung”, sosit recent la Arthur. Nici nu apucase să se cufunde bine în înaltele sfere ale politicii, când Gantimurov dădu buzna radios în cabinet.

— Ordinul excelenţei voastre a fost executat. Saharov a răposat.

— Când, în ce împrejurări?

— Azi. A murit de pneumonia pe care a contractat-o graţie mie. Sper că acum veţi binevoi să-mi restituiţi măcar o

parte din poliţele mele!
— N-am câtuşi de puţin motive s-o fac, răspunse generalul imperturbabil.
— În schimb eu am toate motivele să nu vă consider un om de onoare! replică furios porucikul.
— Ce te pricepi la onoare, dumneata, un proxenet, un cartofor, în sfârşit un escroc de mâna a treia?
— În orice caz, mă pricep mai mult decât anumiţi foşti jandarmi şi spioni!
— În zadar speri să mă poţi jigni. Te dispreţuiesc prea mult pentru a putea fi ofensat de dumneata. Şi fiindcă mi-e dezagreabil să te văd, scuteşte-mă, te rog, de prezenţa dumitale. Hei, daţi-i porucikului mantaua! strigă generalul.
Prinţul plecă. Fok îl chemă pe Reis la telefon, îl rugă să nu-l lase pe Gantimurov la Stessel şi adăugă:
— Te aştept la mine, imediat. Chemaţi pe chinezul lui Tifontai, porunci el apoi ordonanţelor.
De îndată ce domnul Şu îşi făcu apariţia, Fok se însenină.
— Aşadar, spre marele nostru regret, prea scumpul nostru prieten, Vasili Vasilievici, a părăsit această lume plină de deşertăciuni. Acum ce aveţi de gând să faceţi?
— Domnul Tifontai a prevăzut şi această eventualitate, răspunse chinezul. Voi prelua eu conducerea tuturor întreprinderilor sale, bineînţeles sub înţeleapta îndrumare a excelenţei voastre.
— N-aş fi putut crede că va fi atât de clarvăzător.
— Răposatul căpitan nu era un sfetnic prost.
— Voi căuta să-i urmez pilda în toate privinţele, cu excepţia retribuirii înţeleptei mele îndrumări, vorba dumneavoastră. Gradul meu de general, poziţia mea, impun o remuneraţie mult mai mare decât aceea acordată lui Saharov.
Se înţeleseră repede în privinţa sumei. Discutară apoi încă o serie de chestiuni mai puţin importante, după care cei doi interlocutori se ridicară în picioare.

— A propos, nu vi se pare, dragul meu, că un oarecare prinţ a devenit cu totul de prisos la Arthur?

— Părerile mele coincid întotdeauna cu acelea ale excelenţei voastre.

— Cu atât mai bine. Să se ia măsuri fără întârziere.

— Totul se va aranja în timpul cel mai scurt!

Domnul Şu plecă şi în locul lui se ivi Reis.

— Să se sigileze locuinţa lui Saharov, începu îndată Fok.

— S-a şi sigilat.

—… şi să se numească o comisie pentru inventarierea documentelor şi bunurilor rămase de pe urma lui. Preşedintele comisiei voi fi eu, dar nu trebuie să figurez oficial în compunerea ei.

Reis nota în fuga condeiului dispoziţiile lui Fok.

— Supuneţi chiar astăzi lui Stessel spre confirmare această dispoziţie.

— Am înţeles, excelenţă.

— Aşadar, în prezent, prin Şu, avem o legătură directă, fără intermediari, cu statul major – bineînţeles, nu al lui Kuropatkin, chicoti Fok bine dispus. Acum se poate acţiona cu mai multă îndrăzneală. Dumneavoastră veţi avea grijă de madame, dat fiind că sunteţi un bărbat în floarea vârstei şi n-aţi pierdut nimic din alura unui „ofiţer din Gardă”, iar eu mă voi ocupa îndeaproape de vechiul, şi din păcate exasperant de prostul meu amic, glumi generalul, frecându-şi vesel mâinile.

— Ar trebui să se cinstească într-un mod oarecare memoria neuitatului nostru prieten. Asta ar constitui un paravan folositor şi pentru noi. De pildă să zicem că i-am ridica un monument la Dalni, propuse Reis.

— Asta nu se poate face fără autorizaţia japonezilor. Ar fi mai simplu să fie propus pentru decorare, de exemplu cu crucea Sfântul-Gheorghe.

— Dar pentru ce merite?

— Ei, hai să zicem, pentru că a ştiut să organizeze atât de bine legătura cu… firma Tifontai, doar e o misiune foarte

periculoasă. Sugeraţi-i Verei Alexeevna ideea aceasta!

Soneria sună seara târziu, deranjând-o pe Vera Alexeevna, care se pregătea să se culce. Nevrând să-l trezească pe soţul ei, care aţipise, ieşi ea însăşi în salon.

— Mii de scuze! N-aş fi îndrăznit niciodată să vă deranjez la o oră atât de târzie, dacă n-ar trebui să discut cu dumneavoastră câteva chestiuni foarte urgente! îşi ceru iertare Reis, înclinându-se galant. Tocmai am primit vestea morţii la spital a căpitanului Saharov.

— A murit Vasili Vasilievici? exclamă doamna general îngrozită şi, ne mai ţinând-o picioarele, se lasă pe un scaun. O, ce nenorocire! Medicii de-acolo n-au putut oare să-l salveze? Acum două zile susţineau că este în afară de orice pericol… şi acum, să moară aşa, pe neaşteptate?! Chiar mâine voi cere să se oficieze un parastas pentru el. Şi Vera Alexeevna izbucni într-un hohot de plâns neprefăcut.

— Vasili Vasilievici a lăsat o avere considerabilă şi felurite documente care pot avea o mare importanţă de stat. Toate acestea trebuiesc identificate şi inventariate; în acest scop, e necesar să se ia măsuri de urgenţă. Am întocmit un proiect de ordin şi voiam să rog pe excelenţa să să-l semneze.

— Anatole doarme: am să-i spun mâine dimineaţă. Pentru nimic în lume nu mă pot împăca cu gândul că bietul Vasili Vasilievici nu mai este pe lumea aceasta, spuse Vena Alexeevna, suspinând amarnic. Când se va sfârşi oare cu nenorocirile?

— Atunci când Anatoli Mihailovici va socoti necesar şi posibil.

— Ei, până depinde totul de el! Mai sunt şi Fok, Smirnov, Belîi, Kondratenko, amiralii…

— Generalul Fok reflectează de mult la această eventualitate, în schimb, cu Kondratenko e mai greu să te înţelegi! Ceilalţi sunt cantităţi neglijabile… La nevoie, pot fi făcuţi inofensivi.

— Roman Isidorovici a ridicat încă acum o lună chestiunea capitulării, dar Anatole n-a fost de acord eu propunerea lui, spuse generăleasa, dând în vileag ceea ce ştia. Dar, Viktor Alexandrovici, să nu mă trădezi soţului meu. E o chestiune secretă.

— Totuşi, Kondratenko desfăşoară cea mai vie activitate pentru apărarea Arthur-ului şi, în plus, se bucură de o mare popularitate printre soldaţi şi printre ofiţerii inferiori.

— N-o să-i întrebe nimeni pe aceştia ce-i de făcut. Se va da ordin de capitulare şi ei îl vor executa.

— Dar dacă n-o vor face?

Vera Alexeevna îşi privi interlocutorul nedumerită, speriată.

— Aşa ceva nu e cu putinţă! răspunse ea, aproape în şoaptă.

— Sunt absolut convins că cel dintâi care va refuza să se supună ordinului de capitulare va fi tot Kondratenko, şi că garnizoana îl va sprijini. Nu de mult, l-am întrebat în glumă ce ar face dacă ar auzi că Arthur-ul a capitulat. El mi-a răspuns foarte serios că l-ar aresta pe comandantul care ar da o asemenea dispoziţie şi că ar continua rezistenţa până la ultimul om.

— Anatole ştie acest lucru?

— Nu l-am adus încă la cunoştinţa excelenţei sale.

— Rău. Am să vorbesc chiar eu cu el despre toate. Noapte bună, încheie generăleasa concediindu-l.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Stessel, cu glas somnoros, pe soţia lui când aceasta intră în dormitor.

Vera Alexeevna îi relată cele discutate cu Reis. Generalul primi foarte nepăsător vestea morţii lui Saharov. Mai mult decât atât, nu acceptă să-l decoreze.

— Un escroc mai puţin în Arthur. Să-i fie ţărâna uşoară, mormăi el, căscând.

— Cum poţi să vorbeşti aşa de om care a murit? „Despre morţi, ori nu spui nimic, ori vorbeşti numai de bine”.

— Ei, Veruncik, în mormânt, toţi sunt neprihăniţi. Şi acest Reis e un vulpoi şiret, seamănă cu Kondratenko al tău. Cei ce seamănă – s-adună. În sfârşit, deocamdată nu se dau decoraţii pentru escrocherii.

— Viktor Alexandrovici îţi este cu totul devotat ţie şi intereselor tale…

— Fireşte, fiindcă e mult mai convenabil să stea la comandament, în loc să comande un regiment pe poziţii: are mai multe şanse să-şi scape pielea.

— Anatole, când ai de gând să ceri încetarea focului? întrebă generăleasa.

— Asta-i o chestiune complicată. Dacă Arthur-ul va capitula prematur, eu voi fi făcut răspunzător de toate. Cariera mea va fi compromisă.

— Avem ceva bani la banca din Şanhai.

— Ei, cu treizeci, patruzeci de mii de ruble, nu te descurci mult timp.

— Dar aurul chinezesc care a fost adus din palatele de la Pekin la Arthur?

— Fără îndoială că japonezii ştiu de el şi-l vor ridica pe tot în momentul capitulării.

— Se poate încerca o tranzacţie cu ei.

— Ce-i pierdut e bun pierdut. După ce-ai predat fortăreaţa nu mai discuţi condiţiile de capitulare.

— Atunci trebuie să aranjezi tratativele din timp.

— Tratative de capitulare? exclamă generalul ridicându-se în capul oaselor.

— Dacă Arthur-ul e sortit capitulării, atunci trebuie măcar să-ţi asiguri viitorul sub raport material. Eşti în armată de aproape patruzeci de ani şi ai rămas tot gol şi sărac ca un şoarece de biserică.

— E adevărat, desigur. Totuşi proiectele tale sunt pline de riscuri, răspunse Stessel ceva mai şovăitor.

— Nici din punct de vedere umanitar rezistenţa nu trebuie împinsă dincolo de anumite limite, aceasta ducând la sacrificii zadarnice, fără rost. Gândeşte-te numai câte soţii

şi mame, câţi copii se vor ruga lui Dumnezeu pentru tine dacă le vei salva soţii, fiii şi părinţii.

— Trebuie să reflectăm bine asupra acestei chestiuni atât de grave. Kondratenko să fie pus sub supraveghere secretă; să se cerceteze dacă nu cumva complotează împotriva mea? Cui să dau această sarcină?

— Bineînţeles, lui Fok. Doar provine din jandarmerie şi ştie foarte bine cum să procedeze.

— Am să vorbesc cu el chiar mâine dimineaţă.

— Sfătuiţi-vă, totodată, asupra datei capitulării, completă Vera Alexeevna.

În aceeaşi seară, în timp ce Gantimurov se întorcea acasă, după ce încercase în zadar să ajungă la Stessel spre a-l demasca pe Fok, fu ucis de un glonţ rătăcit.

— Serghei Vladimirovici, fii gata cât mai repede, spuse Raşevski, trezindu-l pe Zvonariov, care se culcase noaptea târziu. Generalul Smirnov trebuie să sosească la fortul 2 în jurul orei zece. Vrea să arunce chiar el în aer mina aşezată de noi în galeria stângă.

Praporşcikul începu să se îmbrace, sorbind totodată din ceaiul fierbinte care-l frigea, şi înghiţind pe nemestecate bucăţi de carne rece de cal. Curând după aceea păşea alături de locotenent-colonel, pe drumul strategic. Era o zi senină, însorită. Japonezii trăgeau intens asupra tuturor forturilor şi în zona spatelui acestora. Bateriile ruseşti tăceau.

După ploaia din timpul nopţii aerul era răcoros; băltoacele proaspete sclipeau în razele soarelui. Raşevski râdea eu poftă, ascultând amănuntele rănirii lui Stessel şi ale decorării lui Zvonariov.

— Râdem dar sufletul nostru plânge. Triste, respingătoare sunt toate acestea. Ne facem datoria cu toţii, bucuroşi, dar ne e scârbă de slugărnicie, observă Raşevski, după ce ascultă cele povestite de praporşcik.

— În schimb, liota de lingăi care mişună în jurul mărimilor prosperă, copleşită de favoruri.

— Să vezi ce încurcătură s-a iscat la fortul 2. Am hotărât să aruncăm în aer galeria de minare a japonezilor. Am calculat încărcătura – circa trei puduri de pulbere; lui Grigorenko i-a ieşit de peste două ori mai mult. Am pus calculul în discuţie. A venit Smirnov – s-a apucat şi el să socotească. A ajuns aproape la zece puduri. Dacă punem atâta exploziv, se poate descoperi zidul dinapoi al caponierei. Toate obiecţiile mele au fost zadarnice. Grigorenko nu îndrăzneşte să zică ceva. Au fost puse în sfârşit nouă puduri şi jumătate. S-a făcut burarea şi obturarea încărcăturii. Trebuie să vină Smirnov în persoană să declanşeze explozia.

— Şi să fie recompensat cu o cruce, pentru munca depusă de dumneavoastră.

— Mai curând, ca să recompenseze cu cruci de lemn cel puţin o duzină de ostaşi, bineînţeles, dacă totul se va întâmpla aşa cum prevăd eu.

— N-ar trebui să se raporteze acest lucru lui Stessel, pentru a interveni cu autoritatea lui spre a se suspenda operaţia aceasta?

— Ce tot vorbeşti! exclamă Raşevski, dând speriat din mâini. Dacă îl deranjează cineva acum când e rănit, riscă să-l ia la rost generăleasa. Singura soluţie e să mergem în fort şi acolo, în măsura posibilului, să neutralizăm fantezia generalului.

În fort, noul comandant, tânărul porucik Frolov activa febril. Tunurile de contraasalt, puse în bătaie pe parapete, erau gata să intre în acţiune. Servanţii şedeau jos, lângă piese. Pe caponiera interioară, fuseseră instalate mitraliere şi tunuri vechi de câmp. În caponieră erau amplasate tunuri navale, de calibru mic, cu tragere repede. Garnizoana fusese divizată în trei părţi. O parte dormea în cazarma de jos, alta veghea în cea de sus, iar a treia stătea de pază afară. Garda fusese întărită chiar şi la paserela adăpostită, deasupra galeriei contraescarpei. Tânărul porucik de artilerie alerga de colo-colo prin fort, alegând locurile unde

mai putea fi pus în bătaie un tun sau un aruncător de mine. Soldaţii erau mai veseli, mai vioi. Lângă galeriile de minare, Raşevski şi Zvonariov dădură de praporşcikul Berg, specialist în mine.

— Rezistă burajul? îl întrebă Raşevski.

— Cred că va rezista, dar mi-e teamă să nu crape bolta sau zidurile cazematei, din cauza exploziei, răspunse Berg.

— Atunci mikadoul va trebui să-i confere lui Smirnov o înaltă decoraţie, pentru concursul acordat pionierilor japonezi!

— În orice caz, să fie îndepărtaţi toţi oamenii, de aici şi din galeria contraescarpei; să se retragă santinelele din paserela adăpostită şi de pe parapete, dispuse Raşevski.

— Vine domnul general Smirnov! raportă grăbit un tiralior.

Însoţit de Frolov, comandantul fortăreţei se apropie repede, cu pasul său săltăreţ, de cocoş.

— Bună ziua, prieteni! răspunse el din mers la salutul ostaşilor.

— Ca să vezi că am un prieten cu reveruri roşii! şopti careva în spatele lui Zvonariov.

Praporşcikul se întoarse şi dădu cu ochii de Blohin. Slăbit, pământiu, nebărbierit, ochii lui afundaţi în cap licăreau, privind mobili, neliniştiţi.

— Noroc, Blohin! rosti praporşcikul, zâmbindu-i prietenos.

— Să trăiţi! Credeam că nici n-o să vă mai uitaţi la mine. Ai noştri unde-s? întrebă ostaşul pripit, cu jumătate de glas.

— Lucrează la construcţia uzinei electrice, lângă fortul 3. Dar tu, cum o duci aici?

— Tare mi-e urât fără ai noştri! oftă ostaşul. Mi se pare ziua lungă cât săptămâna. Mai bine domnu' porucik mi-ar cârpi câteva labe şi m-ar primi înapoi, la baterie.

— Ce-i conversaţia asta, în prezenţa mea? se răsti Smirnov, întorcându-se pe neaşteptate spre ei. Puteţi găsi alt moment şi alt loc ca să conversaţi, domnule praporşcik. Dar cine-i omul acesta cu mutră de bandit? Asta-i poziţie ostăşească? Unitatea, numele?

— Tunar-artificier Blohin.

— Nu ştii cine sunt eu, nătărăule?! Ia spune, ce cauţi aici? O săptămână fără hrană caldă! ordonă generalul, împroşcând salivă şi holbându-se la el furios.

— Halal prieten, n-am ce zice! mormăi Blohin.

— Excelenţă, doriţi să ascultaţi cum lucrează japonezii? întrebă Raşevski, grăbindu-se să distragă atenţia generalului.

Smirnov făcu un gest cu mâna, cerând să se facă linişte, şi-şi lipi urechea de beton. Trecură câteva clipe de tăcere încordată.

— Da, da! După mine însă, se află încă departe de caponieră – la cel puţin treizeci de stânjeni.

— Eu cred că la cel mult zece-douăsprezece îşi dădu cu părerea Raşevski.

— Crezi dumneata, zvârli generalul, dispreţuitor. Eu am absolvit două academii: Academia de Artilerie şi Şcoala superioară de Război şi e de presupus că mă pricep, cât de cât, la mănări.

— Eu am absolvit numai una: Academia de Geniu.

— Locotenent-colonel Raşevski, dumneata angajezi veşnic discuţii ne la locul lor! i-o retează generalul şi părăsi caponiera.

— Ai văzut? întrebă Raşevski, dând din cap în urma lui. Poftim de te înţelege cu un asemenea catâr.

Firele electrice cuplate la mină treceau prin incinta fortului, intrând într-un adăpost din parapetul frontal. Smirnov bodogănea într-una, iritat. Pe platoul incintei fortului dădu ziua bună soldaţilor în gura mare. Aceştia răspunseră cu glas scăzut ca să nu atragă atenţia japonezilor, până la care erau cel mult cincizeci de paşi.

— Răspundeţi că lumea, nu ca nişte nemâncaţi! Bună ziua, prieteni! strigă din nou generalul.

De astă dată, soldaţii răspunseră în cor, cu glas tare, iar după câteva clipe două grenade aruncate de japonezi explodară lângă parapet.

— Aoleu, fraţilor, aoleu, mâna! începu să se tânguie un tiralior al cărui braţ fusese rupt din cot. Tovarăşii lui îi săriră în ajutor, iar generalul se grăbi să dispară în adăpost.

Smirnov declanşă explozia minei înainte ca soldaţii să fi avut timp să se retragă de lângă parapete. Deasupra locului exploziei ţâşni o trombă de fum şi de praf. Scânduri, pietre şi tot felul de sfărâmături săriră în toate părţile. Pământul se lăsă simţitor.

În primele clipe, la japonezi domni o linişte mormântală, dar curând izbucniră împuşcături violente şi o grindină de grenade. Gloanţele şi schijele şuierau în toate părţile, rănindu-i şi mutilându-i pe cei care nu izbutiseră să se adăpostească.

Smirnov preferă să stea pitit în adăpost, aşteptând potolirea acelui uragan al morţii. Frolov, se repezi afară, pentru a-i linişti pe ostaşii care alergau înspăimântaţi prin incinta fortului, şi fu rănit la mână.

— Toate acestea puteau fi evitate, dacă excelenţa voastră nu v-aţi fi grăbit atât, spuse Raşevski, privind panica ce se stârnise în fort.

— Te rog să nu mă înveţi dumneata pe mine ce şi cum să fac! se aprinse Smirnov. Ţi-era teamă că o să se surpe caponiera şi uite-o: e teafără şi întreagă. Am prevăzut şi m-am gândit asupra tuturor ipotezelor atunci când am calculat încărcătura de exploziv. Am întocmit peste zece variante pentru tot felul de împrejurări.

Îndată ce se mai linişti atmosfera, Smirnov alergă spre cazarmă din spatele adăpostului. Acolo praporşcikul Berg îi raportă că rezistaseră bine la şocul exploziei şi caponiera şi burajul minei.

— Ei, ai văzut? se adresă generalul lui Raşevski jubilând, şi dumneata mă contraziceai!

În clipa aceea, de la lunetă Kuropatkin sosi gâfâind un tiralior cu un bilet. Comandantul lunetei raporta că explozia minei dezvelise zidul exterior al caponierei, iar japonezii se pregăteau pesemne să-l arunce în aer din afară.

— Să se deschidă imediat focul asupra lor; să fie împroşcaţi cu grenade! ordonă Smirnov:

— E imposibil să se deschidă focul, căci locul acela se află într-un unghi mort, iar grenadele pot avaria zidul, răspunse Raşevski, încruntat.

— Înălţimea voastră, mutră-strâmbă vrea să spargă acoperişul caponierei! raportă Blohin, sosind în goană.

Raşevski se repezi spre poternă, urmat de toţi ceilalţi, cu excepţia lui Smirnov care striga cu ciudă ceva în urma lor.

Cele mai sumbre temeri ale lui Raşevski se transformaseră în realitate. Japonezii se furişaseră până la acoperişul caponierei, aşezaseră încărcături de dinamită şi acum declanşară o serie de explozii, una după alta. După cea dintâi, bolta plesni; după a doua, se produse o spărtură; după a treia, bolta se prăbuşi în caponieră. Toate acestea se petrecură atât de repede, încât tiraliorii n-avură timp decât pentru a bara cu saci de pământ trecerea din caponieră în galeria contraescarpei.

Japonezii instalară la gura spărturii caponierei o mitralieră şi deschiseră focul de-a lungul galeriei. Starea ruşilor deveni îndată critică. Frolov se repezi înainte şi salvă situaţia, distrugând mitraliera cu o grenadă. Venindu-şi în fire, tiraliorii se repeziră după el. La intrarea caponierei înguste, întunecoase, pe jumătate năruite, se încinse o luptă corp la corp. Câţiva soldaţi japonezi se strecurară prin şanţ, până la ambrazurile tunurilor şi aruncară prin ele în interiorul caponierei o mulţime de grenade cu o mare putere de distrugere, lucru care provocă explozia unui morman de obuze depozitate lângă tunuri. O parte din caponieră se prăbuşi. Galeria contraescarpei se umplu de un fum înecăcios şi de praf. Ostaşii fură cuprinşi de panică.

Frolov se străduia să domine larma infernală şi, îmbărbătând tiraliorii, încercă cu un grup de curajoşi încă un contraatac la baionetă.

Zvonariov îl pierdu din vedere pe Raşevski, undeva, în întuneric; apucând cea dintâi armă care-i căzu la îndemână,

el începu să tragă cartuş după cartuş în direcţia japonezilor.

— Păzea, Serghei Vladimirovici, să-i blagoslovesc eu acuşi! hârâi Blohin la urechea lui, făcându-şi vânt şi aruncând zece grenade deodată.

Praporşcikul se trânti la pământ. O bubuitură năprasnică îl asurzi. De sus cădeau sfărâmături de beton, pământ şi bucăţi însângerate de trupuri omeneşti. Blohin sări în picioare şi, răcnind ca scos din minţi, se repezi cu baioneta înainte, asupra japonezilor. Praporşcikul alergă după el. Săriră amândoi în caponiera pe jumătate surpată, în care dădură peste doi japonezi năuci. Blohin le făcu de petrecanie pe loc. Tiraliorii năvăliră după el şi se apucară să ridice la iuţeală o baricadă din saci cu pământ. Japonezii dispăruseră.

Zvonariov cercetă care era situaţia. Jumătate din caponiera de lângă galeria de minare din stânga se năruise complet, rămânând acum un morman de beton sfărâmat. O parte din caponieră, lângă galeria de minare din dreapta rămăsese întreagă. Se apucară s-o întărească repede cu saci de pământ.

Curând, japonezii încercară din nou să răzbească în şanţ prin caponiera distrusă, dar fură respinşi cu focuri de mitralii, trase de pe parapetele fortului, şi se întoarseră în tranşeele lor. Urmă un răstimp de linişte. Raşevski, rănit în două locuri de spărturile de beton, se legase cu o batistă şi dădea ocol rămăşiţelor caponierei.

— Trebuie să se ridice imediat un parapet din saci cu pământ în jurul porţiunii de glacis, care e distrusă, şi să se instaleze cuiburi de mitralieră; altfel, japonezii vor răzbi noaptea peste şanţ, direct spre fort, îi preveni el pe ostaşi.

Sub îndrumarea lui, tiraliorii începură să aşeze sacii repede şi cu îndemânare.

— Unde-i Smirnov? întrebă Zvonariov.

— Cum a simţit că se îngroaşă gluma, s-a şi făcut nevăzut. A uitat de gradul lui de general şi de tot; a rupt-o la fugă peste podul de la gorjă, răspunse locotenent-colonelul.

Ziua se scurse foarte iute şi seara veni pe nesimţite. Întunericul cobora repede. Bombardamentul dezlănţuit asupra fortului îi sili pe tiraliori să se adăpostească în galeria contraescarpei şi în cazarmă. Zguduind fortul până în temelii, exploziile grele dovedeau că tirul se execută cu piese de 11 ţoli.

Zvonariov, Raşevski, Frolov şi artileristul Korsakovski şedeau la adăpost în cazarmă, când, pe neaşteptate, Kondratenko sosi în fort, însoţit de nelipsitul său şef de stat-major, Naumenko. Cu toate că bombardamentul era în toi, se duseră numaidecât să examineze avariile suferite la caponieră.

— Serghei Alexandrovici, de ce l-aţi amestecat pe Smirnov în operaţia de minare? Doar n-are nici în clin, nici în mânecă cu asemenea lucruri, îl dojeni generalul pe Raşevski.

— S-a amestecat singur, la naiba! Dacă japonezii s-ar fi repezit la asalt îndată după explozie, se isprăvea cu noi, n-am fi fost în stare să rezistăm.

— Cred că primejdia n-a trecut încă. Am dispus să se deplaseze aici două companii din rezervă şi v-am trimis două mitraliere şi un tun-mitralieră chinezesc, cu ţeava lisă.

— Ce să facem cu el? se miră Korsakov.

— E bun că tun de alarmă. Aşezaţi-l în dreptul spărturii şi, la nevoie, trageţi cu mitralii.

Trecând prin cazărmi, Kondratenko dădu seară bună soldaţilor că şi Smirnov, dar era atent numai la înfăţişarea lor şi nu la ţinută.

— Când aţi mâncat? De când n-aţi mai fost în repaos? Sunt bolnavi de scorbut printre voi? îi întreba el pe tiraliori.

Uitându-se nestânjenit la generalul scund, nearătos, cu glas surd şi cu ochi vioi, inteligenţi, Zvonariov şi-l imagină în manta cenuşie de soldat.

„Nu prea s-ar remarca într-o mulţime de zeci şi sute de tiraliori decât poate, prin inteligenţa lui”, îşi zise

praporşcikul, gândindu-se că în înfăţişarea lui, generalul nu avea aproape nimic de boier şi de ofiţer.

Părea că şi ostaşii erau stăpâniţi de aceleaşi simţăminte, vorbind nestingheriţi generalului, adresându-i-se când după gradul său militar, când cu numele patronimic ca în viaţa civilă. Kondratenko nici nu lua în seamă acea încălcare a regulamentului.

— Dacă japonezii vor ajunge până la şanţ, căutaţi să le tăiaţi retragerea, atacându-i din galeria contraescarpei. Caponiera trebuie apărată până la ultima posibilitate, îi preveni generalul pe ostaşii adunaţi în jurul lui.

— Ar fi bine să aşezăm în galerie un tun cu tragere repede, propuse Blohin.

— E o propunere judicioasă. Cum te cheamă? întrebă generalul.

Blohin se prezentă.

— Azi, s-a distins în luptă. I-a scos pe japonezi din partea caponierei care rămăsese întreagă, raportă Frolov.

— Propuneţi-l pentru decorare.

— Lăsaţi-o ciorilor de cruce, că tot o să zăcem sub alea de lemn! Mai bine… bâigui ostaşul încurcat.

— Ei, spune, ce doreşti? Vrei să fii învoit în oraş?

— Nu… Aş bea o votculiţă, se rugă Blohin, zâmbind stânjenit.

Tiraliorii izbucniră în hohote de râs.

— Porucikule, dă-i o porţie din partea mea, îi ordonă generalul lui Frolov.

— Mulţumesc frumos! răcni Blohin.

— Să vii la mine mai târziu, ordonă Frolov.

După ce inspectă tot fortul, inclusiv paserela adăpostită de deasupra galeriei contraescarpei, Kondratenko plecă împreună cu Raşevski şi cu Zvonariov.

— Ca să spun drept, tare mi-e teamă că fortul va fi cucerit la primul asalt serios. Asta ar îngreuna, ar complica apărarea zidului chinezesc, spuse Kondratenko, îngândurat.

Varia îl aştepta pe Zvonariov la comandament.

— Hai să luăm masa, în adăpost. Bucătăria e instalată acolo; la comandament, e cam peste mână. Of, de te-ai întoarce cât mai curând la Zaliternaia! Atunci am să fiu mult mai liniştită în privinţa dumitale. Acolo toţi ne sunt cunoscuţi. Haritina a plecat azi cu bărbatul ei pe poziţii.

— Cu care bărbat?

— Cu Iarţev. I-a cununat ieri preotul spitalului. Le-a ordonat Ursul să se cunune.

— Cum adică?

— Phii, că tare eşti de cap! Blohin l-a rănit pe Iarţev din pricina Haritinei. Pentru asta, Ursul l-a alungat din baterie. Haritinei i-a interzis să mai dea pe acolo, ca să nu se mai ia la harţă soldaţii pentru ea. Dacă vrei să vii, mărită-te şi vino împreună cu bărbatul tău, i-a spus, singură să nu te mai văd pe aici! Ei, şi atunci, s-au căsătorit.

— Ce spui: ia te uită! Ei şi cine a făcut cererea în căsătorie? Haritina lui Iarţev: ori el Haritinei?

— Încetează, că acum plec!

— Şi eu să mănânc singur?

— A, da; am uitat că la vârsta dumitale fragedă mai ai nevoie să fii hrănit cu linguriţa.

La masă, Zvonariov află de-a fir a păr toate noutăţile din Arthur: care era starea lui Stessel; cum se îndrăgostise lulea Grigorovici de Lolocika; câţi răniţi fuseseră operaţi într-o zi la spitalul unificat; din cele spuse reieşea că Varia avusese aproape rolul principal în toate operaţiile.

— Pacienţii au decedat, cu toţii, nu?

— Care pacienţi?

— Păi, răniţii operaţi de domnia voastră…

— Pentru această obrăznicie ai să rămâi fără desert! spuse Varia şi hăpăi crema, într-o clipă.

— Am tăcut chitic! Mi-e teamă că şi a doua farfurie o să se volatilizeze tot atât de repede…

— Na, ca să nu mă mai înţepi! se oţărî fata trăgându-l uşor de ureche.

Drept răspuns, praporşcikul mârâi fioros, şi izbucniră în râs amândoi.

Zvonariov o conduse pe Varia până la porţile oraşului şi apoi se întoarse la comandament, unde Raşevski îi încredinţă o misiune pentru a doua zi, la reduta nr. 3.

Reduta 3 era ultima fortificaţie de la extremitatea dreaptă a frontului defensiv de est al fortăreţei. Deşi i se spunea „provizorie”, această denumire, ca multe altele din Arthur nu corespundea realităţii. După felul în care fusese construită, era o adevărată fortificaţie permanentă, ca şi forturile 2 şi 3, doar ceva mai mică. Ea bara căile de acces spre fortul 3 dinspre valea râului Lunhe. Pornind de la ieşindul de vest al fortului 3, Zidul chinezesc se întindea până în faţa redutei.

Privită în plan, ea arăta ca un triunghi cu un vârf rotunjit. Valul frontal de apărare avea forma unui arc, cu capetele înfipte în parapetele laterale.

În partea dinapoi a redutei se afla o cazarmă de beton pentru garnizoană. O poternă curbată ducea de la ea spre caponiera betonată de la şanţul frontal. În faţa redutei se întindea o linie de tranşee de infanterie, iar în imediata apropiere a acesteia erau avanposturile japonezilor. În acest sector lupta nu contenea nici zi, nici noapte; când năvăleau japonezii în tranşee ruseşti, când îi scoteau ruşii din ele, ocupând o parte din tranşeele japoneze. Împuşcăturile, răpăitul mitralierelor, exploziile grenadelor nu încetau o clipă. Dârzenia siberienilor se înfrunta cu tenacitatea „fiilor Soarelui-Răsare”.

Acolo se duse a doua zi Zvonariov, pentru a se informa asupra situaţiei din acel sector.

Era o zi mohorâtă, uşor înceţoşată. Tunurile bubuiau greoi, bateriile japoneze bombardau metodic ca întotdeauna oraşul şi escadra Arthur-ului, staţionată în rada interioară.

Duelul de artilerie, mai slab dimineaţa, se transformă treptat într-un muget continuu. Sute de obuze de mare

calibru se prăbuşeau asupra forturilor 2 şi 3, ca şi asupra redutei. Nu era cu putinţă să se precizeze dacă se declanşase tragerea de pregătire în vederea asaltului general al fortăreţei, sau era numai o tatonare. Îndată ce ieşi din vâlceaua îngustă în care se adăpostea comandamentul, praporşcikul nimeri sub un foc puternic şi se adăposti repede după o stâncă. Astfel, făcând salturi din adăpost în adăpost, ajunse pe creasta colinelor Skalistâi, la o verstă şi ceva dincolo de linia forturilor. Masivul, prăpăstios, fără nici o urmă de vegetaţie, domina liniile întâia şi a două ale apărării – forturile şi Zidul chinezesc.

Culcat după o stâncă, Zvonariov cerceta prin binoclu panorama dinaintea sa. În vale, jumătate la dreapta, fortul 3 era învăluit în întregime de trombe negre de fum şi praf, stârnite de obuzele care cădeau fără încetare. În văzduh se iveau mereu mingile albe de fum ale şrapnelelor care explodau.

Un obuz de mare calibru izbi în plin cazarma şi o clipă după aceea nori groşi de fum ţâşniră vijelios prin toate ferestrele.

Zvonariov tresări. Părea că vede zecile de soldaţi sfârtecaţi, mutilaţi, rupţi în bucăţi, amestecaţi cu sfărâmături de beton şi de lemne, părea că aude gemete, ţipete, horcăitul muribunzilor, părea că-l îneacă duhoarea şimozei.

„Nu cred să fi scăpat cu viaţă vreunul din cei care s-au adăpostit în cazarmă”, gândi el îngrozit, şi-şi întoarse privirea spre reduta 3.

Învăluită şi ea într-o volbură de praf şi fum, abia se desluşea pe fondul cenuşiu al terenului înconjurător. La mijloc, între fortul 3 şi redută, se zărea limpede o vâlcea adâncă. Acolo, ceva mai la o parte, fusese amplasată o mică baterie alcătuită din două tunuri de câmp, pesemne cu misiunea de a bara căile de acces spre vâlcea.

Dincolo de râul Lunhe se ridicau masivele întunecate ale colinelor Volcie.

Cerul se înseninase. Soarele încă destul de cald, mângâia plăcut cu razele lui. Priveliştea redutei atât de violent bombardată îl punea pe Zvonariov în dilemă: să se mai ducă acolo, sau nu?

„Bineînţeles, sub un asemenea bombardament, nu le voi fi de nici un folos: acum nu le mai arde lor de galerii de minare”, se justifica faţă de el însuşi. În cele din urmă, adoptă o hotărâre de compromis: să mai aştepte câtva timp, şi dacă tirul va slăbi în intensitate, să se ducă totuşi. Conştiinţa fiindu-i astfel împăcată, începu să urmărească cele ce se petreceau mai spre dreapta.

Departe, ieşind puţin de după sopcile din apropiere, se zărea bateria B. Trombe de fum negru ţâşneau şi din ea, dar mult mai rar decât la forturile vecine. Bateriile fortăreţei răspundeau fără vigoare la focul japonezilor, trimiţându-şi obuzele departe în spatele acestora. Dinapoi, dinspre oraş, se rostogoleau bubuiturile gurilor de foc ale cuirasatelor, sprijinind fortăreaţa prin tirul lor.

Deodată începu să mugească o baterie alcătuită din tunuri de 42 milimetri, amplasată în spatele masivului Skalistâi.

„Dacă explodează înainte de timp un singur obuz, praful se alege de mine”, gândi el şi porni încet spre redută.

După un ceas bombardamentul îşi mai pierdu din intensitate. Profitând de acest lucru, Zvonariov străbătu repede distanţa rămasă şi, înfruntând focurile de puşcă se repezi peste podul de la gorjă şi intră în fugă pe uşa cazărmii.

Din lumina vie a soarelui şi din aerul curat, nimeri deodată într-o încăpere foarte slab luminată. În cazarmă stăruia o duhoare stătută. Vreo cincizeci de soldaţi şedeau pe paturi, cu armele între genunchi, gata de luptă.

— Unde-i comandantul? îl întrebă praporşcikul pe cel dintâi ostaş întâlnit.

— Înălţimea sa este în poternă.

Zvonariov ieşi din cazarmă şi trase de câteva ori adânc în piept aerul curat, îndreptându-se spre gura neagră a

poternei, luminată de câteva felinare. Străbătând aproape jumătate din poternă, praporşcikul ajunse la ieşirea dinspre incinta redutei. Acolo, la o încrucişare de treceri, beau ceai în jurul unei măsuţe toţi ofiţerii din garnizoana redutei: căpitanul Şmetillo, porucikul de artilerie Esaulov, Debogori, Mokrievici şi un praporşcik de tiraliori. Chipurile lor vesele, glumele, totul dovedea că bombardamentul nu izbutise să clintească moralul apărătorilor.

— Închinăciuni prea plecate vestitului artilerist şi inginer! îl salută căpitanul pe Zvonariov. Pe legea mea, nu era de aşteptat, zău, să se aventureze careva încoace pe lumină, după potopul de foc de astăzi. Poftim la masă. Ostaş, un scaun!

Praporşcikul strânse mâinile tuturor şi se aşează. Fu îndată asaltat de întrebări: cu ce treburi venise în fort, ce mai era nou la statul-major, ce se mai aude la Arthur; pe scurt, vorbeau despre orice, numai despre bombardament şi de efectele lui, nu. Praporşcikul le satisfăcu curiozitatea.

— Am aşteptat aproape un ceas încetarea focului asupra redutei, mărturisi el.

— Bine ai făcut. La ce bun să-ţi rişti viaţa fără rost?! Eu am trimis în cazarmă, la adăpost, cât mai mulţi oameni. N-am lăsat afară decât santinelele. M-am stabilit în punctul acesta, căci de aici pot ajunge repede în orice parte a redutei – spuse căpitanul. Ce mai e nou la voi, la Zaliternaia? Ce face Haritina?

— E în luna de miere. S-a măritat cu un ostaş de la noi.

— A, tot i-au sucit capul leţii. Ei, e o muieruşcă cumsecade, de treabă, adăugă căpitanul, răsucindu-şi mustăţile.

După ce-şi bău ceaiul cu vin negru, Şmetillo îl conduse pe Zvonariov în caponieră. Poterna cobora lin în şanţ, dar nu trecea pe sub el, ci-l tăia în două. În punctul acela era ceva mai lată şi zidurile ei aveau ambrazuri pentru guri de foc de calibru mic, care băteau cu foc şanţul frontal. Poterna trecea de-a dreptul prin mijlocul caponierei. La dreapta şi la stânga ei se aflau câte cinci cazemate, cu tunuri de

caponieră instalate pe platforme şi cu mitraliere cu cinci ţevi, capturate la bordul bruloturilor japoneze, ceea ce oferea admirabile posibilităţi de tragere asupra şanţurilor laterale.

— În colţul stâng al caponierei se aude cum lucrează minerii japonezi, spuse Şmetillo.

Zvonariov ascultă cu atenţie şi auzi îndată bocănituri destul de puternice de târnăcop ori de cazmale.

— Intenţionaţi să săpaţi o galerie de contraminare? întrebă praporşcikul.

— Mokrievici şi pionierii vor să facă acest lucru. Dar, între noi fie vorba, Mokrievici e un papă-lapte, un lasă-mă să te las şi pe deasupra un fricos de n-are pereche. Până se mişcă el, japonezii fug în şanţ. Rămâi dumneata la noi, în locul lui. Opresc pionierii, îţi mai dau oameni de la mine şi o să le tragem amândoi japonezilor un perdaf de-o să ne pomenească.

Zvonariov nu se aştepta la o asemenea propunere şi ezită:

— Am aici o misiune temporară: Raşevski îmi aşteaptă raportul.

— La naiba cu Raşevski! Mokrievici o să-i comunice totul, ba chiar o să-i îndruge verzi şi uscate. Aşadar, de acord? stărui Şmetillo, bătându-l pe umăr.

După o jumătate de ceas, sub îndrumarea praporşcikului, ostaşii asaltau peretele cu târnăcoape şi cu cazmale. Şmetillo, gospodar chivernisit, făcu rost de o forjă portativă şi de un ciocan, pentru a drege târnăcoapele şi cazmalele ştirbite, de scânduri pentru armătură şi de saci. Munca începu să clocotească.

Se însera pe nesimţite; bombardamentul asupra redutei reîncepu din nou; obuzele se apropiau urlând, explodând ba în şanţ, ba pe acoperişul! caponierei. Pentru a feri oamenii de schije, ambrazurile fură astupate cu saci.

Şmetillo se ridică de la masă, oftând uşor.

— Hai afară, Serghei Vladimirovici, să vedem ce se petrece. Să-i dăm drumul praporului, stă de gardă la

tunurile de contraasalt; şi Esaulov, probabil, e tot acolo. Acesta e un băiat minunat, un flăcău dezgheţat şi brav, trebuie să-l tragi mereu de coadă în cazemată, ca să nu-şi primejduiască viaţa degeaba.

Cerul era acoperit de nouraşi prin care sclipeau stelele. Bătea un vânt rece, destul de tăios. Pe poziţii era linişte; doar din tranşeele japoneze mai apropiate se auzeau lătrând răsunător căţeii de pază ascunşi sub viroage. Tentaculele de lumină ale proiectoarelor japoneze lunecau încet de-a lungul poziţiilor. Ici-colo răsăreau brusc din întuneric, ba parapetele tranşeelor, ba pâlcuri de copaci mutilaţi de obuze, ba câte o fâşie de obstacole din sârmă ghimpată.

Japonezii cercetau sistematic liniile ruseşti. Ajuns la redută, tentaculul de lumină se opri, pipăind parcă ceea ce se petrecea înăuntru. Şmetillo ordonă tiraliorilor să se ferească de lumina proiectorului: altfel japonezii aveau să observe mişcarea şi să deschidă focul. Deşi distanţa până la proiector trecea de două verste, la lumina lui foarte puternică se putea citi cu uşurinţă rândurile unei cărţi.

Servanţii tunului de contraasalt începură să forfotească lângă parapetul frontal.

— Mihail Filippovici, ce vrei să faci? strigă Şmetillo.

— Să trag vreo două focuri asupra proiectorului ca să nu se mai obrăznicească, răspunse Esaulov din întuneric.

— Deocamdată abţine-te! îl struni căpitanul. Acum se scot afară răniţii, a sosit hrana caldă şi apa, iar gorja e plină de oameni. Nu-i momentul potrivit pentru a-i provoca pe japonezi.

Porucikul începu să bombănească înciudat, totuşi tunarii se îndepărtară de piese.

În spate, dinspre masivul Skalistâi, licări lumina slabă a unui proiector rusesc.

— Toate sunt mai bune la japonezi: şi proiectoarele şi binoclurile, şi îmbrăcămintea şi uneltele pionierilor; de ce să nu avem şi noi asemenea unelte? rosti Şmetillo cu ciudă.

Într-un singur lucru nu rămânem mai prejos – ba le suntem, poate, chiar superiori în vitejie. Cât a fost pace ne-am pierdut timpul numai cu mărşăluiala şi cu parăzile. Să nu-ţi vină să râzi, dar eu, chiar după izbucnirea războiului, am învăţat carte vreo duzină-două de soldaţi.

— Şi vor să înveţe?

— Treci prin cazarmă când ai o clipă liberă. Oricând ai să vezi câţiva oameni citind sau scriind. Când pleacă pe poziţii, în loc de o pereche de obiele de schimb, îşi vâră în raniţă abecedarul. Generalii noştri susţin încă prosteşte că ştiinţa de carte face numai rău în armată.

— Nici ei nu ştiu prea multă carte. Ia, de pildă ordinele lui Stessel; el ridică agramatismul la rangul de stil. Câte ordine, atâtea perle literare, observă Zvonariov.

— Dacă n-o să dispunem de o superioritate numerică de-a dreptul copleşitoare faţă de japonezi, o să ne tragă „maimuţoii” o bătaie straşnică! încheie căpitanul, oftând, şi se îndreptă spre partea opusă a fortului.

Lumina proiectorului japonez lunecă mai departe şi totul se cufundă din nou în întuneric. Spre dreapta fulgeră orbitor lovitura unui tun şi se auzi îndată o bubuitură surdă.

— E bateria Zaredutnaia, preciză Şmetillo. Straşnic acţionează. De câte ori n-au încercat japonezii s-o nimicească! Zadarnic! Iată ce înseamnă o bună adaptare la teren!

Cei doi ofiţeri intrară în cazarmă, privind cum se făcea curăţenia generală. Răniţii fuseseră scoşi afară: oamenii de corvoadă, împreună cu plantoanele, măturau, răzuiau, frecau de zor pe jos, puneau paturile în ordine. În poternă soldaţii cinau la lumina lumânărilor. Tot acolo, alături, se înălţau piramide de grenade, de cartuşe şi obuze.

Zvonariov îl întrebă pe Şmetillo unde era magazia de pulbere.

— Când s-a construit reduta, inginerii au uitat s-o facă. Şi-au dat seama de aceasta prea târziu. Aşa că depozităm muniţiile unde se nimereşte, răspunse Şmetillo.

— E periculos! O schijă întâmplătoare sau chiar un şoc pot provoca explozia lor.

— Aici au fost ucişi mai mulţi soldaţi de propriile lor grenade decât de obuzele japoneze. Ştii din ce fel de beton e construită caponiera? Are mai mult argilă, decât ciment. Eu i-aş spânzura fără judecată pe ticăloşii aceia de Lilier şi Barmin, pentru o asemenea crimă, rosti cu aprindere Şmetillo.

Zvonariov ieşi împreună cu căpitanul în incinta fortificaţiei. În dreapta licăreau necontenit fulgerele canonadei, urmate de bubuituri. Mugind înfiorător, proiectilele săgetau prin văzduh în direcţia Arthur-ului. Mai aproape, sclipeau focuri de arme, gloanţele treceau, ţiuind pe deasupra capului. Când şi când răspundeau cu câte o salvă „mitralierele lui Şmetillo”, alcătuite din câte zece puşti cuplate şi puse de-a lungul parapetului. Şerpuind graţios, rachetele ţâşneau spre cer şi explodau în înălţimi, revărsând ghirlande de steluţe viu colorate. La lumina lor răsăreau pentru câteva clipe din întuneric sopci, liniile negre ale parapetelor, ale tranşeelor japoneze, pâlcuri de copaci şi punctuleţe negre; pe urmă totul dispărea din nou în beznă.

Santinelele vegheau lângă parapet, gata să dea în orice clipă alarma. Şmetillo şi Zvonariov străbătură incinta fortificaţiei de la un capăt la altul. Căpitanul se oprea lângă fiecare ostaş şi schimba cu el câteva vorbe.

— Siberienii mei sunt nişte oameni de aur: sunt de atâta vreme împreună, cu ei şi n-am izbutit încă să-i apreciez la justa lor valoare. Tăcuţi, cam din topor la prima vedere, dar inteligenţi şi cu mult spirit de iniţiativă. Se ţin mereu de tot felul de pozne ca să facă sânge rău japonezilor. Ieri au dat drumul, legat cu o frânghie, unui căţel de-al japonezilor, de care agăţaseră o pârâitoare. Să vezi ce comedie a fost, nici nu-ţi poţi închipui! Mai întâi, împuşcături înverşunate; apoi bombardament de artilerie şi o ploaie de grenade. Ai noştri trăseseră de mult javra înapoi, dar japonezii nu mai conteneau.

Cei doi ofiţeri se întoarseră în poternă. Ostaşii isprăveau cina. Ridicându-se de la masă, se închinau cu evlavie.

— Gnedâh! îl strigă Şmetillo pe sergentul major, un flăcău zdravăn. Ce poznă aţi mai născocit astăzi pentru japonezi?

— Vrem să înălţăm un zmeu cu grenade, răspunse cu un zâmbet ostaşul, salutând.

— Bine, însă numai după ce isprăviţi curăţenia şi după ce pleacă bucătăria şi sacagiul, ca să nu fie pierderi fără rost.

— N-aveţi grijă, Ignati Bronislavovici, totul o să fie în deplină rânduială.

Vreo zece tiraliori trebăluiau pe lângă nişte zmeie uriaşe de hârtie, legând de cozile lor grenade cu câte un capăt de fitil.

După ce totul fu gata, soldaţii coborâră în şanţ. Vântul bătea cu putere în direcţia japonezilor. Fitilurile fură aprinse, unul după altul, şi zmeiele înălţate. Punctuleţele de lumină ale fitilurilor aprinse licăreau abia zărit în întuneric. Cei de sus, de pe parapete, dirijau zmeiele spre ţinte, strigând să se mai dea drumul la sfoară, sau să fie oprite când zmeiele ajungeau deasupra obiectivului vizat. În văzduh pâlpâia deodată o flăcăruie, grenada cădea în tranşeele japonezilor, iar zmeul, jucând într-o parte, se înălţa repede tot mai sus. Tiraliorii trăgeau de sfoară, aducându-l înapoi şi încărcau din nou originalul bombardier. Zăpăciţi de-a binelea, japonezii trăgeau în sus, încercând zadarnic să doboare inamicul invizibil şi, ca să se răzbune, începură să arunce spre şanţ o puzderie de grenade. Râzând cu poftă, tiraliorii se grăbiră să se adăpostească în cazarmă.

— Acum o să dăm drumul unei vipere, îi spuse Gnedâh lui Zvonariov.

Japonezii se mai liniştiseră.

Doi tiraliori ieşiră târâş în şanţ, cu nişte rachete mici în mâini. Rachetele aveau cartuşe cu foc bengal, alb. Când racheta era lansată, se aprindea şi lumina terenul. Racheta şerpuia jos, deasupra pământului, „se târa ca o viperă”,

cum spuneau tiraliorii, şi, după 40-50 de paşi, cădea. Cei de pe parapetul redutei urmăreau drumul „viperelor” şi trăgeau imediat salve cu „mitralierele Şmetillo” asupra obiectivelor descoperite.

Nici nu apucă să se stingă cea din urmă rachetă, şi japonezii, înfuriaţi, îndreptară lumina proiectorului spre fortificaţie şi deschiseră asupra ei un foc concentrat, cu mai multe baterii. Tiraliorii, în afară de santinelele de la mitraliere şi de ochitorii de la tunurile de contraasalt, se adăpostiră în poterna centrală.

— Aprig s-a mâniat azi pocitania de japonez! râdea Şmetillo, ca un copil, stând la gura poternei. Acum o să ne piseze vreo jumătate de oră până-şi sărează inima.

— S-ar putea să se năpustească la atac, zise praporşcikul de tiraliori, care se oprise nu departe de căpitan.

— Nici tunarii mei n-au să stea cu mâna-n sân; au să-l trăsnească la mir cu mitralii, zâmbi Esaulov.

Zvonariov se trase spre fundul poternei. Obuzele explodau unul după altul aproape de intrare; schijele erau împroşcate în interior, unde se aflau grămăjoare de proiectile de calibru mic şi încărcături de pulbere pentru tunurile de contraasalt. Dacă le lovea o singură schijă, puteau sări în aer toate. Nici Şmetillo, nici ceilalţi doi ofiţeri nu luau în seamă, însă, această primejdie. Căpitanul se aşează la masă şi strigă să i se aducă un ceai fierbinte.

— Şi mie, strigă Esaulov.

— Şi dumitale, Serghei Vladimirovici? întrebă Şmetillo.

La lumină tulbure a gazorniţei, faţa lui cu barba nerasă zâmbea blajin şi prietenos de parcă n-ar fi zburat ploaia de schije în jurul lui, ameninţându-i viaţa în fiece clipă.

Deodată, o trombă orbitoare de foc ţâşni în apropiere. Izbit violent de suflu şi asurzit de explozie, Zvonariov leşină.

Nu-şi dădea seama cu precizie dacă trecuseră doar câteva clipe ori câteva ceasuri, când conştiinţa începu să-i revină treptat. Urechile îi ţiuiau; tot trupul îl durea; abia putea să răsufle; mâinile şi picioarele nu-l mai ascultau, părând

îngrozitor de grele. Încetul cu încetul, negura dinaintea ochilor i se risipi. În sfârşit, desluşi faţa bărboasă a felcerului companiei şi simţi o usturime în nas.

— Îşi vine în fire, auzi o voce groasă, uşor răguşită.

Zvonariov strănută şi, simţind o durere ascuţită în cap, gemu.

Felcerul îndepărtă amoniacul şi-i turnă în gură o doctorie.

— Înălţimea voastră, luaţi comanda, spuse el.

— Şi căpitanul? întrebă praporşcikul, rostind cuvintele anevoie.

— A fost sfârtecat şi dumnealui şi ofiţerul de artilerie, iar praporşcikul nostru are un picior zdrobit. Aşa că dumneavoastră trebuie să luaţi comanda, răspunse felcerul.

— Mă doare capul îngrozitor.

— Aţi avut un şoc, nu prea puternic; încolo totul e nevătămat; v-am examinat.

Zvonariov se ridică în capul oaselor şi constată că se afla pe jumătate dezbrăcat, pe un pat din cazarmă. Încercă să se ridice, dar simţi o ameţeală atât de copleşitoare, încât era cât pe ce să leşine iar. Făcând o sforţare, se îmbrăcă şi, ajutat de tiraliori care îl sprijineau de braţe, ieşi din poternă. În drum, ofiţerul de tiraliori rănit, îi strigă:

— Te implor, trimite-mă la postul de prim-ajutor. Aici am să mor din cauza hemoragiei, se rugă el. Ai avut noroc că nu te-ai apropiat de Şmetillo atunci când te-a întrebat nu ştiu ce. Obuzele au explodat chiar lângă el. Eu am avut timp să sar la o parte şi tot mi-a zdrobit piciorul; altfel m-ar fi făcut bucăţi şi pe mine.

Încet, încet, bombardamentul îşi pierdea din intensitate. Ostaşii se strânseră în jurul rămăşiţelor pământeşti ale căpitanului lor. Erau îndureraţi de pieirea comandantului iubit.

Praporşcikul se uită la resturile făcute scrum ale mesei la care şezuse Şmetillo, la băltoacele de sânge de pe jos, peste care se şi pusese pământ, şi ordonă ca explozibilele să fie duse în poternă cât mai în fund. Răpăitul mitralierelor „tip

Şmetillo” şi bubuiturile tunurilor de contraasalt îl siliră să iasă afară.

— Dau năvală gălbejiţii, raportă un ostaş.

— La arme! Plutonul întâi, la dreapta; plutonul doi la stânga; trei, în caponieră. Plutonul patru rămâne pe loc, în rezerva 1 ordonă Zvonariov, şi zeci de glasuri repetară numaidecât comanda prin toată redută. Înşfăcând din fugă armele, soldaţii se repeziră la posturi.

Pregătirea de artilerie încetă; în schimb, acum ploua cu grenade. Din fericire cele mai multe cădeau departe, ori pe parapet, ori lângă el. Cu o dibăcie neasemuită, tiraliorii le aruncau în şanţ.

— Banzai! Banzai! izbucniră strigăte dinspre japonezi.

La lumina proiectoarelor ruseşti aprinse din spatele poziţiei, Zvonariov văzu cum japonezii, ajunşi în fugă la şanţuri, lăsau jos la iuţeală scările de bambus şi coborau pe ele.

— Foc mai viu din caponiere; plotonul patru să atace din şanţul de la gorjă pe japonezi! ordonă Zvonariov.

— Împroşcaţi cu grenade! răcni un tunar alături.

În întuneric, praporşcikului îi era greu să vadă tiraliorii şi cu atât mai mult să-i dirijeze. Ostaşii însă acţionau din proprie iniţiativă potrivit cu împrejurările. Gradaţii sau chiar unii dintre soldaţii de rând hotărau la iuţeală ce trebuia făcut. Ceilalţi îi înţelegeau dintr-un cuvânt. Tiraliorii aproape că nici nu-l luau în seamă pe Zvonariov, ba de multe ori nici nu-l observau pe întuneric.

— Îl dăm noi acuşi peste cap pe mutră-strâmbă; de atâtea ori i-am făcut seama, spuse liniştit un tiralior, sprijinindu-l de braţ pe Zvonariov, care încă nu-şi venise de-a binelea în fire. Înălţimea voastră, staţi jos undeva în poternă; oamenii au să vă raporteze ce şi cum, îl sfătui el.

Praporşcikul îi urmă sfatul. Curând după aceea, veni un ostaş din caponieră şi raportă că japonezii aruncă o ploaie de grenade asupra cazematelor şi încearcă să pătrundă prin ambrazuri. Zvonariov alergă într-acolo. La lumina

slabă a câtorva lumânări, zări câţiva tiraliori care, postaţi pe lângă ambrazuri, susţineau un schimb viu de focuri cu japonezii. Încăperea era plină de fum.

— Înălţimea voastră, ordonaţi să se arunce cât mai multe grenade asupra japonezilor, iar noi o să încercăm să le dăm foc scărilor lor cu câlţi muiaţi în gaz, propuse unul dintre tiraliori şi, fără să mai aştepte încuviinţarea, alergă să dea dispoziţiile necesare.

Cei din cazemata de la margine scoaseră prin ambrazură o prăjină lungă cu câlţi aprinşi în vârf şi cu acea făclie originală dădură foc scărilor de asalt. Lemnul de bambus uscat ardea repede ca praful de puşcă, luminând şanţul.

Dându-şi seama că li se tăiase retragerea, japonezii se repeziră spre gorja redutei, nădăjduind să găsească acolo o ieşire, dar fură întâmpinaţi de plotonul patru, care îi atacă la baionetă. O luptă crâncenă corp la corp se încleştă în spaţiul îngust din fundul şanţului. Fără a mai aştepta ordine, tiraliorii începură să sară jos de pe parapete, căzând în spatele japonezilor. Zvonariov nu mai avu altceva de făcut decât să lumineze cu făcliile focul luptei.

— Stingeţi! strigă de la o ambrazură un ostaş. Am isprăvit cu gălbejiţii, niciunul n-a scăpat viu.

Urmă un răstimp de linişte. Praporşcikul intră în cazarmă, unde erau aduşi răniţii şi cei morţi în luptă.

De îndată ce încordarea nervoasă stârnită de luptă scăzu, Zvonariov se simţi din nou atât de rău, încât fu nevoit să se culce.

— Odihniţi-vă niţel, înălţimea voastră. Acum mutră-strâmbă o să stea cuminte până dimineaţă. Punem santinele, schimbăm plotonul de gardă în poternă şi apoi ne-om culca şi noi, îl sfătuiau prietenoşi tiraliorii.

Restul nopţii trecu în linişte. Veni o dimineaţă ceţoasă. Pe poziţii domnea linişte. Zvonariov, care dormise adânc, se simţea mai bine. Când ieşi de după perdeaua care despărţea culcuşul ofiţerilor de restul cazărmii, primul lucru pe care-l zări fu un morman de felurite obiecte luate

de la japonezii omorâţi. Gnedâh, care ţinea loc de feldvebel, le cercetă cu luare aminte, alegând ceea ce credea că poate fi de folos în companie: mantale groase japoneze, cu mâneci largi şi cu gulere de blană; curele, gamele, bidoane, bocanci, rufe călduroase. Pesmeţii şi celelalte alimente erau puse separat. Soldaţii se strânseră roată în jurul gradatului, ajutându-l.

— Plotonul întâi, pofteşte! comandă Gnedâh. Ia două mantale, bocanci, pesmeţi şi conserve, spuse el, înmânând lucrurile comandantului de ploton.

După plotonul întâi veniră la rând şi celelalte. Gnedâh împărţea obiectele capturate, frăţeşte.

Zvonariov urmărea scena cu interes. La Zaliternaia nu se împărţeau astfel trofeele. Acolo, fiecare socotea că orice lucru pe care pusese mâna era al lui.

— Ce faceţi voi aici? întrebă el.

— Împărţim prada, înălţimea voastră! răspunseră cu vioiciune mai mulţi ostaşi.

— Rânduiala asta a făcut-o răposatul căpitan Şmetillo, Dumnezeu să-l ierte, cu toate că a fost papistaş, ca să nu fie nici pizmă, nici sfadă între ostaşi, adăugă Gnedâh. Astea-s pentru înălţimea voastră, urmă el arătând mai multe portharte ofiţereşti cu hărţi şi cu hârtie de scris, puse cu îngrijire de o parte, împreună cu un binoclu excelent, o busolă, o baionetă şi câteva cutii de conserve.

— Bine, dar eu n-am luptat la baionetă cu japonezii! observă mirat praporşcikul.

— Înălţimea voastră, cu toate că abia vă ţineţi pe picioare, aţi fost cu noi pe parapet şi în caponieră, aţi împărtăşit cu noi primejdia, şi chiar ne-aţi dat la toţi ordine foarte bune, răspunse Gnedâh grav, bâlbâindu-se de emoţie.

Dându-şi seama că un refuz i-ar fi jignit pe soldaţi, Zvonariov mulţumi şi luă lucrurile rezervate pentru el.

Întorcându-se în colţul său, praporşcikul începu să examineze planurile şi hărţile capturate. Toate erau scrise cu caractere japoneze imposibil de înţeles; pe planuri

figurau, trecute cu îngrijire, forturile şi amplasamentele bateriilor ruseşti, precum şi avanposturile japoneze, prea bine cunoscute. Poziţii de artilerie sau servicii de etapă japoneze nu figurau pe hărţi.

Zvonariov deschise cu baioneta japoneză o cutie de conserve în care găsi lapte condensat – era delicios şi-l mâncă cu pesmeţi. Gnedâh se ivi cu o sticlă pe jumătate plină cu coniac de calitate inferioară, cu iz de ploşniţă, şi cu un pachet de ţigări ieftine.

— Stai jos, Gavrilâci, îl pofti Zvonariov, aducându-şi aminte de numele patronimic al lui Gnedâh; să bem şi să mâncăm împreună.

Feldvebelul îşi scoase cuşma, îşi făcu evlavios semnul crucii, luă o felie de pâine neagră şi începu să mestece tacticos. Spuse în treacăt că numai cu şase luni în urmă, fusese soldat de rând, că-şi cucerise galoanele în luptă, dar că „nu i se urcase la cap”, că se uita la obrazul ostaşilor, nu-i bătea fără vină, nu-i suduia, nu umbla cu zavistii la ăi mari, că pentru aceasta tiraliorii se purtau şi ei bine cu el, zicându-i „hatmanul” lor. Înainte de război, cutreierase prin taiga cu nişte căutători de aur al căror staroste fusese – ce-i drept – cu toată tinereţea lui. Vorbi de Şmetillo cu căldură şi-l încondeie pe praporşcikul rănit, zicând că „nu era nimic de capul lui” şi că în clipe de primejdie se repezea cel dintâi în adăpost.

— Înălţimea voastră, iertaţi-mă, nu ştiu cum vă cheamă… ce-ar fi să rămâneţi comandant la noi? Vă lăuda şi răposatul Ignati Bronislavovici. Se pricepe, zicea, la tot felul de meşteşuguri, dar ieri, ostaşii se bucurau mai ales când v-au văzut că înfruntaţi moartea neînfricat, vitejeşte.

— O să vi se trimită alt comandant mai mare în grad ca mine.

După ce se ospătară bine, Zvonariov şi Gnedâh se duseră în caponieră.

Profitând de linişte, ostaşii dormeau duşi pe unde apucaseră; în cazarmă, pe pături, şi în poternă, chiar pe jos,

de-a lungul pereţilor.

Lucrările în galeria de minare erau în toi. Biruindu-şi o senzaţie nedesluşită de frică, Zvonariov intră în săpătură. După ce fusese îngropat de viu, rămăsese în el o teamă instinctivă de pământ. Ajuns în fund, praporşcikul trase cu urechea. Era linişte peste tot.

— Se odihneşte zbanghiul, a ostenit de atâta trudă, spuse un pionier.

În galeria din stânga era aceeaşi situaţie. Zvonariov se întreba intrigat de ce încetaseră japonezii lucrările de minare.

Aceştia se grăbiră curând să-l lămurească: de îndată ce începu să se împrăştie ceaţa, porniră din nou la atac împotriva redutei. Primul lanţ de trăgători se trânti la pământ chiar la marginea şanţului, iar cele următoare, ajunse acolo, aruncau jos saci mari cu cârpe şi fugeau înapoi. Tiraliorii îi copleşiră cu grenade, dar acest lucru nu-i tulbură pe atacatori. Lanţ după lanţ, aruncau mereu saci şi curând aproape că umplură şanţul.

Zvonariov, care le urmărea mişcările printr-o ambrazură a caponierei, nu le putea încă pricepe rostul. Tiraliorii făceau şi ei cele mai felurite presupuneri. După ce umplură şanţul, japonezii se retraseră în tranşeele lor. Câţiva tiraliori se duseră de bună voie şi ridicară din şanţ câţiva saci. Aceştia erau umpluţi cu cârpe vechi, cu zdrenţe.

În timp ce Zvonariov şi tiraliorii cercetau sacii, japonezii se năpustiseră din nou, pe neaşteptate, la atac. De astă dată, nu se mai opriră la marginea şanţului, ci săriră din fugă, de la trei stânjeni înălţime, pe sacii moi care, pe cât se vedea, erau destinaţi tocmai acestui scop. În câteva clipe, şanţul fu plin de soldaţi inamici. Sprijinind scările de bambus pe peretele interior al şanţului, începură să se caţere spre parapet. Reduta ajunsese pe neaşteptate într-o situaţie critică: cel puţin două batalioane inamice atacară o singură companie a lui Zvonariov. Tiraliorii nu se pierdură însă cu firea. Profitând de faptul că artileria japoneză amuţise,

întimpinară coloanele de asalt cu salve trase în plin, şi apoi contraatacară la baionetă, aruncând inamicul în şanţ. Ajutat de doi ostaşi, Gnedâh ridică pe parapet un butoi mare de lemn plin cu petrol şi-i dădu drumul la vale. În rostogolirea lui, butoiul se sparse şi petrolul se revărsă peste sacii cu cârpe, cărora li se dădu foc cu ajutorul câtorva grenade. Curând era cuprins de flăcări tot şanţul.

Începură să se ridice nori groşi de fum, formând o perdea de protecţie. Înspăimântaţi, japonezii alergau de colo-colo prin şanţ, seceraţi de focul mitralierelor.

Acelaşi lucru fu făcut şi în şanţul lateral. Furioşi, tiraliorii zvârleau o ploaie de grenade asupra japonezilor, care alergau neputincioşi pe fundul şanţului. Mitralierele răpăiau necontenit în caponieră, iar plotonul patru de la gorjă îi răpunea îndată pe toţi acei care izbuteau să scape vii din vâlvătăile care se tălăzuiau prin şanţurile laterale.

Fără să ştie ce se întâmplase în redută, alte lanţuri de trăgători japonezi soseau în goană la marginea şanţului, dar acolo se opreau, dând înapoi în faţa barajului de foc şi a tirului bine ţintit al mitralierelor „Şmetillo” şi al tunurilor de contraasalt de pe valurile de apărare.

La vederea redutei învăluite în flăcări şi fum, artileriştii din bateriile fortăreţei crezură că ea îşi trăia ultimele clipe şi dezlănţuiră asupra japonezilor un foc concentrat cu zeci de tunuri. Cuprinşi de panică, japonezii o luară la goană înapoi, lăsând în urmă o mulţime de morţi.

Înăbuşit de fumăraie, Zvonariov, ba conducea focul tiraliorilor de pe parapet, ba se ivea în caponieră, unde mitraliorii, aproape sufocaţi, continuau să secere inamicul, ba alerga la cazarma din gorjă ca să vadă dacă nu e ameninţat spatele poziţiei. Instruiţi de Şmetillo să acţioneze din proprie iniţiativă, tiraliorii făceau cu pricepere tot ce trebuia fără să tragă un glonţ alături de ţintă, fără să arunce grenadele în vânt. Răniţii nu voiau să fie pansaţi înainte de încetarea asaltului, iar numărul morţilor, din fericire, nu era mare.

După ce inamicul fu nimicit, ostaşii, ca după o trudă grea, dar care fusese dusă la bun sfârşit, începură să-şi şteargă sudoarea de pe faţă şi să zâmbească bucuroşi.

— Straşnic praznic i-am făcut căpitanului nostru: nici un gălbejit n-a scăpat viu…

— Da, pute amarnic a japonez fript, spuse Gnedâh, adulmecând în aer şi păşind alături de Zvonariov.

Praporşcikul ordonă să se instaleze posturi de santinele, iar restul oamenilor să se retragă în cazărmi şi poterne. Mulţumită perdelei de fum, se putu face foc la bucătărie, lucru neobişnuit în timpul zilei. Curând, apa din cazan dădu în clocot, iar soldaţii începură să se aşeze la rând cu ceainice şi cu căni.

Generalul Gorbatovski îl chemă pe Zvonariov la telefon şi-l întrebă care era situaţia în redută. Praporşcikul raportă amănunţit totul.

— Să se stingă imediat focul: să nu se mai întâmple altădată asemenea lucru! ordonă pe neaşteptate generalul.

Crezând că Gorbatovski nu-l auzise bine, praporşcikul voi să-i explice din nou despre ce foc era vorba.

— În felul acesta am nimicit un batalion întreg de japonezi, încheie el.

— Pentru viitor, interzic în mod categoric să se mai procedeze astfel, i-o reteză generalul.

— Cum? Interziceţi nimicirea japonezilor? întrebă Zvonariov.

— Nu, ordon nimicirea lor, dar interzic să se mai aprindă focuri, se încăpăţâna comandantul frontului de est al apărării. Consider continuarea discuţiei inutilă, încheie excelenţa sa şi învârti de manivela aparatului pentru încetarea convorbirii.

— Un idiot şi jumătate! ocărî Zvonariov şi agăţă receptorul.

— Cine, înălţimea voastră? întrebă telefonistul.

— Un cunoscut al meu, zâmbi praporşcikul şi plecă.

Începu bombardamentul obişnuit, de fiecare zi, dezlănţuit sistematic de artileria japoneză asupra fortificaţiilor ruseşti. Obuzele de 11 ţoli treceau vijelios, urlând în zbor, zguduind pământul cu exploziile lor; cele de 120 milimetri şuierau ascuţit, ricoşând în cădere; cele de 6 ţoli bubuiau surd.

Cerul se înseninã, soarele apăru, revărsând pretutindeni o lumină vie, şi doar mult încercata redută 3 era încă învăluită în fum. În schimb însă, înlăuntrul ei clocotea viaţa. Tiraliorii făcuseră rost de o armonică şi, în acompaniamentul exploziilor, jucau voiniceşte în poternă. Zvonariov asculta larma veselă cu un zâmbet pe buze, scriind în ungherul său un raport neobişnuit de lung asupra asalturilor din ziua aceea şi din ajun. Aşezat lângă el, Gnedâh înşira numele celor mai merituoşi dintre soldaţi, trecându-se cu modestie sub tăcere pe el însuşi.

După ce isprăvi raportul, praporşcikul se trânti pe pat pentru câteva clipe. Capul îl durea mereu, chinuitor; îi era greaţă, ochii i se împăienjeneau de oboseală. Aţipi. Îl trezi deodată un strigăt însufleţit al ostaşilor: „Să trăiţi, excelenţă!”

Zvonariov nu apucă să se scoale; de după perdea se ivi Kondratenko, însoţit de Raşevski.

— Deci, dumneata erai comandantul redutei! exclamă generalul. Şi eu îmi tot băteam capul şi mă întrebam: cine conduce cu atâta succes apărarea ei? Învăluită în flăcări şi fum, aveai impresia că e pe punctul de a cădea şi deodată japonezii au luat-o la fugă care încotro, ca nişte potârnichi.

— Rolul meu s-a mărginit să dau când şi când câte un ordin. Ostaşii au respins singuri asalturile, au scos inamicul prin foc şi fum din sectoarele ocupate, dând în general nenumărate acte de iniţiativă.

— Serghei Vladimirovici, modestia dumitale e bine cunoscută. O tânără persoană mi-a cerut stăruitor să-i dau voie să vină încoace, spuse zâmbind Kondratenko. N-am putut s-o liniştesc decât făgăduindu-i că te voi aduce personal la ea, întreg şi nevătămat.

Zvonariov voi să zâmbească, dar simţi o ameţeală atât de copleşitoare, încât abia izbuti să se ţină pe picioare.

— Ce ai? Nu ţi-e bine? întrebă Raşevski, sprijinindu-l la timp.

— Ieri am suferit o contuzie uşoară, şopti praporşcikul.

— Înălţimea sa a zăcut vreo două ceasuri fără cunoştinţă, iar când japonezul a dat năvală, a ieşit sprijinit de doi soldaţi şi a dat ordinele trebuincioase, raportă Gnedâh.

Kondratenko strânse cu căldură mâna lui Zvonariov; Raşevski îi urmă pilda.

— Aş vrea să vă rog, excelenţă, să mă lăsaţi aici mai departe.

— O, nu, nu e posibil. Şi în alte locuri e nevoie de dumneata. Acum, fii bun şi arată-ne reduta, îl rugă Kondratenko.

Praporşcikul îi conduse prin poternă în caponieră. Kondratenko se oprea ba ici, ba colo, întrebându-i pe ostaşi ba una, ba alta. Pe mulţi îi cunoştea, ştiindu-le chiar numele.

— De unde îi cunoaşteţi, excelenţă? întrebă mirat Zvonariov.

— De unde-i cunosc pe tiraliorii lui Şmetillo? Dar ei sunt unici în felul lor pe toată divizia mea. Viteji ca ei nu mai există. Când s-a aflat la comandamentul fortăreţei că Ignati Bronislavovici a căzut, toată lumea a fost convinsă că clipele redutei erau numărate. Smirnov s-a şi apucat să elaboreze ipoteza numărul o mie o sută unu a respingerii atacului japonez. Eu eram însă atât de sigur de oamenii lui Şmetillo, încât m-am încumetat să vin încoace numai cu Serghei Alexandrovici, fără să aştept sosirea trupelor din rezervă, spuse Kondratenko, păşind încet prin poternă.

În faţa locului unde pierise Şmetillo, generalul îşi scoase chipiul şi-şi făcu semnul crucii:

— Odihnească-se-n pace. A trăit şi a murit ca un ostaş vrednic!

În caponieră, Zvonariov îi atrase atenţia asupra compoziţiei extrem de proaste a betonului care, la

încercare, se dovedi mai moale ca solul stâncos din jur.

— Dacă ar fi după mine, l-aş închide pe Barmin şi l-aş obliga să stea aici până când japonezii vor arunca în aer caponiera, spuse Kondratenko. Cum ai de gând să întăreşti bolta? îl întrebă el pe Raşevski.

— Acest lucru nu e cu putinţă. Deocamdată, nu suntem în măsură să înlăturăm acest defect.

— În cazul acesta va trebui abandonată şi astupată cu bolovani şi eu mortar. După ce vor străpunge bolta, japonezii vor vedea astfel că trebuie să distrugă zidul până în temelii, pentru a putea pătrunde în şanţ. Poterna va trebui astupată şi în partea dinainte. Şanţul îl vom flanca de la gorjă, ridicând acolo parapete din saci şi amplasând tunuri navale mici, cu tir rapid, şi mitraliere cu mai multe ţevi, urmă generalul. Serghei Vladimirovici, te rog să iei măsuri pentru astuparea caponierei în întregime, de sus până jos. E necesar ca totul să fie gata până mâine dimineaţă.

— Am înţeles, excelenţă, răspunse Zvonariov, luând poziţia de drepţi.

După aceea, generalul inspectă parapetele şi se opri acolo câtva timp, urmărind prin binoclu poziţiile japoneze. În sfârşit, dădu să plece. În clipa aceea, însă, o grenadă japoneză căzu în apropiere şi făcu explozie. Cu un geamăt, Zvonariov se apucă de cap şi căzu la pământ. Kondratenko se repezi spre el. Praporşcikul, palid, nu dădu îndelung semne de viaţă.

— Ce-i cu el? întrebă generalul, îngrijorat. O explozie atât de slabă şi să-i provoace o reacţie atât de puternică?

— Pesemne că înălţimea sa a fost din nou lovit de suflu, la cap, spuse Gnedâh, apropiindu-se în grabă. Cu ajutorul tiraliorilor, acesta îl duse pe praporşcik în cazarmă.

— Până la sosirea rezervelor, comanda redutei o preiau eu. Pe dumneata, Serghei Alexandrovici, te rog să te ocupi cu astuparea caponierei, hotărî Kondratenko.

Trecu un ceas şi mai bine, până când sosiră companiile repartizate de curând pentru redută. O dată cu ele veni şi noul comandant, ştabs-căpitanul Rjevski. Când Kondratenko plecă din fortificaţie, se apropie de el feldvebelul.

— Excelenţă, de o lună de zile stăm aici fără să fim schimbaţi. Ne-am umplut de păduchi şi de râie din pricina murdăriei. Daţi-ne voie măcar să facem o baie.

— Bine, vă dau o săptămână de repaus; pe urmă, vă întoarceţi pe poziţii.

— Mulţumim frumos! răspunse feldvebelul cu bucurie.

Îndată ce se înnoptă, oamenii lui Şmetillo, luând cu ei aproape toate capturile, se îndreptară spre spatele poziţiilor, ducându-l pe Zvonariov cu brancardă.

— Acum trebuie să ne găsim un comandant, zise Gnedâh.

— Duceţi-vă la porucikul Endjeevski. Se află în bateria B, îl sfătui Zvonariov, care era purtat cu grijă de patru brancardieri. O să fiu şi eu pe aproape, la Zaliternaia.

— Răposatul căpitan ne-a spus multe lucruri frumoase despre dumnealui. O să meargă careva dintre noi acolo; poate că ne ia la dânsul, răspunse unul dintre ostaşi.

Pe Zvonariov îl lăsară la comandamentul Frontului de est, unde el rămase peste noapte.

Capitolul IV.

Zvonariov fu cazat în acelaşi adăpost cu Nadein. După ce stătuse două zile în oraş, bătrânul nu mai putuse răbda şi se întorsese la statul-major, ca să fie cât mai aproape de poziţii. Îl înduplecase pe Gorbatovski să-i îngăduie să se instaleze într-un mic adăpost izolat, ca să nu stingherească pe nimeni prin prezenţa lui. Cu ajutorul ordonanţei, credinciosul Kapitonâci, rânduise adăpostul cum putuse mai bine; atârnase pe pereţi icoane, şi pe masă pusese un triptic.

În adăpost era frig; de jos trăgea cumplit şi, când ploua, apa pătrundea înăuntru; soba nu ardea bine. Bătrânul suporta însă cu răbdare toate neajunsurile acestea.

Kapitonâci bodogănea, oţărit, dar nu-şi părăsea stăpânul, deşi, formal, n-avea nici o obligaţie faţă de el.

Ostaşii înjghebară pentru praporşcik un pat de scânduri puse pe capre. După ce-l lăsară încetişor pe pat, tiraliorii îi urară însănătoşire grabnică şi plecară.

— Cumsecade oameni, ostaşii noştri. Nu-şi lasă niciodată ofiţerul în nevoie, fonfăi Nadein, urmărind scena. Apoi îi puse lui Zvonariov felurite întrebări în legătură cu toate cele petrecute în reduta 3, şi declară că-l ia sub aripa sa ocrotitoare.

Încă ameţit, praporşcikul nu putea să urmărească atent firul discuţiei. Uneori, cunoştinţa îl părăsea cu totul pentru câteva clipe. Simţea o greutate ca de plumb în tot trupul; îi era lehamite să se mişte sau să gândească. Undeva, în subconştientul lui, răsări chipul Varei Belaia, dar nu-şi putea da seamă dacă-l vedea în delir ori aievea. Nepăsarea lui totală faţă de mediul înconjurător îi părea prevestitoare de moarte, dar gândul la ea nu-l speria.

— Mă auzi? Răspunde-mi, dragule, măcar un cuvânt, îl implora în şoaptă Varia, aplecată la urechea praporşcikului, a cărui cunoştinţă se limpezi deodată.

— Aud, Variuşa dragă, dar mă simt foarte slăbit şi mi-e greu să vorbesc.

— Fac numaidecât rost de o ricşă cu targă şi te duc eu însămi la spital.

— Nu plec de aici nicăieri; mi-e greu să mă mişc şi mi-e somn.

— Bea puţin bulion, îl îndemnă Varia, vârându-i în gură gurluiul ceainicului plin cu bulion cald. De trei zile, n-ai mâncat ca lumea.

După ce înghiţi din bulion, praporşcikul se simţi cu mult mai bine; abia atunci îşi dădu seama cât de istovit de foame era. Privind feţişoara îngrijorată, suptă, a Varei, spuse:

— Ca să vezi! Îmi porţi mie de grijă, dar cum arăţi dumneata, nu vezi! Numai nasul, bietul de el, ţi-a mai

rămas! Zvonariov sărută cu duioşie mâna fetei. Varia se lumină la faţă şi-l mângâie afectuoasă pe păr.

— Toată vina e numai a dumitale! Dacă ai fi rămas cuminte la Zaliternaia, n-aş fi avut prilejul să mă neliniştesc atât. Să ştii că Vera Alexeevna îţi poartă sâmbetele pentru că ai vorbit în ironie despre rănirea lui Stessel.

— Dar de unde ştie?

— Are peste tot iscoade. Ieri m-a întâlnit pe stradă şi mi-a declarat că eşti omul cel mai ingrat din câţi a putut să cunoască. I-am răspuns că te-a bârfit cineva şi ea mi-a spus că sunt o fetişcană prost crescută, şi care nu ştie să vorbească cu cei mai în vârstă. Şi toate acestea, fiindcă sunt prietenă cu dumneata şi cu institutoarele.

— Cred că tot dumneata ai avut ultimul cuvânt, nu?

— A, sigur! I-am spus: „E uşor da înţeles de ce sunt în societatea unor tineri: încă n-am îmbătrânit…”

Zvonariov izbucni în râs, cu toată durerea săgetătoare din cap:

— Îmi închipui ce mutră a făcut!

— Uite ce mutră! Varia căscă gura, holbă ochii şi luă o expresie tâmpă.

Era atât de comică, încât nici chiar Nadein, care şedea tăcut pe patul lui, nu-şi putu stăpâni râsul.

După ce-i dădu să mănânce zdravăn, Varia îi porunci praporşcikului să se culce imediat.

— Am să stau liniştită lângă dumneata până ai să adormi, îl avertiză ea şi se aşează la căpătâiul lui.

Câteva clipe după aceea şi Zvonariov şi Varia căzuseră într-un somn adânc.

Ajutat de Kapitonâci, Nadein o culcă cu grijă pe Varia în patul lui şi el se lăsă alături de Kapitonâci, jos pe pământ. Cei doi bătrâni se zvârcoliră mult timp, gemând, şoptind rugăciuni şi în cele din urmă adormiră şi ei.

Varia fu trezită de frig când se lumină de ziuă. În primele clipe nu-şi putea aminti cu nici un chip, unde se afla şi cum ajunsese acolo. Apoi sări din pat, se aplecă spre Zvonariov, îi

ascultă suflarea regulată, se uită peste umăr spre Nadein şi Kapitonâci care dormeau jos, îl sărută uşor pe praporşcik şi după aceea se strecură afară din adăpost, punându-şi haina din mers. Curând, se topi în ceaţa deasă dinaintea zorilor.

A treia zi, Zvonariov se simţi atât de întremat, încât fu în stare să se ducă până la fortul 3. Tunarii şi matrozii îl întimpinară uimiţi, parcă s-ar fi întors de pe lumea cealaltă.

— Umbla vorba c-aţi fost rupt în bucăţi, în redută. Nu ne mai aşteptam să vă vedem viu! spuneau ei, strânşi roată în jurul praporşcikului. Tare rău ne părea de dumneavoastră; ziceam: s-a prăpădit fără rost Serghei Vladimirovici al nostru. S-a dus pentru o jumătate de ceas, ca să-şi piardă acolo viaţa sa de voinic…

Praporşcikul cercetă lucrările de instalare a proiectorului, care erau pe terminate.

— La noapte îi dăm drumul, îl asigură Bratovski. Acum o să aibă lumină şi fortul nostru. Gălbejiţii n-o să mai poată să se furişeze încoace. O să le dăm lumină şi celor din reduta 3.

— Pregătiţi-vă pentru bombardament, îi preveni Zvonariov. Inamicul o să încerce neapărat să distrugă proiectorul.

În timp ce se întorcea la comandament, îi zări pe Nadein şi pe Kapitonâci mergând pe drum înaintea lui. Kapitonâci şontâcăia de zor cu piciorul lui de lemn, sprijinindu-se într-un băţ. Drumul era împroşcat când şi când cu şrapnele, dar cei doi bătrâni nu le luau seama. Gârbovit de ani, dar tot înalt, Nadein păşea domol înaintea însoţitorului său, uitându-se mereu peste umăr la el.

— Ai îmbătrânit rău, Kapitonâci, abia te mai ţin picioarele, auzi Zvonariov glasul generalului, când se apropie de ei.

— Păi, Mitrofan Alexandrovici, n-am decât un singur picior, şi aista ciuruit pe culmea Malahov, iar dumneavoastră aveţi două! Nu e de mirare că abia pot să mă ţin după dumneavoastră.

În clipa aceea, pe drum, înainte, se ivi un tiralior tinerel. Zărindu-l pe general, păşi mai atent şi, la patru paşi de el, luă poziţia reglementară şi salută.

— Noroc, voinice! îi răspunse prietenos generalul.

— Să trăiţi, excelenţă! răcni tiraliorul, după care adăugă cu glas obişnuit: Îmi daţi voie să sărut icoana?

— Cu dragă inimă, drăguţule, încuviinţă Nadein oprindu-se.

Ostaşul îşi scoase căciula, îşi făcu de mai multe ori semnul crucii şi sărută icoana care atârna de gâtul generalului. Nadein îl luă pe după umeri şi-l întrebă blajin – ce contingent e, dacă e însurat, dacă are copii.

Uitând de regulament, tiraliorul răspunse că se află în primul an de stagiu, că-şi lăsase acasă nevasta şi doi copii.

— Cum te numeşti? întrebă generalul.

— Egor Nikolaev, excelenţă.

— Ei, merji sănătos, robul lui dumnejeu, Egor. Deseară am să mă rog domnului să te ocrotească şi să te întorşi nevătămat la şocia ta. Ostaşul îl privea mişcat; Nadein îl bătu pe umăr şi-şi văzu de drum.

Zvonariov îi ajunsese din urmă şi acum păşeau tustrei mai departe în tăcere. Zvonariov, care, în ultimul timp, aproape că nu se mai gândea la rudele lui, îşi aduse aminte de surorile, de fratele lui şi, fără să vrea, oftă:

— Ai noroc, domnule praporşcik, că te vijiteajă jilnic logodnica dumitale, îi spuse generalul.

— Mademoiselle Belaia îmi este doar bună prietenă.

— Care te sărută în întuneric, atunci când dormi…

Zvonariov se înroşi.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ş-o întrebi pe ea, şă-ci povestească ea. Eu n-am nişi un ameştec.

Praporşcikul nu mai putu scoate nimic de la încăpăţânatul bătrân.

Spre seară, cerul se însenină şi apăru soarele drag. Dinspre mare suflă o adiere caldă ca în toiul verii. Aşteptând vizita obişnuită a Varei, Zvonariov şedea lângă adăpostul comandamentului şi privea bucătăriile, sacalele,

ricşele mici cu tărgi, care se înşiruiau pe toate drumurile, venind spre forturi.

Când asfinţi soarele, Kapitonâci scoase din adăpost un scaun, puse tripticul pe tel, aşternu jos un covoraş şi se duse să-i raporteze lui Nadein.

Peste puţin, generalul ieşi din adăpost cu capul gol, numai în tunică, cu nelipsita icoană pe piept. Se opri pe covoraş şi se închină, întorcându-se către tuspatru zările. Făptura lui înaltă, cu barbă albă, lungă, şi cu părul des, ciufulit, se profila limpede pe cerul înserării. Aruncând o privire împrejur, bătrânul general se lăsă în genunchi şi, ridicând mâinile spre cer, începu să se roage cu glas tare.

Zărindu-l pe general la rugăciune, vreo două pâlcuri de ostaşi se apropiară şi se descoperiră, lăsându-se şi ei în genunchi. Încet, încet, numărul lor creştea; curând, în jurul lui Nadein se adună o adevărată mulţime.

Zvonariov privea mirat, de departe, originala slujbă religioasă. Închinându-se şi suspinând, ostaşii se împrăştiau întocmai ca la biserică, după vreo vecernie ori liturghie.

Stând la distanţă, matrozii din compania trimisă de pe nava Peresvet priveau batjocoritori şi făceau glume pe seama celor ce se rugau.

— Ia uite la moşulică, face farmece! Aş vrea să ştiu: meneşte a bine sau a rău?

— Meneşte ca gloanţele şi obuzele japoneze să nu mai răpună nici un răcan; vrăjeşte adicătelea garnizoana din Arthur.

— Păcat că n-a fost cu noi în lupta din 28 iulie. L-ar fi vrăjit şi pe amiralul Togov, i-ar fi luat vederile. Acuşica am fi petrecut la Vladivostok cu fetişcanele…

Varia sosi curând şi-l chemă pe Zvonariov în adăpost, să-i dea să mănânce.

Când masa era pe sfârşite, praporşcikul primi ordin să se prezinte la Comandantul Artileriei frontului defensiv de Est, colonelul Mehmandarov. Varia îl însoţi.

Mehmandarov, bărbat între două vârste, cu faţa năpădită până la ochi de o barbă neagră, deasă, din care i se ivea nasul mare, coroiat, privi nedumerit perechea ce se înfăţişă înaintea lui.

— Am nevoie numai de praporşcikul Zvonariov, nu şi de soţia sa.

— Nu suntem căsătoriţi, doar prieteni, răspunse fata, cam fâstâcită.

— Tocmai mi s-a comunicat că în bateria B, un proiectil de 11 ţoli a lovit cazemata ofiţerilor…

— Nu cumva a fost ucis Jukovski? exclamă Varia speriată.

— N-a fost ucis nimeni! Trăiesc toţi. Jukovski şi Gudima sunt răniţi. Bateria nu mai are însă nici un ofiţer…

— Vreţi să-l trimiteţi acolo pe Serio… pe Serghei Vladimirovici? Dar e bolnav rău, abia se ţine pe picioare!

— Hm! făcu Mehmandarov, strâmbându-se înciudat. E bolnav fiindcă îl dădăciţi dumneavoastră, domnişoară. Altminteri e sănătos tun; azi a făcut un drum la fortul 3. Dar n-am de gând să-l trimit pe dumnealui la bateria B. Încă n-are gradul necesar pentru a i se da comanda unei asemenea baterii. Acolo se va duce porucikul acela voinic de la Zaliternaia…

— Boreiko, completă Zvonariov.

— Exact; iar dumneata ai să te duci la Zaliternaia. Acolo au rămas doar două tunuri; nici n-aş avea nevoie de un ofiţer, dar, întrucât dumneata ai suferit un şoc, o să te poţi odihni acolo vreo săptămână. Iar dumneavoastră, domnişoară, mai daţi pe acolo, căci altfel praporşcikul nu se va mai face bine niciodată… încheie colonelul râzând zgomotos.

— Când ordonaţi să plec la Zaliternaia? întrebă Zvonariov.

— Cât mai repede, cu atât mai bine.

Luându-şi rămas bun de la Varia, praporşcikul porni spre Zaliternaia. Noaptea era întunecoasă, dar caldă. Dinspre mare sufla o adiere plăcută, umedă. Pe cerul neacoperit de nori sclipeau stelele. Din direcţia opusă se apropiau nişte companii de marinari.

După aproape un ceas şi jumătate de drum, Zvonariov ajunse, în sfârşit, la Zaliternaia, Boreiko nu mai era acolo. Plecase la bateria B, luând cu el jumătate din efectiv. În locul lui rămăsese Iarţev, care între timp ieşise din spital.

Zvonariov îl privi mirat. Băsmuitorul se rotunjise la faţă. Bărbierit şi îmbrăcat cu îngrijire, se fudulea cu cămaşa nouă şi cu cizmele făcute lună. Zărindu-l pe praporşcik, se lumină la faţă şi zâmbi larg:

— Înălţimea voastră, v-am crezut dus de pe lumea asta. Domnul porucik a băut chiar pentru pomenirea sufletului dumneavoastră un pahar de votcă, cu toate că în ultima vreme nici nu voia s-o mai vadă în ochi.

— Se pare că ţie ţi-a priit însurătoarea. Unde-i Haritina?

— Trebăluieşte la bucătărie. V-o trimit numaidecât.

— Stai; ia spune, ce au păţit comandantul şi Gudima.

— A nimerit o ghiulea în cazemată; domnul căpitan a fost rănit la cap, în spate şi la picioare, iar domnul ştabs-căpitan, la mâna dreaptă şi la coastă. Au fost duşi la Utios, la locuinţa lor.

— Dar Şura?

— Ea nu era în cazemată şi a scăpat. A plecat şi ea la Utios; pe Melnikov l-a luat domnul porucik la bateria B, iar felcer a rămas la noi Haritina! încheie ostaşul pufnind în râs.

— De ce râzi?

— Tunarii noştri au venit toţi la ea, cu tot felul de boli născocite, şi ea le-a tras o doftoriceală în lege… cu vătraiul! S-au făcut bine cât ai clipi! răspunse Iarţev, izbucnind din nou în râs.

— Te pomeneşti că şi pe tine te blagosloveşte când se mâniază?

— Nicidecum. Mie îmi dă toată cinstirea cuvenită: îşi cunoaşte locul ei de muiere, răspunse băsmuitorul demn.

Se auzi o bătaie în uşă. Intră Haritina. Era în rochie şi-şi legase capul tuns cu basmaua.

— Bună ziua, Serghei Vladimirovici, bine-aţi venit! dădu ea bineţe lui Zvonariov, cu glas cântător. Doriţi un ceai cu lipie proaspătă? Chiar acu le-am scos din cuptor. Tocmai trebuia să stăm la masă. Hai, Egor Ivanovici, îşi pofti ea bărbatul.

— Am să cinez cu voi, spuse Zvonariov ridicându-se.

— Poftiţi, ne face plăcere, îl invită Haritina, simplă şi prietenoasă ca o adevărată gazdă vrednică.

Întors în adăpost, Zvonariov îl chemă pe Boreiko la telefon.

— A, noroc! Trăieşti, urâtule? întrebă porucikul. Nikolai Vasilievici, sărmanul, a păţit-o rău, mai ales că încă nu se întremase pe deplin după dizenterie. S-ar putea să nu mai scape cu viaţă. Gudima s-a ales doar cu răni uşoare. S-a internat mai mult ca să se odihnească, decât pentru îngrijire medicală. Vino mâine încoace, avem ceva de făcut împreună. Stah te salută. Ieri a fost rănit pentru a patra oară, dar uşor, şi a rămas pe poziţie.

În negura zorilor licăriră cele dintâi fulgerări ale loviturilor trase de bateriile japoneze. Tirul se înteţea cu fiecare clipă tot mai mult; peste puţin bubuiturile sutelor de tunuri se contopiră într-un vuiet necontenit. O avalanşă de obuze se abătu peste poziţiile ruseşti, de la bateria B şi până la redute. Peste Zaliternaia plouau obuze brizante, fuzante, şrapnele de toate calibrele.

— Se găteşte de năvală mutră-strâmbă, înălţimea-voastră, îşi dădu cu părerea Iarţev.

Un obuz explodă nu departe de adăpost, şi schijele lui izbiră uşa, răpăind. Încheindu-şi din fugă mantaua, Zvonariov se repezi afară. Zaliternaia părea pustie, ostaşii se adăpostiseră. Un nor de praf şi de fum stăruia deasupra bateriei.

Praporşcikul alergă înapoi, în adăpost, şi încercă să ceară la telefon bateria B, ca să afle situaţia de pe poziţie, dar firele fuseseră rupte. Zaliternaia era izolată. Zvonariov îşi dădu seama că în ciuda acelei vijelii semănătoare de moarte, trebuia să iasă spre a vedea ce se petrece de-a lungul Zidului chinezesc.

— Dă-mi binoclul; cred că de la postul de observaţie al bateriei se vede bine şi dispozitivul nostru, şi cel japonez, îi spuse el lui Iarţev.

— Serghei Vladimirovici, staţi să se mai potolească focul, îl sfătui ostaşul.

— Atunci să nu fie prea târziu; japonezii ar putea să ajungă până la noi, aşa cum au făcut-o în august. Transmite tuturor, chiar şi lui Zaiaţ şi lui Belogonov, să aibă armele la îndemână, ca să-i ia în primire pe japonezi, dacă aceştia ar răzbi în baterie, ordonă Zvonariov, ieşind din adăpost şi se îndreptă spre postul de observaţie. Cele câteva clipe de care avu nevoie pentru a ajunge acolo i se părură praporşcikului o veşnicie. Nu făcuse nici zece paşi, când suflul unei explozii îi zbură chipiul din cap, îi umplu ochii de praf, şi o schijă îi găuri mantaua. Asurzit de explozii, orbit de praf şi de fum, abia nimeri la postul de observaţie. Iurkin, care se afla înăuntru, sări înspăimântat de moarte, se piti într-un ungher din fundul adăpostului şi-l privi pe praporşcik ca pe o stafie.

— Noroc! Ce, azi e sfânta Frică în calendarul vostru? îl întrebă Zvonariov.

— Să trăiţi, înălţimea voastră! O clipă am crezut că mi s-au năzărit alte celea când v-am văzut în carne şi oase, răspunse ostaşul, sărind în picioare.

— Ei, se vede ceva? întrebă praporşcikul şi, apropiindu-se de ambrazură, cercetă panorama dinaintea sa.

Bateria B, Zidul chinezesc, luneta Kuropatkin şi fortul 2 abia se mai zăreau prin perdeaua de fum şi praf. În bateria B fulgerau mai în fiece clipă limbi roşiii de flăcări: Boreiko se apăra cu toate tunurile disponibile împotriva japonezilor care înaintau cu îndârjire. Toate celeilalte baterii din linia întâi fuseseră reduse la tăcere.

În schimb, bateriile de coastă şi cele de pe cuirasate făceau ravagii în poziţiile japonezilor prin tirul lor direct asupra obiectivelor camuflate. Atunci când vântul îndepărtă

fumul şi praful, Zvonariov putu să observe mari distrugeri, atât la forturi, cât şi la Zidul chinezesc.

Deodată, o jerbă uriaşă de fum negru ţâşni deasupra lunetei Kuropatkin, urmată de bubuitul greu al exploziei. Era vădit că sărise în aer magazia de pulbere.

Nici nu se împrăştiase bine fumul exploziei, că japonezii se şi năpustiră la asalt asupra lunetei. În fruntea lor alergau ofiţerii cu drapelele în mâini; câteva clipe mai apoi, aceste drapele albe, cu discuri roşii în mijloc, fură înălţate deasupra fortificaţiei cucerite.

— S-a isprăvit cu luneta! strigă Iurkin, speriat.

— Or să-i zvârle înapoi; japonezii sunt foarte puţini. Dă fuga la baterie şi transmite să se deschidă focul asupra obiectivului numărul 5; înălţătorul redus cu şase linii, ordonă praporşcikul.

Telefonistul îşi făcu semnul crucii şi se repezi în goană spre baterie. Curând, la Zaliternaia bubuiră tunurile unul după altul. Mingile de fum albe ale şrapnelelor apărură în aceeaşi clipă deasupra lunetei Kuropatkin. Japonezii se grăbiră să se adăpostească. O companie de matrozi se repezi asupra lor la timp, alungindu-i din lunetă.

După amiază, canonada slăbi pentru un timp oarecare. În ciuda violenţei bombardamentului, Zaliternaia suferise relativ puţine stricăciuni. După ce dădu dispoziţii în privinţa lucrărilor de refacere care trebuiau executate, praporşcikul se duse la Boreiko, spre a se înţelege cu acesta ce trebuiau să facă amândoi mai departe. Îl găsi la postul de prim-ajutor. Melnikov îi bandaja la iuţeală coasta rănită.

— M-a cam muşcat o schijă. Trebuie să-mi cos ruptura, spuse Boreiko pe un ton nepăsător, dar văzându-i paloarea feţei şi licăririle febrile din ochi, praporşcikul îşi dădu seama că prietenul lui suferea mult, abia suportând durerea.

— Pansează oamenii cât mai repede. Trimit îndată votcă pentru toţi răniţii, spuse porucikul, ieşind din cazemată.

Obuzele explodau în baterie mai în fiece clipă; ostaşii se adăpostiseră prin cazemate.

— Vitregă a fost azi soarta pentru noi. Şapte morţi şi vreo cincisprezece răniţi şi printre aceştia din urmă toţi comandanţii de secţii. Au rămas însă cu toţii la posturi, relată Boreiko.

Zvonariov se înţelese cu el cum putea să sprijine mai bine prin focul tunurilor sale, bateria B.

— Trage cu înălţătorul redus; să nu-ţi fie frică că ne trânteşti şrapnelele în cap. E mai bine, decât să-l scapi pe japonez, îl povăţui porucikul.

— Năvăleşte gălbejitu'! zbieră Jiganov, dând buzna în cazemata ofiţerilor.

— La posturi! La turnuri! răcni Boreiko, repezindu-se pe uşă spre baterie. Dă fuga la tine şi fii cu ochii în patru, îi strigă el lui Zvonariov.

În baterie ostaşii forfoteau de colo-colo: aduceau muniţii la piese; încărcau tunurile în grabă; pe parapete, între tunuri, se puneau în bătaie mitralierele. Sprijinindu-se într-o puşcă în loc de cârjă, Boreiko trecea de-a lungul frontului bateriei. În depărtare se şi auzeau răcnete înverşunate: Banzai, Banzai!

Zvonariov abia apucă să ajungă în goană la bateria Zaliternaia, când cele dintâi lanţuri de japonezi năvăliră vijelios asupra tranşeelor companiei de tiraliori a lui Endjeevski, o dădură peste cap şi se repeziră spre bateria B. De la postul de observaţie se vedea bine cât de repede se apropiau de tunuri.

Zvonariov urmărea cu răsuflarea oprită cele ce se petreceau în bateria B. Japonezii ajunseseră în preajma pieselor, încleştându-se în luptă corp la corp cu tunarii. Mantalele cenuşii ale ruşilor se învălmăşiră cu cele verzi ale japonezilor. Aceştia erau însă mult superiori numericeşte, aşa că tunarii începură să dea înapoi, apărându-se de inamicul care îi presa de aproape.

Mai mulţi oameni o rupseră la fugă înapoi. Bateria părea pierdută.

În clipa aceea însă, din dreapta se năpustiră în flancul japonezilor matrozii din rezerva proaspăt sosită, în fruntea cărora gonea uriaşa făptură a lui Boreiko. Învârtind o sabie lungă marinărească, asemenea lui Samson, secera aprig japonezii din jurul lui. Neputând rezista contraatacului, japonezii se învălmăşiră şi bătură curând în retragere. Între timp, tiraliorii lui Endjeevski îşi ocupaseră din nou tranşeele şi-i primiră cu salve de puşcă. Mai multe sute de siluete mici, verzi, săreau de colo-colo, alergând deznădăjduite în spaţiul îngust dintre bateria şi avanposturile infanteriei, decimate de focurile încrucişate ale tunarilor, matrozilor şi tiraliorilor. Cu fiecare clipă ce trecea, pământul se acoperea tot mai mult de pete verzi, de cadavre. Zvonariov îi vedea desluşit pe japonezi cum alergau cu armele în cumpănire ba încolo, ba încoace, şi cădeau seceraţi de gloanţe. Puţinii supravieţuitori zvârleau armele şi ridicau mâinile, predându-se.

Împuşcăturile încetară cu totul. Prin flanc câte unul, prizonierii dispărură în tranşeele tiraliorilor. Bateriile de asediu, care tăcuseră până atunci, îşi prăpăstuiră din nou focul asupra bateriei B. Ruşii se grăbiră să se adăpostească. Numai Boreiko, vânturându-şi uşor sabia lungă, păşea fără grabă de-a lungul bateriei, cercetând fiecare cazemată.

— E viu şi teafăr, domnul porucik! rosti Iurkin, plin de admiraţie. Se plimbă, ca într-o duminică pe cheu, cu toate că a fost rănit nu mai departe decât azi dimineaţă.

Încet-încet, canonada se potolea pe tot frontul. Zvonariov observă cu mirare că ziua era pe sfârşite; cerul se acoperise de nori grei; începu să picure. Praporşcikul simţi deodată o foame aprigă; trupul îi era greu ca de plumb. Căscă cu poftă şi-şi întinse cu plăcere mădularele amorţite.

— Ce zici, Iurkin, o fi gata masa?

— E gata de mult! Oamenii au şi mâncat, când eraţi la bateria B. Haritina Fedoseevna v-a strigat, când aţi venit în

fugă, dar dumneavoastră aţi dat din mână, adică: dă-mi pace.

— Rămâi aici, până se întunecă, pentru orice împrejurare. Eu mă duc la baterie să mănânc, îi ordonă Zvonariov.

Zărindu-l de departe, Haritina se grăbi să-i aducă ciorba şi friptura de carne de măgar. Praporşcikul mâncă grăbit, ascultând sporovăiala tinerei femei.

— În bateria B sunt cincisprezece morţi şi vreo cincizeci de răniţi, povestea ea. Pe Sofron Timofeevici l-au rănit de două ori într-o singură zi, dar n-a vrut să se ducă la spital. Pe Jigan, ori cât îi el de împeliţat, erau să-l spintece cu spanga. Îi scoteau maţele dacă n-ar fi fost Zaiaţ aproape.

— Dar cum a ajuns Zaiaţ acolo?

— El şi Belogonov veniseră la porucik, cu treburi, când japonezu' taman răzbise la tunuri. Atunci a pus şi el mâna pe o puşcă. Se fuduleşte că a dat gata cu spanga doi japonezi! Dar are şi el o rană la şold. Acu zace în bucătărie şi geme. O să trebuiască să-l trimită la spital. Şi lui Belonogov i-a stâlcit unu mutra cu patul puştii – i s-a umflat nasul cât o pătlăgică; nici nu i se mai văd ochii… Voiam adineauri să vă-ntreb de căpitanul Şmetillo, fie-i ţărâna uşoară, dar mi-era ruşine să vorbesc faţă cu alţii. Cum şi-a găsit moartea?

Praporşcikul îi povesti împrejurările în care pierise căpitanul. Faţa Haritinei se crispă deodată şi ochii i se umplură de lacrimi; izbucni într-un hohot de plâns şi zise suspinând:

— Inimos om a fost Ignati Bronislavovici. Şi ostaşii o duceau bine cu el. Îmi pare rău de el, dar, mai mult de ei. Cine o să fie acu' comandant acolo? O să vină vreo lepră şi o să fie amar de viaţa oamenilor!

Zvonariov încercă să-l cheme la telefon pe Boreiko, dar legătura era întreruptă şi atunci praporşcikul hotărî să se ducă la bateria B, mai ales, că se întunecase de-a binelea şi pe poziţii era linişte.

Boreiko stătea înaintea frontului bateriei din care scosese în faţă mai mulţi ostaşi.

— Mişeilor, aţi fugit din baterie ca să vă scăpaţi pielea, ai?! Încă n-am avut parte până acum de asemenea pramatii. Nu vreau să-mi murdăresc mâinile pe mutrele voastre. Am să vă pedepsesc aşa cum vor hotărî chiar ostaşii care şi-au apărat cu cinste tunurile.

Tunarii se îndreptară tăcuţi spre cazematele lor, iar Boreiko se apropie de Zvonariov.

— Cum stai? Totul în ordine?

— Da: Haritina diriguieşte gospodăria bateriei, iar băsmuitorul o diriguieşte pe ea. Eu sunt musafir la Zaliternaia. În general, totul merge bine.

În timp ce ofiţerii stăteau de vorbă, soldaţii se adunară pe plotoane în cazemate. Lepiohin chemă pe toţi subalternii lui în faţa colţului cu icoane şi-şi scoase evanghelia de rit vechi. Bărboşii lui se aşezară gravi pe păturи, aşteptând cu răbdare hotărârile comandantului secţiei. Tot acolo se aflau şi cei trei ostaşi care fugiseră din baterie în timpul atacului. Aceştia aruncau împrejur priviri speriate.

— Ia vino încoace, spuse comandantul secţiei, unuia dintre ei. Povesteşte-ne despre tine, ce şi cum, fiindcă eşti nou şi încă nu te cunoaşte compania.

— Numele meu e Şestiorkin; sunt din gubernia Tambov.

— Muncitor?

— Nu. Îs neam de ţăran; am fost chelnăr la un birt.

Ostaşii începură să se foiască şi izbucniră într-un ropot de strigăte duşmănoase:

— Îi ştim noi pe pezevenghii ăştia: te îmbată, te jefuiesc şi apoi te aruncă în uliţă!

— De ce ai fugit din baterie? întrebă Lepiohin.

— M-am înfricoşat: mă temeam că pun gălbejiţii mâna pe toţi.

— Te-ai temut! Mai bine te uitai la ceilalţi şi dădeai şi tu cu spanga.

— Păi, n-am fugit numai eu, au fost şi alţii…

— Toţi au să răspundă.

Ostaşii oftau, se scărpinau.

— Ce facem cu ei? îi întrebă Lepiohin.

— Ce zice la carte despre asta? i se răspunse tot printr-o întrebare.

— Cel ce-şi iubeşte feciorul, să-i rupă oasele în bătaie, spre binele său”. Epistolia apostolului Pavel către corinteni, capul III, stihul şapte, ceti Lepiohin, uitându-se în Biblie.

— Să-i tragem douăzeci şi cinci la spate! propuse careva din mulţime.

— N-aveţi dreptul! se oţărî Şestiorkin, privind mânios.

— Dar de fugit, ai dreptul să fugi din baterie? întrebă Lepiohin, apropiindu-se de el.

— O să ies la raport.

— La cine? La porucik? Doar ai auzit şi tu că te-a dat în judecata noastră…

— Ies la careva mai mare.

— Ia te uită ce isteţ!

Şestiorkin tăcu, uitându-se încruntat la comandantul secţiei.

— Hai, secătură! se strigă din mulţime.

— N-aveţi dreptul.

— Culcaţi-l pe pat; daţi-i jos nădragii! porunci comandantul secţiei.

Mai mulţi oameni tăbărâră pe cel vinovat şi îl întinseră pe pat fără multă vorbă, după care începură să-l plesnească zdravăn cu centiroanele lor cazone, gravi şi plini de râvnă. Lepiohin număra loviturile. La fiecare lovitură, Şestiorkin răcnea şi cerea îndurare, dar nimeni nu-l lua în seamă.

— Ajunge! rosti Lepiohin, oprind cazna, după ce se împlini numărul de lovituri hotărât.

Şestiorkin se îmbrăcă în grabă.

— Mulţumeşte-le oamenilor că te-au învăţat minte! ordonă Lepiohin, sever.

Drept răspuns, cel pedepsit începu să împroaşte înjurături murdare.

— Daţi în el! ordonă Lepiohin ostaşilor mâniat de neobrăzarea lui Şestiorkin.

Vreo duzină de pumni se prăbuşiră peste Şestiorkin.

— Ajunge! spuse după câtăva vreme Lepiohin, trăgându-i pe ostaşi înapoi, îl omorâţi: doamne fereşte de ceasul rău!

Însângerat, Şestiorkin se ridică gemând în picioare.

Înfricoşaţi de această privelişte, ceilalţi doi dezertori se lăsară bătuţi fără nici o împotrivire. Faţă de supunerea lor deplină, Lepiohin se mărgini la câte zece lovituri pentru fiecare. După îndeplinirea osândei, ambii pedepsiţi făcură plecăciuni adânci în faţa tuturor celor din jurul lor, mulţumindu-le pentru „învăţătură de minte”. După ce se isprăvi cu bătaia, comandantul secţiei se duse la Boreiko ca să dea raportul.

— Te pomeneşti că le-au rupt coastele pădureţii tăi? întrebă neliniştit porucikul.

— Nu cred: se ţin pe picioare; înseamnă, că-s teferi.

Convorbirea lor fu întreruptă de ivirea lui Blohin.

— Noroc, lotrule! răspunse la salutul lui porucikul. Ce vânt te aduce?

— Să trăiţi, înălţimea voastră! Aveţi milă de mine, daţi-mi voie să mă întorc la baterie! se ruga ostaşul.

— Aici n-avem nevoie de tine. Poate au nevoie la Zaliternaia unde e comandant praporşcikul. Vorbeşte cu dumnealui.

— Înălţimea voastră – îl rugă cu umilinţă Blohin pe Zvonariov – îngăduiţi să mă întorc la dumneavoastră!

Praporşcikul îşi aţinti privirea asupra lui.

— Ce, n-o duci bine la fortul 2? întrebă el.

— Viaţa nu e viaţă laolaltă cu pifănimea. Adineauri, a venit schimbul, au sosit alţi prostovani. Trăncănesc anapoda mereu.

— Cam ce zic? întrebă Boreiko.

— Cică mutră-strâmbă a cucerit bateria B, cu tot ce-i în ea. Eu le-am spus: cum se poate una ca asta, când acolo-s leţii de pe Elektriceski Utios, şi, pe deasupra, chiar Ursu…

adică, domnul porucik Boreiko! O sclipire de şiretenie flutură în ochii ostaşului. Păi, nu-i în toată lumea oaste să-i biruie pe ei! zic eu; şi stau cu inima sărită; dar dacă s-au făcut de râs? mă-ntreb. Şi, îndată ce s-a întunecat, am dat fuga încoace, să văd ce şi cum.

— Minţi frumos, Bloha, fără să roşeşti, râse zgomotos Boreiko.

— Să mă trăsnească, dacă mint! răspunse ostaşul, închinându-se.

— Ei bine; rămâi la Zaliternaia, dar bagă de seamă, dacă te mai legi de Haritina, nu-ţi mai calcă piciorul în companie până la sfârşitul războiului, îl preveni porucikul.

— Mulţumesc frumos, înălţimea voastră! răcni ostaşul şi privind drăgăstos spre votca de pe masă oftă din rărunchi.

Observându-i privirea, porucikul turnă o jumătate pahar şi o întinse soldatului. Acesta dădu votca de duşcă pe nerăsuflate, mulţumi în gura mare şi ieşi repede din adăpost.

— Mi-e foarte drag Bloha ăsta. E beţiv şi zurbagiu, la mânie e în stare să taie chiar şi pe taică-său, dar are o inimă de aur. Şi nici prost nu e, cu toate că nu prea ştie carte. Câţi fraţi de-ai noştri, asemenea lui, pribegesc de colo-colo, prin Rusia maica noastră! rosti Boreiko, îngândurat. Dar unde ţi-e amazoana?

— Bine că mi-ai adus aminte. Probabil că mă aşteaptă cu sufertaşele la Zaliternaia. Trebuie să mă întorc repede. Olia ce mai face?

— N-am mai văzut-o de vreo săptămână, oftă porucikul. O fi ocupată la spital. Să nu-ţi treacă prin cap să-i spui Varei c-am fost rănit. Olga Semionovna are să se neliniştească degeaba.

Varia nu era însă la Zaliternaia. În locul ei, adusese Vasea mâncarea. Zvonariov îl găsi în adăpost, stând de vorbă cu Haritina.

— Tanti Varia a spus să vă dau biletul ăsta şi vă roagă să-i răspundeţi.

Praporşcikul sublinie pe bilet două greşeli de ortografie şi-i răspunse Varei pe verso, scriindu-i că este viu şi nevătămat, că se află la Zaliternaia, în deplină siguranţă.

— Trebuie să-l trimitem pe Zaiaţ la spital, spuse Haritina. Să nu-i obrintească rana din pricina murdăriei. Să-l însoţească Vasea până la postul de prim-ajutor, de unde o să fie dus la Spitalul Unit, la Varvara Vasilievna.

Zvonariov încuviinţă. După cină, intră în bucătărie, unde zăcea Zaiaţ. Soldatul avea febră şi aiura.

— Te descurci singur, Belogonov? îl întrebă Zvonariov, pe cântăreţ, care era pansat la obraz.

— Pune mâna şi Haritina Fedoseevna, înălţimea voastră. Amândoi, o scoatem la capăt! răspunse ostaşul voios.

— O să ne ajute şi Egor Ivanovici, adăugă Haritina.

În următoarele două zile, asalturile continuară. Zvonariov veghea tot timpul la postul de observaţie, susţinând cu focul său când bateria B, când fortul 2, când luneta Kuropatkin. Atacurile japoneze nu izbândiră nicăieri.

Varea nu se mai arătă pe la baterie, fiind foarte ocupată la spital. Vasea însă venea în fiecare seară cu sufertaşele. Afla de la Haritina şi de la ostaşi toate cele cu privire la praporşcik, după care lua un bilet pentru Varia şi pleca, oftând amărât pentru că nu i se dădea voie să rămână în baterie.

A treia zi, dimineaţa, Zvonariov fu chemat la comandament. Atacurile japoneze se dezlănţuiseră din nou, însă acum în direcţia fortului 3. Stepanov era extrem de nervos şi nu mai pleca de la telefon, cerând întăriri de la comandamentul fortăreţei. Gorbatovski dădea ordine după ordine, care de care mai stupide, apoi le contramanda pe loc. În adăpostul lui, Nadein se ruga înaintea icoanelor, cerând lui Dumnezeu să ocrotească oştirea rusă.

Numai Raşevski era cu desăvârşire calm. Şedea aplecat asupra hărţii, făcând pe ea însemnări cu creionul. Zvonariov se apropie de el.

— Mă bucură că te văd din nou bine sănătos, Serghei Vladimirovici, îl întâmpină locotenent-colonelul. Avem mare nevoie de dumneata. Uite ce este: japonezii s-au cramponat la teren în şanţul fortului 2 şi în preajma bateriei B. Am hotărât să lansăm asupra lor mine sferice. Porucikul va trece la fort, iar dumitale vrem să-ţi încredinţăm bateria B. Sunt convins că vei face faţă acestei misiuni. Pentru orice împrejurare, îţi voi trimite, o dată cu o mină încărcată, pe subofiţerul Butorin, specialist în materie, adăugă Raşevski.

După ce se înţeleseră asupra amănuntelor, Zvonariov se grăbi să plece ca să poată face la timp toate pregătirile necesare.

În adăpostul statului-major domnea aceeaşi atmosferă de derută. Gorbatovski nu-şi putea stăpâni nervii, sâcâindu-l mereu pe Stepanov. Scos din răbdări, căpitanul întrebă deznădăjduit:

— Excelenţă, la urma urmei ce aţi hotărât? Trimitem sau nu la Zidul chinezesc companiile de matrozi aflate în rezervă?

— Feodor Vasilievici, fă ce vrei, dar situaţia de acolo trebuie să fie imediat restabilită şi consolidată! se eschivă generalul, grăbindu-se să treacă în încăperea de alături.

Stepanov ieşi în fugă din adăpost şi-l chemă pe comandantul detaşamentului de matrozi.

— Nehotărârea asta ţine din zori, spuse Raşevski cu ciudă, ieşind spre a-l însoţi o bucată de drum pe praporşcik. Cu toată bătrâneţea şi slăbiciunea lui, Nadein nu se zăpăcea în nici o împrejurare şi nu se pierdea cu firea, aşa cum face Gorbatovski. Din fericire Stepanov e echilibrat şi inteligent, păstrându-şi în toate împrejurările prezenţa de spirit şi mintea clară.

Zvonariov îl zări pe Nadein lângă adăpost. Generalul se îndrepta spre matrozi cu o iconiţa în mâini.

— Noroc, fracilor! le strigă Nadein, ducându-şi mina la cozoroc.

Matrozii îi răspunseră într-un glas.

— O să pornici curând la atac, asupra duşmanului şi protivnicului noştru, japonejul. Doreşc să vă binecuvântej, pentru ca maica precista născătoarea de dumnejeu să vă aibă în pajă şub sfânta ei ocrotire. Pentru rugăşiune, deşcope-rici!

Luând reglementar armele pe braţul stâng îndoit, matrozii îşi scoaseră beretele. Generalul spuse cu glas tare câteva rugăciuni, după care, ridicând sus mica icoană, pe care o ţinea în ambele mâini, făcu cu ea de trei ori semnul crucii asupra matrozilor.

— Şi acum, cu dumnejeu, înainte! Cu arma în mână, cu cruşea în inimă, după mine, băieţi!

Zvonariov privea emoţionat acea scenă. Cei mai mulţi matrozi zâmbeau ironici, totuşi, unii dintre ei îşi făceau semnul crucii, cu evlavie, sincer pătrunşi.

Stepanov se apropie şi încercă să-l convingă pe Nadein să renunţe la ideea de a-i conduce el însuşi pe matrozi în luptă.

— Excelenţă, generalul Gorbatovski vă roagă să vă întoarceţi, raportă el.

— Şpune-i că nimeni nu poate să mă oprească să mor în fruntea soldaţilor mei, pentru Ruşia, maica noastră! răspunse răspicat generalul, păşind înainte.

Stepanov strânse din umeri şi plecă înapoi.

Însufleţit de exemplul lui Nadein, Zvonariov, fără să-şi dea seama, se luă şi el după matrozi. Kapitonâci şchiopăta grăbit pe marginea drumului sprijinindu-se în loc de cârje într-o puşcă. Credincios stăpânului şi prietenului său, moşneagul hotărâse să-l urmeze în luptă.

Antrenaţi de avântul bătrânului general, cei peste două sute de matrozi se năpustiră înainte, ca o avalanşă, fără să ia în seamă focul bateriilor japoneze.

— În trăgători! comandă Nadein, la vreo două-trei sute de paşi de Zidul chinezesc. Apoi, se închină încă o dată, trase sabia din teacă şi strigă cu toată puterea glasului său care îşi recăpătase pe neaşteptate tăria:

— Cu noi e dumnejeu! Ura! şi se repezi asupra japonezilor, care deschiseseră focul asupra atacatorilor.

Câteva clipe, generalul alergă în fruntea tuturor, apoi matrozii îl întrecură şi, tăbărâră cu baionetele asupra inamicului. Nadein se împiedică, căzu la pământ şi scăpă sabia din mână; ridicându-se cu greu în picioare se repezi înainte, înarmat numai cu revolverul.

Lângă el, matrozii se prăbuşeau morţi şi răniţi, dar bătrânul nu vedea, nu observa nimic, strigând mereu „ura!” cu glasul lui răguşit.

Curând fu din nou trântit la pământ de matrozii care alergau înainte. Doi dintre aceştia se opriră şi, ridicându-l cu grijă de braţe, îl puseră pe picioare.

— Excelenţă, mai bine feriţi-vă, c-o să fiţi striviţi în încăierare, îl îndemnau ei, scuturându-i mantaua murdărită de pământ.

Nadein îi ascultă, resemnat, şi din ochii lui picurară lacrimi.

— Am îmbătrânit, nu mai şunt bun de nimic! Vream să-mi găsesc aştăji moartea împreună cu marinăraşii, dar şe pare că dumnejeu încă n-are de gând să mă cheme la el. Duceţi-vă cu dumnejeu, fracilor!

În timpul acesta, lângă Zidul chinezesc, totul fusese terminat. Puţinii japonezi rămaşi în viaţă după lupta la baionetă, fugiseră de grabă în tranşeele lor, iar matrozii, împrăştiindu-se de-a lungul zidului, erau gata să întâmpine inamicul cu baionetele şi cu gloanţe.

Curând după aceea, Zvonariov care se năpustise înainte împreună cu matrozii, îl zări pe Nadein, căzut la pământ. Praporşcikul ieşi din vâltoarea încăierării şi se grăbi să-i vină în ajutor.

— Totul e bine, slavă domnului, şunt viu şi nevătămat, răspunse generalul la întrebarea praporşcikului. Hai să mulţumim marinăraşilor, pentru atacul lor vitejesc.

Generalul străbătu tot sectorul recucerit de matrozi, mulţumind cu glas tare aproape fiecăruia pentru eroismul

de care dăduse dovadă. Matrozii îi răspundeau veseli, voioşi. De astă dată, Zvonariov nu mai observă la ei nici o urmă de ironie. Dimpotrivă, matrozii îl priveau acum cu o netăinuită admiraţie şi dragoste pe moşneagul acesta cu purtări cam ciudate, dar care cu câteva clipe mai înainte le dăduse o pildă de bărbăţie, izvorâtă din marea lui iubire de Patrie.

— Pentru generalul nostru, pentru bunicul nostru drag, ura! strigă pe neaşteptate un matroz, şi strigătul fu repetat de toţi ceilalţi. Nadein se opri, se ridică în vârful picioarelor ca să ajungă la obrazul bravului marinar, mai înalt ca el, şi-l sărută.

Acea încordare nervoasă nu rămase însă fără urmări pentru bătrân: spre seară se simţi rău, căzu la pat şi fu transportat la spital.

După ce-l conduse pe general până în preajma comandamentului, Zvonariov se întoarse la Zaliternaia, unde era aşteptat de Varia. Ea trecuse pe la statul-major al lui Gorbatovski şi acolo aflase că praporşcikul luase parte la contraatac.

— Pentru ce îţi rişti viaţa zadarnic? îl dojeni fata. De ce te-ai dus cu matrozii?

— Varia, dragă, totul e bine când se sfârşeşte cu bine. Nu mai are rost să vorbim despre aceasta.

— Da, dar la mine nu te-ai gândit! răspunse Varia şi deodată izbucni în hohote de plâns.

Praporşcikul fu nevoit să stăruie mult până când fata se linişti în sfârşit.

Se auzi o bătaie în uşă. Varia îşi şterse imediat ochii şi-şi luă o înfăţişare nepăsătoare, meditativă. Intră Liolia Lobina.

— Cum aş putea să-l văd pe Stah? întrebă ea după ce-şi strânseră mâna.

Praporşcikul îl chemă la telefon pe Endjeevski, prin mijlocirea bateriei B. Porucikul făgădui să vină imediat la Zaliternaia.

— De altfel, Serghei Vladimirovici, vreau să stau de vorbă cu dumneata în legătură cu lansarea minei sferice spre tranşeele japoneze, adăugă el.

În aşteptarea sosirii lui Stah, se duseră cu toţii să-l viziteze pe Rodionov, care zăcea la Zaliternaia. Subofiţerul avea febră – una din rănile de la picior făcuse puroi. După ce-l examină, Varia declară categoric că trebuia evacuat numaidecât la spital.

— Acolo o să i se sterilizeze rănile. Altfel dă inevitabil în septicemie! rosti ea cu autoritate.

Rodionov îi rugă să-l lase la Zaliternaia. Fură nevoiţi să stăruie mult, până când, în sfârşit, consimţi să plece din baterie, însă numai la spital la Varia, ca să fie măcar împreună cu Zaiaţ.

Stah relată amănunte despre ultimele asalturi asupra bateriei B. Varia povesti pe larg cum se desfăşurase recentul atac la baionetă de la Zidul chinezesc. Zvonariov o tachina când şi când; Liolia scotea exclamaţii de spaimă.

Începu să plouă uşor. Amândouă vizitatoarele se grăbiră să plece acasă. Ofiţerii le conduseră o bucată de drum după care se întoarseră la Zaliternaia şi se sfătuiră în privinţa lansării minei. Hotărâră să facă a doua zi o recunoaştere pe teren şi, îndată ce se înnoptează, să treacă la acţiune.

Lansarea minei sferice urma să se facă din tranşeea avanposturilor, care, de obicei, era păzită noaptea de pândari bine camuflaţi. Până la inamic erau vreo treizeci de paşi. Tranşeele japoneze se aflau mult mai jos, la poala coastei abrupte a stâncii.

Ajutat de matrozi, Butorin aduse la bateria B, într-o ladă de zinc, o mare mină sferică de vreo 16 puduri, încărcată cu 7 puduri de piroxilină. Toate spaţiile goale din interiorul minei fuseseră umplute cu bucăţi de fier şi cu pietre, destinate a spori efectul ucigător al schijelor în explozie. Mina trebuia lansată pe un jgheab mare de lemn, lung de peste trei stânjeni. Căpătând astfel viteză de rostogolire, avea să-şi continue drumul apoi, datorită inerţiei.

În afară de Butorin, Zvonariov îi mai luă cu el pe Blohin şi pe Iarţev, care văzuseră în septembrie, pe colina Vâsokaia ce efect aveau asemenea mine. Îmboldit de curiozitate, Boreiko ţinu neapărat să vadă explozia măcar de departe, din tranşeele tiraliorilor.

Stah dăduse vreo zece tiraliori ca să aducă mina la punctul de lansare. Soldaţii abia o duseră cu targa. Îndată ce se întunecă, japonezii începură să lumineze intens fortificaţiile cu proiectoarele. Lumina se opri de mai multe ori asupra bateriei B şi, nedescoperind nimic suspect, lunecă mai departe.

Tiraliorii aşezară jgheabul pe parapetul tranşeei, ridicară mina şi o aşezară în el. O ţineau pe loc cu o frânghie scurtă, legată de un inel făcut anume, ca să nu se rostogolească înainte de timp. După aceea, soldaţii coborâră în tranşee, iar Zvonariov se apropie de mină şi-i puse fitilul detonant, cu lungimea calculată pentru un minut şi jumătate de ardere.

— Blohin dă-mi aprinzătorul, ordonă el cu jumătate de glas.

Soldatul îi întinse cutia de tinichea, în care fumega uşor o bucată de fitil de iută. Praporşcikul suflă în el, ca să se aprindă mai bine, şi-l apropie de fitilul minei. Acesta se aprinse îndată şi începu să ardă, sâsâind uşor. Zvonariov se uită împrejur. În tranşeele japoneze era pretutindeni linişte şi întuneric. Tentaculul de lumină al proiectorului se îndepărtase mult spre dreapta.

De teamă ca mina să nu explodeze după un răstimp prea lung, ceea ce ar fi dat japonezilor posibilitatea de a fugi din preajma ei, praporşcikul hotărî să-i dea drumul după o jumătate de minut. Ascultând sâsâitul abia auzit al fitilului detonant care ardea, praporşcikul număra în gând secundele: zero-unu, zero-doi, zero-trei… Îndată după ce ajunse la zero-treizeci, ordonă soldaţilor să dea drumul capătului de frânghie care ţinea mina în loc, şi o împinse din răsputeri. Spre mirarea lui mina nici nu se clinti.

Zvonariov dădu să smulgă fitilul detonant, dar el arsese în partea exterioară; doar în ochiul minei licărea slab o luminiţă. Acum nu mai putea să-l scoată afară.

„Explodează!” îl săgetă un gând înfricoşător.

Parte dintre tiraliori o luaseră la fugă îndărăt. O sudoare rece scălda spatele praporşcikului; i se făcuse părul măciucă.

— Înălţimea voastră, vă ajut eu numaidecât! se auzi pe neaşteptate glasul lui Blohin, şi în aceeaşi clipă, ostaşul fu alături de Zvonariov.

— Unu, doi, cu toată puterea! comandă soldatul, şi se opintiră amândoi. Globul înfiorător al minei scârţii şi se urni din loc. Bucăţile de fier şi pietrele de umplutură uruiră înăuntru.

— Zi-i, zi-i, şuiera Blohin, rostogolind mina tot mai repede.

Globul greu de şaisprezece puduri lunecă la vale, huruind. În tranşeele inamice se dădu alarma; japonezii deschiseră un foc învălmăşit în direcţia zgomotului; gloanţele şuierau în toate părţile. Unul dacă ar fi lovit mina ar fi fost de ajuns ca să-i provoace explozia.

— Înapoi, iute! ordonă praporşcikul şi se repezi spre tranşee.

Totuşi, Blohin alergă după mină până la capătul jgheabului şi numai după aceea se întoarse. Pitulându-se după parapet, aproape lipiţi de pământ, abia mai răsuflau de emoţie, aşteptând cu înfrigurare explozia. Huruitul minei care se tot rostogolea la vale se auzea tot mai îndepărtat: se auziră două detunături slabe.

— Nu-i ea, şopti precipitat Zvonariov.

— Pesemne că japonezu' vrea s-o oprească şi zvârle granate înaintea ei, răspunse Blohin.

— Numai de nu s-ar stinge fitilul, se nelinişti praporşcikul.

Deodată, în vale ţâşni o volbură orbitoare de foc, urmată de o explozie năprasnică. De pe parapet zburară mai mulţi saci cu pământ. Schijele treceau vâjâind pe deasupra capetelor.

Pe urmă, peste tranşeele japoneze se aşternu o tăcere adâncă; doar lumina proiectorului alerga în toate părţile. O rachetă ţâşni din spatele tranşeei, sus de tot, dintr-un fort, ori de la vreo baterie a fortăreţei; încă una. Amândouă se sparseră, împroşcând mii de steluţe sclipitoare, luminând totul, departe împrejur.

— Ptiu, nătărăi ce sunt! O să ne descopere! bodogăni praporşcikul, lipindu-se de fundul tranşeei.

La lumina vie a rachetelor se dezlănţui îndată de ambele părţi un foc violent de puşti şi mitraliere, întinzându-se repede pe tot frontul. Zvonariov şi Blohin se pomeniră deodată sub focuri care se încrucişau din toate părţile; roiuri de gloanţe ţiuiau încoace şi încolo pe deasupra capului.

— Culcat! îi ordona praporşcikul lui Blohin care se ridicase puţin spre parapet.

— Dacă porneşte gălbejitul la atac şi dă peste noi?! spuse ostaşul cu îngrijorare, pitulându-se iar.

— N-o să-i lase ai noştri până aici, îl linişti praporşcikul.

Tirul slăbi abia după vreo cincisprezece minute, îngăduindu-i lui Blohin să scoată capul de după parapet. La lumina unui proiector, zări o groapă uriaşă în mijlocul tranşeelor japoneze. În jurul ei, zăceau cadavre şi bucăţi mari de stâncă, smulse din pământ, de violenţa exploziei.

— Serghei Vladimirovici, să ştiţi, că i-am plesnit bine la moacă! Acum, putem să ne întoarcem.

Praporşcikul se încumetă şi el să arunce o privire peste parapet, în aceeaşi clipă un glonţ îi smulse căciula din cap.

— V-a atins? întrebă Blohin cu îngrijorare şi, fără să aştepte răspunsul, îşi trecu mâna aspră peste obrazul şi părul lui Zvonariov.

— Mi se pare că nu, răspunse praporşcikul, încă nesigur, pipăindu-şi capul.

— Phii, ce ravagii a făcut mina noastră! spuse Endjeevski, apropiindu-se de ei. Încă nu s-a potolit praful prin adăposturi. Lămpile s-au stins ca la o comandă, tot ce era

pe pereţi a căzut, iar în adăpostul meu a sărit şi uşa din ţâţâni.

Luându-şi rămas bun de la Endjeevski, praporşcikul se duse la bateria B, unde Boreiko îl aştepta nerăbdător.

— Măi Serioja, ce alarmă ai stârnit pretutindeni şi la japonezi, şi la noi! exclamă porucikul când dădu cu ochii de el, sună telefoanele din toate părţile, toţi întreabă ce s-a întâmplat.

— Doar comandamentul ştia… se miră Zvonariov.

— Dar n-a avut grijă să înştiinţeze pe nimeni şi despre nimic. Drept să-ţi spun, când am auzit explozia chiar şi eu am alergat la baterie: credeam că se încinge o încăierare pe viaţă şi pe moarte.

— Cinsteşte-l pe Blohin cu un pahar de votcă. Dacă n-ar fi fost el, m-ar fi făcut bucăţi, îl rugă praporşcikul şi povesti emoţiile prin care trecuse.

— Ei, să ştii că se roagă cu osârdie pentru tine prea fericita mucenică Varvara, glumi porucikul şi, deodată, răcni tunător: Filea, pui de lele, la mine, fugă marş!

Blohin răsări ca din pământ.

— Bea! porunci Boreiko, umplându-i un pahar de votcă.

— Pentru ce mă răsplătiţi, înălţimea voastră? se miră ostaşul.

— Pentru că l-ai scăpat pe praporşcik de la o moarte sigură. Să-i povesteşti pe urmă totul domnişoarei lui; ea o să te cinstească şi mai abitir.

— Ba nu, vă rog, să nu-i spuneţi Varei nimic. Iar o să bocească şi o să verse şiroaie de lacrimi, îi rugă Zvonariov.

— Face aşa ceva? se îndoi Boreiko.

— Ehei, şi încă cum!

— Atunci, să ştii că nevastă-ta are să fie! încheie porucikul, bătându-l pe Zvonariov pe spate.

Blohin izbucni în râs, acoperindu-şi ruşinat gura cu palma.

— Hai acasă, la Zaliternaia, îi spuse Zvonariov. Porniră amândoi pe drumul răscolit, lunecos după ploaie.

După asalturile necontenite, urmă o perioadă de acalmie. Japonezii, care pierduseră cincisprezece mii de oameni şi nu realizaseră decât succese fără importanţă, începură să sape de zor tranşee, apropiindu-se tot mai mult de liniile ruseşti. În acelaşi timp din Japonia soseau întăriri însemnate, care trebuiau însă instruite în tactica războiului de asediu. La rândul lor, cei din Arthur profitară de acalmia de pe poziţii pentru a repara stricăciunile suferite la forturi şi redute, ca şi pentru construirea unor linii interioare de apărare. Ca şi până atunci Kondratenko conducea toate lucrările, pe când Stessel şi Smirnov trândăveau prin comandamentele lor, angajând un adevărat război conţopist pentru fiecare fleac.

Zvonariov rămase la Zaliternaia, unde avu prilejul să se odihnească bine în urma peripeţiilor prin care trecuse. Boreiko izbuti să organizeze la bateria B, chiar sub nasul japonezilor, un atelier pentru fabricarea de grenade şi, totodată, începu să lucreze la construcţia unui tun care urma să tragă cu mine. Zvonariov îl ajuta pe cât îi îngăduiau puterile.

O zi cenuşie, rece, ca de iarnă. Din când în când, începea să fulguiască. În adăpostul ofiţerilor de la Zaliternaia era umezeală, fum şi lipsă de confort. Zvonariov trândăvea rebegit de frig, flămând şi nervos. Prânzurile aduse de Varea deveneau din ce în ce mai puţin consistente şi praporşcikul slăbea tot mai mult. Fata slăbise şi ea vizibil. Foametea năpădea, neîndurătoare, iar ziua încetării asediului nu se vedea deloc la orizont.

Iarţev intră în adăpost, aducând mai multe ordine şi dispoziţii primite de la Comandamentul Artileriei.

Privirea lui Zvonariov fu atrasă de un „memoriu” nespus de lung a lui Fok, intitulat „Despre limita rezistenţei unei fortăreţe”. Luând memoriul în mână, praporşcikul începu să citească, plin de mirare: „O fortăreaţă asediată poate fi comparată cu un organism atins de cangrenă. Aşa cum organismul, mai devreme ori mai târziu, este sortit pieirii,

tot astfel şi fortăreaţa va cădea. Lucrul acesta trebuie să-l ştie, să nu-l uite nici medicul, nici comandantul. Bineînţeles, nimeni nu-i opreşte să creadă într-un miracol, dar în război nu există miracole. Cangrena minează organismul, începând cu membrele; medicul e dator să le înlăture din timp. Tot aşa şi o fortăreaţă: îşi pierde în primul rând forturile înaintate. Comandantul este dator să le evacueze la momentul oportun ca să evite la timp lovitura. Medicul înlătură treptat organele atacate; comandantul abandonează treptat fortificaţiile periferice şi-şi repliază trupele în citadelă. Nici un medic nu va reintegra un organ înlăturat; tot astfel nici comandantul nu trebuie să facă încercări pentru a recuceri forturile şi redutele pierdute, căci acest lucru nu poate fi încoronat niciodată de succes, pricinuind numai pierderi inutile. Pentru a extirpa un organ atacat de boală, medicul are nevoie de asistenţi; comandantul are nevoie de colaboratori devotaţi care să-i execute ordinele cu privire la evacuarea forturilor şi poziţiilor întărite.”

Zvonariov nu citi mai departe. Era limpede că Fok, cu binecuvântarea lui Stessel, propunea capitularea treptată a Arthur-ului. Tulburat, îi telefonă lui Boreiko, la bateria B.

— Ai citit memoriul lui Fok? întrebă el. Ce părere ai?

— Cred că Fok pregăteşte predarea fortăreţei, prin trădare.

— Şi ce deznodământ ar putea să aibă toate acestea?

— Un banchet la Arthur, în cap cu Stessel şi cu Noghi; numai dacă Kondratenko nu va interveni cu toată energia, arestând pe cei doi trădători. În ceea ce mă priveşte sunt gata să-i dau concursul cu toată compania mea.

— Mă îndoiesc că ar îndrăzni să ia o asemenea hotărâre; nu e în firea lui.

— Cu forţe unite, îl vom convinge s-o facă. Pe scurt: Arthur-ul este asediat în prezent de trei generali: de Noghi, pe poziţii, din afară; de Fok şi Stessel dinăuntru. Şi ca să nu uit, încă o noutate: Vamenzon a fost numit comandantul

artileriei din sectorul nostru, şi intenţionează să inspecteze astăzi bateria B.

— Nu mă încântă de loc această ştire.

— Da… trebuie să ne aşteptăm la tot felul de necazuri. Ordonă să se facă rânduială peste tot, la baterie şi în preajma bucătăriei, şi spune-i Haritinei să dispară undeva, până se termină inspecţia.

Praporşcikul abia avu timp să ia măsurile în consecinţă, că Vamenzon şi sosi cu trăsura, îndreptându-se spre baterie. Zvonariov îl întâmpină dând raportul. Strângându-i mâna cu răceală, căpitanul se interesă, înainte de toate, dacă în baterie exista o icoană şi dacă soldaţii purtau cruciuliţe. Mirat de întrebare, praporşcikul răspunse că nu există nici o icoană şi că nu s-a îngrijit niciodată de cruciuliţe.

— Probabil că dumneata nu eşti, din păcate, credincios! Un ostaş pravoslavnic trebuie să fie, înainte de toate, foarte credincios. Numai atunci, numai cu ajutorul lui Dumnezeu, poate nădăjdui în izbândă, spunea profesorul Vamenzon, trecând încet de-a lungul frontului bateriei.

— Pe lângă credinţă, mai sunt necesare obuze, cartuşe şi alimente, şi tocmai de aşa ceva ducem lipsă.

— A, se pare că dumneata eşti un adevărat răzvrătit! Rostind aceste cuvinte, căpitanul se opri în loc de indignat ce era.

Urmă catastrofa. Vamenzon scotoci prin toate ungherele, prin toate cotloanele, ordonă soldaţilor să se descalţe ca să vadă dacă îşi tăiau unghiile, şi-i vâri lui Zvonariov sub nas obielele lor murdare. Din nefericire, zări lângă bucătărie o fustă a Haritinei şi întreprinse o adevărată anchetă că să stabilească a cui era, după care, o descoperi şi pe Haritina în persoană.

— Ce-i cu târfa asta? întrebă el, înjurând murdar.

Haritina se aprinse de ciudă:

— Sunt nevastă legiuită a bombardierului Egor Iarţev; să vă fie ruşine că spuneţi asemenea vorbe.

— Marş de aici! Să nu-ţi mai calce picioarele prin baterie! Unde-i aşa-zisul ei soţ? îl întrebă el pe praporşcik.

— Eu sunt, înălţimea voastră, răspunse Iarţev.

— Cum ai îndrăznit, ticălosule, să-ţi aduci căţeaua aici?

— Soţia lui Iarţev a stat în baterie cu aprobarea porucikului Boreiko, raportă Zvonariov.

— Porucikul va primi un ordin observator, iar tu, chiar astăzi, să-i muţi fălcile târfei tale.

— Ordinul dumneavoastră e absurd şi ilegal, interveni Zvonariov. Nu puteţi avea asemenea pretenţii faţă de soldaţi.

— Praporşcikule, ai înnebunit! Te arestez imediat şi te trimit înaintea curţii marţiale!

Zvonariov întoarse privirile spre baterie. Soldaţii ieşiseră din adăposturi şi urmăreau scena de departe, întunecaţi.

— La arme! Adunarea! strigă praporşcikul, cu glas răsunător, vibrând de emoţie.

Ostaşii se repeziră care încotro, şi după câteva clipe, în spatele lui se aliniaseră vreo treizeci de oameni înarmaţi.

— Pentru ce i-ai adunat? întrebă Vamenzon, speriat.

— Ca să vă dea onorul la plecare, răspunse batjocoritor praporşcikul, abia izbutind să se stăpânească.

Vamenzon îi aruncă o privire nimicitoare şi, fără să salute, se îndreptă spre trăsură.

— Secţie, drepţi! Pentru onor, prezentaţi arm'! comandă Zvonariov, cum nu se poate mai vesel.

Vamenzon se îndepărtă.

— Să plec din baterie? întrebă Haritina.

— Poţi să stai cum ai stat şi până acum. Nu cred ca Vamenzon să ne mai viziteze vreodată, zâmbi praporşcikul.

— Înălţimea voastră, n-aveaţi decât să ne faceţi cu ochiul şi l-am fi ridicat în spăngi, rosti Lebiodkin.

—… şi aţi fi fost puşi cu toţii la zid.

În bateria B, Vamenzon se întâlni pe neaşteptate cu Blohin. Soldatul se zbârli tot şi-şi privi fioros vechiul duşman.

— Asta-i poziţie reglementară, secătură? Capul sus! strigă căpitanul lovindu-l pe Blohin în falca de jos cu atâta sete, încât acesta clănţăni din dinţi şi abia se putu ţine pe picioare. Ai uitat cum te altoiam în fiecare zi? Bagă de seamă, c-o să te scarmăn şi acum, să mă pomeneşti!

Blohin îi aruncă lui Vamenzon o privire plină de ură.

— Ce este domnule căpitan? Cu ce s-a făcut vinovat bombardierul Blohin?

— Cu nimic! Pur şi simplu, i-am văzut mutra obraznică şi am vrut să-i dau o lecţie. Porucikule, văd că la dumneata s-a obrăznicit, s-a dezmăţat de tot.

— Poate că pentru asta a primit cele două cruci Sfântul Gheorghe.

— Ar trebui bătut în fiecare zi, nu decorat. Cară-te de aici, lepră!

Blohin se întoarse reglementar şi, scrâşnind cele mai crunte înjurături, o luă la fugă spre cazemată. După o clipă se ivi din nou cu arma japoneză de captură, dar Vamenzon dispăruse în cazemata secţiei a doua. Observând acolo o icoană mare cu candela înaintea ei, comandantul sectorului îşi scoase chipiul şi începu să se închine la nesfârşit.

— Uite, aşa mai zic şi eu! Aici nu este ca la Zaliternaia, unde comandă bateria un nihilist. Porucikule, toate succesele bateriei se explică prin această înţeleaptă educaţie religioasă a soldaţilor dumitale.

Boreiko asculta laudele cu un zâmbet ironic.

Vamenzon voi să plece, când deodată dădu cu ochii de biblia lui Lepiohin, uitată pe pat. Mâna strânsă pentru a face semnul crucii – după tipicul celor de credinţă veche, adică cu două degete – gravată cu aur pe copertă, atrăgea numaidecât atenţia.

— A cui e cartea? izbucni căpitanul.

— A noastră, a tuturor, raportă comandantul secţiei.

— Dar văd că aici e un adevărat cuib de schismatici! Să fie arsă imediat această carte eretică!

Apoi, căpitanul se apropie de icoană şi abia atunci îşi dădu seama, că şi aceasta era de credinţă veche. Lângă ea, se aflau câteva mai mici, asemănătoare.

— Curat casă de rugăciuni pentru eretici! Să se distrugă imediat toate porcăriile astea! strigă Vamenzon şi începu să zvârle icoanele, călcându-le în picioare.

Soldaţii izbucniră într-un murmur de proteste şi se repeziră să strângă icoanele de pe jos.

— Asta-i… asta-i răzvrătire! Voi chema tiraliorii ca să vă aduc la ordine! strigă căpitanul ieşind glonţ din cazemată şi îndreptându-se grăbit spre trăsura lui.

Îndată ce trăsura se îndepărtă, Blohin ţâşni de după un colţ, urlând fioros, ridică arma la ochi şi trase spre Vamenzon un încărcător întreg, glonţ după glonţ, dar nu-l nimeri. Atunci zvârli arma cât colo şi, înjurând îngrozitor, făcând spume la gură, se prăbuşi la pământ şi începu să se zvârcolească. Boreiko dădu ordin să fie închis într-o magazie de pulbere, goală.

— Să stea acolo până se potoleşte, hotărî el.

Împotriva tuturor aşteptărilor, Blohin se supuse fără împotrivire.

Porucikul chemă la telefon Zaliternaia, află cele petrecute acolo şi, la rândul lui, îl puse pe Zvonariov la curent cu cele întâmplate în bateria lui.

— Ia spune, ce ne aşteaptă acum pe amândoi? întrebă praporşcikul.

— Tu, fiindcă ai fost contuzionat de două ori şi în plus ca ginerele în spe al lui Belîi, n-o să păţeşti nimic, dar eu, probabil c-o să mă despart pentru un timp de baterie şi o să mă odihnesc la Comenduire.

— Dar şi tu ai fost rănit!

— Ei, pentru mine nu se dă în vânt nici o fată de general. În sfârşit, om trăi, şi-om vedea.

A doua zi la bateria lui Zvonariov sosi în inspecţie Comandantul Artileriei frontului de Est, locotenent-colonelul Stolnikov. De statură mijlocie, cu părul aproape în

întregime alb, cu mustăţi şi barbişon asemănătoare, veşnic iritat, nu se bucura de prea multă stimă şi dragoste printre subalterni, deşi vitejia lui personală era incontestabilă.

Îndată ce sosi la baterie, începu să-l sâcâie pe Zvonariov şi pe ostaşi. Spre deosebire de Vamenzon, Stolnikov socotea însă bătaia drept compromiţătoare pentru un om cultivat şi neîngăduită unui ofiţer. După ce scoase numeroşi soldaţi sub arme, pe o durată mai mare sau mai mică, şi-l făcu pe praporşcik să tremure de furie, Stolnikov intră cu el în adăpost şi acolo, între patru ochi, îl admonestă pentru lipsa de respect pe care o arătase în ajun faţă de Vamenzon.

— Nici eu nu-l pot suferi pe „dentistul”, pe licheaua aia, dar, întrucât îţi este superior nu ţi-e permis să-i vorbeşti necuviincios. Te iau de la Zaliternaia şi te trimit la spital. Vei preda chiar astăzi bateria ştabs-căpitanului Cij. Tot el va lua comanda bateriei B.

— Şi cu Boreiko ce se va face?

— Deocamdată va fi trimis la comenduire.

Apoi, schimbând tonul pe neaşteptate, Stolnikov îl rugă prietenos, să-l conducă la bateria B:

— O să discutăm acolo toate chestiunile administrative.

Boreiko primi foarte calm ordinul de a se prezenta la comenduire.

— Aşadar, încă n-a fost stârpită la Arthur sămânţa zavistioşilor, chiar şi în timp de asediu, bombăni el.

— Înălţimea voastră, ordonaţi să strâng lucrurile? îl întrebă pe Boreiko ordonanţa lui, Ivan, care se învârtea speriată de colo-colo.

— Pune totul în geamantane; mergem în oraş, să ne odihnim la arest.

Ostaşul ieşi repede din cazemată şi o luă la goană prin baterie. Întâlnindu-se cu Blohin, îi spuse în două vorbe vestea arestării lui Boreiko.

— Nu-l dăm! strigă ostaşul cu hotărâre, scuturând energic din cap, şi se repezi spre cazemate, răcnind:

— La arme! Săriţi, fraţilor, scăpaţi-l pe Urs, că ni-l ia!

Vânturând armele, tunarii se repeziră spre cazemata ofiţerilor.

Curând se strânse în faţa acesteia o mulţime de soldaţi înarmaţi şi aprinşi.

Zărind gloata de soldaţi, Zvonariov ieşi să vadă ce s-a întâmplat. Lepiohin, Jiganov şi Blohin, care erau în fruntea mulţimii, îl întrebară, dacă vestea îndepărtării de la comandă a lui Boreiko era adevărată. La răspunsul lui afirmativ, Blohin izbi cu patul armei în pământ şi strigă:

— Nu se poate! Fără domnul porucik viaţa noastră nu mai e viaţă! înălţimea voastră, nu s-ar putea să raportaţi chiar aşa celor mari?

Praporşcikul se întoarse în cazemată, îi raportă lui Stolnikov că soldaţii erau agitaţi şi că, în ceea ce-l privea, îl sfătuia să-l lase pe Boreiko la postul lui.

— Sunt în cadrele armatei de treizeci de ani, dar încă n-am văzut una ca asta! Bine, dar ostaşii nu înţeleg că ar putea fi puşi la zid până la unul?! se aprinse locotenent-colonelul.

— Şi aici îşi riscă zilnic viaţa, domnule locotenent-colonel, obiectă Zvonariov.

— Las' că-i fac eu numaidecât să se împrăştie. Toate manifestările acestea reprobabile izvorăsc direct din atitudinea dumitale îngăduitoare faţă de ostaşi, îl mustră Stolnikov pe Boreiko. Apoi ieşi la soldaţi şi-i întrebă:

— Ce este, flăcăi? De ce v-aţi adunat?

— Vă rugăm să nu ni-l luaţi pe domnul porucik, răspunse Lepiohin.

— Am dat un ordin şi el va fi executat întocmai.

— Ei, înălţimea voastră, atunci, luaţi-mă şi pe mine, rosti Blohin şi făcu un pas înainte.

— Şi pe mine, şi pe mine! răsunară glasuri în mulţime, şi ostaşii se îmbulziră în jurul locotenent-colonelului, tot mai nelinişti t.

— Înapoi! strigă el cu glas răguşit, dar nu-l ascultă nimeni.

Larma devenea tot mai ameninţătoare. Zvonariov îl chemă repede pe Boreiko. La apariţia porucikului, hărmălaia se potoli ca prin farmec.

— Fraţilor, întoarceţi-vă în cazemate! le strigă el soldaţilor.

Izbucniră strigăte de nemulţumire. Totuşi, tunarii începură să se împrăştie.

— Boris Dmitrievici, fie, rămâi la baterie, rosti Stolnikov, ridicând dinadins glasul.

— Mulţumim frumos! răcniră ostaşii.

Fără să-şi ia rămas bun de la cineva, Stolnikov se grăbi să plece. Ostaşii se dădeau în lături, lăsându-l să treacă.

Când locotenent-colonelul fu destul de departe, Boreiko comandă „drepţi” soldaţilor înghesuiţi în jurul lui.

— Mulţumesc, fraţilor! rosti el cu căldură.

— Să trăiţi! răspunseră tunarii într-un glas.

— În cinstea domnului porucik: ura! strigă Jiganov, iar ostaşii se repeziră şi, ridicându-şi ofiţerul pe braţe, începură să-l zvârle în aer, până când japonezii, alarmaţi de strigătele lor, deschiseră un foc violent de armă asupra bateriei.

— La posturi! ordonă Boreiko. Straşnic e, Serioja, frate, să ai în spate o sută de oameni gata să sară pentru tine în foc şi-n apă.

Stolnikov era un om inteligent, aşa că hotărî să nu facă tărăboi în privinţa celor ce i se întâmplaseră în bateria B. De aceea, ajungând la Statul-Major al Frontului, raportă comandantului artileriei sectorului, colonelul Mehmandarov, că găsise totul în ordine şi socotea că luarea comenzii lui Boreiko ar fi fost fără rost. Colonelul fu de acord cu el. E drept, că în seara aceleiaşi zile, Stolnikov raportă totul, amănunţit, lui Belîi, între patru ochi. Generalul aprobă întru totul modul în care procedase, şi hotărî doar să dea un ordin observator lui Boreiko. Cu aceasta, incidentul fu închis. Ostaşii, însă, înflorind mult acea întâmplare, istorisiră tiraliorilor cum „îl scăpaseră pe Ursul lor din mâinile ălor mari”. Cazul avu un răsunet cu

totul surprinzător în unităţile de infanterie. Tiraliorii începuseră să-şi dea seama de forţa pe care o reprezentau. Când un ofiţer de-al lor lovi un ostaş, puseră mâna pe arme, făcându-l să se ascundă în adăpost şi să stea acolo până când se împrăştiară. Mai mulţi alţi ofiţeri se grăbiră să facă „raport de boală”… şi să plece în oraş. Pălmuirea ostaşilor devenise o faptă periculoasă.

Capitolul V.

Ziua următoare cam mohorâtă, era relativ calmă şi praporşcikul, cu un simţământ de uşurare în inimă se îndrepta agale spre Oraşul-Vechi. Nici convoaiele de răniţi, care se îndreptau către zona interioară, nici unităţile de întărire în marş spre forturi, nu-i puteau tulbura starea sufletească, liniştită, senină. Trecând de Oraşul-Nou chinezesc, pe jumătate distrus de bombardamente, Zvonariov ajunse la spitalul unificat.

Începând din vestibul, tot spaţiul liber era ocupat de zeci de brancarde. Trecând peste răniţi, praporşcikul abia izbuti să ajungă la salonul de care avea grijă Varia. Fata tocmai dădea medicamente pacienţilor ei.

În salonul destinat pentru cincisprezece oameni se aflau cel puţin treizeci. Câte trei grav răniţi zăceau pe paturi aşezate alături două câte două. Cei cu răni uşoare şedeau de-a dreptul pe podea, pe mantale, pe tărgi şi, rareori pe saltele. Deşi oberlichturile erau deschise, aerul din salon era aproape irespirabil. Mirosea a fenol, a iodoform, a mahorcă şi a trupuri omeneşti nespălate. Zvonariov se crispă, grăbindu-se să-şi caute oamenii de pe Utios. Erau strânşi cu toţii într-un colţ, lângă fereastră. Rodionov şi Zaiaţ zăceau amândoi pe un pat. Tot acolo se învârtea Gaidai, pe deplin însănătoşit, şi încă doi bărboşi din rezervă, ale căror nume praporşcikul nu le ştia. Zvonariov le dădu ziua bună. Uitând de cei dimprejur, tunarii răcniră drept răspuns: să trăiţi.

— Hei, mai încet! porunci Varia, întorcându-se cu ciudă spre ei, şi abia atunci dădu cu ochii de praporşcik. Şi

dumneata, cum ţi-ai permis să intri aici fără să-mi ceri voie? întrebă ea, năpustindu-se ca un uliu asupra lui Zvonariov.

— Iertaţi-mă, dom' felcer, îmi daţi voie să rămân? se rugă ofiţerul în glumă, luând poziţia de drepţi.

— Peste o jumătate de oră sunt liberă şi mergem împreună.

— Lăsaţi-ne să plecăm de-aici, o imploră Rodionov. Murim de foame; tare e proastă mâncarea.

Obrajii lor supţi, slăbiţi, adevereau aceste cuvinte.

— Dă-le voie să plece, Varia. O să trimit încoace o căruţă ca să-i ducă la Utios, interveni praporşcikul în favoarea ostaşilor.

— Ei bine, fie, dacă mă rogi dumneata atâta pentru ei, consimţi fata.

— Mulţumim frumos, înălţimea voastră, lărmuiră bucuroşi ostaşii: lăsaţi că ajungem noi şi pe jos acolo.

În clipa aceea, vârî capul pe uşă un medic în halat alb, cu o mină îngrijorată.

— Soră, pe cât se poate, fă ordine peste tot. Vine Vera Alexeevna în persoană. Vizitează toate saloanele, spuse medicul şi dispăru.

— Aranjaţi paturile; nu mai fumaţi! porunci Varia, punând repede în ordine paturile răniţilor şi adunând hârtiuţele de pe jos. Dumneata pleacă! adăugă ea, expediindu-l pe Zvonariov din salon. Generăleasa se şi ivi însă în uşă, însoţită de rotmistrul Vodiaga şi de doctorul Protopopov, medicul-şef al spitalului.

Varia îi făcu o reverenţă adâncă, iar Vera Alexeevna o sărută afectuoasă pe frunte.

— Uite, doctore, aşa se poartă fetele bine crescute, i se adresă ea lui Protopopov. Nu ca unele surori care nu catadicsesc să-şi plece căpşorul înaintea mea. Hm, ţi-ai găsit: o institutoare să facă o reverenţă! Păi, se poate? E mai prejos de demnitatea „noastră”, spuse ironic Vera Alexeevna.

— Bună ziua, dragi ostaşi! rosti ea către bolnavi.

— Să trăiţi, cucoană! răspunseră aceştia, învălmăşit.

— Nu „cucoană” – excelenţă! se răsti Vodiaga, uitându-se cu ciudă la soldaţi.

Generăleasa începu să împartă ostaşilor iconiţe şi cruciuliţe.

— Îţi lipseşte ceva aici, Varia? întrebă ea.

— Alimentaţie bună, pansamente, rufărie, medicamente…

— Stai, mai încet. Monsieur Vodiaga va nota numaidecât totul, dar, bineînţeles că te voi ajuta în măsura în care va fi posibil, spuse agitată generăleasa.

— Înainte de toate, trebuie mâncare ca lumea. Am doi uşor răniţi care mor de scorbut. O săptămână de alimentaţie consistentă, şi sunt salvaţi. Le-ar trebui măcar vreo două găini şi vreo duzină de ouă, se rugă fata.

— Ei bine, să văd ce mai am pe acasă, răspunse generăleasa cu o grimasă, păşind maiestuos spre ieşire. Dar ce caută aici persoane streine de spital? întrebă ea arătându-l din cap pe Zvonariov care se înclină înaintea ei.

— I-am spus să vină să mă ia, răspunse Varia, grăbindu-se să-i sară în ajutor lui Zvonariov. Mă însoţeşte până acasă.

— Eu, cu mintea mea a proastă, credeam că-i o cucoană, şi când colo, iacă-tă că-i gheneral cu fustă, glumi Zaiaţ, privind după cei plecaţi.

Bolnavii izbucniră în râs. Varia îi ameninţă cu degetul, speriată, făcându-le semn să tacă.

— Da, e o muiere aprigă, întări Rodionov. Cine o fi?

— E ghenerăleasa Stesselova, lămuri Zaiaţ.

Varia se grăbea să isprăvească împărţirea medicamentelor. Aşteptând-o, Zvonariov se aşează pe patul lui Rodionov.

— Soră, câte persoane pleacă de-aici? întrebă medicul Protopopov, ivindu-se în uşă pe neaşteptate, însoţit de doctorul Subbotin, inspectorul spitalelor.

— Patru, răspunse Varia.

— Ei, cum asta! De aici, pot pleca cel puţin zece oameni! mormăi Subbotin cu ciudă. Ia spune, tu ce ai? îl întrebă el

pe ostaşul culcat la margine.
— Are o rană la picior. E încă purulentă, răspunse Varia.
— Să i se facă formele de ieşire din spital. O să se vindece la infirmerie. Dar ăsta? continuă el, apropiindu-se de următorul.
— E rănit la ambele picioare, nici nu poate să se ridice. Şi-apoi, are febră mare.
— Se preface, ticălosul! O să-i scadă temperatura tot la infirmerie. O să se facă bine cu câteva scatoalce după ceafă.
— Piciorul drept nu i se îndoaie de loc; nu poate merge.
— Fleacuri! I-l îndreptăm noi numaidecât! râse Subbotin şi îndoi din răsputeri piciorul bolnav.
Soldatul răcni, săgetat de o durere insuportabilă şi căzu în nesimţire.
— Ia te uită ce gingaş e dumnealui! Să fie trezit şi să i se facă formele de ieşire chiar astăzi. La companie n-o să mai facă fasoane.
— Dumneavoastră… dumneavoastră nu sunteţi om, ci un birocrat fără suflet! strigă Varia, tremurând de indignare. Asta-i o lipsă totală de omenie!
— S-o concediezi pe soră chiar astăzi. Are nervi prea slabi pentru munca noastră, dispuse Subbotin la plecare, ridicând din umeri.
— E fata generalului Belîi, îi spuse încetişor Protopopov.
— De ce nu mi-ai spus până acum? S-o mutaţi la sala de operaţii; te pomeneşti că mă reclamă Verei Alexeevna, şi aş putea să am tot felul de neplăceri, bombăni Subbotin, ieşind din salon.
— Varia, iar ai provocat scandal, observă dojenitor Zvonariov. E nevoie de locuri libere pentru răniţii aduşi de pe poziţii; de asta se agită el atât!
— Pe un „deştept” să nu-l pui să bată mătănii la icoane că-şi sparge şi capul.
Încet, încet, Varia se linişti. Dând serviciul în primire unei surori voluntare se duse să se îmbrace. Pe urmă plecă împreună cu Zvonariov spre şcoala Puşkin. Acolo o găsiră

pe Liolia Lobina care le povesti despre un incident pe care-l avusese cu nevasta lui Stessel. Generăleasa îi ceruse să-i facă o reverenţă, şi ea îi făcuse doar o plecăciune.

— A dat ordin să fiu mutată la spitalul de exantematici, pe peninsula Tigrovâi.

— Păi, tu nu faci parte din personalul de la Crucea-Roşie, ci eşti soră voluntară, aşa că poţi refuza o asemenea mutare. Am auzit că aici la şcoală se va redeschide o anexă a spitalului unificat. Roagă-l pe Protopopov să te mute aici, ştii ce om cumsecade e. Vrei să-i vorbesc chiar eu, mâine?

— Ţi-aş fi nespus de recunoscătoare. M-ar aranja de minune, încotro vă duceţi? întrebă Liolia, văzând că cei doi tineri se pregătesc de plecare.

— La Elektriceski Utios, răspunse Varia.

Luând-o de braţ, Zvonariov se îndreptă, mai întâi, spre Etajeră. Bulevardul era însă răscolit peste tot de obuze. Totuşi, profitând de linişte, mai multe perechi se plimbau pe aleile încă devastate. Lângă pavilionul fanfarei se zbenguiau nişte pui de chinezi. În port, navele rămase la Arthur se legaseră lângă cheu. Un detaşament de matrozi mărşăluia pe caldarâm, cântând cu vioiciune:

Am păţit-o la Arthur, Am păţit-o frate, zău!
Toghi, Noghi, Kamimura.
Scărmănatu-ne-au cam rău!

— Stăm prost cu frontul, oftă Varia.

— Şi escadra e harcea-parcea, observă Zvonariov. Nu pricep de ce se încăpăţânează marinarii să rămână în Arthur, în loc să încerce să răzbească în timpul nopţii, navă cu navă, spre porturile neutre.

— Tata spune, că e nevoie aici de matrozi şi de tunuri. Fără ei, fortăreaţa n-ar mai rezista mult timp.

Împrejurimile portului şi ale docurilor, altădată pline de viaţă, erau acum pustii. De undeva, de la nişte ateliere îndepărtate, se auzeau surd lovituri de ciocan, scrâşnetele unui ferăstrău, huruitul greoi al unei macarale mutată din

loc. Se lucra aproape numai noaptea; ziua, din cauza bombardamentelor, toată viaţa din ateliere amorţea.

Zvonariov şi Varia trecură de docuri şi cotiră spre Utios. Dincolo de colina Zolotaia, se întindea nemărginirea mării. La orizont, ca întotdeauna, se profilau siluetele navelor inamice. Vântul rece, tăios, brăzda apa cu creste albe. Varia se zgribuli:

— Mă cuprinde jalea când văd acest tablou. În port, nave mutilate, pe mare, pustiu, la orizont, câteva gângănii japoneze, iar pe uscat, sopci cenuşii, mohorâte, cu forturi pe jumătate distruse şi cu apărătorii lor murind de tifos, de scorbut şi dizenterie. În oraş, ruine peste ruine, şi spitale pe jumătate dărâmate, arhipline de răniţi şi de bolnavi pentru care n-ai medicamente.

— Vai, Varia, să ştii, c-am să mor de inimă rea dacă înşiri mai departe nenorocirile noastre, răspunse Zvonariov, rugând-o să înceteze. Suntem amândoi tineri, sănătoşi, n-avem nici un motiv să ne întristăm atât.

— Azi, da; ziua de mâine, însă, e întunecată, groaznică…

— Ei, despre ea vom vorbi mâine. Deocamdată… hai, prinde-mă! Şi Zvonariov o luă la goană. Varia se repezi după el. Îl ajunse curând, dar el scăpă şi fugi înapoi.

— A, e contra regulilor jocului; trebuia s-o iei spre Utios! se aprinse Varia cu totul copilăreşte, uitând de gândurile sumbre.

Zburdând şi hârjonindu-se astfel, ajunseră pe neobservate la Utios. Plini de viaţă, roşii, veseli, dădură buzna în pavilionul ofiţerilor. În sufragerie, cu pledul pe el, Jukovski şedea într-un balansoar. Slăbise, îmbătrânise. Privea posomorât spre mare şi, din când în când, oftă adânc. Larma iscată de Zvonariov şi de Varia îl făcu să se întoarcă.

— Bună ziua, Nikolai Vasilievici. Cum vă simţiţi? întrebă Varia, făcându-i o reverenţă.

— A, bună ziua, bună ziua; cât de mult mă bucur să te văd pe dumneata şi pe Serghei Vladimirovici. Sufletul meu e tare mâhnit…

Voioşia de pe obrazul Varei şi al lui Zvonariov se şterse.

— Nikolai Vasilievici, vă mai supără rănile? întrebă fata, oftând.

— Rănile sunt un fleac; în schimb, scorbutul mă duce la mormânt. Mi se clatină toţi dinţii. Niciunul dintre noi, tunarii ori tiraliorii, nu vom scăpa din Arthur. Suntem sortiţi pieirii, ca şi Arthur-ul. Mai devreme, ori mai târziu, fortăreaţa va cădea, şi nu prea cred că vreunul dintre noi să-i supravieţuiască, spuse căpitanul, frământat de gânduri sumbre.

Curând după aceea, toţi locatarii pavilionului ofiţerilor se adunară în sufragerie, la masă. Din cazarmă veniră Katia Belaia şi Şura Nazarenko, împreună cu doctorul Zorin. Apăru şi micimanul Liubimov, un tânăr cam prea fercheş; după el intră Gudima. Katia ocupă locul de gazdă; medicul şi marinarul se aşezară lângă ea; apoi, Şura şi Gudima de o parte, Varia cu Zvonariov de alta. Jukovski luă loc în faţa Katiei.

La masă se vorbi puţin, evitându-se subiectele în legătură cu Arthur-ul.

De când Oraşul-Vechi începuse să fie bombardat intens, se luaseră măsuri pentru evacuarea bunurilor de valoare în cazematele bateriilor de coastă. Astfel ajunseseră la Utios un pian mare de concert şi o pianină. Dintre toţi locatarii Utios-ului, numai Katia şi Liubimov ştiau să cânte la pian. Acum, la rugămintea tuturor, Katia se aşează la pian şi începu să cânte încetişor felurite melodii care aveau darul să-l liniştească pe Jukovski. Şura Nazarenko o secondă cu glas scăzut.

— Şura, începe cântecul meu preferat, o rugă Jukovski.

Fata îi făcu pe plac. Căpitanul o acompania melancolic:

Luminiţă, stinge-te, Şi cu tine, viaţa mea…

— Păcat, că nu e cu noi şi Boris Dmitrievici, spuse căpitanul oftând. El le face pe toate cu spor. Când începe să cânte, nu te mai saturi ascultându-l. Un singur lucru e trist:

bea prea mult. E adevărat că se gândeşte serios să se însoare?

— Despre asta, întrebaţi-o pe Varia. Ea este la curent cu tot ce se petrece în bateriile B şi Zaliternaia, precum şi la şcoala Puşkin, precizează Katia.

— Cred că Olia Selenina o să se mărite cu el. Îl simpatizează vădit.

— Să le ajute Dumnezeu! Atunci are să se lase de băutură; se face şi el om! spuse Jukovski.

A doua zi de dimineaţă, destul de târziu, Zvonariov fu trezit din somn de nişte bătăi puternice în uşă:

— Hei, scoală-te mai repede somnorosule! Peste un sfert de ceas, trebuie să mergem amândoi la Tabăra Artileriei! strigă Varia.

— Dar n-am de gând să plec nicăieri de la Utios.

— În schimb, mă duc eu, şi prin urmare, trebuie să mă însoţeşti.

Vrând-nevrând, peste o jumătate de ceas Zvonariov mergea împreună cu Varia, pe şoseaua de pe coastă. Ziua era însorită, fără vânt. De peste colina Zolotaia se auzeau aproape fără întrerupere bubuiturile tunurilor şi exploziile obuzelor grele. Pe ţărmul mării însă domneau pacea şi liniştea. Obuzele japoneze nu ajungeau până acolo şi de aceea, pe locurile pustii, unde fuseseră amenajate amplasamente pentru baterii, răsăreau, clădite în grabă, căsuţe şi bordeie. În preajma lor, forfoteau oameni, se zăreau rufe întinse la uscat, câini alergau de colo-colo, lătrând. Zvonariov şi Varia se uitau miraţi împrejur.

— Te pomeneşti că în curând jumătate din Oraşul-Vechi o să se mute aici. Au să se deschidă prăvălii, magazine, spuse Varia.

— Acest lucru nu poate decât să te bucure: ar fi la un pas de Tabăra Artileriei.

— Şi aşa mă tot dojeneşte mama că cheltuiesc prea mulţi bani, deşi fac acest lucru numai pentru răniţi. Pentru mine, nu cumpăr nimic.

— Varia, faţă de dumneata am o datorie pe care n-o s-o pot plăti niciodată. Trebuie să încasez de la Comandament solda pe două luni, vreo şapte sute de ruble, inclusiv toate sporurile şi alocaţiile. Toţi aceşti bani am să ţi-i dau dumitale.

— Mai am nişte bani de la dumneata. De aceea, n-am să primesc decât o sută de ruble; mai mult nu; cu ce-ţi rămâne, poţi să faci un cadou mult adoratei dumitale Rivocika, alias Nadiuşa.

— Ascultă, Varia, hai să vorbim serios…

— Nu glumesc de loc, răspunse Varia, gravă.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? o întrebă Zvonariov pe neaşteptate.

— Ce, eşti tra-la-la? Păi, aşa se cere în căsătorie o fată?! Trebuie să te laşi într-un genunchi şi să-mi spui: „Te iubesc la nebunie: fericeşte-mă pentru toată viaţa, fii soţia mea!” Îl dăscăli Varia, sfătoasă. După aceea, eu o să chibzuiesc un timp ce răspuns să-ţi dau.

Zvonariov începu să râdă cu atâta poftă, încât Varia îl privi întâi mirată şi apoi se simţi jignită şi se repezi mânioasă la el:

— Încetează, nesuferitule! Să ştii că nici nu mai stau de vorbă cu dumneata!

— Of, Varia, eşti grozavă! Ei, bine, chiar azi am să le spun tuturor cum trebuie să te ceară cineva în căsătorie!

— Numai să îndrăzneşti! O să declar că eşti un mincinos mizerabil!

Făcură câţiva paşi în tăcere.

— Ia spune, ai vorbit serios? întrebă deodată Varia, privându-l cu îndoială. Să repeţi totul faţă cu mama: atunci am să te cred.

Maria Fominişna îşi întâmpină fiica cu mustrări:

— N-ai timp să treci o clipă pe acasă, dar îţi petreci zile întregi cu cavalerii.

— Nu e un cavaler oarecare, mămico, vrea să se logodească cu mine.

— Serghei Vladimirovici, să nu râzi de fetiţa mea! Ea crede că tot ce zboară se mănâncă.

— Am vorbit foarte serios…

— Of, mi se pare că mă păcăleşti, urâtule! Pe de o parte spui „am intenţii serioase”, pe de alta, râzi. Fata îl privi cu aceeaşi îndoială. Avea o expresie de neîncredere atât de comică, încât Zvonariov începu să râdă în hohote.

— Mamă, să nu-l crezi pe mizerabilul acesta mincinos. Doar râde de mine!

Şi fata ieşi în fugă pe uşă.

— Curată pacoste cu ea! suspină Maria Fominişna. Creşte sălbatică întocmai ca buruiana, nu ascultă de nimeni, orice ai face: Când i-a intrat ceva în cap – o ţine una şi bună. Acum sunt vremuri de logodit? Şi apoi e prea tânără. Să nu te superi, Serghei Vladimirovici, că vorbesc deschis.

Zvonariov tăcea încurcat, ascultând respectuos.

Atenţia lor fu atrasă de o bubuitură asurzitoare care se auzi în apropiere. Începuse din nou bombardarea asupra Oraşului-Vechi. În port luară foc nişte cisterne cu ulei; uriaşe rotocoale de fum negru învăluiră curând Oraşul-Vechi. Japonezii înteţeau tot mai mult canonada. Pe fondul incendiului fulgerau mereu exploziile şi fumuleţele albe ale şrapnelelor. O echipă de marinari se îndreptă în grabă spre locul incendiului; compania de pompieri a oraşului, cu căşti de alamă sclipitoare, trecu în goană.

— Azi, n-are nici un rost să te duci la spital, Varia, hotărî Maria Fominişna.

Zvonariov plecă spre Comandamentul Artileriei ca să-şi ridice soldă. Acolo, nu găsi decât câţiva furieri, un telefonist, aghiotantul, porucikul rezervist Azarov, uşor rănit, cu un braţ atârnat de gât, şi mai mulţi funcţionari. Gemând şi tuşind, casierul şef, Ivan Kirovici care, pe vremuri, participase la apărarea Sevastopolului, îşi vedea de lucru lângă casa de bani. Zvonariov îl salută pe Azarov şi-l întrebă cum fusese rănit, de vreme ce lucra la Comandamentul Artileriei.

— Doar îl ştii pe generalul nostru: nu trece o zi să nu viziteze, împreună cu Kondratenko, forturile sau bateriile. Eu trebuie să-i însoţesc. Nu demult, la luneta Kuropatkin, era cât pe ce să fim ucişi de japonezi. Generalul a pierdut un epolet smuls de un glonţ, iar eu am fost rănit la mâna dreaptă, la o coastă şi, în plus, am fost contuzionat de nişte pietre proiectate de suflu în timpul bombardamentului.

Conversaţia se însufleţi.

— Ce zici, cam cât crezi că are să mai reziste Arthur-ul? îl întrebă casierul pe Zvonariov. Asediul Sevastopolului a ţinut trei sute treizeci şi şase de zile; se pare că Arthur-ul n-o să poată rezista atâta.

— Noi suntem complet izolaţi, pe când Sevastopolul, comunica, oricum, cu restul Rusiei. În orice caz, cred că mai rezistăm o lună sau două, până sosesc ori Kuropatkin, ori Rojestvenski.

— O să-i aştepţi mult şi bine! interveni Azarov. Kuropatkin tot dă îndărăt, ca racul, spre nord. Iarna bate la uşă, aşa că vremea e prea puţin potrivită pentru ofensivă. Escadra a II-a nu va ajunge aici, în cel mai bun caz, decât în a doua jumătate a lunii decembrie; şi-apoi, ce să caute aici? Rada interioară se află în întregime în bătaia tunurilor de 11 ţoli; baza navală şi atelierele de reparaţii lucrează ca vai de ele. Cel mai probabil este că escadra se va duce direct la Vladivostok, iar navele noastre, câte vor mai exista până atunci, i se vor alătura în drum.

— Prin urmare, nu putem să nădăjduim un ajutor din partea lor, oftă casierul.

— Dacă Arthur-ul va rezista până la sosirea lui Rojestvenski, atunci misiunea lui ca bază pentru flotă va fi îndeplinită, îşi dădu cu părerea Zvonariov. Atunci, va putea capitula, căci în ziua aceea fortăreaţa nu va mai avea nici alimente, nici muniţii.

— Dar nici oamenii nu vor mai fi prea mulţi, adăugă Ivan Kirovici.

Ieşind de la Comandamentul Artileriei, praporşcikul se întâlni cu furierul şef Sevastianov.

— Ei, Piotr Evdokimovici, cum stăm? îl întrebă Zvonariov, strângându-i mâna.

— Tragem targa pe uscat! Nu mai e mult până o să pierim cu toţii de foame. La noi, la artilerie, au fost scoşi din acţiune mai mult de jumătate din soldaţi şi două treimi din ofiţeri. Regimentele de infanterie au pierderi şi mai mari. În curând n-o să mai avem pe cine trimite în tranşee. Scorbutul şi tifosul seceră mai mulţi oameni decât gloanţele şi obuzele.

— Dumneata eşti însă sănătos voinic, precum se vede?

— Dumnezeu nu vrea pieirea păcătosului! răspunse Sevastianov. Serghei Vladimirovici, aţi auzit că Stessel a ordonat ca răniţii din spitale să fie internaţi laolaltă cu scorbuticii şi cu exantematicii ca să se întindă molima şi apoi să zică: nu mai am cu cine să apăr Arthur-ul, mă predau?! Ce spuneţi de asta?

— Ar fi prea de tot.

— Pot să vă arăt la Comandament ordinul doctorului Subbotin, pentru spitalizarea în comun a răniţilor şi bolnavilor; scrie textual: „din ordinul generalului Stessel”. Vor să-i prăpădească pe ostaşi, şi pe urmă, să facă pace. Asta este, Serghei Vladimirovici.

Despărţindu-se de furier, Zvonariov se întoarse la Belîi şi-i împărtăşi Varei noutăţile pe care le aflase.

— N-am să îngădui la mine în salon nici un contagios, declară ea.

— Parcă are să asculte cineva de o fetişcană ca tine? Nici n-or să te-ntrebe. Îi vor interna şi gata! spuse Maria Fominişna.

Peste puţin, sosi şi Belîi, negru de funingine. Până şi falnicele lui mustăţi cărunte se înnegriseră.

— Tăticule, ai întinerit! Ce mustăţi negre! Parc-ai fi un flăcău de douăzeci de ani! spuse Varia, repezindu-se la el.

— Nu mă atinge că te murdăreşti şi tu. Abia ne-am strecurat pe lângă foc, mormăi Belîi, ducându-se să se spele şi să-şi schimbe hainele.

În timp ce generalul îşi punea ţinuta în ordine, praporşcikul încredinţă Varei toţi banii pe care-i încasase rugând-o să-i păstreze. La început, Varia nu voi să-i primească; până la urmă îi ascunse printre bibelourile ei.

— Uite, aici i-am pus, arătă ea. Dacă o să fiu rănită sau am să mor, să ştii unde sunt.

— La eventualitatea asta mă pot aştepta mult mai mult eu.

— Nu face pe viteazul şi nu ţi se va întâmpla nimic.

La masă, Varia îl încunoştinţă indignată pe tatăl ei despre ordinul pe care-l dăduse Subbotin.

— Am aflat şi eu. Am şi vorbit cu Smirnov şi cu Kondratenko. Au să-i raporteze lui Stessel, răspunse Belîi.

Când se ridicară de la masă, Varia spuse hotărâtă că se duce la spital.

Se înserase. Bombardamentul încetase aproape cu desăvârşire, dar focul bântuia cu aceeaşi furie. Rada, colina Zolotaia şi sopcile din jurul oraşului erau luminate de pălălăi. Între timp începuse să plouă, aşa că fumul şi funinginea nu se mai răspândeau atât. Zvonariov o însoţi pe Varia până la spital unde ajunseră cu chiu cu vai. Praporşcikul rămase în vestibul, aşteptând-o. Câteva clipe după aceea Varia se întoarse şi-i spuse revoltată că în toate paturile din salonul ei, rămase libere, fuseseră aduşi bolnavi de dizenterie şi scorbut.

— Soldaţii se agită, socotind că acest lucru se face dinadins ca să-i contamineze, adăugă Varia în şoaptă, privindu-l speriată pe Zvonariov. Zic că-i vor omorî pe toţi generalii. Înseamnă că şi pe tata, deşi el n-are nici o vină.

— Nu fii îngrijorată; vorbesc cât vorbesc şi tac, o linişti praporşcikul.

— Subbotin a dispus să fiu mutată la sala de operaţii, să lucrez acolo, nu în salon. Îmi pare rău că mă despart de bolnavii mei; în schimb, la chirurgie e o activitate mai

interesantă. Privind cum lucrează doctorii, poate c-am să învăţ şi eu să fac operaţii mai simple. Varia suspină visătoare. Ei, la revedere, am treabă.

Afară, praporşcikul zări de departe siluetele mici, negre ale pompierilor, matrozilor şi soldaţilor care forfoteau pe fondul învăpăiat al incendiului, aruncând cu îndemânare pământ cu lopeţile peste flăcări. În întuneric tuna vocea comandantului pompierilor Vaitikainen care conducea operaţiunile de stingere a incendiului. Zvonariov coti spre Oraşul-Nou şi nici nu-şi dădu seama când ajunse în faţa căsuţei soţilor Akinfiev.

Ploaia contenise; dinspre radă adia un iz de alge; stelele începeau să licărească. De pe poziţii se auzeau stins împuşcături. În oraş, câinii lătrau ca în vremuri paşnice. Pe drumuri scârţâiau furgoane militare, mărşăluiau în tăcere încolo şi încoace companii de soldaţi şi de matrozi. Toate restaurantele şi cafenelele fuseseră de mult transformate în spitale. Înăuntru se auzeau acum gemetele răniţilor şi ale muribunzilor.

Zvonariov se apropie de căsuţă şi bătu, într-o doară, deşi nu se zărea nici o luminiţă şi domnea o tăcere desăvârşită. Spre mirarea lui, dinăuntru se auziră numaidecât paşi uşori, sprinteni, şi Nadia întrebă cine este. Praporşcikul răspunse. Zăvorul zăngăni şi uşa se deschise larg.

— Intră, Serioja dragă, îl pofti Nadia. Nu mă aşteptam câtuşi de puţin să te văd. Vizita dumitale e o surpriză pentru mine.

Praporşcikul intră repede şi închise uşa după el. Se priviră câteva clipe în tăcere. Îmbujorată în obraz, Nadia arăta mai plină de viaţă, ba chiar i se păru lui Zvonariov mai atrăgătoare ca oricând. Nadia se uita şi ea la el cu o netăinuită duioşie.

— Ce frumoasă eşti, Nadiuşa! şopti, el, cu glasul întretăiat de emoţie.

— Şi dumneata te-ai făcut mai frumos, dacă se poate spune astfel despre un bărbat, zâmbi Akinfieva.

Fără să-şi dea seama ce face, Zvonariov o cuprinse în braţe şi o sărută pe buze.

Surprinsă, Nadia scăpă jos lumânarea. În întuneric, nu se mai auziră câteva clipe decât sărutări.

În sfârşit, Zvonariov îi dădu drumul.

— Stăpâneşte-te, dragul meu, îl rugă Akinfieva. Ia spune… n-ar fi mai bine să pleci? Eu nu te alung; însăşi inima dumitale să-ţi spună ce trebuie să faci: să rămâi mai departe aici sau să te duci şi să reflectezi pe îndelete ce ai de făcut.

— Rămân! răspunse Zvonariov, răguşit.

— Ei, atunci, linişteşte-te, spuse Nadia, de astă dată cu o nuanţă de severitate în glas. O clipă, să aprind lumânarea. Bine că sunt singură în casă şi nu ne-a văzut nimeni.

Încetul cu încetul, Zvonariov îşi recăpătă stăpânirea de sine şi începu să vorbească despre Andriuşa, despre viaţa celor de la Liaoteşan, despre planurile sale de viitor.

După ce bău ceaiul servit de Nadia, se ridică.

Ea îl conduse până la scară. Era o noapte neagră, mocnită. Ploaia se târâia din nou; când şi când răbufneau pale de vânt. Pălălăile roşii, tremurătoare, ale incendiului luminau povârnişurile colinei Perepelinaia şi o parte din rada interioară.

— Brr, ce frig, şi ce urât e! făcu Zvonariov. Şi, pe vremea asta mă goneşti? spuse el cu reproş.

— Dar înţelege o dată – nu pot să te las la mine! izbucni tânăra femeie, agitată, şi petrecându-şi braţele în jurul gâtului praporşcikului, îl sărută năvalnic.

Praporşcikul se îndepărtă agale şi o luă de-a lungul digului. Nici nu observă că o siluetă întunecată i-o luase înainte, silindu-se să-i vadă faţa.

În sufletul praporşcikului se învălmăşise totul. În relaţiile lui cu Varia şi cu Nadia se simţea parcă prăbuşit iremediabil într-o vâltoare. Dimineaţa, toate erau atât de simple, atât de clare: atunci i se păruse că Varia era singura fiinţă dragă, iubită, fata alături de care ar fi fost gata să păşească pe tot

drumul vieţii. Şi acum, deodată, Nadia Akinfieva răsărise din nou în calea lui…

Adânc îngândurat, Zvonariov nici nu observă că a ajuns în Oraşul-Vechi, lângă şcoala Puşkin. Hotărî să ceară institutoarelor găzduire peste noapte. Bătu la uşă; Liolia Lobina ieşi numaidecât, speriată. Aflând ce-l adusese, îl pofti să intre.

— Prezenţa dumitale nu face decât să mă bucure, fiindcă sunt singură şi, drept să-ţi spun, mi-e cam frică, rosti institutoarea, prietenoasă.

Curând, Zvonariov, obosit de întâmplările zilei, adormi pe canapea, îmbrăcat cum era.

A doua zi, când se trezi, destul de târziu, dădu cu ochii de Varia: şedea la masă, tăcută, cu o expresie aspră, închisă, pe faţa palidă, trasă de oboseală. Ochii ei cenuşii erau roşii – fie de nesomn, fie din pricină că plânsese. Văzând-o, Zvonariov îşi simţi spulberate toate îndoielile din timpul nopţii, luându-le locul o adâncă duioşie faţă de Varia. O întrebă îngrijorat:

— Ce s-a întâmplat, Varia dragă? De ce eşti atât de tristă?

— Auzi, mai şi întreabă! Fata tresări şi se ridică brusc de pe scaun. Ştiu tot; de aceea, între noi s-a isprăvit totul! exclamă ea.

Praporşcikul o privea atât de nedumerit, atât de uimit, încât Varia amuţi brusc.

— Nu ne-am logodit, şi nici n-o să ne logodim! Aseară, te-ai sărutat cu Nadia, pe scară, şi te-a văzut cineva. Da, da; încearcă să negi! Liolia zice chiar că ai buzele umflate! Eşti un om de nimic, un scârbos, un murdar… şi eu care… Izbucnind în hohote de plâns, Varia ieşi repede din odaie.

Praporşcikul îşi puse la iuţeală ţinuta în ordine şi alergă după ea, dar fata nu mai era în şcoală. Lobina se uita după el cu o expresie gravă, îngândurată.

— Nu-ţi face inimă rea, Serghei Vladimirovici, spuse ea, blândă. Doar ştii: Varia e ca pulberea – face explozie, gălăgie, şi se potoleşte numaidecât.

— Mai ales că n-are nici un motiv de scandal. Zvonariov îi povesti Liolei ce se întâmplase.

— O soră care lucrează cu Varia te-a văzut cu Nadia şi, bineînţeles, a informat-o numaidecât.

Curând după aceea, Zvonariov lua din nou dejunul la Belîi. Spre sfârşitul mesei generalul primi un plic de la statul-major al escadrei. Comandantul grupării de cuirasate şi de crucişătoare, amiralul Viren, îl invită pe comandantul artileriei la o consfătuire ce urma să aibă loc seara, la amiralul Grigorovici. Belîi se uită la ceas şi spuse:

— Fiindcă Azarov e bolnav, te rog, Serghei Vladimirovici, să faci azi oficiul de aghiotant al meu. Fii bun, treci după amiază pe la Comandament şi ia toate materialele cu privire la artileria navală şi la muniţia respectivă, existentă şi necesară. Până strângi totul, eu am să mă odihnesc puţin. Trăsura te va aştepta aici la şase.

La ora fixată, Zvonariov sosi cu o mapă doldora de hârtii. Trăsura cu doi cai aştepta la scară. Belîi şi praporşcikul se urcară şi trăsura porni imediat. Până ajunseră la vila lui Grigorovici, frigul îi pătrunse până în măduva oaselor.

Marinarii se adunaseră: trei contraamirali – Grigorovici, Viren şi Loşcinski, precum şi toţi comandanţii de nave. Sosise de asemenea şeful de stat-major al escadrei şi mai mulţi ofiţeri din statul său major.

Cei doi artilerişti intrară direct în biroul lui Grigorovici. După ce-şi strânseră mâinile, Loşcinski, cel mai vechi în grad dintre amirali, îi ceru lui Belîi, ca fiind cel mai în vârstă dintre cei prezenţi, permisiunea de a deschide conferinţa. Zvonariov, în calitatea sa de aghiotant, se aşează lângă Belîi.

Viren făcu cunoscut că fusese primită o radiogramă de la Alexeev, guvernatorul general în Extremul Orient. Amiralul făcea cunoscut că e rechemat la Petersburg şi că flota din Oceanul Pacific trece în subordinele comandantului suprem al armatei din Manciuria, generalul Kuropatkin.

— Acum nimeni n-o să mai poarte de grijă Arthur-ului! oftă Grigorovici. Kuropatkin se va preocupa mai mult de armată,

decât de flotă, iar Arthur-ul va deveni o povară pentru armata din Manciuria.

— Totuşi, Arthur-ul va fi necesar ca bază pentru escadra lui Rojestvenski, obiectă Belîi.

— Deocamdată această escadră se află în porturile spaniole; de altfel, în Marea Baltică se armează şi escadra a treia, sub comanda lui Nebogatov. E evident că Rojestvenski nu va veni decât împreună cu escadra a treia, aşa că vor sosi abia peste două luni, ba chiar două luni şi jumătate. Rămâne de văzut dacă noi vom rezista până atunci, spuse Grigorovici cu un zâmbet sceptic.

— Da; stăm prost cu subzistenţele – printre matrozi s-au ivit cazuri de scorbut, iar cu echipamentul de iarnă situaţia e şi mai rea, îi ţinu hangul Viren.

— Armata, deşi are echipament de iarnă, duce lipsă de alimente mai mult decât marinarii, iar scorbutul face ravagii nu numai printre ostaşi, dar chiar printre ofiţeri. Ce să mai vorbim de ofiţeri – simptome de scorbut s-au constatat chiar la Kondratenko şi la Nadein, spuse Belîi.

— Asta-i culmea! Dar ce, madame Stessel nu poate să-i ajute din cămara ei atât de bine aprovizionată? izbucni indignat Viren.

— Se vede că nu vrea, interveni Loşcinski.

— Domnilor, propun ca generalii Kondratenko şi Nadein să fie puşi, chiar cu începere de mâine, în subzistenţa corpului de marină Kvantung. Motivarea: ambii deţin comanda întregului nostru detaşament de infanterie marină, debarcat, care se află în subzistenţa corpului, propuse Grigorovici.

— N-au să accepte. Kondratenko şi Nadein sunt foarte scrupuloşi, nu vor accepta nimic peste ceea ce li se cuvine legal.

— Spre deosebire de Reis, Fok şi Nikitin, care primesc în mod oficial câte trei-patru raţii, spuse cu aprindere Essen care până atunci tăcuse.

— Şi de Ţerpiţki care mănâncă în fiecare zi la cel puţin trei-patru spitale, adăugă Loşcinski.

Apoi luară concret în discuţie problemele acute ale apărării: predarea către bateriile terestre a ultimei mii de obuze de 6 ţoli; pregătirea crucişătorului Baian, în vederea forţării blocadei, pentru a ieşi în întâmpinarea escadrei lui Rojestvenski. Avariat de explozia unei mine japoneze la 28 iulie, cu o zi înainte de încercarea de ieşire a escadrei, crucişătorul fusese reparat. Marinarii cereau să li se restituie tunurile de calibru mijlociu şi mic, cedate forturilor, împreună cu trei sute de oameni din echipaj pentru ca Baian să iasă cât mai curând în larg. Comandantul crucişătorului, căpitanul de rangul doi Ivanov, cerea urgentarea acestei ieşiri.

— Stând aici, Baian riscă în fiecare zi să fie lovit de un obuz de 11 ţoli şi scos iar din funcţiune. Acum, nopţile sunt lungi şi mai întotdeauna ceţoase. Dacă ridic ancora îndată ce se înnoptează, în zori aş putea fi în zona Ţindao. O dată ajuns acolo mă strecor spre sud cum pot, stărui comandantul, bine cunoscut pentru priceperea cu care executase minarea din luna mai, instalând baraje în zona apelor teritoriale, operaţie care dusese la avarierea concomitentă a două cuirasate japoneze.

— Ultima conferinţă a comandanţilor a decis că escadra şi-a legat strâns soarta să de aceea a fortăreţei, aşa că, până în clipa când aceasta va fi în situaţia de a capitula, nici o navă nu va părăsi Arthur-ul, cu excepţia torpiloarelor care fac oficiul de curier pentru poştă, rosti Viren profesoral, cu glas scârţiitor, neplăcut.

— Ei, atunci, ar trebui să socotim de pe acum toată escadra înmormântată în băltoaca de la Arthur! izbucni Essen cu aprindere. Nava mea va ieşi în larg îndată după terminarea reparaţiilor. N-am câtuşi de puţin intenţia s-o fac cadou japonezilor.

— Nikolai Ottonovici veţi pleca atunci, şi numai atunci, când veţi primi aprobarea mea, îl întrerupse Viren.

— Dacă va fi absolut necesar mă voi adresa generalului Stessel.

— Înainte de a vă adresa, veţi fi înlăturat de la comanda navei şi arestat.

— Mai mult calm, domnilor, interveni Loşcinski. În afară de Sevastopol, în prezent mai sunt apte să iasă în larg: Pobeda, Poltava şi Pallada, fără să mai socotim canonierele Ghileak, Otvajnâi şi torpiloarele. Această acţiune va putea fi însă executată numai printr-un ordin special al lui Kuropatkin, sau al lui Skrâdlov, noul comandant al flotei din Oceanul Pacific.

— Şi despre care nu se ştie unde se află, completă Essen.

După aceea, Belîi ajutat de Zvonariov, aduse la cunoştinţă marinarilor lipsurile de care suferea artileria forţelor de apărare de la uscat. De astă dată lucrurile merseră mult mai uşor. Amiralii cedau cu dragă inimă comandanţilor fortăreţei – matrozi, tunuri, obuze, cartuşe, numai să nu fie solicitaţi chiar ei să se ducă în forturi. Comandanţii cuirasatelor făcură doar pe ici pe colo obiecţii, numai aşa, de ochii lumii; când aflară însă că le fuseseră rezervate posturi liniştite, neprimejdioase, departe în spatele poziţiilor, amuţiră îndată. Essen şi Ivanov protestară şi de data aceasta în chipul cel mai categoric.

— Să ni se dea înapoi oamenii debarcaţi şi tunurile; să se păstreze muniţia, căci navele noastre vor trebui să părăsească Arthur-ul în curând. Cu toată adânca mea stimă şi cu toată simpatia pe care le am faţă de Vasili Feodorovici, nu-i mai dau nici un matroz şi nici un obuz de pe Sevastopol, declară Essen cu fermitate.

Comandantul crucişătorului Baian făcu şi el obiecţiuni, dar pe un ton mai calm.

Zâmbind cu şiretenie pe sub falnicile lui mustăţi, Belîi spuse împăciuitor că, deocamdată îi ajung oamenii şi muniţia de la celelalte nave.

— Şi acum, domnilor, vă rog să serviţi un pahar de ceai cu rom, îi îmbie amabil Grigorovici şi sună.

Intrară mai mulţi matrozi cu tăvi şi începură să servească ceaiul; după ei, apăru graţioasă Lolocika, sclipitoare de brăţări şi coliere de perle. Ofiţerii săriră cu toţii în picioare şi se înclinară curtenitor. Lolocika se apropie mai întâi de Belîi.

— Vasili Feodorovici, permiteţi-mi să vă prezint pe stăpâna casei mele, rosti Grigorovici zâmbind.

Belîi mormăi ceva nedesluşit şi se grăbi să-şi ia rămas bun:

— Trebuie să trecem şi pe la Kondratenko, explică el.

Grigorovici îl rugă să-i ducă lui Kondratenko, din partea lui, felurite alimente, printre care ceapă, usturoi, carne proaspătă, sare de lămâie, suc de răchiţele concentrat şi alte leacuri contra scorbutului. Lolocika se grăbi să le aducă. Zvonariov o urmă, oferindu-se să-i dea ajutor.

— În orice caz, pe dumneata nu te ameninţă scorbutul, cu asemenea buze roşii şi obraji rumeni, spuse tânăra femeie, mângâind cu familiaritate obrazul praporşcikului.

— A, se pare că aghiotantul dumneavoastră nu-şi pierde vremea degeaba, răsună în uşă glasul ironic, dogit, a lui Viren. Nu cumva să crească în curând pe fruntea gazdei noastre anumite semne distinctive, neprevăzute în regulament pentru amirali.

— Ele se şi ivesc cele mai deseori tocmai la amirali, pare-se, şi la căpitani de rangul întâi, nu la micimani şi locotenenţi, spuse vesel Essen, privindu-l ghiduş pe Zvonariov care apăru ruşinat în cabinet.

Toţi marinarii ieşiră împreună cu cei doi artilerişti, conducându-i.

Spre forturi fulgera canonada şi se auzeau aproape fără întrerupere bubuiturile ei surde. Fără îndoială că japonezii atacau din nou undeva într-un sector al sistemului de apărare al fortăreţei. Începuse să viscolească zdravăn. Fascicolele de lumină ale proiectoarelor ruseşti şi japoneze abia răzbeau prin norii de ninsoare, lunecând pe povârnişuri.

— Amiral, om bătrân, însurat, şi se înhăitează ca un miciman cu tot felul de târâturi, ba le mai şi prezintă musafirilor! bombăni Belîi, cu ciudă, tot timpul cât ţinu drumul.

Kondratenko locuia într-o căsuţă chiar la marginea Oraşului-Vechi, aproape de cartierul vilelor. Japonezii aproape că nu trăgeau în partea aceea, neştiind pesemne că acolo se afla sediul statului-major al lui Kondratenko, sufletul apărării Arthur-ului. Ferestrele casei erau oblonite; în jurul ei nu se zărea ţipenie de om; doar silueta întunecată a santinelei, cu căciulă şi cu glugă, se profila singuratică, lângă poartă.

La Kondratenko se aflau mai mulţi prieteni şi tovarăşi de arme: şeful statului-major, locotenent-colonelul Naumenko, inginerii – locotenent-colonelul Raşevski, căpitanul Şevţov, ambii din statul-major al frontului de est; comandantul frontului de nord, colonelul Semionov; comandantul frontului de vest, colonelul Irman. Doar reprezentanţii comandamentului lui Stessel şi ai marinarilor nu erau de faţă.

Apariţia lui Belîi, strâns legat prin serviciu de comandamentul regiunii şi de amirali, fu salutată de toată lumea. Zvonariov rămăsese la trăsură, ca să predea ordonanţelor alimentele aduse. Când intră în sufragerie, unde se adunaseră toţi ofiţerii, Belîi povestea noutăţile pe care le auzise de la Grigorovici. Vestea rechemării lui Alexeev fu primită cu un unanim oftat de uşurare.

— În sfârşit, comanda armatei se va afla în mâinile unui om competent, nu în cele ale unui marinar, spuse Semionov. Să sperăm că acum, Kuropatkin va acţiona cu energie, pentru a despresura Arthur-ul.

— Numai să nu se întâmple tocmai pe dos, adică să-şi spună că, din moment ce escadra de la Arthur nu mai e aptă de luptă, n-are de ce să se mai îngrijească de Arthur; să ne descurcăm singuri, cum ne-o tăia capul. Cel puţin, asta-i părerea marinarilor, explică Belîi.

— Ei, fără îndoială că înlocuirea lui Alexeev cu Kuropatkin nu e pe placul lor. Kuropatkin n-o să le caute în coarne. O să ordone tuturor navelor capabile să navigheze şi să lupte, să iasă imediat din Arthur, în întâmpinarea lui Rojestvenski, rosti Semionov cu convingere.

— Asta ar slăbi mult apărarea fortăreţei. Ar fi mai înţelept să fie trimise în întâmpinarea escadrei a II-a numai crucişătoarele Baian şi Pallada, împreună cu câteva torpiloare. Ele l-ar grăbi pe Rojestvenski, iar când escadra s-ar apropia, ar ieşi în ajutorul ei şi cele cinici cuirasate, spuse Kondratenko.

— Numai dacă vor rămâne apte de luptă până atunci, observă Raşevski, sceptic.

Conversaţia se însufleţi. În legătură cu rechemarea guvernatorului general se exprimau cele mai felurite presupuneri asupra soartei Arthur-ului.

— Domnilor, ne-am abătut de la subiectul principal al consfătuirii noastre de astăzi, rosti Kondratenko ciocănind cu creionul în masă. Cine doreşte să relateze situaţia de pe

frontul de est? Dumneata, nu, Serghei Alexandrovici? i se adresă el lui Raşevski.

— Evgheni Nikolaevici este mai la curent ca mine cu mersul lucrărilor de acolo, răspunse Raşevski, arătând din cap spre Naumenko.

— Sunt gata să vă informez, se declară prompt de acord omniprezentul şef de stat-major al lui Kondratenko şi începu să desfăşoare hârtiile puse dinaintea sa.

— Domniilor, vă rog să fiţi atenţi. Aveţi cuvântul, Evgheni Nikolaevici, rosti Roman Isidorovici, cu glas tare.

Conversaţiile fură curmate; toată asistenţa se pregăti să asculte.

— La extremitatea flancului drept, de la mare şi până la bateria B, japonezii deţin poziţii situate la o verstă de fortificaţiile noastre, dar se menţin într-o inactivitate totală, limitându-se doar la schimburi răzleţe de foc de infanterie şi artilerie. La drept vorbind, sectorul acesta a fost cel mai liniştit de pe tot frontul terestru de la începutul asediului nostru.

— Aha, nu degeaba Stessel se duce adeseori în vizită pe acolo, spuse Raşevski cu glas scăzut, desenând ceva cu creionul pe hârtie.

Careva izbucni în râs. Kondratenko dădu din cap a dezaprobare.

— E de remarcat, continuă Naumenko, că flota japoneză, cu toate că deţine în prezent în mod categoric stăpânirea mării, nu bombardează flancul şi spatele frontului nostru de est. Artileria ei ar putea ţine cu uşurinţă sub foc toate poziţiile noastre, până la fortul 2, ceea ce ne-ar pune într-o situaţie foarte grea. Acest lucru se explică prin comportarea strălucită a bateriilor de coastă, aflate sub priceputa comandă a excelenţei sale. Naumenko se înclină spre Belîi.

Toţi cei prezenţi izbucniră în aplauze.

— Cunoaştem şi preţuim foarte mult acest lucru, confirmă Kondratenko strângând mâna lui Belîi.

— Nu-i meritul meu, întrucât, personal, mă ocup exclusiv de operaţiunile de pe fronturile terestre. Meritul e al ofiţerilor şi soldaţilor mei, precizează generalul, răsucindu-şi stânjenit falnicile mustăţi.

— Lângă bateria B, după mina lansată cu succes de Serghei Vladimirovici, japonezii sunt pasivi. Fac nu ştiu ce săpături şi se mărginesc să tragă focuri de arme şi să arunce grenade. Mai departe, până spre fortul 2, se amenajează o nouă poziţie paralelă, trasată la trei sute de paşi de Zidul chinezesc. La fortul 2, se fac întărituri de câmp şi se sapă galerii de minare sub parapet. Sunt necesare măsuri energice de contracarare a acestor acţiuni. Gorski e bolnav şi această misiune va trebui încredinţată praporşcikului Zvonariov.

Zvonariov clătină din cap şi oftă, neîndrăznind să obiecteze ceva cu glas tare.

— La fortul 3, situaţia este şi mai critică decât la 2. Japonezii dau aproape în fiecare zi asalturi locale, străduindu-se să cucerească fortul – deocamdată însă fără succes. Comandantul fortului, ştabs-căpitanul Bulganov, rezistă vitejeşte. La redută 3, japonezii, după ce au pierdut sute de oameni arşi de vii în şanţ, s-au retras vremelnic în tranşeele lor cele mai apropiate. Asta-i tot ce se poate spune despre sectorul nostru, încheie Naumenko.

— Vladimir Grigorievici, dumneavoastră aveţi vreo veste bună? i se adresă Kondratenko lui Semionov.

— La mine, lucrurile stau mai satisfăcător. Lângă bateria Kurgannaia japonezii au fost opriţi la trei sute de paşi; la Kramatornaia, sunt chiar şi mai departe. La Manejul-Cazacilor, stau la o sută de paşi; nici acolo însă nu dau semne de activitate. La bateriile Zubciataia şi Strelkovaia, ca şi la fortul 4, se semnalează focuri izolate de infanterie şi acţiuni de recunoaştere. Pe frontul de vest, ca şi până acum, sectorul hotărâtor este colina Vâsokaia. Atâta timp cât această înălţime se află încă în mâinile noastre, rezistă şi colinele Ploskaia, Falşivaia şi Divizionnaia. În două luni,

inamicul a săpat două linii paralele de tranşee şi s-a apropiat la patru sute de paşi de creastă. Fireşte, n-ar fi nici o nenorocire, dar artileria japoneză trage zi şi noapte asupra colinei Vâsokaia şi nu ne lasă s-o fortificăm ca lumea. Tiraliorii se adăpostesc în tranşeele pe jumătate năruite, care se repară totdeauna în pripă. În celelalte sectoare, situaţia e stabilă. Dacă nu vom rezista pe Vâsokaia, vom fi nevoiţi să ne repliem direct spre sopcile ce domină Oraşul-Nou şi spre Liaoteşan. Deocamdată, şoseaua care duce la baia Golubinaia se află în întregime în mâinile noastre. Gruparea lui Romanovski se menţine pe poziţii. Vâsokaia trebuie apărată cu orice preţ. Ea reprezintă cheia strategică a întregii fortăreţe şi, o dată cu căderea ei, escadra va fi distrusă în câteva zile prin bombardament de artilerie.

— Ideea de a încredinţa matrozilor apărarea ei a fost fericită. Ei sunt garda Arthur-ului. Luptători admirabili, oameni unul şi unul, ridicaţi, plini de iniţiativă, nu seamănă cu tiraliorii. Tiraliorii sunt valoroşi prin dârzenia lor, iar marinarii prin iscusinţă, observă Raşevski.

— Aşadar, situaţia cea mai nevralgică e pe frontul de est. Spre el trebuie să ne îndreptăm atenţia principală. Pe frontul de vest, să rezistăm cu îndârjire pe Vâsokaia. În măsura puterilor şi posibilităţilor lui, Vladimir Grigorievici va ajuta şi sectoarele vecine, încheie Kondratenko, rezumând situaţia. Dar cu muniţia cum stăm, Vasili Feodorovici?

— Muniţie avem în cantitate suficientă ca să putem respinge două ofensive. Pentru tunurile de calibru mic, avem din belşug; în schimb, în ceea ce priveşte calibrele mari se resimte o lipsă acută. O scoatem oarecum la capăt, cu ceea ce ne cedează marinarii şi, în plus, turnăm şi noi zilnic câte şaizeci de obuze de fontă de 6 ţoli, raportă Belîi.

— Dar cu subzistentele cum stăm? întrebă Irman.

— Intendantul fortăreţei susţine că făina, pesmeţii, crupele, ceaiul, ne mai ajung pentru două luni de zile; carne

avem numai de cal, şi chiar carne de cal, s-a hotărât să se dea numai de două ori pe săptămână, câte patru sute de grame de om, iar restul zilelor să se gătească ciumiză, şi la prânz şi seara. Concret, vom rezista până la mijlocul lunii februarie, răspunse Naumenko.

— Din nefericire, însă, spitalele stau prost, urmă Kondratenko. Avem treisprezece mii de bolnavi şi răniţi – a treia parte din garnizoană. Numărul celor ce se însănătoşesc este tot mai mic; scorbutul doboară din ce în ce mai mulţi oameni. Şi pe deasupra Subbotin a făcut una şi mai bună: a ordonat ca la toate spitalele bolnavii să fie internaţi laolaltă cu răniţii. Rezultatul: epidemia se propagă, iar mortalitatea e foarte ridicată. Am vorbit cu Stessel; el însă ori nu pricepe cât de criminală e dispoziţia lui Subbotin, ori se face că nu pricepe, căci nu vrea să intervină. I-am scris lui Balaşov amănunţit: poate că acesta va izbuti să-l convingă pe generalul-aghiotant, să anuleze acea dispoziţie răufăcătoare.

— Şi acum, în sfârşit, dragă Roman Isidorovici, am vrea să ştim ceva mai mult în ceea ce priveşte starea sănătăţii dumneavoastră, spuse Belîi.

— N-am nimic: o uşoară pleurezie la plămânul drept; peste o zi-două, totul va trece, răspunse vrând-nevrând generalul.

— Ba este o pleurezie serioasă, după cum afirmă medicii, dar, mai ales, aveţi scorbut şi tocmai el împiedică vindecarea grabnică a pleureziei, completă Naumenko.

— Ne vom strădui să-l vindecăm de scorbut, cât se poate de repede. Grija asta o vor avea soţia mea şi amiralii care v-au şi pus, Roman Isidorovici, în subzistenţa lor, anunţă Belîi.

— Întrucât aceasta e o dispoziţie ilegală, iar scorbutul meu nu există decât în închipuirea medicilor, nu sunt de acord câtuşi de puţin cu această măsură a marinarilor, declară Kondratenko.

— De la un berbec râios şi un smoc de lâna-i de folos. De la amiralii noştri nu avem nici un folos. La Sevastopol comandanţii flotei erau sufletul apărării, pe când la Arthur,

amiralii sunt ca nişte musafiri – nici nu ies din bârlogurile lor, observă Irman cu dispreţ.

— Matrozii şi ofiţerii tineri au dat dovezi de vitejie neînfricată, dar amiralii sunt nişte laşi, nişte intriganţi, îi ţinu isonul Semionov.

De îndată ce consfătuirea luă sfârşit, Belîi şi Zvonariov îşi luară rămas bun.

— O să trecem puţin şi pe la Stessel; poate că are ceva noutăţi, spuse generalul, strângând mâna lui Kondratenko.

În clipa aceea, sună telefonul. Kondratenko luă receptorul şi ascultă.

— Voi ordona imediat să se trimită două companii de marinari din detaşamentul de debarcare spre comandamentul dumneavoastră, dar să nu intre în acţiune decât în caz de extremă nevoie şi, în general, să-i folosiţi cu cât mai multă băgare de seamă, dispuse generalul. Japonezii asaltează fortul 2; au şi ajuns de două ori la parapete. Frolov cere întăriri; Gorbatovski nu mai are de loc rezerve proprii. Le trimit marinarii de la arsenal, din rezerva generală, explică el. Serghei Vladimirovici, va trebui să te duci chiar astăzi la fortul 2.

— Am înţeles! Sunt gata să plec deîndată.

— Nu e cazul să te duci chiar acum. Atâta timp, cât japonezii atacă, n-ai ce face acolo, dar când se vor astâmpăra, să iei măsuri pentru lansarea de mine sferice.

— Mai întâi să stăm de vorbă cu Stessel, să ne informăm asupra situaţiei, adăugă Belîi, după care plecă pe jos împreună cu Zvonariov spre Stessel.

Viscolul bântuia cu furie. Ninsoarea se învolbura aprig, luând vederea, strecurându-se pe sub guler şi în mânecile mantalei. Prin pâcla nopţii, canonada fulgera fără întrerupere…

Snopul de lumină al unui proiector răzbea anevoie prin viforniţă; şerpii de foc ai rachetelor ţâşneau unul după altul spre cer. Când şi când puşti şi mitraliere răpăiau cu înverşunare. Părea că clocoteşte un cazan uriaş. Mai mulţi

călăreţi trecură în galop spre sectorul atacat, urmaţi în pas alergător de câteva unităţi de marinari. După ei trecură huruind în goană tunuri de câmp pe lângă care galopau gradaţii şi servanţii de la chesoane, cu făclii aprinse în mâini.

Belîi şi Zvonariov ajunseră aproape în fugă la casa lui Stessel şi intrară repede în antecameră. Acolo, la lumina slabă a unei lămpi cu petrol, Stessel trimitea în toate părţile cazaci, agenţi de legătură. Generalul dădea ordine cu glas tăios, răstit: să se afle, să se lămurească; să se stabilească. Tot acolo, la o masă de scris, încovoiat de tot, Reis îşi nota ordinele în carnetul de campanie.

— Ce este? Ce se petrece pe poziţii? întrebă Stessel, repezindu-se la noii sosiţi.

— Şi noi am venit să aflăm care e situaţia, răspunse Belîi.

— Nu ştiu nimic. I-am telefonat lui Kondratenko, dar el este încă bolnav.

— Anatoli Mihailovici, trăsura mea aşteaptă la scară; haideţi la postul de comandă al lui Gorbatovski, propuse Belîi.

— M-mda-a… nu ştiu, zău… mormăi încurcat generalul.

— Ce, ce e? Vasili Feodorovici, unde vrei să-l iei pe Anatoli? Nu-l las, n-are să plece nicăieri! Aici e statul lui major, deci, aici e locul lui! se răsti Vera Alexeevna, năpustindu-se ca un uliu asupra lui Belîi. Să meargă zănaticul de Smirnov, Viktor Alexandrovici, dumneata şi, în sfârşit, Vladimir Nikolaevici, adăugă generăleasa, arătând din cap spre Nikitin.

— Să trag o duşcă de coniac şi sunt gata să merg şi la dracu-n praznic, nu numai la postul de comandă al lui Gorbatovski, consimţi Nikitin.

— De Viktor Alexandrovici am nevoie aici la comandament. Smirnov nu trebuie lăsat nici măcar să se apropie, căci va încurca totul. Deci, rămân numai Vasili Feodorovici şi Vladimir Nikolaevici; vă rog să vă duceţi la comandamentul frontului de est, decise în sfârşit, Stessel.

— Întoarceţi-vă cât mai repede; vă aştept cu ceaiul, le spuse generăleasa celor ce plecau.

Canonada continua cu aceeaşi intensitate. Nikitin care, înainte de-a pleca, trăsese zdravăn la măsea, fredona mereu şansonete decoltate şi povestea cele din urmă noutăţi pe care le auzise de la Stessel.

— Pe Alexeev l-au măturat, turuia el. Acum o să le arătăm noi marinarilor! O să-i expediem curând în larg pe toţi!

— Asta ar slăbi apărarea fortăreţei. Şi apoi escadra noastră e prea slabă, pentru a putea să-i înfrunte pe japonezi, obiectă Belii.

— Nu contează navele, ci marinarii. La japonezi, e Togo, la noi – Nikogo, 124 făcu el un calambur şi începu să râdă în hohote. Dacă m-ar pune pe mine mai mare peste amirali… Pe cuvântul meu: aş ieşi imediat în larg şi i-aş bate măr pe maimuţoii ăştia de japonezi…

La Comandamentul frontului de Est erau adunaţi, spre mirarea lor, Kondratenko, Raşevski, Naumenko şi Şevţov. Obrajii lui Roman Isidorovici erau învăpăiaţi de febră; sorbea încet ceai cu vin negru. Aplecat asupra mesei, Gorbatovski îi explica situaţia din sectorul atacat, arătând cu degetul pe hartă întinsă pe masă. Ciupindu-şi înciudat barbişonul, Stepanov îl corecta mai la fiece pas pe generalul care o încurca mereu, ceea ce îl enerva vizibil pe Kondratenko.

— Lasă-l mai bine pe şeful dumitale de stat-major să explice, îl întrerupse el, în sfârşit, pe Gorbatovski.

Căpitanul raportă totul, în câteva cuvinte:

— Cum comunicaţi în prezent cu fortul 2? întrebă Kondratenko.

— Telefonul nu mai funcţionează de mult, iar agenţi de legătură nu mai avem în număr suficient.

— Când s-a primit cel din urmă raport?

— La opt şi treizeci seara, răspunse Stepanov, prezentând nota informativă a lui Frolov, comandantul fortului.

— Cu alte cuvinte, de aproape un ceas, dumneata nu mai ştii nimic despre situaţia din sectorul atacat! exclamă generalul. Să se trimită imediat într-acolo agenţi de legătură, şi nu unul, ci doi, spre mai mare siguranţă. Poate s-o întoarce măcar unul.

— Sunt răspândiţi cu toţii, raportă Stepanov.

— Ei, atunci nu mai rămâne decât să mă duc eu însumi, spuse Kondratenko şi ridicându-se, dădu să iasă din adăpost.

Toţi cei de faţă protestară într-un glas împotriva acestei intenţii. Şevţov, Raşevski, Stepanov şi Zvonariov se oferiră pe întrecute să plece în sectorul primejdios.

— Serghei Vladimirovici, va trebui să te trimit pe dumneata, spuse Kondratenko, adresându-se lui Zvonariov. Eşti cel mai tânăr dintre toţi. Du-te la fortul 2, vezi amănunţit ce se petrece acolo şi întoarce-te cât mai repede. Te aşteptăm până la zece şi jumătate; dacă n-ai venit până la ora aceea, vom socoti c-ai pierit şi vom trimite pe altcineva. Ei, du-te cu Dumnezeu! şi generalul strânse cu tărie mâna praporşcikului.

Afară viscolul se învârtejea cu aceeaşi furie. Vuietul vântului se contopea cu ţiuitul gloanţelor şi cu vâjiitul şrapnelelor. Cunoscând bine drumul, Zvonariov ajunse în goană la şanţul de comunicaţie care ducea spre fort. Acolo se opri să mai răsufle. Două obuze explodară aproape de tot, împroşcându-l cu pământ şi cu zăpadă. Deodată îl cuprinse spaima. Era singur, în beznă şi-n volbura de ninsoare, sub ploaia de gloanţe şi de obuze. Dacă se întâmpla să fie rănit, fie cât de uşor, ar fi fost greu să aştepte vreun ajutor înainte de a se lumina de ziuă.

„Şi cu Varia nu m-am împăcat!” îşi zise el pe neaşteptate.

Până la fort, mai era cel mult o jumătate de verstă. Se şi auzeau limpede detunăturile grenadelor, strigăte de ura şi banzai. Luminile proiectoarelor ruseşti şi japoneze rămăseseră îndreptate asupra fortului şi a drumurilor care

duceau spre el, îmbrăcând totul într-o lumină tulbure, şovăielnică.

Pitulat după valul de pământ, praporşcikul se căznea să desluşească ce se petrece pe câmpul de luptă; din când în când i se părea că zăreşte şirurile întunecate ale coloanelor atacatoare, dar, totul pierea numaidecât în vârtejul viforniţei. Curând văzu doi tiraliori răniţi care, sprijinindu-se unul pe altul, veneau încet dinspre fort.

— Ce se petrece în fort, fraţilor? îi întrebă praporşcikul.

Unul dintre ei începu să povestească sfătos:

— La început a fost jale mare. Mutră-strâmbă răzbise până înăuntru şi era gata să ajungă la cazarmă, când au sosit deodată drăguţii de marinari – să le dea Dumnezeu sănătate – ei, şi l-au ardeiat straşnic pe japonez! Acu gălbejitu' s-a pitit colo, în şanţ şi doar zvârle cu granate în noi – de, a cam rămas cu buza umflată. Dă să aprind şi eu o ţigară, leatule. Ce, vii de la comandament, după ştiri? Când ajungi la pod, ascunde-te bine că bat mitralierele asupra lui, din două părţi – nici nu poţi să pricepi cum şi de unde!

Zvonariov mulţumi ostaşilor şi o porni spre fort. Lângă pod, o grenadă căzu alături de el şi începu să se rotească pe loc sâsâind.

„Mi-a sunat ceasul!” îl săgetă un gând; în aceeaşi clipă, apucă instinctiv grenadă şi o zvârli din răsputeri. Înainte de a cădea jos, ea explodă tunător în aer, asurzindu-l. Praporşcikul o luă la goană peste pod.

Pe porucikul Frolov, comandantul fortului, îl zări la intrarea poternei care ducea spre galeria contraescarpei. Tot acolo se aflau micimanul Vasea Vitgheft, care sosise cu matrozii, şi porucikul de artilerie Iuniţki. Înspăimântător de palid, acesta bâiguia ceva în timp ce Frolov vântura mâna spre el de parc-ar fi alungat o muscă.

— Intră în cazemată, bea puţină votcă şi nu mai stârni panică printre oameni, îi spunea Frolov autoritar. Salutare! rosti el strângând mâna lui Zvonariov. Cu ajutorul vitejilor domnului Vitgheft i-am dat peste cap pe maimuţoi, ba i-am

şi alungat în fundul şanţului caponierei. Acum, de necaz ne împroaşcă cu grenade.

Zvonariov îi explică scopul în care venise.

— Roman Isidorovici nu trebuia să-şi facă atâta grijă. Atâta timp cât trăieşte porucikul Frolov şi numai unul dintre cei o sută douăzeci de voinici ai lui, stârpiturile galbene au să vadă fortul acesta când şi-or vedea ceafa! Hai în cazemată, să bem un păhărel de votcă – vezi că strânge rău frigul, îl invită el pe praporşcik.

— Nu prea obişnuiesc să beau, refuză praporşcikul.

— Ei, nici eu nu obişnuiesc decât în împrejurări speciale, şi atunci foarte puţin; cu prilejul victoriei de azi o să beau însă şi o să-mi cinstesc şi tiraliorii! Din păcate, o să lipsească la apel vreo duzină-două, oftă el, şi sunt nişte băieţi… unul şi unul! Când am sosit aici, mi s-a spus că nu-s ostaşi, ci nişte zurbagii. Comandantul companiei îi stâlcea în bătăi, feldvebelul şi gradatul le rupeau dinţii, le mutau din loc nasurile şi fălcile. Soldaţii erau scoşi în pumni la contraatac, la posturile de pândă. Acum nu mai există aşa ceva. În toate misiunile primejdioase se duc numai voluntari. Şi, închipuieţi, niciodată nu ducem lipsă de ei.

Zvonariov îl asculta cu interes pe tânărul acela vesel şi energic, care înfrunta neînfricat moartea în fiece clipă. Uşor rănit la mâna stângă, Vitgheft dădea uşor din cap, ca pentru a întări cele spuse de porucik. În schimb, Iuniţki asculta posomorât.

— Gheorghi Petrovici, ce ar fi să te duci să vezi cum şi-au instalat piesele tunarii dumitale? se adresă Frolov acestuia.

Porucikul se îndreptă mohorât şi dispăru în gangul care ducea spre incinta fortului.

— O comoară, nu alta! Ce pleaşcă pe capul meu! spuse Frolov, arătând din cap în urma lui. Laş, fanfaron şi, pe deasupra, îşi urăşte şi-şi dispreţuieşte ostaşii, ba nici nu-i socoate oameni. Şi ce plin de el este! „Neamul meu e de viţă veche; dacă n-am fi scăpătaţi, m-aş afla în Garda-

călare”, spuse Frolov, imitând ironic tonul îngâmfat al filfizonului.

Cei doi ofiţeri intrară în cazemată. Politeţea îl obligă pe Zvonariov să bea aproape un sfert de pahar de votcă şi să mănânce o bucată de carne de cal bătrân, tare ca guma.

— Cu începere de mâine, vin să lucrez la dumneavoastră, împreună cu o companie de tunari şi de matrozi mineri, anunţă el.

— Minunat! împreună cu dumneata şi cu micimanul o să le arătăm noi japonezilor! Am să-ţi dau o scrisoare, direct către generalul dumitale: să-l ia cât mai repede pe Iuniţki de aici.

După ce cercetă amănunţit fortul, Zvonariov se întoarse, într-o acalmie relativă, la comandament, unde era aşteptat cu multă nerăbdare. Kondratenko ascultă raportul şi-i mulţumi. După aceea, împreună cu Belîi şi cu praporşcikul plecă cu trăsura spre Stessel, pentru a-l informa asupra situaţiei. Nikitin pornise înaintea lor, tot într-acolo.

Vera Alexeevna îşi întâmpină musafirii în antecameră şi-i pofti îndată în sufragerie, unde era pusă masa pentru cină. După gerul muşcător de afară şi după şfichiuiala vântului, masa era deosebit de ispititoare. Chiar şi Kondratenko uită de boală şi se învioră.

Scoţându-şi mantalele groase, se apropiară cu toţii de Nikitin care oficia la bufetul cu băuturi şi cu gustări.

— Serviţi câte un păhăruţ de coniac, îi îmbie el, cu aerul unei gazde ospitaliere, şi după aceea gustaţi din aceşti râşcovi marinaţi, opera Verei Alexeevna. Se topesc în gură. Poftiţi şi batog de la Ciurin, şi şvaiţer cu lacrimă de grăsime; ce mai aşteptaţi?

Generalii începură să ciocnească de zor şi să bea, icnind cu poftă şi înfulecând apoi cu o nespusă plăcere gustările. Zvonariov stătea sfios de o parte. Părea că Stessel şi soţia lui nici nu-l observau, acordând toată atenţia excelenţelor.

Dându-şi seama că Zvonariov se simţea stânjenit, Kondratenko, cu o căldură deosebit de accentuată, ridică

păhăruţul în sănătatea „viteazului tânăr, care cu câteva clipe mai înainte îşi riscase cu îndrăzneală viaţa pentru a stabili legătura cu fortul 2”. Belîi se grăbi să i se asocieze. Nikitin, înduioşat, nu întârzie să-l sărute cu lacrimi în ochi… Soţilor Stessel nu le mai rămânea decât să-l felicite, la rândul lor, pe Zvonariov, pentru vitejia lui. Totuşi, Vera Alexeevna nu se putu să nu remarce, că respectul faţă de cei mai în vârstă face parte indispensabilă din educaţia celor tineri.

După gustări, urmă o cină aleasă şi îmbelşugată. Hămesit de foame, Zvonariov aprecie după cum se cuvenea arta culinară a Verei Alexeevna. Uşor îngreunat şi ameţit după vinul băut şi masa copioasă, începu să-i observe pe cei dimprejur.

Conversau animaţi. Parcă nici n-ar fi fost asediu, război, foamete, scorbut, tifos şi zeci de mii de răniţi care sufereau în spitale. Prin uşile bine închise, se auzea slab de tot bubuitul surd al canonadei.

— Vasili Feodorovici, ai auzit, cum s-au distins azi cufundării, prietenii dumitale? întrebă Stessel. Grigorovici a fost înştiinţat de acum o lună că la data de… adică astăzi, un vapor cu muniţii şi cu alimente va încerca să forţeze blocada maritimă. Ei, azi spre amiază, a şi apărut în dreptul băii Golubinaia. Tunarii tăi habar n-aveau de aceasta şi când vaporul a început să semnalizeze, au deschis focul asupra lui, crezând că semnalizează japonezilor. Vasul s-a îndepărtat de coastă; în aceeaşi clipă un torpilor japonez s-a apropiat în viteză de el şi l-a capturat sub ochii noştri! Cufundării şi-au făcut apariţia mult mai târziu. Dusu-s-au obuzele noastre – şi erau câteva mii de bucăţi – plus o sută de mii de puduri de alimente.

— Anatoli Mihailovici, arestează-i imediat pe toţi amiralii, şi spânzură-i ca pe nişte trădători! propuse Nikitin, sărind în sus. Dacă n-ai s-o faci, să ştii că am să-i împuşc cu mâna mea.

— Povestea asta este atât de puţin verosimilă încât mă face să mă îndoiesc de autenticitatea ei! exclamă Belîi. Marinarii nici n-au pomenit de aşa ceva.

— Am primit de la Romanovski un raport amănunţit în această privinţă, confirmă Reis.

— I-am întrebat pe amirali, continuă Stessel. Închipuiţi-vă! Au avut neobrăzarea de a da toată vina pe artilerişti! Cică vaporul trebuia să vină seara, că nimeni nu se aştepta să sosească ziua, că fortăreaţa ar fi trebuit de mult să adopte codul de semnalizare al marinei.

— În orice caz, dacă era un secret, aveau datoria să-l prevină din timp cel puţin pe Vasili Feodorovici, interveni Vera Alexeevna. Anatole, acum ai putea să-i somezi să cedeze fortăreţei o parte din proviziile lor.

— De bună voie n-au să dea nimic; iar dacă recurgi la forţă, înseamnă că dezlănţui un război civil în Arthur, răspunse Stessel.

— Ce mai tura-vura, ne-au scăpat de sub nas obuzele şi alimentele care ne-ar fi ajutat să rezistăm cel puţin o lună în plus, dacă nu şi mai mult, spuse Kondratenko, posomorât.

— La urma urmei, cu atât mai bine! Vom, trage toate obuzele, vom termina proviziile şi o dată cu ele, se va isprăvi şi cu războiul, răspunse generăleasa cu vioiciune.

— Vera Alexeevna, judecând după masa copioasă de astăzi, proviziile dumneavoastră personale sunt încă atât de îmbelşugate, încât vor mai ajunge mult timp, obiectă Kondratenko zâmbind. Anatoli Mihailovici, aţi revocat dispoziţia lui Subbotin, în ceea ce priveşte internarea contagioşilor la un loc cu răniţii? îl întrebă el pe Stessel.

— Am hotărât să vorbesc mai întâi cu Balaşov. Fok susţine că nu există nici o primejdie, zice că trântorii de medici nu vor să-şi bată capul cu bolnavii.

— Un asemenea fel de a judeca e aproape o crimă. Trebuie să se pună capăt cât mai repede acestei măsuri greşite luate de Subbotin, stărui Kondratenko.

— Rămâne de văzut, dacă e o greşeală! De vreme ce Fok insistă, nu miroase a bine – înseamnă că la mijloc e mai mult decât o simplă greşeală! îşi dădu pe neaşteptate cu părerea Nikitin, care între timp trăsese zdravăn la măsea coniac şi votcă.

— Vladimir Nikolaevici, ai băut peste măsură, de aceea îndrugi absurdităţi! zise Stessel, strunindu-şi prietenul.

— E vremea să plecăm, spuse Belîi ridicându-se. Orele sunt înaintate.

Îşi luară cu toţii rămas bun de la amfitrioni. Kondratenko şi Naumenko plecară spre casă pe jos. Zvonariov propuse lui Belîi să treacă pe la spitalul unificat s-o ia pe Varia:

— Poate că e liberă şi îi e frică să plece acasă pe jos, prin beznă şi pe un asemenea viscol.

Generalul bombăni ceva, dar, în cele din urmă se declară de acord. Varia era ocupată în sala de operaţii şi se ivi abia peste câteva minute. Îi spuse, gravă, tatălui ei că tocmai participase la o operaţie grea.

— Şi, bineînţeles, pacientul a murit pe masa de operaţii! observă Zvonariov cu un zâmbet.

În loc de răspuns, Varia îl săgeta cu o privire rece ca de gheaţă şi-l pofti să nu se amestece în convorbirea dintre ea şi tatăl ei.

— Ei, Varvara, lasă prostiile! Mai întâi, dă-i bună seara lui Serghei Vladimirovici, o dăscăli Belîi.

— A, Serghei Vladimirovici? Vă rog să mă iertaţi! rosti fata făcând în bătaie de joc o plecăciune adâncă şi privindu-l pe praporşcik cu aceeaşi expresie dispreţuitoare.

— Nu termini cu prostiile? o struni Belîi enervat. Hai, îmbracă-te. Să mergem acasă.

— Dar sunt ocupată, tăticule! Mai am încă o operaţie.

— Ia te uită! Grozav chirurg! Se face operaţia şi fără tine; ia-ţi haina, hai, fuga marş!

De ciudă, Varia se aprinse în obraz, dar nu îndrăzni să mai zică ceva. Când se urcară în trăsură, generalul o sili, cu toate protestele ei, să se aşeze între el şi Zvonariov. Tot

drumul, ea căuta să se atingă cât mai puţin de praporşcik, dar, ca un făcut, trăsura dădea mereu prin hârtoape, iar Varia era nevoită mai în fiece clipă să se sprijine de tânăr.

Profitând de faptul că sub coşul trăsurii era destul de întuneric, Zvonariov îndrăzni să atingă de mai multe ori cu buzele ba urechea mică, trandafirie, ba ceafa, ba chiar obrazul fetei, îmbujorat de ger. De fiecare dată, Varia se trăgea violent la o parte, şi în cele din urmă, exasperată, i se plânse tatălui ei:

— Tăticule, spune-i să nu mai îndrăznească să mă atingă!

— Nu-ţi oferi mutrişoara, şi nimeni n-o să pupe o viespe ca tine, răspunse Belîi impasibil, cufundându-şi mai adânc obrazul în gulerul de blană al mantalei.

Nici nu se opri bine trăsura la scara casei lui Belîi, şi Varia, tremurând toată de furie, sări cea dintâi jos şi dispăru în casă. Zvonariov ajută generalului să coboare şi intră împreună cu el în vestibul.

Deşi era aproape de miezul nopţii, Maria Fominişna îşi aştepta soţul cu ceaiul pregătit. Ca să n-o mâhnească, Zvonariov şi Belîi bătură câte un pahar, iar Varia începu să mănânce cu lăcomie din toate, ca după un post lung.

— S-ar putea crede, că la voi, la spital, nici nu vă dă să mâncaţi, îi spuse maică-sa.

— Mămico, dar azi n-am luat masa, am fost tot timpul ocupată. Ştii bine, acum sunt soră în sala de operaţii şi trebuie să fiu mereu acolo.

— Sper că nu te lasă să operezi chiar tu? întrebă Maria Fominişna îngrijorată.

— Aş, cum să-i dea voie unei fetişcane zănatice ca ea! o întrerupse Belîi. Adineaori mi s-a plâns de Serghei Vladimirovici…

— Tată, te rog să nu deschizi discuţia de faţă cu dumnealui! Mai pe urmă, am să povestesc eu mamei totul! De enervată ce era, fata sări de pe locul ei şi se aprinse în obraji ca para focului.

— Zău că nu-i adevărat! protestă Zvonariov.

Privind spre tânăra pereche, cei doi bătrâni începură să râdă cu poftă.

— Nici nu e nevoie să-mi dai raportul, Serghei Vladimirovici! Îmi închipui eu cam ce a fost! spuse în cele din urmă Maria Fominişna.

— Ba de loc, mămico, nu-ţi închipui de loc! stăruia Varia.

— Bine, bine, doar am fost şi eu odată tânăra! Să-i faci lui Serghei Vladimirovici patul în cabinet, hotărî Maria Fominişna, după ce băură ceaiul.

Zvonariov se ridică de la masă o dată cu Varia şi dădu s-o urmeze, dar fata îi aruncă o privire atât de ucigătoare, încât el se lăsă păgubaş. Mai rămase puţin cu Belîi, în sufragerie, apoi se îndreptă spre cabinet. Acolo, privi prin uşa întredeschisă. Făcând mişcări violente, mânioase, fata aşternea cearşaful pe canapea şi arunca pernele la întâmplare, izbindu-le cu pumnii.

— Varia, s-ar putea crede că ai dori să-mi tragi şi mie o bătaie, spuse praporşcikul, intrând în cabinet.

— Cu începere de azi, nu mai sunt pentru dumneavoastră Varia, ci Varvara Vasilievna, sau mai bine – nimeni! Nu doresc să mai am nimic comun cu dumneavoastră, domnule Zvonariov, după obrăzniciile şi mojiciile de care aţi dat dovadă în trăsură.

— Ei, dacă sunt de vină numai fiindcă nu te-am sărutat mai cu foc, sunt gata să-mi repar pe loc greşeala, spuse Zvonariov zâmbind. Făcu un pas şi încercă s-o îmbrăţişeze. În aceeaşi clipă îşi simţi obrazul ars de o palmă. Praporşcikul tresări şi închise ochii uluit, iar când îi deschise din nou, Varia zbura triumfătoare din odaie.

După ce se răfui astfel cu Zvonariov, Varia le ură, drăgăstoasă, părinţilor săi noapte bună, apoi se culcă şi ea. Cu toată oboseala pe care o simţea după truda zilei, nu putu să adoarmă multă vreme. Retrăia toate necazurile pe care le îndurase în cursul zilei din pricina lui Zvonariov. Era vinovat şi de observaţia pe care i-o făcuse tatăl ei la spital, şi de glumele părinţilor, lăsând la o parte neobrăzatele lui

sărutări din trăsură, ca şi încercarea de a o îmbrăţişa în cabinet. Pe scurt, praporşcikul era în totul vinovat faţă de ea şi-şi meritase pe deplin pedeapsa pe care i-o dăduse. Totuşi Varia nu era mulţumită de sine. În adâncul sufletului îşi mărturisea că sărutările lui Zvonariov nu-i fuseseră chiar atât de neplăcute; că şi el, nu mai puţin decât ea, se simţise stânjenit de glumele tatălui şi ale mamei sale. Poate că nu trebuia să-l pălmuiască, mărginindu-se doar la o politeţe rece şi la un dispreţ de gheaţă, îşi imagina în mod viu, cât de distantă ar fi părut astfel.

Poate că nici el, sărăcuţul, nu doarme de supărare, oftă Varia, şi-şi aminti ceea ce povestise tatăl ei despre primejdioasa misiune a praporşcikului la fort. Dar de ce caută el cu lumânarea asemenea misiuni? Într-o zi are s-o păţească, ferească Dumnezeu! gândi Varia, de astă dată, tulburată. Atunci, nu mi-aş ierta palma de astăzi!

Îşi aruncă şalul pe umeri şi se strecură tiptil spre uşa cabinetului ca să se convingă că praporşcikul nu doarme. Mare îi fu însă dezamăgirea când auzi de după uşă sforăiturile lui Zvonariov, care dormea dus. Aceasta era o nouă amărăciune pentru ea. Cu o mişcare hotărâtă se întoarse în patul ei, îşi vârî capul sub pernă şi adormi pe loc.

Dimineaţa, Zvonariov n-o mai întâlni pe Varia. Fugise la spital. Praporşcikul primi de la Belîi felurite dispoziţii de serviciu, se duse la Comandamentul Artileriei, în port, iar de acolo, la statul-major al lui Kondratenko.

Ceasurile trecuseră repede. Ziua însorită îşi ceda locul amurgului rece, neguros. Arthur-ul se învălui în nori groşi de ceaţă.

Îl găsi pe general în pat. Avea febră. Drumul pe care-l făcuse în ajun la comandamentul lui Gorbatovski nu rămăsese fără urmări. Totuşi, Roman Isidorovici îl primi numaidecât pe praporşcik şi, după ce-i puse o serie de întrebări amănunţite asupra rezultatelor misiunii sale pe lângă marinari, îi dădu mai multe indicaţiuni, cu privire la lansarea minei.

— Nu uita: dumneata eşti acum singurul specialist în lansarea minelor sferice. Gorski e bolnav şi nu se va restabili curând. Deci, toată răspunderea conducerii operaţiei de lansare a minelor sferice îţi revine dumitale. Îndeosebi să nu-ţi expui la riscuri nici oamenii, nici viaţa dumitale, ordonă generalul.

— Excelenţa voastră trebuie să vă cruţaţi mai mult ca toţi! Eu şi ostaşii suntem uşor de înlocuit, pe când dumneavoastră, nu! Totuşi, nu vă cruţaţi de fel. Starea sănătăţii dumneavoastră o dovedeşte.

Kondratenko începu să râdă zgomotos.

— Pentru întâia oară mi-e dat să aud un praporşcik făcându-mi morală!

— Nu voiam să vă jignesc… precizează jenat Zvonariov.

— Îmi dau foarte bine seama de aceasta. Să fiu înlocuit, e un lucru uşor. Poate că trebuia făcut demult acest lucru. Apărarea fortăreţei excelează prin pasivitatea ei. Nici un atac din partea noastră în trei luni şi jumătate de asediu! Nu e revoltător? În primele zile ale încercuirii, puteam să străpungem cu uşurinţă dispozitivul japonezilor, să le cădem în spate, să le capturăm tunurile şi, mai ales, muniţia, pulberea şi alimentele de care avem atâta nevoie. Chiar după aceasta, se poate vedea, ce grozav comandant al apărării terestre sunt eu.

— Dumneavoastră personal n-aveţi nici o vină. Stessel, Fok şi Reis n-ar fi aprobat niciodată o asemenea acţiune. Operaţiunile ofensive ne-au fost interzise de Stessel. Fok şi Reis au împiedicat tot timpul activizarea apărării.

— Dar atunci, ce comandant sunt eu, dacă n-am fost în stare să-mi impun opiniile în faţa superiorilor?

— Cunoscându-l pe Stessel şi anturajul lui, nu e greu de înţeles, că în cazul acesta, nu concesivitatea dumneavoastră e pricina acestei situaţii, ci încăpăţânarea obtuză a înalţilor comandanţi din Arthur. Mie nu prea mi-e clar rolul generalului Smirnov. În calitatea lui de comandant al fortăreţei, ar trebui să se afle în fruntea apărării Arthur-

ului, şi nu să-i cedeze locul lui Stessel. Generalul-aghiotant este comandant de facto, iar Smirnov comandant fără comandă.

— Tot un drac! Dacă Smirnov ar comanda efectiv fortăreaţa, am asista la situaţii şi mai „originale” decât cele de astăzi. Smirnov ţine să prevadă posibilul şi imposibilul şi nu poate să priceapă adevărul simplu că e cu neputinţă să prevezi totul şi, prin urmare, trebuie să laşi o oarecare iniţiativă şi ofiţerilor subalterni. Nu; n-aş vrea să-l văd pe Smirnov comandant efectiv al Arthur-ului. N-are vederi largi, necesare pentru aceasta, încheie Kondratenko îngândurat.

— Majoritatea zdrobitoare a garnizoanei Arthur-ului este de părere că excelenţa-voastră sunteţi cel mai indicat pentru postul de comandant al Arthur-ului.

— Mărimile din Piter şi din Manciuria preferă să fie de altă părere; ba chiar şi aici, anumite persoane cu multă greutate găsesc că sunt mai degrabă dăunător, decât folositor, spuse generalul cu amărăciune.

— Dar cine sunt, ca să mă exprim mai delicat, proştii aceştia?

— Poftim, citeşte. Kondratenko îi întinse una dintre hârtiile de pe masă.

Era un memoriu al lui Fok, bătut la maşină, intitulat: „Câteva consideraţiuni referitoare la apărarea Arthur-ului”, adresat lui Stessel, tuturor generalilor şi comandanţilor de mari unităţi. Deasupra scria: „Confidenţial”. Praporşcikul avusese prilejul să cunoască produsele literare ale lui Fok şi-şi dădu imediat seama că avea de a face cu un nou pamflet îndreptat împotriva lui Kondratenko.

— Face să-mi pierd timpul cu aceste absurdităţi? îl întrebă el pe general.

— Deşi e „confidenţial”, îl citesc toţi furierii, inclusiv cei de la companii, care, bineînţeles, îi informează pe ostaşi asupra cuprinsului său. Asta-i, ca să zicem aşa, literatura

„stil Arthur” adresată mulţimii. Oricum, tot va trebui să iei cunoştinţă de ea.

Zvonariov începu să citească:

— Am arătat în repetate rânduri că sporirea excesivă a efectivului de tiraliori şi de matrozi în tranşeele înaintate duce numai la pierderi inutile de oameni, fără nici o justificare. Dar generalul Kondratenko, care se socoteşte cel mai deştept om din Arthur, bineînţeles, nu va fi dispus să se coboare până la aceste consideraţiuni. Cu aerul savant al atotştiutorului, el va continua şi în viitor să verse în torente sângele ostaşilor, ferm convins că asta îi va aduce glorie, avansări şi decoraţii”.

— Cum admite Stessel răspândirea unor astfel de calomnii? izbucni Zvonariov. Asta nu este numai subminarea prestigiului dumneavoastră în faţa soldaţilor şi matrozilor, ci asmuţirea lor directă împotriva dumneavoastră!

— Nu demult, un general cu mustăţi grozave, cunoscut în tot Arthur-ul, ar fi afirmat pe faţă că-l interesează mai mult situaţia precară a muniţiilor, decât viaţa oamenilor. Că, după părerea lui, în fortăreaţă există prea multă trupă, faţă de proviziile disponibile. Deci, pieirea a o mie-două de oameni n-ar putea decât să uşureze situaţia fortăreţei. Mai e oare necesar să adaug că el nu doreşte câtuşi de puţin să se afle în numărul acestor două mii?” Ce calomnie strigătoare la cer circulă pe seama lui Vasili Feodorovici!

— Ei, calomnia asta, cel puţin, nu-i menţionează numele. Şi apoi, orice s-ar spune, el e rudă cu Stessel, nu ca noi, plebei.

— Roman Isidorovici, dacă nu sunt indiscret, ce aveţi de gând să întreprindeţi în legătură cu această ispravă neobrăzată şi lipsită de tact a lui Fok?

— Am înaintat un raport pentru eliberarea mea din postul de comandant al apărării terestre şi, precum era de aşteptat, raportul mi-a fost respins. Sunt sfătuit să nu dau atenţie poznelor lui Fok, care a fost rănit la cap, încă în războiul cu Turcia, şi nu e tocmai normal. N-am insistat de

teamă că o dată plecat să nu cadă totul tocmai pe mâna lui Fok; atunci, zilele Arthur-ului ar fi numărate. Nu, n-am de gând să dau înapoi nici un pas! spuse Kondratenko cu fermitate.

— Roman Isidorovici, dar dacă vi s-ar oferi comanda supremă a fortăreţei Arthur, aţi accepta-o?

— Ce ar face atunci Stessel şi Smirnov?

— I-am aresta.

— Cine i-ar aresta?

— Noi, partizanii dumneavoastră.

— V-aş aresta şi eu imediat pe voi şi aş da drumul lui Stessel şi lui Smirnov, ca să-şi ia din nou în primire funcţiunile cu care sunt însărcinaţi, răspunse Kondratenko zâmbind. Nu; sunt împotriva oricărei acţiuni ilegale. Chiar aşa să le spui tuturor „partizanilor mei”, cum te exprimi dumneata.

Praporşcikul oftă, dezamăgit. Peste puţin, sosi Naumenko. Profitând de aceasta, Zvonariov salută şi plecă.

La spitalul unificat, fu nevoit să-şi piardă mult timp în sala de aşteptare, până când Varia apăru în sfârşit. Zărindu-l, ea se încruntă şi-l întrebă rece cu ce-i poate fi de folos.

— Înainte de toate, cred, că ar trebui să-mi ceri scuze pentru grosolănia dumitale de aseară, răspunse Zvonariov imitându-i dinadins tonul.

Fără a răspunde ceva, fata se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Praporşcikul abia avu timp s-o apuce de mână:

— Stop, stop, stop! Încă n-am terminat. Ca orice fată bine crescută, eşti datoare să asculţi până la sfârşit când îţi vorbeşte cineva mai în vârstă, spuse el.

— Jos mâinile, sau te trezeşti cu încă o palmă, îl repezi Varia, încercând să scape.

— Gura! vorba lui Boreiko. Zvonariov îi strânse şi mai zdravăn mâna. Kondratenko a trimis pentru bolnavii dumitale de scorbut carne proaspătă şi legume. Fii bună şi ia-le în primire, adăugă el, întinzându-i un pachet mare.

— Nu mai sunt şefa de salon. Dă-mi drumul, mă doare, spuse ea încetişor.

— Nu mai tragi palme? întrebă Zvonariov, de data asta vesel.

— Nu vreau să-mi murdăresc mâinile de... de obrazul dumitale nesuferit, răspunse fata, bâlbâindu-se de emoţie.

— Ei, aşa da! acceptă praporşcikul, dându-i drumul. Acum suntem chit. Am să te sărut încă o dată…

Varia sforăi, ca o pisică, şi dintr-un salt fu dincolo de uşă.

— Să nu mai îndrăzneşti niciodată să te apropii de mine şi nici să mai vii pe aici, ori la noi acasă, om josnic ce eşti! strigă ea, găsind, în sfârşit, cuvântul cel mai ucigător şi, trântind uşa, dispăru.

Zvonariov zâmbi. Aşa cum era Varia, aprinsă de mânie, îi plăcea mai mult ca oricând.

La statul-major al lui Gorbatovski, îl şi aşteptau Butorin şi Fomin, cu trei mine sferice de câte zece puduri. După ce stătu de vorbă operativ cu Stepanov şi primi de la el ultimele instrucţiuni, praporşcikul plecă împreună cu matrozii spre fortul 2.

Pe poziţii domnea o linişte relativă; doar când şi când izbucneau împuşcături sau detunau grenade; rareori bubuia un tun şi se auzea vâjiitul vreunui şrapnel urmat numaidecât de explozie. Pala de lumină a câte unui proiector răzbea anevoie prin ceaţa nopţii. Două căruţe, trase de câte o pereche de măgăruşi, se urniră, huruind, în urma lui Zvonariov şi a marinarilor.

Frolov îl aştepta cu nerăbdare pe praporşcik. Elaborase un plan amănunţit pentru curăţarea şanţurilor fortului de japonezi:

— De îndată ce minele dumitale vor exploda, micimanul Vitgheft cu matrozii lui va ataca de-a lungul şanţului lateral din stânga; eu cu tiraliorii, de-a lungul celui din dreapta, iar porucikul Iuniţki se va năpusti din galeria contraescarpei, şi va încerca să-i scoată pe japonezi din şanţul caponierei.

Dumneata vei acţiona pe parapet, având comanda artileriei din incinta fortului, repartiză el misiunile ofiţerilor.

— Cred că misiunea mea nu va putea fi executată. Japonezii s-au instalat în şanţul caponierei atât de temeinic, încât n-o să izbutim să-i scoatem de acolo, bâigui Iuniţki.

— În orice caz, cred c-o să poţi muri acolo, dacă va fi nevoie, îi răspunse ironic comandantul fortului.

— Şi eu cred că voi fi mai folositor viu decât mort.

— N-ai decât să crezi ce vrei, dar eşti dator să execuţi ordinul. Eşti liber! ordonă Frolov. Viu, nu-i mai folositor decât mort, spuse el după ce Iuniţki se îndepărtă.

Punctele de pe parapet pentru lansarea minelor fuseseră alese din timp; oamenii începuseră să aşeze jgheaburile de lemn, păstrând cea mai desăvârşită tăcere, umblând atenţi ca să nu rostogolească la vale vreo pietricică, ori vreun bulgăraş de pământ. De îndată ce lucrul acesta fu făcut, Frolov repetă pentru ultima oară instrucţiunile: exploziile minelor lansate vor constitui semnalul dezlănţuirii atacului general; Zvonariov şi tunarii din fort aveau misiunea de a neutraliza prin focul tunurilor un eventual contraatac al japonezilor. Frolov ură succes praporşcikului şi plecă.

Minele fură aşezate pe jgheaburi cu băgare de seamă, fără zgomot. Zvonariov aprinse fitilurile, unul după altul şi comandă în şoaptă:

— Doamne-ajută, daţi-le drumul!

Câte trei matrozi vânjoşi se opintiră în fiecare sferă, şi acestea, scârţiind abia auzit, se urniră la vale. În clipa următoare, un văl de ceaţă deasă îi ascunse pe toţi. Nebănuind nimic japonezii erau liniştiţi. Huruind tot mai zgomotos, minele se rostogoleau repede la vale.

Una după alta bubuiră trei explozii năprasnice. Suflul fu atât de puternic, încât o avalanşă de saci cu pământ se prăbuşi de sus, astupând ieşirea adăpostului, al cărui acoperiş scârţii înfiorător.

— O, doamne Isuse, ce o mai fi şi asta? Nu cumva ne-a aruncat în aer gălbejitu'? strigau ostaşii, repezindu-se

speriaţi să degajeze ieşirea adăpostului.

Praporşcikul alergă afară printre cei dintâi. Schijele şi bulgării de pământ zvârliţi de explozie se potoliseră, dar în văzduh stăruia răpăitul împuşcăturilor, detunăturile grenadelor, ţiuitul gloanţelor. Din şanţuri se auzea larma luptei corp la corp: ţipete, gemete, împuşcături; exploziile grenadelor se contopeau într-un vuiet tot mai asurzitor care se deplasa repede spre şanţul frontal.

— Fug stârpiturile gălbejite! veşti Butorin. I-am luat pe neaşteptate. Au luat-o la goană de spaimă, fără să se mai uite îndărăt.

Zvonariov ar fi vrut să privească peste parapet, dar risca să fie rănit, sau chiar ucis. Luminile mai multor proiectoare japoneze se opriră asupra fortului, străduindu-se zadarnic să pătrundă prin perdeaua lăptoasă a ceţii dese. Bateriile de asediu, mute până în clipa aceea, deschiseră deodată un foc învălmăşit, revărsând o ploaie de obuze peste toată suprafaţa fortului.

Peste puţin, sosi un agent de legătură de la Frolov şi raportă că toate şanţurile fuseseră curăţate de japonezi.

— Sunt pierderi mari? întrebă Zvonariov.

— Aproape că nu sunt; vreo doi-trei uşor răniţi. Domnul porucik a fost şi dânsul puţin lovit, dar a rămas în front; şi domnul ofiţer de la marină a fost rănit la umăr, dar nu prea rău, nici dumnealui, raportă tiraliorul. Numai domnul porucik de artilerie n-a ieşit din caponieră, fiindcă s-a speriat grozav. Domnul comandant v-a rugat pe înălţimea voastră să vă duceţi acolo să-l ajutaţi.

Zvonariov străbătu în goană incinta fortului, peste care plouau grenadele, şi se adăposti în cazarma din dos. Acolo îl întâlni pe Frolov, voios ca întotdeauna.

— Totul a ieşit cum nu se poate mai bine. Nici nu mă aşteptam la un succes atât de rapid şi decisiv. Mai cu seamă ne-a venit în ajutor explozia unui depozit de piroxilină al japonezilor. Au fost ucişi foarte mulţi inamici. Tiraliorii au să

arunce grenade prin ambrazuri; pe dumneata te rog să-l schimbi pe Iuniţki şi să ataci dinspre galeria contraescarpei.

— Am înţeles! spuse praporşcikul, salutând, şi coborî spre interiorul poternei.

Abia făcu însă câţiva paşi când, deodată, o rafală de mitralieră răpăi de-a lungul galeriei; gloanţele izbeau pereţii de beton ţăcănind răsunător. Praporşcikul se repezi îndărăt, aşteptând încetarea tirului.

— Înălţimea voastră, mitraliera trage fără răgaz de aproape un ceas. Trebuie să se aducă un tun ca s-o nimicească, propuse unul dintre tiraliori.

Dinspre caponieră detunară una după alta două grenade şi mitraliera amuţi.

— Au lovit-o prin ambrazură, îşi zise praporşcikul. Să mergem, le spuse el tiraliorilor.

În galeria contraescarpei era aproape întuneric. Doar două felinare puse în firidele ambrazurilor luminau slab hruba boltită, în fundul ei mai mulţi tiraliori se pitiseră după un parapet de saci cu pământ. Iuniţki se trântise jos nu departe de ei. Ori de câte ori avea de dat un ordin, făcea semn cu mâna, chemând ostaşii la el. Tiraliorii se lăsau în genunchi, lângă ofiţer şi primeau dispoziţiile necesare. Porucikul nu ridica nici măcar capul de la pământ şi tresărea speriat la detunăturile grenadelor.

Zvonariov se apropie de el şi-i transmise ordinul lui Frolov. Iuniţki îl copleşi de mulţumiri şi, se târî de-a buşilea spre spatele poziţiei.

— N-ar strica să te ridici! îl sfătui praporşcikul.

— Paza bună trece primejdia rea! răspunse porucikul, îndepărtându-se repede în patru labe.

— Tare nevricos e dumnealui! zise un tiralior, privind cu un zâmbet poziţia caraghioasă a ofiţerului. Ehei, când e linişte să-l vezi ce fudul se ţine! Cum nu l-ai salutat îndată – cum te-a şi cârpit peste bot!

— Ce a fost a fost; acu' nu le mai dă mâna domnilor ofiţeri să batjocorească obrazul ostaşului… Gloanţele pot să

lovească şi din spate, adăugă veninos un alt tiralior.

— Unde sunt japonezii şi cum aveţi de gând să-i alungaţi? îl întrerupse Zvonariov.

— Aşteptăm până încep ai noştri din şanţ să zvârle grenade; atunci izbim şi noi, răspunseră tiraliorii.

Hotărârea lor nu-i plăcu lui Zvonariov.

— Înainte! ordonă el, şi cu arma în mâini, sări pe traversă. Tiraliorii îl urmară.

Asurziţi, zăpăciţi, japonezii fură dezarmaţi la iuţeală. Curând după aceea, toată partea dreaptă a caponierei, rămasă întreagă, se afla în stăpânirea tiraliorilor.

Urmărindu-i pe japonezii care fugeau, ruşii năvăliră într-un şanţ de comunicaţii, care ducea în spatele poziţiilor inamice, dar fură întâmpinaţi cu foc de mitralieră. Se întunecase de-a binelea. În şanţul îngust, pe o mică porţiune, se încleştă o luptă la baionetă pe viaţă şi pe moarte. Luptătorii se izbeau cu patul armei, cu pumnii, se spintecau cu baioneta, se muşcau, se sugrumau… Deasupra locului încăierării stăruia o larmă cumplită din care răzbăteau când şi când gemete şi înjurături.

Deodată, înaintea lui Zvonariov răsări silueta lui Frolov.

— Am dat ordin să se aducă un tun de câmp şi să se tragă în plin cu mitralii, spuse porucikul.

— Bine, dar în întuneric nu poţi să vezi, care-s ai noştri şi care-s inamicii.

— Las' că se descurcă ostaşii şi matrozii; chibzuiesc ei mai bine ca noi, ce şi cum.

Zvonariov trecu prin galeria contraescarpei şi prin poternă ieşind în mica incintă a fortului, unde, de-a lungul parapetelor, fuseseră amplasate tunurile de contraasalt. Acolo îl zări pe Vitgheft cu marinarii lui. Micimanul fusese rănit la amândouă mâinile, dar rămăsese la post, continuând să conducă acţiunile tiraliorilor şi ale matrozilor.

— Coborâţi pe braţe un tun în şanţul de la gorjă şi puneţi-l acolo în bătaie, aşa cum o să vă arate praporşcikul. Luaţi

vreo duzină-două de mitralii cu încărcături. O să vă dea o mână de ajutor matrozii şi tiraliorii.

Ostaşii puseră mâna la iuţeală pe unul din tunuri şi-l traseră spre trecerea către şanţul din dos. Zvonariov abia se ţinea după ei. În şanţul gorjei se adunară lângă tun toţi servanţii: patru canonieri şi un gradat. Tot acolo se mai aflau vreo şase tiraliori şi matrozi, cu mitralii şi cu pachetele de pulbere în mâini.

Nici nu aduseră bine tunul la locul lui, că şi fură răniţi mai mulţi soldaţi şi matrozi. În ciuda greutăţilor, tunul fu totuşi pus în bătaie. Nu departe de el se stârni o încăierare. Tragerea încetase aproape cu totul; se auzeau numai răcnete răzleţe, gemete şi înjurături.

— Banza-ai! răsună prin întuneric, undeva pe sus.

Tiraliori şi matrozi, întâi unul câte unul, apoi în grupuri, veneau fugă înapoi şi se ascundeau în aripa caponierei rămasă întreagă. O parte din ei se retraseră în şanţ.

— Ne biruie japonezul, înălţimea voastră! strigă speriat un tunar.

Praporşcikul vedea şi el că primejdia creştea cu fiece clipă. Garnizoana fortului se împuţina tot mai mult. În lumina şovăielnică a unui proiector, se desluşeau coloane inamice care se apropiau. Nu mai era timp de aşteptat.

— Încărcaţi! comandă Zvonariov.

— E încărcat de mult, răspunse ochitorul.

— Foc!

Din tun ţâşni un snop de flăcări şi de mitralii care şuierară în zbor. Tunul sări înapoi, dar fu imediat tras la loc.

— Prea sus! Le-a trecut pe deasupra capetelor, murmură ochitorul; trebuie să ochim mai jos.

— Foc! răcni cumplit praporşcikul văzând baionetele japoneze sclipind la vreo douăzeci de paşi.

De astă dată, mitraliile izbiră în plin masa de oameni. Japonezii scoaseră un urlet prelung şi se opriră.

Profitând de acea clipă de şovăială, tunul mai trase de două ori, maturând şirurile dinainte ale atacatorilor.

Încurajaţi de această izbândă, tiraliorii şi matrozii se năpustiră din nou asupra inamicului. Zvonariov voi să mai tragă un foc, dar în aceeaşi clipă tunul explodă. Pentru a trage repede, nu se mai ştersese ţeava tunului şi în culata lui rămăseseră spărturi încă incandescente din cartuşul şrapnelului tras. În pripă, încărcătorul nu le observase şi vârâse un nou cartuş cu pulbere care făcuse imediat explozie în tunul cu închizătorul deschis. Toţi servanţii piesei fură omorâţi. Zvonariov fu zvârlit la o parte şi se alese cu arsuri uşoare la obraz şi la mâini. Japonezii profitară de cele câteva clipe de confuzie şi se năpustiră din nou la atac.

Tiraliorii şi matrozii o luară la goană spre caponieră. Urmărindu-i, japonezii se revărsară valvârtej prin şanţuri. Praporşcikul se ridică de jos şi o rupse la fugă spre şanţul lateral din stânga, oprindu-se tocmai lângă cazarmă. Abia acolo îşi dădu seama că pierduse căciula, sabia şi binoclul. Pipăindu-şi faţa, constată cu mirare că sprâncenele, mustăţile şi bărbuţa îi dispăruseră. După ce-şi mai trase răsuflarea, intră agale în cazarmă. Lângă uşă însă era cât pe ce să fie dat peste cap de matrozi şi de tiraliori, care sub comanda lui Vitgheft alergau grăbiţi spre şanţul lateral din dreapta.

— Cum, dumneata eşti? exclamă micimanul apropiindu-se de praporşcik. Adineauri mi s-a raportat că ai fost rupt în bucăţi când a explodat tunul şi mi s-a arătat drept dovadă căciula dumitale însângerată. E pe masă, în cazemata ofiţerilor.

— Cum, tunul a explodat? întrebă mirat Zvonariov. Credeam, că a căzut vreo grenadă în pachetele de pulbere de lângă el şi că ele au sărit în aer. Am fost trântit la pământ şi m-am ales cu câteva arsuri uşoare.

— Intră în cazarmă. Acolo ai să fii pansat. În primul rând, însă, cere de la Gorbatovski întăriri urgente. Frolov a fost din nou rănit, dar nu vrea să plece din caponieră. Eu voi căuta să stăvilesc răspândirea japonezilor prin şanţuri, iar

dumneata ia provizoriu comanda tunurilor din incinta fortului, spuse micimanul.

După ce-şi pansă la iuţeală obrazul şi mâna stânga, arsă, praporşcikul se duse la telefon. Strigând disperaţi, ostaşii se sileau să transmită raportul asupra situaţiei din fort, dar se auzea foarte slab. Zvonariov hotărî să trimită la comandament pe agentul său de comunicaţie şi scrise un bileţel pentru Stepanov.

— Au plecat până acum trei oameni, dar niciunul nu s-a întors. Se pare că n-au ajuns, spuse agentul de legătură, virând biletul în manşeta mantalei. O iau de-a dreptul peste şanţurile de legătură – poate am să răzbesc. Dacă izbutesc, într-un sfert de ceas sunt la comandament. Dădu hotărât din cap şi plecă.

— Neînfricat om e Olenin ăsta! A fost rănit de trei ori şi tot îşi pune pielea la bătaie, spuse telefonistul cu admiraţie.

Zvonariov ieşi în incinta fortului. Aceasta era viu luminată de fascicolul unui proiector care se oprise drept asupra ei. Bombardarea fortului încetase cu desăvârşire, japonezii temându-se să nu lovească în trupele proprii care dădeau asaltul. În dreapta şi în stânga fortului era însă angajat un duel de artilerie destul de viu între bateriile japoneze de asediu şi acelea ale fortăreţei.

Praporşcikul ascultă îngrijorat vuietul luptei. În şanţuri detunau puşti, explodau grenade, lărmuiau sute de oameni.

Situaţia aceasta nehotărâtă ţinu cam o jumătate de ceas. În sfârşit sosi în goană un tiralior, anunţând că veniseră rezervele: o companie de marinari şi două secţii de tiraliori cu două mitraliere. Aceste întăriri fură aruncate imediat în luptă.

Cu toată vigoarea contraatacului ruşii nu izbutiră însă să alunge inamicul din fort: japonezii rezistau cu dârzenie în şanţ. Spre zorii zilei lupta încetă. Ofiţerii se adunară în cazemata lor. Rănit de trei ori în cursul nopţii, Frolov şedea într-o rână pe patul lui şi, stăpânindu-şi slăbiciunea şi durerea, dădea mai departe felurite ordine. Zvonariov, pe

care-l usturau arsurile îşi expuse părerea cu privire la continuarea rezistenţei în şanţuri.

Vitgheft, pe care îl durea rău umărul rănit, se plimba tăcut prin intervalul îngust dintre masă şi paturile de campanie. Locotenentul Morozov, care sosise cu întăririle, era teafăr şi nevătămat.

— Totuşi, Serghei Vladimirovici, hotărî Frolov, am să te rog să te duci la bateriile fortăreţei de unde se văd bine şanţurile în care s-au cramponat japonezii, şi să le ceri artileriştilor să deschidă focul asupra lor. Peste vreo două zile, când ţi se mai vindecă faţa, sper să te văd din nou aici.

Praporşcikul ieşi imediat din mult încercatul fort. Istovit după acea noapte zbuciumată, chinuit de arsuri, păşea întins, adăpostindu-se tot timpul după Zidul chinezesc şi, spre mirarea lui, se pomeni deodată lângă bateria B, în loc să ajungă la Bolşoie Orlinoe Gnezdo, aşa cum intenţiona.

— Dar ce ai păţit, amice? îl întrebă Boreiko strângându-i mâna. Amazoana ta te-a zugrăvit astfel?

Zvonariov îi povesti ceea ce se petrecuse în fort.

— Aşa! Hai să chibzuim împreună cu ce am putea să-l ajutăm pe Frolov, răspunse porucikul.

Cei doi ofiţeri ieşiră din cazemată. Din baterie, se vedeau împrejurimile fortului, dar şanţurile nu.

— Numai de la Bolşoie Orlinoe Gnezdo ai putea să-i vezi pe japonezi, spuse Boreiko, dar acolo nu mai sunt de mult tunuri. Cea mai apropiată baterie este Maloie Orlinoe Gnezdo. De acolo trebuie să se tragă asupra japonezilor, cu ajutorul unui observator instalat pe culmea Bolşoie Gnezdo. Am să trimit îndată într-acolo un curier cu câteva rânduri. Între timp, Melnikov o să te panseze din nou, mai acătării, că, doamne-fereşte, ar putea să te vadă Varia şi să-ţi dea paşaportul.

— Chiar şi fără asta, între noi s-a sfârşit totul.

— Dar ce v-a apucat?

Zvonariov tăcea încurcat.

— A, pesemne că te-ai întâlnit cu Akinfieva şi apriga amazoană a fost geloasă, nu? ghici porucikul.

— Cam aşa ceva… adeveri praporşcikul şi-şi povesti necazurile.

— Ei, cu asta nu sunt de acord, spuse Boreiko, surprinzător de serios. O iubesc pe Varia, o sărut pe Nadia, mă gândesc la Lola! Asta, frate, nu e dragoste, ci aiurealã curată. Alege-ţi o singură femeie şi nu te mai uita la altele! încheie Boreiko încruntat.

Zvonariov îl privea cu mirare, văzându-l pe neaşteptate într-o lumină nouă, încă necunoscută. Melnikov sosi cu pansamente, întrerupându-le discuţia. Schimbarea pansamentului fu nespus de chinuitoare. Arsurile nu erau profunde, dar acopereau o mare parte a feţei.

— Peste o săptămână nici nu se mai cunoaşte! Ba o să arătaţi şi mai frumos, înălţimea voastră, îl consolă felcerul.

Doborât de oboseală, praporşcikul se culcă pe un pat de campanie şi adormi îndată. Boreiko dădu ordin să nu fie deranjat şi se duse el însuşi la Orlinoe Gnezdo, ca să organizeze tirul asupra japonezilor cuibăriţi în şanţurile fortului 2.

Capitolul VI.

Zvonariov rămase mai multe zile în bateria B, ajutându-l pe Boreiko. Deşi bateria nu era prea potrivită pentru odihnă, praporşcikul n-avea chef să se ducă în oraş, iar la Zaliternaia se afla Cij, şi numai vederea acestuia îl scotea din sărite.

Praporşcikul îşi trecea vremea fabricând grenade în cazemata de la marginea bateriei unde se amenajase un laborator în acest scop. Grenadele se confecţionau foarte uşor: tuburile proiectilelor de 37 şi 47 milimetri, trase, erau umplute cu piroxilină, li se amorsa un fitil de aprindere şi grenada era gata.

Blohin făcea pe şeful de laborator. Se ţinea după praporşcik ca o umbră, dându-i un mare ajutor în toate iniţiativele.

Ofiţerii mâncau la cazan împreună cu soldaţii. Mulţumită rezervelor strânse, hrana în bateriile B şi Zaliternaia era satisfăcătoare. Totuşi, Zvonariov ducea dorul prânzurilor Varei. Din ambiţie nu căuta să amintească Varei despre existenţa lui; or, se părea că fata hotărâse serios s-o rupă cu el. Boreiko împărţea frăţeşte cu praporşcikul tot ce avea.

Într-o seară, Haritina îşi făcu apariţia în baterie, împreună cu Vasea: într-o manta japoneză, lungă până la călcâie, cu o şapcă veche de general, cu brasarda Crucii-Roşii la mânecă, băiatul arăta de-a dreptul impunător.

Nu-l recunoscuse pe Zvonariov şi-l privea pieziş, cu neîncredere.

— Noroc, Vasea! îl salută praporşcikul.

— A, Serghei Vladimirovici, dumneavoastră sunteţi? strigă Vasea bucuros. De când vă caută tanti Varia: a fost şi la comandament, şi la şcoala Puşkin. Vai, ce bine o să-i pară când o să-i spun!

— Ba să nu-i spui de loc, îl preveni Zvonariov: mâine plec de aici.

— Nu-l asculta, puiule, interveni Boreiko. Să-i spui lui tanti Varia, că eu şi Seriojenka murim de foame de când nu ne mai trimite de mâncare. Şi chiar dacă pleacă praporşcikul, rămân eu aici, aşa că să n-aibă grijă: înfulec totul într-o clipă.

— Dar de ce să luaţi ce-i al altuia? Când plec cu sufertaşele, tanti Varia îmi spune totdeauna să nu vă dau nimic – hăpăie tot ursul ăla, zice, iar Serioja nu se alege cu nimic, turuia Vasea.

Zvonariov râdea să se prăpădească, iar Boreiko, holbându-se fioros, răcni:

— Stai că-ţi arăt eu ţie urs, de n-ai s-o poţi duce.

Băiatul ţopăia vesel.

— Serioja, hai, fă o epistolie de pocăinţă către amazoana ta, propuse Boreiko: poate că mâine om mânca şi noi pe săturate.

Praporşcikul scrise câteva cuvinte pline de căldură, rugând-o pe Varia să nu-i mai trimită de mâncare, întrucât el rătăcea de colo-colo în fiecare zi.

Luând biletul, băiatul îl vâri grav în şapcă, şi dădu să plece, dar Haritina îi spuse să mai stea puţin.

— Boris Dmitrievici, am venit la dumneavoastră! i se adresă ea lui Boreiko. Pentru Dumnezeu, înduraţi-vă, apăraţi-ne de vrăjmaş! Nu mă lăsa-n pace, se tot leagă de mine, îmi spune tot felul de porcării. Se ţine de capul omului meu fără să aibă vreo vină, îl scoate sub arme, şi chiar în faţa postului de observaţie, ca să mi-l împuşte japonezii. Ieri, un glonţ i-a găurit lui Egoruşka poala mantalei; azi, poate să-l omoare pe loc.

— Pot să-i dau eu ordin lui Cij? E mai mare în grad ca mine – n-o să mă asculte. Du-te la generalul Belîi sau, mai bine, la Varia. Povesteşte-i totul; ea o să-i spună lui taică-său, o sfătui porucikul.

— Până apucă domnu' gheneral să facă ceva, ştabs-căpitanu prăpădeşte toţi ostaşii de la Zaliternaia.

— Serioja, du-te tu pe acolo şi încearcă să-i bagi secăturii minţile în cap!

— Nici n-o să stea de vorbă cu mine. Nu mă poate suferi.

— Serghei Vladimirovici, poate că treceţi aşa, ca din întâmplare, pe la postul de observaţie. Domnul ştabs-căpitan scoate sub arme în faţa postului pe cei pedepsiţi, pe urmă şade în turela blindată şi se uită. Curat diavol, nu om, spuse Haritina cu aprindere.

Zvonariov îi făgădui că va veni la Zaliternaia chiar a doua zi.

— Ehei, nu scapă Cij teafăr, zise Boreiko, după ce Haritina şi Vasea ieşiră. O să-i facă de petrecanie soldaţii.

A doua zi, praporşcikul porni spre Zaliternaia. Ajuns aproape de baterie, Zvonariov zări trei ostaşi scoşi sub arme, doi din ei fiind Iarţev şi Zaiaţ. Cij se plimba prin faţa lor.

— Vă învăţ eu minte lepădăturilor! Aşa o să vă cânte cucul; v-aţi dezmăţat de tot, ticăloşilor! spumega el, vânturându-şi pumnul pe sub nasul ostaşilor.

La o comandă a lui aceştia făcură o întoarcere pe loc şi porniră spre postul de observaţie, aşezat pe creasta colinei Zaliternaia.

— Vă opriţi la o sută de paşi înaintea postului! le strigă Cij din urmă. Noroc, Serghei Vladimirovici! strigă el prietenos praporşcikului. Ce mai e nou?

— Se pare că începe o nouă ofensivă asupra fortăreţei. De aceea, se recomandă să nu se trimită ostaşii departe de baterii. Mai ştii, ceasul rău?! Japonezii ar putea să asalteze Zaliternaia ca în august. Atunci fiecare om va fi preţios, răspunse Zvonariov.

— Cu ce treburi ai venit la Zaliternaia? întrebă Cij. Eu zac aici în frig şi în umezeală, lângă treizeci de păduchioşi şi o târfă întinsă de toţi. N-ai vrea să pui o vorbă bună pentru mine pe lângă excelenţa sa, viitorul dumitale socru?

— N-am intenţia să devin ginerele lui Belîi, răspunse praporşcikul cu răceală.

— Serghei Vladimirovici, la ce bun să faci pe discretul? Toată lumea din Arthur ştie c-o să te căsătoreşti cu mademoiselle Belaia.

În clipa aceea zăriră pe doi dintre cei trei tunari pedepsiţi, coborând povârnişul cu al treilea pe braţe.

— Parcă aduc un mort. N-o fi Egoruşka al meu? ţipă Haritina, ieşind din bucătărie şi repezindu-se înaintea lor.

Praporşcikul o urmă grăbit. Cel rănit era Zaiaţ. Fusese lovit în şold de un glonţ, chiar când se oprise cu arma pe umăr în locul ordonat de ştabs-căpitan. Era în nesimţire. Picături mari de sânge cădeau pe pământ din rana pansată în pripă. Zvonariov îi pipăi pulsul care aproape că nu se mai simţea şi ordonă să fie dus în adăpostul ofiţerilor. Cij se opuse însă cu hotărâre:

— Se preface, scârbă de jidov! bodogănea el. Las că stă foarte bine şi în bucătărie. Voi, duceţi-vă înapoi. Hai, marş!

ordonă el lui Iarţev şi celuilalt ostaş.

— Împuşcaţi-ne pe loc, înălţimea-voastră, dar nu ne mai ducem acolo în calea gloanţelor! răspunse Iarţev, posomorât.

— Ce-e-e? răcni ştabs-căpitanul. Te cotonogesc! Şi el se repezi la ostaş, cu pumnii ridicaţi.

Scos din sărite, revoltat, Zvonariov se repezi între Iarţev şi Cij.

— Praporşcikule, cum îndrăzneşti să mă împiedici să pedepsesc un soldat?! zbieră Cij.

— Bătaia nu este prevăzută printre pedepsele disciplinare, răspunse Zvonariov, abia mai stăpânindu-se. Şi apoi, o asemenea purtare faţă de soldaţi nu e demnă de un om civilizat.

— Tăcere! La o parte! răcni ştabs-căpitanul şi se repezi din nou la Iarţev, dar Zvonariov nu-l lăsă, apucându-l de braţ.

Cij se smuci, îşi eliberă mâna, scoase revolverul şi-l îndreptă asupra praporşcikului. Iarţev îl lovi cu toată puterea peste mână. Detună un foc. Glonţul trecu pe alături de praporşcik. Atunci Cij, cu obrazul schimonosit de ură, trase încă două focuri în pântecul lui Iarţev. Cu un geamăt, ostaşul se prăbuşi la pământ. În aceeaşi clipă Haritina sări la ştabs-căpitan, îl apucă de gât şi-l dădu grămadă.

Soldaţii care sosiseră în goană la auzul împuşcăturilor îl duseră în adăpost pe băsmuitorul rănit mortal şi abia izbutiră să smulgă mâinile tinerei femei din beregata lui Cij, căruia îi stâlcise şi-i zgâriase obrajii.

— O armă! horcăia căpitanul: trebuie să spăl cu sângele acestei târfe insulta ce mi s-a adus.

— Domnule ştabs-căpitan, eşti arestat, declară Zvonariov. Duceţi-l în adăpost şi puneţi o santinelă la uşă, ordonă el tunarilor.

Cij încercă să opună rezistenţă, dar fu înşfăcat de doi ostaşi zdraveni, care îl târâră în adăpost.

Zvonariov îi telefonă lui Boreiko povestindu-i cele întâmplate şi-l întrebă ce e de făcut.

— Japonezii se pregătesc să asalteze forturile şi redutele. Ia comanda lui Zaliternaia şi apoi raportează-i lui Belîi totul. Vezi să nu încerce Cijik125 să zboare că se iau soldaţii după el şi-l fac fărâme.

— Păi, sunt gata eu însumi să-i fac felul!

— Linşaj în nici un caz! îl preveni Boreiko.

Zvonariov intră în adăpost, la răniţi. Zaiaţ îşi venise în fire şi gemea înfundat. Iarţev era în agonie. Haritina plângea încet lângă el.

— Se poate să nu plătească ştabs-căpitanul pentru omorul de astăzi? întrebă artelnicul cu glas abia auzit, recunoscându-l pe Zvonariov.

— Oricum ar fi, până aici i-a fost: de mâna mea are să moară blestematul ucigaş! strigă Haritina. După aia, îmbrac iar haina ostăşească!

Bubuitul tunurilor îl sili pe Zvonariov să alerge la postul de comandă.

Sună telefonul; de la statul-major al frontului fu transmis ordinul de a sprijini cu foc luneta Kuropatkin.

Chiar primele obuze trase de la Zaliternaia nimeriră în plin. Coloanele de asalt ale japonezilor se culcară la pământ şi apoi începură să se replieze.

Bateriile vecine se alăturară curând Zaliternaiei şi japonezii o luară la goană în neorânduială. Artileria rusească îi urmări cu foc. Spre orele trei după masă, asaltul era respins pe toată întinderea sectorului.

Profitând de liniştea care se lăsase, praporşcikul se îndreptă spre baterie. Încă de departe auzea plânsul şi bocetele Haritinei. Iarţev murise. Lângă bucătărie, Belonogov şi alţi câţiva ostaşi îi făceau la iuţeală coşciugul. După datina încetăţenită, toţi ostaşii de pe Utios, indiferent că muriseră pe poziţii ori la spital, erau înmormântaţi în cimitirul de lângă Elektriceski Utios, în spatele unui mic dâmb stâncos pe malul mării. În timpul asediului, acolo răsăriseră câteva zeci de morminte străjuite de cruci scunde.

Veniră ostaşi şi din bateria B ea să-şi ia rămas bun de la răposat. Sosi şi Boreiko. Privindu-l îndelung pe Iarţev, făcu o plecăciune până la pământ.

— Iartă-mă, băsmuitorule, dacă te-am supărat uneori, fără de voie, rosti el îndurerat. Cu ucigaşul tău, ne răfuim noi.

Apoi se întoarse spre Haritina şi o mângâie pe cap.

— Linişteşte-te, eşti tânără, îţi mai găseşti tu un om pe placul inimii.

Blohin îşi luă repede rămas bun de la Iarţev, dar zăbovi o vreme, şoptind ceva la urechea Haritinei.

Observând o foială suspectă în baterie, Cij ceru să vină Zvonariov. Praporşcikul sosi.

— Ca mai mare în grad, îţi ordon să-mi dai imediat drumul din arestul ilegal, altfel voi recurge la forţa armelor, îl ameninţă ştabs-căpitanul.

— La cea mai mică nesupunere faţă de santinele, vei fi împuşcat pe loc, răspunse Zvonariov.

Ştabs-căpitanul îl privi uluit. De obicei blajin, delicat, sfios, praporşcikul folosise pe neaşteptate tonul lui Boreiko. Până şi chipul de obicei prietenos, zâmbitor al praporşcikului, era acum posomorât de nepătruns.

— Blohin! strigă Boreiko. Îţi dau sarcina să-l păzeşti pe arestat până vor veni cei de la comandament să-l ridice.

— Am înţeles, înălţimea voastră! N-aveţi grijă, nu fuge nicăieri. Poate numai pe lumea cealaltă, răspunse soldatul, întunecat, şi ridicându-şi pe umăr arma japoneză de captură se postă la intrarea adăpostului.

Spre seară, se dezlănţui un nou asalt.

Japonezii revărsară o ploaie de obuze asupra zidului Chinezesc şi peste bateriile din linia a doua, din care făcea parte şi Zaliternaia. O puzderie de schije şuierau, zburând în toate părţile.

Zvonariov ordonă soldaţilor să se ascundă în adăpost, el rămânând mai departe la observator. Bombardamentul încetă abia când se înnoptă şi praporşcikul se întoarse la baterie. Acum, mai rămânea o problemă de rezolvat: ce să

facă cu Cij? Trimisese în cursul zilei un raport la Comandamentul Artileriei, dar nu primise încă nici un răspuns. Ştabs-căpitanul îl chemă din nou şi-l întrebă ce avea de gând să facă cu el. În atitudinea lui nu mai rămăsese nici urmă din îngâmfarea de până atunci. Îl rugă slugarnic să îndepărteze santinelele, în special pe Blohin.

— Banditul ăsta o să-mi taie negreşit gâtul la noapte, spunea el. Măcar daţi-mi înapoi armele ca să mă pot apăra.

— După regulament, arestaţilor nu li se pot lăsa armele. Blohin, fii cu ochii în patru! ordonă Zvonariov.

— Am înţeles! Înălţimea voastră poftiţi în adăpost, rosti soldatul şi îl împunse cu baioneta în pântec pe Cij. Acesta ţipă ca din gură de şarpe şi sări îndărăt.

— Copăcel, domnule Cij. Doamne, fereşte – te împiedici şi cazi, spuse praporşcikul ironic.

Ştabs-căpitanul trânti furios uşa.

Zvonariov hotărî să rămână peste noapte într-unul din adăposturile soldaţilor. Curând, se întoarseră de la Utios ostaşii care îl petrecuseră pe Iarţev în ultimul său drum; o dată cu ei sosi şi Haritina. Nu mai plângea. Era aspră şi tăcută.

— Să trăiţi! Gata şi la ordinele dumneavoastră! raportă Rodionov ivindu-se pe neaşteptate înaintea lui Zvonariov.

— Sofron Timofeevici! exclamă bucuros praporşcikul. Ei, te-ai făcut bine?

— Da; aproape pe deplin. Căpitanul a răposat azi la Utios. Pe jumătate putrezise de scorbut.

Aflând vestea morţii lui Jukovski ostaşii se închinau:

— Dumnezeu să-l odihnească… A fost ca un părinte pentru noi, nu se ţinea de capul nimănui d-a surda, spuneau ei.

— De ce or muri oamenii buni iar o jivină ca Cijik al nostru trăieşte, ba mai ucide şi alţi oameni? se întrebă Iurkin, îngândurat.

— Las că-i sucim noi gâtul! răspunse Blohin.

Praporşcikul îl informă prin telefon pe Boreiko despre moartea lui Jukovski. Porucikul oftă îndurerat.

— A fost un om, în toate privinţele, însă prea moale cu nişte secături ca Cij, spuse el.

Târziu de tot, sosi un curier de la Comandamentul Artileriei, cu ordinul ca Cij să se prezinte de îndată la generalul Belîi.

Ştabs-căpitanul ceru, înainte de toate, să i se restituie armele şi voi să se răfuiască cu Haritina, dar n-o găsi în baterie. De ostaşi n-avea curaj să se atingă. Fără să-şi ia rămas bun de la Zvonariov, porni pe jos spre oraş.

Era o noapte întunecoasă, cu ceaţă. Cij nu observă că două umbre îl urmăreau îndeaproape pas cu pas. Când ajunse pe malul pustiu al lacului Presnoie, în faţa lui răsăriră pe neaşteptate doi ostaşi. Ştabs-căpitanul crezu că erau o patrulă de noapte şi strigă:

— Ştabs-căpitanul Cij merge în interes de serviciu la Comandamentul Artileriei!

— Fă-ţi rugăciunea, înălţimea ta; ţi-a sosit ceasul morţii! răsună glasul adânc al Haritinei care îmbrăcase din nou haina ostăşească.

— Cum îndrăzneşti, secătură! scrâşni ştabs-căpitanul scoţând din buzunar naganul.

În aceeaşi clipă, însă, al doilea ostaş îl doborî la pământ cu patul puştii.

Ofiţerul îşi vârî faţa în noroi şi guiţă:

— Fie-vă milă, fraţilor!

Haritina ochi locul cu grijă şi-şi implântă baioneta sub omoplatul stâng al căpitanului. Un geamăt scurt, un horcăit şi totul sfârşi.

Târâră cadavrul într-o pâlnie apropiată. Blohin îi puse pe piept o grenadă şi aprinse fitilul.

— Acum, Haritina, valea! şopti ostaşul şi amândoi se mistuiră în bezna nopţii. O clipă mai târziu, se auzi o bubuitură surdă.

A doua zi de dimineaţă, o patrulă descoperi cadavrul unui ofiţer necunoscut, fără cap şi fără partea de sus a trupului, retezată de explozie.

Ancheta întreprinsă duse la stabilirea identităţii cadavrului, constatându-se că moartea fusese provocată de explozia unui obuz rătăcit.

În timpul nopţii, Zvonariov primi ordinul de a se prezenta urgent la statul-major al generalului Gorbatovski. Praporşcikul se sculă în silă, ieşi din adăpost şi-l chemă pe sergentul major Rodionov.

— Sunt chemat la comandament. Ia comanda bateriei, ordonă el. Dimineaţa, raportezi porucikului Boreiko.

Era o noapte neguroasă de noiembrie, umezită de lapoviţă. Când şi când, răbufneau rafale de vânt. Pe drum se târau umbre jalnice de soldaţi, matrozi şi căruţe. După aproape un ceas de mers pe jos, Zvonariov ajunse, în sfârşit, la comandament. Acolo, cu ochii umflaţi de nesomn, Stepanov alerga de la un telefon la altul. Generalul Gorbatovski, privea năuc, din pricina oboselii excesive:

— La fortul 3, au fost răniţi Bulganov şi Solomonov, şi sunt pierderi mari de oameni. Au fost trimişi într-acolo matrozii de pe Baian în frunte cu locotenentul Soimanov. Du-te imediat şi ia comanda întregii artilerii din fort. Japonezii asaltează parapetul; până acum au izbutit să ocupe caponiera şi, în plus, s-au instalat în şanţ, îl puse la curent Stepanov pe Zvonariov.

Praporşcikul ceru permisiunea de a lua cu el în fort câţiva ostaşi de-ai lui. Căpitanul aprobă acest lucru cu dragă inimă. Zvonariov îi trimise numaidecât lui Boreiko un bilet prin care îl ruga să-i trimită pe Blohin, pe Iurkin şi pe Lebiodkin.

Poticnindu-se mai la fiecare pas în întuneric, praporşcikul ajunse la destinaţie abia spre ziuă. Se revărsau zorile, ceţoase, cenuşii. Colinele din împrejurimi se contopeau cu cerul. Lapoviţa se cernea mereu.

În fort, fu întâmpinat de matrozi şi condus la Soimanov.

— Japonezii se pregătesc să arunce în aer parapetul frontal, îl informă locotenentul îngrijorat. Bocănesc,

forfotesc în şanţ. Mă tem că explozia poate izbucni dintr-o clipă în alta şi nu ştiu ce măsuri să iau.

— Retrage soldaţii în cazărmi şi spre şanţul de la gorjă. Lasă înainte numai santinelele, îl sfătui Zvonariov.

Locotenentul dădu îndată ordinele necesare. Pe urmă, ambii ofiţeri se îndreptară spre incinta fortului. Ajutaţi de tiraliori şi de matrozi, tunarii ridicară un parapet din saci umpluţi cu pământ. Tot acolo, fură aşezate în bătaie trei tunuri de câmp, cu mitralii şi cu săculeţele de pulbere alături. Zvonariov puse ca ochitori pe oamenii lui, de la Utios. O dată cu aceştia, venise şi Haritina, echipată milităreşte.

— Înălţimea voastră, daţi-mi voie să rămân şi eu aici, îl rugă ea.

— Cum, iar te-ai îmbrăcat ostăşeşte? întrebă mirat Zvonariov.

— După moartea lui Egoruşka mi s-a urât cu viaţa asta. Am hotărât să mă întorc pe poziţii; numai că acum n-am să fiu tiralior, ci tunar.

Matrozii acordară toată atenţia Haritinei. Câte unul chiar încercă să-i facă niţică curte, însă fiind puşi la punct precum se cuvenea, nenorocoşii curtezani se grăbiră să bată în retragere.

— Femeie dintr-o bucată! observă Soimanov cu un zâmbet, privind-o pe Haritina de departe.

Dimineaţa se înstăpânise. Soarele de noiembrie îşi revărsa razele firave peste împrejurimile Arthur-ului.

Din sfert în sfert de oră, Zvonariov intra în poterna care ducea spre caponiera frontală şi asculta bocănitul din galeria subterană. Două santinele urmăreau cu luare aminte tot ce se petrecea în şanţ.

— Îi dă zor gălbejitul. Acuşi-acuşi, aprinde mina, raportau ei îngrijoraţi praporşcikului; totuşi nu se clinteau de la post.

Bocănitul încetă spre orele trei după amiază. Zvonariov îşi dădu seama că se apropiase clipa exploziei. Retrase toţi

soldaţii în cazarma din spate şi ordonă să se încarce tunurile, instalându-se el însuşi ca ochitor la tunul 1.

— Trageţi numai atunci când japonezii vor sări pe parapet, ordonă praporşcikul celor trei ostaşi ai săi – Blohin, Iurkin şi Lebiodkin.

Se mai scurseră câteva clipe chinuitoare. Zvonariov începu să creadă că greşise, crezând că explozia era iminentă; deodată însă pământul se cutremură, parapetul din faţă se clătina uşor şi se nărui brusc. În aceeaşi clipă un nor gros de fum se ridică din şanţul frontal. Era limpede că din pricina burajului insuficient suflul exploziei răzbise în şanţ, provocând doar surparea parţială a parapetului.

Îndată ce detună explozia, japonezii se năpustiră la asalt în strigăte de banzai. Pe parapetul din faţă îşi făcură apariţia mai întâi, doi ofiţeri care arătau soldaţilor drumul cu săbiile.

— Încă nu deschideţi focul, aminti din nou praporşcikul servanţilor săi.

Blohin nu putea sta locului de emoţie şi nerăbdare. În mâna dreaptă ţinea cordeaua tunului, iar în stânga arma japoneză. Dinţii lui Iurkin clănţăneau; el îşi rotea cu nelinişte capul, când spre praporşcik, când spre japonezi.

În vremea aceasta pe parapet se iveau tot mai mulţi japonezi. Curând acoperiră tot vălul din faţă. Ofiţerii lor îşi fluturară săbiile şi în interiorul fortului se revărsară câteva sute de oameni cu baionetele întinse.

— Foc! comandă Zvonariov.

Mitraliile izbiră vâjiind în şirurile dese de atacatori, maturând totul în calea lor. Când se risipi fumul, tunarii nu mai zăriră înaintea lor decât vreo duzină şi ceva de japonezi. Ceilalţi acoperiseră cu trupurile lor toată latura din faţă a incintei fortului.

Trăgând o salvă în plin, marinarii îi culcară la pământ şi pe supravieţuitori.

Tunarii încărcară din nou piesele. Nu trecu mult şi peste parapet sări un nou val de atacatori; şi acesta fu însă secerat de mitralii. Deşi decimaţi astfel, japonezii nu se

descumpănire. Peste câteva clipe, în şanţ răsunară semnalele războinice ale goarnelor, contopite cu răcnete asurzitoare: banzai şi o a treia coloană de japonezi, mai numeroasă decât celelalte, se revărsă în incinta fortului. Pe noii atacatori nu mai putură să-i răpună în întregime nici mitraliile, nici salvele de puşcă. În jurul tunurilor se încinse o încăierare corp la corp. Împreună cu tunarii săi Zvonariov lupta pe viaţă şi pe moarte. Alături de praporşcik, Haritina izbea aprig cu baioneta, străpungând mai mulţi inamici. Blohin îşi înfipsese mâinile în beregată unui ofiţer japonez, silindu-se să-l sugrume, dar asupra lui se repezi un soldat şi dacă acesta n-ar fi fost spintecat de Zvonariov cu baioneta, soarta lui Blohin era pecetluită.

Tiraliorii sosiţi în ajutor, se năpustiră asupra japonezilor şi-i zvârliră înapoi. Urmărindu-i apoi pas cu pas, împreună cu marinarii, năvăliră în şanţ şi-i căsăpiră aproape pe toţi cu baionetele.

Amurgul de iarnă pogorî devreme. Tunarii şi tiraliorii se apucară să strângă numeroasele cadavre care zăceau în incinta fortului şi pe parapete. Morţii erau aruncaţi în şanţul din stânga şi aşezaţi în stive, ca lemnele, spre a nu stânjeni tirul.

Haritina îi aduse lui Zvonariov o cutie de conserve, pesmeţi şi o sticlă cu coniac.

— Sunt teferi toţi ai noştri? o întrebă praporşcikul.

— Toţi; numai că un pocit de japonez aproape că i-a rupt lui Blohin nasul cu dinţii. Nici aşa nu era el prea arătos, dar acuşica o să fie leit nichipercea, zâmbi ea.

Curând, se ivi şi Blohin cu faţa pansată, dar cu moralul foarte ridicat.

— Înălţimea voastră, mă gândesc să mă duc într-o recunoaştere! declară soldatul. Să vedem dac-oi putea să fac vreo ispravă.

— În noaptea asta nu. Trebuie să reparăm stricăciunile din fort, îl domoli Zvonariov.

Seara, în fort îşi făcu apariţia sacagiul eu butoiul lui de patruzeci de vedre tras de doi catâri. Împreună cu el sosi şi Vasea cu nelipsitele sufertaşe.

— Cine ţi-a dat voie să vii încoace? al certă praporşcikul. Dacă afla tanti Varia, o păţeşti.

— V-am căutat la bateria B. Ursu a vrut să-mi ia toată mâncarea, dar nu i-am dat-o. Abia am aflat unde sunteţi.

— Ţi-a dat vreun bilet tanti Varia?

— Nu, răspunse Vasea cu un zâmbet ghiduş. Lasă-l să creadă, a zis, că sunt încă supărată. Când v-a citit scrisoarea, a început să joace într-un picior şi m-a trimis la cucoana generălească Stesseleva să cumpăr o găină. Am făcut eu rost de ea şi fără bani, încheie băiatul privind printre gene cu aceeaşi expresie şugubeaţă.

— Cum adică? Ai furat-o?

— Am prins-o cu undiţa.

— Cu ce fel de undiţă?

— D-alea obişnuite, cu care se prinde peşte. Un cârlig cu aţă, numai că fără băţ. Orătăniile umblă după gard, prin curte. Le chem şi arunc cârligul cu o bucată de pâine. Ele vin să ciugulească, iar eu trag sfoara. Şi uite aşa – agăţ una în cârlig! Apoi o trag peste gard; ea, de bună seamă, cârâie. Atunci, îi sucesc gâtul şi-o iau la picior, povestea Vasea sfătos.

— Ptiu! Când o afla tanti Varia, să vezi ce-ai să păţeşti, îl dojeni praporşcikul clătinând din cap a dezaprobare.

— Numai să nu-i spuneţi dumneavoastră.

În pofida acestora, supa de găină şi chifteluţele fură foarte apreciate de Zvonariov. Haritina îl răsplăti pe Vasea cu câteva cutii de conserve găsite la japonezi.

— Spune-i domnişoarei Varia, să n-aibă grijă de Serghei Vladimirovici; să fie liniştită. Ne dă japonezul de mâncare, spuse ea zâmbind.

Vasea se rugă să fie lăsat până dimineaţa în fort:

— Vreau să-l văd pe mutră-strâmbă, să ştiu şi eu cum arată.

— Uite, în şanţ zac sute de hoituri; n-ai decât să te duci să-i vezi, răspunse Haritina. Aici n-are ce căuta un copil. Când o să creşti mare, o să te duci şi tu la război şi o să vezi de toate.

Băiatul plecă înapoi, dezamăgit, împreună cu sacagiul, ducând ca trofee un bidonaş japonez şi un briceag cu mai multe lame.

Noaptea trecu în linişte pentru luptătorii din fort. Înainte de a se lumina de ziuă, Zvonariov inspectă posturile. Japonezii săpau o nouă tranşee, pe glacis, iar la o aruncătură de piatră de ei, ruşii ridicau un parapet din saci cu pământ. Gerul pişca bine. Soldaţii se încălzeau, suflându-şi în mâini şi jucând pe loc.

Ziua, japonezii dădură încă două asalturi, fără elan, şi ele fură respinse cu uşurinţă. Tot atât de puţin succes avură încercările lor de a pune stăpânire pe fortul 2 şi pe reduta 3. Suferind pierderi mari, trupele de asediu se întoarseră pe poziţiile de plecare.

Noul comandant al fortului 3, căpitanul Usenko, un bărbat între două vârste, cu mustăţi de zaporojean, nespus de lungi, inspectă amănunţit fortificaţiile, se prezentă trupei şi luă hotărârea de a executa, îndată ce se va înnopta, o incursiune, pentru a afla ce se petrece la japonezi.

Căpitanul Stepanov, care sosi în fort ceva mai târziu, fu de părere că era suficient să se trimită în recunoaştere doi-trei soldaţi şi nu un pluton întreg, cum intenţiona Usenko.

— Întrucât praporşcikul Zvonariov cunoaşte mai bine decât ceilalţi ofiţeri dispozitivul şi sistemul de apărare al fortului, e numit aici comandant provizoriu. Căpitanul Usenko va rămâne ajutorul şi locţiitorul lui, dispuse Stepanov.

Căpitanul făcu o grimasă, dar nu îndrăzni să obiecteze ceva. Soimanov îl bătu prieteneşte pe praporşcik pe umăr.

— Serioja dragă, faci rapid carieră. Te pomeneşti că la sfârşitul asediului ajungi cel puţin comandantul fortăreţei, dacă nu cumva ai să-i iei locul chiar şi lui Stessel!

Seara, Zvonariov întrebă care dintre tiraliori şi matrozi ar vrea să plece în recunoaştere, dar nu se oferi nimeni. Atunci, ieşiră înainte Blohin, Iurkin şi Haritina.

— Înălţimea voastră, tare ne place să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea cu gălbejiţii, rânji Blohin.

Praporşcikul încercă s-o facă pe Haritina să renunţe la intenţia ei, dar nu izbuti.

Târziu după miezul nopţii, cei trei cercetaşi ieşiră prin şanţul din spatele fortului şi începură să se târască spre japonezi. Zvonariov se urcă pe taluzul exterior al şanţului din dreapta, împreună cu un pâlc de tiraliori şi de matrozi. Observând înaintarea cercetaşilor, aşteptau gata în orice clipă să-i ajute. La început, era linişte peste tot; doar ici şi colo izbucnea câte o împuşcătură. Deodată, la japonezi lătră un câine şi după el, încă unul.

— I-au simţit, jigodiile! şoptiră neliniştiţi tiraliorii.

Câinii tăcură însă curând. Se scurseră câteva clipe apăsătoare. Deodată, spre dreapta se auzi o detunătură urmată de strigăte şi se dezlănţui un viu schimb de împuşcături.

„S-au ars”, gândi Zvonariov.

— Băieţi, fiţi cu ochii în patru, vedeţi unde-s ai noştri! le strigă el ostaşilor.

Chiar şi fără îndemnul lui, tiraliorii, scrutau cu încordare bezna dimprejur. Pe fondul cerului întunecos trecu o umbră. O clipă după aceea se apropie Blohin gâfâind.

— Haritina a fost rănită; nu e departe; ajutaţi-mă s-o aduc încoace, vorbi el răguşit şi abia trăgându-şi răsuflarea.

O mânecă a mantalei lui Blohin era ruptă şi se întuneca treptat la culoare.

— Ce ai? Eşti rănit? întrebă Zvonariov.

— N-aveţi grijă, înălţimea voastră, m-a atins oleacă. Numai s-o scăpăm pe Haritina…

Gloanţele ţiuiau prin aer, ţăcănind sec în pământul îngheţat. Soldaţii şovăiau.

— Să aşteptăm oleacă, înălţimea voastră, până se mai astâmpără stârpitura, zise unul.

— După mine! rosti deodată Zvonariov şi sări peste parapet.

Blohin fu numaidecât lângă el.

Alergară vreo douăzeci de paşi. Ostaşul se opri.

— E pe aici pe undeva, înălţimea voastră, dar nu se vede prin întuneric. Haritina, unde eşti? o strigă el cu jumătate de glas.

Cuvintele îi fură acoperite de împuşcături. Praporşcikul se lăsă la pământ şi începu să bâjbâie de colo-colo. În sfârşit mina lui dădu peste ceva.

— Haritina, dumneata eşti? întrebă el încet.

Se auzi un geamăt slab. Era tânără femeie. Zvonariov o luă în braţe şi se repezi cu ea spre şanţ. Nu apucă să facă însă nici zece paşi, şi simţind deodată o izbitură puternică în picioare, se prăbuşi la pământ scăpând jos povara. Haritina oftă adânc, şi amuţi. Praporşcikul încercă să se ridice, dar simţi cu mirare că picioarele nu-l ascultau. Şi le pipăi. Pe palmă i se prelinse un lichid fierbinte, lipicios.

„Sunt rănit”, îl săgetă un gând, şi în aceeaşi clipă simţi că îl părăsesc puterile.

— Haritina! şopti el, abia auzit, dar nu căpătă nici un răspuns.

Încordându-şi toate puterile, Zvonariov începu să se târască spre fort. Peste puţin, se prăbuşi într-o pâlnie adâncă de obuz.

Varia fierbea instrumentele în sala de operaţii, când, pe neaşteptate, Vasea se ivi gâfâind înaintea ei. Era cu mantaua lui japoneză, cu şapcă de general şi cu cizmele murdare.

— Cum îndrăzneşti să intri aici în halul ăsta! se răsti fata la el.

— Tanti Varea, dumnealui a dispărut! îngăimă băiatul.

— Cine, unde?

— Serghei Vladimirovici! A plecat azi noapte cu tuşa Haritina în recunoaştere. Pe tuşa au omorât-o, iar dumnealui parc-a intrat în pământ, n-a mai fost găsit.

Varia scăpă jos borcanul şi se lăsă pe un scaun.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă ea cu vocea sugrumată.

— Azi noapte. Am fost la comandament. Acolo ce văd: tuşa Haritina zace moartă, cu faţa plină de sânge, iar soldaţii o căinează. Am întrebat îndată de Serghei Vladimirovici. Mi-au spus: s-a dus şi dus a fost. L-o fi omorât, ori l-o fi târât la el pocitania.

Varia dădu fuga la medicul-şef al spitalului şi-i ceru voie să plece din spital.

— Mademoiselle, nu sunteţi câtuşi de puţin obligată să staţi; doar lucraţi ca voluntară. Dar ce s-a întâmplat de v-aţi schimbat aşa la faţă!

— Am pierdut un om drag… a dispărut…

— Nu cumva praporşcikul acela, vesel, rumen la faţă? Hm, păcat, sărmanul… începu Protopopov. Varia izbucni în hohote de plâns şi plecă grăbită.

— Hai numaidecât cu mine la comandament! îl chemă ea pe Vasea.

Câteva clipe după aceea, lipăiau amândoi prin zloată, spre forturi.

— Domnule căpitan, pentru Dumnezeu, spuneţi-mi, unde-i Zvonariov? i se adresă Varia lui Stepanov, uitând să mai dea bună ziua când ajunseră la statul-major al frontului de est.

— Spre adâncul meu regret, mademoiselle, nu vă pot spune nimic. Se ştie doar atâta că praporşcikul a fost rănit noaptea trecută şi a rămas între linii. Dimineaţa n-a fost descoperit pe câmp. S-ar părea că a fost luat prizonier de japonezii.

— Am să-l caut eu însumi. Japonezii doar n-or să tragă într-o femeie, într-o reprezentantă a Crucii-Roşii.

— Nu ne lasă să adunăm răniţii; totdeauna trag cu armele şi cu mitralierele asupra sanitarilor noştri.

— Dar asta e o barbarie, incompatibilă cu noţiunea de „civilizaţie”!

Stepanov ridică din umeri.

Varia îl chemă la telefon pe Boreiko.

— A dispărut Seriojenka al nostru, îl vesti ea.

— Numai pentru dumneata, ori a dispărut de-a binelea? întrebă porucikul, încercând să glumească.

— Nu s-a întors de azi noapte, din recunoaştere.

— Trebuie să fie căutat imediat! spuse Boreiko nelinişti deodată. Trimit numaidecât acolo pe Rodionov, împreună cu mai mulţi ostaşi. Unde-i Blohin? Cum de nu şi-a păzit ofiţerul? Apoi, şi Haritina era acolo!

— Haritina s-a dus de pe lumea asta. Serioja a pierit căutând s-o salveze tocmai pe ea…

Varia nu mai putea să stea locului. Până avea să vină Rodionov, hotărî să se urce pe masivul Skalistâi ca să cerceteze prin binoclu terenul din jurul fortului.

— Zona aceea e foarte periculoasă, o preveni Stepanov.

Drept răspuns fata dădu cu ciudă din mână. Vasea se luă după ea numaidecât.

— Pe tuşa Haritina au îngropat-o în acelaşi mormânt cu ostaşii, spuse el şi suspina într-un hohot de plâns.

Varia îl mângâie pe creştet şi-l strânse cu duioşie la piept.

— Am rămas singuri pe lume, băieţelul meu, îngăimă ea, ştergându-şi lacrimile.

Din vârful masivului Skalistâi, fortul 3 şi împrejurimile lui se vedeau ca în palmă. Toată întinderea de pământ dimprejur era ciuruită de mii de pâlnii mari şi mici făcute de obuzele explodate. Printre ele zăceau cadavre de ruşi şi de japonezi. Cu toate că Varia îşi încorda vederea, ea nu zărea însă printre acestea nici o mantă ofiţerească, cenuşie. Fata lăsă binoclul jos, oftând. Vasea se uita şi el atent, dar tot degeaba. Obuzele treceau vâjâind pe deasupra capetelor lor, mai în fiece clipă. Când şi când, undeva în apropiere ţâşnea o trombă de fum negru, dar nici Varia, nici băiatul n-o luau în seamă.

Se întoarseră amărâţi la comandament. Peste puţin, sosiră cei de la Utios: Rodionov, Koşeliov, Belonogov, Jiganov, Smekalov, Bratonski.

— Nu vă necăjiţi, domnişoară, o îmbărbătă subofiţerul pe Varia. Ne găsim noi praporşcikul, de s-ar afla şi în fundul mării! Numai să nu-l fi târât stârpitura de japonez la el.

Varia plecă spre fortul 3 împreună cu tunarii. Acolo, fură întâmpinaţi de Soimanov. Informat de comandament, acesta o conduse pe Varia în adăpostul ofiţerilor. Aflând de la locotenent cine era Varia, Usenko se străduia să fie cu ea cât mai amabil şi prevenitor.

— Unde sunt Blohin şi Iurkin? întrebă în primul rând fata.

— Aici suntem, domnişoară! răspunseră cei doi, înfiinţându-se înaintea ei. Blohin se simţea mai bine, rana fiind uşoară.

Varia îi puse să povestească împrejurările în care dispăruse Zvonariov.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum? îl întrebă fata pe ofiţer.

— Îndată ce se întunecă, trimitem o patrulă întărită şi, sub protecţia ei, cercetăm în jurul punctului în care a fost găsit cadavrul Haritinei. Praporşcikul trebuie să fie undeva aproape de locul acela.

Se hotărî ca marinarii şi tiraliorii să-i acopere pe cei de la Utios, iar aceştia să cerceteze tot sectorul în care putea să se afle Zvonariov.

Cu toate încercările celor din jur de a o opri, Varia ieşi în incinta fortului şi voind să cerceteze de pe parapet terenul înconjurător. Japonezii o observară, însă, curând şi deschiseră focul. Soimanov o duse în cazarmă aproape cu forţa.

Adunaţi într-un ungher, Rodionov, şi cei de la Utios, discutau amănuntele acţiunii pe care aveau s-o întreprindă în noaptea aceea.

Spre seară, sosi în fort şi Boreiko.

— Am cerut învoire de la comandament ca să mă duc în oraş să mă odihnesc, dar în realitate am hotărât să vin şi eu

să-l caut pe Serioja, spuse el, dându-le bună seara lui Soimanov şi Varei.

După aceea, porucikul ieşi să cerceteze fortul.

— Aici parapetul mai trebuie reparat; să se amplaseze tunuri în colţurile frontale ale incintei, pentru a se putea trage asupra şanţurilor; în şanţul din spate, să se pună în bătaie mitraliere şi tunuri cu tir rapid, ordonă el tiraliorilor şi matrozilor.

— Ehei, dar nu eşti dumneata comandantul fortului, ci căpitanul Usenko. O să se supere că te amesteci, îl preveni Soimanov pe porucik.

— Dacă se supără să-i spui de la mine că e un prost. Când nu-ţi ajunge mintea ta, mai împrumută şi de la alţii.

Nici tiraliorii şi nici marinarii nu ştiau cine era porucikul acela uriaş, energic, şi pentru ce venise în fort; se repeziră însă cu toţii să execute dispoziţiile lui.

— De unde-i porucikul ăsta? îi întrebară ei pe tunari.

— A, e Ursul nostru, prieten la toartă cu praporşcikul, răspunse Blohin mândru. E cel mai grozav ofiţer din Arthur, iar votca o bea ca apa!

— Ce spui?! Dar cu ostaşul cum se poartă?

— N-avem supărare de la el. Nu te cârpeşte degeaba peste bot.

După ce cercetă fortul, însoţit de Rodionov şi de Blohin, Boreiko urcă la cota Projektornaia aflată în spatele fortului, privind locul în care se bănuia că ar putea fi Zvonariov.

— Trimitem trei grupuri în căutarea lui. Unul merge drept înainte, al doilea, ceva mai la stânga, al treilea, la dreapta. Le vor conduce Blohin, Belonogov şi Lebiodkin. Tu, Sofron, rămâi cu mine, ordonă porucikul, repartizând misiunile, îndată ce se întoarse în fort.

— Şi eu vreau să mă duc să-l caut… începu Varia.

— Numai să încerci că te şi închid în magazia de pulbere, şi apoi ordon să fii îndepărtată cu forţa, o ameninţă Boreiko.

— N-ai dreptul… încercă Varia să protesteze.

— Drept, nedrept, n-am să-ţi dau voie să ne stingherești, răspunse porucikul cu hotărâre.

Varia deschise gura, vrând să-l repeadă, dar Boreiko îi şi întorsese spatele continuându-şi convorbirea cu ostaşii.

Vasea, care se învârtea de colo-colo, holbă ochii, uimit. Până atunci, nimeni nu fusese atâta de îndrăzneţ cu stăpâna lui, şi uite că acum ea răbdase totul în tăcere!

— Mai bine îngrijeşte-te de o brancardă şi de pansamente pentru Serioja, spuse deodată Boreiko, întorcându-se spre fata jignită. Fără îndoială că ne vor trebui.

Porucikul îngădui să se înceapă căutarea lui Zvonariov spre orele nouă seara. El se stabili în şanţul din dreapta. Tot acolo venise şi Varia cu brancarda. Ea se urca mereu pe parapet, silindu-se să vadă ceva prin bezna dimprejur.

Era o noapte fără lună. Geruia uşor. Când şi când, se tălăzuiau valuri dese de ceaţă. La japonezi era linişte. Arareori lătra câte un câine în tranşeele lor. Timpul se scurgea chinuitor de încet. Boreiko începu să pufnească nervos, nerăbdător; Soimanov fuma agitat ţigară după ţigară. Numai Usenko, care venise şi el în şanţ, căsca alene.

În sfârşit, primul grup de soldaţi se întoarse.

— Am căutat cu mâinile mele prin toate gropile şi pâlniile, dar domnul praporşcik nu e nicăieri, raportă Lebiodkin, necăjit.

— Odihniţi-vă; o să plecaţi din nou, ordonă porucikul.

Curând, se întoarse şi Belonogov, de asemenea fără nici un rezultat.

Vasea, care se învârtea pe lângă „tanti” a lui în lipsă de altă treabă, plictisit de atâta aşteptare, se sui pe taluzul exterior al şanţului. În faţa lui se profilau abia zărit prin întuneric parii obstacolului de sârmă ghimpată, dincolo de care se întindeau tranşeele japoneze. Cu inima zvâcnind de emoţie, băiatul se târî încet înainte. Îi era frică şi de gloanţele japoneze şi de mânia aprigei lui stăpâne; totuşi, înainta încetişor. Se strecură cu uşurinţă pe sub sârme, ocoli parii şi pietrele, ajungând dincolo de linia obstacolelor.

În faţa fiecărei gropi sau pâlnii băiatul se oprea, şi-l striga încetişor pe Zvonariov, bâjbâind încolo şi încoace. Fără să-şi dea seama, înaintase atât de mult încât parapetul fortului abia se mai zărea prin întuneric. Undeva prin apropiere, lătrară nişte câini în tranşeele japoneze. Aducându-şi aminte de ei, Vasea se sperie şi se hotărî să se întoarcă repede înapoi, dar pierdu drumul pe care-l străbătuse şi se târî de-a dreptul spre fort.

Deodată, se pomeni lângă o pâlnie mare şi adâncă.

— Serghei Vladimirovici! strigă el încetişor, mai mult pentru a fi cu cugetul împăcat.

— Sunt aici, îi răspunse deodată un glas stins. Cine-i acolo? Tu eşti, Blohin?

— Nu. Eu, Vasea. Tanti Varia şi cu Ursu vă tot caută şi nu vă găsesc. Târâţi-vă după mine, suntem aproape.

Zvonariov făcu o mişcare şi gemu greu:

— Nu pot. Sunt rănit la amândouă picioarele. Dă-mi puţină apă…

— N-am apă. Aşteptaţi niţel, ajung numaidecât la fort şi aduc soldaţii încoace. Numai să răspundeţi, că e întuneric beznă, spuse Vasea făcându-se nevăzut.

De astă dată se târî mai iute, fără să bage în seamă pietrele ascuţite şi sârma ghimpată. Ajuns la şanţ, îşi dădu drumul de-a berbeleacul spre fundul lui şi căzu la picioarele Varei.

— Isprăveşte o dată cu năzbâtiile, copil rău ce eşti! îl bruftui fata.

— L-am găsit, tanti! Nu-i departe; e colea într-o pâlnie, şi trăieşte, numai că n-are picioare, adică, nu poate să umble, şi cere apă! turui băiatul, pe nerăsuflate.

— O, doamne! Vorbeşte odată ca lumea! bâigui Varia zgâlţâindu-l de umeri.

Vasea povesti totul amănunţit mai întâi fetei, pe urmă, lui Boreiko şi celorlalţi ofiţeri. Porucikului nu-i venea să creadă ceea ce spune!

— Nu cumva minţi, puştiule? îl întrebă, aspru.

— Nu! Nu minte niciodată! îi luă apărarea Varia. Trebuie să se trimită cât mai repede brancarda.

— Blohin, Belonogov, duceţi-vă cu piciul, ordonă Boreiko. Zice că l-a găsit pe praporşcik.

Vasea se strecură printre sârme cu uşurinţă, ca la el acasă, pe când cei doi ostaşi voinici se agăţau de ea şi, înjurând pe înfundate, erau siliţi să facă ocoluri. La înapoiere, drumul fu şi mai greu. Trebuiră să poarte rănitul pe braţe. Acesta gemea stins la orice mişcare şi îndeosebi atunci când era trecut peste sârme. Zgomotul făcut de ei, deşi uşor, atrase atenţia japonezilor care deschiseră focul. Ultimii câţiva paşi, praporşcikul fu pur şi simplu târât pe jos, şi el leşină din pricina durerii şi a pierderii de sânge; în cele din urmă, fu adus în şanţ nemişcat, ca mort.

Uitând de prezenţa celorlalţi, Varia se repezi plângând spre el.

— Decât să boceşti, mai bine dă-i o duşcă de votcă, o sfătui Boreiko, luând-o de umeri.

Peste puţin, praporşcikul îşi veni în fire şi fu dus în cazarmă. Acolo, la lumina lămpii, se putu vedea cât de mult slăbise şi se trăsese la faţă în ultimele douăzeci şi patru ore. Ochii îi căzuseră adânc în orbite şi ardeau de febră. Pe obraji îi crescuse barba negricioasă. Varia îi dădu să bea şi să mănânce şi apoi trecu la acţiune.

Îi tăiară amândouă cizmele şi i le scoaseră. Pe picioarele goale, umflate îngrozitor, se vedeau două răni sângerânde. Piciorul stâng fusese atins uşor de glonţ. În schimb, dreptul avea o rană profundă.

— Nimica toată, peste o lună dansează, spuse Boreiko, ca să-şi îmbărbăteze prietenul. Nu-i aşa, domnule felcer? o întrebă el pe Varia.

Având mai multă experienţă decât porucikul, fata observă numaidecât sub genunchi o dungă roşie ce se ridica în sus. Ştia că acesta era semnul ameninţător al cangrenei iminente.

— Trebuie trimis cât mai repede la spital, fiindcă are nevoie urgentă de operaţie, răspunse ea.

— Unde-i Haritina? întrebă încetişor Zvonariov.

— În mormânt, să-i fie ţărâna uşoară, oftă Boreiko. Cumsecade femeie a fost!

— Am alergat cu ea, până m-au rănit; pe urmă, am căzut în nesimţire, se dezvinovăţi praporşcikul.

— Da; şi te-ai rostogolit într-o groapă de care n-a dat nimeni, mormăi Boreiko.

După ce Varia îl pansă, praporşcikul fu pus pe brancardă. Tunarii de pe Utios o ridicară cu grijă, şi tot cortegiul, sub comanda lui Boreiko, porni spre comandamentul lui Gorbatovski. În frunte, ţopăia Vasea pe care-l uitaseră toţi, frământaţi de griji. Băiatul se socotea eroul zilei. Chiar „nenea” Blohin îl mângâiase şi-i dăruise o spangă japoneză adevărată. Băiatul şi-o atârnase mândru de cingătoare în chip de sabie.

Varia păşea alături de targă, aplecându-se mai în fiece clipă până la faţa lui Zvonariov. Era fericită; doar ameninţarea probabilei amputări a piciorului drept îi întuneca starea luminoasă sufletească. Atunci când mâna Varei îi atingea buzele, Zvonariov o săruta pe furiş. Fata se prefăcea că nu observă, şi-şi ducea mereu bucuroasă mâna la obrazul praporşcikului.

— Spune-i lui Vasea că-i mulţumesc. Dacă n-ar fi fost el aş zace şi acum în pâlnia aceea murdară, spuse încetişor Zvonariov.

— O să stea la noi până se face mare, hotărî Varia. Sper că n-ai nimic împotrivă?

— Bineînţeles că nu. Numai să supravieţuiesc asediului.

Boreiko hotărî să-şi conducă prietenul până la spital. Varia şi Vasea plecară înainte ca să pregătească un loc pentru Zvonariov. Neliniştit, Boreiko îi tot zorea pe soldaţi. Pe neaşteptate, Vasea le ieşi înainte în faţa Spitalului împărăteasa Maria.

— Tanti Varia a spus să-l duceţi la spitalul Crucii-Roşii, că aici nu-s locuri, îi vesti el.

Intrară cu brancarda în vestibulul spitalului şi o lăsară jos. Praporşcikul, aproape în nesimţire, când şi când, delira.

— Mai aveţi nevoie de mine? întrebă Boreiko când apăru Varia. Sper, că nu vei face din Serioja un cobai, spuse el, bănuitor. Tratează-l după metoda obişnuită, nu născoci marafeturi noi…

— Cred că şi mie mi-e scumpă sănătatea lui Serghei Vladimirovici, răspunse jignită Varia. Mă tem că va trebui să i se amputeze piciorul.

— Să-i spui chirurgului care va face aşa ceva că am să-i amputez lui capul, nu numai piciorul! Dacă-i laşi să-şi facă mendrele, medicii te ciopârţesc cât ai clipi, spuse Boreiko fioros. Ei, nu boci de pomană, nu te pierde cu firea şi nu-i lăsa de capul lor pe doctori. Trec mâine să văd ce şi cum, adăugă el şi se îndepărtă.

Un sfert de ceas după aceea Zvonariov era culcat pe masa de operaţii. Varia îi urmărea cu atenţie pulsul. Chirurgul şef al fortăreţei, Boris Viktorovici Ghiubbenet, cu şorţ alb de muşama şi cu tichie albă, examina cu luare aminte picioarele umflate, vineţii ale lui Zvonariov. Îl asista, tânărul medic Serghei Romanovici Mirotvorţev, echipat ca şi el. Cei doi medici schimbau între ei termeni latini. Palpitând toată, Varia se silea să înţeleagă sensul cuvintelor.

— Amputarea piciorului drept, mai sus de genunchi, este inevitabilă. Cu cel sting, se mai poate aştepta o zi, hotărî, în sfârşit Ghiubbenet.

— Doctore dragă, nu faceţi din el un schilod! îl imploră Varia.

— Doar eşti soră, prin urmare trebuie să-ţi dai seama că piciorul drept este deja atacat de cangrenă. Azi îl vom amputa numai până la genunchi, mâine, mai sus de genunchi, iar poimâine chiar până la şold.

— Vă implor, aşteptaţi măcar o zi! Dacă rană va fi curăţată cu îngrijire, poate că vom reuşi să-i salvăm piciorul.

— Refuz categoric. Dumneata eşti de altă părere? adăugă Ghiubbenet, adresându-i-se lui Mirotvorţev.

Mirotvorţev examină pacientul cu grijă de la cap până la picioare, îi ascultă inima, plămânii şi rosti îngândurat:

— Habitus126 general, excelent. Inima, sănătoasă. S-a alimentat absolut satisfăcător: nu există nici cele mai vagi simptome de scorbut. De altfel l-am mai întâlnit: e întruchiparea sănătăţii. Părerea mea e să amânăm amputarea, o zi, două. Poate că organismul lui tânăr va birui!

— Cum crezi, cum crezi; eu îmi declin orice răspundere, răspunse Ghiubbenet.

Cei doi medici începură să se pregătească pentru operaţie.

— Narcoză, comandă Mirotvorţev.

Verocika Garşina, soră la secţia de chirurgie, aplică masca pe faţa praporşcikului şi începu să picure cloroformul.

— Promiţi să nu ne dai un spectacol de isterie când ne vom apuca să-ţi tăiem logodnicul? întrebă Mirotvorţev, fără ocol.

— Promit, răspunse cu tărie Varia.

Operaţia dură mai bine de două ore. Medicii făcură incizii adânci şi curăţară cu atenţie rănile de puroi. După aceea puseră suturi, tampoane şi pansamente. Când sfârşi operaţia, sudoarea curgea şiroaie pe obrazul lui Mirotvorţev. Ghiubbenet îi dăduse tot timpul îndrumări scurte şi-l ajutase.

— Am făcut posibilul şi imposibilul pentru a evita amputarea. Acum, totul depinde de rezistenţa organismului său, îi spuse Ghiubbenet Varei.

Zvonariov fu dus într-o rezervă de patru persoane, la etajul corpului central de clădire al spitalului Crucii-Roşii. Pacienţii din celelalte paturi erau tot ofiţeri de artilerie. Căpitanul Vahneev fusese rănit încă în august şi se însănătoşise de mult, dar rămăsese ambuscat în spital.

Porucikul Solomonov fusese rănit cu două zile mai înainte, tot la fortul 3, ca şi Zvonariov. Al treilea pacient era vechea cunoştinţă a lui Zvonariov din lupta de la Kindjou,

podporucikul Sadâkov. Greaua rană pe care o avea la cap i se vindeca anevoie. De altfel patima lui pentru stupefiante, şi îndeosebi pentru opiu, stingherea mult procesul de vindecare.

Apariţia lui Zvonariov, însoţit de Varia, aduse un suflu nou în viaţa monotonă a celor din rezervă.

— Ehei, ceata noastră creşte! exclamă Vahneev, vesel. Nu te necăji Varia, medicii de aici fac minuni. Nu demult, i-au tăiat căpitanului Rujiţki capul, şi apoi, din greşeală, i-au cusut la loc altul, al unui soldat.

— Şi, închipuiţi-vă: s-a făcut îndată mai isteţ, adăugă Solomonov, din patul său.

— În consecinţă, propunem să se înlocuiască şi capetele unor generali, de pildă al lui Stessel. Poate că aşa au să fie ceva mai curajoşi şi mai deştepţi, încheie Sadâkov.

— Din păcate, nu se poate spune acelaşi lucru şi despre tine, amice, îl tachină Solomonov.

Zvonariov fu trezit foarte greu din somnul narcotic.

— Acum nu trebuie lăsat să doarmă, declară Varia.

— N-avea grijă: la noi, se trezeşte şi un mort, darmite bolnavul dumitale, o asigură Vahneev.

Urmară zile lungi, grele. Zvonariov zăcea între viaţă şi moarte. Febra lui făcea mereu salturi periculoase. Mirotvorţev trecea de câteva ori pe zi, îi pipăia pulsul, examina picioarele, clătina din cap şi pleca. Când temperatura scădea, renăscând speranţele în vindecare, Varia, trasă la faţă şi palidă, după zbuciumul din ultimele zile, se înviora, apucându-se să hrănească intens bolnavul cu bulion. Apoi, alerga, radioasă prin spital, spunând tuturor că starea praporşcikului s-a îmbunătăţit. Era însă de ajuns ca temperatura să se ridice la 41 şi mai mult, pentru ca Varia să împietrească din nou, veghind nemişcată la patul lui, urmărindu-i încordată pulsul.

Veselii vecini de salon deveneau gravi şi ei; conversaţiile zgomotoase şi râsul încetau; o tăcere apăsătoare se aşternea în cameră.

— Totuşi va trebui să-i amputăm piciorul, declară a treia zi Mirotvorţev, posomorât.

— Of! tresări Varia şi-şi duse mâna la inimă.

— Nu se mai poate amâna nici măcar un ceas, adăugă doctorul.

Trupul chinuit, pe jumătate gol, al lui Zvonariov fu din nou întins pe masa de operaţii, albă ca zăpada, lângă care se postară Ghiubbenet şi Mirotvorţev. Varia se afla şi ea acolo.

— În aceste trei zile, cangrena a progresat foarte puţin ceea ce denotă că organismul luptă cu dârzenie împotriva ei. Poate că, în cele din urmă, o să evolueze favorabil, se pronunţă Mirotvorţev.

— Nu prea pare să fie aşa. Totuşi, să căutăm focarul purulent, consimţi Ghiubbenet, cu îndoială.

Cu inima tremurând, Varia privea oţelul sclipitor al bisturiului ce despica pielea cu un pârâit uşor şi se afunda în carne. Sângele ţâşnea în toate părţile şi se scurgea sub masă, în şuviţe subţiri, întunecate. Sora asistentă se grăbi să pună copci la vasele sanguine. Cu mişcări repezi şi precise, Mirotvorţev execută două incizii profunde. Pe urmă, desfăcu marginile rănii şi sondă în interior.

— Ipoteza mea e justă. Se pare, că focarul de infecţie se află aici. Soră, fii gata cu lighenaşul, dispuse el.

Încă o mişcare cu bisturiul şi din rană ţâşni puroiul verde-gălbui.

— Abcesul e deschis. Acum, trebuie numai curăţat bine, rosti scurt Ghiubbenet.

— Slăbeşte pulsul! anunţă cu îngrijorare Vera Garşina, care îi administrase lui Zvonariov narcoza.

Mirotvorţev apucă mâna bolnavului:

— Două injecţii cu camfor, iute!

Faţa lui Zvonariov, roşie de febră cu câteva clipe mai înainte, pălea repede, căpătând o nuanţă gălbuie ca de ceară; ochii îi căzură deodată în orbite, nasul i se ascuţi, tot trupul i se acoperi de broboane mari de sudoare.

Înnebunită de groază, Varia înfipse fulgerător acul în braţul lui Zvonariov. Încetul cu încetul, pulsul începu să se îndrepte; şocul trecuse cu bine.

— Ai avut dreptate: temperatura o provoca focarul de puroi, observă Ghiubbenet. Ia uitaţi-vă cum s-a înviorat faţa bolnavului!

După câteva clipe focarul era curăţat şi introdusă o drenă.

Se scurseră încă două zile; temperatura era aproape normală. Praporşcikul dormea câte douăzeci şi patru de ore în şir, trezindu-se numai pentru a fi alimentat. În aceste zile obrajii lui căpătaseră puţină culoare.

— Ei, surioară, mare e Dumnezeu şi norocul dumitale! Logodnicul îţi scapă cu viaţă, ba rămâne şi cu picioarele întregi! spunea cu un zâmbet Mirotvorţev, privind convalescentul.

Deodată, Varia izbucni în hohote de plâns, şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Ce-i cu dumneata, surioară? Doar totul s-a isprăvit cu bine! Hai cu mine să-ţi dau valeriană, o îmbărbătă medicul şi o luă de braţ, ducând-o cu el.

— Ah, Serghei Romanovici, de-aţi şti prin ce am trecut în zilele acestea! spuse Varia, fără să-şi poată stăvili lacrimile. Mă gândeam: moare, şi eu am să fiu de vină, căci n-am lăsat să i se taie la timp piciorul.

— Ei, uite că trăieşte şi pe deasupra cu picioarele întregi! Acum o să dansez la nunta dumneavoastră, se strădui Mirotvorţev s-o liniştească.

— Dumneavoastră, dumneavoastră, nu sunteţi Mirotvorţev, ci Ciudotvorţev! 127 spuse Varia, şi luând mâna medicului o sărută apăsat de câteva ori.

— Ce faci, surioară? exclamă doctorul trăgându-şi repede mâna.

— Noroc, Serioja! Arăţi ca un adevărat erou! strigă Boreiko, năvălind în salon.

Halatul alb abia îi cuprindea umerii atletici. În mâinile lui sclipeau două sticle de vin:

— Am hotărât să beau în sănătatea ta şi a amazoanei tale, bineînţeles dacă nu se va opune tagma medicală.

— Domnule ofiţer, este interzis să se aducă băuturi spirtoase bolnavilor! declară Domojirova, sora şefă la Crucea-Roşie, intrând repede după porucik.

— Păi, eu am adus clondirele, celor sănătoşi – iacă de pildă, căpitanului Vahneev şi leneşului acestuia de Sadâkov.

— Pe mine m-ai uitat, protestă Solomonov.

— Deşi faci pe bolnavul, eşti de două ori mai zdravăn ca mine. Doriţi puţină Marsala, surioară? E dulce, am cumpărat-o anume pentru doamne.

— Vai, ce vorbiţi! Nu beau niciodată!

— D-aia sunteţi aşa de slabă şi severă. Ia aduceţi nişte păhărele. Primul pahar îl bem pentru… viitorul dumneavoastră bărbăţel.

— Da' de unde ştiţi că nu sunt măritată?

— N-aţi fi aşa de rea. Ia uitaţi-vă la Varia Belaia. E o diavoliţă în fustă, nu femeie, dar s-o vedeţi după ce-o să-l ia pe Serioja – adică, Serioja pe ea – devine îndată un înger întruchipat, gemea porucikul.

Domojirova, dădu din mână şi ieşi. Vahneev închise uşa în urmă-i:

— Bine mai ştii să iei oamenii, Borea. Până şi pe ghionoaia asta ai învârtit-o după deget. Mănâncă zilele tuturor surorilor tinere de-aici; nici două vorbe nu le dă voie să schimbe cu noi.

— În schimb este foarte binevoitoare cu tinerii ca Sadâkov al nostru, ori ca Zvonariov, observă Solomonov.

— Ce ar fi, Vasili Nikolaevici, să-i faci oleacă de curte?! Poate că devine mai binevoitoare şi faţă de tine, îl sfătui Boreiko pe Vahneev.

— Dă-o dracului!

Varia intră cu câteva pahare în mâini.

— A, bună ziua, împieliţatule! îl salută ea pe Boreiko. Mi-am închipuit imediat că eşti aici, când mi-a dat Domojirova

paharele. A venit, zice, un ofiţer tare vesel, încărcat cu clondire.

— M-am gândit să bem pentru însănătoşirea lui Serioja şi, totodată, drept „adio burlăcie”!

— Mai are mult până să se însănătoşească. Întâi să se scoale din pat.

— Ei, atunci, să închinăm pentru fericirea dumneavoastră viitoare, propuse Vahneev.

— N-am nimic împotrivă, răspunse fata nu prea amabilă; totuşi, duse paharul la buze. Restul bea-l dumneata, urmă ea, întinzând paharul lui Zvonariov, numai atât îţi dau; nici un strop mai mult.

Sticla de votcă fu golită frăţeşte de Boreiko şi Solomonov. De Marsala avură parte Vahneev şi Sadâkov.

— Deseară fac cinste sorei şi zgripţoroaicei Domojirova, ca să nu ne pună beţe-n roate, declară Vahneev.

Mirotvorţev intră pe neaşteptate. Mirosi în aer şi se întoarse numaidecât spre Boreiko:

— Nu mai este mult până la ora amiralităţii, domnule porucik.

— Mă grăbesc să ajung pe Vâsokaia şi am trecut să-l văd pe Serioja şi să-l felicit cu prilejul însănătoşirii sale.

— Sper că aţi avut timpul să vă satisfaceţi dorinţa.

Porucikului nu-i mai rămânea decât să se retragă.

Zvonariov aţipi. Războiul, poziţiile, totul trecuse pe planul al doilea. E drept, uneori explodau pe aproape obuze grele, zăngăneau geamurile sparte, sanitarii alergau grăbiţi încoace şi încolo; dar, după atâta vreme petrecută în forturile asaltate, toate acestea nu mai făceau cine ştie ce impresie asupra praporşcikului.

Se înserase. Zvonariov întredeschise ochii. În salon era aproape întuneric; lămpile încă nu fuseseră aprinse. Umbra unei femei se aplecă spre el.

„A, Varia nu s-a putut stăpâni şi s-a întors”, îşi zise praporşcikul.

— Te-ai trezit, Serioja? auzi el deodată glasul Nadiei. Varia s-a dus să se odihnească; am să stau eu lângă dumneata până dimineaţa.

— Nadiuşa, cum ai aflat că sunt aici? întrebă mirat Zvonariov.

— Mi-a povestit totul Pavlik Soimanov. A fost retras pentru refacere în Oraşul-Nou împreună eu compania de pe Baian. A trecut pe la noi şi ne-a povestit ce ţi s-a întâmplat. Eu, bineînţeles, m-am repezit încoace. În drum, am zărit-o pe Varia, şi chiar mi-am luat inima în dinţi şi am oprit trăsura generalului. M-am înţeles cu ea să stau puţin de gardă la căpătâiul dumitale.

Zvonariov luă mâna Nadiei şi o sărută de câteva ori.

— Fii cuminte, Serioja dragă, şopti Nadia, trăgându-şi mâna.

Aprinse lumina şi începu să vorbească despre soţul ei şi să povestească ultimele noutăţi:

— Escadra lui Rojestvenski a şi depăşit Spania. Acum se află undeva aproape de coasta Africii. Japonezii se tem mult de ea, şi de aceea se grăbesc să ocupe Arthur-ul, sau măcar să ne scufunde escadra. Bombardează tot timpul portul şi asaltează colina Vâsokaia, de unde bazinul interior se vede ca în palmă.

În seara aceea, Zvonariov n-avu mult timp parte de somn.

Asediul Port-Arthur-ului care se prelungea, şi apropierea escadrei lui Rojestvenski stârnea o adâncă preocupare în Japonia şi la Marele Cartier general al armatei nipone. Se hotărâse să se termine neapărat şi, în cel mai scurt timp cu Arthur-ul. Eşecul total al asalturilor date asupra forturilor 2, 3 şi a redutei 3 îl siliseră pe comandantul armatei japoneze, generalul Noghi, să deplaseze efortul ofensivei în sectorul vecin, asupra bateriei Kurgannaia amplasată în spatele redutei 3. Această baterie avea şaisprezece tunuri de calibre diferite şi era apărată, în afară de tunari, de patru companii de infanterişti şi una de marinari. Ea reprezenta un puternic centru de apărare, deşi aparţinea

categoriei fortificaţiilor improvizate, de câmp. Cucerirea acestui punct de sprijin i-ar fi adus pe japonezi în spatele liniei principale de apărare, dându-le posibilitatea de a pătrunde în interiorul fortăreţei.

Atribuind acestei operaţiuni o importanţă deosebită, generalul Noghi formase un detaşament special de voluntari, sub comanda generalului maior Nakamura care se oferise să conducă coloanele la asalt. Generalul selecţionase în total circa trei mii de oameni, pe care îi instruise în prealabil, punându-i în condiţii asemănătoare acelora prin care aveau să treacă la asaltul bateriei.

În seara zilei stabilite pentru asalt, îşi adunase detaşamentul şi rostise în faţa lui un legământ solemn, jurând să cucerească fortificaţia cu orice preţ şi să răzbească în interiorul fortăreţei sau să moară. Soldaţii repetaseră după el legământul. Toţi participanţii la asaltul plănuit îşi puseseră cruciş peste piept, peste mantale, nişte benzi albe ca să se recunoască în întuneric.

Tragerea de pregătire în vederea asaltului începuse încă pe lumină. Peste Kurgannaia se prăbuşiră sute de obuze de toate calibrele. Bombardamentul dură două ore şi jumătate. Toate adăposturile şi cazematele bateriei fuseseră distruse; jumătate din gurile de foc erau scoase din acţiune, iar pierderile garnizoanei se vesteau ridicate. Se întunecase de-a binelea, când bombardamentul încetă. Garnizoana se apucă repede să repare stricăciunile pricinuite în baterie. Marinarii sosiţi din rezervă dădură drumul curentului de înaltă tensiune prin obstacolele de sârmă ghimpată. Peste puţin, oamenii, istoviţi de bombardament, adormiră. Doar santinelele mai vegheau. În timpul acesta, japonezii, ascunşi de ceaţa nopţii, ajunseră pe neobservate, târâş, până la baterie.

Puţin mai înainte, la Kurgannaia sosise un grup de tunari de la bateria Zaliternaia, sub comanda lui Rodionov; printre aceştia se afla şi Blohin.

Cei de la Utios nu mai văzuseră până atunci Kurgannaia. Nu cunoşteau de loc terenul, dispozitivul gurilor de foc, locul în care se aflau magaziile de pulbere şi obstacolele de sârmă ghimpată. Rodionov îl căută pe comandantul fortificaţiei. Din lipsă de ofiţeri, Kurgannaia se afla sub comanda unui subofiţer de tiraliori. Acesta se bucură mult când îi văzu pe cei de la Utios.

— Cât de cât, tot e un ajutor, spuse el. Dumneata ai să fii comandant peste artilerie, iar eu peste trupa de apărare.

Rămaseră înţeleşi astfel. Blohin, care era şi el acolo, se oferi să facă o recunoaştere în faţa bateriei.

— N-aţi pus înainte posturi de pândă şi fără ele suntem ca fără ochi. Îl iau şi pe Iurkin. Dacă adulmec ceva, vă dau îndată de veste prin el. Vorbind astfel, ostaşul se făcu nevăzut în întuneric.

Stăruia aceeaşi beznă de nepătruns, aceeaşi linişte adâncă. Nimic nu prevestea apropierea asaltului. Japonezii hotărâseră să folosească din plin elementul „surpriză” astfel că se târau spre baterie fără cel mai mic zgomot. Blohin se strecură cu bine printre obstacolele de sârmă şi rămase în preajma lor. Cu toate străduinţele lui, nu putea să vadă nimic prin ceaţa nopţii. O dată sau de două ori, atenţia îi fu însă atrasă de zgomotul unor pietricele care se rostogoleau la vale. Şi el şi Iurkin ciuliră urechea.

— Ca telefonist, tu eşti obişnuit să prinzi orice sunet, îi şopti Blohin lui Iurkin. Auzi?

— Se târăşte cineva pe aproape, spuse Iurkin. Pesemne că umblă şi gălbejitu'. Vor să afle ce stricăciuni au făcut ziua.

— Ai levolverul la tine? întrebă Blohin.

— Da; am vârât şi baioneta în tureatcă.

— Dacă vine pocitu' aproape de noi, sărim amândoi o dată şi-i astupăm gura, să nu zică nici pâs, porunci Blohin.

În dreapta, se aprinse un proiector; lumina lui lunecă ca o panglică alburie peste sopcile sure. Nu se vedea însă nimic suspect. Deodată, Blohin îi zări desluşit la vreo sută – o sută cincizeci de paşi pe japonezii care înaintau târâş. Nu-i

observă pe soldaţi, ci benzile albe încrucişate peste mantalele lor. În prima clipă nu pricepu ce era. Dar Iurkin, cu vederea lui ageră, strigă îngrozit:

— Sunt gălbejiţii, câtă frunză şi iarbă, cu cruci albe pe piept!

Judecând fulgerător situaţia, Blohin sări în picioare şi strigând „Japonezii!” se repezi spre baterie. De frică să nu dea în întuneric peste obstacolele de sârmă ghimpată, a căror atingere însemna moartea, cei doi ostaşi făcură un ocol. Din cauza aceasta întârziară puţin, aşa că ajunseră la baterie în acelaşi timp cu elementele înaintate ale japonezilor. Totuşi, Koşeliov care moţăia lângă tun, auzind strigătul lui Blohin, apucase să tragă de cordea. Tunul încărcat cu mitralii bubui alarmând nu numai bateria Kurgannaia ci şi pe celelalte. Luminile proiectoarelor fortăreţei fură concentrate asupra coloanelor de asalt, şi mai multe baterii deschiseră focul asupra lor, decimându-le. Totuşi japonezii înaintau, fără să ţină socoteală de pierderi. Kurgannaia fu ocupată din mers. Puţini dintre apărătorii ei avură timp să se retragă. Rodionov îl trimise pe Blohin la compania de rezervă a marinarilor, pe lângă care trecuseră când veneau spre Kurgannaia. Soldatul o luă la goană, şi dădu curând peste matrozi. Aceştia alergau spre Kurgannaia în frunte cu Akinfiev.

— Încotro fugi, secătură? se răsti Akinfiev la el. Te împuşc pe loc, ticălosule!

— Înălţimea voastră, sunt de la Utios, am dat fuga după ajutor. Au năpădit gălbejiţii Kurgannaia! răspunse ostaşul gâfâind.

— Tu eşti Blohin? îl recunoscu locotenentul. Unde-i porucikul?

— Dumnealui a rămas la Zaliternaia. Acu' Rodionov e comandantul nostru.

Cunoscându-i aproape pe toţi cei din Utios, Akinfiev ştia că Blohin spunea adevărul.

— Călăuzeşte-ne aşa fel ca să cădem în spatele sau în flancul japonezilor, ordonă locotenentul.

Blohin o luă înaintea marinarilor şi ocoli cu ei colina Kurgannaia. Matrozii căzură în spatele japonezilor şi, atacându-le rezervele, le dădură peste cap şi le alungară înapoi. Lupta angajată în spatele coloanelor care se revărsaseră peste Kurgannaia, provocă panică printre japonezi. Îşi dădeau seama că sunt împresuraţi ba poate chiar izolaţi complet de ai lor. Ofiţerii japonezi răcneau din răsputeri, loveau în stânga şi-n dreapta, dar nu izbuteau să strunească soldaţii înnebuniţi de groază, care se năpustiră ca o avalanşă înapoi, maturându-i din cale pe matrozii lui Akinfiev şi ajungând la ai lor. Acolo erau însă aşteptaţi de generalul Nakamura în persoană. El se repezi la soldaţi, ţipând şi împroşcându-i cu înjurături. Ofiţerii împuşcau pe loc soldaţii care fugeau înspăimântaţi. Aceste măsuri necruţătoare îi dădură posibilitatea lui Nakamura să-şi regrupeze cât de cât forţele mult încercate şi să le arunce din nou la atac. Japonezii ajunseră la obstacolele de sârmă ghimpată ale bateriei Kurgannaia şi încercară s-o asalteze frontal. Îndată ce atingeau sârmele, se prăbuşeau însă electrocutaţi. Nakamura venise el însuşi în preajma bateriei şi-şi îmbărbăta soldaţii. Mâniat de nereuşita asaltului, generalul striga că dacă nu va fi cucerită colina, se va arunca în sabia lui, ca să-şi spele ruşinea înfrângerii. Dar totul era zadarnic.

Împingându-şi trupele mereu înainte, la atac, Nakamura uitase de flancuri şi de spate. În timpul acesta, furişându-se neobservate, trei companii de marinari căzură pe neaşteptate în spatele atacatorilor şi ajungând chiar la statul-major al generalului erau cât pe ce să-l ia prizonier. Japonezii fugiră val vârtej înapoi. Lăsând totul baltă, uitându-şi jurământul de samurai, Nakamura se grăbi să-i urmeze… Numai întunericul salvă de la pieire jalnicele rămăşiţe ale nenorocoşilor războinici. În învălmăşeală, Nakamura era cât pe ce să fie străpuns de baioneta unui

matroz de pe Baian care îi sfâşie pantalonii şi-l răni la şezut. Astfel, bătut straşnic, apăsându-şi rana cu mâna, se înfăţişă înaintea ochilor comandantului armatei de asediu, generalul Noghi, care, spumegând de furie, îi luă pe loc comanda.

A doua zi de dimineaţa, în baterie şi împrejurul ei fură strânse cadavrele a patruzeci ofiţeri şi circa o mie de soldaţi; vreo sută cincizeci de japonezi pieriseră electrocutaţi în sârmele ghimpate. Ruşii avuseseră de asemenea pierderi mari; căzuseră mai cu seamă, numeroşi marinari. Cei de pe Utios, acţionând tot timpul la tunuri, se aleseră doar cu răni uşoare.

Se îngâna ziua cu noaptea, când Boreiko veni la Kurgannaia. Acolo stătu de vorbă pe îndelete cu soldaţii lui despre peripeţiile luptei.

— Va să zică, nu ne-aţi făcut de ruşine Utios-ul? întrebă el.

— Nicidecum, totu-i în deplină rânduială! Nu ne-am făcut de râs, cu toate că o cam sfeclisem fără înălţimea voastră, răspunse Blohin.

După ce-i felicită pe ostaşi pentru bărbăţia de care dăduseră dovadă, porucikul se întoarse împreună cu ei la Zaliternaia.

Eşecul pe care-l suferise la Kurgannaia determină pe comandantul armatei nipone, generalul Noghi, să deplaseze direcţia de atac într-un alt sector al apărării. Hotărî să asalteze colina Vâsokaia. În acest sector, japonezii mai aveau mult până la linia forturilor, aflându-se abia în zona de acces din preajma lor. Vâsokaia domina tot sectorul de vest al fortăreţei. De pe creasta ei se vedea foarte bine Oraşul-Nou, escadra ancorată în port şi zona interioară a frontului de est. Prin cucerirea ei japonezii ar fi obţinut un excelent post de observaţie pentru bombardarea navelor din escadra Arthur-ului şi ar fi îngreunat nespus comunicaţiile între fronturile de est şi de vest ale fortăreţei. În felul acesta situaţia Arthur-ului s-ar fi agravat de îndată, iar escadra ar fi fost sortită unei pieiri inevitabile. Ambele

tabere beligerante înţelegeau pe deplin valoarea strategică a colinei Vâsokaia, ceea ce explică înverşunarea luptelor pentru stăpânirea ei.

Cele dintâi asalturi fură respinse de ruşi relativ uşor. Atunci, japonezii concentrară tirul tuturor bateriilor de asediu asupra celor două cocoaşe de pe creasta colinei. Tranşeele improvizate, de câmp, şi adăposturile ale căror tavane prea puţin întărite cu şine şi cu bârne erau repede dărâmate de obuzele de 11 ţoli. Oamenii cădeau seceraţi de focul şrapnelelor. Poziţiile ruseşti fură bombardate crâncen timp de trei zile, după care în sfârşit, japonezii hotărâră să pornească la asalt.

Boreiko ajunse la statul-major al colonelului Irman, comandantul artileriei de pe colina Vâsokaia, tocmai în momentul când japonezii începuseră asaltul. Creasta colinei pe care fumegau necontenit exploziile, se zări limpede pentru câteva clipe. Puteau fi desluşite mormane de pietre, de moloz, de lemne sfărâmate, şi zeci de cadavre, printre care alergau încă siluetele tiraliorilor scăpaţi cu viaţă.

— Banzai! se auziră strigăte dintr-acolo, şi aproape în aceeaşi clipă un steag alb, cu discul roşu al Soarelui-Răsare, se înălţă deasupra părţii din stânga a colinei.

Înconjurat de statul său major, Irman observa prin binoclu cele ce se petreceau pe povârniş. Acolo fusese adusă şi compania de marinari de pe Baian sub comanda lui Soimanov. Matrozii tropăiau nerăbdători, aşteptând ordinul de a porni la deal. Pe povârniş se şi urcau mai multe lanţuri de trăgători, învăluind din flanc sectorul atacat.

— Ce zici, Nikolai Alexandrovici, detaşamentul nostru îi dă peste cap pe japonezi, ori ba? îl întrebă Irman pe comandantul regimentului 5 Est-Siberian de tiraliori, colonelul Tretiakov care comanda sectorul de apărare al colinei Vâsokaia.

— Îmi pun multă nădejde în căpitanul Livotov. El va şti să angajeze lupta la baionetă, răspunse Tretiakov. E bine cunoscut că aşa ceva nu le place deloc japonezilor; totuşi,

să fie gata şi marinarii. Locotenente, oamenii dumitale sunt adunaţi? îl întrebă el pe Soimanov.
— Da. Ordonaţi să pornim la atac? întrebă marinarul salutând.
— Mai aşteptaţi vreo zece minute.
— Am înţeles!
— Dar dumneata, cu ce treburi pe aici? îl întrebă Tretiakov pe Boreiko care se apropia de el.
— Din ordinul generalului Belîi, am sosit la dispoziţia dumneavoastră.
— Pe Vâsokaia nu mai există artilerie, şi n-ai ce face aici.
— Atunci daţi-mi voie să merg împreună cu marinarii.
Matrozii care ascultau schimbul de vorbe se uitau miraţi la uriaşul artilerist care se oferea de bună voie să pornească împreună cu ei, la atac.
— Ai ceva împotrivă, locotenente? îl întrebă Irman pe Soimanov.
— Din contră, voi fi foarte bucuros. Hei, Borea? Te mănâncă pumnii, ai?
— Vreau să mă mai dezmorţesc. Destul am lâncezit în baterie. Hei, băieţi, ia daţi-mi şi mie o armă cu baionetă.
Dorinţa îi fu îndeplinită de îndată. Luând arma, o aruncă de mai multe ori în sus.
— Cam uşurică pentru mine.
— Din păcate, mai grea nu avem.
— Ei, Pavluşa, îi dăm drumul, ce zici? propuse Boreiko întorcându-se spre Soimanov.
Locotenentul privi şirurile negre de marinari, încolonaţi prin flanc câte doi.
— Direcţia la stânga, înainte, marş! comandă el.
Detaşamentul porni.
Drumul spre culmea dealului era ciuruit de pâlnii şi presărat cu schije. Gloanţele şuierau, şrapnelele vâjiiau explodând deasupra capului, biciuind pământul ou o grindină de plumbi.

— Să trăiţi! strigă Blohin răsărind înaintea lui Boreiko, cu arma japoneză în mâini.

— Da' tu de unde ai răsărit?

— Am ţopăit şi eu după înălţimea voastră. Am cerut învoire de la baterie.

Încărcându-şi armele din mers, marinarii se răspândiră în trăgători, căutând să străbată cât mai repede terenul descoperit, adăpostindu-se după cutele de teren. La dreapta, fulgeră o baterie de mortiere. Se putu zări proiectilul, ţâşnind din ţeava învăluit într-o trombă de fum alb şi făcându-se nevăzut în văzduh.

Soimanov şi Boreiko mergeau înaintea matrozilor. În urma lor, păşea fără grabă comandantul secund al companiei, micimanul Sokolov. El le arăta matrozilor locurile în care se puteau adăposti mai bine şi se ţinea de şotii îmbărbătându-i. Boreiko păşea încet, sprijinindu-se în armă ca într-un baston şi glumind pe seama lui Soimanov, care se apleca la pământ când şuierau gloanţele.

— Ce, Pavlik, tot întâlneşti cunoscuţi de faci atâtea temenele? spuse el zâmbind.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, dar eu am fost rănit de două ori până acum. Nu prea am chef să mă curăţ.

— De soartă nu scapi.

În sfârşit, marinarii ajunseră la un şanţ de comunicaţie, pe jumătate năruit, şi se strecurară în el. Soimanov se ridică o clipă peste parapet, cercetând cu privirea terenul din faţă. Prin volbura de fum şi praf se zăreau pe culme rămăşiţele adăpostului redutei din stânga. Lanţurile înaintate de trăgători se topeau unul după altul, acoperind cu cadavrele lor povârnişurile. Doar câţiva tiraliori ajunseră pe culme unde începură să tragă fără vlagă de după un adăpost dărâmat. În afară de ei nu se mai vedea nimeni.

— După mine, salt înainte! strigă locotenentul, şi sărind peste parapet, o luă la goană de-a dreptul spre reduta din stânga, vânturând sabia.

Matrozii ţâşniră din şanţul de legătură. Unii căzură pe loc, răpuşi de gloanţe. Sokolov care se repezise înainte se şi afla aproape de culme, când deodată explodă un şrapnel deasupra lui. Micimanul mai alergă câţiva paşi, apoi se lăsă încet la pământ. Soimanov alergă la el şi-l întoarse pe spate. Ochii tânărului erau deja sticloşi, iar gura însângerată i se schimonosise în rânjetul morţii.

— Spre parapet! comandă locotenentul, sărind în picioare.

Matrozii se grăbiră să se adăpostească în dosul sacilor cu pământ, câţi mai rămăseseră pe loc.

Aerul, înţesat de praf, mirosea a sânge cald şi a pulbere.

— Companie, foc de salvă! strigă din răsputeri Soimanov, ca să fie auzit în mijlocul împuşcăturilor.

— Foc! răcni asurzitor Boreiko în locul lui. Salvă! Salvă! repetă el.

Japonezii care se cramponaseră la teren ceva mai departe de redută îşi înteţiră şi ei focul puştilor şi al mitralierelor. Steagurile lor albe ciuruite de gloanţe fluturau încă, înfipte în parapet, între cele două tabere. Matrozii lunecau de pe parapet unul după altul răniţi sau morţi. Doi matrozi se adăpostiseră după scutul unui tun de 47 milimetri avariat şi trăgeau glonţ după glonţ în lanţurile de trăgători japonezi. Din adăpostul pe jumătate dărâmat se ivi un porucik de tiraliori cu mantaua cenuşie ruptă, bandajat la cap, şi se prezentă:

— Porucik Liubimov, comandantul redutei. Tocmai mi-am venit în fire. Am fost rănit. Şi acum îmi vâjâie capul. Trebuie să trecem la contraatac şi să-i zvârlim înapoi pe japonezi. Daţi-mi vreo douăzeci de matrozi.

Soimanov ordonă cele necesare. Matrozii se strânseră în jurul lui Liubimov care începu să le explice misiunea:

— Atacăm fără să tragem. Îndată ce ajungem, ne năpustim asupra lor cu baionetele şi cu patul puştii. Nu-i urmăriţi departe la vale, căci va fi greu la întoarcere. Şi acum, înainte! comandă porucikul dispărând după colţul redutei.

Sprijinind atacul, matrozii trăgeau de sus, din redută salvă după salvă.

— Staţi! Japonezii fug! Ura! strigă Soimanov.

Micile siluete ale japonezilor se rostogoleau la vale pe povârnişurile repezi, ascunzându-se după cutele terenului. Scurtele negre ale matrozilor goneau vijelios după ei. Stând în picioare pe un dâmb, Liubimov fluiera din răsputeri, adunându-i pe marinari în jurul lui.

Soimanov o luă la fugă spre el. În clipa aceea, parcă îl izbi ceva în cap. Urechile îi vâjâiau. O şuviţă de sânge cald începu să i se prelingă pe obraz.

— Leagă-te! îi spuse Liubimov, aruncându-i batista lui. E o rană superficială, o zdrelitură.

Un matroz-felcer îl duse înapoi, în redută, şi îl pansă la iuţeală.

Bombardamentul de artilerie, potolit pentru o vreme, se dezlănţui iar, cu furie. Obuze grele, de 11 ţoli, zburau şuierând strident; trombe negre de fum ţâşneau fără întrerupere în jurul colinei Vâsokaia. Peste puţin, fu adus Liubimov, care fusese ucis pe loc.

— Înălţimea voastră, am dezgropat un tun de sub dărâmături, îi raportă Blohin lui Boreiko, răsărind lângă el. Căutăm obuze şi-l pocnim pe gălbejit.

Dându-şi seama, că matrozii de pe Baian n-au să poată face faţă singuri situaţiei şi să reziste pe deal, Boreiko alergă la vale, după ajutor.

Soimanov se apropie de tunul cu tragere rapidă dezgropat de sub dărâmături. Mai mulţi matrozi scormoneau cu îndemânare pământul şi scoteau nişte obuze mici pe care le aşezau cu grijă lângă tun. Curând strânseră aproape cincizeci de bucăţi. Blohin scutură ţărâna de pe dispozitivele de ochire, şi împreună cu matrozii, puse tunul în bătaie.

— Ceva mai la stânga, comandă el, ochind. E bine. Încărcaţi!

Închizătorul zornăi.

— Gata! raportă Blohin.

— Foc!

Tunul bubui, reculă brusc şi rămase în poziţia de recul.

— E defectă frâna de recul, ghici locotenentul.

Matrozii puseră mâna şi aduseră tunul în poziţia de tragere; bubui o nouă lovitură.

— Gălbejitul ne învăluie prin stânga! raportă un gradat, sosind în goană. Să nu ne cadă în spate.

Soimanov alergă după el fără să mai ia seama la gloanţe şi obuze.

— Să nu vă împiedicaţi, înălţimea voastră. Sunt morţi, peste tot, spuse un tiralior sprijinindu-l.

— Să se îndrepte tunul încoace, ordonă Soimanov, zărind lanţurile de trăgători japonezi.

În clipa aceea aproape de el explodă un obuz şi suflul îl dădu peste cap.

— S-a zis cu tunul nostru! Drept în el a nimerit stârpitura gălbejită. Doi ostaşi au căzut morţi pe loc, iar ăilanţi au fugit care încotro, raportă Blohin.

Soimanov nu apucă să se scuture bine de pământ, că şi detună o nouă explozie. Fum, bubuituri, duhoare înecăcioasă de şimoze. Din adăpostul care fusese dărâmat, se auzeau ţipete sfâşietoare:

— Aju-to-or!

Soimanov încercă să dea un ordin, dar un nou obuz căzu în acelaşi punct. Ţipetele încetară. Doar gemete surde se mai auzeau de sub pământ; peste puţin însă, amuţiră şi acestea.

— Primeşte, doamne, în împărăţia ta pre răposaţii tăi robi! rostiră tiraliorii, făcându-şi cu evlavie semnul crucii.

— Vin gălbejiţii, sumedenie, raportă un matroz.

Soimanov se apropie de parapet. Un tânăr japonez, spânatic, înfigea pripit steagul alb cu discul roşu. Pe creastă, se şi auzeau strigăte victorioase: banzai. Puţinii tiraliori şi matrozi rămaşi teferi, strângând zdravăn armele în mâini, înfigeau baionetele în japonezii care săreau de sus

asupra lor. În redută se încinse lupta corp la corp. Deodată, un „ura” năvalnic tună din spate. Compania de debarcare de pe cuirasatul Sevastopol se apropia vijelios din vale. În fruntea ei, se înălţa făptura uriaşă a lui Boreiko. Năvăliră în redută, ca o avalanşă năprasnică, se năpustiră asupra japonezilor îi dădură peste cap, smulseră steagurile şi se repeziră după ei la vale.

Atacul, al douăzecilea din cursul acelei zile, fusese respins.

— Ne-am bătut zdravăn, rosti Boreiko, dând roată cu privirile de jur împrejur, după care îşi cercetă mantaua sfâşiată în mai multe locuri şi arma stropită de sânge.

— Eşti teafăr? îl întrebă el pe Soimanov care se aşezase aproape, pe dărâmăturile adăpostului redutei.

— M-a ameţit explozia unei grenade. Îmi ţiuie şi acum urechea stângă. Bine ai făcut, Borea, că ne-ai adus întăriri. Altfel s-ar fi ales praful de noi. Cine e comandantul matrozilor de pe Sevastopol?

— Andriuşa Akinfiev. Uite-l că vine şi el.

Akinfiev se apropie de prietenii săi. Era încă înfierbântat de luptă.

— Nici n-aş fi bănuit vreodată că va trebui să renunţ la viaţa tihnită de pe Liaoteşan şi să alerg în ajutorul Vâsokiei, spuse el apropiindu-se.

Ofiţerii se priviră atenţi unul pe altul.

— Cei trei muşchetari, spuse Soimanov zâmbind. Curând se împlineşte un an de când ne batem cot la cot, pe uscat şi pe mare.

— Jorj Dukielski nu mai este; Serioja Zvonariov a fost scos pentru mult timp din luptă. Acum trebuie să vină rândul unuia dintre noi… zise Akinfiev.

— Hei, nu mai cobi, Andriuşa, îl struni Boreiko, blajin. Ce-o mai fi, om vedea. Deocamdată să bem ceva. Tare mi s-a mai uscat gâtlejul. Hei, Blohin! Unde eşti, diavole împieliţat?

— Ordin, înălţimea voastră! răspunse voios ostaşul.

Chipul lui era radios. În fiecare mâna ţinea câte o sticlă sclipitoare de coniac. Era vădit că apucase să tragă o duşcă.

— Doriţi să gustaţi, înălţimea voastră? zise el, întinzând porucikului o sticlă. E pradă de război!

Boreiko goli pe nerăsuflate mai bine de jumătate din sticlă. Mormăind satisfăcut, oferi restul celor doi marinari. După băutură mâncară pesmeţi japonezi.

— Ei, acum am prins puteri; acum putem să luptăm mai departe. Ca mai mare în grad, iau comanda poziţiei, anunţă Boreiko. Tu, Pavlik, vei apăra culmea stânga, iar tu, Andriuşa, pe cea dreaptă. Eu rămân la mijloc, în şa.

Cei doi marinari salutară şi plecară spre posturile lor.

Însoţit de Blohin, porucikul, coborî în mica depresiune aflată între cele două creste ale colinei Vâsokaia. În partea aceea nu existau nici măcar tranşee obişnuite; doar un şanţ de comunicaţii năruit, lega ambele culmi.

Boreiko se uită împrejur. De vale se zărea o tranşee japoneză care încingea colina în semicerc. De la ea, se întindeau şanţuri de comunicaţii spre spatele poziţiei.

— Ce zici, Filea, au să cucerească ei Vâsokaia, ori ba?

— Vorba e – cine o apără! Dacă suntem aici noi amândoi, nu pune în veci mutră-strâmbă mâna pe ea, zâmbi Blohin.

Zărindu-l pe Boreiko pe creastă, japonezii deschiseră focul asupra lui cu armele şi cu mitralierele.

Peste puţin, Boreiko şi cu Blohin dădură de amplasamentul năruit al unei baterii. Tunurile instalate pe povârniş fuseseră scoase din acţiune încă din septembrie de artileria inamică, dar deşi mutilate, rămăseseră pe loc. Acolo se dăduse nu demult o luptă corp la corp. Împrejurul pieselor zăceau o mulţime de cadavre, încremenite în poziţia în care fuseseră surprinse de moarte. Un japonez rămăsese într-un genunchi, sprijinit cu mâna dreaptă de armă, cu capul aplecat, parcă îngreunat de oboseală. Alături de el zăcea un matroz, cu mâinile încleştate în gâtul altui japonez a cărui baionetă era înfiptă în pântecul lui.

Spre seară, sosi căpitanul de tiraliori Solonikio, numit comandant al dispozitivului de pe colină. O dată cu el, sosiră şi infanteriştii care trebuiau să-i înlocuiască pe marinari.

Akinfiev îi invită pe Soimanov şi pe Boreiko la el, în Oraşul-Nou. Ajunseră repede acasă la locotenent. Ordonanţa începu să pună masa. Cei trei amici povesteau întâmplările prin care trecuseră în ultimele zile. Andriuşa se uita cu nerăbdare la ceas.

— De ce o întârzia Nadia atât? se întreba el, nervos.

În sfârşit sosi.

— Bietul Serioja e grozav de slăbit; nici nu se poate întoarce pe o parte. Ţi-a trimis salutări, Andriuşa. A întrebat dacă eşti sănătos. Ştii, se căsătoreşte curând cu Varia, spuse ea.

După masă, cei trei ofiţeri se duseră la statul-major al lui Irman, care se instalase într-o cazarmă din Oraşul-Nou. Acolo, Kondratenko, Belîi şi Tretiakov participau la o consfătuire la care se discutau măsurile necesare pentru apărarea colinei Vâsokaia. Kondratenko şedea la capătul mesei şi, ca de obicei, asculta pe ceilalţi, făcându-şi repede însemnări în carnet. Irman vorbi îndelung şi confuz, pledând pentru apărarea colinei cu orice preţ, lucru la care nimeni n-avea de făcut obiecţiuni. Tretiakov se plângea că ostaşii sunt foarte obosiţi, cerând să fie schimbaţi şi să se trimită întăriri. Ofiţerii de la unităţile de tiraliori, care se aflau de faţă, arătau că înainte de toate era necesar să se ia măsuri pentru asigurarea hranei soldaţilor întrucât aceştia nu mâncaseră de peste douăzeci şi patru de ore.

— În primul rând, să ni se trimită o bucătărie de campanie, cu ciorbă fierbinte, apoi grenade, cartuşe şi, în sfârşit, echipament de iarnă, cereau ei într-un glas.

— Dumneavoastră, marinarii, de ce aveţi nevoie? îl întrebă generalul pe Soimanov care tocmai intrase împreună ou ceilalţi.

— Noi vrem să ştim încotro şi când pornim, răspunse voios Soimanov.

— Răspunsul nu e rău. Cum staţi cu hrana şi cu echipamentul de iarnă?

— Comandamentul Bazei Navale ne-a aprovizionat pe deplin cu de toate. Matrozii au asigurată raţia de carne conservată: o jumătate de cutie pe zi. Au de asemenea şi echipament gros. Ciorba se găteşte la cazărmile marinei şi ni se aduce pe poziţii.

— Întrucât flota are cel mai mare interes ca Vâsokaia să nu cadă în mâna inamicului, s-o apere, spuse unul dintre ofiţerii de tiraliori.

— Asta e o concepţie cu totul greşită. Timp de patru luni de când a început asediul fortăreţei, marinarii au luptat vitejeşte, în forturile şi redutele ei, cot la cot cu tiraliorii şi cu tunarii. Cât priveşte soarta Vâsokiei, aceasta e foarte importantă, pentru desfăşurarea generală viitoare a asediului, răspunse Belîi.

— Aşadar, ne-am înţeles: marinarii vor rămâne pe poziţii; tiraliorii vor fi înlocuiţi cu efective recrutate din personalul spitalelor şi din convalescenţi, conchise Kondratenko şi se ridică, îndreptându-se spre uşa urmat de ceilalţi.

— Adunaţi trupa de marină! ordonă generalul.

Când ordinul fu executat, Kondratenko îi felicită cu căldură pe matrozi pentru bărbăţia de care dăduseră dovadă în luptă.

— Să apăraţi şi mai departe Vâsokaia. Ţineţi minte: căderea acestei poziţii ar fi un eveniment tot atât de grav ca şi scufundarea navelor voastre. Îmi pun nădejdea în voi ca şi în tiraliorii mei. Patria v-a încredinţat apărarea Arthur-ului şi sunt ferm convins că-l veţi apăra, aşa cum veţi apăra şi Vâsokaia.

— O să ne străduim, excelenţă! strigară tunător marinarii.

— Ei, cu Dumnezeu înainte! le ură Kondratenko ridicând mâna.

Soimanov şi Akinfiev porniră în fruntea detaşamentelor.

Boreiko plecă şi el. Se pomeni curând lângă şcoala Puşkin. Ajuns acolo, bătu încetişor în uşă şi-şi spuse numele. Îi deschise mica institutoare.

— Ce vânt te-aduce la o oră atât de târzie? îl întrebă ea.

— Îmi daţi voie să rămân peste noapte la dumneavoastră? răspunse el tot printr-o întrebare.

— Fireşte, dar cu o condiţie: să fii foarte cuminte, răspunse institutoarea, ameninţându-l cu degetul.

— A, despre asta să n-ai nici o grijă. E ştiut că în prezenţa dumitale din urs mă fac mieluşel.

— Până acum am avut de-a face cu pisici, câini şi alte animale domestice, dar nu cu urşi.

— Întrucât ai o experienţă atât de îndelungată ca dresoare, cred c-o să mă domesticeşti şi pe mine, sau, mai bine zis, m-ai şi domesticit, adăugă el după câteva clipe de tăcere.

— Pare-mi-se, că n-ai nimic împotriva acestui lucru? zâmbi institutoarea.

— N-am, mormăi porucikul şi, deodată, ridicând-o, o sărută cu foc.

— Tout beau! La loc comanda! strigă Olia, apărându-se, dar porucikul o luă pe sus, ca pe-un copilaş, şi intră cu ea în camera de alături unde se aflau Maria Petrovna şi Liolia.

— Se pare că porumbeii noştri s-au înţeles! observă Liolia, văzându-le chipurile fericite.

Olia îl prezentă solemn:

— Soţul meu.

Sosiseră ultimele zile ale colinei Vâsokaia. În dimineaţa zilei de 20 noiembrie, asupra poziţiilor de pe culmea acesteia fu dezlănţuit un uragan de foc. Bateriile de asediu bubuiau cu înverşunare. Întreg frontul terestru şi cuirasatele răspunseră prin tir indirect, căutând să reducă la tăcere bateriile grele inamice.

La auzul canonadei, Boreiko se grăbi să ajungă la Vâsokaia. Lângă spitalul unificat, îi ajunse din urmă pe Varia şi pe Vasea.

— Serioja se simte mult mai bine, îl vesti fata fericită. Se întremează repede.

— Pesemne că din pricina sărutărilor Nadiei, glumi porucikul.

Varia îl privi mirată:

— Nu este în firea lui Serioja să mă iubească pe mine şi să se sărute cu alta!

— Dar cine ţi-a spus că el te iubeşte?

— Chiar el.

— Şi l-ai crezut pe cuvânt?

— Ia mai lasă-mă, ursoiule! îl repezi Varia intrând iute în spital.

Dinspre Oraşul-Nou se târau spre Vâsokaia coloane pestriţe de oameni, ultima rezervă a fortăreţei: soldaţi, matrozi, rezervişti de clasa a doua ieşiţi din spital, purtând încă pansamente şi şchiopătând.

— A dracului tocătoare! rosti din mers un soldat, arătând din cap spre Vâsokaia. Ce de oameni au pierit acolo!

Toată ziua mugiră tunurile, bubuiră exploziile obuzelor de 11 ţoli, detunară şrapnelele şi grenadele; sângele curgea şiroaie, oamenii se chinuiau şi mureau. Japonezii nu treceau la atac, ci doar se pregăteau.

A doua zi, canonada începu din nou cu aceeaşi intensitate.

Ziua era rece şi senină, ceea ce înlesnea reglarea tirului. Bateriilor de asediu li se alăturară canonierele din Baia Golubinaia. Creasta colinei se afla acum între două focuri. Torentul de fontă şi de oţel se revărsa asupra ei tot mai năprasnic.

După amiază, japonezii porniră din nou la asalt în şiruri strânse. Se prăbuşeau valuri-valuri, seceraţi de focul tunurilor, al mitralierelor, al puştilor şi grenadelor, totuşi înaintau nestăvilit. Val după văl, atacatorii alergau vijelios, peste mormanele de morţi şi de răniţi. Urcau tot mai sus, spre culmea cu două cocoaşe. În sfârşit ruşii dădură îndărăt şi japonezii ajunseră pe culme, unde se încinse lupta corp la corp. Spumegând că fiarele, oamenii se loveau cu ce le cădea sub mâna: cu baionetele, cu paturile puştilor, cu pietre, cu grenade; se spintecau, se sugrumau, se sfâşiau cu dinţii.

Artileria asediatorilor îşi deplasă focul asupra rezervelor şi a Oraşului-Nou. Casele se năruiau una după alta; izbucneau incendii; totul se mistuia în nori de praf şi fum.

Kondratenko îşi dădea seama că situaţia era tot mai grea cu fiecare clipă ce trecea. Efectivul apărătorilor era insuficient; ofiţerii erau scoşi din luptă unul după altul. Trebuia să trimită acolo un om de nădejde care ar fi fost în stare să îmbărbăteze soldaţii, să stăvilească asaltul japonezilor, tot mai vijelios.

Generalul hotărî să trimită pe culme detaşamentul de grăniceri de sub comanda lui Butusov. Era încredinţat ca acesta va face posibilul şi imposibilul, spre a se rezista pe poziţii.

Butusov se întorsese însă în ajun de la bateria Kurgannaia, unde, timp de aproape o săptămână, respinsese atacurile neîntrerupte ale japonezilor. Detaşamentul lui se rărise simţitor. Nu mai avea decât jumătate din efectivul iniţial şi doi ofiţeri. Totuşi locotenent-colonelul nu făcu nici o obiecţie când Kondratenko îl anunţă că va trebui să plece pe Vâsokaia.

— Roman Isidorovici, de vreme ce socotiţi necesar să mă duc acolo, ordinul dumneavoastră va fi executat întocmai! Rezervele mele sosesc aici peste un ceas. Am să plec direct pe poziţii.

Kondratenko îşi dădea seama foarte bine că trimitea la moarte pe unul dintre cei mai buni ofiţeri, care trecuse cu cinste prin toate încercările războiului. Abia putând să-şi stăpânească tulburarea, generalul se ridică de la masă, îl îmbrăţişa călduros şi-l sărută:

— Dragă Piotr Dmitrievici, binecuvântarea Domnului să te ocrotească! Pe cât se poate, să nu-ţi rişti viaţa; caută să te păstrezi pentru Arthur. Oameni ca dumneata avem puţini, şi mai este multă nevoie de ei aici, rosti Kondratenko cu emoţie.

Butusov, mişcat, îl rugă doar un lucru: să aibă grijă de familia lui. Generalul i-o făgădui.

După ce plecă Butusov, Kondratenko îşi plecă fruntea în piept, gândindu-se la soarta dureroasă a celor din Arthur. Dar n-avea timp să stea mult pe gânduri: Arthur-ul îl aştepta. Se vesti că fusese dezlănţuit un nou asalt asupra Vâsokiei. Generalul ieşi în curtea comandamentului privind prin binoclu cele ce se petreceau pe colină.

Poziţiile erau învăluite într-o perdea groasă de fum şi praf, prin care fulgerau mereu exploziile roşietice ale obuzelor grele. Părea că pe colină erupea un vulcan. Când şi când, se auzea răpăit de mitraliere şi strigăte de „ura” sau banzai. După culoarea uniformelor ostaşilor care coborau repede povârnişul, pâlcuri-pâlcuri sau răzleţi era vădit că ruşii se retrăgeau sub presiunea forţelor copleşitoare ale inamicului.

— Vâsokaia a fost din nou ocupată de japonezi, raportă telefonistul.

— Vezi unde e locotenent-colonelul Butusov, ordonă generalul.

— Au sosit grănicerii, raportă aghiotantul.

Generalul ieşi în stradă. Acolo se înşiruia o coloană de soldaţi cu epoleţi verzi şi cu benzi de aceeaşi culoare la şepci. Kondratenko îi salută, şi trecu de-a lungul frontului. Deşi numeroşi soldaţi fuseseră răniţi şi purtau încă pansamente, arătau voioşi, odihniţi şi sănătoşi. Butusov avusese întotdeauna o grijă deosebită de hrana soldaţilor şi, cu ajutorul prietenilor săi chinezi, ştia să facă rost de leacuri şi de alimente antiscorbutice.

Comparând înfăţişarea grănicerilor cu aceea a tiraliorilor, Kondratenko îşi dădu seama îndată că grănicerii, sănătoşi, voinici, vor opune o rezistenţă mult mai dârză, decât orice regiment de tiraliori. „Da, se poate conta pe ei”, gândi el. După ce-i felicită pentru bărbăţia de care dăduseră dovadă până atunci generalul arătă spre colină Vâsokaia:

— Fraţilor, nu uitaţi: dacă japonezii ocupă înălţimea aceasta, s-a isprăvit cu Arthur-ul. Locotenent-colonelul Butusov pe care l-am numit comandant al sectorului, vă

aşteaptă acolo. Împreună cu el şi sub comanda lui, va trebui să apăraţi poziţiile şi aveţi datoria s-o faceţi. Cu Dumnezeu, înainte.

— O să ne străduim, excelenţă! răspunseră ostaşii într-un glas şi porniră spre poziţii.

— Domnul locotenent-colonel Butusov îşi aşteaptă trupa pe povârniş, raportă telefonistul.

Kondratenko ieşi din nou afară şi duse binoclul la ochi. Grănicerii se răspândiseră în trăgători şi urcau repede spre culme. Tirul infanteriei şi al artileriei japoneze se înteţi de îndată. Salvele se contopeau cu ropotul focului de voie, mitralierele clănţăneau turbate, trăgând cu cadenţa maximă. Culmea pieri din nou în praf şi fum. Lanţurile de grăniceri se culcară la pământ; curând însă porniră iar în salturi dese şi, peste puţin, dispărură în norul ce învăluia culmea.

Nu mult după aceea se raportă că, printr-un viguros atac la baionetă, grănicerii îi zvârliseră pe japonezi în vale şi ocupaseră Vâsokaia în întregime. Kondratenko răsuflă uşurat.

Artileria de asediu deschise numaidecât focul. În ziua aceea japonezii porniseră de şase ori la asalt şi de şase ori se retrăseseră, acoperind pământul cu cadavrele lor. Lupta conteni abia când se înnoptă. Colina rămăsese în mâinile celor din Arthur.

Se întunecase de-a binelea când locotenent-colonelul Butusov, după ce luptase toată ziua vitejeşte pe colină, fu rănit mortal de o schijă, în abdomen. Abia mai dând semne de viaţă, comandantul grănicerilor fu adus de aceştia la statul-major al lui Kondratenko. Generalul alergă fără întârziere la postul de prim-ajutor şi se lăsă în genunchi lângă brancarda pe care zăcea Butusov. O clipă, locotenent-colonelul îşi veni în fire. Recunoscându-l pe Kondratenko, raportă cu glas abia auzit:

— Ordinul excelenţei voastre a fost executat. Vâsokaia a rămas în întregime în mâinile noastre.

Acestea fură ultimele lui cuvinte. Peste o clipă rămase nemişcat. Descoperindu-se, Kondratenko sărută fruntea atinsă de răceala morţii, a credinciosului său tovarăş de arme şi prieten. Generalul îşi suflă îndelung nasul, neputându-şi stăpâni lacrimile, fără să bănuiască că în mai puţin de două săptămâni avea să-l urmeze şi el pe Butusov, pecetluind cu sângele lui credinţa către Patrie.

Boreiko nu putea să rămână nepăsător la cele ce se petreceau în jurul lui şi de aceea se duse seara la statul-major al lui Irman.

— Nu cumva aş putea să fiu şi eu de folos pe aici? întrebă el pe aghiotant, porucikul Konstiuşko.

— Pentru noi contează acum fiecare om teafăr. Deci rămâi la comandament; o să-ţi găsim şi dumitale o întrebuinţare.

Completările alcătuite din serviciile auxiliare, din echipe de oameni de la spitale, sosiră la comandament în tot cursul nopţii. Ele erau trimise spre poziţii laolaltă cu unităţile de marinari şi tiraliori aduse din alte sectoare.

Kondratenko şi Irman conduceau cu tenacitate, fără o clipă de răgaz, operaţiunile de apărare. Pe la miezul nopţii, se ivi la comandament Stessel – palid, tras la faţă, însoţit de Fok şi de Nikitin. Cei trei vizitatori începură să emită pe întrecute ordine contradictorii.

— Degeaba apăraţi Vâsokaia cu atâta îndârjire. Cât sânge de soldaţi şi de matrozi se varsă aici, fără rost! Ar fi trebuit de mult să fie evacuată şi să retragem trupele pe linia principală de apărare, spre forturi, bodogănea Fok.

— Dar atunci, flota, ar fi pierdută, obiectă Stessel.

— Anatoli Mihailovici, nu suntem răspunzători pentru ea. Ar face mai bine să se care în larg, să scăpăm de ea. În larg are mai mult spaţiu decât aici în port…

— Acolo o pândeşte escadra japoneză, mult mai puternică decât a noastră.

— Ei, Dumnezeu e milostiv. Poate că o navă, două o ajunge, târâş-grăpiş, până la un port neutru.

— Da, da, să se trimită chiar astăzi cufundărilor un ultimatum: să se care din Arthur până nu le-a dat la fund japonezii toţi galoşii, se asocie Nikitin.

— Pentru ca navele să poată ieşi în larg, trebuie să li se dea înapoi gurile de foc mici şi mijlocii, circa două sute de piese, care ar urma deci să fie retrase de pe frontul terestru. Aceasta va slăbi mult apărarea. În plus, va trebui să le restituim proiectilele respective, iar noi nu mai avem decât foarte puţine, obiectă Kondratenko.

— Le vom restitui tunurile din liniile a doua şi a treia, şi o parte din muniţii, concedă Stessel. Numai să plece odată.

— Mă opun cu toată hotărârea, protestă vehement Kondratenko. Nici aşa nu mai dispunem de rezerve; dacă vom lua de pe poziţii cele două mii de marinari, nu vom mai avea cu cine să-i înlocuim.

— Reduceţi garnizoanele forturilor; acolo sunt mulţi oameni de prisos, îşi dădu Fok cu părerea.

— Dar atunci forturile vor fi ocupate numaidecât de japonezi.

— Cu alte cuvinte, după dumneavoastră, trebuie să mai fie nimiciţi vreo cincisprezece mii de soldaţi şi de matrozi, şi numai după aceasta, să se pună problema capitulării, nu? Sărmanii ostaşi: nici nu bănuiesc că se intenţionează sacrificarea lor, aproape până la unul, suspină Fok.

— Vâsokaia trebuie apărată cu orice preţ, iar excelenţa voastră, pe cât se pare, nu vreţi să înţelegeţi acest lucru, rosti tăios Kondratenko.

— Aş! Cum să înţeleagă aşa ceva un prost bătrân ca mine? Eu n-am absolvit nici un fel de academii, replică Fok, batjocoritor.

— Domnilor, domnilor, mai mult calm! interveni Stessel. Hotărârea mea e să mai apărăm Vâsokaia o zi, iar după aceea, dacă nu mai putem să rezistăm, o evacuăm. Avem nevoie de oameni în alte sectoare.

Mai multe obuze care explodară în apropiere îl făcură pe generalul-aghiotant să-şi urgenteze plecarea.

Spre miezul nopţii, Boreiko şi Tretiakov se duseră pe Vâsokaia. De pe culme coborau şiruri nesfârşite de răniţi şi de ostaşi care sufereau de orbul găinilor. Dând la fiecare pas peste cadavre, cei doi ofiţeri ajunseră cu chiu, cu vai la redută de pe culmea din stânga. Aceasta fusese aproape complet distrusă. În lumina difuză a stelelor, sute de tiraliori şi de matrozi se străduiau să refacă parapetele şi adăposturile.

Căpitanul Solonikio, noul comandant al poziţiei, raportă că lucrările mergeau încet, fără însufleţire, fiindcă oamenii erau obosiţi şi n-aveau poftă de muncă.

— Le-ai explicat pentru ce sunt necesare?

— Fireşte, însă ei obiectează pe bună dreptate, că mâine dimineaţa japonezii vor nărui iarăşi totul şi că preferă să se odihnească mai ca lumea, decât să muncească degeaba, răspunse căpitanul.

— Oamenii sunt istoviţi; trebuie să se aducă întăriri, căci altfel, e îndoielnic, dacă toate lucrările vor avea vreun rost, confirmă Boreiko.

— Bine, dar de unde să iei rezerve? Până şi sanitarii şi invalizii au fost trimişi încoace, obiectă colonelul.

— Ei, atunci e greu să sperăm că vom rezista pe poziţii, oftă porucikul.

— Totuşi, Vâsokaia trebuie negreşit apărată.

Deşi era întuneric, artileria japoneză continua focul trăgând rar asupra culmii.

— Ar fi bine să vă feriţi domnule colonel, îl preveni Boreiko.

— Păi, nici n-ai unde să te adăposteşti aici – poate doar la postul de comandă, dacă au apucat să repare adăpostul.

Vorbind astfel, Tretiakov o luă spre culmea din dreapta, unde se afla postul de comandă al dispozitivului de apărare de pe colină.

Îndată ce se lumină de ziuă, canonada începu din nou cu o putere sporită, după care japonezii se năpustiră la asalt. Curând, izbutiră să ocupe mai întâi culmea din stânga, apoi

şi pe cea din dreapta. Apărătorii poziţiilor pieriră aproape cu toţii.

Puţinii supravieţuitori se retrăgeau ici-colo, la vale, spre Comandament. Adunând tot efectivul disponibil – tiraliori, matrozi, ostaşi din artileria de câmp, miliţieni, Kondratenko porni el însuşi în fruntea lor la contraatac. Boreiko păşea alături de el. Între timp, japonezii instalaseră pe deal mitraliere şi aruncătoare de mine. Detaşamentul improvizat, bătut cu focuri încrucişate, se învălmăşi, trântindu-se la pământ aproape de mijlocul povârnişului. În zadar încercară Kondratenko şi porucikul să-şi ridice oamenii. Aceştia nu mai voiau în ruptul capului să se urnească. Mai mulţi matrozi care încercară să facă un salt înainte, fură ucişi pe loc. Un glonţ îi zvârli lui Kondratenko cuşma din cap. Contraatacul eşuă.

Întors la comandament, generalul adună pe toţi ofiţerii câţi mai rămăseseră în viaţă, ca să afle părerea lor în ce priveşte măsurile ce se impuneau în vederea recuceririi colinei. Tiraliorii, marinarii şi artileriştii declarară într-un glas că lupta pentru Vâsokaia nu mai putea să continue. Tocmai atunci sosi însă generalul Smirnov. După ce ascultă raportul asupra situaţiei, pe care-l prezentă Kondratenko, începu să zbiere:

— Prin voinţa maiestăţii sale împăratului, am fost numit comandant al Arthur-ului, şi nici o fortificaţie nu poate fi abandonată fără ştirea mea. Am şi elaborat opt ipoteze operative pentru recucerirea Vâsokiei. Vi le expun îndată, începu el.

— Oricât de judicioase ar fi ipotezele excelenţei voastre, totuşi ar însemna să ne pierdem timpul ascultându-le, se opuse Kondratenko. Din lipsă de efective nu mai putem executa nici cel mai mic contraatac.

— Generale, nu ţi-am cerut părerea! răspunse Smirnov, ridicând glasul.

Enervat, Kondratenko se ridică de la masă, şi se îndreptă spre uşă urmat de ofiţeri.

— E revoltător! Vă ordon să vă reluaţi locurile! clocotea Smirnov, însă toţi căutau să scape de el. Boreiko ajunse la uşă cel din urmă. Generalul îşi înfipse mâinile în mantaua lui. Porucikul se descotorosi uşor de el.

— Excelenţă, mai bine duceţi-vă acasă, rosti el, pe un ton compătimitor. Vâsokaia nu mai puteţi să ne-o daţi înapoi, iar cu ipotezele dumneavoastră nu faceţi decât să zăpăciţi oamenii.

Generalul îl privi uluit.

— Pentru asemenea vorbe meriţi să fii împuşcat! spuse el încet.

— Ce să se mai strice muniţia degeaba! Japonezii fac operaţia asta cu mulţi dintre ai noştri, fără cheltuială pentru statul rusesc! spuse porucikul zâmbind.

Răspunsul acesta îl convinse deplin pe Smirnov că porucikul nu era în toate minţile; el se grăbi să iasă din cameră uitându-se cu teamă peste umăr, spre Boreiko. Porucikul îl urmă cu acelaşi zâmbet pe buze. Afară, primul lucru pe careul văzu fu un proiector puternic, instalat de japonezi pe colina Vâsokaia. Lumina lui orbitoare luneca pe suprafaţa apei din port, căutând navele staţionate acolo.

„Japonezii nu pierd timpul” gândi porucikul.

— Totuşi, vreau să încerc încă o dată să recuceresc Vâsokaia, auzi el de undeva din apropiere glasul înăbuşit al lui Kondratenko.

— În afară de conductorii de cai din brigada mea, nu mai avem de unde să luăm oameni, răspunse Irman.

— Mai este o companie de matrozi de pe Baian sub comanda locotenentului Soimanov, şi una improvizată din furieri. O să formăm din ei trei coloane de asalt, spuse înviorat generalul.

— Vă lăsaţi mult antrenat, excelenţă. Nu cred că încercarea aceasta va avea succes, dar sunt gata să conduc personal la atac coloana de tunari, răspunse Irman.

Hotărârâră să încerce totuşi. Boreiko se alătură marinarilor. La semnalul convenit – un foc de tun, tras din fortul cel mai

apropiat – atacatorii începură să urce povârnişul într-o tăcere adâncă. La început, totul merse bine. Japonezii încă nu-i simţiseră; coloanele de asalt izbutiră să urce destul de sus. Deodată începură să latre câinii de pază. Aproape instantaneu fu deschis focul cu puştile şi cu mitralierele şi începură să zboare grenade de mână. Coloana din dreapta, alcătuită din tunari, izbuti să răzbească până pe culmea dreaptă şi, într-o crâncenă luptă corp la corp, măcelări toată garnizoana. În această luptă, Irman fu şi el rănit uşor de două ori. Marinarii ajunseră la şaua dintre cele două culmi, unde fură întâmpinaţi cu focuri de flanc şi se culcară la pământ.

— Trebuie să-i aruncăm pe matrozi la atac, rosti Soimanov, întorcându-se spre Boreiko, care, trântit după o stâncă, scruta întunericul dimprejur.

Proiectorul se stinsese; se zăreau doar fulgerările puştilor.

— Se pare că în faţa noastră nu e nimeni. În schimb, la stânga sunt masate puternice forţe inamice. Va trebui să schimbăm direcţia de atac. Să ne străduim să răzbim în flancul redutei din stânga, spuse porucikul, împărtăşind locotenentului gândurile lui.

— Nu ştiu, câţi oameni teferi mai am în companie. În întuneric, scurtele negre ale matrozilor nu se văd de loc. Gavrilov, Teapin, la mine! strigă Soimanov. Ce pierderi avem?

— Se pare că nu-s mari. Gălbejiţii trag anapoda, mai mult ca să ne sperie. Gloanţele nimeresc oamenii numai întâmplător, raportară cei doi matrozi.

Soimanov le spuse ce aveau de făcut mai departe.

— Ajungem până la şa şi de acolo cădem în spatele japonezilor.

— Să ştiţi, că furierii care ne flancau din stânga, au rămas în urmă, departe, la jumătatea povârnişului. Când au auzit împuşcăturile s-au speriat şi s-au trântit cu toţii la pământ. N-au vrut să mai facă nici un pas înainte. Auxiliari, şi pace! N-au mai mirosit praful de puşcă.

În clipa aceea, însă, din dreapta izbucni un „ura”! năvalnic şi se auzi tropotul unor oameni care goneau în pas alergător.

— Ia uite ce coraj au prins furierii noştri! observă Gavrilov.

— După mine, înainte, ura! strigă Soimanov, sărind în picioare.

Repetându-i strigătul, matrozii se repeziră după comandantul lor. Locotenentul nu apucase însă să facă decât vreo zece paşi. Deodată scoase un strigăt scurt şi se lăsă jos.

— Borea, sunt rănit. Ia comanda, rosti el cu un efort.

Porucikul se apropie repede de el:

— Unde te-a lovit?

— La picior, mai sus de genunchi; nu pot nici să merg, nici să stau în picioare.

Boreiko opri doi matrozi, le ordonă să-l ducă pe locotenent la postul de prim-ajutor şi se repezi înainte.

Între timp japonezii izbutiseră să-şi împingă rezervele în sus. Pe culmea dealului, se încăierară în întuneric la baionetă. Furierii şi conductorii de cai – tunari, slab instruiţi în lupta la baionetă, fură respinşi şi începură să se retragă pe coastă, la vale. Marinarii fură încercuiţi. Dându-şi seama de acest lucru, Boreiko se năpusti cu un răcnet asupra japonezilor. Apucând arma de ţeavă, o învârtea pe deasupra capului ca pe o ghioagă, maturând totul în calea lui. Matrozii luptau vitejeşte. Inamicul nu le ţinu piept şi o luă la fugă în neorânduială. Marinarii rupseseră încercuirea.

Boreiko trimise la comandament un raport propunând să se reia atacul în zori, dar, drept răspuns, primi ordinul pentru retragerea tuturor trupelor spre fortul 4.

După zece zile de lupte îndârjite, Vâsokaia, în sfârşit, căzuse în mâinile japonezilor.

— Acum începe agonia Arthur-ului, spuse Kondratenko, când porucikul sosi în zori la comandament, predând comanda matrozilor unui ofiţer de marină.

— Agonia escadrei; nu şi a fortăreţei, îl corectă Boreiko.

— Mă tem că, de azi înainte, şi fortăreaţa se va afla într-o situaţie foarte dificilă, obiectă Kondratenko.

Starea sufletească sumbră a generalului se mai risipi când i se comunică declaraţia unuia dintre prizonierii japonezi capturaţi noaptea de marinari pe Vâsokaia.

Japonezul, originar din Tokio, om între două vârste, avocat, mobilizat recent cu gradul de soldat, arăta extrem de obosit şi răspundea de bună voie la toate întrebările. După spusele lui, Japonia se afla într-o situaţie financiară şi economică extrem de grea; stocurile de materiale de război erau pe sfârşite, iar rezervele de oameni instruiţi, aproape secătuite; soldaţii din armata de asediu erau istoviţi, epuizaţi din pricina hranei proaste.

— Numai încheierea cât mai grabnică a păcii ne poate salva de la un crah total, spuse japonezul, în încheierea declaraţiilor sale. Pentru aceasta, însă, e necesar să cucerim mai întâi Arthur-ul. Altfel, Rusia nu va consimţi să înceapă tratative de pace cu noi, deşi armata ei a suferit în Manciuria o serie de înfrângeri.

— E civil, nu prea îmi vine să cred că se poate orienta prea bine în conjunctura actuală de război, se îndoi Kondratenko, când interpretul îi comunică declaraţiile prizonierului.

— În ceea ce priveşte economia şi finanţele, fiind avocat şi, în plus, specialist în drept comercial şi financiar, este, desigur, la curent cu problemele zilei, obiectă interpretul.

— Iar înfăţişarea lui arată că nici japonezii nu stau pe roze la Arthur, adăugă Naumenko.

— Ar fi interesant de ştiut, cam pe ce contau japonezii, după părerea lui, când s-au angajat în război cu noi, spuse Kondratenko.

Interpretul repetă întrebarea. Japonezul ezită o clipă; pe urmă, însă, dădu un răspuns amănunţit. După părerea Iui, Germania, foarte interesată să abată atenţia puternicei ei vecine din est, de la graniţele ei, împinsese Japonia la

războiul cu Rusia. Tocmai de aceea, japonezii contau şi pe ajutorul Germaniei, pe lângă cel al Angliei, aliata lor.

— Ceea ce însă, deocamdată, nu s-a întâmplat. Tocmai în aceasta constă una din erorile de calcul ale japonezilor, completă Kondratenko, îngândurat. Iar noi, fireşte, trebuie să apărăm Arthur-ul, până la capăt, conchise el. În aceeaşi seară, Kondratenko relată lui Stessel rezultatele interogatoriului. Sub impresia căderii fortificaţiilor de pe colina Vâsokaia, generalul-aghiotant asculta posomorât şi privi cu neîncredere aceste relaţii.

— Toţi pociţii aceştia mint ca să-şi salveze pielea. Nemţii au fost de când lumea bunii noştri prieteni! bodogăni el.

Fok, care era şi el de faţă, observă veninos:

— Bineînţeles, excelenţă, nu se poate să fiţi atât de naiv, încât să daţi crezare declaraţiilor unor prizonieri, mai cu seamă, în ceea ce priveşte relaţiile dintre noi şi Germania! Cine altcineva, dacă nu nemţii, au ajutat dezinteresat Rusia, în tot cursul istoriei ei?

— De pildă, la congresul de la Berlin din 1878 ne-au trădat în toată legea, spuse zâmbind Kondratenko, iar acum, ne-au silit să încheiem un acord comercial, cu totul dezavantajos pentru noi, profitând, se pare, de dificultăţile noastre din Manciuria.

Varia aranjase ca Zvonariov să fie mutat într-o rezervă cu două paturi; de la ferestrele acesteia se desfăşura o admirabilă privelişte asupra Oraşului-Vechi şi a portului înţesat de nave. Condamnat la inactivitate, praporşcikul contempla ore întregi panorama dinaintea ochilor săi, iar Varia îşi petrecea cu el tot timpul liber.

De obicei vecinul de pat al lui Zvonariov, un căpitan vârstnic de tiraliori, pleca din cameră, spre a nu-i stânjeni.

Varia se aşeza la căpătâiul patului, şi amândoi dondăneau fără sfârşit, făcând planuri peste planuri în privinţa viitoarei lor vieţi în comun.

Când Varia era ocupată, îi ţinea locul Vasea. Băiatul se obişnuise repede cu praporşcikul şi-l distra sporovăind

câte-n lună şi-n stele.

— Numai să nu mă spuneţi lu' tanti Varia – îl ruga el – că mă ceartă.

Zvonariov îi făgăduia, dar apoi îi destăinuia Varei totul.

Praporşcikul îi propuse lui Vasea să-l înveţe să citească. Băiatul primi bucuros propunerea. Fire calmă şi cumpănită, Zvonariov se arătă un pedagog destul de bun, şi îndrumat de el Vasea învăţă repede.

De la Vâsokaia Boreiko o luă direct spre spital, ca să-şi viziteze prietenul. Neras, slăbit, cu ochii înroşiţi de nesomn, năvăli greoi în cameră.

— Noroc, Serioja! S-a zis cu Vâsokaia! Au cedat-o japonezilor, vesti el de la bun început. Ai noroc că eşti rănit. Ai să ajungi să vezi capitularea.

— Dar tu ai de gând să mori? întrebă mirat Zvonariov.

— În orice caz, în captivitate n-am să ajung, răspunse Boreiko grav.

Porucikul poveşti cu de-amănuntul peripeţiile luptei pentru Vâsokaia.

— Azi, o dată cu ivirea zorilor, japonezii au şi început să-şi regleze tirul asupra navelor noastre din port. Ia ridică-te puţin, şi admiră-i pe marinarii noştri. Îi paşte scufundarea în băltoaca de la Arthur, iar lor puţin le pasă! Nu fac nici măcar o încercare ca să iasă în larg, spuse indignat porucikul.

Zvonariov se ridică în capul oaselor şi se uită pe fereastră. Trombe uriaşe de apă ţâşneau mereu lângă cuirasatele acostate la cheu, chiar lângă colina Perepiolka. Cele mai multe obuze cădeau lângă cuirasatul Poltava aflat în coada escadrei. Deodată, o coloană de fum, mai întâi negru, apoi ruginiu, ţâşni deasupra pupei lui. Nava se învălui în abur. Când se risipi fumul, Zvonariov văzu cum Poltava se scufundă până la puntea superioară şi se apleacă într-un bord.

După Poltava, spre seară fu scufundat şi Retvizan. Cuprins de flăcări, cuirasatul eşuă de asemenea, pe fund, puntea

tunurilor rămânând deasupra apei. Doar puternica înclinare spre tribord împiedica acţiunea artileriei sale. Navele fură bombardate până târziu după ce se înnoptă.

În timpul zilei, Belîi trecu pentru câteva clipe pe la Zvonariov. Era istovit şi agitat.

— Marinarii au o conduită incalificabilă! În loc să tragă cu tunurile de 12 ţoli asupra culmii Vâsokaia, îşi aşteaptă resemnaţi rândul să fie scufundaţi în băltoaca asta, spuse el, răsucindu-şi nervos mustăţile lungi. N-aş fi crezut niciodată ca amiralii şi comandanţii cuirasatelor să fie atât de tembeli.

— Dar bateriile fortăreţei trag asupra Vâsokiei? întrebă Zvonariov.

— Trebuie să economisim muniţia. L-am trimis pe Azarov la Viren, cu rugămintea de a deschide focul asupra Vâsokiei; amiralul e însă rănit şi, în treacăt fie vorba, nici nu se ştie cine anume deţine efectiv comanda escadrei, răspunse Belîi cu ciudă.

În următoarele trei zile, japonezii continuară tot atât de metodic să distrugă prin tragere indirectă navele escadrei ruseşti. Unul după altul fură scufundate cuirasatele Pobeda, Peresvet, crucişătoarele Baian, Pallada şi canoniera Ghileak.

Stessel se plimba nervos prin cabinetul său. Era indignat de pasivitatea totală a marinarilor cu prilejul bombardamentului şi al scufundării navelor din port.

— Să nu tragă nici o lovitură de tun asupra Vâsokiei unde sunt instalate posturile de observaţie ale bateriilor de asediu! Să nu se opună nici o rezistenţă japonezilor! Asta nu este numai laşitate; e de-a dreptul o trădare a cauzei ruseşti! spunea clocotind generalul.

— Anatoli Mihailovici, ar trebui să-i chemi pe cufundări şi să-i scarmeni bine, propuse Nikitin. Deşi am făgăduit să pun o lumânare de o rublă la icoana sfântului Nikolai atunci când cel din urmă galoş al nostru se va scufunda, totuşi e inadmisibil că marinarii să se poarte atât de ruşinos. Doar

pe nave există încă muniţie, de care avem nevoie, alimente, cărbuni, medicamente şi alte lucruri necesare.

— Ceea ce îi preocupă e să-şi scape pielea: fug de pe nave o dată cu şobolanii, salvându-şi bagajele personale, dar la fortăreaţă nici nu se gândesc. L-am chemat pe Viren să discutăm anumite chestiuni de serviciu, iar el mi-a trimis vorbă, ca să vezi, că-l doare piciorul, şi nu poate să vină. Grigorovici se ocupă de salvarea navelor sortite pieirii… în cartierul vilelor!

— Probabil că e cu Lolka, cocota aceea de la „Variété”, adăugă Vera Alexeevna. Le-am cerut celor de la poliţie s-o aresteze pe stradă şi s-o trimită la o spălătorie. Să-şi mai facă şi bătături la mânuţele ei albe!

Colonelul Reis intră şi-i întinse lui Stessel o notă telefonică, prin care generalul era invitat la o conferinţă a amiralilor.

— Se înţelege de la sine că n-am să mă duc; Viktor Alexandrovici, te rog să mergi dumneata, dispuse generalul-aghiotant.

— Trimite-l şi pe Belîi, amiralul nostru de uscat, sugeră Nikitin.

— De ce vorbeşti astfel despre Vasili Feodorovici? Este un om demn de stimă, interveni Vera Alexeevna.

— Cine seamănă s-adună: Are suflet de cufundar – nu bea votcă şi e prieten cu marinarii.

— Bine, dar nici eu nu obişnuiesc să beau votcă, observă Stessel.

— Tu, amice, stai sub fermecătorul papucel al măicuţei Vera Alexeevna, altfel ai fi ajuns de mult un beţiv şi jumătate, cam ca şi mine.

În seara aceleiaşi zile, toţi amiralii şi comandanţii navelor de rangul I se adunară în vila lui Grigorovici. Aşteptau doar sosirea reprezentanţilor comandamentului forţelor terestre. Apariţia lui Belîi fu întâmpinată cu căldură. Amiralul îi ieşi repede înainte, copleşindu-l de amabilităţi. În schimb, Reis fu primit rezervat, rece.

Se puse în discuţie măsurile ce se impuneau a fi luate pentru salvarea navelor. Comandanţii cuirasatelor şi ai crucişătoarelor susţineau într-un glas că cel mai judicios lucru ar fi fost ca navele să fie scufundate în port.

— După război, ele vor putea fi ridicate uşor ranfluate, adăugă Viren căutând să convingă adunarea.

— De cine să fie ridicate: de ruşi, ori de japonezi? întrebă Reis.

— Socotim că Arthur-ul nu va capitula. Escadra lui Rojestvenski e în drum spre noi. Peste o lună, cel mult, peste şase săptămâni, va fi aici. Atunci, blocada va fi forţată şi ni se vor trimite pe mare provizii şi muniţii, răspunse Grigorovici.

— Generalul-aghiotant Stessel m-a trimis aici pentru a preveni pe excelenţele voastre că e necesar să se aibă în vedere şi posibilitatea capitulării fortăreţei, răspunse colonelul.

— Deşi nu împărtăşesc temerile generalului-aghiotant, totuşi părerea mea e că navele trebuiesc scoase în rada exterioară, fără a aştepta să fie scufundate de japonezi. După mine, pasivitatea în care ne complăcem, ne dezonorează pur şi simplu, rosti Essen cu aprindere.

— Dar, Nikolai Ottonovici, nici dumneavoastră n-aţi tras măcar un foc asupra Vâsokiei! îl dojeni Viren.

— Mi-am camuflat cuirasatul cu ajutorul macaralelor din port şi cu alte nave, în aşa fel, încât japonezii nu m-au descoperit. Dacă aş fi deschis focul, mi-aş fi trădat imediat prezenţa.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi cu nava dumneavoastră?

— Să trec în baia Belîi Volk; de acolo să încerc să ies în larg şi să răzbesc spre un port neutru, sau să-l întâmpin pe amiralul Rojestvenski.

— Credeţi că fortăreaţa are să vă restituie tunurile şi trupa?

— Vă pot da asigurări că toate navele care vor încerca să forţeze blocada vor primi înapoi de la fortăreaţă şi una şi

alta, declară Reis.

— Deşi mi-ar părea foarte rău să mă despart de matrozii de pe Sevastopol, care s-au comportat admirabil în baterii, n-aş avea nici eu nimic împotriva restituirii oamenilor, ca şi a unui număr de guri de foc, împreună cu cantitatea necesară de muniţii, rosti Belîi.

— Aşadar, s-a hotărât: cuirasatul Sevastopol va ieşi în baia Belîi Volk, precizã Viren. Cine mai doreşte să urmeze pilda lui Nikolai Ottonovici? li se adresă el comandanţilor de nave din jurul mesei.

Alţi amatori nu se mai arătară.

— Dar dumneavoastră, ce aveţi de gând să faceţi cu Baian? i se adresă Grigorovici lui Ivanov, comandantul acestei nave.

— Ieri, un obuz de 11 ţoli a pătruns în compartimentul căldărilor şi Baian şi-a pierdut capacitatea de a se deplasa…

— De ce n-aţi ieşit mai demult? întrebă Essen.

— Din aceleaşi motive, ca şi dumneavoastră, Nikolai Ottonovici, replică Ivanov.

— Eu am de gând să ies acum.

— Iar eu nu dispun de această posibilitate, aşa că Baian al meu va trebui să rămână în port.

Se discută apoi în amănunt operaţiunea de trecere a cuirasatului Sevastopol în baia Belîi Volk. Se hotărî să se mai scoată din port canoniera Otvajnâi, toate torpiloarele care mai existau, precum şi remorcherul portului Silad. Cu aceasta, consfătuirea se sfârşi.

Fiind informat asupra hotărârilor luate, Stessel ceru categoric ieşirea tuturor navelor în baia Belîi Volk, dar Viren îi răspunse printr-un refuz tot atât de categoric.

— Escadra nu este subordonată excelenţei voastre, astfel că va acţiona şi pe viitor conform ordinelor comandantului ei.

Baia Belîi Volk, situată între peninsula Tigrovâi şi Liaoteşan, era complet deschisă spre mare, fiind protejată doar la nord de un mic promontoriu stâncos. De aceea,

îndată ce navele ancorară acolo, se procedă la instalarea de estacade şi baraje protectoare de mine. În plus, fură întinse şi plase împotriva torpilelor. Adăpostită dinspre uscat de munţi, baia Belîi Volk era inaccesibilă tirului bateriilor de asediu, fiind deci oarecum locul cel mai puţin periclitat din Arthur.

Pentru paza apropiată, fură deplasate de pe cheu spre ţărmul băii trei tunuri de câmp, cu o mică alocaţie de obuze, sub comanda lui Boreiko. Acesta era însoţit de nelipsitul Rodionov şi de ceilalţi ostaşi de pe Utios.

— Păcătos loc pentru baterie, înălţimea voastră! bombănea subofiţerul. Nici o acoperire dinspre mare; de jur împrejur, numai piatră – nici n-ai unde să faci adăposturi. Marinarilor le convine să huzurească pe cuirasate, pe când noi stăm descoperiţi, la vedere!

— Ei, Timofeici, ce te-a apucat să te văicăreşti la bătrâneţe? Lângă fortul 2, japonezul şade la cinci stânjeni de tiraliorii noştri, şi tot nu e rău. Apoi, de pe mare o să tragă înainte de toate asupra navelor, îl încurajă Boreiko.

Porucikul cercetă coasta, şi trasă, în dosul unui mic dâmb, locul amplasamentelor pentru tunuri. La propunerea lui Rodionov, hotărî să se sape adăposturi pentru oameni într-una din coastele rotunde ale dâmbului. Rodionov, vechi miner din Donbas, era mare meşter în „săpăturile de puţuri şi de galerii direcţionale” – astfel numea el, fără excepţie, toate lucrările pe care le fac pionierii.

După ce amplasară tunurile în locurile indicate, ostaşii, glumind şi povestind snoave, se apucară să sape adăposturile.

Lăsând comanda lui Rodionov, Boreiko se duse să dea raportul lui Essen pe Sevastopol. Nu-i fu însă chiar atât de simplu să-l găsească. Înainte de a ieşi în larg, Essen îşi examina personal nava, cercetându-i toate ungherele, toate cotloanele. Comandantul secund, botsmanul, subofiţerii şi toţi şefii de posturi de luptă îl urmau pas cu pas. Boreiko îl

zări ieşind dintr-o intrare în punte, cu chipiul dat pe ceafă, cu barba încâlcită, plină de praf.

— Pe mine mă cauţi, domnule porucik? întrebă Essen. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

Aflând că artileristul avea intenţia să-i protejeze cuirasatul cu tunurile lui de câmp, învechite, începu să râdă în hohote.

— Asta-i ca şi când un copilaş de doi ani ar lua apărarea unui om în toată firea. N-avem câtuşi de puţin nevoie de dumneata. Poate doar pentru a respinge atacurile cu torpile, adăugă el, ceva mai prietenos, când îşi dădu seama cât de jignit se simţea Boreiko. Cum staţi cu legăturile, cu aprovizionarea, cu proiectoarele?

— Din păcate, n-avem de nici unele.

— Bun. Vă dăm noi un semnalizator, vă punem în subzistenţă şi vă instalăm un proiector. Avem o singură rugăminte: să fiţi cu ochii în patru şi să trageţi asupra tuturor obiectivelor apropiate: torpiloare, crucişătoare ori şalupe. Nu merită să stricăm pe ele obuzele mari de marină; tunurile dumitale de câmp sunt foarte potrivite pentru aşa ceva. Trimiteţi artelnicul după pâine şi conserve. Şi acum, am onoarea…

Boreiko se întoarse la uscat. Soldaţii izbeau din răsputeri cu târnăcoapele şi cu cazmalele în lutul îngheţat, şi pe măsură ce scoteau pământul întăreau bolta adăposturilor; curând fură gata patru adăposturi unde încăpeau toţi cei de pe Utios. Rodionov, rumen şi înviorat, striga mereu servanţilor săi:

— Daţi-i zor! Până se înnoptează, trebuie isprăvit totul, ca să mâncăm pisat fierbinte, în casă nouă; poate că drăguţii de marinari ne-or da şi ceva băuturică.

— Trebuie să trimitem un om la Sevastopol, după alimente, dispuse Boreiko, apropiindu-se de el.

— Uite-l şi pe Zaicik al nostru! strigă Rodionov.

— Să trăiţi, înălţimea voastră. Am sosit la ordinele dumneavoastră! raportă artelnicul.

— Ce vânt te aduce?

— Am fugit din spital. Japonezu' trage cumplit cu mortierele. Nu-i chip de îndurat. A dărâmat spitalul de alături. Şi într-al nostru au nimerit două obuze. Am aflat că sunteţi aici, şi iată-mă-s, răspunse ostaşul.

— Bine, rămâi; o să fii şi aici tot artelnic. Acum trebuie să te duci la Sevastopol. Poţi?

— Da, să trăiţi, pot! răspunse bucuros ostaşul.

Se repezi spre mal, dar se clătină deodată, cât pe ce să cadă jos.

— Rău te-ai mai rablagit, Zaicik, spuse Boreiko, compătimitor. Stai o clipă; o să mergi cu încă cineva la bordul cuirasatului. Deocamdată, rămâi aici, cu Rodionov.

Porucikul scrise bonul pentru eliberarea alimentelor şi-l dădu lui Zaiaţ. Curând după aceea, artelnicul plecă cu barca trimisă de la Otvajnâi, ca să ridice raţiile.

Ziua scurtă de iarnă era pe sfârşite. Nori grei atârnau jos deasupra oceanului plumburiu. Bătea vântul de la nord-est. Valuri uriaşe se năpusteau mugind asupra coastei, acoperind stâncile cu un tiv alb de spumă şi cu stropi. La orizont, se întrezăreau ca nişte punctuleţe navele de pază japoneze. În mijlocul golfului se înălţa silueta cenuşie, masivă a cuirasatului Sevastopol. La stânga, lângă el, la ancoră, era Otvajnâi; şi ceva mai aproape de ţărm, remorcherul portuar Silaci. Aproape de stânci, se legăna pe valuri torpilorul Storojevoi. La dreapta cuirasatului, se încolonau în linie de şir, Serditâi, Statnâi, Skorâi, Smelâi şi Vlastnâi, tot ce rămăsese din flotilă de torpiloare de la Arthur. Dinspre oraş, de peste sopcile de pe litoral, se auzeau bubuiturile surde ale artileriei.

Tunarii de pe Utios îşi rânduiau cât mai bine culcuşurile în micile lor vizuini. Căraseră şi aşternuseră pe jos gaolian uscat, puseseră la intrarea în adăpost drept perdea foi de cort. Instalaseră şi câteva sobiţe în locurile în care nu se putea zări fumul dinspre mare. La baterie, se puneau tunurile în bătaie şi se săpau gropi pentru depozitarea muniţiei.

Boreiko păşea prin faţa pieselor, chibzuind, în ce direcţie să orienteze bateria. Dinspre Liaoteşan sosi o companie de marinari de pe Sevastopol, în frunte cu Andriuşa Akinfiev.

— Îndată ce instalăm tunurile pe navă, încercăm să răzbim spre larg, spuse locotenentul, radios, strângând mâna lui Boreiko.

— Voi fi bucuros dacă reuşiţi. Am venit să vă apăr de japonezi, îi spuse porucikul.

Cât timp fură transportaţi matrozii la bordul cuirasatului Sevastopol, cei doi prieteni putură să stea de vorbă.

— În caz că Sevastopol izbuteşte să iasă în larg, soţia ta rămâne la Arthur? întrebă Boreiko.

— Da. Te rog foarte mult să ai grijă de ea. Doar acum eşti şi tu familist.

— N-avea grijă, Andriuşa; Nadejda Sergheevna nu va fi părăsită de prietenii tăi din Arthur. La nevoie, au s-o ajute.

Akinfiev îi propuse lui Boreiko să doarmă noaptea la bordul cuirasatului:

— Nu cred să fie cald şi comod în bârlogul tău.

— În schimb, sunt aproape de ostaşi şi de tunuri. M-am obişnuit să împărtăşesc cu oamenii toate greutăţile războiului, răspunse porucikul, mulţumindu-i.

— Ei, atunci vino măcar să iei masa la noi, în careul ofiţerilor.

— Mai bine trimite-mi o sticlă-două de votcă, ca să am cu ce să mă încălzesc, îl rugă Boreiko.

Îndată ce se întunecă, se aprinseră proiectoarele din bateriile de pe Belîi Volk. Navele rămâneau cufundate în întuneric spre a nu fi reperate. Începu să viscolească. Fulgi mari de zăpadă se tălăzuiau pe jos susurând. Tunarii cinau în adăposturile lor. Santinela păşea în tăcere de colo-colo pe lângă tunuri.

Boreiko se trânti pe un maldăr de gaolian şi, la lumina slabă a unui felinar se apucă să cerceteze cu luare aminte planul topografic al sectorului Belîi Volk. Ivan, ordonanţa porucikului, se căznea să deschidă cutia de conserve.

— Înălţimea voastră, beţi votcă? întrebă el.

— Până nu amorţesc de frig, nu beau. Pune-o cât mai încolo, să nu mă ducă-n ispită.

Ostaşul oftă şi bombăni ceva la adresa „dăscăliţei” care-l perpelea pe porucik.

Până spre miezul nopţii domni peste tot liniştea. Ninsoarea nu contenea deloc; vizibilitatea nu era mai mare de un cablu. Chiar şi silueta masivă a cuirasatului abia se mai zărea prin negura nopţii. Santinelele care se schimbau la fiecare ceas, trăgeau cu urechea la bătaia clopotelor de la bordul navelor. Boreiko moţăia la el în adăpost.

Deodată, lângă Storojevoi se ivi o umbră şi aproape în aceeaşi clipă, licări flăcăruia roşiatică la tubul lans-torpile. Pe toate navele se sună alarmă pentru respingerea atacului cu torpile. Pe torpiloarele de gardă se aprinseră proiectoarele; la bordul cuirasatului Sevastopol, începură să bubuie piesele cu tir rapid.

— La tunuri! strigă Boreiko, ieşind valvârtej din adăpost. Direcţia drept înainte, obuz brizant, înălţător 20, foc de salvă!

Tunarii de pe Utios se repeziră la piese; luminiţele felinarelor se legănau, închizătoarele deschise şi închise la loc zăngăneau.

— Gata! raportară ochitorii, unul după altul.

— Foc!

Trei jerbe de flăcări fulgerară prin volbura albă a ninsorii şi, aproape în acelaşi timp, scânteiară exploziile obuzelor pe fondul sumbru al navei inamice.

— Se pare că am nimerit, spuse Rodionov, cu îndoială.

— Mult mai zăboviţi, diavoli stângaci! bodogăni porucikul cu ciudă. Păcat că nu-l am aici pe Blohin: sprinten lucra!

— S-a înstrăinat cu totul de noi, răspunse feuerverkerul.

După o jumătate de ceas alarma de pe mare se potoli, proiectoarele se stinseră, totul se cufundă iar în întuneric. Rebegiţi de frig, tunarii săreau de pe un picior pe altul ca să se încălzească.

— Încetarea! ordonă, în sfârşit, Boreiko. Altă dată, mişcaţi-vă mai cu viaţă!

Spre dimineaţă, ninsoarea încetă; vizibilitatea era acum ceva mai bună. Din dosul Liaoteşan-ului se iviră pe neaşteptate, două torpiloare japoneze. Goneau cu toată viteza spre baia Belîi Volk.

— Proiectorul la tribord! se auzi comanda de pe Storojevoi.

Puternicul fascicul de raze lumină la distanţă de două cabluri de ţărm marile torpiloare cu patru coşuri. Cel din faţă apucă să lanseze o torpilă, iar al doilea se mărgini să tragă cu tunurile. Pe urmă, amândouă executară un rondou şi se întoarseră spre larg.

— Torpilă, vine torpila! se auzi un strigăt pe torpilorul de gardă.

Pe punte se stârni panică; matrozii se pregăteau să sară în apă. Pe valurile întunecate, se zărea clar siajul torpilei. Ea trecu repede pe lângă torpilor, se lovi de ţărm şi explodă bubuind năprasnic. Împreună cu schijele, ţâşniră, până la baterie stropi reci de apă sărată.

Cei de pe Utios traseră imediat şi izbutiră să nimerească de două ori în cele două nave inamice, fără să le provoace însă avarii serioase, lucru care îi necăji nespus pe tunari. Nici marinarii n-avură succese mai mari.

Ziua trecu în linişte. Tunarii continuau să se gospodărească cât mai temeinic pe noua poziţie. Matrozii de pe Sevastopol îşi instalau tunurile care le fuseseră date înapoi, îşi completau magaziile cu pulbere şi obuze, ambarcau apă şi provizii. Profitând de acalmie, Boreiko făcu o vizită pe cuirasat, ca să stabilească împreună cu Essen, modul în care aveau să coopereze pentru respingerea atacurilor cu torpile. Comandantul navei îl primi foarte amabil.

Când se întoarse la baterie, Boreiko le găsi în adăpost pe Nadia Akinfieva şi pe Olia Selenina. Aduseseră îmbrăcăminte groasă şi ustensile pentru bărbierit. Nadia îl

rugă să-l cheme pe Andriuşa de pe Sevastopol. Boreiko ordonă semnalizatorului să comunice prin semnale că Akinfiev e chemat la uscat.

— Poftim, ca să nu mori de frig! spuse Olea, întinzând porucikului o sticlă de votcă. Dar, bagă de seamă: să n-o bei pe nerăsuflate!

— Şi tu, Brutus…!” rosti Boreiko, suspinând comic. Am şi pus deoparte două clondire. Cu al tău sunt fericitul posesor a trei exemplare. Te pomeneşti c-o să dau în darul beţiei.

Akinfiev sosi de pe cuirasat. Micul adăpost era însă neîncăpător. Atunci locotenentul ieşi împreună cu Nadia, cu gând să se plimbe pe mal. Vântul tăios nu prea dispunea însă la promenadă.

— Hai să mergem la bord, propuse locotenentul. O să dormi acolo, la mine.

Comunicându-le lui Boreiko şi Olei intenţia lor, soţii Akinfiev plecară pe Sevastopol.

În noaptea care urmă, vizibilitatea fu mai bună. Aşteptându-se la atacuri cu torpile, Boreiko ordonă soldaţilor să facă de gardă cu schimbul lângă tunuri.

Luna apuse curând după miezul nopţii. Torpiloarele inamice începură să se apropie din toate părţile de baia Belîi Volk. Soseau simultan de la nord, de la sud şi de la răsărit, unul câte unul şi în grupuri. Printre ele roiau şalupe torpiloare.

— La piese! Foc! strigă Boreiko, ieşind în goană din adăpost.

Luând-o înainte, tunurile de pe Sevastopol, de pe Otvajnâi şi de pe torpiloare începură să mugească. După ele bubuiră şi bateriile de coastă, răpăiră şi mitralierele.

Nimerind în jerba de lumină a proiectorului, torpiloarele japoneze virau brusc, lansau torpilele şi se îndepărtau, trăgând cu toate gurile de foc. Un obuz de 12 ţoli tras de Sevastopol reteză prova unuia dintre ele. Torpilorul mai înaintă puţin, scufundându-se însă tot mai mult în valuri. O clipă, sclipiră în aer palele elicelor şi totul pieri de îndată.

Un alt torpilor fu lovit de mai multe obuze concomitent. Învăluindu-se în nori de aburi, el începu să se scufunde repede, trăgând totuşi violent cu toate gurile de foc. Unui al treilea îi fusese avariată cârmă şi venea cu toată viteza asupra canonierei Otvajnâi, parcă vrând s-o spintece cu etrava. Explozia unei torpile lansată cu succes de pe Storojevoi îl despică în două, şi el se duse la fund într-o clipă. Imobilizate din pricina avariilor la maşini, alte două torpiloare se opriră în faţa bateriei. Timp de câteva minute, Boreiko le ciurui cu obuze.

Lângă mal, săreau mereu în aer torpilele care se izbeau de stânci; altele explodau în baraje şi estacade, ori se încurcau în plăşile instalate contra torpilelor şi zumzuiau ca bondarii bătând aerul, cu elicele.

Preocupaţi de lupta împotriva torpiloarelor, marinarii uitaseră de şalupele torpiloare. Profitând de aceasta, japonezii, urmând linia ţărmului, se furişară până la pupa cuirasatului Sevastopol şi lansară în plin o torpilă. O bubuitură năprasnică dovedi că lovitura îşi atinsese ţinta. Încetând tirul, nava se trase repede spre mal şi eşuă acolo cu pupa pe fund. După aceea, japonezii izbutiră să lovească pe Otvajnâi şi pe Storojevoi care se grăbiră şi ele să eşueze pe mal. Escadra din Arthur nu mai exista.

Când, în sfârşit, ultimul torpilor inamic pieri în zare, Boreiko constată mirat că mijeau zorile. În total, cel puţin cincizeci de nave inamice defilaseră prin golful Belîi Volk şi nu mai puţin de zece îşi găsiseră mormântul acolo.

— Înălţimea voastră, vă pofteşte domnişoara învăţătoare. A fost rănită de o schijă, raportă ordonanţa lui Boreiko.

— De ce nu mi-ai spus până acum? Cum s-a întâmplat? întrebă porucikul grăbindu-se să intre în adăpost.

Olia zăcea pe gaolian, palidă, cu piciorul drept întins într-o nemişcare nefirească, şi gemea încetişor.

— Nu te nelinişti, Borecika, m-a lovit la genunchiul drept, dar rana nu este primejdioasă, şopti ea abia auzit.

— Comoara mea, de ce ai venit aici? exclamă tulburat porucikul. Mai bine mi-ar fi rupt mie amândouă picioarele… Rabdă încă puţin: am să caut să-l chem pe medicul de pe Sevastopol.

Îngrijorată la auzul celor întâmplate, Nadia, veni şi ea cu medicul. După ce o examină pe Olia, doctorul declară că rotula genunchiului era spartă. Rana nu era periculoasă, dar fata avea să rămână şchioapă toată viaţa. Desperarea lui Boreiko nu avea margini.

Îndată ce se lumină de ziuă, rănita, însoţită de Akinfieva fu trimisă cu o şalupă la Arthur.

— A, dar şi uitasem! Ce s-a întâmplat azi noapte cu Sevastopol? întrebă în sfârşit Boreiko.

— Cuirasatul nostru a încheiat-o cu războiul! Torpila i-a făcut la pupă o spărtură de trei stânjeni pătraţi. La Arthur nu poate fi reparat, răspunse medicul.

Capitolul VII.

Belîi tocmai cerceta situaţia stocului de proiectile existent în fortăreaţă, când sosi pe neaşteptate colonelul Reis. Belîi nu-l avea deloc la inimă pe linguşitorul, făţarnicul şef de stat-major al lui Stessel. Îl dispreţuia şi căuta să evite întâlnirile cu el.

Colonelul îl întrebă de sănătate şi se plânse de vremea rea; se interesă, pe când era proiectată nunta Varei. Belîi îi răspunse la întrebări scurt, rece, tot mai nedumerit de rostul vizitei lui. În cele din urmă nu mai putu să se stăpânească şi-l întrebă fără ocol ce-l adusese.

Reis spuse că fortăreaţa se afla într-o situaţie gravă, că pe cei din Arthur îi pândeau mari nenorociri în caz că oraşul ar fi fost luat cu asalt:

— O dată cu pierderea escadrei, valoarea Arthur-ului, ca fortăreaţă, se reduce la zero. În sfârşit, mila faţă de zecile de mii de răniţi şi de bolnavi, faţă de garnizoană sleită de puteri, ar trebui să-i facă să se gândească la faptul că există limite în toate.

Belîi îl asculta tăcut, privindu-l ţintă.

— E greu de presupus că Arthur-ul va fi despresurat din afară. Escadra lui Rojestvenski nu prea va fi în stare să-i înfrunte pe japonezi. Armata din Manciuria e departe şi deocamdată nu se vede c-ar avea intenţia să vină în ajutorul fortăreţei.

— Şi ce concluzie aţi dori, domnule colonel, să trag din aceste cuvinte? întrebă generalul, răsucindu-şi mustaţa lungă, căruntă.

— Excelenţa-voastră nu e de părere că ar fi cazul să se convoace consiliul de apărare şi să se pună în discuţie aceste chestiuni? întrebă Reis, eschivându-se de la un răspuns direct.

— De ce nu? Consiliul ar putea pune în discuţie măsurile cele mai indicate pentru apărarea fortăreţei, răspunse Belîi ironic.

Căruntul, înţeleptul cazac, ghicise de mult unde bătea Reis, şi acum îl ironiza făţiş.

Colonelul se grăbi să-l salute, anunţând că vorbise şi cu Kondratenko în această chestiune, iar acum se ducea la Smirnov.

— Să fie într-un ceas bun. Pentru discuţia dumneavoastră în perspectivă cu comandantul fortăreţei, vă recomand să vă înarmaţi cu toată răbdarea, îl sfătui generalul, vădit în bătaie de joc.

În aceeaşi zi, spre orele cinci seara, în cabinetul lui Smirnov se adunaseră Fok, Belîi, Nikitin, Gorbatovski, Reis şi colonelul Hvostov, şeful de stat-major al lui Smirnov. Era aşteptat Kondratenko, care întârzia.

— Vreau să vă pun la curent, pe scurt, cu noile ipoteze operative pentru apărarea Arthur-ului, începu Smirnov, bătând cu palma într-o mapă voluminoasă.

— Să sperăm că nu prevăd calcule pe bază de matematici superioare, observă Belîi.

— O, nu! Sunt doar consideraţiuni generale, răspunse Smirnov şi se apucă să citească cu glas monoton nişte proiecte de dispoziţii nesfârşite, care urmau a fi adresate garnizoanei fortăreţei, în eventualitatea unor ipoteze posibile şi absolut imposibile, ale asalturilor japoneze.

Căscând cu mâna la gură cei de faţă îl ascultau deprimaţi. Sosi şi Kondratenko.

— Ei, acum, suntem cu toţii prezenţi. Să trecem la treabă, spuse Belîi, cu glas tare.

— Da, da, acceptă numaidecât Smirnov. O să vă citesc cu altă ocazie ipotezele mele. Aşadar, domnilor, Vâsokaia a căzut, escadra nu mai există. Ce facem mai departe?

— Luptăm mai departe, răspunse Kondratenko pe loc.

— Dar muniţia e pe isprăvite; garnizoana se macină văzând cu ochii, se pronunţă Reis.

— Muniţia existentă e suficientă pentru a respinge două asalturi mari, replică Belîi, tăios, iar dacă nu se vor produce asalturi, putem rezista două-trei luni de acum încolo.

— Cum stăm cu proviziile? întrebă Kondratenko.

— Avem făină pentru două luni, şi crupe pentru două săptămâni; mai putem sacrifica aproape trei mii de cai pentru carne, ceea ce ne va da posibilitatea să rezistăm circa două luni, răspunse Smirnov.

— În afară de aceasta, azi a intrat în golful Golubinaia, forţând blocada, vaporul englez King Arthur. De astă dată, marinarii m-au înştiinţat la timp, şi treaba a mers strună, anunţă Belîi.

— Ce a adus? întrebă repede Fok.

— Cincizeci de mii de puduri de făină, plus ceva conserve şi salam; din păcate, muniţii nu.

— Atunci, dispunem de provizii pentru cel puţin încă o lună, adică până la sfârşitul lui februarie. Între timp, mai pot sosi şi alte vapoare, spuse bucuros Kondratenko.

După aceea, relată declaraţiile avocatului japonez luat prizonier, ceea ce stârni o vie discuţie între cei de faţă. Cu excepţia lui Reis, susţinură toţi ca unul, necesitatea apărării Arthur-ului, până la extrem.

— Din moment ce situaţia japonezilor este atât de critică, suntem datori faţă de Patrie să prelungim cât mai mult apărarea fortăreţei. Capitularea chiar şi cu o zi înainte de timp ar fi o crimă gravă, frizând de-a dreptul trădarea! rosti Belîi, cu o înflăcărare neobişnuită pentru el.

— Totuşi, generalul aghiotant mi-a ordonat să pun în discuţia consiliului chestiunea unei eventuale limite a rezistenţei fortăreţei, spuse Reis.

— În prezent, e cu totul inadmisibil să se vorbească de capitulare, se înfierbântă Kondratenko. Vom lupta atât timp cât vom avea muniţii! Când nu vom mai avea, vom lupta la baionetă.

La auzul acestor cuvinte, Fok îşi dădu seama că generalul Kondratenko era mai primejdios ca oricând pentru planurile urzite de el. Informat asupra slăbiciunii interne a Japoniei, hotărî să intervină imediat.

— Da, da! Este încă prematur să se vorbească de capitulare! observă el pe neaşteptate.

Reis îl privi mirat dar nu spuse nimic.

Consfătuirea luă sfârşit şi participanţii începură să plece. Fok şi Kondratenko mai rămaseră puţin la Smirnov.

— Roman Isidorovici, la fortul 2 situaţia e gravă! i se adresă Smirnov lui Kondratenko. Japonezii pot năvăli din clipă în clipă în cazărmile din interior.

— Frolov e om de nădejde. Atâta timp cât trăieşte el, fortul 2 rezistă.

— În zadar prăpădiţi oamenii, excelenţă, interveni Fok. Sfârşitul e inevitabil. Fortul 2 are distrugeri atât de mari, încât nu va mai rezista mult timp. Dacă asta e situaţia la ce bun să prelungim lupta cu atâta încăpăţânare?

— Într-una din ipotezele mele, am prevăzut această eventualitate, observă Smirnov. Deocamdată însă fortul e în mâinile noastre.

— Azi – e în ale noastre, mâine – poate cădea în mâinile japonezilor… rosti Fok, semnificativ.

— Să sperăm că aşa ceva nu se va întâmpla interveni aprins Kondratenko.

— Roman Isidorovici, totuşi, ar trebui să vedeţi la faţa locului care-i situaţia, propuse Smirnov.

— Aveam de gând să mă duc mâine dimineaţă acolo.

— Mai bine v-aţi duce chiar acum, răspunse Fok, înviorându-se subit. Un ochi priceput observă multe lucruri care nu pot fi exprimate prin nici un fel de rapoarte.

Kondratenko se uită la ceas.

— Aş putea fi acolo pe la nouă seara; mai devreme n-am cum să ajung, spuse el.

— N-are a face. Nu e nici o grabă, spuse Fok; Roman Isidorovici, aş merge şi eu cu dumneavoastră; dar mă simt cam răcit, am guturai, şi tuşesc.

Cei trei generali se despărţiră.

Îndată ce ajunse acasă, Fok trimise după Şu şi-l anunţă că generalul Kondratenko urma să inspecteze fortul 2 chiar în seara aceea.

— Ai cea mai potrivită ocazie să-mi dezlegi mâinile încheie generalul.

— Mă voi strădui din răsputeri ca să ajut pe excelenţa voastră, răspunse chinezul, şi se făcu nevăzut.

În seara aceea, pe la orele opt şi ceva, Kondratenko, însoţit de mai mulţi curieri călări, trecea în trap uşor prin Oraşul-Nou chinezesc, în drum spre statul-major al lui Gorbatovski. Bătea un vânt puternic. Zăpada îngheţată se tălăzuia pe pământ susurând.

Ajuns la Comandamentul frontului de Est, Kondratenko primi raportul lui Gorbatovski asupra situaţiei din fortul 2.

— Am să mă duc personal acolo. Dumneavoastră, Vladimir Nikolaevici, nu vă deranjaţi: odihniţi-vă atâta timp cât e linişte pe poziţii. Spunând aceste cuvinte, generalul plecă.

Drumul spre fort trecea prin luneta Kuropatkin. Kondratenko îl găsi acolo pe locotenent-colonelul Naumenko, care preluase provizoriu comanda regimentului 25, şi porni împreună cu el mai departe.

Coborâră în şanţurile de comunicaţie, năruite în multe locuri. Generalul şi însoţitorul său trebuiră să facă eforturi, sărind peste mormanele de pământ îngheţat, peste pietroaiele şi bârnele răspândite peste tot. Ajunşi în sfârşit la fort, se îndreptară spre adăpostul ofiţerilor.

După ce se scutură de zăpadă şi-şi dădu jos ţurţurii de gheaţă din mustăţi şi din barbă, Kondratenko strânse mâna, prietenos ca întotdeauna, porucikului Frolov, comandantul fortului, care îl conduse în adăpost, unde se şi adunaseră colaboratorii apropiaţi ai generalului: locotenent-colonelul Raşevski, căpitanul inginer Zedghenidze şi câţiva ofiţeri de infanterie. După ce strânse mâinile tuturor, Kondratenko se aşeză într-un colţ al cazematei şi deschise consfătuirea, întrebând pe apărătorii fortului ce acţiuni întreprinseseră japonezii în ultimele două zile. După aceea ordonă să fie chemaţi soldaţii care se distinseseră în mod deosebit în ultima vreme, îi felicită şi-i decoră pe loc cu crucea Sfântului Gheorghe. Printre aceştia se afla şi Blohin.

— Dumitale ţi se cuvine crucea de aur, clasa a doua, dar acum nu o am la mine, îi spuse tunarului generalul, aşa că doar te felicit, iar crucea ai s-o capeţi de la comandamentul regiunii.

— Mulţumesc, excelenţă. Aici n-am ce face cu ea; s-ar putea să o şi pierd, răspunse Blohin.

— E mâna mea dreaptă în materie de mine. E pionier înnăscut, deşi provine din artilerie, spuse Frolov.

— Din ce companie? întrebă Kondratenko?

— De la Elektriceski Utios; după aceea am fost la bateria B, în compania domnului porucik Boreiko şi a domnului praporşcik Zvonariov, excelenţă.

— Ei, asta înseamnă că ai făcut şcoală bună. Tot îmi pun în gând să-l vizitez pe Serghei Vladimirovici la spital şi mă iau cu alte treburi! Evgheni Nikolaevici, să-mi aduci aminte mâine.

După aceea, Kondratenko dădu drumul celor decoraţi şi se duse cu Raşevski în galeria contraescarpei, unde japonezii lansaseră un gaz toxic. Toată partea din faţă a galeriei se afla în mâinile lor; doar un parapet de saci îi despărţea de ruşi. Kondratenko se apropie de parapet la lumina unui felinar şi mirosi aerul. Câţiva soldaţi erau angajaţi într-un schimb de focuri cu japonezii. Împuşcăturile detunau răsunător sub bolta joasă. Gloanţele izbeau pereţii şi ricoşau, ţiuind de-a lungul galeriei.

— Miroase a usturoi; e posibil să fie vapori de arsenic, rosti generalul.

Auzindu-i glasul cunoscut, tiraliorii încetară focul şi luară poziţia de drepţi.

— Noroc, voinicilor! Vă felicit pentru bărbăţia cu care vă faceţi datoria!

Tiraliorii răspunseră răspicat, toţi într-un glas. Japonezii deschiseră imediat un foc viu.

— Feriţi-vă, Roman Isidorovici, că – doamne, fereşte – vă nimereşte vreun glonţ, îl rugă stăruitor Frolov.

— Eu de ce să mă feresc şi dumneata nu?

— Noi suntem mulţi, dar dumneavoastră, unul singur!

Kondratenko zâmbi, îl bătu pe umăr şi porni înapoi.

În adăpostul ofiţerilor, găsiră vreo cincisprezece oameni, stând înghesuiţi, unii pe paturi, alţii în picioare. Deodată, se auzi şuieratul unui obuz care se apropia. Explozia lui bubui undeva în spatele fortului. Frolov ieşi din cazemată să vadă ce s-a întâmplat. Nu apucă să se întoarcă şi căzu al doilea proiectil, de astă dată în faţa fortului.

— Ne-au încadrat, observă careva.

— Roman Isidorovici, ar fi mai bine să plecaţi de-aici. Nu sfidaţi soarta! se nelinişti Raşevski.

— O moarte are omul, răspunse Kondratenko.

Frolov se întoarse şi raportă că puntea de la gorjă fusese distrusă şi că japonezii bănuiau, pesemne, că în fort se afla careva dintre înalţii comandanţi ruşi.

— Înălţimea voastră, gălbejiţii nu mai fac nici un zgomot sub pământ; nu cumva au de gând să aprindă mina? îi raportă Blohin lui Raşevski, ivindu-se în cazemată.

— Ce-ar fi să vedem ce se petrece acolo? îl întrebă Kondratenko pe Raşevski şi se ridică în picioare, dar se lăsă îndată la loc.

— Sunt groaznic de obosit; s-o lăsăm pe altă dată, adăugă el cu glas stins. Prin minte îi trecură fulgerător imaginile copiilor, a soţiei. Îşi aminti cum îl rugase Mania, mezina de patru ani, să-i aducă de la război „o mutră-strâmbă vie”… Pesemne că şi-l închipuia pe japonez ca un fel de ursuleţ de pluş. La această amintire, un zâmbet duios se ivi pe faţa lui Roman Isidorovici şi el închise ochii.

Toţi cei din adăpost tăceau respectându-i odihna.

Deodată se auzi şuierul tot mai ascuţit al unui obuz ce se apropia. Toţi rămaseră cu răsuflarea oprită, ascultând iureşul sfredelitor.

O secundă, încă una, încă una… Explozia bubui năprasnic, odată cu un fulger orbitor, odată cu un geamăt, cu un răcnet de spaimă al tuturor. Lumina se stinse, totul se învălmăşi în praf, în fum, în scrâşnetul betonului ce se

prăbuşea, laolaltă cu gemetele tot mai slabe. Încăperea fu înţesată de un gaz roşcat înecăcios; o flacără albăstruie alergă peste dărâmături şi cadavre. Nisipul curgea de sus, foşnind.

Auzind bubuitura, tiraliorii alergară la locul catastrofei. Cel dintâi de care dădură cu ochii fu trupul însângerat al comandantului fortului, porucikul Frolov.

— Toţi au fost ucişi, spuse el cu glas răguşit, când porucikul Kurov, singurul ofiţer rămas în picioare, se apropie în goană de el. Ia comanda…

Kurov ordonă tiraliorilor să fie gata pentru respingerea asaltului şi intră în cazemata năruită. Încăperea era plină de dărâmături şi de trupuri omeneşti. Ici şi colo, se auzeau gemete slabe. Se apucară să dea la o parte molozul şi să scoată victimele afară. Nouă dintre cei scoşi dădeau încă semne de viaţă; ceilalţi şapte fuseseră omorâţi pe loc. Printre aceştia se aflau: Kondratenko, Naumenko, Zedghenidze, Raşevski şi trei soldaţi, dintre cei decoraţi cu câteva clipe mai înainte. Generalul se prăbuşise pe jumătate peste masă la care şedea doar cu o clipă mai înainte. Din ceafa lui despicată se prelingeau creieri amestecaţi cu sânge.

— Acum, cum o mai scoatem la capăt cu războiul? întrebă jalnic Blohin, care alergase şi el la locul nenorocirii. S-a dus generalul nostru!

— A pierit Roman Isidorovici! înseamnă că o să pierim şi noi, rosti un subofiţer.

— Kondratenko a fost ucis! vesti Stessel, emoţionat, intrând în odaia soţiei sale.

— Odihneşte, doamne, sufletul răposatului tău rob Roman! rosti Vera Alexeevna, făcându-şi cu evlavie semnul crucii. Să aibă parte de împărăţia cerurilor.

— Acum, ce ne facem? Cine o să-l înlocuiască? întrebă generalul, cu totul descumpănit.

— În afară de Fok, nu mai văd pe nimeni. El trebuie să ia imediat comanda apărării terestre, şi noi să ne gândim la

încetarea asediului. Destul cu războiul, e timpul să facem pace.

Soarta Arthur-ului fusese pecetluită de îndată ce inima lui Kondratenko nu mai bătuse.

Dimineaţa rece, cenuşie a zilei de 4 decembrie. Pe poziţii, linişte. Arthur-ul, cufundat în doliu, amuţise. Bateriile fortăreţei tăceau; nu se auzea nici măcar obişnuitul schimb de împuşcături, în biserica regimentului 10, se slujea prohodul. În mijlocul ei, erau puse nouă sicrie simple, de lemn. În jurul sicrielor se adunase un grup de ofiţeri, de funcţionari, precum şi câteva femei, în uniforme de surori. Cei mai mulţi aveau o înfăţişare chinuită, bolnăvicioasă. În faţa altarului, la căpătâiul lui Kondratenko, erau prezenţi Stessel şi soţia lui. Generalul-aghiotant venise în mare ţinută, cu brasardă de doliu; Vera Alexeevna era în toaletă neagră. Lângă ei: Belîi, soţia lui şi Varia. Bătrânul Nadein gemea înăbuşit, făcând mătănii până la pământ. Ceva mai la o parte, Kostenko, sleit de puteri, şedea înfofolit cu mai multe fulare groase. Fok lipsea demonstrativ. În fund, un grup pestriţ de ofiţeri ai forţelor terestre.

Ceva mai încolo, amiralii Grigorovici, Viren, Loşcinski, înconjuraţi de matrozi.

Domnul Şu se strecură prin mulţime, elastic, atent, cu o coroană uriaşă, pe care frapa inscripţia cusută cu fir pe lenta de catifea neagră: „Viteazului apărător al Arthur-ului, sufletul rezistenţei eroice, generalul R. I. Kondratenko, din partea firmei „Tifontai”. Chinezul purta un frac nou, cu plastronul scrobit, ţeapăn. El aşează grav coroana pe sicriul generalului, se înclină adânc, apoi îi salută respectuos pe soţii Stessel şi se retrase spre uşă. Mai fură aduse câteva coroane mici de la diferite unităţi militare.

Slujba ţinu mult timp. Varia abia mai putea să stea. Ca să-şi distragă atenţia, începu să se uite la morţi. Pe faţa lui Kondratenko, stăruia o expresie de îngândurare, de nelinişte. Lângă el, chipul lui Naumenko era schimonosit de durere şi de groază. Mai departe, Raşevski avea o grimasă

de mirare. După el, Zedghenidze parcă era viu – pe obrazul lui nu se vedea nici o zgârietură, nici cea mai mică arsură.

Varia întoarse capul, nemaiputând să suporte vederea cadavrelor carbonizate.

„De ce n-or fi închis cosciugele?” se întrebă ea.

Prohodul se sfârşi. Generalii ridicară pe braţe sicriul lui Kondratenko. Celelalte erau purtate de ofiţeri. În faţa bisericii aştepta o companie mixtă, alcătuită din tiraliori şi artilerişti, cu drapel; fanfara intonă un marş funebru.

— Pentru onor prezentaţi arm'! comandă tunător Boreiko, cu glasul său gros de bas.

Armele răpăiră, săbiile sclipiră în soare, fanfara cânta „Glorie lui…” Drapelul se înclină uşor, dând ultimul salut eroilor.

Sicriele, aşezate pe afete de tun, porniră pe ultimul lor drum. Stessel, Belîi, Reis, Stepanov păşeau după ele. Varia, mama ei şi Vera Alexeevna, rămaseră ceva mai în urmă. Marşul funebru suna tânguios…

În fruntea regimentului în doliu

Să tacă toba, linişte să fie, Că azi înmormântăm pe comandant.

Îi trecură Varei prin cap cuvintele cunoscute.

Pe dreapta şi pe stânga drumului se înşiruiau mulţimi de ostaşi şi de muncitori, veniţi să-şi ia rămas bun de la iubitul lor general.

— Ei, acum sfârşitul Arthur-ului nu e departe… spuse suspinând careva din mulţime.

Stessel întoarse capul cu ciudă şi ordonă cazacilor să împingă mulţimea înapoi.

Soarele firav de iarnă arunca raze neprietenoase, reci. Zăpada acoperise pământul ca un giulgiu. Deasupra oceanului plutea o perdea de negură.

Mormintele fuseseră săpate pe un dâmb de lângă capul Ploski, de unde se întindea nemărginirea oceanului.

Începu ultimul serviciu religios. Preotul zvârli câte un pumn de ţărână îngheţată pe pieptul fiecărui răposat.

— Companie! Foc de salvă! comandă Boreiko trupei.

— Nu, nu! Nici o salvă! Ne fac praf şi pulbere japonezii când or auzi! răcni Stessel.

Boreiko nu se grăbi să contramandeze ordinul, privindu-l nedumerit.

— La loc comanda! răcni Stessel ca turbat, alergând spre companie.

— La loc! comandă porucikul, încruntat.

Ostaşii luară armele la picior. Fanfara intonă „Glorie lui”. Sicriele erau coborâte încet în morminte.

— Companie! Pentru onor, prezentaţi arm'! comandă pe neaşteptate Boreiko şi, scoţând naganul, trase şase focuri, unul după altul.

Câţiva ofiţeri îi urmară pildă.

— Încetarea! Încetarea! strigă Stessel, întorcându-se spre cei ce trăseseră, dar nimeni nu-l asculta.

— La arest! Te dau în judecată! strigă el, repezindu-se la Boreiko.

Porucikul se uită întunecat la general şi, deodată, ridică revolverul spre el. Stessel sări îngrozit la o parte.

— Nu vă speriaţi, excelenţă! Vreau să văd dacă nu mai e vreun cartuş pe ţeavă! spuse Boreiko cu glas tare, batjocoritor.

Cuprins de spaimă, Stessel se grăbi să plece, dându-i lui Belîi ordin „să-l sancţioneze sever pe acest neobrăzat”.

— Boris Dmitrievici, nu te astâmperi deloc! Ar fi timpul s-o faci! Am auzit că ai de gând să te însori sau că te-ai şi însurat. Ar trebui să te gândeşti măcar la soţia dumitale! îl mustră binevoitor generalul pe Boreiko şi plecă.

— Dă-mi laba, Ursule! strigă Varia, apropiindu-se de el repede. Te-ai purtat splendid! Chiar azi mă întâlnesc cu Olea şi-i povestesc totul, cu de-amănuntul.

— Ba să n-o agiţi fără rost.

— Cred că nu poate să fie decât mândră de fapta dumitale, răspunse fata, grăbindu-se să-şi ajungă tatăl şi mama.

În seara aceleiaşi zile, în cabinetul lui Stessel se adunaseră Fok, Reis şi domnul Şu. Vera Alexeevna asista la discuţie, cu nelipsitul ei lucru de mână. Cu toate că uşa camerei fusese închisă bine, toţi vorbeau încet, de parcă s-ar fi temut să n-aibă pereţii urechi.

— Spre marele său regret, firma „Tifontai” va trebui să amâne un timp emiterea cecului în valoare de cinci milioane de dolari, spuse chinezul, zâmbind mieros. Fiecare zi de asediu ne aduce pagube mari, aşa că vom fi nevoiţi să reducem suma fixată iniţial pentru bunele oficii ale excelenţelor voastre.

— Bine, dar nu pot ordona tam-nesam încetarea luptei. Dacă predau Arthur-ul, aşa, fără motiv, voi fi spânzurat. Şi atunci la ce-mi mai folosesc banii dumneavoastră? obiectă Stessel cu ciudă.

— Armata japoneză a cucerit Vâsokaia şi a nimicit escadra de la Arthur; garnizoana este decimată de scorbut şi de alte boli. Escadra lui Rojestvenski s-a împotmolit undeva lângă Madagascar, iar Kuropatkin nici nu se gândeşte să înainteze spre sud. În sfârşit, s-a isprăvit şi cu Kondratenko. Generalul Fok mi-a declarat personal că acest lucru îi va dezlega mâinile, continuă domnul Şu, cumpănit.

— Atâta timp cât forturile din Sectorul de Est rezistă, lupta va continua, răspunse Stessel cu răceală.

— În prezent, fortul 2 este într-o situaţie foarte grea, dar, bineînţeles, că trebuie cucerit, observă Fok în treacăt.

— Voi ţine cont de observaţia excelenţei voastre, spuse chinezul cu acelaşi zâmbet.

— Lucrurile stau destul de prost şi la fortul 3; la reduta 3 e ceva mai bine. Pe tot restul frontului, situaţia s-a mai consolidat, continuă Fok să strecoare cuvintele printre dinţi, uitându-se la domnul Şu.

— Mai există şi linia a doua de apărare, de la bateria B până la bateria Kurgannaia. Şi pe ea se mai poate rezista, obiectă chinezul.

— De asta nu duceţi dumneavoastră grijă, i-o reteză Fok.

— Totuşi vă transmit o mare rugăminte din partea domnului Tifontai: să nu se tărăgăneze lucrurile. Totul trebuie isprăvit până în primele zile ale lunii ianuarie. În caz contrar, vom considera înţelegerea noastră inexistentă.

— Vă rog să-i faceţi cunoscut… domnului Tifontai, răspunse Fok, ironic, că totul va fi terminat între 15 şi 20 decembrie. Poate conta pe acest termen cu toată siguranţa. Este ultimul. Îl garantez în calitatea mea de comandant al apărării terestre.

— În numele umanităţii, pentru bieţii oameni, e necesar să se sfârşească totul şi cât mai repede. Fiecare zi aduce cu sine zeci şi sute de victime. Anatole, ai milă de soţiile şi de copiii din Arthur! exclamă patetic generăleasa.

— E o adevărată plăcere să auzi nişte vorbe atât de înţelepte. Le voi aduce neîntârziat la cunoştinţa domnului Tifontai, încheie chinezul, grăbindu-se să salute şi să plece.

— Pesemne că drăguţii de japonezi sunt într-adevăr la capătul puterilor, aşa cum spun şi prizonierii. De aceea ne zoresc atât să capitulăm, observă Reis.

— Ei, cu atât mai mult trebuie să-i stoarcem bine! spuse Vera Alexeevna cu nesaţ.

Îndată ce preluă comanda apărării terestre a fortăreţei, înainte de orice, Fok reduse la jumătate efectivul garnizoanelor din toate forturile.

— Atâta aglomerare de oameni nu face decât să înlesnească propagarea epidemiilor şi chiar să sporească pierderile. Numai trădătorii pot insista asupra măririi garnizoanelor, o ţinea el morţiş.

Garnizoana fortului 2 fu de asemenea redusă mult, deşi situaţia acestuia era socotită ca foarte grea. Japonezii se instalaseră temeinic în şanţul frontal al fortului; acum săpau sub pământ zi şi noapte, având intenţia să arunce în aer parapetul. Ocupaseră de asemenea partea din faţă a galeriei contraescarpei. Fortul era bombardat fără întrerupere cu obuze de 11 ţoli, care produceau distrugeri mari în cazarmă din spatele lui.

În zorii zilei de 5 decembrie, se auzeau doar împuşcături răzleţe. Garnizoana se afla în cazarmă: numai santinelele vegheau la parapete. Veni o zi senină, însorită. Vlăguiţi de asediul îndelungat, soldaţii şi matrozii ieşiră cu toţii afară, în şanţul din spate, încălzindu-se la soare. Noul comandant al fortului, ştabs-căpitanul Kvantz, se plimba printre ei. Ieşise de curând din spital şi acum umbla sprijinindu-se în baston.

Kvantz coborî în poternă şi intră în galeria contraescarpei. Acolo, chiar atunci când afară lumina viu soarele, era aproape întuneric.

— Înălţimea voastră, bine ar fi să aducem aci un tun şi să tragem în plin asupra gălbejitului! propuse Blohin ştabs-căpitanului.

— Dar cine eşti tu, ca să-mi dai sfaturi? îl repezi ofiţerul.

— Sunt bombardier-artificier Blohin; fac lucrări de minare în fort!

— Ia te uită! Şi cum ai ajuns miner?

— De bună voie. Am venit aici mai de mult, cu praporşcikul Zvonariov.

— Bine, dă-i drumul, dar mai iute, că japonezii se pregătesc să arunce fortul în aer.

După un sfert de ceas, cu ajutorul tiraliorilor şi matrozilor, Blohin aduse în galerie un tun de 57 milimetri, instalându-l chiar după parapet.

— Ia, pifanii să se care de aici, porunci el.

Tiraliorii priviră cu mirare spre comandantul nou înfiinţat.

— Mai bine strânge-ţi tu catrafusele şi ia-o din loc până n-ai mâncat mardeală, se răţoiră ei.

Fără să se sinchisească, Blohin începu să dea jos sacii de pe parapet, făcând o fereastră pentru tun. Auzind zgomotul, japonezii aruncară mai multe grenade, dar tiraliorii le prindeau din zbor şi le zvârleau înapoi.

După ce puse tunul în bătaie, Blohin ochi şi trase în plin mai multe focuri asupra japonezilor. Înspăimântaţi, aceştia începură să urle şi ieşiră val vârtej din galerie. Nelăsându-i

să-şi vină în fire, Blohin trăgea mereu, proiectil după proiectil, alternând obuzele cu şrapnele care-i împroşcau cu mitralii.

— Înainte, la atac! strigă un subofiţer de tiraliori, sărind pe rămăşiţele parapetului. Soldaţii se repeziră după el. Blohin rămase lângă tun, ştergându-şi cu mâna fruntea asudată.

Tiraliorii pătrunseră din galeria contraescarpei în caponiera distrusă, de acolo ieşiră în şanţ şi se pomeniră în faţa galeriei de minare a japonezilor.

Atacul impetuos al ruşilor îi făcu pe japonezi să-şi împingă repede rezervele spre fortul 2 şi să urgenteze explodarea minei de sub parapetul frontal. Totodată, ei instalară un tun de munte la gura galeriei contraescarpei. Blohin nu-l observă numaidecât şi se repezi la tunul lui abia atunci când bubui primul foc tras de japonezi. Din fericire, proiectilul trecu pe deasupra, fără să atingă pe careva dintre servanţi.

Începu un neobişnuit duel de artilerie subteran. Loviturile fulgerau mereu prin întunericul galeriei. Tunurile bubuiau, obuzele şi şrapnelele zburau vâjiind înfiorător. Tiraliorii se trântiră la pământ, lăsându-l pe Blohin să acţioneze singur. După mai multe focuri, tunul inamic amuţi.

De îndată ce isprăvi cu el, Blohin se întoarse în cazarma din spate. Tiraliorii şi matrozii vorbeau cu îngrijorare despre măsurile suspecte luate de japonezi: aceştia opriseră toate lucrările din şanţul frontal şi-şi retrăseseră soldaţii înapoi.

— Probabil că au de gând să explodeze mina şi apoi să se repeadă la asalt, îşi dădeau cu părerea tiraliorii.

Kvantz ordonă retragerea tuturor santinelelor la retranşamentul făcut din saci lângă cazarma din spate. Garnizoana fortului luă armele, gata în orice clipă să înfrunte asaltul.

Japonezii începură să bombardeze cu tunuri de toate calibrele fortul şi împrejurimile lui. O ploaie de obuze se

revărsă asupra fortificaţiilor. Exploziile năprasnice distrugeau totul de jur împrejur. Micul efectiv al garnizoanei, redus de Fok aproape la jumătate, se topea repede. Legătura prin telefon cu comandamentul lui Gorbatovski fu întreruptă. Fortul nu mai putea să conteze decât pe propriile sale forţe.

Ziua, pe la unu şi jumătate, deasupra parapetului frontal ţâşni un uriaş nor de fum negru-cenuşiu, urmat de o explozie năprasnică. După ea, vuiră alte două explozii. Cuprinsă de groază, garnizoana se zăpăci. Ieşind în goană din cazarmă, soldaţii dădură cu ochii de asaltatorii japonezi care pătrunseseră în fort prin breşa enormă, făcută de explozii în parapetul frontal. Se încăierară corp la corp în spaţiul îngust al incintei fortului. Japonezii primeau mereu întăriri şi ruşii fură siliţi să se retragă spre cazarmă.

Bateriile de fortificaţii învecinate sprijiniră fortul atacat, deschizând un foc violent asupra tuturor căilor de acces spre fort, izbind forţele de asalt japoneze de rezervele din spatele lor. Acest lucru dădu garnizoanei fortului posibilitatea de a-şi veni în fire şi a executa un contraatac energic. Aruncând o ploaie de grenade asupra japonezilor, tiraliorii şi matrozii supravieţuitori atacară vijelios la baionetă, nimicindu-i până la unul.

Soldaţii şi matrozii postară santinele şi se adunară în cazarmă. Nu rămăseseră decât cel mult cincizeci de combatanţi.

— Şi acum, fraţilor, ce-i de făcut? întreba careva dintre matrozi.

— Păi, e limpede: să ne ţinem bine cu toţii! răspunse unul dintre tiraliorii bărboşi. Îndată ce se întunecă, o să ne vină întăriri.

Auzind explozia de la fortul 2, Gorbatovski îl informă prin telefon pe Fok. Acesta sosi neîntârziat la Comandamentul frontului de Est.

— Trebuie să trimitem urgent întăriri la fortul 2, raportă Gorbatovski. Am la dispoziţie o companie mixtă alcătuită din

matrozi de pe navele Pobeda şi Poltava.

— Până vor ajunge la faţa locului au să fie ucişi sau răniţi cei mai mulţi dintre ei. De ce să vărsăm fără rost sângele ostaşilor, aşa cum făcea răposatul Kondratenko? Să mai aşteptăm.

— Dar japonezii nu aşteaptă! Ei asaltează fortul fără întrerupere, stărui Gorbatovski.

— Să se reziste, iar dacă nu se mai poate rezista, înseamnă că e timpul ca fortul să fie evacuat. Şi aşa ne-a costat destul de scump în cele cinci luni de luptă.

— Japonezii au pierdut pentru el de zece ori mai mulţi oameni, obiectă Stepanov.

— Cu atât mai mult; deci, fortul şi-a îndeplinit rolul.

Totuşi, înainte de a se întuneca, fură trimişi într-acolo o parte din marinari. Bateriile de asediu îi împrăştiară, însă, înainte de a ajunge la destinaţie.

— V-am spus eu că aşa are să se întâmple, jubilă Fok.

Aruncând în luptă forţe proaspete, japonezii pătrunseră din nou în fort. Mica garnizoană abia izbutea să se menţină în cazarma din spate. Acest lucru fu raportat la comandament, lui Fok. Generalul ordonă să se arunce în aer cazărmile şi să se abandoneze fortul.

Soldaţii erau nedumeriţi:

— Gălbejitu' s-a zvârcolit toată ziua şi n-a putut să ne arunce afară. Acu de ce să dăm fortul chiar noi?

— E ordin de la comandanţi, le răspunse Kvantz.

— Care comandanţi: ruşi ori japonezi? întrebă Blohin, strecurându-se printre ostaşi ca să iasă mai în faţă. Rănit de două ori în cursul zilei, avea pansamente pătate de sânge la cap şi la mâna stângă.

Kvantz era cât pe ce să-l repeadă, însă văzând expresia mânioasă de pe chipurile soldaţilor, preferă să tacă.

— Generalii ne trădează, continuă Blohin. Cine vrea, n-are decât să plece! Eu rămân aici.

— Rămân şi eu cu tine.

— Şi eu! Şi eu! răsunară mai multe glasuri.

— Faceţi cum vreţi. Noi plecăm, spuse Kvantz. O parte însemnată dintre ostaşi se luă după el.

Îndrumaţi de Blohin, cei rămaşi se apucară să instaleze mine prin diferite locuri din fort, în cazărmi, în poternă, în galeria contraescarpei. Japonezii se organizau în partea cucerită a fortului şi aduceau rezerve pentru asaltul pe care plănuiau să-l dea în noaptea aceea.

Împrăştiaţi prin toate ungherele, Blohin, tiraliorii şi matrozii îi hărţuiau când şi când cu foc de arme. Zgomotul pe care-l făceau japonezii creştea mereu; lucrul acesta nu prea îl neliniştea însă pe Blohin. Amorsase toate minele printr-un fir electric. În clipa când japonezii aveau să se repeadă asupra lor n-avea decât să dea drumul la curent ca să-i îngroape sub ruinele fortului.

Blohin începu să cerceteze fortul golit de oameni. În galeria contraescarpei, doi matrozi de pe crucişătorul Pallada şi japonezii se împroşcau cu grenade. Firele electrice nu ajunseseră până acolo, fiind prea departe, aşa că în loc de mine, în partea aceea puseseră numai cartuşe cu exploziv şi cu fitil de aprindere.

— Nu uitaţi, băieţi: dacă dă năvală mutră-strâmbă, trageţi-vă înapoi fără grabă şi daţi foc la încărcăturile din pereţi. Adunarea tuturor lângă pod, după şanţul din spate.

— Blohin, te-ai făcut ofiţer sadea, spuse Lebiodkin, ironic. Numai epoleţi de aur n-ai. Te pomeneşti că începi să şi cârpeşti oamenii peste bot.

— Fără rânduială nu merge; altfel ne suceşte gălbejitu' gâtul la toţi, ca la puii de găină. Ascultă comandă la mine! continuă să dea ordine Blohin. Când strig: la pod, la mine! fugiţi îndată şi nu vă opriţi, că vă poate prinde sub dărâmături, când o să sară în aer cazarma.

Pe neaşteptate, sună undeva telefonul. Blohin se uită pe uşa cazematei şi zări un aparat de telefon, uitat de comandant la plecare.

— Ia uite leprele, au lăsat aici bunul ţării! spuse el cu glas tare şi ridică receptorul.

— Cine-i acolo? auzi el un glas mânios.
— Comandantul fortului 2, bombardierul-artificier Filipp Blohin.
— Idiotule, cine te-a pus pe tine comandant? Ia cheamă pe careva dintre domnii ofiţeri!
— N-avem aşa ceva!
— Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel cu mine?
— Iertare, înălţimea voastră, dar nu pot să vă văd gradul prin telefon, răspunse Blohin în batjocură.
— Vorbeşte generalul Gorbatovski. De ce n-a fost aruncat în aer fortul până acum?
— Aşteptăm să pornească gălbejitu' la asalt. Atunci îl aruncăm în aer cu el cu tot, excelenţă.
— Ordon să se arunce imediat fortul în aer; altfel, o să fiţi daţi cu toţii în judecată!
— Tare mă sperii eu d-asta… mormăi Blohin şi smulse legăturile aparatului. Acuşica urlă cât vrei, până-i răguşi… bodogăni el.

Curând după aceea, flacăra orbitoare a unei rachete străluci în văzduh. Aproape în aceeaşi clipă, fu dezlănţuit şi asaltul. Blohin ieşi în goană pe pod şi strigă la tiraliorii care păzeau încă şanţurile laterale. De îndată ce aceştia trecură cu toţii podul de peste şanţ, Blohin conectă repede întrerupătorul. O flacără uriaşă ţâşni spre cer; o explozie năprasnică zgudui cerul şi pământul. Suflul îl dădu pe Blohin peste cap. Lângă el răcnea în chinurile morţii un matroz strivit de dărâmături. Ceilalţi apucaseră să ajungă într-un loc ferit.

Când totul se linişti, Blohin se ridică în picioare şi o luă la fugă spre luneta Kuropatkin. Acolo găsi mai mulţi matrozi şi pe Lebiodkin; toţi ceilalţi apărători ai fortului pieriseră sub dărâmături.

După căderea fortului 2, bombardamentele asupra Oraşului-Vechi se înteţiră. Obuze de 11 ţoli mugeau zi şi noapte, maturând totul în calea lor. Numeroase proiectile cădeau acum şi în preajma spitalului Crucii-Roşii.

Îndată ce începea bombardamentul, toţi cei în stare să se mişte coborau în subsolul clădirii. Surorile şi infirmierii rămâneau lângă cei grav bolnavi.

De obicei, vecinul de pat al lui Zvonariov pleca şi praporşcikul rămânea singur. Noaptea îndeosebi punea stăpânire pe el un simţământ de singurătate şi de neputinţă. Cât cutreierase prin forturi şi prin fortificaţii nu trecuse niciodată prin asemenea clipe de groază care-i îngheţau sângele în vine. Acolo, primejdia era mult mai mare; obuzele explodau împrejur, schijele zburau în toate părţile şi, totuşi, instinctul de conservare nu era atât de puternic. Zvonariov îşi dădea seama că acest lucru se datora faptului că se simţea slab şi în imposibilitate de a se mişca. Nu putea să fugă; nu putea să se ducă la adăpost, fiind nevoit să-şi aştepte pasiv soarta. De obicei, când auzea paşii surorii de gardă pe coridor, zbuciumul din sufletul lui se mai liniştea.

— Nu ţi-e frică? îl întreba Verocika Garşina, intrând pentru o clipă în cameră.

— De loc, îi răspundea praporşcikul, cu un calm prefăcut, deşi tremura ca varga de spaimă.

— Foarte frumos! Dumneata te porţi ca un viteaz; în saloanele celor grav răniţi e un adevărat coşmar: se agită, strigă, se roagă să fie duşi la adăpost. Nici nu-ţi vine să crezi că sunt bărbaţi în toată firea, ofiţeri. Şi sora pleca.

Tortură începea din nou pentru Zvonariov; totuşi nu îndrăznea să se destăinuie nici măcar Varei, de teamă să nu pară laş în ochii ei.

— Toate surorile spun că în timpul bombardamentului te porţi ca un viteaz, îi spunea fata.

Doar o dată, faţă de Akinfieva, îndrăzni să aducă vorba pe departe despre chinurile prin care trecea.

— Şi ce este de mirare? Eu şi Andriuşa suntem sănătoşi şi totuşi, când se bombardează noaptea, uneori nu putem închide ochii.

Într-o seară, Nadia se afla în vizită la praporşcik. Pe neaşteptate se dezlănţui un bombardament violent. Mai multe obuze căzură lângă spital, aproape de tot. Podeaua se cutremura; geamurile sparte zuruiau jalnic. Căpitanul, vecinul de pat al lui Zvonariov, se grăbi să plece în tăcere. Praporşcikul rămase singur cu tânăra femeie. După expresia încordată a chipului ei, Zvonariov ghici ce se întâmpla.

— Ţi-e frică, Nadiuşa? întrebă el, luând-o de mână.

— Da, răspunse ea fără prefăcătorie. Mă gândesc: acum cade aici un obuz şi se termină totul.

— Du-te jos în subsol, la adăpost. Acolo nu-i nici un pericol, o îndemnă Zvonariov.

— Dar atunci ai să rămâi singur şi are să-ţi fie frică de două ori mai mult. În asemenea clipe te simţi mult mai liniştit când ai pe cineva lângă tine.

Praporşcikul o privi cu recunoştinţă.

Deodată, clădirea se zgudui până în temelii. O flacără orbitoare licări în ferestre. Lumina se stinse. Zuruiau geamuri sparte, trosneau uşi trântite de suflu; un ţipăt sfâşietor izbucni în coridor. Nadia se repezi îngrozită la fereastră, ca pentru a-l feri pe Zvonariov de spărturile geamurilor. Praporşcikul îşi lăsă iute picioarele pe marginea patului, vrând să-i vină în ajutor; când atinse însă podeaua, o durere fulgerătoare îl făcu să se prăbuşească pe1 pat.

Nadia trase obloanele şi se apropie pe dibuite de pat.

— Unde eşti, Serioja?

Zvonariov îi răspunse. Tânăra femeie se aşeză cu băgare de seamă pe pat. O nouă explozie o făcu să scoată un ţipăt de spaimă şi să se aplece instinctiv. Zvonariov o îmbrăţişă şi o trase spre el.

— Nu, Serioja! şopti speriată Akinfieva şi sări repede în picioare. Asta-i sălbăticie! Trag dinadins asupra spitalelor! strigă ea.

— La Kindjou, am văzut cu ochii mei cum omorau răniţii ruşi, răspunse Zvonariov. Probabil că aşa concep ei

războiul.

— Dar noi îi îngrijim pe răniţii lor ca şi pe ai noştri!

— Se pare că japonezii au rămas tot sălbatici.

Curând după aceea bombardamentul încetă. Akinfieva se pregăti să plece.

— Andriuşa se află cu un detaşament de matrozi debarcaţi de pe Sevastopol, în rezervă, lângă masivul Skalistâi. Eu m-am mutat provizoriu la şcoala Puşkin. Din când în când, am să trec să te văd.

Zvonariov se întrema repede. Începu chiar să umble în cârje prin cameră. Varia îl urmărea ca o mamă iubitoare care supraveghează primii paşi ai copilului, plină de grijă că nu cumva să calce greşit şi să cadă.

Faptul că spitalul era expus la atâtea bombardamente făcea ca şederea în el să fie destul de primejdioasă. Într-o zi, după vizită, Mirotvorţev îi îngădui lui Zvonariov să se plimbe puţin prin curte, sprijinindu-se în cârje.

— Dar cu atenţie. Deocamdată, să nu calci decât cu piciorul stâng; cel drept mai trebuie menajat.

— Serghei Romanovici, când credeţi c-o să poată ieşi din spital? întrebă Varia.

— Deocamdată, pentru serviciu nu e apt, dar dacă vrea să stea într-o casă particulară, poate pleca chiar mâine.

— Minunat! Vorbesc chiar azi cu tata şi cu mama. Ai să vii la noi, decise Varia.

Zvonariov nici nu voi să audă de aşa ceva, temându-se c-o va deranja pe Maria Fominişna.

— Ce te face să rămâi aici, expus mereu la primejdia bombardamentelor? întrebă Mirotvorţev. Mai bine du-te undeva, la Liaoteşan, sau pe promontoriul Tigrovâi. Acolo e o linişte desăvârşită, pe când la noi în curte au început să zboare chiar şi gloanţe. Pe zi ce trece, primejdia e tot mai mare.

— O să ne ducem pe Elektriceski Utios! hotărî Varia.

— N-ai unde să stai acolo, spuse cu îndoială praporşcikul.

— Găsim noi. Camera lui Jukovski şi a lui Cij a rămas liberă. Eu am să stau cu Katia sau cu Şura, răspunse Varia, găsind repede soluţia.

— Are încă nevoie de masaje zilnice la picioare, o preveni Mirotvorţev.

— Îi fac chiar eu masaj.

A doua zi Zvonariov îşi luă rămas bun cu căldură de la Mirotvorţev şi, coborând cu băgare de seamă în vestibul, se urcă împreună cu Varia în trăsura lui Belîi. Vasea se aşează grav pe capră, lângă vizitiu.

Oraşul-Vechi avea o înfăţişare jalnică. Case dărâmate, pavaje şi trotuare împestriţate de pâlnii de obuze, căpriori carbonizaţi, ziduri înnegrite de fum, toate acestea aminteau de război, de asediul prelungit. Lângă casa lui Stessel se vânzolea un pâlc de femei îmbrăcate ţipător, înconjurate de poliţişti. Spre mirarea lui, Zvonariov zări printre ele pe Lolocika şi pe Liolea Lobina. Femeile se certau aprig cu poliţiştii.

— Ce s-a întâmplat, Liolea? întrebă Varia, oprind trăsura.

— Mergeam pe stradă şi individul acesta s-a repezit la mine şi m-a târât aici. Am aflat că m-a luat drept prostituată şi m-a dus „pentru pedeapsă” la Vera Alexeevna.

— Dă-i drumul, imediat! îi strigă mânios Varia poliţistului.

— Pe doamna o cunosc, e soţie de ofiţer. Las-o liberă numaidecât! ordonă aprins şi praporşcikul.

— Nu pot, refuză încruntat poliţistul.

— Liolea, urcă-te în trăsură, o invită Varia.

Poliţistul o apucă pe institutoare de mânecă, Lobina se smuci şi alergă spre trăsură. Poliţistul o înşfăca de haină. Scos din sărite, Zvonariov dădu o lovitură de cârjă poliţistului, trântindu-l jos.

În clipa aceea, uşa casei lui Stessel se deschise şi pe scară se ivi Vera Alexeevna, însoţită de rotmistrul Vodiaga.

— Varia, monsieur Zvonariov, de ce loviţi un poliţist? întrebă ea cu glas dulceag. Domnule Zvonariov, nu m-aş fi

aşteptat la atâta temperament din partea dumitale. Probabil că încă nu te-ai restabilit şi nu eşti perfect sănătos!

Sugrumată de furie, Varia îi explică generălesei, destul de confuz, ce se întâmplase.

— Orice bărbat are zeci de asemenea „soţii”. Iar pentru dumneata, doamnă învăţătoare, urmă generăleasa, întorcându-se spre Liolea, e ruşinos să întreţii raporturi cu târfele. Asta să-ţi servească drept lecţie pentru viitor. Poţi să pleci!

— Otravă bătrână! i-o trânti Lolocika, de la obraz.

— Repetă ce-ai spus, îndrăzneşte să repeţi aşa ceva! şuieră generăleasa.

Lolocika îşi puse în funcţiune tot vastul ei vocabular, nespus de colorat. Până şi Vodiaga, bărbat destul de versat în asemenea materie, rămase cu gura căscată. Vera Alexeevna se grăbi să-şi astupe urechile.

— Să i se tragă imediat acestei netrebnice o sută de vergi! Celelalte la spălătorie, pentru o săptămână! dispuse ea.

Zvonariov porunci vizitiului să pornească imediat. Liolea coborî, încă tulburată, la şcoala Puşkin.

— O detest pe murdara aceea de Lolka, dar a avut dreptate s-o ocărască pe nevasta lui Stessel, şi pentru ea, şi pentru Liolea, spuse Varia. Să fiu în locul lui Stah, aş împuşca-o pe Vera Alexeevna pentru o asemenea jignire adusă soţiei lui.

— Bine că o să ai un soţ şi nu o soţie.

Înainte de a ajunge la Utios, îi întrecu o trăsură cu un matroz pe capră. În ea şedea, ţanţoşă, Lolocika, alături de un miciman, aghiotantul lui Grigorovici.

— Babalâcul meu a trebuit să dezlege băierile pungii ca să mă scape! strigă ea. Cred că v-a plăcut cum am bălăcărit-o pe paţachina aia.

Micimanul se grăbi să acopere cu palma drăgălaşele buze ale vecinei lui.

— Fă-te bine mai repede, nebunaticule! îi strigă ea lui Zvonariov.

— Cum îndrăzneşte să-ţi vorbească astfel? se revoltă Varia.

— A vrut să-ţi facă ţie sânge rău. Ştii bine că nu e cazul să te superi pe nişte persoane ca Lolocika.

Pe Utios, Zvonariov fu instalat într-o odăiţă ale cărei ferestre dădeau spre spatele bateriei. De acolo se vedeau cazarma, transformată în spital de convalescenţi, bucătăria, uzina electrică şi, mai departe, cimitirul, în care erau înmormântaţi cei de pe Utios. Varia fusese mutată, la cerere, pe Utios, şi acum lucra împreună cu sora ei sub ordinele doctorului Zorin. Tunurile bateriei erau deservite de marinarii de pe cuirasatul Peresvet, sub comanda locotenentului Liubinov. Comandant al Utios-ului era căpitanul Andreev. Astfel, pentru Zvonariov, tot cercul de cunoştinţe se limita la aceste persoane.

Varia locuia în aceeaşi cameră cu sora ei. Şura se despărţise de Gudima şi se întorsese la părinţi. Spre seară, veni să-l viziteze pe Zvonariov. Privindu-i formele mai pline, observându-i mişcările domoale, prudente, praporşcikul înţelese că era în aşteptarea unui copil. Surprinzându-i privirea atentă, fata se roşi ca para focului. Ca să nu se simtă prost, praporşcikul îi vorbi despre împrejurările în care fusese rănit, despre situaţia de pe poziţii, despre starea timpului. Încetul cu încetul, Şura se simţi mai la largul ei.

— Ştiţi, m-am despărţit de Alexei Andreevici, spuse ea încetişor.

— Bine ai făcut. Ţi-aduci aminte când ţi-am spus că timpul vindecă totul, c-o să-ţi găseşti şi dumneata într-o zi un bărbat după placul inimii?

În aceeaşi seară, Zvonariov îi povesti Varei cele vorbite cu Şura.

— Trebuie să-i găsesc o ocupaţie la şcoala Puşkin, răspunse fata, expeditivă.

A doua zi de dimineaţă, Zvonariov, care stătea în fotoliu la fereastră, o văzu pe Şura trecând prin curte cu un braţ de lemne. Pântecul ei apărea acum deosebit de proeminent.

Mai mulţi soldaţi din echipa de auxiliari începură să facă glume deşucheate pe seama ei. Unul dintre ei se repezi la ea şi o plesni peste pântec. Şura gemu, se aplecă şi căzu jos, sub povara lemnelor. Indignat, Zvonariov, uitând de rănile lui, sări la fereastră vrând să strige la nemernic; în clipa aceea, se ivi însă Blohin, pe neaşteptate. Cu o lovitură de pumn dădu de pământ cu derbedeul, apoi o ridică cu grijă pe fata care plângea, luă lemnele şi le duse până la locuinţa feldvebelului.

— Ce faci pe slugoiul la târfa asta? îl întrebă ostaşul bătut, ridicându-se de jos.

Turbat de mânie, Blohin se repezi la el şi-şi înfipse degetele în beregata lui.

— Blohin, lasă-l! strigă Zvonariov de la fereastră.

Blohin nu-l ascultă. Ostaşului îi ieşise limba din gură şi obrazul i se învineţise. Doi matrozi care treceau pe acolo abia izbutiră să-l tragă pe tunar înapoi.

— Dacă se mai leagă vreo lepră de Şura, îl sugrum cu mâinile mele! ameninţă Blohin.

Zvonariov îl chemă la fereastră.

— Noroc, Blohin! Ce vânt te aduce la Utios? întrebă praporşcikul.

— Să trăiţi! M-a trimis domnul porucik s-aduc echipament gros, fiindcă ostaşii din bateriile B şi Zaliternaia se plâng că le e frig, răspunse el.

Blohin zăbovi pe Utios până a doua zi. Seara, trecu pe la Zvonariov.

— Stai jos, aprinde o ţigară şi povesteşte în ce împrejurări a căzut fortul 2, îl rugă praporşcikul.

Ostaşul se aşează lângă uşă, dar nu-şi îngădui să-şi fumeze mahorca.

— Miroase greu, o să vă doară capul de vreme ce nu sunteţi obişnuit, lămuri el.

Apoi începu să povestească pe îndelete, căutându-şi cuvintele, amănuntele căderii fortului 2.

— Lucrurile au început să meargă prost la Arthur! Oricât ar întoarce-o ostăşeii şi matrozii cu mintea lor, şi pe faţă şi pe dos, nu iese altcum decât că s-a cuibărit vânzarea printre noi. Careva vrea să vândă fortăreaţa, iar pe noi să ne prăpădească până la unul, ca să nu aibă cine s-o apere, îşi încheie el povestirea.

— Ei, vânzare! Ordine nechibzuite, necunoaşterea situaţiei la faţa locului – astea-s cauzele, obiectă Zvonariov.

— Dacă gheneralii şi coloneii ar fi oameni fără şcoală, ca d-alde noi, s-ar mai putea să-i iertăm; dar când şi ostaşii îşi dau seama că lucrurile nu merg cum trebuie, cu atât mai mult trebuie s-o priceapă gheneralii.

Praporşcikul nu izbuti să-l facă pe Blohin să-şi schimbe părerea.

Varia intră şi se aşează în tăcere deoparte, ascultându-le vorbele. Prezenţa ei îl stânjeni vădit pe ostaş şi el se grăbi să plece.

— Blohin gândeşte just. Numai nişte trădători pot face ceea ce a făcut Gorbatovski, spuse Varia după ce ostaşul plecă.

— Se ştie că Gorbatovski e mărginit, totuşi de aci şi până la trădare e o mare distanţă.

— Tata spune că în împrejurările de faţă prostia e egală cu trădarea. După părerea lui, capul răutăţilor la Arthur este Fok; după el, vine Reis. Iar Stessel face tot ce-i spune Vera Alexeevna.

Noaptea, Blohin ieşi afară. Deodată, observă o umbră trecând prin curte şi intrând pe uşa întredeschisă a magaziei de lemne. Crezând că era vreun matroz sau auxiliar care venise să fure lemne, a căror lipsă era tot mai simţită, ostaşul deveni atent. Aşteptă câteva clipe şi apoi se apropie tiptil de magazie şi trase cu urechea. Auzi un geamăt ori un scâncet, urmat de un ţipăt slab. Blohin împinse în uşă şi dând buzna înăuntru, se izbi de un trup omenesc ce se bălăbănea în întuneric.

„Şurka!” îl săgetă un gând; o ridică în sus şi-i scoase laţul de după gât.

Nu mai mişca. Blohin o lăsă jos cu băgare de seamă şi se apucă să-i facă respiraţie artificială, amintindu-şi cum făcea lucrul acesta felcerul Melnikov. Şura nu dădea semne de viaţă. Ostaşului i se păru chiar că începuse să se răcească. Speriat, o luă în braţe şi se repezi cu ea spre pavilionul ofiţerilor unde începu să bată desperat în fereastra lui Zvonariov.

Trezit din somn de bătăile violente, praporşcikul crezu în prima clipă că începuse asaltul general al fortăreţei.

— Înălţimea voastră, Serghei Vladimirovici, ajutor! auzi deodată; praporşcikul luă cârjele şi se apropie de fereastră.

— Şurka s-a spânzurat, moare! strigă Blohin.

Zvonariov deschise larg fereastra şi abia atunci înţelese ce se întâmplase.

— Vino cu ea pe scară; îi trezesc numaidecât pe doctor şi pe Varia.

Şi Zvonariov începu să bată în peretele camerei în care dormeau cele două surori Belîi. Varia se trezi numaidecât. Tot timpul cât durase boala lui Zvonariov se obişnuise să tragă cu urechea la cel mai uşor zgomot din camera lui.

— Ţi-e rău, Seriojenka? întrebă ea, intrând repede pe uşă, îmbrăcată sumar.

Praporşcikul îi spuse ce se întâmplase cu Şura. Varia se repezi pe scară. Câteva clipe după aceea fata îşi venise în fire; o aduseră la locuinţa feldvebelului. Varia rămase până dimineaţa de gardă la patul ei; pe urmă, o transportă la şcoala Puşkin. Blohin le însoţi.

— Bagă de seamă, Lixandra, să nu-ţi mai treacă prin cap aşa ceva! rosti aspru Blohin la despărţire, ameninţând-o cu degetul.

— Nu-mi închipuiam niciodată că Blohin, care pare atât de grosolan, să poată da dovadă de un simţământ omenesc atât de cald, îi spuse Varia lui Zvonariov în seara aceea.

— Are o inimă de aur.

Ştirile despre situaţia din forturi ajungeau anevoie la Utios şi atunci, îndeosebi, prin Varia, care se ducea aproape în fiecare zi în oraş sau la ea acasă. Uneori treceau şi ostaşi de la Zaliternaia ori de la bateria B, aducând ultimele veşti.

Praporşcikul se obişnuise repede cu această „poştă” şi stătea îndelung de vorbă cu ostaşii.

— Ce plăcere ai dumneata, om instruit, să asculţi tot felul de baliverne, se mira Andreev. Doar, cele povestite de soldaţi sunt pe trei sferturi curate născociri.

— Un sfert din ele sunt totuşi adevărate. La drept vorbind, Arthur-ul rezistă acum numai datorită soldaţilor.

— Fără ofiţer, trupa e egală cu zero – e o gloată neorganizată.

— Ofiţerii fără soldaţi au adeseori chiar o valoare negativă.

— Dumneata păstrezi încă mentalitatea de civil. Nu poţi înţelege un adevăr limpede: ofiţerii sunt sufletul armatei, ei poartă făclia virtuţilor ostăşeşti.

Aceste cuvinte îl făceau pe Andreev să se emoţioneze, să se aprindă, iar praporşcikul se grăbea să schimbe vorba.

Varia pleca la cazarmă dis-de-dimineaţă împreună cu sora ei, ca să panseze răniţii. Sprijinindu-se în cârje, Zvonariov şchiopăta de colo-colo prin Utios; dădea pe la bucătărie, unde tăia şi spânzura Belonogov, şi gusta din mâncare; o luă spre uzina electrică, unde-l vizita pe Lebiodkin. Intra împreună cu Rodionov în cazematele bateriei, unde se adăposteau tunarii şi matrozii; în sfârşit, cerceta hârtiile în cancelarie. Andreev, aproape tot timpul bolnav, îl lăsa să le rezolve el cum socotea de cuviinţă. Pe la ceasurile trei, se adunau cu toţii la masă, în pavilionul ofiţerilor.

Bateria aproape că nu mai deschidea focul, căci nu mai avea decât vreo sută de obuze de 10 ţoli. Acestea erau păstrate în vederea asaltului iminent. Marea era pustie. După scufundarea escadrei, japonezii îşi retrăseseră flota de la Arthur, cu excepţia unui număr oarecare de nave mici de pază. De aceea, numai oamenii din gardă, santinelele şi plantoanele vegheau noaptea; ceilalţi dormeau duşi. Doar

bubuitul surd al canonadei de pe frontul terestru şi afluenţa de răniţi aminteau că e război.

Într-o zi veni vestea morţii lui Nazarenko. Bătrânul feldvebel traversă strâmtoarea cu o barcă, când deodată aceasta fusese răsturnată de un obuz care căzuse aproape de ea. Nazarenko se dusese la fund ca o piatră. Savişna căzuse la pat de supărare, iar Şura fusese nevoită să se întoarcă acasă ca să-şi îngrijească mama. Fata era trasă rău la faţă şi se urâţise. Nici nu mai îndrăznea să treacă pe la Zvonariov.

Într-o zi de decembrie, veni în vizită Nadia.

— În sfârşit, mi-am găsit timp, să trec să te văd Serioja! spuse ea, strângându-i mâna. Utios-ul îmi evocă amintiri atât de neplăcute încât pe drum m-a cuprins o teamă superstiţioasă. Mi se pare mereu că apar din nou jandarmii…

— Acum nu e cazul să te mai temi de ei. Mikeladze a fost mutat de mult din Arthur, iar Poznanski a zăcut de tifos şi abia îşi mai trage sufletul, o linişti Varia.

— Asta nu poate decât să ne bucure. Ei nu combăteau spionii, ci făceau mizerii oamenilor nevinovaţi, observă Zvonariov. Ce mai face Andriuşa?

— Apără fortul 3. Am auzit că acolo e foarte primejdios. Sunt tare îngrijorată. Japonezii atacă tot timpul. Olea îţi trimite salutări. Umblă şi ea în cârje, cu ajutorul lui Boreiko. Se restabileşte repede. E nostim şi mişcător să priveşti această pereche: un uriaş şi un pitic.

— N-are importanţă. Îi leagă o adâncă iubire reciprocă, preciză Varia.

— Ca şi pe dumneavoastră, adăugă Nadia.

— Şi noi ne iubim foarte mult. Nu-i aşa? îşi întrebă Varia logodnicul, fără ocol.

— Oricât de ciudat ar părea, totuşi iubesc fiinţa asta geloasă şi numai ţepi, răspunse Zvonariov, atrăgându-şi logodnica spre el.

Capitolul VIII

— A trecut mai bine de o săptămână de când fortul 2 a sărit în aer şi toate sforţările japonezilor care atacă fortul 3, n-au dus până acum la nici un rezultat. Acest lucru îndepărtează ziua capitulării Arthur-ului şi aduce mari daune firmei „Tifontai”, rosti domnul Şu, cu un zâmbet mieros, privindu-l pe Fok.

— În război, multe lucruri depind de hazard. Astfel, alaltăieri, când a fost dezlănţuit asaltul asupra fortului, s-a întâmplat să se afle acolo o companie de marinari care amenajau linia a doua de apărare. Matrozii au participat, din proprie iniţiativă, la respingerea asaltului, răspunse generalul.

— Sper că excelenţa voastră veţi lua măsuri pentru ca asemenea coincidenţe să nu se mai repete! Altfel chiar interesele excelenţei voastre pot avea de suferit…

— Desigur, desigur, domnule Şu. Fiţi convins că planul nostru va fi tradus în fapt până la data stabilită.

Chinezul salută şi plecă. Rămas singur, Fok începu să se plimbe nervos prin cabinet.

— Maimuţoiul acesta mă strânge în chingi, iar eu n-am cum să-i pui ştreangul de gât, mormăi el. Pe de altă parte, laşul acela de Stessel se şi vede spânzurat în cazul capitulării premature a fortăreţei. Poftim de mai fă ceva în asemenea condiţii!

Generalul se aşează la masă şi scrise larg o notă pentru Gorbatovski: „Faţă de grelele distrugeri suferite de adăposturile de beton din fortul 3, rog pe excelenţa voastră să nu uite că apărarea excesiv de îndârjită a acestui punct nu va duce decât la pierderi inutile în efectiv. Or, în prezent, contează fiecare om din fortăreaţă. E necesar să se cruţe cât mai mult garnizoana rămasă.”

Nota fu trimisă cu un curier călare la Comandamentul frontului de Est.

— Băieţi, ascultaţi cu luare-aminte dacă bocăneşte japonezul, ordonă comandantul fortului 3, ştabs-căpitanul

Bulganov. Îndată ce nu se mai aude nimic, veniţi repede şi-mi spuneţi.

Japonezii ocupaseră şanţul frontal şi acum săpau două galerii de minare, în dreapta şi în stângă poternei care ducea în caponieră, cu intenţia de a arunca în aer parapetul. Pentru a le dejuca planul, ruşii făceau şi ei lucrări de contraminare; acestea se executau însă fără tragere de inimă şi fără pricepere. În fort nu existau pionieri; săpau tiraliorii şi matrozii. Bulganov stătea la adăpost în cazarma din spate. În afară de el, în fort se mai afla Andriuşa Akinfiev, cu matrozii de pe Sevastopol. Locotenentul nu se prea pricepea la războiul de fortificaţii şi se mărginea doar să pună santinele şi să ridice un retranşament în spatele incintei fortului.

Curând începu bombardarea fortului cu tunuri de calibru mare. În afară de aceasta, japonezii instalară în tranşeele din glacisul fortului aruncătoare de mine şi începură să tragă cu ele asupra incintei. Tiraliorii şi matrozii se adăpostiră repede în poternă, dar poterna fu distrusă prin explodarea minei. Toţi cei de se aflau în ea rămaseră îngropaţi de vii acolo.

Akinfiev alergă cu matrozii să-i dezgroape. O nouă explozie îi făcu însă să se împrăştie în toate părţile. Asurzit de bubuituri, locotenentul se întoarse în cazarmă şi-l întrebă agitat pe Bulganov cum puteau fi ajutaţi cei îngropaţi în poternă.

— Ce putem face? Garnizoana trebuie păstrată pentru respingerea asaltului. Dacă-i respingem pe japonezi, o să încercăm să le venim în ajutor.

Locotenentul nu fu de acord cu aceasta şi făcu apel la matrozi. Aceştia se apucară să înlăture dărâmăturile, pas cu pas, cu băgare de seamă, ferindu-se să nu fie văzuţi de japonezi. Spre seară, izbutiră să scoată din poternă vreo treizeci de oameni neatinşi şi tot atâţia răniţi. Andriuşa jubila.

După ziua senină, rece, pogorî o noapte întunecoasă. Profitând de acest lucru, apărătorii fortului începură să repare în grabă stricăciunile făcute în cursul zilei. Se hotărî să se abandoneze cu totul poterna care urma să fie astupată cu sfărâmături de beton şi cu pământ. Pentru orice eventualitate, zidurile şi tavanul ei fură minate.

Japonezii săpau mereu sub parapet.

Veni o dimineaţă ceţoasă. Soldaţii beau ceaiul în cazărmi, când deodată vui o explozie cumplită. De sus începu să cadă o ploaie de pământ, de beton spart şi de pietre; un fum gros, usturător, se revărsă peste toată incinta. Bulganov şi Akinfiev încercară să-şi scoată din cazărmi soldaţii şi matrozii, dar cei ce cutezau să iasă erau seceraţi de gloanţe.

— Trebuie să le dăm o pildă de bărbăţie, domnule ştabs-căpitan, spuse locotenentul, îndreptându-se spre uşă.

— Nu ieşiţi încă, înălţimea voastră; la ce bun să pierim degeaba? îl domoliră matrozii. Îndată ce se repede japonezu' asupra fortului, încetează şi focul: doar n-o să tragă asupra lui însuşi.

Era o observaţie justă. Locotenentul se opri.

— Nu te mai juca cu moartea, dragul meu, îl sfătui Bulganov, apropiindu-se. Până la urmă, tot dumneata pierzi partida şi pleci înainte de timp pe lumea cealaltă. Gorbatovski a ordonat ca soldaţii să fie cruţaţi, să nu se treacă la contraatac decât atunci când este absolut necesar.

— Cu alte cuvinte, să nu mai apărăm fortul?

— Nu tocmai, dar cam aşa ceva. Am şi ordonat să se strângă treptat tot calabalâcul. Stăm până se întunecă şi apoi o luăm din loc.

— Dar putem încă foarte bine să apărăm fortul!

— Se pare că lucrul acesta nu e în vederile celor de sus.

Locotenentul nu crezu ceea ce auzea până nu citi nota telefonică a comandantului frontului defensiv de est al fortăreţei. Peste puţin, toată garnizoana cunoştea cuprinsul acesteia.

Japonezii nu-şi credeau nici ei ochilor văzând că ruşii, care până atunci apăraseră cu îndârjire fiecare palmă de pământ, le cedau acum, fără rezistenţă, aproape toată incinta fortului. Ei continuau să tragă intens asupra cazărmii, asupra şanţului şi nu îndrăzneau să înainteze, temându-se de cine ştie ce cursă din partea ruşilor.

Spre seară, fu primit un ordin făţiş pentru evacuarea fortului, „faţă de imposibilitatea absolută de a-l mai apăra”.

— Trădare! strigă Akinfiev, fierbând de mânie. Mai putem rezista!

— Ordinul se execută, nu se discută, răspunse Bulganov.

Atunci Akinfiev scrise un protest şi-l trimise printr-un matroz lui Gorbatovski. Drept răspuns, primi ordin să se prezinte la comandamentul frontului de est.

— Înălţimea voastră, dar noi ce facem? îl întrebau matrozii, în timp ce locotenentul se pregătea să plece la comandament.

— Staţi aici până mă întorc, chiar dacă tiraliorii vor evacua fortul.

— Am înţeles, înălţimea voastră; aşa o să facem!

La comandament, Gorbatovski îl copleşi pe locotenent de laude, mulţumindu-i pentru bărbăţia şi temeritatea de căile dăduse dovadă cu prilejul apărării fortului.

— Dacă toată garnizoana fortului ar fi formată din marinari, atunci nici nu s-ar pune în discuţie abandonarea fortului 3, dar tiraliorii sunt istoviţi, şi-au pierdut capacitatea de luptă, susţinu generalul. În consecinţă, s-a hotărât să se restrângă linia de apărare abandonându-se forturile care prezintă distrugeri deosebit de grave şi nu mai pot fi apărate cum trebuie. Fortul 3 face parte dintre acestea.

— Eu pot rezista acolo, cu compania mea cel puţin o săptămână, îl asigură Akinfiev.

— Matrozii dumitale sunt necesari în altă parte. Te rog insistent să execuţi ordinul.

— Am înţeles!

În timp ce se întorcea spre fort, se întâlni cu matrozii lui care îi raportară că fortul fusese evacuat.

— L-am lăsat aproape neatins… Am izbutit să explodăm doar o singură mină sferică, la intrare, dar şi pentru atâta ne-a înjurat ştabs-căpitanul, raportă subofiţerul.

— Dar de ce aţi părăsit fortul fără ordinul meu?

Matrozii îl priviră nedumeriţi:

— Păi, ni s-a transmis prin telefon, din partea dumneavoastră, ordinul de a ne întoarce la comandament, şi noi l-am executat.

Akinfiev se miră, dar îşi dădu seama că nu mai avea ce face.

Japonezii nu observară imediat că ruşii evacuaseră fortul şi nu îndrăzniră să-l ocupe în întregime decât spre seară zilei următoare.

— Lepiohin, ia-ţi vreo cinci oameni şi du-te cu ei la reduta 3, ordonă Gudima. O să iei acolo comanda tunurilor.

Feuerverkerul salută şi intră în cazemata lui. Acolo, îşi strânse ostaşii şi le comunică ordinul pe care-l primise.

— Care vine cu mine?

Soldaţii tăceau şi oftau.

— Stăteam tihniţi la baterie şi ne gândeam c-om rămâne aici până la sfârşit. Când colo, acu – hai la reduta a treia, sau cum îi mai zice! răspunse în cele din urmă unul dintre ei.

— Aşa a vrut Dumnezeu, răspunse aspru Lepiohin.

Înainte de plecare, Lepiohin rosti câteva rugăciuni şi-şi luă cu el biblia şi una din icoane. Trecând pe lângă Zaliternaia, ostaşii se auziră strigaţi de Boreiko, care tocmai se întorcea de la bateria Belîi Volk.

— Aţi pornit în hagialâc, cuvioşilor?

— Ne ducem la reduta 3; acolo o să ne rugăm lui Dumnezeu pentru înălţimea voastră, îi răspunse Lepiohin, pe acelaşi ton.

— Băgaţi de seamă: acolo e primejdie, să nu ne faceţi de râs Utios-ul! Dacă aud că aţi feştelit-o vă rup gâtul! îi

ameninţă Boreiko.

Tunarii ajunseră la redută spre seară şi se prezentară lui Spredov, comandantul acesteia.

Lepiohin îşi instală oamenii în cazarmă şi se duse să vadă ce armament se afla acolo. Acesta se compunea din două tunuri cu închizător-şurub, o mitralieră chinezească veche, cu ţeava lisă, şi mai multe piese navale de calibru mic.

Japonezii ocupaseră caponiera frontală şi o parte din poternă.

După ce cercetă poziţia, Lepiohin puse tunurile în bătaie, pe parapete şi în şanţul din spate, numind pentru fiecare câte un comandant dintre oamenii lui de încredere de la Utios.

— Să nu trageţi fără ordin. Ochiţi cu grijă, ca să nu prăpădiţi obuzele degeaba, îşi dăscălea el tunarii.

Ca şi la fortul 3, japonezii băteau acolo cu aruncătoare de mine toată incinta fortului. Din pricina aceasta fură retraşi în poternă toţi oamenii, cu excepţia santinelelor, care se şi adăposteau la intrarea în incintă. Căpitanul Spredov se stabili tot acolo, iar pe feldvebelii care îndeplineau funcţia de praporşcik îi trimise să păzească şanţul de la gorjă.

Toată ziua trecu în încordare, aşteptându-se aruncarea în aer a parapetului din faţă, dar japonezii nu se grăbeau. Spre seară, tirul asupra redutei încetă cu desăvârşire. Nu se mai auzeau decât împuşcături răzleţe şi detunări de grenade aruncate la întâmplare.

Se întunecase, când un japonez se ivi pe parapetul din faţă şi strigă în ruseşte:

— Hei, zdrenţăroşilor, predaţi-vă! Voi v-aţi săturat de carne de cal, iar noi să tot îngheţăm în tranşee. E timpul să se isprăvească cu războiul. Generalii voştri ne-au vândut fortăreaţa, cu soldaţi cu tot!

— Mă, mama ta de mutră-strâmbă! răcniră tiraliorii, punând mâna pe arme, dar japonezul o şi zbughise.

După aceea, în tranşeele ruseşti începură să cadă pietre cu manifeste legate de ele. Japonezii îi îndemnau pe ruşi să

se predea.

— Atâta timp cât mai avem vlagă în noi, trebuie să apărăm până la capăt reduta! declară Lepiohin.

Noaptea trecu în linişte. Japonezii săpau de zor la galeriile de minare.

Dimineaţa, bocănitul încetă. Spredov ordonă retragerea tuturor oamenilor în fundul redutei, rămânând în faţă doar o santinelă sau două. Tunarii vegheau la piesele lor, încărcate cu mitralii. Lepiohin le spuse grav:

— Nu uitaţi ce-a spus Ursul: „Să nu facem de ruşine Utios-ul; plesniţi-l pe japonez, drept în rât!”

Pe la orele nouă dimineaţa, în liniştea adâncă ce domnea pe poziţii, bubuiră două explozii violente, una după alta. Parapetul frontal se nărui de ambele părţi ale poternei, dezvelind zidurile de beton ale acesteia. Japonezii deschiseră imediat asupra redutei un foc concentrat cu mortiere de 11 ţoli. Toată garnizoana se grăbi să se adăpostească în cazarmă şi în poternă. Lepiohin îşi retrase tunarii în şanţul din spate. Nu mult după aceea, un obuz căzu în partea din faţă a poternei, străpunse bolta de beton şi făcu explozie în interiorul ei, zvârlind în aer şi grenadele depozitate acolo. Violenţa exploziei făcu să se prăbuşească toată partea frontală a poternei. Comandantul redutei şi o mare parte din garnizoană pieriră sub dărâmături. Ieşirea spre incintă era blocată.

În aceeaşi clipă, japonezii se năpustiră la asalt. Fără să întâmpine nici o rezistenţă, ei ocupară toată incinta şi pătrunseră prin şanţurile laterale în spatele redutei. Resturile garnizoanei se văzură încercuite în cazarmă. Lepiohin îşi dădu cel dintâi seama de situaţia în care se aflau. Scoase biblia şi-şi făcu cu evlavie semnul crucii:

— Ei, fraţilor, ne-a sosit ceasul morţii, le spuse el celor de la Utios.

Bărboşii săi sărutară biblia unul după altul şi puseră mâna pe arme:

— Ei, comandirule, acuma ce-i de făcut?

Lepiohin îi împărţi la ambrazurile cazărmii şi se postă el însuşi la intrare. Acolo ridicară în pripă un parapet din saci cu pământ şi puseră o mitralieră în bătaie. În cazarmă şi în paternă se aflau cam o sută de ostaşi, dar cei mai mulţi erau răniţi, contuzionaţi ori surzi. Cel mult patruzeci de oameni erau apţi de luptă.

— Predă-te, rusule! strigau japonezii. Drept răspuns, răpăiau împuşcături.

Japonezii aduseră tunuri de câmp şi începură să tragă în plin asupra cazărmii din spate. Betonul rezista însă exploziilor. Soldaţii se ascundeau după intervalele dintre ambrazuri şi între două lovituri de tun aruncau grenade asupra inamicului. La uşă, Lepiohin trăgea asupra japonezilor rafale de mitralieră. Scund, vânjos, cu bărbuţa rară, acum părea mai înalt; glasul lui sună aspru, poruncitor; ochii cenuşii priveau tăios, cu dârzenie. Toate ordinele lui erau executate de îndată. Până şi matrozii, care la început vorbeau în batjocură despre slăbiciunea sa de a citi din biblie, îi executau toate ordinele.

Ziua de iarnă era pe sfârşite. Garnizoana rezista cu înverşunare. În redută sosi însuşi generalul Idziti, şeful de stat-major al armatei de asediu. El ordonă să se trimită un parlamentar, spre a începe tratative pentru capitulare. Un maior japonez, cu steag alb în mână, apăru în faţa uşii şi ceru să iasă un ofiţer superior.

— Băgaţi de seamă, uitaţi-vă bine la mutră-strâmbă, să nu ne joace festa. Dacă face vreun vicleşug, trageţi fără somaţie, ordonă Lepiohin, ieşind la parlamentar.

— Doresc să vorbesc cu ofiţerul comandant, spuse japonezul.

— Eu sunt comandant, n-avem ofiţeri, răspunse gradatul cu demnitate.

— Vă garantăm viaţa, dacă vă predaţi imediat, de bună voie, propuse japonezul.

— Aşteptaţi mult şi bine, înălţimea voastră japoneză, răspunse Lepiohin şi plecă.

Japonezii mai aduseră câteva companii şi, lărmuind, începură să asalteze cazarma. Mica garnizoană se împuţina văzând cu ochii. Tiraliorii de la ambrazuri erau înlocuiţi unul după altul. Cei uşor răniţi aduceau cartuşe şi grenade. Rănit de două ori, Lepiohin continua să tragă cu mitraliera, până când aceasta fu sfărâmată de explozia unei grenade. Toată cazarma se umplu de un fum usturător. Numărul răniţilor creştea mereu. Aceştia erau adunaţi într-o parte a poternei, rămasă întreagă. Tot acolo fuseseră depozitate şi grenadele de rezervă.

În sfârşit, japonezii izbutiră să pătrundă înăuntru. În întunericul ce se lăsa tot mai mult, se încinse lupta corp la corp. Rănit a treia oară, Lepiohin ajunse cu greu în poternă. Japonezii umplură cazarma şi se repeziră spre poternă. Gradatul aruncă o ultimă privire supravieţuitorilor şi izbi din răsputeri o grenadă de la picioarele lui. O vâlvătaie uriaşă lumină fulgerător mâna de matrozi şi de ostaşi ruşi, plini de răni, ca şi pe japonezii care se repeziseră cu baionetele asupra lor. Totul dispăru într-o volbură de fum. Resturile garnizoanei pieriră sub dărâmături, împreună cu coloanele de asalt inamice.

La reşedinţa lui Stessel fusese convocat consiliul militar. În spaţiosul cabinet se adunaseră vreo douăzeci de persoane – ofiţeri, generali, amirali. Pe perete se afla un plan mare al Arthur-ului, pe care erau trasate forturile şi toate fortificaţiile. Fok trase zelos, cu creionul roşu, două linii încrucişate peste reduta Nr. 3 şi caligrafie alături data căderii ei: 18 decembrie 1904. Pe plan se vedeau şi alte cruciuliţe asemănătoare puse peste forturile 2 şi 3.

— Vă rog, atenţie, domnilor, rosti Stessel, ciocănind cu creionul în masă. Acum câteva clipe s-a primit ştirea căderii redutei Nr. 3. Deci toate fortificaţiile frontului de est au căzut în mâinile inamicului. De azi înainte, trupele noastre ocupă poziţii slab amenajate în linia a doua de apărare. Doresc să vă aud părerea în privinţa perspectivelor continuării apărării.

Cei de faţă luară cuvântul pe rând. Artileriştii, marinarii şi comandanţii regimentelor din divizia a VII-a se pronunţară cu toţii pentru continuarea luptei. În schimb, reprezentanţii diviziei a IV-a, de sub comanda lui Fok, susţinură cu toţii inutilitatea oricărei rezistenţe.

— Muniţii nu mai avem, afirmă locotenent-colonelul Dmitrievski, şeful de stat-major al diviziei a IV-a.

— Mai dispunem de peste o sută de mii de obuze şi de şrapnele de diferite calibre, replică Belîi.

— În regimente, mai mult de jumătate din soldaţi sunt bolnavi de scorbut: hrana e slabă. Iarna a venit, şi echipament gros n-avem, o ţineau morţiş coloneii Saviţki, Gaidurin şi Nekrasevici, ţinându-i isonul lui Dmitrievski.

— Nici japonezul n-o duşe mai bine – dârdâie de frig, mai straşnic decât noi. Soldăceii mai pot să rejişte; numai să şe sporească racia de carne de cal. Mai avem câteva mii de cai. Şuntem datori şi trebuie să luptăm până la capăt, rosti cu multă înflăcărare bătrânul Nadein, care după moartea lui Kondratenko luase comanda diviziei a VII-a.

— Am fost recent în tranşee şi i-am văzut pe bieţii noştri soldaţi. Numai un om fără inimă ar putea să-i mai silească să lupte. Sunt plini de păduchi şi istoviţi de foame, dar au încă moralul ridicat. E necesar să fie păstraţi pentru Rusia. Şi-au meritat pe deplin dreptul la viaţă, perora Fok, cu ton plângăreţ.

— Nici vorbă de capitulare! Mai am aproape cincizeci de ipoteze pentru continuarea rezistenţei! rosti Smirnov grav, dar această declaraţie stârni doar zâmbete de enervare pe feţele celor de faţă.

— Misiunea Arthur-ului ca bază navală a luat sfârşit, întrucât escadra nu mai există. În prezent, Arthur-ul nu mai e decât o povară pentru armata de nord. Continuarea rezistenţei poate duce la ocuparea fortăreţei prin asalt şi la masacru, rosti Reis, pe un ton calm, profesoral.

— Uitaţi de escadra lui Rojestvenski. El n-are intenţia să se ducă la Vladivostok, ci să vină la Arthur, obiectă Viren.

— Ca să se scufunde în băltoaca de aici, alături de escadra de la Arthur! completă Stessel, ironic. Pentru atâta lucru nu era cazul să întreprindă o asemenea croazieră.

Totuşi, cu o majoritate zdrobitoare, cei prezenţi la consiliu se pronunţară pentru continuarea rezistenţei.

— Deci, considerăm că membrii consiliului s-au pronunţat pentru luptă până la ultima suflare, conchise Stessel. Dar pe ce poziţii vom rezista acum înainte?

— Permiteţi, ceru cuvântul Smirnov, ridicând mâna. Mai întâi, după Zidul chinezesc, unde ne aflăm acum. Pentru această situaţie, am cinci ipoteze.

— Fără ipoteze, vă rog, îl opri generalul-aghiotant.

— Apoi, ne retragem pe masivul Skalistâi; după aceea, pe colinele Vladimirskaia şi Mitrofanievskaia şi, în fine, în incinta oraşului. Bineînţeles, aici pot să existe diferite ipoteze, dar nu mai vorbesc de ele.

— Părerea mea e că toate aceste poziţii n-au o valoare defensivă serioasă. Nu vom reuşi să rezistăm mult timp pe ele. De altfel, în momentul de faţă acest lucru nu mai are multă importanţă, răspunse Stessel.

De îndată ce plecară toţi membrii consiliului, Fok se aşează la masa de scris a lui Stessel şi schiţă la iuţeală un ordin pentru evacuarea bateriilor B şi Zaliternaia, a celor două coline Orlinoe Gnezdo şi a întregii linii a doua de apărare.

— Mă retrag de-a dreptul spre incinta interioară a oraşului, îl anunţă el pe Stessel.

— Ce vorbeşti, Viktor Alexandrovici, ce vorbeşti! Păi, adineauri, consiliul s-a pronunţat pentru continuarea rezistenţei!

— Ce-mi pasă mie de toate consiliile! Dacă Arthur-ul nu capitulează până la data de 20, vom pierde amândoi câteva milioane de dolari. Asta are mai multă importanţă. Măcar în zilele ce ne mai rămân să avem parte de o viaţă tihnită, asigurată. Ei, am plecat.

— Stai, totuşi nu e posibil aşa, deodată… încercă Stessel să-l pondereze.

— Să-i ordoni lui Reis să pregătească o scrisoare, cu propunerea de capitulare. Până la miezul nopţii de 20 decembrie stil vechi trebuie să ajungă la statul-major japonez, încheie Fok ieşind fără să salute.

Statul-major al generalului baron Noghi, comandantul armatei de asediu japoneze de la Port-Arthur, era instalat la Şuişiin, un sat mare chinezesc, situat la 11 kilometri de forturile înaintate ale fortăreţei asediate.

Generalul ocupa o fanză încăpătoare, luminoasă, cu toţi pereţii acoperiţi de hărţi şi de planuri directoare pe care figurau forturile şi redutele din Arthur.

În acea seară întunecoasă de decembrie, Noghi stătea împreună cu generalul Idziti, şeful statului său major, aplecat asupra mesei de scris, pe care se aflau cele din urmă rapoarte asupra pierderilor suferite de armata de asediu, cu prilejul ultimelor asalturi.

— Excelenţă, nu mai putem să continuăm asalturile: vom rămâne fără efective, raportă Idziti.

— Cerescul nostru Tenno a ordonat ca Arthur-ul să fie cucerit cât mai curând, întrucât escadra lui Rojestvenski a şi sosit în apele Madagascarului, iar trupele din Manciuria ale lui Kuropatkin sporesc în fiecare lună cu câte două corpuri de armată care sosesc ca întăriri. Dacă Arthur-ul nu va fi cucerit până în primele zile ale lunii ianuarie, ruşii vor obţine superioritatea atât pe uscat cât şi pe mare şi atunci vom pierde războiul, obiectă Noghi calm.

— Totuşi, în prezent, pur şi simplu nu mai avem cu ce să luptăm: nu mai există nici efective suficiente, nici muniţii, răspunse Idziti, agitat.

Se aşternu o tăcere apăsătoare.

— În cazul acesta, Idziti-san, nu ne mai rămâne decât un singur lucru: harakiri, rosti Noghi, răspicat, sever, privindu-şi în ochi şeful de stat-major.

Convorbirea celor doi fu întreruptă de o bătaie puternică în uşă.

— Poftim! strigă Noghi, nemulţumit.

Intră năvalnic generalul Tanaka, emoţionat, radios.

— Am satisfacţia de a aduce la cunoştinţa excelenţei voastre, îi raportă el respectuos lui Noghi, că generalul Stessel a făgăduit să predea fortăreaţa cel mai târziu la 1 ianuarie.

Era o dimineaţă senină. Geruia. Boreiko ieşi din adăpostul său de la Zaliternaia şi se apucă să se spele cu apă rece ca gheaţa. Era neras, slăbit, dar arăta voinic şi sănătos.

— S-au întors ai noştri de la reduta 3? întrebă el pe ordonanţa sa.

— Nu, să trăiţi! Tiraliorii au spus că gălbejitu' a aruncat în aer reduta şi că au pierit toţi oamenii, până la unu.

Porucikul se încruntă:

— Păcat de Lepiohin! Dar, dacă nu s-au predat, înseamnă că au pierit cu cinste, rosti el îngândurat. Mai bine să mori cu arma în mână, decât s-o predai duşmanului.

După ce se spălă şi bău la iuţeală un pahar de ceai, porucikul se duse la postul de comandă.

Acolo se uită prin binoclu, dar în aceeaşi clipă îl lăsă jos, uluit. Tot Zidul chinezesc mişuna de japonezi, care îl amenajau în grabă pentru apărare. Încă în ajun, tiraliorii se aflau acolo: acum erau cam cu o verstă mai aproape de Zaliternaia, deşi în noaptea aceea fusese linişte deplină.

Boreiko se duse imediat la tiraliori, ca să afle situaţia şi motivul pentru care evacuaseră poziţia bine amenajată pe care o ocupaseră până atunci.

— Am primit ordin de la generalul Fok, îi răspunse praporşcikul de tiraliori care comanda sectorul. Se aude că la noapte o să ne retragem în oraş.

— Eu nu plec cu tunarii mei din Zaliternaia! spuse răspicat Boreiko, posomorât.

— O că cazi în mâinile japonezilor.

— Mai întâi, am să întorc tunurile spre oraş şi am să fac praf statul-major al lui Stessel, cu casa lui cu tot! mormăi porucikul încruntat.

La baterie îl aştepta o nouă surpriză. Gudima îi făcu cunoscut că se primise un ordin care dispunea evacuarea în cursul acelei zile, până la amiază, a bateriilor B şi Zaliternaia.

— Cine a dat o asemenea dispoziţie?

— Statul-major al generalului Gorbatovski, din ordinul lui Fok.

— Nici nu mă gândesc s-o execut! Endjeevski ce părere are?

— A trimis un protest personal lui Stessel.

— Ce naiv e! Nu-şi dă seama că generalul-aghiotant şi Fok sunt o apă şi-un pământ?! Dar dumneata, Alexei Andreevici, ce ai de gând să faci?

— Atâta timp cât rămân aici tiraliorii, nu plec nici eu.

Observând că ruşii se retrag, japonezii deschiseră focul asupra lor cu toate bateriile. În tranşeele lor, prost amenajate, tiraliorii sufereau pierderi grele, ba pe-alocuri chiar se traseră îndărăt. Japonezii se repeziră după ei, urmărindu-i de aproape, dar intrară sub focul nimicitor al bateriilor fortăreţei şi se retraseră pe poziţiile de plecare. Atunci se dezlănţui un duel de artilerie între fortăreaţă şi bateriile de asediu.

Boreiko dirija de la postul de observaţie un tir intens asupra infanteriei şi bateriilor inamice. La rândul lor, japonezii se străduiau să aducă la tăcere Zaliternaia, dar nu izbuteau. După amiază, un curier călare aduse un nou ordin care dispunea evacuarea neîntârziată a Zaliternaiei.

Gudima şi Boreiko refuzară să execute şi acest ordin. Nu trecu însă nici un ceas şi bateriile B şi Zaliternaia începură să fie bombardate din spate de bateriile aflate în linia a treia de apărare. Chiar primele obuze răniră mai mulţi servanţi de la piese. Ca să nu-şi expună oamenii fără rost, vrând-nevrând, Boreiko şi Gudima evacuară Zaliternaia şi bateria B după care se duseră amândoi la comandamentul lui Gorbatovski.

— Ce măsuri aţi luat pentru distrugerea bateriei? îi întrebă generalul.

— Toate tunurile şi adăposturile au fost aruncate în aer; tot ce poate arde a fost stropit cu petrol şi aprins, tot ce se poate căra a fost cărat, raportă porucikul.

— Aţi adus mulţi oameni? îi întrebă precipitat şeful de stat-major, căpitanul Stepanov. Trebuie să sprijinim neapărat garnizoana de la Bolşoe Orlinoe Gnezdo.

— Avem vreo douăzeci de oameni, toţi tunari de la Zaliternaia şi din bateria B.

— Să se ducă imediat la Bolşoe Gnezdo şi să facă tot posibilul spre a-i ţine în loc pe japonezi cât mai mult, pentru ca trupele noastre să poată întări între timp linia a treia de apărare. Altfel, inamicul va năvăli în oraş şi va masacra populaţia civilă şi răniţii, aşa cum s-a întâmplat în timpul agresiunii împotriva Chinei.

După zece minute, ultimii supravieţuitori de pe Utios mărşăluiau spre Orlinoe Gnezdo. În fruntea micii coloane păşea Boreiko; Blohin era încheietor.

Înălţimea Bolşoe Orlinoe Gnezdo domina tot Oraşul-Vechi şi spatele frontului de Est. Prin cucerirea ei, japonezii ar fi pus mâna pe cheia strategică a întregului sistem defensiv de Nord şi de Est al fortăreţei. De pe Bolşoe Orlinoe Gnezdo şi de pe Vâsokaia se zărea orice cotlon din Arthur.

Pe culme fuseseră înjghebate întăritori de câmp, iar cele câteva adăposturi săpate în stâncă apărau foarte bine împotriva proiectilelor de orice calibru. Dealul acesta înalt de peste cincizeci de stânjeni, era aproape inaccesibil pentru infanterie; în schimb avea la poale un întins unghi mort. Acest lucru îngăduia concentrarea unor forţe mari, în imediata sa apropiere.

În urma căderii bateriilor Zaliternaia şi B, toate căile de acces spre Orlinoe Gnezdo se aflau sub focul direct al inamicului, aşa că, făcând pe alocuri salturi, tunarii abia izbutiră să ajungă la poteca abruptă care ducea spre culme. Acolo dădură de căpitanul Goliţinski, comandantul poziţiei

şi de locotenentul Timirov, comandantul unui detaşament de marinari. Goliţinski era rănit, contuzionat, şi zăcea în adăpost, înfăşurat în pansamente. Timirov, chinuit de scorbut, abia se ţinea pe picioare.

— Vă rog să luaţi comanda, i se adresă căpitanul lui Boreiko, căci şi eu şi locotenentul suntem sleiţi de puteri.

— Am înţeles! răspunse Boreiko salutând. În primul rând, domnilor, sunt de părere să părăsiţi la cea dintâi posibilitate Orlinoe Gnezdo şi să vă duceţi la postul de prim-ajutor.

După aceea porucikul cercetă poziţia. Apărătorii ei, fără tunari, nu treceau de douăzeci de oameni, tiraliori şi marinari. Ca armament, dispuneau de trei mitraliere obişnuite, plus alte câteva, tip Şmetillo. În afară de aceasta, aveau mine sferice şi grenade.

— Blohin, tu chibzuieşte cum am putea să rostogolim mai uşor la vale plocoanele astea, ordonă Boreiko. Tu, Gaidai, ai grijă de mitralierele tip Şmetillo. Tu, Zaicik, vezi cam ce alimente şi câtă apă avem.

De pe Orlinoe Gnezdo se deschidea o panoramă întinsă asupra tuturor poziţiilor japoneze, asupra fortului şi Oraşului-Vechi. Porucikul zări şi şcoala Puşkin, unde se afla Olia Selenina. Clădirea se vedea clar.

„Ce-o fi făcând ea acum?” se gândi el.

Observând mişcarea neobişnuită de pe culme, japonezii deschiseră focul asupra acesteia. Garnizoana se adăposti în tranşeele înguste şi adânci şi aproape că nu avu pierderi. După tragerea de pregătire care se ţinu o jumătate de oră, porniră la asalt lanţuri dese de trăgători inamici. Ajunseră curând la poalele dealului.

Scoţând capul de după parapet, Boreiko se uita la japonezi. Căţărându-se din stâncă în stâncă, aceştia se căzneau să urce pe povârniş.

— Să rostogolim o mină sferică peste ei! ordonă porucikul, şi până una, alta zvârli spre atacatori mai multe grenade legate la un loc. Răcnetul care urmă exploziei arătă că ele nimeriseră la ţintă.

Ajutat de tiraliori şi de matrozi, Blohin ridică pe parapet o mină de zece puduri, încărcată cu piroxilină.

— Gata! raportă el în cele din urmă şi aprinse fitilul.

Boreiko puse umărul şi se opinti, rostogolind mina la vale. Înainte de a ajunge jos, mina explodă, bubuind năprasnic. Puţinii japonezi care scăpară cu viaţă se întoarseră în goană spre tranşeele lor.

Bombardamentul de artilerie începu din nou. Culmea dealului dispăru în nori de praf şi fum.

— Ce ziceţi, rezistăm până se întunecă? îi întrebă Boreiko pe ostaşi.

— Cum o vrea Dumnezeu, răspunse în doi peri Gaidai, vădit deprimat de frică.

— Nu-i răpune pocitania de japonez pe cei de pe Utios! declară Blohin cu dârzenie. Dacă ne ţinem bine aici, după aia mergem în oraş, la dăscăliţe, adăugă privind mucalit, cu coada ochiului, spre porucik.

— Am auzit că-i cam dai târcoale fetei feldvebelului, i-o întoarse Boreiko.

— Are şi ea nevoie de mila cuiva, sărmana, mai cu seamă că oamenii îi fac necazuri, răspunse ostaşul, cam fâstâcit.

Sub protecţia focului de artilerie, japonezii ajunseră din nou la poalele dealului şi, de astă dată, se adăpostiră temeinic în unghiul mort. Acolo nu-i puteau atinge nici grenadele, nici minele sferice.

Vântul bătea dinspre nord. Blohin se gândi să profite de acest lucru. Culese de prin cazemate tot felul de cârpe şi, legându-le laolaltă, prinse de ele nişte pietre, le stropi cu petrol, le aprinse şi le zvârli în râpă. Împrejurul lor se răspândi un fum înecăcios, urât mirositor. Neputându-l suporta, japonezii o zbugheau din ascunzişuri şi nimereau sub gloanţe.

— Bine l-am mai afumat pe mutră-strâmbă! strigau bucuroşi ostaşii.

Bombardamentul violent de artilerie îi sili însă să se ascundă din nou în adăposturi. Tot mai mulţi dintre ei

cădeau răniţi. Cei rămaşi încă teferi abia pridideau să-i panseze. Boreiko dădu voie răniţilor să plece devale.

— Acum n-avem timp de pansat, spuse el cu hotărâre.

Cei de pe Utios hotărârâră, toţi ca unul, să rămână până la sfârşit cu comandantul lor.

— Am luptat împreună pe Utios şi la Zaliternaia, şi tot împreună vom întâmpina moartea, spuse subofiţerul şef de secţie Jiganov, în numele tuturor.

Cam pe la două după amiază, japonezii atacară din nou Orlinoe Gnezdo, de data aceasta fără pregătiri de artilerie. Învăluiră repede cota şi începură să urce pe povârniş în sus. Unii izbutiră să ajungă până la culme, dar fură numaidecât căsăpiţi cu baionetele.

Izolat de comandament, Boreiko nu mai putea să ţină legătura cu el decât prin fanioane de semnalizare. Ceru întăriri. Gorbatov rămase însă surd şi mut. Din ordinul lui Fok, Orlinoe Gnezdo trebuia să fie evacuat. Garnizoana lui era sortită pieirii.

Spre seară, se lăsă ceaţă. Oraşul-Vechi dispăru după perdeaua ei. Boreiko se uită pentru ultima oară spre şcoala Puşkin şi oftă adânc.

Curând, rezerva de apă se termină. Răniţii cereau apă şi se zvârcoleau în chinurile morţii, fără ajutor în adăposturi. Grenadele şi cartuşele erau pe sfârşite.

— Înălţimea voastră, daţi-ne voie să-l zvârlim înapoi cu baionetele pe japonez şi să ducem răniţii devale, zise Jiganov.

Porucikul se uită împrejurul lui. Nu mai rămâneau decât vreo 15-20 de oameni valizi şi cam tot atâţia răniţi, printre care vreo cinci cu răni grave.

— Bine, Jiganov, dă-i drumul! încuviinţă el posomorât. Lasă-mi doi oameni, să-ţi acopăr cu ei retragerea.

— Înălţimea voastră, îngăduiţi să rămân aici, se rugă numaidecât Blohin.

— Şi eu, îi urmă pilda Zaiaţ.

— Nu, tu nu te-ai vindecat încă, aşa că nu poţi face mare ispravă. Altul? întrebă el, uitându-se cercetător la ostaşi.

— Ce-o fi, o fi! Am luptat împreună cu Blohin la Kindjova; hai să-mi încerc iară norocul spart în fund! se oferi Gaidai clătinând din cap.

— Nu uitaţi: nu prea se pare c-o să scăpăm vii de aici, îi preveni Boreiko.

— Înălţimea voastră, suntem tunari de pe Utios, răspunse Blohin, mândru.

Adunând în jurul lui pe toţi cei în stare să lupte, Jiganov se năpusti de pe creastă asupra japonezilor. Avântul lui fu atât de îndrăzneţ, atât de uimitor, încât împresurătorii o luară la fugă care încotro. Aproape toţi ostaşii răzbiră prin cordonul în care era încleştat Orlinoe Gnezdo.

— Au răzbătut, spuse Boreiko, urmărindu-le iureşul. Şi acum, băieţi, ţineţi-vă bine. Japonezii au să se năpustească îndată asupra noastră.

Aşa se şi întâmplă. Închipuindu-şi că nu mai rămăsese nimeni pe culme, japonezii începură să urce povârnişul din toate părţile. Boreiko, Blohin şi Gaidai îi împroşcară însă pe neaşteptate cu grenade. Deşi japonezii strigau mereu banzai, căutând să se îmbărbăteze unii pe alţii, ei fură din nou nevoiţi să dea înapoi.

— Câte grenade mai sunt? întrebă Boreiko, obosit.

— Zece, înălţimea voastră. Nouă, pentru japonezi, şi una, cea din urmă, pentru noi, răspunse Blohin.

— Ba şi cea din urmă, tot pentru ei. Ne rămân baionetele.

— Banzai! răsună din nou pe povârniş.

Cei trei apărători se repeziră la parapetul frontal. De îndată ce siluetele se iviră pe creastă, vui înspăimântător explozia unei mine, zvârlind în văzduh sfărâmături de stâncă şi bârne…

Cinci minute după aceea, deasupra colinei Orlinoe Gnezdo se înălţă drapelul japonez.

Suflul exploziei îl zvârli pe Blohin cât colo. Ameţit de şoc, leşină. Abia când se întunecă, îşi veni în fire. Aducându-şi

aminte de cele întâmplate, primul lui gând fu să-l caute pe Boreiko.

Găsi nu departe o şapcă de artilerist, cu paspoalul de catifea neagră, rupt şi însângerat. Înăuntru era cusută cu fir o monogramă „B. B.”

— Tiii, a pierit şi Ursu nostru! Ce mândreţe de om a fost! gândi Blohin simţind un nod în gât. Îl podidiră lacrimile. În jur nu era nimeni; fără să se ruşineze, îşi şterse obrazul cu mâneca şi vârî şapca în buzunar.

După ce ocupară Bolşoe Orlinoe Gnezdo, japonezii nu îndrăzniră să se apropie pe întuneric de Arthur şi începură să sape tranşee. Acest lucru îi îngădui lui Blohin să se strecoare în liniile ruseşti. Ajungând în oraş, se duse în primul rând la şcoala Puşkin. Acolo bătu în uşă. Ieşi Olia Selemina, sprijinindu-se în cârjă. Ostaşul îi întinse şapca, fără a spune o vorbă. Olia o învârti în mâini, parcă fără să înţeleagă şi deodată izbucni în hohote înăbuşite de plâns.

— Pe Bolşoe Orlinoe Gnezdo se zăresc steaguri japoneze! veşti rotmistrul Vodiaga, dând buzna neanunţat în cabinetul lui Stessel.

Generalul-aghiotant sări în sus ca ars şi se lăsă la loc pe scaun. Vera Alexeevna dădu deznădăjduită din mâini şi începu să plângă. În casă începură toţi să forfotească. Ordonanţele alergau de colo-colo, uşile se trânteau.

— Unde a dispărut Fok? întrebă generăleasa, strigând isteric. Să se înceapă imediat tratative pentru încheierea armistiţiului, înainte de a năvăli japonezii în oraş şi a se dezlănţui măcelul! Anatole, trimite numaidecât după Reis!

Curând după aceea, şeful de stat-major intră repede, agitat.

— Viktor Alexandrovici, să-i expedieze imediat lui Noghi un mesaj cu propunerea de capitulare a Arthur-ului, îi spuse înainte de orice Vera Alexeevna.

— Textul mesajului e gata, răspunse colonelul, scoţând o hârtie din buzunarul vestonului. N-am primit încă raportul oficial asupra situaţiei trupelor noastre, nici de la

comandantul fortăreţei, generalul Smirnov, nici de la comandantul apărării terestre generalul Fok – aminti Reis.

— Nici nu e cazul să-l amestecăm pe Smirnov în această chestiune; Fok, însă, trebuie găsit imediat, ordonă Stessel.

— A şi sosit. E jos, la scară, raportă Vodiaga.

O clipă după aceea, Fok, în manta, încins cu centura de fir, cu sabie şi cu revolver la şold, intră în cabinet, calcând larg, în pas de marş. Cu aer oficial, luă poziţia de drepţi în faţa lui Stessel şi raportă:

— Excelenţă, sub presiunea forţelor superioare ale inamicului, trupele noastre s-au retras pe ultima linie de apărare. Dat fiind că stocurile de muniţii s-au terminat şi având în vedere starea de extremă epuizare a garnizoanei, consider imposibilă continuarea rezistenţei.

Stessel asculta raportul în picioare.

— Sunt întru totul de acord că nu se mai poate rezista. Faţă de această situaţie, ce intenţionaţi să faceţi, excelenţă? întrebă generalul-aghiotant.

— Consider necesar să se înceapă imediat tratative pentru capitularea Port-Arthur-ului, răspunse Fok cu fermitate.

Palid, tulburat, tras subit la faţă, Stessel îşi pierdu deodată aerul marţial de totdeauna.

— În calitatea mea de general-aghiotant al maiestăţii sale imperiale şi de cel mai mare în grad dintre comandanţii militari din Arthur, decid capitularea, rosti el. Colonele Reis, te rog să iniţiezi tratative în acest sens cu comandantul armatei de asediu japoneze, generalul baron Noghi, încheie el pe un ton oficial. Doamne, apără-mă, păzeşte-mă de năpastă! Acum nu scap de spânzurătoare…

— Din fericire în Rusia generalii-aghiotanţi încă nu sunt spânzuraţi, şi dacă săvârşesc vreo faptă reprobabilă, sunt trimişi în faţa Consiliului de Stat, îl linişti Vera Alexeevna. Anatole, să nu uiţi că prin pasul acesta salvezi de la moarte zeci de mii de ofiţeri şi de soldaţi bravi. Mii şi mii de mame, de soţii, de surori şi de fiice se vor ruga lui Dumnezeu toată viaţa pentru tine.

— Îmi permiteţi să citesc textul mesajului către comandantul suprem japonez? interveni Reis.

„Excelenţei sale, baronului Noghi, comandantul suprem al armatei japoneze de asediu

Stimate domn, Având în vedere situaţia generală de pe teatrul de război, consider inutilă continuarea rezistenţei Port-Arthur-ului şi, spre a evita pierderi zadarnice de vieţi omeneşti aş dori să iniţiez tratative cu domnia voastră în vederea capitulării. În caz că excelenţa voastră veţi fi de acord, vă rog a numi plenipotenţiar pentru a discuta condiţiile şi modalităţile capitulării, precum şi a indica locul, în care aceştia se vor putea întâlni cu persoanele împuternicite de mine în acest scop.

Profit de această ocazie pentru a vă exprima sentimentul celui mai profund respect, General-aghiotant Stessel”

— Perfect, se declară de acord Stessel şi iscăli hârtia ce-i fu întinsă.

Un sfert de oră după aceea, praporşcikul Malcenko, însoţit de doi cazaci cu un mare steag alb, galopa către liniile japoneze. Când îl zări trecând prin dreptul comandamentului său, generalul Gorbatovski întrebă mirat:

— Încotro s-o duce parlamentarul, atât de târziu?

— Pesemne că îi transmite lui Noghi felicitările lui Stessel cu prilejul Anului nou, răspunse Stepanov ironic.

Când Malcenko şi însoţitorii lui trecură prin apropierea liniilor ruseşti, tiraliorii ghiciră unde se duce.

— Aleargă să vândă Arthur-ul pocitaniei, spuse cu mânie Denisov, feldvebelul detaşamentului de cercetaşi al lui Endjeevski şi, ridicând arma la ochi, trase asupra parlamentarilor foc după foc, tot încărcătorul. Numai umbrele înserării făcură să nu nimerească ţinta.

Auzind împuşcături în urma lui, Malcenko se grăbi să se adăpostească de gloanţele ruseşti în tranşeele japoneze.

Belîi se plimba nervos prin cabinet, aşteptând raportul asupra situaţiei de pe poziţii. Evacuarea bateriilor B şi Zaliternaia era o mare surpriză pentru el. În cursul

dimineţii, primise de la Fok dispoziţia de a deschide focul împotriva acestor fortificaţii, spunându-i-se că fuseseră ocupate de japonezi. Bateriile de fortificaţii îşi concentraseră tirul asupra lor. Ulterior se constatase că fortificaţiile fuseseră abandonate tocmai datorită acestui bombardament din spate. Belîi îşi dădu seama că fusese indus în eroare de Fok şi hotărî să discute totul direct cu Stessel.

Era îngrijorat şi de cele ce se petreceau pe Bolşoe Orlinoe Gnezdo. Acolo se aflau un ofiţer şi tunari de-ai lui şi nu putea să nu fie neliniştit de soarta lor. De altfel, importanţa deosebită a acestei poziţii pentru mersul apărării era evidentă pentru el. Vorbi de mai multe ori la telefon, întrebând care e situaţia la Gnezdo, dar i se răspunse de fiecare dată că apărătorii rezistă mereu.

Se aşezară la masă. Generalul răspunse absent la ziua bună a Varei, care venise de pe Elektriceski Utios, şi-i ascultă cu gândurile aiurea sporovăiala despre noutăţile de acolo. Sună telefonul. Varia alergă la aparat şi după o clipă se întoarse palidă, agitată.

— Boreiko a fost ucis! S-a comunicat de la statul-major al lui Gorbatovski, spuse ea cu glasul sugrumat, şi izbucni în plâns.

— Care e situaţia pe Bolşoe Orlinoe Gnezdo? întrebă grăbit Belîi.

— Nu… ştiu… n-am ascultat… până la sfârşit…

— Ptiu, deşteaptă eşti – n-ai aflat ceea ce este mai important! spuse necăjit generalul şi se duse el însuşi la telefon.

— A fost ocupată? Şi ce are acum de gând Fok să facă? Pe linia a treia n-o să rezistăm mult. Belîi se întoarse la masă tulburat. Trebuie să mă duc numaidecât la Smirnov. Spune să vină trăsura, îi porunci el enervat Varei care încă plângea.

— Rău îmi pare de Boreiko, tare rău îmi pare. A fost un ofiţer excelent, deşi ducea o viaţă dezordonată. Se zice că

ar fi fost rupt în bucăţi, îi spuse Belîi soţiei sale.

— O, doamne, când se va isprăvi această grozăvie? se tângui Maria Fominişna, oftând din greu.

— Curând de tot! Nu zilele, ci orele Arthur-ului sunt numărate, răspunse generalul, grăbindu-se să-şi termine prânzul.

Soneria din vestibul anunţă sosirea unui vizitator. Spre mirarea lui Belîi apăru amiralul Viren.

— Vasili Feodorovici, mi-am permis să vă deranjez, întrucât se petrec anumite lucruri neobişnuite, spuse marinarul.

— Poftiţi în cabinet, îl invită Belîi.

— Nu e un sfert de ceas de când am primit următoarea notă: „În momentul acesta expediez prin parlamentari un mesaj al generalului Stessel către baronul Noghi, prin care se propun tratative în vederea capitulării. Deci, numai noaptea aceasta mai rămâne pentru a se proceda cu navele după cum veţi crede de cuviinţă. Trebuie pregătit un torpilor, pentru a se expedia cu el la Cifu drapelele şi documentele secrete. Reis.”

— Aud pentru întâia oară de aşa ceva. Să mergem imediat la Smirnov. El trebuie să fie la curent. Doar aseară, consiliul a decis continuarea luptei şi acum, tam-nesam – capitulăm! spuse generalul, nedumerit.

Belîi îşi aruncă mantaua pe umeri şi plecă împreună cu Viren la Smirnov.

Când auzi de capitulare, comandantul fortăreţei rămase cu gura căscată, clipind mereu din ochi.

— Trebuie să fie o neînţelegere la mijloc! Să mergem imediat la Stessel…

Stessel se afla în societatea lui Fok, Reis, Nikitin şi a mai multor aghiotanţi. Îşi reluase aerul marţial de totdeauna. Fok se sfătuia încet cu Reis. Nikitin, cu carafa în mână, golea păhăruţ după păhăruţ, ciocnind cu aghiotanţii.

— Slujesc şi eu parastasul Arthur-ului rusesc! spunea generalul râzând în hohote. Hai să bem şi întru pomenirea tuturor galoşilor noştri scufundaţi. Rotmistre Vodiaga,

începe: Pentru Retvizan, pentru Poltava, pentru Pobeda, pentru Peresvet… se porni el să înşire pomelnicul vaselor scufundate.

— În loc să cutreieraţi prin oraş, excelenţele voastre, mai bine v-aţi îngriji de executarea promptă a ordinelor mele! îi luă în primire Stessel pe noii sosiţi. Dumneavoastră, domnule amiral, mai aveţi foarte puţin timp pentru a vă arunca navele în aer. Iar pe dumneata, Vasili Feodorovici, te rog să ai grijă de baterii, în special cele de coastă. Nu vă mai reţin, domnilor.

Vizitatorilor nu le mai rămânea decât să salute şi să plece.

Îndată ce plecă Belîi, Varia se grăbi să se întoarcă pe Elektriceski Utios. Vestea morţii lui Boreiko îl zgudui profund pe Zvonariov.

— N-am să cred că a murit până nu-i văd cadavrul cu ochii mei, repeta mereu praporşcikul.

— A venit Blohin, îl vesti Varia.

— Ce-i cu Boreiko? îl întrebă repede praporşcikul.

— A pierit la Orlinoe Gnezdo, răspunse Blohin şi povesti amănunţit tot ce se petrecuse.

— N-o fi scăpat cu viaţă, aşa cum ai scăpat şi tu?

— N-avea cum. Înainte de explozie stătea înaintea noastră… Gaidai după dânsul, eu – puţin mai înapoi. Cred că au fost sfârtecaţi amândoi.

— Eu cred c-ar trebui să-i trimitem imediat pe ai noştri să-l caute.

— Înălţimea voastră, acum nu mai poţi să ajungi acolo. Ai noştri s-au tras înapoi la zidul oraşului.

Totuşi Zvonariov se duse la baterie, unde stătu de vorbă cu Rodionov şi cu alţi ostaşi din secţia întâia. Hotărârâ cu toţii să plece spre Orlinoe Gnezdo în zori. Pentru aceasta, trebuia să ceară aprobarea lui Belîi. Praporşcikul se gândi să se ducă el însuşi în Tabăra Artileriei, pentru a vorbi cu generalul.

— Cum o să umbli pe întuneric când abia poţi pune piciorul în pământ? Mă duc eu şi aranjez totul, dacă vrei,

propuse Varia.

Zvonariov, însă, începu să se îmbrace în tăcere.

— Nu te-aşi fi crezut atât de încăpăţânat!

— E vorba de cel mai drag prieten al meu. Cum de nu înţelegi? o întrebă praporşcikul.

— Îl rog pe Andreev să ne dea trăsura, ca să nu fii nevoit să mergi pe jos, cedă în sfârşit Varia.

După un sfert de ceas coborau amândoi cu trăsura pe drumul şerpuitor din jurul colinei Zolotaia. Norii atârnau jos deasupra oceanului care vuia surd. Pe frontul terestru izbucneau împuşcături răzleţe. Luminile proiectoarelor se târau încet de colo-colo.

Zvonariov îl găsi pe Belîi acasă. Auzind ce pusese la cale praporşcikul, el se posomorî şi-i spuse că fusese trimis un parlamentar la japonezi, cu propunerea de a se începe tratative în vederea capitulării.

— Probabil că mâine se va încheia armistiţiul şi atunci veţi putea obţine uşor toate informaţiile asupra lui Boreiko, chiar de la japonezi, încheie generalul.

Vestea îl consternă pe Zvonariov. Varia se uita surprinsă când la tatăl, când la logodnicul ei. Deodată sări în sus şi începu să bată din palme.

— Aşadar, războiul s-a terminat! S-a sfârşit cu toate grozăviile şi suferinţele! Oh, tăticule, ce bun eşti! Fata îşi sărută cu aprindere tatăl şi-şi trase zglobie, de ureche logodnicul. Deci n-o să te mai duci pe poziţii şi n-o să mai umblu cu inima sărită pentru tine!

— Încetează odată, fetişcană fără minte! o struni Belîi. Ţi-ai găsit de ce să te bucuri! Mare bucurie că am predat o fortăreaţă rusească, nu? E o pată pe onoarea tuturor apărătorilor iei!

Faţa radioasă a Varei păli:

— Dar, tăticule, nici tu şi nici Serioja nu sunteţi vinovaţi de aceasta!

— Crezi c-o să se întrebe cineva dacă sunt vinovat ori nu? De vreme ce am fost în Arthur, trebuie să mă consider

vinovat de căderea lui înainte de oricine, spuse Zvonariov cu amărăciune.

— Dacă se sfârşeşte războiul, putem să plecăm acasă, în Rusia, nu? întrebă fata.

— Rămâne de văzut. Probabil că toată garnizoana va fi luată în captivitate, iar cei grav răniţi, femeile şi copii, vor pleca în ţară. Deocamdată însă nu se ştie nimic. Trebuie să se ia măsuri pentru distrugerea bateriei de pe Elektriceski Utios, urmă generalul, adresându-i-se lui Zvonariov, de astă dată pe ton oficial. Aruncaţi în aer tunurile, muniţia, pulberea. Dacă nu aveţi timp să faceţi acest lucru, aruncaţi în mare tot ce se poate arunca. Să nu cadă nimic în mâinile japonezilor.

— Am înţeles, excelenţă, răspunse Zvonariov, în poziţie de drepţi.

Dinspre port se auzi o bubuitură violentă.

— Ce-o fi asta? întrebă Varia.

— Probabil că marinarii au început să-şi arunce în aer navele, răspunse Belîi.

Varia ieşi repede în balcon; generalul şi Zvonariov o urmară. Afară era întuneric beznă. În dreapta, deasupra colinei Bolşoe Orlinoe Gnezdo, pălălăiau două focuri uriaşe, scăldând în vâlvătaia lor roşie-sângerie tot frontul de nord-est. Limbile văpăilor se înălţau, unduind spre norii ce pluteau jos, deasupra pământului. Pe poziţii domnea o linişte desăvârşită; nu se auzeau nici măcar împuşcăturile obişnuite. De pe colina Vâsokaia şerpuiau panglicile albe de lumină ale proiectoarelor, lunecând încet, iscoditoare, peste rada interioară. Pe colina Perepelinaia era mistuită de pârjol o casă. La poalele colinei în zona în care se scufundaseră navele escadrei din Arthur săgetau fulgere orbitoare şi vuiau explozii surde, prelungi. Ceva mai aproape de Tabăra Artileriei, în Bazinul de est, izbucni deodată un foc violent, luminând silueta unei nave mari de război.

— Tăticule, să ştii că e Baian… arde! spuse Varia consternată.

— Probabil că s-a hotărât să fie distrus, răspunse generalul.

Spre stânga, la capătul Bazinului de vest şi deasupra Taberei Minerilor, juca pe cer o văpaie uriaşă şi dintr-acolo răbufneau ca nişte tunete, bubuiturile unor explozii năprasnice. Apele întunecate ale golfului licăreau, înroşite de incendii.

— E sinistru, Serioja, nu-i aşa? Parcă tot golful e plin de sânge omenesc, spuse Varia, înfiorată.

Generalul pufni furios şi se întoarse în cabinet.

Zvonariov se grăbi să plece spre Utios. Varia rămase s-o ajute pe maică-sa. Maria Fominişna socotea că, după capitularea Arthur-ului, aveau să pornească la un drum lung spre Rusia, şi, în consecinţă, începu din timp pregătirile de plecare.

Aproape de Utios, trăsura lui Zvonariov fu oprită de un grup de ofiţeri:

— Eşti bun, nu ştii cumva unde staţionează torpilorul Statnâi?

— Regret, dar nu ştiu.

— Ni s-a spus că ne aşteaptă lângă Elektriceski Utios. Transportăm drapelele regimentelor, goarnele Sfântul-Gheorghe şi documentele secrete ale comandamentului.

— Aşadar, capitularea a fost hotărâtă definitiv?

— Nu se poate rezista pe poziţiile pe care le ocupă trupele noastre.

Lângă baterie se contura nedesluşit silueta unui mic torpilor acostat la mal. Pe schelele aşezate de-a dreptul pe stâncile de pe coastă forfoteau siluetele întunecate ale matrozilor. De pe punte se auzeau comenzi:

— Poate că nava aceea e Statnâi, spuse Zvonariov, arătând cu mâna.

— Hei, torpilorul Statnâi e acolo? strigă unul dintre ofiţeri.

— Statnâi! răspunse numaidecât un glas.

Ofiţerii se îndreptară spre mal, urmaţi de două care greu încărcate.

Cei de pe Utios aflaseră între timp de capitulare; praporşcikul fu copleşit de întrebări. Tunarii declarară că vor arunca imediat în aer tunurile, muniţia şi pulberea, dar Zvonariov îi opri.

— Încă nu se ştie dacă japonezii vor accepta propunerea de capitulare. Poate că o resping şi ne atacă. Atunci o să avem nevoie de tunuri şi de obuze, le explică el ostaşilor.

— Serghei Vladimirovici, să rânduim totul, ca să fie gata. Dacă aflăm că japonezu' a căzut la învoială, le aruncăm numaidecât în aer, îşi dădu cu părerea Rodionov.

Propunerea fu primită de toţi. Blohin, recunoscut unanim drept specialist în materie de distrugeri, luă conducerea lucrărilor pregătitoare.

Însoţit de Rodionov şi de Blohin, Zvonariov cercetă pentru ultima oară toate cotloanele de pe Utios. În ţeava fiecărui tun fu vârât câte un pachet de cartuşe de piroxilină. Aproape o sută de obuze de 10 ţoli, adunate la un loc, aveau să fie aruncate de asemenea în aer, prin contact electric. Zidurile de beton ale cazematelor bateriei fură şi ele minate.

— Dar noi unde ne mai adăpostim, dacă bateria o să fie aruncată în aer? întrebau matrozii şi artileriştii cazaţi în aceste cazemate.

— Marinarii au să se ducă în cazarma lor, iar noi şi blegii ăştia, în a noastră, răspunse Blohin, arătând din cap spre cei din plotonul de auxiliari.

La uzina electrică, Lebiodkin plasă în diferite puncte vreo zece cartuşe de piroxilină.

— Cred că n-am uitat nimic, spuse Zvonariov după ce isprăviră lucrul. Acum putem să ne odihnim.

În noaptea aceea n-avură însă parte de somn. Puţin înainte de ivirea zorilor sosi o comunicare de la Comandamentul Artileriei, anunţând că japonezii acceptaseră începerea tratativelor în vederea capitulării.

„Se interzic categoric orice distrugeri sau incendieri” Comandanţii de baterii sunt direct răspunzători de executare – suna în încheiere nota telefonică, semnată de Belîi.

Zvonariov fu trezit din somn de bubuituri. Se îmbrăcă în grabă şi ieşi repede afară. În penumbra premergătoare zorilor, exploziile licăreau fără întrerupere în baterie. Tunurile se prăvăleau la pământ fărâmate, schije de obuze săgetau prin aer, flăcări uriaşe ţâşneau spre cer. Bubuiau Utios-ul şi Zolotaia, bateriile de pe Tigrovka şi de pe colina Krestovaia. Exploziile răbufneau fără încetare pe tot frontul terestru. Părea că Arthur-ul trăia din nou zilele asalturilor.

— Arthur-ul rusesc se sinucide, murmură cu un suspin Zvonariov, ascultând vuietul exploziilor.

Spre orele nouă dimineaţa, dinspre Belîi Volk, se iviră navele Sevastopol şi Otvajnâi trase la remorcă. Pe ele detunară curând mai multe explozii, deasupra cărora se ridicară nouraşi de fum… Ultimele două nave ale escadrei din Arthur se duseră încet în fundul mării.

După ce isprăviră cu Elektriceski Utios, ostaşii se împrăştiară prin bateriile vecine ori prin oraş. Zvonariov plecă spre Comandamentul Artileriei. Apropiindu-se de oraş, îşi dădu seama încă de departe că începuseră devastările. Soldaţii spărgeau magazine, prăvălii, locuinţe particulare, puneau foc la casele scăpate întregi din bombardamente „ca să nu se bucure gălbejitu' de ele”, explicau ei. Unii dintre tiraliorii matrozi se repezeau la ofiţerii pe care îi întâlneau în drum.

— Acum, toţi suntem deopotrivă – şi ghenerali, şi ofiţeri, şi ostaşi! Toţi suntem prizonieri! răcneau ei.

— Gheneralii au vândut şi Arthur-ul, ne-au vândut şi pe noi! Întinde-o, înălţimea ta, că acu' te scărmănăm de-ţi merg fulgii: strigară doi tiraliori beţi, repezindu-se la Zvonariov care se opri în loc.

— Pentru ce? întrebă praporşcikul, calm.

— Pen-că ne-a venit şi nouă apa la moară! Altădată, ne mardeau ofiţerii pe noi, acu' e rându' nostru, lămuri unul.

— Ia leagă căţeaua, bă, nu vezi că înălţimea sa e rănit? şi-apoi, pe dumnealui l-am văzut de multe ori în fortul 2, îl struni celălalt. Înălţimea voastră, duceţi-vă mai bine acasă. Staţi acolo şi tăceţi chitic, îl sfătui el.

Ajuns la locuinţa lui Belîi, Zvonariov îi povesti Varei întâmplarea.

— Nu te mai las să pleci nicăieri! Stai aici până se restabileşte ordinea în oraş! spuse fata cu hotărâre.

De două zile la reşedinţa lui Stessel era un du-te-vino neîntrerupt. Ofiţeri, civili, poliţişti şi chiar chinezi dădeau buzna înăuntru ca să se intereseze dacă era adevărată vestea capitulării. Vera Alexeevna îşi făcea repede bagajele. Vreo zece soldaţi înjghebau din scânduri lăzi, le umpleau până la refuz cu tot felul de lucruri şi le astupau. Numărul lor creştea mereu. Generăleasa nu voia să lase nimic în Arthur.

În cabinetul lui Stessel, a cărui uşă fusese încuiată, se adunaseră prietenii şi colaboratorii lui apropiaţi: Nikitin, Fok, coloneii Saviţki, Gaidurin şi alţi acoliţi ai generalului.

Dezordinile din oraş băgaseră spaima în Stessel şi în cei din anturajul lui. Colonelul Saviţki, care avusese proasta inspiraţie de a face morală unor soldaţi, fusese cât pe ce să fie snopit în bătăi şi abia scăpase, refugiindu-se într-o casă particulară. Fok încercase şi el să restabilească ordinea, şi doar părul lui alb îl scutise de molestări. În casa generalului-aghiotant îşi găsiseră adăpost şi câţiva ofiţeri pe care soldaţii îi urau de moarte.

Aflând despre aceasta, pâlcuri de tiraliori şi tunari începură să se îndrepte spre reşedinţa generalului-aghiotant. Fu chemată prin telefon singură unitate de cavalerie din Arthur, o sotnie de cazaci din Zabaikalie, sub comanda esaulului Konţevici. Ea sosi tocmai la timp ca să bareze calea mulţimii. Între soldaţi şi cazaci începu un schimb de înjurături care ameninţa să degenereze în

încăierare. Konţevici raportă discret generalului că nici oamenii lui nu prea erau de nădejde.

— Cere-i lui Noghi să trimită imediat în oraş trupe japoneze pentru reprimarea dezordinilor, sugeră Vera Alexeevna, privind îngrozită vâlvătăile care se tălăzuiau deasupra oraşului.

Îndată ce se întunecă, rotmistrul Vodiaga, escortat de un ploton de cazaci, plecă în galop la cartierul general al armatei japoneze cu o scrisoare din partea lui Stessel. Noghi îl ajută prompt pe „viteazul paladin”, cum îl intitula pe Stessel în răspunsul lui.

Îndată după sosirea, acestui răspuns, o companie de japonezi, cu baionetele la arme, cu paspoaluri galbene la şepci şi cu gulere de blană la mantalele de postav, încercui casa generalului-aghiotant cu un cordon gros, înlocuindu-i pe cazaci şi pe tunari.

Patrule japoneze începură să circule pe străzi, prinzând şi împuşcând, în lumina incendiilor, zeci de apărători eroici ai Arthur-ului. În acelaşi timp, Stessel, soţia lui şi acoliţii lor ridicau paharele în onoarea împăratului Japoniei şi a generalului Noghi.

De îndată ce se făcu cunoscut că ordinea fusese restabilită în oraş, Varia plecă spre Bolşoe Orlinoe Gnezdo, ca să-l caute pe Boreiko. Îi chemase prin telefon de la Utios pe Blohin şi pe Rodionov şi acum urcau tustrei povârnişul. Cei de la Utios cercetaseră încă în timpul zilei atât Orlinoe Gnezdo, cât şi împrejurimile sale, dar nu dăduseră de vreo urmă a porucikului. De data aceasta întâlniră nişte japonezi care legau câteva vorbe ruseşti. Aceştia îi spuseră Varei că în ajun, lângă Gnezdo, fusese găsit un ofiţer rus grav rănit, care zăcea în nesimţire: „Forte mare, noi nici nu văzut unul ca el, şi n-avea pe el loc fără rană, dar tot mai răsufla”, lămuriră japonezii.

— Ursu e, cine altu'! strigară bucuroşi cei doi tunari.

— Am să cer chiar mâine relaţii de la japonezi, prin Balaşov! hotărî Varia.

Cei de pe Utios se întoarseră plini de nădejde.

— Mă duc să-i fac de petrecanie lui Vamenzon! îi spuse Blohin lui Rodionov, vânturându-şi arma japoneză.

— De ce să-ţi mânjeşti mâinile? întrebă subofiţerul calm.

— Dacă nu-l curăţ, o să chinuie şi alţi oameni! spuse Blohin hotărât şi plecă.

La bateria 22, aflată sub comanda căpitanului Vamenzon, ardeau cazărmile de lemn, incendiate de soldaţi. Căpitanul îşi punea grăbit în geamantan lucrurile mai de valoare. Deodată atenţia lui fu atrasă de o hărmălaie care se stârnise afară. Uitându-se pe fereastră, zări o gloată de ostaşi înarmaţi, în frunte cu Blohin. Căpitanul îşi dădu seama că-i sosise ceasul răfuielii pentru fărădelegile lui. Lăsând totul baltă, ieşi repede pe uşa din dos şi se ascunse în latrină.

Soldaţii dădură buzna în casă. Căutară pe sub paturi, prin dulapuri, prin pod, dar nu dădură de căpitan.

— Zon, unde-mi eşti, mama mă-ti? urla Blohin, împungând cu baioneta în toate ungherele, dar nici urmă de căpitan, nicăieri. Bine, dar pe unde dracu' a zbughit-o? Doar n-o fi zburat pe horn, călare pe un măturoi! se întrebă ostaşul nedumerit.

Blohin ieşi în curtea din dos şi se gândi să se uite şi în latrină. Îndată ce-l văzu printr-o crăpătură că se îndreaptă spre el, căpitanul ridică repede scândura scaunului şi-şi dădu drumul în hazna, cufundându-se în murdărie până la gât. Paşii răsunau tot mai aproape. Răsucindu-se spasmodic, Vamenzon se vârî într-un ungher, căznindu-se să se ascundă cât mai bine. Uşa latrinei se deschise. În aceeaşi clipă, căpitanul, trăgând cât mai mult aer în piept, se afundă cu totul în scârnă. Blohin se uită în hazna.

— Nici aici nu e, scârnăvia! Haideţi de-aici băieţi! le porunci el soldaţilor.

Căpitanul se ivi numaidecât la suprafaţă.

— Staţi voi, ticăloşilor! O să-mi plătiţi baia asta cu vârf şi îndesat… scrâşni el şi după ce se îndepărtară ostaşii, ieşi

din hazna.

Soldaţii sfărâmară totul în locuinţa lui Vamenzon, pe urmă dădură foc casei şi zăboviră mult înaintea ei, privind cu nesaţ focul care nimicea bârlogul odiosului lor comandant.

— În urma demersurilor mele, maiestatea-sa împăratul a îngăduit domnilor ofiţerii care vor dori acest lucru, să semneze în faţa forurilor în drept japoneze angajamentul de a nu mai participa la acest război şi a se întoarce în Rusia”, îi citi Belîi lui Zvonariov, cu glas tare, nota telefonică primită cu câteva clipe mai înainte. Ei, tinere, ce părere ai?

— Nici un ofiţer cinstit nu-şi va părăsi ostaşii şi nu se va întoarce în Rusia! răspunse praporşcikul cu hotărâre.

— Seriojenka, dă-mi voie să te sărut pentru aceste cuvinte! strigă Varia, repezindu-se entuziasmată la logodnicul ei. Tare aş vrea să rămâi cu mine, dar asemenea lucru ar fi urât faţă de soldaţi.

Belîi o privi înduioşat.

— Cândva, după ce o să mai creşti şi are să-ţi vină mintea la cap, ai să fii o soţie destul de bună, spuse el. Chestiunea acceptării sau neacceptării captivităţii se va discuta astă seară la adunarea ofiţerilor din toată garnizoană. Plecăm îndată într-acolo.

În încăperea întunecoasă, neîngrijită, a cazinoului, găsiră peste o sută de ofiţeri, sosiţi de la toate unităţile din garnizoana Arthur-ului – tiraliori, artilerişti, pioneri, cazaci şi de la diferite comandamente. În sala cazinoului şi la popotă erau aliniate ca la paradă şiruri de mese lungi cu feţe albe ca zăpada.

Curând sosi şi Stessel, însoţit de Fok şi de Nikitin.

— La rând, drepţi! comandă Belîi.

Toţi cei de faţă se ridicară luând poziţia de drepţi. Stessel înclină capul în direcţia întregii asistenţe, strânse mâinile generalilor şi coloneilor, şi se îndreptă spre capătul uneia din mese.

— Ocupaţi-vă locurile, vă rog! îi invită el pe ofiţeri cu ton de comandă.

Ofiţerii începură să tragă scaunele, aşezându-se în ordinea gradelor: generalii, alături de Stessel, după ei coloneii, şi aşa mai departe. Zvonariov luă loc la capătul ultimei mese împreună cu medicii şi cu funcţionarii.

— Toţi cei din Arthur ne-am adunat aici pentru ultima oară, ca o familie unită, începu Stessel, în picioare. Mulţi lipsesc din rândurile noastre rărite. Unii zac prin spitale, alţii au căzut vitejeşte pe câmpul de onoare. Să păstrăm câteva clipe de reculegere în amintirea lor.

Toată asistenţa se ridică în picioare.

— Lipsa tot mai accentuată a mijloacelor de apărare, epidemiile care au început să bântuie în garnizoană, au făcut imposibilă continuarea luptei, aşa că am iniţiat tratative pentru capitulare. Colonelul Reis mi-a comunicat din Suişin, unde au avut loc tratativele, că ni s-au pus condiţii foarte onorabile. Trupa va pleca în captivitate iar domnilor ofiţeri li se dă posibilitatea de a se întoarce în Rusia. Li s-a mai acordat de asemenea dreptul de a purta arme, de a-şi păstra ordonanţele şi a lua cu ei o anumită cantitate de bagaje. Maiestatea-sa împăratul a lăsat la latitudinea domnilor ofiţeri să plece în captivitate sau să se întoarcă în patrie. În această chestiune am socotit necesar să avem un schimb de vederi. Bineînţeles, în ceea ce mă priveşte, eu mă întorc în Rusia, împreună cu şeful statului meu major, colonelul Reis, ca să prezint personal majestăţii-sale raportul asupra tuturor împrejurărilor apărării Arthur-ului. Cine doreşte să-şi exprime punctul de vedere? Vă rog, fără sfială, încheie Stessel.

— Permiteţi, rosti colonelul Tahatelov, cu accent caucazian, netezindu-şi părul stufos, cărunt. Suntem datori toţi ca unul, să împărtăşim soarta ostaşilor noştri şi să mergem în captivitate, împreună cu ei. Cum i-am privi în ochi mai târziu, dacă acum, în aceste clipe grele, i-am părăsi în voia soartei? Eu mă voi duce în captivitate şi consider că toţi ofiţerii valizi ori cu răni uşoare trebuie să facă la fel!

Vamenzon se ridică aprins, zgomotos. Abia izbutise să se cureţe după baia forţată.

— În tot timpul asediului, am împărtăşit cu gradele inferioare toate suferinţele şi privaţiunile. Şi cum ne-au răsplătit? Cu insulte, cu ameninţări, ba chiar cu atacuri personale, la care am fost martori, în oraş, ieri şi azi. Ce poate fi comun între mine şi, iertaţi-mi expresia, dobitocii aceia care nu înţeleg decât de înjurături şi de pumni? Nu, domnilor, părerea mea e că nu ne leagă nimic de turma aceasta de vite nerecunoscătoare şi, bineînţeles, am să plec în Rusia.

— Just! Ce rost are să ne legăm soarta de a mârlanilor? îi ţinură hangul mai multe glasuri.

— Căpitane, ofiţeri ca dumneata n-au ce căuta în rândurile armatei! strigă colonelul Mehmandarov, sărind în sus indignat. Dezonorezi uniforma!

— Vă rog, excelenţă, să fiu scutit de ofense! i se adresă Vamenzon lui Stessel, stacojiu de furie.

— Mai mult calm, domnilor! Colonel Mehmandarov, vă chem la ordine!

Se iscă o discuţie aprinsă. Părerile ofiţerilor erau divizate. O parte din ei îl susţinea pe Vamenzon, iar cealaltă pe Mehmandarov.

— Dumneata ce părere aii, Vasili Feodorovici? îl întrebă Stessel pe Belîi, întorcându-se spre el.

— Mi-aş pierde tot respectul faţă de mine însumi dacă m-aş întoarce în Rusia înainte de încetarea războiului!

Ofiţerii dimprejur izbucniră în aplauze. Stessel mormăi ceva înciudat şi întoarse capul.

Ceasurile erau destul de înaintate când dezbaterile se terminară, fără să se fi ajuns la nici un rezultat concret. Scos din fire, Belîi plecă acasă împreună cu Zvonariov.

— Anatole, am dat ordin să se aducă încoace toate obiectele de aur chinezeşti care erau păstrate în cazarma regimentului 14, îl informă Vera Alexeevna pe soţul ei. Au să fie mai ferite aici.

— Ai făcut foarte bine, încuviinţă Stessel. Doar reprezintă o valoare de vreo opt sute de mii de ruble. Zdravăn am curăţat în 1900 palatele imperiale din Pekin.

— Sper că o să le putem scoate din Arthur, o dată cu bagajele noastre. Japonezii nu vor îndrăzni să-ţi scotocească bagajele. Dar, Anatole, bagă de seamă, nici o vorbă nimănui, îl preveni generăleasa.

— Tac ca peştele, răspunse generalul, dând din cap a încuviinţare.

— Tăticule, eu şi cu Serioja vrem să ne cununăm, spuse Varia, intrând în biroul tatălui ei.

— Ţi-ai şi găsit momentul! mormăi generalul contrariat. Şi apoi, eşti prea tânără; aşteaptă să se mărite întâi Katia, şi Zvonariov să se întoarcă din captivitate.

— Dar tăticule… încercă Varia să stăruie.

— Nici un „dar”! Când am spus că nu se poate, nu se poate, ridică glasul Belîi.

Supărată foc, fata se grăbi să iasă şi se duse la logodnicul ei ca să-şi împărtăşească amarul.

— Vasili Feodorovici are dreptate, fireşte. Trebuie să aşteptăm până se termină războiul, spuse praporşcikul, oftând.

— Vasăzică, nu mă iubeşti?! se aprinse Varia şi dădu să plece.

Zvonariov abia izbuti s-o liniştească.

În seara aceea, Varia se retrase devreme în camera ei şi se culcă numaidecât, dar nu putu să adoarmă mult timp. Era frământată de gânduri. O aştepta o lungă despărţire de omul ei drag. Se frământa îndelung, gândindu-se cum ar putea să obţină consimţământul părinţilor pentru a se căsători imediat şi, în sfârşit, luând o hotărâre, sări jos din pat şi ieşi în coridor. Ascultă atent la uşa dormitorului părinţilor săi şi, încredinţându-se că dormeau, după o clipă de şovăială, cu inima zvâcnindu-i năvalnic, se apropie în vârful degetelor de camera lui Zvonariov şi se furişă înăuntru…

Dimineaţa, îl zgâlţâi energic pe Zvonariov care dormea dus:

— Scoală, scoală! Tata te şi aşteaptă în birou.

— Poftim? Ce este? întrebă Zvonariov, frecându-se la ochi. Ce are cu mine Vasili Feodorovici?

— Cum ce are? I-am spus mamei că acum eşti al meu, cu totul al meu… răspunse fata şi-l sărută de mai multe ori.

Curând după aceea, praporşcikul şedea în faţa lui Belii.

— Aş dori să vă spun ceva… Eu şi cu Varia am vrea… Daţi-ne voie să ne cununăm… izbuti el, în sfârşit, să spună ce dorea.

Generalul se uită la el cu o severitate prefăcută şi rosti:

— E cam prea devreme pentru ea; dar, odată ce lucrurile au ajuns atât de departe, nu mai am încotro… Fominişna! o strigă el pe soţia sa, ridicându-se de pe scaun.

Varia, care trăgea cu urechea la uşă, se strecură înăuntru şi se opri lângă Zvonariov. Belîi şi soţia lui binecuvântară unul după altul, cu o icoană, tânăra pereche.

— Ei, acum trebuie să plecăm la Comandament, spuse generalul.

— Tăticule, Serioja încă nu şi-a băut ceaiul, protestă Varia, trăgându-l pe Zvonariov de mânecă, spre sufragerie. Am şi chibzuit totul, turuia ea turnându-i ceai. Ne va cununa Tahatelov şi cu Maria Petrovna; Olia şi Liolia vor fi domnişoare de onoare, Stah şi Soimanov, cavaleri, iar Vasea va ţine icoana.

— Dar de Andriuşa ai uitat? întrebă mirat Zvonariov.

— Sărmanul Andriuşa. A fost ucis încă de alaltăieri, răspunse Varia oftând. Am şi uitat să-ţi spun.

— Vai de mine! Nadia a rămas din nou văduvă! rosti mâhnit praporşcikul.

— Ei, ţi-ai băut ceaiul? îl întrebă Belîi pe Zvonariov cu un ton patern.

— O clipă! răspunse praporşcikul golind paharul.

— Stai o clipă; dă-mi degetul inelar să-ţi iau măsura pentru verighetă, spuse Varia, ajungându-l pe Zvonariov din

urmă tocmai în vestibul. Comand imediat verighetele şi vorbesc cu preotul în privinţa cununiei.

La Comandamentul Artileriei se adunaseră toţi ofiţerii de artilerie şi marinarii detaşaţi. După ce le mulţumi pentru modul în care îşi îndepliniseră datoria, Belîi aprobă ca marinarii să treacă din nou la dispoziţia comandanţilor lor de la marină. Ofiţerilor săi le dădu instrucţiuni asupra ordinei în care urma să fie predat japonezilor materialul de artilerie. După aceea, Zvonariov se duse la Utios împreună cu Gudima şi cu Andreev.

De îndată ce sosiră la baterie, fură înconjuraţi de o gloată lărmuitoare de soldaţi. Zvonariov încă nu văzuse până atunci pe chipurile tunarilor săi atâta neîncredere şi mânie.

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă el mirat.

— Înălţimea voastră, nu vă supăraţi că vă întrebăm fără ocol: e adevărat că noi mergem prizonieri la japonezi, iar domnii ofiţeri pleacă să huzurească în Rusia? îl întrebă Rodionov pe praporşcik.

— Ofiţerii care doresc să se întoarcă în ţară au voie s-o facă.

Ostaşii răspunseră printr-un ropot de indignare. Zvonariov avea impresia că sunt gata să se repeadă la ei.

— Lăsaţi gălăgia, băieţi, îi struni Rodionov. Fie, dar înălţimea voastră rămâneţi cu noi? întrebă el, întorcându-se spre praporşcik.

— Cu voi, bineînţeles. Împreună am luptat, împreună vom merge în captivitate.

— Nu v-am spus eu că Serghei Vladimirovici e totdeauna cu noi ca şi Ursu nostru! strigă Blohin, triumfător.

— Dar domnul ştabs-căpitan Gudima şi domnul căpitan Andreev? întrebă Rodionov.

— Merg şi ei în captivitate.

— Ura! Fraţilor, trăiască ofiţerii noştri! strigară ostaşii ridicându-şi comandanţii pe braţe.

Zvonariov fu aruncat în sus timp de aproape un sfert de oră şi în sfârşit i se dădu drumul.

Curând după aceea se iviră pe Utios un ofiţer japonez şi doi soldaţi. Făcând mereu plecăciuni şi ciripind politicos, ofiţerul rugă să i se predea toate armele individuale.

— Noi suntem artilerişti. Ne-au luat de mult tiraliorii tot ce am avut, răspunse Andreev, netulburat. Ne-au rămas doar două arme de instrucţie şi nişte nagane stricate.

Decepţionaţi, japonezii se grăbiră să plece.

— Dar ce aţi făcut cu armele? întrebă mirat Zvonariov.

— Le-am ars lemnul, iar ţevile le-am fărâmat şi le-am zvârlit în mare, răspunse Blohin cu un rânjet. Înălţimea voastră, vreau să vă rog ceva, adăugă el, devenind îndată grav.

— Ce anume?

— Daţi-mi voie să mă însor legiuit cu Lixandra Nazarenko.

Praporşcikul rămase cu gura căscată de mirare.

— Dar copilul…

— E al meu, înălţimea voastră, răspunse Blohin, încruntat.

Zvonariov îşi dădu seama că Blohin hotărâse s-o ajute pe Şura, luând totul asupra lui.

— Bine; am să-i raportez căpitanului. Dar trebuie să vă grăbiţi. Mâine, sau cel mai târziu poimâine, plecăm din Arthur, îl preveni el.

Modesta cununie a Varei avu loc în seara aceleaşi zile. Erau de faţă doar câţiva cunoscuţi şi prieteni intimi. Varia purta o rochie albă, simplă. În lipsa uniformei de rigoare, Zvonariov era îmbrăcat civil. La biserică veniseră şi dintre cei de la Utios.

După Zvonariov, se cunună şi Blohin eu Şura.

— Nu mi-aş fi închipuit că eşti un om atât de bun! spuse Varia şi-l sărută cu căldură pe ostaş. N-ai nici o grijă: eu şi Serioja nu vă lăsăm, dacă va fi nevoie o să-i dăm Şurei o mână de ajutor.

— Nu-s pe lume doi oameni ca Filip Ivanovici, rosti Rodionov cu convingere.

În zorii zilei de 23 decembrie, trupele ruseşti porniră din toate direcţiile spre câmpia de lângă fortul 5, dincolo de

Oraşul-Nou. Era o zi frumoasă, însorită. Dinspre mare sufla o adiere călduţă, umedă. Japonezii ocupaseră Oraşul-Vechi; patrulele lor circulau pe străzi, supraveghind ordinea. Companie după companie, batalion după batalion, regiment după regiment, unităţile ruseşti se scurgeau lent pe străzile mutilate ale Arthur-ului, într-un şuvoi fără de sfârşit. Printre ostaşi se aflau mii de răniţi, ieşiţi sau chiar fugiţi din spitale. Greutăţile şi lipsurile provocate de asediu îi apropiaseră unii de alţii şi acum simţeau nevoia să fie cu toţii împreună. Unii erau atât de slabi, încât tovarăşii lor îi duceau de braţe. Ofiţeri aproape că nu se vedeau, iar cei prezenţi în front aveau o înfăţişare vlăguită, bolnăvicioasă; mulţi dintre ei şchiopătau vizibil şi mergeau sprijinindu-se în beţe.

Dar iată că alămurile unei fanfare sclipiră în soare. În accentele îmbărbătătoare ale muzicii militare, trecea un regiment Est-Siberian, de tiraliori. Deşi regimentul avea foarte mulţi răniţi, soldaţii păstrau ferm cadenţa şi alinierea, păşind larg, voiniceşte. Nadein călca mărunt, bătrâneşte, în fruntea regimentului, iar după el, şchiopăta Stah Endjeevski, pansat la cap şi la o mână. Nelipsitul Kapitonâci şontâcăia şi el pe trotuar.

Îndată ce fanfara tăcu, Endjeevski făcu un semn cu mâna şi miile de ostaşi intonară, tunător, într-un glas:

Oleg înţeleptul e gata să dea Hazurilor, hulpavă hoardă, Pedeapsă cu paloşul, dreaptă şi grea, Şi holdele lor să le ardă.128

Japonezii se neliniştiră; zâmbetele pieriseră de pe feţele lor; începură să se agite. De la cazarmă din apropiere sosi numaidecât la locul predării o companie de infanterie.

— Ce unitate e asta? întrebă un ofiţer japonez, sosind în goană.

— Regimentul 25 Est-Siberian al generalului Kondratenko, răspunse răspicat Stah. Cred că numele acestui general vă este cunoscut!

Japonezul zâmbi cu gura până la urechi, se înclină grăbit şi ciripi ceva.

Regimentul 25 fu îndrumat ceva mai la o parte şi înconjurat cu un cordon strâns de santinele.

— Au băgat tot regimentul la arest! glumeau soldaţii.

În urma tiraliorilor, veneau tunarii. În fruntea celor de pe Utios era Zvonariov. Bineînţeles că el nu putea să facă un marş de 60 verste, până la Dalni. Totuşi hotărâse să-şi petreacă soldaţii până la ieşirea din Arthur. Mai departe îl înlocui Gudima. În urma tuturor sosiră marinarii cu scurte negre, cu beretele trase voiniceşte pe o parte. Feţele matrozilor şi ale ofiţerilor erau însă posomorâte, aspre. Nu-şi mai luau ochii de la navele scufundate în rada interioară, puţin adâncă, pe care japonezii începuseră să mişune ca furnicile. Îndată ce intraseră în Arthur, aceştia se şi repeziseră în port, cercetând navele, stingând focurile, acolo unde mai ardeau, iar scafandrii lor se şi apucaseră de lucru pentru a ranflua navele capturate.

— Ptiu, am lăsat maimuţoilor navele noastre dragi! N-am ştiut nici măcar să le aruncăm în aer ca lumea!

— Cică generalul Stesselev n-a spus dinadins nimic amiralilor noştri, până la sfârşit, pentru ca noi să nu apucăm să nimicim navele.

— Dacă ne-ar fi lăsat, noi, matrozii, le-am fi fărâmat cu dinţii şi n-ar fi pus mâna pe ele stârpiturile de japonezi! scrâşneau marinarii.

Sprijinindu-se în băţ, Soimanov se apropie de Zvonariov care stătea de o parte, cu cei de la Utios.

— Îmi pare bine că te văd în picioare, spuse el, strângând mâna praporşcikului. Şi, totodată, te felicit cu prilejul căsătoriei, adăugă, aruncând o privire la verigheta din degetul lui Zvonariov.

— Îţi mulţumesc. Sper că ai să ne faci o vizită, mie şi Varei, în Tabăra Artileriei? Socrul meu e cam bolnav şi o să mai zăbovesc câteva zile în Arthur.

— Ia priveşte. Navele noastre vor învia curând sub pavilion japonez, spre marea noastră ruşine şi dezonoare, spuse locotenentul, arătând îndurerat cu capul spre port.

— Am auzit adineaori că Grigorovici a predat japonezilor o mare cantitate de alimente. Şi câtă nevoie aveam noi de hrană în ultimul timp! Le păstra, pesemne, în vederea sărbătorilor de crăciun. Ia te uită – şi uitasem! Mâine e ajunul crăciunului! Nici noi, artileriştii, n-am apucat să distrugem totul. Numai obuze au rămas peste două sute de mii; e drept că numai vreo douăzeci de mii sunt bune de întrebuinţat, şi acestea de calibru mic.

— Japonezii le vor recondiţiona la iuţeală pe celelalte şi le vor putea întrebuinţa împotriva armatei din Manciuria.

— Da, comandanţii noştri, atât cei din marină, cât şi cei de la uscat, n-au fost la înălţime, spuse Zvonariov îngăduitor.

— Părerea mea e că au procedat, pur şi simplu, în mod criminal. În primul rând, Stessel şi amiralii noştri! rosti aprins Soimanov.

Nu departe de ei se afla un mic cort, pe oare era o tablă cu inscripţia: Loc de legământ. Ofiţerii care se întorceau în Rusia iscăleau acolo angajamentul de a nu mai lua parte la război.

Când se ivi Nadein, un ofiţer japonez îl pofti în cort şi-i întinse un formular pentru a-l iscăli. Aflând despre ce era vorba, bătrânul se revoltă:

— Şunt în cadrele armatei de şinjeşi de ani şi nu mi-am luat nişiodată, faţă de nimeni, aşemenea angajamente dejonorante! Eu nu sunt Ştessel! rosti generalul, mânios, ieşind din cort.

În ciuda soarelui, îl lua cu frig; se apropie de unul dintre focurile aprinse de tiraliori.

— Lăsaţi-mă să-mi încălţeşc şi eu oaşele bătrâne! îi rugă el zâmbind, cu gura ştirbă. Kapitonâci, ce-ar fi să faşi roşt de olecuţă de votcă?

Invalidul plecă numaidecât să-i satisfacă dorinţa.

Cu excepţia lui Nadein, nici un alt general nu veni la locul capitulării.

În clipele acelea, la Stessel, soseau invitaţii la banchet. Într-o toaletă somptuoasă de mătase, strânsă în corset, şi cu

o coafură complicată, Vera Alexeevna arunca asupra mesei o ultimă privire ageră, de gazdă.

În salon, generalul aghiotant, împreună „cu prietenii şi colaboratorii apropiaţi” – Fok, Nikitin, Reis şi Vodiaga, îşi distra oaspeţii. Era aşteptat însuşi „cuceritorul Arthur-ului”, generalul Noghi, precum şi generalul Idziti, şeful statului său major, dar întârziau în mod inexplicabil. Stessel se uita cu nerăbdare la ceas. Întârzierea începea să pară vădit ofensatoare. În sfârşit, trase la scară o trăsură cu doi cai din care săriră sprinteni doi militari în uniformă japoneză. Generalul-aghiotant şi soţia lui ieşiră repede în vestibul spre a-şi întâmpina musafirii. În locul lui Noghi, apăru, însă, spre mirarea lor, generalul Tanaga, radios, iar alături de el, domnul Şu, în uniformă de maior.

— Excelenţă, generalul baron Noghi şi generalul Idziti vă roagă să-i iertaţi, dar întrucât au o uşoară indispoziţie, nu pot profita de amabila dumneavoastră invitaţie, aşa că m-au însărcinat pe mine să-i reprezint, explică Tanaka, înclinându-se curtenitor.

Soţilor Stessel nu le mai rămânea decât să-şi exprime regretul şi să-şi poftească oaspeţii la masă. Pentru completarea locurilor rămase libere, mai fură invitaţi doi-trei ofiţeri japonezi care treceau întâmplător pe stradă. Unul era Ito, un ceasornicar din Arthur, iar altul Jean, fostul coafor al guvernatorului-general, preschimbat acum în căpitanul-locotenent Kabaiasi. Gorbatovski, Belaşov şi Kostenko nu sosiseră la banchet şi nici nu comunicaseră motivele care-i determinau să lipsească. Stessel simţi pentru întâia oară că steaua lui apune.

Ca să învioreze atmosfera, Nikitin turna cu dărnicie vin în pahare. Unul după altul, se rosteau toasturi pentru cei doi împăraţi, al Rusiei şi al Japoniei, pentru ambele armate beligerante, pentru Noghi şi pentru Stessel, continuându-se cu un schimb de amabilităţi.

— Sunt nespus de fericit că mi s-a oferit prilejul de a întâlni pe excelenţa-voastră în condiţii mai favorabile decât

cele din rândul trecut! spuse Tanaka, foarte curtenitor. N-am să uit niciodată că datorez viaţa excelenţei-voastre şi în inima mea vă voi fi recunoscător toată viaţa.

Domnul Şu, acum maiorul Tadzima, angajase o discuţie de afaceri cu Fok care, ca de obicei, nu bea decât apă. Nu mult după aceea, cerându-şi permisiunea de a se ridica de la masă, intrară amândoi în cabinet.

— Am onoarea de a înmâna excelenţei-voastre cecul emis pentru suma stabilită, conform înţelegerii noastre, asupra Băncii Japoniei. Binevoiţi a constata pe el iscălitura de manu proprio a prinţului Konoe, membru al cereştei noastre familii imperiale, rosti el, întinzându-i lui Fok o filă de hârtie împestriţată cu caractere japoneze.

— Aş fi dorit măcar un mic avans în numerar, îl rugă generalul.

— Am socotit în contul avansului obiectele de aur păstrate în Arthur, acum împachetate împreună cu bagajele generalului Stessel, răspunse japonezul imperturbabil.

— Aud pentru întâia oară de aşa ceva… bâigui Fok.

— Binevoiţi a vă informa la Vera Alexeevna… „M-au escrocat!” gândi Fok, plin de indignare.

După ce se ospătară, trecură cu toţii în salon. Stessel îşi aduse aminte deodată că la ora aceea garnizoana trebuia să părăsească Arthur-ul.

— Vreau să-mi iau rămas bun de la soldaţi, spuse el. Excelenţa voastră nu doreşte să vadă pe eroii noştri din Arthur? îl invită el pe generalul Tanaka.

— I-am mai văzut cândva, răspunse japonezul, amintindu-şi de ghionturile şi palmele de care avusese parte cu prilejul arestării.

— Anatole, nu e cazul să te duci. Soldaţii s-au dezmăţat până într-atâta încât ar fi în stare să te ucidă, interveni Vera Alexeevna.

— Soţul dumneavoastră se află sub protecţia armatei imperiale nipone; prin urmare, nu-l ameninţă nici o primejdie, răspunse Tanaka cu morgă.

Totuşi, fu trimis să salute, în numele lui Stessel, garnizoana gata de plecare, Nikitin, care se cherchelise de-a binelea.

În clipa când acesta sosi la fortul 5, trupele erau încă acolo. Generalul comandă adunarea şi le ură soldaţilor „captivitate veselă”. Tiraliorii începură să lărmuiască.

— Eşti beat turtă, d-aia-ţi dă mâna să fii vesel. Pe noi ne împuşcau alaltăieri japonezii pentru o jumătate de clondir! strigau soldaţii.

— Las' că punem noi odată mâna pe generalul Stessel şi pe toată gaşca lui!

Nikitin se grăbi să-şi ia tălpăşiţa.

Kapitonâci se apropie de ostaşi. Bătrânul, afumat, purta şapca căzută pe o ureche, iar unicul lui picior umbla, ca şi cel de lemn, pe şapte cărări. Holbându-se la feţele posomorâte ale ostaşilor, Kapitonâci zbieră:

— Drepţi! Smirna! Ascultă comandă la mine, întocmai ca la gheneralul Stesselev!

Tiraliorii izbucniră în hohote de râs.

— Nu vă necăjiţi, băieţi! Eu m-am luat de piept, la Sevastopol, cu inglejii, cu franţujii, cu turcii şi cu sarzii şi ştiu că nimeni nu poate să doboare ostaşu' rus! Japonezii au cumpărat Arthur-ul de la un gheneral dar ostaşu' rus n-o să-l biruie ei nicicând!

Mai mulţi soldaţi japonezi din cordon se năpustiră asupra lui şi-l târâră după ei, fără să ia în seamă rugăminţile lui Nadein.

Belîi şi Zvonariov plecară din Arthur la 29 decembrie, într-o zi mohorâtă, cenuşie. Urmau să meargă cu trăsura până la halta de la versta 19, iar de acolo cu trenul, la Dalni, iar mai departe, pe mare în Japonia. În afară de familie îi mai petrecură institutoarele de la şcoala Puşkin, Şura, precum şi Nadia Akinfieva, în doliu din cap până în picioare. În jurul lor se învârtea şi Vasea care se oploşise definitiv la Belîi.

Generalul îşi sărută soţia şi fiicele, strânse mâinile tuturor celorlalţi şi se sui în trăsură. După ce-şi luă rămas bun de la

toată lumea, Zvonariov se apropie de Akinfieva.

În clipa aceea se ivi şi Olia Selenina. Venea repede, sprijinindu-se în cârjă. Faţa ei era strălucitoare de bucurie, flutura din mers o foaie de hârtie.

— Trăieşte, trăieşte! strigă ea către prietenii de departe.

— Cine? întrebă Belîi mirat.

— Borea al meu! Am primit de la japonezi o adresă oficială. A fost evacuat la Dalni şi de acolo în Japonia.

— Olecika, scumpa mea! exclamă Varia repezindu-se la prietena ei. Ce bine-mi pare că ai dat de urma Ursului nostru şi că trăieşte!

— Slavă ţie, doamne! rosti Maria Fominişna, făcându-şi semnul crucii.

Chiar şi Akinfieva se însenină:

— Serioja, cum ajungi acolo să-l cauţi şi să-i transmiţi cel mai sincer salut din partea noastră a tuturor! îl rugă ea pe Zvonariov.

— E timpul să plecăm, spuse Belîi, preocupat.

— Drum bun; să nu cumva să faci curte japonezelor! porunci Varia soţului ei şi-l sărută duios.

Trăsura porni.

Sus pe colina Zolotaia, drapelul de război rusesc coborî de pe catargul de semnalizare şi în locul lui se înălţă cel japonez.

Vuietul unei salve cutremură văzduhul.

Epopeea Arthur-ului se sfârşise.

Cuvânt de încheiere.

La 2 ianuarie 1945, a avut loc la Port-Arthur o mare paradă a garnizoanei japoneze, cu prilejul împlinirii a patruzeci de ani de la cucerirea fortăreţei. La paradă, comandantul fortăreţei, generalul Ota, a rostit o lungă cuvântare, spunând în încheiere că fortăreaţa n-ar fi putut fi cucerită numai prin bărbăţia şi vitejia samurailor, că fuseseră necesare şi anumite relaţii „personale” între generalul Noghi şi Stessel. Iată cum, după patruzeci de ani, chiar japonezii au recunoscut că trădarea săvârşită de

Stessel le-a dat cheia fortăreţei ruseşti, blocată pe uscat şi pe mare.

Asediul fortăreţei a ţinut trei sute douăzeci şi nouă de zile. În acest timp, japonezii au pierdut o sută douăsprezece mii oameni, iar ruşii douăzeci şi şase de mii. Deşi insuficient înarmată, incomplet amenajată şi pusă sub ordinele unui comandant trădător, fortăreaţa a arătat de ce sunt în stare soldatul şi ofiţerul rus.

Credincioasă angajamentelor luate faţă de aliaţi, la 8 august 1945 Uniunea Sovietică a declarat război Japoniei samurailor. Şi nu mult după aceea a fost zdrobită fulgerător cea mai bună armată niponă, armata de la Kvantung. Pentru a o înfrânge a fost de ajuns ceva mai mult de o săptămână. Astfel sub presiunea năvalnică a Armatei şi Flotei Sovietice, Japonia a capitulat.

În ziua de 24 august 1945, trupele aeropurtate ale Armatei Sovietice au debarcat la Port-Arthur, şi pe colina Zolotaia s-a arborat steagul roşu al Ţării Sovietelor.

La 2 septembrie, Japonia şi-a recunoscut înfrângerea şi a semnat actul de capitulare necondiţionată.

Pentru a se preîntâmpina o nouă, eventuală, agresiune din partea Japoniei şi pentru întărirea securităţii Uniunii Sovietice şi a Chinei în Oceanul Pacific, după eliberarea Port-Arthur-ului ambele puteri l-au declarat bază navală militară în Extremul Orient.

La 1 octombrie 1945, nave din victorioasa Flotă Sovietică au ancorat în locul unde cu patruzeci şi unu de ani în urmă staţiona escadra rusă; ele au sosit acolo pentru a sta de strajă întru apărarea păcii şi securităţii patriei noastre.

Anul 1949 s-a distins prin istorica victorie a poporului chinez, repurtată împotriva forţelor coalizate ale reacţiunii gomindaniste şi americane. În ziua de 1 octombrie 1949 a fost proclamată Republica Populară Chineză.

Poporul sovietic a primit această ştire cu mare bucurie. El a nutrit întotdeauna sentimente de prietenie şi de respect faţă de poporul chinez, faţă de lupta să de eliberare, dusă în

frunte cu conducătorul său Mao Tze-dun, împotriva asupririi feudale şi imperialiste.

Năzuinţa ambelor popoare spre prietenie şi colaborare, şi dorinţa lor de a asigura pacea şi securitatea, şi-au găsit expresia în Tratatul de prietenie, alianţă şi asistenţă mutuală, încheiat la 14 februarie 1950 între Uniunea Sovietică şi Republica Populară Chineză.

Respectând suveranitatea şi independenţa naţională, drepturile şi interesele poporului chinez, Uniunea Sovietică a hotărât să retrocedeze, Republicii Populare Chineze, Port-Arthur-ul şi oraşul Dalni.

Marinarii sovietici şi soldaţii chinezi s-au întâlnit înfrăţiţi la Port-Arthur.

Pe locul vechilor forturi şi în faţa mormintelor soldaţilor ruşi, inimile marinarilor sovietici au bătut cu mândrie pentru poporul lor; ei s-au înclinat în faţa faptelor eroice ale părinţilor şi bunicilor lor, căzuţi în războiul ruso-japonez.

SFÂRŞIT

1 A. Stepanov se afla la Port-Arthur, alături de tatăl său, în timpul asediului (n. Ed.).

2 În prezent autorul lucrează la un nou roman: Familia Zvonariov„, urmărind mai departe viaţa unor personaje din „Port-Arthur” (n. Ed.).

3 Între anii 1895-1904, fortăreaţa Port-Arthur era denumită oficial „Regiunea fortificată Kvantung” (n. T.).

4 Toate datele calendaristice sunt după stilul vechi (n. Ed.).

5 Primul grad ofiţeresc în marina ţaristă, corespunzând celui de sublocotenent (n. T.).

6 Grad în armata ţaristă, corespunzând celui de maior, la trupele de cavalerie şi jandarmerie (n. T.).

7 Comandantul navei-amiral Petropavlovsk şi şef al secţiei de operaţii în statul-major al escadrei (n. T.).

8 Sfârşitul celei de a treia ore a cartului în curs, deci ora 23 (n. T.).

9 Neînfricatul (n. T.).

10 Două ore şi jumătate din ultimul cart al zilei, deci ora 22.30 (n. T.).

11 Un cablu – a zecea parte dintr-o milă marină, respectiv 185,3 m (n. T.).

12 Împărţirea întregului echipaj la posturile de luptă (n. T.).

13 Strigătul de luptă al samurailor, nobili feudali japonezi (n. T.).

14 Pânză impermeabilă, folosită la astuparea spărturilor pe nave (n. T.).

15 Şef de tun, artilerist pe nave (n. T.).

16 Este vorba de intervenţia fostelor armate ale marilor puteri imperialiste din acea vreme: Germania, S. U. A., Anglia, Franţa, Japonia, Rusia ţaristă, Austro-Ungaria şi Italia, intervenţie prin care s-a reprimat sângeros mişcarea populară din China din anii 1899-1901 (n. Ed.).

17 Grad corespunzător gradului de căpitan, în timp ce gradul de căpitan corespundea celui de maior de azi (n. T.).

18 Soldat de artilerie în armata ţaristă (n. T.).

19 Grad în armata ţaristă, corespunzător celui de plutonier (n. T.).

20 Grad de subofiţer în artileria armatei ţariste, corespunzător celui de sergent (n. T.).

21 Trăsură mică cu două roate, trasă de oameni, folosită în Extremul Orient (n. Ed.).

22 Muncitori indieni sau chinezi, care lucrau cu ziua la munci grele, necalificate (n. T.).

23 Astăzi, capitala Coreei de sud (n. Ed.).

24 Mic vas de lemn cu un catarg (n. T.).

25 Vers din „Evgheni Oneghin” de A. S. Puşkin, capitolul VIII, strofa XIII, pag. 180 (Cartea Rusă, 1955); referitor la

personajul principal, Ceaţki, din „Prea multă minte strică” de Griboedov (Cartea Rusă, 1957) (n. Ed.).

26 Fată sau tânără femeie nemăritată (l. Jap) (n. T.).

27 Grad în marina britanică, intermediar între căpitan de rangul I şi contra amiral, comandant de escadră (n. T.).

28 Nu (l. Chin.) (n. T.).

29 Bine, frumos (l. Chin.) (n. T.).

30 Mâncare, hrană (l. Chin.) (n. T.).

31 Un nod – o milă pe oră; nodul este unitate de viteză, iar mila marină (1853 m) este o unitate de lungime (n. T.).

32 Catargul din prova (n. T.).

33 Foarte bine! (l. Engl.) (n. T.).

34 Nu-i nimic! (pronunţă greşit ruseşte) Rusul e straşnic! (l. Engl.) (n. T.).

35 Bine (pronunţă greşit ruseşte) (n. T.).

36 Steluţa (n. T.).

37 După o veche datină rusească, invitaţii la nuntă cer prin acest strigăt tinerei perechi să se sărute (n. T.).

38 Poreclă dată de marinari artileriştilor de coastă (n.t.).

39 Joc de cuvinte între Viren şi voron – corb, în l. Rusă (n. T.).

40 Ţăran chinez (n. T.).

41 Colibe, sau căsuţe (n. T.).

42 Poreclă dată celor cu gradul de praporşcik (n. T.).

43 Anemometru, aparat pentru indicarea direcţiei vântului şi a intensităţii lui, exprimată în grade (n. T.).

44 Un zolotnic – circa 4,25 grame; un lot – 3 zolotnici; un funt – 32 loţi sau circa 409 grame; un pud – 40 funţi sau circa 16 kg. Vechea tonă rusească – 62,5 puduri (n.t.).

45 Mei chinezesc, hrană de bază a oamenilor nevoiaşi din China veche (n. T.).

46 Joc de cuvinte – Kozlov poreclit Koziol (Ţapul) (n. T.).

47 Gradul de rotmistr, în cavalerie şi jandarmerie, corespundea celui de căpitan din celelalte arme (n. T.).

48 Bazinul carbonifer din Jantai, situat în sudul Manciuriei, dădea cei mai buni cărbuni din regiune (n.

Aut.).

49 Hunhuz, de la cuvântul chinez hunghutzu, adică barbă-roşie – tâlhar făcând parte din bandele care se organizează în Manciuria şi China de nord (n. Ed.).

50 Vitte Serghei Iulievici, conte (1849-1915), economist şi om de stat în Rusia ţaristă, unul dintre susţinătorii feroci ai autocraţiei şi birocratismului (n. Ed.).

51 Formulă folosită în cazuri speciale de ţări, întărind un act (n. T.).

52 Cântec popular rus, care se cânta în trecut mai ales la corvezi; în ritmul lui trăgeau şi edecarii, navele, de-a lungul fluviilor. Textul Dubinuşkăi oglindeşte munca de robie a săracilor sub regimul ţarist (n. Ed.).

53 Kuropatkin Alexei Nikolaevici (1848-1925) – general în armata ţaristă, care, cu toate că era lipsit de capacitate, a ocupat diferite funcţii militare importante, chiar şi aceea de ministru de război. Aparţinea grupului politic al lui S. I. Vitte, caracterizat prin tendinţe de expansiune în Extremul Orient; în războiul ruso-japonez, comandant suprem al armatelor de uscat (n. Ed.).

54 Nave incendiatoare (n. T.).

55 Scufundarea unor vase comerciale vechi, încărcate cu lest, la intrarea portului. Operaţiunea de ambuteiere e o veche practică a războiului naval, urmărind închiderea formaţiei de nave inamice într-un port (n. T.).

56 Temerarul (n. T.).

57 Kornilov Vladimir Alexeevici (1806-1854) – amiral rus, unul dintre organizatorii principali ai apărării eroice a Sevastopolului (n. Ed.).

58 Nahimov Pavel Stepanovici (1802-1855) – vestit amiral rus, comandant de flotă; continuator al celor mai bune tradiţii ale marinei de război ruse, învingător în bătălia de la Sevastopol (n. Ed.).

59 Hotărâtul şi Vigilentul (n. Tr.).

60 Vijeliosul (n. Tr.).

61 Destoinicul (n. Tr.).

62 Ora 2 noaptea (n. T.).

63 Dată fiind frecvenţa unor nume, posesorii lor figurau şi semnau oficial cu adăugarea numărului individual, dat în ordinea vechimii în serviciu la unitatea sau instituţia respectivă (n. T.).

64 Ipoteză pe deplin demonstrată în bătălia de la Ţuşima (n. Aut.).

65 Puternicul (n. T.).

66 Atletul (n. T.).

67 Vereşceaghin Vasili-Vasilievici (1842-1904) – unul dintre cei mai de seamă pictori ruşi; a pictat cu predilecţie scene de bătălie, iar operele sale exprimă un profund umanism şi stigmatizarea militarismului. Tovarăş de arme al lui S. O. Makarov în războiul ruso-turc (1877-1878), i-a împărtăşit soarta tragică (n. T.).

68 Vechi cântec caucazian. Ultimele cuvinte înseamnă, în limbile tiurce, Allah aduce! (n. T.).

69 Marea Caspică (n. T.).

70 După o veche tradiţie, ora exactă era anunţată la Petersburg, la amiază, printr-un foc de tun tras din fortăreaţa Petropavlovsk, la comanda transmisă de la Amiralitate (n. T.).

71 Bloha – purice (l. Rusă) (n. T.).

72 W. K. Vitgheft (n. T.).

73 Fortificaţii (n. T.).

74 Pronunţare populară a numelui Rusia, în unele regiuni ale ţării (n. T.).

75 Joc popular rusesc: un fel de popice, la care jucătorii se servesc de bâte scurte şi grele, în loc de bile (n. T.).

76 Spirit japonez (n. Aut.).

77 În mitologia japoneză, Zeiţa soarelui, care ar fi creat poporul nipon (n. T.).

78 Aluzie la afacerile judecătorului şperţar, Ammos Feodorovici Leapkin-Teapkin, care lua mită în câini de rasă – comedia „Revizorul” de N. Gogol (n. Ed.).

79 Băieţi (1. Engl.) (n. T.).

80 Candidate la călugărie (n. T.).

81 Rămasă în istoria apărării Port-Arthurului sub denumirea prescurtată Literbe (n. T).

82 Exterioară (n. T.).

83 Lucrare de fortificaţii închisă în formă de pătrat, sau de poligon, cu capacitatea defensivă frontală şi laterală (n. Aut.).

84 Fortificaţii de beton oferind posibilităţi de tragere numai într-o singură direcţie (n. Aut.).

85 Banchetă – treaptă a taluzului tranşeei sau a parapetului, ori a zidului pe care stau trăgătorii (n. T.).

86 Adăposturi de protecţie din lemn sau metal, deasupra tranşeelor sau amplasamentelor de artilerie (n. T.).

87 Totleben Eduard-Ivanovici (1818-1884), inginer şi general rus, care s-a distins prin lucrări de fortificaţie la Sevastopol (1854-1855) (n. T.).

88 Tradus la cuvânt – ciorap albastru (l. Fr.) poreclă dată în sec. XVIII-XIX femeilor pedante, acre, cu pretenţii de literate savante (n. Ed.).

89 Marele Cuib al Vulturului (n. T.).

90 În trupele de cazaci, cercetaşi deosebit de capabili; în sensul larg al cuvântului, cei mai pricepuţi cercetaşi (n. T.).

91 Cuvinte atribuite lui Napoleon Bonaparte (n. T.).

92 Locul pe care trebuie să-l ocupe o navă în cadrul unei formaţii tactice (n. T.).

93 Sprintenul (n. T.).

94 Marcă veche de şampanie franţuzească (n. T.).

95 A. P. Cehov. Opere voi. II, Povestiri (Cartea Rusă, 1955) (n. Ed.).

96 Din „Evgheni Oneghin” de A. S. Puşkin (Cartea Rusă, 1955) (n. Ed.).

97 Dispozitiv pentru transbordarea cărbunilor de pe o navă pe alta (n. T.).

98 De curând în serviciul marinei (n. T).

99 Dans, pe atunci la modă (n. T.).

100 Joc şi cântec rusesc (n. T.).

101 Joc de cuvinte: zaiaţ, în l. Rusă, înseamnă iepure (n. T.).

102 Strofe din poezia „Soartă amară” de A. V. Kolţov, Poezii Alese (Cartea Rusă, 1953) (n. Ed.).

103 De la înscăunarea împăratului Mustu-hito, sub a cărui domnie (1867-1912) Japonia a dus războaie de agresiune împotriva Chinei şl Rusiei (n. Ed.).

104 Creasta Stâncoasă (n. T.).

105 Mâncare (1. Chin.) (n. T.).

106 Prieten (1. Chin.) (n. T.).

107 Decapitare (1. Chin.) (n. T.).

108 Din „Prea multă minte strică” de A. S. Griboiedov (Cartea Rusă, 1957) (n. D.).

109 Pe o prizmă triunghiulară, împodobită cu pajura imperială, sta scris textul decretului referitor la îndatoririle judecătorilor (n. T.).

110 Denumirea dată copiilor de trupă care rămâneau apoi în cadrele armatei (n. T.).

111 Al treilea asalt al Plevnei, la care au luat parte trupele ruso-române la 30 august 1877 (n. T).

112 Confundă personajele din „Povestea cu popa şi argatul său Balda” de A. S. Puşkin (n. T.).

113 Medved – urs, în limba rusă (n. T.).

114 Membrii unei secte religioase (n. Ed.).

115 Eroină din epica germană, medievală; simbol al femeii războinice şi răzbunătoare (Cântecul Nibelungilor – E. S. P. L. A., 1958) (n. T.).

116 Semn distinctiv pentru depozite sau transporturi de muniţii (n. T.).

117 A vâsli cu o singură ramă, aşezată într-o scobitură la pupa (n. T.).

118 Platformă, amplasament pentru tunuri în spatele parapetului (n. T.).

119 Căldare mică, cu aburi, folosită la nave ca instalaţie auxiliară pentru încălzit, iluminat, etc. (n. T.).

120 Generalul M. D. Skobelev (1843-1882), unul dintre comandanţii de frunte din războiul ruso-turc (1877-78) (n. T.).

121 Cântec revoluţionar din 1905 (n. T.).

122 Pirogov N. I. (1810-1881) – celebru chirurg şi anatomist rus (n. Ed.).

123 Plantă mică cu fructe roşii, acrişoare. Creşte în regiunile mlăştinoase din nord (n. T.).

124 Nimeni (l. Rusă) (n. T.).

125 Joc de cuvinte: cij – scatiu (l. Rusă) (n. T.).

126 Stare (l. Lat.) (n. T.).

127 Mir – pace, ciudo – minune: joc de cuvinte – „făcător de minuni”, în loc de „făcător de pace” (n. T.).

128 Din „Cântecul lui Oleg înţeleptul” de A. S. Puşkin, „Opere” (Cartea-Rusă. 1957) (n. Ed.).